Cuprinsul revistelor din anul 1955

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1955
SĂ ŢINEM CU TĂRIE LA MĂRTURISIREA PUBLICĂ A SPERANŢEI NOASTRE - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1955
IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU SALVARE ÎN CRIZA OMULUI - *PAG. 37*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1955
IEHOVA ÎŞI CONDUCE POPORUL - *PAG. 75*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1955
NUMAI O SINGURĂ RELIGIE DREAPTĂ - *PAG. 115*

Revista nr. 5 – 1 martie 1955
SĂ SPRIJINIM ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA - *PAG. 153*

Revista nr. 6 – 15 martie 1955
SĂ PĂSTRĂM FERICIREA ÎMPRĂŞTIIND NEMULŢUMIREA - *PAG. 191*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1955
COMPORTAMENTUL TEOCRATIC ÎN CERCUL FAMILIEI - *PAG. 229*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1955
SĂ NE PĂSTRĂM INTEGRITATEA - *PAG. 265*

Revista nr. 9 – 1 mai 1955
PĂSTREAZĂ-ŢI LOCUL - *PAG. 301*

Revista nr. 10 – 15 mai 1955
CANALUL DE COMUNICARE AL LUI IEHOVA - *PAG. 337*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1955
PUNEREA LA ÎNCERCARE A CREDINCIOŞIEI VOASTRE - *PAG. 375*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1955
DEDICARE LUI IEHOVA - *PAG. 413*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1955
AI FOST BOTEZAT? CUM? DE CE? - *PAG. 451*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1955
RĂZBOIUL DIN CER ADUCE PACE PE PĂMÂNT - *PAG. 489*

Revista nr. 15 – 1 august 1955
FII MULȚUMIT DE LUCRARE - *PAG. 525*

Revista nr. 16 – 15 august 1955
BÂRFA TE POATE DISTRUGE - *PAG. 561*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1955
PARTEA I – CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE „VIAȚA DE DUPĂ MOARTE”? - *PAG. 601*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1955
PARTEA a II-a – CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE „VIAȚA DE DUPĂ MOARTE”? - *PAG. 639*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1955
PARTEA a III- a – CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE „VIAȚA DE DUPĂ MOARTE”? - *PAG. 675*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1955
TRIUMFĂTORUL MESAJ AL „ÎMPĂRĂȚIEI” - *PAG. 711*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1955
CALIFICAȚI PENTRU A FI SLUJITORI - *PAG. 749*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1955
„IEHOVA ESTE ÎN TEMPLUL SĂU CEL SFÂNT” - *PAG. 785*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1955
SĂ EVITĂM TEASCUL MÂNIEI LUI DUMNEZEU - *PAG. 821*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1955
ÎNCERCAREA CE DUCE LA BINECUVÂNTARE - *PAG. 861*

TURNUL de VEGHERE

1 Ianuarie 1955 Nr. 1

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ ŢINEM CU TĂRIE LA MĂRTURISIREA PUBLICĂ A SPERANŢEI NOASTRE - Pag. 3

SĂ NE ÎNTĂRIM MINTEA PENTRU ACTIVITATEA NAŢIUNII NOI - Pag.12

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA I-A - Pag.13

SĂ NE INTERESĂM UNII DE ALŢII ÎNCREZÂNDU-NE ÎN IEHOVA - Pag.19

EI NU SE TEM - Pag.28

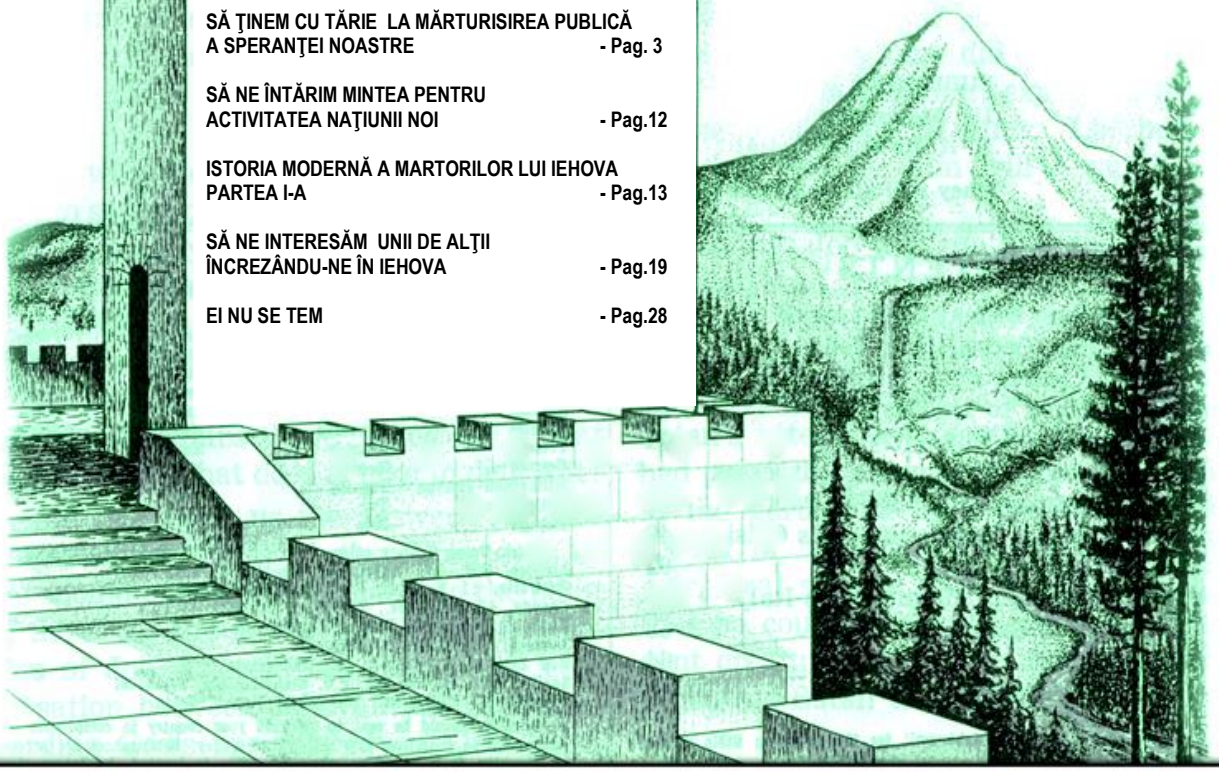

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

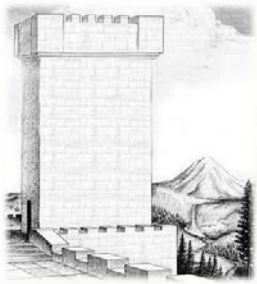

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 IANUARIE 1955 **NR.1**

SĂ ŢINEM CU TĂRIE LA MĂRTURISIREA PUBLICĂ A SPERANŢEI NOASTRE

„Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. Să ne interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie."(Evrei 10:23-25, NW).

1. Iehova este Dătătorul vieţii. De asemenea, El dă cunoştinţă omului, arătându-i modul prin care poate obţine viaţa. Martorii lui Iehova au speranţa unei vieţi veşnice şi sunt recunoscători pentru cunoştinţa pe care o au despre modul prin care viaţa poate deveni proprietatea lor nesfârşită datorită bunătăţii nemeritate a lui Iehova. Ei doresc să trăiască deoarece, fiind în viaţă, pot să se închine Conducătorului suveran al Universului (Ps. 118:17). Majoritatea creaturilor umane nu vor să moară şi să se înapoieze în ţărână, căci în mormânt, unde merge omul, nu mai este nici cunoştinţă, nici înţelepciune şi nici nu se mai poate lucra ceva. „Căci, cei vii ştiu că vor muri, dar cei morţi nu mai ştiu nimic şi nu mai au nici o răsplată, căci şi amintirea lor este uitată" (Ecl. 9:5,10; *AS*). Viaţa, existenţa în Lumea Nouă a lui Dumnezeu, este speranţa rezervată oamenilor. Martorii lui Iehova au speranţă în acest sistem nou de lucruri şi această credinţă şi speranţă se bazează pe cunoştinţa primită din Cuvântul lui Iehova.

2. Cuvintele lui Iehova au putere. „Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu şi puternic; este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri." (Evrei 4:12, *NW*). Având acest adevăr în minte, am dori să ştim ce spune Iehova în orice vreme, dacă avem posibilitatea de a constata lucrul acesta. Am dori, desigur, să cercetăm spusele Lui. Atunci când Dumnezeu vorbeşte ceva, am dori să-L ascultăm, deoarece ceea ce spune El are un efect extraordinar asupra lucrurilor însufleţite şi neînsufleţite. „Prin credinţă înţelegem că lururile din univers au fost create prin

Cuprins

Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că ceea ce se vede a venit în existenţă din ceea ce nu se vede." (Evrei 11:3, *NW*). David, un om care a fost după inima lui Dumnezeu, a apreciat puterea Cuvântului lui Iehova deoarece a mărturisit: „Prin Cuvântul lui Iehova au fost create cerurile şi prin suflarea gurii Sale toată oştirea lor." (Ps. 33:6, *AS*). Oamenii nu pot concepe puterea cuvintelor Creatorului. Este scris că „puterea aparţine lui Dumnezeu", şi „Cel Atotputernic … este excelent în putere." (Ps. 68:11; Iov 37:23, *AS*). Având toată puterea în cer şi pe Pământ, în calitate de Conducător suveran, El poate face în mod sigur ca al Său Cuvânt să stea în picioare şi niciodată să nu se întoarcă la El neîmplinit. Astfel, El zice: „Aşa va fi Cuvântul Meu care iese din gura Mea; nu se va întoarce la Mine gol, ci va împlini voia Mea şi va prospera în lucrul în care-l voi trimite." (Isa. 55:11). Noi trebuie să studiem asemenea cuvinte pline de putere.

3. Când a umblat pe acest pământ, Isus a rostit cuvintele Tatălui Său din ceruri. El avea credinţă în cuvintele lui Iehova. Cursul vieţii Sale se baza pe promisiunile Tatălui Său. Însuşi Isus a spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt spirit şi viaţă. Dar, sunt unii dintre voi care nu cred." (Ioan 6:63,64; 8:26,28, *NW*). Este o realitate că majoritatea oamenilor care pretind a fi creştini îşi arogă poziţia de judecători ai cuvintelor lui Dumnezeu şi fiecare dintre ei hotărăşte dacă anumite texte scripturale sunt adevărate şi pot fi acceptate sau dacă trebuie înlăturate. Ei pun înţelepciunea proprie mai presus de înţelepciunea lui Iehova Dumnezeu. Ei se clasează printre aceia care nu cred. Nota marginală de la Ioan 6:63, (*NW)*, întăreşte şi mai mult ceea ce Isus a exprimat: „Cuvintele pe care vi le-am spus, *înseamnă* spirit şi *înseamnă* viaţă".

4. Nu este timpul acum să dai la o parte Cuvântul lui Dumnezeu şi să spui: „Îl voi cerceta altă dată; acum mai am încă de trăit mulţi ani; îl voi cerceta mai târziu când îmi va conveni". Omul crede că în lumea aceasta sunt atâtea lucruri importante de care să se îngrijească încât nu are timp pentru 'vechea' Biblie. El vrea să nu rămână în urmă. El gândeşte că dacă îşi adună bogăţii, acestea îl vor face să se bucure de viaţă în anii care vor urma. Dar el niciodată nu se poate bucura de economiile lui şi poate pierde cu uşurinţă viaţa veşnică. Cu o anumită ocazie, Isus a ilustrat lucrul acesta astfel: „Pământul unui om bogat a dat rod din belşug. Atunci el a început să se gândească în sinea lui, zicând: Ce voi face acum, fiindcă nu mai am unde să-mi strâng recoltele? Şi el a zis: «Iată ce voi face: Îmi voi dărâma hambarele, voi construi unele mai mari şi-mi voi strânge în ele toate grânele şi toate bunurile. Şi-i voi zice sufletului meu: 'Suflete, ai multe bunuri puse deoparte pentru mulţi ani. Odihneşte-te, mănâncă, bea şi distrează-te!' Dar Dumnezeu i-a zis: «Om fără minte, în noaptea aceasta ţi se va cere sufletul. Ale cui vor fi lucrurile pe care le-ai strâns? Aşa este cu omul care pune deoparte comori pentru sine, dar nu este bogat faţă de Dumnezeu'." (Luca 12:16-21, *NW*).

5. Pentru ca să fi bogat înaintea lui Dumnezeu şi ca să ţii cu tărie la speranţa ta, trebuie să studiezi preţiosul Cuvânt al lui Dumnezeu şi să-l mărturiseşti permanent în public. Oricine are speranţa vieţii în Lumea Nouă, trebuie să facă de cunoscut această veste bună, cu îndrăzneală şi cu tact, oricui doreşte să asculte. „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie", a spus

Cuprins

Isus, deoarece aceste cuvinte vestite sunt cuvintele vieţii. (Mat. 24:14, *NW*). Credinţa în adevăratul Dumnezeu o capătă fiecare prin auzirea cuvintelor lui Dumnezeu. „Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în cel despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi fără să le predice cineva?" (Rom. 10:14, *NW*). Cel care cunoaşte cuvintele vieţii veşnice trebuie să le vestească şi altora pentru ca şi alţii să audă şi să poată avea credinţă. Apoi, la rândul lor, aceştia vor studia Cuvântul lui Dumnezeu întocmai ca şi Învăţătorul lor. „Propovăduieşte cuvântul" este îndemnul acelui credincios urmaş al lui Isus Cristos care ştia cum credinţa este zidită pe o cunoştinţă precisă. (2 Tim. 4:2). Pentru ca cineva să trăiască în Lumea Nouă trebuie să fie plin de cunoştinţă despre Dumnezeu. Dacă nu vă veţi putea umple de cunoştinţă despre Dumnezeu atunci veţi spune că Dumnezeu nu este un Învăţător bun. Adevăraţii creştini realizează, cu toate acestea, că: „toţi vor fi învăţaţi de Iehova." (Ioan 6:45, *NW*; Isa. 54:13, *AS*). A învăţa de la un asemenea minunat Învăţător te va însufleţi atât de mult încât nu vei putea să păstrezi cunoştinţa doar pentru tine însuţi, căci „cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare." (Rom. 10:10, *NW*).

6. Aşadar, preocuparea noastră este aceea de a face din noi un grup de buni predicatori. Pavel a îndemnat: „Fii mereu atent la tine însuţi şi la învăţătura ta." (1Tim. 4:16, *NW*). Deci, este înţelept ca fiecare dintre noi să hotărască să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, fiind atenţi la noi înşine şi asigurându-ne în acelaşi timp de viaţă veşnică. În acelaşi timp, prin studiul sârguincios al Bibliei suntem în stare să fim atenţi mereu la învăţătura noastră, putând, aşadar, fi siguri că ceea ce spunem altora este doar adevărul. În calitate de creştini trebuie să urmăm instrucţiunile lui Iehova. „Ţine cu tărie la învăţătură, nu o lăsa, ci păstreaz-o pentru că ea este viaţa ta. Nu intra pe cărarea celor nelegiuiţi şi nu umbla pe calea celor răi. Ocoleşte-o, nu trece pe acolo, ci întoarce-te şi mergi înainte." (Prov. 4:13-15, *AS*). Cum poate fi spus acest lucru mai clar? Aici se spune că învăţătura este viaţa noastră. Aşadar, să luăm bine seama la învăţătură pentru a învăţa cum să trăim.

„UN TIMP AŞA CUM NU A MAI FOST NICIODATĂ"

7. Zilele noastre sunt rele, cele mai rele din toate timpurile. Pretutindeni în jurul nostru vedem ură, ceartă, război. Se pare că mâna aproape fiecărui om este ridicată împotriva aproapelui. Lumea este plină de egoism şi de teamă. Acestea sunt roadele unei lumi rele şi odioase al cărei dumnezeu este Satan Diavolul. Cuvântul lui Dumnezeu spune că Satan este dumnezeul acestui sistem de lucruri. Asupra acestui subiect vital încearcă martorii lui Iehova să lumineze mintea oamenilor. În acelaşi timp, noi ţinem înaintea oamenilor din toate naţiunile speranţa pe care o rezervă Iehova: Împărăţia Sa, singura speranţă pentru omenire. Locuitorii acestei lumi vechi au nevoie de învăţătură pentru a se putea întoarce de la calea rea care conduce la moarte. „Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei

Cuprins

veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu." (2Cor. 4:3,4, *NW*). Astăzi, ca niciodată mai înainte, lumina luminează prin mesajul pe care martorii lui Iehova îl duc în mod regulat ascultătorilor binevoitori din toate naţiunile lumii. Sute de mii de oameni ascultă. Din ce în ce mai mulţi oameni acumulează cunoştinţă şi învăţătură, şi astfel încep pe calea spre viaţă veşnică. Acesta este timpul pe care l-a prezis Isus pentru minunata mărturie: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul." (Mat. 24:14, *NW*). Vrei să participi şi tu la această minunată lucrare de „proclamare a Împărăţiei lui Iehova"? Tu poţi şi vei dori să faci lucrul acesta dacă îţi faci o preocupare din a da atenţie învăţăturii care se găseşte în Cuvântul lui Dumnezeu şi dacă ţii cu tărie la această învăţătură.

8. Acum este vremea când cei care doresc să trăiască în Lumea Nouă a lui Iehova trebuie să rămână împreună. Este necesar să studiezi în mod privat Biblia, dar este mult mai necesar s-o studiezi în comun, împreună cu cei de aceeaşi preţioasă credinţă ca şi tine. Şi asta deoarece cuvintele lui Dumnezeu arătate în Biblie sunt atât de puternice încât, dacă rămâi lângă învăţătura lor, poate fi câştigată viaţa. Ce trebuie să facă cineva care crede în Cuvântul lui Dumnezeu? El trebuie mai întâi să studieze şi apoi să vorbească despre cele studiate. Pentru a câştiga cunoştinţă trebuie să munceşti. Pentru a reţine această cunoştinţă trebuie să o foloseşti. Vei voi să faci de cunoscut şi altora cele ce cunoşti şi de aceea, vei vorbi, întocmai cum Martorul Principal al lui Iehova, Isus Cristos, a predicat veştile bune şi a adus salvare omenirii. Dar acum, El nu este cu noi în carne după cum a fost acum nouăsprezece secole, când îşi conducea apostolii, fiindu-le El însuşi exemplu. „Noi suntem, deci, ambasadori în locul lui Cristos şi, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: 'Împăcaţi-vă cu Dumnezeu'!" (2Cor. 5:20, *NW*). Aceste cuvinte le-a adresat Pavel adunării din Corint. Astăzi, martorii lui Iehova formează pretutindeni o adunare unită a lui Iehova Dumnezeu. Strâns uniţi, au de împlinit o lucrare şi anume, să predice întregii lumi, să arate tuturor iubitorilor de dreptate calea vieţii. Fiecare dintre martorii lui Iehova trebuie să ţină cu însufleţire la adevărul care este exprimat în Cuvântul Său, deoarece este necesar pentru fiecare din organizaţia Sa teocratică să gândească precum gândeşte Iehova. Fiindu-le Învăţător şi Cuvântul Său manualul de studiu, ei vor gândi la fel, vor lucra la fel şi se vor închina la fel. Astfel, unirea lor în organizaţia teocratică a lui Iehova înseamnă pentru ei viaţă veşnică. Dacă vreun individual din această Societate a Lumii Noi va încerca să înainteze singur va vedea în curând că nu va putea niciodată reuşi sau realiza speranţa lui în viaţă. Un asemenea individ nu va intra niciodată în Lumea Nouă. Aşadar, fiecare din noi trebuie să stăm în mod individual în Societatea Lumii Noi a lui Iehova, însă, în acelaşi timp, să fim o parte activă a ei.

9. Acum, este limpede faptul că Iehova Dumnezeu adună prin Isus Cristos pe toţi cei ce sunt cu bunăvoinţă şi care iubesc dreptatea. (Ţef. 2:1-3). El face acest lucru înaintea bătăliei Armaghedonului. Aceia care iau acum seama la instrucţiuni, vor fugi din această lume veche şi vor intra în noul sistem de lucruri. Deoarece s-au strâns atât de multe „alte oi" în Societatea Lumii Noi, este esenţial ca martorii lui

Cuprins

Iehova să se cunoască unii pe alţii, în mod special în interiorul adunării. Ei trebuie să afle despre avantajele pe care le oferă adunarea şi despre ceea ce va face pentru ei. Martorii lui Iehova află curând că este esenţial pentru ei să participe la fiecare întrunire pregătită pentru ei, pentru educarea şi instruirea lor. Pentru a primi viaţă ei trebuie să caute în mod constant cunoştinţă şi să înveţe mai mult despre Iehova şi scopurile Sale. Ei trebuie să-şi dea perfect seama că nu pot înainta fără Cuvântul Său scris. De asemenea, ei vor afla că nu pot înainta fără organizaţia lui Iehova. Unirea lor, studiul în comun al Cuvântului lui Dumnezeu, îi fac pe martorii lui Iehova foarte viguroşi şi îi deosebeşte de toţi ceilalţi care fac parte din această lume. Ei sunt într-adevăr studenţi ai Bibliei, practicând în mod constant învăţăturile cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu. (Ioan 13:17).

10. „Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. Să ne interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie.” (Evrei 10:23-25, *NW*). Acest sfat sănătos a fost dat de multe ori. Probabil că toţi din adunarea voastră au folosit această scriptură, fie la Adunarea de Serviciu sau la Şcoala Teocratică de Serviciu, scoţând în evidenţă cât este de necesar pentru fiecare serv al lui Iehova de a se întruni cu fraţii săi, acum mai mult ca oricând, deoarece trăim la sfârşitul acestui sistem vechi de lucruri. Să examinăm aici acest text, spre a vedea ce forţă vitală este în el şi cum trebuie să ne influenţeze el în vieţile noastre de fiecare zi.

„MĂRTURISIREA PUBLICĂ A SPERANŢEI NOASTRE”

11. Acest text scriptural care spune „să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre”, nu înseamnă doar să mergem din casă în casă şi să depunem mărturie zi de zi, tot timpul vieţii noastre. Multe alte scripturi dovedesc în mod clar că trebuie să mergem din casă în casă, predicând vestea bună a Împărăţiei. Acesta este un punct dincolo de orice discuţie. Însă, ce fapt important este adus la cunoştinţa minţilor noastre, în acest text pe care îl cercetăm? Oare, expresia, „să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire”, se aplică la depunerea mărturiei din casă în casă? Ţineţi minte contextul. Despre ce vorbeşte Pavel evreilor când li se adresează cu aceste cuvinte? El le spune să facă o mărturisire publică. Dar unde? Contextul arată că trebuie să facă lucrul acesta în adunarea poporului lui Iehova. Există un motiv clar pentru facerea acestei mărturisiri şi pentru strângerea laolaltă în adunare. Trebuie să existe o mărturisire care să îndemne la dragoste, să ajute şi altora în facerea de lucrări drepte şi să se încurajeze unii pe alţii în serviciul creştin. Făcându-se acest lucru, toţi vor fi ajutaţi să rămână uniţi în interiorul organizaţiei. Adunările noastre oferă ajutor altora. Da, mărturisirea publică a speranţei noastre, efectuată în cadrul adunării, face mult pentru alţii din adunare.

12. Societatea Lumii Noi este constituită din multe adunări răspândite pe toată suprafaţa pământului. Unele fac parte din comunităţi unde se vorbeşte limba engleză, alţii din cea de limbă germană, franceză sau japoneză. De fapt, se ţin

întruniri în mai mult de o sută de limbi, în toate părţile lumii. Dar, indiferent de limba pe care o vorbesc, martorii lui Iehova trebuie să se întrunească în adunări. Orice membru dedicat al Societăţii Lumii Noi trebuie să se întrunească în mod regulat împreună cu alţii şi să culeagă roadele cunoştinţei fraţilor lui, precum şi să dea fraţilor săi din roadele cunoştinţei sale. Înainte ca cineva să facă o mărturisire publică în mijlocul adunării poporului lui Dumnezeu, este esenţial pentru el să se angajeze în studiu personal. Însă, aceasta nu este totul. După efectuarea unui studiu personal, trebuie să te întâlneşti cu adunarea şi să mărturiseşti în public ceea ce ai învăţat. Dacă cineva încearcă să înainteze singur, fără organizaţie, va fi doar o chestiune de timp până va fi în lipsă. Şi dacă stă departe de adunare un timp prea îndelungat, va muri de foamete, fiind lipsit de hrană spirituală. Un martor creştin al lui Iehova nu poate ieşi din linia de viaţă a Lumii Noi şi să supravieţuiască pentru Lumea Nouă. Aşadar, după ce şi-a făcut zi de zi şi săptămână de săptămână un studiu personal, trebuie să-şi facă de cunoscut înaintarea sa înaintea tuturor, exprimându-şi credinţa înaintea adunării, astfel încât şi alţi membri ai adunării să fie prin aceasta îndemnaţi la dragoste şi la fapte bune şi să fie încurajaţi la o activitate sporită. (1Tim. 4:15, *NW*).

13. Citirea şi studierea zilnică a Bibliei este absolut necesară. Ajutoarele pentru studiu biblic vor trebui şi ele citite şi anume, revista *Turnul de veghere* şi cărţile distribuite de către Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, căci oricare observator înţelept ştie că nu există alte publicaţii precum acestea. Toată această literatură tipărită va ajuta pe căutătorul adevărului să capete o mai largă înţelegere a Cuvântului şi scopurilor lui Iehova, astfel încât va deveni capabil să-şi exprime mai bine speranţa la adunările grupei. Umplându-şi astfel mintea cu învăţătură şi adevăr divine, aceste scrieri vor ajuta pe martorii lui Iehova să-şi pregătească discursurile pentru Şcoala Teocratică de Serviciu la care participă; acestea îl vor ajuta să participe atât la Adunările de Serviciu cât şi la cele de studiu al revistei *Turnul de veghere*. De asemenea, îl vor ajuta să pregătească scurte predici necesare vestirii din casă în casă. Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie să facem o „mărturisire publică a speranţei noastre". Întreabă-te: 'De câte ori m-am exprimat cu ocazia studiului revistei *Turnul de veghere* în ultimele şase luni sau în ultimul an?' Este foarte important ca în timpul acestor studii, fiecare să vorbească după cum i se iveşte ocazia, deoarece asupra fiecăruia este aşezată o dublă responsabilitate. Mai întâi, tu ai ocazia să faci o mărturisire publică a speranţei şi în al doilea rând, felul tău de exprimare, îi va afecta pe cei care ascultă şi îi va îndemna la dragoste şi la fapte bune. Aceste lucruri le vei putea face doar atunci când nu părăseşti adunarea la un loc cu fraţii tăi.

14. Iată un alt punct: „Verificaţi mereu dacă sunteţi în credinţă, dovediţi mereu ce sunteţi voi înşivă. Sau nu recunoaşteţi că Isus Cristos este unit cu voi? În afară de cazul că sunteţi dezaprobaţi. Sper, de fapt, să recunoaşteţi că noi nu suntem dezaprobaţi." (2Cor. 13:5,6, *NW*). Având în minte acest sfat sănătos al lui Pavel, este foarte necesar ca fiecare dintre noi să se verifice pe sine însuşi. Nu este suficient să zici: „Sunt un martor al lui Iehova", sau ca cineva să participe la adunare şi să stea liniştit. Este necesar să te cercetezi, încercându-te prin

răspunsuri la întrebări, în public, de bună voie sau atunci când eşti invitat. Cum poate cineva spune că este un martor al lui Iehova dacă nu asistă şi nu participă la întrunirile adevăraţilor închinători ai lui Iehova (Ioan 4:23)? Cum poate spune el, chiar şi numai în sinea sa, că el crede în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu dacă niciodată nu exprimă lucrul acesta în faţa fraţilor săi? Cineva poate s-a născut catolic şi a fost botezat în acest cult religios la vârsta de câteva zile, motiv pentru care urma ca toată viaţa lui să fie numit catolic. Sau poate s-a născut din părinţi protestanţi, musulmani sau iudei, iar numele religiei părinţilor săi îl va însoţi tot restul vieţii sale, în afară de cazul în care ar hotărî personal să progreseze. Însă, în ceea ce-i priveşte pe martorii lui Iehova, fiecare trebuie să decidă personal. Nu trebuie ca vreun părinte să hotărască pentru copilul său să facă o dedicare înaintea lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. În mod personal, fiecare trebuie să dovedească faptul că este unul dintre martorii lui Iehova prin mărturisirea publică a credinţei şi speranţei lui în Lumea Nouă a lui Iehova, înaintea adunării poporului lui Iehova. Credinţa ta activă îi va îndemna şi pe alţii la o activitate crescută; de aceea, cunoştinţa pe care ai dobândit-o va trebui exprimată cu voce tare în faţa adunării, spre folosul tuturor. (1 Ioan 4:17, *NW*).

15. Este necesar să ne încercăm, să ne dovedim ce suntem noi înşine în ceea ce priveşte credinţa noastră. Noi putem face greşeli, putem să ne abatem de la principiile adevărului şi a dreptăţii lui Iehova Dumnezeu; putem fi luaţi de vânt, putem cugeta la lucruri rele şi întrucât nu am citit şi nu am studiat suficient Cuvântul lui Dumnezeu, putem începe a ne forma propriile noastre filozofii despre viaţă. Unii pot merge atât de departe încât spun că Dumnezeu trebuie să fie şi să acţioneze aşa cum gândesc ei. Dar, oricine cunoaşte faptul că nu poţi fi familiarizat cu cineva dacă nu i-ai vorbit, dacă nu ai citit sau dacă nu ai comunicat în vreun fel cu el. Nimeni nu poate ajunge să cunoască pe Dumnezeu până când nu-l ascultă prin Cuvântul Său scris. Prin studiul personal poţi căpăta multe informaţii despre Dumnezeu. Însă, prin participarea la întrunirile grupei cu ajutorul studiului tău avansat prin care te-ai echipat, te simţi capabil să-ţi *exprimi* încrederea şi speranţa spre folosul altora. Este foarte dăunător unui martor creştin al lui Iehova să părăsească adunarea cu regularitate a creştinilor dedicaţi. Gândiţi-vă la paguba pe care şi-o provoacă în felul acesta atât lui însuşi, cât şi altora. El nu este îndemnat la dragoste şi la fapte bune, deoarece nu aude pe tovarăşii săi de lucru comentând şi el nu este acolo pentru a comenta la rându-i, ajutându-i.

„PUTEM AVEA LIBERTATE DE EXPRIMARE”

16. Organizaţia văzută a lui Iehova a aranjat studii săptămânale ale revistei *Turnul de veghere* în fiecare adunare din întreaga lume. Este recomandabil să se participe la aceste studii. De asemenea, alte întruniri precum Şcoala Teocratică de Serviciu şi Adunarea de Serviciu, aduc o bogată binecuvântare şi ajută pe oricine să stăruie în învăţătură. Când participi la aceste adunări nu te aşeza în spate şi nu simţi că este mai bine să se exprime oricine altcineva. Într-o manieră simplă, amabilă şi probabil cu o voce şovăitoare, tocmai tu vei fi acela care vei putea îndemna şi pe alţii la dragoste şi fapte bune. Prin felul tău corect de exprimare vei

Cuprins

putea încuraja pe alţii. Ai fost vreodată prezent la vreun studiu al revistei *Turnul de veghere* unde vreun frate sau vreo soră cu care ai lucrat luni întregi împreună, s-a ridicat să vorbească pentru prima dată? Nu-i aşa că ai avut o mică tresărire să o auzi vorbind? La sfârşitul adunării probabil ai felicitat-o. A fost pentru tine o adevărată plăcere şi bucurie să o asculţi vorbind; aşa după cum spunea Pavel, te-a încurajat să faci fapte mai mari: şi astfel, mărturisind în public speranţa ta, vei fi îndemnat şi vei îndemna şi pe alţii la dragoste şi la fapte bune. De ce să nu dai şi altor persoane aceeaşi tresărire de bucurie şi aceeaşi plăcere pe care ai avut-o şi tu, făcându-i să te audă vorbind în mod regulat cu ocazia studiului revistei *Turnul de veghere*? Fără îndoială, ei vor aprecia comentariul tău. Poate eşti mai bătrân la adevăr şi astfel, ei vor fi fericiţi să audă cele ce vei avea să le spui. Sau poate eşti nou la adevăr şi atunci ei se vor bucura văzând progresul pe care îl faci în pricepere

17. Exprimarea este atât practică cât şi necesară, căci nu ştim, într-o mare măsură, ce credem până nu începem să vorbim sau să scriem, cu alte cuvinte, să comunicăm. Dacă niciodată nu ne exprimăm, atunci gândurile noastre nu ajung într-o formă care ar putea fi spre binele altora sau chiar al nostru. Unii se scuză spunând că dacă ar vorbi ar da răspunsuri incorecte sau derutante. Tu păstrezi tăcerea deoarece te temi să nu faci vreo greşeală? Chiar dacă ai face vreo greşeală, aceasta ar fi spre folosul tău! Cum aşa? Deoarece, cu această ocazie, altcineva va da răspunsul corect şi, în consecinţă, conducătorul de studiu va explica şi va arăta răspunsul corect, iar la sfârşit se va citi paragraful spre a completa răspunsul la întrebare. Pentru moment, te vei simţi puţin ruşinat, însă tu ai exprimat în faţa adunării ceea ce ai crezut tu. Cu această ocazie ai constat că ai înţeles greşit şi astfel, studiind cu ceilalţi membri ai adunării, prin exprimarea ta, ţi-ai descoperit eroarea. Dacă tăceai, niciodată nu ai fi aflat această greşeală a ta, astfel încât acum ai privilegiul de a-ţi schimba gândirea. Tu doreşti ca în mintea ta să acumulezi idei corecte şi acum ai schimbat o idee rea cu una corectă. Nici un închinător al lui Iehova nu doreşte să meargă din casă în casă şi să vorbească despre scopurile lui Iehova, spunând lucruri greşite celor ce îl ascultă. Astfel, fraţii tăi te ajută să-ţi îndreptţi eroarea pe care ai făcut-o în auzul lor, cu ocazia mărturisirii tale publice. Nu permite ca greşeala pe care crezi că o vei exprima să te reţină de la a vorbi. Greşeala ta va contura mai clar în mintea celorlalţi răspunsul corect. Dacă cineva rămâne cu gândurile lui, neconsultând niciodată pe un altul sau neexprimându-se faţă de alţii, nu va putea fi niciodată capabil să se încerce pe sine însuşi. Aceasta subliniază valoarea „libertăţii de exprimare” şi de aceea, avem îndemnul: „Continuaţi să vă verificaţi dacă sunteţi în credinţă şi dovediţi-vă vouă înşivă ce sunteţi”.

18. Noi trebuie să avansăm, să creştem în organizaţia lui Iehova; nu putem sta pe loc. Prin revista *Turnul de veghere*, prin publicaţiile ajutătoare şi prin servii de circuit, de district şi de grupă, Societatea Turnul de Veghere accentuează în mod neîncetat necesitatea studiului. Un studiu serios înseamnă o muncă grea, dar va da şi rezultate fericite. Se cere un efort pentru a cerceta Scripturile, dar ştii faptul că această cunoştinţă astfel dobândită înseamnă viaţă. Isus a spus că dobândirea

cunoştinţei despre Iehova Dumnezeu şi Fiul Său înseamnă viaţă veşnică. (Ioan 17:3). Dacă cineva doreşte viaţă, trebuie să asculte de Dătătorul vieţii, adică Iehova, deoarece este scris: „Foarte adevărat vă spun: Cine aude cuvântul meu şi îl crede pe cel care m-a trimis are viaţă veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.” (Ioan 5:24, *NW*). Viaţa veşnică se datorează aşadar, auzirii Cuvântului şi credinţei în Iehova Dumnezeu, căci Dumnezeu a fost Acela care l-a trimis pe Isus Cristos, iar noi, având această credinţă, putem să trecem de la moarte la viaţă. Adunându-ne laolaltă pentru a face o mărturisire publică a speranţei noastre, noi vom continua să învăţăm, să creştem şi să înaintăm spre maturitate.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) De ce doresc martorii lui Iehova să trăiască? b) Pe ce bază solidă este clădită speranţa lor de viaţă?
2. De ce trebuie să studiem Cuvântul lui Iehova?
3. Cum trebuie să considerăm cuvintele lui Isus Cristos, principalul Purtător de cuvânt al lui Iehova?
4. Cum a ilustrat Isus pericolul judecăţii greşite?
5,6. În contrast cu aceasta, cum procedează aceia care au o judecată corectă?
7. În ce privinţe remarcabile este timpul nostru deosebit de „când a existat vreo naţiune”?
8,9. De ce este atât de important pentru închinătorii adevăratului Dumnezeu să fie uniţi în studiu şi lucrare, cu adevărat?
10. Ce dovadă a aprecierii pe scară largă din prezent, în ceea ce priveşte sfatul sănătos din Evrei 10:23-25, putem noi recunoaşte?
11. Este mărturia din casă în casă acea mărturisire publică menţionată la Evrei 10:23-25 şi cum răspundeţi la această întrebare? Cu da sau cu nu?
12. Cum sunt înlănţuite în mod inseparabil, „mărturisirea publică” a adevăratului închinător cu supravieţuirea lui în Lumea Nouă?
13. Ce beneficii aduce adevăratului închinător, recunoaşterea şi achitarea obligaţiei duble pe care o are?
14. În ceea ce îi priveşte pe adevăraţii închinători ai lui Iehova, ce responsabilitate este dată fiecăruia în parte, în această „zi de judecată” şi în ce fel?
15. Din ce acţiune personală din partea ta câştigă alţii care participă la întrunirile comunităţii?
16. Cum se vor îndemna unii pe alţii şi cum se va îndemna el însuşi la dragoste şi la fapte bune?
17. Cum profită cu toţii atunci când prin exercitarea „libertăţii de exprimare” a rezultat cumva vreo exprimare greşită în auzul altor studenţi ai Bibliei?
18. Prin ce procedură simplă se ajunge la creşterea în cunoştinţă exactă şi a abilităţii de a o folosi abil pentru scopurile lui Iehova?

Cuprins

SĂ NE ÎNTĂRIM MINTEA PENTRU ACTIVITATEA NAȚIUNII NOI

Naţiunea cea nouă nu este Israelul modern din Palestina şi nici vreo altă naţiune formată din oameni imperfecţi care fac parte din această lume veche sau sistemul vechi de lucruri. Naţiunea cea nouă este acea naţiune prezisă de Isaia ca fiind „născută dintr-o dată." (Isa. 66:7,8, *AS*). Această naţiune este fericită deoarece Iehova este Dumnezeul ei. (Ps. 33:12, *Ro*). Ea este compusă din rămăşiţa membrilor corpului lui Cristos, iar Isus Cristos cel slăvit şi întronat este Regele lor care domneşte, dar acum se asociază acestei naţiuni spirituale o turmă mereu crescândă de „alte oi" ale Păstorului Rege. (Ioan 10:16, *NW*; Ezec. 34:23,24).

Care este activitatea acestei naţiuni noi şi a însoţitorilor ei cu bunăvoinţă? Este aceea de a depune mărturie despre Marele Rege al veşniciilor, Iehova Dumnezeu, şi de a predica „această veste bună a Împărăţiei" pe tot pământul locuit, cu scopul de a depune mărturie tuturor naţiunilor. (Mat. 24:14, *NW*).

De ce este necesar să ne întărim mintea pentru o asemenea activitate? În calitate de creştini, trebuie să ne întărim mintea deoarece întreaga lume merge într-o direcţie contrară, fiind împotriva noastră întocmai cum a fost împotriva Învăţătorului nostru atunci când era pe Pământ. Despre El a fost prezis: „Mi-am făcut faţa ca o cremene", iar atunci când s-a apropiat timpul jertfirii Sale, El „şi-a întors hotărât faţa spre a merge la Ierusalim". Datorită acestei întăriri hotărâte, în noaptea trădării Sale El a fost în stare să spună apostolilor Săi, printr-o încurajare: „În lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi, căci Eu am biruit lumea." (Isa. 50:7, *RS*; Luca 9:51; Ioan 16:33, *NW*). Şi această lume include nu doar pe vrăjmaşii văzuţi ai noii naţiuni, ci, în primul rând pe duşmanii nevăzuţi, Satan împreună cu demonii săi. (Efes. 6:10-12).

Din pricina acestei opoziţii faţă de activitatea naţiunii celei noi, Petru ne avertizează: „Încingeţi-vă, deci, mintea pentru activitate, rămâneţi complet lucizi! Puneţi-vă speranţa în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos". (1 Pet. 1:13-15, *NW*).

Pentru ca activitatea zeloasă să poată fi dusă la bun sfârşit de către cei care aparţin naţiunii celei noi, trebuie să ne încingem mintea cu cingătoarea adevărului. Aceasta înseamnă „să vegheaţi şi să vă rugaţi". Înseamnă, de asemenea, să studiaţi cu sârguinţă Cuvântul lui Dumnezeu, nu doar mulţumindu-vă cu cititul lui în mod superficial precum şi a hranei spirituale de care se îngrijeşte Iehova în timpul prezent. Înseamnă să fiţi atenţi la oportunităţile serviciului şi la cursele ce vă stau în cale. Înseamnă să fiţi prevăzători, având o judecată pozitivă, să fiţi tari în credinţă, fermi în speranţă, având mintea plină cu cugete 'drepte, curate, adevărate, lăudabile şi virtuoase'. (Filip. 4:8).

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea I-a
VOCI TIMPURII (1870-1878)

„Atunci, dar, fiindcă suntem înconjuraţi de un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice povară şi păcatul care ne ademeneşte aşa de uşor şi să alergăm cu răbdare în întrecerea care ne stă înainte, pe măsură ce privim atent la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, Isus.” (Evrei 12:1,2, *NW*). Scriitorul acestui îndemn nu se referea la martorii oculari ai propriei sale alergări ca şi creştin, ci la martorii pe care el îi descrie în capitolul precedent, pe mulţi dintre ei numindu-i pe nume, toţi bărbaţii şi femeile începând cu Abel, care au trăit pe pământ înainte ca Isus să-şi încheie serviciul pământesc şi care „au mărturisit prin credinţa lor” că au fost plăcuţi lui Iehova Dumnezeu. (Evrei 11:1-40, *NW*). Ei au fost martori ai lui Iehova, aşa cum a fost Isus când a fost pe pământ (Apoc. 1:5, 3:14). Noi avem în Biblie o adevărată istorie a acelor martori din vechime, scrisă de însăşi unii din aceşti martori ai lui Iehova şi toţi aceşti scriitori menţionează împreună numele lui Dumnezeu de *Iehova* de mai mult de 6823 ori.

În Scripturile Greceşti Creştine, de la Matei la Apocalips, avem o istorie a martorilor creştini ai lui Iehova, din timpul lui Isus şi a apostolilor Săi, scrisă de discipolii Lui inspiraţi. De atunci au trecut peste optsprezece secole, iar în ultimii ani, martorii creştini ai lui Iehova au venit din nou în prim plan, devenind un subiect de controversă şi multă investigare. Mulţi se întreabă cum au venit în existenţă martorii lui Iehova. Mulţi s-au îndreptat spre acuzatori şi atacatori gândind că vor obţine o informaţie lipsită de prejudecată şi nedenaturată despre martorii din timpurile moderne ai Dumnezeului Celui Prea Înalt. Pentru a putea pune la îndemână o informaţie autentică pentru toată lumea, pentru luminarea tuturor şi pentru corectarea multora care au fost induşi în eroare de potrivnici aşa-zişi informatori, începem aici o serie de articole despre „Istoria modernă a martorilor lui Iehova”.

EVENIMENTE TIMPURII (1870-1878)

‘Chemaţi treptat din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu’! Aceasta descrie pe scurt istoria modernă a martorilor lui Iehova, pe măsură ce au ieşit din întunericul cugetării religioase babilonieine spre restatornicirea favorizată a noilor adevăruri ale Bibliei (1Petru 2:9, *NW*). Lunga noapte de întuneric spiritual din care au ieşit aceşti creştini a existat din prima parte a celui de-al doilea secol după moartea apostolilor lui Cristos, până în a doua jumătate a secolului al

nouăsprezecelea. Creştinismul de început împreună cu strălucirea învăţăturii lui corecte şi puritatea organizaţiei teocratice au început să fie eclipsate după anul 100, prin strecurarea întunericului spiritual al învăţăturilor religioase babiloniene, al filozofiilor păgâne romane şi greceşti şi a apostaziei abundente. Satan Diavolul, tot timpul gata să distrugă închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu, a produs păstori falşi şi apostaţi, „lupi îmbrăcaţi în haine de oi”, pentru ca în cele din urmă să cauzeze pustiire în adunarea creştină, ce odată era înfloritoare din punct de vedere spiritual. În ciuda reformei protestante din secolul al şaisprezecelea, care n-a realizat de fapt nici o reastatornicire a închinării adevărate, linţoliul întunericului a continuat să acopere minţile creştinilor amăgiţi, până când a venit timpul ca Iehova să trimită pe Eliberatorul Său, Mai Marele Cir, Isus Cristos, pentru a elibera din robia Babilonului pe adevăraţii martori creştini.

Deşi completa lor eliberare din captivitatea babilonică nu a venit decât în anul 1919 A.D., înainte de aceasta, timp de aproximativ cincizeci de ani, martorii au experimentat o trezire treptată spre a fi pregătiţi pentru ora eliberării lor ca popor al Lumii Noi. Lucrul acesta s-a arătat a fi asemănător cazului iudeilor naturali aflaţi în captivitatea Babilonului din vechime, unde Daniel şi mulţi alţi martori credincioşi ai lui Iehova au fost treziţi la vigilenţă cu ani înainte, spre a fi gata pentru restaurarea adevăratei închinări în Ierusalim, care a venit în cele din urmă, în anul 537 î.C. Tot la fel, în timpul prezent, un impuls la trezire spirituală a devenit vizibil la martorii lui Iehova începând din anul 1870.

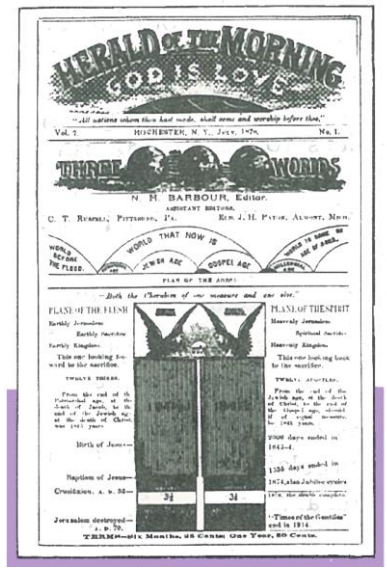

Cât priveşte fundalul lumii vechi, la reîntoarcerea pe scena lumii a martorilor lui Iehova, perioada anilor 1870-1900 s-a dovedit a fi hotărâtoare pentru secolul al XX-lea al acestei ere atomice. Puteri politice, religioase şi comerciale au început să se mişte spre a ocupa poziţii pentru controlul noii ere ştiinţifice. Oameni şi organizaţii erau plini de preziceri referitoare la zilele predestinate ale viitorului, care trec repede, pe care unii îl vedeau corect ca fiind un cataclism. La consiliul Vaticanului din anii 1869-1870, cultul romano-catolic a căutat să i se întărească organizaţia pentru viitorul imediat, declarându-şi capul autocrat, adică pe papa, drept infailibil. Organizaţiile religioase conducătoare protestante deveniră neprogresive în căile lor din punct de vedere spiritual. Clerul lor a căutat să-şi consolideze puterea asupra laicilor. Această arogare clerică a unei mai mari autorităţi asupra turmelor lor a însemnat un pas înapoi faţă de libertatea gândirii şi închinării creştine din partea maselor de creştini mărturisiţi. Marile organizaţii religioase mondiale începură să fie invadate şi decimate de necredinţă, înalt criticism, evoluţie, spiritism, ateism şi comunism. Multe dintre bisericile evanghelice începură să-şi „modernizeze” doctrinele false, religioase, nu după

Cuprins

adevărurile restaurate ale Bibliei, ci conform teoriilor înaltului criticism şi a evoluţiei. Forma păgânizată modernistă a teologiei a inundat bisericile.

Din punct de vedere politic, marile forţe începeau să apară. Statele Unite ale Americii tocmai se refăceau după Războiul civil (1861-1865), pentru a-şi câştiga repede puterea pentru o expansiune extraordinară, devenind o mare putere mondială. Germania câştigase războiul franco-prusian din 1870, pentru a fi clădită treptat într-un puternic colos european. Britania trecea prin anii de aur ai erei Victoriene, certându-se pentru viitoare lovituri de control mondial. Din punct de vedere industrial, Statele Unite, Britania, Franţa şi mari teritorii din Europa treceau printr-o revoluţie, ca urmare a inventării locomotivei. Pe măsură ce anii treceau, revoluţia industrială se amplifica prin descoperirea electricităţii, inventarea telefonului, a automobilelor şi a multor altor „minuni" ai acestei noi civilizaţii destinate atomului. Comerţul, de asemenea, s-a ridicat pe culmi înalte, ca urmare a industrializării principalelor naţiuni şi a creării noilor afaceri a „minelor de aur". A venit în prim plan sindicatul muncitorilor, devenind adversarul capitalismului avansat. Toate acestea însemnau un val de materialism, posibilităţi de a face bani şi a umbla după plăceri. Puterile demonice invizibile ale acestei lumi vechi au produs curse strălucitoare prin noi atracţii, pentru a orbi pe oameni cu privire la valorile superioare ale adevărului creştin restatornicit.

În mijlocul acestor răsunătoare transformări industriale, comerciale, sociale şi religioase, se auzeau primele voci de mici grupuri religioase ce încercau să desluşească semnele timpurilor şi să prezică iminenta venire a doua a lui Isus, Cristosul lui Iehova. Diferite grupuri adventiste din Statele Unite şi Europa se ocupau cu proclamarea unei întoarceri vizibile a lui Cristos pentru anul 1873 sau 1874, chiar dacă fondatorul american al mişcării lor, William Miller, recunoscuse că greşise şi dezamăgise atunci când anunţase venirea lui Cristos pentru anul 1843 sau 1844. Mai de timpuriu, teologul lutheran german Bengel (1687-1751) fixase anul 1836 ca o dată marcantă pentru începutul mileniului din Apocalipsa 20:6. În Scoţia şi Anglia, alte persoane, cunoscute în mod obişnuit ca „Irvingiţi", şi-au înălţat glasul pentru a anunţa întoarcerea lui Cristos pentru anul 1835, 1838, 1864 şi în cele din urmă 1866. Scriitori creştini, ca de pildă Elliot şi Cumming, aşteptau sfârşitul în anul 1866, Brewer şi Decker preziceau că va avea loc în 1867, iar Seiss înclina pentru anul 1870. În Rusia, Claas Epp, un lider al Fraţilor Mennoniţi, (*Bruedergemeinde*), împreună cu asociaţii lui au fixat anul 1889 ca anul unui mare eveniment cosmic. Dar toate aceste preziceri proclamate peste tot au ajuns la o dezamăgire completă, deoarece nu se bazau pe cunoştinţa exactă din Biblie a profeţiilor lui Iehova. Întoarcerea lui Cristos nu era destinată să fie o manifestare fizică, aşa cum crezuseră ei, ci mai degrabă aşa cum arată clar Scripturile, o prezenţă invizibilă în glorie şi putere, pentru a provoca cea mai mare criză experimentată vreodată de om pe pământ.

Au mai fost auzite şi alte voci, dar acestea au început să proclame o întoarcere iminentă invizibilă a lui Mesia. Unul din aceste grupuri a fost condus de George Storrs din Brooklyn, New York. După anul 1870 el şi asociaţii lui au publicat o revistă intitulată *Cercetătorul Bibliei*, în care făceau de cunoscut

Cuprins

punctele lor de vedere, arătând că întoarcerea lui Cristos va fi una invizibilă. Un alt grup condus de H. B. Rice, din Oakland, California, a publicat o revistă numită *Ultima trâmbiţă*, vestind o întoarcere invizibilă ce avea să aibă loc în anii 1870'. Un al treilea grup ne atrage atenţia, de data aceasta dintre adventiştii dezamăgiţi care părăsiseră acea mişcare din cauza eşecului pe care l-au avut, deoarece preziseseră că întoarcerea Domnului va avea loc în anul 1873. Acest grup era condus de N. H. Barbour. Ei îşi conduceau activităţile din Rochester, New York, îndeplinind un serviciu de predicare, trimiţând afară vorbitori, la oricare dintre bisericile care le deschidea uşa. Şi ei au publicat o revistă lunară, *Revărsatul zorilor*. Unul din acest grup a ajuns în posesia traducerii *Diaglott* a „Noului Testament", de B. Wilson, observând în Matei 24:27,37,39 cum cuvântul pe care *Versiunea Regele Iacob* îl redă cu *venire*, este tradus aici cu *prezenţă*. Acesta a fost punctul cheie ce a făcut pe acest grup să susţină o prezenţă invizibilă a lui Cristos, afirmând că ea va începe în toamna anului 1874.

În continuare atrage atenţia o a patra voce de proclamatori ce vestea o prezenţă invizibilă a lui Cristos, un grup de studenţi sinceri ai Bibliei din Pittsburgh, Pennsylvania, S.U.A., împreună cu conducătorul lor C. T. Russell. Charles Taze Russell s-a născut în Old Allegheny (acum o parte din Pittsburgh) pe 16 februarie 1852; el era unul din cei trei copii ai lui Joseph L. şi ai Elizei Birney Russell. Ambii părinţi erau presbiterieni din descendenţă scoţiano-irlandeză. Tatăl lui Russel administra o afacere la un magazin de îmbrăcăminte. Mama sa a murit pe când avea abia nouă ani. În timp ce era încă un copil, obişnuia să scrie cu cretă pe trotuar texte din Biblie; deşi a fost crescut ca presbiterian, el s-a alăturat bisericii Congregaţionale din apropiere, deoarece era mai liberală. La vârsta de cincisprezece ani Russell era partener cu tatăl său la un mare lanţ de magazine pentru îmbrăcăminte de bărbaţi. Dar, în timp ce lucrurile mergeau bine în afaceri pentru tânărul Russell, el avea probleme pe plan spiritual. Doctrinele predestinării şi ale pedepsei veşnice îl nemulţumeau şi cu timpul, când avea şaptesprezece ani, devenise un sceptic mărturisit, renunţând la Biblie şi la crezurile bisericii.

În timpul următoarelor luni Russell a continuat să reflecte asupra subiectului religiei, neputând să-l accepte şi totuşi nedorind să-l părăsească. În cele din urmă, într-o zi, în anul 1870, el a intrat într-o mică hală prăfuită şi veche aflată în apropierea unuia din magazinele sale – „pentru a vedea dacă acea mână de oameni pe care îi întâlnea acolo aveau de oferit ceva mai raţional decât crezurile marilor biserici. Acolo am auzit pentru prima dată ceva din punctele de vedere ale adventiştilor, predicatorul fiind Dl. Jones Wendell … Deşi expunerea lui din Scripturi nu era pe deplin clară, şi era foarte departe de ceea ce ne bucurăm noi acum, a fost suficientă, sub conducerea lui Dumnezeu, să-mi restabilească oscilanta mea credinţă în inspiraţia divină a Bibliei şi să-mi demonstreze că înregistrăile apostolilor şi ale profeţilor sunt strâs legate".

La scurt timp după aceasta, Russell şi alte cinci persoane au început să se întâlnească cu regularitate din anul 1870 până în 1875, făcând un studiu sistematic din Biblie. Observaţi următoarea descriere ce arată o schimbare radicală de gândire, care era rezultatul acestor cinci ani de studiu din Biblie.

Cuprins

„Curând [noi] am început să vedem că trăiam undeva aproape de încheierea perioadei Evangheliei, aproape de timpul când cei înţelepţi şi veghetori dintre copiii Domnului vor ajunge la o cunoştinţă exactă a planului Său, aşa cum declarase El. … Am ajuns să vedem ceva din iubirea lui Dumnezeu, cum a făcut îngrijiri pentru toată omenirea, cum trebuie să fie toţi treziţi din morminte pentru ca planul iubitor al lui Dumnezeu să poată fi confirmat prin ei, cum toţi cei care exercită credinţă în lucrarea de răscumpărare a lui Cristos şi sunt ascultători în armonie cu cunoştinţa voinţei lui Dumnezeu pe care ei o vor primi atunci, pot fi aduşi (prin meritul lui Cristos) înapoi în deplină armonie cu Dumnezeu şi pot primi viaţă veşnică. … Noi am ajuns să recunoaştem diferenţa dintre Domnul nostru ca 'omul care s-a dat pe Sine' şi Domnul care va veni din nou, ca fiinţă spirituală. Am văzut că fiinţele-spirite pot să fie prezente şi totuşi invizibile oamenilor. … Am fost foarte întristaţi de greşeala adventiştilor care Îl aşteptau pe Cristos în carne şi care învăţau că lumea cu tot ce este în ea, cu excepţia adventiştilor, va arde în anul 1873 sau 1874; fixarea timpului, dezamăgirile şi ideile crude pe care le propagau ei despre scopul şi modul venirii Lui au adus mai multă sau mai puţină batjocură asupra noastră şi asupra tuturor celor care au aşteptat şi au vestit Împărăţia Sa apropiată. Aceste puncte de vedere greşite, ce ţin în general de scopul şi modul întoarcerii Domnului, m-au făcut să scriu o broşură – *Scopul şi modul întoarcerii Domnului nostru*, din care au fost publicate 50.000 de exemplare".

În ianuarie 1876, Charles Russell a primit pentru prima dată un exemplar al revistei lunare *Revărsatul zorilor*, aşa cum a fost publicată de grupul din Rochester, condus de Nelson H. Barbour. Curând a fost aranjată o întâlnire între Russell şi Barbour, deoarece se descoperise că punctele lor de vedere cu privire la venirea a doua a lui Cristos erau asemănătoare, ambii fiind de acord că era vorba despre o venire invizibilă. Rezultatul a fost că grupul de studenţi ai Bibliei din Pittsburgh de aproape treizeci de persoane a hotărât să se afilieze grupului din Rochester, ceva mai mare la număr. Russell a devenit co-editor împreună cu Barbour la revista *Revărsatul zorilor*. La iniţiativa lui Russell, grupul din Pittsburgh a fost de acord să finanţeze un mic loc pentru o tipografie în Rochester. S-a hotărât, de asemenea, să se publice o carte legată care să conţină punctele lor de vedere comune, lucrarea fiind încheiată în anul 1877. Publicaţia de 194 de pagini era intitulată „Trei lumi sau Planul de răscumpărare", de Barbour şi Russell co-autori. În acest timp, când Russell ajunsese la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, a început să-şi vândă afacerile şi să se ocupe cu timp integral în lucrarea de predicare, mergând din oraş în oraş pentru a vorbi la diferite adunări cu public, pe străzi şi duminicile în bisericile protestante, acolo unde putea aranja cu clerul astfel de vorbiri.

Această carte arăta convingerea lor că prezenţa a doua a lui Cristos a început în mod invizibil în toamna anului 1874, şi astfel începea o perioadă de seceriş de patruzeci de ani. Apoi, cu o precizie extraordinară, ei au explicat că anul 1914 însemna sfârşitul *timpurilor neamurilor* – Luca 21:24.

„Deoarece în anul 606 î.C. împărăţia lui Dumnezeu a luat sfârşit, cununa a fost dată jos şi tot pământul a fost cedat neamurilor, 2520 de ani din anul 606 î.C.

Cuprins

se vor încheia în anul 1914 d.C., sau la patruzeci de ani după anul 1874; aceşti patruzeci de ani în care noi am intrat acum trebuie să fie 'un timp de necaz cum n-a fost niciodată de când există lumea'. În timpul acestor patruzeci de ani împărăţia lui Dumnezeu trebuie să fie întemeiată (dar nu literal, 'prima dată în mod firesc şi după aceea spiritual'), evreii trebuie să fie restatorniciţi, împărăţiile neamurilor zdrobite în bucăţi 'ca pe vasul unui olar' şi împărăţia acestei lumi să devină Împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său şi să înceapă perioada de judecată" – *Trei lumi sau Planul de răscumpărare*, parag. 83, pag. 189.

După doi ani de afiliere a apărut o probă ce a cauzat o separare între cele două grupuri. În anul 1878 Barbour a căzut victimă a înaltului criticism. El a publicat un articol în *Revărsatul* – în care „tăgăduieşte că moartea lui Cristos era preţul de răscumpărare … spunând că moartea lui Cristos nu mai era o achitare a pedepsei păcatelor omului, aşa cum înţeparea unei muşte cu un bold de către un copil, făcând-o să sufere şi să moară, nu ar fi considerată de un părinte pământesc ca o achitare dreaptă pentru infracţiunea copilului său".

Această tăgăduire clară a principalei învăţături a Bibliei a uimit grupul din Pittsburgh şi pe Russell. Au urmat luni de argumente pro şi contra despre chestiunea răscumpărării în articolele publicate în *Vestitor.* În cele din urmă, grupul de studenţi ai Bibliei din Pittsburgh s-a retras din asocierea cu grupul lui Barbour pentru a întreprinde o lucrare separată de vestire a Bibliei. Mulţi din grupul din Rochester au trecut de partea lui Russell şi a asociaţilor săi în chestiunea răscumpărării şi au fost cuprinşi în asociaţia din Pittsburgh. Această separare s-a dovedit fatală pentru grupul din Rochester, deoarece numai în câţiva ani *Vestitorul* a încetat să mai fie publicat şi nu s-a mai auzit nimic de această voce timpurie ce vorbise despre „cea de-a doua venire". În următorul nostru articol vom vedea care dintre aceste multe voci timpurii au primit în cele din urmă semnalul de la Iehova să meargă înainte şi să Îl reprezinte ca martori ai Lui în viitoarea lucrare de serviciu.

[Notă]

Mici secte din America (ediţie revizuită în 1949) de E.T. Clark, parag. 33, 34. Enciclopedia catolică (New York, 1910), „Irvingites". *Enciclopedia* (Mc. Clintock & Strong, 1882, New York), „Milenium", „Bengel, John Albert".

Turnul de veghere al Sionului, ediţie extra, 25 aprilie, 1894, parag. 97-99 („Secerători"); W. octombrie, noiemrie, 1881, p. 3.

J. L. Russell a murit în 1897 la vîrsta de 84 de ani, fiind un asociat apropiat al fiului său în activităţile societăţii, W din 1 ianuarie, 1898, p. 4.

Secerători, 1894, publicată de Societatea Turnul de Veghere, parag. 93-95.

New York Sunday *World Magazine*, 30 august, 1914, „Sfârşitul tuturor împărăţiilor în 1914"; Pittsburgh *Press* Sunday Magazine, 23 august, 1953; „Pastorul Russell"; Pittsburgh *Sun-Telegraph*, 4 septembrie, 1954, „Martorii lui Iehova continuă să crească în putere şi credinţă".

Secerători, p. 104.

Cuprins

Adevăratele bogăţii

Pavel spunea că „deşi sunt sărac, îmbogăţesc pe mulţi; deşi nu am nimic, totuşi posed toate lucrurile.” (2 Cor. 6:10). Cum era posibil acest lucru? Cum putea un om sărac să posede toate lucrurile şi să-i facă bogaţi pe mulţi? El putea să facă acest lucru pentru că, deşi proprietăţile lui pământeşti erau limitate, el avea cea mai mare bogăţie – bogăţie pe care această lume o ignoră foarte adesea. Care era aceasta? Cunoştinţa adevărului şi a binecuvântărilor lui Iehova Dumnezeu. Pe care bogăţii le preţuieşti tu?

SĂ NE INTERESĂM UNII DE ALŢII

ÎNCREZÂNDU-NE ÎN IEHOVA

1. Scriind evreilor, Pavel dorea ca ei să cunoască *mai mult* despre Isus Cristos. El a scris: „Despre el avem lucruri multe de spus şi greu de explicat, fiindcă aţi devenit greoi la auzire. Pentru că, într-adevăr, deşi, având în vedere timpul, ar trebui să fiţi învăţători, aveţi din nou nevoie de cineva ca să vă înveţe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu. Şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare. Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte nu cunoaşte cuvântul dreptăţii, fiindcă este copil mic. Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul”. (Evrei 5:11-14, *NW*).

Pavel însuşi, fiind un creştin viteaz, dorea ca aceşti evrei să înainteze şi să-şi folosească puterile perceptive, căci având în vedere durata de timp de când se aflau la adevăr, ei ar fi trebuit să fie învăţători. Însă, ei nu au vrut să se exprime pentru a-i îmbogăţi pe alţii şi au preferat să ia viaţa mai uşor, hrănindu-se doar cu laptele Cuvântului şi păstrând în memorie doar lucruri simple pe care le-au învăţat la începutul venirii lor în organizaţia lui Iehova, fără să se fi deprins cu întreg Cuvântul lui Dumnezeu pentru a primi hrana tare care aparţine oamenilor maturi. Orice martor creştin, dedicat lui Iehova, ar trebui să dorească să crească şi să facă progres în Societatea Lumii Noi. Atunci când cineva câştigă cunoştinţă despre scopurile minunate ale lui Iehova, aceasta ar trebui să-l umple de vigoare şi vitalitate. Plin de energie, el ar trebui să dorească a ajuta şi pe alţii să dobândească aceeaşi informaţie preţioasă pe care o posedă şi el. De aceea, el ar trebui să arate o destoinicie de a învăţa, oferind o cunoştinţă exactă, astfel încât şi alţii să pună stăpânire pe învăţătura. Atunci când într-adevăr a crescut într-atât încât să-şi iubească fraţii, el va dori să facă o mărturisire publică în adunare, îndemnându-i pe alţii la dragoste şi la fapte bune.

Cuprins

2. O mare schimbare trebuie să aibă loc în modul de gândire al cuiva, atunci când devine creştin. Cu această ocazie trebuie să aibă loc o schimbare a minţii. Este necesar să se renunţe la vechiul mod de gândire. Acesta trebuie înlocuit cu o nouă formă de instruire. De aceea, apostolul Pavel a scris: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2, *NW*). Fiecare dintre noi s-a născut în această lume veche, delincventă, nelegiuită şi de temut şi am fost instruiţi să gândim în mod egoist, după modul lumii vechi, aşa cum liderii umani vror să gândească urmaşii sau supuşii lor. Din copilărie am fost învăţaţi să urâm naţiuni, popoare şi rase, să ne temem de ele şi să le suspectăm, zidind astfel bariere între anumite persoane şi noi înşine. Această idee rea a fost foarte bine exprimată într-una din piesele de teatru de succes intitulată „Pacificul de Sud”. În această piesă, un tânăr soldat nenorocit, deoarece se îndrăgostise de o tânără de altă rasă şi naţionalitate, cântă despre cum ‘a fost învăţat să urască şi să se teamă; cum a fost învăţat, an de an, şoptindu-i-se în mica lui ureche. Cu atenţie a fost învăţat să-i fie frică de oamenii care au ochii urâţi sau a căror piele are o altă culoare; înainte de a avea şase, şapte sau opt ani, a fost învăţat cu grijă să urască pe toţi oamenii pe care îi urau rudele lui’. Lucrul acesta este adevărat în ceea ce priveşte lumea veche. Se vorbeşte mult despre dragoste frăţească, despre frăţietatea omului şi fraternitate mondială; dar, cei care au fost învăţaţi atent cu privire la teoriile neteocratice ale acestei lumi vechi preferă separarea, deosebirea de clasă, sistemul de castă. Aşadar, cât este de necesar ca o persoană cu raţiune să-şi înnoiască mintea, să părăsească gândirea acestei lumi vechi, şi în schimb să primească învăţătură de la Atotputernicul Dumnezeu! Cartea lui Dumnezeu, Biblia, ne învaţă să iubim precum iubeşte El. Dragostea izgoneşte frica. „Acela care nu iubeşte, n-a ajuns să cunoască pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este dragoste. În dragoste nu este teamă, ci dragostea perfectă învinge frica, deoarece frica exercită o restrângere. Într-adevăr, acela care se teme nu a ajuns desăvârşit în dragoste. În ceea ce ne priveşte, noi iubim, deoarece El ne-a iubit mai întâi.” (1 Ioan 4:8,18,19, *NW*). Atunci când cineva trăieşte prin cunoştinţa exactă pe care o primeşte din Cuvântul lui Iehova, cât de deosebită îi devine viaţa! Dar, având aceste idei noi, aceste adevăruri de curând descoperite din Cuvântul lui Dumnezeu, martorii lui Iehova trebuie să meargă mai înainte pentru a învăţa pe alţii, astfel încât toţi cei care vor alege în cele din urmă să devină parte a Societatea Lumii Noi, să gândească precum gândeşte Iehova şi să crească spre maturitate.

CÂT DE PREŢIOASĂ ESTE BIBLIA?

3. Fiecare dintre noi poate deveni viu faţă de bucuriile şi binecuvântările minunate pe care le au martorii lui Iehova, dacă ne facem timp să primim învăţătură, să ne asociem cu martorii lui Iehova, să ne exprimăm şi să înaintăm

Cuprins

spre maturitate în adunarea lui Dumnezeu. Câteodată se spune că martorii lui Iehova îşi au propria lor Biblie, dar atunci când cineva citeşte paginile revistei *Turnul de veghere*, el observă că sunt citate şi menţionate constant foarte multe traduceri ale Bibliei. Martorii lui Iehova îndeamnă ca fiecare să-şi citească zilnic propriul exemplar al Sfintei Biblii. Nu contează care versiune a Bibliei este citită, dacă este citită cea catolică, *Douay* sau cea protestantă *King James* sau *American Standard* sau oricare altă versiune a Bibliei în limbile germană, franceză, spaniolă, ebraică sau tagalog. Nu contează ce fel de traducere a Sfintelor Scripturi citeşti, căci din oricare poţi învăţa adevărul. În general vorbind, nici una nu este atât de îndepărtată faţă de originalul exprimat în textele din limba ebraică sau greacă, astfel încât să-l deruteze pe cititor şi să-l inducă în eroare. Este adevărat că sunt traduceri bune şi traduceri foarte bune, fiind bine să le selectezi, iar dacă ai găsit una mai bună de citit şi studiat va fi în avantajul tău, ajutându-te să dobândeşti o înţelegere mai clară, probabil o înţelegere mai rapidă a scopurilor minunate ale lui Iehova. Cartea Sa, Biblia, este o carte pe care ar trebui s-o citeşti în fiecare zi a fiecărui an, an după an. Ea este o fântână nesecată de ape răcoritoare, de adevăr, care niciodată nu seacă. Mereu ea este proaspătă, gustoasă şi bună. Nu fi selectiv în ceea ce priveşte citirea conţinutului ei, ci începe cu Geneza şi continuă până la ultima carte, Apocalipsa. Vei găsi cele mai rare pietre preţioase ale adevărului, învăţături minunate, sfaturi sănătoase, deoarece această întreagă Carte este Cuvântul scris al Suveranului suprem, al Viului Dumnezeu IEHOVA. Pentru noi, locuitorii acestei mici planete Pământ din marele Univers, El s-a îngrijit să avem această Carte pentru a putea fi bine instruiţi şi antrenaţi ca adevăraţi urmaşi ai Cristosului Său. (Efes. 4:31,32; 1Ioan 1:7).

4. Cu secole în urmă, atunci când pelerinii debarcau pe coastele Americii, Biblia a fost cartea lor principală. Adesea, auzim sau citim despre vremile acelea trecute, când oamenii din aproape fiecare casă foloseau zilnic Biblia. Ea a influenţat creşterea copiilor, le-a mărit cunoştinţa şi înţelegerea, i-a ajutat să stea strâns legaţi de Dumnezeul cel viu. Ei nu i-au măsurat conţinutul aducându-i critici ostile şi prejudicii batjocoritoare. Într-adevăr, Cartea Dăruitorului, Biblia, este singura carte care conţine o hrană solidă pentru minte, învăţătură excelentă pentru viaţă şi pentru un comportament corespunzător. Astăzi, Biblia ne este mult mai preţioasă decât a fost pentru cei din vremile trecute, căci toate lucrurile scrise odinioară au fost scrise pentru învăţătura noastră în aceste zile de mare încercare (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11). Biblia este pentru mângâierea noastră şi prin citirea Scripturilor suntem capabili să avem speranţă. (1Pet. 1:3; 2Pet. 1:19,21).

5. Oare apreciaţi faptul că ascultând sau citind Biblia, în realitate ascultaţi sau acordaţi atenţie lui Iehova Dumnezeu când îşi transmite gândurile Sale? El nu vă va vorbi în vis, nici nu vă va trimite vreun mesager special, vreun înger care să vă instruiască în mod particular. Prin Cuvântul Său scris, El comunică cu noi. „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” (2Tim. 3:16,17,

Cuprins

NW). Este inutil să privim în altă parte, spre altă sursă, pentru a primi sfat şi învăţătură.

DE CE SĂ STUDIEM CU REGULARITATE ŞI SĂ PREDICĂM ADEVĂRUL LUI DUMNEZEU?

6. Nimeni nu poate fi pe deplin satisfăcut doar cu o cunoştinţă simplă şi generală în ceea ce priveşte adevărul lui Dumnezeu (Ps. 117). De-a lungul activităţii unui creştin, el trebuie să părăsească lucrurile elementare şi să înainteze spre maturitate. De aceea, Pavel a spus: „De aceea, acum, că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate, fără să punem din nou o temelie, şi anume căinţa de faptele moarte şi credinţa în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri şi punerea mâinilor, învierea morţilor şi judecata veşnică. Şi vom face aceasta dacă într-adevăr permite Dumnezeu." (Evrei 6:1-3, *NW*). Odată ce am făcut pasul de a fi servi ai Săi, aceasta nu este o chestiune de a deveni doar un 'creştin de duminică'. Va trebui să fim creştini în toate zilele. Un creştin dedicat, martor al lui Iehova, trebuie să demonstreze că el este cu adevărat un serv harnic care nu este interesat să câştige cunoştinţă doar pentru sine, ci trebuie să-şi cunoască responsabilitatea în a-şi păstra propria integritate, ajutând pe alţii prin faptul că le predică în mod mişcător vestea bună (1Pet. 3:15). Orice responsabilitate adăugată la aceasta va fi bine primită de către oricine care face parte din Societatea Lumii Noi. Nimeni nu trebuie să fie mulţumit doar cu ideea că el 'nu se amestecă', ci să fie mai degrabă progresiv şi să dorească cu nerăbdare să înainteze. „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite lucrarea voastră şi iubirea pe care aţi arătat-o pentru numele său, slujindu-le sfinţilor şi continuând să le slujiţi lor. Dorim însă ca fiecare dintre voi să arate aceeaşi sârguinţă pentru a avea deplina siguranţă a speranţei până la sfârşit, ca să nu fiţi leneşi, ci să fiţi imitatori ai celor care, prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile." (Evrei 6:10-12, *NW*). Nu are importanţă de când suntem la adevăr, ci noi trebuie să continuăm a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, şi să studiem lucrurile pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru studiul nostru prin organizaţia Sa şi pentru împlinirea scopurilor Sale. Astfel, dacă nu vom ţine pasul cu organizaţia Sa, lenevirea ne va ajunge din urmă (1Ioan 2:6). Cuvântul lui Dumnezeu ne face vii, ne dă putere şi ne dă o râvnă deosebită pentru Casa lui Iehova. Un bun martor creştin va fi mereu un lucrător activ. El va fi găsit în mod regulat la adunări, la centrele de serviciu şi în fruntea celor care, plini de recunoştinţă, fac cunoscut şi altora adevărul.

7. Te simţi vreodată slab din punct de vedere spiritual? Examinează-te. Este foarte probabil că nu ai participat în mod regulat la întruniri, lipsindu-te astfel de asocierea cu fraţii. Atunci când cineva începe să lipsească de la întruniri, se îndepărtează de organizaţia lui Iehova şi drept urmare, începe să slăbească. El încetează a se mai exprima sau a face o mărturisire publică a speranţei lui. În aceste zile din urmă ale organizaţiei Diavolului nu este timpul să riscăm. Toţi trebuie să fim puternici în ceea ce priveşte puterea înţelegerii şi singura cale sau metodă prin care putem rămâne puternici este aceea de a studia Cuvântul lui

Cuprins

Iehova şi de a ne întâlni cu cei din poporul Său. „Fraţilor, nu fiţi copii în ce priveşte capacitatea de înţelegere, ci fiţi copilaşi la răutate! Însă, în ce priveşte capacitatea de înţelegere, fiţi oameni maturi.” (1Cor. 14:20, *NW*). Sfatul evlavios este acela ca noi să fim precum copiii în ceea ce priveşte lucrurile rele ale acestui sistem vechi de lucruri, nevinovaţi faţă de aceste lucruri, cunoscându-le în parte sau incomplet şi evitându-le pentru a nu ne asocia în asemenea tovărăşii. Însă, pe de altă parte, cât priveşte puterea de înţelegere, să nu fim copii, ci pe deplin crescuţi, maturi.

8. Acela care continuă să primească instruire de la Iehova, va deveni o persoană cu cugetare spirituală. El va gândi în mod corect, divin, întocmai precum Dumnezeu. Dispoziţia spirituală este opusă dispoziţiei carnală. A fi cu cugetare carnală înseamnă a gândi la lucrurile acestei lumi, înseamnă a continua practicile nelegiuite ale organizaţiei lui Satan. A fi cu cugetare spirituală înseamnă opusul cugetării carnale. Lucrurile importante pe care trebuie să le avem în minte sunt viaţa şi câştigarea ei. Isus avea în minte toate aceste lucruri atunci când era pe pământ şi el le-a spus apostolilor săi: „Nu vă mai îngrijoraţi pentru sufletele voastre, ce veţi mânca sau ce veţi bea, sau pentru corpurile voastre, cu ce vă veţi îmbrăca. Nu preţuieşte sufletul mai mult decât hrana şi corpul mai mult decât îmbrăcămintea?” (Mat. 6:25, *NW*). Aproape majoritatea oamenilor din această lume sunt interesaţi doar de aceste lucruri care le aparţin şi nu se gândesc cum ar putea fi de folos altora. Aceasta este calea păgânilor sau modul egoist de a înţelege lucrurile. În discuţia Sa cu apostolii, Isus ne-a spus că există un lucru mai important asupra căruia trebuie să cugetăm, un lucru spiritual, Împărăţia. El a spus: „Căutaţi mai întâi Împărăţia şi dreptatea Lui (a lui Iehova) şi toate celelalte lucruri vi se vor adăuga” (Mat. 6:33, *NW*). Nu te îndoi de faptul că Iehova Dumnezeu nu ne cunoaşte nevoile. El le cunoaşte şi se poate îngriji de ele. El nu doreşte ca noi să fim mereu îngrijoraţi din pricina lor. El doreşte să ne concentrăm asupra lucrurilor importante ale Împărăţiei Sale, ceea ce va însemna viaţă pentru oamenii cu bunăvoinţă. Când urmăm pe Christos, atunci dorim să „ţinem cu tărie la instruire şi să nu o lăsăm din mână.” (Prov. 4:13, *AS*).

9. Pentru a avea cugetare spirituală şi pentru câştigarea vieţii este foarte important să ne însuşim cunoştinţa corectă. Când Isus se ruga împreună cu discipolii Săi a stabilit formula pentru viaţă fericită şi fără sfârşit, spunându-i lui Iehova: „Aceasta înseamnă viaţă veşnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Acela pe care l-ai trimis Tu, adică pe Isus Cristos.” (Ioan 17:3, *NW*). În această rugăciune Isus era foarte interesat în a-şi vedea urmaşii însuşindu-şi adevărata cunoştinţă despre Domnitorul suveran al Universului şi pentru ca ei să înţeleagă de ce l-a trimis pe Pământ pe Fiul Său, căci, cu ajutorul unei astfel de informaţii cineva poate ajunge să ştie calea spre viaţă veşnică. Din aceasta putem observa, aşadar, cât este de esenţial pentru fiecare dedicat al lui Iehova Dumnezeu să fie activ în adunarea poporului Său. A participa la întruniri este de neapărată trebuinţă. Participanţii la întruniri trebuie să vorbească, să comunice sau să-şi exprime gândurile şi mai trebuie să rămână cu cugetare spirituală. Acest lucru nu este greu, spune Pavel, adăugând: „Căci tânjesc să vă

Cuprins

văd, ca să vă fac parte de vreun dar spiritual pentru întărirea voastră sau, mai degrabă, ca să ne încurajăm reciproc, fiecare prin credinţa celuilalt, eu prin a voastră, şi voi prin a mea." (Rom. 1:11,12, *NW*). Acest dar spiritual de care vorbeşte Pavel pare să fie acordat poporului lui Iehova tocmai prin comunicarea, prin exprimarea unora în faţa altora, prin mărturisirea individuală a credinţei, prin schimbul de cugete. Cu alte cuvinte, a vorbi despre adevărul lui Iehova înseamnă a avea cugetare spirituală. (Ps. 145:9-12). Aceasta se potriveşte cu cugetul că noi trebuie să facem „o mărturisire publică a speranţei noastre, fără şovăire, căci credincios este Cel ce a făcut promisiunile". Experienţele noastre de pe teren, asocierea noastră cu alţi fraţi, discutarea articolelor din revista *Turnul de veghere*, participarea noastră la Şcoala Teocratică de Serviciu, la Adunările de Serviciu, la activitatea centrului de serviciu precum şi participarea noastră la adunările publice, sunt toate ziditoare din punct de vedere spiritual. Toate aceste discuţii, comunicări şi schimburi de idei sunt încurajatoare, întăritoare spiritual, ziditoare pentru credinţă, „atât pentru voi cât şi pentru mine", aşa după cum spune Pavel.

SĂ NE INTERESĂM UNII DE ALŢII

10. Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere publică în cursul primei părţi a fiecărui an *Cartea Anuală a Martorilor lui Iehova*, raportând despre activităţile din anul precedent ale servilor lui Dumnezeu din toată lumea. De asemenea, *Cartea Anuală* publică câte un text pentru fiecare zi, împreună cu un comentariu. Cât de important este ca familiile să citească textul fiecărei zile şi să facă un schimb de idei cu privire la el, să-şi arate unii altora credinţa lor, făcând o mărturisire a speranţei lor, apoi să rezume totul prin citirea comentariului publicat în legătură cu acest text. Toate aceste texte sunt ziditoare din punct de vedere spiritual şi ne ajută să ţinem tare la învăţătură, căci aceasta înseamnă viaţă.

11. Cugetarea spirituală este foarte importantă în viaţa creştinului, dar atunci când cineva nu studiază, nu participă la adunările fraţilor, se va simţi curând rătăcit printre fraţii săi când este prezent ocazional la întruniri, şi chiar se va simţi nelalocul lui atunci când fraţii îl vor striga. De ce se întâmplă una ca aceasta? Deoarece un asemenea individ şi-a pierdut cugetarea spirituală, pentru că a trecut mult timp de când nu a mai făcut o mărturisire publică a lucrurilor în care crede. El a permis să-i slăbească şi să-i moară credinţa, alunecând înapoi în lumea veche. Cea mai mare parte a adunării pe care o vizitase Pavel căzuse în acest fel şi lor le scria astfel: „De aceea, fraţilor, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni spirituali, ci ca unor oameni carnali, ca unor copii în Cristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu mâncare, căci nu eraţi încă suficient de tari. De fapt, nici acum nu sunteţi suficient de tari, căci încă sunteţi carnali. Fiindcă, atât timp cât între voi există gelozie şi ceartă, nu sunteţi voi carnali şi nu umblaţi voi cum umblă oamenii? Căci, atunci când unul zice: 'Eu sunt al lui Pavel', iar altul zice: 'Eu, al lui Apolo', nu sunteţi voi ca şi ceilalţi oameni?" (1Cor. 3:14, *NW*).

12. Lumea veche este plină acum de gelozie şi ceartă. Învăţăturile principale ale Bibliei sunt dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproape. (Marcu 12:29-31; Ioan 15:11-15). Dacă ne însuşim învăţătura din Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta ne va

Cuprins

îndruma să nu urmăm pe nici un om, aşa după cum au făcut corintenii care îl urmau pe Pavel sau pe Apolo, făcând o alegere a unui asociat văzut. Acest lucru îl practică zilnic oamenii acestei lumi vechi, alegând pe unul sau pe altul drept conducător. Însă, creştinii trebuie să aleagă, să urmeze şi apoi să se închine de fapt şi în mod exclusiv Conducătorului suveran al Universului, adică lui Iehova Dumnezeu. Pe El îl vor binecuvânta în fiecare zi.

13. Pentru ca cineva să devină un om spiritual, este nevoie de timp. Dacă el este o persoană din lume care nu şi-a îndreptat niciodată atenţia spre Cuvântul lui Dumnezeu, mai întâi el trebuie să studieze. În această direcţie martorii lui Iehova au o mare binecuvântare şi oportunitate înaintea lor. Ei îi vizitează pe oameni în casele lor, vorbindu-le despre lucrurile pe care le-au învăţat. Ei efectuează vizite ulterioare şi conduc studii biblice la domiciliu cu oameni cu bunăvoinţă. Chiar dacă va trebui să treacă şase luni sau un an de zile până când aceşti oameni vor fi capabili să înţeleagă şi să aprecieze scopurile lui Iehova, orice persoană sinceră care are o dispoziţie asemenea oilor se va întoarce de pe calea sa lumească de cugetare şi va vedea că învăţătura arătată în Cuvântul lui Dumnezeu este mai preţioasă şi nu va trece mult timp până când o astfel de persoană va deveni cu cugetare spirituală. Toate „celelalte oi" care au fost adunate în Societatea Lumii Noi şi s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu au devenit cu cugetare spirituală ca şi unşii lui Dumnezeu care vor fi co-moştenitori cu Isus Cristos în Împărăţia cerească. Ei au devenit cu cugetare spirituală prin faptul că au făcut un schimb de viziuni în ceea ce priveşte credinţa, comunicând între ei despre lucrurile în care cred. Aceia care cu adevărat sunt cu cugetare spirituală, pot ajuta pe cei mai slabi din organizaţie. Cei tari sunt responsabili să vorbească acelora care au arătat şovăire în preluarea responsabilităţilor lor. De aceea, Pavel spune: „Fraţilor, chiar dacă un om face un pas greşit înainte să-şi dea seama, voi, care sunteţi calificaţi spiritualiceşte, căutaţi să-l îndreptaţi pe un astfel de om în spiritul blândeţii, menţinându-ţi privirea asupra ta însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu." (Gal. 6:1, *NW*).

14. Nici un frate din organizaţie nu ar trebui să se simtă ofensat atunci când un alt frate care este zelos şi plin de bucurie în serviciul lui Dumnezeu se arată gata să-i vină în ajutor. El ar trebui să fie recunoscător lui Iehova pentru faptul că cineva cu calificări spirituale îi observă nevoia şi este bucuros să-l restabilească printr-un spirit de blândeţe. Se poate întâmpla ca cineva care a alunecat să-şi fi pierdut priceperea şi să nu mai ţină cu tărie la învăţătura pe care Dumnezeu i-a dat-o prin Cuvântul Său. Odată ce nu mai ţinem la învăţătura din Cuvântul lui Dumnezeu, începem să ne pierdem viaţa. Trebuie să căutăm o cunoştinţă exactă şi nu putem avea aceasta prin prelucrarea filozofiilor şi ideilor noastre particulare despre viaţă. Noi trebuie să-L căutăm pe Iehova Dumnezeu. (Prov. 3:5-7). Trebuie să ne întoarcem la Cuvântul Său; trebuie să ne asociem cu organizaţia Sa; trebuie să ne îndreptăm minţile spre lucruri drepte şi doar umblând pe această cale, vom fi capabili să obţinem o cunoştinţă exactă şi o pricepere adevărată. Dorinţa tuturor trebuie să fie de a fi plin de cunoştinţă exactă, de înţelepciune şi de discernământ spiritual, astfel încât să putem păşi în mod demn şi să plăcem lui Iehova. În calitate de creştini, fiecare dintre noi trebuie să aducă roade prin fapte bune şi producând

Cuprins

aceste roade, trebuie să creştem în cunoştinţă exactă despre Dumnezeu. Ce privilegiu minunat este pentru un dedicat să înainteze în organizaţia lui Iehova, astfel încât să se califice pentru a fi un bun serv. El simte asemenea apostolului Pavel care zice: „Mulţumim Tatălui care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor în lumină.” (Col. 1:9-12, *NW*). El se bucura văzând înaintarea altora şi cooperarea cu Dumnezeu, spre a deveni servi competenţi care să participe la minunata lucrare de „vestire a Împărăţiei lui Iehova”, ca o mărturie în toată lumea. (Mat. 24:14, *NW*).

PĂSTRAREA INTEGRITĂŢII

15. Fără nici o îndoială că noi, în calitate de membri ai Societăţii Lumii Noi, trebuie să ne interesăm de noi înşine. Isus a fost acela care a spus: „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi.” (Mat. 22:39; Luca 21:34-36, *NW*). Permanent trebuie să fim atenţi la noi înşine pentru a putea câştiga viaţă în Lumea Nouă. Fiecare dintre noi trebuie să ne îngrijim de integritatea noastră. Nimeni altcineva nu ne poate asigura intrarea în Lumea Nouă, luându-ne de mână şi smulgându-ne din bătălia Armaghedonului. Fiecare martor dedicat creştin al lui Iehova trebuie să stea pe propriile sale picioare. (Ioel 2:7,8; Filip. 2:12,13). El trebuie să ţină tare la învăţătură. Aşa după cum a spus Isus, doar dobândirea cunoştinţei despre Iehova, singurul Dumnezeu adevărat şi despre Acela pe care l-a trimis El, adică Isus Cristos, înseamnă viaţă. Înţelepciunea şi priceperea scopurilor lui Iehova sunt lucruri esenţiale, vitale care ne vor asigura supravieţuirea. Dar, aminteşte-ţi că nu o poţi obţine înaintând singur. Pe lângă faptul că trebuie să studiezi mult în mod particular este foarte necesar să te întâlneşti cu adunarea şi acolo să faci mărturisirea publică a speranţei tale. Şi Isus a făcut lucrul acesta. (Evrei 2:12; Ioan 13:15-17). Procedând astfel, vei îndemna şi tu pe alţii, precum Isus, la dragoste şi fapte bune şi vei încuraja pe toţi cei ce nu au părăsit adunarea la un loc cu fraţii lor în aceste zile din urmă. Cunoştinţa pe care o dobândeşti astfel şi o transmiţi dovedeşte că stărui în învăţătură şi că poţi fi asigurat de viaţă veşnică.

16. Pavel iubea pe tânărul Timotei şi i-a dat multe îndemnuri în câteva scrisori. Cu o anumită ocazie, i-a scris, pe larg, şi rezumând i-a spus: „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta.” (1Tim. 4:15, 66, *NW*). De aceea, se vede clar că orice creştin trebuie să înainteze în organizaţia lui Iehova şi niciodată să nu-i fie ruşine să-şi facă evidentă avansarea înaintea tuturor persoanelor din adunare. Dacă vorbeşti respectuos, exprimându-te, şi dacă ceilalţi devin conştienţi că ai devenit matur şi cu cugetare spirituală, lucrul acesta le va umple inimile de bucurie şi îi va ajuta să continue în acelaşi fel, deoarece ei observă avantajul pe care l-ai obţinut în urma studiului şi din comunicarea cunoştinţei tale în auzul fraţilor întruniţi. De asemenea, ei vor băga de seamă că tu eşti mereu cu luare aminte asupra ta însuţi, că frecventezi toate adunările şi că ai grijă să participi în serviciul de teren, atât în teritoriul tău privat cât şi împreună cu fraţii la centrul de serviciu. Ei vor vedea înaintarea ta până în punctul de a intra în serviciul de pionier, poate în cele din urmă de a merge la Şcoala Gilead, sau într-o numire de

Cuprins

misionar în străinătate sau în lucrarea de serv de circuit. Aceasta se întâmplă nu pentru că încerci să fi mai bun decât alţii, ci pur şi simplu mai bun decât ai fost, deoarece vezi marea responsabilitate pe care Iehova Dumnezeu a aşezat-o asupra fiecăruia dintre cei ce s-au dedicat pentru a-L servi, o responsabilitate care creşte mereu. Tu eşti mereu cu luare aminte asupra ta însuţi şi acum doreşti să fi sigur dacă eşti cu luare aminte şi asupra învăţăturii pe care o dai altora.

17. Pentru menţinerea integrităţii observăm cât este de important să ne întâlnim cu adunarea, să ne amestecăm printre fraţii noştri şi să ne exprimăm, astfel încât putem fi mereu siguri că învăţătura noastră, lucrurile pe care noi le spunem din casă în casă şi în cadrul studiilor biblice, sunt corecte. Prin frecventarea întrunirilor noi putem să ne verificăm în mod constant dacă suntem în credinţă, dovedind ceea ce suntem. Rezultatele unei astfel de comportări sunt minunate, mereu aducătoare de bucurie şi veselie în inimile noastre. Pavel adaugă: „Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.” (1Tim. 4:16, *NW*). Da, prin dobândirea cunoştinţei, prin stăruinţă în învăţătură, prin credinţă în Cuvântul lui Dumnezeu, te poţi salva. Prin ţinerea cu tărie la mărturisirea publică a speranţei tale vor putea fi ajutaţi atât cei care te ascultă în mijlocul adunării, cât şi cei care te ascultă în această lume veche atunci când călătoreşti, predicând vestea bună a Împărăţiei.

18. Martorii lui Iehova se găsesc, desigur, într-o poziţie măreaţă în prezent şi ei nu se tem de lucrurile care se desfăşoară în această lume veche. Ei nu sunt stingheriţi de întunericul gros, de întunecimea ce afectează şi nedumereşte toate naţiunile. Ei nu se tem de războaie şi de veşti de războaie. Motivul: ei au speranţă. Ei *cunosc* rezultatul. Ei au citit şi au studiat Cuvântul lui Dumnezeu şi în acest fel, ei se simt mulţumiţi, satisfăcuţi şi în deplină siguranţă. Aşadar, noi, toţi aceia care ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, să fim ca omul despre care scria psalmistul: „El nu se teme de veşti rele; inima lui este tare, încrezătoare în Iehova.” (Ps. 112:7, *AS*).

„Omul înţelept este puternic; da, omul cu cunoştinţă creşte în tărie.”
Prov. 24:5.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce trăsături îl identifică pe un martor matur al lui Iehova?
2. a) Care practici remarcabile îi identifică pe gânditorii falşi ai acestei lumi vechi? b) Care calitate divină, de bază, transformă gândirea oamenilor cu bunăvoinţă şi ascultători? De ce se întâmplă astfel?
3. a) Ce rezultă din citirea şi studierea zilnică a oricărei versiuni a Bibliei? b) Ce se poate spune în mod just despre traducerile bune sau mai bune ale ei?

4,5. Cât este de preţioasă Biblia?

6. De ce să studiem şi să predicăm în mod regulat adevărul lui Dumnezeu?
7. Cum se poate evita slăbiciunea spirituală?

8,9. Prin respectarea cărui sfat se păstrează cugetarea spirituală?

Cuprins

10. Ce alte îngrijiri avem acum pentru ajutorarea altora în a-şi menţine cugetarea spirituală?

11,12. De ce primejdii trebuie să ne păzim unii pe alţii, spre a rămâne tari în credinţă?

13,14. Exercitarea căror responsabilităţi ale celui calificat spiritual aduce alte beneficii?

15. Cum este aplicată astăzi, în mod practic, porunca „să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi”?

16. Ce semnificaţie are pentru cei cu cugetare spirituală îndemnul „fi permanent cu luare aminte asupra ta însuţi”?

17,18. Pe scurt, care sunt lucrurile esenţiale pentru menţinerea integrităţii şi a devotamentului lipsit de teamă faţă de Iehova?

1. Martorii lui Iehova sunt plini de încredere în Iehova, Dumnezeul cel Viu. Ei văd conducerea Sa şi observă cum îi ajută în serviciul lor. Ei apreciază faptul că sunt sprijiniţi de spiritul sfânt sau de forţa Sa activă. Ei văd puterea unităţii organizaţiei lui Iehova şi se bucură de această unitate care conduce la îndeplinirea scopurilor Sale. Ştiind faptul că Iehova este cu ei, martorii lui Iehova nu se tem. Psalmistul spune: „Iehova este lumina şi mântuirea mea; de cine să mă tem? Iehova este puterea vieţii mele; de cine să-mi fie frică? Când cei răi înaintează spre mine ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei, adversarii şi vrăjmaşii mei, s-au poticnit şi au căzut. Chiar dacă o oştire ar tăbărî împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme; război de s-ar ridica împotriva mea şi atunci aş fi plin de încredere. Un lucru am cerut lui Iehova, după care sunt mereu în căutare şi anume, să locuiesc în toate zilele vieţii mele în Casa lui Iehova, să privesc frumuseţea lui Iehova şi să mă

Cuprins

minunez de templul Său." (Ps. 27:1-4, *AS*). Fiecare din martorii lui Iehova doreşte să locuiască în Casa lui Iehova pentru totdeauna! Ei s-au dedicat ca slujitori ai lui Iehova şi sunt pe deplin conştienţi de voinţa lui Iehova cu privire la ei. Ei ştiu ce vrea El să facă aceştia, în pofida oricăror influenţe din afară. Ştiind că dobândirea a cât mai multă cunoştinţă despre El şi despre scopul Său este lucrul cel mai bun de făcut şi calea spre viaţă veşnică, şi fiindcă ei vor să trăiască spre a servi pe Iehova, ei nu vor fi, desigur, înfricoşaţi de nimeni. Astfel, ei întreabă: „De cine să mă tem?" Dacă se tem de oameni, atunci vor cădea în cursa oamenilor. Dacă se tem de răufăcători şi de orice pagube care s-ar putea abate asupra lor, vor cădea, de asemenea, în cursă. Însă, prin poziţia lor deplină de partea lui Iehova şi în organizaţia Sa, aproape de adunarea poporului Său, vor putea vedea în mod continuu căderea şi poticnirea adversarilor lor şi în cele din urmă nimicirea lor veşnică în apropiata bătălie a Armaghedonului.

2. Chiar dacă întreaga organizaţie comunistă de pe glob s-ar înşira împotriva poporului lui Iehova, aşa după cum procedează astăzi în spatele „cortinei de fier", inimile martorilor lui Iehova nu se vor teme. După cum arată raportul anului 1954, aceşti neînfricaţi din spatele „cortinei de fier" nu şi-au întrerupt serviciul pentru Iehova Dumnezeu. Ei au rămas slujitorii Săi ascultători şi predică Împărăţia lui Iehova şi nu comunismul. Chiar dacă s-ar porni război împotriva lor, ei tot vor fi încrezători că Iehova Dumnezeu îi va ocroti.

3. După ce a studiat Cuvântul lui Iehova zi de zi, în mod particular şi în adunare, un adevărat martor al lui Iehova Dumnezeu va căuta întotdeauna pe Tatăl din cer, i se va închina şi va dori să-L binecuvânteze în fiecare zi. Şi nu doar că va *dori* lucrul acesta, ci chiar îl *va* face, aşa după cum au procedat martorii lui Iehova de mai mulţi ani încoace şi în mod special în timpul anului de serviciu 1954 al Societăţii Turnul de Veghere. Toate acestea le poţi constata studiind tabelul de la paginile de mai jos. Nu vei vedea pe martorii lui Iehova alergând după adăpost şi căutând siguranţă în guvernele lumeşti ale organizaţiei Diavolului. Aceste guverne, împreună cu falşii lor păstori religioşi, cu înalţii şi puternicii lor păstori politici, împreună cu puternicele lor organizaţii comerciale, nu pot da omului viaţă. Martorii lui Iehova cunosc lucrul acesta şi prin studiu atent al Cuvântului lui Dumnezeu, ei văd că viaţa se capătă prin cunoştinţa despre Conducătorul suveran al Universului şi a Fiului Său, Isus Cristos precum şi că viaţa este un dar de la Dumnezeu dat lor ca urmare a ascultării faţă de poruncile Sale. De ce ar căuta ei altceva decât viaţă veşnică?

4. Indiferent unde te-ai afla în lume, vei vedea că martorii lui Iehova sunt un popor minoritar, asuprit în special de către organizaţiile religioase catolice şi protestante, care folosesc adesea autoritatea statului spre a încerca să-i desfiinţeze ca popor. Aceşti martori ai lui Iehova pot spune în mod sigur precum psalmistul: „Duşmanii mei m-ar înghiţi de viu în fiecare zi, căci mulţi sunt cei care luptă în mod trufaş împotriva mea. Ori de câte ori mă tem îmi pun încrederea în Tine. În Dumnezeu mi-am pus încrederea (Îi voi lăuda cuvântul), nu mă voi teme; ce poate să-mi facă carnea?" (Ps. 56:2-4, *AS*). Atunci când cineva citeşte raportul martorilor lui Iehova şi vede cât de neînfricaţi luptă ei împotriva opoziţiei, acela nu se poate

Cuprins

să nu tragă concluzia că Iehova Dumnezeu este cu ei, căci nici o organizaţie nu poate dăinui şi nu-şi poate păstra poziţia ca o societate de slujitori în această lume veche şi rea dacă nu are sprijinul lui Iehova Dumnezeu. Martorii lui Iehova au ascultat şi „i-au lăudat Cuvântul”; ei ştiu limpede că vor întâmpina persecuţii şi asupriri şi că unii vor fi chiar omorâţi din pricina lui Isus Cristos şi a închinării faţă de Conducătorul suveran Iehova. „Ce-mi poate face carnea”, decât să-mi omoare trupul? Carnea nu poate priva pe credincios de la înviere prin Iehova! Ei, deci, se întorc tot spre Cuvântul lui Dumnezeu pentru putere. „Dar, cel care Mă ascultă va locui fără grijă, va trăi liniştit şi fără teamă de vreun rău.” (Prov. 1:33, *AS*). Martorii lui Iehova trăiesc în felul acesta. Indiferent de marea opoziţie romano-catolică din Quebec, de lupta dusă împotriva lor de către organizaţia comunistă răsăriteană în spatele „cortinei de fier”, de interzicerea publicaţiilor Societăţii şi de oprirea serviciului lor public în multe din ţările aşa-zis „democrate”, martorii lui Iehova continuă bucuroşi propovăduirea veştii bune a Împărăţiei lui Dumnezeu. Atunci când nevoia cere, ei lucrează în ilegalitate, nu spre vătămarea vreunei organizaţii politice sau religioase, ci pentru a-şi exercita dreptul dat de Dumnezeu şi anume de a se întruni cu scopul de a studia Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a păstra o organizaţie comună unde să-şi mărturisească public speranţa, unul în faţa altuia, îndemnându-se la dragoste şi fapte bune. Apoi, de asemenea, ei vor înainta spre alţi ascultători dispuşi şi le vor predica veştile bune ale Împărăţiei lui Dumnezeu. Nu contează dacă lumea încearcă să înfrângă pe martorii lui Iehova şi Societatea Lumii Noi. Totuşi, organizaţia va înainta strâns unită, declarând că Împărăţia lui Iehova este singura speranţă pentru omenire. „El nu se va teme de veşti rele; inima lui este tare încrezătoare în Iehova. Inima lui este întărită şi nu are nici o teamă, până ce-şi va vedea împlinită dorinţa faţă de potrivnicii săi.” (Ps. 112:7,8, *AS*).

MĂRTURIA LA NIVEL MONDIAL

5. Cunoscând responsabilitatea care stă pe umerii lor, martorii lui Iehova în anul 1954 (începând cu 1 septembrie 1953 şi până în 31 august 1954) au continuat să înainteze în cea mai mare campanie de predicare la care au fost privilegiaţi să participe în timpul prezent. Toţi martorii lui Iehova s-au dedicat în serviciul lui Iehova, astfel încât ei nu se tem de om sau de Diavol. Ei urmează sfatul apostolului Petru: „Rămâneţi lucizi, vegheaţi! Vrăjmaşul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva. Dar împotriviţi-vă lui, tari în credinţă, ştiind că întreaga comunitate a fraţilor voştri din lume trece prin aceleaşi suferinţe. Dar, după ce veţi suferi puţin timp, Dumnezeul oricărei bunătăţi nemeritate, care v-a chemat la gloria sa veşnică în unitate cu Cristos, va desăvârşi el însuşi formarea voastră, vă va face neclintiţi, vă va întări. A lui să fie puterea pentru totdeauna! Amin!” (1 Pet. 5:8-11, *NW*). În anul 1955, martorii lui Iehova vor înainta fără teamă, tot atât de hotărâţi ca întotdeauna pentru a-şi îndeplini lucrarea împreună cu întreaga asociaţie a fraţilor lor din toată lumea, ştiind că oriunde se vor afla vor suferi şi că această suferinţă le va fi pricinuită de către Diavolul prin organizaţia sa. (Apoc. 2:10). Nu are importanţă cât va fi de greu sau

Cuprins

de uşor, dacă va fi la timp sau ne la timp, mesajul Împărăţiei va fi predicată şi „alte oi" vor fi strânse la un loc. Participaţi împreună cu martorii lui Iehova la această mare lucrare de educaţie şi binecuvântaţi zilnic pe Iehova.

6. Raportul acesta pe anul de serviciu 1954 este cel mai încurajator şi tot poporul lui Dumnezeu din întreaga lume va dori să cunoască ce au realizat martorii lui Iehova. Ei nu se laudă prin publicarea raportului lor, ci îl aduc ca o laudă smerită Conducătorului suveran al Universului şi îi sunt recunoscători că au putut lua parte la promovarea adevăratei închinări a lui Iehova şi au putut aduce oamenilor educaţia biblică dătătoare de viaţă. În lumea de azi, cunoştinţa despre Iehova este atât de puţină încât martorii lui Iehova ar dori să strige de pe acoperişul caselor cine este Conducătorul suveran şi ce va face El pentru toţi iubitorii de dreptate. Martorii lui Iehova sunt fericiţi pentru activitatea lor din anul care a trecut şi aşteaptă cu nerăbdare anul 1955, cu mare bucurie, anticipând privilegii mai mari de serviciu în organizaţia lui Iehova, umăr la umăr cu multele „alte oi", căutând a face voinţa lui Iehova".

7. În timpul anului de serviciu 1953, s-a înregistrat o medie de 468 106 slujitori care au predicat Împărăţia lui Dumnezeu. Însă, pentru anul de serviciu 1954, media a fost de 525 924, deci o creştere de 12%. Toate persoanele care caută adevărul şi dreptatea şi care suspină şi gem din pricina urâciunilor care există în această lume, pot fi ajutate de către martorii lui Iehova spre a veni la Iehova Dumnezeu şi a se închina Lui în spirit şi adevăr. (Ioan 4:23, *NW*). Ei încearcă să găsească pe „alte oi" şi chiar le şi găsesc. La sfârşitul anului de serviciu 1954, a existat un vârf de vestitori de 580 498 sau o creştere a numărului de vestitori pe teren de 24% peste media anului 1953. Aceşti slujitori intenţionează să participe la adunări; ei nu vor să părăsească adunarea, ci vor ca împreună cu fraţii lor să crească la maturitate. Pentru anul 1955 ei vor continua să predice vestea bună cu ajutorul bunătăţii nemeritate a lui Iehova, găsind mai multe „alte oi". Ei se bucură de cele ce au înfăptuit cu ajutorul lui Iehova şi prin conducerea iubitului Său Fiu, Isus Cristos, prezent în mod invizibil şi conducând organizaţia Sa. Bucuria lor nu se datorează creşterii numărului de membri ai organizaţiei, ci pentru că au fost capabili să adune la un loc acele persoane care au dorit să iasă afară din acest sistem vechi şi stricat de lucruri şi care acum îşi păstrează integritatea faţă de Iehova Dumnezeu, cu un devotament complet. Da, fii vesel împreună cu acest popor din toate naţiunile care voiesc să servească lui Iehova în spirit şi adevăr şi care voiesc să capete cunoştinţă pentru a putea trăi în Lumea Nouă a lui Dumnezeu. Ei au fost hotărâţi să facă aceste lucruri şi drept urmare, 57.369 de persoane care fac parte din clasa „altor oi" au fost botezate în apă, simbolizându-şi astfel dedicarea în serviciul lui Iehova. Aceştia nu se mai tem, inimile lor sunt tari, încrezându-se în Iehova.

8. Toţi aceşti slujitori la un loc şi-au devotat 80 814 996 de ore pentru propovăduirea veştii bune a Împărăţiei. Aceste ore nu reprezintă timpul în care s-au adunat să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, ci este timpul pe care l-au consacrat, mergând din casă în casă, efectuând vizite ulterioare şi conducând studii biblice în casele acelor persoane interesate de mesajul Împărăţiei. Dacă ar trebui să

Cuprins

totalizăm timpul petrecut de către cei 580 498 de slujitori din mijlocul comunităţilor catolice sau protestante din întreaga lume, ar însemna 80 814 996 de ore petrecute în proclamarea veştii bune a Împărăţiei lui Iehova dusă oamenilor la domiciliul lor? Dar martorii lui Iehova au efectuat 25 337 026 de vizite ulterioare la persoane interesate, aducându-le mângâiere. În fiecare lună a anului ei au condus 293 341 de studii biblice în mai multe limbi, săptămânal, la domiciliul oamenilor. Este oare clerul creştinătăţii atât de nerăbdător şi atât de energic ca enoriaşii săi să înţeleagă Biblia? Această activitate de educare a fost efectuată în 159 de ţări sub conducerea celor 75 de filiale ale Societăţii Turnul de Veghere.

9. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14, *NW*). Chiar acest lucru încearcă să-l facă martorii lui Iehova. Pentru înfăptuirea lui, au fost trimişi în toate părţile lumii 1 720 de absolvenţi ai Şcolii Gilead. Unii sunt în lucrarea de serv de district sau de circuit, alţii în birouri de filiale şi 910 sunt misionari stabiliţi în 220 de case, în 71 de ţări şi în 205 oraşe. Din aceste case de misionari, misionarii lucrează în sate şi oraşe mai mici, în general în zone rurale, predicând vestea bună a Împărăţiei. Ei nu sunt singuri în această lucrare, căci Societatea a desemnat pe mulţi servi locali ca pionieri speciali. Aceştia sunt aleşi din numărul pionierilor generali şi ajutaţi financiar să se poată deplasa în zone izolate din ţara lor, spre a efectua o lucrare de serviciu cu timp integral. Aceşti misionari şi pionieri speciali care încearcă să-şi consacre 140 de ore lunar sau mai mult pentru predicarea veştilor bune din casă în casă, împreună cu pionierii care încearcă să-şi consacre 100 de ore lunar în serviciul de teren, au totalizat un număr de 17 265. Media lunară a vestitorilor de grupă a atins cifra de 508 659, însemnând astfel în total, un număr de 525 924 de vestitori ai Împărăţiei, slujitori care proclamă în mod voios vestea bună, în fiecare lună.

10. Fără îndoială că sunt milioane de persoane care cred asemenea martorilor lui Iehova, dar cărora le lipseşte curajul, credinţa sau speranţa deplină pe care o au martorii lui Iehova. Şi ei ar dori să înainteze şi să ia poziţie ca servi dedicaţi ai lui Iehova. Spre a veni în ajutorul lor şi a-i aduce la maturitate, astfel încât să poată înţelege că singura speranţă a lumii este Împărăţia lui Iehova, va mai necesita mulţi ani de lucru. Ei trebuie să-şi însuşească mai multă cunoştinţă despre această Împărăţie. De aceea, martorii lui Iehova distribuie în mod continuu literatură pentru oameni, în propria lor limbă, pentru ca aceştia să poată citi şi studia. În anul de serviciu 1954, 17 687 257 de Biblii, cărţi şi broşuri au fost distribuite în maxim 100 de limbi. Persoanele care au dorit să citească în limba lor revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!*, reviste care apar în mod regulat, s-au abonat la ele. Noile abonamente obţinute pentru aceste reviste în cursul anului de către vestitori pe teren, au fost de 995 787. De asemenea, ei au distribuit 29 937 614 de exemplare ale revistelor *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* în mai multe limbi, lucru care a adus cititorilor, desigur, multă mângâiere. A fost necesar ca Societatea să tipărească 43 467 909 exemplare din revista *Turnul de veghere* şi 29 620 128 de exemplare din

Cuprins

revista *Treziţi-vă!*, spre a satisface cererea cititorilor din întreaga lume. Creşterea faţă de anul trecut a fost de 9 386 246 de reviste tipărite.

11. Ce bucurie nemărginită este aceea să vezi mesajul Împărăţiei predicat la o scară atât de largă! Atunci când Isus a fost pe pământ, şi-a adunat apostolii, le-a vorbit şi le-a dat o cunoştinţă exactă, iar ei au devenit discipolii sau învăţăceii Săi. Apoi, i-a trimis pentru a predica acelora care caută adevărul. La fel şi astăzi, martorii lui Iehova adună pe „alte oi" şi le învaţă să predice la uşile şi în casele oamenilor sau în public. Pe aceste „alte oi", le invită să se întrunească împreună cu ei cu ocazia adunărilor. În întreaga lume sunt 14 531 de adunări ale martorilor lui Iehova şi cu ocazia comemorării din primăvara trecută, 829 836 de persoane au asistat la aceste adunări. Dintre acestea, 17 884 s-au mărturisit a fi unşi, sperând a fi co-moştenitori cu Isus Cristos, crezând în inimile lor că datorită faptului că sunt născuţi de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, potrivit voinţei lui Iehova, vor primi învierea în slavă cerească. Toţi ceilalţi, mai bine de 800 000, aşteaptă cu nerăbdare, fericiţi, viaţă pe Noul Pământ, sub cârmuirea permanentă a Împărăţiei din cer. Martorii lui Iehova au de efectuat o mare lucrare spre a-i aduce pe toţi aceştia la maturitate, astfel încât toţi să poată fi slujitori capabili.

12. Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere este foarte bucuroasă să vadă că Iehova a binecuvântat şi a făcut să rodească eforturile de a organiza lucrarea în toată lumea. Pentru milioanele de pe teren care au fost serviţi suntem de asemenea foarte recunoscători pentru contribuţiile benevole pe care fraţii noştri le-au trimis Societăţi din toate părţile lumii, astfel încât această mărturie care este în permanentă creştere, să poată fi dusă până la marginile pământului. Spre a îngriji de lucrarea care se efectuează în afara Statelor Unite, Societatea a cheltuit pe parcursul anului, prin cele 75 de filiale, peste trei milioane de dolari. Numai pentru susţinerea misionarilor şi ajutorarea lor în activitatea de teren, Societatea a cheltuit aproape o jumătate de milion de dolari. Cum ni se bucură inimile să vedem că o lucrare de asemenea proporţii poate fi înfăptuită cu o sumă atât de mică! Desigur, fiecare adunare locală a cheltuit, de asemenea, pentru întreţinerea Sălilor Împărăţiei şi organizarea adunărilor publice în toate zonele din teritoriul ei; şi dacă la toate acestea am adăuga ceea ce cheltuiesc vestitorii individuali în cursul anului, pentru transport, cu maşina, autobuzul, trenul, avionul, pentru a ajunge la casele ascultătorilor lor voluntari, precum şi pentru a participa la adunările de circuit, de district şi cele naţionale ţinute pentru instruirea lor, spre a efectua mai bine serviciul de interes public, s-ar putea totaliza multe, multe milioane de dolari, dar acesta este darul lor pentru Iehova Dumnezeu, o expresie a bucuriei şi recunoştinţei lor că pot cheltui din ceea ce au primit de fapt, de la El, spre a-şi ajuta semenii să înveţe adevărul Său. Aceasta este dragostea în acţiune.

13. Mai găseşti oare şi pe alţii pe acest Pământ care îşi găsesc toată desfătarea în faptul de a trăi în calitate de martori ai lui Iehova, servind astfel Conducătorului suveran al Universului? Nu este de mirare că, într-adevăr, nici unul dintre aceştia nu se tem de veşti rele. Motivul este acela că inimile lor sunt tari şi se încred în Dumnezeul cel Viu. Fiind copiii Sionului, ei se bucură, după capacitatea lor, în Iehova Dumnezeu şi Regele Său întronat şi invincibil, Isus Cristos. (Ps. 149).

Cuprins

Clerul cu toate ameninţările şi cu toată acţiunea lui a gloatelor, conducătorii cu toate interdicţiile şi restricţiile lor împotriva „libertăţii de exprimare”, cu toate arestările martorilor lui Iehova, cu toată distrugerea materialelor tipărite pe care ei obişnuiesc să le folosească spre luminarea altora cu ajutorul adevărurilor biblice, nici unul din toate aceste lucruri nu-i va înfricoşa pe ei. Fiecare dintre ei este conştient de faptul că „El dăruieşte, dă celor lipsiţi”, că „cel rău vede lucrul acesta şi se mânie” şi că „dorinţa celor răi va pieri” (Ps. 112:9,10, *AS*). Martorii lui Iehova lucrează în mod curajos în toată lumea. Aşadar, *UNIŢI* ca un singur om, ei continuă anunţarea Împărăţiei lui Iehova, „căci ei nu se tem de veşti rele şi inimile lor sunt tari, încrezându-se în Iehova.” (Ps. 112:7, *AS*).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Din ce rezultă libertatea de teamă a martorilor lui Iehova?
2. Cum sunt influenţate activităţile martorilor lui Iehova de către opoziţia organizată a comunismului?
3. Ce dorinţă şi ce hotărâre sprijină conduita lipsită de teamă a martorilor lui Iehova?
4. a) Ce dovedeşte supravieţuirea lor faţă de opoziţia intensă şi vestirea fără teamă şi neîntreruptă a Împărăţiei lui Iehova de către ei? b) De ce este dusă înainte această lucrare de vestire, la nevoie chiar şi ilegal?
5. Ce experienţe prezise în mod divin aşteaptă toţi proclamatorii Împărăţiei lui Iehova şi de ce nu se tem ei niciodată?

6,7. a) Cum sunt ei afectaţi de raportul anului de serviciu 1954? b) Ce comparaţii inspiratoare avem în privinţa numărului recent de vestitori ai Împărăţiei?

8,9. Numeric vorbind, ce indicii avem asupra expansiunii lucrării de vestire a Împărăţiei pentru anul 1954?

10. Prin distribuirea căror alte publicaţii şi în ce cantităţi, au ajuns mulţi în decursul anului la cunoştinţă şi mângâiere?
11. Ce rol au jucat adunările comunităţii martorilor lui Iehova în predicarea lor de anul trecut?
12. Vorbind din punct de vedere financiar, care sunt unele indicaţii adăugate despre întinderea serviciului pentru oamenii cu bunăvoinţă?
13. Ce face de fapt ca martorii lui Iehova de pretutindeni să continue să lucreze uniţi şi curajos?

TURNUL de VEGHERE

15 Ianuarie 1955 Nr. 2

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU SALVARE ÎN CRIZA OMULUI - Pag.37

CREŞTINII ADEVĂRAŢI ÎNVING PERSECUŢIA - Pag.52

SĂ ÎNVINGEM PERSECUŢIA COMUNISTĂ ASTĂZI - Pag.54

MOTIVUL PENTRU CARE MULTE STRANE DIN BISERICI SUNT GOALE - Pag.58

ESTE BINELE TĂU SUFICIENT DE BUN? - Pag.59

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA A DOUA - Pag.64

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.69

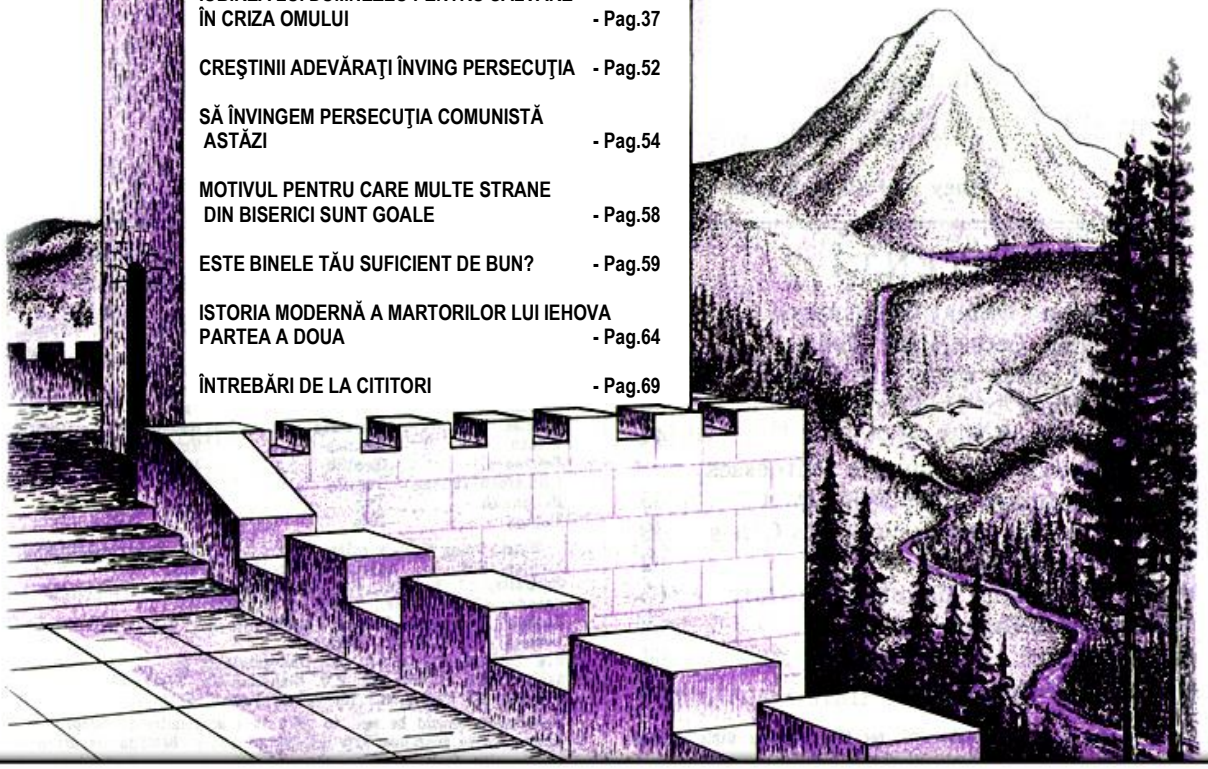

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

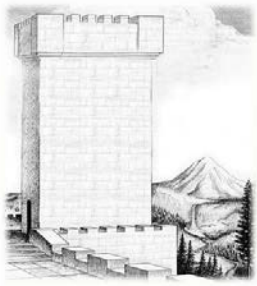

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Ianuarie 1955 **Nr 2**

IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU SALVARE ÎN CRIZA OMULUI

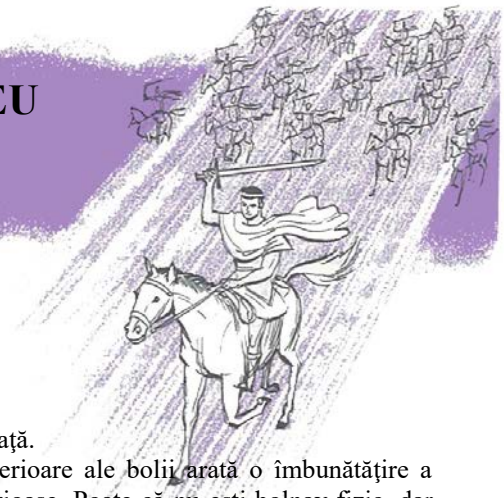

Orice criză este o perioadă de neliniște. În timpul unei boli care poate fi fatală medicul privește cu atenție direcția bolii spre criză, căutând o schimbare decisivă a simptomelor pentru a determina dacă va surveni moartea sau pacientul va reveni la viață. El este recunoscător dacă manifestările exterioare ale bolii arată o îmbunătățire a stării de sănătate și o prelungire a vieții prețioase. Poate că nu ești bolnav fizic, dar poate ești bolnav spiritual? Ai ajuns într-un moment de criză și semnele din viața ta indică o moarte fără speranțe, persistentă? Odată cu dezvoltările în istoria umanității, toți am atins punctul de cotitură. Pe care cale să mergem? Mesajul acestui articol este de a ajuta cititorii să treacă cu succes criza și astfel să aibă cele mai strălucitoare speranțe pentru un viitor fericit într-o lume mai bună. Această veste bună a fost auzită de mai mult de 427 000 de persoane, la aproape 80 de adunări de district ale martorilor lui Iehova, ținute în toată lumea, în vara și toamna anului 1954.

OMUL poate să se bucure că există iubirea divină, iubirea lui Dumnezeu. În special acum, căci omul a atins un moment de criză. Adică, el este într-un timp critic. Lumea sau sistemul îşi continuă drumul său şi sfârşitul său este sigur. Căci nu va exista întoarcere. Criza nu este în privinţa acestei lumi. Întrebarea nu este dacă va exista o schimbare în mai bine sau mai rău. Oamenii ignoranţi faţă de scopul lui Dumnezeu şi de ceea ce a prezis El speră cu nerăbdare o schimbare în bine a lumii şi o revenire a acesteia, dar persoanele informate despre scopul lui Dumnezeu şi care cred ce a prezis El ştiu că nu există speranţă pentru o schimbare în bine a lumii şi o revenire a acesteia. Distrugerea ei nu va întârzia; moartea ei violentă în cea mai rea nenorocire imaginabilă este hotărâtă de Puterea Supremă a universului şi este irevocabilă. Doar iubirea divină poate salva omenirea de la distrugere.

[2] Criza implică omul sau umanitatea. Întrebarea este: „Pe ce cale să meargă individualul?” În aceasta constă criza, căci cuvântul „criză”, în limba din care provine, înseamnă „judecată” sau „decizie” şi acum este un timp de decizie pentru fiecare individual. Toată omenirea se află la un punct de răscruce. Oare va face

Cuprins

alegerea bună? Nici omenirea, nici majoritatea oamenilor nu vor face o alegere corectă. Pentru acest motiv nu-ţi poţi permite să-i urmezi, deşi aceasta înseamnă o decizie greu de luat pentru tine. Totuşi ai atins punctul când trebuie să te decizi dacă viaţa ta personală şi modul tău de a acţiona trebuie să continue acelaşi drum sau trebuie să fie supuse unei schimbări sau să se încheie şi tu trebuie să accepţi ceva nou, cu un scop diferit, cu rezultate diferite. Eşti sub presiunea timpului şi a circumstanţelor care te obligă să acţionezi. De aceea ai atins momentul de criză. Această perioadă de criză nu va dura la nesfârşit. Se va încheia cu anumite consecinţe – ce fel de consecinţe vor fi pentru tine? Este timpul să te decizi şi să acţionezi dacă doreşti să eviţi să mergi unde va sfârşi lumea.

[3] De ce ne-a fost impusă această criză? Din cauza faptului că am fost subit aruncaţi în „Epoca hidrogenului" de către explozia recentă a terifiantelor bombe cu hidrogen şi pentru că bombe mai periculoase, cea cu cobalt şi cea cu azot, au început să fie cercetate? Este din cauza războiului atomic, care va fi forma celui de-al treilea Război Mondial care înseamnă distrugerea civilizaţiei şi pune în pericol existenţa umanităţii, conform spuselor conducătorilor militari şi politici? Nu; căci simpla teamă de aceste lucruri teribile nu-l face pe om să ia o decizie corectă.

[4] Criza exista şi înainte să fim noi catapultaţi în epoca hidrogenului. Ea este peste noi pentru că am ajuns la ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu numeşte „timpul sfârşitului". Este „timpul sfârşitului" acestei lumi vechi şi se referă şi la lucrurile văzute şi cele nevăzute de pe pământ. (Dan. 11:35; 12:4). Din acest motiv corespunde cu o criză de acum patru mii de ani, din timpul străMoşului prezentei rase umane, Noe, un om credincios care, în timpul vieţii sale, a „umblat cu Dumnezeu". O catastrofă mondială mai gravă decât explozia nenumăratelor bombe cu hidrogen din zilele noastre. A fost un potop care a acoperit întregul glob şi a măturat în întregime civilizaţia acelor timpuri, pentru că era degradată şi coruptă. Umanitatea devenea din ce în ce mai mult invadată de spirite neascultătoare din cerurile invizibile; violenţa umplea pământul; răutatea omului a crescut, fiecare înclinaţie a inimii sale era spre rău tot timpul; oamenii în mod făţarnic „chemau numele lui Iehova", astfel minimalizând numele singurului Dumnezeu viu şi adevărat. (Gen. 4:26, *NW*) Pentru a corecta ideile greşite despre adevăratul Dumnezeu şi pentru a da rasei umane un nou început drept, Iehova Dumnezeu a adus un potop global asupra lor, despre care există dovezi şi acum pe pământ. Pentru a păstra un nucleu sau o sămânţă din care omenirea să aibă un nou început, Iehova Dumnezeu a poruncit lui Noe să construiască o arcă imensă sau o ladă. În această arcă el l-a protejat pe Noe şi cei şapte membri ai familiei sale

Cuprins

împreună cu sute de specii de animale de pe pământ, pentru ca să umple pământul cu urmaşii lor după ce va trece potopul. 1 Pet. 3:20.

[5] Astăzi, după patru mii de ani de existenţă ai descendenţilor lui Noe, situaţia este chiar mai rea. Condiţiile de pe pământ sunt prea bine cunoscute pentru a le descrie aici. Poate că omenirea nu ştie, sau nu apreciază ori nu crede, dar un lucru nou a apărut şi acesta ajută să explicăm motivul înrăutăţirii condiţiilor lumii în ciuda Ligii Naţiunilor, a Naţiunilor Unite şi a altor remedii pe care societatea umană le propune şi le aplică. Acest lucru nou este următorul: Marele iniţiator al răului a fost aruncat împreună cu toţi demonii şi spiritele care s-au întors spre rău. Toţi au fost aruncaţi de pe o poziţie înaltă şi influentă din cerurile invizibile în apropierea pământului, unde sunt ţinuţi în captivitate pentru a fi distruşi la momentul potrivit. Aceasta a avut loc în 1914 A.D., anul în care primul Război Mondial a început. Pentru a ne avertiza, în cer a răsunat strigătul şi în Scriptura Sacră s-a scris: „De aceea, bucuraţi-vă, ceruri şi voi, care locuiţi în ele! Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp!" (Apoc. 12:12, *NW*). Zilele noastre sunt timpul mâniei sale mari, pentru că a mai rămas puţin timp până când el şi demonii săi vor fi complet opriţi. Astfel el este hotărât să concentreze în această perioadă scurtă toată răutatea posibilă şi toată paguba pentru locuitorii pământului. El ştie că timpul său se scurtează, dar încearcă să menţină omenirea în ignoranţă, căci el pune la cale ca distrugerea lor să se petreacă în acelaşi timp cu distrugerea sa din războiul universal de la Armaghedon. De aici „durerea pentru pământ şi mare".

[6] Nu această lume sau acest sistem, ci omul, rasa umană, este în criză. Ei ar putea cu uşurinţă să fie nimiciţi, având în vedere lucrurile teribile din viitor. În ceea ce-l priveşte pe Diavol sau Satan, dacă ar fi fost după el ar fi fost toţi distruşi cu el şi demonii săi. Politica sa dementă este „Domneşte sau distruge!" Dacă nu poate stăpâni omenirea, atunci o va distruge. El nu este uman. Nu are iubire pentru omenire. Prin puterea sa asupra minţilor deschise ale oamenilor lumeşti el îi influenţează în secret să pună la cale propria lor distrugere, nu doar prin perfecţionarea bombei cu hidrogen şi alte arme mortale de distrugere în masă, ci în special prin refuzul lor de a merge pe singura cale pentru salvarea omenirii, fără să ţinem cont de faptul că bombele cu hidrogen sunt aruncate direct asupra unei ţinte umane sau nu. Bombele create de om pot cu uşurinţă să distrugă în prezent viaţa omului, dar refuzul ofertei iubirii lui Dumnezeu pentru salvarea oamenilor duce la pierderea vieţii veşnice în fericire într-o lume nouă dreaptă.

[7] Cei care sunt instruiţi cum trebuie în Scripturile sacre, „Sfânta Biblie", ştiu că distrugerea acestei lumi sau a acestui sistem a fost prezisă cu nouăsprezece secole în urmă de către cel mai mare profet de pe tot pământul, Isus, Fiul lui Dumnezeu. Profeţiile sale multe despre aceasta au atins punctul culminant când a spus: „Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, şi nici nu va mai fi. Şi, dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nicio carne n-ar fi salvată, dar, de dragul celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate." (Mat. 24:21, 22, *NW*). Secole mai devreme profetul lui Iehova, Daniel, a prezis aceasta, şi Isus a citat din profeţia lui Daniel când a spus despre „timpul sfârşitului": „În timpul

acela se va ridica Mihail, marele prinţ care îi apără pe copiii poporului tău. Şi va fi un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când există naţiuni până în timpul acela . . . Iar tu, Daniel, ţine ascunse aceste cuvinte şi sigilează cartea până la timpul sfârşitului. Mulţi vor umbla încoace şi încolo şi cunoştinţa va creşte". În împlinirea acestei profeţii, avem o înţelegere sporită a „timpului sfârşitului" şi a semnificaţiei lui. —Dan. 12:1, 4, *AS.*

[8] Dar chiar înainte de Daniel, da, chiar înainte de potopul lui Noe, sfârşitul acestei lumi sau sistem a fost prezis, de exemplu, de Enoh, un alt om care „a umblat cu Dumnezeu". În Scriptura sacră citim: „Da, al şaptelea bărbat pe linia lui Adam, Enoh, a profeţit aceasta când a spus: ‗Priviţi! Iehova a venit cu miriadele sale, pentru a-i judeca pe toţi şi pentru a-i convinge pe toţi păgânii cu privire la faptele lor şi la vorbele păgânilor despre El'." (Jud. 14, 15, *NW;* Gen. 5:21-24; Evrei 11:5, 6). Dar Iehova Dumnezeu însuşi a vorbit mai întâi despre sfârşitul lumii, în Grădina Eden, când primul om a urmat o cale de acţiune condamnată şi Creatorul său l-a condamnat la suferinţă şi moarte. Acolo, adresându-se spiritului rebel, care, precum un şarpe, a plănuit ca toate acestea să se petreacă, Iehova Dumnezeu a zis: „Voi pune duşmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul". (Gen. 3:15, *NW*) Această zdrobire a marelui Şarpe a răutăţii înseamnă şi distrugerea acestei lumi sau sistem din zilele noastre de către Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, care este în mod deosebit sămânţa femeii lui Dumnezeu. Deci nu rămâne nicio speranţă pentru această lume al cărei dumnezeu este Satan.

[9] Nu lumea, ci o parte din rasa umană – ar putea să fie salvată şi să-şi revină? Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundem în timpul crizei din prezent. Oare *întreaga* umanitate se va duce împreună cu Satan Diavolul şi demonii săi, la distrugerea acestei lumi? Oare are cineva din rasa umană oportunitatea de a supravieţui, de a ne perpetua rasa pe acest pământ? Da! A spus Isus, cel mai mare profet al lui Dumnezeu. Da! O spune însuşi Dumnezeu cu aceste cuvinte: „Eu am făcut pământul şi l-am creat pe om pe el. Eu am întins cu mâinile mele cerurile şi am dat poruncă întregii lor armate. Căci aşa zice Iehova, care a creat cerurile, Dumnezeul care a întocmit pământul, care l-a făcut, l-a întărit şi l-a creat nu în zadar, care l-a întocmit să fie locuit. Eu sunt Iehova şi nu este altul." (Isa. 45:12, 18, *AS*) Iehova Dumnezeu nu va permite ca pământul să rămână pustiu, fără oameni, în timpul războiului universal de la Armaghedon.

[10] Scriitorul inspirat, Petru, ne reaminteşte că Dumnezeul cel Atotputernic poate să menţină în viaţă fiinţele umane prin sfârşitul acestei lumi sau sistem, spunând: „Şi dacă nu s-a reţinut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptăţii, împreună cu alţi şapte, când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiţi de pietate; înseamnă că Iehova ştie să-i elibereze din încercare pe oamenii cu devoţiune sfântă, dar să-i păstreze pe oamenii nedrepţi pentru ziua de judecată, ca să fie tăiaţi. Fiindcă toate aceste lucruri vor fi astfel descompuse, ce fel de persoane trebuie să fiţi voi în acte de conduită sfântă şi în fapte de devoţiune sfântă, aşteptând şi păstrând viu în minte prezenţa zilei lui Iehova, din cauza căreia cerurile, fiind în flăcări, se vor descompune şi elementele,

Cuprins

fiind foarte încinse, se vor topi! Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea." (2 Pet. 2:5, 9; 3:11-13, *NW*). Iubirea lui Dumnezeu va păstra supravieţuitori pentru lumea nouă.

UN DUMNEZEU IUBITOR

[11] „Iubirea lui Dumnezeu" poate să fie o expresie ciudată pentru marea majoritate a omenirii. De ce? Pentru că ei nu cunosc o asemenea Fiinţă precum un Dumnezeu iubitor, un Dumnezeu suprem şi atotputernic care are iubire pentru creaturile sale vii şi în special pentru om. Existenţa răului şi permisiunea ca răul să crească i-a indus în eroare şi le-a făcut idei greşite despre Dumnezeu, cum ar fi, dacă ei cred că există o asemenea Persoană ca Dumnezeu. Învăţăturile care îl necinstesc pe Dumnezeu ale liderilor religioşi egoişti l-au reprezentat pe Dumnezeu în culori greşite şi l-au ilustrat ca fiind lipsit de iubire, un Dumnezeu nedrept, care se bucură de moartea omului şi care aranjează în mod răzbunător ca omul păcătos să suporte agonii de nedescris şi suferinţă veşnică după moartea corpului său. Până în prezent sistemele religioase ale creştinătăţii nu au renunţat public la învăţăturile lor necreştine despre un purgatoriu în flăcări şi despre un iad incandescent de chin veşnic al sufletelor umane după moartea corpului lor. Şi pentru cei care cred doar în existenţa demonilor nevăzuţi care se grăbesc să facă rău unei persoane dacă nu sunt satisfăcuţi, ideea unui Dumnezeu iubitor, suprem este ceva ce ei nu au simţit că mângîie. Cu toate acestea, iubirea lui Dumnezeu este o realitate ce poate fi dovedită.

[12] Toate lucrurile create provin de la singurul Dumnezeu viu şi adevărat, care este ca o piatră de temelie pe care stă toată creaţia. Profetul Moise a cântat despre el astfel: „Căci voi proclama numele lui Iehova. Recunoaşteţi măreţia Dumnezeului nostru! Stânca — lucrările sale sunt perfecte, căci toate căile sale sunt dreptate. Un Dumnezeu al fidelităţii, în care nu este nedreptate; el este drept şi nepărtinitor. Ei au făcut ce este rău; ei nu sunt copiii lui, defectul este al lor. (Deut. 32:3-5, *NW*). Dacă Creatorul ar fi neiubitor omenirea nu ar fi ajuns aici, astăzi, după mii de ani în care au acţionat în mod distrugător, nu ca nişte copii ai săi. Cu şase mii de ani în urmă el a creat pe primul bărbat şi prima femeie într-un mod perfect şi i-a aşezat în paradisul plăcerii, o grădină perfectă pe pământ. Când nu au dat ascultare Creatorului lor iubitor şi au ajuns sub pedeapsa morţii, Iehova Dumnezeu ar fi putut să-i mături de pe faţa pământului înainte să aibă vreun copil. În acelaşi fel el ar fi putut să împiedice apariţia unei rase pline păcătoase, aşa cum este în prezent; în care caz, unde am fi? Defectul omenirii în prezent nu se datorează unui Creator neiubitor, ci, aşa cum Cuvântul său scris explică misterul pentru noi, „printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit." Noi toţi ne-am născut din păcătosul Adam în această condiţie defectuoasă, păcătoasă. —Rom. 5:12, *NW;* Gen, capitol 2 şi 3.

[13] Dumnezeu, Creatorul cel Atotputernic, a avut o altă ocazie de a mătura de pe pământ toată omenirea. Această ocazie a fost potopul lui Noe. Potopul a fost global, total, acoperind chiar şi munţii de mulţi coţi înălţime, umplând pământul

Cuprins

timp de patruzeci de zile, şi fără să se scurgă în bazine şi suprafaţa pământului uscându-se abia după un an de zile. Dar Dumnezeu a cruţat opt suflete umane şi multe perechi de animale inferioare, astfel că astăzi, ca rezultat, avem mai mult de 2 300 000 000 de suflete umane şi multe animale pe pământ. Deşi majoritatea covârşitoare a omenirii nu-l cunosc sau nu-l iubesc, nu i se închină şi nu-l ascultă, ci poate trăiesc ca duşmani ai lui, totuşi iubitorul Iehova Dumnezeu a făcut soarele să strălucească şi ploaia şi zăpada să cadă deasupra creaturilor umane imperfecte. Dacă cineva este numit să ne poruncească: „Continuaţi să vă iubiţi duşmanii, să faceţi bine celor care vă urăsc, să-i binecuvântaţi pe cei care vă blestemă", el este Iehova Dumnezeu; şi el l-a avut pe Fiul său iubit Isus Cristos, pentru a spune în numele Lui aceasta, în predica sa de pe muntele din Palestina. (Luca 6:27, 28, *NW;* Mat. 5:1, 2, 44). Cu nouăsprezece secole în urmă Dumnezeu a pus temelia pentru ca aceşti duşmani din trecut să se împace cu el sau să revină la relaţii de prietenie cu el, şi el şi-a trimis ambasadorii, adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos, să ne spună: „Noi suntem, deci, ambasadori în locul lui Cristos şi, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: ‗Împăcaţi-vă cu Dumnezeu'!" (2 Cor. 5:20, *NW*). Când ne împăcăm cu Iehova Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât să ne bucurăm de binecuvântările soarelui şi ploii şi ceea ce creşte pe pământ împreună cu restul umanităţii. Înseamnă pentru noi salvare pentru viaţă veşnică în noua lume a lui Dumnezeu.

[14] În lumea nouă a dreptăţii viaţa fiinţelor umane nu va mai fi amestecată cu durere. Scriitorul inspirat, creştin, Ioan, care a avut o viziune glorioasă a lumii noi a cerurilor noi şi a unui nou pământ, a spus: „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul de odinioară şi pământul de odinioară trecuseră, iar marea nu mai era. Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut." (Apoc. 21:1-4, *NW*) Pentru că existenţa umană este plină de suferinţă şi durere sunt mulţi care cred că salvarea reală trebuie să fie o evadare din existenţă. Ei şi-au format ideea greşită că pentru a scăpa de suferinţă, durere şi necazuri trebuie să scăpăm de existenţă. Multe persoane suferinde se gândesc la moarte pentru ca să se termine suferinţa, şi cei care cred în transmigraţia sufletului tânjesc după ciclul de transmigraţie a sufletului pentru a sfârşi în *nirvana* unei nonexistenţe, un neant inconştient. Existenţa omului păcătos poate acum să fie nefericită şi dureroasă, dar nu toată existenţa este nefericită şi dureroasă. Unicul Dumnezeu adevărat, Iehova, este declarat a fi „Dumnezeul fericit." (1 Tim. 1:11, *NW*) Cei care acum s-au împăcat cu el sunt singurele persoane cu adevărat fericite de pe pământ în prezent, şi ele sunt o ilustrare a scopului lui Dumnezeu ca toate creaturile cărora el le dăruieşte viaţă veşnică în noua lume să fie fericite, fără să simtă deloc durerea, necazul sau moartea.

[15] Mântuirea de la Dumnezeu nu este o evadare din existenţă, ci o salvare de la moarte şi nonexistenţă. A merge în nonexistenţă este o pedeapsă pentru fărădelegea împotriva lui Dumnezeu, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci plata păcatului este moartea, însă darul pe care îl dă Dumnezeu este viaţa veşnică prin Cristos Isus, Domnul nostru." (Rom. 6:23, *NW*). Cei care aleg starea de

Cuprins

nonexistenţă nu ar trebuie să se laude cu gândul că ei experimentează o salvare de la viaţă sau existenţă. Ei suportă o pedeapsă şi le este dor de fericirea eternă sau viaţa perfectă în lumea nouă a lui Dumnezeu. Orice animal sau fiară poate să moară; astfel omenirea care moare nu este superioară destinului fiarelor sau animalelor. Să citǎm înţeleptul inspirat: „Căci ce se întâmplă fiilor oamenilor se întâmplă şi animalelor; au acelaşi sfârşit. Cum moare unul, aşa moare şi celălalt; toţi au o singură suflare şi omul nu întrece cu nimic animalul. … Toţi merg într-un singur loc, toţi sunt ţărână şi toţi se întorc în ţărână." (Ecl. 3:19, 20, *AS*). În consecinţă, mântuirea de la Dumnezeu este o salvare sau o evadare de la acest destin ca al animalelor, o salvare de la nonexistenţă sau anihilare. Dumnezeu nu apără vieţile duşmanilor săi sau a păcătoşilor pentru a-i ţine într-o stare de nefericire şi durere. El apără vieţile celor care îl iubesc pentru a-i face să se bucure de fericire completă, pentru totdeauna. Este scris: „Iehova îi păzeşte pe toţi cei care îl iubesc; dar pe cei răi îi va distruge." – Ps. 145:20, *AS.*

[16] Adversarul cel mai mare al omului este Satan Diavolul, şi de la el vine învăţătura că salvarea noastră nu vine de la un Dumnezeu din exterior, ci că depinde de controlul minţii noastre şi apoi de puterea noastră de a ne controla corpul cu ajutorul minţii. Scopul adversarului este ca omul să refuze singura salvare care vine de la Iehova Dumnezeu. Nu ţine de om a se salva din această criză sau alta. „Salvarea aparţine lui Iehova", spune Psalmul 3:8 (*AS*). A trăi etern în fericire este ceva ce niciun animal nu poate să atingă. Este ceva ce omul poate să atingă dar care nu vine de la el. Posibilitatea ca aceasta să se petreacă vine din exteriorul omului, de la Iehova Dumnezeu. Noi putem, în mod corect, să râvnim sau să ne dorim salvarea de la Dumnezeu, şi noi putem face aceasta fără să suferim şi fără să fim dezamăgiţi că ne complăcem într-o asemenea dorinţă. Urmând calea lui Dumnezeu pe care el ne-a revelat-o prin Fiul său Isus Cristos, noi putem să avem o asemenea dorinţă aprinsă pentru mântuire, care să fie împlinită în sfârşit, scăpând de toată suferinţa, de vârstă şi durere şi să atingem o viaţă eternă fără durere, imperfecţiune, sărăcie, ignoranţă mentală şi confuzie, şi înstrăinarea de Dumnezeul cel iubitor şi fericit. Deci să nu ne prostim referitor la cum a apărut viaţa, care este scopul ei şi de ce este plină de durere şi mizerie în prezent. Ideile greşite despre viaţă şi scopul ei se datorează necunoaşterii de către om a singurului Dumnezeu viu şi adevărat, care este izvorul vieţii. (Ps. 36:9) Este doar dorinţa adversarului Satan Diavolul ca oamenii să-şi dorească, în mod ignorant, să aleagă pentru ei înşişi destinul celor neevlavioşi şi răi. Invitaţia lui Dumnezeu este aceasta: „ Alege viaţa ca să rămâi în viaţă, tu şi urmaşii tăi, iubindu-l pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând de glasul lui şi alipindu-te de el; căci de el depinde viaţa ta şi lungimea zilelor tale." —Deut. 30:19, 20, *NW.*

[17] În criza din prezent, o persoană cu bun simţ şi rezonabilă, care iubeşte dreptatea, va alege viaţa, ceea ce înseamnă să aleagă calea care duce către ea. „Darul pe care-l dă Dumnezeu este viaţa veşnică prin Domnul nostru Isus Cristos." Viaţa merită să fie acceptată neţinând cont de cel prin care Dumnezeu alege s-o dăruiască. Deci de ce să ne supărăm pentru că este dăruită prin intermediul lui Isus Cristos? Există un motiv vital pentru care ne este dăruită prin el. Căderea întregii

Cuprins

rase umane s-a petrecut prin păcatul comis de primul nostru strămoş, Adam. Răsplata pe care a primit-o pentru păcatul său lipsit de iubire faţă de Dumnezeu Tatăl, a fost moartea, însoţită de imperfecţiune, durere, suferinţă, dominaţia lui Satan şi înstrăinarea de Dumnezeu, până când el s-a întors în moarte în ţărâna din care iniţial Dumnezeu l-a format în perfecţiune umană. Soţia lui neascultătoare l-a influenţat să păcătuiască, şi de la el, prin ea, toată rasa umană a primit condamnarea la păcat şi moarte, însoţită de frică, suferinţă, nefericire, război şi ceartă, vârstă înaintată, lipsuri şi dezamăgire. Pentru că el a fost creat de către Dumnezeu şi a primit viaţa de la Dumnezeu, Scripturile Sfinte vorbesc despre Adam cel perfect din Eden ca fiind „fiul lui Dumnezeu." (Luca 3:38). Căderea tuturor descendenţilor lui Adam a venit prin el, unicul om, care s-a îndepărtat de calea perfecţiunii şi a devotamentului evlavios. De aceea este posibil ca salvarea sau eliberarea tuturor celor care doresc dintre descendenţii lui Adam să fie realizată prin intermediul unui alt „fiu al lui Dumnezeu", dăruind viaţa sa ca om perfect descendenţilor lui Adam. Pentru că nimeni din cei care primesc o scurtă existenţă ca om, de la Adam, nu putea să dăruiască o viaţă perfectă, ca jertfă pentru familia umană, Dumnezeu l-a trimis pe unicul său fiu din cer pentru a deveni un om perfect în carne pe pământ.

[18] Pentru a lua o formă umană şi a deveni om adevărat de carne şi sânge într-o perfecţiune umană, acest Fiu al lui Dumnezeu din cer a acceptat să fie născut printr-o femeie virtuoasă, o fecioară evreică, şi apoi să ajungă la maturitate la vârsta de treizeci de ani. Apoi el şi-a asumat calea jertfirii pe care Dumnezeu Tatăl a plănuit-o pentru el, predicând că împărăţia lui Dumnezeu este singura speranţă pentru umanitate. Această predicare credincioasă a dus la moartea sa ca martir sau martor al lui Iehova Dumnezeu, dar a murit fără păcat, fără să se îndepărteze de calea lui Dumnezeu aşa cum a făcut primul strămoş al omului în Eden, Adam. De aceea Dumnezeu a acceptat viaţa umană pe care Fiul său a jertfit-o în interesul omenirii muribunde. El, de asemenea, l-a răsplătit pe Fiul său credincios, altruist, înviindu-l din morţi la viaţă nemuritoare în ceruri, pentru a fi Rege în împărăţia promisă a lui Dumnezeu pentru omenire. De aceea Isus Cristos este atât de important în aranjamentele lui Dumnezeu. De aceea noi trebuie să venim la Dumnezeu, prin el, ca fiind Trimisul Principal al lui Dumnezeu. De aceea darul lui Dumnezeu, viaţa veşnică pentru omenire, este „prin Isus Cristos Domnul nostru."

[19] În acest aranjament al lui Dumnezeu există o dreptate perfectă, o viaţă umană perfectă este dăruită în schimbul vieţii perfecte umane care a fost pierdută prin păcat în Eden. În acest aranjament, de asemenea, există o economie şi o evitare a risipei, deoarece moartea, condamnarea, imperfecţiunea şi suferinţa au venit printr-un singur om, Adam, asupra întregii familii umane şi acum oportunitatea unei vieţi veşnice vine pentru toţi cei care doresc din familia lui Adam, prin cel jertfit perfect, Isus Cristos. De aceea, Dumnezeu spune despre el: „Acesta este Fiul meu preaiubit, pe care l-am aprobat; ascultaţi de el." (Mat. 17:5, *NW;* 1 Pet. 1:17. Astfel, după ce am studiat subiectul cu raţiune, nimeni nu trebuie să se supere când află că Dumnezeu a făcut astfel încât bunăstarea eternă a omenirii să fie dependentă de o singură persoană, şi a cuprins tot în acest Fiu

Cuprins

credincios şi vrednic. Care este vina acestui aranjament divin? Unde anume este incapabil să producă rezultatele dorite? De ce trebuie Atotputernicul Dumnezeu să facă apel la mulţi pentru ajutor, pentru a-ţi permite să pui în ilustraţie pe favoritul tău religios? Numeroasele religii pot avea fiecare propriul ei favorit religios, astfel pentru a-i mulţumi pe toţi ar fi necesar să stabilim un *panteon* sau templu al tuturor zeilor. Dar singurul Dumnezeu adevărat şi viu are propria sa alegere, şi aceasta este cea corectă, unicul său Fiu născut, pe care l-a dăruit ca jertfă. Acest act exprimă iubire, cel mai înalt grad al iubirii divine, de a-şi dărui Fiul cel mai iubit pentru a muri prin mâinile celor păcătoşi, pentru cei care nu merită nicidecum aceasta, ci care sunt păcătoşi condamnaţi.

[20] Este o asemenea iubire neobişnuită ceva pe care să te superi? Altruismul unei asemenea iubiri este o recomandare pentru noi. Aşa cum un beneficiar al acestei iubiri divine a exprimat-o: „Cristos a murit la timpul fixat pentru nişte oameni lipsiţi de pietate. Fiindcă pentru un om drept cu greu ar muri cineva. Este adevărat, pentru un om bun, poate îndrăzneşte cineva să moară, dar Dumnezeu ne arată iubirea sa prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi.” (Rom. 5:6-11, *NW*). Într-adevăr, demonstrează cel mai înalt grad de nerecunoştinţă să nesocotim şi să întoarcem spatele unei iubiri care ne este recomandată în acest fel.

[21] Ce om de pe pământ ar putea să renunţe la fiul său drag, care apoi să sufere ruşinos şi să moară în chinuri de care să beneficieze cei cărora el nu le datorează nimic, dar care merită distrugerea? Dumnezeu a manifestat acest grad minunat de iubire pentru noi, oamenii. În acest scop stă scris: „Dumnezeu este iubire. Prin aceasta a fost arătată iubirea lui Dumnezeu faţă de noi: că Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său unic-născut pentru ca noi să obţinem viaţă prin el. În aceasta constă iubirea: nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că el ne-a iubit pe noi şi l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de împăcare pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:8-10, *NW*). Cum putem să ne abţinem să nu iubim un Dumnezeu ca acesta? Când vom învăţa să-l iubim pe acest Dumnezeu altruist, suntem obligaţi să spunem aşa cum a spus apostolul creştin Ioan: „Dar noi iubim pentru că el ne-a iubit primul.” —1 Ioan 4:19, *NW*.

SALVARE PRIN INTERMEDIUL UNEI BUNE GUVERNĂRI

[22] Când persoanele dispuse spre dreptate ajung să-l cunoască şi să-l iubească pe singurul Dumnezeu adevărat şi viu, cu bucurie realizează că iubirea sa şi iubirea lor se aseamănă dintr-un punct de vedere special, şi aceasta este iubirea pentru o bună guvernare pentru umanitate. În iubirea pentru o asemenea conducere perfectă şi dreaptă, noi ne-o doream cu ardoare, dar nu puteam să facem nimic pentru ea. Forţele conducerii rele, egoiste, opresive au fost şi sunt prea puternice pentru noi. Noi singuri nu suntem capabili să luptăm împotriva Diavolului şi a mulţimii sale. Totuşi, Iehova Dumnezeu este Sursa întregii guvernări drepte, căci el este Suveranul Superior al întregului univers. El nu a aprobat conducerea

Cuprins

politică nedreaptă a acestei lumi, şi scopul său nu este de a le permite să conducă omenirea pe o perioadă nedefinită. În iubirea sa pentru o conducere bună în fiecare parte a universului, el a promis şi a plănuit o bună guvernare asupra omenirii, cu cel mai bun conducător posibil, unicul său Fiu născut. Din moment ce conducerea vine de la el şi în fruntea ei va fi Fiul său întronat în ceruri, ea este numită „împărăţia lui Dumnezeu" sau „împărăţia cerurilor". În cadrul acelei conduceri, Regele uns Isus Cristos îl va sluji pe Dumnezeu, şi Iehova arată spre El în profeţiile sale, spunând: „Iată! Slujitorul meu pe care-l sprijin! Alesul meu, pe care sufletul meu l-a aprobat! Am pus spiritul meu peste el. El le va aduce dreptate naţiunilor. … Nu va da greş şi nu va fi descurajat până nu va stabili dreptatea pe pământ. Insulele vor aştepta legea sa." —Isa. 42:1-4, *AS*.

[23] Când Slujitorul său ales era pe pământ ca omul Isus Cristos el şi-a arătat devotamentul faţă de acest guvern predicând despre împărăţia lui Dumnezeu şi îndemnând pe fiecare să-i acorde primul loc în viaţa sa. El a realizat multe lucrări miraculoase de vindecare a celor bolnavi, chiar şi trezirea din morţi la viaţă, pentru a arăta că el a fost cel pe care Dumnezeu l-a ales pentru această împărăţie şi pentru a arăta lucrările măreţe pe care împărăţia le va realiza pentru supuşii săi ascultători. „Ca să se împlinească prin profetul Isaia, care a zis: ‗Iată! Slujitorul meu pe care l-am ales, cel iubit de mine, pe care sufletul meu l-a aprobat! Voi pune spiritul meu peste el şi el va face naţiunile să înţeleagă ce este dreptatea'. ... Şi naţiunile vor spera în numele său."—Mat. 12:17-21, *NW*.

[24] Iehova Dumnezeu, în favoarea unei bune guvernări, doreşte ca Regele pe care îl unge în această poziţie prin spiritul său sfânt să se comporte cu supuşii săi exact ca un păstor tandru cu oile sale. Isus Cristos a dovedit că are aceste calităţi de păstor. Acel păstor drept care îşi dă viaţa pentru oile sale. Exact aşa, Isus, ca un om perfect, şi-a jertfit viaţa umană pentru oile sale, urmaşii săi. El cunoştea ceea ce se cerea de la el ca Rege-păstor, căci a spus: „Eu sunt păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile şi oile mele mă cunosc pe mine, aşa cum Tatăl mă cunoaşte pe mine şi eu îl cunosc pe Tatăl. Eu îmi dau sufletul pentru oi . Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu şi vor fi o singură turmă cu un singur păstor. De aceea mă iubeşte Tatăl: pentru că îmi dau sufletul ca să-l primesc din nou. ... Porunca referitoare la aceasta am primit-o de la Tatăl meu." (Ioan 10:14-18, *NW*). Iar Isus şi-a dăruit sufletul sau viaţa ca om perfect de dragul oilor sale, nu doar pentru acea turmă mică de oi care va fi înviată din morţi pentru a domni împreună cu el în împărăţia cerească, ci şi pentru toate „celelalte oi" care vor deveni supuşii loiali şi ascultători ai împărăţiei sale de pe pământ.

[25] El n-ar fi putut avea o mai mare iubire pentru oile sale. Să citäm din cuvintele sale: „Nimeni nu are iubire mai mare decât aceea în care cineva îşi dă sufletul pentru prietenii săi." (Ioan 15:13, *NW*) Dacă sunteţi prietenul său, puteţi spune ca şi apostolul său Pavel: „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi s-a dat pe sine pentru mine." (Gal. 2:20, *NW*) Iehova Dumnezeu iubeşte acest gen de conducător. De aceea, profeţia adresată acestui Fiu al lui Dumnezeu spunea: „Sceptrul împărăţiei tale este sceptrul principiilor drepte. Tu ai iubit dreptatea şi ai

Cuprins

dispreţuit nedreptatea. De aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a uns cu uleiul marii bucurii mai mult decât pe ceilalţi." (Evrei 1:8, 9, *NW*). Cu această împărăţie condusă de Fiul său, această guvernare teocratică ce iubeşte dreptatea şi adevărul, iubirea lui Dumnezeu acum vine în ajutorul omului. Această guvernare este unica pe care Dumnezeu o recunoaşte acum şi o autorizează să conducă omenirea.

[26] Iubirea lui Dumnezeu pentru o guvernare dreaptă şi pentru un conducător credincios este motivul pentru care Iehova Dumnezeu va distruge această lume veche împreună cu conducerea ei rea. Distrugerea răufăcătorilor este o expresie a iubirii sale – o iubire pentru principii drepte, o iubire pentru cei care merită să trăiască pe pământ în pace şi prosperitate fără opresiuni. Există lucruri pe care Dumnezeu le urăşte, şi existenţa acestora în această lume veche este un semn sigur că trebuie să treacă. Citim: „Şase lucruri urăşte Iehova, da, şapte lucruri sunt o urâciune pentru El: ochii semeţi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzeşte planuri rele, picioarele care aleargă repede la rău, martorul fals care spune minciuni şi cel ce seamănă discordie între fraţi." (Prov. 6:16-19, *AS*) Dumnezeu nu este de acord ca noi să iubim ceea ce el urăşte, şi porunca sa pentru noi este: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea de Tatăl nu este în el, pentru că tot ce este în lume — dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă — nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Şi lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna." 1 Ioan 2:15-17, *NW*.

[27] Privit dintr-un punct de vedere corect, sfârşitul acestei lumi sau sistem de lucruri la Armaghedon, în timpurile cele mai tulburi din istorie, este expresia iubirii lui Dumnezeu, indiferent de cât de teribil va fi necazul provocat pentru a o distruge. Acesta va distruge nu doar toate sistemele rele, neevlavioase de pe pământ, ci şi puterile demonice nevăzute din spatele acestui sistem văzut, adică, Satan şi demonii săi care au fost aruncaţi în apropierea pământului şi care acum provoacă nenorociri pământului şi mării. Cei care suferă în acest cel mai mare necaz au ales asemenea suferinţe pentru ei înşişi dispreţuind şi respingând calea de protecţie şi salvare pe care Dumnezeu o deschide cu iubire pentru ei acum. Iubitorii egoişti ai lumii vechi vor fi distruşi la Armaghedon. Iubitorii altruişti ai noii lumi drepte vor fi protejaţi de El pe durata acestui război universal, până la trecerea într-o nouă lume curată, cu noile ei ceruri şi noul pământ, şi aceştia, continuând să facă voinţa lui Dumnezeu, vor rămâne veşnic în lumea nouă a dreptăţii.

[28] Îngrijirea pentru dreapta lume nouă şi stabilirea acesteia după războiul universal de la Armaghedon sunt o expresie a iubirii lui Dumnezeu. Aceasta este lumea pe care Iehova Dumnezeu a iubit-o atât de mult încât a făcut de dragul ei cel mai mare sacrificiu. Pentru acest motiv Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, când vorbea despre împărăţia lui Dumnezeu, a spus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 3:3, 5, 16, *NW*). Pentru cei care vor alcătui lumea nouă Dumnezeu are o asemenea iubire încât a dorit să-l trimită pe Fiul său iubit pe pământ, pentru a muri printr-o moarte de

Cuprins

jertfă. Moartea sa a oferit mijloacele pentru mântuirea lor la viaţă în această lume nouă preţioasă. Dar pentru a obţine beneficiile jertfei sale ei trebuie să exercite credinţă în valoarea şi puterea sa. Acţionând conform acestei credinţe ei scapă de distrugere odată cu iubitorii lumii vechi şi sunt binecuvântaţi cu o viaţă veşnică în lumea nouă. Cei care vor fi asociaţi cu Regele iubit al lumii noi, cred în jertfa pe care el a dat-o, şi datorită credinţei lor Dumnezeu îi adoptă ca pe nişte copii spirituali, fiind născuţi din spiritul său. Când el îi învie le dăruieşte viaţă spirituală, ei devenind parte spirituală a lumii noi, ca să fie împreună cu Isus Cristos în împărăţia cerească. Toţi cei care devin supuşii iubiţi de pe pământ ai acestei împărăţii trebuie, în acelaşi fel, să exercite credinţă în jertfa Regelui lor. Rezultatul va fi darul vieţii veşnice într-o perfectă fericire, în paradisul restaurat pe acest pământ.

[29] Chiar de la începutul ei, această lume nouă va fi plină de rodul spiritului lui Dumnezeu ce acţionează în vieţile locuitorilor săi. Ni se spune că „rodul spiritului este iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, mărinimia, credinţa, blândeţea, auto-controlul. Împotriva lor nu există lege." (Gal. 5:22, 23, *NW*) Nu e de mirare că va exista o asemenea lume diferită!

[30] Din moment ce Dumnezeu din iubire a venit în ajutorul omului în timpul crizei, vedem importanţa acestei calităţi. Un asemenea mare adevăr devine clar vederii noastre: Pentru a trăi, trebuie să iubim. Aceasta este adevărat pentru fiecare dintre noi individual. Să luăm în considerare subiectul la o scară mai mare: Pentru a trăi, rasa umană trebuie să iubească. Adam şi Eva în Grădina Eden au aflat aceasta când au păcătuit, lipsiţi de iubire, împotriva Dumnezeului şi a Creatorului lor şi au murit din lipsă de iubire pentru el. Umanitatea trebuie în prezent să cunoască aceasta, dar nu când este prea târziu, ca în cazul lui Adam şi Eva. Toţi dintre noi simt consecinţele amare ale eşecului lor în a iubi – a iubi pe Dumnezeu şi a se iubi unul pe celălalt. Dar numărul oamenilor care află aceasta în prezent este în creştere, înainte ca izbucnirea luptei de la Armaghedon să semnaleze că este prea târziu, şi astfel ei învaţă să-şi dezvolte şi să exercite iubirea care li se cere. Trăind în prezent îngrozitorul „timp al sfârşitului", care este atât de aproape de final, noi ne aflăm în mare pericol de a ceda egoismului şi a urii nesăbuite. În profeţia despre sfârşitul lumii Isus a avertizat despre aceasta, spunând: „Din cauza înmulţirii nelegiuirii, iubirea celor mai mulţi se va răci." (Mat. 24:12, *NW*) A nu mai iubi înseamnă moartea. Dacă nu dorim să murim, trebuie să iubim.

[31] Ceea ce este greşit cu omenirea în prezent este neascultarea ei de cele două porunci principale. Şi care sunt aceste porunci mari? Isus Cristos răspunde pentru noi. Când s-a pus întrebarea: „Care este porunca cea mai mare din lege?, el a răspuns: „Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta. Aceasta este cea mai mare şi cea dintâi poruncă. A doua, asemenea ei, este: Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. De aceste două porunci depind toată Legea şi Profeţii—(Mat. 22:35-40, *NW*) Aceste două porunci principale sunt pozitive. Ele invocă iubire; mai întâi, iubire pentru Dumnezeu; apoi, iubire pentru semen ca pentru noi înşine. Fără iubire de Dumnezeu, în primul

Cuprins

rând, aşa-zisa iubire pentru semenii noştri, aşa-zisul umanitarism, va duce în cele din urmă la dezamăgire, la frustrare.

[32] Conform profeţiilor Sfintei Scripturi noi trăim în „zilele din urmă", „timpurile critice cărora cu greu li se face faţă". În aceste zile critice, aceste zile de criză, viaţa este foarte lipsită de conţinut pentru o mare parte a omenirii. Cine este responsabil pentru golul din viaţa lor? Profeţia răspunde: „Oamenii se vor iubi pe ei înşişi, vor fi iubitori de bani, ... lipsiţi de afecţiune naturală, ... fără iubire a binelui, ... umflaţi de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea". (2 Tim. 3:1-5, *NW*). Omenirea este înfometată neiubind. „Cel care nu iubeşte (conform acestor două mari porunci) rămâne în moarte." Şi această lume veche lipsită de iubire, ucigaşă, rămânând în moarte până la Armaghedon, va fi pentru totdeauna distrusă. —1 Ioan 3:14, *NW.*

[33] Nu doar să fii iubit, ci să şi iubeşti, da, în special să iubeşti, este ceva folositor, înălţător, care ne îmbogăţeşte, ne inspiră. A iubi pe Dumnezeu este cea mai sublimă experienţă. Înainte de toate aceasta este ceea ce ne face să acceptăm şi să acţionăm după termeni divini, pentru mântuire veşnică, în aceste timpuri de criză, căci efortul nostru pentru a obţine viaţă în noua lume nu este un efort total egoist. Pentru a beneficia cu adevărat şi a-l slăvi pe Dumnezeu în această criză a umanităţii noi trebuie să răspundem la iubirea lui Dumnezeu şi să ascultăm cele două mari porunci ale sale. Marea majoritate a omenirii va refuza să facă aşa şi va rămâne sub condamnare divină, fără o speranţă de viaţă adevărată, dată de Dumnezeu, şi astfel va pieri la Armaghedon. Ei nu simt iubire pentru „fraţii lui Cristos", nici pentru „celelalte oi" ale sale. Şi fără iubire pentru aceştia, ei cu adevărat nu simt iubire nici pentru Cristos nici pentru Dumnezeu, Iehova. Astfel, preferând să rămână morţi până la ora fatală, ei îşi hotărăsc destinul sau sfârşitul la Armaghedon.

[34] Întreaga umanitate se află într-o perioadă de criză, pentru că ea trăieşte în timpul judecăţii naţiunilor. Conform profeţiilor Bibliei şi a împlinirii lor în istoria modernă, da, conform programului lui Dumnezeu fixat în Biblie, „timpul sfârşitului" a început pentru naţiunile acestei lumi în 1914 A.D. şi a sosit momentul potrivit ca împărăţia lui Dumnezeu să fie instalată în ceruri. Izbucnirea primului Război Mondial în acel an a fost doar una din dovezile prezise. În consecinţă, la chemarea lui Dumnezeu, Isus Cristos a venit în Împărăţie şi a fost aşezat pe tronul ceresc pentru a conduce distrugerea acestei lumi vechi şi pentru instaurarea totală a lumii noi.

[35] În aceeaşi profeţie despre sfârşitul lumii Isus a spus că va veni în glorie şi toţi îngerii sfinţi împreună cu el, şi apoi se va aşeza pe tronul său glorios şi va aduna toate naţiunile de pe pământ înaintea sa şi va începe o lucrare de despărţire. El va despărţi, nu naţiunile politice, ci oamenii unii de alţii, aşa cum un păstor desparte oile de capre. În dreapta sa a favorii îi va pune pe oamenii asemenea oilor şi în stânga sa a dezaprobării pe oamenii asemenea caprelor. El condamnă clasa caprelor pentru lipsa lor de iubire faţă de fraţii spirituali ai lui Cristos şi îi condamnă la distrugere veşnică înfăţişată printr-un „foc veşnic pregătit pentru

Cuprins

Diavol şi îngerii săi." El laudă clasa oilor pentru iubirea lor pentru fraţii spirituali ai lui Cristos şi îi conduce către viaţă veşnică în lumea nouă. (Mat. 25:31-46, *NW;* 24:7). Ei speră să fie ocrotiţi prin puterea lui Dumnezeu, prin intermediul lui Criostos, de forţele distrugătoare ale Armaghedonului şi să rămână în viaţă după sfârşitul teribil al acestei lumi vechi, până la deschiderea glorioasă a lumii noi. De ce? Deoarece chiar acum, învăţând să-l iubească pe Dumnezeu şi pe Cristos şi învăţând să-şi iubească aproapele ca pe ei înşişi, ei trec de la starea morţii la starea vieţii, pe drumul către viaţă veşnică. Lumea nu are decât să ne urască pentru aceasta. Apostolul creştin Ioan, spune: „Noi ştim că am trecut de la moarte la viaţă, pentru că noi îi iubim pe fraţii noştri." ."—1 Ioan 3:14, *NW.*

[36] Ne aflăm aici, în cea mai mare criză de până acum. În loc să ne facem griji, să fim fericiţi dacă devenim conştienţi de faptul că Iehova Dumnezeu, în minunata sa iubire, a venit în ajutorul nostru şi noi dorim să fim salvaţi în acest fel. Putem obţine împlinirea dorinţei inimii noastre iubitoare dacă acceptăm mâna întinsă a lui Dumnezeu. Descriind bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, minunatul psalm despre împărăţie se adresează cu aceste cuvinte către Dumnezeu: „Îţi deschizi mâna, şi împlineşti dorinţa fiecărei fiinţe vii." Dar pentru a face un dar este nevoie de două persoane. Una care primeşte şi alta care dăruieşte. Toată omenirea doreşte într-un mod egoist să primească şi să se bucure de bunurile materiale pe care mâna sa deschisă ni le oferă. Nu toţi, totuşi, apreciază cea mai mare ofertă din mâna sa deschisă, o ofertă spirituală. Ei dispreţuiesc darul lui Dumnezeu al vieţii veşnice pentru că este dăruit prin Isus Cristos, Domnul nostru, şi ei muşcă mâna care îi hrăneşte cu provizii spirituale dătătoare de viaţă precum şi hrană materială. Astfel ei rămân nemulţumiţi în sensul cel mai larg şi vor pieri în nemulţumirea lor la Armaghedon.

[37] Dar psalmul spune: „El le va împlini dorinţa celor care se tem de el; el, de asemenea, va auzi strigătul lor, şi îi va salva. Iehova îi va apăra pe toţi cei care îl iubesc; dar pe toţi cei răi îi va distruge." (Ps. 145:16, 19, 20, *AS*). Noi vom afla mulţumirea veşnică acceptând acum darul de iubire din mâna sa deschisă. Cu apreciere iubitoare vom accepta mijloacele sale minunate pentru mântuirea noastră, împărăţia sa prin Isus Cristos, care este acum instaurată în ceruri, şi noi o vom predica pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile până va veni sfârşitul. (Mat. 24:14). Noi ne vom uni şi ne vom întâlni regulat ca o societate a Lumii Noi, făcând aceasta negreşit, pentru a ne încuraja unul pe celălalt şi pentru a ne îndemna unul pe celălalt la iubire şi fapte bune, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedem marea zi apropiindu-se.' (Evrei 10:24, 25). Făcând aceasta, noi luăm o decizie care ne dăruieşte viaţa şi o ducem la îndeplinire în aceste vremuri de criză, şi iubirea lui Dumnezeu care ne vine în ajutor va fi justificată.

Dă instruire unui om înţelept, şi el va fi şi mai înţelept; învaţă un om drept, şi învăţătura lui creşte. Frica de Iehova este începutul înţelepciunii; şi cunoştinţa despre Cel Sfânt este pricepere. Prov. 9:9, 10, AS.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De existenţa cărui lucru se poate bucura omul, şi de ce mai ales acum?
2. Pentru cine este acum criză, de ce şi ce este timpul potrivit să facem?
3,4. De ce este impusă criza asupra noastră, şi cărei crize din vremurile trecute îi corespunde aceasta?
5. Din pricina adăugării cărui lucru nou situaţia de astăzi este şi mai rea decât cea din vechime?
6. Din pricina cărei politici şi puteri a Diavolului se află omenirea în pericolul de a fi nimicită cu totul?
7. Mai ales prin cine a fost prezisă nimicirea acestei lumi, cu nouăsprezece secole în urmă, şi din a cui profeţie a citat el?
8. Cum fusese prezis sfârşitul acestei lumi, chiar cu mult mai devreme de asta?
9. Cum răspunde Dumnezeu la întrebarea dacă cineva din rasa umană va avea oportunitatea să supravieţuiască, pentru a ne perpetua rasa?
10. Cu ce cuvinte ne reaminteşte Petru că iubirea lui Dumnezeu va păstra supravieţuitori?
11. De ce expresia „iubirea lui Dumnezeu" poate fi una ciudată pentru majoritatea omenirii, însă este iubirea Sa o realitate?
12. De ce starea noastră cu lipsuri de astăzi nu trebuie să fie pusă pe seama Creatorului nostru, şi cum este existenţa noastră astăzi un semn al iubirii Lui?
13. (a) Ce altă ocazie a avut Dumnezeu să nimicească întreaga omenire, dar cum a arătat El iubire de atunci înainte? (b) De ce a trimis El un mesaj de împăcare şi ce înseamnă să fim împăcaţi?
14. Ce cred unii, în mod greşit, că trebuie să însemne adevărata salvare, din pricina actualei noastre existenţe chinuitoare, dar care este scopul lui Dumnezeu referitor la suferinţă şi durere?
15. De ce nimicirea sau trecerea în nefiinţă nu înseamnă salvare? Atunci, ce înseamnă salvare de la Dumnezeu?
16. De la cine vine învăţătura despre auto-salvare, care este scopul său într-o astfel de învăţătură şi de ce să ne încurajăm, în mod potrivit, să dorim cu înfocare viaţa?
17,18. (a) Alegerea vieţii înseamnă să facem ce anume? (b) Care este principalul motiv pentru care darul lui Dumnezeu al vieţii veşnice a fost oferit „prin Isus Cristos"?
19. (a) De ce există dreptate perfectă, precum şi chibzuinţă, în acest aranjament? (b) Ce exprimă Dumnezeu prin alegerea singurului Său Fiu născut pentru acest scop?
20. Ce ar trebui să ne facă o astfel de iubire, în loc să ne ofenseze şi ce ilustrează dispreţuirea acesteia?
21. De ce trebuie iubirea noastră să fie un răspuns pentru Dumnezeu?
22. Cu cine ne asemănăm noi iubind această guvernare bună, şi ce a făcut El pentru această guvernare bună?
23. Ce a făcut Servul ales al lui Dumnezeu pe pământ pentru a recomanda acest guvern?

Cuprins

24,25. (a) Ca ce îngrijitor vrea Dumnezeu să fie Regele Său uns şi cum s-a dovedit Isus aşa? (b) Atunci, cu ce fel de guvern vine acum iubirea lui Dumnezeu în eliberarea omului?
26. Cum se poate întâmpla că iubirea este motivul pentru care Dumnezeu va distruge această lume veche?
27. De ce aduce iubirea cel mai mare necaz dintre toate la Armaghedon şi ce va face acesta pentru iubitorii ne-egoişti ai lumii noi de acolo?
28. Ce lume a iubit Dumnezeu atât de mult, cum şi de ce şi-a arătat El iubirea pentru aceasta?
29. De ce va fi aceasta o lume diferită chiar de la început?
30. Ce adevăr devine clar pentru noi, având în vedere iubirea lui Dumnezeu, şi de ce suntem în pericol, având în vedere nelegiuirea din ce în ce mai mare?
31. Neascultarea de care porunci este lucrul greşit la omenire astăzi, şi ce descoperă, în cele din urmă, încercarea de a respecta doar pe cea de-a doua din ele?
32. Datorită împlinirii cărei profeţii este viaţa foarte lipsită de sens pentru partea mai mare a omenirii, în aceste zile din urmă, şi de ce rămâne în moarte această lume veche?
33. Cum devine efortul nostru de a câştiga viaţă în lumea nouă unul complet neegoist, şi, prin urmare, de ce va pieri la Armaghedon marea masă a omenirii?
34. Întreaga omenire se află acum în criză deoarece naţiunile se află în ce timp şi de ce?
35. (a) Ce lucrare de despărţire conduce acum Regele pe tron şi de ce unii sunt condamnaţi şi alţii sunt lăudaţi? (b) Cum au trecut deja la condiţia vieţii cei lăudaţi?
36. Ce ne poate face nouă, creaturilor vii, mâna ce se deschide acum a lui Dumnezeu, dar de ce vor pieri unii în nemulţumirea lor la Armaghedon?
37. (a) Aşadar, cum putem găsi noi mulţumire pe vecie? (b) Făcând ce anume luăm noi hotărârea dătătoare de viaţă şi o ducem la bun sfârşit şi justificând ce anume?

Creştinii adevăraţi învinG persecuţia

TIMP de trei ani şi jumătate, Isus Cristos a slujit ca reprezentantul principal pământesc al lui Iehova. El a fost de acord la Iordan să facă voinţa Tatălui Său, şi în ciuda tuturor ispitelor şi persecuţiilor pe care Satan şi agenţii săi le-a putut aduce împotriva Lui, Isus nu s-a abătut de la acordul Său o iotă. În ultima seară în care El a fost cu discipolii Săi, ca un om, El le-a zis: „În lume veţi avea necazuri, dar curaj! Eu am învins lumea.” (Ioan 16:33, *NW*) Curaj în timp ce suferă persecuţie? Da, pentru că prin asigurarea încurajatoare şi reconfortantă, persecuţia poate fi învinsă.

Dar de ce a permis Iehova Dumnezeu ca Fiul Său preaiubit să fie persecutat? Da, de ce ar trebui ca Dumnezeu să permită ca oricare dintre slujitorii Săi să fie persecutaţi? Nu îi iubeşte El pe slujitorii Săi? Şi El nu este Atotputernic? Atunci El ar trebui să aibă un motiv bine întemeiat. Care este acesta? Şi din moment ce faptele indică faptul că mulţi creştini mărturisiţi nu au izbutit să învingă persecuţia, ce le trebuie pentru a o învinge?

Dumnezeu ne-a oferit răspunsurile la aceste întrebări în Cuvântul Său, Biblia, chiar aşa cum ar trebui să ne aşteptăm. În special, punctul la care se referă este în înregistrarea găsită în primele două capitole ale lui Iov. Aici este consemnată conversaţia dintre Iehova şi Satan, cu privire la slujitorul cinstit al lui Dumnezeu, Iov. Într-adevăr, Iov îl servea pe Iehova Dumnezeu, dar care a fost motivul său? Dumnezeu susţinea că era o iubire a dreptăţii, Satan susţinea că era o iubire de câştig egoist. Dacă se înlăturau recompensele materiale pentru facerea de bine, susţinea Satan, Iov ar renunţa la Dumnezeu, da, l-ar blestema în faţă. Deoarece această provocare a implicat numele şi supremaţia lui Iehova, precum şi demnitatea creaturilor Sale de a se bucura de viaţă, Iehova a acceptat provocarea şi i-a dat frâu liber lui Satan cu Iov, dar să nu-i ia viaţa. Rezultatul este bine cunoscut tuturor celor familiarizaţi cu Scripturile. Cu toate că Iov se întreba într-una de ce Dumnezeu îi permitea să sufere astfel, în nici un moment Iov nu l-a acuzat pe Dumnezeu de ceva greşit, ci, mai degrabă, şi-a exprimat încrederea supremă în el: „Doamne, poate să mă şi ucidă, căci tot pe el l-aş aştepta?”—Iov 13:15, *Ro.*

Nu că Iov ar fi fost primul care să-şi păstreze astfel integritatea, ci, mai degrabă, că în cazul său avem chestiunea evidenţiată şi indicată cu precizie, aşa cum a fost. Însuşi faptul că Iehova a adus în atenţia lui Satan calea de acţiune a lui Iov de a-şi păstra integritatea indică faptul că acea chestiune a fost ridicată anterior; şi aşa a fost în grădina Eden când Satan a reuşit întoarcerea primei perechi umane. Acest succes l-a inspirat pe Satan să creadă că ar putea întoarce toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu. Pentru a dovedi falsitatea lui Satan, Dumnezeu i-a permis lui Satan să îşi continue calea de acţiune infamă.

Apostolii şi primii discipoli ai lui Isus au învins persecuţia exact aşa cum a făcut El. Poziţia lor fără echivoc a fost: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni.” Odată cu omorârea cu pietre a lui Ştefan, persecuţia violentă a izbucnit împotriva adunării Creştine de la Ierusalim, împrăştiind pe toţi, cu excepţia apostolilor. Dar de departe de a fi copleşiţi de o astfel de persecuţie, „cei care se împrăştiaseră străbăteau ţara, anunţând vestea bună despre cuvânt.” Isus le-a spus să se bucure dacă sunt persecutaţi, şi consemnările arată că ei au făcut exact aşa.—Faptele 5:29, 41; 8:1, 2, 4, *NW;* Mat. 5:11, 12.

Şi ce persecuţie violentă a învins apostolul Pavel! El a fost închis în mod repetat, şi „de cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre,” şi lăsat să moară. În ciuda acesteia, el a continuat să propovăduiască. (2 Cor. 11:23-25, *NW*). Şi exemple de creştini adevăraţi învingând persecuţia nu lipsesc de-a lungul anilor. Fie că au fost forţaţi ilegal de către împăraţii păgâni sau de către săbiile „Creştine”

Cuprins

ale bisericii Romane, ei au refuzat să facă vreun compromis, ci au ţinut cu tărie la integritatea lor, continuând să „predice cuvântul.”—2 Tim. 4:2.

Isus a avertizat mai dinainte, „în lume veţi avea necazuri” şi Pavel, în a doua sa scrisoare către tânărul slujitor Timotei, a scris: „Toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în Cristos Isus vor fi şi ei persecutaţi.” (2 Tim. 3:12, *NW*). Dar despre zilele noastre? Suferă creştinii această suferinţă în mijlocul secolului al douăzecilea şi, dacă da, au învins-o? Cum? Pentru răspunsurile la această întrebare, a se vedea următorul articol.

SĂ ÎNVINGEM PERSECUŢIA COMUNISTĂ ASTĂZI

De ce a permis Iehova slujitorilor Săi să sufere violenţă din timpul lui Abel până în zilele noastre? În ce situaţii compromiţătoare i-a forţat persecuţia pe mulţi creştini mărturisiţi? Este posibil să se păstreze integritatea în spatele Cortinei de Fier? Ce trebuie să facem pentru a învinge persecuţia?

NU AR TREBUI să ne surprindă faptul să aflăm cum creştinii suferă persecuţie în acest secol al douăzecilea. De ce nu? Pentru că în ciuda tuturor susţinerilor ei de civilizaţie creştină, rămâne adevărat că Satan este încă „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” El încă umblă ca „un leu care rage, căutând să devoreze pe cineva.” Şi plin de mânie, el duce război cu cei „care respectă poruncile lui Dumnezeu şi au lucrarea de a depune mărturie pentru Isus.”—2 Cor. 4:4; 1 Pet. 5:8; Apoc. 12:17, *NW*.

În plus, nu sunt încă oare cu noi liderii religioşi care urăsc lumina—deoarece ea le expune erorile învăţăturilor şi practicilor lor egoiste—şi a căror invidie pe prosperitatea slujitorilor lui Iehova îi orbeşte faţă de dreptatea libertăţii de închinare? Şi nu sunt oare încă puteri politice opresive, guverne totalitare, care detestă faptul că creştinul oferă supunere lui Iehova Dumnezeu şi faptul că li se spune că vor fi înlocuite cu Împărăţia lui Dumnezeu? Da, cu siguranţă sunt, şi aceştia şi alţii cu aceeaşi cugetare egoistă se combină pentru a aduce persecuţia astăzi asupra slujitorilor lui Iehova, chiar aşa cum au făcut omologii lor în zilele lui Ieremia, Isus Cristos şi ale apostolilor.

Desigur, putem evita persecuţia prin compromis. La scurt timp după al doilea Război Mondial, un oficial al Statelor Unite a intervievat mulţi clerici în Germania, în încercarea de a stabili justificarea lor pentru cooperarea cu Hitler şi Naziştii lui. Ca răspuns la scuzele lor, el le-a reamintit de calea neînfricată aleasă de Isus Cristos. Un episcop a răspuns: „Da, dar uite ce i-au făcut!”

Religia organizată, de asemenea, a găsit de cuviinţă să se compromită în Japonia în legătură cu închinarea la cultul împăratului. Deşi Shinto era religia de

Cuprins

stat, ei au presupus voioşi că era doar o chestiune politică şi că, prin urmare, creştinii ar putea lua parte la astfel de ritualuri. Cum se poate cineva închina la împărat, fără să se închine la el ca la un descendent al zeilor, când funcţia sa politică se bazează pe susţinerile sale religioase, a fost o întrebare care nu părea să deranjeze conştiinţele lor religioase.

În Rusia, de îndată ce conducerea atee făţişă a arătat puţină favoare faţă de religia organizată, prin numirea unui enoriaş la o poziţie oficială, în 1942, „clericii concurau unul cu altul în trimiterea de mesaje cordiale lui Stalin.”—*Saturday Evening Post,* 11 Septembrie, 1954.

În Germania de Est, religia organizată a oferit un astfel de sprijin pentru propaganda de pace a Comuniştilor, „chiar dacă mişcarea a luat un caracter politic şi strict secular”, ceea ce a fost uşor să îi identifice pe martorii lui Iehova, prin refuzul lor de a avea vreo legătură cu acest lucru.

În Polonia, aproximativ 2 000 de preoţi catolici, la adunările de liturghie, au cerut tuturor preoţilor să se alăture Frontului Naţional al Comuniştilor, şi într-un memorandum datat din 8 Mai 1953, episcopii din Polonia au recunoscut că au consimţit la susţinerea politicii Comuniste, chiar şi atunci când acestea erau contrare intereselor bisericii, spunând: „Noi suntem în căutarea unei soluţii pozitive, de care ar beneficia atât Biserica cât şi Statul. Nimic nu este mai departe de mintea noastră decât de a introduce disensiunea.”

Dar a evita persecuţia prin compromis înseamnă a fi căldicel, iar Cristos avertizează că pe toţi cei căldicei îi va vărsa din gura Sa.—Apoc. 3:16, *NW.*

PERSECUŢIA POATE FI ÎNVINSĂ!

În contrast izbitor cu toate aceste compromisuri este calea de acţiune urmată de martorii lui Iehova din întreaga lume. Raportul neînfricat pe care l-au atins în Germania Nazistă, unde 10 000 au intrat în lagărele de concentrare şi 8 000 s-au întors dintre ei, este bine cunoscut de către toţi. Ei au trăit pentru a vedea sfârşitul asupritorilor lor. Şi în Canada, unde lucrarea a fost interzisă în timpul celei mai mari părţi a celui de-al doilea Război Mondial, sfârşitul interdicţiei a văzut de două ori mai mulţi martori decât au existat atunci când interdicţia a fost impusă. Cu siguranţă că persecuţia a fost învinsă!

În Africa Ecuatorială Franceză, doi localnici au venit în contact cu mesajul Împărăţiei şi au început să propovăduiască şi altora despre Iehova. Guvernul a refuzat să permită fie misionari, fie ca literatura tipărită să intre în ţară. Cu toate acestea, în ciuda acestei interdicţii şi a persecuţiei, în şase ani, acei doi slujitori au crescut ca număr până la 666, în Aprilie 1954; o creştere cu atât mai remarcabilă, având în vedere barierele rasiale şi lingvistice.

În momentul în care Republica Dominicană a interzis lucrarea martorilor lui Iehova, în 1949, ei au avut un record de 274. Deşi mulţi au fost întemniţaţi, martorii nu au făcut nici un compromis, ci au continuat să propovăduiască fără

Cuprins

teamă în ilegalitate. Drept rezultat, în anul 1954 un record de 371 au luat parte la lucrarea de propovăduire, aceasta reprezentând o creştere anuală medie de 7%. Nici o îndoială despre învingerea persecuţiei.

În 1950 mai mult de 20 000 de martori propovăduiau cu regularitate vestea cea bună în Germania de Est, atunci când Comuniştii au interzis lucrarea şi i-au luat în custodie pe toţi fraţii care slujeau la biroul sediului la Magdeburg, pe reprezentanţii călători şi supraveghetorii locali. În total, mai mult de 2 000 dintre ei au fost arestaţi şi în momentul de faţă există 1 283 în închisori. În ciuda dificultăţilor de propovăduire crescute sub interdicţie, ameninţarea cu închisoarea fiind mereu prezentă, rândurile lor s-au umplut din nou, astfel încât în ziua de azi există din nou mai mult de 20 000 de martori activi în Germania de Est. Multe sunt expresiile de bucurie care vin de la martorii din Germania de Est, atât de la cei din interiorul închisorii, cât şi de la cei din afara închisorii.

Cursul neînfricat al martorilor lui Iehova din Germania de Est stârneşte admiraţia multora. De exemplu, după congresele societăţii Noii Lumi în 1953, activitatea de propovăduire din casă în casă a fost accentuată în Germania de Est. Într-o singură adunare, douăzeci au luat parte la această lucrare, acoperind întregul lor oraş. Doi dintre ei, în timp ce erau în această campanie, s-a întâmplat să viziteze primarul. Întrebaţi dacă sunt martori ai lui Iehova, ei au răspuns printr-o întrebare, anume cine credea el că sunt martorii lui Iehova. Atunci primarul a declarat deschis: „Eu ştiu că voi sunteţi, dar nu trebuie să fiţi timizi. Mă minunez de zelul şi curajul vostru.” Cei doi martori au fost capabili să pună o bună mărturie în ceea ce priveşte credinţa şi lucrarea lor, şi au făcut aranjamente pentru a-l vizita în continuare. Multe astfel de experienţe ar putea fi relatate, care arată cum martorii lui Iehova învinq persecuţia în Germania de Est.

În Cehoslovacia, Ungaria, România, Polonia şi Iugoslavia, unde lucrarea martorilor lui Iehova a fost interzisă de ani de zile, vedem o înfrângere asemănătoare a persecuţiei. În anul 1946 erau 11 131 de martori creştini ai lui Iehova activi în aceste ţări; în anul 1950, numărul lor a crescut la 28 183, şi în anul 1954 câţi erau aici? De aproape patru ori mai mulţi decât în anul 1946, adică 42 767.

ÎNVINGÂND PERSECUŢIA ÎN RUSIA

Dar probabil cel mai mare interes este consemnarea despre învingerea persecuţiei martorilor lui Iehova din Rusia. În anul 1946 au existat 6 000 de martori în Rusia; în anul 1949 au existat 10 000 de martori. Cum au ajuns ei acolo? Unii au devenit martori deoarece li s-a depus mărturie în timp ce slujeau cu armata rusă în Germania, alţii datorită adunărilor martorilor lui Iehova în închisorile şi lagărele de concentrare germane. Cei mai mulţi dintre ei, cu toate acestea, au ajuns să fie în Rusia din cauză că Rusia a preluat Statele Baltice şi părţi din Polonia, Ungaria, România şi Cehoslovacia.

Cu toate acestea, în ce măsură au învins ei persecuţia nu a fost cunoscut, datorită eficacităţii Cortinei de Fier, şi astfel, an după an de atunci, martorii lui Iehova din alte părţi ale lumii s-au uitat în zadar în *Cartea lor anaală* publicată în

Cuprins

fiecare an, pentru rapoarte cu privire la mărturia din Rusia. În anul 1951, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere a întâlnit în Viena, Austria, un operator radio, care a fost prizonier în Rusia şi care a întâlnit mulţi martori ai lui Iehova în timp ce era în închisoare. În Decembrie 1953, unul dintre martorii lui Iehova, care fusese trimis într-un lagăr din Rusia în anul 1948 deoarece depusese mărturie la doi soldaţi ruşi, a fost eliberat pe motiv de probleme de sănătate, având vârsta de peste şaizeci de ani. El a spus despre mărturisirea sa la ruşi în timp ce era în tabără şi despre întâlnirea cu nişte martori care s-au bucurat să îl întâlnească.

Apoi, în Februarie, în anul 1954, au apărut câteva articole în *Observator,* Londra, Anglia, privind condiţiile din lagărele de muncă ruseşti, scrise de o jurnalistă Germană, Frau Brigette Gerland, care tocmai a fost eliberată din una dintre acestea. Ea a fost arestată în anul 1946 în Germania de Est şi condamnată la şapte ani de muncă silnică în lagărele Comuniste. În cele din urmă ea a fost trimisă la Vorkuta, capitala Rusiei Arctice, unde sunt cam o jumătate de milion de prizonieri.

Ea a oferit o relatare minunată despre prizonierii de la Vorkuta. Printre aceia pe care i-a descris erau „credincioşi, care, refuzând să muncească pentru stat pe motive de conştiinţă, după ani de luptă amară, au forţat administraţia lagărului să le respecte scrupulele şi astfel să îi folosească numai la munca ce era pentru colegii lor prizonieri. Succesul lor a dovedit că rezistenţa era posibilă în cadrul lagărului."

Ea a făcut o menţiune specială a unei femei credincioase, o tehniciană calificată ce a fost odată membru al mişcării Tineretului Comunist, dar nu a fost mulţumită. Din întâmplare, dând peste un „Nou Testament," ea s-a convertit la Creştinism. La slujba ei din fabrică a întâlnit o tânără care credea în Evanghelie şi care a prezentat-o şi pe ea altora care, de asemenea, făceau acest lucru. Cele două femei şi-au abandonat locurile de muncă şi au plecat în Asia Centrală, Siberia, unde au lucrat într-un spital şi au propovăduit Biblia. Poliţia secretă a auzit de activitatea lor şi le-a condamnat la cincisprezece ani de muncă silnică pentru agitare religioasă. Frau Gerland spune cu privire la ele: „Povestea convertirii lor [activitatea de propovăduire] şi arestarea este tipică sorţii sutelor celor pe care i-am întâlnit şi altor mii de oameni, şi aceasta este o poveste a unei mişcări care este încă vie în afara lagărelor."

Ca răspuns la o anchetă cu privire la martorii lui Iehova din Rusia, Frau Gerland a răspuns: „Am întâlnit o mulţime dintre ei în lagărele Arctice. Cei mai mulţi dintre ei erau Ucraineni Vestici [anterior Polonezi] sau oameni din statele Baltice, dar erau printre ei şi ruşi şi din alte popoare Sovietice, chiar Tătari şi Armeni. Cred că în districtul lagărului din Vorkuta, sigur trebuie să fi existat mai mult de două mii, poate trei mii de oameni. Ei erau oameni foarte amabili şi de ajutor şi toţi prizonierii îi plăceau. Şefii lagărului nu erau deranjaţi din cauza convingerilor lor."

Relatările de mai sus despre învingerea persecuţiei de către martorii lui Iehova din Rusia aduc aminte de încrederea lor exprimată în ceea ce priveşte *Cartea anuală* din anul 1950*,* că, „indiferent unde sunt, ei continuă să

Cuprins

propovăduiască vestea cea bună. Martorii lui Iehova de pretutindeni vor oferi rugăciunile lui Iehova până la sfârşit, şi El îi va binecuvânta, ghida şi îndrepta pe aceşti fraţi credincioşi, ca şi ei să aibă o parte la justificarea numelui lui Iehova prin menţinerea integrităţii, în ciuda timpurilor dureroase pe care ei le îndură. Credinţa lor remarcabilă este un stimul şi o sursă de inspiraţie pentru toţi martorii lui Iehova, pentru că ei continuă cu loialitate în serviciul lui Iehova."

Ce este necesar astăzi pentru a învinge o astfel de persecuţie? Mai întâi de toate, cunoştinţa. Fără cunoştinţă despre Iehova şi însuşirile, scopurile şi voinţa Sa pentru ei şi de ce El permite ca ei să sufere, ei nu ar fi putut rezista terorii Roşii. Şi acea cunoştinţă trebuie să conducă la o credinţă vie, pentru că el „poate avea putere pentru toate lucrurile', dacă are credinţă, pentru că totul este „după credinţa voastră." Este nevoie, de asemenea, şi de speranţă, pentru că speranţa este pentru creştini ceea ce este o ancoră pentru o navă şi un coif pentru un soldat, adică, o protecţie în timp de pericol.—Filip. 4:13; Mat. 9:29; Evrei 6:19; Efes. 6:17, *NW*.

Pentru a învinge persecuţia este nevoie, de asemenea, de spiritul sfânt al lui Iehova, pentru că acest lucru nu poate fi realizat prin tărie sau putere umană. (Zah. 4:6) Şi, mai presus de toate, este nevoie de iubire, pentru că fără iubire nu suntem nimic. În plus, „în iubire nu există teamă, ci iubirea perfectă alungă teama." (1 Ioan 4:18, *NW*). Da, adevăraţii creştini pot şi învinge persecuţia, aşa cum este demonstrat de martorii lui Iehova din întreaga lume.

Motivul pentru care multe biserici sunt goale

Într-o anumită publicaţie din California a apărut vreme de o lună următorul anunţ: „SE CAUTĂ bărbaţi, femei şi copii pentru a ocupa locuri în stranã puţin folosite, duminica dimineaţa de la ora 10 la 12, la Biserica Metodistă Armona, la intersecţia dintre 14th Ave. şi Hanford-Armona Hwy." Următoarea experienţă ar putea clarifica de ce erau neocupate stranele acestei biserici duminica.

„Am frecventat această biserică vreme de douăzeci şi cinci ani şi de fiecare dată când predicatorul punea întrebarea: „De ce dau greş bisericile?" eu mă simţeam din ce în mai convins că este ceva în neregulă cu bisericile. Acum un an şi jumătate i-am cerut predicatorului care publicase anunţul în ziar să-mi explice despre Armaghedon şi anumite părţi din Revelaţie. Atât el cât şi soţia sa, care de asemenea este slujitor hirotonisit, mi-au spus că nu ştiu să îmi răspundă şi nici nu sunt interesaţi de Revelaţie din moment ce nu trebuie ca noi să ştim aceste lucruri. De asemenea, mi s-a mai spus că îmi voi pierde minţile dacă voi studia împreună cu martorii lui Iehova, deoarece ei sunt cei mai răi dintre martorii falşi din lume.

„Studiam Biblia de câteva luni împreună cu o tânără martoră a lui Iehova care bătuse la uşa mea şi ea m-a asigurat că nu îmi voi pierde minţile dacă voi continua să studiez împreună cu ea. Patru luni mai târziu am fost botezat şi este uimitor cât de mult am reuşit să progresez, având în vedere că la vârsta de cincizeci şi patru de ani încă eram un ignorant în ceea ce priveşte Biblia. Cu

Cuprins

ajutorul lui Iehova pot acum să predic din uşă în uşă şi să conduc studii biblice. Prima persoană în casa căreia am predicat s-a abonat la revista *Turnul de veghere.* Consider că a meritat să îndur încercările şi criticile de care am avut parte. În paranteză fie spus, predicatorul şi soţia lui care mi-au spus că îmi voi pierde minţile dacă voi studia împreună cu martorii lui Iehova au fost nevoiţi să părăsească biserica din cauza unor divergenţe. P. S. De fapt, mintea mea s-a dezvoltat foarte mult!"

Nu este de mirare că stranele sunt goale! De ce să facem eforturi să mergem la biserică dacă nu trebuie să înţelegem Biblia? Şi dacă unii oameni fac deja acest lucru, atunci este clar că trebuie să caute îndrumare în altă parte decât în locurile de închinare unde perorează astfel de predicatori.

Ceva greu de înțeles?

Găsiţi din când în când câte un articol în această revistă care vi se pare prea profund sau prea dificil pentru a-l înţelege? V-aţi gândit vreodată de ce este acel material acolo? Apostolul Pavel a expus acest principiu către Evrei: „Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte nu cunoaşte cuvântul dreptăţii, fiindcă este copil mic. Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care prin folosire şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul." (Evrei 5:13, 14, *NW*) Astfel creştinul matur trebuie să-şi exerseze puterile de percepţie, să mediteze asupra chestiunilor complicate şi să le dezbată. Aşadar, nu ignoraţi un articol doar pentru că este dificil, ci profitaţi de aceste articole pentru progresul vostru către maturitate spirituală.

EXISTĂ un proverb care vorbeşte de patru lucruri care nu sunt satisfăcute niciodată, care nu spun niciodată, „Destul." Uneori, martorii lui Iehova, în timp ce îi ascultă pe slujitorii adunării discutând despre serviciul pe teren, poate gândesc că aceşti slujitori ar fi putut fi enumeraţi ca fiind o a cincea clasă care niciodată nu spune, „Destul." S-ar părea că aceştia nu sunt niciodată satisfăcuţi, deoarece aceştia îndeamnă la o participare mai bună la întruniri, la mai multe studii biblice la domiciliu şi la o sporire a activităţii din casă în casă. Dar acest lucru este aşa cum ar trebui să fie. A avea slujitori care

Cuprins

spun „Destul” înainte ca munca să fie terminată, ar putea fi dezastruos pentru adunare. Slujitorii ar trebui să ne încurajeze pentru o activitate intensă şi să ne stimuleze să ne îmbunătăţim slujirea, ar trebui să ne împiedice să devenim mulţumiţi de sine şi prea încrezători în sine. Amintiţi-vă, „cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă.”—1 Cor. 10:12, *NW;* Prov. 30:15, 16.

Dar ai putea spune, „Fac tot ce îmi stă în putinţă acum. Cum pot face mai mult? Nu este suficient tot ce îmi stă în putinţă?” Aceasta poate fi suficient, sau nu poate fi suficient. Este tot ceea ce îţi stă în putinţă cel mai bun lucru posibil pentru tine? Se poate îmbunătăţi binele tău? Ceea ce îţi stă în putinţă poate fi insuficient, deoarece tu nu încerci să îl îmbunătăţeşti. Nu ar trebui să faci un progres spre maturitate, astfel încât viitorul tău să fie mult mai bun decât prezentul tău? Uneori aceasta este o chestiune de „Putem oare face mai bine”? dar cel mai adesea este o chestiune de „Vom face mai bine”? Ajungem cel mai mult la calităţile de care dispunem, sau poate fi mai bun ceea ce ne stă în putinţă, dacă suntem noi înşine mult mai sârguincioşi? Un medic poate avea capacitate, dar să fie mediocru deoarece nu a reuşit să se acomodeze la şcoala medicală şi în timpul stagiului său. El poate face tot ce îi stă în putinţă cu cunoştinţele pe care le are, dar pacienţii săi să moară, deoarece el nu a dezvoltat la maxim capacitatea pe care o posedă. Tot ceea ce îi stă lui în putinţă nu este suficient de bun, din moment ce el ar fi putut face lucrul respectiv mult mai bine. Aşa este şi cu slujitorul angajat în vindecarea spirituală. El are o anumită cantitate de capacitate. A dezvoltat-o el, oare, prin studiu, prin participare regulată la întâlniri, prin participare la programul de instruire pentru îmbunătăţirea sa? Tot ceea ce îi stă în putinţă se ridică oare la plinătatea capacităţii sale? Dacă prin neglijenţă şi lenevie nu dezvoltăm această capacitate, şi din cauza aceasta binele nostru este insuficient, înseamnă că nu este destul de bun.—Mat. 25:15.

Pentru a îmbunătăţi tot ceea ce ai mai bun, îmbunătăţeşte-ţi iubirea. Noi spunem că îl iubim pe Iehova. Îl iubim oare cu adevărat? Iubirea adevărată nu presupune numai simple sentimente, ci îşi găseşte expresia în acţiune: „Aceasta înseamnă iubirea lui Dumnezeu, să Îi respectăm poruncile.” Aşa cum trupul fără suflare este mort, şi credinţa fără fapte este moartă, aşa şi iubirea fără fapte este moartă. Pentru a arăta o iubire plină de viaţă pentru Iehova trebuie să Îi ascultăm poruncile, iar poruncile Lui cuprind tot ceea ce avem, tot ceea ce suntem: „Iehova Dumnezeul nostru este singurul Iehova, să iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima, ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta.” Ca răspuns către Evreii religionişti, Isus a citat acest lucru din Deuteronomul 6:4, 5. Ei ştiau bine cuvintele, pentru că ele erau în talismanele sau cutiile ce conţineau scripturi pe care şi le puneau pe braţul şi fruntea lor, şi repetau cuvintele în rugăciunile lor de dimineaţă şi de seară. Dar Isus le-a spus că nu cei care spun doar „Stăpâne, Stăpâne” vor intra în Împărăţia cerului, ci cei care fac voinţa lui Iehova. Deci, declaraţiile lor de iubire ipocrite şi repetate pentru Iehova erau lipsite de valoare atunci când nu erau susţinute de ascultarea poruncilor lui Iehova.—1 Ioan 5:3; Marcu 12:29, 30; Mat. 7:21, *NW.*

Cuprins

CU TOATĂ PUTEREA ŞI TOATĂ MINTEA

Noi nu vrem să fim cu două feţe ca Fariseii ipocriţi. Putem rosti cuvintele pe care ei le citau şi însemnau atât de mult pentru ei? Îl iubim pe Iehova cu toată puterea noastră, toată mintea, cu întreg sufletul şi din toată inima noastră? Amintiţi-vă că a iubi înseamnă a asculta. Îl iubim noi pe El cu toată puterea noastră, ceea ce înseamnă să utilizăm toate energiile noastre în slujirea Sa? În mărturisirea despre adevăr şi altora, am putea noi înşine să ne epuizăm mergând pe jos, bătând la uşi, vorbind, făcând acest lucru din uşă în uşă, oră după oră. Noi L-am iubi pe Iehova cu toată puterea noastră, dar acest lucru nu ar fi de ajuns. Ar fi un zel fizic lăudabil, la fel ca şi furnicile energice şi harnice despre care li se spune leneşilor să le ia în considerare. (Prov. 6:6) Dar este necesar mai mult decât forţa fizică. Mulţimea de furnici, spre exemplu, mărşăluiesc în coloane, şi în circumstanţe neobişnuite, uneori merg în cercuri, capul coloanei se roteşte în jurul şi în urma membrilor din urmă. Ele mărşăluiesc singure către moarte, rotindu-se în acest cerc zile întregi, până când cad în drumul lor. Ele îşi consumă până la capăt întreaga lor putere, dar nu cu foarte multă înţelepciune. Ar trebui să îl iubim pe Iehova cu toată puterea noastră, arătând zel în slujirea Sa. Dar a ne epuiza mergând, bătând la uşi şi vorbind, nu este de ajuns. Trebuie, de asemenea, să iubim cu întreaga noastră minte.

Iehova dă anumite porunci pentru minţile noastre. Dacă minţile noastre îl iubesc pe Iehova, ele vor asculta aceste instrucţiuni. Lui Iosua i s-a spus să citească legea lui Dumnezeu, zi şi noapte. Cei drepţi trebuie să mediteze la aceasta zi şi noapte. Creştinilor li se spune cu ce să îşi umple minţile: „Tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este neprihănit, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră.” Demonstrează mintea ta că Îl iubeşte pe Iehova prin luarea în considerare a acestor lucruri, cu ascultare, mereu şi meditând asupra Cuvântului Său zi şi noapte?—Filip. 4:8, *NW;* Iosua 1:8; Ps. 1:2.

Sau mintea voastră este umplută cu cugetare lumească? Satan îşi trimite propaganda sa pentru a forma minţile oamenilor pentru scopurile sale. Ea vine prin ziare şi reviste, urletele din radio, din privirea la televizor, şi chiar saturează benzile desenate. Satan încearcă să spele creierul întregii umanităţi, cu inundaţii de propagandă, să înece evlavia din minţile oamenilor cu torenţii săi de apă murdară de expresii demonice. Ca rezultat, mintea care se întoarce de la lumea veche pentru a se bizui pe noua lume a lui Iehova, are nevoie de o curăţare „cu o baie de apă prin intermediul cuvântului.” A luat mintea ta o astfel de întorsătură pentru mai bine? Atunci trebuie să „nu mai fi modelat după acest sistem de lucruri, ci să te transformi prin înnoirea minţii.” Se împotriveşte mintea ta spălării creierului de Satan, întorcându-se în schimb la o baie în apele adevărului care o curăţă de murdărie şi minciuni? A ascultat ea porunca de a se înnoi şi de a se transforma, fără a mai fi modelată după cugetare lumească? Satan şi sistemul său urăsc minţile care gândesc singure, care nu se conformează cu mintea masei de oameni modelată de propagandă. Dacă o persoană crede profund poate fi ponegrită, cum ar fi „snob”. Dar nici o violenţă fizică, nici un război psihologic nu vor săpa în mintea

Cuprins

care-l iubeşte pe Iehova, pentru că nu există nici o teamă în iubire, ci iubirea adevărată alungă frica, deoarece teama exercită o reţinere." Dragostea ne face capabili să biruim frica ce reţine şi „să avem libertatea de a vorbi în ziua judecăţii."—Efes. 5:26; Rom. 12:2; 1 Ioan 4:18, 17, *NW;* Apoc. 16:13, 14.

Trebuie să existe libertatea de exprimare a lucrurilor drepte, nu doar vorbe nesincere. Iehova porunceşte minţii noastre să fie în stare să răspundă: „Fiind întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre." A arătat oare mintea noastră iubire pentru Iehova ascultând de această poruncă, prin dobândirea cunoştinţei necesare pentru a ne apăra convingerile şi a da motive puternice pentru speranţa pe care o avem cu privire la lumea cea nouă? Putem răspunde, nu spre satisfacţia noastră, ci spre satisfacţia persoanei care pune întrebările? Ne-am pus mintea în studiu, cum am putut mai bine, astfel încât să putem mânui adevărul în mod eficient, fără nici un motiv de ruşine de a fi în imposibilitatea de a respinge opozanţii? „Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului." Poate mintea noastră să ofere răspunsuri aprobate de către Dumnezeu sau să ne fie ruşine? Oare mintea noastră conţine numai cuvinte de adevăr, şi le mânuieşte în mod corect? O minte care Îl iubeşte cu adevărat pe Iehova va fi educată astfel.—1 Pet. 3:15; 2 Tim. 2:15, *NW.*

La ce este bun să ne folosim toată puterea noastră pentru a merge în serviciu dacă mintea noastră nu ne poate conduce limba să spună lucrurile corecte atunci când ajungem la uşi? Bunăvoinţa sau binele neantrenat nu sunt suficient de bune. Bunăvoinţa de a dovedi trinitatea falsă nu este suficientă, ci este necesară cunoştinţa pentru a arăta că este falsă. Atunci când mărturisim nu ne dorim să mergem întotdeauna din casă în casă, să urcăm scările, să batem la uşi, să vorbim cu oamenii şi să eşuăm să convingem. Vrem să mergem, să urcăm, să batem, să vorbim şi să reuşim. Noi trebuie să ne instruim mintea să ne direcţioneze limba astfel încât să învingem doctrinele false, să arătăm false treimea, sufletul nemuritor păgân, inexistenţa purgatoriului şi să ilustrăm o imagine glorioasă a noii lumi, pentru a da speranţă şi mângâiere. Poate să facă acest lucru? Îi lipseşte asta din tot ceea ce-i stă în putinţă? Dacă este aşa, tot cea ce-i stă în putinţă nu este suficient de bun. Mintea noastră cea mai bună trebuie să devină şi mai bună, să fie îmbunătăţită, să fie instruită prin meditaţie, studiu şi învăţătură, astfel încât cuvintele pe care le direcţionează limba pentru a fi rostite să poată dezrădăcina dogmele tradiţionale adânc înrădăcinate şi să răstoarne raţionamentele false şi să dea naştere la cugete în conformitate cu adevărul Biblic. Mintea noastră poate face acest lucru dacă ascultă de poruncile lui Iehova privind instruirea sa, iar mintea care iubeşte va asculta. - 2 Cor. 10:4, 5.

CU TOT SUFLETUL ŞI CU TOATĂ INIMA

Cineva ar putea folosi cea mai mare parte a puterii sale în slujirea lui Iehova, şi ar putea folosi în mod eficient o minte bine instruită în mânuirea cuvântului adevărului, şi totuşi să anuleze toate acestea printr-un comportament necorespunzător din când în când. O astfel de persoană nu l-ar iubi pe Iehova cu

Cuprins

tot sufletul. „Sufletul” se referă la viaţa cuiva, la comportamentul cuiva în orice moment. Noi trebuie să-L iubim pe Iehova cu tot sufletul nostru sau viaţa noastră, nu doar cu o parte din ea. Un Creştin nu este niciodată liber de Creştinism; este un serviciu de douăzeci şi patru de ore pe zi. Noi nu trebuie doar să predicăm şi să participăm la întruniri şi să studiem, ci, de asemenea, să ne supunem legilor morale ale lui Iehova şi să ne ridicăm la înălţimea principiilor sale în fiecare zi a vieţii noastre. Apostolul Pavel a fost conştient de acest lucru şi a spus: „Îmi lovesc corpul cu pumnii şi îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva după ce le-am predicat altora să fiu eu însumi dezaprobat.” Lucrarea sa de predicare nu l-ar fi salvat de la dezaprobare dacă el nu ar fi trăit o viaţă curată din punct de vedere moral întotdeauna. Există o luptă între mintea educată după legea lui Iehova şi corpul de carne, cu tendinţele şi cu dorinţele sale păcătoase înnăscute, iar Pavel şi-a lovit corpul pentru a-l păstra înrobit legii divine din mintea lui. Veşmintele figurative care ne identifică drept martori ai lui Iehova nu pot fi înlăturate în timp ce noi ne îmbrăcăm temporar cu lucrări ale imoralităţi lumeşti. Iubirea noastră nu este precum un veşmânt cleric, ce poate fi pus deoparte în timp ce purtătorul îmbracă haine civile pentru a merge la o petrecere lumească. Asta ar însemna că nu îl iubim pe Iehova cu tot sufletul nostru, cu întreaga noastră viaţă.—1 Cor. 9:27, *NW*; Rom. 7:15-25.

Fără îndoială, acest lucru ar părea să acopere totul, dar nu. Pe lângă iubirea faţă de Iehova cu toată puterea noastră, cu toată mintea şi tot sufletul, noi trebuie să-L iubim, de asemenea, cu toată inima noastră. Inima se referă în sens figurat la sentimente sau emoţii, şi este numită locul motivaţiilor, sursa care ne motivează să acţionăm într-un fel sau altul. Şi întrucât iubirea este exprimată prin acţiune, din moment ce ne împinge să acţionăm şi este un motiv puternic pentru care acţionăm în anumite moduri, inima simbolizează locul iubirii. Deci, să-L iubeşti pe Iehova cu toată inima înseamnă să-L asculţi din motive de iubire, iubire faţă de El sau faţă de semenii noştri. Fiecare şi-ar putea folosi puterea şi mintea pentru a se purta zi de zi aşa cum a hotărât Iehova, dar să facă totul din egoism. Acest lucru nu ar fi acceptabil. Slujirea trebuie să fie din inimă, făcută din iubire şi cu un spirit de bucurie şi veselie. „Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dăruieşte cu bucurie.”—2 Cor. 9:7, *NW*.

Aşa cum iubirea fără fapte este moartă, aşa faptele fără iubire sunt moarte. Pavel a spus că, dacă ar vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti nu ar însemna nimic dacă el nu ar avea iubire. Dacă el ar avea darul profeţirii şi dacă ar avea toată cunoştinţa, priceperea şi credinţa suficiente încât să mute munţii, dar nu ar avea iubire, ar fi fost nimic. Dacă şi-ar da toate bunurile ca să-i hrănească pe alţii, dacă şi-ar da şi corpul pentru slujire, sau l-ar preda persecutorilor pentru a-l nimici, dar n-ar avea iubire, nu i-ar fi folosit la nimic. Iubirea trebuie să ne motiveze slujirea.—1 Cor. 13:1-3.

Din nou se pune întrebarea: Îl iubim cu adevărat pe Iehova? Cu toată puterea noastră, cu toată mintea noastră, cu tot sufletul nostru, cu toată inima noastră? Oare serviciul ne solicită în primul rând puterea noastră? Sunt minţile

Cuprins

noastre pline cu scripturi? Dacă acestea sunt în Biblie, de ce nu sunt şi în mintea noastră? Prea mult material? Poate. Prea puţin studiu? Mai degrabă. Reflectă viaţa noastră de zi cu zi iubirea noastră pentru Iehova? Şi este din inimă? Cerinţele sunt grele, atunci când sunt analizate cu atenţie, nu-i aşa? Chiar şi ceea ce ne stă în putinţă nu este întotdeauna îndeajuns, iar noi trebuie să ne îmbunătăţim. De exemplu, în anul 1918, atunci când Cristos a venit la templu, cei unşi de pe pământ au încercat să facă tot ce le-a stat în putinţă, dar nu a fost îndeajuns. De aceea, Biblia chiar spune că, dacă nenorocirea de la Armaghedon ar fi venit atunci, nici o carne nu ar fi fost salvată! Dar, deoarece cei unşi au încercat în mod sincer să facă tot ce le-a stat în putinţă după cum au ştiut, Iehova şi-a manifestat îndurarea, i-a corectat, i-a curăţat de ideile greşite, şi le-a acordat timp pentru ca ei să-şi îmbunătăţească serviciul, astfel încât să fie acceptabil. Tot ce le stătea în putinţă trebuia să devină mai bun înainte de a putea fi acceptat.—Mat. 24:22.

Deci, faceţi întotdeauna tot ce vă stă în putinţă, şi întotdeauna încercaţi să o faceţi cât mai bine. Apreciaţi slujitorii care să vă încurajează să faceţi mai mult, să faceţi cât mai bine, mai degrabă decât să adormiţi într-un sentiment fals de siguranţă, spunând că faceţi destul acum şi că ar trebui să fiţi mulţumiţi cu asta. Fiţi sârguincioşi pentru a face din tot ceea ce vă stă în putinţă acum şi mai bine, pentru că este loc pentru îmbunătăţire până când vom deveni perfecţi, iar perfecţiunea deplină şi completă în ochii lui Iehova nu va fi atinsă de locuitorii pământului până la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Atunci tot ceea ce ne stă în putinţă va fi întotdeauna îndeajuns de bun.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a doua
Începuturi modeste (1879-1889)

În anul 1879 a devenit evident care din multele voci timpurii ce anunţau cea de-a doua venire a lui Cristos au fost alese de Iehova să fie unite în acţiune ca martorii Săi. Acum, 75 de ani mai târziu, se vede clar că în acele zile de început mâna lui Iehova era asupra micului grup de studenţi ai Bibliei din Pittsburgh, ce-l aveau ca preşedinte pe C. T. Russell. Timp de opt ani înainte de 1879, aceşti studenţi ai Bibliei „laici” câştigaseră multă experienţă în ceea ce priveşte învăţătura creştină, timpul profetic, în predicarea către public, precum şi în tipărirea noilor adevăruri descoperite. Ei au fost încercaţi şi în ceea ce privea loialitatea lor faţă de chestiunea jertfei de răscumpărare a lui Isus, chiar dacă aceasta a însemnat despărţirea grupei de foştii membrii afiliaţi religioşi.

Prin 1879 ei au devenit siguri că cea de-a doua venire a lui Cristos va începe prezenţa Sa invizibilă; că înainte se afla un timp greu de necaz ce avea să se abată asupra întregii lumi; că după aceasta va urma un mileniu – domnia de o mie de ani a Cristosului lui Iehova, pentru a aduce restatornicirea (restabilirea) condiţiilor paradisului pe pământ, cu viaţă veşnică pentru oamenii cu bunăvoinţă din toate naţiunile; că veştile bune despre asemenea binecuvântări ale „restatornicirii" vor fi vestite în lumea întreagă. Experienţele pe care le-au avut pe teren i-au învăţat că, din moment ce oamenii uitau repede predicile şi lecturile pe care le auzeau, era recomandabil să se adauge un serviciu educaţional cu ajutorul cărţilor, broşurilor şi revistelor. Ei au ajuns, de asemenea, să înţeleagă că era necesar să devină echipaţi mai bine pentru a-şi realiza propriile scrieri, tipăriri şi pentru a şi le publica singuri, în loc să lase aceste operaţii în seama altor aşa-numite „grupuri de studenţi ai Bibliei". Acele experienţe de formare a tacticii au influenţat societatea martorilor lui Iehova de atunci încoace.

După ce şi-au retras sprijinul editorial şi financiar de la revista lunară a grupului din Rochester, *Revărsatul zorilor*, grupul de studenţi din Pittsburgh a hotărât să se angajeze în realizarea unui mare proiect, acela de a publica pentru prima dată propria revistă lunară. La 1 iulie 1879 a apărut primul număr al revistei *Turnul de veghere al Sionului şi Vestitorul prezenţei lui Cristos*. Curând au fost distribuite 6.000 de exemplare. Preşedintele grupului C.T. Russell a fost ales ca editor împreună cu alţi cinci studenţi maturi ai Bibliei, ce serveau ca şi colaboratori regulaţi. Primele cuvinte ale noii reviste erau – „Acesta este primul număr din primul volum al TURNULUI DE VEGHERE AL SIONULUI şi scopul publicării ei nu este nepotrivit cu situaţia actuală a lumii; deoarece noi trăim „în zilele din urmă' – „ziua Domnului' – la „sfârşitul' erei Evangheliei şi în consecinţă, la începutul „noii' ere, fapte ce sunt vizibile nu numai de studentul amănunţit al Cuvântului, condus de spirit, ci *semnele vizibile* recunoscute de *lume* poartă aceeaşi mărturie, iar noi suntem doritori ca această „casă a credinţei' să vegheze pe deplin la acest fapt" – pagina 1.

Aici avem istoria naşterii *Turnului de veghere*, care de la începutul său, până în această zi, a fost publicat cu regularitate. În anul 1892 revista a fost schimbată dintr-una lunară în una bilunară, pentru a ţine pasul cu fluxul mereu crescând de nou material scriptural. Înregistrarea despre răspândirea ei este şi mai interesantă. De la 6.000 de exemplare în anul 1879, prin 1904 se tipăreau cu regularitate 25.000 de exemplare; în anul 1949 a fost atins recordul de 500.000 de exemplare pe număr de revistă. Dar aceasta nu este totul; în 1955 răspândirea în lumea întreagă în patruzeci de limbi a făcut ca numărul de exemplare să se ridice asemenea unei rachete la 1.950.000 de exemplare pentru fiecare număr. Însăşi înregistrarea îndelungată credincioasă în publicarea revistei *Turnul de veghere* poartă mărturia faptului că Iehova alesese micul grup din Pittsburgh pentru a începe o mare lucrare de vestire, cu mai bine de şaptezeci şi cinci de ani înainte. Într-adevăr, timp de multe decenii, această revistă s-a dovedit a fi un canal de comunicare spiritual, singurul canal ce are binecuvântarea divină.

Cuprins

După ce şi-a petrecut anii 1878 şi 1879 predicând foarte mult la o mare depărtare, mergând zelos din oraş în oraş, până în acest timp lichidându-şi majoritatea afacerilor ce fuseseră pline de succes în trecut şi care îi aduseseră un câştig de mai mult de un sfert de milion de dolari, în 1879 a devenit necesar ca Russell să se stabilească permanent în Pittsburgh. Ulterior, în acel an, el s-a căsătorit cu Maria Frances Ackley, care a devenit colaborator la articolele revistei *Turnul de veghere*. Ei au hotărât să nu aibă copii. Aproape optsprezece ani mai târziu, în anul 1897, datorită obiecţiei membrilor Societăţii Watch Tower, ca o femeie să înveţe şi să fie membru al comitetului de conducere, contrar cu 1 Timotei 2:12, Russell şi soţia lui n-au mai fost de acord cu administrarea revistei *Turnul de veghere al Sionului*. După aceasta, ea s-a separat de bună voie de el, după ce au aranjat să-i fie alocată acesteia o dotă, care să-i permită să trăiască separat de sediul Societăţii. Cu toate acestea, această separare cu care amândoi au fost de acord, nu a avut absolut nimic de a face cu divorţul ce a avut loc mult mai târziu (1906), motiv pentru care duşmanii clerici ai lui Russell au încercat şi continuă să îl acuze în mod calomniator de „adulter". Dovezile arată clar că sunt nişte mincinoşi toţi cei care l-au acuzat şi chiar îl mai acuză pe Russell că a fost un om imoral ce a divorţat pentru adulter.

În timpul anului 1879 şi 1880 s-au făcut eforturi pentru a organiza mici grupe de noi interesaţi, adică de abonaţi ai *Turnului de veghere*. Mai mult de treizeci de grupe au venit în existenţă în Pennsylvania, New Jersey, New York, Massachusetts, Delaware, Ohio şi Michigan. În 1880, Russell a vizitat aceste grupe, petrecând cel puţin şase ore de studiu cu fiecare grupă. A fost pregătită o carte de cântări specială, numită „Cântările miresei". În acest timp s-a înţeles din Scripturi că „cina" Domnului trebuia celebrată ca un Memorial numai o dată pe an, pe 14 Abib (Nisan), data Paştelui. Acest lucru era total contrar obiceiului nescriptural al bisericilor care ţineau „Cina Domnului" sau „Masa" de mai multe ori pe an. În 1879 şi câţiva ani după aceea, toţi asociaţii interesaţi mergeau la Pittsburgh pentru a se întâlni cu prima şi cea mai mare dintre primele adunări, pentru a celebra împreună ceea ce ei numeau „Cina aniversară". În acelaşi timp, ei conduceau o mică adunare pentru studiu creştin, care întărea anual asociaţia în curs de dezvoltare.

Aceste adunări timpurii au fost numite cu numele din Scripturile Greceşti „ecclesias" şi uneori „clase". Ele erau organizate în stilul enoriei şi cel presbiterian al conducerii bisericeşti. Toţi membrii votau în mod democratic pe anumite chestiuni şi alegeau un comitet de şapte sau mai mulţi „bătrâni" (presbiteri), care conduceau interesele generale ale adunării. (Forma teocratică de control al grupei din primul secol n-a fost restabilită la martorii lui Iehova până în anul 1938). Aceste ecclesias erau strâns legate împreună, acceptând conducerea şi modelul activităţii adunării din Pittsburgh, unde Russell şi alţi scriitori ai *Turnului de veghere* erau bătrâni. Adunarea din Pittsburgh („Allegheny") se întâlnea duminica de la ora 2:30 la 4:00 p.m. pentru a asculta lecturi din Biblie; în serile de miercuri de la ora 7:30 la 9:00 se ţineau „Cottage Meetings" pentru rugăciune şi mărturie personală şi serile de vineri „Dawn Circles" erau destinate studiului din Biblie.

Cuprins

În timpul anului 1880 Russell şi asociaţii lui se ocupau în continuare cu scrierea mai multor tratate, fiecare dintre ele fiind numărate. După 1891, această serie de tratate a fost marcată pentru prima dată, cu regularitate, „Tratatele studenţilor Bibliei" şi numită *Veche publicaţie trimestrială de teologie*. Ele erau distribuite *gratuit* publicului general de cititorii *Turnului de veghere*, pentru a demasca falsitatea doctrinelor bisericii. Curând s-a recunoscut că era necesară organizarea unei societăţi hotărâte, care să călăuzească şi să conducă lucrarea de vestire ce era în dezvoltare. Astfel că, de timpuriu, în anul 1881, a fost înfiinţată SOCIETATEA DE TRATATE TURNUL DE VEGHERE A SIONULUI ca o agenţie administrativă neconstituită, avându-l pe Russell ca manager. Russell şi alţii au contribuit cu generozitate cu 35.000$ pentru ca această organizaţie de publicare a tratatelor să meargă înainte. Apoi ei şi-au mutat sediul din Pittsburgh, situat pe Fifth Avenue 101, într-un imobil mai mare şi nou aflat în clădirea de pe Federal Street 40, de unde el îşi condusese odinioară lanţul de magazine. În urma acestui nou aranjament au început să curgă milioane de tratate din Biblie şi au fost tipărite numere suplimentare ale Watch Tower, cunoscute ca pamflete. În 1881 Russell încheiase scrierea marilor pamflete intitulate *Învăţăturile tabernacolului* şi *Hrană pentru creştinii cugetători*, ultima fiind o broşură de 162 de pagini, care a fost tipărită şi distribuită ca o ediţie specială a *Turnului de veghere* din septembrie 1881.

Russell, pe atunci în vârstă de treizeci de ani, împreună cu asociaţii săi înflăcăraţi doreau cu nerăbdare să transmită mesajul la radio cât de curând posibil. Acest lucru este evident în următorul anunţ al *Turnului de veghere* din anul 1881, mai ales când se aminteşte că în această mişcare erau numai o sută de asociaţi activi:

„Căutăm 1000 de Vestitori. Este deschis un vast teren în care fiecare bărbat şi femeie consacraţi, cărora Domnul le-a dat o cunoştinţă a adevărului Său, pot să-şi folosească timpul şi talentul … Pentru aceia care se află în astfel de situaţii, încât pot da jumătate sau mai mult din timpul lor exclusiv pentru lucrarea Domnului, sugerăm: …Mergeţi în oraşe mari sau mici, după posibilităţile pe care le aveţi, ca şi colportori sau evanghelişti, căutând să găsiţi acolo pe creştinii zeloşi, … Deoarece sunt puţini cei care şi-ar putea permite să călătorească, să-şi plătească mâncarea şi să se îmbrace fără să aibă ceva venituri, ne-am propus să vă oferim gratuit TRATATE şi ZORI DE ZI [cărţi legate] şi să permitem acestor persoane să facă abonamente la TURNUL DE VEGHERE, folosind banii obţinuţi din ambele surse, …. pentru a-şi acoperi cheltuielile necesare".

Până la urmă, în anul 1888, s-au înscris voluntari pentru acest serviciu cu timp integral cincizeci de persoane, faţă de cele „1000" dorite cu atâta ardoare. Lor li s-a cerut să trimită săptămânal rapoarte de pe teren la sediul din Pittsburgh. De aici a început serviciul de pionier (colportor) cu timp integral, la care s-au alăturat multe mii în decursul timpului, ca un grup valoros de predicatori binecuvântaţi ai Împărăţiei. De fapt, prin anul 1954, existau în lumea întreagă 17.265 de astfel de educatori cu timp integral.

Cuprins

S-a făcut, de asemenea, un efort ca toţi cititorii *Turnului de veghere* şi mai ales toţi cei care participau la adunări, să înceapă să se împărtăşească în lucrarea de mărturie de pe teren, distribuind tratate prietenilor şi vecinilor lor. Observaţi următoarele instrucţiuni date încă din anul 1881 în ceea ce priveşte predicarea pe teren:

„Celor care doresc să iasă pe teren, pentru a folosi mai mult sau mai puţin din timpul lor, noi le spunem: Este o chestiune de mare importanţă nu numai să înveţi ceea ce este *drept*, ci să şi prezinţi adevărul într-un *mod* potrivit. … Prezintă mai întâi Restatornicirea şi minunăţiile planului descoperit al lui Dumnezeu, apoi arată că toate acestea sunt în aşteptarea Regelui şi a împărăţiei şi sunt dependente de aceasta. Atunci când ascultătorul sau cititorul tău a ajuns să *iubească* pe Rege şi să dorească împărăţia Lui, ar fi destul de potrivit să prezinţi *modul* venirii Sale – nu Isus *omul*, ci Isus [creatura] spirituală, care vine *nevăzut*, … *În cele din urmă*, prezintă-i *timpul'*, că noi suntem *acum* în zilele Fiului Omului'.

În felul acesta, sute de martori creştini au fost educaţi şi instruiţi treptat pentru a se împărtăşi în serviciul de teren. Astăzi avem din nou licărirea unei lucrări de vestire destinate să crească asemenea unui puternic potop din timpul nostru, care să acopere întreg pământul cu o armată de peste o jumătate de milion de martori ai lui Iehova, ce merg cu regularitate din casă în casă, oferind Biblii, tratate şi alte ajutoare de studiu al Bibliei.

Dar chiar mijloacele de comunicare rapide din zilele noastre par preumbrite de cele folosite de lucrătorii acelei tinere Societăţi a Turnului de Veghere din anul 1881, în servirea centrelor populate cu adevărurile Bibliei descoperite de curând. Acele începuturi cuprindeau metode neobişnuite. Două exemple:

„Managerul principalului ziar din New York a fost de acord să trimită un exemplar al tratatului [*Hrană pentru creştinii cugetători*] la întreaga lor listă de abonaţi şi la alte câteva ziare din Chicago, Boston, Philadelphia şi New York, favorizându-ne în lucrare, pentru care le mulţumim sincer. [Nu dăm numele ziarelor, pentru a nu le cauza neplăceri din partea altora pe care nu i-au favorizat în felul acesta. Ei spun că niciodată înainte n-au mai acordat un asemenea privilegiu nimănui]". În plus, în această lucrare care s-a întins pe o perioadă lungă de timp, „de la un început mic în aparenţă, lucrarea cu tratate s-a răspândit ajungând la proporţii imense de 1.200.000 de exemplare, … fiind folosiţi sute de bărbaţi, femei şi tineri pentru pregătirea şi distribuirea acestora, aproape 500 de tineri fiind folosiţi pentru distribuire în Londra [Anglia] şi aproape 300 în New York. Distribuirea se făcea în oraşele mai mari în zilele de duminică, la uşile bisericilor".

De asemenea, în anul 1881 au fost trimişi în Marea Britanie doi fraţi pentru a spori răpândirea lucrării în Europa, iar de acolo aceştia au raportat distribuirea de 100.000 de broşuri în Londra şi 65.000 în Scoţia, în oraşele Glasgow, Edinburgh, Dundee şi Aberdeen.

(Va urma)

[Note de subsol]

Turnul de veghere, august 1879, p. 2.

Cuprins

W 15 decembrie, 1904, p. 371.
În paranteză fie spus, chiar de la început s-a spus în revistă „Noi credem că *Turnul de veghere al Sionului* are ca sprijin pe IEHOVA”, recunoscând astfel şi folosind numele personal al lui Dumnezeu, „Iehova”. *W* august 1879, p. 2; septembrie 1879, p. 8.
A Great Battle in the Ecclesiastical Heavens, de J. F. Rutherford, p. 16-18.
„Faptul că însăşi doamna Russell nu a crezut că soţul ei se făcuse vinovat de comportare imorală este demonstrat de rapoarte [ale procesului] unde propriul ei avocat (pagina 10) i-a pus întrebarea: „Doar nu vreţi să spuneţi că soţul dumneavoastră este vinovat de adulter?” Răspuns: „Nu”. *Ibid.,* p. 19. De asemenea, *W* iulie 15, 1906, p. 211-227.
W iunie 1880, p. 8; septembrie 1880, p. 8; noiembrie 1880, p. 8.
W septembrie 1879, p. 4.
Considerată cea mai apropiată *lună plină* după echinocţiul de primăvară, determinat în Palestina. *W* 15 martie, 1897, p. 86.
W 15 aprilie, 1892, p. 114; vezi „Congresul credincioşilor,” 400 participanţi.
W ianuarie 1881, p. 7; aprilie 1881, p. 8; 1 iunie, 1897, p. 158.
W decembrie 1880, p. 8; ianuarie 1881, p. 3; martie 1889, p. 7.
W ianuarie 1882, p. 2.
„Această Societate [Societatea Turnul de Veghere al Sionului] este organizată cu scopul de a răspândi literatură asemănătoare acestei broşuri publicată de TURNUL DE VEGHERE AL SIONULUI, o publicaţie lunară de opt pagini. Această broşură este un număr al respectivei publicaţii într-un format mai eficient şi în ultimii patru ani această Societate a acoperit cheltuielile şi a realizat distribuirea a peste un milion de exemplare gratuite.” – *Hrană pentru creştinii cugetători,* 1881, p. 162.
W aprilie 1881, p. 7.
W 1 octombrie, 1892, p. 301.
W aprilie 1881, p. 8.
Secerători, 1894, p. 114; W octombrie-noiembrie 1881, p. 5.
Ibid.
Ibid., p. 6.

Isus a spus că vine noaptea când niciun om nu poate lucra. Se referea El la bătălia de la Armaghedon? – S. S., Statele Unite.

Cuvintele lui Isus despre acest lucru sunt consemnate în Ioan 9:4, 5 (*NW*): „Trebuie să înfăptuim cât este ziuă lucrările Celui care M-a trimis. Vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. Cât timp sunt în lume, Eu sunt lumina lumii.” El a făcut aceste afirmaţii atunci când a redat vederea unui om care s-a născut orb. El nu se referea la Armaghedon. Iehova L-a trimis pe Isus pe pământ pentru a împlini lucrări prin care Dumnezeu să fie preamărit, pentru a face cunoscute scopurile

Cuprins

Sale. Isus a înfăptuit lucrări de vindecare spirituală, dându-le celor surzi, muţi şi orbi din punct de vedere spiritual puterea să audă, să vorbească şi să înţeleagă adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, eliberându-i pe cei care erau captivi în închinarea falsă. De asemenea El a redat vederea propriu-zis celor orbi fizic, pentru a face o demonstraţie uimitoare a puterii lui Iehova. – Isa. 61:1, 2; Luca 4:17-21.

Aşadar, Isus vorbea despre El şi despre lucrările pe care Iehova L-a trimis să le împlinească şi a spus că trebuie să le împlinească cât timp încă era ziuă, înainte de căderea nopţii, căci la venirea nopţii El nu mai putea lucra. De asemenea, El a spus despre Sine că este o sursă de iluminare câtă vreme este în lume, sugerând că va veni vremea când va pleca din lumea aceasta. Moartea Sa L-a luat din această lume, L-a scos din existenţă, L-a trimis în întunericul mormântului. Era vremea care reprezenta noaptea pentru El, o vreme în care nu putea lucra. Isus ştia că starea morţii ce-l aştepta nu-i va putea permite să facă vreo lucrare atunci, aşa cum arată Eclesiastul 9:10: „Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta, căci în mormânt, locul unde te duci, nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoştinţă, nici înţelepciune.”

În cazul lui Isus perioada nopţii în care nu se poate lucra nu se putea referi la Armaghedon, întrucât atunci El va realiza cea mai minunată lucrare a Sa, nimicind creaturile rele de pe pământ, legându-l în inactivitate pe Satan şi demonii săi şi justificând numele lui Iehova cu desăvârşire. Nu am putea spune nici că urmaşii lui Cristos de pe pământ vor fi în întregime inactivi. Ei nu vor lua parte la lucrarea de nimicire, ci vor putea continua să facă lucrarea pe care o desfăşoară acum, adică să cânte laude lui Iehova şi să îi avertizeze pe cei răi de nimicirea lor. Din cuvintele scrise în Isaia 6:11 se pare că ei vor declara răzbunarea lui Iehova până când nimicirea răufăcătorilor văzuţi de pe pământ va fi desăvârşită: „Până când, o, Doamne? Şi El a răspuns: Până când oraşele vor fi pustiite şi vor rămâne fără niciun locuitor, până când casele vor rămâne fără niciun om, iar pământul va fi complet pustiit.”

În ceea ce priveşte folosirea cuvântului „noapte” în acest text, Isus se referea pur şi simplu la timpul său de judecată, răstignire şi moarte, timp în care El nu va putea lucra.

Având în vedere versetul din Apcalipsa 20:8, va exista dezbinare în Lumea Nouă, şi cine sunt Gog şi Magog din acest text? – G. T., Canada.

În Apocalipsa 20:7, 8 (*NW*) găsim scris: „Când se vor sfârşi cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui şi va ieşi ca să inducă în eroare naţiunile din cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să le adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării.” Naţiunile cu graniţele lor şi oamenii care locuiesc între acele graniţe pe baza naţionalităţii lor nu vor mai exista în noua lume, dar oamenii ce vor trăi acolo vor fi venit din naţiuni, vor fi fost cândva membri ai naţiunilor din această lume veche, aşa cum „marea mulţime” va veni „dintre toate naţiunile” şi totuşi nu vor aduce cu ei naţionalismul dezbinător.

Cuprins

Termenul „naţiuni” este folosit în text cu referire la proveniența naţională anterioară. – Apoc. 7:9, *NW*.

În capitolele 38 şi 39 din Ezechiel se vorbeşte despre Gog din ţara Magog, iar în această profeţie Gog reprezintă pe Satan după ce a fost alungat din cer, începând cu 1914, în vreme ce Magog reprezintă ţinutul său spiritual mărginit, limitat în vecinătatea pământului. (vezi numărul din 1 octombrie 1953 al revistei *Turnul de veghere*). Dar în Apocalipsa 20:8 este diferită plasarea temporală, iar Gog şi Magog sunt numele unor ţinuturi pământeşti, iar Gog nu poate reprezenta aici pe Satan, deoarece se spune despre el că îi amăgeşte pe Gog şi pe Magog. Mai mult decât atât, în text Gog şi Magog sunt identificaţi direct ca fiind „acele naţiuni din cele patru colţuri ale pământului” care s-au lăsat înşelate de Satan. Cine era cu exactitate Gog în vremurile străvechi sau unde era localizat ţinutul său Magog nu se ştie sigur, dar în genere se crede că este localizat geografic în nord-estul Europei şi Asia Centrală, ţinutul fioroşilor sciţi şi tătari. În orice caz, în Apocalipsa, Gog şi Magog reprezintă ţinuturile sau popoarele acelor ţinuturi care atacă în mod crud, la îndemnul lui Satan, pe locuitorii credincioşi de pe pământ ai lui Iehova.

Faptul că sunt la fel de numeroşi „ca nisipul mării” nu înseamnă că majoritatea omenirii se va răzvrăti împreună cu Satan la sfârşitul domniei de o mie de ani, ci înseamnă că numărul este nedeterminat, nenumărat ca nisipul de pe malul mării. Atunci când numărul membrilor care fac parte din trupul lui Cristos nu fusese dezvăluit ei erau comparaţi cu nisipul mării, ca fiind o mulţime, dar atunci când numărul a fost în sfârşit dezvăluit era de fapt vorba de numai 144 000 şi au fost numiţi drept „turmă mică”. Aşadar, s-ar putea ca cei care se răzvrătesc împreună cu Satan la sfârşitul domniei milenare să fie o minoritate. – Gen. 22:17; Gal. 3:29; Apoc. 14:1; Luca 12:32.

Mărturie în grup în Italia muntoasă

Este în general recunoscut că în afara zilelor de sărbătoare atitudinea claselor lucrătoare din Italia faţă de religie este una de letargie. În vreme ce acest lucru este adevărat în ceea ce priveşte enoriaşii religiei de stat, nu este valabil şi în cazul celor care se dedică lui Iehova şi devin membri ai societăţii Lumii Noi, după cum se poate vedea din următorul raport, care este reprezentativ pentru modul în care este desfăşurată azi lucrarea martorilor lui Iehova în Italia:

„Adunării din G——, Teramo i s-a alocat în scopul punerii mărturiei un teritoriu muntos foarte risipit, unele locaţii aflându-se chiar la cincizeci de mile depărtare. Modalitatea prin care să se asigure că toţi oamenii care locuiesc în acest teritoriu primesc mărturia era o problemă din cauza lipsei de automobile. Vreme îndelungată fraţii mai puternici plecau cu bicicleta dimineaţa devreme duminica, încă de la ora patru, pentru o călătorie de patru-şase ore. Apoi, după două ore de mărturie, urma o călătorie de întoarcere la fel de lungă. Se întorceau de fiecare dată având hainele ude până la piele tocmai la timp pentru studiile biblice ale grupei, iar hainele lor se uscau pe ei întrucât nu aveau timp să le schimbe.

Cuprins

Problema a fost în sfârşit rezolvată prin închirierea unui autobuz pentru întreaga zi, la preţul de 300 lire, aproape 50 cenţi per persoană. Fraţii, 40-45 la număr, erau împărţiţi în grupuri de câte patru persoane, fiecare grup având pe cineva capabil să ţină lecturi în public. Începând de la ora şase dimineaţa, primul grup de patru persoane era lăsat în primul sat, în jurul orei şapte. Până la ora nouă, toţi erau ocupaţi cu predicarea din casă în casă, deşi ar trebui menţionat că uneori tot mai era o oră de mers pe jos de la coborârea din autobuz. O oră era dedicată mesei de prânz, apoi în jurul orei 3 p.m. grupurile se aliniau de-a lungul drumului pentru a lua din nou autobuzul. Într-o duminică se ţineau chiar şapte lecturi publice de către diverşi fraţi. Prin aceste mijloace chiar şi surori trecute de şaptezeci de ani puteau predica în regiuni izolate şi să dedice cel puţin zece ore pe lună mărturiei pentru Împărăţie.

Este o reală bucurie să poţi vedea fraţi atât de fericiţi pentru că au primit acest privilegiu şi să îi auzi cântând cântările Împărăţiei pe parcursul călătoriei spre teritoriul lor. Iar la întoarcere fiecare grup are experienţe interesante de relatat, astfel încurajându-i şi întărindu-i pe aceia care sunt instruiţi în serviciu, dar şi pe aceia care instruiesc."

Îşi poate imagina cineva pe unul din patru enoriaşi de rând din adunarea romano-catolică din Italia capabil să ţină lecturi sau predici biblice, iar toţi membrii bisericii începându-şi ziua la ora şase dimineaţa pentru a o petrece călătorind din casă în casă şi vorbind despre religie? Într-adevăr, „Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi puternic" atunci când este înţeles şi pus în practică! – Evrei 4:12, *NW*.

Adresaţi rugăciuni sfinţilor?

Mulţi oameni adresează rugăciunile lor „sfinţilor" crezând, după cum se spune într-un bine-cunoscut manual de religie, că acesta este un „ajutor şi sprijin pentru obţinerea de beneficii de la Dumnezeu." Totuşi, Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine. [...] şi orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu, vă voi da." (Ioan 14:6, 13, *Dy*). Întrucât Isus, mai mult decât oricine, trebuie să fi ştiut şi din moment ce El a spus aceste lucruri în această privinţă, de ce ar trebui să ne rugăm prin altcineva?

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Februarie 1955 Nr. 3

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

IEHOVA ÎŞI CONDUCE POPORUL	- Pag.75
ALEGE VIAŢA ACUM PENTRU A TRĂI VEŞNIC	- Pag.82
ESTE IADUL FIERBINTE?	- Pag.83
SISTEMUL NECREŞTIN DE CASTE	- Pag.88
ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA	- Pag.93
„TIPUL CORECT DE SLUJITOR”	- Pag.98
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.106

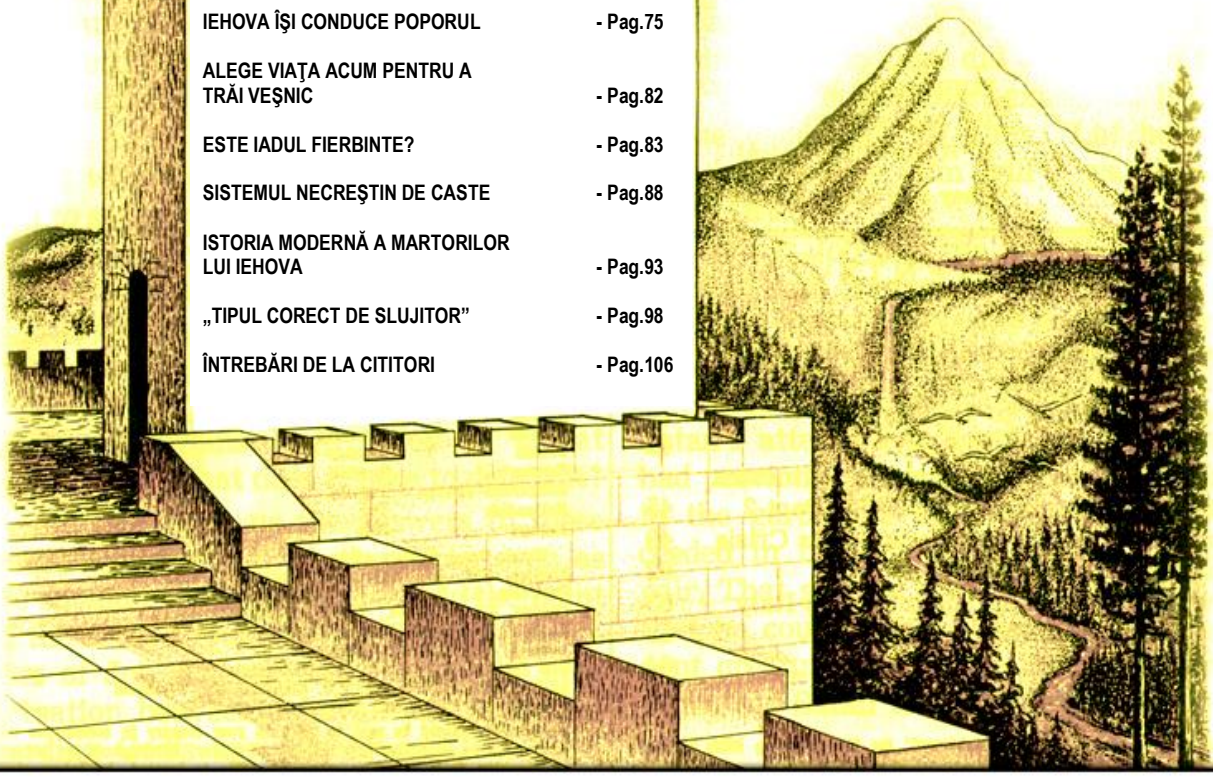

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

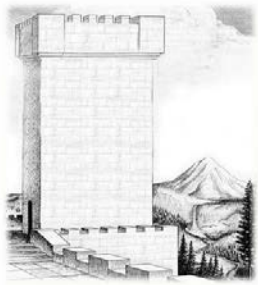

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Februarie 1955 **Nr 3**

IEHOVA ÎŞI CONDUCE POPORUL

„Tu, prin bunătatea ta iubitoare ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; tu, prin forţa ta îi vei conduce spre locaşul tău cel sfânt.” – Ex. 15:13, *NW*.

ÎN VREMURILE de demult Iehova a demonstrat că este un lider puternic, dar în acelaşi timp binevoitor, al poporului său. Cu o ocazie memorabilă i-a scos din sclavia din Egipt şi i-a dus spre moştenirea promisă, şi cu altă mare ocazie i-a scos din captivitatea babiloniană şi i-a dus înapoi în patria lor. Astăzi, în sfârşit, Iehova îşi conduce din nou poporul afară din acest sistem nelegiuit de lucruri în împărăţia iubitului său Fiu. Iehova însuşi a cauzat ca multe detalii să fie înregistrate, detalii ale acelor exemple anterioare ale conducerii sale, din care putem şi ar trebui să învăţăm multe, „pentru că toate lucrurile ce au fost scrise înainte au fost scrise pentru învăţătura noastră”. Da, putem fi nerăbdători să obţinem o privire mai apropiată şi o apreciere mai pătrunzătoare a diferitelor calităţi manifestate de măreţul nostru Dumnezeu, când acţionează în această calitate. Dar, în afară de aceasta, avem un alt obiectiv. Este important şi potrivit pentru noi astăzi să luăm în considerare responsabilitatea ce este asupra noastră, noi cei care suntem favorizaţi să fim printre cei conduşi de Iehova. Într-un sens mai larg, responsabilitatea cade în două direcţii. În primul rând, trebuie să învăţăm toţi să fim urmaşi adevăraţi, urmând cu credinţă conducerea stabilită pentru noi. În acelaşi timp, totuşi, mulţi dintre slujitorii lui Iehova sunt chemaţi să acţioneze în calitate de lideri în diferite grade şi poziţii, şi nici unul dintre noi nu vrea „să accepte bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu ca să-i rateze scopul.” – Rom. 15:4; 2 Cor. 6:1, *NW*.

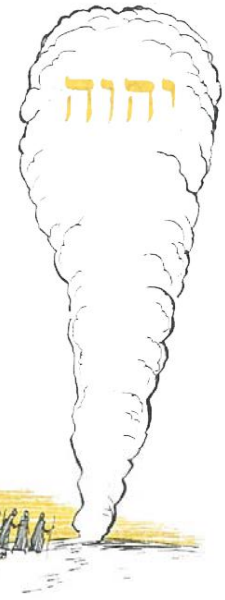

[2] Înainte de a ajunge la întrebarea despre responsabilitatea şi poziţia noastră individuală şi pentru a o aborda cu o înţelegere potrivită şi într-un spirit corect, să ne uităm prima dată la poziţia

Cuprins

noastră ca întreg. Vom observa câteva dintre lucrurile importante ce au fost aduse în atenţia noastră, în legătură cu conducerea poporului său de către Iehova în trecut, şi apoi vom vedea cum acele lucruri aruncă lumină asupra modului şi scopului conducerii sale prezente, precum şi rolul pe care trebuie să îl jucăm noi acolo. Vom începe cu acel măreţ exemplu, deja menţionat, al călătoriilor lui Israel de când a părăsit Egiptul.

CUM A CONDUS IEHOVA ISRAELUL

[3] Nu suntem lăsaţi de unii singuri să studiem istoria înregistrată a izraeliţilor din timpul în care au părăsit Egiptul şi călătoria lor de patruzeci de ani prin pustiu şi să tragem concluziile noastre asupra modului în care i-a condus Iehova. El l-a făcut pe Moise să scrie cuvintele unei cântări cam pe la sfârşitul călătoriilor lui Israel, atrăgându-ne atenţia chiar asupra acelor lucruri care ne interesează. În primul rând, scopul lui Iehova pentru toate legăturile cu Israel este menţionat clar la începutul acestei cântări: „Fiindcă voi declara numele lui Iehova. Recunoaşteţi măreţia Dumnezeului nostru!” Onoarea şi justificarea numelui sfânt al lui Iehova este consideraţia principală, precum a confirmat şi David, spunând: „Cine este, deci, ca poporul tău, Israel, o naţiune singură în lume? pe care Dumnezeu s-a dus să-l elibereze [din Egipt] ca popor pentru el, să-şi facă un nume.” Isaia, de asemenea, a accentuat acelaşi lucru când a scris: „Aşa ţi-ai condus tu poporul, ca să-ţi faci un nume măreţ.” – Deut. 32:3, *NW*; 2 Sam. 7:23; Isa. 63:14, *Ro*.

[4] Acum să observăm excelentele calităţi arătate de Iehova ca marele Lider al poporului său. Sunt destul de multe, dar în momentul examinării se poate observa că sunt într-un contrast frapant, dar echilibrat. Pe de o parte, cu putere de luptă şi cu mânie aprinsă ca „un războinic viteaz”, El a demonstrat că e puternic pentru a distruge duşmanul. Pe de altă parte, în bunătatea sa iubitoare faţă de poporul pe care l-a revendicat din stăpânirea lui Faraon, el a manifestat putere paternă şi capacitatea de a proteja şi conduce Israelul cu grijă, dar cu siguranţă, până la „locaşul cel sfânt”. Iehova a dovedit, cu siguranţă, că este un Lider cu o tenacitate şi blândeţe infinite. Aşa cum Moise a amintit Israelului la începutul a ceea ce le-a zis pe câmpiile din Moab: „Ai văzut cum te-a purtat Iehova, Dumnezeul tău, aşa cum îl poartă un om pe fiul său, în toată călătoria ta, până la sosirea ta în locul acesta.” Apoi, în cântarea de încheiere a lui Moise, avem acea descriere minunată şi emoţionantă a conducerii lui Iehova, cu toată bogăţia ei de reprezentări însemnate, încheind cu dreptul lui Iehova la toată onoarea şi cinstea, redate cu aceste cuvinte: „L-a găsit [pe Israel] într-un loc pustiu, într-un deşert gol, plin de urlete. A început să îl înconjoare, să aibă grijă de el, să-l ocrotească ca pe lumina ochilor săi. Ca vulturul care îşi scutură cuibul, zboară

Cuprins

deasupra puilor lui, îşi întinde aripile, îi ia, îi poartă pe penele lui, Iehova îl conducea singur, şi nu era nici un dumnezeu străin cu el." – Ex. 15:1-3, 6, 13; Deut. 1:31; 32:10-12, *NW*.

[5] Doar din citatele de mai sus am putea concluziona că Israel trebuie să fi apreciat foarte mult, ca un copil afectuos, tot ceea ce a făcut Iehova pentru acel popor. Dar a fost oare aşa? Este trist de istorisit că a fost chiar invers. De la Muntele Sinai înainte, şi aşa cum Moise a mărturisit când le-a vorbit pe câmpiile din Moab, copiii lui Israel, în special generaţia care a părăsit Egiptul, s-a dovedit a fi „o generaţie stricată şi denaturată". Ei „s-au comportat în mod distrugător" şi „s-au îndepărtat de la calea pe care eu [Iehova] le-am poruncit să meargă ... M-am uitat la acest popor şi este un popor încăpăţânat." Şi chiar dacă acea generaţie a murit în pustiu, cu foarte puţine excepţii, aşa cum Iehova a prezis şi hotărât, el nu a renunţat sub nici o formă la scopul său original. În schimb, prin îngerul său, a condus în continuare Israelul la fel şi i-a dus cu succes pe fiii acelei generaţii originale în Ţara Promisă şi le-a dat s-o moştenească. – Ex. 32:7-9, 34; Deut. 1:34-40; 32:5, *NW*.

[6] Aceasta scoate în evidenţă încă două calităţi în conducerea lui Iehova a poporului său. Arată mila lui bogată, echilibrată de judecăţile lui drepte asupra celor care, chiar dacă i-au văzut gloria şi multele semne miraculoase, nu i-au ascultat glasul şi nu l-au tratat cu respect. – Ex. 34:6, 7; Num. 14:22, 23.

[7] S-ar putea spune mai multe, bineînţeles, sub această sub-temă. Dar, limitându-ne la tema noastră principală în legătură cu modul şi scopul conducerii lui Iehova, să vedem ce putem învăţa din Scripturi, aşa cum prezintă ele întoarcerea poporului lui Dumnezeu din captivitatea lor din Babilon.

ÎNTOARCEREA DIN BABILON

[8] Vedeţi cum aria noastră de studiu se lărgeşte. Înregistrarea deja luată în considerare este în principiu cu caracter istoric, cu toate că este adevărat că oferă baza multor modele profetice. Prin contrast, înregistrarea cu privire la întoarcerea evreilor din Babilon este în principal profetică, fiindcă cele mai importante lucruri implicate aici au fost înregistrate cu mult înainte ca evenimentul să aibă loc. De fapt, a fost cam cu două sute de ani înainte, când Isaia a fost în special inspirat să scrie acele numeroase pasaje aprinse ce povestesc despre întoarcerea din exil. Ce este şi mai minunat este faptul că acele profeţii au fost scrise pentru mai târziu, pentru zilele noastre, când Iehova îşi conduce poporul din Babilonul modern înspre organizaţia Lumii Sale Noi, Sion.

[9] Acele profeţii au fost discutate de multe ori în aceste articole, cu dovezi scripturale în paralel, pentru confirmare, arătând că au avut o împlinire efectivă prima dată în 537 î. Cr. şi în anii ce au urmat. Apoi au avut de mai multe ori o împlinire la scară mică în momentul primei veniri, fiind in jurul persoanei lui Isus Cristos. Dar, fără îndoială, împlinirea lor majoră, împreună cu profeţia în general, este concentrată pe aceste zile ale celei de-a doua veniri, pe evenimentele nemaipomenite care au acum loc sub conducerea Regelui domnitor, Cristos Isus.

Cuprins

Acceptând această bază ne vom limita atenţia asupra expresiilor şi aspectelor particulare ale acestor profeţii care se leagă de tema noastră principală.

[10] Pentru început, ne este prezentat Cel numit de Dumnezeu pentru a-i servi ca reprezentant: „Iată! Slujitorul meu pe care îl sprijin; alesul meu, de care sufletul meu este încântat: mi-am pus Spiritul asupra lui; el le va aduce dreptate naţiunilor." Este prezis imediat că acel Ales va manifesta aceleaşi calităţi de conducere neobosită şi credincioasă, ca şi Iehova: „Nu va da greş şi nu va fi descurajat până nu va stabili dreptatea pe pământ; iar insulele vor aştepta legea lui." Apoi profeţia se extinde şi ne spune despre minunata însărcinare ce va fi îndeplinită de către slujitorul său, a cărui numire însăşi este o garanţie că el va conduce, nu doar o rămăşiţă a evreilor credincioşi, ci şi o mare mulţime de naţiuni, din întuneric şi sclavie înspre lumină şi libertate glorioase: „Eu, Iehova, te-am chemat în dreptate [ca prim Lider] şi te voi ţine de mână, te voi păzi şi te voi da pentru un legământ al poporului, pentru lumina naţiunilor; ca să deschizi ochii orbi, ca să-i eliberezi din temniţă pe prizonieri, şi din închisoare pe cei care stau în întuneric." Apoi apare o reiterare a faptului că cinstea şi gloria pentru toate aceste lucruri aparţin lui Iehova, care nu tolerează rival: „Eu sunt Iehova. Acesta este numele meu; şi nu voi da gloria mea altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite." – Isa. 42:1, 4, 6-8, *AS*.

[11] Dar cine este acest slujitor onorat? Veţi remarca din cele de mai sus că primul lucru menţionat este că Iehova îşi pune spiritul lui, forţa activă invizibilă, asupra acestui Ales, autorizându-l şi dându-i putere să îndeplinească însărcinarea sa. Acest lucru ne atrage atenţia asupra legăturii vitale în lanţul dovezilor, şi anume, profeţia înregistrată în Isaia 61:1-3 (pe care vă rugăm să o citiţi), unde sunt date mai multe informaţii despre rezultatul şi efectul acţiunii spiritului asupra slujitorului uns, inclusiv conducerea înspre libertate a celor găsiţi în sclavie, precum închisorile. Această din urmă scriptură a fost citată la rândul ei de Isus, când s-a adresat concetăţenilor săi în sinagoga din Nazaret, fiind împlinită cu el în aceeaşi zi. (Luca 4:17-21). Aşa cum bine ştiu mulţi dintre cititorii noştri, aceasta nu este nicidecum singura legătură ce îl identifică pe „slujitorul" des menţionat de Isaia. Citate din Isaia capitolul 53, de exemplu, ce ne spun despre suferinţele şi ruşinea îngrămădite asupra slujitorului lui Iehova, sunt aplicate lui Isus Cristos în câteva cazuri, în Scripturile Creştine Greceşti.

[12] Întorcându-ne la Isaia capitolul 55, găsim nişte informaţii interesante şi importante. Făcând apel la cei care realizează nevoia acelor îngrijiri spirituale pe care doar Iehova le poate asigura, Iehova spune: „Plecaţi-vă urechea şi veniţi la mine; ascultaţi şi sufletul vostru va trăi: şi voi încheia un legământ veşnic cu voi, chiar îndurările sigure ale lui David. Iată, l-am dat ca martor pentru popoare, lider şi comandant pentru popoare." (Isa. 55:3, 4, *AS*) Aici avem afirmaţia explicită că acest Ales, slujitorul lui Iehova, va acţiona ca un lider cu autoritate deplină pentru a da directive şi porunci. Aceste porunci sunt imperative. „Într-adevăr, orice suflet care nu ascultă de Profetul acela va fi distrus complet din mijlocul poporului." El este „martorul credincios şi adevărat" al lui Iehova, el este cel care dă expresie poruncii urgente în aceste zile ale distrugerii iminente a Babilonului: „Ieşiţi din ea,

Cuprins

poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei!" Ca şi reprezentant al lui Iehova, „numit Credincios şi Adevărat", el continuă să conducă armatele cereşti împotriva naţiunilor acestei lumi care sunt împotriva conducerii lui, „şi din gura lui iese o sabie lungă şi ascuţită", dând acele porunci care aduc execuţia finală a forţelor inamice. Câtă forţă şi abilitate de luptă manifestate de Iehova în înfrângerea lui Faraon şi a forţelor lui! – Faptele 3:19-23; Apoc. 3:13; 18:4; 19:11-16, *NW*.

[13] În acest moment vrem să vă atragem atenţia asupra încă unui pasaj din profeţia lui Isaia, ce leagă strâns aspectele deja observate şi le oferă confirmare solidă. Amintiţi-vă că Isus Cristos este Cel care, ca şi Fiu al lui David şi moştenitorul îndreptăţit, moşteneşte „îndurările sigure ale lui David", rezumate în legământul de nedistrus pentru Împărăţie promis seminţei lui David, aşa cum a fost exprimat frumos în Psalmul 89:33-37. Este foarte potrivit, deci, că acest Ales, ca Mai Marele David, este descris în versetele de deschidere ale lui Isaia, din capitolul 11, „O mlădiţă din butucul lui Iese (tatăl lui David) şi o ramură din rădăcinile lui." (Vezi Apocalipsa 22:16 pentru dovadă a identificării). Acum citiţi singuri descrierea ce urmează după Isaia 11:1-5 (*AS*), care arată aptitudinile minunate şi echilibrate de conducere acordate acestui Ales de spiritul lui Iehova, făcându-l un lider înţelept, puternic şi înţelegător, ce arată putere părintească şi abilitate în interesul „celor smeriţi de pe pământ", şi fiind demn de încredere complet, deoarece „dreptatea va fi cingătoarea taliei sale, iar loialitatea, cingătoarea spatelui său." Observaţi, de asemenea, legătura cu Apocalipsa 19:15 în faptul că „el va lovi pământul cu toiagul gurii lui; şi îi va nimici pe cei răi cu suflarea buzelor sale."

[14] Rezultatul final al conducerii lui va fi aşa de glorios încât nu va mai fi nici o făptură sau lucru care va răni sau distruge pe tărâmul lui sfânt. Va fi pace şi armonie chiar şi printre toată creaţia animală şi conducerea lor de către un om va fi o sarcină plăcută, deoarece se spune că „le va conduce un băieţel". O astfel de relaţie fericită este deja printre cei care locuiesc în Sion, organizaţia lui Iehova, şi care au spiritul lui, urmând cu credincioşie conducerea lui Cristos. – Isa. 11:6-9, *AS*.

SCHIMBAREA ILUSTRAŢIEI

[15] Dar aceasta nu este totul. Isaia, capitolul 11, prezice mai departe lucrurile minunate îndeplinite de liderul şi slujitorul numit al lui Iehova, dar este folosit un termen diferit, oferind un punct de vedere diferit. Până acum, scripturile considerate ce s-au ocupat de Israel în zilele lui Moise, şi întoarcerea evreilor din Babilon, au oferit ideea unei conduceri mobile, cu Iehova, prin reprezentantul lui, arătând calea. Ilustraţia se schimbă acum şi descrie o conducere exercitată prin intermediul unui semnal staţionar, înălţat, deoarece versetele 10 şi 12 (*AT*) spun: „În ziua aceea, rădăcina lui Iese, care va sta ca un semnal [ebraică, *nehs*] pentru popoare – naţiunile vor recurge la el, iar locul său de odihnă va fi glorios. El va ridica un semnal [*nehs*] pentru naţiuni şi-i va aduna pe cei exilaţi ai lui Israel; iar

Cuprins

pe fiicele împrăştiate ale lui Iuda le va aduna din cele patru colţuri ale pământului."

[16] Această scriptură, în combinaţie cu Isaia 62:10-12 şi alte pasaje, a fost examinată anterior în aceste pagini, arătând că termenul din ebraică tradus prin „semnal" nu se referă la un steag sau banner ridicat de către un conducător ce merge în faţa unui grup de oameni. În schimb, se referă la un semnal staţionar, fixat la o înălţime superioară. (Vezi *Turnul de veghere*, 15 ianuarie 1948). Acum suntem în „acea zi" despre care se vorbeşte în Isaia 11:10 şi fericiţi sunt ochii înţelegerii şi credinţei noastre care privesc semnalul glorios şi important, ridicat de Iehova în persoana Regelui lui domnitor, Cristos Isus. El este într-adevăr Semnalul, întronat pe înălţimea măreaţă a Muntelui Sion, împărăţia stabilită a lui Dumnezeu. Şi cu ce scop?

[17] În primul rând, pentru a conduce la restaurarea şi stabilirea veşnică a închinării adevărate şi pure a lui Iehova pe acest pământ. Acum mult timp, Satan, în postura de „înger al luminii", a stabilit o cale greşită pentru această chestiune vitală a închinării, prima dată prin seducerea Evei şi, prin ea, a majorităţii familiei umane. În această capcană a căzut Israel, în cele din urmă fiind dus în întunecata captivitate asemenea unei închisori, în Babilon, fortăreaţa falsei religii. Eliberarea promisă din captivitate a unei rămăşiţe credincioase a fost cea care a dus la formarea bazei imediate pentru multe dintre profeţiile lui Isaia. Semnalul îmbietor şi poruncitor de atunci era Ierusalimul restaurat pe propriul vârf de deal, cu reprezentantul vizibil al lui Iehova guvernând în mijlocul lui şi cu marele preot oficial conducând închinarea curată a lui Iehova, la templul reconstruit. – 2 Cor. 11:3, 14.

[18] Astăzi suntem foarte privilegiaţi să fim martori la împlinirea finală a acestor profeţii la scară mare, deoarece prima dată din şi de după 1919, rămăşiţa urmaşilor unşi ai lui Cristos au acordat atenţie poruncii divine şi au întrerupt orice legătură cu Babilonul modern şi s-au adunat la Semnal pe Muntele Sion. Dar acesta a fost doar începutul lucrurilor bune, deoarece ridicarea Semnalului marchează începutul unei adunări măreţe de oameni din toată lumea, pentru susţinerea mult-aşteptatei Împărăţii şi a Regelui ei şi pentru implicarea activă în închinarea şi serviciul lui, care are aici dreptul suprem, fără rival. (Luca 4:8). Pavel vorbeşte despre acest timp stabilit pentru această lucrare extrem de importantă, incluzând o referinţă a celor adunaţi mai întâi, când spune: „Este conform cu buna lui [a lui Dumnezeu] plăcere pe care a stabilit-o în sinea lui pentru administrarea maximă a timpurilor fixate, şi anume, pentru a aduna din nou toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri şi lucrurile de pe pământ. Da, în el ... ca să slujim spre lauda gloriei sale, noi, care am sperat primii în Cristos." – Efes. 1:9-12, *NW*.

[19] Confruntaţi cu această sarcină extraordinară, vedem că problema referitoare la metodele folosite de Dumnezeu pentru a aduce împlinirea acesteia preia o semnificaţie pătrunzătoare. Este Cristos Isus, ca Rege şi Semnal, singurul numit pentru a prelua conducerea tuturor celor adunaţi şi a celor care urmează să se mai adune în organizaţia Împărăţiei? Aceasta este o întrebare esenţială, afectându-i direct pe toţi slujitorii lui Iehova de pe pământ într-un fel sau altul, şi

Cuprins

vrem răspunsul corect, deci din scripturi. Referindu-ne la rămăşiţa credincioasă a evreilor care s-a întors din Babilon, Iehova l-a făcut pe Isaia să scrie: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, slujitorul meu pe care l-am ales”. (Isa. 43:10, *AS*) Aceasta este doar una dintre multele referinţe care arată că în timp ce uneori slujitorul lui Iehova este menţionat ca individ, sunt alte cazuri în care slujitorul este menţionat într-un sens colectiv. Cu alte cuvinte, pentru împlinirea finală a lui Isaia 43:10-12 vedem că deşi există o singură clasă sau grup a servului uns, acea clasă este formată din mulţi martori sau membri individuali. (1 Cor. 12:14). Isus, vorbind despre aceeaşi clasă unsă a servului, a vorbit despre responsabilităţile de conducere puse asupra acelei clase, când a pus următoarea întrebare şi a dat răspunsul: „Cine este slujitorul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi, ca să-i hrănească la timpul potrivit? ... Adevărat vă spun, îl va numi peste toate bunurile sale.” – Mat. 24:45-47, *NW*.

[20] Deşi Stăpânul deţine controlul tot timpul şi la toate nivelurile, el le dă urmaşilor săi credincioşi o parte şi o responsabilitate însemnate în serviciul lor pentru interesele Împărăţiei. Şi ce putem spune despre aspectul individual al chestiunii, deoarece, cum s-a spus deja, nici unul dintre noi nu vrea „să accepte bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu ca să-i rateze scopul”? (2 Cor. 6:1, *NW*) Vom rezerva argumentele pentru această întrebare pentru articolul ce urmează.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Ce exemple remarcabile de conducere a lui Iehova descoperă Scripturile? (b) Care sunt cele două motive pentru care este oportun să le luăm în considerare?
3. Ce se afla în spatele relaţiilor lui Iehova cu Israel?
4. Ce calităţi s-au manifestat prin conducerea lui Iehova şi cum sunt ele descrise în Înregistrare?
5. A apreciat Israel ce a făcut Dumnezeu pentru ei? A anulat aceasta scopul lui Dumnezeu cu privire la ei?
6,7. (a) Care alte două calităţi au fost descoperite astfel? (b) Ce alt mare exemplu de conducere a lui Dumnezeu se găseşte în Biblie?
8. În ce mod se extinde acum sfera studiului nostru?
9. Care sunt cele trei feluri în care se vede că-şi au împlinirea multe profeţii?
10. Cu cine facem cunoştinţă, în special, în profeţia lui Isaia, şi ce se spune despre el referitor la însărcinarea şi calităţile lui?
11. Cum îl putem identifica pe „servul” din profeţia lui Isaia?
12. Cum este descris la Isaia 55:3,4 acest „serv” şi ce scripturi aruncă lumină asupra aplicării prezente a acestei profeţii?
13. Ce confirmare a servului lui Iehova, ca lider, găsim la Isaia 11:1-5?
14. Cum vorbeşte profeţia despre minunatul rezultat al conducerii lui Cristos?
15. Prin întrebuinţarea cărui termen Isaia capitolul 11 arată un punct de vedere schimbat?
16. Cine este Semnalul la care se face referire în aceste profeţii?

Cuprins

17. Pentru ce scop principal a fost ridicat Semnalul? Cum s-a aplicat aceasta în zilele Israelului?
18. Arătaţi, cu suport scriptural, ce este simbolizat astăzi prin înălţarea Semnalului?
19. (a) Cu ce lucrare şi întrebare vitale ne confruntăm noi în felul acesta? (b) Cum arată Scripturile răspunsul potrivit la această întrebare?
20. Ce concluzie trebuie să se tragă din aceste scripturi, conducând la ce întrebare, pentru a fi luată în considerare ulterior?

Alege viața acum pentru a trăi veşnic

Viaţă veşnică? Este posibil un astfel de lucru? Da, este, pentru că Dumnezeu, Creatorul universului, este iubitor, înţelept şi atotputernic. În primul rând, El a creat pământul pentru ca omul să poată locui veşnic aici, deoarece omul urma să moară doar dacă se făcea vinovat de neascultare. Întrucât avem asigurarea că „pământul va dăinui veşnic," că Dumnezeu a creat pământul pentru a fi locuit şi că scopurile Sale nu dau greş niciodată, trebuie să concluzionăm că va veni vremea când oamenii de pe acest pământ vor trăi pentru totdeauna. – Ecl. 1:4, *RS*.

Pentru a putea înţelege scopul Său, cu toate că omul a fost neascultător, Dumnezeu a dat pe Fiul Său drept răscumpărare şi a hotărât o împărăţie prin intermediul căreia omenirea să poată avea parte de beneficiile răscumpărării. Conform textului din Apocalipsa 11:15-18, împărăţia lui Dumnezeu a început atunci când naţiunile s-au înfuriat şi vedem din istorie că acest lucru s-a întâmplat în 1914. Aşadar, noi trăim în vremurile întemeierii împărăţiei lui Dumnezeu prin intermediul căreia Cristos va guverna până când el va distruge chiar duşmanul moarte.

Din aceste motive Iehova Dumnezeu le spune acum locuitorilor pământului: „Ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul, iar tu trebuie să alegi viaţa ca să continui să trăieşti, tu şi urmaşii tăi, iubindu-L pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui şi alipindu-te de El." – Deut. 30:19, 20, *NW*.

Cum putem alege acum viaţa? Prin simplul fapt de a face ceea ce credem noi că este corect, prin a fi sinceri? Dacă sinceritatea era singura cerinţă, atunci nu ar mai fi fost nevoie să ni se dea Biblia, căci mulţi, mulţi oameni care nu au auzit niciodată despre Dumnezeu şi Cuvântul lui sunt foarte sinceri. Dar ni se spune limpede că este nevoie de 'adevăr pentru a ne face liberi' şi că pentru a obţine viaţă veşnică trebuie să continuăm să 'acumulăm cunoştinţă despre singurul Dumnezeu adevărat şi despre Cristos Isus'. – Ioan 8:32; 17:3, *NW*.

Aşadar, pentru a alege viaţa şi a trăi veşnic trebuie să dedicăm timp şi efort studierii Cuvântului lui Dumnezeu pentru a-L cunoaşte mai bine pe El, însuşirile, scopurile Sale şi voinţa Sa pentru noi. Acest lucru nu trebuie să ni se pară o povară. Dacă dedicăm atât de mult timp şi efort pentru asigurarea necesităţilor

Cuprins

materiale în scopul întreţinerii unei vieţi scurte de câţiva ani, cu cât mai mult ar trebui oare să fim dornici de a obţine lucruri spirituale care să ne asigure o viaţă veşnică?

Totuşi, pentru ca această cunoştinţă să ne dea viaţă veşnică trebuie să ţinem seama de ea şi astfel să fim asemenea „omului prevăzător care şi-a construit casa pe stâncă." Şi în acest scop trebuie să facem mai mult decât a nu face rău semenului nostru, trebuie să dăm atenţie sfatului lui Isus pentru tânărul bogat, adică să Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc în vieţile noastre şi să urmăm exemplul pe care Isus l-a stabilit pentru noi. Dacă vom continua să mergem pe această cale, noi vom alege acum viaţa pentru a trăi veşnic în noua lume a lui Dumnezeu, unde voinţa Sa se va face precum în cer şi pe pământ. – Mat. 7:24; 19:16-22, *NW*.

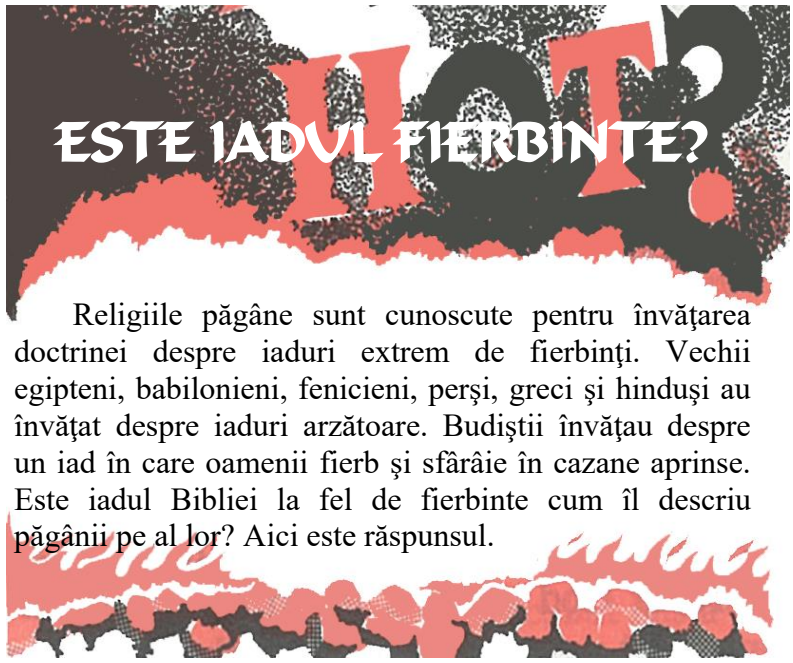

Religiile păgâne sunt cunoscute pentru învăţarea doctrinei despre iaduri extrem de fierbinţi. Vechii egipteni, babilonieni, fenicieni, perşi, greci şi hinduşi au învăţat despre iaduri arzătoare. Budiştii învăţau despre un iad în care oamenii fierb şi sfârâie în cazane aprinse. Este iadul Bibliei la fel de fierbinte cum îl descriu păgânii pe al lor? Aici este răspunsul.

Oamenii adesea uită că au creier atunci când vine vorba despre un astfel de subiect cum este iadul. Oh, multe persoane vor cugeta asupra aspectelor financiare sau de altă natură, dar atunci când iadul este obiectul discuţiei, ei par a prefera ca altcineva să gândească. Ei par chiar să îşi dea la o parte orice speranţă de raţionament şi să declare, aşa cum a făcut un susţinător al focului iadului, că, dacă el nu ar crede că Biblia învaţă despre un iad literal, roşu-fierbinte, ce pârjoleşte sufletul şi-ar arunca Biblia în lada de cenuşă. Acesta este un caz extrem. Dar el reflectă o tendinţă a zilelor moderne de a încerca să-l modeleze pe Dumnezeu după ideile omului despre modul în care ar trebui să decurgă lucrurile. Aceste persoane încăpăţânate merg la Biblie, nu pentru a cântări toate dovezile, ci pentru a culege câteva texte care par să susţină punctul lor de vedere asupra lucrurilor; şi astfel se lansează noi religii. Totuşi, adevăraţii creştini vor „lăsa ca Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos." (Rom. 3:4, *NW*). Asta ne

Cuprins

propunem să facem, apelând, în acelaşi timp, la judecata sănătoasă, lăsând ca Biblia să răspundă la întrebarea: Este iadul fierbinte?

Din frecvenţa expresiei „fierbinte ca iadul" este evident faptul că mulţi oameni văd iadul ca fiind extrem de fierbinte. Acest punct de vedere a fost dezvoltat de către clerul care învaţă că iadul este un loc arzător al chinului veşnic pentru sufletele umane. Tone de pliante care învaţă despre un iad aprins au fost tipărite şi distribuite. Dacă aţi citit oricare dintre aceste pliante poate aţi observat că aproape toate indică aceleaşi patru sau cinci „dovezi" din scripturi, cum ar fi povestea lui Isus despre omul bogat din iad, viermii care nu mor şi focul care nu se stinge din Marcu 9:44, „pedeapsa veşnică" din Matei 25:46 şi „lacul de foc", menţionat de cinci ori în cartea Apocalipsa. Vrem să cercetăm aceste texte. Dar mai întâi, pentru a avea o idee detaliată asupra subiectului, să mergem la Scripturile Ebraice.

Revenind la cartea Genezei, citim despre crearea pământului, mărilor, peştilor, animalelor şi chiar a soarelui şi lunii. Cu toate acestea, nu citim nicăieri despre faptul că Dumnezeu a creat un compartiment special sub pământ pentru chinul arzător al omului. Pare ciudat faptul că, dacă l-ar fi creat, Dumnezeu nu a consemnat în Biblie crearea unui astfel de loc important precum iadul mistuitor. Totuşi, să presupunem că El a creat unul. Iubirea şi dreptatea lui Iehova nu l-ar fi determinat să-l avertizeze pe Adam în legătură cu pedeapsa *deplină* a păcatului? Iehova i-a spus lui Adam cum consecinţa păcatului era moartea. Credem oare că după ce Adam a păcătuit, Iehova şi-a schimbat părerea despre pedeapsa cu moartea şi a decis să îl pedepsească pe Adam printr-un tratament chinuitor? Biblia răspunde: „Eu, Iehova, nu mă schimb." —Mal. 3:6, *AS*.

Dar „iadul" oare nu apare în Scripturile Ebraice? Da. Aşa că haideţi să gândim logic şi să cercetăm contextul acestui cuvânt „iad." Dicţionarul neprescurtat Webster ne spune că iadul corespunde ebraicului *Sheol* şi grecescului *Hades*. De asemenea, ne spune că iadul vine de la cuvântul din limba engleză *helan*, care înseamnă „a ascunde." Deci, am constatat că primul sens al cuvântului „iad" nu implica vreun cuget de căldură. Pur şi simplu acesta însemna „ascuns." Am descoperit, de asemenea, cum cuvântul ebraic original, de obicei tradus prin cuvântul „iad" în Bibliile în limba engleză, este *Şeol*. Acum, ce înseamnă *Şeol*? Acesta înseamnă pur şi simplu „un loc gol." Deci, cuvântul ebraic original corespunde în mod perfect cu sensul original sau iniţial al cuvântului englezesc „iad."

Acum, deoarece clerul a pus foc în cuvântul „iad," întrebarea vitală este: Spun scriitorii inspiraţi ai Bibliei Ebraice că în *Şeol* sau în iad există viaţă conştientă şi activitate extrem de fierbinte? Nu, dimpotrivă! În loc de foc mistuitor, este descris ca un „ţinut al întunericului." (Iov 10:21). În loc de un loc al ţipetelor ce îngheaţă suflete este descris ca un loc al „tăcerii." (Ps. 115:17). Versiunea Bibliei Catolice Douay, la Eclesiastul 9:5, 10, spune: „Cei vii ştiu că vor muri, dar cei morţi nu ştiu nimic. Nici nu mai au vreo răsplată: căci până şi amintirea li se uită. Tot ce găseşte mâna ta să facă fă cu toată puterea ta, căci în iad [Şeol, *AS*] spre care te grăbeşti, nu este nici lucrare, nici judecată, nici cunoştinţă, nici

Cuprins

înţelepciune.” Deci, din moment ce „ cei morţi nu mai ştiu”, sau după cum spune *Versiunea King James:* „cei morţi nu ştiu nimic,” ar fi imposibil pentru ei să cunoască chinul conştient. Şi întrucât nu există nici o lucrare în iad, cum ar putea exista acolo activitate, extrem de fierbinte sau altfel?

IACOV, IONA, IOV ŞI ISUS

Acum, să analizăm ceea ce a zis Iacov cu privire la iad. După ce a auzit că fiul său a fost ucis, după câte se părea, de o fiară, Iacov a spus: „Plângând mă voi coborî la fiul meu în iad [*Şeol*, AS].” (Gen. 37:35, *Dy*). L-a văzut Iacov pe fiul său într-un foc mistuitor? Şi se aştepta Iacov să meargă într-un astfel de loc? În mod evident, Iacov nu a văzut iadul ca fiind extrem de fierbinte.

După ce profetul Iona a fost înghiţit de un peşte mare, Iona s-a rugat: „Am strigat din pântecele iadului [Şeol, *AS*]: şi Tu mi-ai auzit glasul.” (Iona 2:3, *Dy*). Locul în care a fost Iona era extrem de fierbinte? Nu, trebuie să fi fost umed şi întunecat, deşi cald la temperatura corpului peştelui. Iona a vorbit astfel pentru că a înţeles că iadul sau *Şeolul* este mormântul. Dacă Iehova nu l-ar fi salvat, cu siguranţă că pântecele peştelui ar fi devenit mormântul lui Iona. Dacă iadul ar fi fost veşnic, Iona nu ar fi ieşit afară.

Iov a fost un slujitor credincios al lui Dumnezeu. Încercând să zdrobească integritatea lui Iov, Diavolul l-a pus pe Iov într-o stare nenorocită. Deci, suferindul Iov s-a rugat la Dumnezeu: „Cine îmi va îngădui asta, că Tu mă vei proteja în iad [Şeol, *AS*], şi mă vei ţine ascuns până îţi va trece mânia, îmi vei stabili un timp când îţi vei aminti apoi de mine?” (Iov 14:13, *Dy*) Întrucât Iov era deja chinuit de Diavol, s-ar fi rugat el să fie „protejat”, dintre toate locurile, într-un compartiment condus de Diavol cu cărbuni roşii ca focul? Cu greu! Iov nu s-ar fi rugat să treacă de la o tigaie în foc! Iov a înţeles că iadul este mormântul comun al omenirii în care el se va odihni până la înviere.

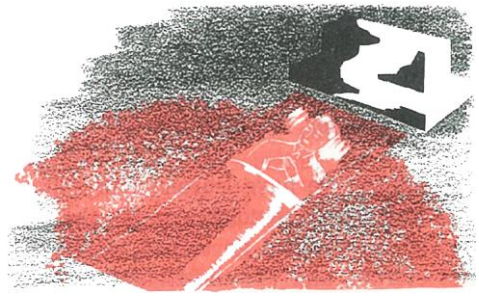

Profetul Amos a consemnat cuvintele lui Iehova pentru cei care ar încerca să scape de mânia Celui Atotputernic: „Deşi vor coborî chiar până în iad, şi de acolo îi va scoate mâna mea.” (Amos 9:2, *Dy*) Ar putea cei răi, încercând cu toată puterea lor să fugă de mânia lui Dumnezeu, să sape într-un loc care le-ar aduce doar chin extrem de fierbinte?

S-a spus că doar copiii Diavolului merg în iad. Dar dacă acest lucru este adevărat, de ce s-a rugat Iov ca el să se poată odihni în iad? Iar dacă iadul este un loc doar pentru cei răi, de ce ar trimite Dumnezeu pe Fiul Său în iad? Pentru că Isus a mers în iad şi a stat acolo timp de trei zile. La Psalmul 16:10 a fost scris profetic despre Isus: „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în iad; nici nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.” Câteva secole mai târziu, apostolul Petru a arătat, la Faptele Apostolilor 2:31, că Psalmul 16:10 şi-a avut împlinirea în Isus, că el a

Cuprins

mers într-adevăr în iad, dar că Dumnezeu l-a ridicat din această condiţie. Deci iadul nu ar putea fi veşnic.

CHINUL PRIN FOC STÂRNEŞTE REPULSIE LUI DUMNEZEU

Cum consideră Atotputernicul Dumnezeu ideea arderii bărbaţilor şi femeilor în foc? Ei bine, omul este făcut după chipul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, noi nu am chinui un bărbat sau o femeie, nici chiar pentru o zi! De aceea, omul care ar chinui o pisică este, cum spunem, un diavol. Acest lucru este firesc, deoarece omul nu iubeşte diavolii; îi detestă. Cruzimea dezgustă. Aceasta îi repugnă lui Dumnezeu. Pentru că atunci când Israeliţii şi-au ars, în mod religios, copiii în foc, Iehova a zis: „Ei au construit înălţimi la Tofet, care este în valea fiului lui Hinom, ca să-şi ardă fiii şi fiicele în foc; lucru pe care nu-l poruncisem şi nici nu îmi venise în minte.” (Ier. 7:31, *AS*) Cruzimea nu intră nici măcar în mintea Creatorului. Şi nu e de mirare, pentru că „Dumnezeu este iubire.” —1 Ioan 4:8.

Până acum am învăţat patru lucruri: (1) Dumnezeu detestă cruzimea, (2), cei buni, precum şi cei răi, ajung în iad, (3) iadul nu este veşnic, şi (4) Evreii nu au considerat iadul sau *Şeolul* ca un loc de foc extrem de fierbinte, ci ca un mormânt rece, tăcut.

Revenind la Scripturile Creştine Greceşti, aflăm cum cuvântul tradus „iad” şi care corespunde *Şeolului* este cuvântul grecesc *Hades*. Sensul literal al cuvântului *Hades* vă duce cu gândul la un foc dogoritor? Nu, acesta înseamnă pur şi simplu „starea nevăzută.” La fel ca şi în *Şeol*, în *Hades* nu există oameni vii. „Moartea şi Hadesul [iad, *AV*; *Dy*] i-au dat înapoi pe morţii din ele.” (Apoc. 20:13, *NW*). Întrucât la înviere *Hadesul* îşi goleşte conţinutul de oameni „morţi”, înseamnă că el nu este veşnic.

BOGATUL ŞI LAZĂR

Pune flăcări în *Hades* istorisirea despre bogat în iad? Isus a spus: „Omul bogat a murit şi a fost îngropat. Şi în Hades, când era în chinuri, el şi-a înălţat ochii şi l-a văzut pe Avraam în depărtare şi pe Lazăr în sânul lui. Atunci a strigat şi a spus: ‘Tată Avraam, îndură-te de mine şi trimite-l pe Lazăr să-şi înmoaie vârful degetului în apă şi să-mi răcorească limba, pentru că sufăr în acest foc mistuitor.’” (Luca 16:22-24, *NW*). Dicţionarele Bibliei arată povestea lui Isus ca o parabolă. Dar învăţătorii focului iadului spun, Nu, aceasta nu este o parabolă. Aşa că haideţi să citim relatarea, luând-o literal, după cum spun învăţătorii focului iadului că trebuie analizată.

Luând-o literal, avem un om bogat care merge într-un loc al chinului pentru nici un alt motiv aparent decât faptul că el era bogat. Sunt toţi oamenii bogaţi răi? Merg toţi oamenii bogaţi într-un iad extrem de fierbinte? Omul sărac merge în sânul lui Avraam. Ajung aici oameni doar din lipsa banilor? Există loc suficient pentru toţi oamenii săraci din lume să se odihnească la sânul lui Avraam? În mod evident, învăţaţii Bibliei recunosc, sânul lui Avraam trebuie să fie interpretat într-

Cuprins

un sens figurat. Deci, din moment ce soarta săracului este simbolică, atunci, ca povestea să fie consecventă, şi soarta omului bogat trebuie să fie simbolică. Mai mult, dacă „focul mistuitor" era literal, ar fi cerut omul bogat doar o picătură de apă? Ar putea chiar şi o găleată de apă, cu atât mai puţin o picătură, să se apropie de un iad mistuitor? Luată literal, relatarea este mai mult decât absurdă: ea insultă raţiunea! Isus a vorbit despre o parabolă, o poveste cu semnificaţie simbolică.

Parabola a arătat modul în care clerul evreu, ilustrat prin bogat, era ipocrit. Ei purtau in fin şi aveau lucruri bune. Lazăr a reprezentat rămăşiţa poporului evreu cu credinţa dispreţuită de cler şi care era înfometată din punct de vedere spiritual. Moartea celor doi oameni ilustrează o schimbare în interiorul celor două clase. Isus a chinuit clerul prin expunerea lăcomiei lor, a învăţăturilor lor false şi a ipocriziei lor. Acest lucru, aşa cum era, „a ars complet" clerul. Căldura începuse. Aşa că a trebuit să scape de Isus, ceea ce au şi făcut omorându-l. Astfel că acest cler a trecut dintr-o condiţie luxoasă într-una de chin. Dar rămăşiţa credinţei a avut parte de o schimbare în bine. Propovăduirea lui Isus le-a adus hrană spirituală, o şansă de a ocupa o poziţie favorabilă în relaţia cu Mai Marele Avraam, Iehova Dumnezeu. Parabola îşi are împlinirea majoră astăzi. Pentru detalii a se vedea cartea *Ce A Făcut Religia pentru Omenire?* paginile 246-256.

Dar oare nu vorbeşte Biblia despre „focul iadului"? Ba da, dar cuvântul „focul iadului" nu este o traducere a cuvântului grecesc *Hades*. „Focul iadului" este tradus din cuvântul grecesc *Gheena*. Gheena apare de douăsprezece ori în Biblie. Dar cititorul de rând nu ştie acest lucru, deoarece traducătorii Bibliei au redat cuvântul *Gheena* prin cuvintele „iad" sau „focul iadului." Acest lucru a cauzat multă confuzie. *Enciclopedia Americana* spune (ediţia din anul 1942, vol. 14, pag. 81): „Multă confuzie şi neînţelegere a fost creată, întrucât primii traducători ai Bibliei au redat în mod constant cuvântul ebraic Şeol şi termenii greceşti Hades şi Gheena prin cuvântul iad. Simpla transliterare a acestor cuvinte, pe care traducătorii au preferat-o în ediţiile revizuite ale Bibliei, nu a fost suficientă pentru a clarifica această confuzie şi concepţie greşite."

Isus s-a referit la *Gheena* la Marcu 9:47, 48 (*NW*): „Este mai bine pentru tine să intri în împărăţia lui Dumnezeu cu un singur ochi decât cu doi ochi şi să fii aruncat în Gheenă, [focul iadului, *AV*], unde viermii lor nu mor şi focul nu se stinge." Gheena era acum un loc pentru aruncarea gunoaielor, în afara zidurilor Ierusalimului. Focurile sale erau ţinute să ardă pentru a preveni ciuma. Sulful sau pucioasa erau adăugate pentru a ajuta la ardere. Corpurile criminalilor executaţi erau considerate nedemne de o înviere şi uneori erau aruncate în Gheenă. Dar persoane vii nu erau niciodată aruncate acolo. Atunci când corpurile sau gunoiul cădeau peste marginile Gheenei, materia descoperită putrezea şi apăreau viermii. Viermii distrugeau în cele din urmă materia. Deci existau întotdeauna viermi şi foc care să distrugă materia. Isus a folosit Gheena ca un simbol, nu pentru chinul veşnic, ci pentru distrugerea veşnică.

„Lacul de foc" este, de asemenea, un termen simbolic pentru distrugere veşnică: „Moartea şi Hades-ul [iad, *AV*] au fost aruncate în lacul de foc. Aceasta înseamnă moartea a doua: lacul de foc." (Apoc. 20:14, *NW*). Deci, „lacul de foc"

Cuprins

înseamnă „moartea a doua," o distrugere care durează pentru totdeauna şi veşnic, cu nici o speranţă de o înviere.

Reţineţi că iadul sau *Hades*-ul este veşnic distrus. Pentru că iadul, spune Apocalipsa 20:14, trebuie să fie aruncat în „lacul de foc." Dacă iadul este lacul de foc, după cum spun mulţi, cum poate fi aruncat în el însuşi?

În ceea ce priveşte „pedeapsa veşnică" din Matei 25:46, cuvântul original grecesc nu ne duce cu gândul la chin, ci la o nimicire din viaţă. Astfel, Traducerea Lumii Noi îl redă în mod corect ca fiind „nimicirea veşnică."

Dar ce spune Apocalipsa 20:10 despre Diavol care va fi „chinuit zi şi noapte, pentru totdeauna şi veşnic"? În vremea lui Isus temnicerii erau numiţi „chinuitori." Astfel că atunci când Scriptura spune că el va fi „chinuit zi şi noapte, pentru totdeauna şi veşnic" în „lacul de foc", aceasta înseamnă că diavolul va fi reţinut într-o detenţie a distrugerii ce nu se va sfârşi niciodată. Într-adevăr, aceasta va fi „pentru totdeauna şi veşnic."

Biblia a răspuns la întrebarea noastră. Ea ne-a demonstrat că Hades-ul, Şeolul sau iadul este mormântul comun al omenirii. La înviere iadul dă înapoi morţii săi. Iehova distruge iadul, pentru că este aruncat în „lacul de foc." Gheena reprezintă starea de distrugere, care durează pentru totdeauna şi veşnic. Nu există nici o speranţă de înviere pentru cei din Gheenă. Deci, iadurile arzătoare sunt doar iaduri păgâne. Iadul Bibliei (Şeol-Hades) nu este fierbinte, ci este mormântul întunecat, tăcut.

SISTEMUL NECREŞTIN DE CASTE

PENTRU MULTE persoane termenul de „castă" aduce imediat în minte ţara India, unde sistemul bazat pe caste a fost un blestem pentru multe secole. Cu toate acestea, acest subiect legat de castă nu este doar de interes teoretic sau academic pentru cei care locuiesc în afara Indiei. Dimpotrivă, luând în considerare toate ramificaţiile sale, se va dovedi a fi cel mai pertinent subiect pentru toţi cei care vror să fie călăuziţi de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Cuvântul englezesc „castă" vine de la cuvântul portughez *casta*, însemnând „*rasă*," şi, implicit, rasă pură sau neamestecată. Conform *Dicţionarului Webster*, este „mai mult sau mai puţin un ordin sau clasă separată de persoane din societate care cuprinde în cea mai mare parte relaţiile dintre ele, separarea fiind bazată pe lucruri, cum ar fi diferenţa de avere, rangul ereditar sau privilegiile, profesia, ocupaţia, etc." Este într-adevăr un principiu fals al împărţirii sociale în grupuri de persoane exclusiv egoiste (gaşcă), în funcţie de rangul social presupus al persoanelor care au acelaşi statut sau care prezintă caracteristici comune. Manifestările sistemului bazat pe caste ar include, prin urmare, discriminarea rasială, distincţia cler-laici, orice împărţire de clanuri pe baza „sângelui", averii,

Cuprins

învăţăturii, etc., precum şi orice favoritism arătat de a avea în comun o admiraţie pentru anumiţi lideri umani, sau sectarism, sau din cauza apartenenţei la anumite grupe de vârstă.

Sistemul bazat pe caste pare să îşi fi avut originea în vremea în care clasele conducătoare şi preoţeşti au fost organizate la Babel, după Potop, când s-au dezvoltat dinastii ca o răsturnare a diviziunilor familiei patriarhale autorizată de Iehova Dumnezeu şi, de asemenea, ilustrată în familia lui Noe şi descendenţii lui Iacov. În India, sistemul bazat pe caste merge cu mai mult de o mie de ani înainte de Cristos, instituit, se pare, de către invadatorii arieni cu pielea deschisă la culoare pentru a fi respectaţi ca o clasă superioară. Acest lucru este confirmat de cuvântul indian pentru „castă," *varna*, care înseamnă „culoare."

Sistemul bazat pe caste este nedrept, incompatibil cu domnia lui Cristos 'de a face altora ceea ce vrem să ne facă ei.' Nu îndeplineşte porunca „să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi." Acest sistem privează persoanele de responsabilităţile lor din domeniile politic, economic, religios şi social. Pe deasupra, acesta îşi încătuşează victimele cu un complex de inferioritate. — Mat. 7:12; Marcu 12:31, *NW*.

Sistemul bazat pe caste funcţionează nu numai în detrimentul celor pe care îi asupreşte, ci şi a celor avantajaţi de aceasta, că îi înalţă; acest sistem dă naştere la mândrie şi prejudecată, iar „mândria merge înaintea distrugerii şi spiritul trufaş înaintea căderii." Din moment ce Dumnezeu se spune că locuieşte cu cei umili şi pocăiţi, El trebuie să fie tare îndepărtat de cel trufaş şi mândru, pentru că astfel de persoane sunt predispuse spre a spune: „Poate să iasă ceva bun din Nazaret?" — Prov. 16:18, *AS*; Ioan 1:46, *NW*; Isa. 57:15.

NICI UN SISTEM BAZAT PE CASTE PRINTRE IZRAELIŢI

Cuvântul lui Dumnezeu nu permite deosebiri bazate pe caste din cauza rasei, naţionalităţii sau culorii, pentru că, după cum apostolul Pavel a spus atenienilor de pe Muntele Marte, toţi îşi au originea de la un singur tată, Adam. Dumnezeu „a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată faţa pământului." Şi, după cum Elihu a arătat lui Iov, Dumnezeu „nu i-a părtinit pe prinţi, nici nu i-a arătat celui bogat mai multă consideraţie decât celui sărac, căci toţi sunt lucrarea mâinilor lui." —Faptele 17:26, *NW*; Iov 34:19, *RS*.

În locul oricărei deosebiri bazate pe caste, dreptatea este cea care contează pentru Iehova, o semnificaţie pe care Petru a arătat-o atât de bine în momentul în care spiritul sfânt i-a fost dat lui Corneliu: „Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice naţiune, omul care se teme de el şi practică neprihănirea este primit de el." Şi aceasta a fost adevărat, nu numai după ce cele „şaptezeci de săptămâni" fixate de favoare specială pentru Izraeliţi s-au sfârşit, ci, de asemenea, cu mult înainte de atunci. De fapt, de două ori întreaga naţiune Israel a fost aproape să fie distrusă de către Iehova din cauza comportamentului lor rebel, prima dată din cauza idolatriei lor în a face viţelul de aur, în timp ce Moise era pe munte, şi a doua oară, din cauza

Cuprins

răzvrătirii lor la auzirea raportului nefavorabil al celor zece spioni. — Faptele 10:34, 35, *NW*.

Da, de nenumărate ori descendenţilor naturali ai lui Avraam li s-a permis să intre în captivitate şi să sufere moartea prin ciumă, etc., din cauza necredincioşiei lor. Pe de altă parte, neamurile care au exercitat credinţă au fost binecuvântate de Iehova. Pentru câteva exemple, observaţi mulţimea amestecată care i-a urmat pe Izraeliţi în afara Egiptului, Rahav, Gabaoniţii, Rut, văduva din Sarepta, leprosul Naaman. Deoarece Isus a adus în atenţia evreilor din zilele lui unele din aceste fapte insultătoare, ei au încercat să-L omoare. — Luca 4:25-30.

Cu toate că izraeliţilor li s-au oferit favoruri speciale, aceasta nu a fost din cauză că erau o castă superioară, ci datorită credinţei strămoşilor lor, datorită iubirii lui Iehova pentru ei, şi de dragul numelui Său. Li s-a poruncit să-i trateze pe non-izraeliţii din mijlocul lor drept şi cu afecţiune: „Locuitorul temporar cât timp locuieşte la voi să fie pentru voi ca unul dintre nativii voştri, şi să-l iubeşti ca pe tine însuţi.” „Ar trebui să fie o singură lege şi o singură hotărâre judecătorească pentru voi şi pentru locuitorul temporar, cât timp locuieşte la voi.” —Lev. 19:34; Num. 15:16, *NW*.

Faptul că izraeliţilor nu li s-a permis să se căsătorească cu păgânii din jurul lor nu a fost din cauza castei, ci pentru a păstra închinarea lui Iehova pură, motiv pentru care, de asemenea, au fost însărcinaţi să acţioneze în calitate de executori ai închinătorilor păgâni extrem de imorali din Canaan. Nici nu au avut vreun sistem de caste bazat pe diferenţieri de seminţii. Deşi Iuda a fost seminţia regală şi Levi cea preoţească, Iehova şi-a ales în mod repetat judecătorii şi profeţii Săi din alte seminţii. Căsătoria între seminţii era permisă atâta vreme cât aceasta nu provoca confuzie în ceea ce priveşte limitele seminţiilor.

NICI UN SISTEM BAZAT PE CASTE PRINTRE CREŞTINI

Nu există nici o bază scripturală pentru un sistem bazat pe caste printre creştini. Cuvintele lui Cristos nu permit nici o castă a clerului printre ei: „Dar voi să nu vă numiţi Rabi, fiindcă unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc. Şi nici să nu vă numiţi ‘conducători’, pentru că unul singur este Conducătorul vostru, Cristosul. Iar cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.” —Mat. 23:8-11, *NW*.

De asemenea, scripturile nu permit grupări sectare în adunarea Creştină din cauza preferinţei personale pentru anumiţi „păstori” umani. Vorbind deschis împotriva unei astfel de închinări dezbinatoare la creaturi, Pavel a scris: „Vă îndemn acum, fraţilor, ... să vorbiţi toţi în înţelegere şi să nu fie împărţire între voi, ci să fiţi strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi mentalitate. Ceea ce vreau să spun este aceasta, că fiecare dintre voi spune: ‘Eu sunt al lui Pavel’, ‘Iar eu al lui Apolo’ ‘Iar eu al lui Chifa’, ‘Iar eu al lui Cristos.’ Oare Cristos este împărţit? Pavel a fost

răstignit pentru voi? Sau aţi fost botezaţi în numele lui Pavel?" —1 Cor. 1:10, 12-15, *NW*.

Nici nu există nici un fel de favoritism sau privilegii pe clanuri datorită naţionalităţii, poziţiei sociale, eredităţii sau sexului. De aceea Pavel, în scrisorile sale către Timotei şi Tit, a dezaprobat preocuparea în legătură cu genealogiile şi de aceea a scris către Galateni că în adunarea Creştină „nu există nici iudeu, nici grec, nu există nici sclav, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie; pentru că toţi sunteţi una în unitate cu Cristos Isus." —Gal. 3:28, *NW*.

Ca nu cumva nimeni să nu se creadă mai bun, datorită bunăstării materiale, şi astfel să dezvolte o castă pe a cărei societate ar favoriza-o, apostolul Pavel i-a sfătuit: „Porunceşte-le celor care sunt bogaţi în actualul sistem să nu fie trufaşi şi să nu-şi pună speranţa în bogăţii nesigure, ci în Dumnezeu." (1 Tim. 6:17, *NW*). Discipolul Iacov, fratele vitreg al lui Isus, a criticat aspru pe cei din vremea sa, care au arătat favoritism faţă de cei bogaţi, ca şi cum aceştia erau o castă specială, spunând: „Fraţii mei, aveţi voi credinţa Domnului nostru Isus Cristos, gloria noastră, făcând favoritisme? Căci, dacă la o întrunire a voastră intră un om cu inele de aur pe degete şi cu haine scumpe, dar intră, de asemenea, şi un sărac cu haine murdare, totuşi voi vă uitaţi la cel care poartă haine scumpe şi îi spuneţi: 'Tu aşează-te aici, într-un loc onorabil', iar celui sărac îi spuneţi: 'Tu rămâi în picioare' sau aşează-te acolo, lângă scăunelul picioarelor mele', nu faceţi voi deosebiri de clasă între voi şi n-aţi devenit voi judecători care pronunţă sentinţe corupte? Dacă, acum, vă ocupaţi cu îndeplinirea legii regale, potrivit Scripturilor, trebuie să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi', faceţi foarte bine. Dar dacă veţi continua să faceţi favoritisme, comiteţi un păcat, pentru că sunteţi condamnaţi prin lege ca infractori." — Iac. 2:1-4, 8, 9, *NW*.

APLICAREA PRACTICĂ

Cu toate că aceste chestiuni par atât de logice şi de la sine înţelese atunci când cugetăm supra lor în lumina Scripturilor, punerea lor în practică nu este atât de simplă, din cauza tendinţei egoiste moştenite a minţilor noastre. Prin urmare, trebuie să fim prevăzători şi să depunem eforturi speciale dacă vrem să fim liberi de toate urmele de castă, cum ar fi practicarea favoritismului sau a privilegiilor de clanuri din cauza anumitor caracteristici comune. Ar trebui „să facem tot ce ne stă în putinţă," cum se spune, pentru a evita orice suspiciune în ceea ce priveşte casta. Dacă ni se pare că suntem într-o poziţie favorizată, din cauza culorii pielii noastre, sau din cauza educaţiei, maturităţii creştine, tinereţii, poziţiei de responsabilitate în adunarea creştină, ar trebui să facem o regulă din a ne asocia cu cei mai puţin favorizaţi, în oricare dintre aceste privinţe, de dragul de a întări unitatea creştină; procedând astfel, nu în mod condescendent, ci ca egali, apreciind faptul că Iehova se poate folosi de ei pentru a ne acorda o binecuvântare, şi chiar se poate folosi de noi pentru a le acorda o binecuvântare lor.

Pe de altă parte, noi nu trebuie, din cauza faptului că suntem mai puţin favorizaţi în anumite privinţe, să ne minimalizăm şi să ne însuşim un complex de inferioritate, imaginându-ne că fraţii mai favorizaţi nu doresc să se asocieze cu noi.

Amintiţi-vă că nimeni care îndeplineşte cu credincioşie cerinţele drepte ale lui Iehova nu trebuie să se simtă vreodată inferior sau nelalocul lui în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Nici nu ar trebui să „linguşim" pe cei mai avantajaţi în vreo privinţă, datorită favorurilor pe care aceştia sunt în stare să le acorde, de natură materială sau de natură spirituală.

Şi dacă nu practicăm deosebirile bazate pe castă noi înşine nu trebuie să o socotim datoria noastră de a schimba lumea din acest punct de vedere. Noi nu putem face aceasta, aşa cum nu putem converti lumea la Creştinism. Unii au criticat pe apostolul Pavel pentru că nu a condamnat sclavia în vremea lui, ci i-a sfătuit pe sclavi să fie ascultători şi mulţumiţi de soarta lor, dar aceştia au pierdut din vedere faptul că nu este însărcinarea Creştinilor de a reforma această lume veche. În cel mai bun caz putem doar stabili un exemplu. Ceea ce Pavel a avut de oferit sclavilor din vremea lui a fost de departe o valoare mult mai mare decât libertatea politică şi economică tulburată de reformatori sociali. El le-a adus adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi Împărăţia Sa, care i-a eliberat de sub robia lui Satan, a sistemului de lucruri a lui Satan, a păcatului, a religiei false şi a morţii, oferindu-le speranţa vieţii veşnice; exact cum Isus a spus urmaşilor săi: „Dacă rămâneţi în cuvântul meu, sunteţi într-adevăr discipolii mei, şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va elibera." —Ioan 8:31, 32, *NW*.

Acelaşi lucru este valabil şi astăzi. Nu este caracteristic Creştinilor să se străduiască să pună capăt nedreptăţilor din sistemul bazat pe caste sau să se mânie de anumite condiţii din rândul poporului lui Dumnezeu, care se datorează legilor lui Cezar şi asupra cărora Creştinii nu au nici un control. Toţi mănâncă aceeaşi hrană spirituală, au aceleaşi privilegii ale serviciului şi aceeaşi speranţă; iar acestea sunt lucrurile care contează pentru ei.

Deci, recapitulând pe scurt, am observat că nu există nici o bază Scripturală pentru nici un sistem bazat pe caste, pentru nici un fel de favoritism, deosebiri de clasă, sectarism, găşti sau grupuri speciale existente printre Creştini. Dacă îl iubim pe Iehova cu toată inima noastră, mintea noastră, sufletul nostru şi puterea noastră şi pe aproapele nostru ca pe noi înşine, nu ar trebui să ne înălţăm nici pe noi, nici pe alţii. Şi trăind potrivit principiului Creştin al iubirii, nu doar vom aduce fericire fraţilor noştri, precum şi nouă înşine, ci vom pune şi mărturie celor din exterior, exact cum Isus a declarat: „Prin aceasta vor ştii toţi că sunteţi discipolii mei, dacă aveţi iubire între voi." —Ioan 13:35, *NW*.

Vorbirea murdară

În lumea în care trăim azi omul este expus contactului cu minţi murdare şi limbaj obscen. Unii oameni nu pot asculta o conversaţie fără a se gândi la o povestire obscenă; nu pot deschide gura să vorbească fără să folosească un limbaj ruşinos. Totuşi, omul nu se poate distra cu obscenităţi fără a se murdări; de aceea trebuie să avem mereu în minte instrucţiunile lui Pavel din Efeseni 5:3, 4: „Curvia şi

Cuprins

necurăţia de orice fel sau lăcomia nici să nu fie menţionate printre voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi; nici purtarea ruşinoasă, nici vorbirea necugetată, nici glumele obscene – lucruri care nu sunt potrivite – ci mai degrabă aduceţi mulţumiri.” Tu urmezi aceste instrucţiuni?

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a treia
EXTINDEREA ORGANIZAŢIEI

Din cauza expansiunii continue a lucrării, a devenit necesară încorporarea legală a Societăţii înfiinţate în anul 1881. După ce s-a făcut o cerere potrivită, în cele din urmă, pe 13 decembrie 1884, judecătorul Curţii de apel din Allegheny, Pennsylvania, F.H. Collier, a acordat un statut legal care a fost înregistrat pe 15 decembrie 1884, în felul acesta Societatea primind o existenţă legală. În anul 1896, numele său original, Societatea de tratate Turnul de Veghere al Sionului a fost schimbat printr-un amendament aprobat de curte, în numele său prezent, Societatea de Biblie şi tratate Turnul de Veghere. Scopul general al Societăţii este declarat în articolul doi al statutului său:

„Scopul pentru care s-a înfiinţat corporaţia este răspândirea adevărurilor Bibliei în numeroase limbi, prin publicarea de tratate, broşuri, referate şi alte documente religioase şi prin folosirea tuturor celorlalte mijloace legale pe care Comitetul său de conducere, constituit legal, le va considera potrivite pentru promovarea scopului declarat”.

Statutul prevedea un comitet de şapte directori, dintre care trei să servească în calitate de funcţionari. Primii funcţionari au fost: C. T. Russell, preşedinte, William I. Mann, vice-preşedinte, (Dna. C. T.) Maria F. Russell, secretar şi casier. În timp ce Societatea pusese în circulaţie o carte legată numită „Revărsatul zorilor”, scrisă de un asociat timpuriu, J. H. Paton, s-a hotărât ca Russell să devină scriitorul unei noi cărţi pe care au numit-o „Zorile mileniului”, care a apărut după multe dificultăţi, în anul 1886, ca Volumul I al unei serii promise. Mai târziu, aceasta a devenit cunoscută ca Volumul I al „Studiului în Scripturi”, precum şi „Planul divin al vârstelor”. Au fost distribuite mai mult de şase milioane de exemplare pe o perioadă de patruzeci de ani. Ea cuprindea mai multe subiecte, explicate clar mai înainte, în *Hrană pentru creştinii cugetători* şi în *Învăţăturile Tabernacolului*, (numită mai târziu „Umbrele Tabernacolului”). Cele şaisprezece capitole ale sale (352 de pagini), cuprindeau: „Întoarcerea Domnului nostru”, „Răscumpărare şi Restatornicire”, „Planul vârstelor” şi „Împărăţia lui Dumnezeu”. Capitolul 15, „Ziua lui Iehova”, prevestea în mod uimitor marea lucrare de predicare ce se face acum.

‘Ziua lui Iehova’ este numele acelei perioade de timp în care urmează să fie ‘întemeiată’ progresiv împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos, … în timp ce împărăţiile acestei lumi trec, iar

Cuprins

puterea şi influenţa lui Satan de peste oameni este restrânsă. Aceasta este desrisă pretutindeni ca o zi întunecată de mult necaz, durere şi nedumerire peste omenire. … Este posibil ca unii dintre sfinţi să fie încă în carne cel puţin o perioadă din acest timp incandescent. Poziţia lor în acest timp va diferi totuşi de a celorlalţi, nu prin faptul că vor fi păstraţi în mod miraculos (deşi li s-a promis clar că vor avea asigurată pâinea şi apa), ci prin faptul că, fiind instruiţi prin Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu vor simţi aceeaşi îngrijorare şi teamă disperată care va acoperi lumea. … Necazul din această 'Zi a lui Iehova' va da ocazia pentru predicarea veştilor bune despre binele ce va veni şi binecuvântaţi sunt cei care vor călca pe urmele Învăţătorului şi vor fi buni samariteni, care să lege rănile şi să toarne uleiul şi vinul de mângâiere şi încurajare".

La sfârşitul anilor '80 ei şi-au mutat sediul de pe strada Robinson nr. 151 (numită mai înainte Federal Street nr. 44 şi apoi nr. 40), Allegheny, Pennsylvania. Ei au hotărât să construiască un alt sediu, iar în anul 1889 s-au mutat în noua lor clădire elegantă cu patru etaje, construită din cărămidă, care a costat 34.000 $, situată la numărul 58 şi 60 (numerotată mai târziu cu 610-614) Arch Street, Allegheny (Nord Side, Pittsburgh), ce cuprindea: compartimente pentru mica „familie Casa Bibliei", un loc unde se tipărea liteartura, o cameră pentru încărcarea literaturii, un spaţiu unde se putea ţine o adunare cu 200 de persoane, un birou, un departament editorial şi o magazie. Ei au numit-o „Casa Bibliei". Peste câţiva ani, comitetul de conducere al Societăţii a acceptat donaţii pentru acest complex, evaluând valoarea clădirii şi a întregului ei echipament la suma de 164.033, 65 $.

În anul 1890 erau aproape 400 de asociaţi activi ai Societăţii. Singurul raport disponibil arată că între anii 1886 şi 1891 au fost plasate 841.095 tratate, 395.000 exemplare suplimentare ale revistei *Turnul de veghere*, şi 85.000 de cărţi legate *Zorile Mileniului*.

Şi fiindcă veni vorba, în anul 1954 Societatea a terminat construirea clădirii din Pittsburgh de pe bulevardul Bigeloe 4100, care serveşte acum atât ca sediu înregistrat legal al corporaţiei din Pennsylvania (Societatea de Biblie şi tratate Turnul de Veghere), precum şi ca Sala Împărăţiei.

STÂND ÎN APĂRAREA ADEVĂRULUI (1890-1908)

După ce Societatea Turnul de Veghere a martorilor lui Iehova a rezistat în mod surprinzător conflictelor puerile caracteristice noilor începuturi, mai vechile organizaţii religioase apostate nu puteau crede ceea ce vedeau, 'căci iată! această „voce milenară" nu s-a stins imediat după chinurile naşterii, asemenea tuturor celorlalte. Dar ce cutezanţă au aceştia – aceşti „Russellişti", „studenţi ai Bibliei" sau cum li se spune – ei rămân în picioare asemenea tinereţii adolescentine a unei organizaţii pline de îndrăzneala de a ne provoca şi de a ne demasca pe noi, cei „mai bătrâni," cei hirotonisiţi, clerul recunoscut al creştinătăţii! Vocea lor a devenit mai mult decât simple şoapte; căci acum ei vorbesc cu îndrăzneală în multe locuri, spunând despre noi că învăţăturile pe care le oferim oamenilor nu

sunt în armonie cu Biblia şi că poziţia noastră ca purtători de cuvânt pentru Cristos este obraznică. Lucrurile au mers prea departe; Societatea Turnul de Veghere trebuie să fie distrusă acum, până când nu ajunge prea numeroasă pentru a o putea manevra."

Având astfel de sentimente, elementele protestante ale creştinătăţii, asemenea unui 'leu care răcneşte', au pornit un atac pentru a distruge Societatea Turnul de Veghere, care era asemenea tânărului Samson. Dar rămânând în apărarea adevărului, martorii moderni „Samson" au avut spiritul lui Iehova asupra lor pentru a putea reduce la tăcere pe acest „leu" atacator. – Jud. 14:5, 6, *NW*; *RS*.

Încet dar sigur, prin intermediul revistei *Turnul de veghere*, au început să circule în lumea întreagă multe tratate noi din Biblie ale Societăţii, precum şi cărţi legate de studiu şi a continuat ieşirea unşilor adevăraţi ai lui Iehova din organizaţiile religioase apostate. Aceştia au devenit asociaţi în noi grupe mereu în creştere, asupra lor fiind pusă treptat responsabilitatea de a predica, distribuind mesajul tipărit; mai întâi au făcut aceasta într-o mică măsură, printre prieteni, iar mai târziu au făcut-o public, cu un mai mare curaj. Credinţa şi faptele lor de predicare au făcut să crească numărul celor care au părăsit cugetarea babiloniană religioasă, pentru a accepta adevărul puternic al Bibliei. În timpul acela ei au ajuns să cunoască faptul că nu există nici o „treime"; că omul nu posedă un „suflet nemuritor", ci el *este* un suflet şi este muritor; că plata păcatului este moartea, nu „chinul veşnic în iazul cu foc"; că botezul prin cufundare este potrivit; că toţi cei care se consacră viului Dumnezeu şi sunt născuţi de El, prin spiritul Său sfânt, trebuie să fie „credincioşi până la moarte", ca urmaşi ai Fiului Său, Isus Cristos, pentru a intra în împărăţia cerului, iar în timpul mileniului sau domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos pământul va fi adus la o stare a paradisului Edenic, fiind făcut potrivit ca locuinţă veşnică a omului perfect. Acesta era mesajul care a început să circule în milioane de exemplare tipărite, speriind şi deranjând clerul creştinătăţii.

De-a lungul anilor au fost produse de C. T. Russell alte cinci volume legate din seria intitulată „Studii în Scripturi", fiecare dintre acestea având rol în adunarea mai multor creştini unşi în asociere cu Societatea Watch Tower. Volumul 2, *Timpul este aproape*, a apărut în anul 1889; volumul 3, *Să vină Împărăţia Ta*, în anul 1891; volumul 4, *Bătălia Armaghedonului* (numită la origine „Ziua de răzbunare"), în 1897; volumul 5, *Împăcarea dintre Dumnezeu şi om*, în 1899; şi în cele din urmă volumul 6, *Creaţiunea cea nouă*, în 1904. Autorul a promis un al şaptelea volum, dar n-a mai supravieţuit să-l scrie.

În special, de la începutul anilor '80, publicaţiile Societăţii circulau în Europa, acolo unde grupuri mici de studenţi ai Bibliei se adunau împreună. Astfel că, în anul 1891, Russell, ca şi preşedinte al Societăţii, a făcut prima sa călătorie în străinătate, pentru a stimula şi a creşte interesul în ţările din afara Statelor Unite şi a Canadei. Pentru acest tur de misionariat au fost puse deoparte două luni. Din New York, grupul lui Russell a călătorit spre Belfast, Irlanda. De acolo, după o întâlnire cu prietenii, ei au mers să viziteze alte grupuri şi locuri istorice din Scoţia, Glasgow şi Edinburgh; Apoi au plecat spre Copenhaga, Danemarca; a urmat Berlinul şi Leipzig din Germania; Viena, Austria; Kischenev, Russia;

Cuprins

Constantinopol, Turcia; Atena, Grecia; Ierusalim, Palestina; Cairo şi piramidele din Egipt; Roma, Italia; Berna, Elveţia; Paris, Franţa; Bruxel, Belgia; Amsterdam, Olanda; apoi spre Londra şi Liverpool; El raportează despre acest tur pe care l-a făcut:

„Nu vedeam nici o cale ca adevărul să pătrundă în Russia … nimic care să ne încurajeze să sperăm că vom secera ceva în Italia, Turcia, Austria sau Germania. … Italienii au fost atâta timp sub influenţa nocivă a papalităţii, pentru ca ei, asemenea francezilor, să se întoarcă dintr-o dată … Dar Norvegia, Suedia, Danemarca, Elveţia şi mai ales Anglia, Irlanda şi Scoţia, sunt terenuri cu oameni binevoitori care aşteaptă să fie secerate". După vizita lui Russell a fost înfiinţat în Anglia un loc pentru depozitarea publicaţiilor; apoi, în anul 1900, a fost înfiinţat acolo primul birou de filială al Societăţii, la Gipsy Lane nr. 131, Forest Gate, East London.

După această călătorie în străinătate, s-au făcut aranjamente pentru a începe publicarea de numeroase broşuri şi cărţi în limba germană, franceză, suedeză, dano-norvegiană, poloneză, greacă şi mai târziu în italiană. Este interesant, de asemenea, de amintit că odată cu numărul din 1 ianuarie 1892, *Turnul de veghere* a început (timp de mulţi ani, până în anul 1927 a continuat cu regularitate) să publice în fiecare număr „Lecţii internaţionale pentru şcoala de duminică", prin care se făcea un scurt studiu comentariu al „textului de aur" ales de denominaţiunile protestante pentru fiecare temă programată de duminica.

„Idei semnificative desemnate să ajute pe aceia dintre cititorii noştri care participă la orele de studiu din Biblie unde se predau aceste lecţii; ca ei să devină capabili să conducă şi pe alţii spre plinătatea evangheliei".

Acum devenea evident faptul că era necesar să se ţină adunări în diferite părţi ale ţării, altele decât cele din Pittsurgh, unde avea loc celebrarea Memorialului, aşa cum era obiceiul de câţiva ani. Aşadar, în anul 1893 a fost aranjată o adunare în Chicago, 20-24 august, unde se prezenta Expoziţia columbiană (deosebită în lume) în acea vară. Cei care călătoreau spre Chicago pentru această adunare puteau astfel să obţină bilete de călătorie la preţuri speciale.

„Numărul participanţilor a fost de aproape 360 … După [rugăciunea de dimineaţă din fiecare zi] urma o vorbire de aproape o oră şi jumătate, apoi programul se întrerupea pentru masa de prânz, după care după-amiaza, de la 2 la 5, era consacrată răspunsurilor la întrebările publicului. Ultima zi a fost consacrată interesului pentru lucrarea de pionierat; în ziua imediată încheierii adunării, unii dintre pionierii experimentaţi au rămas împreună cu cei care au avut mai puţin sussces şi cu începătorii şi au ţinut o şcoală de colportori – au dat instrucţiuni, au atras atenţia asupra metodelor bune şi a metodelor rele, asupra mijloacelor şi a expresiilor folosite …[Au participat aproape 50 de pionieri]. Biserica baptistă din Chicago a fost foarte amabilă şi ne-au lăsat să folosim clădirea unde ei făceau botezul; dintre toţi participanţii, şaptezeci şi-au simbolizat botezul în moartea lui Cristos prin cufundarea în apă. Proporţia fraţilor şi a surorilor a fost aproape egală, iar vârsta lor era cuprinsă între 17 şi 70 de ani".

Cuprins

La sediul principal al Societăţii au continuat să sosească multe scrisori ce arătau starea inimii celor chemaţi să se asocieze ca predicatori unşi ai lui Iehova ai veştii bune. Mai jos este dată o scrisoare interesantă din anul 1884, asemenea multor scrisori ce se primesc încă de Societate până în această zi, de la persoane cu bunăvoinţă faţă de Iehova:

„Domnilor: Vă trimit din New York suma de 6 $, pentru care vă rog să-mi trimiteţi [revista] Turnul de veghere al Sionului pe un an de zile, precum şi mai multe exemplare din *Zorile mileniulu.* În loc să vă explic de ce fac această comandă pentru literatură, doresc să spun că, acum aproape două luni, au venit la biroul meu să vândă acele cărţi două tinere doamne [pioniere ale Turnului de Veghere]. Eram foarte ocupat când ele le prezentau; văzând că cele care vindeau acele cărţi erau doamne, am cumpărat trei volume, gândind că dacă fac aşa, le ajutam la nevoie. De atunci am ajuns la concluzia că acele doamne mi-au adus 'veşti de mare bucurie'. Am luat cărţile acasă şi m-am gândit puţin la ele, până acum câteva săptămâni, când am avut ceva timp liber, am început să citesc primul volum, care a fost atât de interesant încât nu m-am putut opri. Rezultatul este că draga mea soţie împreună cu mine am citit cu cel mai adânc interes aceste cărţi, pe care le considerăm ca fiind trimise de Dumnezeu şi o mare binecuvântare că noi am avut oportunitatea să venim în contact cu ele. Ele sunt într-adevăr un 'ajutor' pentru studiul Bibliei. Marile adevăruri descoperite prin studiul acestei serii ne-a răsturnat pur şi simplu aspiraţiile noastre pământeşti; realizând, într-o oarecare măsură, marea oportunitate de a face ceva pentru Cristos, noi intenţionăm să ne folosim de această oportunitate distribuind aceste cărţi, mai întâi printre rudele şi prietenii noştri cei mai apropiaţi şi apoi printre cei săraci care doresc să le citească dar nu au posibilitatea să le cumpere; pentru acest motiv dorim aceste exemplare suplimentare. Al vostru, etc".

Această scrisoare era semnată de judecătorul J. F. Rutherford, care s-a consacrat lui Dumnezeu doisprezece ani mai târziu şi a intrat în serviciul cu timp integral la sediul din Pittsburgh sau „Casa Bibliei", ca şi consilier legal al Societăţii, iar mai târziu, în anul 1917 a devenit al doilea preşedinte al Societăţii, după moartea lui Russell.

(Va urma)

[Note de subsol]

Turnul de veghere, ianuarie 1885, p. 1.
Carta, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere p. 1-3.
Secerători, 1894. P. 107, 114, 115; W iulie 1886, p. 1; august 1886, p. 1.
Planul divin al vârstelor, p. 307, 338, 342; W 15 august, 1911, p. 320, 329.
W decembrie 1884, p. 1; martie 1887, p. 1.
W ianuarie 1890, p. 1; 1 septembrie, 1900, p. 260, 272 (imagine).
Iniţial drepturile de proprietate erau deţinute de editura Turnului, o chestiune administrată personal de C. T. Russell. În aprilie 1898 această proprietate şi imobilul a trecut, prin lege, în proprietatea corporaţiei Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. W din 15aprilie, 1898, p. 114; W 15 decembrie, 1898, p. 369.

Cuprins

W 1 ianuarie, 1892, p. 9, 10.
Cartea anuală din 1954, p. 275; W 15 decembrie, 1954, p. 745-747 (imagine); *Cartea anuală* din 1955, p. 275.
W noiembrie 1891, p. 148; W iulie 1891, p. 95.
W 15 mai, 1900, p. 146.
W 15 noiembrie, 1927, p. 338, 347; compară cu W 1 decembrie, 1927, p. 354, ¶1.
W 1 ianuarie, 1892, p. 13.
W 1 şi 15 septembrie, 1893, p. 280.
W 15 aprilie, 1894, p. 127.

„TIPUL CORECT DE SLUJITOR”

Termenul de slujitor (limba greacă: *diákonos*), aşa cum este folosit în Scripturile Greceşti înseamnă, literalmente, un serv. (1 Tim. 4:6, *NW*) Acesta se referă aici la o persoană care este un slujitor public al lui Iehova, şi care este hirotonit de El, după ce în primul rând a făcut pasul de a se dedica printr-un acord solemn să facă voinţa lui Dumnezeu. Un astfel de slujitor, pentru a se dovedi demn de nume şi pentru a păstra favoarea divină, se va strădui, în mod loial, să îndeplinească orice porunci şi responsabilităţi îi sunt date de către „autorităţile superioare.” Un astfel de slujitor, în mod inevitabil, va dovedi, de asemenea, că el calcă îndeaproape pe urmele lui Isus Cristos, principalul slujitor al lui Dumnezeu, şi, ca şi El, va recunoaşte obligaţia anterioară de a fi un propovăduitor al veştii bune a împărăţiei stabilite a lui Iehova prin Cristos. Astfel, asemenea lui Isus, el se va dovedi a fi unul dintre martorii lui Iehova, care depune mărturie despre adevăr. — Rom. 13:1; Ioan 18:37, *NW*; Isa. 43:10, *AS*.

[2] Dar, cu toate că sensul esenţial ataşat termenului de slujitor este acela de servitor, sau chiar cel de sclav, totuşi nu neagă posibilitatea ca un astfel de slujitor să fie plasat într-o poziţie de responsabilitate însemnată, care implică supravegherea şi protecţia altora. Scripturile de la Matei 24:45-47, citate la încheierea articolului precedent, sunt un bun exemplu al acestui lucru, împreună cu ceea ce a spus Isus în parabola analizată îndeaproape. — A se vedea Matei 25:21, 23, *NW*.

[3] Încă de când oamenii au locuit împreună, fie în viaţa de familie sau în viaţa naţională sau comunală de orice fel, a fost întotdeauna nevoie de o anumită formă de organizare a societăţii. Acest lucru a însemnat că cineva a fost plasat într-o poziţie de autoritate şi de conducere, fiind responsabil pentru instruirea celorlalţi şi conducându-i în mod corect. Un astfel de aranjament are aprobarea lui Dumnezeu, pentru că, începând în special cu Noe şi continuând cu Avraam şi fiii săi, toate relaţiile lui Dumnezeu cu aceşti oameni şi asociaţii lor s-au bazat pe o recunoaştere a formei societăţii patriarhale, care a fost apoi dobândită. — A se vedea *Turnul de veghere*, 15 iulie 1952.

Cuprins

[4] Să luăm pe Noe, de pildă, drept un exemplu de bună conducere, în ce priveşte în primul rând adevărata închinare a lui Iehova. Mai mult, el trebuie să fi făcut o treabă minunată în modul de educare a celor şapte persoane sub conducerea familiei sale, fiecare de partea lui respectiv, în sarcina uluitoare şi extrem de neobişnuită şi exigentă de a construi acea barcă uriaşă. Amintiţi-vă, de asemenea, de toată batjocura şi opoziţia cu care s-au confruntat. Ce curaj combativ a afişat Noe datorită credinţei sale puternice, şi ce tenacitate a scopului şi iubire tandră a manifestat pentru cei care îi avea în îngrijirea lui, în timp ce „construia o arcă pentru salvarea familiei sale." —Evrei 11:7, *NW*; Gen. 6:9; 8:20.

[5] Avraam, de asemenea, a fost un exemplu grandios de conducere credincioasă, din nou, în primul rând cu privire la închinarea pură a lui Iehova. Nu numai că el a dat un exemplu corect al propriei sale direcţii de conduită, ci există dovada faptului că el şi-a educat şi condus în mod desăvârşit toată familia, inclusiv sute de sclavi, în ascultare credincioasă, în lupta în interesul cauzei drepte a lui Iehova, de asemenea, în îndeplinirea cerinţelor teocratice. (Gen. 14:13-20; 17:9-14, 22-27). Dar în timp ce vorbim de sclavi, dorim să ne reamintim de cel care era cel mai bătrân slujitor din familia lui Avraam. Lui i-a fost încredinţată misiunea de a face o călătorie la rudele propriului său stăpân, la Haran şi, sub îndrumarea angelică, să găsească şi să aducă înapoi cu el o femeie care să fie o soţie pentru Isaac, fiul lui Avraam. Consemnarea arată că acest slujitor şi-a respectat foarte mult responsabilitatea, şi a fost prevăzător, urmărind cu atenţie fiecare detaliu în îndeplinirea responsabilităţii lui. El nu avea încredere în înţelepciunea lui, ci cu aceeaşi credinţă ca şi cea a stăpânului său, el a căutat îndrumare divină în acest sens. — Gen. 24:1-27

[6] Astfel, fie că luăm în considerare cuvintele lui Isus şi ale apostolilor, fie ne întoarcem la primele umbre ale istoriei umane consemnate în Scriptură; fie este vorba despre lucrarea practică, manuală, precum cea a construiri unei bărci, fie misiunea delicată a găsirii unei soţii pentru fiul şi moştenitorul stăpânului său, nu există nici o îndoială că slujitorii şi sclavii lui Iehova au fost adesea puşi în poziţii de mare responsabilitate, care le-au cerut manifestarea calităţilor veritabile de conducere. Dar în ceea ce priveşte pe poporul lui Iehova astăzi?

UN SLUJITOR AL INSTRUIRII

[7] Astăzi, ca niciodată înainte în istoria omenirii, există o lucrare extraordinară care urmează să se facă chiar aici, pe acest pământ, de către cei care au ajuns la o cunoştinţă a adevărului şi care au văzut şi făcut pasul dedicării. Aţi făcut acest pas, aţi făcut un jurământ, astfel intrând în serviciul lui Iehova pentru totdeauna, ca un sclav teocratic al Lui? Aţi putea spune, 'Da, am făcut acest pas, dar eu nu sunt unul din clasa rămăşiţei unse; şi cu multele mele limitări şi îndatoriri seculare nu am nici o altă obligaţie decât participarea la întâlniri şi participarea în lucrarea de mărturie, după cum mi se oferă ocazia.' Sau aţi putea spune: 'Eu sunt o soră într-o adunare unde sunt fraţi în toate poziţiile responsabile, şi, prin urmare, nu este necesar şi nici nu ar fi corect din partea mea să mă comport ca un lider în nici un fel.' Ei bine, să cercetăm această problemă puţin mai atent.

Cuprins

[8] După cum scripturile deja analizate arată în mod clar, există o lucrare urgentă şi mare care urmează să fie făcută în aceste zile din urmă în declararea adevărului, mesajului Împărăţiei, şi în anunţarea avertismentului despre condamnarea Babilonului şi nevoia imperativă de a fugi acum! Dar acest lucru încheie însărcinarea noastră? Nu, există o altă lucrare care urmează să fie făcută în interesul celor care suspină şi gem din cauza nelegiuirilor comise în Creştinătate şi care sunt gata să ţină seama de mesajul de avertizare. După cum ştiţi, aceşti oameni buni sunt, în general, găsiţi într-o stare spirituală de beţie şi înfometată, astfel că ei cunosc puţin sau nimic din adevărurile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu, şi nu au nici o idee despre organizaţia teocratică a lui Iehova, Sion, ca locul spre care aceştia ar trebui să fugă pentru protecţie. Prin urmare, noi trebuie să ne ocupăm cu ajutarea acestor oameni, nu numai pentru a le oferi o cunoştinţă a adevărului, ci, de asemenea, de a-i ajuta să înţeleagă ceea ce ar trebui să facă în legătură cu acesta, ajutându-i să vină pe calea care duce de la Babilon în Sion, adunaţi în cele din urmă sub conducerea protectoare a Semnalului înălţat, Isus Cristos, Regele care domneşte. Putem spune oare acum că ne-am îndeplinit însărcinarea în interesul acestor alte oi, care vor fi în cele din urmă în interiorul aranjamentului „unei singure turme cu un singur păstor”? — Ezec. 9:4; Isa. 62:10, *AT*; Ioan 10:16, *NW*.

[9] Întorcându-ne din nou la Biblie pentru răspunsul nostru, vom găsi în mod repetat această formă de argumentare, atât în învăţătură cât şi în exemplu, arătând că cei care acceptă adevărul Evangheliei, mesajul luminii, trebuie să devină ei înşişi purtători ai luminii. Aceştia trebuie să fie gata să fie precum David, care a fost una dintre oile lui Iehova, dar care, în cele din urmă, a fost chemat să fie păstorul Israelului, moştenirea lui Iehova, după ce a fost educat cu calităţile corecte pentru a se îngriji de oile literale ale tatălui său. (Ps. 23:1; 78:70-72) Sau, cu alte cuvinte, cei care şi-au manifestat credinţa până au ajuns să se dedice pentru a face voinţa lui Dumnezeu trebuie, de acum înainte, să dovedească acest fel de credinţă corectă prin fapte corespunzătoare, „căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, iar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare.” Acelaşi principiu a fost demonstrat de către Isus prin modul în care s-a comportat cu primii Săi discipoli. Faptul că ei l-au acceptat drept Mesia nu a fost suficient. El nu şi-a dorit ca ei să fie doar credincioşi. În schimb, El i-a chemat imediat din ocupaţia lor obişnuită, cum ar fi pescuitul, şi a început să îi instruiască „pentru a deveni pescari de oameni.” El a arătat că cei care ‘aud cuvântul cu o inimă curată şi bună’ trebuie să ‘îl păstreze şi să aducă roade cu răbdare.’ Spunându-le despre responsabilitatea care apare astfel, el a spus: „Fiţi atenţi cum ascultaţi; pentru că celui ce are i se va mai da,” şi accentuând legătura strânsă dintre El şi aceşti discipoli receptivi, El a spus: „Mama mea şi fraţii mei sunt cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl respectă.” Pe scurt, orice fel de credincios adevărat trebuie să fie instruit pentru a deveni tipul corect de slujitor. — Rom. 10:10; Marcu 1:17, Luca 8:15-21, *NW*; Mat. 5:14; Iac. 2:17.

[10] Dacă principiul tocmai declarat a fost adevărat în vremea lui Isus, şi cu atât mai mult după ce spiritul sfânt care împuterniceşte a venit peste acest grup

Cuprins

timpuriu de credincioşi, cu cât mai multă forţă se aplică acelaşi principiu în aceste zile ale împlinirii finale a profeţiei lui Ioel, după cum a fost citat de Petru în ziua Cincizecimii! Atunci, aici, avem răspunsul la întrebarea noastră. Cei care au răspuns propovăduirii adevărului trebuie să fie instruiţi şi educaţi pentru a deveni predicatori capabili şi demni de încredere ai aceluiaşi mesaj al Împărăţiei. Datorită măreţei lucrări care urmează să fie săvârşită pretutindeni în lume, şi datorită avantajului care va însemna pentru ei, este vital ca toţi cei care vin la adevăr să înveţe cum să participe, în mod activ, la „slujba împăcării," şi să înveţe cum să adreseze o rugăminte eficientă celorlalţi, printr-o expunere corespunzătoare a „mesajul împăcării." De aceea, Pavel scrie în legătură tocmai cu acest lucru: „Colaborând împreună cu el, vă implorăm, de asemenea, să nu acceptaţi bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu ca să rataţi scopul Său." —2 Cor. 5:18 la 6:1, *NW*; Faptele 1:8, 2:17, 18.

[11] Toate acestea ne fac să înţelegem în mod irezistibil nevoia imperativă pentru o lucrare de instruire intensivă, făcută în interesul tuturor celor care vin în organizaţia lui Dumnezeu, Sion. În primele zile cei care au devenit „concetăţeni" şi „membri ai casei lui Dumnezeu" au „fost zidiţi [instruiţi şi educaţi] pe temelia apostolilor şi a profeţilor, ... fiind zidiţi împreună ca să fie un loc în care să locuiască Dumnezeu, prin spirit." Folosind exact aceleaşi simboluri ale casei şi oraşului lui Dumnezeu, şi vorbind despre programul de instruire pentru aceste „zile din urmă," atunci când „casa lui Iehova va fi stabilită pe vârful munţilor," Isaia a scris: „Multe popoare se vor duce şi vor spune: Veniţi, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov; şi el ne va învăţa căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale: căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim cuvântul lui Iehova." —Efes. 2:19-22, *NW*; Isa. 2:2, 3, *AS*.

[12] Dar cine va da toate aceste învăţături şi va face toate aceste instruiri? Doar bărbaţii maturi, membrii de parte bărbătească ai adunării, numiţi de Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghe ca slujitori în funcţii specifice, împreună cu reprezentanţii călători ai Societăţii, numiţi ca servi de circuit şi district? Dacă acestea au fost răspunsurile, atunci, având în vedere numărul mare al altor oi ale Domnului care răspund acum glasului Său în fiecare ţară, aceasta ar însemna, în mod inevitabil, că majoritatea acestora ar trebui să aştepte foarte mult timp înainte ca ei să poată primi ajutorul şi instruirea personală necesare care să le permită să devină propovăduitori şi vestitori demni de încredere şi cu regularitate. Mai mult, nu este adevărat că, chiar şi printre cei care au fost asociaţi cu organizaţia de ceva timp, există multe persoane care încă au nevoie de mult ajutor? Răspunsul corect şi practic, prin urmare, este acela că toţi cei care sunt statornici în adevăr, indiferent că sunt bărbaţi sau femei, pot lua parte la această lucrare vitală de instruire a altor persoane care nu sunt atât de avansate ca ei.

[13] Cu toate acestea, nu este lăsat în seama modului democratic, liber de a decide pentru el însuşi dacă este în poziţia de a instrui pe alţii şi să judece singur cine are nevoie de ajutor şi cum ar trebui să fie făcut. În schimb, într-un mod cu adevărat teocratic, aşa cum îşi vor aminti cei care au fost la acea adunare mare de la Stadionul Yankee, din anul 1953, această problemă a fost întâmpinată şi tratată

Cuprins

într-un mod realist, atunci când a fost anunţat un program intensiv de instruire din casă în casă. Cu această ocazie s-a arătat cu convingere că fiecare vestitor ar trebui să fie capabil să propovăduiască vestea bună într-un mod eficient, din casă în casă, şi aceasta în mod regulat. Noile aranjamente au fost apoi explicate, astfel încât toţi servii numiţi să poată da atenţia necesară acestei lucrări. La rândul lor aceşti slujitori urmau să invite alte persoane în adunare, care sunt întărite în adevăr şi demne de încredere în serviciu, pentru a-şi asuma privilegiul şi responsabilitatea de instruire a uneia sau mai multora dintre aceste persoane lipsite de experienţă sau slabe care aveau nevoie de o mână de ajutor. Întrucât acest program de instruire este acum în funcţiune de ceva timp, există orice posibilitate, prin urmare, să vi se ceară să luaţi parte în această lucrare, demonstrând că sunteţi un vestitor demn de încredere, chiar dacă nu faceţi parte din rămăşiţa unsă, sau chiar dacă sunteţi o soră dintr-o adunare care are un număr de membri de sex masculin calificaţi.

RESPONSABILITATE INDIVIDUALĂ

[14] Eşti unul dintre slujitorii numiţi direct de către Societate? Sau eşti unul dintre cei invitaţi de către aceşti slujitori să iei parte în această activitate de instruire? Dacă da, vrem să apelăm la tine pentru a fi „felul corect de slujitor," la fel cum Pavel l-a îndemnat pe Timotei. Nu refuza sau nu da înapoi, devenind leneş în această privinţă, pentru că ştii că Iehova condamnă o astfel de atitudine. (Luca 9:62; Evrei 6:11, 12) Pe de altă parte, nu fii mândru dacă o astfel de responsabilitate îţi este dată, ci încearcă să ai o minte sănătoasă şi să obţii o viziune echilibrată asupra acestei chestiuni. Vei găsi îndemnul lui Pavel la Romani 12:3-8, cel mai adecvat în acest sens. Studiază-l atent şi reţine-l. Nu face greşeala liderilor lumeşti care au tendinţa de a merge la extreme, fie într-un mod galant care te conduce de la o poziţie sigură la coadă, fie mergând ţanţoş înainte într-un spirit de ambiţie mândră. Adu-ţi aminte, mai degrabă, de spiritul organizaţiei lui Dumnezeu, de spiritul de luptă în interesul celor care au nevoie de protecţie, de spiritul iubirii şi al smereniei, aşa cum a fost arătat de către Învăţător şi Stăpân, care a spălat picioarele celor cărora le arăta felul corect de conducere. Aşa cum Pavel a scris din nou: „În iubire frăţească, fiţi plini de afecţiune tandră unii faţă de alţii. În a vă arăta onoare unii altora, fiţi primii. Nu fiţi delăsători în activitatea voastră. Fiţi înflăcăraţi de spirit. Fiţi sclavi ai lui Iehova." Ţinând minte aceste lucruri, nu veţi fi niciodată aroganţi, pretenţioşi sau nerăbdători cu cei de care trebuie să aveţi grijă, ci veţi manifesta aceeaşi tenacitate şi blândeţe pe care au arătat-o marii Lideri, Iehova şi Fiul său preaiubit, Isus Cristos. — Rom. 12:10, 11, *NW*; Ioan 13:12-17.

[15] Dar poate că încă vă mai simţiţi nepotriviţi sarcinii de a ajuta la instruirea altcuiva, gândindu-vă că sunteţi prea implicaţi în această activitate, având în vedere utilizarea corectă a tuturor elementelor echipamentelor furnizate de către organizaţie, de asemenea, opoziţia şi întrebările spinoase ce vor fi probabil întâmpinate în lucrarea din casă în casă. În replică vă amintim ultimul cuvânt al lui Isus către discipolii Săi: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i .. [şi] învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit." Ei nu

Cuprins

urmau să-şi facă filiale proprii, ci, aşa cum ei înşişi au fost bine învăţaţi cum să îndeplinească serviciul, în ascultarea poruncilor lui Cristos, exact aceleaşi lucruri urmau să-i înveţe pe alţii să le respecte; nimic mai mult, nimic mai puţin. În mod sigur, nu ar trebui să fie prea dificil să ajuţi pe altcineva în acelaşi mod cum tu însuţi ai fost instruit, mai ales atunci când îţi aminteşti că astăzi, la fel ca în primele zile, există acei slujitori în diferite poziţii, desemnaţi de către organizaţie în special „în vederea instruirii celor sfinţi pentru lucrarea de slujire." Desigur, nu trebuie să încerci să faci această lucrare cu puterea şi înţelepciunea ta. Chiar şi Isus, Slujitorul perfect, s-a bazat în întregime pe spiritul şi Cuvântul Tatălui Său pentru a-l susţine şi a-l îndrepta, în împlinirea însărcinării Lui. — Mat. 28:19, 20; Efes. 4:12, *NW*.

[16] Pentru a te ajuta în menţinerea unui punct de vedere corect şi echilibrat în serviciul tău, vom sublinia în continuare faptul că aceasta nu este o chestiune de a compara o poziţie cu o alta în activitatea de instruire. Indiferent că eşti un misionar, sau un serv de circuit sau district, sau o soră căreia i s-a cerut de către servul adunării să dea o mână în ajutorarea unei alte surori mai puţin experimentată, calităţile de lider necesare sunt aceleaşi în fiecare caz. Sunteţi precum un administrator, şi „ceea ce se caută la un administrator este să fie găsit credincios." Confirmând acelaşi principiu, Isus a spus: „Persoana credincioasă în foarte puţin este credincioasă şi în mult şi persoana care este nedreaptă în foarte puţin este nedreaptă şi în mult." —1 Cor. 4:2; Luca 16:10, *NW*. A se vedea, de asemenea, Mat. 25:14-30, *NW*.

[17] Pe măsură ce ne apropiem de încheierea acestui studiu dorim să vă amintim cuvintele lui Pavel către Corinteni: „Chiar dacă aţi avea zece mii de tutori în Cristos, cu siguranţă că nu aveţi mulţi taţi, fiindcă în Isus Cristos eu am devenit tatăl vostru, prin vestea cea bună." (1 Cor. 4:15, *NW*). Care este diferenţa dintre un tutore şi un tată? Un tutore plătit este în primul rând preocupat cu îndeplinirea obligaţiilor sale, prin acordarea instruirii sau formării care i se cere, deşi el nu s-ar aştepta să aibă de repetat o lecţie de prea multe ori, din cauza încetinelii elevului său în a înţelege lucrurile. Şi-a făcut datoria, el este mulţumit, a terminat şi aşteaptă să fie plătit. Pe de altă parte, un tată adevărat este în primul rând preocupat, nu de el însuşi, ci să-şi ajute copilul să facă progrese reale şi din iubire, chiar mai mult decât îndatorirea, este pregătit să fie răbdător şi indulgent la nesfârşit, oferind cu dragă inimă şi în mod altruist ce are mai bun. Referitor la cum însuşi apostolul s-a dovedit a fi un tată pentru acei fraţi la Corint ne referim la cuvintele sale anterioare de la 1 Corinteni 4:11-13 (*NW*). Interesant, de asemenea, este să remarcăm următoarele sale cuvintele de la versetele 16 şi 17 cu referire la bine instruitul Timotei, pentru care Pavel a fost ca un tată adevărat. În ceea ce priveşte metodele de predare menţionate, o idee bună a acestora poate fi obţinută dintr-un studiu al celor două scrisori ale apostolului către dragul Timotei, unde observăm sfatul Scriptural sănătos, dat ca prevenire şi avertizare, cu detalii practice, care să-i ajute pe aceşti slujitori tineri să-şi împlinească în mod corespunzător responsabilităţile în instruirea altor persoane. Aşa cum Pavel spune: „Dându-le aceste sfaturi fraţilor, vei fi un bun slujitor al lui Isus Cristos, unul

Cuprins

hrănit cu cuvintele credinţei şi ale învăţăturii bune, pe care ai urmat-o îndeaproape." Da, Timotei a urmat cu credincioşie exemplul dat lui şi astfel a fost învăţat cum să devină un bun lider al celorlalţi slujitori. Noi toţi, de asemenea, dorim să acceptăm bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu în această zi şi să-i împlinim scopul de a fi instruiţi pentru a-i ajuta pe alţii, fiind astfel recunoscuţi drept predicatori ai veştii bune. — 1 Tim. 4:6, *NW*.

[18] Am dat deja ceva atenţie punctului de vedere profetic al Slujitorului şi Liderului lui Iehova, Isus Cristos, aşa cum a fost dezvăluit de profetul Isaia. Cu toate acestea, întrucât suntem încă în carne, să facem, în cele din urmă, o trecere succintă în revistă a ce fel de om, ce fel de lider, a fost Isus când era pe pământ cu discipolii Săi. Noi trebuie să îndepărtăm din minţile noastre orice impresii false dobândite din cărţile sau imaginile religioase, în care ideea transmisă este de multe ori că Isus a fost neobişnuit în aspectul său fizic, având un zâmbet magnetic căruia nimeni nu îi putea rezista şi o privire impunătoare că nici unul nu îndrăznea să nu-l asculte. Din contră, pare evident din părerea depreciativă despre El a celor din zona Sa natală că Isus nu-şi etala ostentativ sau impunea calităţile Sale perfecte, spre a fi observate de ceilalţi. Nu, el şi-a exercitat bunul simţ şi modestia perfecte. — Mat. 13:54-56.

[19] Dar gândind mai mult în termeni moderni, ni-L închipuim, oare, pe Isus ca un lider, păşind înainte, ultimul cuvânt în materie de eficienţă şi organizare, refractar la greşelile şi neajunsurile celorlalţi? Nu prea! Ţineţi minte, nu s-a pus niciodată problema în legătură cu abilităţile Sale perfecte în toate privinţele. Nu a fost nici o greşeală, nici o risipă şi nici un cuvânt greşit. Ci urmaşii Săi, în timp ce-L recunoşteau ca Domnul lor, nu au fost înspăimântaţi de personalitatea Lui, simţind că El era cu mult înaintea lor, ca şi cum făcea parte dintr-o categorie deosebită. Dimpotrivă, atât în spirit cât şi în acţiune era foarte aproape de urmaşii săi, prietenos şi abordabil, cu excepţia când ocazia era diferită. Şi acest gând de apropiere este una din ideile principale legate de conducere, ca atunci când un tată conduce un copil sau un câine conduce un om orb. Ce a spus Isus când a invitat unele persoane pentru a deveni discipolii Lui? Observaţi cuvintele Sale binevoitoare: „Veniţi la Mine, voi, toţi care trudiţi şi sunteţi împovăraţi, şi Eu vă voi înviora. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este plăcut şi sarcina Mea, uşoară." Acest lucru înseamnă că El a fost temperat, rezonabil, îndurător şi atent cu cei pe care El îi instruia. El nu era deranjat de fleacuri. El avea, de asemenea, o dispoziţie smerită în relaţia cu ei, fără idei măreţe despre el însuşi sau creându-şi o impresie de superioritate, chiar dacă era perfect. El a fost întotdeauna o companie înviorătoare, pentru că el a avut cu adevărat personalitatea cea mai frumoasă şi simpatică. Fariseii nu au avut această impresie, desigur, dar pentru moment limităm punctul nostru de vedere asupra lui Isus ca un lider şi formator al prietenilor Lui, discipolii. — Mat. 11:28-30, NW.

[20] Deşi Isus nu este vizibil pentru noi azi, ştim că în ceea ce priveşte personalitatea nu s-a schimbat nici o iotă. (Evrei 13:8). El este exemplul şi modelul nostru, şi cei care au privilegiul de a avea orice parte, mare sau mică, în a oferi o

Cuprins

conducere corectă a fraţilor lor ar face bine să urmeze acest exemplu îndeaproape. Atunci voi, ca şi Isus, veţi înviora întotdeauna pe fraţii voştri şi în acest fel veţi oferi ceea ce aveţi mai bun şi veţi obţine ce este mai bun de la ceilalţi. În folosul şi exemplul nostru, să ţinem mereu minte acea descriere inspirată a conducerii, în prezent împlinită de către Iehova prin intermediul „slujitorului" Său, Isus Cristos: „El îşi va hrăni turma ca un păstor, îşi va aduna mieii cu braţul Său şi îi va purta la sânul Său şi le va conduce cu grijă pe cele care au pui." —Isa. 40:10, 11, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum devine şi cum se dovedeşte cineva a fi un slujitor al lui Iehova?
2. I se poate da responsabilitate în serviciul lui Iehova unui serv sau unui rob?
3. Ce formă timpurie de societate a avut aprobarea lui Dumnezeu, şi ce a fost arătat în felul acesta referitor la conducere?
4. Cum a fost Noe un exemplu de conducere bună?
5. (a) În ce mod a fost Avraam un exemplu bun în această privinţă? (b) Ce însărcinare specială i s-a încredinţat celui mai în vârstă slujitor al lui Avraam?
6. Pe scurt, ce se poate învăţa de pe urma exemplelor deja luate în considerare?
7. Cu ce întrebări personale ne confruntăm astăzi şi cum am putea fi ispitiţi să le evităm?
8.(a) Ce lucrare trebuie să fie făcută în interesul celor cu bunăvoinţă din creştinătate? (b) Se va încheia lucrarea noastră atunci când aceştia vor fi adunaţi în Sion?
9. Ce principiu se aplică la toţi credincioşii adevăraţi şi cum este demonstrat acesta în Scripturi?
10. Cum are astăzi o aplicare particulară acest principiu?
11. Citaţi alte scripturi care accentuează necesitatea unei lucrări de instruire astăzi.
12. Dacă această lucrare se limitează la servii numiţi ai Societăţii, ce dificultăţi sunt întâmpinate şi la ce concluzie duc?
13. Cum a fost rezolvată necesitatea de a realiza lucrarea de instruire într-un mod teocratic?
14. Ce lucruri trebuie să fie respectate şi ce lucruri trebuie să fie evitate pentru a fi „felul corect de slujitor"?
15,16. (a) Ce ajutor şi încurajare oferă Scripturile pentru a face faţă acestei lucrări de instruire? (b) La ce responsabilitate trebuie să se facă faţă în acelaşi timp?
17. (a) Cum trebuie să fie înţelese cuvintele lui Pavel de la 1Corinteni 4:15? (b) Ce se poate afla despre Timotei în această privinţă?
18. Cum trebuie să fim atenţi când ne formăm o imagine mentală a lui Isus când a fost pe pământ?

Cuprins

19. Ce fel de lider s-a dovedit a fi Isus şi cum arată acest lucru propriile lui cuvinte?
20. Ce lucruri trebuie să fie ţinute minte, pe măsură ce înaintăm în lucrarea de instruire?

Pe cine credeţi voi?

Conform unei enciclopedii religioase renumite, doctrina trinităţii este că „Persoanele sunt co-eterne şi co-egale: sunt la fel, fără început şi omnipotente". Totuşi, Isus a spus tocmai contrariul: „Tatăl este mai mare decât Mine"; El S-a numit pe Sine „începutul creaţiei lui Dumnezeu"; şi le-a spus urmaşilor Săi: „Eu nu fac nimic de la Mine, ci spun lucrurile acestea aşa cum M-a învăţat Tatăl". Având în vedere această contradicţie, cine credeţi că ştia mai multe în această privinţă, Isus sau oamenii care au dezvoltat doctrina trinităţii? – Ioan 14:28; Apoc. 3:14; Ioan 8:28, *NW*.

Schimbarea semnului după trei luni

Un slujitor cu timp integral dintr-o provincie din Havana, Cuba, relatează următoarea experienţă: „În timp ce mergeam din casă în casă răspândind mesajul împărăţiei lui Dumnezeu în oraşul Jaruco, în urmă cu trei luni, am ajuns la o casă cu o tablă pe care scria: „Citeşte Biblia şi crede în Cristos şi sufletul tău va merge în cer. Eu sunt protestant". Proprietarul casei a arătat un adevărat interes faţă de mesajul împărăţiei lui Dumnezeu, aşa că am început un studiu biblic împreună, folosind ca manual *Să fie Dumnezeu adevărat*. Ieri, când am mers la casa lui pentru studiu biblic, am observat că schimbase mesajul scris pe tablă. Acum scria: „Citeşe Biblia şi învaţă despre împărăţia lui Dumnezeu ca să trăieşti în Noua Lume. Eu sunt un martor al lui Iehova". Într-adevăr, nu durează mult timp ca oamenii cu bunăvoinţă, iubitori ai dreptăţii, să preţuiască adevărul, să ia atitudine şi să mărturisească public acest lucru.

Care sunt motivele pentru care a fost schimbată data la care se crede că a fost creat Adam, de la 4028 î.C. la 4026 î.C. şi recent, în cartea intitulată *Ceruri noi şi un pământ nou*, la 4025 î.C.?

Datorită marelui interes faţă de cronologia biblică, noi publicăm aici unele însemnări pe această temă, care trec dincolo de cele necesare, pentru a răspunde la această întrebare.

Cuprins

Cronologia biblică este un studiu interesant prin intermediul căruia evenimentele istorice şi profetice ale Bibliei sunt aşezate în ordinea în care s-au plasat pe axa timpului. Există unele probleme în ceea ce priveşte cronologia biblică, ce fie sunt elucidate doar atunci când vine vremea împlinirii profeţiilor respective ale lui Iehova, fie sunt lămurite cu ajutorul erudiţiei biblice avansate, a descoperirilor arheologice, sau a unei traduceri mai bune a Bibliei, care să redea mai clar consemnările în limba originală. În acest punct trebuie să admitem că încă mai există unele probleme greu de înţeles în cronologie, în Biblie, probleme minore care nu au fost clarificate încă. Totuşi, în general, Societatea Turnul de Veghere a făcut eforturi pentru a menţine pe asociaţii ei la curent cu cele mai recente scrieri de specialitate pe tema cronologiei biblice care sunt în concordanţă cu evenimentele istorice şi profetice consemnate în Scripturi.

Cronologia biblică demnă de încredere necesită determinarea anumitor date Absolute. Datele Absolute sunt puncte iniţiale care coincid cu datele istorice seculare dovedite, de la care o serie de alte date biblice pot fi calculate cu exactitate, în trecut sau în viitor, în funcţie de punctul de referinţă. Pentru partea Bibliei din Scripturile Greceşti avem ca dată Absolută ziua de 19 august din anul 14 A.D. în calendarul iulian (sau 17 august în calendarul Gregorian) în care Cezar August a murit şi a fost urmat de Tiberius, următorul împărat al Romei. Aceasta este o dată stabilită în istoria Romei. Aşadar, atunci când citim în Luca 3:1-3 (*NW*): „În cel de-al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberius," noi ştim cu certitudine că serviciul lui Ioan la care se face referire aici trebuie să fi început în primăvara anului 29 A.D. şi de aici că serviciul lui Isus, care a urmat la aproape şase luni după cel al lui Ioan, trebuie să fi început în toamna anului 29 A.D.

Un alt exemplu de dată Absolută pentru Scripturile Greceşti este 14 Nisan, anul 33 A.D., data răstignirii lui Isus. Scripturile menţionează clar în Ioan 19:31 (*NW*) că Isus a murit în ziua de vineri, după sistemul nostru, deoarece următoarea zi (15 Nisan) era „o mare zi de sabat," ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ca cele două sabate legale să cadă în aceeaşi zi de Sâmbătă, anume (1) sabatul săptămânal obişnuit al evreilor, conform poruncii din Exodul 20:10 şi (2) conform legii lui Moise, indiferent de ziua săptămânii în care cădea, 15 Nisan trebuia să fie întotdeauna o zi suplimentară de odihnă, după cum găsim scris în Leviticul 23:6, 7. Un astfel de dublu sabat care să cadă legal în acelaşi interval de 24 ore are loc doar odată la câţiva ani, evidenţiind astfel că Isus a murit într-o după-masă de vineri, conform consemnărilor Scripturale.

Acurateţea tabelelor astronomice, care conţin eclipsele de lună încă din 1207 î.C., stabileşte încă o astfel de dată Absolută. Aceste tabele demonstrează că a avut loc o eclipsă de lună pe data de 3 aprilie anul 33 A.D. după calendarul iulian (sau 1 aprilie după calendarul nostru gregorian) la ora 3:06 p.m., ora GMT. Întrucât o eclipsă de lună presupune întotdeauna o lună plină, iar în jurul zile 14 Nisan este întotdeauna lună plină, este un lucru cert că vineri, 1 aprilie anul 33 A.D. (după calendarul gregorian) este data Absolută la care a fost răstignit Isus.

Vom mai da un al treilea exemplu de dată Absolută în Scripturile Greceşti. În a doua jumătate a secolului XIX arheologii au descoperit la Delfi, în Grecia, o

Cuprins

importantă inscripţie pe care scrie, printre altele: „Claudius Cezar, [Împărat roman 41-54 A.D.] Pontifex Maximus cu autoritate tribuniciană pentru a 12-a oară [al 12-lea an ca împărat] [...] transmite salutări locuitorilor din Delfi [...] după cum scria prietenul meu, proconsulul din Ahaia, Lucius Junius *Gallio* [...]" Al 12-lea an al lui Claudius ca împărat ar corespunde primei jumătăţi a anului 52 A.D., întrucât „al doisprezecelea" este un numeral ordinal, ceea ce înseamnă că se referă la 11 ani şi câteva luni; cei 11 ani şi lunile în plus se numără începând de la anul 41 A.D. când şi-a început el domnia, de unde avem ca rezultat anul 52 A.D. Acest Gallio care a fost menţionat mai sus este judecătorul roman care a audiat plângerile făcute împotriva lui Pavel la Corint, capitala provinciei romane din sudul Greciei, cunoscută sub numele de Ahaia. În Biblie este consemnat: „Pe când Gallio era proconsul al Ahaiei, iudeii s-au ridicat cu toţii împotriva lui Pavel şi l-au dus înaintea scaunului de judecată." – Faptele 18:12, *NW*.

Impresia pe care o avem din cartea Faptele este că Gallio ajunsese în Corint cu puţin timp înainte ca iudeii să îl aducă pe Pavel înaintea sa. Întrucât Dio Cassius consemnează despre un decret dat de Claudius care cerea ca toţi demnitarii recent numiţi să părăsească Roma şi să pornească spre provinciile încredinţate până în prima zi a lunii iunie, Gallio trebuie să îşi fi început activitatea ca proconsul în Corint în jurul zilei de 1 iunie, anul A.D. Atunci acest lucru stabileşte ca dată sigură vara anului 51 A.D. pentru sfârşitul şederii lui Pavel în Corint. Această dată Absolută ne permite să determinăm cronologia serviciului extraordinar al lui Pavel, precum şi cronologia celor mai multe evenimente din cartea Faptele.

Data Absolută remarcabilă pentru perioada Scripturilor Ebraice din era anterioară este cea care marchează căderea Babilonului, capitala celei de-a treia puteri mondiale, prin mâna lui Cir, regele perşilor, şi anume 13 octombrie 539 î.C. după calendarul iulian, (sau 7 octombrie după calendarul actual, cel gregorian) eveniment la care se face referire în Isaia 45:1. Această dată este o dată Absolută în virtutea descoperirilor arheologice şi a descifrării faimoasei *Cronici a lui Nabonid* care, de asemenea, menţionează data căderii Babilonului, despre care specialiştii au stabilit corespondent data de 13 octombrie 539 î.C. după calendarul Iulian al romanilor.

Cunoscând această dată putem deduce imediat atunci când citim Ezra 1:1 că anul 537 î.C. este anul în care a fost dat decretul de către regele Cir pentru întoarcerea evreilor în Palestina şi pentru reconstruirea templului în toamna aceluiaşi an, 537 î.C. Prin ce calcule s-a ajuns la acest rezultat? În Asiria, Babilon şi Persia, atunci când era încoronat un rege, anul respectiv era cunoscut ca anul ascensiunii la tron şi abia din prima zi a primei luni din următorul an se începea ţinerea evidenţei evenimentelor din primul an de domnie. În calitate de conducător persan, Cir a început numărătoarea anilor săi de domnie din primăvară în primăvară sau, mai exact, de la Nisan la următoarea lună Nisan. Din octombrie 539 î.C. până în primăvara anului 538 î.C. a durat anul *ascensiunii* sale la tronul celei de-a patra puteri mondiale, ca urmare a căderii Babilonului, care era cea de-a treia putere mondială. Aşadar, primul an *de domnie* ca „Rege al Babilonului şi Rege al ţinuturilor" s-a desfăşurat din aprilie 538 î.C. până în aprilie 537 î.C. De

Cuprins

fapt, s-a găsit o tăbliţă de lut care datează de la aproximativ 4 aprilie 538 î.C. şi care indică faptul că acesta a fost primul an de domnie al lui Cir. Aşadar decretul referitor la întoarcerea evreilor trebuie să fi fost dat de Cir înainte de aprilie 537 î.C. şi datorită acestui fapt evreii trebuie să fi avut timp suficient pentru a călători înapoi la Ierusalim până în toamna anului 537 î.C, pentru a rezidi altarul, primul pas spre reconstruirea templului. – Vezi Ezra 3:1, 2.

Începând din 1877 până în 1943, când a avut loc publicarea cărţii *Adevărul vă va face liberi*, martorii lui Iehova au considerat anul 536 î.C. drept anul întoarcerii evreilor în Palestina, bazându-şi calculele pentru căderea Babilonului pe istoria seculară care prezenta inexactităţi şi nu era actualizată cu dovezi arheologice. Acest lucru a însemnat că cei şaptezeci de ani de pustiire preziși de Ieremia pentru Ierusalim s-au derulat între 536 î.C. şi 606 î.C. şi nu între 537 î.C. şi 607 î.C., după cum ştim azi că este corect. (2 Cron. 36:21; Ier. 25:12; Zah. 1:12). Având data Absolută de mai sus pentru căderea Babilonului, anul 607 î.C. este o bază solidă pentru căderea Ierusalimului, când regele Nebucadneţar al Babilonului a curmat dinastia Davidică domnitoare prin luarea în captivitate a ultimului conducător al Ierusalimului, regele Zedechia. Acest lucru ne aduce la data modernă foarte importantă de 1914, care marchează sfârşitul perioadei „de şapte timpuri" de 2520 de ani de supremaţie a neamurilor, de la prima cădere a Ierusalimului în 607 î.C. (Dan. 4:9-16; Luca 21:24) Această rectificare de un an la data căderii Ierusalimului în 607 î.C. a fost confirmată şi în cartea *Împărăţia este aproape* din 1944. (vezi nota de subsol de la pagina 171 şi de asemenea în Turnul *de veghere* din anul 1952, pagina 271).

Se pare că este manifestat un interes necuvenit faţă de data creării lui Adam şi unii oameni întreabă: Care sunt motivele pentru care a fost schimbată data creării lui Adam, mai întâi de la 4028 î.C. la 4026 î.C. şi de curând schimbată din nou în 4025 î.C. în cartea *Ceruri noi şi un pământ nou*? Să examinăm progresele făcute în domeniul cronologiei biblice care au justificat modificările menţionate anterior, pe măsură ce înaintăm spre noi poziţii de lumină referitor la Cuvântul lui Dumnezeu. – Prov. 4:18.

În timp ce se pregătea cartea *Împărăţia este aproape*, din 1944, s-a detectat o eroare de doi ani de către erudiţii biblici. În următorul citat din această publicaţie a Societăţii din 1944 este oferită o explicaţie completă: „În cartea *Adevărul vă va face liberi,* publicată în 1943, cronologia de la paginile 150 şi 151 referitoare la regii Ierusalimului, de la succesorul lui Solomon până la Zedechia, este bazată pe capitolele 12-36 din cartea 2 Cronici. Aceasta pare să arate că domniile acestor regi sunt prezentate succesiv, neîntrerupt. De fapt, lucrurile nu stau astfel, după cum ne este arătat clar în 1 Regi şi 2 Regi, cărţi care ne oferă posibilitatea de a verifica succesorii lui Solomon, prin comparaţia acestor regi din Iuda cu regii învecinaţi ai împărăţiei lui Israel a celor zece seminţii. [...] Dacă am calcula conform 2 Cronici perioada de domnie a regilor de la Saul la Zedechia, am obţine ca rezultat 513 ani. Dar calculând după cărţile mult mai detaliate şi exacte 1 Regi şi 2 Regi, vedem că această perioadă este de fapt de 511 ani, cu 2 ani mai puţin.

Cuprins

Acest lucru afectează întreaga cronologie şi astfel împinge data creării omului cu 2 ani mai aproape, în anul 4026 î.C., nu 4028 î.C." – Nota de subsol, pagina 171.

În 1953, în timpul pregătirii tabelului din cartea *Ceruri noi şi un pământ nou* a fost scoasă la iveală o altă eroare de un an în plus. Cu ajutorul *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* a devenit evidentă diferenţa dintre două numere care apar în Geneza 7:6, spre deosebire de Geneza 7:11, mai ales pentru că sunt folosite aici două cuvinte evreieşti diferite care păstrează o diferenţă distinctă. În Geneza 7:6 numărul 600 se referă la vârsta lui Noe, însemnând 600 de ani împliniţi, cuvântul care desemnează acest număr fiind un numeral cardinal. Pe de altă parte, în Geneza 7:11, „al şase sutelea" este un numeral ordinal, care presupune 599 de ani împliniţi plus câteva luni din următorul. De pildă, spunem că acesta este secolul al douăzecilea, ceea ce înseamnă că au trecut nouăsprezece secole complete şi acum suntem în al cincizeci şi patrulea an din acest secol în derulare. Pentru ca aceste două numere diferite bine traduse din textul evreiesc să fie în acord, găsim soluţia că Noe trebuie să fi intrat în arcă în luna noiembrie la începutul potopului, când el avea 599 de ani şi câteva luni. Dar în timp ce era în arcă, din pricina faptului că apa revărsată la potop încă era pe suprafaţa pământului, au trecut câteva luni şi Noe a împlinit cei 600 de ani. Întrucât în calculul cronologic anterior am considerat că Noe avea 600 de ani împliniţi atunci când a intrat în arcă, în loc de 599 de ani şi câteva luni, după cum vedem acum că este corect, acest lucru înseamnă că din perioada dinaintea potopului trebuie scăzut un an, ceea ce înseamnă că data creării lui Adam a avut loc în toamna anului 4025 î.C. În paranteză fie spus, Isus, care a devenit al doilea sau „ultimul Adam," s-a născut, de asemenea, toamna, în jurul zilei 1 octombrie. – 1 Cor. 15:45, *NW*.

Este bine să înţelegem că toate datele cronologice biblice pentru evenimente dinainte de 539 î.C. trebuie calculate în sens invers de la data Absolută 539 î.C. Anul 607 î.C., în care ştim cu certitudine că a avut loc căderea Ierusalimului, este o ancoră pentru stabilirea cronologiei anului extrem de important 1914. În baza unui număr copleşitor de evenimente doveditoare care au avut loc după 1914, acest an de cotitură în istoria omenirii a fost confirmat pe deplin.

Conform textului din Geneza 1:24-31, Adam a fost creat spre sfârşitul celei de-a şasea zi de creare de 7000 de ani. Aproape toţi cronologii independenţi presupun în mod incorect că de îndată ce Adam a fost creat, a început cea de-a şaptea perioadă de crare de şapte mii de ani din săptămâna de creare. De aceea ei cred că de la crearea lui Adam, care acum se consideră că a avut loc în toamna anului 4025 î.C, cei şase mii de ani de odihnă ai lui Dumnezeu vor lua sfârşit în toamna anului 1976. Cu toate acestea, ţinând cont de cronologia pe care o putem face acum, (despre care se admite că este imperfectă) în cel mai bun caz, toamna anului 1976 va marca sfârşitul perioadei de 6000 de ani de istorie umană pentru omenire, 6000 de ani de existenţă a omului pe pământ, nu 6000 de ani din cea de-a şaptea perioadă de şapte mii de ani a lui Iehova. De ce nu? Pentru că Adam a trăit o vreme după ce a fost creat în partea de final a celei de-a şasea perioade de creare, înainte să înceapă cea de-a şaptea perioadă, sabatul lui Iehova.

Cuprins

Dar lui Adam trebuie să-i fi luat multă vreme să numească toate animalele, după cum primise poruncă să facă. Mai mult, se pare, din *Traducerea Bibliei Lumii Noi,* că şi în timp ce Adam numea animalele, alte familii de făpturi vii erau create pentru ca Adam să le numească. (Gen. 2:19, nota de subsol d, *NW*). Abia după ce Adam a îndeplinit această însărcinare a fost creată Eva, ajutorul lui. Întrucât Dumnezeu nu a creat absolut nimic nou în cea de-a şaptea zi, Eva trebuie să fi fost creată în ziua a şasea; iar acest lucru este confirmat de consemnările divine despre ziua a şasea: „Dumnezeu a creat omul după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc şi de sex femeiesc.” – Gen. 1:27, *NW*.

Simplul fapt este că nimeni nu poate azi să determine durata perioadei cât au trăit Adam, şi mai apoi Eva, în timpul zilelor de sfârşit din cea de-a şasea perioadă de creare, pentru ca nimeni să nu poată stabili exact când se vor încheia cei şase mii de ani din ziua de odihnă a lui Iehova. Evident, oricât a trăit Adam din cei 930 de ani ai săi, înainte de începerea celei de-a şaptea zi de odihnă a lui Iehova, acea durată necunoscută trebuie adăugată datei cunoscute, 1976.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Februarie 1955 Nr. 4

Vestitorul Împărăției lui Iehova

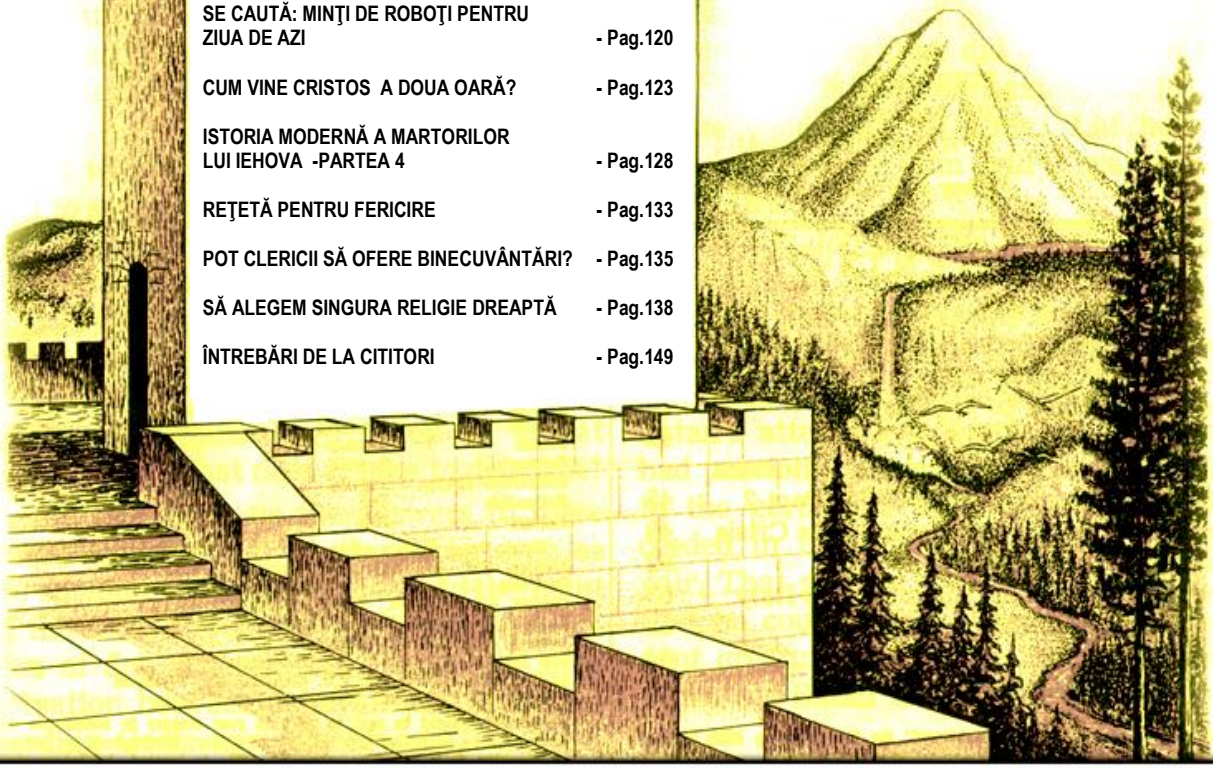

Cuprins:

NUMAI O SINGURĂ RELIGIE DREAPTĂ	- Pag.115
SE CAUTĂ: MINŢI DE ROBOŢI PENTRU ZIUA DE AZI	- Pag.120
CUM VINE CRISTOS A DOUA OARĂ?	- Pag.123
ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA -PARTEA 4	- Pag.128
REŢETĂ PENTRU FERICIRE	- Pag.133
POT CLERICII SĂ OFERE BINECUVÂNTĂRI?	- Pag.135
SĂ ALEGEM SINGURA RELIGIE DREAPTĂ	- Pag.138
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.149

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

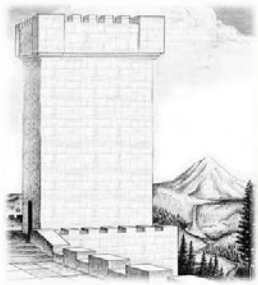

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Februarie 1955 **Nr 4**

NUMAI O SINGURĂ RELIGIE DREAPTĂ

„Vă îndemn, acum fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Cristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi, în chip desăvârşit, într-un gând şi o simţire. Cristos este dezbinat?" Cor. 1:10, 13 NW

Dacă plătiţi pentru grâu, vă veţi mulţumi cu paiele? Dacă vreţi să cumpăraţi vin veţi accepta apă? Sau dacă vă este sete şi vreţi apă, vă va fi noroiul de ajuns? Ce se întâmplă dacă cineva a venit pentru a vă dovedi că aţi fost înşelat în aceste moduri? Aţi fi supărat pe el sau pe cel care v-a înşelat? Pentru că ţineţi seama de banii voştri, veţi asculta la dovada adusă şi veţi pune capăt escrocheriei, în pofida vătămării pe care ar putea s-o facă mândriei tale de a recunoaşte că ai fost înşelat. Sub aceste simbolisme Biblia ne dezvăluie că multe persoane care cred că sunt hrănite cu îngrijiri spirituale, primesc de fapt provizii stricate fără valoare. Dacă cineva ar putea dovedi că ai fost aşa înşelat l-ai asculta sau ai izbucni în furie faţă de el? Pentru că ai un respect mai mare pentru viaţa ta decât pentru banii tăi ar trebui cu atât mai multă voinţă să ţii seama de dovada de a opri escrocheria spirituală, în pofida rănii pe care acest lucru l-ar aduce mândriei tale. Înţelepţi sunt cei ce pun capăt mândriei, înainte de a-i duce la distrugere. – Prov. 16:18.

2. În vechiul Israel ariile de treierat erau cu precădere pe dealuri, expuse fiecărui vânt, şi acolo fermierii îşi aduceau snopii de cereale spre a fi călcaţi în picioare de boi şi apoi aruncaţi în aer cu lopata de vânturare. Boabele de grâu cădeau înapoi pe arie, iar vântul sufla la o parte paiele şi pleava, unde ar fi putut fi arse în cazul în care s-ar fi dorit acest lucru. (Mat. 3:12). Falşii profeţi au scornit minciuni şi le-au spus în Numele lui Iehova, într-un efort de a discredita adevărul, şi aceşti scornitori de minciuni au fost asemănaţi cu paiele, care erau separate de grâul adevărului şi arse: „Profetul care a avut un vis să istorisească visul acesta, şi cine are Cuvântul Meu să spună întocmai Cuvântul Meu! Pentru ce să amesteci paiele cu grâul? – zice Iehova. Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Iehova?" (Ier.

Cuprins

23:28, 29, *AS*). Astăzi religiile creştinătăţii amestecă în Cuvântul lui Iehova visele, învăţăturile lor false, şi urmaşii lor şi colaboratorii cu aceste religii consumă, să spunem aşa, paie în loc de grâu spiritual. Dacă vom examina învăţăturile religioase la un nivel ridicat de inteligenţă, deasupra mândriei, prejudecăţii şi certurilor, erorile vor fi înlăturate de spiritul lui Iehova şi eliminate de către Cuvântul Lui. – Faptele 2:2-4.

3. În vechiul Israel negustorii necinstiţi de vin adăugau apă în vinul lor, cu scopul de a-şi face treburile să meargă mai departe şi să îşi aducă foloase financiare mai mari. Iehova a menţionat acest lucru atunci când a mustrat Israelul pentru lepădarea lor de credinţă în închinarea falsă: „Negustorii de vin amestecă vinul cu apă." (Isa. 1:22, *LXX*). Apostolul Pavel a folosit acest lucru ca pe o imagine a liderilor religioşi care amestecă Cuvântul lui Iehova cu tradiţiile şi filozofiile ce gâdilă urechea, pentru a-şi promova propriile concluzii egoiste: „Noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulţi" Sau, „Noi nu suntem cei care comercializează sau realizează câştiguri de pe urma Cuvântului lui Dumnezeu". Sau „Noi nu suntem falsificatori ai Cuvântului lui Dumnezeu". Mai departe Pavel a spus: „Ne-am lăsat de lucrurile ascunse care sunt ruşinoase, nu umblăm cu viclenie şi nu falsificăm cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin dezvăluirea adevărului, ne recomandăm oricărei conştiinţe umane înaintea lui Dumnezeu". (2 Cor. 2:17, margin; 4:2, *NW*). Astăzi, religiile creştinătăţii se amestecă în filozofii moderne pentru a face ca predicarea lor să meargă mai departe, pentru a le face să câştige atenţie în rândul unei audienţe mari, mai variate şi în acest fel să atragă sprijinul din partea mai multor persoane. Dar puteţi recunoaşte acest lucru ca un amestec de înşelătorie spirituală atunci când o gustaţi, în comparaţie cu Cuvântul pur al lui Dumnezeu şi să experimentaţi bucuria nealterată pe care o aduce acesta. – Isa. 25:6.

4. În vechiul Israel, păstoritul era ocupaţia principală şi datorită unei familiarităţi generale cu turmele, ele au fost deseori folosite de Iehova ca simboluri ale oamenilor. Naţiunea Israel a pretins că este turma lui Dumnezeu şi L-a privit ca pe Marele Păstor. Dar întocmai cum oaia puternică şi grasă s-ar putea să împingă şi să înghesuie pe cele bolnave şi slabe, în acest fel Iehova a luat act de liderii religioşi puternici din Israel care au abuzat şi risipit pe cei pe care ei i-au făcut să fie bolnavi şi subnutriţi spiritual. Despre aceasta, Iehova spune, folosind oaia ca ilustraţie: „Este prea puţin pentru voi că paşteţi în păşunea cea bună, de mai călcaţi în picioare şi cealaltă parte a păşunii voastre? Că beţi o apă limpede, de mai tulburaţi şi pe cealaltă cu picioarele? Şi oile Mele trebuie apoi să pască ce aţi călcat voi cu picioarele voastre şi să bea ce aţi tulburat voi cu picioarele voastre!" (Ezech. 34:18, 19, *RS*). Liderii religioşi din creştinătatea de astăzi se află într-o poziţie puternică de a stabili ce să primească turmele lor în materie de hrană şi băutură spirituale. Totuşi, după ce calcă Biblia în picioare cu înalt criticism şi îi tulbură apele limpezi ale adevărului cu învăţături păgâne, mai rămâne puţin din valoare pentru susţinătorii acestor sisteme religioase, şi nu e de mirare că acestea sunt bolnave şi flămânde spiritual. Dar, dacă cineva, încă în aceste sisteme, reprezintă alte oi ale lui Iehova, se poate întoarce la Biblie şi poate soluţiona neadevărurile

Cuprins

murdare şi restabili limpezimea şi curăţia apelor adevărului din Biblie. – Amos 8:11; Efes. 5:26; Apoc. 22:1.

RĂUL STRICĂ BINELE

5. Dar, binele există în toate religiile, şi astfel, toate au o anume valoare, susţin unii. V-ar plăcea să mâncaţi pâine plină de paie, sau să înghiţiţi vin care este stricat cu apă, sau să beţi apă care conţine un amestec murdar? Oare pleava nu strică grâul bun, şi apa nu strică vinul bun, noroiul apa limpede? Aceea este puterea acestor ilustraţii, că binele este distrus când se adaugă răul, şi Cuvântul lui Iehova le foloseşte pentru a arăta că hrana spirituală bună este alterată când este amestecată cu falsitatea. Unii declară adevărul că Isus este răscumpărarea, apoi anulează cerinţele acesteia prin predicarea minciunii despre salvare universală. Alţii vorbesc pe bună dreptate de speranţa unei învieri la viaţă, şi totuşi o anulează, pretinzând că fiecare are un suflet care nu moare niciodată. Unii Îl recunosc pe Iehova Dumnezeu ca Atotputernic, dar strică acel adevăr adăugând că alţi doi sunt egali cu El. Alţii citează corect că plata păcatului este moartea, apoi învaţă în mod contradictoriu că păcătoşii vor suferi chinul veşnic. Acestea sunt doar câteva dintre multiplele metode prin care religiile fundamentaliste din creştinătate strică adevărul Biblic prin adăugarea de tradiţii păgâne, şi astfel se aduc ei înşişi sub dezaprobarea cuvintelor lui Isus: „Voi daţi la o parte, cu abilitate, porunca lui Dumnezeu, ca să vă păstraţi tradiţia.” – Marcu 7:9, *NW*.

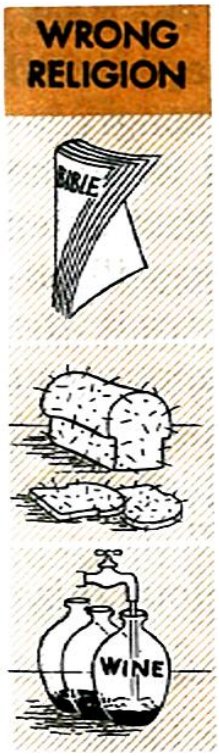

6. Religiile moderniste sunt chiar mai flagrante în punerea la o parte a Bibliei prin flerul lor pentru ştiinţific, psihologic, filosofic. Dând în acelaşi timp, ocazional, o recunoaştere simbolică cât şi nişte vorbe goale Bibliei, ei înlocuiesc înţelepciunea lui Dumnezeu cu filozofia, pacea lui Dumnezeu cu psihologia, creaţia lui Dumnezeu cu evoluţia. Îndrăgostiţi nebuneşte de înţelepciunea lumească, ei sunt nepăsători faţă de avertizarea divină: „Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos.” Orbiţi de cunoştinţa de faţadă, ei sunt victime ale falsurilor contradictorii: „Păzeşte ce ţi s-a încredinţat, ferindu-te de vorbirile deşarte, care profanează ce este sfânt, şi de contradicţiile a ceea ce se numeşte în mod fals ‘cunoştinţă’. Căci, etalându-şi o astfel de cunoştinţă, unii au deviat de la credinţă” – Col. 2:8; 1 Tim. 6:20, 21, *NW*.

Cuprins

PURITATEA DOCTRINALĂ VITALĂ

7. În timpul lui Ieremia, profeţii mincinoşi şi-au însuşit cuvintele lui Iehova pentru a cita şi a amesteca minciunile lor, pentru a da o aromă de adevăr amestecului lor, pentru a promova acceptarea falsităţii lor, strecurând în unele un pic de adevăr. Iehova a dezaprobat: „Iată, sunt împotriva profeţilor, zice Iehova, care îşi ascund unul altuia Cuvintele Mele.” (Ier. 23:30, *AS*). Ambele religii fundamentaliste şi moderniste de astăzi fac acelaşi lucru, răstălmăcesc şi denaturează anumite texte, aparent pentru a-şi sprijini învăţăturile păgâne sau teoriile filozofice. Astfel, ei dau o aromă Scripturală discursurilor înşelătoare prin care gâdilă urechile celor care nu doresc, de fapt, adevărul nealterat al Cuvântului lui Iehova. Această răstălmăcire a Scripturii deschide o cale largă către distrugere, căci apostolul Petru a spus: „În ele sunt totuşi unele lucruri greu de înţeles, pe care cei neînvăţaţi şi nestatornici le denaturează, cum fac şi cu restul Scripturilor, spre propria lor distrugere.” (2 Pet. 3:16, *NW*) Apostolul Pavel a avertizat că, în timp, turma creştină va fi împărţită în mai multe secte de către cei care vor răstălmăci lucrurile, pentru a se potrivi cu interpretările lor personale, şi i-a îndemnat pe cei responsabili să se păzească împotriva acestui sectarism: „Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului său Fiu. Ştiu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandreţe, şi că se vor ridica bărbaţi chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei.” – Faptele 20:28-30, *NW*.

8. Introducerea diverselor doctrine false a fost aceea care a dat naştere la diferite secte şi culte, fiecare pretinzând a fi credinţa adevărată. Numai înlăturarea acestor falsuri şi revenirea la adevărul nealterat al Bibliei sunt lucrurile care pot uni creştinii mărturisiţi. Din cauza aparentei imposibilităţi de a rezolva aceste diferenţe doctrinare, acei apărători interconfesionali spun că poate exista o uniune într-un mod de organizare, fără acord în convingeri. Ei susţin că cea care contează, este unicitatea de organizare, mai degrabă decât unitatea doctrinară. Dar Biblia diferă în aceste privinţe. Aceasta subliniază necesitatea de cunoştinţă exactă şi puritatea credinţei, şi porunceşte să nu existe amestec al adevărului cu falsul. Adevărata credinţă este de a nu avea nici o interferenţă cu religiile false: „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul?” Isus i-a avertizat pe discipoli împotriva învăţăturilor false ale religioşilor evrei şi a vorbit despre doctrina lor ca de aluat. De aici, avertismentul: „Puţin aluat face să se dospească toată plămădeala.” (2 Cor. 6:14, Gal. 5:9; Mat. 16:5-12, *NW*). Zelul pentru Dumnezeu trebuie să fie „în funcţie de cunoştinţa exactă,” şi fără ea poporul lui Iehova este distrus”. – Rom. 10:2, *NW*; Osea 4:6.

9. Deşi doctrinele ar putea avea convingeri înrădăcinate de secole, dacă ele sunt în opoziţie cu Biblia, acestea trebuie să fie răsturnate, astfel încât gândirea să poată fi adusă în conformitate cu Dumnezeu şi Cristos: „Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se

Cuprins

ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Cristos." Orice religie ce nu are ca temelie solidă ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu se va prăbuşi, aşa cum a ilustrat Isus: „Prin urmare, cine aude aceste cuvinte ale mele şi le pune în practică se va asemăna cu un bărbat prevăzător, care şi-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia pe stâncă. Dar cine aude aceste cuvinte ale mele şi nu le pune în practică se va asemăna cu un bărbat nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au lovit casa aceea şi ea s-a prăbuşit. Şi mare i-a fost căderea." Din moment ce cunoştinţa trebuie să fie exactă, fără falsurile poluante, sfatul este: „Fii cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii pe care o dai altora; stăruie în aceste lucruri, căci, dacă vei face aşa, te vei mântui pe tine însuţi şi pe cei ce te ascultă." – 2 Cor. 10:4, 5; Mat. 7:24-27; 1 Tim. 4:16, *NW*.

„O SINGURĂ CREDINŢĂ"

10. Există multe religii diferite ce învaţă multe doctrine conflictuale. Evident, nu toate sunt corecte. Numai doctrina susţinută de Cuvântul lui Dumnezeu este adevărată şi armonioasă. Dacă învăţăturile unei religii nu sunt construite pe cuvintele lui Cristos se vor prăbuşi; dacă raţionamentele sale sunt în opoziţie faţă de Dumnezeu, ele vor fi răsturnate, dacă preceptele sale sunt un amestec de adevăr şi fals, totul va fi ruinat. Este ilogic să crezi cum Cuvântul unificat al lui Iehova susţine multe credinţe diferite şi contradictorii, este logic să credem că El este temelia de stâncă doar pentru o singură credinţă adevărată. Scripturile confirmă această concluzie logică, limitând adevărata închinare la o singură credinţă în loc de mai multe: „Este un singur corp şi un singur spirit, aşa cum este şi o singură speranţă la care aţi fost chemaţi. Este un singur Domn, O SINGURĂ CREDINŢĂ, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toţi, prin toţi şi în toţi." Calea către viaţă este un drum îngust cu loc doar pentru o singură credinţă, nu un drum larg, cu mai multe benzi pentru a călători pe el mai multe credinţe cu diverse viziuni: „Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc." – Efes. 4:4-6; Mat. 7:13, 14, *NW*.

11. Adevăraţii creştini au o singură atitudine mentală şi vorbesc ca fiind o singură voce, astfel: „Iar Dumnezeul care dă perseverenţă şi mângâiere să vă facă să aveţi între voi acelaşi mod de gândire pe care îl avea Cristos Isus, ca să-l glorificaţi pe Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos într-un singur gând şi cu o singură gură." Oare acest lucru nu exclude multe credinţe cu atitudini şi expresii contradictorii? Mintea lui Cristos nu a fost împărţită, limba Sa nu a rostit cuvinte contradictorii, nici singura Sa biserică adevărată nu este împărţită în diviziuni: „Vă îndemn, acum fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Cristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi, în chip desăvârşit, într-un gând şi o simţire. Cristos este dezbinat?"

Cuprins

Creştinilor li se spune să evite „pe cei care creează dezbinări” şi să respingă „omul care promovează o sectă”. (Rom. 15:5, 6; 1 Cor. 1:10, 13; Rom. 16:17; Tit 3:10, *NW*). Multele credinţe din ziua de azi au venit de la cei care au creat diviziuni şi au promovat secte, cu excepţia celor care au păstrat adevărul învăţăturilor creştine timpurii din Biblie. Acum, se va asocia, oare, Iehova cu diviziunile despre care Le-a spus creştinilor că sunt de evitat, sau va accepta sectele despre care Le-a a poruncit creştinilor să le respingă? El nu este atât de inconsecvent! El nu se schimbă. El ţine la adevărata credinţă stabilită prin Fiul său Isus Cristos şi la totalitatea doctrinelor Sale expuse în Cuvântul Său, Biblia. Cum să identifici adevărata credinţă dintre sutele existente astăzi este ceea ce analizează acest articol în pagina următoare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce înşelătorii ilustrează contaminarea proviziilor de hrană spirituală?
2. Cum se potriveşte creştinătăţii ilustraţia despre grâu şi pleavă?
3. Cum şi de ce falsifică vinul Cuvântului lui Iehova creştinătatea?
4. Ce ilustraţie arată cum cauzează clerul creştinătăţii boli şi foamete, spiritual vorbind?
5. Ce argument este fals şi ce exemple demonstrează acest lucru?
6. Ce scripturi avertizează împotriva căror practici ale religiilor moderniste?
7. Ce fac atât religiile fundamentaliste, cât şi cele moderniste, pentru a da o nuanţă de adevăr minciunilor lor?
8. Ce susţin apărătorii interconfesiunii, însă cum îi contestă Biblia?
9. Ce va fi răsturnat, ce se va prăbuşi, însă ce va rămâne în picioare?
10. Ce este ilogic şi ce este logic şi scriptural referitor la Biblie şi deferitele religii?
11. Care sunt câteva scripturi ce elimină orice aprobare divină pentru multele credinţe cu doctrine ce se contrazic?

SE CAUTĂ:
MINŢI DE ROBOŢI PENTRU ZIUA DE AZI

DUMNEZEU nu l-a creat pe om cu o minte de robot. Dar majoritatea oamenilor deseori se comportă în ziua de azi ca şi cum ar avea mintea unui robot. De ce? Din cauza fricii. În ţările comuniste există teama de moarte. În ţările din vest există teama comunismului şi cea a pierderii prestigiului. În locurile în care există frică oamenii caută reasigurarea conformităţii. Iar rezultatul este mintea mecanică. Minţile care nu se conformează, dacă nu sunt privite ca şi „riscuri pentru securitate,” sunt cel puţin supuse dizgraţiei oamenilor. În ultimele ştiri a fost precizat numele doctorului Albert Einstein, omul care a pătruns în secretele

Cuprins

universului mai adânc decât orice om care a trăit vreodată. Multă vreme doctorul Einstein a fost un mare erou. Dar ultima precizare a doctorului Albert Einstein a nemulţumit gândirea publicului într-un mod special; cu toate acestea, el a oferit persoanelor care gândesc un comentariu trist asupra ceea ce se numeşte „lumea liberă."

Doctorul Einstein a spus: „Dacă aş fi din nou tânăr şi ar trebui să decid cum să-mi câştig existenţa, nu aş încerca să devin un om de ştiinţă, un savant sau un profesor. Aş prefera să devin un sudor sau un comerciant, în speranţa de a găsi un nivel modest de independenţă care încă este disponibil sub circumstanţele prezente." – Ziarul New York *Times*, 10 noiembrie 1954.

Mulţi oameni cu minţi ascuţite au evidenţiat pericolul care se află în tirania minţilor mecanice. James R. Killian, preşedintele Institutului de Tehnologie din Massachusetts, a deplorat „ceea ce uneori pare a fi o preocupare pentru procedurile şi politicile de securitate cu costul progresului ştiinţific." Preşedintele Academiei Naţionale de Ştiinţe, Detlev W. Bronk, a precizat faptul că „exploatarea fricii şi a neînţelegerii de către cei care caută realizări egoiste sau nesănătoase creează un mediu nepotrivit pentru dezvoltarea ştiinţei." Asupra aceluiaşi aspect, publicaţia New York *Times Magazine* din data de 25 aprilie 1954, a menţionat: „Omul de ştiinţă nu ar trebui să fie îndepărtat şi izolat. Mai ales omul de ştiinţă. Dacă este dat la o parte el nu se va dezvolta."

Dar erau mai multe de precizat în privinţa acestei probleme decât nedezvoltarea oamenilor de ştiinţă. Comitetul executiv al Federaţiei Oamenilor de Ştiinţă Americani a declarat: „Pericolul se află în descurajarea oamenilor cu minţi independente, inclusiv mulţi oameni de ştiinţă, de a oferi guvernării talentele lor." (*Science News Letter* din 12 iunie 1954). Şi matematicianul John von Neumann de la Institutul pentru Studiu Avansat din Princeton, care tocmai a fost numit în Comisia Energiei Atomice, a declarat: „Foarte mulţi oameni care au trăit o experienţă neplăcută în trecut nu ştiu dacă îşi permit să rişte şi să se îndrepte spre munca sensibilă." Doctorul von Neumann a recunoscut faptul că nu se ştie dacă sistemul de securitate care este acum aplicat ar putea avea rezultate bune „prin controlul minţii." – Revista *Time,* 1 noiembrie 1954.

Arătând faptul că sistemul de securitate prezent produce într-adevăr rezultate dăunătoare, doctorul Vannevar Bush, preşedintele Institutului Carnegie din Washington, a precizat în *Science News Letter*, din data de 6 noiembrie 1954: „În urmă cu o săptămână am cunoscut un om care era membru al comitetului ştiinţific, împuternicit de către Consiliul de Securitate, şi el mi-a spus: 'Ei bine, practic am încetat să mai muncim. Este chiar imposibil să realizezi ceva în această atmosferă.' Acesta este tipul de reacţie pe care l-aş obţine din partea a trei din patru oameni de ştiinţă în ziua de azi. . . . Aspectul principal este că această ţară a trecut prin valul unei isterii. Când oamenilor le este frică ei fac lucruri ciudate. Unul dintre răspunsurile lor imediate este o tendinţă de a-şi abandona libertăţile."

Prin urmare, oamenii de ştiinţă nu sunt singuri în această dificultate. După cum doctorul Einstein a indicat, elevul şi învăţătorul simt cum argumentul conformităţii le constrânge libertatea. În consecinţă, nu toate precizările din ziua

Cuprins

de azi, care expun starea libertăţii minţii, au venit de la oameni de ştiinţă. Scriitorii, profesorii, avocaţii, politicienii şi alţi intelectuali au condamnat solicitarea persistentă de minţi mecanice. Adlai Stevenson a declarat recent: „Chiar şi conformitatea – controlul gândului – a reapărut în ţara noastră tocmai în momentul în care îndemnăm lumea să rămână de neclintit împotriva tiraniilor fascismului sovietic. Şi se pare că ne aflăm într-un pericol mai mare de exploatare a minţii şi nu a trupului, de a deveni mecanici în gândire şi nu sclavi economici.” – Revista *Look*, 16 noiembrie 1954.

Aceasta este o epocă a temerilor. După cum Harold E. Talbott, secretarul forţei aeriene, a precizat, „trăim într-o atmosferă a pericolelor fără precedent în istoria omenirii.” (New York *Times*, 12 noiembrie 1954). Această teamă fără precedent a generat o eră a conformărilor, o eră a controlării gândurilor, o eră a minţilor de roboţi. Omul este acum prins de o asemenea frică ce înţepeneşte mintea, încât nici nu îndrăzneşte să încerce să trezească minţile de robot. În ultima sa carte, *Un Almanah al Libertăţii*, judecătorul William O. Douglas de la Curtea Supremă a Statelor Unite a spus: „Cei care vorbesc împotriva nevrozei care a pus stăpânire pe noi la mijlocul secolului al douăzecilea riscă mult. Dar dacă rămân tăcuţi ei se vor dovedi nevrednici de moştenirea lor. … Dacă câteva minţi bolnave pot să transfere psihoza lor întregii comunităţi, oricine poate deveni cu uşurinţă o victimă a calomniei şi minciunilor pe care a produs-o vânătoarea modernă de erezie.”

De ce este lumea atât de bolnavă încât până şi „lumea liberă” cade în sclavie, într-o tiranie a isteriei, a fricii şi a gândirii mecanice? Deoarece întreaga lume este indusă în eroare de către mintea bolnavă a unei creaturi supromeneşti, Satan Diavolul. Acesta este un lucru care le este ascuns oamenilor. Dar Biblia precizează clar: „Satan, cel care induce în eroare întregul pământ locuit.” Prin urmare, nu doar ţările comuniste, ci întregul pământ se află sub influenţa diavolească a acestui spirit rău. Cei care îşi preţuiesc viaţa trebuie să îşi trezească facultăţile mintale. Acesta este un moment în care este necesară o gândire limpede, şi nu un moment pentru indiferenţă. Apostolul Petru a scris: „Vă trezesc facultăţile clare de gândire.” Şi ce descoperă gândirea limpede? Acesta: o lume nouă este aproape. – Apoc. 12:9; 2 Pet. 3:1, *NW*.

Pentru „zilele din urmă” ale lumii lui Satan, Isus a prezis semnul că oamenii vor „leşina de teamă.” Oamenii care sunt „leşinaţi de teamă” vor deveni cu minte mecanică. Adevăraţii creştini îşi vor trezi minţile pentru a vedea faptul că sfârşitul acestei ere de frică şi de control al gândurilor este aproape. Marele război de la Armaghedon ameninţă. În această bătălie Cristos Regele îl va distruge pe Satan şi pe hoardele sale cu minte mecanică. O nouă guvernare va domina pământul. Va fi o singură guvernare pentru toţi oamenii. Regele acelei lumi noi, Isus Cristos, nu va permite fricii sau gândirii mecanice să deranjeze pacea unui pământ paradis. – Luca 21:26, *NW*.

Cuprins

CUM VINE CRISTOS A DOUA OARĂ?

Isus Cristos a promis că va veni din nou. Faptul că mulţi au fost dezamăgiţi cu privire la întoarcerea Sa nu dovedeşte că el nu va mai veni, ci simplul fapt că le-a lipsit priceperea. Cum va veni din nou Cristos? Când şi de ce?

Apostolii lui Cristos ateptau încrezători să se întoarcă, să vină a doua oară. De aceea l-au întrebat: „Care va fi semnul prezenţei tale şi al încheierii acestui sistem?" Deşi creştinii declaraţi sunt în general de acord că Cristos va veni din nou, părerea lor în legătură cu modul în care El va veni diferă în mare măsură.—Mat. 24:3, *NW*.

Acest lucru a fost foarte evident la întrunirea Consiliului Mondial al Bisericilor care a avut loc la Evanston, Illinois, în a doua jumătate a lunii august în anul 1954. În dezbaterea temei întrunirii, „Cristos—Speranţa Lumii," unii au insistat asupra faptului că Cristos va veni literalmente, în acelaşi corp uman pe care l-a avut când era pe pământ, când El îi va distruge pe cei răi şi îi va salva pe urmaşii Lui. Alţii au susţinut că Cristos vine prin aplicarea de către om a principiilor creştine la problemele lui de boală, foame, sclavie şi altele asemănătoare. Ce are Biblia de spus cu privire la modul în care va veni Cristos din nou?

Pentru a putea aprecia adevărul cu privire la modul în care Cristos va veni din nou trebuie, mai întâi de toate, să apreciem modul în care el a venit prima oară şi de ce a venit în acel mod. El a venit într-un mod care a fost unic, pentru că el a avut o existenţă preumană. Mărturia Scripturală este fără echivoc în această privinţă. El a spus: „Nici un om nu a urcat la cer în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului." „Eu eram înainte ca Avraam să vină în existenţă." „Tată, glorifică-mă alături de Tine cu gloria pe care am avut-o alături de Tine înainte de a fi lumea."—Ioan 3:13; 8:58, 17:5, *NW*.

În timp ce era pe pământ, Isus nu a fost o parte umană şi o parte spirituală. Nu, „ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii." El nu s-a îmbrăcat cu carne, ci „Cuvântul a devenit carne", ni se spune; El „a fost născut din femeie."—Filip. 2:7; Ioan 1:14; Gal. 4:4, *NW*.

Şi de ce Cuvântul a devenit carne? În primul rând, ca să poată predica adevărul omenirii. El a spus că a venit cu scopul de a predica şi i-a spus lui Pilat: „Pentru acest scop m-am născut şi pentru acest scop am venit în lume, ca să depun

Cuprins

mărturie despre adevăr." În al doilea rând, El a devenit carne pentru a demonstra că o ființă umană perfectă s-ar putea dovedi credincioasă atunci când este pusă la încercare: „El a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit." Și, în final, El a fost născut dintr-o femeie, astfel încât să-și poată da sufletul sau viața Lui ca „răscumpărare pentru mulți." Întreaga omenire a ajuns sub condamnare, din cauza păcatului unui om perfect; doar jertfa unei vieți perfecte ar putea salva omenirea de condamnarea păcatului și a morții.—Ioan 18:37; Evrei 5:8, 9; Mat. 20:28, *NW*.

CUM VA VENI CRISTOS DIN NOU?

Ar trebui să ne așteptăm ca Cristos să vină din nou în corp uman? Nu. De ce nu? Printre alte motive, pentru că El a îndeplinit scopul întreit pentru care, așa cum tocmai am văzut, a devenit carne, și astfel El nu va mai avea nevoie de un corp uman. Nu numai asta, ci și pentru că și-a jertfit viața umană ca răscumpărare, pentru a o lua înapoi ar trebui să anuleze răscumpărarea rasei umane. Mai mult, ni s-a spus în mod clar despre faptul că „a fost omorât în carne, dar făcut viu în spirit." De asemenea, că, în contrast cu primul Adam, care a fost „din pământ și era făcut din țărână," Isus Cristos, precum „ultimul Adam a devenit un spirit dătător de viață." El s-a înălțat la cer, ceva ce nici un om nu ar putea face, căci „carnea și sângele nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu." 'El este acum reflectarea gloriei Tatălui Său și reprezentarea exactă a ființei Tatălui Său.'—1 Pet. 3:18; 1 Cor. 15:47, 45, 50; Evrei 1:3, *NW*.

Unii indică spre aparițiile lui Isus după învierea Lui și faptul că mormântul era gol, ca dovadă că Isus încă mai are corpul său uman și că, prin urmare, să ne așteptăm ca El să vină din nou ca o ființă umană. Totuși, rețineți că Maria nu l-a recunoscut pe Isus; ea a crezut ca El este grădinarul, până când el i-a zis „Maria!" în vechiul mod familiar. Cei doi discipoli pe drumul spre Emaus l-au considerat a fi un străin. Și după ce unii apostoli au revenit la activitatea de pescuit și Isus le-a apărut pe țărm, ceea ce i-a determinat să-și dea seama că acesta era Isus nu a fost înfățișarea Lui, ci miraculoasa scoatere a năvodului cu pești. Doar pentru a-l mulțumi pe Toma Necredinciosul Isus a apărut într-o formă similară cu cea pe care a avut-o înainte de a muri.—Ioan 20:1-29, NW.

Nici cuvintele îngerilor, că Isus va „veni în același fel," nu înseamnă că El va venit într-un corp de carne. Îngerii au spus că Isus va veni, nu în aceeași *formă*, ci în același *fel*. Felul în care a venit a fost liniștit și neobservat, cu excepția urmașilor săi cei mai apropiați. Deci întoarcerea Sa la început va fi observată doar de către urmașii Săi, care au credință în El.—Faptele 1:11, *NW*.

Dar ce se poate spune despre Apocalipsa 1:7 (*NW*), care sună astfel: „Iată că el vine pe nori și orice ochi îl va vedea"? Având în vedere faptul că Biblia face adesea referire la apariție într-un sens figurativ și având în vedere imposibilitatea fizică a tuturor celor de pe pământ de a-l vedea pe Isus literalmente urmând să vină într-un corp uman, trebuie să conchidem că aici se face referire la apariție în mod figurativ; mai ales având în vedere declarația clară a lui Isus: „încă puțin timp și lumea nu mă va mai vedea."—Ioan 14:19, *NW*.

Cuprins

Da, şi când ne gândim şi mai mult la lucrurile glorioase şi puternice, pe care Cristos le va săvârşi la cea de-a doua venire a Sa, devine cu atât mai evident faptul că el nu se va întoarce ca om. Căci ca un om să conducă forţele spirituale implicate în îndeplinirea scopului lui Iehova în timpul celei de-a doua prezenţe a lui Cristos ar fi chiar mai nepotrivit şi inimaginabil decât pentru un general pe un măgar, să fie în fruntea unei flote vaste de tancuri blindate care atacă în luptă sau pentru un amiral să folosească o barcă cu pânze pentru a conduce o flotilă cu vase de război într-un asalt. Isus Cristos va veni din nou cu scopul de a judeca şi de a executa judecata şi, în calitate de Cap al forţelor spirituale puternice, el este forţa cea mai puternică şi cea mai glorioasă dintre ele.—Apoc. 19:11-15.

Nu numai că nu ar trebui să ne aşteptăm ca Cristos să fie vizibil ochilor omeneşti când va veni din nou, ci noi nu trebuie nici măcar să ne gândim la faptul că ar părăsi cerul şi ar veni între limitele atmosferei pământului pentru ca el să fie prezent. El revine sau „vizitează" pământul la fel cum a făcut Iehova în trecut, îndreptându-şi atenţia spre lucrurile pământului. Astfel Iehova nu a coborât sau a „vizitat" literalmente (*Versiunea lui King James*) israeliţii în timp ce aceştia erau în Egipt sau în momentul naşterii lui Ioan Botezătorul; ci mai degrabă, el „şi-a îndreptat atenţia" spre ei. De asemenea, atunci când a început să aleagă un popor dintre naţiuni pentru numele Lui nu i-a „vizitat" literal, ci „şi-a îndreptat atenţia spre naţiuni." (Ex. 4:31; Luca 1:68, Faptele 15:14, *NW*). A se vedea, de asemenea, *O Traducere Americană* şi *Moffatt*.

TIMPUL CELEI DE-A DOUA PREZENŢE A LUI CRISTOS

Scripturile indică trei caracteristici pentru a urmări cea de-a doua venire a lui Cristos şi foloseşte trei cuvinte greceşti pentru a se referi la ele: *parousia* lui, sau prezenţa; *epiphaneia* lui, sau „manifestarea"; şi *apokalypsis* lui, sau „revelaţia." Multe Scripturi vorbesc despre actul celei de-a doua „veniri" a lui Cristos (*e'levsis)*, precum Faptele Apostolilor 7:52; dar Scripturile Creştine Greceşti vorbesc, de asemenea, de multe ori despre cea de-a doua *prezenţă* a Sa (*par·ou·sía*), El fiind invizibil aici, şi nu ca fiind pe drum.

Ca răspuns la întrebarea apostolilor Săi şi ca semn al celei de-a doua *parousia* sau prezenţă a lui, Isus nu le-a spus să se uite la cer, ci le-a dat un semn complex cu ajutorul căruia puteau spune că El este prezent. Toate faptele fizice indică faptul că acest semn a fost văzut din anul 1914. Dacă nu ar fi fost din acel an, am fi văzut război, cutremure, epidemii şi foamete într-o măsură fără precedent? Şi de atunci nu am văzut noi oare persecutarea Creştinilor în toate naţiunile şi propovăduirea veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu pe întreg pământul locuit?—Matei 24; Marcu 13, Luca 21.

Pe deasupra, cronologia Biblică, bazată pe profeţia lui Daniel cu privire la cele „şapte timpuri", când a fost văzută din perspectiva unităţii de măsură a lui Dumnezeu de o „zi pentru un an," confirmă anul 1914 ca fiind timpul venirii Celui „care are drept la ea" şi anume, Isus Cristos.—Dan. 4:1-37; Ezec. 4:6; 21:27.

Cuprins

Toate aceste fapte referitoare la cea de-a doua prezenţă a lui Cristos demască falsitatea învăţăturii că Cristos va veni din nou prin faptul că omul aplică principiile lui Cristos problemelor lui. Isus ne-a spus să ne aşteptăm tocmai la ceea ce este contrar: *parousia* lui va fi marcată de „înmulţirea fărădelegii," şi că va fi îndoielnic dacă el va găsi „credinţă pe pământ." Iar Pavel a prezis că zilele din urmă vor fi „timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă." Dacă întoarcerea lui Cristos ar trebui să aştepte aplicarea de către om a principiilor Sale, ar însemna ca Cristos să nu mai vină niciodată.—Mat. 24:12; Luca 18:8; 2 Tim. 3:1, *NW*.

CARACTERISTICI ALE PREZENŢEI LUI CRISTOS

Observând modul în care vine Cristos, ca un spirit invizibil şi prin îndreptarea atenţiei Sale spre activităţile de pe pământ, şi având în vedere faptul că prezenţa Sa a început în anul 1914, prin intermediul căror acţiuni a arătat că şi-a îndreptat atenţia spre activităţile de pe pământ? Apocalipsa 11:15-18 şi 12:1-12 arată că Iehova a început să domnească prin intermediul Fiului Său, Isus Cristos, atunci când naţiunile s-au mâniat, şi anume, în anul 1914, şi că după aceea a urmat un război în cer, în urma căruia Satan şi demonii lui au fost alungaţi. Din momentul în care Isus s-a înălţat la cer, el a aşteptat cu răbdare până în anul 1914 pentru a începe astfel să domnească în mijlocul duşmanilor Săi.—Ps. 110:1-6; Evrei 10:13.

Alungându-şi duşmanii din cer, Cristos şi-a îndreptat apoi atenţia spre urmaşii săi de pe pământ, atât spre cei adormiţi în moarte cât şi spre cei vii, pentru a continua cu *epiphaneia*, sau „manifestarea" Lui. Faptele fizice indică faptul că, aşa cum Cristos a venit la templul evreiesc trei ani şi jumătate după ce a venit ca Mesia, tot aşa şi în anul 1918, la trei ani şi jumătate după ce prezenţa Sa a început, El a venit la templul Său spiritual pentru a judeca şi a răsplăti. Aceasta a însemnat o înviere şi dăruirea „coroanei dreptăţii" lui Pavel şi „tuturor celor care au iubit manifestarea Sa," şi care erau adormiţi în moarte, şi a reprezentat favoarea lui Iehova şi a sporit privilegiile serviciului Împărăţiei pentru acei creştini încă în viaţă şi care au fost găsiţi credincioşi.—2 Tim. 4:8, *NW*.

De atunci, Cristos a supravegheat o lucrare de despărţire a „oilor" de „capre" aşa cum El a prezis, o lucrare de educare a celor asemenea oilor, astfel încât aceştia să poată căuta pe Iehova, dreptatea şi smerenia şi astfel să fie ascunşi în ziua mâniei Lui. Această caracteristică a prezenţei lui Cristos reprezintă cu adevărat un moment al favorii pentru urmaşii Săi pe pământ şi va continua până în momentul *apokalypsis* Lui, sau al revelaţiei Lui, „revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici într-un foc năprasnic, când va aduce pedeapsa cuvenită peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus." Alte scripturi se referă la această „revelare" ca Armaghedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic."—2 Tes. 1:7, 8; Apoc. 16:14, 16, *NW*.

După nimicirea tuturor duşmanilor vizibili ai dreptăţii şi aruncarea în abis a lui Satan şi a demonilor săi la Armaghedon, va începe domnia de o mie de ani a lui Cristos. El, împreună cu corpul Său sau mireasa Sa, ca şi sămânţa lui Avraam, vor

Cuprins

binecuvânta toate familiile de pe pământ şi va continua să domnească până chiar şi moartea va fi distrusă şi nu va mai exista durere, strigăt sau jale, iar voinţa lui Dumnezeu se va face pe pământ precum în cer. Cu aceasta scopul lui Dumnezeu pentru cea de-a doua prezenţă a lui Cristos va fi pe deplin realizat. Să rezumăm: Am văzut că Isus a venit prima dată ca om să pună mărturie despre adevăr, să-şi dovedească integritatea supus încercării şi să îşi dea viaţa ca răscumpărare pentru om, şi că El a fost într-adevăr carne şi sânge; că El a fost înviat din morţi ca un spirit; că El nu ar fi putut moşteni cerul dacă ar fi rămas uman, cu atât mai puţin, ca atare, nu ar fi putut realiza scopurile glorioase ale celei de-a doua prezenţe a Sa; că El a venit ca un spirit invizibil şi cu scopul de a-şi îndrepta atenţia spre activităţile de pe pământ, şi că, după cea de-a doua Sa venire, trei caracteristici au apărut, prima, *parousia*, sau prezenţa, începând din anul 1914. Cei care sunt înţelepţi vor profita de manifestarea prezentă a favorii înaintea descoperirii lui în distrugerea arzătoare a duşmanilor Săi de la Armaghedon.

FÂN PENTRU VULTURI

La sfârşitul secolului al nouăsprezecelea se afirma în general faptul că păsările de pradă erau înzestrate cu un simţ ascuţit al mirosului, iar astfel erau capabile să simtă de la distanţă prada lor. Dar experimentele realizate de către Audubon au demonstrat contrariul. Odată el a obţinut blana unei căprioare. A umplut-o cu fân, a aşezat-o în mijlocul unui câmp şi a întins-o la pământ pentru a semăna cu un animal mort. În câteva minute a apărut un vultur înfometat. Fără a bănui nimic, pasărea a început să atace „carcasa," ca de obicei, în locurile cele mai vulnerabile. Eşuând, vulturul, cu multă insistenţă, a rupt cusăturile, încercând cu adevărat să ajungă la „carnea" suculentă. Văzând că eforturile sale nu au condus la niciun alt rezultat decât la scoaterea unei mari cantităţi de fân, vulturul agitat, cu o oarecare ezitare, a renunţat şi a zburat pentru a căuta cina în altă parte. Iar astfel Audubon a demonstrat că vulturul a vânat după văz şi nu după simţ.

Dar cititorii Bibliei, fără a cunoaşte experimentul lui Audubon sau al altora, au ştiu mereu adevărul în privinţa acestei probleme. Întrucât Iov 39-:27-29 (*AT*) precizează: „Zboară departe vulturul la comanda ta, când îşi aşează cuibul în înalturi? El ocupă stânca şi îşi construieşte locuinţa pe vârful acesteia. Apoi el caută mâncare; ochii lui privesc în depărtare." Traducerea atentă, literală a versetului 29 de către Rotherham menţionează: „El caută mâncare, ochii lui privesc în depărtare."

Cuprins

ISTORIA MODERNĂ
A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 4 – Mergând în ofensivă

În anul 1894 douăzeci de reprezentanţi cu timp integral ai Turnului de Veghere au fost pregătiţi şi trimişi la sfârşit de săptămână de la sediul din Pittsburg pentru a conduce adunări publice şi pentru a zidi noi „eclesia”. Această practică a fost schimbată în anul 1897, fiind restrâns acest serviciu de vizite la trei reprezentanţi cu timp integral, cunoscuţi ca şi „pelerini,” care călătoreau pe rute stabilite din adunare în adunare, petrecând una sau două zile alături de fiecare grup, pentru a oferi împrospătare spirituală. Pe măsură ce numărul adunărilor sau al claselor de studenţi ai Bibliei creştea, mai mulţi pelerini erau trimişi la drum pentru a menţine contactul organizaţional. În anul 1905 erau 25; prin anul 1917 erau 93 ce serveau pe această cale ca şi premergători ai „servului de circuit” ai Societăţii de azi de pe întreg pământul. Din moment ce nu a fost păstrată nicio dovadă în privinţa numărului de persoane interesate din grupurile indivizilor respectivi din acele timpuri, singura indicare pe care o avem provine din rapoartele anuale ale Memorialului trimise la sediul din Pittsburg. De exemplu, în anul 1899 a existat un raport incomplet provenit de la 399 de adunări, în care era menţionat un număr de 2 501 participanţi. În anul 1900 s-a raportat faptul că 280 de grupuri (reprezentând doar două treimi din întregul număr) au raportat un număr de 2600 de participanţi la serviciul anual al Memorialului. Creşterile în numărul de asociaţi au avut loc rapid, raportul Memorialului din anul 1902 arătând că în doar 175 de adunări participarea totală a depăşit numărul de 4700, reprezentând o medie a indivizilor din adunare de două ori mai mare decât cea din anul precedent. În cele din urmă, prin anul 1903, existau peste 20 000 de abonaţi ai *Turnului de veghere* – o societate impresionantă care apără adevărul.

Cuprins

Împotrivirea clerului faţă de Societatea Watch Tower a început să se manifeste treptat, din ce în ce mai mult, pe măsură ce mii şi mii de tratate şi broşuri din Biblie erau distribuite mai departe, în mod constant, din biroul principal din Pittsburgh (Pennsylvania). Reprezentanţilor Societăţii nu le-a mai fost permis să vorbească de la amvoanele bisericilor ca în anii 1870. Printre clerul protestant a fost organizat în anul 1846 un fel de asociaţie de predicatori, numită oficial „Alianţa evanghelică", pentru a limita recunoaşterea ordinării acelora din sectele majore ce administrau deja şcoli teologice. Membrii acestei alianţe au început să-l ridiculizeze pe C. T. Russell, preşedintele Societăţii Watch Tower, obiectând în special împotriva numirii sale ca „Pastor", şi au fost folosite anumite ziare lipsite de scrupule, ca instrumente pentru a inventa şi a răspândi minciuni scandaloase despre neînţelegerile particulare dintre Russell şi soţia lui. Asemenea prototipurilor lor fariseice care au defăimat pe Isus, punând sub semnul întrebării autoritatea şi legitimitatea naşterii sale, tot aşa şi aceşti conducători moderni apostaţi ai religiei au început să atace persoana, atunci când se mâhneau de sunetul informaţiei biblice ce se publica.

Începuse ceva nou ce stimula răspândirea adevărului Bibliei, prin distribuirea de tratate. Acest lucru era menit să ia cu asalt clerul. *Turnul de veghere al Sionului* din 15 aprilie 1899 propunea ceea ce se chema „Serviciul de voluntar". Erau chemaţi voluntari dintre toţi creştinii care participau la adunările Societăţii, pentru a distribui gratuit oamenilor 300.000 de exemplare din noua broşură intitulată *Biblia împotriva evoluţiei*, pe măsură ce aceştia părăseau bisericile protestante de duminica.

„Planul preferabil de acţiune este ca prietenii care vor intra într-un oraş sau sat să-şi aranjeze astfel programul, prin care se va da asigurarea că nu va fi omisă nici o adunare şi nimeni nu va fi servit de două ori. Toate adunările mari au nevoie de cel puţin două sau trei persoane pentru un serviciu rapid şi potrivit, pe măsură ce ei ies afară. În general, rezultatul este mai bun dacă distribuitorii îşi localizează jumătate din corpul de case departe de clădirea bisericii în fiecare direcţie în care se îndreaptă oamenii" – pag. 93, 94.

În Statele Unite, Canada şi Europa această lucrare a adunat cu entuziasm mii de voluntari. În primul an au fost distribuite în felul acesta 984.459 tratate. Apoi, în anii următori, această lucrare de voluntar sau de distribuire a tratatelor a continuat mai ales în zilele de duminică, în timp extinzându-se şi cuprinzând distribuirea din casă în casă, tratatele fiind plasate sub uşile caselor, duminica dimineaţa. De două sau mai multe ori pe an apăreau noi broşuri şi acestea erau distribuite cu milioanele participanţilor la biserici. Acum, potopul de literatură ajungea chiar la uşile bisericilor, inundând păşunile religioase. Reacţia duşmănoasă a clerului devenea mai intensă. Ei au încercat de nenumărate ori să ceară arestarea vestitorilor, deoarece stăteau pe străzi şi distribuiau tratate gratuit, ca şi cum trotuarul bisericilor era într-adevăr pământ 'sfânt'. Din timp în timp, s-a dat câte un sfat legal, din pricina amestecului oficialilor publici care încercau, la insistenţa clerului, 'să pună la cale răul sub adăpostul legii' pentru a descuraja, a împiedica sau a suprima în întregime o asemenea distribuire sradală de tratate.

Pe 10 martie 1903, un reprezentant al alianţei ministeriale din Pittsburgh, Dr. E. L. Eaton, preot al bisericii episcopale metodiste din North Avenue, i-a

Cuprins

acordat de ochii lumii lui C. T. Russell o dezbatere pe subiecte, cu Biblia, de şase zile. (Mai târziu s-a văzut că aceasta a fost o încercare subtilă din partea clerului, pentru a discredita învăţătura şi instruirea lui Russell). După două zile, Russell a acceptat oferta cu onestitate şi în cele din urmă dezbaterile au avut loc în toamnă, la Carnegie Hall, din Pittsburgh, înaintea unui auditoriu supraaglomerat.

(1) Duminică după-amiază, 18 octombrie, Eaton a afirmat că Biblia învaţă că harul divin pentru mântuire a fost exercitat de la căderea omului şi că după moarte nu va mai fi nici o probă. Russell a tăgăduit scriptural. (2) Marţi seara, 20 octombrie, Russell a afirmat că Biblia învaţă clar că sufletele celor morţi sunt inconştiente, în timp ce corpurile lor se află în morminte. Eaton a tăgăduit. (3) Joi seara, 22 octombrie, Eaton a afirmat că Biblia învaţă că tot cei mântuiţi vor deveni creaturi spirite şi după judecata generală vor merge la cer. Russell a tăgăduit. (4) Marţi seara, 27 octombrie, Russell afirmă că Biblia învaţă că numai „sfinţii" acestei ere a evangheliei vor avea parte de „Prima înviere" şi majoritatea celorlalţi vor fi mântuiţi printr-o înviere ulterioară. Eaton a tăgăduit. (5) Joi, 29 octombrie, Russell a afirmat că Biblia învaţă că scopul celei de-a doua veniri a lui Cristos, precum şi al Mileniului, este binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Eaton a tăgăduit. (6) În cele din urmă, duminică, 1 noiembrie, Russell a tăgăduit cu tărie doctrina iadului de foc, atunci când Eaton a afirmat că Biblia învaţă că pedeapsa divină pentru păcat va fi dată în cele din urmă celor fără speranţă de îndreptare şi va consta din mari suferinţe inimaginabile ce vor dura veşnic.

Câteva aspecte interesante: În timpul dezbaterilor, mai multe persoane aparţinând clerului local se aflau pe platformă, alături de Dr. Eaton, pentru a-i da sprijin moral şi referitor la text, în timp ce Russell stătea singur la locul lui, asemenea lui Daniel în groapa leilor. Pe tot parcursul discuţiei Russell a ieşit victorios la fiecare din cele şase dezbateri şi mai ales la ultima, cea despre „iad". Este menţionat că unul dintre preoţii care participase la acele dezbateri, recunoscând victoria, a venit la Russell după ultima dezbatere, zicând: „Mă bucur să văd că pui furtunul cu apă pe iad şi stingi focul". Curând după această demascare a doctrinelor false ale sistemelor bisericii „babiloniene", chiar un număr din membrii bisericii metodiste a lui Eaton au devenit studenţi ai Bibliei. Au fost acceptate alte provocări, dar opoziţiei i-a fost teamă şi a întrerupt tratativele în ultima clipă. Cu toate acestea, după doisprezece ani de la dezbaterea Eaton-Russell din 1903 au avut loc alte două mari dueluri între reprezentanţii Societăţii Watch Tower şi principalele grupări religioase. L. S. White din confesiunea Discipolii s-a angajat în şase dezbateri cu Russell în perioada 23-28 februarie, 1908, în Cincinnati, Ohio, la care au participat multe persoane, pentru a observa din nou victoria obţinută fără probleme de Russell. La provocarea baptiştilor pentru o serie de dezbateri în Los Angeles, California, au participat J. F. Rutherford pentru Societatea Watch Tower, împotriva reverendului J. H. Troy. Aceasta a avut loc înaintea unui auditoriu de 12.000 de persoane (se estimează că zece mii au fost întorşi din drum), timp de patru seri, în luna aprilie 1915, la Sala de teatru Trinity. Şi aceasta a fost o victorie pentru reprezentantul Societăţii Watch Tower care a stat în apărarea adevărului Bibliei.

În timpul anilor 1905, 1906 şi 1907 Russel a făcut o călătorie în Statele Unite şi Canada conducând o serie de adunări de o singură zi. Lectura sa publică a fost celebra „Spre iad şi înapoi", pe care el a oferit-o caselor din aproape fiecare oraş mare din ambele ţări. În această lectură extraordinară, el şi-a condus

Cuprins

auditoriul într-o călătorie imaginară abilă şi plină de umor spre iad şi înapoi, care s-a dovedit a fi o demascare devastatoare a falsei doctrine a iadului de foc. Înainte de dezbaterile dintre Russell şi Eaton, Russell şi grupul său au făcut un al doilea tur al Europei în 1903, înfiinţând o filială a Societăţii în Germania, la Barmen-Elberfeld. În anul 1904 a fost înfiinţată în Australia o altă filială a Societăţii. În timpul acesta sămânţa adevărului cădea în pământ bun în Africa de Sud, Japonia şi Indiile Britanice de Vest, unde s-a ţinut o adunare la Kingston, Jamaica, la care au participat 400 de persoane, iar la adunarea publică de duminică au fost prezente 600 persoane.

Pe terenul american cea mai mare adunare din acel timp s-a ţinut la Put-in-Bay, Ohio, din 29 august până în 7 septembrie, 1908, cu un număr de participanţi estimat la 4.800. În această perioadă din 1890 până în 1908, literatura a continuat să fie distribuită cu milioanele, iar acum erau mai mult de 30.000 abonaţi la *Turnul de veghere*, dintre care mai multe mii se împărtăşeau în acest continuu efort organizat de a duce adevărul Bibliei la creştinii zeloşi. Acestora li s-a dat o mână de ajutor pentru a ieşi din Babilon şi a deveni servi devotaţi ai Atotputernicului Dumnezeu şi ai lui Isus Cristos. În ciuda încercărilor mânioase ale „leului" protestant de a distruge Societatea asemănătoare lui Samson, membrii ei, energizaţi de spiritul lui Iehova, acţionau tot mai puternic.

(Va urma)

Turnul de veghere 1894, p.393

W 1897, p. 309

W 1905, p. 375

W 1917, p. 374

W 1899, p. 94

W 1900, p. 132

W 1902, p. 156

W 1903, p. 453

O mare bătălie în cerurile ecleziastice, de J. F. Rutherford, pag. 7-10, „Alianţă nesfântă"

W 1900, p. 363; W 1899, p. 226

În 1900 au început să fie trimise „Scrisori de retragere", special tipărite pe hîrtia Societăţii Turnul de Veghere, la respectivele biserici ale foştilor asociaţi care se retrăgeau. Cei de curând interesaţi au fost încurajaţi să facă acest lucru, pe măsură ce deveneau mai convinşi de adevăr. Această practică a continuat timp de treizeci de ani, stârnind multă mânie în mijlocul clerului. – *W* 1900, p. 50; *W* 1908, p. 127.

W martie 1888, p. 8; *W* 1910, p. 236; *W* 1911, p. 461

W 1903, p. 391; pentru întregul text al fiecăreia din cele şase dezbateri vezi *Gazeta* de Pittsburgh, ediţie specială din 2 noiembrie, 1903.

O mare bătălie în cerurile ecleziastice, p. 10

W 1908, pag. 8,18

W 1908, pag. 19,70; pentru întregul text al dezbaterilor vezi publicaţia *Enquirer* din Cincinnati, 15 august, 1908.

Cuprins

W 1915, p. 143; pentru întregul text al dezbaterilor vezi publicaţia *Tribuna* din Los Angeles, 20 aprilie, 1915.
W 1905, p. 224; *W* 1907, p. 112
W 1903, p. 179; W 1903, p. 370; *W* 1904, p. 82.
W 1907, pag. 54-56
W 1907, pag. 215, 216
W 1905, p. 326
W 1908, p. 275.

Bun venit martorilor!

Martorii lui Iehova au avut parte de o primire bună în seriile lor de întâlniri de district din întreaga lume, desfăşurate pe parcursul anului trecut. În Milwaukee, Wisconsin, când parcările au reprezentat o problemă, martorilor le-a fost oferit dreptul de a parca fără limită de timp în toate zonele cu timp de parcare limitat. Ei doar trebuiau să îşi pună ceva în maşină pentru a putea fi identificată ca aparţinând unor persoane care participau la reuniune. Oamenii de afaceri din Dunfermline, Scoţia, au oferit gratuit cheresteaua, mesele, mâncarea şi echipamentul şi chiar au donat unele componente ale echipamentului pentru reuniune. În El Paso, Texas, martorii au descoperit că preţurile pentru închirierea echipamentului din bufetul cu autoservire erau foarte mari. Prin urmare, ei au apelat la generalul comandant de la Fort Bliss, care, cu amabilitate, a împrumutat fraţilor echipamentul. Funcţionarii cu care oficialii adunării au avut de-a face au părut să fie mai mult decât bucuroşi pentru a-i caza, datorită naturii lucrării martorilor şi a scopului reuniunii. Apoi, după ce ziarele au scris despre adunări, scrisoarea următoare a fost scrisă către şi publicată în publicaţia *News and Courier* din Charleston, Carolina de Sud:

„Într-o zi şi o vreme în care este aproape imposibil să găsim o scriere corectă şi neprejudiciată, este o bucurie să găsim un ziar atât de dedicat. Mă refer la The News and Courier din 29 iulie şi la ediţiile următoare care s-a ocupat de congresul regional din Charleston al martorilor lui Iehova. Editorialul vostru din 29 iulie intitulat ‘Martorii lui Iehova’ şi cele următoare despre acel eveniment arată nu doar că sunteţi cinstiţi şi corecţi, ci şi că nu vă este teamă să editaţi faptele, chiar dacă asemenea fapte ar putea să nu fie plăcute de majoritatea grupurilor.

„Astăzi, când lumea se află atât de aproape de un dezastru, al doilea din toată istoria, s-ar putea ca un asemenea grup minoritar ca cel al martorilor lui Iehova să ne ofere cheia pentru a evita dezastrul. Majoritatea grupurilor nu par să fie capabile să facă acest lucru. Vă mulţumesc vouă şi întregii edituri şi tuturor angajaţilor pentru aceste ştiri corecte, cinstite şi sincere.

W. L. Poindexter
(Comandantul flotei Statelor Unite)
USS Shannon, Portul din Charleston.”

Cuprins

Lăudători, tineri şi bătrâni

„Această veste bună a împărăţiei va fi predicată," a spus Isus, iar o mare parte a acelei lucrări bucuroase de predicare este realizată de către slujitorii pionieri cu timp integral din rândul martorilor lui Iehova. La adunarea de district din vara trecută din San Antonio, Texas, un pionier de vacanţă de unsprezece ani a vorbit despre treizeci şi trei de vestitori tineri, cu vârste cuprinse între opt şi cincisprezece ani, care au intrat în acest serviciu, aceştia provenind dintr-o singură adunare. În timp ce vorbea, o paradă a început peste drum – da, ceilalţi treizeci şi doi mergeau în faţa platformei. Acest tânăr era urmat de către un vestitor în vârstă de 78 de ani, activ în serviciu de patruzeci de ani, care şi-a descris bucuria provenită din slujirea ca pionier de vacanţă, şi a raportat cum cei tineri au înlăturat prejudecata şi au deschis calea pentru multe vizite ulterioare şi studii Biblice la domiciliu. Mii de asemenea oameni sunt astăzi exemple vii ale cuvintelor psalmistului: „Şi tineri şi fecioare; bătrânii şi copii: să laude numele lui Iehova." – Ps. 148:12, 13, *AS*.

Vreţi să fiţi fericiţi, nu-i aşa? Aproape toată lumea doreşte acest lucru. De fapt, ne irosim majoritatea timpului şi a energiei căutând fericirea şi viaţa. Prin urmare, de ce nu ne-am dori să fim fericiţi? Această fericire o dorim, nu doar pentru noi, ci şi pentru ceilalţi. Atunci, de ce nu există mai multă fericire în lume? În mod evident, lumea este nenorocită. Nu este fericită. Viaţa fără fericire nu înseamnă de fapt viaţă. Prin urmare, căutările continue ale omenirii sunt pentru viaţă şi fericire. Unde ar trebui să căutăm pentru a le găsi? Ce ar trebui să facem pentru a le obţine? Ne va aduce faima sau bogăţia fericirea?

Mulţi au tras concluzia în mod eronat că dacă se vor îmbogăţi ei vor fi extrem de fericiţi, iar toate problemele lor vor dispărea. Cu toate acestea, nu este aşa. Apostolul Pavel sfătuieşte: „Însă cei care sunt hotărâţi să fie bogaţi cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe nesăbuite şi vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere şi în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri." Cât de adevărat! Nu acest lucru este ceea ce vedem în lume? – 1 Tim. 6:9, 10, *NW*.

Cuprins

O luptă nebună pentru bogăţie a condus la multe crime, multă gelozie, lăcomie, egoism şi competiţie. Unii au pariat pe averi pentru a obţine averi şi mai mari şi au obţinut doar dezamăgirea. Alţii au căzut victime crimei şi corupţiei. Alţii mint, fură, jefuiesc, mituiesc, trişează, şantajează şi omoară, iar în final se trezesc fără bogăţie sau fericire. Mulţi dintre aceştia ajung să fie oameni nefericiţi copleşiţi de o conştiinţă de vinovăţie, scufundaţi în datorii sau ajung să plătească în penitenciare pentru crimele lor. Alţii trăiesc cu o frică constantă din cauză că se gândesc că ar putea fi prinşi. Ei se vor ascunde sau vor fugi pentru totdeauna. Bogăţia dobândită prin aceste mijloace nu a adus nimănui fericirea.

Cei care au fost norocoşi să dobândească bogăţii prin mijloace legale se grăbesc să mărturisească faptul că banii nu înseamnă totul în viaţă, că, singuri, ei nu pot aduce fericirea. Banii nu pot cumpăra sănătatea sau siguranţa. Nu pot cumpăra viaţa. Un tânăr bogat l-a întrebat pe Isus: „Învăţătorule, ce lucru bun ar trebui să fac pentru a obţine viaţa veşnică?" Isus i-a spus: 'Să respecţi poruncile mereu.' Tânărul a răspuns: 'Le-am respectat pe toate; ce anume îmi mai lipseşte?' Isus i-a spus: Dacă vrei să fii perfect, du-te, vinde-ţi bunurile şi dă-le săracilor şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino şi urmează-mă! Când a auzit aceste cuvinte, tânărul a plecat mâhnit, căci avea multe avuţii. Isus le-a zis discipolilor săi: 'Adevărat vă spun că va fi greu pentru un bogat să intre în împărăţia cerurilor. Din nou vă zic: Este mai uşor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat să intre în împărăţia lui Dumnezeu.'" Bogăţia acestui tânăr nu i-a adus fericirea. În schimb, a fost o cauză a nefericirii sale. Bogăţia sa l-a prins în capcană. – Mat. 19:16-24, *NW*.

Fericirea este dobândită prin obţinerea unui lucru mult mai valoros decât argintul şi aurul, iar acel lucru valoros este cunoştinţa exactă a Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Observaţi ceea ce omul înţelept a precizat despre acest punct de vedere: „Fericit este omul care găseşte înţelepciunea şi omul care dobândeşte pricepere, căci câştigarea ei este mai bună decât câştigarea argintului şi rodul ei este mai de preţ decât aurul. Ea este mai preţioasă decât coralii, şi nicio altă desfătare nu se poate compara cu ea. În dreapta ei sunt zile multe, iar în stânga ei sunt bogăţii şi glorie. Căile ei sunt căi plăcute şi toate drumurile ei sunt drumuri ale păcii. Ea este un pom al vieţii pentru cei ce o apucă şi cei ce o ţin strâns sunt numiţi fericiţi." Atunci, lucrurile care aduc fericirea veşnică sunt înţelepciunea, priceperea şi cunoaşterea scopurilor lui Dumnezeu. Acestea oferă omului speranţă, bucurie şi mângâiere. Ele ne fac capabili să vedem lumea exact aşa cum este, să vedem de ce au venit asupra ei toate aceste suferinţe şi care va fi rezultatul. Cunoştinţa despre Dumnezeu oferă unui om un scop în viaţă, o ţintă, ceva pentru care să muncească. Acest lucru este ceea ce ne face fericiţi. Obţinând această cunoştinţă prin studiu şi punerea ei în practică în viaţa noastră de toate zilele înseamnă mai mult decât fericire. Înseamnă că avem aprobarea lui Dumnezeu, care la rândul ei înseamnă viaţă veşnică. Isus a spus: „Aceasta înseamnă viaţă veşnică, dobândirea cunoştinţei despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre Cel pe care Tu l-ai trimis, Isus Cristos." – Prov. 3:13-18; Ioan 17:3, *NW*.

Cuprins

Atunci, fericirea este obţinută prin cunoştinţă potrivită, prin gândire corectă, şi prin îndreptarea minţilor noastre spre Cuvântul sigur şi promisiunile Atotputernicului Dumnezeu. Datorită acestui fapt Pavel îi sfătuieşte pe cei care vor să fie fericiţi să se gândească la aceste lucruri: „Tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră. Lucrurile pe care le-aţi învăţat şi, de asemenea, le-aţi acceptat, pe care le-aţi auzit şi le-aţi văzut în legătură cu mine, pe acestea să le practicaţi, iar Dumnezeul păcii va fi cu voi." – Filip. 4:8, 9, *NW*.

Avem toate aceste lucruri bune adunate în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Remediul evidenţiat în Scripturi este sigur. Ne aşteaptă să îl aplicăm. Faceţi acest lucru şi veţi fi fericiţi. Veţi obţine o fericire şi mai mare dacă veţi oferi reţeta şi celorlalţi. Întrucât Isus a spus: „Există mai mult fericire în a dărui decât în a primi." – Faptele 20:35, *NW*.

O mare bubuitură!

După primirea laudelor de către Annie Oakley (un cetăţean american al cărui nume este sinonim cu un bun trăgător) pentru talentul ei în mânuirea pistolului şi după ce a fost sugerat ca portretul ei să fie agăţat pe pereţii tuturor şcolilor teologice din ţară, Simeon Stylites a spus, în numărul din 17 noiembrie al revistei *Secolul creştin*: „Portretul ei va fi, cu siguranţă, o inspiraţie pentru tinerii predicatori, pentru a învăţa să lovească o ţintă. Mulţi dintre ei sunt tentaţi în acea privinţă. Ţintele lor verbale sunt înalte, mari şi apreciabile. Apreciabile, cu siguranţă, dar prea înalte pentru publicul lor, şi prea depărtate de ţintă, şi nu ating interesele ascultătorilor. Este mult mai uşor să ţinteşti cerul decât să ţinteşti un iepure. Şi mulţi dintre vorbitorii de toate tipurile sunt mulţumiţi să ţintească cerul. Pentru unii predicatori fiecare zi de duminică este Duminica Înălţării, pe măsură ce ei îşi iau avânt spre stratosferă. Ei amintesc despre unul dintre băieţii care îi arăta tatălui său împuşcăturile cu pistolul său cu aer. 'Spre ce ţinteşti fiule?', a întrebat tatăl. 'Oh, spre nimic', a răspuns băiatul, 'dar nu a fost o mare bubuitură?' "

Pot clericii să ofere binecuvântări?

An după an presa îi arată pe clericii creştinătăţii binecuvântând persoane, animale şi obiecte neînsufleţite. Astfel a constituit o ştire de primă-pagină faptul că „Ritualuri pline de culori au marcat binecuvântările flotei" de la Biloxi, Mississippi. Iar în portul din Benton, Michigan, pastorii protestanţi, catolici şi evrei „au binecuvântat înflorirea unei livezi de mere." Alte surse vorbesc despre faptul că anumiţi preoţi luterani binecuvântează terenurile fermelor din Pennsylvania şi despre faptul că preoţii catolici binecuvântează plantaţiile de tutun

din Kentucky. În timp ce în Anglia „abatele binecuvântează viermii de mătase” într-o ceremonie anuală în Farnborough, care, din anul 1951, a inclus „toate stagiile de producere a mătasei.”

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial presa a publicat multe imagini ilustrându-i pe clerici binecuvântând trupele şi armele. Pacea a venit, dar binecuvântarea armelor şi a trupelor continuă să aibă loc, la fel ca şi aceea care a avut loc când un preot catolic a binecuvântat armele poliţiştilor din Chicago şi când Papa, în data de 19 martie 1954, a binecuvântat 50 000 de membri ai trupelor de alpinişti din Italia.

Binecuvântarea vehiculelor cu motor vine în atenţia noastră şi se pare că însuşi Papa a binecuvântat şi scuterele cu motor şi camioanele cu remorcă. În fiecare an mii de automobile se adună lângă Coloseumul din Roma în ziua dedicată Sfintei Francesca Romana, patroana automobilelor şi a şoferilor lor, pentru a primi binecuvântări din partea preoţilor catolici. La fermele bavareze din Germania tractoarele se aliniază acum pentru a primi binecuvântările preoţilor, în timp ce în Anglia există „binecuvântările anuale ale motocicletelor.”

Apoi am citit despre faptul că Papa a binecuvântat bijuterii în valoare de 100 000 $ pentru un anumit altar din Brooklyn. Un membru al clericilor din Brooklyn a binecuvântat uneltele unei case, cum ar fi: linguri, prosoape pentru vase, periuţe de dinţi, mături, făraşe şi cărţi. În Irlanda are loc o ceremonie anuală pentru binecuvântarea gâtului.

Binecuvântarea animalelor de companie este ilustrată în presă datorită apelului interesului uman. Astfel vedem fotografii cu câini şi chiar şi cu ponei care se află în interiorul bisericii Sfânta Treime, din Hereford, Anglia, pentru a primi binecuvântarea din partea vicarului. O altă fotografie intitulată „Binecuvântează-mi curcanul” ilustrează un grup de ţărani mexicani, animalele lor, şi un tânăr care se afla în prim plan, în genunchi, rugându-i pe preoţi să-i binecuvânteze curcanul. Ni s-a spus faptul că o dată pe an aceşti preoţi catolici călătoresc în zonele rurale „pentru a administra binecuvântarea lui San Antonia de Abad, sfântul animalelor. … şi nici animalele moarte nu sunt uitate.”

Şi nici vulpile şi nici animalele de circ nu sunt uitate. Clericii sunt ilustraţi în desfăşurarea ritualurilor străvechi de binecuvântare a vulpilor la deschiderea sezonului de vânătoare a vulpilor. Un vicar din Marea Britanie binecuvântează animalele de circ, în timp ce un preot din Statele Unite oferă binecuvântarea celui mai mare tren de circ din lume la începutul turului.

Există vreo dovadă a faptului că asemenea binecuvântări aduc într-adevăr rezultate? Cine ar fi atât de credul încât să considere binecuvântarea lui Papa drept asigurare pentru autovehiculul său, sau că animalul său de companie va avea o asigurare de viaţă datorită faptului că a fost binecuvântat de către un preot? De fapt, mereu o binecuvântare este însoţită de un ghinion, la fel cum publicaţia *Morning Tribune* din Tampa, Florida, din 26 martie 1954, a publicat o fotografie care ilustra un preot care binecuvânta un tren al circului, iar chiar sub imagine era un articol intitulat: „Moartea şi încăierarea marchează plecarea circului.”

Cuprins

Nu există nicio bază Scripturală pentru toate aceste binecuvântări ale viermilor de mătase, ale gâtului, ale animalelor de circ, ale scuterelor şi ale armelor. Nici nu găsim nicăieri scris că Isus, apostolii sau discipolii Săi, au binecuvântat oile sau caprele, carele cu boi sau bărcile de pescuit. El a binecuvântat numele Tatălui Său, a binecuvântat pâinea şi vinul la Cină, şi a binecuvântat copiii care au fost aduşi la El de către părinţi afectuoşi.

De fapt, toate aceste solicitări pentru binecuvântări sunt la fel ca şi multele rugăciuni egoiste la care Dumnezeu nu răspunde. Şi nici nu se află în puterea clerului, nici în cea a creştinătăţii şi nici în cea a păgânătăţii, faptul de a oferi binecuvântări. Toţi aceştia au refuzat să ofere onoare numelui lui Iehova, iar din cauza acestui fapt Iehova nu va oferi favorul Său asupra binecuvântărilor lor, ci va transforma asemenea binecuvântări într-un blestem. Organizaţia Naţiunilor Unite este unul dintre cazuri. – Mal. 2:1, 2; Iac. 4:3.

Binecuvântările pe care clerul le oferă nu au nicio dovadă Scripturală sau de alt fel pentru a dovedi că au valoare, ci se sprijină doar pe tradiţie şi pe veneraţie superstiţioasă acordată lor de către turmele lor credule. Creştinii iluminaţi nu vor privi spre clerul care îl ignoră pe Iehova în schimbul niciunei binecuvântări.

Cei care aud să-i înveţe şi pe ceilalţi

O caracteristică nemaipomenită a creştinismului adevărat, dar care totuşi încă lipseşte frecvent în religiile din zilele moderne, este aceea conform căreia cei care învaţă vor merge şi îi vor învăţa pe ceilalţi. Acest lucru a fost evident în mod special la adunările de district ale martorilor lui Iehova, care s-au desfăşurat în întreaga lume anul trecut. În Coreea mulţi dintre vorbitorii care îşi puteau edifica fraţii în mod competent nu mai fuseseră până atunci în faţa microfonului. În Indonezia misionarii care au fost prezenţi au raportat că au fost încurajaţi văzând că atât de mulţi fraţi locali erau capabili să expună discursuri la adunare şi să ofere sfaturi atât de mature. Iar în Salisbury, Rhodesia de Sud, când un frate african a susţinut discursul de botez în limba cishona, un alt frate a tradus discursul în limba cinyanja, iar un al treilea frate l-a tradus în limba engleză, pentru ca fraţii europeni prezenţi să-l poată înţelege. Nu misionarii, ci fraţii africani singuri s-au ocupat de aceste îndatoriri. Astfel, în urmarea principiului creştinismului timpuriu, adevărurile sunt încredinţate „oamenilor credincioşi” care, în schimb, devin „calificaţi să-i înveţe pe ceilalţi,” şi fac acest lucru cu zel. – 2 Tim. 2:2, *NW*.

Cuprins

SĂ ALEGEM SINGURA RELIGIE DREAPTĂ

„Mai degrabă, la lege şi mărturie. Şi dacă nu vor vorbi potrivit acestui cuvânt, nu vor avea lumina dimineţii.”—Isa. 8:20, Dy.

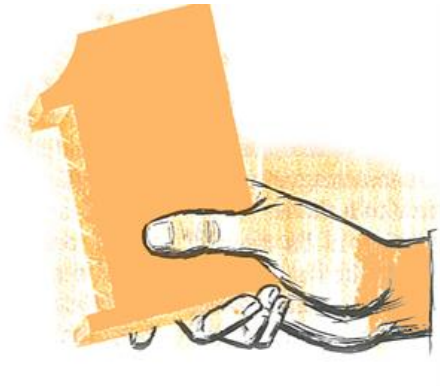

„CUM pot eu să ştiu care este religia corectă? Există sute de religii diferite şi fiecare dintre ele pretinde a fi cea mai potrivită. Nu am timp să studiez fiecare religie pentru a o alege pe cea corectă. Ar fi ca şi când ai încerca să găseşti un ac în carul cu fân!” Astfel răspund unii, în fond, atunci când martorii lui Iehova trec pe la uşile lor. Deşi atitudinea lor este de înţeles, problema nu este atât de cumplită aşa cum ei cred cu resemnare. Este o chestiune ce ţine de procedura corectă. Pentru a găsi un ac în carul cu fân nu trebuie să ridicaţi şi să examinaţi fiecare pai. Încercând cu un magnet puternic, care ar atrage acul şi ar respinge paiele, veţi avea un succes rapid. Sau un foc ar arde imediat paiele, în timp ce acul va rămâne. În mod asemănător, pentru a găsi religia potrivită nu trebuie să examinăm în mod istovitor fiecare dintre sutele de religii. Biblia va servi drept un magnet figurativ de care adevărata religie se va lipi, în timp ce carul cu fân a celor false este respins. Iar articolul precedent nu a arătat oare cum Cuvântul lui Iehova este precum un foc care arde paiele falsităţii, lăsând în acelaşi timp adevărul purificat? Prin urmare, procedura corectă nu este de a verifica fiecare pai sau fiecare religie, ci de a studia Biblia şi de o a lăsa să facă evident adevărul în timp ce distruge falsitatea. Aceasta este metoda pe care acest articol o va întrebuinţa pentru a alege religia corectă.

[2] Metoda vine cu cea mai mare recomandare. Când Israel a devenit ademenit de religiile false, Iehova li s-a adresat: „Veniţi acum să raţionăm împreună.” Şi care a fost baza acestui raţionament care îndrepta Israelul pe calea îngustă a închinării adevărate? A fost oare vorba să asculte toate vocile false pe care le-a căutat urechea lui Israel? Nu, ci „mai degrabă la lege şi la mărturie. Şi dacă nu vor vorbi potrivit acestui cuvânt, nu vor avea lumina dimineţii.” (Isa. 1:18; 8:20, *Dy*). Legea şi mărturia lui Iehova sunt consemnate în Biblie şi dacă religiile nu vorbesc în acord cu acel Cuvânt ele nu au nici o lumină a adevărului şi nu vor vedea lumina zorilor noii lumi a dreptăţii a lui Iehova acum foarte aproape. Deci, prin această metodă recomandată în mod divin ne întoarcem la o examinare a unor doctrine, pentru a vedea dacă acestea, precum şi religiile care le învaţă, vor adera

Cuprins

la Biblie precum un ac care se lipeşte de un magnet sau vor fi nimicite precum paiele de foc.

[3] Revista *Treziţi-vă*! în numărul său din 8 noiembrie 1952, a publicat un tabel al religiilor existente în Statele Unite care şi-au arătat punctele lor de vedere asupra unor doctrine principale. Deşi poate lista nu este exhaustivă, este foarte adecvată pentru toate scopurile practice, întrucât aceasta include toate religiile care ar putea fi localizate prin verificarea mai multor cărţi diferite despre confesiuni. Aceasta include grupuri ale căror scară numerică este cuprinsă între 9 şi 23 de milioane. Şi chiar dacă există câteva mici grupuri independente care se întâlnesc în case sau în săli mici, care nu sunt incluse, este aproape sigur faptul că ale lor convingeri dogmatice sunt reflectate de cele din tabel şi că în acest fel chiar şi aceşti puţini necunoscuţi închinători sunt acoperiţi de eliminarea care urmează. Prin urmare, dacă ne bazăm studiul nostru pe cele 251 de religii despre care tabelul a fost în măsură să ofere informaţii suficiente cu privire la convingerile lor, este foarte improbabil că vom scăpa din vedere vreo confesiune. Deci, acum, „mai degrabă la legea şi la mărturia" Bibliei, pentru a vedea care dintre cele 251 de confesiuni vorbeşte potrivit acelui Cuvânt şi care nu.

DOCTRINA TRINITĂŢII

[4] Din cele 251 de religii cel puţin 214 dintre ele cred în trinitate. Această doctrină susţine că Iehova Dumnezeu, Isus Cristos şi spiritul sfânt sunt trei persoane combinate pentru a face un singur Dumnezeu, şi că acestea trei sunt co-eterne şi co-egale. Iehova singur este Dumnezeul Atotputernic, nu o treime dintr-un zeu care are nevoie de celelalte două pentru a forma un întreg: „Iehova, Dumnezeul nostru, este un singur Iehova." „Eu sunt Dumnezeu şi nu există altul—Dumnezeul şi nu există altcineva ca Mine." (Deut. 6:4, *NW*; Isa. 46:9, *AT*). „Dumnezeu" înseamnă puternic, iar oamenii sunt numiţi dumnezei, Satan este numit dumnezeu, iar Isus Cristos este numit dumnezeu; dar Iehova este Dumnezeu, Atotputernicul Dumnezeu. (Ps. 82:6; 2 Cor. 4:4; Isa. 9:6; Ioan 1:1, *NW*). Alţii pot fi una cu El numai în sensul de a fi în unitate cu el în credinţă sau în scop sau în lucrare. În acest fel, Isus şi Iehova sunt una şi toţi urmaşii unşi sunt una cu ei. Şi dacă Isus şi spiritul sfânt sunt una, de ce păcatul împotriva lui Isus poate fi iertat, iar păcatul împotriva spiritului sfânt este de neiertat? Scriptural, spiritul sfânt nu este o persoană, ci este forţa activă invizibilă a lui Iehova.—Ioan 10:30; 17:20-23; 1 Cor. 3:8; Mat. 12:31, 32.

[5] Iehova şi Cristos sunt co-eterni? Despre Iehova este scris: „Chiar din veşnicie în veşnicie Tu eşti Dumnezeu." El este numit „Cel Înalt şi Cel Măreţ, care locuieşte din veşnicie" şi „Regele veşniciei." (Ps. 90:2; Isa. 57:15; Ier. 10:10, *Da*). Prin urmare, el nu s-a născut, nu a fost creat, nu a avut nici un început. Dar acest lucru nu este adevărat despre Isus Cristos, pentru că El este numit „întâiul născut din toată creaţia," „începutul creaţiei lui Dumnezeu." Ca Logos sau Cuvânt el a fost cel întâi creat de Iehova Dumnezeu şi singurul creat direct de către Dumnezeu, pentru că după aceea El a fost folosit de către Iehova pentru a crea toate celelalte

Cuprins

lucruri, şi a fost cel căruia Iehova i-a vorbit la Geneza 1:26 când a spus: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră.”—Col. 1:15, 16; Apoc. 3:14, *NW*.

[6] Şi ce se poate spune despre faptul că ei sunt egali? Isus nu a crezut acest lucru, pentru că El a spus: „Tatăl este mai mare decât Mine.” Adepţii doctrinei trinităţii vor argumenta că acest lucru era valabil doar când Isus era în carne. Cu toate acestea, înainte ca El să devină carne, atunci când avea chip de Dumnezeu sau sub formă de spirit, El „nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii.” În loc să se ridice El însuşi să profite de egalitate cu Dumnezeu, aşa cum Satan a încercat să facă, Cristos a mers în direcţia opusă şi s-a umilit până la asemănarea cu oamenii. Şi după învierea lui ca şi creatură spirituală şi la sfârşitul domniei de o mie de ani, „când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci şi Fiul însuşi se va supune Celui ce i-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul pentru toţi.” Aşadar, înaintea, în timpul şi după şederea Sa pe pământ, Cristos a fost şi este inferior lui Iehova.—Ioan 14:28; Filip. 2:6, 7; 1 Cor. 15:28; *NW*; Isa. 14:12-15.

[7] Când Iehova a înviat pe Isus din morţi precum o creatură spirituală glorioasă l-a răsplătit cu o poziţie mai înaltă decât cea pe care Cristos a avut-o când a fost pe pământ: „Dumnezeu l-a înălţat într-o poziţie superioară.” Dacă El era egal cu Dumnezeu înainte de a veni pe pământ, totuşi ar fi primit o poziţie mai înaltă atunci când s-a întors în cer, care l-ar fi făcut mai mare decât Iehova Dumnezeu! O altă absurditate pe care adepţii doctrinei trinităţii o susţin este aceea că atunci când Isus era pe pământ era Dumnezeu în carne şi că, atunci când s-a înălţat la cer a făcut acest lucru în corp de carne. Isus în carne a fost „făcut cu puţin mai prejos decât îngerii,” iar dacă El era, de asemenea, Dumnezeu în carne, îl făcea pe Dumnezeu mai prejos decât îngerii, iar dacă înălţarea era în carne îi făcea atât pe Dumnezeu cât şi pe Cristos, mai prejos decât îngerii chiar acum! Totuşi, carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia cerească. (Filip. 2:9; Evrei 2:9; 1 Cor. 15:50, *NW*). Omul nu este egal cu Cristos: „Capul oricărui bărbat este Cristos.” Cristos nu este egal cu Dumnezeu: „Capul lui Cristos este Dumnezeu.” Iehova l-a binecuvântat pe Cristos: „Astfel, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.” Iehova i-a spus: „Un sclav nu este mai mare decât stăpânul lui, nici cel trimis nu este mai mare decât cel care l-a trimis.”—1 Cor. 11:3; Evrei 7:7; Ioan 13:16, *NW*; Ps. 21:1, 6; Ioan 17:3.

[8] Cât despre spiritul sfânt, acesta nu este o persoană, ci este forţa activă invizibilă a lui Iehova. Uneori Scripturile atribuie personalitate lucrurilor care nu sunt persoane şi folosesc pronumele personal pentru a se referi la acestea, cum ar fi Sion şi Ierusalim. Acest lucru se întâmplă uneori şi cu spiritul sfânt, dar alteori este menţionat drept „el,” lucru care nu ar fi făcut dacă ar fi fost o persoană. Mai mult decât atât, cum ar putea o persoană să se reverse peste o sută douăzeci de persoane, aşa cum spiritul a făcut în ziua Cincizecimii? Şi cum ar fi putut fi revărsat după aceea peste mai multe mii, aşa cum s-a revărsat spiritul sfânt? (Ioan 16:13-15; 14:15-17; Faptele 1:15; 2:1-4, *NW*) Nici spiritul sfânt nu poate pretinde egalitate, fie cu Dumnezeu sau Cristos, pentru că se spune că Dumnezeu l-a trimis şi se

Cuprins

spune că şi Cristos l-a trimis, şi am învăţat că cei care trimit sunt mai mari decât ceea ce este trimis.—Ioan 14:26; 15:26.

[9] Doar un singur text din Biblia King James poate fi interpretat ca spunând că Dumnezeu, Cristos şi spiritul sfânt sunt una, şi acesta este 1 Ioan 5:7: „Căci sunt trei care depun mărturie: Tatăl, Cuvântul, şi Duhul Sfânt: şi aceştia trei sunt una." Chiar şi acest lucru ar putea însemna, în mod logic, nimic mai mult decât unitate în scop şi efort. Totuşi, aceste cuvinte nu apar în cele mai vechi şi demne de încredere manuscrise ale Scripturilor Greceşti, iar versiunile moderne ale Bibliei, fie le-au lăsat de o parte în întregime, fie au o notă de subsol care recunoaşte absenţa lor din cele mai vechi manuscrise. Prin urmare, mergând 'la legea şi la mărturia' Cuvântului lui Iehova aflăm că doctrina trinităţii este falsă, că religiile care o predau introduc falsitate în adevărul lui Iehova, că astfel falsifică şi fac impur şi nevalabil Cuvântul lui Iehova, manipulat de ei. Eşuând să purifice această falsitate din crezul lor, ei singuri se elimină din luarea în considerare ca singura religie corectă. Astfel respingând o doctrină, trinitatea, vom elimina din cele 251 de religii 214 care o predau. Religiile rămase, 37.

NEMURIREA SUFLETULUI UMAN

[10] Din cele 37 de religii rămân 18 care cred în nemurirea moştenită a sufletului uman. Biblia le sprijină sau le elimină? Nu este nici o scriptură din Biblie care să spună că omul are un suflet nemuritor. Un suflet pământesc este o creatură, un animal sau o fiinţă umană vie, care respiră, simţitoare. Aceasta nu are un suflet separat şi distinct de corp, dar se poate spune că are suflet doar în sensul că are viaţă. Această definiţie include şi animalele ca suflete, care este contrară învăţăturii sufletului nemuritor, dar este în acord cu Biblia. Sufletele au fost create înaintea omului: „Să mişune apele de o puzderie de suflete vii." „Şi Dumnezeu a creat monştrii marini uriaşi şi tot felul de suflete vii care se mişcă." Omul a fost făcut un suflet viu, nu unul nemuritor: „Atunci Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a devenit un suflet viu." Oameni şi animale sunt luaţi împreună ca suflete, atunci când taxa impusă a fost „un suflet din cinci sute, atât dintre oameni, cât şi din cireadă, dintre măgari şi din turmă." De asemenea, „În cazul în care un om omoară vreun suflet de om, trebuie să fie omorât negreşit. Iar cel care a omorât un suflet de animal domestic trebuie să dea despăgubire pentru el, suflet pentru suflet."—Gen. 1:20, 21; 2:7; Num. 31:28; Lev. 24:17, 18, *NW*.

[11] Observaţi că în ultima scriptură citată se vorbeşte atât despre animale cât şi despre sufletele umane fiind omorâte, dovedind faptul că sufletul poate fi ucis. Iehova l-a avertizat pe om că dacă el nu-l ascultă va muri; Satan a fost cel care a spus că nu va muri. (Gen. 2:17; 3:4). Religiile care predau despre sufletul nemuritor spun că păcătoşii nelegiuiţi vor suferi chinul veşnic, dar Biblia nu este de acord cu ei: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri." „Plata păcatului este moartea." Mai degrabă decât sufletele nemuritoare să se înalţe la cer sau să fie aruncate într-un lac de foc, este vorba ca sufletul uman muritor să ajungă în mormânt: „Care om trăieşte fără să vadă moartea? Poate el să-şi scape sufletul din

Cuprins

mormânt?" Numai printr-o înviere sufletele moarte din mormânt pot trăi din nou. „Dumnezeu îmi va răscumpăra sufletul din puterea mormântului." Prin puterea învierii lui Iehova, sufletul sau viaţa lui Cristos a fost salvată de la moarte, căci chiar sufletul lui a murit, după cum a fost prezis: „El şi-a vărsat sufletul în moarte."—Ezec. 18:4; Rom. 6:23, *NW*; Ps. 89:48; 49:15; Isa. 53:12.

[12] Aceste suflete moarte din mormânt sunt complet inactive şi inconştiente, deci, este absolut imposibil pentru acestea să aibă parte de fericire sau de chin dureros: „Fiindcă cei vii ştiu că vor muri: dar cei morţi nu ştiu nimic şi nu mai au nici o răsplată; căci până şi amintirea li se uită. Tot ce găseşte mâna ta să facă fă cu toată puterea ta; căci în mormânt, unde te duci, nu există nici lucrare, nici plan, nici cunoştinţă, nici înţelepciune." „Nu vă puneţi încrederea în prinţi, nici în fiul omului, în care nu este ajutor. Suflarea lui iese, el se întoarce în pământ; şi în aceeaşi zi îi pier şi gândurile." (Ecl. 9:5, 10; Ps. 146:3, 4) Atât oamenii, cât şi animalele sunt suflete care au acelaşi sfârşit: „În ceea ce priveşte destinul fiilor oamenilor şi destinul animalelor au aceeaşi soartă, cum moare unul, aşa moare şi celălalt şi toţi au acelaşi spirit şi omul nu este cu nimic superior animalului, căci totul este deşertăciune: toţi se duc în acelaşi loc, toţi au venit din ţărână şi toţi se întorc în ţărână." (Ecl. 3:19, 20, *Ro*). Singura diferenţă este că omul poate spera la o înviere din morţi. Majoritatea celor înviaţi din morţi vor veni ca sufletele umane, creaturi din carne şi sânge şi muritori. Relativ puţini sunt înviaţi ca şi creaturi spirituale nemuritoare, iar despre aceştia este scris: „Ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace în nemurire." (1 Cor. 15:53, *NW*). În cazul în care ar poseda deja nemurirea nu ar mai trebui să o îmbrace, nu-i aşa? În mod clar Biblia elimină religiile care ne învaţă despre nemurirea sufletului ca fiind false şi elimină astfel 18 din cele 37 de religii rămase, lăsând 19.

NU SUB LEGE

[13] Dintre aceste 19 religii, 6 dintre ele cred că slujitorii lui Iehova sunt încă sub toată legea lui Moise sau a unei părţi din ea. Însă scopul legii a fost îndeplinit odată cu venirea lui Cristos: „Prin urmare, legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declaraţi neprihăniţi datorită credinţei. Dar acum, după ce a venit credinţa, nu mai suntem sub tutore." Alte scripturi declară: „Prin lucrările legii, nici o carne nu va fi declarată dreaptă înaintea Lui." „Nu sunteţi sub lege, ci sub bunătate nemeritată." „Cristos ne-a cumpărat şi ne-a eliberat de blestemul Legii." „Dacă sunteţi conduşi de spirit, nu sunteţi sub lege." „Prin carnea Sa a nimicit duşmănia, Legea, care consta din porunci şi decrete." „Într-adevăr, porunca de mai înainte se desfiinţează din pricina slăbiciunii şi a ineficienţei ei. Căci Legea n-a adus nimic la perfecţiune, dar introducerea ulterioară a unei speranţe mai bune a adus, prin care ne apropiem de Dumnezeu." Iehova Dumnezeu „a şters documentul scris de mână care consta din decrete şi care era împotriva noastră şi El l-a îndepărtat din cale pironindu-l pe stâlpul de tortură."—Gal. 3:24, 25; Rom. 3:20; 6:14; Gal. 3:13; 5:18; Efes. 2:15; Evrei 7:18, 19; Col. 2:14, *NW*.

Cuprins

[14] Este inutil să se susţină, aşa cum fac unii, că legea înlăturată aici este legea ceremonială şi nu cele Zece Porunci. Ei nu au nici o autoritate scripturală pentru împărţirea lor arbitrară a Legii în două părţi, susţinând faptul că textele care vorbesc despre Lege ca încetând se referă la legea ceremonială, şi nu la cele Zece Porunci. Două versete după ce vorbeşte despre Iehova ştergând Legea „pironind-o pe stâlpul de tortură," citim: „Deci, nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare şi la băutură sau cu privire la vreo sărbătoare sau la ţinerea lunii noi sau a unui sabat." Legea înlăturată a inclus respectarea Sabatului, care a fost a patra din cele Zece Porunci. (Col. 2:16, *NW*). După ce a spus „acum am fost eliberaţi de sub Lege," apostolul Pavel citează ca un exemplu al acelei Legi anulate: „Să nu pofteşti." Aceasta a fost cea de-a zecea din cele Zece Porunci. De asemenea, Pavel explică faptul că Creştinii sunt sub un nou legământ, nu sub legea „care a fost gravată cu litere pe pietre." Ei sunt sub spirit, sub principiile călăuzitoare care sunt înscrise, „nu pe table de piatră, ci pe table de carne, pe inimi." (Rom. 7:6, 7; 2 Cor. 3:7, 3, *NW*). Deci, creştinii nu sunt subordonaţi legii scrise „pe table de piatră." Ce era scris pe tablele de piatră? O aşa-numită lege ceremonială? Sau întreaga Lege? Nu, doar cele Zece Porunci! Cu toate acestea, creştinii nu sunt sub nici o lege a lui Moise, ei sunt sub îndrumarea spiritului sfânt, iar standardele şi cerinţele acestuia sunt mai înalte. 6 din cele 19 religii rămase, care sunt construite pe convingerea că ne aflăm sub toată Legea sau a unei părţi din ea sunt clădite pe nisip şi trebuie să se prăbuşească. Doar 13 religii rămân acum.

NICI UN DIAVOL PERSONAL?

[15] Din cele 13 religii rămase, 3 dintre acestea nu cred într-un Diavol personal. Ele nu cred că o astfel de creatură spirituală rea există. Ele spun că Diavolul nu este o persoană, ci este un simbol pentru ispitele de carne şi sânge, ispitele obişnuite omului căzut din cauza slăbiciunilor sale moştenite. Cu toate acestea, Biblia vorbeşte despre Satan ca o creatură spirituală, că el a fost perfect şi integru înainte de răzvrătirea lui şi că după aceasta a devenit cunoscut sub numele de Satan, Diavol, Şarpe şi Balaur. El discută cu Iehova în cer şi îl chinuie pe Iov pe pământ. El se ceartă cu Mihail cu privire la corpul lui Moise. Un principiu al erorii sau personificării răutăţii nu ar fi putut face astfel de lucruri. (Ezec. 28:14, 15; Isa. 14:12-15; Apoc. 12:9; Iov 1:6-19, 2:1-7; Iuda 9). Apocalipsa capitolul 12 ne vorbeşte despre un război în cer în care Mihail l-a izgonit pe Satan din cer. Dacă Satan era ispita carnală el nu ar fi fost acolo, căci carnea şi sângele nu sunt acolo pentru a fi ispitite. (1 Cor. 15:50). Cei care cred în această doctrină spun că, aici, cerurile reprezintă cerurile politice sau conducătorii lumii, iar aruncarea lui Satan reprezintă atunci când răul este curăţat din guvernele umane. Dar nu poate fi astfel, pentru că acest lucru ar aduce bucurie oamenilor, în timp ce aruncarea lui Satan din cer a însemnat nenorocire pentru ei: „Vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp."—Apoc. 12:12, *NW*.

[16] Cum ar putea o forţă abstractă a răului să se elimine ea însăşi dintr-o persoană? Isus şi evreii nu s-au gândit la astfel de abstracţii atunci când au discutat despre demoni şi despre conducătorul demonilor, Satan. (Mat. 12:24-27). A spune că atunci când avem un gând păcătos avem un diavol în noi, sau că, atunci când o altă persoană ne ispiteşte, el este un diavol pentru noi, înseamnă a spune că lupta noastră este doar împotriva sângelui şi cărnii. Acest lucru este greşit, pentru că se face o diferenţă specifică între ispitele carnale şi atacurile Diavolului şi ale demonilor invizibili: „Rămâneţi neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului; pentru că avem de luptat nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva . . . forţelor spirituale păcătoase din locurile cereşti." (Efes. 6:11, 12, *NW*). Aceasta este o tăgăduire specifică a faptului că lupta este doar împotriva ispitelor carnale. Aceşti oameni religioşi susţin că nu există nici un Diavol personal, pentru a evita aparenţa că Iehova a creat o creatură spirituală rea. Ei nu reuşesc să înţeleagă că el a fost creat perfect, dar a devenit rău, fiind un agent liber moral. Potrivit raţionamentului lor, ei nu ar trebui să creadă într-un Adam personal, deoarece el a fost rău. Creat perfect, el însuşi a devenit rău, la fel ca şi Diavolul. Deci, refuzul lor de a crede într-un Diavol personal nu se bazează pe un temei Scriptural, ci se bazează pe regula lor de bună-cuviinţă, o regulă care este ea însăşi necorespunzătoare şi eronată. Căderea celor 3 religii, care cred acest lucru, din cele 13 rămase, mai lasă valabile 10 religii.

AUTORITATE EGALĂ CU BIBLIA SAU MAI PRESUS DE EA?

[17] Patru din aceste 10 religii spun că există autorităţi egale sau superioare Bibliei atunci când vine vorba de călăuzire religioasă. Întrucât recurgem 'la lege şi la mărturie' pentru a alege religia corectă, trebuie să vedem dacă Biblia permite acest punct de vedere. Dincolo de cuvinte scrise sau verbale care pot clarifica sau amplifica Cuvântul lui Iehova, care pot oferi o bază sau o istorie în împlinirea acesteia sau altfel pot aprofunda înţelegerea noastră despre ea, nu avem nevoie de nimic altceva decât de Biblie. Atunci când este înţeleasă ea ne asigură un echipament complet pentru serviciul Creştin: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu … pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." Biblia este Cuvântul adevărat, inspirat al lui Iehova. Ce altă autoritate poate fi deasupra Lui sau chiar egală cu El?—2 Tim. 3:16, 17, *NW*.

[18] Iehova a avertizat: „Să nu adăugaţi nimic la cuvântul pe care vi-l poruncesc şi să nu scoateţi nimic din el." Dar evreii au adăugat la acesta, clădind treptat tradiţia lor religioasă, care se presupune că îl explică şi îl îmbogăţeşte, dar de fapt îl contrazic, aşa cum Isus le-a spus: „Dar voi de ce încălcaţi porunca lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre? … Astfel, aţi anulat cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre." Despre ei Isus a mai adăugat: „Ei îi învaţă pe oameni doctrine care sunt porunci omeneşti." Acceptând tradiţia care anulează Biblia ei resping de fapt, Cuvântul lui Dumnezeu, cu rezultatul prezis: „Ei au respins

Cuprins

cuvântul lui Iehova; ce înţelepciune au ei?" În loc să se dovedească înţelepţi, ei se dovedesc a fi mincinoşi: „Nu adăuga nimic la cuvintele lui, ca să nu îţi ceară socoteală şi să nu fii găsit mincinos." Pavel a subliniat regula divină: „Să nu treceţi peste ceea ce este scris." (Deut. 4:2; Mat. 15:3, 6, 9, *NW*; Ier. 8:9, *AS*; Prov. 30:6, *AT*; 1 Cor. 4:6, *NW*) Dar aceste 4 religii din cele 10 rămase încalcă această regulă mergând dincolo de lucrurile scrise, iar noi suntem sprijiniţi în mod Scriptural să le înlăturăm. Rămân doar 6.

RELIGII NEHOTĂRÂTE

[19] Dintre aceste 6 religii 5 nu au nici o perspectivă dogmatică omogenă, ci spun că fiecare membru crede ceea ce doreşte. În loc să arate „unitate în credinţă", ei au un Babel intern al interpretărilor private. Cum pot membrii unei astfel de religii „să vorbească toţi în acelaşi fel" şi „să fie strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie"? (1 Cor. 1:10, *NW*). O astfel de religie nehotărâtă este precum omul îndoielnic: „De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Iehova; el este un om nehotărât, nestatornic în toate căile lui." Autorul Bibliei nu este nestatornic, Cuvântul lui nu este nehotărât, religia corectă nu este plină de îndoieli. Religia adevărată nu este aşa cum Israel a fost o dată: „Să nu faceţi aşa cum facem astăzi aici, fiecare ce este drept în ochii lui." Soldaţii lui Cristos au un mesaj de claritate şi convingere, nu unul de imprecizie şi confuzie: „Dacă trâmbiţa dă un semnal nedesluşit, cine se va pregăti de luptă?" (Iac. 1:7, 8; Deut. 12:8; 1 Cor. 14:8, *NW*) Îngrijirile speciale asigură buna formare şi maturizare a Creştinilor, „până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă şi la cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos; ca să nu mai fim nişte copii mici, aruncaţi în toate părţile ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de orice vânt de învăţătură." (Efes. 4:13, 14, *NW*). Religiile nehotărâte care îmbrăţişează convingeri diferite, nu au ajuns la „cunoştinţa exactă" sau „unitatea în credinţă" şi nu se pot aştepta să primească aprobarea lui Iehova. Şovăiala lor le elimină pe acestea 5 şi doar 1 religie din cele 251 inişiale rămâne.

SINGURA RELIGIE CORECTĂ

[20] Singura religie corectă rămasă este cea a martorilor lui Iehova. Nu este o dovadă de orgoliu să spunem asta. Desigur, noi credem că avem dreptate. Fiecare catolic, fiecare baptist, fiecare metodist, fiecare anglican, toată lumea, indiferent de religie, ar trebui să creadă că religia lui este religia corectă. Nu este o îngâmfare să gândeşti astfel; ar fi o ipocrizie să gândeşti altfel, să pretinzi că tu crezi ceea ce de fapt nu crezi. Dar credinţa noastră ar trebui să aibă fundamente solide, nu bazate pe lideri religioşi, nu pe sisteme religioase, ci pe Biblie. Ar trebui să ne asigurăm că religia noastră vorbeşte potrivit 'legii şi mărturiei'

Cuprins

înainte de a fi adepţii ei: „Convingeţi-vă de toate lucrurile; ţineţi cu tărie la ce este drept.” Dacă aflăm că religia noastră ne învăţă ceea ce nu este corect, ar trebui să ne lipsim de acea religie. Eliminarea de mai sus a dat la o parte religiile doar pe baza unei singure doctrine false, dar, de fapt fiecare dintre cele false a căzut din cauza mai multor considerente. Cele de mai sus reprezintă doar o mostră a mărturiei; investigaţiile suplimentare scripturale vor oferi o confirmare copleşitoare.—1 Tes. 5:21, *NW*.

[21] Clădirile inestetice ale falsităţii religioase trebuie să fie dărâmate pentru a preveni împiedicarea punctului de vedere al atrăgătorului adevăr. Nici nu ar trebuie să ne gândim la acestea, ci ar trebui să dăm drumul noilor structuri ale adevărului. Religia corectă trebuie să dezrădăcineze ceea ce este fals şi să sădească adevărul, aşa cum Ieremia a fost însărcinat „să smulgă din rădăcină, să dărâme, să distrugă, să sfărâme, să construiască şi să planteze.” Falsele convingeri sunt pietre de poticnire în calea spre adevăr, şi ca să te întorci la adevărata închinare este necesar să „înălţaţi drumul, să-l curăţaţi de pietre.” Cuvântul lui Iehova este „ca un ciocan de fierar care sfărâmă stânca în bucăţi,” şi cu el trebuie să spulberăm obstacolele care ne-ar putea împiedica în încercarea noastră de a umbla cu Dumnezeu. Aplicarea iniţială a textului referitor la curăţarea pietrelor înseamnă întoarcerea la adevărata închinare a rămăşiţei unse după ce Cristos a venit la templu în anul 1918, dar principiul poate fi aplicat înlăturării falsităţilor religioase care poticnesc acum venirea celorlalte oi. Deci, dacă trinitatea poticneşte pe cineva de la a vedea că Iehova este suprem peste toţi, sau în cazul în care nemurirea sufletului orbeşte pe oricare în a vedea textul care spune că sufletul moare, sau în cazul în care adăugirile la Biblie ne poticnesc să credem că Biblia este incompletă şi neterminată, sau dacă oricare altă învăţătură religioasă falsă blochează înţelegerea adevărului de către noi, putem folosi Biblia ca un ciocan pentru a zdrobi aceste obstrucţii.—Ier. 1:10; Isa. 62:10, *AT*; Ier. 23:29.

[22] Unii vor insufla aici convingerea că, dacă cineva este sincer în religia sa, el va fi salvat, indiferent de ce religie este. Este această convingere adevărată? Aceasta ar putea părea plauzibilă pentru unii, dar „mai degrabă, la lege şi la mărturie.” Biblia mărturiseşte despre acest fapt: „Există o cale ce i se pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morţii.” (Prove. 14:12). Sinceritatea este esenţială, dar doar sinceritatea este insuficientă. Să ilustrăm: dacă trei copii, la tablă, adună doi cu doi şi unul spune trei, altul patru şi altul cinci, profesoara va fi de acord cu toţi trei? Ea îi va trece dacă spun că au fost sinceri în răspunsurile lor? Mai curând, nu îi va trimite oare pe cei doi care au greşit înapoi la manual pentru a studia mai mult? Şi dacă aceştia doi sunt într-adevăr sinceri, nu vor studia în continuare, până când vor învăţa răspunsul corect şi vor obţine aprobarea profesorului? Iehova a asigurat un Manual, Biblia. El ne spune să-l studiem pentru a afla răspunsurile corecte, pentru a da aceste răspunsuri şi altora. Ce părere ai despre cei care refuză să studieze Biblia şi să înveţe răspunsurile corecte, dar acceptă orice fel de religie şi spun cu satisfacţie că sinceritatea lor îi va salva? Sunt ei cu adevărat sinceri? Mai curând, nu sunt ei leneşi? Un profesor nu va trece un student care refuză să studieze pentru a afla ceea ce este corect. Iehova nu îi va

Cuprins

aproba pe cei care, în mod deliberat, rămân ignoranţi faţă de adevărul său, mai ales acum că acesta este clar, în ciuda pretenţiilor lor necorespunzătoare de sinceritate.

[23] Iehova are o organizaţie de a învăţa pe pământ, în prezent. Căutătorii sinceri ai adevărului ar trebui să o asculte. Nu numai că ei ar trebui să înveţe ceea ce este fals pentru a-l îndepărta, ci ei ar trebui să înveţe ceea ce este adevărat pentru a le pune la locul lor. După ce religiile false sunt eliminate, fiecare ar trebui să devină plin de religie adevărată, pentru protecţia şi mântuirea lui. (Mat. 12:43-45) Martorii lui Iehova sunt nerăbdători să ajute orice persoană sinceră în căutarea adevărului. Atunci când martorii lui Iehova îi găsesc pe cei sinceri, mergând din uşă în uşă cu adevărul, ei se oferă să conducă studii Biblice în case, fără bani sau obligaţie. Ei folosesc Biblia pentru a dovedi nu numai ceea ce este fals, ci şi ceea ce este adevărat. Este vorba despre îndepărtarea mândriei şi prejudecăţii, şi cu o minte deschisă de a merge 'la lege şi la mărturie' şi de a raţiona împreună. Cei sinceri vor face acest lucru. Cu atât mai mult dacă ei cred cu sinceritate că au dreptate, pentru că ei vor dori să îi ajute pe cei care apelează la ei pentru a vedea ceea ce este drept. Ei fie vor ajuta, fie vor fi ajutaţi. Cei cu adevărat sinceri vor fi fericiţi în fiecare caz.

[24] Pentru a alege inteligent religia corectă vom avea nevoie de unele studii personale. Cei care doresc să fie medici, chimişti, ingineri şi educatori trebuie să studieze ani de zile. Cei care îşi doresc în mod sincer să fie Creştini adevăraţi, de asemenea, trebuie să studieze. Acest lucru nu este mai puţin important; este mai important decât orice altceva. Cele mai multe persoane nu doar că nu reuşesc să aleagă religia corectă, ci ele de fapt, nu îşi aleg nici o religie. Religia lor este aleasă pentru ei de către părinţii lor sau de către prietenii lor, sau din motive sociale sau din cauza avantajelor de afaceri. Atunci când se bizuie astfel pe noroc este ca atunci când cauţi într-un sac cu 251 de religii şi te aştepţi să o scoţi pe cea corectă în timp ce eşti legat la ochi. Credeţi că este riscant să jucaţi jocul ruleta rusească în care un glonţ este pus în magazia unui revolver cu cinci lăsate goale şi cilindrul este învârtit, şi, fără să ştiţi unde este glonţul, să ţineţi arma la cap şi să apăsaţi trăgaciul? Aveţi dreptate; este un joc pentru proşti. Chiar şi aşa, şansele voastre sunt de cinci din şase. Dar să alegeţi o religie la întâmplare înseamnă să vă jucaţi cu şansele voastre la viaţă veşnică, iar şansele voastre de a o nimeri pe cea corectă sunt, în cadrul examinării noastre de aici, doar de una din 251! Cu atât mai prosteşte!

[25] Nu este nevoie să rişti. Iehova ne-a furnizat Cuvântul Său, Biblia. Studiaţi-o. Dovediţi ceea ce este fals şi respingeţi-l. Demonstraţi ceea ce este adevărat şi păstraţi-l. Separaţi paiele de grâu. Identificaţi vinul care s-a alterat. Îndepărtaţi falsităţile murdare, întunecate astfel încât doar apele limpezi ale adevărului să rămână. Prin studierea Bibliei, aflarea adevărului, asocierea cu poporul lui Iehova, slujind şi lăudând pe Creatorul vostru, „gustaţi şi vedeţi ce bun este Iehova." Îndreptaţi-vă urechea ascultătoare spre invitaţia lui Iehova: „O! voi, toţi cei însetaţi, veniţi la ape, şi cei care n-aveţi bani, veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi! Veniţi, cumpăraţi cereale fără bani şi vin şi lapte fără plată! De ce să cheltuiţi bani pentru ceea ce nu este pâine şi de ce vă osteniţi pentru ceea ce nu vă satisface?

Cuprins

Ascultaţi-mă cu atenţie şi veţi mânca ce este bun şi vă veţi desfăta în hrană bogată." Mai degrabă decât să fiţi subnutriţi de religiile false şi în cele din urmă să muriţi cu religiile false, fiţi puternici spiritual alături de religia corectă. „Alege viaţa ca să rămâi în viaţă, tu şi urmaşii tăi, iubindu-l pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând de glasul lui şi alipindu-te de el, căci de el depinde viaţa ta şi lungimea zilelor tale."—Ps. 34:8, *AS*; Isa. 55:1, 2, *AT*; Deut. 30:19, 20, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce procedură uşurează sarcina de a găsi religia corectă printre sutele de religii din creştinătate?
2. Cum ştim că aceasta este o procedură scripturală?
3. Pe ce tabel ne vom baza studiul şi este acesta potrivit?
4. Ce demonstrează falsitatea învăţăturii că Iehova, Cristos şi spiritul sfânt se unesc pentru a deveni un singur Dumnezeu Atotputernic şi în ce sens sunt una Dumnezeu şi Cristos?
5. Ce demonstrează falsitatea afirmaţiei că Iehova şi Cristos sunt coeterni?
6. Ce scripturi dovedesc faptul că Iehova şi Cristos n-au fost niciodată egali?
7. Ce absurdităţi rezultă de pe urma crezului trinităţii? Ce alte texte arată că Cristos nu este egal cu Iehova?
8. De ce spiritul sfânt nu este a treia persoană a unei treimi şi ce demonstrează că acesta nu este egal nici cu Iehova, nici cu Cristos?
9. (a) De ce traducerea lui 1 Ioan 5:7 din *King James* nu este de ajutor pentru trinitarieni? (b) Câte religii elimină demonstrarea falsităţii treimii şi câte rămân?
10. Ce este sufletul şi ce se consideră că sunt sufletele pământeşti?
11. Cum este Biblia în dezacord cu religiile care învaţă nemurirea sufletului uman?
12. (a) Care este starea sufletului mort, animal sau uman? (b) Cum stă procesul nostru de eliminare cu nemurirea sufletului dovedită falsă?
13. Ce scripturi demonstrează că acum noi nu suntem sub Lege?
14. (a) Cum argumentează unii referitor la Lege, dar ce texte le aruncă în aer argumentul? (b) Cum stă acum eliminarea?
15. Cum dau unii explicaţii despre Diavol, dar ce combate poziţia lor?
16. (a) Ce dovedeşte că Satan nu este forţa abstractă a răului sau a ispitelor de carne? (b) Ce bază falsă au aceste religii şi câte religii lasă pe lista noastră eliminarea acestora?
17. Sunt folositoare pentru a completa echipamentul creştinului presupusele autorităţi egale cu Biblia sau deasupra acesteia?
18. Cum greşesc religiile care adaugă la Biblie şi câte religii lasă eliminarea lor?
19. Ce punct de vedere, dovedit fals de ce scripturi, elimină toate religiile, mai puţin una?
20. Ce religie corectă rămâne şi de ce nu înseamnă îngâmfare să spunem aşa?
21. Ce expresii figurative arată că doctrina falsă trebuie să fie înlăturată?
22. Va salva pe cineva doar sinceritatea şi ce ilustrează răspunsul vostru?

Cuprins

23. Cum vor răspunde martorilor lui Iehova persoanele cu adevărat sincere?
24. Cum acţionează unii prosteşte în alegerea religiei lor?
25. Ce cale de acţiune vor urma acum persoanele sincere ce doresc să placă lui Iehova?

Pavel a spus că un frate creştin nu ar trebui să se judece la tribunal cu un alt frate creştin, ci ar trebui să ducă cazul la cei maturi din adunare pentru a lua o decizie. Dar dacă unul creează o pagubă altuia doar pentru a aduce o mare dificultate asupra victimei, însă cel care a săvârşit fapta nu va aştepta decizia reprezentanţilor adunării? – G. S., Statele Unite.

Pavel le-a scris corintenilor: „Când unul dintre voi are un litigiu cu altul, îndrăzneşte să se ducă la judecată înaintea unor oameni nedrepţi, şi nu înaintea sfinţilor? Sau nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? Şi dacă lumea va fi judecată de voi, sunteţi voi nedemni să judecaţi lucruri de foarte mică importanţă? Nu ştiţi că noi îi vom judeca pe îngeri? Atunci de ce nu şi lucrurile legate de viaţa aceasta? Dacă aveţi deci de adus la judecată lucruri legate de viaţa aceasta, puneţi voi ca judecători nişte bărbaţi puţin preţuiţi de adunare? Vă vorbesc aşa ca să vă simţiţi ruşinaţi. Este posibil oare să nu existe printre voi niciun înţelept care să poată judeca între fraţii săi, ci frate cu frate se duc la judecată, şi încă înaintea unor necredincioşi? Într-adevăr, faptul că aveţi procese unii cu alţii înseamnă înfrângerea voastră completă. De ce nu vă lăsaţi mai degrabă nedreptăţiţi? De ce nu vă lăsaţi mai degrabă păgubiţi? Dimpotrivă, voi nedreptăţiţi şi păgubiţi, şi încă pe fraţii voştri.” – 1 Cor. 6:1-8, *NW*.

Dacă fraţii creştini se află într-un conflict pe probleme financiare de mari proporţii încât să fie luat în considerare un proces, ei ar trebui să-şi ducă problema înaintea fraţilor maturi ai adunării pentru o judecată, mai degrabă decât să meargă la o instanţă lumească şi să-i vadă lumea certându-se pentru probleme financiare. Acest lucru ar afecta reputaţia adunării creştine, şi ar arăta lumii faptul că spiritul creştin nu este prezent. Mai degrabă decât a aduce asemenea ocări asupra organizaţiei, Pavel argumentează că ar fi mai bine să fi păgubit. Dacă fraţii vor fi cei care vor judeca lumea şi îngerii, când ei vor fi asociaţi cu Isus Cristos în cer, atunci nu pot ei să judece problemele minore din rândul lor, fără a fi nevoiţi să apeleze la necredincioşi, la oameni care se uită de sus la adunarea lor, pentru a-şi rezolva dificultăţile? Faptul de a merge în lume şi a găsi asemenea oameni care să judece aceste probleme în loc de a le rezolva în interiorul adunării, cu siguranţă ar însemna o înfrângere batjocoritoare pentru adunare. Mai bine vă lăsaţi păgubiţi decât să permiteţi să se întâmple acest lucru!

Cuprins

Dar să presupunem că acest caz a fost adus în faţa reprezentanţilor adunării şi s-a dovedit că una dintre părţi a greşit, fiind vinovată de fraudă împotriva unui frate, dar ce se va întâmpla dacă această parte vinovată nu va accepta decizia adunării şi nu va returna suma luată? Când probele sunt clare şi convingătoare adunarea nu le poate ignora, ci trebuie să îl excludă din rândul lor pe cel care este hoţ. În legătură cu acest fapt Pavel a spus că un hoţ, printre alţi ofensatori, nu va moşteni împărăţia lui Dumnezeu; şi nici nu are niciun drept să se afle în adunarea creştină de pe pământ. (1 Cor. 6:9, 10). Prin urmare, când probele sunt concludente şi când vinovatul nu dă dovadă de nicio căinţă şi când nici nu încearcă să repare prejudiciul cauzat, el va fi excomunicat.

Acum hoţul excomunicat se află în exteriorul adunării. El nu mai este considerat un frate. El nu mai este implicat în instrucţiunile lui Pavel din 1 Corinteni 6:1-6. Cel păgubit, care se află în adunare, nu va încălca sfatul lui Pavel dacă îl cheamă acum pe cel vinovat la tribunal, deoarece nu ar fi un caz în care un frate l-ar chema în instanţă pe un alt frate, şi nu s-ar afla în neconcordanţă cu ceea ce Pavel a interzis. Dacă cel păgubit ar vrea acest lucru, sau dacă ar merita timpul şi cheltuiala care sunt necesare pentru un proces este o altă problemă, una asupra căreia acesta trebuie să decidă în mod individual. Rolul adunării din această problemă se sfârşeşte odată cu acţiunea de excomunicare.

Procedura de chemare a fraţilor maturi pentru a pronunţa hotărâri când dificultăţile îi despart pe fraţi, după cum este sfătuit aici de către Pavel, coincide cu sfatul pe care l-a dat Isus: „Dacă fratele tău comite un păcat, du-te şi dezvăluie-i greşeala numai între tine şi el. Dacă te ascultă, l-ai câştigat pe fratele tău. Dar, dacă nu ascultă, mai ia cu tine unu sau doi, pentru ca orice lucru să fie stabilit prin gura a doi sau trei martori. Dacă nu ascultă de ei, vorbeşte cu adunarea. Dacă nu ascultă nici de adunare, să fie pentru tine ca un om al naţiunilor şi ca un încasator de impozite.” (Mat. 18:15-17, *NW*). Dacă păcatul este grav şi nu poate fi trecut cu vederea, încearcă să rezolvi problema cu fratele păcătos mai întâi. Dacă nu poate fi rezolvată problema în acest mod, cheamă alături de tine alţi doi sau trei. Dacă acest lucru eşuează, cheamă-i pe reprezentanţii adunării. Dacă cel păcătos, pus faţă în faţă cu dovezile vinovăţiei sale, nu dă dovadă de pocăinţă pentru o încălcare gravă şi se răzvrăteşte împotriva deciziei adunării, atunci el este excomunicat pentru a deveni „ca un om al naţiunilor şi ca un încasator de impozite.” El este exclus din adunare. Acesta este scopul logic al procedurii teocratice pusă în aplicare când adunarea a fost chemată pentru a decide asupra cazului, atât în instrucţiunile date de către Isus, cât şi în cele oferite de către Pavel.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Martie 1955 Nr. 5

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ SPRIJINIM ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA - Pag.153

SĂ STRIGĂM DESPRE PERICOLUL DIN TIMPUL NOSTRU - Pag.168

RĂSPUNSUL BIBLIEI LA MODUL DE VIAŢĂ DIN TIMPUL MODERN - Pag.171

ESTE SERVICIUL CU TIMP INTEGRAL PENTRU TINE? - Pag.176

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA Partea a 5-a - Pag.179

ACŢIONÂND CA FELUL CORECT DE SLUJITOR - Pag.184

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.185

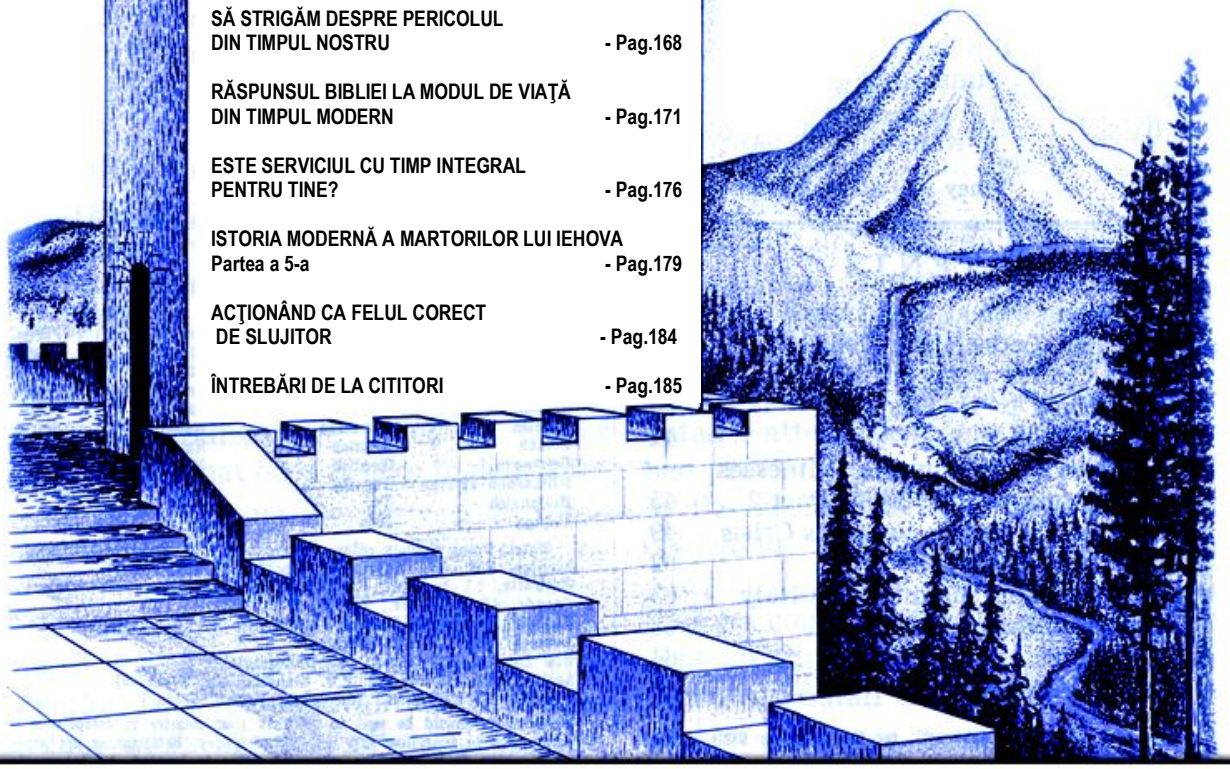

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

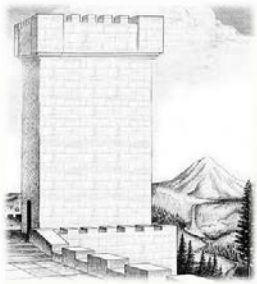

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1955 **Nr 5**

SĂ SPRIJINIM ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA

„Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice DOMNUL oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide ferestrele cerurilor şi dacă nu voi turna pentru voi o binecuvântare până când nu va mai fi nevoie.” – Maleahi 3:10, AT.

1. Spiritul de a dărui provine de la Iehova. De la El însuşi El a dat toate lucrurile create şi din iubirea Sa nemărginită El reînnoieşte continuu suprafaţa pământului. Adesea oamenii imperfecţi iau ceea ce Iehova a oferit din abundenţă ca şi cum ar fi al lor. Acest curs egoist este influenţat de Satan, care nu a dat niciodată nimic. Dăruirea cu adevărat generoasă este determinată de dragoste şi, din partea omenirii, de o apreciere sinceră fără niciun gând de răsplată. Aceasta se face fie spontan dintr-o inimă debordantă şi cu nici un gând ulterior de regret, fie din consideraţie iubitoare pentru cel căruia i se oferă darul.

2. Creştinii recunosc responsabilitatea de a dărui, dar pentru ei nu este o datorie care să fie dureros şi studios efectuată. Este un privilegiu binecuvântat pentru ei pe care caută cu seriozitate să îl cultive, ca să poată deveni mai asemănători lui Dumnezeu şi mai pozitivi în manifestările lor de dragoste faţă de Iehova şi faţă de fraţii lor, în marea organizaţie-familie a lui Iehova a societăţii Lumii Noii. Fiind membri voluntari ai familiei, ei recunosc că sprijinul organizaţiei trebuie să fie voluntar, dar izvorât dintr-o inimă plină şi apreciativă pentru toată bunătatea lui Dumnezeu.

3. Organizaţia lui Iehova este susţinută într-un număr de moduri. Potrivit propriei Sale mărturii, El însuşi este sprijinul ei principal. Acest lucru este recunoscut cu recunoştinţă de către toţi cei care îşi pun încrederea în El, „căci Iehova… este tăria mea şi motivul laudelor mele, şi El a devenit salvarea mea.” Ei

Cuprins

se bazează cu încredere pe promisiunea: „Eu te întăresc; tot Eu îţi vin în ajutor; Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare. Căci Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: 'Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!'" – Isa. 12:2; 41:10, 13, *AS*.

4. Mai mult, însuşi scopul existenţei organizaţiei depinde de Cel Prea Înalt. „Domnul Iehova mi-a dat o limbă iscusită, ca să ştiu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare". „El nu va permite niciodată să se clatine cel drept." Acest lucru este realizat prin îngrijirea spirituală pe care El o oferă întregii Sale organizaţii. „Ochii tuturor te aşteaptă pe Tine, şi Tu le dai hrană la timpul potrivit." (Isa. 50:4; Ps. 55:22;. 145:15, *AS*). Nu în acelaşi fel cu mana din cer, care a susţinut Israelul de carne cu puţin efort din partea lor; ci Iehova sprijină şi dezvoltă organizaţia Sa de astăzi prin forţa Sa activă asupra societăţii Sale unse, al Său „serv credincios şi înţelept" si corpul său de guvernare. „Care este, deci, robul credincios şi înţelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale." Înainte de aceasta, când Cristos s-a înălţat la cer, „el i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora." – Mat. 24:45, 47; Efes. 4:8, 11, 12, *NW*.

SPRIJIN PRIN DĂRUIRE SPIRITUALĂ

5. Prin sprijinul pe care l-a dat, Iehova a folosit oameni dedicaţi şi consacraţi ca „bunuri" pentru a ajuta la aducerea organizaţiei la maturitatea unui om „crescut pe deplin, la măsura de creştere care aparţine plinătăţii lui Cristos." (Efes. 4:13, *NW*) Aceştia, şi toţi cei uniţi cu ei, îşi adaugă acum propriul lor sprijin personal la organizaţie prin jurămintele lor de dedicare individuală şi prin loialitatea lor în slujirea pe teren, menţinând scopul organizaţiei. Ei susţin pe deplin principiul afirmat de Isus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, şi cine nu strânge cu Mine, risipeşte." (Mat. 12:30, *NW*). Principalul lor sprijin al organizaţiei, aşadar, este contribuţia cuvintelor lor în predicare. Este o dăruire spirituală de fapte de caritate.

6. Din acest motiv, atenţia lor principală este îndreptată către chestiuni spirituale, aşa cum a fost cu Maria, care „s-a aşezat la picioarele Stăpânului şi a continuat să asculte Cuvântul Lui." Spre deosebire de Marta, sora Mariei, ei refuză să fie distraşi de la scopul principal al lucrării lor de către multele probleme materiale cu care aceştia trebuie să se confrunte sau cu grijile de a-şi întreţine „casa", ci îşi vor aminti cuvintele lui Isus: „Maria a ales partea bună, şi nu va fi luată de la ea." (Luca 10:39-42, *NW*). Avantajele dăruirii spirituale au fost, de asemenea, demonstrate de către Petru, care i-a spus omului olog din naştere: „Argint şi aur n-am; dar ce am, îţi dau: în Numele lui Isus Cristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!" Omul a mers şi a sărit şi a lăudat pe Dumnezeu, alăturându-se în slujire şi oferindu-şi în mod liber sprijinul apostolilor care l-au adus în această nouă relaţie cu Iehova şi organizaţia Sa. – Faptele 3:6, *NW*.

Cuprins

7. Un alt mijloc important de sprijin dat organizaţiei de către poporul credincios al lui Iehova este participarea lor cu regularitate la întâlnirile adunării. Ştiind că nicio organizaţie nu poate fi mai mult decât indivizii care o compun, ei caută în mod constant progresul personal în cunoştinţa exactă şi maturitatea înţelegerii. Ei fac acest lucru profitând din plin din reuniunile oferite de „servul credincios şi înţelept", ca parte a instruirii lor pentru lucrarea de slujire. Pentru a face programul un succes şi pentru a oferi promovarea aranjamentului local, este necesară contribuţia individuală proprie. „Doi sunt mai buni decât unul, deoarece vor avea o răsplată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur şi cade fără să aibă pe altul care să-l ridice." (Ecl. 4:9, 10, *AS*). Primii creştini au fost sfătuiţi să „continue să se îndemne unii pe alţii" şi „să continue să se mângâie unul pe altul şi să se zidească unul pe altul, aşa cum faceţi de fapt." (Evrei 3:13; 1 Tes 5:11, *NW*). Pavel a arătat cum se poate cel mai bine realiza acest lucru în scrisoarea sa către Evrei: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune, să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie." (Evrei 10:24, 25, *NW*). Acest studiu unit şi această părtăşie au fost o parte esenţială a începutului adunării creştine. „Şi ei perseverau în învăţătura apostolilor, împărţeau toate lucrurile între ei, luau masa împreună şi stăruiau în rugăciune. Şi zi de zi erau încontinuu în templu, într-un singur gând." – Faptele 2:42, 46, *NW*.

EXEMPLE TIMPURII ARATĂ O CALE

8. A patra modalitate de sprijin pe care o are organizaţia este demonstrată în continuarea raportului de mai sus: „Ei luau masa în case particulare şi îşi primeau porţia de hrană cu mare bucurie şi sinceritate a inimii". Circumstanţele unice cu care s-a confruntat adunarea au solicitat o acţiune concertată şi neegoistă din partea tuturor în credinţă. Mulţi dintre aceste mii de noi convertiţi au fost în Ierusalim numai temporar, venind ca evrei pentru sărbătoarea Cincizecimii. Acum, recunoscând lucrarea nouă şi diferită solicitată de Mesia, au dorit să rămână pentru un timp şi să primească instruire şi învăţătură profesionale corespunzătoare în serviciul creştin. Dar pentru a face aceasta era nevoie de fonduri pe care ei nu le aveau. Răspunsul oferit de către fraţi la această nevoie este o sursă de inspiraţie pentru toţi creştinii adevăraţi de azi. „Toţi cei care deveniseră credincioşi erau împreună şi aveau toate lucrurile în comun. Îşi vindeau bunurile şi proprietăţile, iar ce primeau împărţeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare." (Faptele 2:44, 45, *NW*). Contribuţiile voluntare de lucruri materiale, astfel făcute în timpul acestei urgenţe temporare, au susţinut întreaga familie a organizaţiei la acel moment, chiar şi pentru a furniza necesităţile de zi cu zi ale vieţii. Deşi această urgenţă specială a adunării a trecut de mult, astfel de cadouri de caritate sunt în continuare o parte importantă a dăruirii creştine şi sunt necesare pentru susţinerea organizaţiei; totuşi, ele nu eliberează pe cel ce dăruieşte de responsabilitatea de a sprijini organizaţia şi cu darurile lui spirituale.

Cuprins

9. În Eclesiastul 7:12 (*AS*) este scris: „Căci înţelepciunea înseamnă ocrotire, ocrotire oferă şi banii; dar excelenţa cunoştinţei este că înţelepciunea ţine în viaţă pe cei ce o au.” Fără îndoială, cea mai dorită dintre cele două averi este înţelepciunea şi priceperea lui Iehova. Cunoştinţa exactă şi înţelepciunea sunt în sine o adevărată comoară pentru organizaţia lui Dumnezeu, şi acestea sunt distribuite gratuit de către slujitorii veştii bune. În aceste zile periculoase de la sfârşitul sistemului egoist al lui Satan „servul credincios şi înţelept” foloseşte din abundenţă înţelepciunea dată de către Iehova ca o apărare. Aceasta nu este doar pentru propria lor siguranţă, ci, de asemenea, în beneficiul tuturor celor care s-au separat cu nerăbdare de înţelepciunea lumii, care este nebunie înaintea lui Dumnezeu, şi care caută înţelepciunea lui Dumnezeu ca şi cum ar căuta comori ascunse. (1 Cor. 3:19; Prov. 2:4). În acest fel ei se folosesc de ocrotirea înţelepciunii şi găsesc singura modalitate sigură de a scăpa şi de a se salva.

10. Cu toate acestea, nu ar trebui să fie trecut cu vederea faptul că predicatorul (care a avut ambele feluri de comori) recunoaşte că „banii sunt o ocrotire.” Se aplică acest text creştinilor astăzi, a căror putere este în Iehova? Da. Chiar ca şi primii creştini care şi-au folosit posesiunile lor materiale pentru a sprijini organizaţia, aşa şi martorii lui Iehova astăzi fac ca banii lor să servească intereselor teocraţiei. Aşa cum corporaţiile legale sunt folosite ca slujitori de către Societate pentru a promova lucrarea de predicare şi pentru a face posibilă utilizarea numeroaselor instrumente de altfel indisponibile, aşa şi banii ajută să se construiască o organizaţie puternică şi adaugă la lauda lui Iehova

11. Israeliţii din vechime foloseau cu înţelepciune aurul si argintul, care fuseseră luate ca şi dar de răscumpărare de la egipteni. Când Iehova a solicitat o contribuţie ca tabernacolul sau „cortul întâlnirii” să poată fi construit, răspunsul a fost copleşitor. „Şi au continuat să vină, bărbaţi şi femei, toţi oamenii cu inima binevoitoare. Toţi cei care i-au prezentat lui Iehova ofranda legănată de aur au adus broşe, cercei, inele şi podoabe pentru femei, tot felul de obiecte de aur.” În plus, toţi cei ce aveau stofe (materii) vopsite în albastru şi lână, olande şi păr de capră, piei de berbeci vopsite, argint, aramă şi lemn de salcâm, le-au adus. Nimic din ceea ce era nevoie nu lipsea. Fiecare bărbat şi fiecare femeie pe care inima i-a îndemnat să aducă ceva pentru toată lucrarea pe care Iehova a poruncit-o să fie făcută prin Moise au făcut aşa. Fiii lui Israel i-au adus o ofrandă benevolă lui Iehova.” (Ex. 35:20-29, *NW*) Slujitorii credincioşi ai lui Iehova astăzi, aşa cum au făcut israeliţii şi primii creştini, îşi utilizează posesiunile pentru a promova închinarea pură. Utilizarea înţeleaptă a banilor permite Societăţii să trimită misionari în noi terenuri, să deschidă noi filiale, să poarte bătălii juridice victorioase prin intermediul procedurilor judiciare costisitoare, să opereze

Cuprins

congrese mari, şi, cu alte cuvinte, să răspândească vestea bună în fiecare colţ al lumii, conform poruncii lui Iehova pentru organizaţia Lui.

12. Mai mult, martorii lui Iehova au fost întotdeauna şi sunt şi acum un popor ce priveşte înainte. Aşa cum o mare prosperitate a fost prezisă pentru credinciosul Israel de carne, tot aşa Israelul spiritual se poate aştepta la binecuvântări reale. „Iehova va decreta pentru tine ca binecuvântarea să fie peste hambarele tale şi peste tot ce întreprinzi; da, te va binecuvânta în ţara pe care Iehova, Dumnezeul tău, ţi-o dă. Şi toate popoarele pământului vor vedea că numele lui Iehova este chemat peste tine şi se vor teme de tine." (Deut. 28:8, 10, *NW*). Acum, că Iehova a scos pe poporul său şi i-a făcut o naţiune, ei se pot baza cu încredere pe promisiunea lui Iehova de prosperitate în ţara lor de organizare. Îngrijirea înţeleaptă cu privire la viitor şi viziunea continuă către viitor, îi va face precum furnica, „care n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân [adică pe pământ], totuşi îşi pregăteşte hrana vara şi strânge de ale mâncării în timpul secerişului." (Prov. 6:6-8, *AS*). Anticipând nevoile *secerişului*, martorii lui Iehova îşi vor planifica lucrarea în consecinţă. – Gen. 41:41-49; 2 Cron. 8:4; 17:12.

ZECIUIALA LUI ISRAEL ESTE O UMBRĂ

13. Atunci când naţiunea Israel a fost organizată, dăruirea a devenit o parte a Legii si un „tip" pentru dăruirea creştină. Deoarece închinarea lui Iehova trebuia să aibă prioritate în naţiune, era necesar să fie făcute anumite îngrijiri pentru finanţarea acestei închinări. Nu toţi se puteau împărtăşi în preoţie, dar Iehova a făcut îngrijiri cu înţelepciune pentru ca toţi să ia parte la sprijinirea serviciului preoţesc. Acest lucru a fost făcut prin legea „zeciuielii", care înseamnă „a zecea parte". „Şi Iehova i-a mai zis lui Aaron: 'Tu nu vei avea moştenire în ţara lor şi nu vei avea nicio parte în mijlocul lor. Eu sunt partea ta şi moştenirea ta în mijlocul fiilor lui Israel. Iată că le-am dat fiilor lui Levi ca moştenire toate zeciuielile din Israel, pentru serviciul pe care-l îndeplinesc, serviciul de la cortul întâlnirii'." Pentru a finaliza acest aranjament al zeciuielii, leviţii, primindu-şi contribuţiile de la izraeliţi, trebuiau, la rândul lor, să dea o zecime preoţilor ca „a zecea parte din a zecea parte." Preoţii erau singurii cărora le era permis să aducă jertfe şi trebuiau să fie, nu numai leviţi, ci, de asemenea, din casa lui Aaron. Ceilalţi leviţi au avut diverse alte datorii ale templului. (Num. 18:20-29, *NW*). De fapt, atunci, o zecime din venitul anual al fiecărui individ urma să fie acordată lui Iehova prin intermediul organizaţiei sale preoţeşti.

14. În plus, au fost permise şi încurajate alte oferte de voluntariat. „Locul pe care Iehova, Dumnezeul vostru, îl va alege ca să facă să locuiască acolo numele său este cel în care veţi aduce tot ce vă poruncesc: ofrandele arse şi jertfele voastre, zeciuielile voastre, contribuţia mâinii voastre." (Deut. 12:11, *NW*). Astăzi Iehova a selectat şi a construit naţiunea lui spirituală şi Şi-a stabilit închinarea în acea organizaţie, ca un loc central pentru ca toţi oamenii de pe pământ să se adune şi să-I ofere lauda lor .

Cuprins

15. A doua zeciuială din venitul lor anual era, de asemenea, pusă deoparte de către izraeliţi. Acest lucru era făcut ca să-şi plătească drumul către adunările lor de închinare, ţinute cu regularitate. „Să dai banii în schimbul a tot ce-ţi va pofti sufletul: vite, oi, capre, vin, băutură ameţitoare, orice lucru pe care ţi-l va cere sufletul, şi să mănânci acolo, înaintea lui Iehova, Dumnezeul tău, şi să te bucuri tu şi casa ta.” În fiecare al treilea an (într-o perioadă de şapte), zeciuiala trebuia folosită pentru cei săraci, dar acest lucru nu a anulat zeciuiala leviţilor”. (Deut. 14:22-29, *NW*) Ulterior, au fost impuse taxe pentru a sprijini regele. (1 Sam 8:15). Aceasta nu era o parte a Legii şi în practica de atunci partea regelui a devenit atât de mare în timpul devierii lui Israel că pentru preoţi a rămas puţin sau nimic. Din necesitate, apoi, când s-a făcut o restaurare a adevăratei închinări, s-a introdus o restaurare a zeciuielii. – 2 Cron. 31:2-10; Ezra 8:28; Neem. 10:37, 38.

REALITATEA CONTRIBUŢIEI CREŞTINE

16. Astăzi, multe organizaţii religioase ale creştinătăţii solicită membrilor acestora să plătească zeciuiala, sau o zecime din venitul lor. Este zeciuiala solicitată creştinilor în conformitate cu Scriptura? Răspunsul este, Nu. Adevăraţii creştini vor adera la Biblie şi vor urma poruncile ce se regăsesc în aceasta. Şi ce dezvăluie Raportul divin? În primul rând, zeciuiala în Israel a fost un mijloc pentru un scop, nu un scop în sine. Ceea ce trebuie subliniat nu este dăruirea materială, ci chestiunile de închinare rezultate. Isus a evidenţiat acest lucru falşilor lideri religioşi din zilele Lui: „Dar vai de voi, fariseilor, pentru că voi daţi zeciuială din mentă, din rută şi din toate celelalte verdeţuri, dar lăsaţi la o parte dreptatea şi iubirea de Dumnezeu! Pe acestea aveaţi obligaţia să le faceţi, iar pe celelalte să nu le lăsaţi la o parte!” Consemnarea lui Matei a acestei denunţări nimicitoare prin Isus arată că zeciuiala nu a fost nici măcar considerată ca fiind unul dintre cele mai grele elementele ale Legii. – Luca 11:42; Mat. 23:23, *NW*.

17. Mai mult, deoarece zeciuiala a fost concepută pentru a sprijini preoţimea levitică, înlăturararea acestei preoţii ar elimina obligaţia de a da zeciuială, şi Pavel a afirmat clar că preoţia lui Aaron trebuie să lase loc preoţiei superioare a lui Isus Cristos, care este, după o nouă ordine, cea a lui Melhisedec. Apoi, el spune: „Pentru că, odată schimbată preoţia, trebuia numaidecât să aibă loc şi o schimbare a Legii.” (Evrei 7:12, *NW*). Acesta înseamnă că, odată cu Legea lui Moise şi cu înlăturarea preoţiei lui Aaron, legea zeciuielii cade odată cu aceasta. Prin urmare, din moment ce creştinii nu sunt sub Lege, ci sub bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, nicio organizaţie nu poate solicita în mod scriptural zeciuială membrilor săi.

18. Unii dintre cei care insistă pe zeciuiala creştină susţin că aranjamentul a fost în practică înainte ca Legea să fi fost dată şi că, prin urmare, nu s-a încheiat odată cu Legea. Există vreun temei pentru o astfel de concluzie? Prima menţionare a zeciuielii este în capitolul paisprezece din Geneza. „Melhisedec, regele Salemului, a adus pâine şi vin, şi el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Apoi l-a binecuvântat şi a zis: ‘Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Preaînalt, Ziditorul cerului şi al pământului, şi binecuvântat să fie Dumnezeul Cel

Cuprins

Prea Înalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!' Şi Avram i-a dat [zeciuială] a zecea parte din toate." (Gen. 14:18-20, *NW*). Unii susţin că acest act din partea lui Avraam este o dovadă că el practica zeciuiala. Nu există nici o însemnare că lui Avraam i-a fost poruncit să dea ceva, mai ales o sumă specifică, cu aceasta sau cu oricare altă ocazie şi nicio consemnare că actul său a fost vreodată repetat chiar cu Melhisedec, care L-a ilustrat pe Isus Cristos. Este destul de clar din relatare că acesta a fost un dar unic, voluntar, în semn de recunoaştere a victoriei lui Iehova în eliberarea dreptului Lot.

19. Că acest lucru nu a fost un aranjament cu caracter obligatoriu chiar şi pentru descendenţii imediaţi ai lui Avraam, este demonstrat de către un jurământ făcut de nepotul lui, Iacov: „Şi Iacob a făcut o făgăduinţă, zicând: 'Dacă Dumnezeu va fi cu mine în continuare şi mă va păzi pe drumul acesta pe care merg, da, dacă îmi va da pâine să mănânc şi haine să mă îmbrac … din tot ce-mi vei da, am să-ţi dau a zecea parte". (Gen. 28:20-22, *NW*). Este iraţional să se creadă că Iacov ar fi dat ascultare unui aranjament al lui Dumnezeu cu condiţia promisiunii lui Dumnezeu de acordare a prosperităţii lui personale. Prin urmare, este evident că jurământul său a fost o ofertă voluntară din partea lui, şi nu respectarea sau acordul pentru a îndeplini o poruncă de zeciuială specificată anterior. Nici nu ar putea un astfel de jurământ personal să fie interpretat ca obligatoriu pentru fiii Lui. Din analizarea consemnării, atunci, este clar că în toate timpurile slujitorii lui Iehova au dăruit în mod liber şi voluntar, dar doar în timpul perioadei Legii Israelului de carne, cu tipurile şi umbrele sale, Iehova a poruncit să se dea a zecea parte ca o zeciuială.

20. Ce este ilustrat de oferirea de către izraeliţi a celei de-a zecea părţi din venitul lor anual? Zece, denotând perfecţiune pământească, reprezintă dăruirea de către creştini a tot ceea ce au în serviciul Împărăţiei. Aceasta înseamnă în primul rând dăruirea personală, fără rezerve şi fără calificare în serviciul dedicat al predicării şi sprijinirea organizaţiei lui Iehova. „Atunci am zis: 'Iată-Mă! (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voinţa Ta, Dumnezeule!" „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc public Numele Lui". Dar, cu siguranţă, aceasta include şi dăruirea de bunăvoie a unor posesiuni materiale, căci Pavel adaugă: „În plus, nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia, pentru că lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac." (Evrei 10:7; 13:15, 16, *NW*) Cuvintele celor două mari porunci ale lui Isus subliniază în continuare certitudinea: „Şi trebuie să-L iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău din toată inima ta şi cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta". „Cea de a doua este aceasta: 'Trebuie să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi'." (Marcu 12:30, 31, *NW*). Isus i-a îndemnat în continuare pe discipolii săi: „Vindeţi lucrurile care vă aparţin şi daţi-le ca daruri de milostenie." (Luca 12:33, *NW*). În timpul urgenţei temporare ce a urmat marii convertiri de la Cincizecime, primii creştini au avut ocazia să respecte această poruncă literalmente. „În plus, mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet şi niciunul măcar nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate lucrurile în comun." (Faptele 4:32, *NW*). Rugăciunile lor ar fi putut prea bine imita pe cele ale tatălui lor David, când a văzut marea bogăţie cu

Cuprins

care s-a contribuit pentru construirea templului lui Iehova: „Căci ce sunt eu şi ce este poporul meu, ca să putem să-Ţi aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine şi din mâna Ta primim ce-Ţi aducem.” (1 Cron. 29:14, *AS*) Iehova ştie toate nevoile noastre şi ne va da prosperitate cum crede de cuviinţă. Cum ar putea fi spus că dedicarea fără rezerve nu implică şi dăruirea materială a cuiva, spre lauda Sa şi în sprijinul organizaţiei sale? Dăruirea deplină şi completă este antitipul real al legii zeciuielii.

SĂ FINANŢĂM CU LOIALITATE FAMILIA LUI DUMNEZEU

21. Isus nu a considerat necesar să solicite fonduri pentru lucrarea lui. El a fost slujitorul lui Iehova şi Iehova i-a dat prosperitate. Din acelaşi motiv, Societatea Turnul de Veghere şi martorii lui Iehova nu au înmânat niciodată vreun coş pentru colecte, nici nu au fost vreodată percepute taxe de la persoane care au fost asociate cu societatea Lumii Noi. Acest lucru nu a fost niciodată necesar, nu este nici acum, şi cu ajutorul lui Dumnezeu, nu va fi niciodată necesar, atâta timp cât poporul lui Iehova are spiritul lui Dumnezeu pus în ei, de a dărui cu bucurie. Această dăruire din partea poporului Său trebuie să aducă sigur bucurie în inima lui Iehova, la fel cum aduce la toat[familia din marea Sa organizaţie. Interesul lor în promovarea laudei Lui nu este doar un serviciu cu buzele, nici nu este doar o chestiune a lor strict legată de credinţă. Iacov a demonstrat credinţă prin ilustraţia sa: „Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana zilnică, iar unul dintre voi le spune: ‘Mergeţi în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă’, dar nu le daţi cele necesare corpului lor, la ce foloseşte?” (Iac. 2:15, 16, *NW*). Promovarea lucrării în momentul de faţă este o dovadă că, atunci când slujitorii credincioşi ai lui Iehova văd nevoile în marea familie a lui Dumnezeu, fie la Sala Împărăţiei locale, fie la sucursala Societăţii Turnul de Veghere, ei nu se roagă pur şi simplu pentru prosperitate şi spun: „Iehova se va îngriji!” şi apoi să pornească pe mai multe căi. Răspunsul lor este acelaşi cum a fost cel al adunării timpurii

22. Necesităţile materiale ale unei organizaţii internaţionale nu sunt furnizate doar prin credinţă, la fel cum şi predicarea la nivel mondial nu este. Dăruirea materială necesară pentru creştini a fost demonstrată în timpurile moderne, precum şi la începutul adunării creştine. Astăzi, ca şi atunci, oameni din toate naţiunile vin la adevăr şi se asociază cu organizaţia lui Dumnezeu. Foarte puţini dintre ei sunt bogaţi în lucruri materiale din această viaţă şi nici nu caută astfel de lucruri, ci ei ştiu că Domnul i-a adus la adevăr prin intermediul organizaţiei Lui şi astfel aceştia o sprijină cu bucurie. Din cauza marii persecuţii a adunării timpurii din Ierusalim, corpul de guvernare şi alţi creştini credincioşi au ajuns în lipsă. Când adunările risipite au auzit de starea lor, le-au oferit ajutor de bunăvoie, chiar dacă nu aveau din abundenţă ei înşişi. Pavel s-a bucurat atât de mult la răspunsul adunărilor macedonene, încât le-a scris corintenilor: „Vă facem deci cunoscută, fraţilor, bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu care le-a fost arătată adunărilor din Macedonia, astfel că, în timpul unei mari încercări şi în mijlocul necazurilor, bucuria lor fără margini, cu toată sărăcia lor lucie, a făcut să crească bogăţia generozităţii lor. Căci aceasta a fost după posibilităţile lor reale, ba

Cuprins

chiar mărturisesc că a fost peste posibilităţile lor reale, fiindcă fraţii aceştia ne-au cerut chiar ei, cu multe implorări, privilegiul de a da cu bunăvoinţă şi de a lua astfel parte la serviciul pentru sfinţi." – 2 Cor. 8:1-4, *NW*.

23. Corintenii înşişi au răspuns, de asemenea, cu generozitate, şi Pavel, trimiţându-l pe Tit la ei pentru a lua contribuţia lor, a scris despre aceasta: „Şi pe cât sunteţi de bogaţi în toate, în credinţă, în cuvânt, în cunoştinţă şi în străduinţă, bucurându-vă din plin de iubirea noastră, pe atât să fiţi de bogaţi şi în ce priveşte darul vostru generos." (2 Cor. 8:7, *NW*). Astfel, Pavel asociază oferirea de fonduri cu credinţa, cunoştina şi iubirea, şi o recomandă ca pe o condiţie de sănătate spirituală. El le-a reamintit de principiul că a semăna cu moderaţie înseamnă a culege cu moderaţie şi apoi i-a încurajat: „Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău sau de silă, căci Dumnezeu îl iubeşte pe cel care dăruieşte cu bucurie." Deşi dăruirea a fost în întregime un act voluntar nimeni nu a trebuit să simtă că el nu putea lua parte, căci Pavel a spus: „De altfel, Dumnezeu poate face să crească toată bunătatea sa nemeritată faţă de voi, pentru ca, având din plin cele necesare, întotdeauna şi în toate, să aveţi belşug pentru orice lucrare bună." – 2 Cor. 9: 6-9, *NW*.

24. Slujirea lor în daruri de caritate nu a fost numai un suport al organizaţiei în nevoile sale materiale, ci a fost o mare bucurie şi o sursă de laudă pentru numele lui Iehova. „Voi sunteţi îmbogăţiţi în toate pentru orice manifestare de generozitate, iar prin eforturile noastre această generozitate face să-i fie aduse mulţumiri lui Dumnezeu, fiindcă acest serviciu public nu înseamnă doar a satisface din plin nevoile sfinţilor, ci şi a fi bogat în multe mulţumiri către Dumnezeu. Prin dovada pe care o dă serviciul acesta, sfinţii îl glorifică pe Dumnezeu pentru că voi sunteţi supuşi veştii bune despre Cristos, aşa cum şi recunoaşteţi, şi pentru că sunteţi generoşi în contribuţia voastră pentru ei şi pentru toţi." (2 Cor. 9:11-13, *NW*). În acelaşi fel, dăruirea voluntară a martorilor lui Iehova astăzi pentru sprijinirea vastei organizaţii la nivel mondial a închinătorilor adevăraţi este, de asemenea, un motiv de bucurie şi laudă pentru Iehova. Nu sub constrângere, ci de bună voie – mulţi din propria lor nevoie – toţi iau parte la la progresul material al lucrării, precum şi prin cuvântul lor de mărturie.

25. Mii, poate milioane, trebuie încă să vină şi să se alăture corului de laudă al lui Iehova ce creşte. Cu aşteptare nerăbdătoare, deja se fac îngrijiri pentru ei prin intermediul organizaţiilor de filială ale Societăţii şi prin Sălile locale ale Împărăţiei. Dacă aceşti oameni ni se vor alătura şi vor fi instruiţi pentru lucrarea de slujire, trebuie să oferim locuri pentru ei să se întâlnească si chiria pentru aceste locuri trebuie să fie plătită. În acest scop sunt plasate în Sălile Împărăţiei cutiile de contribuţie şi donaţiile voluntare primite de la fraţi sunt folosite pentru a acoperi cheltuielile adunării. Din excedent, după cum poate decide adunarea, contribuţiile la fondul „Perspectivele voastre de Contribuţie" al filialei sunt făcute pentru adunare către Societate. Acest fraţi sunt bucuroşi să facă donaţii.

Cuprins

PROSPERITATEA CARE CONTEAZĂ

26. Organizaţiile religioase false colectează sume imense de bani prin orice mijloace. Aceşti bani sunt folosiţi pentru a construi clădiri mari şi costisitoare, de obicei, cu mult dincolo de capacitatea oamenilor care se adună în ele, să plătească. În plus, sunt întreţinute un cler scump şi de multe ori un cor plătit. Cei din turmă, care contribuie la aceste sisteme, se uită la edificiilor lor magnifice şi se socotesc ei înşişi prosperi. Ei consideră nefericiţi pe cei care trebuie să se întâlnească în clădiri mai puţin „impresionante" şi „care inspiră teamă". Dar cum pot toate acestea contribui la slava lui Dumnezeu? Poate vreuna dintre cele mai frumoase şi costisitoare biserici de astăzi să înceapă să se compare cu splendoarea templului lui Solomon? Cu toate acestea, constructorul acelei case de închinare, în rugăciunea lui de dedicare, a spus: „Dar va locui Dumnezeu în fiecare faptă pe pământ? Iată că cerul şi cerul cerurilor nu Te pot cuprinde: cu atât mai puţin casa aceasta pe care am zidit-o." (1Regi 8:27, *AS*.) Cum şi-a însuşit creştinătatea, în mod ilegal, şi cum a abuzat de marile bogăţii colectate în numele lui Dumnezeu! „Se cade să înşele un om pe Dumnezeu cum Mă înşelaţi voi? Dar voi spuneţi: 'Cu ce Te-am înşelat?' Cu zeciuieli şi contribuţii. Sunteţi blestemaţi câtă vreme căutaţi să Mă înşelaţi, toată naţiunea!" (Mal. 3:8, 9, *AT*). Toţi banii storşi de la adepţii ei de către Creştinătate nu aduc cuvinte de laudă lui Iehova, nici mângâiere scopului Său pentru oameni. În schimb, bogăţia creştinătăţii este folosită în idolatrie. „Acum, casă a lui Israel, aşa vorbeşte Domnul DUMNEZEU: 'Duceţi-vă şi slujiţi fiecare la idolii voştri, acum şi după aceea, dacă nu Mă veţi asculta; dar Numele Meu cel sfânt nu-l veţi mai pângări cu darurile voastre şi cu idolii voştri!" – Ezec. 20:39, *RS*.

27. Pe de altă parte, martorii lui Iehova afişează o organizaţie în continuă expansiune de slujitori temeinic instruiţi în serviciul şi lauda Dumnezeului lor. Aceasta este prosperitatea lor şi ei se bucură de partea pe care o are fiecare în sprijinul generos al programului care face posibil acest lucru. Ei nu adună sume mari să se îmbogăţească, şi nici nu permit ca nevoia de bani, sau cheltuielile necesare acestui lucru, să-i abată de la scopul real al organizaţiei lor. Nici nu contribuie ca „plată" pentru binecuvântările pe care le primesc de la Sala Împărăţiei. Adevărul, mai preţios decât aurul şi argintul, nu poate fi cumpărat. Şi adevărul aduce dragostea de Dumnezeu şi iubirea se manifestă în dăruire generoasă.

28. În adunările martorilor lui Iehova nu sunt doar câţiva care se ocupă de cheltuielile organizaţiei. Ca un exemplu în plus al unităţii lor, finanţarea lucrării se realizează prin dăruirea combinată a tuturor. De exemplu, dacă există cincizeci de persoane care se adună într-o Sală a Împărăţiei, iar chiria este de treizeci de dolari pe lună, aceasta înseamnă o medie de şaizeci de cenţi pentru fiecare persoană. Unii vor fi în măsură să ofere mai mult şi unii mai puţin, dar cei care nu pot să ofere această sumă nu trebuie să se simtă ruşinaţi sau să că creadă că aceştia nu vor avea parte. Isus a făcut acest lucru destul de clar atunci când el a arătat cât de mult a apreciat Iehova „suma mică a văduvei." „Apoi a văzut o văduvă săracă aruncând acolo doi bănuţi, şi El a spus: 'Adevărat vă spun că această văduvă, deşi săracă, a

Cuprins

aruncat mai mult decât ceilalţi. Căci toţi aceştia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat, din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască'." (Luca 21:2-4, *NW*). Toţi cei care au din abundenţă, dăruiesc cât pot da; nu îi păgubeşte si este plăcut Domnului. Dar cel care dăruieşte din puţinul lui îşi arată sinceritatea într-o măsură şi mai mare.

29. Dăruirea de sume mici nu este apreciată sau încurajată de religiile false ale creştinătăţii, dar acest lucru nu este adevărat în organizaţia lui Iehova. Amintiţi-vă, Pavel a demonstrat că dăruirea materială este o parte importantă din perspectivă creştină şi este primită cu mulţumiri de către Dumnezeu. În timp ce lucrările caritabile de a predica sunt preocupările primordiale ale slujitorului, totuşi, un efort la sprijinul organizaţiei prin daruri de caritate, oricât de mici, este esenţial pentru sănătatea şi maturitatea spirituală a creştinului. Cum este acest lucru? Luaţi în considerare darurile spirituale pentru un moment. Luaţi, de exemplu, darul slujitorului care este capabil să-şi petreacă doar o oră pe lună în predicarea Evangheliei din casă în casă. Desigur, această contribuţie la promovarea Împărăţiei, deşi mică, nu este respinsă, nu-i aşa? Şi dacă fratele nu este în măsură să facă mai mult decât într-o lună, nimeni nu îi vede efortul ca „trăgând în jos media," nu-i aşa? Toţi sunt bucuroşi că el a avut o parte în mărturia Împărăţiei şi recunosc că ceva bun a fost făcut. Nimeni nu se gândeşte să compare singura sa oră cu miile care au fost folosite în predicare în acea lună. De ce ar trebui atunci, ca cel care este capabil să contribuie doar cu cincisprezece sau douăzeci de cenţi ca dar de caritate să îşi compare dăruirea cu cheltuielile totale ale adunării sau cu marea sumă cheltuită în fiecare lună de filială? Cei care sunt capabili să-şi petreacă doar câteva ore în slujire, nu stau acasă, fiindcă „pionierii sunt în măsură să ofere mult mai mult timp." Nici suportul material al organizaţiei, şi binecuvântările care merg cu o astfel de dăruire, nu ar trebui să se limiteze la cei cu mai multe fonduri. Dacă nu ar fi existat nici un răspuns la apelul pentru dăruirea spirituală la restaurarea adevăratei închinări, începând cu perioada Ilie, şi dacă nimeni nu ar fi predicat, nu ar fi fost nici o expansiune a laudei lui Iehova, şi cum ar fi putut oricare dintre noi să aducă adevărul? În mod similar, în cazul în care nici unul nu ar fi contribuit atât de generos ca în trecut, - ca şi în prezent - lucrarea ar fi fost redusă şi ar fi fost imposibil pentru noi să citim *Turnul de veghere* astăzi! Toate datorită lui Iehova pentru maturitatea organizaţiei sale şi pentru spiritul său de a dărui de peste poporul Său!

PARTICIPARE ÎN ADUCERE DE ROADE

30. Nu numai că cei din adunări răspund la necesitatea organizaţiei locale, dar ei sunt, de asemenea, conştienţi de lucrarea intensă care se face de către fiecare dintre filiale, mai mult de şaptezeci, ale Societăţii, din întreaga lume. Aşa cum contribuţiile au fost expediate către corpul de guvernare din adunarea timpurie, tot aşa fraţii, peste tot în lume, sprijină sediile centrale pentru organizaţia lui Iehova din ţara lor. Într-adevăr, se spune că Iehova este sprijinul principal al organizaţiei Sale. El este capabil să furnizeze toate lucrurile necesare, atât pentru organizaţie cât şi pentru cei care o compun. El este Marele Dăruitor şi Aducător de roade.

Cuprins

„(După cum este scris: ‘El a făcut o distribuire, a dat celor săraci, dreptatea lui rămâne pentru totdeauna.’ Acum că El dă din belşug sămânţă semănătorului şi pâine pentru hrană vă va da şi vă va înmulţi şi vouă sămânţa pentru semănat şi vă va face să crească roadele dreptăţii voastre)”. (2 Cor. 9:9,10, *NW*). Totuşi, toate lucrurile produse participă la operaţiunea de producţie. Iehova oferă o sursă bogată de hrană materială; totuşi, fermierul trebuie să lucreze pentru a produce recolta. Şi dacă el urmează regulile stabilite în mod divin el va primi suficient nu numai pentru a se întreţine pe sine până la timpul pentru plantarea următoare, dar el va avea şi seminţe de plantat. (Isa. 28:23-26) Acelaşi ciclu se găseşte în expansiunea teocratică a organizaţiei lui Iehova.

31. Toţi aceia care sărbătoresc la îngrijirea spirituală a lui Iehova şi ajung la maturitate, iau parte în lucrarea de predicare. Hrana spirituală este abundentă, dar unii trebuie să îşi dedice timp pentru a o produce. (Faptele 6:1-4) Acest lucru a fost făcut posibil de Domnul prin darul său generos, prin oamenii din organizaţie. Scrierea si tipărirea literaturii care conţine mesajul frumos al Evangheliei, sunt într-adevăr privilegii. Dar distribuirea de literatură este, de asemenea, necesară pentru seceriş şi poartă cu ea propriile sale binecuvântări speciale. Înainte ca roadele muncii sale să poată fi valorificate, fermierul trebuie să lucreze la plug mai întâi şi să grape pământul, să-l însămânţeze, să-l ude şi să-l cultive. Astfel, fiecare activitate în cadrul organizaţiei este necesară şi toate lucrează împreună pentru a finaliza aranjamentul.

32. În plus, cei care nu pot să aibă parte în producerea de literatură, pot ajuta financiar în această caracteristică a lucrării. „Fiindcă cei din Macedonia şi din Ahaia au avut plăcerea să-şi împartă lucrurile cu sfinţii din Ierusalim care sunt săraci, făcând o donaţie pentru ei. Este adevărat că au avut plăcerea să o facă, dar aveau şi o datorie faţă de ei. Căci, dacă naţiunile s-au împărtăşit din lucrurile lor spirituale, au şi ele datoria să le slujească acestora cu lucrurile necesare corpului lor.” Acest lucru demonstrează interdependenţa organizaţiei, fiecare parte oferind contribuţia proprie pentru a acoperi lipsa celorlalţi. „Fiindcă nu vreau ca altora să le fie uşor, iar vouă să vă fie greu, ci, printr-o egalizare, surplusul vostru să compenseze acum ce le lipseşte lor, pentru ca şi surplusul lor să vină şi să compenseze ce vă lipseşte vouă, şi să fie o egalizare. Aşa cum este scris: ‘Cel ce avea mult nu avea prea mult, iar cel ce avea puţin nu avea prea puţin’.” – Rom. 15:26, 27; 2 Cor. 8:13-15, *NW*.

33. În plus faţă de imprimarea literaturii pe care multe filiale o fac, sunt multe alte cheltuieli necesare pentru a menţine programul de expansiune, şi la acestea pot lua parte şi fraţii. Pavel era angajat în lucrarea de circuit atunci când a scris: „Totuşi, aţi făcut bine că aţi fost părtaşi cu mine la necazul meu. Într-adevăr, voi, filipenilor, ştiţi şi că la începutul anunţării veştii bune, când am plecat din Macedonia, nicio adunare n-a avut părtăşie cu mine în ce priveşte dăruirea şi primirea, decât voi. Pentru că şi în Tesalonic mi-aţi trimis ceva, şi nu numai o dată, ci chiar de două ori, pentru nevoile mele.” (Filip. 4:14-16, *NW*). Fraţii din Filipi au acţionat cu înţelepciune cu privire la oportunităţile lor şi au primit, cu siguranţă, o binecuvântare de la Domnul şi o menţiune favorabilă în Cuvântul Său inspirat.

Cuprins

Multe dintre adunările de astăzi recunosc, de asemenea, această ocazie şi iau parte în această cheltuială necesară.

34. Pe lângă lucrarea de circuit, sute de case misionare menţinute de către Societate în întreaga lume, contribuie cu ponderea lor la programul de expansiune. Pionierii speciali ajută şi ei într-un mod abil. Pe lângă costul acestor două caracteristici ale serviciului, pe care le au toate filialele, este şi întreţinerea fiecărei case Betel în sine şi a celor care contribuie cu munca lor de dragoste pentru fraţi pe întreg teritoriul pe care aceasta îl serveşte. Apoi, sunt cheltuielile adunărilor care sunt ţinute cu regularitate, ca să nu mai vorbim de multele cazuri costisitoare de procese în judecată, care au fost necesare pentru a „apăra şi a stabili legal vestea bună." Acestea sunt toate cheltuielile organizaţiei pe care nu le regretăm, pentru că bogăţia binecuvântărilor pe care aceste cheltuieli le-au adus, nu poate fi măsurată în dolari şi cenţi. Acestea demonstrează lumii întregi că deşi martorii lui Iehova nu sunt cei mai bogaţi oameni, ei nu se tem să-şi cheltuiască ceea ce au pentru cauza dreaptă şi ei ştiu cum să obţină ce este mai bun din ceea ce au cheltuit. Mai presus de toate, se demonstrează că spiritul lui Iehova este asupra organizaţiei Sale şi nu este nevoie de nimic care să nu poată şi să fie făcut. Creşterea fenomenală a organizaţiei Sale în ziua de azi nu a fost realizată fără să se cheltuiască bani, ci, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, expansiunea încă merge înainte!

ÎN SPRIJINUL PROSPERITĂŢII VIITOARE

35. Cum toţi au o parte în programul de predicare, toţi fac un efort de a avea o parte şi în dăruire caritabilă. Cum timpul petrecut de către fiecare slujitor este voluntar, aşa este şi dăruirea de fonduri materiale, o chestiune de decizie proprie. Dar deoarece se face un efort spre regularitate pe teren, astfel încât şi punerea deoparte a unei sume de bani spre a fi folosiţi în sprijinul organizaţiei este recomandată de către apostol. „În ce privește colecta pentru sfinţi, faceţi şi voi aşa cum am dat îndrumări adunărilor din Galatia. În prima zi a fiecărei săptămâni, fiecare dintre voi să pună ceva deoparte la el acasă, potrivit cu ceea ce are, pentru ca aceste colecte să nu fie făcute când sosesc eu." – 1 Cor. 16:1, 2, *NW*.

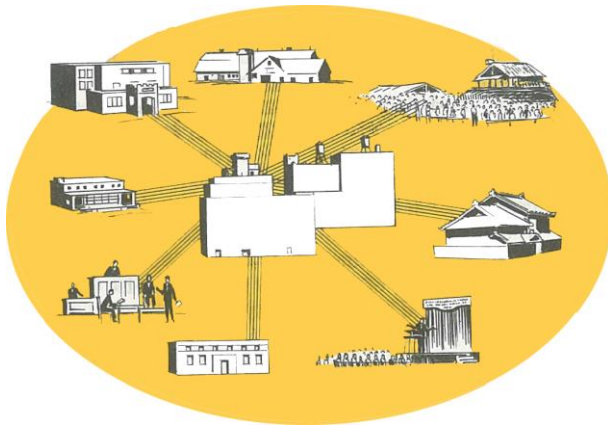

36. Ieşind din sistemul actual nelegiuit, toţi din poporul lui Iehova ştiu ce înseamnă să cheltuieşti bani pe acele lucruri care nu aduc laudă lui Iehova. Toţi cei care au fost afiliaţi cu religia falsă au văzut în mod regulat farfuriile de colecte; acestora li s-au înmânat în fiecare săptămână „plicuri pentru dăruire"; în unele ţări, mulţi au fost supuşi chiar la reţineri din salariu pentru „donaţii" religioase, au „contribuit" pentru creştinizări, nunţi, înmormântări, fonduri speciale de construcţii, fonduri pentru misionari şi aşa mai departe. Unii,

Cuprins

înainte de a ajunge să cunoască adevărul, au cheltuit mult pe mulţumirea cărnii, prin dependenţa de tutun şi alte obiceiuri similare. Probabil că niciunul dintre cei ce s-au separat de corupţia influenţei lui Satan nu au simţit o alinare mai mare când au venit la adevăr, decât cea pe care au simţit-o evreii la începutul creştinismului. Supra-încărcaţi, aşa cum erau, de poverile grele pe care iudaismul apostat le pusese asupra lor şi să vadă cum zeciuielile lor, deşi poruncit în mod divin, erau folosite, de fapt, pentru a-L jefui pe Dumnezeu de lauda Sa, totuşi aceştia au fost printre cei de care, după convertirea lor, se consemnează în Faptele Apostolilor: „Nici măcar unul nu ar fi putut spune că oricare dintre lucrurile pe care el le avea îi aparţineau." Acum, că îşi puteau vedea contribuţiile oferite de bună voie folosite pentru lauda lui Iehova, nu le reţineau nicio parte din ceea ce aveau! Timpul, la început dat pentru practicile religioase false sau pentru plăcerile egoiste, era bucuros răscumpărat de către slujitorul teocratic nou şi dedicat slujirii lui Iehova. Banii, de asemenea, adesea daţi în exces pentru a satisface eul sau lăcomia jecmănitorilor „sfinţiţi" ai lui Satan, sunt daţi acum de bună voie în sprijinul organizaţiei lui Iehova. Spiritul lui Iehova care a venit asupra lor este cel care îi face să dăruiască cu bucurie!

37. Cu spiritul lui Iehova asupra organizaţiei Sale, timpul promis de prosperitate este în curs de realizare. Prin multe perioade aparent de netrecut, El a susţinut-o şi a binecuvântat-o din abundenţă. Expansiunea ei nu cunoaşte limite! Record după record, înregistrarea despre slujitorii lui Iehova arată că ea este într-o spirală ascendentă. Încă într-o minoritate nesemnificativă şi în copilăria ei, în ce priveşte anii, societatea Lumii Noi efectuează o lucrare şi se bucură de o prosperitate care uimeşte şi aduce teamă naţiunilor din sistemul lui Satan. Conducătorii egoişti ai acestei lumi sunt uimiţi de ceea ce văd întâmplându-se, şi nu le vine a crede. Care dintre ei poate face să funcţioneze un guvern printr-un sistem de impozitare voluntar? Cu toate acestea, societatea Lumii Noi este stabilită pentru totdeauna la nivel mondial doar pe acest temei. Care dintre „bisericile" din sistemul lui Satan îşi poate îndeplini responsabilitatea aleasă pentru societate fără solicitare constantă sau stoarcere? Cu toate acestea, creşterea de neegalat a martorilor lui Iehova în prezent şi mângâierea şi inspiraţia pe care le-a adus la milioane de oameni din întreaga lume au fost rezultatul unui număr relativ mic al celor care contribuie, de bună voie, din timpul lor şi cu banii lor în sprijinul lucrării lor însărcinată în mod divin. Iehova Şi-a pus binecuvântarea Sa bogată asupra organizaţiei Sale şi a acordat o astfel de creştere, aşa încât acum 580 000 de slujitori Îi cântă laudele până la marginile pământului. Toţi aceştia, instruiţi de „servul credincios şi înţelept", îşi oferă cu nerăbdare sprijinul la formarea şi mai multora, care recunosc că Iehova susţine organizaţia asupra căreia Şi-a pus Numele.

38. Mii dintre aceştia noi sunt adunaţi în familia lui Dumnezeu şi se oferă pentru lucrarea de slujire. În anii următori, cu toţi fraţii văzând marele lor privilegiul de a contribui pentru lucrare, chiar şi într-un mod infim, direct la Societate şi direct la ale lor Săli ale Împărăţiei, cu fonduri ce sunt aduse, ce lucrare de expansiune mai minunată poate fi realizată, faţă de cea care a fost deja

Cuprins

făcută cu fonduri cu care s-a contribuit atât de generos până acum! Ce perspective noi minunate ne stau înainte? „Aduceţi la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice DOMNUL oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide ferestrele cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi o binecuvântare până când nu va mai fi nevoie." „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul său de nedescris". - Mal. 3:10, *AT*; 2 Cor. 9:15, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce influenţează dăruirea generoasă şi cum este privit de creştin acest lucru?
3. De unde vine principala susţinere a organizaţiei lui Iehova?
4. Care este arătat a fi scopul pentru existenţa organizaţiei? Prin ce mijloace furnizează Iehova susţinere?
5. Care este cel de-al doilea mijloc de susţinere pe care-l are organizaţia?
6. Ce avantaje sunt demonstrate în ce priveşte dăruirea spirituală?
7. Care este cel de-al treilea mijloc de susţinere dat organizaţiei, şi de ce este acesta important?
8. Ce împrejurări unice ale adunării timpurii arată un alt valoros mijloc de susţinere?
9. Cum a fost folosită înţelepciunea de organizaţia lui Dumnezeu, ca apărare şi pentru folosul cui?
10,11. Cum au făcut izraeliţii din bani o apărare, şi cum serveşte acest lucru astăzi Societatea?
12. Ce binecuvântări promise Israelului pot fi aşteptate astăzi de poporul lui Iehova? Cum privesc ei viitorul?
13. Ce îngrijire a fost făcută prin intermediul legii zeciuielii?
14. De unde trebuia să fie luată a zecea parte, şi ce este ilustrat în felul acesta?
15. Care este cea de-a doua zeciuială ce a fost aranjată şi pentru ce trebuia să fie folosită aceasta?
16. Este scripturală zeciuiala creştină? Ce descoperă cuvintele lui Isus adresate fariseilor?
17. Cum poate fi demonstrat că zeciuiala a fost înlăturată împreună cu restul Legii lui Moise?
18. Este o autoritate pentru zeciuiala creştină dăruirea de către Avraam a unei a zecea părţi lui Melhisedec? Explicaţi.
19. Ce descoperă, referitor la porunca unei zeciuieli, jurământul lui Iacov de a da a zecea parte din veniturile lui?
20. Care este realitatea antitipică a legii zeciuielii? Cum este demonstrat scriptural acest lucru?
21. Cum demonstrează ilustraţia lui Iacov despre credinţă spiritul de dăruire din mijlocul poporului lui Iehova?
22. Cum au răspuns adunările din Macedonia la necesităţile fraţilor din Ierusalim şi de ce acest lucru i-a produs o astfel de bucurie lui Pavel?
23. Cu ce alte însuşiri a asociat Pavel dăruirea de mijloace băneşti? Cu ce principiu i-a încurajat el pe fraţi?

Cuprins

24. Ce binecuvântări sunt scoase în evidenţă prin susţinerea materială pentru organizaţia lui Iehova?
25. Ce îngrijire materială este făcută pentru ca cei noi să se adune?
26. Cum şi-a însuşit creştinătatea, pe nedrept, bogăţia pe care a adunat-o în numele lui Dumnezeu şi cum a folosit-o în mod greşit?
27. În ce se găseşte prosperitatea martorilor lui Iehova?
28. Cum se exprimă prin dăruire unitatea întregii adunări?
29. Cum poate fi demonstrat că binecuvântările ce vin odată cu susţinerea materială a organizaţiei nu se vor limita la cei cu mai multe mijloace băneşti?
30,31. Cum ilustrează exemplul fermierului necesitatea pentru fiecare activitate din organizaţie?
32. Cum este demonstrată interdependenţa organizaţiei în producerea literaturii?
33. Pentru că au acţionat înţelept în ce oportunitate au fost binecuvântaţi fraţii din Filipi?
34. Ce alte cheltuieli întâmpină filialele, însă de ce nu sunt regretate acestea?
35. Cum este încurajată de Pavel regularitatea în dăruire caritabilă?
36. Ce experienţe de altădată ale multora ce vin la adevăr se compară cu poziţia primilor creştini iudei? Ce punct de vedere al chestiunii poate fi acceptat?
37. Cine recunoaşte că Iehova şi-a pus numele peste organizaţia Sa? De ce le e teamă naţiunilor?
38. Cum poate fi susţinută acum şi în viitor prosperitatea continuă a organizaţiei lui Iehova?

SĂ STRIGĂM DESPRE PERICOLUL DIN TIMPUL NOSTRU

APROAPE zilnic unii clerici, oameni de ştiinţă sau politicieni spun că omenirea se confruntă cu o mare primejdie. Şi faţă de ce pericol îşi arată ei îngrijorarea? Pericolul unui război atomic. Senatorul Statelor Unite, Stuart Symington, afirmă: „Suntem acum în acea perioadă pe care unii dintre noi o prezic cu groază de mult timp — cea a pericolului total.” „Pericolul total”, după cum este formulat în cuvintele Doctorului Edgar Douglas Adrian, unul dintre cercetătorii de frunte din Marea Britanie, este contaminarea radioactivă a pământului pe tot cuprinsul său: „Noi trebuie să înfruntăm posibilitatea ca explozii repetate ale atomului să conducă la un grad mare de radioactivitate generală pe care nimeni nu-l poate suporta şi de care nimeni nu poate scăpa.” Deci, frica faţă de pericolul

atomului este enormă. Dar, în ciuda faptului că accentul se pune pe atom, întrebăm: Este monstrul radioactiv pericolul real cu care se confruntă omenirea şi care vă afectează destinul?

Ar putea surprinde pe unii să ştie că în mijlocul tuturor strigătelor gălăgioase create de ameninţarea armelor nucleare, pericolul real este neînţeles**.** Acest pericol real este de o importanţă supremă, deoarece afectează destinul veşnic al tuturor persoanelor. Cum ar putea fi un astfel de pericol ascuns vreodată? Şi mai exact ce este el? Pericolul real este soarta spre care Satan Diavolul conduce toate naţiunile de pe pământ. Acea soartă este anihilarea veşnică din mâinile Dumnezeului cel Atotputernic. Acest destin de distrugere va lovi sute de milioane, pentru că Diavolul înşeală naţiunile: „Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ." (Apoc. 12:9, *NW*) Nu există excepţii; fiecare ţară de pe pământ, după cum se arată în Biblie, este indusă în eroare. De dragul vieţii voastre trebuie să fiţi acum siguri că nu sunteţi induşi în eroare împreună cu naţiunile.

Dar acum, să spunem mai multe despre pericolul real. Cuvântul lui Dumnezeu spune că Diavolul, prin organizaţia sa de demoni şi de oameni, va înşela naţiunile, astfel conducându-le la distrugerea de la Armaghedon: „Apoi am văzut ieşind din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura profetului fals trei declaraţii inspirate şi necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt, de fapt, declaraţii inspirate de demoni şi fac semne şi se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. Şi ele i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon." – Apoc. 16:13, 14, 16, *NW*.

Este ciudat că presa publică şi clericii luminaţi nu au avertizat oamenii de pericolul real, războiul lui Dumnezeu de la Armaghedon? Nu, pentru că atât de completă este înşelăciunea Diavolului, încât cea mai mare parte a omenirii va fi prinsă cu garda jos, aşa cum a fost în vremea lui Noe. Isus ne atrage atenţia asupra acestui lucru. El ne spune că potopul catastrofal a ilustrat marele pericol cu care se confruntă oamenii din această generaţie. Prin Noe, nu prin organizaţia lumească din acea vreme, Dumnezeu a proclamat pericolul pentru lumea dinainte de potop. Dar oamenii „nu au luat în seamă până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi." Apoi Domnul explică: „Aşa va fi şi la venirea Fiului omului." (Mat. 24:39, *NW*) Astfel, mulţimile „nu vor lua în seamă" pericolul real până când va veni Armaghedonul şi îi va distruge pe toţi.

Cât de vitală este realizarea pericolul real al timpului nostru! Atât de multe pericole au apărut, încât oamenii sunt dezorientaţi. Acest lucru a fost prezis de apostolul lui Cristos: „Să ştiţi că în zilele din urmă vor fi vremuri critice cărora cu greu li se va face faţă." Acum, cel mai important lucru este să se menţină aceste pericole secundare deoparte, pentru a nu ascunde vederii voastre viziunea pericolului real. Pentru că pericolele însele sunt doar un *semn* al zilelor din urmă. Din cauza aruncării Diavolului din cer, unele dintre pericolele prezise pentru „zilele din urmă" sunt foametea, un număr neobişnuit de mare de cutremure şi războaie mondiale. Isus a spus că oamenii vor deveni atât de alarmaţi de aceste pericole multe, încât „oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor

Cuprins

care se vor întâmpla pe pământ." Isus nu a vrut să spună că mulţimile se vor alarma în privinţa Armaghedonului şi că îşi vor face griji din cauza lui. Ci mai degrabă El a vrut să spună că pericolul războiului şi al altor primejdii vor face ca inimile oamenilor să se cutremure de frică. Aceste pericole nu ar trebui să eclipseze importanţa lor: cea de a arăta sau de a semnifica apropierea Armaghedonului. – 2 Tim. 3:1; Luca 21:26, *NW*.

Astăzi, doar o organizaţie avertizează despre acest pericol real. Aceasta este Societatea Lumii Noi a Martorilor lui Iehova. De mulţi ani până acum ei au avertizat cu sârguinţă. Toţi ceilalţi au rămas tăcuţi. Tocmai această tăcere este semnul unei religii false. Biblia îi numeşte pe falşii religioşi „câini muţi", deoarece ei nu dau nici un avertisment: „Ei sunt toţi fără cunoştinţă; toţi sunt nişte câini muţi, care nu pot să latre; visează, stau tolăniţi şi le place să doarmă." – Isa. 56:10, *AS*.

Nu vă lăsaţi înşelaţi. Pericolul atomic nu este problema vitală. Acesta este numai un pericol minor în comparaţie cu Armaghedonul. De ce? Pentru că cei ce mor din mâinile lui Iehova vor fi veşnic distruşi. Ei sunt descrişi ca fiind „ucişi de Iehova" şi stau întinşi precum „gunoiul pe faţa pământului." Pe bună dreptate că trebuie să ne temem de Iehova, nu de oameni! Isus Cristos a explicat: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci mai degrabă să vă fie teamă de El, cel care vă poate distruge atât sufletul cât şi trupul în gheenă." Din moment ce numai Iehova poate distruge „sufletul", care în acest caz are semnificaţia de drept la o viitoare viaţă, nici un pericol cu consecinţe veşnice nu poate veni de la oameni sau de la armele lor. – Ier. 25:33, *AS*; Mat. 10:28, *NW*.

Pericolul real este aproape. Nu faceţi nici o greşeală în această privinţă. Suntem sfătuiţi de Domnul: „Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat; pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi." Absolut fără precedent va fi Armaghedonul! Nimic din toate veacurile viitoare nu poate fi comparat cu el. Nu e de mirare că Isus ne sfătuieşte să fugim acum, nu „în timpul iernii şi nici într-o zi de Sabat." Iarna şi Sabatul reprezintă aici un moment dificil pentru fugă şi cei înţelepţi nu vor întârzia până atunci. – Mat. 24:20, 21, *NW*.

Acum, cu orice preţ, fugi spre sistemul teocratic de lucruri al Noii Lumi. Abandonează organizaţia rea a lumii. S-a format o Societate a Lumii Noi. Martorii lui Iehova, care vin la uşa voastră, vor fi bucuroşi să vă spună mai multe despre societatea Lumii Noi, singura organizaţie care atrage atenţia asupra pericolului real al timpurilor noastre.

Cuprins

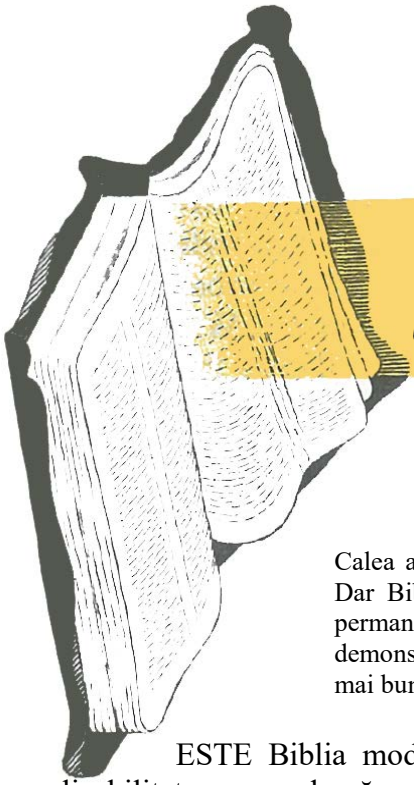

RĂSPUNSUL BIBLIEI LA MODUL DE VIAŢĂ DIN TIMPUL MODERN

Calea acestei vechi lumi agitate este: de la leagăn până în mormânt. Dar Biblia arată o cale mai bună: de la leagăn, la fericire şi viaţă permanente. Care cale va fi pentru tine? Citeşte acest articol. El demonstrează că poţi începe un mod de viaţă practic, să urmezi o cale mai bună, acum.

ESTE Biblia modernă pentru zilele noastre? Pentru multe persoane aplicabilitatea sa modernă este limitată la calitatea literară, la discursuri politice, cadouri de zile de naştere şi cuvinte încrucişate. Care sunt răspunsurile Bibliei la problemele de viaţă? Sunt practice pentru ziua de azi? Cum ştim?

Cei care văd Biblia ca nefiind practică, nu ar putea face, oare, acest lucru din cauză că pentru ei este o Carte necunoscută? O parcurgere nesistematică, neatentă a unei traduceri a Bibliei care utilizează un limbaj învechit, poate provoca în mod greşit concluzia că principiile Cărţii sunt, de asemenea, învechite. Doar prin acumularea de cunoştinţă din Biblie, indiferent dacă este folosită o traducere modernă sau nu, se pot aprecia cu adevărat standardele sale. Este normal ca cei care vociferează cel mai tare că Biblia este de modă veche sunt aceia care nu s-au familiarizat cu ea şi nici nu au aplicat principiile sale.

Să ne uităm pentru o clipă la ceea ce există în lume, ca rezultat al considerării Bibliei ca nefiind practică. În timp ce facem asta, ne putem întreba: Cât de practică este? — Iubirea de bani, jafuri şi crime, creşterea delincvenţei juvenile, închisori supraaglomerate, curvie şi imoralităţi dintre cele mai sordide, piaţa neagră a sugarilor, căsătoriile distruse, jocuri de noroc, închinarea la eroi care buimăceşte, creşterea sinuciderilor, dependenţa de droguri, dependenţa de alcool, cartiere sordide, naţionalism exploziv, revoluţii şi revolte precum şi sacrificii colosale de sânge pentru zeul Marte.

Dar cum ştim că Biblia este suficient de modernă pentru a răspunde unor astfel de probleme uimitoare? Deoarece Biblia a fost scrisă de oameni inspiraţi de Iehova Dumnezeu. Un scriitor a spus: „Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine, şi cuvântul Lui a fost pe limba mea.” (2 Sam. 23:2, *AS*.) Cine poate înţelege funcţionarea unei

Cuprins

maşini mai bine decât inventatorul ei? Deci, Iehova ştie ce este mai bine pentru buna funcţionare a capodoperei Sale, maşinăria vie, corpul uman.

BIBLIA ŞI ADEVĂRATA ŞTIINŢĂ

Acum putem înţelege de ce Biblia trece fiecare test al modernităţii. Criticii ar putea susţine opinia că aceasta nu este ştiinţifică, dar aceia şi-ar arăta ignoranţa, nu cunoştinţa. Biblia s-a armonizat întotdeauna cu ştiinţa adevărată. Teoria că pământul era un corp în spaţiu şi se învârte în jurul soarelui a fost oferită de Nicolaus Copernic (1473-1543). Cu toate acestea, cu aproximativ 3 000 de ani înaintea lui Copernic, Biblia arăta că pământul este un corp în spaţiu: „El întinde miazănoaptea asupra golului şi spânzură pământul pe nimic." Magelan (1480-1521) a dovedit că pământul este rotund atunci când a navigat în jurul lumii. Dar cu 2200 de ani înainte de Magelan, Biblia arăta că pământul este rotund, vorbind despre Iehova ca „cel ce stă deasupra cercului pământului." – Iov 26:7; Isa. 40:22, *AS*.

Biblia şi arheologia? Acord perfect. Biblia spune că omul a fost creat perfect, că, din cauza păcatului lui Adam, el a degenerat, în loc să evolueze. Arheologia a considerat Biblia modernă; evoluţioniştii sunt demodaţi. O autoritate a spus: „Cultura Egiptului începe la un nivel magnific de înalt şi mai târziu este uimitor de degradată, înregistrându-se o degenerare consecventă." În legătură cu bijuteriile şi produsele din metal din dinastia a douăsprezecea a Egiptului, o enciclopedie modernă spune: „Bijutierii europeni au depăşit rareori această operă."

Biblia şi chimia? Acord din nou. Biblia vorbeşte de aur şi sticlă. Menţionează reacţiile acid-bază: „Ca unul care îşi scoate haina pe o zi rece sau varsă oţet pe silitră, aşa este cel care cântă cântări unei inimi împovărate." Se vorbeşte despre sursa de fier şi cupru: „Fierul se scoate din pământ şi cuprul se topeşte scos din piatră." – Prov. 25:20; Iov 28:2, *AS*.

Biblia şi zoologia? Cunoaşterea precisă a obiceiurilor animalelor este indicată de Biblie. De aceea, chiar şi în secolul al XIX-lea, oamenii au afirmat adesea că păsările de pradă vânau după miros. Experimentele lui Audubon au dovedit că ele vânau după vedere. Dar cititorii Bibliei nu au niciodată nevoie de experimentele lui Audubon pentru a cunoaşte adevărul, căci Iov 39:29 (*Ro*) spune despre pasărea de pradă: „El caută prada şi ochii lui pătrund în depărtare."

Biblia şi sănătatea? În această privinţă Biblia este mai modernă decât multe alte lucruri moderne. Pentru că nu recomandă pensionarea anticipată, o viaţă de lenevie sau inactivitate. Biblia recomandă multă muncă. Doar în ultimii ani, doctorii au conştientizat nevoia de muncă, pericolul existent în cazul unei vieţi uşoare şi plină de odihnă. Revista *Science Digest* din luna noiembrie, 1954, a adus la cunoştinţă cuvintele Doctorului W. Melville Arnott, profesor de medicină la Universitatea din Birmingham, Anglia: „Munca, chiar munca grea, este bună pentru o persoană, în timp ce odihna poate fi dăunătoare. ... Nici unul dintre efectele cunoscute ale muncii, afirmă dr. Arnott, nu pot afecta ţesuturile sănătoase.

Cuprins

Dimpotrivă, toate efectele sunt bune. ... Odihna, pe de altă parte, poate produce schimbări profunde şi dăunătoare." Deci, rămâne adevărat sfatul Bibliei, atât din punct de vedere spiritual cât şi fizic: „Lenea te cufundă într-un somn adânc din care nu te mai trezeşti." – Prov. 19:15, *Knox.*

Biblia şi boala? Cu aproximativ 3 000 de ani înainte de cunoştinţele moderne despre cauzele bolilor, Biblia conţinea interdicţia de a mânca porc, iepure şi peşte, care, fiecare în parte, sunt expuse la trichineloză, tularemie şi tenie. De asemenea, principiul de carantină pentru anumite boli este recunoscut de Biblie.

Biblia şi medicina? Încă modernă! Dar cât de moderne sunt remediile superstiţioase ale secolului al XX-lea, leacurile băbeşti? Un medic a declarat: „Este foarte surprinzător pentru mine că Biblia este atât de precisă din punct de vedere medical ... În cazul în care tratamentul este menţionat, cum ar fi abcese, răni, etc., acesta este corect chiar şi după standardele moderne. De asemenea, în ziua de azi, 750 milioane de dolari sunt irosiţi anual în medicamente şi metode de tratament lipsite de valoare. Multe superstiţii sunt crezute încă de un număr mare de oameni, cum ar fi că o castană porcească în buzunar va împiedica reumatismul; atingerea broaştelor râioase cu mâna va provoca negi; purtarea unei bucăţi de flanel roşu în jurul gâtului va vindeca o durere de gât; o pungă asafetidă va împiedica bolile; că de fiecare dată când un copil este bolnav are viermi, etc., dar astfel de declaraţii nu se regăsesc în Biblie." —*The Physician Examines the Bible,* autor C. Raimer Smith.

MORALĂ, MINTE ŞI EDUCAŢIE

Morala deplorabilă, minţile bolnave şi educaţia lipsită de sens, sunt adesea produsul acestei zile şi acestei ere. Principiile biblice nu produc nimic de acest fel. Într-adevăr, există critici care-l numesc pe Isus Cristos megaloman, o persoană afectată de iluzii de grandoare, ca şi atunci când ar crede că este Napoleon. Dar pe astfel de critici îi întrebăm: Aţi auzit vreodată ceva de la o persoană nebună, care seamănă măcar în mică parte cu Predica de pe Munte? Abraham Lincoln a spus că Predica de pe Munte „conţinea esenţa tuturor legilor şi a justiţiei." Nu numai asta, dar unul dintre psihiatrii renumiţi, James Tucker Fisher, în cartea sa *A Few Buttons Missing: the Case Book of a Psychiatrist,* a scris: „Dacă aţi însuma toate articolele competente scrise vreodată de cei mai calificaţi psihologi şi psihiatri pe tema igienei mentale – dacă le-aţi combina, rafina şi aţi scoate afară exprimarea în exces – dacă ar fi să luaţi carnea în întregime şi pătrunjel deloc şi dacă aţi avea aceste bucăţele de cunoştinţe ştiinţifice pure, concis exprimate de cei mai capabili poeţi în viaţă, aţi avea o însumare stângace şi incompletă a Predicii de pe Munte."

Oamenii de stat de cel mai înalt nivel consideră Biblia a fi practică. Istoria spune că „mai târziu, puţini oameni de stat au egalat statura mentală şi cea morală" a lui John Quincy Adams; acest preşedinte american, a spus: „Eu vorbesc ca un om de lume altor oameni de lume şi vă spun: Cercetaţi Scripturile! Biblia este cartea tuturor, să fie citită la toate vârstele şi în toate circumstanţele vieţii umane." Iar

Cuprins

reputatul educator american William Lyons Phelps a spus: „Eu cred că o cunoştinţă din Biblie, fără un curs la colegiu, este mai valoroasă decât un curs la colegiu fără Biblie."

BIBLIA DOVEDITĂ PRACTICĂ

Un val de religie falsă a înghiţit omenirea. Cum să-şi păstreze cineva capul deasupra mării de erori constituie o problemă. Biblia o rezolvă, deoarece este un criteriu pentru judecarea oricărei religii. Biblia este singura Carte care poate expune falsa religie şi ajută la recunoaşterea adevăratei religii. „Toată Scriptura", a scris apostolul lui Cristos, „este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." – 2 Tim. 3:16, 17, *NW*.

Ar putea rezolva vreun principiu marea parte din problemele de azi, inclusiv pe cea a războiului mondial, mai bine decât porunca Domnului?: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel." Dacă creştinii mărturisiţi ar lua în seamă porunca, nu ar mai fi nevoie de forţele de poliţie, închisori sau scaune electrice. Adevăraţii creştini trăiesc după acest standard înalt. – Mat. 7:12, *NW*.

Adulterul, curvia, furtul şi beţiile sunt condamnate de Biblie. Răspunsul Bibliei la aceste probleme este clar. Apostolul a avertizat: „Nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici cei ce insultă, nici extorcatorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu." (1 Cor. 6:9, 10, *NW*). Pedeapsa omului pentru aceste fapte rele este adesea uşoară; dar a lui Dumnezeu este foarte grea. Cât de necugetată este calea acestei lumi! Faptele sale rele duc la moarte veşnică. Viaţa este practică, moartea nu este.

Cum răspunde Biblia la problema delincvenţei juvenile? Aceasta arată că delincvenţa parentală este cauza ei. Ea porunceşte părinţilor să-şi „înveţe copilul calea pe care trebuie să meargă", nu să nu renunţe la şcoala de duminică şi apoi să se aştepte să meargă pe calea pe care ar trebui. Biblia nu este de acord cu unele opinii moderne de creştere a copilului. De exemplu, se arată că a permite unui copil să crească în funcţie de propriile sale capricii şi mofturi este greşit şi duce la crimă. „Nebunia este lipită de inima copilului." Utilizarea literală a nuielei în pedepsirea unui copil poate fi uneori necesară; Biblia recunoaşte acest lucru: „Nu cruţa copilul de corectare, căci dacă-l vei lovi cu nuiaua nu va muri." – Prov. 22:6, 22:15, 23:13, *AS*.

Tulburările emoţionale şi bolile psihosomatice abundă astăzi. Şi nu e de mirare! Măştile hidoase ale urii, mâniei, anxietăţii, teama şi gelozia sunt purtate pe feţele majorităţii oamenilor. Răspunsul Bibliei la aceste probleme grave este respectarea celor două mari porunci ale vieţii stabilite de Isus Cristos: „Să-L iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău" şi „pe aproapele tău ca pe tine însuţi." Acesta este un sfat practic. Funcţionează. Acest lucru se datorează faptului că iubirea alungă frica şi vindecă: „Iubirea este îndelung răbdătoare şi bună. Iubirea nu este geloasă,

Cuprins

nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu îşi caută propriile interese, nu se irită. Nu ţine cont de răul suferit." – Luca 10:27; 1 Cor. 13:4, 5, *NW*.

Sunt răspunsurile Bibliei practice, adică, pot fi ele aplicate? Într-adevăr, pot! Dovada vie că pot fi aplicate este faptul că există o organizaţie de oameni care aplică răspunsurile Bibliei la toate problemele vieţii. Aceasta este Societatea Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, creştini care aplică principiile Bibliei şi trăiesc zi de zi, în fiecare zi, după ele. Indiferent de rasă sau naţionalitate ei se iubesc unul pe altul, sunt în unitate unul cu altul, sunt fericiţi oriunde sunt. În noua lume, Biblia declară că „va locui dreptatea." Cei din societatea Lumii Noi ştiu că pentru a câştiga viaţă ei trebuie să înceapă să practice dreptatea acum. – 2 Pet. 3:13, *NW*.

Nimeni nu cunoaşte adevărata fericire până când nu ajunge să-L cunoască pe Iehova Dumnezeu şi scopurile Sale. Astfel de cunoştinţă care produce bucurie poate fi obţinută numai din Biblie. Acest lucru înseamnă că numai atunci când o persoană dobândeşte cunoştinţă din minunata Carte cu învăţături pentru viaţă şi, la rândul ei o să aplice răspunsurile acesteia la problemele vieţii de zi cu zi, o să înceapă cu adevărat să trăiască. Deoarece trecerea prin „poarta îngustă" a ascultării de instruirea lui Dumnezeu duce la fericire acum şi în noua lume a vieţii veşnice. – Mat. 7:14, *NW*.

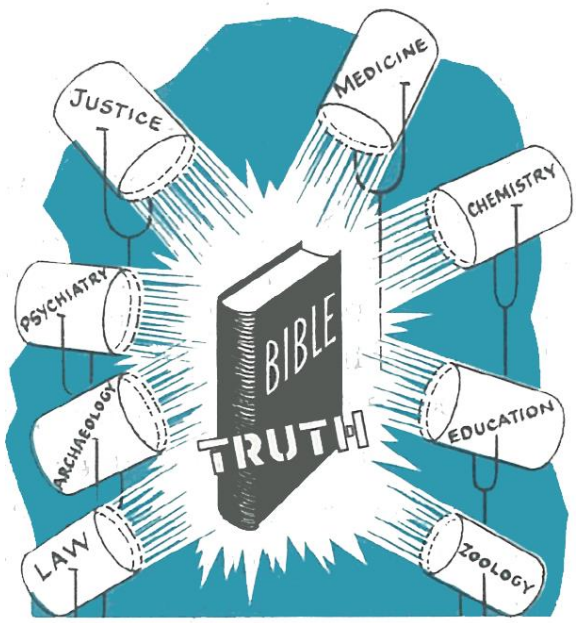

Întregul motto al acestui sistem de lucruri este rezumat în aceasta: de la leagăn până în mormânt. Este practic? Dar Biblia este modernă şi practică, deoarece răspunde celei mai mari probleme ale omului: cum să trăiască pentru totdeauna. „Din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să-ţi dea" înţelepciunea care duce la mântuire. Din leagăn până la fericire şi viaţă fără sfârşit. — Aceea este viaţa reală! Începeţi să trăiţi acum. Citiţi Biblia. Faceţi mai mult. Studiaţi Biblia împreună cu societatea Noii Lumi. Şi veţi afla că viaţa este doar începutul, pentru cei care trăiesc după acest sfat: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi păziţi poruncile Lui, pentru că aceasta este datoria oricărui om." – 2 Tim. 3:15, *NW*; Ecl. 12:13, *AS*.

Cuprins

ESTE SERVICIUL CU TIMP INTEGRAL PENTRU TINE?

ISUS CRISTOS a făcut serviciu de pionierat cu timp intgral în slujba creştină. Intrând în el după botezul Său şi după cele patruzeci de zile de post în pustiu, El a început-o cu un anunţ uimitor: „Împărăţia cerurilor s-a apropiat” şi a continuat de atunci până la moartea Sa, trei ani şi jumătate mai târziu. Şi pentru a extinde acea campanie de predicare pe un spaţiu cât mai larg şi cât mai repede posibil, El i-a invitat pe Petru, pe Andrei, tânărul bogat şi pe mulţi alţii, pur şi simplu „să-şi lase toate lucrurile şi să-L urmeze.” – Mat. 4:17, 19; 19:21-27, *NW*.

Pentru a grăbi predicarea veştii bune a Împărăţiei în zilele noastre, Societatea Turnul de Veghere a făcut o îngrijire specială pentru un serviciu asemănător cu timp integral, în calitate de „pionieri”. Acesta este deschis tuturor credincioşilor creştini maturi dedicaţi şi botezaţi, care au servit în mod eficient şi plini de zel pentru cel puţin un an. Cei care întreprind acest lucru sunt de acord să aloce un minim de 100 ore pe lună pentru a predica la case. În plus faţă de acestea, ei trebuie să facă studiu personal şi să participe la adunările grupei. De asemenea, se cere ca ei să facă aceasta pe propria cheltuială.

Evident că un astfel de serviciu creştin cu timp integral nu este pentru leneşi, pentru că înseamnă ore multe şi muncă grea, nu este pentru lacomi, pentru că este fără posibilităţi de câştig egoist şi nu este pentru cei orgolioşi, pentru că nu se acordă nici un fel de titlu, onoruri sau veşminte speciale în acest scop.

Astăzi, în acest serviciu creştin cu timp integral, sub îndrumarea societăţii Turnul de Veghere se găsesc atât tineri cât şi bătrâni, unii fiind încă adolescenţi, iar alţii având optzeci de ani, în jur de 17.000 în întreaga lume. Mulţi încă mai continuă ani la rând; numai în Statele Unite mai mult de 1250 de persoane au petrecut mai mult de zece ani în acest serviciu, iar douăsprezece încă fac aceasta, după mai mult de patruzeci de ani. Şi nu numai atât, dar unele dintre ele încă îndeplinesc, cu regularitate, cerinţele cu timp integral, chiar dacă sunt surzi, orbi sau imobilizaţi în scaune cu rotile.

Un slujitor cu timp intgral din Honduras continuă să îndeplinească cerinţele deşi are şaizeci de ani, o stare precară de sănătate şi de întreţinut o familie. El îşi întreţine familia printr-o muncă cu jumătate de normă ca şi tâmplar, iar printre activităţile sale de predicare sunt conducerea săptămânală a douăzeci şi trei de studii biblice. Un alt slujitor creştin cu timp integral care locuieşte în Costa Rica,

Cuprins

continuă lucrarea de slujire, deşi este infirm şi are trei copii de întreţinut. Lucrând pentru guvern doar trei zile pe săptămână, el este în măsură să furnizeze cele necesare pentru familia lui, lăsându-şi celelalte patru zile din fiecare săptămână pentru serviciu. Un alt misionar a spus cu privire la el: „Este înduioşător să-l vezi împreună cu cei trei copii ai săi, predicând din uşă în uşă sau la colţul străzii şi chiar este minunat cât de multe persoane cu care a studiat Biblia au devenit ei înşişi slujitori activi. El este mereu vesel şi nu poate înţelege de ce nu sunt mai mulţi slujitori cu timp integral."

IMPORTANŢA SERVICIULUI CREŞTIN

Serviciul creştin lucrează spre a justifica numele lui Iehova, făcând de cunoscut oamenilor că El este un Dumnezeu perfect în iubire, înţelepciune, dreptate şi Atotputernic; că El deţine controlul perfect asupra tuturor lucrurilor şi a permis răul pentru motive bune şi întemeiate. Acest serviciu Îi curăţă numele de batjocurile îngrămădite asupra lui din cauza învăţăturilor false. Şi mai mult, serviciul credincios îl justifică pe Iehova, dându-I dreptate când a luat poziţie că Satan nu-i poate întoarce pe toţi oamenii de la El. – Iov, capitolele 1, 2; Prov. 27:11.

În plus, serviciul creştin aduce viaţă pentru cei ce iubesc dreptatea. „Dumnezeu a văzut bine prin nebunia a ceea ce este predicat, pentru a-i salva pe cei ce cred." Aceasta este aşa pentru că acumularea de cunoştinţă despre Iehova şi Isus Cristos „înseamnă viaţă veşnică." Pentru a obţine această cunoştinţă, cineva trebuie să ofere. – 1 Cor. 1:21; Ioan 17:3; Rom. 10:13-15, *NW*.

Apoi, din nou, prin intermediul serviciului creştin, cei răi sunt avertizaţi de „ziua răzbunării Dumnezeului nostru, Armaghedonul." Iehova îi anunţă întotdeauna pe cei răi înainte de a-i distruge, făcându-i pe deplin responsabili pentru calea lor. În plus, numai pentru că au fost avertizaţi, ar trebui să ştie că distrugerea este asupra lor, astfel încât „vor ştii că Eu sunt Iehova." – Isa. 61:2; Ezec. 35:15, *AS*; Apoc. 16:16.

Şi, în sfârşit, cei implicaţi în serviciul creştin se despovărează de vina vărsării de sânge în ceea ce-i priveşte pe cei răi şi îşi asigură un loc în Lumea Nouă a lui Dumnezeu, fără a menţiona multele binecuvântări pe care le primesc în prezent. „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite lucrarea voastră şi dragostea pe care aţi arătat-o pentru Numele Lui." Da, noi suntem sfătuiţi, „fiţi tari, neclintiţi, sporiţi totdeauna în lucrul Domnului, căci ştiţi că lucrarea voastră în Domnul nu este zadarnică." (Evrei 6:10; 1 Cor. 15:58, *NW*; Ezec. 3:16-19,). Desigur, având în vedere toate aceste patru scopuri importante, deservite de serviciul creştin, nici un slujitor nu ar trebui să se mulţumească cu serviciu parţial, dacă el este în măsură să se implice în serviciul cu timp integral.

OBLIGAŢIA DE A PREDICA CU TIMP INTEGRAL

Pentru că doar aproximativ patru la sută dintre toţi slujitorii creştini ai lui Iehova sunt implicaţi în serviciu cu timp integral, unii pot înclina să vadă serviciul

Cuprins

cu timp integral ca fiind o excepţie. Dar în privinţa aceasta ei greşesc, pentru că în virtutea jurământului său de dedicare, fiecare creştin este obligat să servească cu timp integral, cu excepţia cazului în care se află în anumite împrejurări asupra cărora nu are nici un control, făcând ca acest lucru să fie imposibil. Porunca este: „Să-L iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta." Nimic nu trebuie reţinut. – Marcu 12:30, *NW*.

Nu putem scăpa de responsabilitatea noastră. „Dacă cineva ştie să facă bine, şi nu face, săvârşeşte un păcat." Fiecare este obligat, în conformitate cu „ceea ce are o persoană" şi „cui i s-a dat mult, i se va cere mult; şi cui i s-a încredinţat mult, i se va cere mai mul". Cunoaşterea adevărului este folositoare pentru aproapele tău şi, deci „Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poţi s-o faci." – Iac. 4:17; 2 Cor. 8:12; Luca 12:48, *NW,* Prov. 3:27, *RS*.

Gândiţi-vă, de asemenea, la cât de multe persoane nu a ajuns încă adevărul predicat de către slujitori creştini. Există mult teritoriu izolat care nu primeşte în mod regulat mărturie, chiar în Statele Unite, ca să nu mai vorbim despre terenurile misionare din străinătate! Dacă îl iubim pe aproapele nostru sau pe semenul nostru ca pe noi înşine, ne vom îngriji ca şi el să şi pună speranţa în împărăţie şi în calea spre viaţă.

Apoi, de asemenea, luaţi în considerare timpul scurt. În ceea ce priveşte această generaţie, Isus a spus că „nu va trece până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri." Profeţiile biblice, de asemenea, arată că Satan însuşi ştie că mai are doar o scurtă perioadă de timp înainte ca Iehova să-i distrugă pe el şi pe toţi cei care sunt de partea lui. Când Iehova aduce plăgile sale distructive asupra Babilonului modern din cauza păcatelor sale, va fi prea târziu să îndemnaţi oamenii cu bunăvoinţă: „Ieşiţi din mijlocul ei." – Mat. 24:34; Apoc. 18:4; 12:12, *NW*.

NECESITATEA ORGANIZĂRII PERSONALE

Serviciul creştin, mai presus de orice, este o expresie a iubirii şi pentru ca dragostea să fie adevărată, autentică, aceasta trebuie să se exprime într-un mod practic. Pentru a fi practic în serviciu, astfel încât să te poţi angaja în el cu timp integral, se cere organizare personală. Devine imperativ să facem cea mai bună utilizare a resurselor noastre cum ar fi: timpul, sănătatea, dar şi a lucrurilor materiale, cum ar fi banii, îmbrăcămintea, etc.

Serviciul cu timp integral ne cere să alocăm cu înţelepciune timpul şi să ne disciplinăm să-l respectăm; totuşi nu atât de strict încât să nu ne permitem excepţii în cazul în care bunăstarea altora este implicată. Este nevoie ca noi să ţinem seama de sfatul lui Pavel: „Luaţi seama deci, să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând vremea, căci zilele sunt rele." – Efes. 5:15, 16, *NW*.

Pentru a corespunde şi a continua să îndeplinim cerinţele serviciului cu timp integral este necesar să ne păstrăm trupurile în stare bună şi să folosim spiritul unei minţi sănătoase în modul în care ne cheltuim energiile. Asemenea lui Pavel, noi trebuie să exercităm autocontrol, „purtându-ne aspru cu trupurile noastre şi ţinându-le sub stăpânire." Trebuie să ne asigurăm că vom dormi suficient, deci

Cuprins

trebuie să ajungem în pat la o oră rezonabilă; trebuie să exercităm autocontrol la masă, mai ales dacă suntem unii dintre cei „care sunt lacomi.” – 1 Cor. 9:27, *NW;* Prov. 23:2.

Nu se poate neglija nici autodisciplina în ceea ce priveşte cheltuirea banilor sau utilizarea altor bunuri materiale, haine, mobilă, autoturisme sau orice am putea avea, dacă vrem să continuăm să ne bucurăm de binecuvântările serviciului cu timp integral. Înţelepciunea şi iubirea indică evitarea ambelor extreme, nici să economisim ridicol în sensul în care să ne privăm pe noi înşine de hrana şi de hainele necesare şi nici să nu lăsăm să ne alunece neglijent banii printre degete.

Luaţi în considerare satisfacţia profundă de a ştii că sunteţi pe deplin la înălţimea jurământului de dedicare de a face voinţa lui Dumnezeu şi de a călca pe urmele lui Isus Cristos. Şi ce să mai spunem de bucuria care vine din rezultatele muncii voastre, din „scrisorile voastre de recomandare”, oamenii cu bunăvoinţă care îl slujesc acum pe Iehova şi care se vor bucura de binecuvântările noii lumi pentru eternitate, toate pentru că nu v-aţi mulţumit cu serviciul parţial, ci aţi ajuns la serviciul cu timp integral.

Nu există nici o lucrare mai importantă decât cea a serviciului creştin. Noi ar trebui să încercăm să ne implicăm în el cu timp integral, cu excepţia cazului în care avem obligaţii scripturale care ne împiedică. Aceasta va necesita organizare personală eficientă, dar binecuvântările merită, cu siguranţă.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a 5-a
Lucrarea de avertizare (1909-1914)

Pe plan istoric, activitatea Societăţii de Biblie şi tratate Turnul de Veghere dintre anii 1909-1914 trebuie privită în mare măsură în legătură cu lucrarea avertisment de proclamare a importantului an 1914. Din anul 1877, timp de treizeci şi doi de ani, lucrătorii voluntari zeloşi ai Societăţii, ca martori ai lui Iehova, făcuseră de cunoscut, în mod public, dovada cronologică şi faptele fizice ce arătau că „Timpurile Neamurilor” trebuiau să se sfârşească în toamna anului 1914.

În timpul celor două decenii înainte de anul 1914, printre naţiunile păgâne se stârneau forţe explozive, iar acestea deveniseră naţionaliste. Sub influenţa unui liberalism luminat, atunci ar fi putut fi o perioadă de înaintare uriaşă pentru bunăstare generală, prin producerea şi utilizarea de către om a tuturor invenţiilor noi, prin realizări industriale, prin descoperiri ştiinţifice şi prin bogăţia naturală obţinută, folositoare pentru binele general. Dar nu s-a întâmplat aşa, deoarece

Cuprins

Diavolul era la cârma acestor state. În schimb, printre naţiuni a început o cursă a înarmării, fiecare parte forţându-se să o depăşească pe cealaltă pentru a echilibra balanţa puterii. Cugetul acestei lumi vechi, religioase şi politice, era forţat să se potrivească acestui exemplu de rivalităţi naţionale. Cu adevărat, majoritatea omenirii era mânată spre un dezastru global al naţiunilor din secolul al douăzecilea. În mijlocul acestei nebunii febrile ce cuprinsese naţiunile, aceşti servi dedicaţi ai lui Iehova se angajaseră cu entuziasm în lucrarea lor finală de avertizare cu privire la anul 1914.

Dar pentru a întreprinde o campanie cu entuziasm, care să cuprindă lumea întreagă, birourile Societăţii vechi de douăzeci de ani, din clădirea cu patru etaje a „Casei Bibliei", din Allegheny, (Pittsburgh), Pennsylvania, deveniseră necorespunzătoare, pe lângă faptul că nu erau localizate strategic pentru expediere şi comunicare în toată lumea. Aşadar, în anul 1908, reprezentanţii Societăţii, inclusiv juristul ei legal J. F. Rutherford, au fost trimişi la Brooklyn, New York, pentru a negocia achiziţionarea unor birouri mai bune. Acele birouri le găsise chiar Russell într-o călătorie pe care o făcuse în New York ceva mai înainte. Ei au achiziţionat vechea clădire „Plymouth Bethel", o construcţie a unei activităţi misionare încheiată în anul 1868, a apropiatei Biserici congregaţionale din Plymouth. Această activitate misionară de la numărul 13-17 de pe strada Hicks, Brooklyn, fusese folosită mult timp în legătură cu biserica din Plymouth (construită în anul 1849 pe strada Orange, lângă strada Hicks) de unde erau predicate, cu aproape o jumătate de secol mai înainte, predici antisclavagiste de renumitul preot din Brooklyn Henry Ward Beecher. Ei au achiziţionat şi vechea reşedinţă a lui Beecher de pe Columbia Heights, nr. 124, Brooklyn, unde se spune că în anii 1860 au stat de vorbă cu Beecher alţi oameni renumiţi, chiar şi Abraham Lincoln. Pe 31 ianuarie 1909, un număr de 350 de persoane au participat la consacrarea tabernacolului din Brooklyn, noul nume dat fostului „Playmouth Bethel" acum renovat. Sala de la etajul al doilea cu un număr de 800 de locuri, strălucea în culori delicate, predominând verdele cu nuanţă de gălbui, iar pe pereţi se găseau decorări cu mult gust cu texte din Biblie. Parterul a fost transformat în birourile Societăţii. Subsolul a fost transformat într-o mică tipografie şi în departamente de depozitare şi expediere. Curând şi clădirea de pe strada Columbia Heights nr. 124 a fost pregătită pentru a fi ocupată de mai bine de treizeci de membri cu timp integral din personalul sediului principal. „Noua clădire o vom numi 'Bethel', iar noul birou şi auditoriul 'Tabernacolul din Brooklyn'; aceste nume vor lua locul numelui de 'Casa Bibliei'". Prin 1911 a fost terminat un nou dormitor spaţios în spatele Betelului şi vizavi de strada Furman, sporind mai mult facilităţile.

Pentru a deţine această nouă proprietate din statul New York şi pentru a funcţiona ca o organizaţie religioasă recunoscută în acest stat, a fost necesar să se înfiinţeze o corporaţie în New York. O astfel de corporaţie a venit în existenţă legală pe 23 februarie 1909, aşa cum a fost decretat de Curtea supremă de justiţie din New York, prin Isaac N. Miller. ASOCIAŢIA PREDICATORILOR a fost numele ei timp de treizeci de ani. Apoi, în anul 1939, acesta a fost schimbat legal

Cuprins

în actualul ei nume, WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC., similar cu cel al corporaţiei din Pennsylvania, WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY. Scopul corporaţiei din New York, exprimat în statutul său, este declarat pe scurt după cum urmează:

„Scopurile sale comune sunt scopuri generoase, binevoitoare, ştiinţifice, istorice, literare şi religioase; îmbunătăţirea morală şi mentală a oamenilor, răspândirea adevărurilor Bibliei în numeroase limbi prin publicarea de tratate, pliante, broşuri şi alte documente religioase şi pentru o lucrare misionară religioasă".

Din anul 1909 înainte, peste tot s-a distribuit anual, în milioane de exemplare, un tratat lunar – numit mai întâi „Amvonul poporului", apoi „O publicaţie pentru toată lumea", iar mai târziu „Publicaţia lunară a studenţilor Bibliei" – ce explica clar adevărurile vitale ale Bibliei şi avertiza naţiunile păgâne despre importantul an 1914. Astfel, în decursul câtorva ani, aceşti lucrători zeloşi uniţi au devenit din ce în ce mai cunoscuţi ca Studenţi ai Bibliei sau Studenţii internaţionali ai Bibliei. De fapt, în anul 1914, lucrarea asemănătoare din Britania a fost stabilită legal sub legea Marii Britanii, organizaţia de acolo fiind încorporată sub numele de ASOCIAŢIA STUDENŢILOR INTERNAŢIONALI AI BIBLIEI. Toate aceste trei corporaţii au fost organizate pentru aceleaşi scopuri şi ele lucrează în mod armonios împreună.

Acum, Societatea Watch Tower cu sediile ei din Brooklyn, devenise echipată, fiind potrivită cu uriaşa lucrare de vestire ce se extindea mereu, aflată în curs. Între anii 1909-1914 s-a văzut o productivitate mereu în creştere de tratate, broşuri şi cărţi legate publicate în multe milioane de exemplare. Lucrarea de avertizare din anul 1914 a fost mărită prin organizarea unui serviciu internaţional de publicaţii care trimitea predica lui Russell din fiecare săptămână la aproximativ trei mii de ziare din Statele Unite, Canada şi Europa. S-a estimat că zece mii de oameni erau contactaţi în felul acesta în fiecare săptămână.

Platforma publică era cuprinsă de asemenea în această mărturie extinsă până aproape de anul 1914. Numai în anul 1911, aşa cum s-a raportat în mod oficial, fuseseră oferite în lumea întreagă 12.113 lecturi publice şi semi-publice. Cincizeci şi opt de servi speciali de călătorie erau trimişi cu regularitate pe rute stabilite de sediul din Brooklyn al Societăţii, pentru a servi în această campanie de vorbire publică, şi în care multe sute de vorbitori locali se ocupau de „Lucrarea de expansiune a grupelor", străduindu-se să organizeze noi grupe de studiu al Bibliei. Aceasta a avut ca rezultat o mare dezvoltare. În cele din urmă, prin anul 1914 erau 1.200 de adunări sau grupe ce funcţionau în strânsă legătură cu Societatea Watch Tower în ţară şi străinătate. În anul 1915 numărul parţial raportat ca participanţi la celebrarea anuală a Memorialului morţii lui Cristos a fost de 15.430 şi în acest timp existau 55.000 de abonaţi la *Watch Tower*, aceasta indicând numărul aproximativ de asociaţi în lucrarea de mărturie şi averizare.

În această perioadă de mărturie cerinţa ca preşedintele Societăţii C. T. Russell să apară personal pentru a se adresa la adunările publice din marile centre era extrem de imperioasă. El a mers în Europa în fiecare an pentru angajamente grăitoare; a călătorit mult în America de Nord cu trenuri speciale pentru „turul de

Cuprins

congrese", însoţit de multe persoane (odată de 240), lucrători înflăcăraţi, vizitând toate oraşele mari din Statele Unite şi Canada. În felul acesta, el s-a adresat personal la mii de oameni în multe părţi ale lumii unde se vorbea limba engleză. Din decembrie 1911, până în martie 1912, Russell, ca şi preşedinte al unui comitet alcătuit din şapte bărbaţi, a făcut un tur în jurul lumii, împrăştiind sămânţa adevărului, care în timp a adus roade grupe suplimentare de creştini unşi, în teritorii îndepărtate ale globului. Pentru lecturile locale şi pentru studierea activităţii misionare din străinătate comitetul a numit următoarele locuri: Honolulu, Hawaii; Yokohama, Tokio, Kobe şi Nagasaki, Japonia; Shanghai şi Hong Kong, China; Manila, Insulele Filipine; Singapore şi Penang, Straits Settlements; Colombo, Ceylon; Trivandrum, Kottarakara; Nagercoil, Puram, Madras, Vizagapatam; Calcutta, Benares, Lucknow şi Bombay, India; Aden, Arabia; Cairo şi Alexandria, Egipt; Pireu, Atena, Corint şi Patras, Grecia; Brindisi şi Roma, Italia; Paris, Franţa; apoi Londra, Anglia şi în cele din urmă New York. Într-adevăr, a fost o vastă călătorie care a înconjurat pământul cu mesajul de avertisment despre sfârşitul apropiat al „Timpurilor neamurilor" din anul 1914. Înainte de moartea lui Russell, (care a avut loc pe 31 octombrie 1916), se spune că el a călătorit mai mult de un milion de mile, ţinând peste 30.000 de predici şi a scris cărţi ce totalizează peste 50.000 de pagini. În timpul acela publicaţiile Societăţii apăreau în 15 limbi.

Pentru a compensa orice speculaţii particulare în ceea ce priveşte anul 1914, *Watch Tower* din 1 decembrie 1912 a publicat următoarele:

„Cu siguranţă că există loc de diferenţe de opinie neînsemnate despre acest subiect şi este de datoria noastră să ne acordăm unul altuia cea mai mare libertate de opinie. Deţinerea puterii de către naţiuni se poate sfârşi în octombrie 1914 sau octombrie 1915. Perioada de anarhie şi conflict intens 'cum n-a fost niciodată de când există lumea' poate fi sfârşitul final al Timpurilor Neamurilor, sau începutul domniei lui Mesia. Dar, amintim din nou tuturor cititorilor noştri, că noi n-am profeţit nimic despre Timpurile Neamurilor că se vor încheia într-un timp de necaz, nici despre o epocă glorioasă care va urma imediat după această catastrofă. Noi am arătat numai ce spun Scripturile, ne-am spus punctele de vedere cu privire la însemnătatea lor şi cerem cititorilor noştri să judece ceea ce semnifică ele, fiecare pentru el însuşi. Aceste profeţii arată încă aceste lucruri pentru noi. … Cu toate acestea, unii pot face declaraţii pozitive despre ceea ce ştiu şi despre ceea ce nu ştiu, noi nu ne permitem niciodată să facem aceasta; ci declarăm numai că noi credem aşa şi aşa din aceste motive".

În plus, pentru a demonstra că aceşti studenţi şi lucrători uniţi n-au crezut că anul profetic 1914 încheia toate acţiunile lor referitoare la acest pământ, din anul 1912 până la începutul anului 1914, Societatea Watch Tower a cheltuit o avere (peste 300.000 $), pregătind Foto-drama creaţiunii, pentru a răspândi cunoştinţa Bibliei la masele de oameni în timpul şi după anul 1914. Deşi utilizarea vorbirilor înregistrate şi a muzicii sincronizate cu filme proiectate era pe atunci o artă în faza de început, cu toate acestea Societatea a continuat cu îndrăzneală să fie un deschizător de drumuri în acest domeniu. În studiouri primitive din New York

Cuprins

ea a produs un film combinat şi un spectacol de o rară frumuseţe, sincronizat cu o mare varietate din cele mai alese înregistrări muzicale şi 96 de vorbiri înregistrate cu fonograful (fiecare de câte patru minute), ce explicau principalele caracteristici ale Bibliei. Decriind-o, *Turnul de veghere* din 1914 spunea:

„Fireşte că cititorii noştri sunt foarte interesaţi de Foto-drama creaţiunii. Fiecare dintre voi a auzit mai mult sau mai puţin despre pregătirea ei în timpul celor doi ani trecuţi. Lucrul a fost mult mai dificil decât ne aşteptam. Toţi cei care au văzut-o recunosc că este foarte frumoasă. Un serv, după ce a văzut două părţi, spunea: 'Am văzut numai jumătate din DRAMĂ, şi deja am învăţat din ea mai mult despre Biblie, decât am învăţat în cursul meu de trei ani din seminarul teologic'. … Ea [DRAMA] cuprinde tot ce aparţine creaţiei pământului – animale, om, experienţele omenirii din ultimii şase mii de ani şi lucrarea de o mie de ani din domnia lui Mesia. Aceasta cuprinde patru părţi – patru spectacole [de câte două ore fiecare] cu muzica potrivită, etc. Partea I ne poartă de la nebuloasa planetelor la crearea pământului şi de la Potop – până în timpul lui Avram. Partea a II-a se întinde de la eliberarea Israelului din Egipt, experienţele din pustiu, prin perioada Împăraţilor până în timpul lui Elisei, profetul. Partea a III-a continuă istoria de la timpul lui Daniel până în timpul când Logosul a fost făcut carne la naşterea lui Isus, copilăria lui, maturitatea, botezul, serviciul, minunile, răstignirea, moartea şi învierea sa. Partea a IV-a începe cu Cincizecimea şi trasează experienţele Bisericii în timpul celor nousprezece secole trecute până în zilele noastre şi dincolo de mia de ani, spre încheiere glorioasă".

Au fost produse multe seturi complete şi incomplete cu această dramă plină de culoare, supraveghetori şi operatori instruiţi ducând-o la milioane de oameni, pentru a fi prezentată gratuit în cele mai mari săli de teatru şi cinematografe din America de Nord, Europa şi Australia. Acest nou mijloc de educaţie din Biblie a fost gata la timp pentru a fi trimis în Germania şi alte ţări străine, iar prezentarea dramei în timpul Primului Război Mondial a adus mângâiere multor oameni tulburaţi. În felul acesta, a fost dată o adevărată mărturie. Ca fapt divers, să amintim faptul că în Idaho, Curtea Supremă a dat câştig de cauză Societăţii împotriva celor care se opuneau ca Foto-drama să fie prezentată în zilele de duminică.

W 1919, p. 58

Dicţionar biografic de Webster, p. 125; History of Kings County (Munsell & Co. 1884, New York), pp. 1021, 1022.

W 1909, pp. 67,68.

W 1917, p. 53

Charter, Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere, Inc. Pp. 1, 5, 6, 11.

Vezi „Istoria şi funcţionarea Societăţii noastre", *W* 1917, pp. 327-330; *W* 1914, p. 371.

Predicile Pastorului Russell, de I. B. S.A. 1917, pp. 3, 4; *W* 1909, p. 269; W 1916, p. 388; *W* 1912, p. 26.

W 1911, pp. 453, 454.

W 1915, pp. 127, 372.

W 1909, pp. 183, 196, 259, 298.

W 1913, p. 218.

Cuprins

W 1911, p. 434, raport complet cu imagini din *W* 1912, pag. 123-138 şi Souvenir Notes 1912, pag. 7-387.
Pittsburgh (Pa) Press, 23 august, 1953, magazine section, p. 6.
W 1912, p. 286.
W 1912, p. 377.
W 1914, p. 375.
W 1914, pp. 105, 106.
W 1914, p. 142.
Statul versus Morris (23 februarie, 1916), 28 idaho 599; 155 P. 296.

Prin cunoştiinţă se umplu cămările ei de toate bunătăţile de preţ şi plăcute. Un om înţelept este plin de putere şi cel priceput îşi oţeleşte vlaga – Prov. 24:4,5.

ACŢIONÂND CA UN SLUJITOR CORECT

Iehova Dumnezeu este Marele Stăpân. De când a început să creeze El s-a folosit de instrumente variate, însufleţite şi neînsufleţite, vizibile şi invizibile, pentru îndeplinirea scopurilor Sale. El este încântat că are creaturi inteligente care să îl servească în mod voluntar, iar primul dintre acestea a fost şi este singurul Său Fiu născut, cunoscut de asemenea sub numele de Mihail sau Cuvântul, fără de care „nici un lucru nu a venit în existenţă.” – Ioan 1:1-3, *NW*; Daniel 12:1.

Începând din vremea lui Abel, Iehova a avut slujitori credincioşi pe pământ care i-au acordat ascultare deplină. La vremea potrivită El l-a trimis pe Fiul Său pe pământ, cel mai mare dintre toţi slujitorii Săi. După ce s-a pregătit prin studiul de patruzeci de zile şi postul din pustiu, Isus a început serviciul pe care Iehova l-a trimis pe pământ să-l realizeze, şi să facă acest lucru în ciuda marilor dificultăţi. Comportându-se ca un slujitor corect, Isus a pus mărturie pentru adevăr, şi-a păstrat integritatea în ciuda persecuţiilor, iar în final şi-a jertfit viaţa ca răscumpărare şi pentru justificarea numelui Tatălui Său. În timpul celor trei ani şi jumătate ai serviciului Său, El i-a pregătit pe alţii, exact după cum citim că atunci când mergea „din oraş în oraş şi din sat în sat, predica şi declara vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu . . . iar cei doisprezece se aflau alături de El.” – Luca 8:1, *NW*.

În timp ce a fost un mare privilegiu faptul de a acţiona ca unul dintre slujitorii lui Dumnezeu, din vremea lui Abel, a fi martor la supremaţia Sa, reprezintă un privilegiu măreţ, deoarece împărăţia a fost stabilită, iar noua lume se află la uşă. Slujirea lui Iehova solicită astăzi ca noi să ducem vestea bună a împărăţiei în casele oamenilor, să căutăm oile şi apoi să le hrănim şi, de asemenea, să proclamăm public vestea bună de pe platforma vorbitorilor şi pe străzi. Pentru toţi slujitorii creştini cuvintele lui Pavel către Timotei reprezintă astăzi un sfat potrivit: „Fii un slujitor corect pentru Isus Cristos.” – 1 Tim. 4:6, *NW*.

Ca de fiecare dată, pentru a acţiona ca un slujitor corect este nevoie de credinţă şi ascultare. De asemenea, este nevoie de studiu şi pregătire, la fel cum Isus şi apostolul Pavel s-au pregătit în particular pentru serviciul lor. Trebuie să ne

Cuprins

folosim de ajutoarele pe care Dumnezeu ni le-a oferit, să le studiem în particular şi în asociere cu alţii, prin care, dacă vom merge împreună la întâlnirile grupei şi la diferite adunări vom primi o mai mare înţelegere şi încurajare reciprocă.

A acţiona ca un slujitor corect mai înseamnă a încerca să ne amintim ceea ce am învăţat şi să punem în practică acel lucru. Într-adevăr, trebuie „să deveniţi împlinitori ai Cuvântului, şi nu doar ascultători, amăgindu-vă cu un raţionament fals." Şi pe măsură ce progresăm avem obligaţia să oferim o mână de ajutor celorlalţi, să îi învăţăm să devină slujitori, iar pentru realizarea acestui lucru este nevoie de aptitudinea de a învăţa pe alţii şi de o dorinţă adevărată lipsită de egoism pentru a ajuta. – Iac. 1:22, *NW*.

Chiar şi cei bătrâni şi infirmi pot să acţioneze ca slujitori corecţi, predicându-le celor care vin în casele lor şi prin scrierea de scrisori. Iar ei, alături de toţi ceilalţi, pot să-şi arate interesul faţă de serviciu, rugându-l pe Iehova să îl binecuvânteze.

Prin urmare, toţi slujitorii lui Iehova să acţioneze ca slujitori corecţi, purtând mereu în minte roadele împătrite ale lucrării lor, justificarea numelui lui Iehova, aducerea vieţii oamenilor cu bunăvoinţă, avertizarea celor răi, şi pentru ei înşişi binecuvântările vieţii veşnice în Lumea Nouă a lui Iehova.

[Note de subsol]
Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 1 iulie 1954.

- Ce semnificaţie are textul din Matei 24:28 (*NW*): „Unde va fi cadavrul, se vor aduna vulturii? – E. F., Canada.

Despre „vultur" *Dicţionarul Westminster al Biblie*i spune: „Ca şi pasăre carnivoră, hrănindu-se cu reptile şi ocazional cu carne stricată, este necurată. (Lev. 11:13). Evreii şi arabii, au aplicat numele pe care ei îl foloseau pentru vultur păsărilor care mâncau carne stricată, probabil, la fel cum naturaliştii Aristotel şi Pliniu au inclus mai multe specii de corbi printre vulturi (Mat. 24:28; Prov. 30:17). Făcând aluzie la pleşuvia vulturului (Mica 1:6), profetul, dacă nu se referă la năpârlire, care este un proces greu de observat în cazul vulturului, face referire la un anumit vultur, al cărui cap este chel şi al cărui gât are puţine pene." Fără îndoială, datorită folosirii acestor termeni vechi unele traduceri moderne, cum ar fi *Rotherham*, *Moffat* sau *Goodspeed* şi scrierea marginală a *Versiunii Standard Revizuită*, folosesc cuvântul „corbi" în loc de „vulturi" şi în textul din Matei 24:28 şi din Luca 17:37.

Pentru a înţelege semnificaţia acestor cuvinte ale lui Isus trebuie să cunoaştem contextul când au fost rostite. În capitolul 24 din Matei Isus discuta despre semnul compus ce va indica cea de-a doua Sa prezenţă, iar în capitolul 17

Cuprins

din Luca, El a arătat că acest eveniment va veni pe neaşteptate asupra celor care nu îl servesc cu credinţă pe Iehova, la fel cum potopul din ziua lui Noe şi cum ploaia de foc şi sulf din vremea lui Lot i-a luat prin surprindere pe potrivnici, pe cei batjocoritori şi indiferenţi ce trăiau atunci, iar aceştia au fost abandonaţi pentru distrugere. Isus a precizat apoi: „Vă spun, în acea noapte doi bărbaţi se vor afla într-un singur pat; unul va fi luat, iar celălalt va fi abandonat. Vor exista două femei care vor măcina la aceeaşi moară; una va fi luată, dar cealaltă va fi abandonată." Discipolii Săi au întrebat: „Unde, Stăpâne?" Pentru a răspunde la această întrebare în privinţa locului în care vor fi duşi „cei luaţi," Isus a precizat: „Acolo unde se află trupul, acolo vor fi adunaţi şi vulturii." – Luca 17:34-37, *NW*.

Unii spun că acest lucru înseamnă că legiunile romane, care aveau imaginea vulturului imprimată pe steagurile lor, aveau să vină la Ierusalim şi să îl distrugă ca pe un cadavru, fapt care ulterior a avut loc în anul 70 A.D. Dar acest lucru nu prea se potriveşte. Nu era vremea pentru cea de-a două prezenţă a lui Isus, şi nici legiunile romane nu au fost „luate" alături de Isus pentru salvare şi pentru a domni alături de El. Alţii au afirmat că acest lucru înseamnă că cei salvaţi se vor hrăni din trupul lui Isus, ca Răscumpărător al lor. Dar meritul de răscumpărare al jertfei lui Isus a fost disponibil de-a lungul secolelor aşa-numitei ere „creştine" celor care erau calificaţi ca şi membri ai trupului, cu toate că textul respectiv îşi găseşte aplicarea la momentul celei de-a doua prezenţe, aşa cum este demonstrat de context. Alţii au sugerat explicaţii care, în mod similar, nu au reuşit să se potrivească din numeroase motive.

În ilustraţia lui Isus vulturii au reprezentat rămăşiţa credincioasă a clasei unse, care a fost curăţită, aprobată şi „luată" alături de El, care au fost „răpiţi pentru a-l întâmpina pe Domnul în văzduh," la momentul venirii Sale la templu pentru judecată. Cei care nu au primit aprobarea au fost lăsaţi sau abandonaţi în organizaţia lui Satan, care este condamnată de judecata lui Iehova. Profeţiile care încă trebuie să fie împlinite arată distrugerea acestei lumi la Armaghedon, iar prin ochii acestor profeţii slujitorii lui Iehova pătrund în viitor şi o văd redusă la un cadavru, şi pot anticipa când va veni acea vreme, la fel cum păsările de pradă pot să simtă când un animal este aproape de moarte şi aşteaptă acest ospăţ, iar prin vederea lor telescopică care le-a fost oferită în mod divin, aceste păsări pot să observe de la depărtare un cadavru, iar apoi vor zbura rapid spre mâncare. Martorii lui Iehova văd acum judecăţile Scripturale care dovedesc că lumea lui Satan se află aproape de distrugere, iar ei se adună alături de Isus Cristos pentru a sărbători aceste adevăruri ale judecăţii şi, de asemenea, pentru a le face disponibile şi pentru alţii care sunt înfometaţi din punct de vedere spiritual. – 1 Tes. 4:17, *NW*; Ps. 149:9; Mat. 5:3, 6.

Împlinirea completă are loc când Iehova, prin intermediul lui Isus Cristos, reduce sistemul de lucruri vizibile al lui Satan la un cadavru la Armaghedon, şi când Satan şi demonii săi vor fi condamnaţi la o stare de inactivitate asemănătoare stării de moarte. Trupul mort al organizaţiei malefice a lui Satan va reprezenta un ospăţ pentru slujitorii credincioşi ai lui Iehova, deoarece va evidenţia victoria lui Iehova asupra organizaţiei. Acest lucru va însemna stabilirea completă a Lumii

Cuprins

Noi a lui Iehova şi că toată opoziţia va dispărea. Va semnifica justificarea numelui lui Iehova şi a Cuvântului Său. Prin urmare, reducerea organizaţiei lui Satan la un cadavru va oferi o sărbătorire a victoriei, bucurie, veselie şi o înţelegere mai mare. Împlinirea voinţei lui Iehova înseamnă hrană pentru toţi cei care se află de partea Sa. – Ioan 4:23, 34 *NW*.

Aceasta este aceeaşi sărbătoare a victoriei la care se face referire în mod simbolic în textul din Apocalipsa 19:11, 16-18, 21 (*NW*): „Şi am văzut cerul deschis şi iată: un cal alb! Cel ce stătea pe el se numeşte Fidel şi Adevărat şi el judecă şi poartă război cu dreptate. Pe mantia lui, da, pe coapsa lui, are scris un nume: Regele regilor şi Domnul domnilor. Şi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare şi le-a zis tuturor păsărilor care zboară prin mijlocul cerului: 'Veniţi, adunaţi-vă la marea cină a lui Dumnezeu, ca să mâncaţi carnea regilor, carnea comandanţilor, carnea oamenilor puternici, carnea cailor şi a celor ce stau pe ei şi carnea tuturor, oameni liberi şi sclavi, mici şi mari.' Sărbătoarea îi mulţumeşte pe cei invitaţi: „Şi toate păsările s-au săturat din carnea lor."

Prin urmare, din cele menţionate mai sus reiese clar faptul că vulturii îi reprezintă pe cei aprobaţi de către Cristos care au fost „luaţi" alături de El, „adunaţi împreună" la ospăţ, cadavrul, nefiind lăsaţi în urmă sau abandonaţi pentru a deveni o parte a cadavrului. Timpul este la vremea prezenţei sale a doua, când El este descoperit executând judecăţile lui Iehova împotriva duşmanilor, făcând un cadavru din toţi duşmanii. Sărbătorirea reprezintă un ospăţ spiritual al victoriei şi al justificării, o celebrare oferită de către Iehova pentru slujitorii Săi credincioşi. – A se vedea cartea „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*", paginile 232-235.

Oferirea motivului „cu respect profund"?

Apostolul Petru îi sfătuieşte pe slujitorii creştini: „Sfinţiţi-l pe Cristos ca Domn în inima voastră, fiind întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund." (1 Pet. 3:15, *NW*). Dacă evanghelistul de frunte al Americii a dat sau nu atenţie sfatului lui Petru de a pune mărturie „cu respect profund", poate fi determinat de următorul citat dintr-un discurs al domnului Graham: „Daniel a fost primul ministru al uneia dintre cele mai puternice ţări din lume şi un prieten apropiat al şefului său, regele mezilor şi al perşilor. Câţiva bărbaţi geloşi încercau să scape de el, prin urmare aceştia l-au spionat în timp ce el se ruga cu ferestrele închise. Bărbaţii l-au pârât regelui. Regele a mers la avocaţii lui şi le-a spus: 'Băieţi, găsiţi-mi nişte leoparzi ca să pot să-l spintec pe prietenul meu Daniel.' Ei nu au putut găsi nici măcar unul, prin urmare regele a ales să-l trimită pe Daniel între lei. Primul lucru pe care îl face este să-l împingă pe un leu slab, spunându-i: 'Mişcă-te Leo, vreau un leu gras cu o burtă moale ca o pernă, ca să pot dormi bine.' " – Ziarul *Daily News* din New York, 13 iunie 1954.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Martie 1955 Nr. 6

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ PĂSTRĂM FERICIREA ÎMPRĂŞTIIND NEMULŢUMIREA - Pag.191

CE ESTE CREŞTINISMUL APLICAT? - Pag.198

„AVÂND O FORMĂ DE DEVOTAMENT EVLAVIOS" - Pag.200

DE CE SE FOLOSESC ILUSTRAŢII? - Pag.205

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA
Partea a 6-a – Dată verificată 1914 - Pag.209

URMĂRIŢI LUCRURILE CARE SUNT ZIDITOARE - Pag.215

ÎNTR-ADEVĂR CA DIN ALTĂ LUME, ÎN BAROTSELAND - Pag.222

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.223

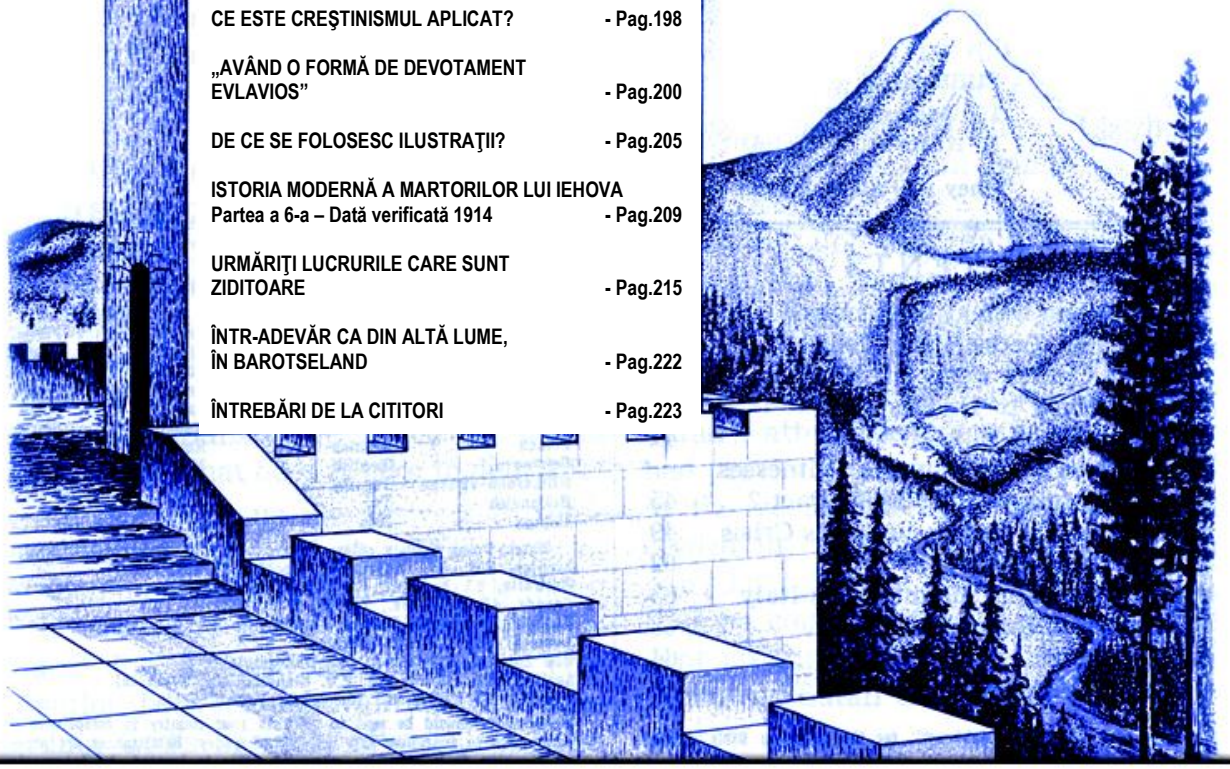

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

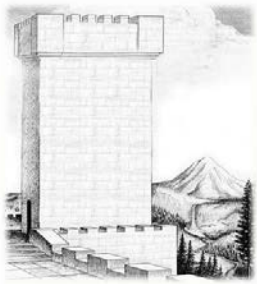

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Martie 1955 **Nr 6**

SĂ PĂSTRĂM FERICIREA

ÎMPRĂŞTIIND NEMULŢUMIREA

„Fericiţi sunt cei care aud cuvântul lui Dumnezeu şi îl respectă!”
— Luca 11:28, NW.

IEHOVA este fericitul Dumnezeu. (1 Tim. 1:11, *NW*). Fericirea lui vine din a fi complet devotat dreptăţii şi a aduce fericire creaturilor Sale în felul său iubitor. Altruist, el a făcut îngrijiri pe deplin pentru oameni pentru a trăi în fericire pe pământ şi în acest scop el le dă ceea ce au nevoie. Pentru a dobândi fericirea autentică omul trebuie doar să ţină seama de instrucţiunile pe care Dumnezeu i le dă şi să-şi trăiască viaţa în conformitate cu ele.

[2] Cine poate nega faptul că sistemul actual de lucruri de pe pământ este umplut cu nefericire şi durere? Există o mulţime de oameni care se plâng în această privinţă. Aceasta se întâmplă în împlinirea Apocalipsei 12:12 (*NW*): „Vai de pământ şi de mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât o perioadă scurtă de timp.” Profeţia s-a dovedit a fi adevărată: „Dar să ştii acest lucru, că în zilele din urmă vor fi timpuri critice cărora cu greu li se va face faţă.” (2 Tim. 3:1, *NW*). Unii politicieni se pot mândri că oamenii nu au avut niciodată o viaţă atât de bună; dar într-o mare măsură, ei sunt nefericiţi şi tulburaţi de ameninţarea catastrofală la nivel mondial într-un război nuclear, de creşterea alarmantă a criminalităţii şi delincvenţei, de ascensiunea bolilor înspăimântătoare, în ciuda descoperirilor ştiinţifice recente şi de insecuritate generală. Expresia feţelor lor reflectă spiritul de nemulţumire care pătrunde întregul sistem de lucruri.

[3] Iehova, altruist în fericirea lui, se îngrijeşte ca oamenii să audă vestea bună glorioasă. Aceasta este predicată pe întreg pământul locuit în scopul unei mărturii. (Mat. 24:14, *NW*) Unii, descrişi în Ezechiel 9:4 (*AS*) ca „oameni care suspină şi gem din cauza tuturor urâciunilor care se fac”, aud acest mesaj şi se retrag din vechiul sistem de lucruri afectat. Ei încep să-şi înnoiască minţile şi să se supună unei schimbări de personalitate până la fericita stare a lui Dumnezeu. (Rom. 12:2; Efes. 4:24, 31, 32). Astfel că, atunci când o persoană începe să

Cuprins

înţeleagă şi să aprecieze adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, punctul său de vedere asupra vieţii se schimbă complet. El devine foarte vesel. El are acum noi asociaţi, martorii lui Iehova, o societate de oameni fericiţi. Ei sunt, din punct de vedere spiritual, prosperi şi în creştere. Continuu, ei învaţă din ce în ce mai multe despre principiile modului de viaţă din Lumea Nouă, pe care se străduiesc să le aplice în vieţile lor. Ei radiază optimism şi entuziasm. Bineînţeles, ei au toate motivele să fie fericiţi!

[4] Iehova a făcut îngrijiri pentru cei care vor să câştige fericire eternă în lumea nouă şi acestea sunt într-adevăr o „fericită speranţă". (Tit. 2:13, *NW*). Condiţiile jalnice din aceste zile din urmă, însoţite de boală, durere şi moarte, care au fost aduse asupra omenirii de către primii săi părinţi, Adam şi Eva, nu mai sunt considerate motive de a se plânge. Cât de fericiţi sunt că Dumnezeu a oferit calea de scăpare! Perspectivele de viaţă fericită veşnică le oferă toate motivele să se bucure. Aprecierea bunătăţii lui Dumnezeu face ca recunoştinţa să inunde inimile lor. Ea aduce conştientizarea faptului că ceva se datorează lui Dumnezeu; este închinarea către el. Recunoştinţa din inimă îi îndeamnă pe aceştia să se dedice serviciului lui Iehova. Ei devin „împlinitori ai lucrării" şi „fericiţi în o face." Deoarece ei au auzit Cuvântul lui Dumnezeu şi sunt hotărâţi să-l respecte, perspectivele lor de fericire se întind la nesfârşit. – Iac. 1:25, *NW*.

[5] Din păcate, nu toţi cei care se dedică lui Iehova continuă să trăiască şi să servească pe Iehova în numirile lor, fericiţi pentru totdeauna. Pentru un timp plăcerea de a învăţa noi adevăruri despre Cuvântul şi scopurile lui Dumnezeu şi emoţia adăugată la transmiterea acestor lucruri bune către alţii susţin toate interesele lor. Uneori, în viaţa acestor oameni recent dedicaţi, par să se întâmple lucruri ciudate. Condiţiile par să se schimbe. Este de observat faptul că o viaţă în serviciul lui Iehova ca cea a martorilor lui nu este un pat de trandafiri. Pot apărea greutăţi, sau chiar poate izbucni persecuţie severă, astfel privându-l pe martor de nou descoperita bucurie. Chiar şi serviciul lui Iehova Dumnezeu zi de zi devine împovărător. Predicarea zi după zi devine mai riguroasă şi exigentă. Oamenii întâlniţi în casele lor în terenul misionar sunt indiferenţi şi apatici faţă de mesajul Împărăţiei. Şi predica aduce cu ea multe probleme dificile. Aceasta implică o lucrare considerabilă, ceea ce face să pară a fi detalii fără sfârşit care cer atenţie deosebită. Sau în viaţa noului nostru martor a apărut poate o problemă internă, ca urmare a noului său mod de închinare. Aceasta aduce odată cu ea o tensiune foarte severă în legăturile de familie, care ameninţă prin consecinţe cumplite şi chiar o ruptură în cercul familiei. Presiunea este exercitată asupra devotamentului omului faţă de Iehova şi asupra jurămintelor sale de dedicare, făcute atât de recent.

[6] Apoi, din nou, martorul nostru nou al lui Iehova este plin de zel. El este ambiţios să meargă înainte în serviciu şi să continue lucrarea. Când se uită în jurul său, probabil într-o adunare mică, pare că s-au făcut foarte puţine progrese. Evident, conchide el, este pentru că lucrurile pur şi simplu nu se îndreaptă în direcţia corectă. El vede că unii oameni, asociaţi adunării, sunt nepăsători şi indiferenţi. Nu s-au făcut progrese însemnate în legătură cu lucrarea de predicare. El simte că ceva trebuie făcut şi asta cât mai repede; aşa că începe să dezaprobe şi

Cuprins

să critice. Îndată, el realizează că nu este fericit ca la început. Bucuria lui în slujirea lui Dumnezeu slăbeşte.

[7] Fratele nostru nou se poate să eşueze să recunoască acest lucru la început, dar el trece printr-o schimbare radicală de atitudine. El se găseşte în dezacord accentuat faţă de aranjamentele făcute în adunare pentru închinare şi serviciu. El critică pe cei care slujesc cu el. În loc să slujească pe Iehova cu bucurie şi veselie el se găseşte să revendice şi să se plângă de aranjamente. El vrea ca lucrurile să fie mai convenabile şi uşoare. El este indignat de lucrare, de necazurile şi inconvenienţele pe care greşelile şi nepăsarea celorlalţi le-au adus asupra sa. El îşi spune lui sau chiar să audă alţii: „Dacă ei ar face doar lucrurile în mod corect, ar fi mult mai uşor!" Între timp, fericirea experimentată la început a dispărut în totalitate. Nu este întotdeauna evident doar cum şi de ce s-a întâmplat, dar acest lucru este sigur, el pur şi simplu nu se simte mulţumit de acest lucru. Fericirea şi bucuria lui au dispărut. Din nou el s-a întors la modul de a bombăni şi murmura al lumii vechi. El dezaprobă în mod obişnuit aranjamentele pe care le-a făcut Iehova. El îşi spune: „Iehova şi organizaţia sa îmi datorează ceva mai bun decât atât." El se îndoieşte de înţelepciunea deciziilor şi aranjamentelor şi vrea să facă lucrurile în felul său. El se plânge şi nu este nerăbdător să împlinească voinţa lui Iehova exprimată prin organizaţia sa. El chiar se opreşte din a predica şi este nefericit. El se simte deprimat şi are o expresie a feţei acră. El a pierdut atât de repede bucuria asocierii sale cu Iehova şi cu societatea Lumii Sale Noi.

[8] Cine ar alege în mod voit să fie nefericit? Atunci de ce să te plângi, ceea ce aduce întotdeauna nefericire? Cel care se plânge şi-a făcut-o cu mâna lui; el a permis egoismului să intre în el. El nu înţelege de ce este supus tuturor încercărilor. El nu mai are concepţia corectă despre poverile, greutăţile şi persecuţiile care s-au abătut asupra sa. El a uitat ceea ce Petru a scris: „Iubiţii mei fraţi, să nu fiţi tulburaţi de focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat. Dimpotrivă, continuaţi să vă bucuraţi fiindcă sunteţi părtaşi la suferinţele lui Cristos, ca să vă bucuraţi şi să exultaţi şi în timpul revelării gloriei sale. Dacă sunteţi batjocoriţi pentru numele lui Cristos, sunteţi fericiţi, fiindcă spiritul gloriei, da, spiritul lui Dumnezeu, se odihneşte peste voi." (1 Pet. 4:12-14, *NW*). Aici este motivul fundamental şi necesitatea ca creştinii să păstreze integritatea cu o concepţie mentală corectă. În consecinţă, pentru a păstra integritatea se aşteaptă o luptă. – Iov 1:6-12.

[9] Isus Cristos i-a avertizat, de asemenea, pe urmaşii săi la ceea ce trebuie să se aştepte: „V-am spus aceste lucruri ca să nu vă poticniţi. Vă vor da afară din sinagogă. De fapt, vine ceasul când oricine vă va omorî va crede că a îndeplinit un serviciu sacru pentru Dumnezeu. Dar vor face aceste lucruri pentru că n-au ajuns să-l cunoască nici pe Tatăl, nici pe mine. Totuşi, v-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când va veni ceasul lor, să vă aduceţi aminte că vi le-am spus." (Ioan 16:1-4, *NW*). Nimeni să nu devină atât de egoist, iraţional sau uituc în ceea ce priveşte motivele pentru păstrarea integrităţii faţă de Iehova, să se plângă sau chiar să meargă până la extremă, ajungând să se răscoale împotriva poverilor şi greutăţilor. Mai degrabă, faceţi o pauză pentru a raţiona asupra acestei chestiuni:

Cuprins

când te-ai dedicat vieţii de a sluji pe Iehova te-ai aşteptat la o viaţă luxoasă, tihnită si leneşă? Cel care doreşte o vacanţă nu-şi caută slujbă. Nici unul care se înrolează în orice armată nu se aşteptă la permisie. Iar creştinii s-au oferit voluntari pentru războiul spiritual. – 2 Cor. 10:3, 4; Efes. 6:13.

[10] Martorii lui Iehova nu trebuie să-şi plângă soarta ca părtaşi la suferinţele lui Cristos. Cei care se plâng sunt întotdeauna nefericiţi. Este promisiunea lui Iehova că cei care se închină lui vor fi fericiţi, şi el nu a minţit. Ce se întâmplă dacă trebuie să îndurăm greutăţile, să învingem problemele dificile, să fim curajoşi sub persecuţie? Suferirea greutăţilor înseamnă oare pierderea fericirii? Experienţa a demonstrat dincolo de argument că răspunsul este un categoric nu! Aţi participat la una dintre adunările martorilor lui Iehova recent? Ele sunt organizate în mod regulat, atât la nivel local cât şi la nivel naţional şi internaţional. Acest lucru implică inconveniente considerabile şi, adesea, cheltuieli mari. Aceasta poate presupune o călătorie lungă, primejdioasă. Frecvent participanţii la congres campează într-un câmp deschis, cu foarte puţine condiţii. Apoi, în timp ce participă la sesiunile zilnice ar putea apărea o călătorie de mai multe mile în autobuze aglomerate sau în pasajele subterane, pentru a sta ore în şir într-un stadion arhiplin. Dar cine va spune că participarea la un congres al poporului lui Iehova nu este una dintre experienţele cele mai de neuitat şi vesele din viaţa cuiva?

[11] Îndurarea cu bucurie şi curaj de greutăţi şi chiar persecuţii, ştiind că astfel de greutăţi nu-i vor fura fericirea, este atitudinea mentală corectă a unui creştin. Astfel el ţine ascuns în minte toate motivele importante pentru păstrarea integrităţii faţă de Iehova, nu slăbirea sau părerile de rău pentru el însuşi şi plângându-se din cauza marelui privilegiu care este al său. Să nu uităm că Iehova aprobă curajul de care dăm dovadă sub persecuţie. Fiul Său a dat exemplul cel mai remarcabil. Din acest punct de vedere este adus direct în atenţia noastră faptul că el a stabilit un model pentru noi. În bine cunoscuta scriptură suntem informaţi că trebuie să călcăm pe urmele lui îndeaproape. „Căci, dacă cineva suportă lucruri dureroase şi suferă pe nedrept deoarece caută să aibă o conştiinţă curată înaintea lui Dumnezeu, lucrul acesta îi este plăcut Lui. Fiindcă ce merit este dacă suportaţi când păcătuiţi şi sunteţi pălmuiţi? Dar, dacă suportaţi când faceţi binele şi suferiţi, lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui. El n-a comis păcat, iar în gura lui nu s-a găsit înşelătorie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte. Când suferea, nu ameninţa, ci întotdeauna se lăsa în grija celui care judecă drept.” – 1 Pet. 2:19-23, *NW*.

[12] A avea un punct de vedere îngust, miop despre încercările care vin asupra lor nu este un lucru bun pentru creştini. De fapt, astfel de greutăţi aduc împreună cu ele unele dintre cele mai mari bucurii. Este foarte important să păstrăm înclinaţia corectă în încercările şi necazurile care vin împreună, fie în prezent, fie în viitor. Aceasta este lucrarea de predicare care îi place lui Iehova şi-l face fericit. „Fiul meu, fii înţelept şi bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce mă batjocoreşte.” (Prov. 27:11). Ne putem menţine fericirea numai prin ascultarea voinţei lui, fără să ne plângem, şi îndurând cu loialitate în serviciul său.

Cuprins

[13] Când ne oprim să analizăm problema, nu avem cu adevărat lucruri atât de dificile şi provocatoare în zilele noastre. Acest lucru este adevărat în special atunci când analizăm necesitatea menţinerii integrităţii şi avem în vedere motivele pentru a ne dedica lui Iehova. Cine este atât de maltratat precum Pavel, care a suferit „de foame şi, de asemenea de sete, şi gol şi bătut şi lăsat fără adăpost”? Acest apostol zelos al lui Isus a îndurat fără să se plângă toate aceste încercări şi a continuat să spună: „Când suntem batjocoriţi, binecuvântăm; atunci când suntem persecutaţi, suportăm; atunci când suntem defăimaţi, implorăm; am devenit ca gunoiul lumii, gunoiul tuturor lucrurilor şi aşa am fost până acum.” – 1 Cor. 4:11-13, *NW*.

[14] Adevărat, viaţa unui creştin modern nu este întotdeauna una uşoară. Nici în vremea lui Pavel nu a fost: „Sunt ei slujitori ai lui Cristos? ... eu sunt şi mai mult: în munci grele şi mai mult, în închisori şi mai mult, sub lovituri peste măsură, la un pas de moarte deseori. De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte şi o zi le-am petrecut în adânc; în călătorii deseori, în pericole din cauza râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu, în pericole din cauza naţiunilor, în pericole în oraşe, în pericole în locuri pustii, în pericole pe mare, în pericole între fraţii falşi, în trudă şi osteneală, în nopţi fără somn deseori, în foame şi sete, în abţinere de la mâncare de multe ori, în frig şi în goliciune. Pe lângă aceste lucruri de afară, mă mai apasă ceva zi de zi: grija pentru toate adunările.” (2 Cor. 11:23-28**,** *NW*). Pavel nu a fost învins în ciuda tuturor poverilor şi nenorocirilor sale. În încheierea scrisorii sale, el scrie într-o stare de spirit fericită: „În sfârşit, fraţii mei, continuaţi să vă bucuraţi, să fiţi îndreptaţi, să fiţi mângâiaţi, să aveţi unitatea minţii, să trăiţi în pace şi Dumnezeul iubirii şi al păcii va fi cu voi.” – 2 Cor. 13:11.

[15] Există unele aspecte serioase referitoare la acest subiect al plângerii pe care martorii lui Iehova nu ar trebui să le treacă cu vederea. Acesta este: cineva care se plânge din organizaţia lui Iehova înseamnă pur şi simplu că acea persoană îşi exprimă nemulţumirea şi supărarea împotriva voinţei lui Dumnezeu. De fapt, să te plângi este un lucru împotriva lui Iehova. Există câteva exemple biblice bine subliniate care demonstrează că cei care se plâng îşi pierd invariabil fericirea. Deseori, ei au suferit chiar pierderea vieţii. Deci, putem observa cât de serioase sunt consecinţele dacă ne plângem împotriva lui Iehova, sau împotriva organizaţiei sale şi a instrucţiunilor acesteia, atunci când acest lucru aduce durere şi suferinţă cu moarte la final. Credeţi altfel că este spusă prea puternic? Sau că avertizarea este exagerată? Atunci ar fi bine să acordaţi atenţie altei scripturi. Ea are de a face cu acele lucruri pe care poporul din vechime Israel le-a experimentat, care

Cuprins

ilustrează evenimente acum în vremea noastră. Poate că aţi făcut referire la această scriptură de nenumărate ori. Aţi realizat că în acest context al împrăştierii spiritului de nemulţumire stă aceasta? „Nici să nu murmurăm, cum au murmurat unii dintre ei, şi au pierit prin nimicitorul. Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor.” (1 Cor. 10:10, 11, *NW*). Despre ce au de murmurat? Nu i-a eliberat Iehova din asuprirea din Egipt, protejându-i şi hrănindu-i într-un mod iubitor, astfel încât să nu le fie niciodată foame, frig sau să fie neîmbrăcaţi? Ei nu au avut nici o grijă. Dar, chiar şi după toate acestea s-au plâns ca nişte copii răsfăţaţi. Nu uitaţi niciodată că exemplul Izraeliţilor se aplică celor ce se plâng acum, astăzi.

[16] Ai crede că oricine ar fi mulţumit cu o astfel de viaţă şi astfel de perspective sigure precum cele cu care s-au confruntat Israeliţii gata de intrarea în Ţara Promisă. Dar ei, nu! Ei au desconsiderat darurile lui Iehova. Ei au murmurat continuu şi au adoptat o stare de spirit foarte nefericită. Putem înţelege cu uşurinţă cât de prosteşte a fost pentru Izraeliţi să piardă din vedere ceea ce Iehova a făcut pentru ei, dar vom aplica noi lecţia în circumstanţele de azi, aşa cum ar trebui, pentru a înţelege ce este atât de serios în a te plânge?

[17] De dragul fericirii, noi, prin urmare, nu ar trebui să cerem mai multe şi mai bine lui Iehova, aşa cum au făcut Israeliţii care au strâmbat din nas la îngrijirile făcute pentru ei. Ei au strigat prosteşte că nu erau destul de bune şi nu au fost date destul de repede pentru a se adapta acestora. Iar acum ei nu urmau să obţină moştenirea spre care Iehova îi conducea. Ei au plecat pur şi simplu să moară în pustiu. Nici cei care se plâng acum împotriva modului lui Dumnezeu de a se ocupa de lucruri nu vor moşteni binecuvântările lumii noi, deşi este atât de aproape, ei vor pierde şi fericirea actuală. Iehova nu va avea o nouă lume plină de murmurători, la fel cum în ilustraţia profetică unei întregi generaţii i s-a interzis intrarea vreodată în Ţara Promisă, din cauza murmurării. – Numerele 13, 14.

[18] Contemplarea binecuvântărilor noii lumi este emoţionantă, dincolo de orice descriere. Ea se va dovedi, cu siguranţă, a fi o „ţară unde curge lapte şi miere”, cum este simbolic descris din acele vechi timpuri. (Num. 13:27). Cine, cu un astfel de viitor strălucit înainte, ar avea de gând să se întoarcă în această lume? Din nou, amintiţi-vă experienţa Izraeliţilor care au strigat în cor, deoarece, la un pas de Ţara Promisă, s-au confruntat cu greutăţi şi dificultăţi. „Atunci toată adunarea şi-a ridicat glasul şi poporul a ţipat şi a plâns toată noaptea aceea. Şi toţi fiii lui Israel au început să murmure împotriva lui Moise şi a lui Aaron şi toată adunarea zicea împotriva lor: ‘De-am fi murit în ţara Egipt sau măcar de-am fi murit în pustiul acesta! De ce ne duce Iehova în ţara aceasta ca să cădem loviţi de sabie? Soţiile noastre şi copiii noştri vor ajunge de jaf. N-ar fi mai bine să ne întoarcem în Egipt?’ Ba chiar îşi ziceau unul altuia: ‘Să numim o căpetenie şi să ne întoarcem în Egipt!’” – Num. 14:1-4, *NW*.

[19] Să te plângi conduce la o existenţă nefericită, ca şi în cazul Izraeliţilor. Ţineţi minte că Iehova a eliberat şi pe martorii lui de astăzi din asuprirea unei lumi rele. Ei nu se tem de temerile sale, îşi împart grijile sau munca sub poverile acesteia. Să ne amintim că suntem, de asemenea, protejaţi şi hrăniţi minunat în

Cuprins

mod spiritual şi că o lume nouă glorioasă este scopul nostru. Dacă simţim nevoia să ne plângem de lucruri să ne cercetăm motivele şi să nu lăsam pe Iehova în afara tranzacţiei, la fel cum au făcut israeliţii plângăcioşi. Există nenumărate dovezi că Iehova ştie unde ne conduce şi cum să-şi administreze organizaţia. Cei care rămân lângă ea şi păstrează cu credincioşie instrucţiunile sale vor fi un popor foarte fericit şi mulţumit. Cu acest punct de vedere putem păstra în minte lucrurile minunate pe care Dumnezeu le-a realizat în interesul poporului său în trecut. Noi nu trebuie să uităm ceea ce face astăzi pentru noi şi perspectivele de viitor luminos care sunt ale noastre. Păstrând aceste gânduri minunate în minte, suntem determinaţi să ne menţinem integritatea cu credincioşie şi, ţinând cont de tot ceea ce s-a întâmplat în trecut, dintre toţi oamenii noi putem trage concluzia că martorii lui Iehova nu au motive să se plângă. Mai degrabă, ei vor continua să nu se plângă, ci să fie fericiţi, reflectând un „Dumnezeu fericit", aşa cum a făcut Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce fel este fericit Iehova, şi cum poate căpăta şi omul fericirea?
2. Se află într-o stare fericită actualul sistem de lucruri, şi de ce este aşa?
3. Cum este răspândită acum fericirea, cine răspunde, şi care este rezultatul?
4. Le dau motiv de a se plânge perspectivele pentru cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l păstrează?
5. Ce dificultăţi sunt aduse în viaţa celui dedicat de curând lui Iehova şi cu ce schimbare evidentă?
6. Ce se întâmplă atunci când un martor nou al lui Iehova începe să dezaprobe şi să critice chestiunile din adunare?
7. De ce şi cum dispare câteodată fericirea experimentată la prima asociere cu societatea Lumii Noi?
8. Din ce motive fundamentale şi-a atras nemulţumitul asupra starea de nefericire?
9. (a) Având în vedere ce avertisment, creştinul nu trebuie să se plângă sau să se răscoale împotriva sarcinilor şi a greutăţilor? (b) La ce fel de experienţe se poate aştepta creştinul după ce se dedică lui Iehova?
10. De ce nu trebuie să fie compătimit creştinul, deşi viaţa lui poate fi dificilă? Este pierdută fericirea lui, având în vedere toate greutăţile şi problemele?
11. Care este atitudinea mentală corectă pentru un urmaş al lui Cristos, şi aprobă, oare, Iehova o astfel de cale de acţiune?
12. Ce ne ajută să ne păstrăm fericirea, pe măsură ce facem voinţa lui Iehova?
13. Avem lucruri atât de grave în zilele noastre atunci când luăm în considerare motivele pentru dedicarea noastră?
14. În ce mod şi-a încheiat Pavel cea de-a doua scrisoare către corinteni, în pofida tuturor greutăţilor şi adversităţilor sale?
15,16. (a) Înseamnă că suntem prea duri să spunem că nemulţumiţii pierd fericirea şi chiar viaţa? (b) Cu cine şi când îşi găseşte aplicaţia exemplul avertisment al izraeliţilor nemulţumiţi?
17. Din pricina fericirii, de ce înseamnă acum o nebunie să ne plângem de îngrijirile lui Dumnezeu şi de aranjarea lucrurilor?

Cuprins

18. Ce cale de acţiune va însemna nebunie, pe măsură ce contemplăm viitorul, şi ale cui experienţe sunt amintite în legătură cu acest lucru?
19. De ce, dintre toţi oamenii, martorii lui Iehova ar trebui să fie găsiţi fericiţi şi fără să se plângă?

CE ESTE CREŞTINISMUL APLICAT?

Utilizarea principiilor psihologice solide ale Bibliei pentru sănătate şi succes în afaceri pot fi numite „creştinism aplicat"? Şi cum putem spune dacă noi ne înşelăm sau nu în privinţa formei noastre de devotament evlavios? Pentru răspunsuri la aceste întrebări, în lumina faptelor actuale şi a Bibliei, citiţi acest articol şi pe următorul.

„ACEASTĂ carte predă creştinismul aplicat." Aceasta este afirmaţia făcută pentru cartea *The Power of Positive Thinking*, (Puterea gândirii pozitive) scrisă de Dr. NV Peale, pastor al bisericii *Marble Collegiate* din New York. În ultimii doi ani, mai mult de 750 000 de exemplare ale acestei cărţi au fost vândute, şi a fost trecută de către ziarul New York *Times* în lista celor mai bine vândute cărţi din ultimii doi ani.

Cartea *The Power of Positive Thinking* susţine că, prin urmarea sugestiilor sale, „puteţi avea linişte sufletească, vă puteţi îmbunătăţi sănătatea, şi beneficiaţi de un flux neîncetat de energie," că „obstacolele pur şi simplu nu sunt permise să distrugă fericirea şi bunăstarea" iar „relaţiile cu alte persoane se vor îmbunătăţi. Vei deveni o persoană mai populară, mai stimată şi mai plăcută." Pentru a-ţi depăşi complexul de inferioritate ea prescrie: „Crede în tine! Ai credinţă în tine însuţi." Dacă credeţi în succes, veţi avea succes. Aplică la problemele tale personale astfel de texte biblice: „Dacă aveţi credinţă ... nimic nu vă va fi imposibil."

În continuare Dr. Peale ne spune că liniştea sufletească poate fi dobândită prin repetarea şi încercarea de a vizualiza cuvinte care sugerează pace, cum ar fi „linişte" şi că „este, de asemenea, util să folosim versuri din poezii sau pasaje din Biblie." Într-adevăr, citirea Bibliei şi rugăciunile pot fi bune pentru nervi, pot vindeca insomnia, etc. Dar înseamnă asta „creştinism aplicat", sau doar psihologie aplicată?

Suntem, de asemenea, asiguraţi că citirea Bibliei ne va furniza energie fizică dinamică. Da, „voi nu trebuie să obosiţi. Deveniţi interesaţi de ceva. Lăsaţi-vă captivaţi de ceva. Abandonaţi-vă. Evadaţi din interiorul vostru. Fiţi cineva. Faceţi ceva." Dar ce? Să lucrăm pentru Dumnezeu sau pentru noi?

„Puterea rugăciunii este o manifestare a energiei", ne spune capitolul despre rugăciune şi există metode ştiinţifice pentru eliberarea puterii prin rugăciune, aşa cum există pentru eliberarea energiei atomice. „Formula este: (1) Rugarea, (2) Vizualizarea, (3) Realizarea." „Mulţi oameni de afaceri competenţi şi de succes au constatat că una dintre cele mai eficiente dintre toate metodele este puterea rugăciunii." Dar este Dumnezeu interesat ca „industriaşii celebri" să-şi rezolve problemele lor tehnice?

Cuprins

Oameni de succes din toate categoriile sociale sunt citaţi pentru a arăta că toate lucrurile sunt posibile, dacă avem credinţă. Dar sunt cele mai mari succese din lume, ale celor cu cea mai mare credinţă? Ni se spune că „Dacă Dumnezeu este *pentru mine*, cine poate fi *împotriva mea*?" şi astfel că am putea face o afacere de succes chiar şi din vânzarea de aspiratoare. „Creştinismul aplicat" face din directorii care nu au succes adevărate „mingi de foc." Credinţa poate vindeca tot felul de boli, chiar tumori maligne, pentru că „în creştinism este un mesaj clar de sănătate", este asigurat cititorul în continuare. Religia va îmbunătăţi aspectul dumneavoastră, pentru că e ca şi cum te-ai înscrie la „salonul de frumuseţe al lui Dumnezeu." „Creştinismul aplicat" vă va ajuta să trăiţi mai mult.

Nu există nici o îndoială în legătură cu „puterea gândirii pozitive." Prin adoptarea unei atitudini defetiste, prin manifestarea unor îngrijorări şi a unor sentimente de inferioritate, prin manifestarea furiei şi a supărării, a unor tensiuni şi a ranchiunei, contracarăm eforturile noastre. Consilierea împotriva tuturor acestor probleme se realizează prin psihologie şi poate fi găsită în proverbele lui Lao-tse şi a psihologilor şi filozofilor vechi şi moderni, precum şi la alţi oameni înţelepţi ai lumii, din care se citează. Şi din moment ce Creatorul înţelege omul perfect, se aşteaptă ca al Său Cuvânt să manifeste o înţelegere remarcabilă a ceea ce este cel mai bine pentru om din punct de vedere psihosomatic. Prin valorificarea popularităţii şi a înţelepciunii Bibliei, Dr. Peale a realizat o carte foarte bine vândută. Dar filozofia lui nu este creştinism adevărat.

Să ilustrăm: Multe dintre legile lui Moise au avut efecte fizice bune; o zi de odihnă din şapte este bună pentru om şi animale; interzicerea căsătoriei unor rude apropiate este o măsură eugenetică bună; interzicerea unor anumite tipuri de carne, o bună dietă, etc., dar simpla urmare a acestor norme, doar pentru beneficiile fizice obţinute, nu ar fi făcut din o naţiune, poporul ales al lui Dumnezeu şi nici nu l-ar fi asigurat de protecţia lui Iehova împotriva inamicilor lui. Astfel de beneficii fizice au fost doar secundare. Aşa că astăzi, urmarea unor anumite principii scripturale din motive psihologice, nu înseamnă creştinism şi nu ne vor asigura mântuirea, viaţa veşnică din mâinile lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a vorbit despre nişte „oameni stricaţi la minte lipsiţi de adevăr şi care cred că devoţiunea evlavioasă este un mijloc de câştig." Aceasta descrie exact filozofia din cartea *The Power of Positive Thinking*, pentru că citează cu aprobare: „Menţinerea unei vieţi spirituale adevărate este importantă pentru a ne permite să ne bucurăm de energia şi forţa personalităţii." Un asemenea raţionament este egoist la bază şi este opusul adevăratului creştinism, care este în esenţa sa altruist. În loc să-L facem pe Dumnezeu partenerul nostru, făcându-L să lucreze pentru noi, cum sugerează în mod repetat cartea, Cuvântul Lui ne spune că suntem slujitorii lui şi că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu." – 1 Tim. 6:5; 1 Cor. 3:9, *NW*.

Scopul creştinismului nu este să ne bucurăm de energie şi de forţa personalităţii. Închinarea pură a lui Dumnezeu, aşa cum este învăţată de către Isus Cristos, pune accentul nu pe ceea ce putem lua din ea, ci pe justificarea Numelui lui Iehova, făcând ceea ce este drept şi arătând dragoste aproapelui nostru. Aşa

Cuprins

cum Isus însuşi a spus: „Există mai multă fericire în a dărui decât în a primi.” – Faptele 20:35, *NW*.

Toate religiile, psihologia şi filosofiile lumeşti se bazează în primul rând pe prezentul imediat, cu ceea ce pare de dorit pentru carne, sănătate, prosperitate, succes, popularitate, etc. Dar adevăratul creştinism se bazează pe lucruri mai importante. Preocuparea lui principală este aprobarea lui Dumnezeu şi de aceea el caută împărăţia şi dreptatea Lui, cu încredinţarea că vor fi adăugate toate celelalte lucruri necesare. Isus nu l-a dat ca exemplu pe tânărul bogat, ca simbol al succesului, ci a spus: „Cât de anevoie vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu cei ce au avuţii.” Şi în loc să ne arate cum să devenim bogaţi în bunurile acestei lumi, Isus ne-a arătat cum să devenim bogaţi faţă de Dumnezeu. – Luca 18:24; 12:21, *NW*.

Mai degrabă decât să adune bogăţii pe pământ, creştinii ar trebui să strângă comori în cer. Isus a spus discipolilor Săi: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia stâlpul de tortură şi să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga. Şi la ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?” – Mat. 16:24-26, *NW*.

Acele cuvinte ale lui Isus trebuie să sune ciudat pentru mulţi care se mărturisesc a fi creştini, având în vedere că liderii lor religioşi îi învaţă exact contrariul şi anume, că, prin aplicarea principiilor creştinismului la problemele personale ale cuiva, ne putem aştepta la realizarea unor lucruri materiale bune în această viaţă.

Şi, în sfârşit, având în vedere faptul că minunata profeţie a lui Isus, înregistrată la Matei, în capitolul 24, arată că trăim în zilele din urmă, comparabile cu zilele lui Noe, creştinismul aplicat ne cere să urmăm instrucţiunile lui de a fugi în grabă din acest sistem vechi de lucruri spre munţi, „ţara” nou născută a lui Dumnezeu, să ne refugiem în „arca” modernă, în noul sistem de lucruri şi să ne asociem locuitorilor săi, societatea Lumii Noi. Ce nebunie, prin urmare, pentru creştini să fie preocupaţi de popularitate şi succes într-o lume condamnată de Dumnezeu!

„AVÂND O FORMĂ DE DEVOTAMENT EVLAVIOS”

CE motiv insuflă religia noastră, forma noastră de închinare? Dragostea pentru Dumnezeu, pentru ceea ce este El şi pentru ceea ce a făcut El pentru noi?

Pentru că vrem să-L lăudăm şi să-L onorăm? Sau se bazează pe ceea ce sperăm să obţinem, pentru nişte avantaje materiale pe care sperăm să le primim, cum ar fi să fim priviţi bine de alţii? Ne închinăm lui Dumnezeu în spirit şi adevăr,

Cuprins

sau avem doar „o formă de devotament evlavios, dar negându-i puterea.” – 2 Tim. 3:5, *NW*.

Este foarte uşor să ne înşelăm în acest domeniu deoarece, precum s-a exprimat profetul Ieremia, „Inima este nespus de înşelătoare şi deznădăjduit de rea; cine poate s-o înţeleagă?” De ce ar trebui să fie aşa? Deoarece păcatul original a făcut ca inima omului să fie rea din tinereţea lui. De aceea ni se spune că „nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua certării o va dezlipi de el.” Ne putem înşela, şi mulţi se înşală, şi putem induce în eroare pe alţii, lucru pe care, de asemenea, mulţi îl fac, dar să nu ne înşelăm crezând că-L putem înşela pe Creatorul nostru, Iehova Dumnezeu, deoarece „Nici o creaţie nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia căruia îi dăm socoteală.” – Ier. 17:9; Prov. 22:15, *RS*; Evrei 4:13, *NW*.

Şi, ca şi cum nu ar fi de ajuns că avem această tendinţă în noi de a merge pe calea greşită, trebuie să ne confruntăm cu cel care ne instigă la fărădelegi, nimeni altul decât Satan Diavolul. De ce ar fi el interesat ca noi să urmăm o cale de acţiune prostească? Pentru că, atunci el ar rivaliza cu Creatorul Iehova Dumnezeu, prin atragerea tuturor oamenilor de la Dumnezeu prin egoism. El însuşi fiind extrem de egoist, este de neconceput pentru el ca alţii să acţioneze din motive neegoiste. Din această cauză, nu doar că a incriminat motivele lui Iov, dar a făcut tot ce a putut pentru a-l slăbi, să dovedească că are dreptate. Dacă el nu poate face creaturile să se abţină de la închinarea lui Iehova Dumnezeu, caută să le vicieze închinarea, prin deteriorarea ei într-o simplă formă de devotament evlavios. Atât de bine a reuşit, încât Biblia afirmă că a indus în eroare întregul pământul locuit.

Având de luptat cu ambele, atât cu egoismul moştenit, precum şi cu Satan Diavolul şi agenţii săi voluntari, nu e de mirare că profetul lui Dumnezeu s-a rugat: „Ştiu, Iehova, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă să-şi îndrepte paşii.” Din cauza aceasta, Dumnezeu, în bunătatea Lui iubitoare, i-a dat omului Cuvântul Său, Biblia, pentru a servi ca şi candelă pentru picioarele noastre şi ca lumină pe cărările noastre. Prin sfaturile primite prin Cuvântul Său, noi nu vom fi învinşi de Satan şi nu vom fi îndureraţi din cauza slăbiciunii noastre moştenite. – Ier. 10:23, *AS*.

EXEMPLE SCRIPTURALE

S-ar putea spune că, Cain a fost primul care a manifestat o formă de devotament evlavios, dar i-a tăgăduit puterea. Dacă ofranda lui ar fi fost adusă cu bună credinţă, l-ar fi imitat pe fratele său când a constatat că Dumnezeu nu a acceptat o jertfă de legume şi, de asemenea, ar fi oferit un sacrificiu care presupunea vărsare de sânge. Dar forma sa de devotament evlavios nefiind autentică, el l-a ucis pe fratele său, care avea aprobarea lui Iehova.

Naţiunea Israel furnizează un alt exemplu izbitor, ca având o formă de devotament evlavios, dar negându-i puterea. Cu trecerea anilor au plutit în derivă, din ce în ce mai departe de principiile corecte ale lui Dumnezeu de dreptate, dragoste şi milă, în timp ce continuau să facă sacrificii, rugăciuni şi să sărbătorească festivaluri. Nu e de mirare că Iehova le-a zis: „Sunt sătul de arderile

Cuprins

de tot ale berbecilor şi de grăsimea viţeilor… Urăsc lunile voastre cele noi şi praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeţi mâinile, Îmi întorc ochii de la voi." – Isa. 1:11, 14, 15, *RS.*

Liderii religioşi din vremea lui Isus au căzut în aceeaşi cursă. Ei s-au înşelat pe ei înşişi şi i-au înşelat pe mulţi alţii, dar nu L-au înşelat pe Dumnezeu sau pe Fiul Său, Isus Cristos. Ei au făcut un „lucru bun", adică, un lucru profitabil pentru religia lor. Isus le-a rupt măştile, arătând că toate lucrările pe care le-au făcut, s-au făcut pentru a câştiga aprobarea oamenilor, că pe din afară păreau drepţi, dar în interior erau plini de făţărnicie şi de fărădelege. Ei au arătat mai multe forme de devotament evlavios, dar i-au negat puterea, altfel, ei nu L-ar fi ucis pe Fiul lui Dumnezeu.

EXEMPLE MODERNE

Având în vedere că apostolul Pavel a afirmat că „a avea o formă de devotament evlavios, dar negându-i puterea" era unul dintre semnele care marchează zilele din urmă şi din moment ce profeţia Bibliei arată că trăim în zilele din urmă, nu ar trebui să ne surprindă faptul că astăzi vom vedea această situaţie mai răspândită decât oricând înainte. De exemplu, să analizăm un anumit „profet" din Detroit, Michigan, care pretinde a fi slujitor creştin şi vindecător. Isus a spus urmaşilor săi să nu adune comori pe pământ, ci în cer, şi „să nu vă mai îngrijoraţi … de trupurile voastre şi de ce haine veţi purta." (Mat. 6:25, *NW*) Dar „profetul" din Detroit a acumulat o avere, ca rezultat al susţinerii sale că îl urma pe Isus, inclusiv lucruri cum ar fi o haină de nurcă în valoare de 12 900 $, 400 costume, bijuterii nenumărate şi automobile de lux. Evident, el are o „formă de devozament evlavios", dar unde este puterea serviciului neegoist?

Un alt exemplu este fabricarea şi vânzarea de articole religioase. Astfel, ziarul *Time,* din 15 noiembrie 1954, sub titlul „Devoţiuni la Duzină", a scris următoarele: „Un agent de vânzări care transporta valiza a ajuns la magazinul de cadouri al unui altar Romano-catolic şi a făcut o demonstraţie cu 'cel mai tare articol din acest an': o imagine a lui Isus într-o ramă mică de plastic. Agentul de vânzări a explicat că, dacă mişcau puţin imaginea, faţa cu barbă a lui Isus se putea transforma în faţa fără barbă a Maicii Domnului." Printre alte lucruri au fost „o medalie de 100 $ a unei femei acoperită cu văl, rugându-se, cu un cal de curse şi un călăreţ 'imortalizat' mai jos. Inscripţia spunea: 'Sfântă Ana, fă-mă câştigător'; rozariu cu *Sacred Hearts* care strălucesc în întuneric: 'Atât de reconfortant pentru cei bolnavi,' spune cel care le-a fabricat; un negoţ care este întotdeauna la mare preţ. În mod evident, magazinele de cadouri care se ocupă cu astfel de lucruri, precum şi cei care le furnizează şi cei care le patronează, sunt vizate numai de cei preocupaţi de „forme de devotament evlavios". Şi ce forme!

Acelaşi lucru este valabil, de asemenea, pentru industria cinematografică de la Hollywood. De asemenea, s-a constatat că „formele de devotament evlavios" sunt un „lucru bun." Ei pun în scenă un spectacol religios după altul, nu datorită interesului lor pentru religie sau pentru morala oamenilor, ci din cauza „magiei

Cuprins

box office-ului a tradiţiei creştine". „Lipsa lor de orice sinceritate reiese din modul în care aceste filme dau farmec luxului spectaculos şi cruzimilor din contextul roman al creştinismului timpuriu."

Clericii populari şi în special evangheliştii, trădează faptul că închinarea lor este doar o formă de devotament evlavios, prin lauda pe care o aduc unor oameni de afaceri de succes şi unor naţiuni; de exemplu, un evanghelist laudă redresarea economică rapidă a Germaniei, în comparaţie cu economia din Franţa în întârziere, ca şi cum Germania era o naţiune mai evlavioasă decât Franţa.

Organizaţiile religioase care se finanţează prin jocuri de noroc cum ar fi bingo, reprezintă un alt exemplu de formă de evlavie, dar care îi neagă puterea. Pentru un câştig material, ele încurajează lenea şi lipsa de onestitate între membrii lor şi consolidează puterea escrocilor lumii interlope şi a funcţionarilor corupţi din guvern. Dovada pentru toate aceste lucruri a fost prezentată surprinzător în articolul „Este câştigul la Bingo prea mare?", din ziarul *Collier's*, din 10 decembrie 1954.

Dr. Frank Crane, unul dintre psihologii cei mai importanţi ai Statelor Unite, a subliniat această incoerenţă evidentă, spunând, printre altele: „Ce a făcut Isus când a intrat în vechiul templu ebraic şi i-a găsit pe schimbătorii de bani făcând escrocherii cu cei care veniseră să se închine? Biblia spune că El i-a dat afară din templu şi chiar le-a răsturnat mesele. Dacă bisericile nu oferă tinerilor noştri un alt cod de etică decât taverne sau piste de concurs, cum pot spera să ajungă ele la dornicul tineret idealist?

Un aspect actual în ceea ce priveşte existenţa doar a unei „forme de devotament evlavios" este accentul pus pe aspectele practice ale rugăciunii. *Parade*, un ziar care apare săptămânal în Statele Unite, a scris în 10 octombrie 1954: „Marea poveste religioasă de astăzi: Rugăciunea la locul de muncă. Oamenii de afaceri puternici ai Americii şi politicienii practici cer ajutorul lui Dumnezeu pentru a rezolva problemele în era bombei cu hidrogen."

Se spune că preşedintele Eisenhower îşi începea şedinţele cabinetului său secret cu un minut de rugăciune în linişte, iar unul dintre membrii cabinetului său începea şedinţele de fiecare zi cu membrii personalul său rostind o rugăciune." Congresul are acum un „loc de rugăciune" şi „o duzină de grupuri religioase se întâlnesc la micul dejun, în mod regulat în Washington – unul pentru senatori, altul pentru congresmeni," etc., şi ni se spune că aşa se întâmplă şi în marile afaceri, de fapt, „în toată America de azi", şi că de o mie de ori mai mult.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor acestor tendinţe spre religie în afaceri şi politică, faptul rămâne că niciodată nu a fost în Statele Unite atât de multă corupţie politică, atât de multă imoralitate sexuală şi o astfel de lipsă de integritate în afaceri. Consiliul Naţional al Bisericilor lui Cristos admite aceste fapte. „Când ne gândim cât de puţin costă să fi numărat printre membrii bisericii din ţara noastră de astăzi, suntem tulburaţi. Un membru obişnuit al bisericii nu este vizibil diferit de cineva care nu este membru ... Rata noastră de criminalitate pare să crească pe măsură ce creşte numărul de membri."

Cuprins

Evident, este un caz de a avea o „formă de devotament evlavios, dar negându-i puterea” , în caz contrar astfel de roade rele nu ar fi produse şi constituie unul din semnele că trăim în zilele din urmă.

Oamenii se amăgesc singuri atunci când citesc Biblia, atunci când se roagă, atunci când merg la biserică, din motive psihologice, pentru succes în afaceri şi în societate şi cred că aceasta înseamnă creştinism aplicat. Prin privirea câştigului ca evlavie, ei se dovedesc a fi persoane cu minţi corupte. Şi oamenii, de asemenea, se înşeală atunci când urmează forme exterioare de devotament evlavios, iar prin acţiunile lor arată că le lipseşte adevărata putere de devotament evlavios. Aceasta este, de fapt, nimic mai puţin decât ipocrizie.

Atât creştinismul aplicat cât şi devotamentul autentic evlavios sunt lipsite de dorinţa de câştig egoist şi ipocrizie, fiind preocupate numai de obţinerea aprobării lui Iehova. Da, „Dumnezeu este Spirit, şi cine se închină Lui trebuie să I se închine în spirit şi în adevăr.” – Ioan 4:24, *NW.*

GÂNDIREA NEGATIVĂ ARE PUTERE

Scriind în ziarul *Secolul Creştin* din 5 ianuarie, Simeon Stylites a căutat să tempereze entuziasmul pentru gândirea pozitivă, afirmând că atunci „când este identificată prin vorbe încurajatoare psihologice, cele mai bune lucruri ale vieţii şi ale adevărului cresc în minte şi inimă şi sunt exteriorizate.” Decât să dea dovadă de o mare încredere tot timpul, omul ar putea, de asemenea, să lase să se strecoare puţină modestie şi umilinţă, chiar dacă o astfel de manifestare de subestimare ar putea să fie considerată a fi gândire negativă. Scriitorul îşi încheie articolul cu următoarele cuvinte: „Puterea gândirii negative este ilustrată frumos şi profund în aceste cuvinte ale fiului risipitor care se întoarce la tatăl său: ‘Tată, am păcătuit împotriva cerului şi în faţa ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău.’ Aici este ilustrată cea mai negativă gândire pe care o persoană o poate avea. Iar o asemenea conştientizare şi conştiinţă în privinţa eşecului reprezintă poarta spre putere. Umilinţa este primul pas spre învăţare. Un asemenea sentiment este foarte diferit de cel al ‘gândirii pozitive’, la care multe persoane aspiră cu durere în ziua de azi, tipul de oameni care spun: ‘Priviţi la mine, băieţi! Am de gând să merg în multe locuri.’ Acea stare ar putea reprezenta începutul realizării unui mare succes. Dar nu este uşa spre viaţa care este într-adevăr Viaţă.”

DE CE SE FOLOSESC *ILUSTRAŢII?*

„DE CE le vorbeşti folosind ilustraţii? l-au întrebat discipolii pe Isus. Răspunzând, el a zis: „Vouă vă este dat să înţelegeţi secretele sacre ale împărăţiei cerurilor, dar acelor oameni nu le este dat. Căci celui ce are i se va mai da şi va avea din belşug, dar celui ce n-are i se va lua chiar şi ce are. De aceea le vorbesc în ilustraţii, pentru că, deşi privesc, privesc în zadar şi, deşi aud, aud în zadar şi nu înţeleg. Şi cu ei se împlineşte profeţia lui Isaia, care zice: ‘Auzind, veţi auzi, dar nicidecum nu veţi înţelege şi, privind, veţi privi, dar nicidecum nu veţi vedea. Căci inima acestui popor a ajuns insensibilă, au auzit cu urechile, dar au rămas indiferenţi, şi şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima şi să se întoarcă, iar eu să-i vindec’. Totuşi, fericiţi sunt ochii voştri că văd şi urechile voastre că aud.” – Mat. 13:10-16, *NW*.

Mulţi dintre cei care au capacitate fizică bună de a auzi şi vedea, nu au percepţie mentală şi pricepere profundă. Pentru că nu înţeleg semnificaţia ascunsă a ceea ce văd şi aud, se vorbeşte despre ei ca şi cum ar avea ochi care nu văd şi urechi care nu aud. Sunt orbi şi surzi din punct de vedere spiritual. Au ochi în cap, însă nu şi în inimi. Datorită importanţei vitale a darului acestei viziuni, Pavel s-a rugat ca tovarăşii lui discipoli din Efes să fie înzestraţi şi ei cu acesta de către Iehova, şi această rugăciune este potrivită şi pentru noi astăzi: „Pentru ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl gloriei, să vă dea spirit de înţelepciune şi de revelare în cunoştinţa exactă despre El. Ochii inimii să vă fie luminaţi, ca să ştiţi care este speranţa.” (Efes. 1:17, 18, *NW*). După cum prezisese Isaia, când Isus a venit majoritatea Izraeliţilor L-au ascultat cu deranj şi şi-au închis minţile în faţa mesajului Său şi inimile lor s-au împietrit şi nu au putut să fie atinse sau să primească adevărurile spuse de Isus. Ei erau mândri, aroganţi, egoişti şi nevrednici de a fi convertiţi şi vindecaţi spiritual. Nu aveau ochi ai inimii sau pricepere.

Mesajul salvării nu era pentru aceştia. Lor nu le era dat să înţeleagă secretele sacre. Astfel, Isus a vorbit mulţimii în ilustraţii, astfel încât aceşti nevrednici să nu fie vindecaţi. Vindecarea spirituală era pentru aceia care aveau ochi ai inimii şi doreau să aibă mai multă cunoştinţă şi pricepere, cu o luminare mai puternică a ochilor inimii lor. Cum afecta acest lucru folosirea ilustraţiilor? Se demonstrează prin această întâmplare relatată în Matei capitolul 13. Isus spusese ilustraţia despre semănător, care semănase seminţe pe diferite soluri şi observase

Cuprins

rezultatele diferite. Pentru majoritatea ascultătorilor era doar o povestioară frumoasă, interesantă şi colorată, dar la care nu merita să se gândească mai mult. Ei au plecat fără să priceapă înţelesul profund al poveştii, fără să perceapă şi să înţeleagă mintal limbajul figurativ. Cu alte cuvinte, nu au fost interesaţi. Dar unii dintre ei au fost interesaţi, smeriţi şi umili şi au vrut să fie luminaţi în ceea ce priveşte înţelesul ascuns. Ei au rămas şi au pus întrebări şi Isus le-a explicat în totalitate ilustraţia şi ochii inimilor lor modeste au fost luminaţi. Această metodă de a preda avea avantajul că îi elimina pe cei care nu erau destul de interesaţi să-şi petreacă timpul cu Isus. Ea elimina din publicul Său pe cei indiferenţi, care vroiau doar ca urechile lor să fie gâdilate cu povestioare pline de viaţă şi îi păstra pe cei care erau înfometaţi spiritual şi asupra cărora El se putea concentra apoi.

Dar faptul că Isus a folosit ilustraţii a făcut mai mult decât să-i excludă pe cei nevrednici. Ele au fost de nepreţuit în instruirea discipolilor smeriţi. Când urmaşii lui doreau să înţeleagă sensul ascuns acesta era clar, puternic şi plin de viaţă datorită ilustraţiei asociate sensului, şi îşi aminteau adevărurile mult mai mult timp pentru că puteau să vizualizeze ilustraţia. Câteodată chiar şi duşmanii lui Isus înţelegeau sensul ilustraţiilor pe care acesta le folosea. De exemplu, un lider religios din Israel, când i s-a spus să-şi iubească aproapele, a întrebat cine este aproapele său. Vroia să demonstreze că are dreptate, nu vroia în realitate luminare. Prin ilustraţia Bunului Samaritean, Isus L-a făcut să recunoască o definiţie mai largă a termenului de aproape, decât cea pe care prefera el să o dea termenului. Cu o altă ocazie, Isus le-a vorbit liderilor religioşi ipocriţi şi printr-o serie de ilustraţii i-a demascat şi ei au înţeles sensul acestor ilustraţii şi s-au simţit atacaţi de ele şi au vrut să-L prindă pe Isus, dar le-a fost teamă de mulţime. – Luca 10:25-37; Mat. 21: 28-46.

ILUSTRAŢII FOLOSITOARE ÎN PREDICAREA DIN ZILELE NOASTRE

Aşadar modul Lui Isus de a folosi ilustraţii pentru a ascunde adevărul de cei nevrednici era doar un singur mod în care le folosea. Martorii lui Iehova au folosit limbajul figurativ în această generaţie, pentru acelaşi scop. De exemplu, în anii trecuţi *Cartea anuală* a martorilor lui Iehova în care se dau rapoarte despre progresul lucrării în ţările unde lucrarea este interzisă citează scrisori venite din ţări în care se vorbeşte despre numărul de plante pe care le îngrijesc, cultivarea lor şi recolta strânsă. În acest fel ilustrativ raportul trece de cenzori, adevăratul său sens, numărul de grupe şi creşterea lor fiind ascuns de aceştia, dar fiind înţeles de urmaşii lui Cristos.

Ilustraţiile sunt, de asemenea, folositoare în instruire. Să raţionezi abstract este dificil pentru multe persoane şi folosirea ilustraţiilor ajută foarte mult la clarificarea sensului. Face posibilă vizualizarea şi la această vizualizare este ataşat adevărul abstract. Devine concret în mintea elevului şi este cu siguranţă reţinut mai mult timp datorită ilustraţiei plină de viaţă. De asemenea, prin ilustraţii poate fi prezentat cu tact, uneori, un sens care prezentat altfel ar jigni sau ar închide mintea

Cuprins

ascultătorului. De exemplu, un subiect ca şi Crăciunul este unul sentimental pentru milioane de oameni şi lor nu le place să afle că sărbătoarea se bazează totalmente pe practici păgâne, că aceea nu este deloc data naşterii lui Cristos. Pentru a-i determina să se gândească la acest subiect, ar trebui să folosim următoarea ilustraţie. Să presupunem că o mulţime mare vine acasă la un om pentru a sărbători ziua lui de naştere. Lui nu îi place să-şi sărbătorească zilele de naştere. Nu-i place să vadă pe nimeni că se îmbată sau că devine lacom şi nici nu este de acord cu petrecerile. Totuşi, ei vin acasă la el, se îmbată, mănâncă prea mult, vorbesc tare şi fac zgomot, unii dintre ei săvârşesc imoralităţi şi aduc cadouri pentru toată lumea de acolo, mai puţin pentru el! Imaginaţi-vă acestea! La această zi de naştere toată lumea primeşte cadouri, mai puţin sărbătoritul! Şi peste toate acestea, aceşti presupuşi prieteni nici măcar nu vin în ziua potrivită, ci ei aleg o zi care este ziua de naştere a unui duşman de-al său şi practică obiceiurile stabilite pentru sărbătorirea zilei de naştere a duşmanului său! Toate acestea nu i-ar crea repulsie acestui om bun? Exact aşa este tentativa Creştinătăţii de a sărbători ziua de naştere a lui Cristos.

Poate că unul dintre modurile nemaipomenite de folosire a ilustraţiilor este de a evita părtinirea, prejudecata sau parţialitatea. Suntem tentaţi, de obicei, să înclinăm în favoarea noastră. Avem tendinţa de a ne proteja pe noi, părerile noastre, acţiunile noastre, convingerile noastre iubite şi dacă cineva le critică, noi le apărăm automat. Mândria este cea care face să ne fie greu să recunoaştem că greşim. Dacă este vorba despre o chestiune legată de comportament, găsim scuze sau ne gândim la circumstanţe atenuante. Nu este doar o chestiune de logică, de raţionament asupra unei situaţii. Este, de asemenea, o chestiune legată de emoţii şi emoţiile nu sunt întotdeauna raţionale. Deseori ele câştigă lupta în faţa logicii. Dar dacă putem să ne gândim la aceeaşi situaţie fără să ştim că suntem implicaţi în ea, logica şi gândirea îşi pot face munca nestânjenite de sentimente personale. Aici intră în joc ilustraţia. Va evita prejudecata, va separa persoana în cauză de eveniment, îl va pune în poziţia de observator imparţial care nu este deloc implicat şi îl va lăsa să decidă doar pe baza principiilor corecte. Ilustraţiile nu ne lasă emoţiile să ne influenţeze modul în care gândim şi ne ajută să ajungem la concluzii sincere şi logice. Apoi, având principiul stabilit, acesta poate fi aplicat propriului nostru caz. Astfel, ilustraţiile ne pot face să înfruntăm faptele faţă de care emoţiile noastre ne orbesc.

Biblia ne dă o ilustraţie de acest gen. Aceasta se găseşte în 2 Samuel 12:1-9, 13, *AS*: „Şi Iehova L-a trimis pe Natan la David. Şi acesta a ajuns la el şi i-a spus: Într-o cetate erau doi oameni, unul era bogat şi celălalt sărac. Bogatul avea foarte multe turme de oi şi cirezi de vite; însă săracul nu avea nimic, decât o mieluşică pe care o crescuse şi hrănise el: şi aceasta crescuse împreună cu el şi copiii săi, mâncase din bucăţica lui de mâncare şi băuse din paharul său şi o ţinuse la sânul său şi era pentru el asemenea unei fiice. A venit la omul bogat un călător şi acesta nu s-a îndurat să taie animale din propria sa turmă şi cireadă pentru a-i găti călătorului care venise la el, ci a luat mielul săracului şi i-a gătit călătorului care venise la el. Şi David s-a mâniat tare contra omului şi i-a spus lui Natan: Viu

Cuprins

este Iehova, omul care a făcut acestea merită să moară: şi va da înapoi patru miei pentru fapta sa şi pentru că nu a avut milă. Şi Natan i-a zis lui David: Tu eşti omul acela. Aşa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel, Te-am uns împărat peste Israel şi Te-am salvat din mâinile lui Saul şi ţi-am dat casa stăpânului tău şi soţiile stăpânului tău la sânul tău şi ţi-am dat casa lui Israel şi a lui Iuda, şi dacă acestea ar fi fost prea puţine, ţi-aş mai fi dat asemenea lucruri. De ce ai dispreţuit cuvântul lui Iehova şi ai făcut ce este rău înaintea Sa? Ai lovit cu sabia pe Urie, Hetitul şi ai luat-o pe soţia lui să fie a ta şi pe el l-ai ucis cu sabia copiilor lui Amon. Şi David i-a zis lui Natan: Am păcătuit împotriva lui Iehova."

Dacă Natan i-ar fi atras atenţia lui David asupra faptelor sale de la bun început, David poate ar fi încercat să se apere, să găsească scuze sau să se gândească la circumstanţe atenuante. Căutăm în mod automat să ne apărăm. În loc să facă lucrul acesta, Natan a folosit o ilustraţie. A ales una bună, care conţinea şi un miel. David fusese păstor şi îşi iubise atât de mult oile încât fusese în stare să se lupte cu un leu şi un urs pentru a le proteja. El ar fi simţit intens nedreptatea făcută de actul crud al bogatului. El a judecat fapta ca o persoană imparţială, nefiind implicat personal. Sau aşa credea el. Apoi, după ce luase o hotărâre mânioasă şi imparţială, a aflat că el era cel vinovat. Ce ar fi putut spune? Deja îşi spusese părerea. Putea doar să recunoască gravitatea păcatului său şi Iehova l-a făcut să sufere puternic pentru el.

Astăzi, în timp ce predicăm, ne lovim de multe prejudecăţi. Oamenii au doctrine pe care le îndrăgesc şi mândria lor ar fi puternic rănită dacă ar trebui să spună că s-au înşelat ani întregi. Prejudecăţile îi reţin de la a înfrunta faptele Scripturii. Ilustraţiile pot fi folositoare aici. Iată una care poate fi folosită. Auziţi de un tată care are un fiu care se comportă urât. Greşeala băiatului este gravă şi el trebuie pedepsit. Vi se spune că tatăl a ţinut mâna băiatului pe o plită încinsă, arzând-o de fapt. Ce părere aveţi despre acestea? Este aceasta fapta unui tată iubitor sau a unui monstru? Nu sunteţi îngroziţi când auziţi despre o asemenea nedreptate oribilă? Însă mai târziu aflaţi că de fapt tatăl nu a făcut acest lucru. Cel care v-a spus că tatăl a făcut cele de mai sus de fapt v-a minţit. Nu sunteţi supăraţi pe mincinos? Şi ce credeţi că va simţi tatăl iubitor faţă de mincinosul care îl blasfemează şi chiar faţă de voi, dacă veţi continua să credeţi că este atât de monstruos? La fel se întâmplă şi cu cei care spun că Iehova îi chinuie pe oameni într-un loc de foc al iadului. El nu este mai puţin iubitor decât taţii umani, ba chiar mai mult. El corectează, dar nu torturează ca un monstru. Şi ce credeţi că simte faţă de cei care mint despre el spunând că este un asemenea monstru? Şi faţă de cei care îi cred pe mincinoşi, chiar şi după ce le este prezentat adevărul?

Din cele menţionate mai sus reiese clar că ilustraţiile sunt folositoare în predicare în zilele noastre. Fac adevărurile să fie mai clare, mai uşor vizualizate, uşor de amintit şi ne ajută să prezentăm cu tact probleme sensibile şi să evităm prejudecăţile personale care îi orbesc pe ascultătorii noştri. Ilustraţiile nu îi vor converti pe cei nevrednici, dar îi vor face pe cei smeriţi să asculte şi să dorească să afle mai multe. Cunoaştem întrebările care apar frecvent, obiecţiile care sunt ridicate când se prezintă adevărul la uşi. Anticipaţi-le. Gândiţi-vă la ilustraţii

Cuprins

pentru a răspunde la ele. Folosiţi ilustraţii în discuţii la vizitele ulterioare, planificaţi-le în avans. Folosiţi-le în timpul cuvântărilor de serviciu şi în timpul lecturilor publice. Dar folosiţi-le cu moderaţie. Fiţi selectivi. Folosiţi doar câteva şi faceţi-le să fie la subiect. Dacă le folosiţi prea mult, vor deveni comune şi îşi vor pierde forţa şi vor face ca prezentarea să pară forţată. Câteva ilustraţii minunate sunt mai bune decât multe ilustraţii mediocre. Biblia este exemplară în modul de a folosi ilustraţii. Imitaţi-o.

EA A CERUT O PÂINE, ŞI A PRIMIT O PIATRĂ

Un preot catolic din Nassau a vizitat-o pe una din turma sa şi a găsit-o citind cartea „*Ceruri noi şi un pământ nou*”. El i-a spus că este „un lucru otrăvitor şi vătămător,” şi că ea este necredincioasă dacă citeşte acea carte. Dacă ea ar fi citit despre lucruri de care are nevoie, el i le-ar fi putut oferi. Prin urmare, preotul i-a adus un roman bazat pe presupusa viaţă de dragoste a Mariei Magdalena. Cu toate acestea, romanul nu a mulţumit-o pe femeie, întrucât ea flămânzea după adevăr şi nu după ficţiune. După ce a citit mai multe publicaţii ale Turnului de Veghere această persoană asemenea oilor a ajuns să înţeleagă că învăţăturile martorilor lui Iehova reprezintă adevărul. Având în vedere tacticile folosite de către preot este oare de mirare că astăzi există „o foamete în ţară” după „auzirea cuvintelor lui Iehova”? – Amos 8:11, *AS*.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a 6-a
Dată verificată 1914

În decursul primelor luni ale anului 1914, clerul şi alte persoane l-au ridiculizat pe Russell şi Societatea Watch Tower pentru că nu vedeau ceva întâmplându-se naţiunilor. Dar toată această ridiculizare a încetat atunci când naţiune după naţiune şi împărăţie după împărăţie au început să se arunce în ceea ce se numeşte Primul Război Mondial. Începând cu 27 iulie a acelui an a început un timp de surprize ce a zguduit lumea. Pe 30 august 1914 a fost publicată o reacţie a presei publice cu privire la situaţie, de către un ziar principal din New York, *The World*. „Sfârşitul tuturor împărăţiilor în 1914” era titlul izbitor al unui lung articol din acea secţiune a publicaţiei periodice de duminică (pag. 4 şi 17), din care citãm:

„Potrivit calculelor ‘Studenţilor internaţionali ai Bibliei’ ai reverendului Russell, acesta este un ‘timp de necaz’ de care a vorbit profetul Daniel, anul 1914 prezis în cartea ‘Timpul este

Cuprins

aproape', din care au fost vândute patru milioane de exemplare, fiind data prăbuşirii împărăţiilor pământului".

„Războiul groaznic care a izbucnit în Europa a împlinit o profeţie extraordinară. Timp de un sfert de secol, prin intermediul predicatorilor şi presei, 'Studenţii internaţionali ai Bibliei', cunoscuţi mai bine sub numele de 'Vestitorii Mileniului', au proclamat în întreaga lume faptul că Ziua de Mânie prezisă în Biblie va avea loc în anul 1914. 'Păziţi-vă de anul 1914!' era srigătul sutelor de evanghelişti călători care, reprezentând acest crez ciudat, se deplasau în întreaga ţară, anunţând doctrina despre faptul că 'Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.' … Chiar dacă milioane de oameni i-au ascultat pe aceşti evanghelişti, … şi chiar dacă propaganda lor a fost realizată prin publicaţii religioase şi printr-un serviciu al presei care a cuprins sutele de ziare din ţară, şi de asemenea prin lecturi, dezbateri, ore de studiu, şi chiar şi prin filme, omul de rând nu ştie că o asemenea mişcare precum 'Zorii Mileniului' există. … Rev. Charles T. Russell este omul care a propus această interpretare a Scripturilor încă din anul 1874. … 'Văzând aceste dovezi puternice ale Bibliei', Rev. Russell a scris în anul 1889: 'Considerăm că acesta reprezintă un adevăr stabilit, faptul că sfârşitul împărăţiilor acestei lumi şi stabilirea completă a Împărăţiei lui Dumnezeu va avea loc la finalul anului 1914 A.D.' … Dar a spune că necazurile vor culmina în anul 1914 era lucru ciudat. Pentru anumite motive ciudate, poate din cauza faptului că Rev. Russell are un stil calm, calculat de a scrie şi nu are o manieră emfatică de a face acest lucru, marea majoritate a lumii nici nu l-a luat în considerare. Studenţii care fac parte din 'Tabernacolul din Brooklyn' spun că acest lucru era de aşteptat, că lumea nu a luat în considerare niciodată avertismentele divine şi nici nu va face acest lucru, decât după ce ziua de necaz va trece. … Iar în anul 1914 a început războiul, războiul de care toată lumea se temea, dar despre care toată lumea credea că nu s-ar putea întâmpla. Rev. Russell nu spune 'V-am spus eu'; şi el nu revizuieşte profeţiile pentru a se potrivi cu istoria curentă. El şi studenţii săi sunt bucuroşi să aştepte – să aştepte până în octombrie, moment pe care ei îl consideră că va fi adevăratul sfârşit al anului 1914."

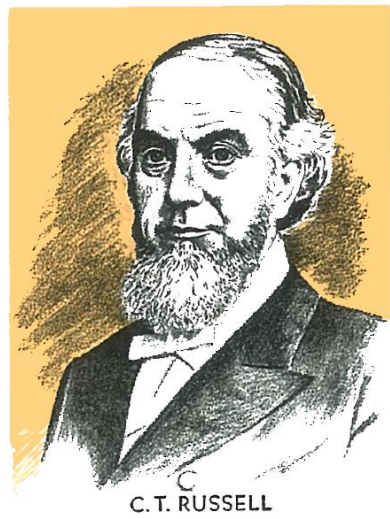
C. T. RUSSELL

În jurul lui 1 octombrie 1914, cei 2520 de ani de toleranţă divină faţă de suveranitatea naţiunilor asupra pământului, au ajuns la un sfârşit legal, lucru pe care noi îl cunoaştem acum atât de bine atât din punct de vedere scriptural cât şi după fapte. Atunci, aceasta a făcut posibil cel mai mare eveniment din istoria universală, naşterea mult-promisului „copil de parte bărbătească", împărăţia din cer, cu Isus Cristos întronat acum ca Rege, cu guvernul Său ceresc împuternicit cu suveranitate divină să domnească în mijlocul vrăjmaşilor Săi. Toate acestea au fost făcute, pentru ca în cele din urmă pământul să poată fi curăţit de nelegiuire şi să fie

Cuprins

făcut un loc potrivit pentru ca omul să trăiască într-un paradis restatornicit şi să laude pe Creatorul său iubitor, Iehova Dumnezeu (Dan. 7:13,14; Ps. 2:6-9; Apoc. 12:5,10, *NW*). Societatea Watch Tower a martorilor lui Iehova a avut dreptate în campania sa publică de avertizare, dusă timp de treizeci de ani cu privire la naţiunile păgâne ale hotărâtorului an 1914. Cu toate acestea, individual, unii care se împărtăşiseră în ducerea acestui avertisment au fost dezamăgiţi deoarece gândeau, în mod incorect, că ei meritau să meargă în cer în 1914 pentru a deveni o parte a organizaţiei Împărăţiei invizibile, puţini realizând că nu era posibil, până în anul 1918, ca vreunul din moştenitorii Împărăţiei ce erau morţi, să fie uniţi în cer cu Cristosul întronat al lui Iehova, timp în care trebuia să înceapă „întâia înviere". De asemenea, mulţi gândeau în mod incorect că războiul mondial care începuse în 1914 se va transforma treptat în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic", Armaghedonul, şi astfel pământul urma să fie curăţit de toată împotrivirea, pentru a face loc dreptăţii. Cu toate acestea, Iehova a arătat că încă era multă lucrare ce trebuia făcută de creştinii unşi de pe pământ. Zilele glorioase de mărturie mai mare stau înainte, în armonie cu scopul lui Iehova de a pregăti o mulţime mare de „alte oi" care să supravieţuiască adevăratului Armaghedon, atunci când acesta va izbucni, în cele din urmă, pe pământ. Într-adevăr, căile şi scopurile măreţe ale lui Iehova sunt totdeauna cele mai bune şi duc la cea mai mare fericire.

Pe măsură ce privim înapoi la înregistrarea activităţii de vestire a Societăţii Watch Tower, dusă în cei treizeci de ani înainte de 1914, observăm că un remarcabil avertisment public a fost dat naţiunilor. Tabelul de mai jos, cu cifre culese din rapoartele anuale ale Societăţii, publicate de obicei în numărul din 15 decembrie al *Turnului de veghere* din fiecare an, aduce o mărturie elocventă despre zelul, efortul, devotamentul faţă de datorie şi hotărârea martorilor lui Iehova de a întreprinde şi de a împlini cu credincioşie sarcina lucrării de avertisment din 1914.

RAPORT DE DISTRIBUIRE ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ

Ani	Tratate şi broşuri	Cărţi legate	Raport publicat în
1909	22.838.164	710.992	WT 1909, pag.374
			WT 1910, parag. 67-71
1910	27.025.180	711.410	WT 1910, pag.338
			WT 1911, parag. 7-9, 21
1911	22.838.282	538.783	WT 1911, pag. 452, 453
1912	49.151.244	812.046	WT 1912, pag 386
			WT 1913, parag. 38-42
1913	49.065.189	864.510	WT 1913, pag. 372, 3;
			WT 1914, parag. 41-43
1914	71.285.037	992.845	WT 1914, pag. 374
			WT 1915, parag. 27-31
1915	55.149.578	661.789	WT 1915, pag. 373
			WT 1916, parag. 8-11
1916	30.547.172	452.713	WT 1916, pag. 387
			WT 1917, parag. 101-104
1917	33.890.664	836.417	WT 1917, parag. 374-377

Cuprins

C. T. Russell şi asociaţii lui au dat ce-au avut mai bun din tăria şi averea lor pentru a continua o campanie aşa de energică, aşa cum a fost posibil în timpul lor, sub călăuzirea sfintei forţe active a lui Iehova. În anii 1915 şi 1916 s-a văzut un declin în activităţile lor de vestire, din cauza perioadei de mărturie în mijlocul unei opoziţii crescânde, a batjocurii şi a dezbinării mondiale. Acest declin era în împlinirea profeţiei date de Dumnezeu: „Voi face pe cei doi martori ai Mei să profeţească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şaizeci de zile" (Apoc. 11:3, *NW*). Spre sfârşitul anului 1916, starea sănătăţii lui Russell a început să se înrăutăţească; în cele din urmă, la întoarcerea dintr-o călătorie de cuvântări făcută în California, el a murit în vagonul unui tren lângă Pampas, Texax, la 31 octombrie. Prin roadele pe care le-a adus prin multele sale eforturi ca serv al evangheliei, fratele Russell cu siguranţă s-a dovedit a fi un martor credincios al lui Iehova. El a luptat vitejeşte în apărarea adevărului Bibliei pînă la luminarea disponibilă atunci. În decursul celor 32 de ani de preşedinte al Societăţii, mulţi creştini devotaţi, asociaţi de-ai săi, l-au sprijinit pentru a realiza o lucrare fenomenală sub conducerea principalului Martor Credincios, Isus Cristos, spre lauda Creatorului lor.

După moartea fratelui Russell au început ani de criză, ce au dat naştere, în interiorul organizaţiei, la dificultăţi din pricina împotrivirii, judecăţii şi curăţirii. În plus, Satan şi sămânţa sa erau gata să dea lovituri din exterior, ce erau destinate să doboare Societatea dintr-o stare aşa de slăbită într-o condiţie asemănătoare morţii. După realizarea unei astfel de lucrări uriaşe de avertizare care era în legătură cu acea dată profetică din 1914, mulţi din asociaţi au obosit în facerea binelui. A ieşit la iveală rebeliunea printre bătrânii de adunare, şi au apărut condiţii de boală spirituală în general, care i-a pus la probă pe mulţi din martorii unşi, pentru a-şi arăta adevărata iubire şi loialitate faţă de Regele lor prezent invizibil, Isus Cristos (Apocalipsa cap. 2, 3). Timp de trei ani şi jumătate (1260 zile literare) ei şi-au continuat predicarea în această perioadă critică, din toamna anului 1914 până în primăvara anului 1918, în starea de „îmbrăcaţi în saci", în jale şi batjocură. În cele din urmă, în anul 1918, „când ei şi-au încheiat mărturia , fiara, [puterile conducătoare pământeşti colective], care se ridică din abis [marea adâncă simbolică a oamenilor dezlănţuiţi împotriva lui Dumnezeu], va face război cu ei, îi va birui şi îi va omorî. Dar după cele trei zile şi jumătate spiritul de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei, şi s-au ridicat în picioare şi o mare frică i-a apucat pe cei ce i-au văzut". Aici, noi avem o descriere profetică a acelor ani de criză, iar înregistrarea istorică trecută în revistă aici arată împlinirea profeţiei prin fapte – Apoc. 11:3,4,7,11, *NW*.

Pentru două luni, noiembrie şi decembrie 1916, administraţia Societăţii a fost în mâinile unui Comitet executiv de tranziţie alcătuit din trei persoane: vice-preşedinte, Ritchie, secretar-casier, Van Amburgh şi consilier juridic, Rutherford. În legătură cu adunarea corporaţiei Watch Tower, s-a cerut să se ţină o adunare în Pittsburgh, Pennsylvania, pe 6 şi 7 ianuarie 1917. Prioritatea acelei adunări era alegerea unui preşedinte şi a altor funcţionari care să succeadă administraţiei lui Russell. Sîmbătă, 6 ianuarie, au participat şase sute de persoane la această adunare, unde aproximativ 150.000 de voturi, ale persoanelor prezente şi altele prin

Cuprins

procură, au fost date în unanimitate lui J. F. Rutherford ca preşedinte, W. E. Van Amburgh ca secretar-casier şi o majoritate pentru A. N. Pierson ca vice-preşedinte. Ziua următoare, duminică, preşedintele de curând ales, J. F. Rutherford s-a adresat unui auditoriu de 1.500 persoane aflate la acea adunare. Astfel a început o nouă administraţie pentru Societate, pe care Rutherford urma să o conducă timp de douăzeci şi cinci de ani.

Redăm un scurt fragment biografic despre cel de-al doilea preşedinte al Societăţii, Joseph Franklin Rutherford. S-a născut pe 8 noiembrie 1869 în Boonville, Missouri, din părinţi care erau baptişti. Avea 16 ani când tatăl său şi-a dat consimţământul să meargă la colegiu pentru a studia dreptul, cu condiţia să se întreţină singur, deoarece acesta era un simplu fermier şi nu-şi putea permite să-l ajute. După ce şi-a încheiat educaţia în şcoală, el şi-a petrecut doi ani sub instruirea judecătorului E. L. Edwards, iar în cele din urmă, la vârsta de douăzeci de ani, a devenit raportorul oficial al Curţilor din cel de-al paisprezecelea Circuit Judiciar din Missouri. La vârsta de 22 de ani a fost admis în barou şi a început să practice dreptul la Boonville, devenind avocant pledant pentru firma de drept a lui Draffen & Wright. Mai târziu a servit timp de patru ani ca procuror în Boonville şi chiar mai târziu ca judecător în acelaşi al paisprezecelea District Judiciar din Missouri. El a practicat dreptul în Missouri timp de 15 ani.

În anul 1894 Rutherford a venit în contact cu reprezentanţii Societăţii Watch Tower şi doisprezece ani mai târziu, în 1906, el şi-a consacrat viaţa Atotputernicului Dumnezeu, devenind astfel ordinat pentru serviciul creştin. În 1907 el a devenit avocatul pledant legal al Societăţii Watch Tower la sediul din Pittsburgh, pentru a se ocupa de cazurile acesteia la tribunal şi în acelaşi timp era trimis pentru a rosti cuvântări publice ca reprezentant misionar al Societăţii. În anul 1909 a fost admis în baroul din New York ca un avocat recunoscut al acelui stat; în acelaşi an (24 mai 1909), el a mai fost admis să practice în fruntea Curţii Supreme din Statele Unite la Washington, D. C. A călătorit peste tot ca şi conferenţiar public în Biblie în Statele Unite, vorbind la multe colegii şi universităţi, la cerere, înaintea unor săli publice pline până la refuz, atât în această ţară cât şi în toată Europa. De asemenea, a vizitat Egiptul şi Palestina. În anul 1913, însoţit de soţia sa, a vizitat Germania, unde a vorbit înaintea unui auditoriu alcătuit din 18.000 de persoane. În anul 1915 a câştigat o serie de dezbateri din Biblie în Los Angeles, California, împotriva „reverendului" J. H. Troy, un baptist, ce reprezenta clerul din California de Sud. În 1916 Rutherford a fost ales să rostească discursul de înmormântare la moartea vechiului său prieten C. T. Russell.

Turnul de veghere 1952, pag. 260-276

W 1914, p. 371

Următoarele sunt cifrele distribuite pentru perioada înainte de 1909:

Ani	Tratate şi pamflete	Cărţi legate
1870-1878	50.000	
1879-1893	3.859.609	205.916
1894-1901	15.740.357	588.402

Cuprins

1902-1908 37.687.694 2.518.233
W 1915, p. 371
W 1916, p. 338
Vezi rapoarte biografice în W 1917, pag. 131-36, 323-326; W 1916, pp. 356-359.
W 1916, p. 327-329; W 1917, p. 99
W 1917, p. 372
Fostul aranjament de a alege al corporaţiei era ca vineva să voteze pentru fiecare donaţie de 10 $ pentru Societate. Metoda de a vota a fost schimbată în 1944, W 1944, p. 334.
W 1917, p. 22 ; New York *Times*, 7 ianuarie, 1917, secţia !, pag. 9.
Dicţionarul biografic al lui Webster, 1943, p. 1295, *O enciclopedie a religiei*, de Vergillius Ferm, 1945, p. 674; New York *Times*, 7 ianuarie, 1917, secţiunea I, p. 9
W 1894, p. 127.
W 1919, p. 58.
W 1913, p. 319.
W 1915, p. 143; *Mângâiere*, 23 august, 1939, p. 4
Raportul presei „Succesorul Pastorului Russell Judecătorul Joseph F. Rutherford" din Pittsburgh, Pa; 6 ianuarie, 1917, a reprodus ca paginile 383, 384 ale retipăririi speciale a numărului Memorial al *Turnului de veghere* din 1 decembrie, 1916.

SFÂNTUL HARALAMBIE PEDEPSIT PENTRU NEGLIJENŢĂ!

Mulţi sunt ţărani superstiţioşi care îi iau foarte serios în considerare pe „sfinţii" lor. Cu toate acestea, rareori îi iau în considerare la fel de serios cum a făcut-o un anumit cretan, conform următorului articol al presei: „În HERAKLION (Candia), Creta 24 (sediul corespondentului nostru) Geo. Emm. Tsaggarakis, un rezident din Jerapetra (Creta) a mers în satul învecinat Murnies şi, intrând în biserica Sfântul Haralambie de acolo, a adunat în spatele uşii exterioare numeroasele cărţi ale bisericii, canatele a trei uşi secrete şi multe alte efecte şi apoi le-a dat foc, cauzând bisericii o pagubă serioasă. Fiind arestat şi interogat, el a recunoscut că a pornit focul şi a precizat că a făcut acest lucru deoarece …. deşi s-a rugat timp de doi ani la Sfântul Haralambie pentru a-l vindeca, el nu a observat nicio îmbunătăţire în privinţa sănătăţii sale. Se spune că boala sa este de natură nervoasă." – Ziarul *Libertatea*, Atena, Grecia, 25 mai 1954.

Cuprins

URMĂRIŢI LUCRURILE CARE SUNT ZIDITOARE

DIN MOMENT CE Iehova a creat omul după asemănarea Sa, toată lumea vrea să fie fericită. Creştinii au mult mai multe motive pentru care pot fi fericiţi decât omenirea în general. Ei au toate motivele să privească mereu partea frumoasă a lucrurilor. Doar ei au sursa reală a veştii bune care aduce bucurie adevărată. (Mat. 5:3; 24:14, *NW*) Închinându-se lui Dumnezeu şi slujindu-i cu credinţă, acestea asigură fericire acum şi pentru totdeauna. (Ioan 13:17; Mat. 7:24). Pentru mulţi oameni cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu aceasta va rezulta în viaţă veşnică pe pământ plină de binecuvântări nesfârşite. „Îţi deschizi mâna şi îndeplineşti dorinţa tuturor vieţuitoarelor. Iehova este drept în toate căile Lui şi milostiv în toate lucrările Sale.” – Ps. 145:16, 17, *AS*.

[2] Putem toţi să ne bucurăm de bunătatea lui Iehova. Mai mult, cu recunoştinţă, putem observa cuvintele lui Isus: „Există mai multă fericire în a dărui decât în a primi.” (Faptele 20:35, *NW*). Iehova cheamă să I se închine oamenii care sunt fericiţi, prietenoşi şi nerăbdători ca şi alţii să li se alăture în fericire. Discuţia lor este edificatoare; ei recomandă şi îi învaţă pe alţii despre Împărăţia lui Dumnezeu, unde nu va lipsi nimic.

[3] Având această speranţă şi serviciu, ne putem menţine fericirea chiar şi trăind într-o lume plină de persoane nefericite afectate de durere, tristeţe şi necaz. Aceasta aduce mângâiere şi bucurie persoanelor care vor să fie mângâiate. Mulţi dintre aceşti oameni ai lumii fac parte din clasa ilustrată de Isus în ilustraţia Sa despre Samariteanul care era un bun aproape. La fel ca şi nefericitul „om” ei au fost jefuiţi, dezbrăcaţi şi bătuţi spiritual. Punctul de vedere al creştinului trebuie să fie unul plin de compasiune faţă de acele persoane din lume cărora le predică, chiar dacă acelea sunt împovărate de religie falsă, sărăcie şi alte probleme personale. Creştinul nu trebuie să simtă ca o povară faptul că trebuie să meargă la aceştia şi să le predice, ca şi cum greutatea lumii a fost pusă pe umerii săi. Ei nu sunt doar „atât de mulţi cerşetori” cărora să li se dea de pomană în silă şi cu faţa lungă. Astfel martorii lui Iehova se dovedesc a fi aproape fără să se plângă, acţionând cu milă faţă de toată lumea, îngrijind de rănile lor spirituale cu un mesaj îmbucurător. – Luca 10:33-37.

[4] Lăudându-L pe Iehova căutăm să imităm atitudinea mentală a Fiului Său. El a îndeplinit profeţia din vechime: „Spiritul Domnului Iehova este asupra Mea, pentru că Iehova m-a uns ca să predic lucruri bune celor smeriţi, m-a trimis să leg inimile zdrobite, ... să-i mângâi pe cei ce plâng, să-i încredinţez pe cei ce plâng în Sion, să le dau o cunună în locul cenuşii, untdelemn de bucurie în locul plânsului,

Cuprins

o haină de laudă în locul spiritului de greutate." (Isa. 61:1-3, *AS*). La fel cum a făcut şi El, putem strânge multe recompense din lauda îmbelşugată a lui Iehova. „Cine seamănă cu zgârcenie va şi secera cu zgârcenie şi cine seamănă cu generozitate va şi secera cu generozitate. Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie." – 2 Cor. 9:6, 7, *NW*.

[5] Cu un mare avantaj pentru noi putem să imităm dispoziţia mentală a lui Isus Cristos. Văzut din punct de vedere egoist, nu avea oare El suficiente motive să se plângă? El a făcut un sacrificiu mare. Iată-L, trimis pe pământ singur, doar un om care trebuia să înceapă o lucrare de mărturie mare, mondială. În ceea ce priveşte greutăţile, împotrivirea şi persecuţia, El a avut parte de tot ce am putea experimenta şi mai mult. Cei mai mulţi dintre oamenii cărora le-a predicat El erau indiferenţi şi loviţi de sărăcie. Erau prinşi în practica falsei religii. Dar nu Şi-a plâns situaţia disperată sau nu S-a văitat sau Şi-a deplâns numirea Sa de a predica unor asemenea oameni. A venit în modul aprobat de tatăl Său, voit şi fără să se plângă şi a invitat: „Veniţi la mine, voi care sunteţi trudiţi şi împovăraţi şi vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi deveniţi discipolii Mei, căci Eu sunt blând şi sfios de inimă şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este blând şi povara Mea, uşoară." (Mat. 11:28-30, *NW*). Mesajul Său era îmbucurător şi mângâietor. Într-adevăr el era o reflecţie potrivită a „Tatălui îndurărilor tandre şi Dumnezeul tuturor mângâierilor." – 2 Cor. 1:3, *NW*.

[6] Ce atitudine demnă de laudă, pe care să o recomande tuturor! Aceasta în mod sigur are binecuvântarea lui Iehova. Se spune în Psalmul 41:1, 2 (*AT*): „Ferice de cel care este preocupat de cel slab; în ziua necazului DOMNUL îi va elibera. DOMNUL îl apără şi îl ţine viu; el este numit fericit pe pământ." Adevărata fericire se află în căutarea modalităţilor de a fi iubitori şi de a ne ajuta aproapele, fără să ne plângem de nenorocirile şi slăbiciunile lor, ci întărindu-i cu adevărul care mângâie şi zideşte.

[7] Isus Cristos, când ne-a dat-o pe a doua din cele două mari porunci, a eliminat o atitudine foarte critică, plângăcioasă a creştinilor faţă de aproapele lor: „Trebuie să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi." (Marcu 12:31, *NW*). Dacă suntem sinceri cu noi înşine vom admite propriile greşeli şi neajunsuri. Ne batem joc şi ne ridiculizăm pe noi înşine când greşim? Pentru că ne iubim încercăm sincer să ne corectăm şi să ne îndreptăm cărările pentru picioarele noastre. Asta ne dă linişte sufletească şi fericire. Când servim alături de aproapele nostru, de fraţii noştri, observăm aceleaşi principii. Vom fi fericiţi dacă vom căuta modalităţi prin care să fim iubitori şi să-i ajutăm.

[8] Vă simţiţi jigniţi şi vă plângeţi altora când credeţi că servii din adunarea voastră greşesc? Chiar şi în asemenea circumstanţe, aceasta nu justifică învinuirea şi critica publică. „Să nu vorbeşti de rău pe Dumnezeul tău, nici să nu blestemi o căpetenie a poporului tău." (Ex. 22:28, *NW*) Petru l-a renegat pe Cristos de trei ori. (Mat. 26:69-74). Cu o altă ocazie, el nu „mergea drept după adevărul veştii bune." (Gal. 2:11-14, *NW*). Totuşi, Iehova oferă corecţie în cadrul organizaţiei Sale.

Cuprins

Corectarea nu vine din plângeri şi bârfă, ci prin Iehova şi prin organizaţia Sa, la timpul Său şi în modul Său. – 1 Petru 1:17.

[9] Ar fi un lucru foarte minunat dacă toţi şi-ar aminti principiul acesta: zidirea fraţilor noştri în credinţă este modul de a ne menţine fericirea. „Să urmărim deci lucrurile care duc la pace şi lucrurile care duc la zidire reciprocă. Încetaţi să mai dărâmaţi lucrarea lui Dumnezeu.” (Rom. 14:19, 20, *NW*) Este mult mai bine şi are rezultate bune urmarea acestei căi. Toţi vrem să ne înţelegem în pace şi fericire cu fraţii noştri şi vrem să ne vedem adunările prosperând. „De aceea, eu, cel întemniţat în Domnul, vă implor să umblaţi într-un mod demn de chemarea cu care aţi fost chemaţi, cu toată umilinţa şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, suportându-vă unii pe alţii în iubire, străduindu-vă să păstraţi unitatea spiritului în legătura păcii. Orice amărăciune răutăcioasă, furie, mânie, strigăt şi vorbire jignitoare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate. Şi fiţi buni unii cu alţii, plini de o tandră compasiune, iertându-vă cu mărinimie unii pe alţii, aşa cum şi Dumnezeu, prin Cristos, v-a iertat cu mărinimie.” – Efes. 4:1-3, 31, 32, *NW*.

[10] „Dragostea zideşte.” (1 Cor. 8:1, *NW*). Aceasta este cheia tuturor relaţiilor noastre cu fraţii noştri pentru zidirea lor şi pentru fericirea noastră. Sunt atâtea modalităţi mici, prin care avem oportunitatea să ne edificăm unul pe celălalt. Trebuie să evităm atitudinea lumească, ce este aspră, dură şi critică. Toţi avem unele daruri pe care le-am cultivat pentru îmbunătăţirea slujirii noastre. (1 Pet. 4:10, Rom. 12:6). Putem să le folosim pe acestea ca să ne demonstrăm dragostea faţă de fraţii noştri. „Tot aşa şi voi, fiindcă doriţi cu zel darurile spiritului, căutaţi să le aveţi din belşug pentru zidirea adunării.” (1 Cor. 14:12, *NW*). Poate că ne putem ajuta fraţii să se pregătească şi îi putem ajuta să facă comentarii în studiul săptămânal al revistei *Turnul de veghere* şi în alte întâlniri ale grupei. Avem şansa, de asemenea, să ne ajutăm fraţii mai tineri sau aceia cu probleme de vorbire să pregătească numirile de student de la şcoala teocratică de serviciu. Toţi au nevoie de predici de trei până la opt minute pentru prezentări în case. Nu ar fi o exprimare a iubirii faţă de fraţii noştri să le oferim acest ajutor, care i-ar face fericiţi, cu siguranţă?

[11] Este foarte practic să punem deoparte neînţelegerile şi certurile cu fraţii noştri prin exercitarea dragostei creştine faţă de ei. Acum avem toate stimulentele ca să ajungem la scopul acesta. „Dar sfârşitul tuturor lucrurilor s-a apropiat! Să aveţi o minte sănătoasă şi să fiţi treji în vederea rugăciunilor! Mai presus de toate, să aveţi o iubire profundă unii faţă de alţii, căci iubirea acoperă o mulţime de păcate. Fiţi ospitalieri unii cu alţii, fără să murmuraţi.” – 1 Pet. 4:7-9, *NW*.

[12] Creatorul nostru iubitor ştie de ce are nevoie omul ca să obţină şi să menţină fericirea. Îl mulţumeşte să ne înveţe cum să căpătăm fericire, în acelaşi mod în care El o capătă, prin exprimarea dragostei faţă de aproapele nostru. Vrem să aplicăm şi noi cu sârguinţă această lecţie şi să o învăţăm foarte bine. „Cât despre iubirea frăţească, n-aveţi nevoie să vă scriem, pentru că Dumnezeu vă învaţă să vă iubiţi unii pe alţii. Şi, de fapt, voi faceţi aşa faţă de toţi fraţii din toată Macedonia. Dar vă îndemnăm, fraţilor, să continuaţi să faceţi aşa într-o măsură şi mai mare şi să vă străduiţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburile voastre şi să

Cuprins

lucraţi cu mâinile voastre, aşa cum v-am poruncit." (1 Tes. 4:9-11, *NW*). Fraţii noştri din adunare vor aprecia faptul că lucrăm împreună cu ei, dacă îi edificăm prin exemplul pe care îl dăm, dacă îi zidim prin dragoste, fără să îi iscodim şi să îi distrugem, ci într-o manieră ajutătoare, lucrând cu ei în mod regulat şi apreciindu-le progresul în lauda lui Iehova. Dacă este vreo problemă sau dificultate în adunare, nu ne vom grăbi să îi acuzăm pe fraţii noştri sau să îi condamnăm şi să îi cenzurăm public. Nu vom lua atitudine ca şi cum ceva n-a mers bine şi cineva trebuie să fie învinuit. Decât să tachinăm cu o critică jignitoare putem să corectăm printr-un exemplu iubitor, demonstrând spiritul milei pe care Iehova l-a manifestat din abundenţă faţă de toţi.

[13] Când ne uităm în jur în adunările martorilor lui Iehova de azi, vedem că printre cei mai mulţi se află un spirit minunat. Mai ales acolo unde fraţii se iubesc şi sunt buni unii cu ceilalţi, unde nu se plâng şi nu se ridiculizează şi nu se iau în râs, Iehova le-a dat multe binecuvântări. Oamenii cu bunăvoinţă care intră în adunarea creştină învaţă imediat să aibă o atitudine în care nu se plâng. „În sfârşit, fraţii mei, continuaţi să vă bucuraţi în Domnul … Noi deci, toţi cei maturi, să avem acest mod de gândire. Iar, dacă în vreo privinţă aveţi o altă părere, Dumnezeu vă va dezvălui modul de gândire potrivit. Fraţilor, deveniţi imitatorii mei în unitate şi uitaţi-vă bine la cei care umblă după exemplul pe care îl aveţi în noi." (Filip. 3:1, 15, 17, *NW*) Din moment ce fraţii vor urma exemplul bun, este foarte important pentru cei care sunt maturi şi care au responsabilitatea să supravegheze şi să arate exemplul potrivit, pentru a-i zidi pe fraţii lor fără a murmura.

[14] La fel ca şi în timpul lui Isus, există lucrare şi probleme, dificultăţi şi greutăţi care sunt comune tuturor celor care se străduiesc să urmeze calea de acţiune a serviciului creştin. Poate sunt lucruri despre care ne plângem, totuşi, trebuie să rezistăm acestei tentaţii cu toată puterea, căci de nu vom face aceasta, ni se va lua în cele din urmă singurul lucru care merită în viaţă, fericirea de a-L sluji pe Dumnezeu. Iehova vrea să fim diferiţi de restul lumii de care îşi separă poporul. Îi separă şi îi învaţă să trăiască precum o societate a Noii Lumi. Odată cu acea separare vine libertatea şi eliberarea de spiritul plângerii şi găsirii de vină. Organizaţia lui este formată din oameni ocupaţi, fericiţi, care se străduiesc din ce în ce mai mult să trăiască conform standardelor lumii sale noi. El nu va permite nimănui să aducă în aceasta vechile obiceiuri lumeşti de a murmura şi a se plânge. Dacă cineva se plânge, în curând îi face şi pe ceilalţi să înceapă. Şi aţi observat că cei care se plâng de obicei nu predică, sau predică prea puţin?

[15] În loc să ne plângem, să acceptăm voit responsabilităţile pe care ni le dă Iehova. Punându-ne încrederea în El, încercăm să obţinem mulţumirea, trăind şi slujind aşa cum vrea El să facem. „Faceţi toate lucrurile fără murmure şi fără contraziceri, ca să fiţi ireproşabili şi inocenţi, copii ai lui Dumnezeu fără pată în mijlocul unei generaţii strâmbe şi denaturate, în care străluciţi ca surse de lumină în lume, ţinând strâns cuvântul vieţii, ca să am motiv de exultare în ziua lui Cristos că n-am alergat în zadar, nici nu m-am ostenit în zadar. Şi, chiar dacă sunt turnat ca ofrandă de băutură peste jertfa şi serviciul public la care v-a condus credinţa,

Cuprins

sunt bucuros şi mă bucur cu voi toţi. Tot aşa, fiţi şi voi bucuroşi şi bucuraţi-vă cu mine!" (Filip. 2:14-18, *NW*) Astfel, avem satisfacţie completă ştiind că voinţa lui Iehova este făcută.

[16] Este adunarea voastră una dintre aceste asocieri binecuvântate de fraţi cu bucuria completă a lui Iehova? Câteodată fraţii din ţări democratice duc lipsa acesteia. Când le vizităm adunările pare să lipsească mult. În ciuda circumstanţelor mai bune, cu avantaje materiale şi o libertate mai mare de a predica, ceva pare să lipsească. Este clar că sunt prezenţi cei care caută vina şi bârfitorii, oamenii aceia care irită şi deranjează sunt mai mulţi. Sigur ne putem da seama că în aceste condiţii fraţii sunt jefuiţi de bucuria lor de a-L sluji pe Iehova. În cea mai mare parte, se face un progres mic de către vestitori către maturitate şi adunarea nu creşte. Aceste murmurări şi nemulţumiri nu îi sunt pe plac lui Iehova. Face ca bucuria să piară pentru toţi, deoarece ia bucuria de a trăi acum ca o persoană care laudă zilnic pe Iehova şi, dacă se persistă, aceasta va lua chiar viaţa.

[17] Nu aţi observat deseori că acolo unde persecuţia este mare, abundă un adevărat spirit al iubirii, armoniei şi fericirii? Ar putea fi obstacole înspăimântătoare în calea întâlnirilor şi a predicării cu regularitate, dar fraţii trec peste ele şi sunt fericiţi. Ei apreciază cu adevărat faptul că au fost eliberaţi din oprimare şi dintr-o lume veche rea. În ciuda persecuţiei, Iehova îi apără şi are grijă ca ei să fie hrăniţi spiritual. Deci acestor fraţi nu le este milă de ei înşişi. Datorită credincioşiei în menţinerea integrităţii ei ar putea primi pedeapsă mare la închisoare, dar ei nu consideră aceasta un motiv de disperare sau de murmurare. Din contră, ei recunosc cu atât mai mult binecuvântările şi favorurile pe care le-au primit, considerând toate acestea nemeritate şi menţinându-şi credinţa neclintită. Nu aleargă mereu să anunţe pe cineva ce greu le este sau să-şi povestească problemele şi să se plângă. Aceşti fraţi nu sunt deloc descurajaţi de aceste greutăţi. Lucrarea nu se opreşte şi nici nu este împiedicată, în ciuda problemelor dificile şi a persecuţiei. Vestea cea bună este predicată, oamenii cu bunăvoinţă o aud şi vin şi se asociază societăţii Lumii Noi a lui Iehova chiar şi în ţările totalitare.

[18] Iehova a revărsat asupra acestor martori care nu se plâng spiritul Său, ei au prosperat şi rezultatele au fost minunate. Ce lecţie bună ar trebui să fie aceasta pentru teritoriile unde există libertate într-o mai mare măsură – acest minunat spirit al iubirii şi unităţii arătat de fraţii noştri în situaţii mai puţin fericite! A lor este o dorinţă adevărată, nu doar să se ţină pe ei fericiţi închinându-se lui Iehova, ci şi să răspândească fericire şi bucurie altora. În predicarea lor îl imită pe Isus Cristos având un mesaj odihnitor care aduce mângâiere. Aduce bucurie tuturor să audă de experienţele lor şi de menţinerea integrităţii. – 1 Tes. 3:4-10.

[19] Nu există nici un motiv pentru care slujitorii lui Iehova de azi să fie trişti şi să se plângă. Îngrijirile Lui iubitoare, interesul Lui faţă de ei şi grija Sa continuă ar trebui să fie suficiente pentru a-i menţine fericiţi. Ar trebui să-i ajute să risipească spiritul plângerii şi să menţină un spirit de modestie şi smerenie, cu un devotament complet pentru organizaţia Lui Iehova. „Umiliţi-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca el să vă înalţe la timpul potrivit, aruncându-vă toate îngrijorările asupra lui, pentru că el se interesează de voi." (1 Pet. 5:6, 7,

Cuprins

NW). În schimb ar trebui să avem aceeaşi grijă pentru El, să nu devenim interesaţi doar de noi sau egoişti, astfel încât să considerăm că lucrurile ni se cuvin sau să simţim că Iehova sau organizaţia Sa ne datorează ceva. Evitaţi gândirea arogantă care crede că, dacă lucrurile nu sunt făcute cum considerăm noi că este mai bine, atunci nu veţi rămâne în societatea Noi Lumi. Iehova nu datorează nimănui nimic. „Prin această nemeritată bunătate, într-adevăr, ai fost salvat prin credinţă şi aceasta nu datorită ţie, ci este darul lui Dumnezeu." (Efes. 2:8, *NW*) Fiecare dintre noi a primit ceva valoros. Este adevărul care conduce spre viaţă şi spre serviciul nostru de laudă zilnică. Îi suntem cu toţi îndatoraţi lui Iehova pentru tot ce avem şi pentru tot ce sperăm să obţinem. Să nu fim ingraţi, să nu dispreţuim aceste daruri ca şi cum noi, oameni firavi, am fi aşteptat mai mult sau am fi putut să facem mai multe singuri. Şi mai presus de orice, să nu ne plângem, pentru că ştim că dacă ne plângem nu vom mai predica şi atunci vom deveni sigur nefericiţi.

[20] Gândindu-ne bine la aceste lucruri putem concluziona că menţinerea fericirii se poate face prin evitarea plângerilor, edificarea fraţilor noştri şi întărirea adunării. Pentru a trece peste toate problemele noastre trebuie doar să acceptăm instrucţiunile lui Iehova, să le îndeplinim cu o dispoziţie bucuroasă a minţii şi să evităm atitudinea de nemulţumire referitor la ceea ce avem de făcut. Iehova ne dă instrucţiunile de care avem nevoie pentru a prospera şi a fi fericiţi. Pentru binele nostru etern trebuie să Îi acordăm în mod voit ascultare, să respectăm instrucţiunile continuu şi să le urmăm.

[21] Privite corect, închinarea şi serviciul lui Iehova, chiar dacă sunt însoţite de încercări, poveri şi persecuţii, sunt o experienţă foarte fericită. Când ne uităm în jurul nostru la lumea de azi, noi care ne-am dedicat lui Iehova, putem aprecia prin comparaţie cât suntem de norocoşi. În mod cert, nu avem de ce să ne plângem. „Astfel, cei care suferă după voinţa lui Dumnezeu să-şi încredinţeze sufletul Creatorului fidel în timp ce fac binele." (1 Pet. 4:19, *NW*) Acesta este scopul Lui de a-i elibera pe lăudătorii Săi vii în dreapta lume nouă, când El va executa judecata împotriva tuturor celor care „nu respectă stăpânirea" vorbind abuziv împotriva lui Iehova şi a aranjamentului Său pentru noua lume. – Iuda 8, 9, 14-16, *NW*

[22] 'Lumea Diavolului' este plină de durere şi tristeţe şi este într-o stare deplorabilă, dar nu există nici un motiv pentru ca martorii lui Iehova să fie nefericiţi. În ciuda a toată presiunea care a fost adusă împotriva organizaţiei lui Iehova de către cei care se opun veştii bune, ne minunăm de prosperitatea şi creşterea ei. Vom rămâne fermi şi vom continua lucrarea de predicare, fiind curajoşi datorită asigurării pe care Iehova ne-a dat-o. „Fraţii mei, consideraţi ca o mare bucurie când treceţi prin diferite încercări, fiindcă ştiţi că încercarea credinţei voastre duce la perseverenţă. Fericit este omul care persevereză în încercare, pentru că, fiind aprobat, va primi coroana vieţii, pe care Iehova le-a promis-o celor ce-l iubesc." – Iac. 1:2, 3, 12, *NW*.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Deşi toată lumea doreşte fericire, de ce creştinii, mai presus decât toţi ceilalţi, au motive să privească partea frumoasă a lucrurilor?
2. Cum putem răspunde bunătăţii lui Iehova?
3. Cu ce atitudine îi vor mângâia martorii lui Iehova pe cei jefuiţi, dezbrăcaţi şi bătuţi spiritual?
4. (a) Ce profeţie din vechime a împlinit Isus? (b) Care este răsplata cuiva dacă dăruieşte din abundenţă şi cu dragă inimă?
5. Care era atitudinea mentală a lui Isus Cristos când predica şi ce a evitat el?
6,7. Cum trebuie să se comporte creştinii faţă de fraţii lor pentru a fi aproape?
8. Din partea cui necesită învinuire şi critică greşelile din adunare şi cine furnizează corectare?
9. Ce cale de acţiune trebuie să urmăm pentru a trăi în fericire şi pentru a ne vedea adunările prospere?
10. În ce moduri ne putem demonstra iubirea pentru fraţi, pentru întărirea lor şi pentru fericirea noastră?
11. De ce trebuie să exercităm iubire pentru a înlătura neînţelegerile?
12. (a) Spre ce lecţie dată de Dumnezeu să ne îndreptăm atenţia? (b) Care este calea potrivită de a corecta neînţelegerile şi de a rezolva problemele din adunare?
13. Ce spirit predomină în adunările martorilor lui Iehova şi de ce este aşa de important ca cei care sunt supraveghetori să fixeze un exemplu corect?
14. De ce Iehova nu va permite nimănui să introducă în organizaţia Lui obiceiul de a murmura şi a se plânge?
15. Ce alt avertisment este dat şi ce satisfacţie va rezulta din urmarea acestuia?
16. Ce lipseşte în unele adunări în care sunt prezenţi cei care găsesc vină şi bârfitori şi care este pericolul suplimentar?
17. Cum îi însoţeşte persecuţia pe fraţii noştri acolo unde ea este mare, ca în ţările totalitare?
18. Ce lecţie se află în experienţele martorilor lui Iehova, în aceste împrejurări, şi cu ce folos pentru alţii?
19. Ce trebuie să se ţină minte pentru a împrăştia spiritul de nemulţumire şi a păstra un spirit de smerenie?
20. Ce este necesar pentru creştini, pentru a păstra fericirea şi a prospera?
21. Cât de norocoşi suntem noi, cei care ne-am dedicat lui Iehova, când privim lucrurile în mod corect?
22. De ce ne bucurăm şi prindem curaj, în pofida presiunii împotriva organizaţiei lui Iehova?

O CĂUTARE DE 76 DE ANI

La o adunare a martorilor lui Iehova din Nottingham, Anglia, a fost prezent un frate în vârstă de 87 de ani din Ţara Galilor, care a povestit cum în urmă cu 76 de ani a început căutarea adevărului. Timp de mai bine de douăzeci de ani el a încercat religii diferite, dar fără a obţine nicio satisfacţie. În următorii cincizeci de

Cuprins

ani el nu a mai căutat deloc, dar a continuat să se roage pentru a primi ajutor. În urmă cu patru ani, la vârsta de 83 de ani, el a primit un exemplar al *Turnului de veghere,* iar după câteva luni a participat la o adunare în Cardiff. După puţin timp el a fost botezat şi continuă să fie activ chiar şi în ziua de azi, dedicând dublul mediei de ore din fiecare lună pentru serviciul pe teren.

ÎNTR-ADEVĂR CA DIN ALTĂ LUME, ÎN BAROTSELAND

De misionarii Turnului de Veghere din Rhodesia de Nord

Într-adevăr din altă lume a fost o recentă adunare a martorilor lui Iehova, desfăşurată în zona Mankoya a provinciei Barotse din Rhodesia de Nord, Africa Centrală. Cele 1 000 de persoane care au locuit în locuinţe temporare, pe durata adunării, cuprindeau cel mai mare sat din provincia Barotse. Ei nu au avut nici conducător, nici căpetenie a satului şi nici poliţişti care să menţină ordinea. Ei au trăit în pace şi pentru un scop ca şi reprezentanţi ai societăţii Noii Lumi a lui Iehova.

Pe lângă un administrator local european şi soţia sa, care se aflau la o distanţă de aproximativ zece mile, şi pe lângă o casă misionară izolată, cel mai apropiat centru european de locul unde s-a desfăşurat adunarea se afla la o distanţă de mai bine de 120 de mile, în oricare direcţie. Totuşi, adunările africane formate din cincizeci, şaizeci, respectiv şaptezeci de persoane au mers timp de o zi, două, trei, sau patru pentru a ajunge din casele lor în zona unde se desfăşura adunare. Mai bine de 500 de persoane au ajuns cu patru zile înainte de începerea adunării; datorită acestui fapt adunarea a început cu mai multe zile înainte de programul stabilit.

La început, 385 de colibe mici, curate, cu iarbă, au oferit loc pentru odihnă pentru toţi cei prezenţi la adunare. Fiecare dintre cele paisprezece adunări prezente au fost îndrumate la anumite colibe care erau împrăştiate de la centrul auditoriului ca şi spiţele unei roţi uriaşe. Menţinerea numeroaselor adunări împreună a necesitat o organizare excelentă, iar indivizii puteau fi localizaţi cu uşurinţă.

Tabăra s-a trezit la scurt timp după apariţia zorilor, şi la sunetul unei goarne au fost chemaţi toţi bărbaţii, femeile şi copiii pentru a se aduna în faţa platformei pentru a analiza textul din Scriptură din acea zi. Copiii erau încurajaţi să memoreze textele şi discuţiile, iar părinţii lor îi examinau apoi seara cu privire la subiectul discutat. Munca de construire pentru adunare a fost desemnată pentru oamenii capabili. Având locuri pentru 1 000 de persoane, au fost construite adăposturi pentru protecţie împotriva soarelui şi noi colibe pentru odihnă.

Pe măsură ce căldura din miezul zilei se apropia, munca de afară se încheia, iar oamenii se retrăgeau spre adăpost în colibele din iarbă, dar nu pentru a dormi sau pentru a pierde vremea. Au fost produse Biblii şi reviste *Turnul de veghere* în dialectul local, Silozi, şi erau citite şi studiate cu atenţie. Servii de adunare se

adunau pentru discuţii alături de slujitorul supraveghetor european pentru vizite. Era discutată lucrarea din adunarea lor. Câţi oameni au fost învăţaţi să citească şi să scrie? Câţi oameni au avansat la stagiul de a fi predicatori ai Noii Lumi pentru oamenii din satele învecinate? Ce aranjamente ar trebui să fie făcute pentru a pregăti oameni noi pentru lucrarea de predicare? S-ar putea ca problemele să difere de cele din alte ţinuturi, dar scopul era acelaşi – o organizaţie creştină curată, formată pentru lucrarea de educare din Biblie.

Curând apusul african de scurtă durată s-a aşezat asupra adunării. Participanţii la congres s-au retras pentru baia zilnică şi pentru masa de seară. Focurile de tabără luminau peste tot în întunericul care se aşeza rapid. Cântări de laudă pentru numele lui Iehova se auzeau din multe direcţii. Apoi, rapid, toţi erau adunaţi în auditoriul aproape finalizat pentru o sesiune de întrebări şi răspunsuri pe subiecte ale Bibliei. Ziua se încheia în jurul orei 9 p.m., cu recunoştinţă faţă de Iehova.

Slujitorul european pentru vizite a fost găsit dormind într-o colibă pe un pat presărat cu iarbă, fiind acoperit cu o plapumă din piele de animal, pentru a ieşi din lumea sa normală. Dar unitatea creştină din aceste zile dinainte de congres a oferit o licărire unică a spiritului vieţii din Noua Lume. Nu au existat jocuri de noroc, beţii sau dansuri senzuale, care reprezintă o caracteristică a lumii africanilor. Dar nu a existat nicio nemulţumire din cauza lipsei acestor lucruri. Hohote de râs se auzeau în toată tabăra. Un ritm fericit marca începutul cântărilor. La fel cum se întâmplă la toate adunările martorilor lui Iehova, feţele zâmbitoare erau peste tot.

Pregătirile erau finalizate, iar cele trei zile de adunare au urmat procedura obişnuită a seriilor din întreaga lume a adunărilor martorilor lui Iehova, desfăşurate anul trecut în peste 80 de districte. Discuţiile au conţinut îndemnuri pentru aceşti oameni care au ieşit din religiile păgâne ale Africii. Ei au încetat să urmeze obiceiurile non-creştine ale strămoşilor lor. Ei au respins superstiţia şi vrăjitoria şi tradiţiile africane ale poligamiei, şi au intrat în sistemul drept de lucruri al Lumii Noi. Şi aici intenţionează să rămână!

Într-adevăr a fost o adunare neobişnuită, şi a dovedit că şi în asemenea locuri izolate, cum este Africa Centrală, adevăraţii creştini au ieşit cu adevărat din această lume veche şi au intrat în cea nouă a lui Dumnezeu! – Ioan 17:16.

Care este semnificaţia textului din Marcu 9:49, 50 (*NW*): „Căci orice om trebuie să fie sărat cu foc. Sarea este bună, dar, dacă sarea îşi pierde tăria, cu ce o veţi drege? Să aveţi sare în voi înşivă şi să păstraţi pacea între voi”? – A. C., Statele Unite.

Cuprins

Legea mozaică cerea ca jertfele să fie presărate cu sare: „Orice ofrandă dintre ofrandele tale de cereale să fie presărată cu sare. Să nu laşi să lipsească sarea legământului Dumnezeului tău de pe ofranda ta de cereale. Orice ofrandă a ta să o prezinţi cu sare.” De ce? Deoarece sarea este un conservant şi previne putrefacţia. Înainte cu două versete era precizat faptul că oferirea vreunui lucru fermentat era interzisă. Sarea avea rolul de a evita fermentarea jertfei. Prevenind schimbarea care ar rezulta prin putrezire, sarea asigura permanenţa, şi era folosită în legătură cu un legământ, pentru a indica neschimbarea şi permanenţa acordului, pentru a arăta că părţile implicate în legământ vor fi stabile şi loiale termenilor acestuia, fără să le încalce: „Toate contribuţiile sfinte, pe care fiii lui Israel i le vor oferi lui Iehova, ţi le-am dat ţie, fiilor tăi şi fiicelor tale care sunt cu tine, ca parte prevăzută pentru tine pe timp indefinit. Acesta este un legământ al sării pe timp indefinit înaintea lui Iehova, pentru tine şi pentru urmaşii tăi împreună cu tine”. De asemenea, „Nu ar trebui să ştiţi că Iehova, Dumnezeul lui Israel, i-a dat domnia lui Israel lui David pentru totdeauna, lui şi copiilor săi printr-un legământ de sare?” Prin urmare, sarea simbolizează permanenţa şi incoruptibilitatea, şi a fost oferită alături de jertfele de cereale şi carne. – Lev. 2:13, 11; Num. 18:19, *NW;* 2 Cron. 13:5, *AS;* Ezec. 43:24.

În rândul oamenilor din vechime faptul de a mânca sare împreună reprezenta un semn al prieteniei, şi semnifica fidelitate şi loialitate eternă. Acest punct de vedere antic se reflectă în textul din Ezra 4:14 (*AT*): „Datorită faptului că mâncăm acum sarea palatului şi nu este bine ca noi să-l dezonorăm pe rege, prin urmare, am trimis şi l-am informat pe rege.” Cel care era sacrificat pe altarul lui Iehova era considerat ca fiind părtaş alături de Iehova; deci sarea folosită la jertfe indica părtăşia acesteia alături de El, fapt care simboliza loialitate eternă.

Dacă prietenia era viciată prin infidelitate sau prin comportament necurat, se spune că sarea simbolică îşi pierdea puterea: „Sarea, desigur, este foarte bună. Dar, dacă sarea îşi pierde tăria, cu ce va fi ea dreasă? Nu mai este de folos nici pentru pământ, nici pentru îngrăşământ. Oamenii o aruncă afară.” *Dicţionarul Westminster al Bibliei* precizează la pagina 525: „Sarea impură din Siria, când este expusă la ploaie sau la soare sau dacă este depozitată în case cu umezeală, îşi pierde gustul şi devine nefolositoare. Nu poate fi folosită ca alte deşeuri ca fertilizator, deoarece nu este bună de nimic.” Deoarece adevăraţii urmaşi ai lui Isus, prin exemplu şi prin predicare, ar putea influenţa prevenirea de la putrefacţie şi de la decădere morală, Isus i-a numit „sarea pământului.” El i-a numit de asemenea „lumina lumii.” La fel cum ei erau o lumină care dispersa întunericul care a cuprins lumea, la fel erau şi sarea capabilă să apere pământul de corupţie. Dar dacă îşi pierdeau forţa spirituală, ei nu mai erau buni de nimic şi erau alungaţi: „Dar, dacă sarea îşi pierde tăria, cum îi va fi redată puterea de a săra? Nu mai este bună de nimic, decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni.” – Luca 14:34, 35; Mat. 5:13, 14, *NW.*

După ce am stabilit că sarea este un simbol al purităţii şi al incoruptibilităţii, al permanenţei şi al stabilităţii şi loialităţii, ne vom îndrepta atenţia asupra textului citat în întrebare. „Toţi trebuie să fie săraţi cu foc.” Din

Cuprins

cauza credinţei lor eronate într-un iad de chin şi din cauza versetelor precedente, mulţi comentatori ai Bibliei spun că acest lucru înseamnă că cei răi sunt menţinuţi permanent în flăcările iadului, deşi în acelaşi timp conştientizează dificultăţile unui asemenea punct de vedere. Să fixăm contextul. Isus le vorbeşte, nu celor răi, nu publicului, ci discipolilor Săi în particular: „Dacă mâna ta te face să te poticneşti, taie-o. Este mai bine pentru tine să intri în viaţă ciung decât să ai două mâini şi să te duci în Gheenă, în focul care nu poate fi stins. Dacă piciorul tău te face să te poticneşti, taie-l. Este mai bine pentru tine să intri în viaţă şchiop decât să ai două picioare şi să fii aruncat în Gheenă. Dacă ochiul tău te face să te poticneşti, scoate-l şi aruncă-l. Este mai bine pentru tine să intri în împărăţia lui Dumnezeu cu un singur ochi decât să ai doi ochi şi să fii aruncat în Gheenă, unde viermii nu mor şi focul nu se stinge. Căci orice om trebuie să fie sărat cu foc. Sarea este bună, dar, dacă sarea îşi pierde tăria, cu ce o veţi drege? Să aveţi sare în voi înşivă şi să păstraţi pacea între voi.” – Marcu 9:43-50, *NW*.

În mod evident, aceasta este o vorbire la modul figurat, care nu trebuie aplicată literal. Cine va fi atât de absurd încât să spună că Isus a vrut să spună că urmaşii lui să îşi taie mâinile sau picioarele sau să-şi scoată ochii? Nicio persoană care crede în focul iadului nu aplică acest lucru literal, să îşi taie mâna când face un lucru rău sau un picior când şchiopătează, sau să-şi scoată un ochi dacă priveşte poftind. Ştim că sarea are o semnificaţie simbolică. Pentru a fi consecvenţi, şi focul trebuie să fie la fel. Prin acest limbaj figurat Isus spunea că dacă un lucru la fel de drag ca şi o mână, un picior sau un ochi s-ar opune serviciului credincios, ar trebui să ne eliberăm de acel lucru! Este mai bine să fii fără acel lucru drag şi să fi pur, credincios, şi ferm faţă de Iehova şi să intri în împărăţia cerului, decât să te agăţi de persoana, posesia sau practica dragă şi să fi distrus, fapt simbolizat de Gheena, valea din afara Ierusalimului unde gunoiul şi chiar şi trupurile criminalilor considerate nevrednice pentru înviere erau aruncate pentru a fi mistuite de focurile care ardeau acolo zi şi noapte, sau pentru a fi descompuse de către viermi dacă flăcările nu ajungeau la ele. Focul simbolizează distrugerea veşnică.

Focul cu care trebuie să fie săraţi urmaşii lui Isus este un foc care distruge, purifică. Despre aplicarea sa se vorbeşte ca despre o sărare care va arăta că va avea ca rezultat păstrarea, purificarea, permanenţa şi rezistenţa loială. Adevărul este un lucru greu de acceptat. Asemenea unui foc, el consumă idei pe care le-am preţuit cândva, dar care în realitate sunt false. Suntem purificaţi dacă ne eliberăm minţile de acele idei, şi suntem păstraţi dacă oprim greşelile pe care poate le-am făcut din cauza neînţelegerii. Fiind stabilizaţi prin adevăr şi neavând niciun amestec cu minciuna, putem să ne menţinem permanenţa, loialitatea şi puritatea. Focul care sărează al adevărului ne păstrează departe de corupţia minciunilor şi de fărădelegi şi ne eliberează de mânia distrugătoare a lui Iehova. Există numeroase Scripturi care arată faptul conform căruia Cuvântul lui Iehova este asemănător focului, care purifică prin arderea falsităţii şi lasă să fie predicat un mesaj purificat al adevărului, că putem fi salvaţi, păstraţi şi stabiliţi permanent prin focul său dacă îl lăsăm să ne ardă lucrările eronate din viaţă care ne-ar corupe şi ar conduce la distrugerea noastră. – Isa. 6:5-7; Ier. 23:29; Mal. 3:1-3; 1 Cor. 3:10-15.

Cuprins

Urmaşii lui Isus sunt, de asemenea, săraţi cu focul persecutării. Acesta le testează şi le purifică loialitatea. Află dacă ei sunt dispuşi să renunţe la lucruri la fel de dragi ca şi o mână, un picior sau un ochi, sau nu. Necazul s-ar putea să ne ceară să alegem să fim de partea unei persoane iubite sau de partea lui Iehova, să alegem între lucruri materiale şi Iehova, sau să ne agăţăm de o practică rea sau să renunţăm la ea. Dacă trecem prin acest foc cu credinţă, făcând alegerea corectă, acest lucru va fi pentru noi ca sarea prin aceea că ne va stabili în loialitate şi ne va păstra şi va arăta incoruptibilitatea noastră. Apostolul Petru face referire la necaz ca la „focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră", care va arăta „calitatea încercată a credinţei voastre," fiind „găsită drept motiv de laudă, glorie şi onoare la revelarea lui Isus Cristos." Apostolul Pavel arată că necazul, la fel ca şi sarea, produce stabilitate şi permanenţă: „Să exultăm chiar dacă suntem în necazuri, fiindcă ştim că necazul aduce perseverenţă." Este o încercare grea care îi stabileşte pe cei care rezistă credincios într-o glorie veşnică: „Căci, chiar dacă necazul este de-o clipă şi uşor, el produce pentru noi o glorie care devine tot mai mare şi este veşnică." Prin urmare, cât de potrivit este ca focul adevărului şi al persecutării să fie asemănat unei presărări cu sare care purifică şi menţine permanent şi care simbolizează loialitate şi stabilitate! – 1 Pet. 4:12; 1:6, 7; Rom. 5:3; 2 Cor. 4:17, *NW*.

Următoarele cuvinte ale textului din întrebare se referă la sarea care îşi pierde tăria, cuvinte care deja au fost explicate. Apoi se precizează: „Aveţi sare în voi, şi menţineţi pacea între voi." Cu alte cuvinte, asiguraţi-vă să păstraţi în interiorul vostru lucrurile pe care sarea le simbolizează, şi anume: puritatea, integritatea, stabilitatea, loialitatea, siguranţa şi incoruptibilitatea. Şi se potriveşte aici să menţionăm menţinerea „păcii între voi," din moment ce faptul de a mânca sare alături de o altă persoană însemna prietenie şi loialitate veşnice.

Un ultim text care foloseşte sarea cu o anumită semnificaţie este cel din Coloseni 4:6 (*NW*): „Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să-i răspundeţi fiecăruia." Creştinii nu oferă jertfe de cereale sau carne lui Iehova, cum a făcut naţiunea Israel, ci ei oferă o jertfă de laudă prin cuvintele buzelor lor, iar acestea sunt asemănate cu taurii sau fructele. (Osea 14:2, *AS;* Evrei 13:15) Şi, din moment ce jertfele materiale ale lui Israel trebuiau să fie însoţite de sare, la fel şi cuvintele creştinului, taurii simbolici ai buzelor sale, trebuie să fie presărate cu sare. Acest lucru înseamnă că vorbirea trebuie să fie pură în adevăr, să aibă un efect de conservare şi asupra vorbitorului şi asupra ascultătorului, şi să fie loială şi credincioasă lui Iehova. De asemenea, cuvintele vor fi apetisante pentru iubitorii de dreptate. Sarea este un condiment apetisant şi în mâncarea omului şi în cea a animalului: „Este mâncat fără sare un lucru care nu are gust?" „Boii şi măgarii tineri care ară pământul se vor hrăni cu nutreţ sărat." (Iov 6:6; Isa. 30:24, *AT*). Prin urmare, jertfele din cuvinte ale creştinilor trebuie să fie sărate cu sare spirituală, nu să fie fără gust, nesărate sau corupte, ci să fie apetisante şi cu putere de conservare.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Aprilie 1955 Nr. 7

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

COMPORTAMENTUL TEOCRATIC ÎN CERCUL FAMILIEI - Pag.229

VĂ RUGAŢI PENTRU PACE ÎN LUME? - Pag.239

ZIUA DE JUDECATĂ – DOAR O GLUMĂ? - Pag.240

AVRAAM ŞI HETIŢII - Pag.246

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA A 7-A - Pag.249

PREDICAREA CU SCOPUL UNEI MĂRTURII - Pag.253

TACT TEOCRATIC ÎN FAMILII ÎMPĂRŢITE - Pag.255

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.261

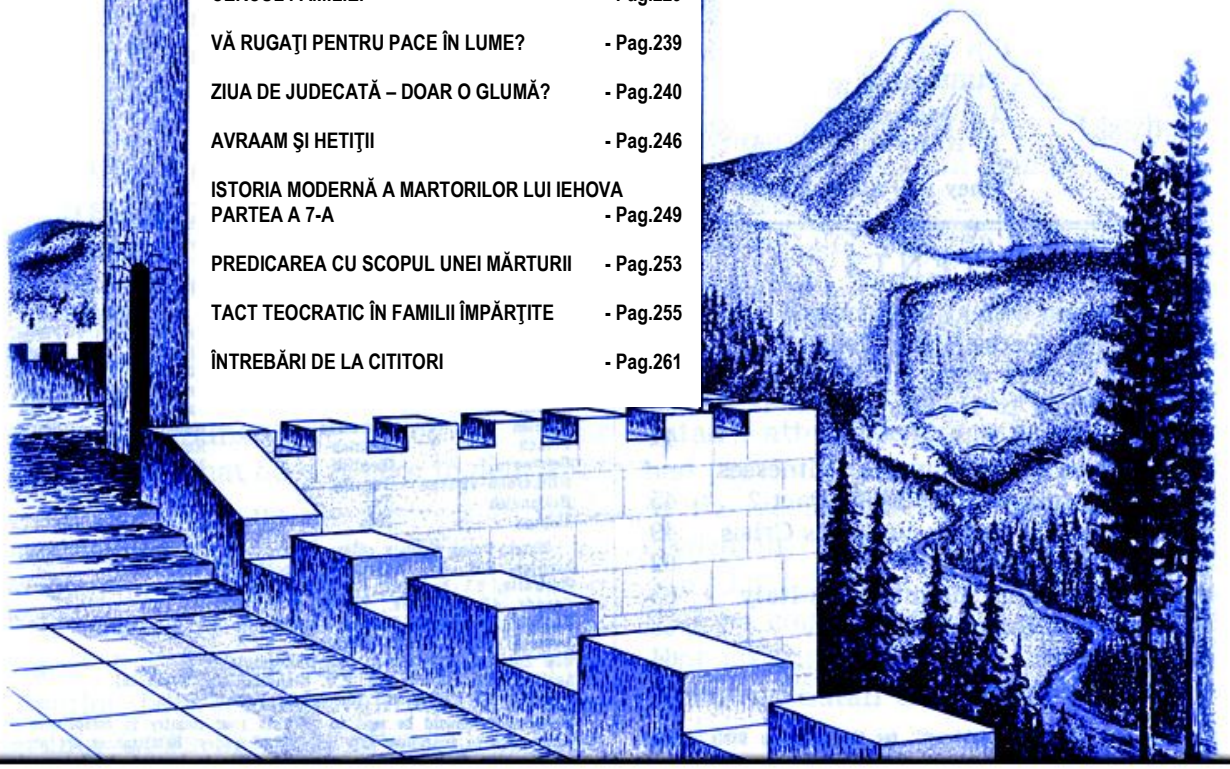

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

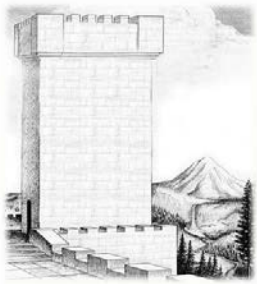

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Aprilie 1955 Nr 7

COMPORTAMENTUL TEOCRATIC ÎN CERCUL FAMILIEI

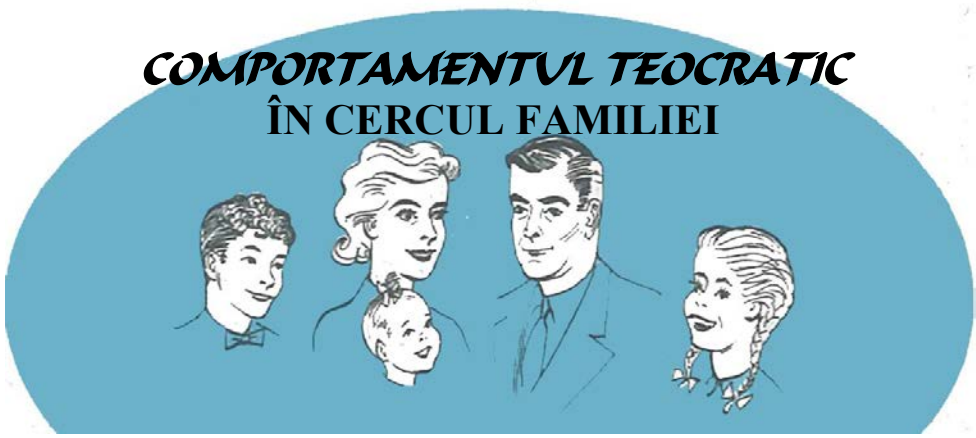

„Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, cum se cuvine în Domnul! Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile şi nu vă mâniaţi peste măsură pe ele! Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate, căci lucrul acesta îi este plăcut Domnului. Taţilor, nu-i exasperaţi pe copiii voştri, ca să nu se descurajeze!." — Col. 3:18-21, NW.

IEHOVA Dumnezeu este Iniţiatorul cercului familial. El a făcut pământul, l-a făcut pe om să-l locuiască, a văzut că nu era bine ca omul să fie singur, a creat femeia ca tovarăşă a lui, le-a dat puterea să-şi reproducă specia şi le-a dat mandatul de procreare ca să se înmulţească şi să umple pământul. A fost voinţa lui Iehova ca Adam să fie un bărbat de familie, să aibă o soţie şi copii şi să păstreze cercul familial nedezbinat de certuri şi conflicte. Pentru a menţine unitatea şi armonia între membrii familiei, bărbatului i-a fost încredinţată conducerea, dar, ca un cap de familie, Adam s-a dovedit a fi un eşec sumbru. Eva a ignorat autoritatea sa, dar el nu a reparat înşelăciunea ei. Ea s-a dus în păcat şi Adam a urmat-o. Deşi a aruncat vina pe soţia lui pentru greşeala lui, povara vinovăţiei apasă greu pe umerii lui. El nu a fost la înălţimea situaţiei în calitate de cap de familie. Soţia lui nu a fost supusă. Primul său fiu a devenit un criminal. El a permis ca cercul familial să fie dezbinat de răzvrătire, de păcat, de acuzaţii, de moarte.

[2] Până în zilele noastre cercurile familiale sunt încă sfărâmate, în acelaşi fel şi din aceleaşi motive. Atât bărbaţii cât şi femeile s-au depărtat de comportamentul prescris de Iehova pentru conducerea familiei, atât soţii cât şi soţiile au renunţat la responsabilităţile şi obligaţiile lor. Soţii abuză de faptul că sunt capul familiei, soţiile se revoltă împotriva lor, iar copiii îl ignoră pentru a se deda la o delincvenţă fără precedent. Deşi numărul consilierilor maritali este în creştere, numărul

Cuprins

problemelor şi delincvenţelor familiale şi a divorţurilor cresc mult mai repede. Respingând sfatul teocratic al lui Iehova, familiile au semănat după înţelepciunea omenească şi culeg nebunia ei. Lumea se simte înţeleaptă în orgoliul propriu, dar roadele sale nu strigă oare nebunia înţelepciunii ei? Singurul remediu este de a aduce comportamentul teocratic în cercul familiei.

[3] Pentru a vedea în perspectivă potrivită îndatoririle şi obligaţiile existente între membrii familiei, luaţi în considerare unele modele nobile. În primul rând, Iehova Dumnezeu foloseşte simbolul căsătoriei pentru a arăta relaţia strânsă dintre el şi organizaţia sa universală, vorbind despre sine ca Soţul organizaţiei sale asemenea unei femei. Din nou, simbolul căsătoriei este folosit pentru a ilustra legătura strânsă dintre Cristos şi biserica sa, vorbindu-se despre el ca Mire şi despre biserică precum mireasa lui, iar căsătoria fiind consumată în cer. (Isa. 54:5; 2 Cor. 11:2; Apoc. 19:7). Vă veţi aminti că în Eden s-a spus că bărbatul şi femeia sunt „o singură carne", şi acelaşi lucru se spune şi despre partenerii umani de căsătorie astăzi. În mod similar, există o unitate între Iehova şi principalul din organizaţia universală, Isus Cristos. De asemenea, Cristos şi mireasa lui, biserica, sunt menţionaţi ca fiind una. Cu toate acestea, Biblia arată clar că Iehova şi Cristos nu sunt una în nici o trinitate păgână misterioasă. Nici Cristos şi clasa bisericii nu sunt literalmente una; aşa cum şi soţul şi soţia, două persoane, nu devin literal una. În niciunul dintre aceste cazuri nu este o unitate literală organică, ci în toate dintre acestea unitatea este ţinta, scopul, obiectivul, dorinţa şi direcţia efortului. – Mat. 19:4-6; Ioan 14:10; 19:4-6; 17:21-23.

[4] În cazul în care două sau mai multe persoane sunt unite într-o străduanie comună trebuie să existe organizare, un fel de conducere, pentru a da o direcţie inteligentă energiilor celor uniţi. În afacerile umane doi conducători pot fi mai buni decât unul când vine vorba de strângerea ideilor sau luarea în considerare a direcţiilor de acţiune posibile, dar când vine vorba de a lua o decizie definitivă un conducător trebuie să fie împuternicit să decidă pentru ambii. O uniune fără căpetenie ar fi lipsită de forţa îndrumătoare potrivită, în timp ce o uniune fantastică cu două căpetenii ar produce ceartă şi o eventuală dezbinare. Să înfruntăm cu toţii acest fapt: toată lumea are un conducător, cu excepţia lui Iehova, care este Capul tuturor. Citim la 1 Corinteni 11:3 (*NW*): „Dar vreau să ştiţi aceasta: capul oricărui bărbat este Cristos, capul femeii este bărbatul şi capul lui Cristos este Dumnezeu." Acest aranjament nu a fost făcut de nici o creatură, ci este legea Creatorului universului. Conformarea cu ea înseamnă ascultare de Iehova; respingerea acesteia înseamnă răzvrătire împotriva lui. Femeile teocratice şi copiii teocratici vor recunoaşte că bărbatul este capul familiei.

ÎNDATORIRI EXIGENTE ALE SOŢILOR

[5] În unele ţări în care există o puternică tendinţă a multor femei de a încerca să împartă sau să preia conducerea familiei, au fost aduse obiecţii puternice împotriva cerinţei divine a conducerii bărbatului şi a supunerii femeii. Acest lucru este privit ca fiind discriminatoriu faţă de femei, opresiv şi prea dificil, o povară prea grea de suportat. Cu toate acestea, o reflectare atentă asupra acestui lucru va

Cuprins

dezvălui că soţul este cel care trebuie să suporte povara cea mai grea, cea mai grea responsabilitate la înălţimea căreia trebuie să fie. El trebuie să se străduiască pentru a copia exemplul perfect al lui Iehova Dumnezeu, Capul şi Soţul organizaţiei universale. Iehova nu a creat doar toate lucrurile, ci, ulterior, a stabilit legile şi regulile de acţiune pentru îndrumarea lor şi a furnizat necesităţile pentru continuitatea lor. Chiar şi în căile şi actele proprii, Iehova urmează consecvent principii corecte şi îşi desfăşoară conducerea cu o manifestare neasemuită de dreptate, înţelepciune, răbdare, milă, compasiune şi, mai presus de toate, dragoste. Încurajator pentru noi, cei de pe pământ, „el ştie structura noastră; el îşi aduce aminte că suntem doar ţărână.” – Ps. 103:14, *AT*.

[6] Nu numai în remarcabila conducere a lui Iehova asupra organizaţiei sale universale, ci, de asemenea, în conducerea lui Cristos asupra clasei bisericii, soţul uman are un exemplu măreţ spre care să ţintească. Nu s-a folosit Isus pe el însuşi să lucreze în interesul membrilor trupului, învăţând şi predicând, furnizând hrană spirituală, care este mult mai vitală decât pâinea literală? Răbdarea lui şi îndelunga lui răbdare nu au fost exemplare, relaţiile lui cu discipolii lui pământeşti nu au fost milostive, permisiunile lui pentru slăbiciunile lor de carne nu au fost compătimitoare? Nu a îndurat persecuţie şi durere chinuitoare în menţinerea integrităţii faţă de Iehova, devenind astfel un model demn de urmat pentru urmaşii lui? Şi în final nu a mers până la limită şi şi-a dat viaţa pentru mireasa şi soţia lui, clasa bisericii? Desigur, conducerea lui Cristos peste biserica lui demonstrează minunat îngrijire precaută, preocupare blândă, înţelegere înţeleaptă, iertare continuă, grijă protectoare şi dragostea care şi-au găsit punctul culminant în jertfirea propriei vieţi – şi o iubire mai mare decât aceea nu o poate avea nici un om! – Ioan 5:13.

[7] Soţii umani să se uite la aceste modele divine şi exemple cereşti de conducere, stabilindu-şi obiectivele pe ei şi ţintind spre un astfel de comportament teocratic perfect pentru cercurile familiale proprii. Soţul trebuie să furnizeze alimente, îmbrăcăminte şi adăpost pentru soţia sa. Dar obligaţiile sale merg mult mai departe decât îndeplinirea acestor nevoi fizice de bază. Omul face aceasta pentru familia sa. Acesta trebuie să se îngrijească de fericirea ei mentală şi să ia în considerare bunăstarea ei spirituală, arătând o dragoste pentru ea la fel de mare ca cea pe care o poartă pentru el însuşi. Soţii nu ar trebui să fie orbi faţă de caracterul emoţional şi vicisitudinile soţiilor lor, ci ar trebui să „continuaţi să locuiţi cu ele potrivit cunoştinţei, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin.” (1 Pet. 3:7, *NW*) El trebuie să dea direcţia potrivită pentru eforturile lor unite prin luarea unor decizii înţelepte, să-şi asume responsabilităţile pentru luarea acestor decizii şi să facă faţă oricărei consecinţe care ar putea urma acestora. Soţii trebuie să se străduiască să urmeze consecvent principiile corecte, să exercite răbdare şi îndelungă răbdare, să practice mila şi iertarea, să arate consideraţie şi înţelegere, şi, mai presus de toate, să păstreze vie şi activă o iubire modelată după cea arătată de Iehova organizaţiei sale universale şi cea arătată de Cristos organizaţiei sale a bisericii creştine. A fi la înălţimea unor astfel de cerinţe importante este cu

Cuprins

siguranţă mult mai dificil decât să fi supus unei conduceri atât de integre, nu-i aşa? Ce femeie raţională s-ar putea opune să se supună unei astfel de conduceri?

MODELE PENTRU SUPUNEREA SOŢIILOR

[8] Auzim pe unele dintre cititoarele noastre care afirmă că s-ar supune cu dragă inimă unei astfel de conduceri, dar unde s-ar putea găsi un asemenea bărbat care să o administreze? Foarte adevărat, nici un bărbat nu se ridică perfect la înălţimea acestor standarde înalte. Dar înainte ca soţiile să folosească acest lucru ca pretext pentru refuzul de a fi supuse, să le lăsăm să se gândească dacă îndeplinesc impecabil rolul pe care Iehova l-a atribuit lor. Aşa cum Iehova îşi aduce aminte, aşa ar trebui să îşi aducă aminte şi partenerii de căsătorie, că oamenii sunt făcuţi din ţărână şi slăbiciunile trebuie să fie luate în considerare cu indulgenţă. Înainte de a arunca cu ură vina pe celălalt, fiecare partener de căsătorie ar trebui să cântărească cuvintele lui Isus: „Nu mai judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi, căci cu judecata cu care judecaţi veţi fi judecaţi şi cu măsura cu care măsuraţi vi se va măsura. De ce te uiţi la paiul din ochiul fratelui tău şi nu iei seama la bârna din ochiul tău? Sau cum poţi să-i zici fratelui tău: Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău, când iată că în ochiul tău este o bârnă? Ipocritule! Scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea clar să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.” – Mat. 7:1-5, *NW*.

[9] Capului organizaţiei universale a lui Iehova nu i se pare exasperant să fie supus marelui Soţ şi Cap al acestei organizaţii. Lui Isus Cristos îi face plăcere să înfăptuiască voinţa lui Iehova, iar la un moment dat a declarat că a face lucrarea lui Dumnezeu reprezintă hrană vitală pentru existenţa lui. (Ps. 40:8; Evrei 10:7; Ioan 4:34). Datorită ataşamentului şi devotamentului său faţă de Iehova El a îndurat persecuţia şi moartea, dovedindu-şi integritatea faţă de Dumnezeu şi contribuind din greu la justificarea Cuvântului şi numelui Său. A fost o manifestare minunată a supunerii complete a lui Isus faţă de conducerea lui Iehova, si datorită acestei supuneri Isus a găsit o mare bucurie în această ascultare. Nu a fost în nici un moment o corvoadă pentru el. Şi niciodată nu a căutat să se folosească de conducerea dată de Iehova sau să încerce să o împartă, ca şi cum ar fi egal cu Iehova: „Păstraţi în voi acest mod de gândire care era şi în Cristos Isus, cel care, deşi avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om, s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură”. – Filip. 2:5-8, *NW*.

[10] Soţiile creştine ar trebui să păstreze această atitudine mentală a lui Cristos, şi nu acea atitudine a multor soţii lumeşti care fac gălăgie pentru egalitatea de şanse dintre ele şi soţii lor şi deseori chiar pentru dominarea soţilor lor. Soţiile care sunt cu adevărat creştine nu vor lua în consideraţie, nici măcar în mod neteocratic, varianta de a-şi asuma o parte din conducere sau conducerea totală a familiei, care este divin atribuită soţilor lor. Ele se vor supune aranjamentului marital, realizând că aşa a fost ordinat, nu de către vreun om, ci de către Iehova însuşi. A te răscula împotriva aranjamentului înseamnă a te răscula, nu împotriva

Cuprins

unui om, ci împotriva lui Iehova însuşi. Amintiţi-vă că heruvimul ocrotitor din Eden a fost cel care a fost încăpăţânat şi s-a simţit constrâns şi oprimat de către conducerea lui Iehova şi, în consecinţă, s-a răsculat şi a devenit infam precum Satan Diavolul. Soţiile care nu sunt supuse soţilor lor îl imită pe Satan şi nu pe Cristos.

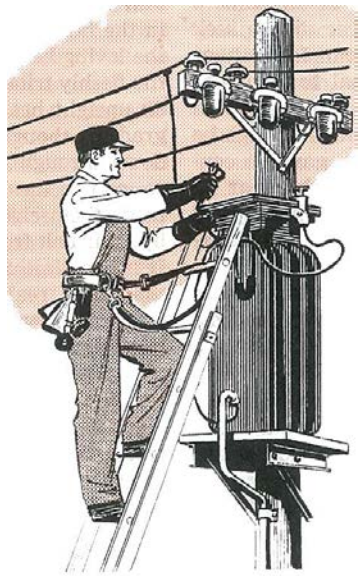

[11] Din nou, soţiile pot găsi un exemplu în supunerea clasei bisericii faţă de Capul ei, Isus Cristos. Membrii miresei lui Cristos au pus deoparte propria lor voinţă ca să calce pe urmele lui Isus, să coopereze cu el în lucrarea pe care el o face. Ei şi-au asumat obligaţia de a predica în armonie cu voinţa Lui, şi aceasta a adus asupra lor, într-o oarecare măsură, persecuţie şi suferinţă în carne. Dar bucuria de a servi sub conducerea iubitoare a lui Cristos depăşeşte cu mult suferinţele în carne. Supunerea faţă de o astfel de conducere integră nu este nici dificilă, nici înjositoare, cu toate că cei impetuoşi şi aroganţi au considerat astfel de-a lungul veacurilor, şi în aceste zile din urmă aceştia au devenit clasa „servului rău”, din cauza refuzului lor faţă de conducerea lui Cristos. Cea care găseşte bucuria reală prin supunere faţă de Cristos este clasa „servului credincios şi înţelept”. Şi atunci când acest „serv rău” se depărtează de conducerea lui Cristos, va câştiga oare libertatea care emană o mare fericire? Nu, pentru că el se află în afara aranjamentului lui Iehova, în compania ipocriţilor, şi „acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.” (Mat. 24:45-51, *NW*). Soţiile creştine care nu se supun soţilor lor îl imită pe „servul rău” şi nu pe „servul credincios şi înţelept”, iar refuzul lor faţă aranjamentul lui Iehova ca să accepte cu bucurie o libertate falsă nu le va aduce adevărata fericire şi mulţumire, ci frustrări emoţionale şi vinovăţe spirituală.

SFATUL PRACTIC PENTRU SOŢ ŞI SOŢIE

[12] Isus a spus: „Tot aşa, orice pom bun dă roade bune, dar orice pom rău dă roade rele; pomul bun nu poate da roade rele, nici pomul rău nu poate da roade bune.”Acelaşi lucru se aplică şi la a da sfaturi. Urmând un sfat bun vom avea rezultate bune, în timp ce un sfat rău duce la un sfârşit rău. Impulsul actual al multora este de a respinge sfatul Bibliei ca fiind nepractic şi a cere ajutorul autorităţilor moderne pentru un sfat marital, dar potopul divorţului şi al delincvenţei este rezultatul nepractic care dovedeşte faptul că sfatul modern este extrem de nepractic. În contrast, când Biblia era la loc de cinste şi sfaturile acesteia erau urmate, divorţurile erau mai puţine şi delincvenţa era redusă. Aşa că cei ce aruncă acuze asupra faptului că sfaturile Bibliei n-ar fi practice sunt contrazişi de către fapte concrete!” – Mat. 7:17, 18, *NW*.

[13] Biblia prezintă relaţia care trebuie obţinută între soţ şi soţie: „Soţiile să le fie supuse soţilor lor ca Domnului. Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile, aşa cum

Cuprins

şi Cristos a iubit adunarea şi s-a dat pe sine pentru ea. Cine îşi iubeşte soţia se iubeşte pe sine, fiindcă nimeni nu şi-a urât vreodată carnea, ci o hrăneşte şi o îngrijeşte cu drag, cum face şi Cristos cu adunarea, pentru că suntem mădulare ale corpului său. 'De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor deveni o singură carne'. De asemenea, fiecare dintre voi să-şi iuească soţia ca pe sine însuşi, iar soţia, la rândul ei, să aibă respect profund faţă de soţul ei." – Efes. 5:22, 25, 28-31, 33, *NW*.

[14] Un soţ trebuie să se ridice la calitatea de cap, dacă doreşte să primească un respect profund din partea soţiei sale. Insistenţa asupra prerogativelor sale de cap în timp ce eşuează să se ridice la înălţimea aşteptărilor îl va face să pară un şef pompos numai cu numele. Exercitarea conducerii implică mai mult decât a prelua conducerea şi a avea ultimul cuvânt; necesită cunoştinţă sănătoasă, o bună pricepere şi un autocontrol care este calm, răbdător şi rezonabil atunci când se confruntă cu situaţii dificile. Este greu pentru o soţie creştină să respecte un soţ care este indiferent sau neglijent faţă de responsabilităţile familiale sau faţă de privilegiile de slujire, care mănâncă cu lăcomie sau care bea prea nestingherit băuturi alcoolice, care este necugetat sau grosolan sau obscen în vorbire sau care îi arată puţină consideraţie sau acordă puţină atenţie soţiei sale, în timp ce este extrem de sociabil cu alte femei. Dacă soţul este superficial el poate aştepta mult până ca respectul soţiei sale să fie profund. Ea ar putea să se supună din motive morale, fizice, economice sau teocratice, dar va fi mult mai uşor pentru ea, şi mult mai satisfăcător pentru soţ, dacă o va face din dragostea şi din respectul profund pentru el, datorită căii lui de acţiune demne.

[15] Pe de altă parte, este extrem de dificil pentru un bărbat să iubească, să preţuiască şi să protejeze cu adevărat o femeie care nu este supusă, pentru că prin independenţa ei, ea proclamă că nu are nevoie de el. Ea îl fură, îl jefuieşte din poziţia care i se cuvine. Cum poate să iubească el o astfel de femeie precum propria-i carne, atunci când ea nu este una cu el, ci este dezbinată împotriva lui, concurând cu el în loc să coopereze cu el? De ce ar trebui el să se istovească pentru a furniza abundenţă unui concurent incapabil să aprecieze? El îşi poate pierde orice stimul şi iniţiativă şi s-o lase pe ea de capul ei, pentru a evita cearta, dar din dorinţa de a câştiga gospodăria ea va pierde dragostea lui. Şi amândoi ar pierde aprobarea lui Iehova, femeia pentru uzurparea poziţiei bărbatului şi bărbatul pentru că a lăsat-o să facă acest lucru. Dacă un soţ permite soţiei sale să preia conducerea ea va pierde respectul profund pentru el şi el îşi va pierde respectul de sine, şi această pierdere va face ca dragostea lui pentru ea să dea frâu liber resentimentelor. După toate acestea, sporovăiala modernă despre egalitate piere, însă rămâne faptul că, numai în casele în care soţul este un cap corespunzător, există mulţumire şi bucurie profundă. Dacă femeia conduce casa ea o va ruina, atât în faţa bărbatului cât şi a lui Dumnezeu.

[16] Acest lucru înseamnă, oare, că ea nu va avea nici un cuvânt de spus în chestiunile familiei? Nu, pentru că aceasta nu este poziţia Bibliei. Poziţia femeii este „de a gestiona gospodăria". Atâta vreme cât ea face acest lucru cum se cuvine, soţul ar trebui să fie încântat să o lase să-şi utilizeze propria iniţiativă în acest sens.

Cuprins

Multe soţii administrează apreciabil finanţele familiei, fondurile, cheltuind cu înţelepciune pentru binele tuturor, şi economisind pentru nevoile viitoare. Gestionarea gospodăriei include, de asemenea, şi decorarea casei, făcând cumpărături pentru a o înfrumuseţa şi pentru a o echipa pentru o funcţionare eficientă. Gospodăria include şi pe cei care alcătuiesc membrii familiei, şi soţia pricepută exercită o mare forţă pentru bine asupra tuturor membrilor, având grijă ca aceştia să fie bine hrăniţi şi îmbrăcaţi adecvat, şi să aibă o casă curată şi plăcută în care să locuiască. Ea este mult mai mult decât o bucătăreasă sau o menajeră, pentru că în poziţia ei de conducere ea trebuie să fie o bună femeie de afaceri, având grijă de interesele soţului şi copiilor ei. În cele din urmă, ea are o influenţă importantă asupra dezvoltării copiilor, fiind cu ei mult mai mult în primii ani, anii de formare. Ea îi poate îndruma în direcţia cea bună, învăţându-i obiceiuri şi principii bune şi, mai presus de orice, adevărurile lui Iehova. A forma o viaţă tânără, a porni de la un început bun, este una dintre cele mai grele responsabilităţi şi cea mai mare bucurie. Aşa cum este greu pentru un soţ să se ridice la înălţimea cerinţelor conducerii, tot aşa nu este uşor pentru o soţie să facă faţă provocărilor de a gestiona gospodăria. Atunci când ea îşi face treaba bine, este o laudă a familiei sale în comunitate, şi bărbatul care o are este binecuvântat de Iehova. – 1 Tim. 5:14, *NW*; Prov. 18:22, 19:14, 31:10-31.

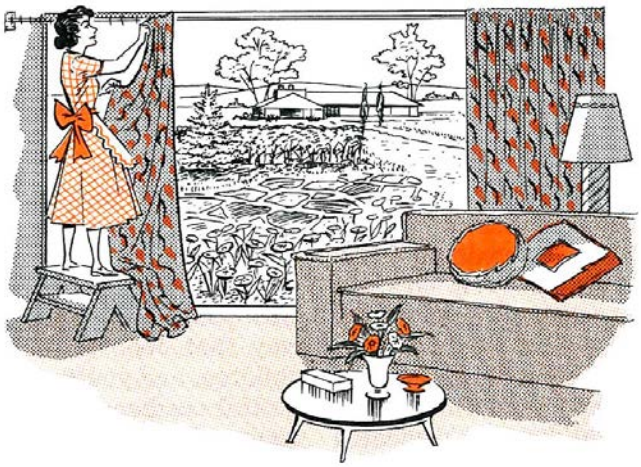

[17] Atât soţul cât şi soţia au sfera lor de îndatoriri şi responsabilităţi, şi fiecare ar trebui să lase pe celălalt să-şi ducă la bun sfârşit sarcina încredinţată. Aceasta nu înseamnă că unul nu poate discuta despre proiectele celuilalt, pentru că bunăstarea familiei depinde atât de îndatoririle soţului cât şi ale soţiei. Ar trebui să existe cooperare şi un amestec de eforturi, o înţelegere ca într-o echipă, o împărţire a sarcinilor. Ambii ar trebui să fie dispuşi să facă compromisuri, să cedeze din când în când. Cu toate acestea, atunci când nu este posibil să se ajungă la un acord pe o problemă de familie şi o decizie definitivă trebuie să fie luată şi trebuie să se decidă asupra unei direcţii de acţiune, bărbatul trebuie să facă acest lucru. Acesta este un lucru doar cinstit. El este cel care trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce urmează, fie că este bun sau rău. Dacă decizia luată este greşită el este cel care va trebui să facă faţă consecinţelor, să recupereze pierderile financiare sau orice ar fi implicat. Când soţul ia o decizie la care soţia nu contribuie, ea nu ar trebui să se supere sau să poarte pică şi nici să se reţină, sperând la un eşec, astfel ca ea să-i poată reproşa: „Ţi-am spus asta!” Nu, ci ea ar trebui să fie teocratică, ceea ce înseamnă că ea trebuie să coopereze pentru a face proiectul să aibă succes pentru binele familiei.

Cuprins

PĂRINŢI ŞI COPII

[18] Iehova nu trece cu vederea copiii în cercul familial. Ei intră sub autoritatea paternală şi nu trebuie să fie abuzaţi sau iritaţi. Cuvântul lui Dumnezeu dă această poruncă cu două direcţii: „Copii, ascultaţi de părinţii voştri în unitate cu Domnul, pentru că aceasta este drept: 'Onorează-i pe tatăl tău şi pe mama ta', care este prima poruncă însoţită de o promisiune: 'Ca să-ţi meargă bine şi să trăieşti mult timp pe pământ'. Iar voi, taţilor, nu-i iritaţi pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi în modul de gândire al lui Iehova." Copii ai părinţilor dedicaţi, dacă vreţi să trăiţi multă vreme pe pământ, şi pentru totdeauna în noua lume, trebuie să acordaţi atenţie „disciplinei şi sfatului autoritar al lui Iehova", pe care vi le oferă părinţii voştri. Părinţilor, daţi această disciplină şi acest sfat într-un mod ferm şi iubitor, nu într-o manieră care irită sau enervează. – Efes. 6:1-4, *NW*.

[19] Cu ani în urmă tineretul nutrea respect pentru persoanele în vârstă, dar în aceste zile din urmă de timpuri critice şi delincvenţă larg răspândită, tineretul în general pare să fi înlocuit respectul cu dispreţul, privind cu dispreţ persoanele mai în vârstă ca pe nişte oameni de modă veche, rămaşi cu mult în urma vremurilor. Dar tinerii teocratici îşi vor aduce aminte că există o înţelepciune şi o maturitate în gândire care vin doar odată cu vârsta, cu anii de studiu şi experienţa. Ei nu vor fi precum delincvenţii din vremea lui Elisei, care l-au batjocorit pe acel profet al lui Dumnezeu ca fiind un bătrân „chel" şi care au ajuns în necaz drept consecinţă. În schimb, ei îşi aduc aminte: „La oamenii în vârstă este înţelepciunea, şi în lungimea zilelor priceperea." (Iov 12:12; 2 Regi 2:23, 24, *AS*.) Pe de altă parte, părinţii nu îşi vor considera copiii ca pe o povară, ca pe ceva de care trebuie să se elibereze când se iveşte ocazia. Ei nu vor crede că aceştia trebuie să fie văzuţi şi niciodată auziţi. Trebuie să li se permită să se dezvolte ca vorbitori, instruiţi pentru a vorbi laudele lui Iehova Dumnezeu. Iehova are un loc pentru ei în serviciul său, a aranjat ca organizaţia lui să îi recunoască în adunări, precum şcoala de serviciu, şi a poruncit părinţilor să fie în mod constant atenţi pentru a-i învăţa adevărul Bibliei. Părinţii vor avea grijă de copiii lor acasă, la întruniri şi în serviciul Împărăţiei, deşi alţii le acordă ajutorul din când în când. Adulţii se vor ocupa de tineri în acelaşi mod de înţelegere în care se ocupă Iehova de copiii lui pământeşti, şi tinerii ar trebui să arate aceeaşi ascultare respectuoasă adulţilor dedicaţi, aşa cum oamenii aprobaţi o arată faţă de Tatăl ceresc.

[20] Membrii familiei ar trebui să arate întotdeauna respect unul altuia, şi nu umilind pe alţii, ci acordându-le o măsură de demnitate. Atunci când este necesar să corectezi pe cineva, fă acest lucru în modul care ai aprecia să fii corectat. Ţi-ar plăcea oare să fi mustrat fără menajamente, în mod public, înaintea prietenilor tăi? Nu-i face asta nici partenerului tău de căsătorie. Ţi-ar plăcea să fi bătut la cap pentru fiecare greşeală neînsemnată? Nu irita astfel pe copiii tăi. Ca părinţi, atunci când îi corectaţi pe copiii voştri, colaboraţi sau recurgeţi la corectare contradictorie? Ţineţi seama de temperamentul specific fiecărui individ, de schimbările stării de spirit, de indispoziţia stării mentale. Atunci când pare să se apropie o furtună emoţională, amintiţi-vă de răbdare şi de autocontrol. Momentul

Cuprins

să opreşti certurile este înainte de a le începe. Este mai uşor astfel. În loc să ştii când să te opreşti, este suficient să ştii să nu începi cearta. Soţul ar trebui să fie destul de bărbat să treacă cu vederea greşelile minore, şi soţia ar trebui să nu lase nemulţumirile să ajungă la stadiul deplorabil al cicălelii. O soţie cicălitoare este mai mult un obstacol decât un ajutor şi Biblia compară sporovăiala ei permanentă de cuvinte capricioase cu picăturile repezi de ploaie: „Cearta unei soţii este o continuă picurare de ploaie." „O continuă picurare într-o zi ploioasă şi o femeie certăreaţă sunt la fel; să o reţii înseamnă să reţii vântul sau să ţi ulei în mâna dreaptă." Fii rezonabil, logic, coerent, uşor de împăcat, prompt în a ierta şi dispus să lauzi atunci când lucrurile sunt bine făcute. – Prov. 19:13; 27:15, 16, *RS*.

[21] Pe scurt, arată dragoste şi milă, nu fii prea serios, ai simţ al umorului, şi nu poţi împiedica doar muşuroaiele să devină munţi, ci şi poţi reduce munţii la muşuroaie. Multe reguli pot fi date, dar pentru a da reguli suficiente să acoperi toate situaţiile ar trebui să se întocmească un talmud voluminos. Însă acesta nu este scopul nostru. Nu este necesar. Acesta ar eşua. Mai degrabă decât să avem nevoie să urmăm reguli asemenea celor din talmud, avem nevoie să insuflăm principii menite să ne ghideze. În ceea ce priveşte unitatea familială, în primul rând un principiu este important, acela al iubiri: Iubeşte pe alţii ca pe tine însuţi; fii la fel de binevoitor şi atent cu ceilalţi aşa cum eşti cu tine însuţi; trece cu vederea slăbiciunile lor la fel de uşor cum faci cu tine însuţi. Multe dintre greşelile şi păcatele noastre fac grea viaţa altora, la fel cum ale lor ne fac şi nouă viaţa grea, dar Biblia spune: „Dragostea acoperă o mulţime de păcate." Dragostea nu ţine socoteală de numărul injuriilor, păcatelor şi neajunsurilor, ci le acoperă, deşi sunt foarte numeroase. Ai o astfel de dragoste pentru alţii pentru a acoperi păcatele lor, aşa cum faci pentru tine însuţi pentru a le ascunde pe ale tale? Predomină o astfel de dragoste în familia ta? – 1 Pet. 4:8, *NW*.

[22] Vezi dacă dragostea ta se potriveşte acestei descrieri: „Iubirea este îndelung răbdătoare şi bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu îşi caută propriile interese, nu se irită. Nu ţine cont de răul suferit. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul. Iubirea nu se termină niciodată." Şi nici o căsătorie bazată pe acest fel de iubire nu va eşua! Desigur, ambii parteneri, fiind imperfecţi, vor greşi în multe feluri, dar nu există nici un obstacol pe care acest fel de iubire să nu îl poată trece! – 1 Cor. 13: 4-8, *NW*.

[23] Mai presus de orice, o dragoste comună pentru Iehova va uni familiile. Ea uneşte acum sute de mii de persoane din mai multe naţiuni, rase, culori, limbi, diferenţe sociale şi medii culturale. Puterea sa uimitoare de a face aceste lucruri uimeşte această lume veche, a cărei istorie de intrigi politice şi războaie sângeroase strigă eşecul său groaznic. Nu este oare mult mai uşor să uneşti o familie, cu membrii atât de puţini şi diferenţe minore atât de puţine? Desigur, şi dacă dragostea pentru Iehova uneşte mii şi mii de oameni din multe naţiuni şi rase nu ar fi greu pentru această iubire comună pentru Creator să păstreze nedezbinat cercul familial. Ea face acest lucru pentru zeci de mii de familii din multe ţări, uneşte grupuri familiale laolaltă după discuţia Cuvântului lui Dumnezeu, studiindu-l

Cuprins

împreună, participând la adunări ca un grup şi închinându-se împreună în serviciul de teren. Devotamentul faţă de Iehova îi consolidează într-o unitate solidă şi în armonie. Comportamentul teocratic în cercul familial păstrează acel cerc nedezbinat, comportament care este prezentat tuturor, după cum urmează:

[24] „Continuaţi să vă suportaţi unii pe alţii şi, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia, să vă iertaţi cu mărinimie unii pe alţii. Aşa cum v-a iertat Iehova cu mărinimie, aşa să faceţi şi voi. Dar, pe lângă toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu iubirea, pentru că este o legătură perfectă a unităţii! De asemenea, pacea lui Cristos să domnească în inima voastră, căci, de fapt, la ea aţi fost chemaţi într-un singur corp! Fiţi recunoscători! Cuvântul lui Cristos să locuiască în voi din belşug, în toată înţelepciunea. Continuaţi să vă învăţaţi şi să vă îndemnaţi unii pe alţii cu psalmi, cu laude la adresa lui Dumnezeu, cu cântări spirituale plăcute, cântându-i lui Iehova în inima voastră! Şi, orice faceţi în cuvânt sau în faptă, faceţi totul în numele Domnului Isus, mulţumindu-i prin el lui Dumnezeu, Tatăl! Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, cum se cuvine în Domnul! Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile şi nu vă mâniaţi peste măsură pe ele! Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate, căci lucrul acesta îi este plăcut Domnului. Taţilor, nu-i exasperaţi pe copiii voştri, ca să nu se descurajeze. Orice lucru faceţi, să-l faceţi din tot sufletul, ca pentru Iehova, nu ca pentru oameni, fiindcă ştiţi că de la Iehova veţi primi răsplata cuvenită a moştenirii. Slujiţi ca sclavi Stăpânului, Cristos!”– Col. 3:13-21, 23, 24, *NW*.

[25] Deci aplică acest sfat practic pentru iertare, pace, iubire, spiritualitate, supunere, ascultare şi toleranţă în cercul familial. Şi dacă devine dificil uneori – şi va deveni – lucrează la el cu tot sufletul ca la ceva făcut pentru Iehova. Dacă este făcut ca pentru el vei primi o recompensă de la el, dacă nu de la membrii familiali capabili să aprecieze.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este aranjamentul lui Iehova pentru conducerea cercului familiei, şi cum a dat greş Adam?
2. Cum dau greş persoanele, astăzi, în această privinţă?
3. Ce modele distinse există pentru căsătorie şi celibat?
4. De ce este necesar un cap de familie? Cine este acesta?
5,6. Ce exemple arată datoriile exigente ale soţilor?
7. Ce multe obligaţii se leagă de conducerea potrivită?
8. Ce trebuie să-şi amintească partenerii de căsătorie?
9,10. Ce exemplu de supunere au soţiile şi pe cine nu vor imita ele?
11. Ce alt exemplu există pentru soţii şi a cui cale de acţiune vor evita ele?
12. Ce dovedeşte fals argumentul modern că sfatul Bibliei nu este folositor?
13. Care trebuie să fie relaţia dintre un soţ şi o soţie?
14. Ce trebuie să facă soţul pentru a merita respectul profund al soţiei?
15. Ce rezultă atunci când soţia refuză să fie supusă?
16. Ce datorii are soţia, în afară de faptul că este bucătăreasă şi menajeră, care îi fac rolul variat şi plăcut?

Cuprins

17. Când trebuie să ia hotărâri bărbatul şi cum trebuie să răspundă femeia?
18. Ce sfat guvernează relaţia dintre părinte şi copil?
19. Cum îi vor privi tinerii pe adulţi, şi adulţii pe copiii lor?
20. Ce sfat general este oferit?
21.22. Ce principii călăuzitoare sunt mai bune decât regulile şi mai ales care?
23. Ce arată puterea iubirii pentru unitate?
24,25. Cum suntem sfătuiţi de Coloseni 3:13-21, 23,24?

VĂ RUGAȚI PENTRU PACE ÎN LUME?

„O CALE spre pace prin rugăciune." Astfel a fost intitulată apariţia editorială din revista *Viaţa,* din data de 13 septembrie 1954. Observând cât de întunecat „părea viitorul libertăţii", în editorial s-a pus întrebarea dacă mai există vreo rază de speranţă ca o persoană să fie religioasă, din moment ce, conform spuselor unuia din cei mai mari istorici moderni, doar credinţa religioasă reînnoită poate salva Vestul.

În editorial a fost apoi citată remarca preşedintelui Eisenhower în faţa Consiliului Internaţional al Bisericilor, desfăşurat în luna august în Evanston, Illinois: „A venit vremea când pentru omenire nu mai există niciun înlocuitor pentru o pace dreaptă şi de durată," şi a menţionat sugestia pentru rugăciune în întreaga lume, fiind „un act de credinţă măreţ şi simultan." Consiliul a fost de acord cu el şi au stabilit ca săptămâna din 18 până în 25 ianuarie să fie o săptămână a rugăciunii universale.

Editorialul a îndemnat: „Să marcăm toţi această dată; să ne rugăm. Şi să ne rugăm de multe ori în această vreme, alături de ceilalţi pentru milioanele de creştini ruşi. … Cu siguranţă trebuie se ne rugăm pentru Eisenhower." În concluzie a observat că „trebuie să-i caute pe cei care se roagă în această lume, în speranţa că o credinţă suficientă *poate* muta chiar şi muntele sovietic."

Este rugăciunea calea spre pacea mondială? Va asculta Dumnezeu asemenea rugăciuni pentru pace, şi va răspunde la ele? Chiar va fi mutat „muntele sovietic" prin rostirea de rugăciuni suficiente? Ce spune Biblia?

Care este condiţia creştinătăţii încât a pus deoparte zilele din 18 până în 25 ianuarie ca fiind o săptămână a rugăciunii din întreaga lume? Nu sunt oamenii săi „iubitori de plăceri mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devotament evlavios, dar tăgăduindu-i puterea"? Nu există „o creştere a nelegiuirii," şi nu prezic profeţii în mod fals şi „nu le place oamenilor să fie aşa"? Nu i-a descris Osea corect când a profeţit: „Nu există loialitate sau bunătate, şi nicio cunoştinţă despre Dumnezeu în ţară; există înjurături, minciuni, crime, furturi şi comiterea adulterului; ei distrug toate legăturile, iar crima este urmată de crimă"? – 2 Tim. 3:4, 5; Mat. 24:12, *NW*; Ier. 5:31; Osea 4:1, 2, *RS*.

Şi ce spune Biblia despre răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile oamenilor de acest fel? Observaţi cuvintele lui Iehova: „Deoarece Eu v-am chemat, iar voi aţi

Cuprins

refuzat să ascultaţi, am întins mâna şi nimeni nu i-a acordat atenţie, şi aţi ignorat toate sfaturile Mele şi nu aţi primit mustrarea mea, şi Eu voi râde la dezastrul vostru; şi voi glumi când panica vă va lovi. Atunci ei mă vor chema, dar nu voi răspunde; mă vor căuta cu insistenţă, dar nu Mă vor găsi. Pentru că au urât cunoştinţa şi nu au ales frica de DOMNUL, nu au ascultat sfatul Meu, şi au dispreţuit toate mustrările Mele, prin urmare, ei vor mânca roadele propriei căi şi vor fi sătui de propriile realizări." – Prov. 1:24-26, 28-31, *RS*.

Pur şi simplu nu poate exista pace de durată fără recunoaşterea „Prinţului Păcii" al lui Dumnezeu şi fără alinierea la principiile de dreptate şi dragoste ale lui Dumnezeu. Cei care fac astfel dobândesc pacea: „Mare pace au cei care iubesc legea ta." „Iar efectul dreptăţii va fi pacea, iar rezultatul dreptăţii, liniştea şi încrederea pentru totdeauna." – Isa. 9:6; Ps. 119:165; Isa. 32:17.

În privinţa naţiunii apostate Israel din zilele sale, lui Ieremia i s-a poruncit în mod special: „În ceea ce vă priveşte, nu vă rugaţi pentru aceşti oameni, sau să plângeţi pentru ei, şi nu interveniţi pentru ei, deoarece nu vă aud." Deoarece soarta ei era pecetluită, ar fi fost în zadar rugăciunile lui Ieremia pentru naţiunea sa, şi acelaşi lucru se aplică şi astăzi. Fiind descrisă ca Babilon în Scripturi, Dumnezeu a condamnat creştinătatea la distrugere, şi, prin urmare, cei care înţeleg scopurile lui Iehova nu s-au alăturat preşedintelui Eisenhower şi Consiliului Internaţional al Bisericilor în perioada 18-25 ianuarie, la rugăciunea pentru pace mondială. În schimb, ei au rostit avertismentul lui Iehova: „Ieşiţi din ea, poporul Meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei, şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei." – Ier. 7:16, *RS*; Apoc. 18:4, *NW*.

Titlurile principale ale ziarului New York *Times* din 26 ianuarie, ziua după săptămâna de rugăciune spuneau: „Voturile camerei au fost de 409 la 3 pentru a-l sprijini pe Eisenhower în Formosa"; iar primul paragraf zicea: „WASHINGTON, 25 ianuarie – Camera reprezentanţilor a votat astăzi cu 409 la 3 pentru a-l sprijini pe preşedintele Eisenhower în orice acţiune militară, pentru a proteja Formosa de comunişti." Se pare că au realizat că rugăciunile lor nu vor ajuta.

ZIUA DE JUDECATĂ – DOAR O GLUMĂ?

Oamenii din zilele lui Noe au crezut că este o glumă. Cetăţenii din Sodoma în vremea lui Lot au crezut că e o glumă. Isus a spus că oamenii acestor timpuri vor gândi că e o glumă. Tu ce crezi?

MAJORITATEA celor care merg la biserică fac doar o încercare slabă, dacă există vreuna, de a explica „ziua judecăţii." De obicei, ei vorbesc despre asta în glumă, sau folosesc expresii ciudate, cum ar fi „Judecată de Apoi", „Ziua în care Pământul se va sfârşi" sau „Ziua în care timpul nu va mai fi." Chiar şi clericii oferă rareori o explicaţie mult mai inteligentă. Pentru ei anumite întrebări sunt ca un joc de puzzle pe care nu-l pot potrivi împreună, pentru a face o imagine corectă sau

Cuprins

completă. Ce este ziua judecăţii? Când este? Cine face judecata? Care este rezultatul? Suntem, acum, în ziua judecăţii?

Ziua de judecată sună ca o glumă pentru mulţi oameni, pentru că au fost orbiţi de religia falsă. Ei au fost învăţaţi că pământul literal se va sfârşi. Într-adevăr, aceasta este o învăţătură absurdă. Căci însuşi Cuvântul lui Dumnezeu declară cu încredere: „Pământul va rămâne pentru totdeauna." Deci, atunci când clericii învaţă că pământul se va sfârşi, oamenii nu se pot abţine să nu râdă, pentru că este atât de iraţional şi de nescriptural. – Ecl. 1:14.

Nu există nicio îndoială că o zi a judecăţii a fost fixată de Atotputernicul Dumnezeu. Biblia spune: „Iehova este Judecătorul nostru". „El a stabilit o zi în care îşi propune să judece pământul locuit, cu dreptate." Dar la ce se referă exact termenul de „ziua judecăţii"? Acesta face referire la momentul în care instanţa supremă din cer va face o judecată dreaptă. Judecata, Scriptural vorbind, înseamnă determinarea a ce este conform cu Legea Lui Dumnezeu. Pentru a face această măreaţă lucrare, Iehova Dumnezeu a numit un judecător asociat, unul pe care l-a ridicat din morţi şi anume pe Fiul Său iubit, Isus Cristos. Referitor la numirea Sa ca judecător, Isus Cristos a spus: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, ... judecata Mea e dreaptă, pentru că eu nu caut voia Mea, ci voia Celui Ce M-a Trimis." Sporirea aprecierii în numirea de judecător a Fiului poate fi câştigată din cuvintele lui Petru: „El ne-a poruncit să predicăm oamenilor şi să aducem mărturie completă, că El este Cel decretat de Dumnezeu să fie judecător al celor vii şi morţi." – Isa. 23:22, *AS*; Faptele 17:31; Ioan 5:22,30; Faptele 10:42, *NW*.

ZIUA DE JUDECATĂ DE O MIE DE ANI

Ziua în care Isus Cristos va judeca „pe cei vii şi cei morţi" nu poate fi o zi de 24 de ore. Pentru că regula Scripturii este: „Pentru Iehova o zi este ca o mie de ani şi o mie de ani sunt ca o zi." Şi astfel ziua pe care Iehova a stabilit-o pentru Cristos să îşi exercite numirea de judecător este una care durează o mie de ani. Judecătorul este de asemenea Rege. Deci El este Judecător-Rege. Domnia Sa de o mie de ani începe după războiul universal al Armaghedonului, un război destinat să vină peste această generaţie, un război în care Dumnezeul Atotputernic va distruge acest sistem actual de lucruri de pe pământ. Atunci pământul simbolic al lumii lui Satan va suferi distrugerea în Armaghedon, nu pământul literal. Cerurile simbolice, Satan şi organizaţia lui de demoni sunt, de asemenea, distruşi în Armaghedon; pentru că Iehova îl foloseşte pe Fiul Său pentru a-l arunca în abis pe Diavol: „Şi El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi care este Diavolul şi Satana şi l-a legat pentru o mie de ani. Şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele naţiunile, până se vor împlini cei o mie de ani."– 2 Pet 3:8; Apoc. 20:2, 3, *NW*.

Cuprins

Deşi acest sistem întreg de lucruri rele va simţi toată furia „decretului de distrugere” al lui Iehova, un număr mare de oameni, cei care iubesc dreptatea şi care s-au dedicat adevăratului Dumnezeu, vor supravieţui Armaghedonului şi vor fi pregătiţi pentru a beneficia de avantajele zilei de judecată de o mie de ani. În timpul acestei zile a judecăţii, Isus Cristos îi va învia pe cei morţi care sunt în memoria lui Dumnezeu. Isus ne-a spus să nu ne mirăm de acest fapt: „Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi afară din ele. Cei care au făcut bine la o înviere a vieţii, cei care au făcut rele la o înviere a judecăţii.” –Isa. 28:22, *AS*; Ioan 5:28, *NW*.

Când aceste milioane de oameni vor ieşi din mormintele lor, cum vor fi judecaţi? După trecutul lor? Nu, totul va fi şters cu buretele. Ei vor fi judecaţi după faptele lor viitoare. Dacă ar fi să fie judecaţi după faptele lor din trecut, ei ar fi putut să fie judecaţi în timp ce erau în morminte. Dar atunci ar fi fost nevoie doar de o „înviere la viaţă.” Dar Isus, Judecătorul, a promis o „înviere pentru judecată” şi că cei înviaţi vor fi judecaţi după faptele lor viitoare, pe un pământ liber de influenţa Diavolului. Profeţia spune: „Şi marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea şi moartea şi Hadesul au dat înapoi pe morţii care erau în ele şi fiecare a fost judecat individual după faptele lui.” Fiecare dintre ei va avea posibilitatea de a dovedi prin faptele sale că iubeşte dreptatea. Puţine sunt azi naţiunile care oferă dreptate pentru toţi, dar chiar şi acestea nu-şi pot ţine toate promisiunile făcute, din cauza imperfecţiunii oamenilor. Aşa că, bietul om are puţine speranţe pentru a primi dreptatea pe deplin, numai cei bogaţi îşi pot permite să apeleze la cele mai înalte instanţe. Cât de diferită de vremurile prezente va fi ziua de judecată de o mie de ani! Atunci, toţi vor avea un statut egal. Nu va fi nici o prejudecată împotriva celor care au fost săraci: „Nu va judeca după înfăţişare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate şi va hotărî cu nepărtinire asupra săracilor pământului.” – Apoc. 20:13, *NW*; Isa. 11:3, 4, *AT*.

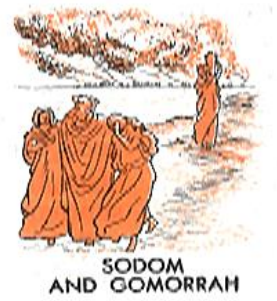

APLICAREA TESTULUI FINAL

Ce se va întâmpla la sfârşitul zilei de judecată de o mie de ani? Isus Cristos, după ce va aduce rasa umană înapoi la perfecţiune, va reda Împărăţia Tatălui Său, pentru ca Iehova să poată fi totul pentru toţi: „Apoi, va veni sfârşitul final, când El

Cuprins

va da împărăţia în mâinile Lui Dumnezeu Tatăl, când El va nimici orice stăpânire şi orice putere." Apoi, Iehova Dumnezeu îl va folosi pe Isus pentru a-l elibera pe Diavol: „Când se vor împlini cei o mie de ani, lui Satan i se va da drumul din închisoarea sa." De ce este eliberat Diavolul din starea sa de detenţie ca de moarte, de o mie de ani? Pentru că trebuie să aibă loc un test final, pentru a determina cine este vrednic de a primi, din mâinile lui Iehova Dumnezeu, dreptul la viaţă veşnică pe acest pământ. – 1 Cor. 15:24; Apoc. 20:7, *NW*.

Să nu credeţi că e ciudat că Diavolul este eliberat. Trebuie să ne amintim că Adam, omul perfect, a fost testat de Dumnezeu. Iehova S-a folosit de „pomul cunoştinţei binelui şi răului." Dar în timpul testului final, la sfârşitul celor o mie de ani, Judecătorul suprem nu foloseşte un copac ci mai degrabă pe Diavol, pentru a aplica un test pe care El să îşi poată baza judecata. Unii dintre oamenii perfecţi vor permite, la fel ca Adam în grădina Eden, să fie induşi în eroare de Diavol. Rezultatul este că aceşti oameni răi cu voia, induşi în eroare, simbolic numiţi Gog şi Magog, se pregătesc să poarte un război împotriva celor care-i rămân credincioşi lui Iehova. Dumnezeu nu permite ca lucrurile să scape de sub control, pentru că atunci când rebelii conduşi de Diavoli vor da atacul asupra locuitorilor loiali ai lumii noi, Iehova va interveni: „Din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit şi Diavolul care-i înşela a fost aruncat în lacul de foc şi de sulf." De această dată Dumnezeu nu îl aruncă pe Diavol în abis, ci în lacul de foc, un simbol al celei de a doua morţi sau a stării de anihilare veşnică. Toţi rebelii care vor pieri alături de Diavol vor avea aceiaşi soartă. – Gen. 2:17; Apoc. 20:9,10, *NW*.

PERIOADELE DE JUDECATĂ ASUPRA SOCIETĂŢII UMANE

Având în vedere că ziua judecăţii de o mie de ani şi perioada de judecată de la sfârşitul acestei zilei sunt încă evenimente din viitor, putem face acum tot ce ne place şi să ignorăm vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu? Răspunsul Bibliei este, Nu! Dacă naţiunile, comunităţile, familiile şi indivizii nu vor fi responsabili pentru acţiunile lor, atunci nu ar mai exista un scop vital servit de lucrarea de predicare la nivel mondial pe care Isus Cristos a prezis-o: „Această veste bună a împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul." (Mat. 24:14, *NW*). Să ignorăm acest mesaj despre lumea nouă a lui Dumnezeu şi sfârşitul acestui sistem de lucruri este o greşeală, o greşeală fatală. Chiar dacă ziua judecăţii de o mie de ani nu a început încă, să nu credem că nu a fost, sau că nu este acum o perioadă de judecată asupra societăţii umane.

Cât de serioasă este o perioadă de judecată? Condamnarea Divină duce mereu la distrugere veşnică. Acest lucru a fost adevărat în timpul zilei de judecată din Eden, atunci când Dumnezeu L-a judecat pe Adam. O altă perioadă de judecată asupra societăţii umane s-a petrecut în zilele lui Noe. Dumnezeu a hotărât să extermine pe locuitorii pământului din cauza răutăţii lor. El a trimis un avertisment prin intermediul lui Noe, un predicator al dreptăţii. Dar pentru oamenii răi Noe era

Cuprins

doar un fanatic. Mulţi au făcut, probabil, glume pe predicarea lui Noe şi pentru că el construia o barcă. Când citim relatarea Bibliei putem să ni-i imaginam pe aceşti oameni de dinainte de Potop, tratându-l cu dispreţ şi hohote de râs pe acest om atât de devotat în predicare şi în construirea bărcii. Dar, aşa cum Biblia spune, acea perioadă de judecată nu a fost o glumă; pentru că Dumnezeu „n-a cruţat lumea veche, ci l-a scăpat doar pe Noe, un predicator al dreptăţii, împreună cu alţi şapte, când a trimis Potopul peste o lume de nelegiuiţi.” Toţi aceşti „oameni nelegiuiţi” care au pierit, nu vor avea parte de înviere, pentru că judecăţile lui Iehova sunt definitive: „Eu, Iehova, nu mă schimb.’’ – 2 Petru 2:5; *NW*; Mal. 3:6, *AS*.

Ziua judecăţii pentru Sodoma şi Gomora a fost un alt timp de fixare a destinului. Îngerii lui Iehova i s-au arătat lui Lot, informându-l de judecata lui Dumnezeu de a distruge oraşele şi l-au avertizat să fugă pentru a-şi salva viaţa. Înainte să fugă, lui Lot i s-a spus să îşi avertizeze rudele. Acest om, cu frică de Dumnezeu, nu a pierdut timpul descurajându-şi ginerii cu şocanta veste. „Lot a ieşit şi a vorbit cu ginerii săi, care luaseră pe fetele lui şi a continuat să spună: ‘Sculaţi-vă! Ieşiţi din locul acesta, căci Iehova are să distrugă oraşul!’ Dar ginerii lui credeau că glumeşte.” – Gen. 19:14, *NW*.

Ei au crezut că Lot glumeşte! Şi totuşi nu putem auzi disperarea din vocea lui în timp ce continua să strige: „Ieşiţi din locul acesta”? Dar rudele sale au râs, crezând că e imposibil ca Dumnezeul cerului să distrugă oraşul lor, astfel încât nici nu au analizat avertizarea lui Lot. Aşa că ginerii săi s-au abandonat în destinul distrugerii veşnice, ales de ei înşişi. Pentru că „Iehova a făcut să plouă din ceruri, sulf şi foc, peste Sodoma şi Gomora.” Râsul batjocoritor a încetat pentru totdeauna în Sodoma; ziua judecăţii nu fusese o glumă. – Gen. 19:24, *NW*.

Soarta tuturor oamenilor care nu au reuşit să părăsească Sodoma a fost aceeaşi, indiferent dacă au fost bărbaţi, femei sau copii. Ei au primit pedeapsa nimicirii veşnice, pentru că a fost o zi de judecată. Sodoma şi Gomora, spune Iuda, scriitorul Bibliei „ne sunt puse înainte ca un exemplu avertizator, suferind pedeapsa judecătorească a unui foc veşnic.” Iuda 7, *NW*.

ZIUA JUDECĂŢII DIN 1918

Ce înseamnă toate acestea? Apostolul Petru răspunde: „Prefăcând în cenuşă oraşele Sodoma şi Gomora, le-a condamnat, dându-le celor lipsiţi de pietate un exemplu cu privire la lucrurile viitoare.” Deci, ziua judecăţii asupra Sodomei a ilustrat ziua judecăţii care va veni peste oamenii naţiunilor în „zilele din urmă” în care ne aflăm acum. Din 1918 Regele întronat Isus Cristos judecă oamenii naţiunilor. Isus nu trebuie să fie pe pământ pentru a face aceste lucruri, ci face asta nevăzut, din cer, aşa cum a prezis: „Când va veni Fiul Omului în gloria Sa, cu toţi îngerii cu El, atunci El va sta pe scaunul de domnie al gloriei Sale. Toate naţiunile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii.” Pe ce îşi bazează Isus judecata Sa? Pe răspunsul oamenilor la propovăduirea veştii bune aduse de Martorii lui Iehova despre împărăţia stabilită. Isus a prezis că aceasta lucrare de

Cuprins

mărturie din întreaga lume se va face în timpul celei de-a doua Sa prezenţă: „Această veste bună a împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, cu sopul unei mărturii pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul.” —2 Pet. 2:6; Mat. 25:31, 32; 24:14, *NW*.

„Sfârşitul” înseamnă punctul culminant al acestei perioade de judecată, războiul Armaghedonului. Atunci Iehova aplică judecata Sa de condamnare prin „descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii Săi puternici într-o flacără de foc, în timp ce îi pedepseşte pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă vestea cea bună a Domnului nostru Isus Cristos. Ei vor avea ca pedeapsă o distrugere veşnică.” Astfel cei care mor la Armaghedon vor plăti cu aceeaşi pedeapsă cum au făcut oamenii din Sodoma, aşa că ei nu vor avea parte de o „înviere pentru judecată” în timpul zilei de judecată de o mie de ani, ci vor rămâne morţi pentru veşnicie. – 2 Tes. 1: 7-9, *NW*.

Faptul de a supravieţui Armaghedonului şi de a intra în ziua de judecată de o mie de ani, în cursul căreia omenirea va fi adusă înapoi la perfecţiune, va fi o binecuvântare incomparabilă. Este o binecuvântare deschisă tuturor, indiferent de trecutul lor, dacă acum vor ţine seama de mesajul de avertizare şi dacă se vor închina lui Iehova, într-un serviciu ascultător. Mulţi oameni, totuşi, vor lua o atitudine indiferentă, ceea ce îi plasează în clasa caprelor. Stăpânul a prezis această atitudine mentală. „La fel cum s-a întâmplat în zilele lui Noe” şi „La fel cum s-a întâmplat în zilele lui Lot,” a spus Isus, „la fel se va întâmpla şi în ziua când se va arăta Fiului Omului.” Oamenii din vremea lui Noe au fost prea ocupaţi să-l asculte pe Noe; dacă au făcut-o şi-au bătut joc. În timpul lui Lot, unii din cetăţenii Sodomei au crezut că ziua judecăţii e doar o glumă. Ei s-au distrat pe seama asta, dar pentru scurtă vreme, pentru că peste ei a venit distrugerea veşnică. Deci Isus ne spune să nu acţionăm în acelaşi mod neatent, fără să cercetăm. Petru spune, de asemenea: „În zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri.” Ce va fi obiectul batjocurii lor? Predicarea veştii că Isus Cristos a preluat puterea Împărăţiei şi acum judecă oamenii naţiunilor. Acest lucru, împreună cu avertismentul urgent despre Armaghedon, maselor li se vor părea o exagerare, doar o glumă. —Luca 17:26, 28, 30; 2 Pet. 3:3, *NW*.

Dar martorii lui Iehova nu glumesc. Aceştia nu ar predica neîncetat, an de an, zi de zi, din casă în casă, în locuinţele oamenilor sau pe străzi publice, dacă mesajul lor ar fi doar o glumă. Deci aşa de serioşi şi zeloşi sunt ei, că pentru a trâmbiţa avertismentul despre apropierea Armaghedonului, au petrecut o monumemtală cifră de 80 814 996 de ore, în anul 1954. Profitaţi de oportunitatea de a auzi cel mai urgent mesaj pe deplin. Cercetaţi cu grijă, utilizând Biblia voastră. Destinul vostru este în joc. Amintiţi-vă de soarta cetăţenilor batjocoritori ai Sodomei. Amintiţi-vă de comparaţia avertisment a lui Isus din acel timp cu vremurile de azi. Beneficiaţi acum ştiind că această zi de judecată e o certitudine, nu o glumă.

Cuprins

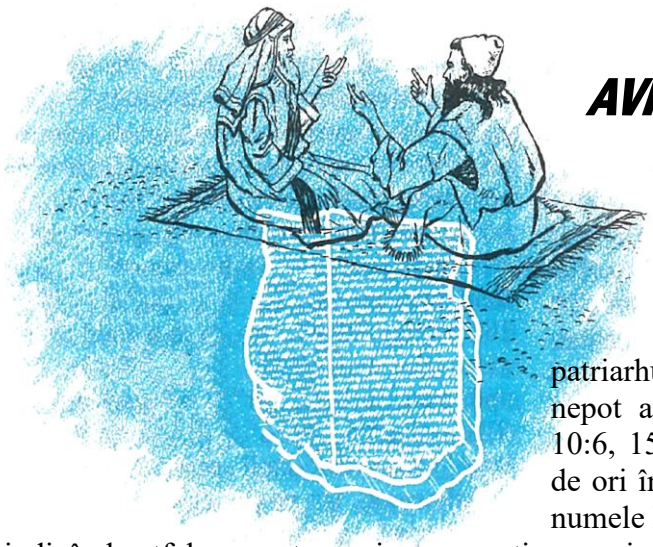

AVRAAM ŞI HETIŢII

HETIŢII au fost descendenţii patriarhului Biblic Het, care a fost un nepot al lui Ham prin Canaan. (Gen. 10:6, 15). Cuvântul hetiţi apare de 47 de ori în Scripturile Ebraice, în timp ce numele Het este folosit de 14 ori, indicând astfel prezenţa unui popor antic nemaipomenit care a apărut pe scenele istoriei Biblice din zilele dinaintea Potopului până în perioada regilor evrei. (Gen. 15:20; 2 Sam. 11:3; 2 Cron. 8:7). Istoria antică seculară nu a ştiut nimic despre acest popor antic decât după anul 1871, când arheologii au început să găsească inscripţii care îi menţionau pe hetiţi, astfel confirmând raportul Bibliei despre existenţa lor.

În anul 1906, în Asia Mică, situată la o distanţă de 90 de mile de Ankara, Turcia, au fost începute săpăturile în locul care s-a dovedit a fi oraşul capitală antic al hetiţilor, Boghaz-keui, unde au fost găsite zece mii de tăbliţe din argilă pe care era scris în limba hetiţilor şi în alte limbi moarte din trecut. Multe aceste tăbliţe-document au fost acum descifrate, iar de pe ele au fost reconstituite mult din limba, legile şi cultura hetiţilor. Este acum acceptat în general faptul că hetiţii au condus un mare imperiu antic, dominând Asia Mică şi având o extindere a controlului lor politic asupra Palestinei din jurul anului 2.000 până în anul 1.200 î. C. Prin urmare, guvernarea şi legea hetiţilor au dominat aproape întreg ţinutul Canaan în perioada călătoriei lui Avraam spre Ţara Promisă.

Scripturile precizează clar că deşi Iehova Dumnezeu i-a oferit lui Avraam ţinutul Palestinei ca şi loc viitor pentru urmaşii săi, totuşi Avraam a rămas un rezident temporar pe parcursul întregii sale vieţi, mutându-se din loc în loc alături de turmele sale. (Gen. 15:18-21; Evrei 11:9) Acest lucru a însemnat că pentru orice înţelegere sau tranzacţie legală cu organizaţiile oraşului care existau în Palestina, era necesar ca Avraam să se conformeze legii dominante a acelui oraş. În anul 1951 au fost publicate în Londra, în limba engleză şi ebraică, traduceri a două sute de paragrafe a legislaţiei hetiţilor, fiind reconstituite două sute de legi de pe tăbliţele găsite în anul 1906 şi în următorii ani. Multe dintre aceste legi au oferit informaţii interesante referitoare la înţelegerile pe care Avraam le-a încheiat cu fiii lui Het.

În privinţa morţii soţiei lui Avraam, Sara, care s-a petrecut aproape de Kiriath-arba (mai târziu numit Hebron) în anul 1881 î.C., Avraam a negociat cu fiii lui Het pentru a cumpăra peştera Macpela ca şi loc de înmormântare pentru familia sa. De aici înainte mulţi studenţi ai Scripturilor au considerat negocierea lui

Cuprins

Avraam în faţa consiliului oraşului hetiţilor ca un bun exemplu de tranzacţie orientală, care implica un formalism ipocrit când Efron, hetitul, se târguia cu viclenie pentru a obţine un preţ cât mai mare. S-a considerat că acest fapt a implicat manifestarea generozităţii orientale false când Efron a pretins cu înflăcărare că îi oferă terenul lui Avraam ca pe un cadou absolut gratuit. (Versetul 11) Apoi, cu mare viclenie, Efron a menţionat 'din întâmplare' preţul mare de 400 de sicli pe care Avraam a fost nevoit să-l accepte, fiind preţul final pentru încheierea înţelegerii. După aceea bătrânii de la guvernarea oraşului au confirmat posesia ca fiind a lui Avraam. – Gen. 23:1-20.

În privinţa publicării legilor hetiţilor s-ar putea să existe înţelegeri diferite din punct de vedere Scriptural. Guvernul hetiţilor pare să fi fost un stat feudal în care regele stăpânitor percepea, prin lege, o taxă feudală de servire sau, posibil, plata alternativă a unei sume de bani anual. Cei care deţineau pământ erau forţaţi să plătească regelui taxe feudale. Când întreaga parcelă de pământ era vândută, noul proprietar era obligat de către legea hetiţilor să accepte responsabilitatea pentru plata taxei feudale sau a datoriilor faţă de rege. Cu toate acestea, legea hetiţilor făcea o excepţie, şi anume, în cazul în care era vândută doar o parte a terenului sau parcelei, atunci obligaţia feudală rămânea pe seama proprietarului majoritar şi nu trecea la noul proprietar al parcelei mai mici.

Legea hetiţilor, în paragraful 46, precizează: „Dacă o persoană dobândeşte terenuri într-un oraş, ca proprietate feudală prin moştenire, dacă toate terenurile îi sunt date acelei persoane, ea va plăti taxele feudale; dacă doar o parte a terenurilor îi este dată acelei persoane, ea nu va plăti taxele feudale, ci acestea vor fi plătite din proprietatea părintească." Paragraful 47 B menţionează: „Dacă o persoană cumpără toate terenurile unui soldat, ea va plăti taxele feudale, iar dacă acea persoană cumpără doar o parte a terenurilor, ea nu va plăti datoriile feudale."

Avraam trebuie să fi fost bine informat în privinţa acestor legi ale hetiţilor şi, de asemenea, trebuie să fi fost conştient de următoarea lege adiţională care spune că un ritual religios păgân trebuia să fie realizat când un întreg teren era cumpărat. Paragraful 169 din acea lege menţionează: „Dacă o persoană cumpără un teren şi împarte hotarele, ea trebuie să arunce făină în faţa zeului soarelui şi să spună: 'Creşte toţi copacii *elzi* care se află pe terenul meu.' De asemenea, trebuie să spună: 'Zeu al soarelui şi zeu al vremii, să nu vină nicio mânie asupra mea.' Prin acest fundal legal să vedem ce înţelegere diferită poate fi obţinută din relatarea Bibliei.

Avraam se apropie de bătrânii hetiţi ai oraşului sau conducătorii din Hebron recunoscând că el este un rezident temporar printre ei şi că doreşte să dobândească posesia unui loc pentru înmormântarea soţiei sale. (Versetele 3, 4). Bătrânii răspund cu politeţe, fiind de acord să-i permită lui Avraam să obţină un loc pentru înmormântare pe teritoriul lor. (Versetele 5, 6). Pentru a evita plata taxelor feudale, timp de generaţii după aceea, şi, de asemenea, pentru a evita îndeplinirea ritualurilor religioase păgâne, Avraam cere să cumpere doar peştera Macpela, care reprezintă o parte a terenului lui Efron. – Versetele 7-9.

Cuprins

Efron, proprietarul întregului teren, pare să fi fost unul dintre bătrânii oraşului care stătea la poarta din Hebron, ascultând cazuri legale de judecată. Ca răspuns la cererea lui Avraam, Efron pune la vânzare întregul teren, inclusiv peştera Macpela. (Versetul 11). Cuvântul evreiesc tradus „a da" din versetul 11 este la fel ca şi cuvântul tradus „a da" din versetul 12, care este asociat cu banii, însemnând astfel în acest capitol sau „a vinde" sau a „plăti." Efron părea că nu este dispus să-şi împartă proprietatea, deoarece devenea astfel responsabil pentru plăţi feudale pentru oricare parte mică ar fi cumpărat-o Avraam de la el. Prin urmare, Efron oferă spre vânzare întregul teren, pentru ca Avraam să suporte toate obligaţiile legale în legătură cu taxa feudală, în calitate de nou proprietar.

Avraam răspunde că ar fi dispus să plătească suma mare necesară pentru dobândirea întregului teren, numai să aibă un loc pentru a-şi înmormânta soţia iubită. (Versetul 13) Efron nu cedează la cererea lui Avraam. El rămâne ferm şi insistă asupra faptului că întregul teren valorează patru sute de sicli, care, până la urmă, reprezintă o sumă mică. Înregistrarea Biblică arată că Avraam a cumpărat întregul teren, inclusiv toţi copacii şi peştera de pe acesta. Acest lucru dovedeşte că Avraam a fost nevoit, în cele din urmă, să accepte asumarea oricăror taxe feudale care trebuiau să fie plătite regelui hetiţilor după dobândirea acestui întreg teren. – Geneza 23:14-20.

După ce bătrânii oraşului au confirmat acest transfer al drepturilor de proprietate către Avraam, nu există nicio precizare că i s-a solicitat să îndeplinească ritualul religios păgân în legătură cu această dobândire. S-ar putea să-l fi scutit, deoarece hetiţii îl considerau pe Avraam „o căpetenie a lui Dumnezeu." – Gen. 23:6, *NW*.

Faptul că cesiunea terenului s-a referit şi la copaci, ilustrează fundalul legal al hetiţilor, deoarece reprezintă o trăsătură caracteristică a documentelor de afaceri ale hetiţilor faptul de a preciza numărul exact de copaci la fiecare vânzare de proprietate.

Din nou observăm că arheologia Bibliei confirmă temeinicia Scripturilor sacre. De fapt, această relatare din Geneza 23 dovedeşte cum compilatorul Genezei trebuie să fi trăit cu mult timp înainte de anul 1.200 î.C. pentru a avea cunoştinţe despre legile şi imperiul hetiţilor, din moment ce acest stat antic a încetat să existe ca putere stăpânitoare timpurie în jurul anului 1.200 î.C. Moderniştii şi înalţii critici, care l-au respins pe Moise în calitate de primul compilator al Genezei, par să se înşele din nou foarte tare. În urmă cu un secol înalţii critici au sfidat menţionarea frecventă a Bibliei despre hetiţi, pretinzând că un asemenea popor nu a existat niciodată. Biblia continuă să fie la fel de adevărată în relatările sale despre toate civilizaţiile contemporane.

[Note de subsol]
Dicţionarul Westminster al Bibliei din, 1944, p. 251.
Lumină din trecutul antic, de J. Finegan, 1946, p. 165.
Legile hitiţilor, de E. Neufeld, London, 1951.
Ibidem, pp. 14, 15.

Cuprins

Ibidem, pp. 14, 15.
Ibidem, p. 46.
B*uletin al Şcolilor Americane de Cercetare Orientală,* februarie 1953, pp. 15-18.

ZEL PENTRU ÎMBUNĂTĂŢIREA SERVICIULUI

Nerăbdarea martorilor lui Iehova de a participa la mărturia pe teren din casă în casă şi determinarea acestora de a-şi îmbunătăţi abilităţile personale în această lucrare îi impresionează în mod frecvent pe oamenii care, fie nu au cercetat adevărul pentru a vedea importanţa sa, fie nu au participat la lucrarea de mărturie pentru a-i cunoaşte bucuriile. Hotărârea de a îmbunătăţi un astfel de serviciu a fost foarte bine ilustrată de un frate în vârstă de 70 de ani care acum frecventează şcoala pentru a învăţa să scrie şi să citească, pentru a putea prezenta mai bine evanghelia la uşi. La vremea cufundării sale, care a avut loc în cadrul unei adunări recente, acesta era în clasa a treia. Acest zel al martorilor lui Iehova pentru slujirea Lui continuă să ilustreze credinţa lor şi să încălzească inimile fraţilor creştini din întreaga lume.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a 7-a –
O nouă conducere în mijlocul Primului Război Mondial

Noua administraţie de sub conducerea lui Joseph F. Rutherford a început imediat, în 1917, să reorganizeze sediul Societăţii Watch Tower din Brooklyn, New York, să facă modificări în serviciul pe teren, să pună capăt tendinţei descendente din lucrarea de mărturie a Împărăţiei. Serviciul de „pelerin” a crescut de la 69 la 93 de reprezentanţi călători ai Societăţii, pentru a vizita şi întări spiritual mai mult de o mie de grupe de servi consacraţi ai lui Iehova. A fost stimulat serviciul voluntar prin care se distribuiau tratate duminica, ocazional, în faţa bisericilor şi cu regularitate în vizitele din casă în casă, numai în 1917 fiind distribuite 28.665.000 de exemplare gratuite din noua publicaţie de patru pagini, intitulată *Publicaţia lunară a studenţilor Bibliei*. Aşa numita „lucrare pastorală” a progresat, activitate nouă ce a început înainte de moartea lui Russell, un fel de premergător al lucrării noastre prezente de vizite ulterioare sau „lucrare de continuare”.

„În general activităţile vor consta din vizitarea adreselor menţionate [primite la adunări publice sau la vizionările Foto-dramei Creaţiunii], stabilirea

Cuprins

interesului, îndepărtarea prejudecăţii, împrumutul [cărţilor]; punctul culminant al proiectului este să stârnim interes pentru cât mai mulţi posibil, până când aceştia sunt adunaţi în grupe …. Şi mai târziu să devină grupe regulate de bereeni".

Serviciul de pionier s-a extins de la 372 pionieri la 461 şi în prima parte a anului 1917, pentru prima dată, a fost emis un *Buletin de ştiri* ce dădea pionierilor instrucţiuni periodice de serviciu de la sediul Societăţii, acest instrument fiind un strămoş al *Informatorului* din prezent. Pe deasupra, s-au ţinut câteva adunări regionale ca parte a acestei mari campanii de refacere. Pe lângă aceasta, setul de întrebări pentru V. D. M. (*Verbi dei minister* sau Servul Cuvântului lui Dumnezeu) a făcut ca asociaţii de parte bărbătească să fie încurajaţi să se instruiască, ca servi mai buni ai Cuvântului lui Dumnezeu, acesta fiind o examinare în scris cu douăzeci şi două de întrebări din Biblie, la care acestora li se cerea să răspundă în scris şi pe care să-l trimită sediului din Brooklyn pentru a fi verificată calificarea lor ca V. D. M. Toate acestea au avut ca rezultat activităţi sporite pe teren în anul 1917.

Nu toţi au fost fericiţi să urmeze noua administraţie a Societăţii Watch Tower în accelerarea lucrării de mărturie. De la începutul anului 1917 au existat numeroşi conducători care au devenit lacomi după control administrativ. Ei au devenit neobişnuit de activi. Unui vorbitor remarcabil trimis de Brooklyn a trebuit să i se retragă numirea pe care o avea în Anglia, deoarece el îşi asumase în mod arogant puteri administrative ce nu-i fuseseră încredinţate niciodată. El a cauzat dezbinare printre grupele poporului lui Iehova din Anglia. La întoarcerea acestuia în Betel, la Brooklyn, el şi alţi patru membri proeminenţi ai familiei au început să instige la nemulţumiri pentru a cauza dezbinări. Pe 17 iulie 1917, la masa de prânz de la casa Betel din Brooklyn, Rutherford, preşedintele Societăţii a anunţat apariţia mult aşteptatului volum al şaptelea din seria *Studii în Scripturi*, intitulat „Misterul încheiat". „Fratele Russell vorbea adesea despre scrierea celui de-al şaptelea volum şi una din ultimele sale declaraţii despre acesta a fost: 'În clipa în care voi găsi cheia, voi scrie cel de-al Şaptelea volum; şi dacă Domnul îi dă altuia cheia, el o poate scrie".

Timp de multe luni înainte de aceasta, doi studenţi atenţi ai Bibliei, Fisher şi Woodworth, munciseră din greu pentru a face un comentariu din publicaţiile precedente ale Societăţii, din cărţile biblice ale lui Ezechiel şi Apocalipsa. Din acea compilare era alcătuită noua carte. Apariţia *Misterului înheiat* a provocat o altercaţie rebelă de cinci ore la masa de la Betel, condusă de cei cinci proeminenţi menţionaţi mai sus, cărora au ales să li se alăture alţii din familie. O asemenea lipsă de unitate nu putea fi tolerată de marea majoritate a fraţilor credincioşi; aşa că administraţia a autorizat punerea deoparte nu numai a celor cinci căpetenii rebele, ci şi a celor care au ales să li se alăture în împotrivire.

După ce această clică potrivnică a fost dată afară, ei au început imediat să publice scrisori şi alte materiale cu care au circulat printre grupele asociate cu Societatea Watch Tower din această ţară şi din străinătate. Treptat, în unele din aceste grupe s-au ridicat grupuri potrivnice, unde cei înşelaţi au căzut uşor în cursă din cauza încetinelii lor în creşterea spirituală. Aceştia au refuzat să co-opereze cu

Cuprins

cei credincioşi şi treji în conducerea unei lucrări reînsufleţite de predicare a Împărăţiei, în acel timp de ostilitate şi persecuţie din partea clerului. Astfel, multe grupe au ajuns să aibă un grup pro-Societate de lucrători zeloşi şi un grup contra-Societate de „bolnavi”, care au încercat, pentru scopuri personale, să smulgă controlul adunărilor locale. Acesta s-a dovedit a fi un adevărat timp de necaz.

Oponenţii ambiţioşi au căutat să câştige controlul corporaţiei legale, Societatea Turnul de Veghere, la următoarea întâlnire anuală de la Pittsburg, Pennsylvania, din ianuarie, 1918. Din cauza disputei în legătură cu controlul legal al Societăţii, *Turnul de veghere* din 1 noiembrie, 1917 (pagina 330) a sugerat un vot referendum din partea fiecărei adunări. Până pe 15 decembrie, 813 adunări trimiseseră voturile lor care s-au adunat pentru a arăta că Rutherford primise 10 869 din 11 421 de voturi ca preşedinte; şi toţi ceilalţi membri credincioşi ai consiliului de directori, aşa cum fusese reconstituit în iulie, 1917, au fost preferaţi celor cinci răzvrătiţi. Această chestiune a voturilor s-a demonstrat a fi reală, întrucât la întâlnirea corporaţiei ţinută în Pittsburg pe 5 ianuarie, 1918, Rutherford şi ceilalţi din consiliu au fost aleşi din nou legal şi nici unul dintre oponenţi nu a reuşit să primească voturi.

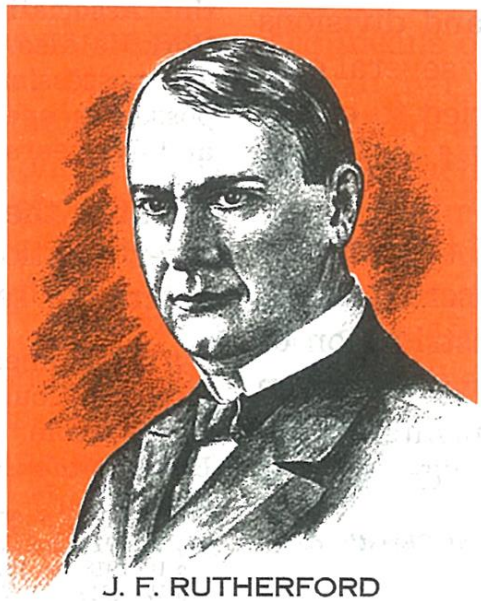
J. F. RUTHERFORD

Criza internă a ajuns la punctul ei culminant odată cu întâmplarea unui important eveniment prezis de Biblie, anume, venirea „mesagerului” lui Iehova, Isus Cristos, la templul lui Iehova pentru judecată, în primăvara anului 1918, pentru a separa clasa „servului credincios şi înţelept” de clasa „servului rău.” (Mal. 3:1-3; Mat. 24:43-51, *NW*). Scindarea dintre cele două clase a devenit mai evidentă după eşecul potrivnicilor de a-şi atinge scopul, la adunarea corporaţiei din 1918. După acea adunare din ianuarie, liderii opoziţiei au rămas în Pittsburgh pentru a forma o organizaţie separată, condusă de ceea ce numeau ei „comitetul celor şapte”. În timpul Memorialului din 26 martie 1918, separarea devenise ireconciliabilă, şi împotrivitorii au ales să celebreze moartea lui Cristos separat de adunările credincioase ale Societăţii.

Practica obişnuită a Societăţii era să publice un raport parţial cu participarea la Memorial, trimisă Societăţii de grupele din ţară şi din străinătate, dar din cauza tulburărilor din 1918, atât interne cât şi externe, cifrele cu numărul participanţilor n-au fost adunate. Cu toate acestea, raportul parţial al Memorialului din 1917 (5 aprilie) a arătat un număr de 21.274 participanţi ca asociaţi ai Societăţii. În timpul Memorialului din 1919 (13 aprilie), potrivit raportului parţial ce arăta o participare de 17.961 persoane, a devenit evident că o minoritate de cel puţin patru mii încetaseră să mai meargă alături de foştii lor tovarăşi credincioşi. Din acest timp de separare, clasa „servului rău” a adus mai multe certuri şi

Cuprins

dezbinări în mijlocul lor. În cele din urmă, alte câteva mici grupe cu păreri deosebite au încercat să se organizeze singure dar, după o scurtă existenţă, au dispărut.

În ultima jumătate a anului 1917, predicatorii credincioşi din linia întâi ai clasei „servului înţelept" au sporit energic distribuirea *Misterului încheiat*, căci în şapte luni imprimeriile din afara Societăţii au fost ocupate cu tipărirea ediţiei a 850.000. „Vânzarea celui de-al Şaptelea volum este incomparabilă cu vânzarea vreunei alte cărţi cunoscute, în aceeaşi perioadă de timp, cu excepţia Bibliei". Această carte nu numai că a făcut mai clară împotrivirea clasei „servului rău", aşa cum fusese arătată deja, ci a şi adus o reacţie mai înverşunată din partea clerului în multe părţi din creştinătate. Duminică 30 decembrie 1917 a fost data istorică a începerii marii distribuiri, prin serviciul voluntar de duminică, a zece milioane de exemplare din tratatul incandescent, *Publicaţia lunară a studenţilor Bibliei* intitulat „Căderea Babilonului – De ce trebuie să sufere acum creştinătatea – Rezultatul final". Acest tratat de patru pagini, de mărimea unei gazete, conţinea extrase din *Misterul încheiat* şi a ajuns să fie o demascare usturătoare împotriva clerului. În aceeaşi zi, pe lângă această distribuire, au fost oferite peste tot lecturi publice cu acelaşi subiect.

Pe 12 februarie 1918, presa publică din Ottawa, Canada, cuprindea următorul mesaj:

„Secretarul Statului, sub regulile cenzurii presei, a emis mandate ce interzic în Canada posedarea unui număr de publicaţii, printre care este şi cartea publicată de Asociaţia studenţilor internaţionali ai Bibliei, intitulată *Studii în Scripturi – Misterul încheiat*, cunoscută în general ca publicaţie postumă a Pastorului Russell. Circulaţia *Publicaţiei lunare a studenţilor Bibliei*, publicată tot de această Asociaţie la sediul ei din Brooklyn, New York, este, de asemenea, interzisă în Canada. Posedarea vreuneia din cărţile interzise expune posesorul la o amendă de 5.000 $ şi cinci ani de închisoare".

Mai târziu, publicaţia *Tribune* din Winnipeg (Canada), după menţionarea ordinului de interzicere descris mai sus, spunea:

„Publicaţiile interzise sunt bănuite că ar conţine declaraţii aţâţătoare şi anti-război. Extrase dintr-unul din recentele numere ale *Publicaţiei lunare a studeţilor Bibliei* au fost acuzate de preoţime acum câteva săptămâni de Reverendul Charles G. Patterson, Pastorul bisericii Sfântul Ştefan. După aceasta, procurorul general Johnson a cerut reverendului Patterson un exemplar al publicaţiei. Se crede că ordinul de cenzurare este rezultatul direct".

Aceasta a scos în relief un lanţ de acţiuni inspirate de cler care aveau ca scop să forţeze guvernele Statelor Unite şi al Canadei să distrugă Societatea Watch Tower şi pe colaboratorii ei.

(Va urma)

Turnul de veghere 1917, pag. 371-375.
W. 1916, pp. 331, 332; *W* 1917, p. 166.
W 1917, p. 220.
W 1916, p. 330; *W* 1917, p. 167; *W* 1918, p. 69.

Cuprins

W 1917, p. 372.
W 1917, p. 226.
Secerători (publicată de Societatea Turnul de Veghere), 1 august 1917, pp. 1-24.
W 1918, p. 79.
W 1917, p. 375.
W 1918, p. 23.
An opposition journal, Vestitorul împărăţiei lui Cristos, 1 iulie, 1919, p. 197.
W 1917, p. 157 ; W 1919, p. 151.
W 1917, p. 373.
W 1917, pp. 354, 374.
W 1918, p. 18.
W 1918, p. 17.
W 1918, p. 77

PREDICAREA ÎN SCOP DE MĂRTURIE

Faptul că Isus Cristos le-a poruncit urmaşilor lui să propovăduiască „vestea bună a împărăţiei" reiese şi din exemplul Său şi din învăţăturile Sale adresate lor. Totuşi, mulţi au interpretat că învăţăturile lui Isus înseamnă ca ei să încerce să convertească lumea; şi având în vedere faptul că aceştia afirmă că fac acest lucru din porunca lui Dumnezeu, ei de fapt susţin că Dumnezeu încearcă să convertească lumea. (Ca şi cum Dumnezeu ar trebui să *încerce* să facă un anumit lucru!) – Mat. 24:14, *NW*.

Crezând că omul are un suflet nemuritor care la moarte merge fie în cer, fie în iad (sau purgatoriu), astfel de creştini mărturisiţi au fost confruntaţi cu o dilemă. Fie toţi cei care nu au auzit niciodată de singurul „nume sub cer care a fost dat oamenilor şi prin care trebuie să fim salvaţi" sunt condamnaţi să sufere chinuri veşnice şi de aceea creştinii se confruntă cu sarcina lipsită de speranţă de a încerca să convertească lumea – lipsită de speranţă în sensul că popoarele păgâne măresc populaţia mult mai repede decât sunt convertiţi; fie Dumnezeu îi va salva pe toţi pe baza faptului că nu au avut niciodată o oportunitate, în care caz ar trebui să ne punem întrebarea, de ce să nu rămână toţi oamenii ignoranţi şi apoi să fie salvaţi toţi? – Faptele 4:12, *NW*.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu prezintă astfel de dileme. El arată faptul că Dumnezeu este desăvârşit în înţelepciune, dreptate, dragoste şi putere şi că tot ceea Îşi propune, împlineşte; că El a hotărât că plata păcatului este moartea, nu chinul veşnic şi că datorită dragostei şi numelui Său, El s-a îngrijit ca toţi cei ascultători ai omenirii să poată redobândi ceea ce primul lor părinte, Adam, a pierdut, adică viaţa veşnică într-o lume dreaptă. Cuvântul lui Dumnezeu arată mai departe că acea lume dreaptă este chiar la uşă, ceea ce înseamnă că sfârşitul acestei lumi vechi şi nelegiuite este, de asemenea, aproape. Aşadar, Dumnezeu face o minunată

Cuprins

lucrare de propovăduire cu scopul unei mărturii, avertizându-i pe toţi cei răi despre condamnarea lor şi dăruindu-le tuturor iubitorilor de dreptate o cale de scăpare către lumea nouă a lui Dumnezeu.

Împlinind această lucrare de propovăduire cu scopul unei mărturii, slujitorii lui Dumnezeu se străduiesc să facă mesajul pe care îl au de oferit cât mai convingător posibil. Motivul lor în desfăşurarea acestei lucrări de propovăduire este dragostea, dragostea pentru Dumnezeu şi dragostea pentru semenii lor. Realizând această lucrare, slujitorii folosesc aceleaşi metode întrebuinţate de Isus şi discipolii Lui, împreună cu alte mijloace moderne de comunicare care le sunt disponibile precum: edituri, radio şi televiziune. Ca rezultat al acestei propovăduiri, milioane de oameni au auzit pentru prima dată de Iehova şi de scopurile Sale şi sute de mii s-au dedicat lui şi acum participă în lucrarea de propovăduire. – Apoc. 7:9, 10.

Astăzi nu mai există o lucrare mai fericită în care cineva să se poate implica, în afară de aceea de propovăduire în scopul mărturiei. Nu este sarcina lipsită de speranţă de a încerca a converti lumea şi nici nu este una nefolositoare ca şi cum toţi vor fi salvaţi datorită ignoranţei.

PREOTUL MUSTRĂ ENORIAȘUL

Unul din martorii lui Iehova care lucrează într-o fabrică din Franţa era în mod continuu batjocorit de şeful său de echipă din cauză faptului că era martor al lui Iehova. Într-o zi, preotul paroh a vizitat fabrica. Şeful de echipă nu a pierdut timpul şi l-a chemat pe preot, spunându-i batjocoritor: „Aveţi în faţa dumneavoastră un martor al lui Iehova, un păgân.” Totuşi, preotul i-a răspuns: „Vă înşelaţi, domnule. Martorii lui Iehova nu sunt păgâni. Ei sunt creştini ca noi, iar Iehova este numele lui Dumnezeu. Nu ar trebui să vă distraţi pe seama martorilor lui Iehova, deoarece aceştia au credinţă puternică.” Şeful de echipă a rămas stupefiat şi a plecat repede. Preotul s-a întors către martorul tânăr şi i-a şoptit: „Când predic, muncitorii nu mă cred. Ei spun că fac aceasta pentru a câştiga bani. Dar tu le poţi vorbi. Eşti muncitor ca şi ei şi te vor asculta.” În paranteză fie spsus, din acea zi şeful de echipă nu l-a mai batjocorit niciodată pe martor.

„MERGEŢI, PROPOVĂDUIŢI” SAU „STAŢI, ASCULTAŢI”?

Aşa numitul creştinism din ziua de astăzi reprezintă prea adesea o chestiune de a „merge şi a sta” decât una de a „ieşi şi a face.” Este religia voastră a celor care stau sau a celor care lucrează? Este religia voastră îndeajuns de puternică încât să folosiţi din timpul vostru pentru a ieşi în mod regulat şi a le spune semenilor voştri ceea ce este important? Biblia spune foarte multe despre

Cuprins

putere, zel şi credinţă. Isus a spus în Matei 10:7: „Mergeţi şi propovăduiţi;” astăzi cei care merg la biserică au schimbat aceasta în: „Staţi şi ascultaţi.” Ce variantă veţi alege?

TACT TEOCRATIC ÎN FAMILII ÎMPĂRŢITE

„Credeţi că am venit să aduc pace pe pământ? Vă spun că nu, ci mai degrabă dezbinare. Pentru că, de acum înainte, cinci care vor fi într-o casă vor fi dezbinaţi: trei contra doi şi doi contra trei. Vor fi dezbinaţi: tatăl împotriva fiului şi fiul împotriva tatălui, mama împotriva fiicei şi fiica împotriva mamei, soacra împotriva nurorii şi nora împotriva soacrei. Duşmanii omului vor fi cei din casa lui.” – Luca 12:51-53; Mat. 10:36, NW.

Când toţi membrii familiei sunt dedicaţi lui Iehova, comportamentul teocratic este posibil. Familia recunoaşte conducerea bărbatului şi autoritatea sa părintească, şi ambele sunt exercitate cu dragoste. Familia studiază împreună, participă împreună la întâlniri, serveşte împreună pe teren şi au îndatori casnice. Dar ce se întâmplă dacă nu toţi membrii familiei sunt martori ai lui Iehova care acceptă principiile Lui?

[2] Ce se întâmplă dacă soţul este unul dintre martorii lui Iehova dar soţia nu este? Aceasta nu afectează responsabilitatea soţului de cap al casei. El trebuie să ofere hrană, îmbrăcăminte şi adăpost. Mai mult decât atât, el mai are şi rolul de soţ, de a-şi iubi soţia, de a-i fi tovarăş, de a se îngriji ca ea să aibă momente de recreare şi atunci când este momentul oportun, el va încerca să o ajute să vadă adevărul. Când Isus şi-a trimis apostolii să predice, El le-a spus să nu încerce să forţeze mesajul în orice gospodărie, ci să renunţe să vorbească atunci când adevărul e respins. Mai mult decât atât, ei trebuiau să fie „înţelepţi ca şerpii şi inocenţi ca porumbeii.” (Mat. 10:16, *NW*). Acest sfat este valabil şi în casă. Nimeni nu trebuie forţat să primească adevărul. Atunci când va fi momentul oportun prezintă-l cu tact. Acesta nu este o bâtă cu care să-ţi baţi tovarăşul de viaţă. Nu este ceva la care se poate ajunge folosind forţa sau printr-o presiune persistentă. Mai degrabă decât să foloseşti metode atât de dure, foloseşte-ţi tactul pentru a semăna adevărul, prin predicare fără cuvinte, prin exemplu, lăsând comportamentul creştin să vorbească în numele adevărului.

[3] Această predicare fără cuvinte, prin exemplu, este recomandată în special soţiilor ale căror soţi nu sunt în adevăr: „Tot aşa, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă de cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor, fiindcă vor fi martori ai purtării voastre caste, pline de un respect profund. Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care constă în împletirea părului, în folosirea de bijuterii de aur sau în purtarea de mantii, ci să fie persoana ascunsă

Cuprins

a inimii în veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu. Pentru că aşa se împodobeau odinioară şi femeile sfinte care sperau în Dumnezeu, fiindu-le supuse soţilor lor." – 1 Pet. 3:1-5, *NW*.

[4] Chiar dacă soţul nu este în adevăr şi „nu ascultă cuvântul" o soţie devotată lui Iehova tot trebuie să fie supusă soţului ei. Atunci când Scriptura de mai sus vorbeşte despre cum poate fi câştigat soţul necredincios, fără nici un cuvânt, şi despre soţia care nu trebuie să îşi împletească părul sau să poarte podoabe, sau articole de îmbrăcăminte, acest lucru nu înseamnă că ea nu va vorbi niciodată despre adevăr, că nu-şi va pieptăna sau aranja părul într-un mod atractiv, că ea nu va purta niciodată bijuterii şi, cu siguranţă, nu înseamnă că ea nu trebuie să poarte haine. Mai degrabă, folosind aceste expresii forţate, se arată că accentul principal se pune pe faptul că cele mai importante ornamente sunt un spirit liniştit şi blând, un comportament cast, un respect profund pentru soţul ei. Mult mai important decât aspectul exterior al unei persoane este „persoana secretă a inimii", ce este ea în interiorul ei, în inimă. Ce fel de persoană locuieşte acolo, ce motive sunt acolo, ce dispoziţie sau spirit este acolo? Această persoană secretă a inimii se manifestă prin propria conduită şi dacă aceasta este bună o va împodobi cu fapte virtuoase şi respect. (Rom. 7:22; 2 Cor. 4:16; 1 Tim. 2:9, 10, *NW*). Femeile sfinte din timpurile străvechi se împodobeau astfel, dar foloseau, de asemenea, bijuterii sau haine fine şi cu o anumită ocazie Iehova s-a referit la poporul său sub simbolul unei femei şi El însuşi a împodobit-o cu îmbrăcăminte scumpă şi bijuterii costisitoare. (Gen. 24:22, 53; Ex. 3:22; 35:22; Estera 5:1; Isa. 61:10; Ezec. 16:10-14). Deci noi nu ar trebui să încercăm să limităm înţelesul acestui text într-o cămaşă de forţă a cuvântului literal, ci să recunoaştem faptul că el arată unde este accentul principal.

[5] Deci soţia devotată lui Iehova va demonstra efectul benefic al adevărului asupra ei prin conduita sa creştină şi astfel va putea să îşi cucerească soţul necredincios fără cuvinte, faptele având efecte mai mari decât cuvintele. Uneori soţii sunt pierduţi din cauza unor cuvinte, mult prea multe cuvinte. Desigur că ea va explica adevărul de câte ori va avea oportunitatea să o facă şi va explica de ce participă la întâlniri şi iese în serviciu, dar niciodată nu trebuie să insiste prea mult cu anumite probleme presante, sau să devină fără tact. Ea trebuie să fie foarte atentă pentru a-şi îndeplini datoriile sale de soţie, să păstreze casa curată, să pregătească o masă bună, să fie grijulie cu copiii şi să aloce timp pentru soţul său. Ea îşi va potrivi lucrarea de mărturie, în aşa fel încât să afecteze cât mai puţin datoriile sale de soţie.

[6] Dacă partenerul tău de căsătorie nu este la adevăr, acesta nu este un motiv de despărţire: „Dacă un frate are soţie necredincioasă şi ea consimte să locuiască cu el, să n-o părăsească, iar femeia care are soţ necredincios şi el consimte să locuiască cu ea, să nu-şi părăsească soţul." Partenerul tău necredincios poate să accepte în cele din urmă adevărul pentru că observă comportamentul tău bun şi mărturia ta plină de tact: „Căci de unde ştii tu, soţie, că nu-ţi vei salva soţul? Sau de unde ştii tu, soţule, că nu-ţi vei salva soţia?" Dar dacă cel necredincios doreşte să se separe, cel credincios nu este necesar să-l împiedice, ci „poate să-l lase să

Cuprins

plece." Uneori cel necredincios poate face situaţia intolerabilă, totuşi rămâne lângă cel credincios. Poate deveni atât de dificil încât cel credincios decide să se despartă, nemaiputând continua. Soţul poate folosi violenţa fizică extremă asupra soţiei sale sau poate să refuze să-i ofere suport material sau soţia se poate opune serviciului teocratic al soţului, punând în pericol bunăstarea sa spirituală, punând în pericol perspectivele sale de viaţă veşnică. În cazul în care credinciosul hotărăşte aceasta în cazul căsniciei sale, se poate separa, dar, din moment ce doar adulterul sau moartea sunt singurele căi în care o căsătorie este anulată în ochii lui Iehova, atunci credinciosul nu este liber să se recăsătorească, chiar dacă este obţinut un divorţ legal. „Dacă, totuşi, se separă, să rămână necăsătorită sau să se împace cu soţul ei, iar soţul să nu-şi părăsească soţia" fără a fi sub restricţii similare." —1 Cor. 7:12, 13, 16, 15, 11; Mat. 19:9; Marcu 10:11, 12; Rom. 7:2, 3, *NW*.

[7] Frecvent într-o gospodărie despărţirea este între părinţi şi copii. Dacă părinţii sunt slujitori devotaţi lui Iehova, dar copiii nu sunt, părinţii se vor strădui să-i înveţe pe copii lor, folosindu-se de răbdare şi tact. Ei trebuie să prezinte adevărul într-un mod în care şi copiii îl pot înţelege, şi trebuie, de asemenea să-şi aducă la adunare copiii. Deşi în mai multe familii moderne rolurile au fost inversate, copiii sunt încă obligaţi să fie supuşi şi sub controlul părinţilor, iar în cazul în care un cap de familie nu poate face acest lucru este considerat inapt să fie un slujitor special în adunarea creştină. Aşa cum servitorii îşi îndeplinesc datoriile în adunare, cu dragoste şi tact, aşa şi părinţii trebuie să îşi exercite autoritatea părintească, cu o fermitate care este temperată de tact şi dragoste. Dacă numai unul dintre părinţi este în adevăr, atunci acesta trebuie să îşi educe copiii, în măsura în care este posibil, şi astfel să spere că îşi va salva copii. – 1 Tim. 3:4, 5; 1 Cor .7:14.

[8] Situaţia e mult mai delicată atunci când copiii acceptă adevărul, dar părinţii nu. Copiii sunt încă sub controlul părinţilor şi trebuie să rămână supuşi lor, aşa cum şi Isus a făcut. Cu toate acestea, în acelaşi timp, ei trebuie să ţină cont şi de slujirea lui Iehova, aşa cum a făcut şi Isus când era copil. Copiii vor încerca, cu siguranţă, să explice adevărul părinţilor lor şi să le arate obligaţia pe care o simt de a studia şi de a sluji şi, chiar mai important, ei vor încerca să demonstreze prin comportamentul lor îmbunătăţit şi, prin cooperare, schimbarea în bine pe care adevărul a făcut-o în ei. Poate astfel vor reuşi să câştige în faţa părinţilor. S-a mai petrecut înainte. Poate că părinţii vor permite copiilor să aducă acasă martori adulţi, pentru a le prezenta o mărturie mai aprofundată cu privire la speranţa unei Lumi Noi. – Luca 2:48, 49, 51.

[9] Este de o importanţă specială să păstrăm în mintea noastră un limbaj plin de tact, atunci când locuim într-o casă dezbinată. Sfatul divine este: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să-i răspundeţi fiecăruia." Dacă acest lucru este valabil pentru străini, cu siguranţă este şi pentru cei din sânul familiei. „Nu întoarceţi nimănui răul pentru rău.'' Să răspunzi înapoi cu furie şi brutal, nu va fi în interesul personal al unui membru necredincios al familiei, dar cel iubitor de Iehova nu va „face nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci, cu umilinţă, considerând că ceilalţi vă sunt superiori,

Cuprins

arătând interes nu doar faţă de lucrurile personale, ci şi faţă de ale celorlalţi." Refuză să devii mânios sau gălăgios şi realizează că este mai bine să fii abuzat decât să abuzezi. „ Să nu apună soarele peste mânia voastră. Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun pentru zidire, după cum este nevoie, ca să le dea celor care-l aud ce este folositor. Orice amărăciune răutăcioasă, furie, mânie, strigăt şi vorbire jignitoare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate." —Col. 4:6; Rom. 12:17; Filip. 2:3, 4; Efes. 4:26, 29, 31, *NW*.

[10] Credincioşii dintr-o casă divizată trebuie să facă multe concesii pentru a păstra pacea şi poate, pentru a-i câştiga pe cei necredincioşi, dar există un punct unde compromisurile trebuie să se termine şi acesta este atunci când se pune în pericol integritatea faţă de Iehova. Studiile, participarea la întâlniri sau în serviciu, pot fi reduse, dar niciodată nu trebuie să înceteze. Am putea ceda în mai multe puncte, dar să cedăm la integritate e ca şi cum am ceda totul, inclusiv viaţa noastră. Atunci când este vorba despre o confruntare, chiar şi cu membrii familiei, „trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni". Confruntarea se va constitui într-o încercare dureroasă. Petru a scris: „Iubiţii mei fraţi, să nu fiţi tulburaţi de focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat." Desigur aceasta este o încercare de foc pe care trebuie să o îndurăm, abuzul celor dragi, atunci când duşmanii sunt chiar din cercul familiei, dar nouă nu ar trebui să ni se pară ciudat. Nu ne-a avertizat oare Isus: „Credeţi că am venit să aduc pace pe pământ? Vă spun că nu, ci mai degrabă dezbinare. Pentru că, de acum înainte, cinci care vor fi într-o casă vor fi dezbinaţi: trei contra doi şi doi contra trei. Vor fi dezbinaţi: tatăl împotriva fiului şi fiul împotriva tatălui, mama împotriva fiicei şi fiica împotriva mamei, soacra împotriva nurorii şi nora împotriva soacrei." Deci dacă eforturile noastre de a câştiga pe necredinciosul din casa noastră eşuează, să nu ne lăsăm cuprinşi de deprimare sau deznădejde cu privire la el. Este împlinirea cuvintelor lui Isus. Şi aşa cum spune Biblia, un leopard nu îşi poate schimba petele, nici noi nu trebuie să ne aşteptăm ca o capră să se transforme în oaie, aşa cum nici o oaie nu se va comporta ca o capră; ea va continua să fie oaie. —Actele 5:29; 1 Pet. 4:12; Luca 12:51-53; Mat. 10:36, *NW*.

INTEGRITATE EXEMPLARĂ PE FRONTUL INTERN

[11] Ascultaţi doar un cuplu din miile de cazuri în care duşmanii sunt cei din propria casă. O tânără fată de şaisprezece ani a fost vizitată la ea acasă; apoi au existat şi alte vizite ulterioare în casa ei, iar în cele din urmă un studiu Biblic cu ea. Opoziţia familiei a crescut şi, în final, tatăl şi mama au pus-o să aleagă, ori renunţă la noua ei religie, ori pleacă de acasă. Ea a refuzat să renunţe la adevăr şi ei au alungat-o de acasă fără a-i permite să îşi ia hainele cu ea. Când s-a dus să locuiască alături de alţi martori, tata şi mama au devenit şi mai furioşi, au mers la tribunalul pentru minori şi au acuzat-o de delincvenţă penală. La proces părinţii au depus mărturie împotriva ei, şi au adus şi organizaţiei multe acuzaţii false. Şansele păreau a fi de partea părinţilor, dar Iehova a oferit victorie fetei şi a eliberat-o de sub custodia părinţilor. Azi ea este căsătorită cu un martor şi îşi creşte copiii pentru

Cuprins

a deveni şi ei martori la rândul lor. Dar asta nu e tot. Procedura atât de crudă şi inumană la care au supus-o părinţii, l-a determinat şi pe fratele său să treacă de partea sa, ca unul dintre martorii lui Iehova. El a fost luat de acasă şi plasat într-un orfelinat. Când a devenit destul de matur pentru a-şi câştiga libertatea, a plecat, devenind martor, a devenit un lucrător cu timp integral, iar acum slujeşte, cu normă întreagă, la Betelul din Brooklin.

[12] Luaţi în considerare şi încercarea credinţei unui tânăr care tocmai începuse să înveţe despre adevăr. Întreaga sa familie i se opunea. Când a început să citească literatura şi a vorbit despre adevăr, tatăl şi mama, fratele şi sora i-au zis că a înnebunit. În cele din urmă, el a renunţat să le mai vorbească despre adevăr, pentru a evita conflictele continue. După ce a participat la prima sa întrunire, la Sala locală a Împărăţiei, tatăl său a făcut un ultim efort disperat pentru a-l rupe de asocierea cu adevărul. A fost o discuţie în care familia i-a cerut să renunţe la adevăr, la această religie nouă şi atât de dispreţuită şi de detestată de ei. El a stat singur împotriva familiei şi, în prezenţa tatălui şi a mamei sale a refuzat să renunţe la citirea adevărului şi la asocierea cu martorii lui Iehova. Atunci când a spus acest lucru, tatăl său, care era ofiţer de poliţie, a scos pistolul său de calibru 45, l-a pus între ochii acestui tânăr şi a ţipat: „Ori renunţi la această religie goală, ori îţi voi împrăştia creierii!” Punându-şi încrederea în Iehova, fiul a spus: „Nu, eu nu renunţ şi dacă ai tupeul să apeşi pe trăgaci, atunci apasă şi trage!” Tatăl nu a avut puterea să facă aşa ceva, a pus pistolul în tocul său şi a plecat înjurând din cameră.

[13] Tânărul a fost mai târziu botezat, a devenit vestitor, apoi un slujitor în adunarea locală şi acum este la Betel. Dar testele nu s-au încheiat. Atunci când a intrat în serviciul cu timp integral, soţia l-a părăsit şi a înaintat divorţ, deoarece el a ales să-i slujească lui Iehova cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea. Iov, din vechime, nu a fost singurul care a avut o nevastă ce i-a cerut să-l blesteme pe Dumnezeu şi apoi să moară, şi nu e singurul care a refuzat şi a spus că mai bine îşi va păstra integritatea până va muri. (Iov 2:9; 27:5). Între timp mama a fost impresionată de calea de acţiune a fiului ei şi atunci când tatăl a divorţat de ea, lăsând-o fără sprijin, a luat poziţie pentru Iehova, a intrat în lucrarea de pionierat şi a murit slujind cu credinţă. Fiul serveşte încă la Betel.

[14] Auzim adesea de procese împotriva martorilor credincioşi aflaţi în spatele cortinei de fier, în lagăre de muncă, în lagăre de concentrare suferind de frig, de foame sau torturaţi, înfruntând focuri de armă. Ne cutremurăm de încercările lor, ne minunăm de integritatea lor, ne bucurăm că nimeni nu le poate opri dorinţa şi zelul cu care trec peste toate. Noi glorificăm contribuţia extraordinară pe care o au pentru justificarea lui Iehova şi ne rugăm pentru curajul lor de a continua, în ciuda torturilor la care sunt supuşi şi a deceselor provocate acestora. Să ne amintim, de asemenea, de alţii care suferă în spatele cortinei de fier

sau sub guverne dictatoriale, care, pe lângă riscul de a suferi astfel de lucruri, sunt greu încercaţi în alte moduri. Ce putem spune despre cei a căror casă e divizată, cu un conflict constant de voinţe, cu un război al nervilor şi o luptă de uzură fără încetare, şi în pericol de a fi expus sau trădat autorităţilor? Este uşoară o astfel de viaţă? Nu este oare un test dureros să îţi iubeşti partenerul, dar să vezi că tovarăşul tău de viaţă merge împotriva ta, opunându-se lui Iehova, îndreptându-se spre distrugere? Poate copiii se întorc împotriva părinţilor, aducând o durere de cap de nedescris. Cea mai chinuitoare durere este cea provocată de rănile celor dragi

[15] Nu e uşor să înduri torturi psihice împreună cu o agonie mentală; este greu să înfrunţi plutoanele de execuţie şi în acelaşi timp un baraj de abuzuri zi de zi, an de an, şi să fii continuu sâcâit sau ridiculizat în propria casă, lăsat în afara cercului familiei sau a afacerilor sale, pentru că slujeşti lui Iehova. În multe cazuri se poate ieşi mult mai uşor din acestea decât dintr-o închisoare sau dintr-un lagăr de concentrare. Cu toate acestea, să nu uităm de faptul că războiul rece răceşte cercul familiei, în care unii sunt în adevăr iar alţii nu, unde se desfăşoară o luptă constantă, 24 de ore pe zi, pentru credinţa pe frontul intern. Aşa că să nu-i uităm pe cei care sunt răbdători şi îşi petrec viaţa în fiecare zi în acelaşi fel. În timp ce, deşi poate nu la fel de spectaculoase, totuşi aceste încercări şi persecuţii pot fi la fel de insuportabile. Cele mai dure lovituri de pumnal care pot fi implântate în inima oamenilor sunt cele venite din partea celor dragi din casa sa, dar nici chiar acestea nu sunt capabile de a-i întoarce pe slujitorii dedicaţi ai lui Iehova de la un serviciu credincios.

[16] Sunt dintre cei care citesc aceste rânduri acum, care şi-au pierdut familiile din cauza adevărului, la fel ca în cele două cazuri mai sus menţionate? Eşti ca şi ei? Crezi că ai pierdut o familie? Dacă da, doar uită-te şi vezi fraţii şi surorile tale din societatea Lumii Noi, uniţi cu tine în serviciul lui Iehova şi când te uiţi realizezi că experimentezi împlinirea promisiunii lui Isus. „Nu este nimeni care a lăsat casă sau fraţi sau surori sau mamă sau tată sau copii sau ogoare pentru mine şi pentru vestea bună şi care să nu primească însutit acum, în acest timp, case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare împreună cu persecuţii, iar în sistemul viitor, viaţă veşnică.” (Marcu 10:29, 30, *NW*). Şi nu sunt doar zeci sau sute de fraţi şi surori adunaţi în jurul tău, în adunarea locală, pe care i-ai câştigat. Nu, ci există sute de mii ca ei peste tot pământul, gata să te primească cu braţele deschise, cu uşile deschise şi mai presus de toate, cu inimile deschise. Şi acest mare cerc al familiei teocratice nu va fi dezbinat de cei care sunt cicălitori, aroganţi, violenţi, răzvrătiţi sau de atei, pentru că este o familie unită sub Iehova Dumnezeu şi Regele Lui Isus Cristos, şi fiecare membru are ca ţel menţinerea fără sfârşit a comportamentului teocratic în cadrul acestui cerc familiar fericit! Iehova să ne ajute să facem asta mereu!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Când este mai dificil comportamentul teocratic în cercul familiei?
2. Care este responsabilitatea soţului faţă de soţie, dacă ea nu este la adevăr şi el este, şi ce sfat dat de Isus poate aplica el?

Cuprins

3-5. Ce este scris la 1 Petru 3:1-5, şi care este aplicarea acestuia?
6. Este motiv de despărţire dacă partenerul tău de căsătorie nu este la adevăr? Când te poţi despărţi şi cu ce limite?
7. Ce vor face părinţii ai căror copii nu sunt la adevăr?
8. Ce cale de acţiune vor urma copiii atunci când părinţii nu sunt la adevăr?
9. Ascultarea cărui sfat este mai ales important în familiile împărţite?
10. Unde trebuie să se pună capăt compromisului şi îngăduinţei, şi de ce nu trebuie să ne simţim deprimaţi pe nedrept dacă toate eforturile noastre de a-i câştiga pe membrii familiei vor da greş?
11. Cum a întâmpinat opoziţie din partea familiei o tânără şi cu ce rezultat?
12,13. Cu ce încercare s-a confruntat un tânăr, cum i-a făcut faţă, şi care a fost rezultatul în cele din urmă?
14,15. Ce spectaculoasă păstrare a integrităţii glorificăm noi? Ce altă luptă pentru credinţă nu trebuie să uităm, totuşi, niciodată?
16. Ce mângâiere există pentru cei care au pierdut familii datorită poziţiei pentru adevăr?

● Capitolul 54, versetul 1 din Isaia spune: „Mai mulţi sunt copiii celei părăsite decât copiii celei căsătorite.” Cine este femeia măritată care este menţionată aici? – M. F., Statele Unite.

„Veseleşte-te, cea stearpă, care nu dădeai naştere; izbucneşte în cântări şi strigă, tu care nu ai avut durerile naşterii: căci mai mulţi sunt copiii celei părăsite decât copiii celei căsătorite, zice Iehova.” Relatarea continuă cu o chemare către femeia părăsită de a-şi lărgi cortul şi de a se pregăti să se înmulţească, întrucât ruşinea tinereţii şi a văduviei sale va fi uitată: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova oştirilor este numele Lui.” În mânie, Iehova Îşi ascunsese faţa de la ea pentru un timp şi pentru o scurtă perioadă o părăsise, dar acum, cu mare milă şi bunătate iubitoare, o ia la Sine pe această femeie părăsită, care a fost asemenea unei văduve şi o binecuvântează cu mulţi urmaşi, făcând-o mai binecuvântată în această privinţă decât femeia căsătorită. – Isa. 54:1-8, *AS*.

Pavel a vorbit despre aceste două femei simbolice şi le-a asemănat cu Sara şi cu Agar: „Este scris că Avraam a avut doi fii: unul de la servitoare şi altul de la femeia liberă. Dar cel de la servitoare s-a născut, de fapt, potrivit cărnii, iar celălalt, de la femeia liberă, prin promisiune. Aceste lucruri au un sens simbolic, fiindcă aceste femei reprezintă două legăminte: unul este cel de la muntele Sinai, care dă naştere la copii pentru sclavie şi care este Agar. Iar această Agar reprezintă Sinaiul, un munte din Arabia, şi corespunde Ierusalimului de acum, căci este în sclavie cu copiii săi. Însă Ierusalimul de sus este liber şi el este mama noastră. Pentru că este scris: ‘Bucură-te, femeie stearpă care nu naşti! Izbucneşte şi chiuie,

Cuprins

femeie care n-ai durerile naşterii! Căci copiii femeii părăsite sunt mai mulţi decât ai celei care are soţ'. Noi însă, fraţilor, suntem copii ai promisiunii, cum a fost Isaac. Dar, aşa cum atunci cel născut potrivit cărnii a început să-l persecute pe cel născut potrivit spiritului, aşa este şi acum. Totuşi, ce spune Scriptura? 'Izgoneşte-o pe servitoare şi pe fiul ei, căci fiul servitoarei nu va fi nicidecum moştenitor cu fiul femeii libere'. Astfel, fraţilor, noi nu suntem copiii servitoarei, ci ai femeii libere." – Gal. 4:22-31, *NW*.

Agar a reprezentat legământul legii care a fost instituit pe muntele Sinai şi care a dat naştere Israelului natural, ca naţiune a poporului pentru numele lui Iehova şi care a rezultat în Ierusalim cu templul său pentru jertfe, potrivit termenilor legământului. Acestui Ierusalim natural, pământesc, i s-a amintit în mod constant de cerinţele legii că se afla în robia păcatului şi a morţii. Copiii pe care acest aranjament i-a născut erau în robie, aşa cum a fost fiul slujitoarei Agar. Totuşi, pentru o perioadă lungă aceştia erau singurii copii născuţi. Sara nu avea copii, deşi era femeia liberă şi avea făgăduinţa unui fiu. În cele din urmă l-a născut pe fiul său, Isaac. Ea a reprezentat noul legământ şi Ierusalimul de sus, care a aşteptat multă vreme înainte să i se nască urmaşii. Până atunci ea a fost părăsită, precum femeia tânără alungată, precum o văduvă, ca şi cum nu era căsătorită sau era fără soţ, în ceea ce priveşte urmaşii. Ierusalimul care corespundea lui Agar a fost cel care a părut cu adevărat căsătorit şi binecuvântat cu copii.

În ebraică, cuvântul oraş este feminin ca gen, se vorbeşte despre el ca femeie, iar locuitorii săi sunt consideraţi copiii lui. Ierusalimul ceresc, Ierusalimul de sus, organizaţia invizibilă a lui Iehova, asemenea Sarei, a născut în cele din urmă sămânţa făgăduinţei, Sămânţa făgăduită în Geneza 3:15. După o aşteptare de patru mii de ani acest lucru s-a împlinit când Isus S-a născut ca Fiu al lui Iehova, când a fost botezat şi născut de spirit. Mai mulţi copii liberi ai făgăduinţei s-au născut, nu sub legământul legii lui Agar, al robiei, ci din femeia liberă, la sărbătoarea Cincizecimii şi după aceea, aşa cum alţii au fost născuţi de spirit şi au devenit o parte a trupului lui Cristos sau adunarea Sa cerească. Aceştia au fost persecutaţi de sistemul religios evreiesc şi de liderii acestuia care s-au asemănat fiului lui Agar, Ismael, care l-a prigonit pe Isaac. Totuşi, urmaşii Ierusalimului de sus s-au înmulţit, ca şi copii ai marelui Tată şi Soţ, în timp ce fiii Ierusalimului pământesc, natural, care s-au dovedit necredincioşi, au fost alungaţi. Sara a fost o femeie care locuia în cort şi înmulţirea familiei însemna lărgirea cortului; astfel că organizaţiei femeie care se aseamănă Sarei i s-a spus că va veni vremea în care îşi va lărgi cortul. În timp, ea va avea mai mulţi urmaşi decât aranjamentul legii asemenea lui Agar care a produs naţiunea Israel, dar care toţi, în afară de o mică rămăşiţă, au fost necredincioşi şi au rămas în robia păcatului şi a morţii. Aşadar, femeia măritată din Isaia 54:1 a fost Ierusalimul necredincios ai cărui locuitori sau copii au fost alungaţi, pe când cea mult părăsită, ca soţie şi văduvă alungată fără copii, este organizaţia universală a lui Iehova, Ierusalimul de sus, care la vremea potrivită va da naştere la mulţi copii.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Aprilie 1955 Nr. 8

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ NE PĂSTRĂM INTEGRITATEA - Pag.265

COLAPSUL CULTURAL - Pag.274

ADEVĂRATA ADUNARE CREŞTINĂ - Pag.276

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIRE DE OAMENI - Pag.281

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA A 8-A - Pag.284

MĂSURI BIBLICE - Pag.289

AJUTOARE PENTRU A PREVENI PIERDEREA INTEGRITĂŢII - Pag.293

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.298

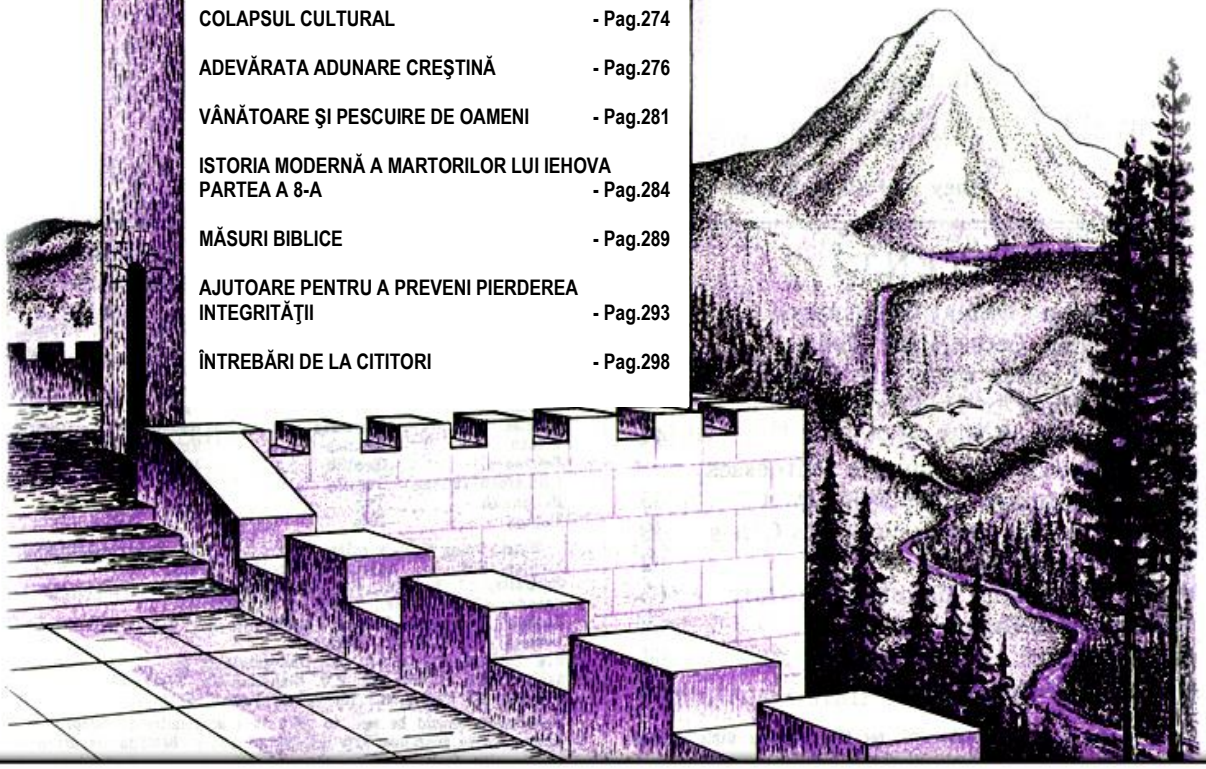

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

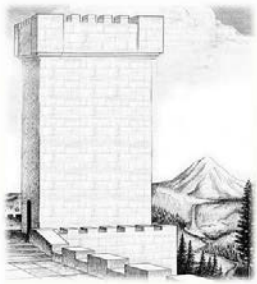

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Aprilie 1955 **Nr 8**

SĂ NE PĂSTRĂM INTEGRITATEA

„Stânca, lucrările sale sunt perfecte, căci toate căile sale sunt dreptate. Un Dumnezeu al fidelităţii, în care nu este nedreptate; el este drept şi integru.” – Deut. 32:4, NW.

Cât de fericite sunt acele creaturi care ajung să îl cunoască pe Iehova pentru ceea ce este, Suveranul Suprem al întregului univers, a cărui conduită ireproşabilă ar trebui să solicite mai departe laudă fără rezerve din partea a tot ce are viaţă! Astfel de persoane sunt mişcate să cânte aşa cum a făcut psalmistul din vechime: „Cântaţi-i o cântare nouă; cântaţi cu îndemânare din toată inima, strigând de bucurie! Căci cuvântul lui Iehova este drept şi toată lucrarea sa este înfăptuită cu fidelitate. El iubeşte dreptatea şi justiţia: Pământul este plin de bunătatea iubitoare a lui Iehova.” (Ps. 33:3-5, *AS*). Aceşti oameni capabili să aprecieze au plăcerea să „arate că Iehova este integru”, astfel încât mulţimea semenilor lor să poată fi determinată să slujească şi să se închine numelui său sfânt pentru propria lor bunăstare veşnică. – Ps. 92:15, *AS*.

[2] În altă parte David a mărturisit: „Iehova este bun şi integru.” (Ps. 25:8, *AS*). Scrierile sale inspirate, împreună cu toate celelalte Scripturi, se unesc pentru a reflecta minunat pentru noi curăţia şi perfecţiunea lui Iehova. El ne este dezvăluit ca un Dumnezeu sfânt, absolut pur, curat, incoruptibil, credincios, fidel, şi dedicat în întregime dreptăţii. Expresia umană este de departe înfrântă de o descriere adecvată a excelenţei Sale. Nu e de mirare, atunci, că oamenii smeriţi sunt copleşiţi în faţa maiestăţii sale, deşi invizibile. Nu e de mirare că ei sunt inspiraţi

Cuprins

să se apropie în prezenţa Lui, străduindu-se să-şi conformeze vieţile minunatelor principii şi legi pe care le-a creat, pentru funcţionarea familiei sale universale. El este precum un magnet imens, către care sunt atrase irezistibil creaturile cu aceeaşi cugetare.

[3] Şi cât de diferit este Iehova de toţi ceilalţi dumnezei care, prin închinătorii lor umani, sunt descrişi ca alegând să susţină o maiestate izolată, distantă şi egoistă şi să se învăluie în mister, prin păstrarea închinătorilor lor la o distanţă respectabilă de teama înşelăciunilor ce vor fi descoperite şi expuse. În schimb, Iehova este încântat de cei ce fac eforturi sârguincioase să îl cunoască si îşi modelează gândurile şi acţiunile după ale lui. Tuturor celor care vor fi copiii lui, el le recomandă: „Voi să fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt." (Lev. 11:44, *NW*). Aceasta înseamnă că închinătorii săi adevăraţi trebuie să se străduiască să imite caracterul Lui drept; ei trebuie să manifeste integritate în toate relaţiile cu El şi cu semenii lor.

[4] Dar ce este integritatea? Şi cum putem noi să dobândim şi să păstrăm această caracteristică esenţială a familiei universale de creaturi a lui Dumnezeu? În „*Dicţionarul Internaţional*" al lui Webster integritatea este descrisă ca dreptate a comportamentului; sănătatea principiilor morale, loialitate, cinste, starea de a fi întreg, neatins, neclintit, complet. Ajungând cât mai profund în structura cuvântului, descoperim că părţile lui componente sunt *in,* referindu-se la modul negativ, şi *tegrity,* o formă a verbului latin *tangere,* care înseamnă „a atinge." Adunăm, atunci, că integritatea este o stare de a fi neatins, incoruptibil, neinfluenţat de dezbinare şi influenţe corupte. Cât de minunat, atunci, Dumnezeul nostru Iehova rămâne în continuare un Dumnezeu al integrităţii! Cât de esenţial pentru noi să cultivăm acea calitate dacă vrem să fim ca El, să dovedim că merităm să fim copiii lui!

[5] Când Dumnezeu a avut prima dată în vedere crearea omenirii, el a hotărât cu generozitate să îi înzestreze pe oameni cu mari posibilităţi de a reflecta dreptatea sa, şi a zis: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul şi peste toate celelalte creaturi care se mişcă pe pământ." Şi apoi cât de potrivit ar fi fost ca, acel om, în sfera sa de control în miniatură, să îşi modeleze comportamentul după exemplul perfect al Tatălui ceresc, despre care se spune: „Iehova este drept în toate căile sale şi milostiv în toate lucrările sale." – Gen. 1:26, *NW;* Ps. 145:17, *AS.*

[6] Fără acel mare şi perfect Stabilizator şi Integrator, imaginaţi-vă la ce confuzie ar fi fost redus acest univers, la ce zbucium de conflicte de interes şi influenţe demoralizante! Aşa cum este, această întreagă lume civilizată a fost atât de grav deteriorată şi divizată în loialităţile sale şi confuză în gândirea sa, încât însuşi Dumnezeul Suveran al integrităţii a fost dat la o parte şi oamenii sunt concentraţi pentru planuri inspirate de demoni şi de oameni pentru îmbunătăţirea condiţiilor lor. Totul a început când prima creatură rebelă, după ce a permis propriei mândrii şi lăcomii îngâmfate să-şi facă apariţia şi să-i corupă propria supunere faţă de Iehova, a folosit un şarpe care să îi spună linguşitor perfectei Eva:

Cuprins

„Este oare adevărat că Dumnezeu a spus să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină? … În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.” – Gen. 3:1-5, *NW.*

[7] Aici vom nota remarcabil mişcarea premeditată pentru a clătina integritatea primei perechi faţă de Creatorul ei. De a-i lua să asculte o altă sursă de informare, o altă voce „cu autoritate”, să îşi împartă loialitatea şi să îşi reducă încrederea şi credinţa în Creator la o fracţiune din ceea ce a fost odată. Aveau să cedeze ei influenţei corupătoare a lui Satan, sau să stea în picioare înaintea lui, curajos, şi să păstreze caracterul complet al devotamentului lor faţă de Cel care era Creatorul şi Binefăcătorul lor? Chestiunea ridicată acolo în Eden, nu a dispărut de atunci şi nici nu a fost rezolvată. Pe vremea lui Iov, acum treizeci şi cinci de secole, răzvrătitul lăudăros acuza că omul drept dinaintea tronului lui Iehova a pretins că acesta era doar un căutător de favoruri, o persoană care se conforma aranjamentelor lui Dumnezeu doar pentru lucrurile bune pe care i le dădea Iehova.

[8] Aşa că, integritatea lui Iov a fost pusă la încercare. Bogăţia şi pământurile i-au fost luate, copiii şi servitorii au fost ucişi, o boală dezgustătoare de piele i-a afectat corpul din cap până la picioare, şi propria lui soţie împreună cu trei prieteni falşi au conspirat pentru a-l face să renunţe la închinarea sa faţă de singurul Dumnezeu adevărat. Evident că Diavolul a folosit aceşti purtători de cuvânt umani pentru a-şi trîmbiţa propaganda destructivă: ‘Cea mai simplă cale de a scăpa de toate necazurile este doar să îl blestemaţi pe Dumnezeu şi să muriţi. De altfel, el nu este cu adevărat vrednic de închinarea şi devotamentul vostru. El este un dictator inconştient, fără nici o reală dragoste pentru creaţiile sale.’

[9] Ce părere aveţi despre integritatea lui Iov? Şi-a permis el însuşi să devină împărţit cu privire la supunere, sau să fie corupt de îndoieli şi suspiciuni şi de sofismul inteligent al acestei lumi şi dumnezeul ei? Nu! Mai degrabă îl auzim declarând ferm: „Până la ultima suflare, nu voi renunţa la integritatea mea!” „Chiar dacă el m-ar ucide, totuşi mă încred în El.” (Iov 27:5, *AT;* 13:15). Înainte ca acest test amănunţit să fie aplicat lui Iov, el era deja distins ca un slujitor credincios al lui Iehova. Şi acum, victorios în încercare, el a fost evident binecuvântat de marele Dătător al oricărui dar bun şi perfect. Cu adevărat, Iehova iubeşte şi este făcut fericit de către cei ce sunt dispuşi să sufere pentru numele şi dreptatea lui. Cursul integrităţii, această integritate a devotamentului, a încrederii şi ascultării faţă de Creator, este calea înţelepciunii, şi sfatul părintesc al lui Iehova pentru copiii săi este: „Fiul meu, fii înţelept şi bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce mă batjocoreşte.” — Prov. 27:11, *AT.*

[10] Marele batjocoritor, Satan, urmăreşte în continuu şi aşteaptă abaterea creaturilor de la calea de acţiune a integrităţii, astfel încât să poată adăuga la ridicolul şi ocara pe care le îngrămădeşte peste numele Creatorului. El însuşi reprezentat de cea mai josnică dintre creaturi, un şarpe care se târăşte pe pământ, ar fi vrut să seducă toate creaturile lui Dumnezeu de la condiţia de integritate a închinării şi serviciului lui Iehova. Aceasta este schema sa, şi astfel el aduce fiecare armă necinstită pentru a putea duce lupta împotriva slujitorilor Celui Prea

Cuprins

Înalt, ştiind bine că pentru a reuşi trebuie doar să introducă o uşoară îndoială în mintea unei creaturi neglijente, îndoială care va servi ca o pană subţire, care poate despica în cele din urmă integritatea devotamentului creaturii.

[11] Pe de altă parte, Iehova are deosebita plăcere să îi observe pe acei păstrători de integritate, care iau toate reproşurile şi suferinţele pe care această lume şi dumnezeul ei le oferă, şi încă, precum Iov, să umble într-o supunere nedezbinată, intactă faţă de Suveranul universal. El este Tatăl perfect, care stabileşte exemplul de integritate pentru toţi fiii şi fiicele sale. Mai mult decât atât, el oferă cu dragoste în Cuvântul său, Sfintele Scripturi, un depozit de informaţie cu privire la principiile şi calităţile sale minunate, astfel că omul lui Dumnezeu poate fi complet echipat pentru a îndepărta atacurile duşmanilor şi a sta ferm pentru integritate şi adevăr. Şi încă o altă îngrijire minunată în acelaşi scop este exemplul perfect, în carne şi sânge, al Fiului său iubit aici pe pământ. Observaţi modul în care încrederea Tatălui a fost exprimată fără echivoc în momentul acelui botez unic efectuat la marginea Iordanului: „Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat.” (Mat. 3:17, *NW*). Da, şi cu multe secole înainte de acea recompensă de integritate care a fost oferită acum lui Isus Cristos, a fost, de asemenea, dictată cu încredere, psalmistului: „Tu ai iubit dreptatea şi ai urât răutatea. Iată de ce Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a uns cu uleiul bucuriei mai mult decât pe tovarăşii tăi.” —Ps. 45:7, *AT.*

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU NOI ASTĂZI

[12] Dar ce înseamnă păstrarea integrităţii pentru noi astăzi, în acest an 1955? Răspunsul la această întrebare devine clar când examinăm înregistrarea despre oamenii din trecut ai integrităţii. Acea înregistrare Dumnezeu a păstrat-o în special pentru a ne învăţa *acum,* în aceste vremuri cu cel mai mare pericol, când Gog, din locul său de acţiune întunecat din vecinătatea pământului nostru, pregăteşte şi direcţionează personal o campanie fără precedent şi fără milă împotriva poporului integru faţă de Iehova Dumnezeu şi Regele său, Isus Cristos. În timp ce analizăm pe scurt încercările lor, să realizăm cât de aproape se aseamănă circumstanţele lor cu acelea în care ne aflăm azi.

[13] În cazul lui Abel putem observa că era în joc închinarea pură. Abel a ştiut ce i s-a cerut ca sacrificiu, ca să fie acceptat de Iehova Dumnezeu. După aceea, Cain ştiut şi el, dar a preferat să aibă o cale a sa. Şi întrucât mama sa avea ambiţia de a fi la fel de înţelept ca şi Dumnezeu, Cain a pus judecata sa mai presus de a lui Dumnezeu în ce priveşte închinarea corectă. Dar ce s-a întâmplat cu Abel în mijlocul acestei atmosfere familiale? Atitudinea intenţionat independentă a lui Cain nu a fost permisă să îi molipsească soliditatea devotamentului. El a ţinut mai departe la închinarea corectă chiar dacă l-a costat viaţa. — Gen. 4:1-15.

[14] De asemenea, predicarea îşi are contribuţia sa specială de a oferi scorul final plin de succes în domeniul integrităţii. Aceasta o găsim în însemnările cu privire la Enoh, care, potrivit cuvântului inspirat al lui Iuda, a vorbit cu îndrăzneală şi cu neînfricare împotriva unei generaţii anti-Dumnezeu. Puţin îi păsa lui că era în dezacord cu marea majoritate a populaţiei pământului. Dragostea lui pentru ce este

Cuprins

drept şi adevăr a alungat toată teama de creaturi simple, şi l-a susţinut în lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. (Gen. 5:18-24; Iuda 14, 15). De asemenea, şi noi ne găsim o minoritate dispreţuită şi detestată, şi cu aceeaşi însărcinare de a propovădui.

[15] A umbla smerit cu Iehova Dumnezeu, ca şi cu un preot prieten şi tutore, mereu nerăbdător să comunici cu el şi să înveţi de la el căile sale, este o altă trăsătură caracteristică a păstrării integrităţii la care nu se poate renunţa. Luaţi în considerare exemplul lui Noe, acela despre care se mărturiseşte că „a umblat cu Dumnezeu." Şi cât de minunat l-a recompensat Iehova pe acest credincios, care 's-a dovedit a fi el însuşi fără cusur' în mijlocul acelei întregi generaţii de contemporani corupţi! Umblarea sa cu Dumnezeu şi studierea cu sârguinţă sub îndrumarea marelui Învăţător, l-au echipat ca să se opună acelei decăderi morale rapidă a epocii, care s-a încheiat în distrugere prin Potop. — Gen. 6:8 la 7:24.

[16] Ascultarea este o altă *cerinţă* pentru păstrătorii integrităţii. Avraam străluceşte în minte ca un exemplu remarcabil în acest domeniu. Necondiţionat, el însuşi şi-a negat luxul şi plăcerile populatului oraş Ur din Caldeea. Dar asta a fost doar începutul. Călătoriile sale ulterioare au fost făcute strict în acord cu itinerariul pe care Dumnezeu i l-a comunicat. Ele l-au adus într-un contact continuu cu triburile atee şi cu împărăţiile păgâne. Dar el nu a şovăit niciodată de la ascultarea Dumnezeului său; nu a arătat niciodată cea mai mică indicaţie de a fi afectat negativ cu privire la integritatea sa. Şi testul suprem a servit doar pentru a demonstra, dincolo de orice îndoială, temeinicia atitudinii sale mentale faţă de Dumnezeu. El a fost gata să ucidă pe singurul său fiu în care era concentrată toată dragostea lui părintească evlavioasă, recunoscând cu umilinţă că este în prerogativa şi puterea lui Dumnezeu, atât de a da viaţă, cât şi de a o lua, precum şi de a-i învia pe cei morţi pentru a trăi veşnic. — Evrei 11:19; Gen. 22:1-19.

[17] De asemenea, exemplul Sarei expune o altă faţetă a pietrei preţioase a integrităţii. Da, ea a râs când i s-a făcut prima dată promisiunea că va naşte la bătrâneţe. Dar scriitorul inspirat mărturiseşte despre ea că întotdeauna şi-a menţinut supunerea corespunzătoare faţă de soţul său, şi, când şi-a amintit că în promisiune era implicat cuvântul Suveranului Suprem, „i-a fost frică." Ea avea frică de Dumnezeu, şi acea teamă a constituit temelia pentru adevărata înţelepciune. Înţelepciunea şi raţionamentul umane au fost puse pe fugă. Credinţa ei a devenit o putere cuceritoare înăuntrul ei, care a triumfat asupra sterilităţii bătrâneţii. — Gen. 18:1-15; 21:1-7; 1 Pet. 3:6.

[18] O altă trăsătură a integrităţii este rezistenţa. Cât de iscusit este subliniată aceasta de către Iacov în epistola sa pentru semenii creştini, când spune: „Fraţilor, luaţi-i ca exemplu de suferire a răului şi de răbdare pe profeţii care au vorbit în numele lui Iehova ... Aţi auzit de perseverenţa lui Iov." (Iac. 5:10, 11, *NW*). Şi putem noi să arătăm cu precizie sursa puterii lui Iov de a îndura? Spre ce altceva dacă nu spre speranţa puternică pe care o avea în îndeplinirea promisiunilor bogate ale lui Dumnezeu? Consideraţi, spre exemplu, această expresie de pe buzele unui bărbat care îndura agoniile chinuitoare: „Oh, de m-ai ascunde în Şeol, de m-ai ţine ascuns până îţi va trece mânia, de mi-ai stabili un timp şi ţi-ai aminti apoi de mine!

Cuprins

Dacă un om moare, poate el trăi din nou?" (Iov 14:13, 14, *AS*). Aşteptările sale sigure de viaţă prin înviere au produs răbdare şi răbdarea cu succes, la rândul ei, i-a întărit speranţa. Noi facem bine să îl considerăm ca model al nostru aprobat de Dumnezeu.

[19] Cât de uşor face Diavolul pentru slujitorii lui Iehova doar să facă unele mici compromisuri sau să îşi mai înmoaie tonul şi mesajul! Dar nu Moise. În ciuda pericolului şi ocării el a refuzat să evite responsabilităţile sale sau să le neglijeze. El a părăsit palatul Faraonului cu toate atracţiile sale uluitoare, în baza căruia continuitatea lui acolo însemna minciună, aprobând pe dinafară practicile şi politica Faraonului, când în interior el aparţinea minorităţii Ebraice care era dispreţuită şi antipatizată. Mai târziu, când a fost trimis în prezenţa monarhului nemilos cu mesajul lui Dumnezeu, nu existau probleme minore, nici compromis, ci mai degrabă o loialitate necompromiţătoare faţă de Dumnezeu şi însărcinarea sa. El şi-a menţinut o poziţie solidă pentru ceea ce era drept. El a continuat, nefiind atins de influenţele corupte ale Egiptului. – Evrei 11:23-29.

[20] Cu fiecare exemplu anterior al susţinătorilor integrităţii, câteva trăsături speciale sau caracteristici strălucesc, ca să ne capteze atenţia şi să accentueze izbitor numeroasele calităţi solicitate de la cel care va sprijini dreptatea şi va fi împotriva nelegiuirii. Dar observaţi acum cum toate se unesc în exemplul minunat al Fiului lui Dumnezeu, care nu a admis nici o închinare, ci doar pe cea la Iehova, care a predicat în mod constant şi fără frică, rămânând pentru totdeauna Cel smerit trimis al Tatălui, ascultând instrucţiunile Tatălui chiar până la moartea infamă pe stâlp, a manifestat credinţă neînvinsă în puterea Tatălui şi a răbdat toate lucrurile, niciodată nefăcând compromis cu Diavolul în problema integrităţii. Acesta este motivul pentru care a fost 'uns cu untdelemnul bucuriei mai presus de tovarăşii săi.' — Evrei 1:8, 9, *NW*.

[21] Şi aceia care într-adevăr au învăţat de la el în timp ce a umblat pe pământ, au demonstrat aceeaşi atitudine mentală. Decât să renunţe la integritate mai degrabă ei erau pregătiţi să renunţe la confort, proprietăţi, la toate lucrurile, da, la viaţă însăşi. Aceasta este ceea ce Pavel ne aminteşte la Evrei 10:34 (*NW*): „Căci v-aţi arătat compasiunea pentru cei din închisoare şi aţi acceptat cu bucurie jefuirea bunurilor voastre, ştiind că voi aveţi o proprietate mai bună şi durabilă." Şi Pavel a mărturisit el însuşi aceasta, pentru a se dovedi vrednic să fie numit urmaş al lui Cristos: „Am acceptat să pierd toate lucrurile şi le consider nişte gunoaie." (Filip. 3:8, *NW*) „Îngrijorarea sa pentru toate adunările" a implicat o luptă continuă împotriva influenţelor dezbinate şi contaminante deja puse în practică pentru a sfărâma integritatea organizaţiei creştine începătoare. — 2 Cor. 11:28, *NW*.

[22] Dumnezeu a binecuvântat din abundenţă munca altruistă a lui Pavel şi a colegilor săi apostoli. Mii de persoane smerite, prin dragoste pentru dreptate, au fost atrase de proclamarea neînfricată a Împărăţiei în acel prim secol al acestei ere. Ei au studiat Scripturile cu sârguinţă, au ajuns să îl cunoască pe Iehova, s-au maturizat în credinţă şi au devenit activi în campania de predicare. Ce spectacol au fost ei pentru acea generaţie coruptă şi desfrânată din acele zile! Neabătut, ei s-au confruntat cu fiare sălbatice şi persecutori umani bestiali, mulţi dând dovadă, cu

Cuprins

vieţile lor, de o loialitate de nezdruncinat faţă de Dumnezeul integrităţii. Întregimea devotamentului lor, deşi era un fenomen foarte uluitor pentru oamenii lumeşti, a fost o sursă de uimire pentru toţi cei care au fost martori la acesta.

[23] De asemenea, astăzi, adevăraţii închinători ai lui Iehova sunt în mijlocul unei generaţii ostile, o generaţie coruptă şi destrăbălată de dumnezeul acestei lumi. Astăzi, cei care umblă în integritatea inimii lor înaintea lui Iehova, sunt un popor înţeles greşit, privit cu uimire, care primeşte o împotrivire plină de ură, persecutat, şi sub ameninţarea cu moartea în unele părţi ale pământului. Eşti unul dintre ei doar prin simpla mărturisire, sau datorită unei direcţii personale a integrităţii care te identifică drept unul dintre ei? Amintiţi-vă, integritatea este o problemă a minţii şi a inimii. Este mintea ta doar pentru Dumnezeu şi dreptate? Este inima ta puternică şi curată să pompeze, în mod constant, prin interiorul tău, înţelepciunea cerească, care devine un izvor de viaţă veşnică? Dacă da, atunci vei fi numărat, din fericire, printre oamenii integrităţii lui Dumnezeu.

AVERTISMENTE ÎMPOTRIVA EŞECULUI DE A O PĂSTRA

[24] Eşecul de a păstra integritatea, pe de altă parte, are exemplele sale de avertizare, de asemenea, înregistrate în Scripturi. În fiecare caz se va vedea că eşecul se trage din lipsa de consideraţie a creaturii pentru unitatea şi bunăstarea tuturor celorlalţi membrii ai organizaţiei universale a creaturilor lui Dumnezeu. Atenţia a fost îndreptată în interior însuşi. Legătura de bază strânsă între cuvintele *eşec* şi *înşelăciune* subliniază faptul că fiecare dintre cei corupţi se amăgesc pe ei înşişi într-o gândire mai înaltă despre sine decât se cuvine, şi prin urmare, gândindu-se într-o mai mică măsură la Creatorul lor şi la semenii lor decât li se cuvine. Odată pornit pe calea de acţiune a auto-înşelăciunii, următorul pas este să-ţi înşeli semenii.

[25] Instanţele judecătoreşti cereşti au fost martore la primul eşec atunci când ambiţia nemăsurată a unui heruvim puternic l-a îndemnat să depăşească graniţele sigure ale libertăţii şi preţioasei responsabilităţi cu care Făcătorul său l-a înconjurat. Nu i-a păsat că această cale de acţiune ar zdruncina integritatea familiei universale. Nu era el inteligent şi frumos şi înzestrat cu o mare putere şi autoritate? De ce să nu fie mai mare? De ce nu cel mai mare? Auto-amăgirea i-a întărit dorinţa ilegală, iar dorinţa, la rândul ei, l-a târât în câmpul acţiunilor ilegale. El a devenit vinovat de trădare şi conspiraţie la înlăturarea Supremului Suveran. – Ezec. 28:13-18.

[26] În Eden acelaşi rebel a promovat cu rea intenţie mai mult eşec al integrităţii. Entuziasmului prostesc al Evei de a asculta calomniile aduse împotriva Celui care a binecuvântat-o constant cu daruri bune i s-a adăugat alăturarea cu voia în păcat a lui Adam. Amândouă aceste fiinţe omeneşti perfecte au cedat influenţei dăunătoare a Diavolului care intenţionat a stabilit-o pentru a-i îndepărta de fericita organizaţie a lui Dumnezeu şi pentru a le corupe modul de gândire. Spre deosebire de credinciosul Avraam, acel „prim tată” privilegiat al omenirii a vrut să ia toate

Cuprins

lucrurile bune de la marele lor Binefăcător, dar fără a da nimic în schimb. Cât de corupţi au putut să fie, astfel încât să piardă din vedere, atât de repede, incoruptibilitatea glorioasă a Tatălui lor ceresc! – Gen. 3:1-12; Isa. 43:27.

[27] Apoi ne amintim că în vremea lui Noe, mai mulţi fii angelici ai lui Dumnezeu nu au reuşit să-şi menţină integritatea. Ei şi-au părăsit locul corespunzător de serviciu în curţile cereşti pentru a vizita pământul şi pentru a se deda relaţiilor ilicite cu fiicele oamenilor. Propriile lor dorinţe egoiste au ajuns să fie mai importante pentru ei decât sarcinile atribuite în cadrul organizaţiei cereşti. Posibil, de asemenea, ca ei să fi găsit un fel de autojustificare, în ideea că vor fi capabili să facă mai mult pentru a ridica rasa umană şi a-i opri direcţia degenerativă. Se potrivea, cu siguranţă, scopului lui Satan de a ispiti un astfel de motiv aparent drept înaintea minţilor lor. O domnie a terorii şi a violenţei a urmat pe pământ. Urmaşii lor de creaturi hibride, uriaşii tirani, dominau scena pământească şi promovau orice fel de comportament lipsit de Dumnezeu. Iehova a nimicit cu îndurare acea epocă de coşmar prin intermediul Potopului, şi a exilat acei iubitori ai nedreptăţii în întunericul lumii lui Satan. Ce moştenire glorioasă au respins prin calea lor de acţiune de călcare a integrităţii! – Gen. 6:1-6; 2 Pet. 2:4, 5; Iuda 6.

[28] Un alt exemplu remarcabil al integrităţii pierdute a fost cazul lui Saul. Atâta vreme cât el a rămas mic şi smerit în ochii proprii, a fost foarte favorizat de Dumnezeu. În timp, însă, el a început să gândească prea onorabil despre el însuşi. El şi-a permis să pună propria-i judecată înaintea celei a lui Iehova, a îndrăznit să desconsidere cuvântul clar al lui Dumnezeu ce-i îndruma comportamentul ca rege şi lider al armatelor Israelului, şi apoi a încercat într-un mod necinstit să-şi justifice acţiunile. Verdictul rostit pentru el de către mesagerul lui Iehova a fost: „Fiindcă ai respins cuvântul lui Iehova, şi el te-a respins să fi rege.” (1 Sam 15:23, *AS.*) Judecata corectă a integrului Dumnezeu al adevărului a tăiat drept prin subterfugiile lui Saul şi a pus problema direct în faţa lui şi a celor care îl sprijineau. Atingerea distrugătoare a influenţei satanice a corupt primul rege uman al Israelului.

[29] Unul dintre contemporanii lui Ieremia, profetul Urie, a luat parte la lucrarea specială de a anunţa condamnarea Ierusalimului şi a casei lui regale criminală. Când ameninţările cu represalii împotriva lui au început să se lanseze peste tot, a rămas Urie neclintit şi fără frică în puterea Dumnezeului său? A manifestat el acelaşi curaj de neîmblânzit ca şi Ieremia? Nu. El a ezitat. El a permis fricii de om să-i slăbească integritatea. El a fugit în Egipt. Dar chiar şi acolo, el nu a fost în siguranţă, deoarece duşmanii săi l-au extrădat şi apoi l-au supus la o moarte nenorocită. Astăzi, frica poate avea acelaşi efect asupra creaturilor care servesc în propria lor putere şi care nu reuşesc să pună armura pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru siguranţa lor. — Ier. 26:20-24.

[30] Iuda a fost un alt exemplu elocvent a celor ce primesc toate lucrurile bune ale lui Iehova Dumnezeu — în cazul său, privilegiul preţios de asociere cu Domnul Isus — şi totuşi se dovedesc a fi nu numai nerecunoscători, dar, ceea ce este mult mai rău, trădători faţă de Cel care este întru totul bun şi îndurător. Fără

Cuprins

îndoială, Satan a răspândit, într-o flacără de ură, fiecare tendinţă egoistă a lui Iuda, astfel încât el să poată ajunge la Cel mai important dintre oamenii integrităţii lui Iehova. Sfârşitul lui sumbru, orice speranţă stinsă, stă în înregistrare ca un avertisment puternic „păzeşte-ţi inima cu toată vigilenţa, căci din ea ies izvoarele vieţii.” — Prov. 4:23, *AT;* Mat. 27:3-10.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce îi face fericiţi pe cei familiarizaţi cu Iehova, şi ce fac ei?
2. Care sunt caracteristicile lui Iehova, şi de ce sunt atrase la El creaturile inteligente?
3. În ce privinţă importantă contrastează El cu ceilalţi aşa-zişi „dumnezei”?
4. Explicaţi expresia „integritate”, arătând cum se aplică aceasta lui Iehova şi copiilor Lui?
5. Cu ce i-a înzestrat Dumnezeu pe oameni şi de ce trebuie să caute ei, în mod corespunzător, să fie ca El?
6. De ce există atâta conflict şi demoralizare şi care este cauza?
7. Arătaţi, pe scurt, scopul heruvimului rebel, atât în Eden, cât şi în zilele lui Iov?
8,9. (a) Care a fost încercarea lui Iov? (b) Cum i-a ţinut el piept?
10. Care este strategia lui Satan?
11. Cum se dovedeşte a fi Iehova un furnizor iubitor pentru oamenii integrităţii?
12. De ce este important astăzi să luăm în considerare înregistrarea despre cei care şi-au păstrat integritatea din vechime?
13. Explicaţi chestiunea în discuţie în timpul lui Abel şi cum a ajuns el să aibă favoarea lui Iehova?
14. Ce este accentuat în mod remarcabil în comportamentul lui Enoh?
15. Arătaţi cum şi-a demonstrat Noe integritatea şi ce l-a făcut capabil să facă?
16. Ce are de-a face ascultarea cu integritatea, după cum se vede din experienţele lui Avraam?
17. Ce rol a jucat Sara în marea dramă a integrităţii?
18. Ce aspect de păstrare a integrităţii a accentuat Iacov la Iacov 5:10,11?
19. Ce atitudine specială a lui Moise merită o atenţie specială în această privinţă?
20,21. (a) Spuneţi cum a ajuns Isus să fie omul proeminent al integrităţii. (b) Cine a învăţat cu adevărat despre el şi cu ce rezultat?
22. Cum a uimit păstrarea integrităţii lumea din primul secol?
23. Cu ce întrebări pătrunzătoare ne confruntăm în aceste timpuri periculoase?
24. Explicaţi cum au eşuat unii să-şi păstreze verticalitatea?
25. Cine a fost primul eşec şi de ce?
26. Unde au stat Adam şi Eva în chestiunea integrităţii?
27. Au fost implicate în această chestiune creaturile spirit, şi în ce împrejurări?
28. Ce a cauzat căderea lui Saul?
29. Ce exemplu de eşec avem din zilele lui Ieremia?
30. Ce lucru valoros există în înregistrarea despre Iuda şi sfârşitul său?

Cuprins

COLAPSUL CULTURAL

Niciodată în istorie nu s-au mai spus sau scris atât de multe cuvinte care nu merită să fie ascultate sau citite. De ce această mlaştină de gânduri vulgare şi lipsite de sens a invadat întreaga lume? Nu este aceasta era iluminismului? Nu este aceasta perioada în care standardele culturale ar trebui să se ridice la un nou zenit? Cu toate acestea, standardele culturale din întreaga lume se prăbuşesc. Unii încă nu au conştientizat acest lucru. Toate acestea se datorează faptului că numărul studenţilor de la colegiu creşte, interesul faţă de artele creative se măreşte, circulaţia cărţilor şi a revistelor se extinde, iar participarea la galeriile de artă creşte. Cu toate acestea, cultura, care are de-a face cu fineţea gustului şi a gândului, se măsoară prin calitate, nu prin cantitate. Atunci, care este calitatea a ceea ce este popular în literatură, divertisment, artă şi muzică?

Dacă luăm ca exemplu muzica descoperim faptul că mult din ceea ce se numeşte „popular" nu este chiar atât de bun; cu adevărat, sunt cu mult mai prejos de mediocru. Cultura adevărată produce muzica şi o şi ascultă. Totuşi, astăzi sunt puţini producători autentici de muzică; cei mai mulţi sunt aceia care ascultă în linişte. Astfel, Douglas Gilbert a scris în cartea sa *Lost Chors (Acorduri pierdute):* „America nu mai este o naţiune melodică. Noi nu mai cântăm. Ni se cântă."

Întregul sens al culturii s-a degenerat. Chiar şi expresia „om de cultură" sună cam demodat. Chiar şi cuvântul „discriminare" pare să-şi fi pierdut sensul de a distinge între bine şi rău şi a fost limitat la înţelesul de intoleranţă rasială. Chiar şi cultura s-a degenerat într-o căutare de mijloace de divertisment. Cei mai mulţi oameni îşi dedică mai mult timp şi mai mulţi bani distracţiei decât propriei îmbunătăţiri. Acest lucru este normal de vreme ce cultura se consideră a putea fi cumpărată de-a gata de la magazinul de televiziune şi de la casa de bilete. Totuşi, mult din ceea ce apare în filme şi pe ecranul televizorului dezvoltă în spectatori un gust fals.

Ce putem spune despre arta modernă? Doar aceasta: ea pune mai mult accent pe perplexitate decât pe frumuseţe. În mod asemănător, literatura modernă a pus mai mult accent pe anormal decât pe ceea ce este frumos. Judecând după romanele şi revistele de succes, milioane de oameni din cele mai civilizate naţiuni ale lumii trăiesc într-o lume visătoare a unei nerealităţi romantice şi sinistre. Semnificaţia cruntă nu constă doar în faptul că oamenii doresc să evadeze din realitate, ci şi în ceea ce oamenii vor să evadeze – sentimentalitate copilăroasă sau lipsa reţinerii fizice. Înainte de cel de-al doilea Război Mondial, germanii citeau Tarzan; acest personaj era preferatul lor. Dar Tarzan este blând în comparaţie cu eroii romanelor moderne, în special eroii bibliotecilor de drogherie.

Romanele obişnuiau să aducă multă căldură inimilor. Acum cu cât cartea răceşte mai mult inima, cu atât mai mare îi este succesul. Iată ce a afirmat un critic atunci când a făcut recenzia unui roman în jurnalul *Times* din New York: „În trecut autorul era frecvent mutilat de prea multă compasiune ... Recent, o nouă notă sinistră s-a strecurat în romanele d-lui Morris. ... Tipurile sale obişnuite

Cuprins

încântătoare, soţii şi soţiile sale obişnuiţi, s-au dezvoltat destul de monstruos; cercurile sale domestice au ajuns să semene cu vizuinile femelelor acoperite cu carcasele masculilor. Ceea ce odată încălzea inima acum o îngheaţă şi cu această schimbare dl. Morris a obţinut un nou sens şi un nou statut ca romancier." De ce un statut nou? Datorită unei „note sinistre mai sănătoase." Întreaga lume a devenit psihopată; de aceea, probabil că pentru mulţi „nota sinistră" este cu adevărat sănătoasă şi normală. Ce înşelăciune!

Dar ziarele? Acestea reprezintă un potenţial uriaş pentru dezvoltarea standardelor de cultură. Însă, tabloidele care înfăţişează sex şi crime devin cele mai cumpărate jurnale ale naţiunii. Dacă oamenii educaţi au ceva de obiectat, editorii acestor ziare au deja un răspuns pregătit: publică doar ceea ce doreşte publicul. Şi iată cum una dintre întrebările standard pentru a determina cultura şi inteligenţa unei persoane (ce citeşte?) poate fi aproape limitată la ce ziar cumpără? Atât de degradantă a ajuns presa încât un scriitor a mers atât de departe încât a afirmat: „Dacă o persoană ar căuta cele mai bune mijloace de a şterge şi de a omorî respectul şi sentimentele pentru ceea ce este nobil în întreaga naţiune, acea persoană nu ar trebui decât să cumpere ziarele americane."

Însă dezastrul cultural merge cu mult dincolo de America. Chioşcurile de ziare din Europa confirmă acest lucru. Recent, Dennis W. Brogan a scris: „Progresul a fost acelaşi în Marea Britanie ca şi în Statele Unite; pe cât de mult s-a răspândit cultura generală, pe atât s-a diminuat gustul, decenţa şi puterea de gândire." Cu adevărat, dezastrul cultural a iluminat războiul contemporan împotriva gândirii şi a singurătăţii. Dacă o persoană rămâne singură să mediteze şi să citească, este considerată antisocială. Apariţia cinematografului, a televiziunii şi a radioului portabil a redus posibilitatea unei persoane de a fi lăsată cu propriile sale gânduri.

Astăzi, artele liberale, domeniile studiate mai mult pentru cultură decât pentru întrebuinţarea practică imediată (literatura, limbile, istoria, etc.) sunt într-o retragere totală. Fiind de acord cu acest lucru, preşedintele Universităţii Princeton, Harold W. Dodds, a declarat: „Sistemul vast de educaţie secundară sprijinită de taxe din America nu îşi îndeplineşte datoria. ... Cea mai mare slăbiciune a sa a provenit din faptul că a acordat puţină importanţă bursei academice." Cea mai mare expansiune de după război în şcolile din America a fost vocaţională. Dar nu sunt oare absolvenţii şcolilor de astăzi competenţi din punct de vedere vocaţional şi alerţi din punct de vedere mental? Ba da, însă aşa cum un instructor a afirmat: „Aceia care privesc dincolo de suprafaţa acestor absolvenţi atractivi descoperă limite în autodisciplină mentală, valori umane, concepte etice, perspective istorice, standarde calitative, profunzime şi exactitate în cunoştinţă."

Cu mult timp în urmă, un scriitor cu profunzime şi pricepere a explicat cât de important este pentru oameni de a-şi fixa gândurile asupra acelor lucruri care sunt corecte, virtuoase, drăguţe şi bune. Totuşi, mijloacele de comunicare din ziua de astăzi, cu aprobarea totală a oamenilor, par dedicate a atrage atenţia publicului asupra acelor lucruri lipsite de importanţă, urâte, vulgare, obscene şi rele. În mod clar, colapsul cultural este aici. Trebuie să apară. Deoarece suntem în „zilele din

Cuprins

urmă" predispuse distrugerii, o lume rea al cărei dumnezeu este Satan Diavolul. Aşadar, o altă parte a semnului sfârşitului lumii vechi este înaintea ochilor noştri: „Să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă; căci oamenii nu vor mai iubi bunătatea." – 2 Tim. 3:1-3, *NW*.

DEVĂRATA DUNARE REŞTINĂ

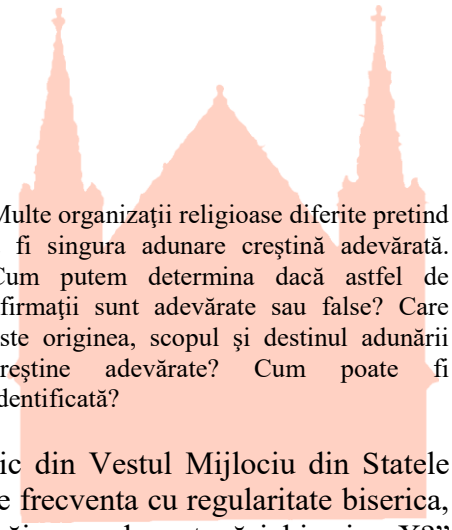

Multe organizaţii religioase diferite pretind a fi singura adunare creştină adevărată. Cum putem determina dacă astfel de afirmaţii sunt adevărate sau false? Care este originea, scopul şi destinul adunării creştine adevărate? Cum poate fi identificată?

UN CĂLĂTOR a ajuns într-un oraş mic din Vestul Mijlociu din Statele Unite într-o duminică dimineaţa. Fiind unul care frecventa cu regularitate biserica, el l-a întrebat pe primul orăşean întâlnit: „Străine, unde pot găsi biserica X?" Străinul a răspuns: „Biserica X se găseşte prin tot oraşul, dar ei se întâlnesc pe străzile Prima şi Principala." Deşi această anecdotă este adesea repetată ca o încercare de umor, aceasta ilustrează, totuşi, un punct legat de discuţia noastră, pentru că, în conformitate cu Biblia, Biserica creştină nu este o clădire de lemn sau piatră, ci adunarea creştină.

Pentru a evita confuzia pare cel mai bine, prin urmare, să vorbim despre adunarea creştină, mai degrabă decât de biserica creştină. Termenii „biserică" şi „biserici" apar de aproximativ 115 ori în *Authorized Version* şi în toate cazurile, mai puţin unu, ei traduc cuvântul grecesc *ekklesia*, care înseamnă, nu o clădire, ci o adunare, o parohie, şi mai precis, o adunare care a fost convocată, o adunare care a fost chemată.

În timp ce unii susţin că organizaţia lor religioasă este singura adunare adevărată creştină, alţii cred că toţi cei care se pretind a fi creştini, împreună, constituie adunarea creştină şi că astfel sunt atât de multe drumuri diferite, toate ducând la cer. Cu toate acestea, în cazul în care acestea ar fi adevărate, ar însemna că adunarea creştină este divizată, iar apostolul Pavel, o autoritate în materie, afirmă fără echivoc că Cristos nu este împărţit: „Căci mi s-a adus la cunoştinţă despre voi, fraţii mei,... că între voi sunt neînţelegeri. Vreau să spun că fiecare dintre voi zice: 'Eu sunt al lui Pavel', 'Iar eu al lui Apolo', 'Iar eu al lui Chifa', 'Iar eu al lui Cristos'. Cristos este dezbinat?" În mod evident aceste cuvinte indică faptul că adevărata adunare creştină nu este împărţită în sute de secte şi crezuri contradictorii. – 1 Cor. 1:11-13, *NW*.

Cuprins

STRUCTURA ADUNĂRII CREŞTINE

Lucrul bun pentru unitatea adunării creştine este faptul că ea recunoaşte doar un singur conducător, Isus Cristos: „El este capul trupului, al adunării." În măsura în care capul este în control, corpul funcţionează armonios. Şi schimbând ilustraţia dintr-un corp într-un oraş sau templu, aflăm că adunarea creştină „a fost construită pe temelia apostolilor şi profeţilor, în timp ce Isus Cristos însuşi este piatra de temelie." – Col. 1:18; Efes. 2:20, *NW.*

Cristos nu a făcut nicio îngrijire pentru o distincţie clerici-laici în adunarea creştină, ci a spus: „Dar voi să nu vă numiţi Rabi, fiindcă unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc." Cu toate acestea, el a pus la dispoziţie supraveghetori şi asistenţi, misionari, păstori şi învăţători, „în vederea instruirii sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru zidirea trupului lui Cristos." Nu a fost nici o distincţie clerici-laici, deoarece toţi au fost predicatori. Cristos a dat exemplul pentru toţi să-l urmeze, chiar cum arată Pavel: „Fiţi imitatorii mei, aşa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos." – Mat. 23:8, 9; Efes. 4:11, 12; 1 Cor. 11:1, *NW.*

După moartea lui Isus aflăm că un corp de guvernare, alcătuit din apostoli şi alţi discipoli maturi, locuia în Ierusalim. Acesta a fost consultat atunci când au intervenit întrebări nedumerite, cum ar fi problema de a circumcide convertiţi dintre Neamuri. În urma constatării cugetării lui Dumnezeu asupra acestui fapt, au fost trimise scrisori de instrucţiuni pentru diferitele adunări locale. (Faptele 15:1-35) Acest lucru a dus la unitate în înţelegere şi predicare. Este rezonabil să ne aşteptăm ca şi astăzi să existe un corp de guvernare. Numai prin intermediul unui astfel de instrument ar putea adunarea creştină de pe pământ astăzi să fie unită în înţelegere şi activitate.

În conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, adunarea creştină este limitată la 144 000 numiţi, aleşi şi credincioşi: „M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii care aveau scrise pe frunte numele Său şi numele Tatălui Său. ... Aceştia au fost cumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu." Este văzut din Apocalipsa 7 că acest număr este literal, unde este, de asemenea dat şi contrastat cu o mare mulţime din toate nţiunile, pe care nimeni nu poate să o numere. Nu numai că cei 144 000 vor câştiga salvarea, ci acest număr va câştiga moştenirea cerească, precum „prime roade" alese. Isus i-a numit o turmă mică şi, în comparaţie cu întreaga omenire, adunarea creştină de 144 000 este o mică turmă. – Apoc. 14:1, 4; Luca 12:32, *NW.*

CHEMAREA ADUNĂRII CREŞTINE

Primul lucru esenţial pentru a deveni unul din membrii adunării creştine este o cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu şi scopurile Sale şi credinţă în acestea, şi în special despre îngrijirea Lui pentru viaţă, prin jertfa Fiului Său Isus Cristos. Şi deoarece "credinţa fără fapte este moartă," omul trebuie să-şi demonstreze credinţa

Cuprins

întorcându-şi spatele la lume şi la calea lui egoistă de acţiune din trecut, dedicându-se a face voinţa lui Dumnezeu. Apoi, el trebuie să facă o declaraţie publică a acestui fapt prin a fi botezat, în conformitate cu porunca lui Isus: "Faceţi discipoli din oameni din toate naţiunile, botezându-i." – Iac. 2:26; Mat. 28:19, 20, *NW*.

Dintre cei care au făcut paşii de mai sus, Dumnezeu alege membrii individuali ai adunării creştine. Aceasta El o face prin acceptarea dedicării lor, declarându-i drepţi pe baza credinţei lor în sângele lui Cristos, şi apoi aducându-i în faţă sau recunoscându-i ca fii ai Lui prin Cuvântul Său şi spiritul Său sfânt, trezind în ei o speranţă de viaţă în ceruri, cu Isus Cristos. Pe baza acestor fapte ei caută acum "glorie, onoare şi neputrezire prin perseverenţa într-o lucrare bună." - Iac. 1:18; Rom. 2:7, *NW*.

Adunarea creştină, în ceea ce priveşte trupul lui Cristos, a început la Cincizecime, când spiritul sfânt s-a revărsat peste cei 120 adunaţi în Ierusalim, Isus Cristos deschizând acolo o cale nouă şi vie. Rezultă, deci, că nici unul care a trăit înainte de această dată, nu a fost din adunarea creştină, fapt care explică de ce Isus a spus că, deşi nici unul născut din femei nu a fost mai mare decât Ioan Botezătorul, totuşi, cel mai mic în Împărăţia cerului va fi mai mare decât Ioan. Timp de o mie nouă sute de ani, Dumnezeu a ales adunarea creştină, şi accentul pe care El l-a făcut să fie pus pe binecuvântările pământeşti pe care le are pregătite pentru alţii, în special din 1931, ar indica faptul că numărul ceresc este aproape complet. – Mat. 11:11.

În timp ce majoritatea creştinilor declaraţi sunt familiarizaţi cu multe promisiuni pe care Cuvântul lui Dumnezeu le conţine în ceea ce priveşte slava cerească ce aşteaptă adunarea creştină, relativ puţini sunt familiarizaţi sau iau în serios scopul adunării creştine cât timp este pe pământ. A urma pe Isus Cristos nu este doar o chestiune de curăţare a moralului cuiva, pentru că El a avut moralul curat de la început. Isus a depus mărturie în mod repetat, atât prin cuvânt cât şi prin acţiune, că scopul venirii Sale pe pământ a fost ca El să "depună mărturie pentru adevăr." Şi astfel, în ceea ce-i priveşte pe urmaşii Săi, ni se spune că Dumnezeu "şi-a îndreptat atenţia spre naţiuni pentru a scoate din ele un popor pentru numele Său" şi că acest popor, adunarea Sa creştină, este "o rasă aleasă, o preoţie regală, un neam sfânt, un popor pentru posesie specială, ca să declare peste tot Excelenţele Aceluia care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." - Ioan 18:37; Faptele 15:14; 1 Pet. 2:9, *NW*.

IDENTIFICAREA ADEVĂRATEI ADUNĂRI CREŞTINE

Având în vedere multele denominaţii care pretind a fi adevărata adunare creştină, prin ce regulă, canon sau piatră de încercare, putem determina cine are dreptul de a pretinde asta? Prin Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece Isus a spus despre el, "Cuvântul Tău este adevărul." – Ioan 17:17, *NW*.

Cuprins

Da, din moment ce Isus a acceptat Biblia ca şi Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să rezulte că adunarea creştină acceptă inspiraţia Bibliei. Pavel a raţionat din Scripturi, Berenii au fost lăudaţi pentru cercetarea cu Bibliile lor tot ceea ce l-au auzit pe Pavel spunând; şi Timotei a scris: "Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi benefică pentru predare, ... pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună." Şi Petru a declarat că "oamenii au vorbit de la Dumnezeu, aşa cum au fost mânaţi de spiritul sfânt." Rezultă, aşadar, că nici un corp religios care nu reuşeşte să accepte Biblia ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, nu ar putea fi adunarea creştină. – 2 Tim. 3:15-17, 2 Pet. 1:19-21; Faptele 17:2, 11, *NW*.

Mai mult, Isus a spus urmaşilor Săi în noaptea trădării Sale: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii; aşa cum v-am iubit eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. Prin aceasta vor ştii toţi că sunteţi discipolii mei: dacă aveţi iubire între voi”. Rezultă că toţi creştinii declaraţi, care sunt împărţiţi din punct de vedere economic, luptând cu înverşunare unii împotriva altora, fie în calitate de angajator împotriva angajatului sau ca şi rival; sau politic, la vremea alegerilor, azvârlind noroi unul în altul; sau la nivel naţional, în timp de război mergând să se ucidă unii pe alţii, cum ar fi un metodist ucigând un metodist, luteran ucigând luteran sau catolic ucigând catolic, nu ar putea fi din adevărata adunare creştină, pentru că nu se iubesc unii pe alţii cum şi-a iubit Isus Cristos urmaşii, jertfindu-şi viaţa pentru ei. – Ioan 13:34, 35, *NW*.

Ajutându-ne în continuare pentru a identifica adevărata adunare creştină, sunt cuvintele lui Isus şi anume că urmaşii Săi nu vor fi o parte a lumii: „Pentru că nu sunteţi o parte a lumii, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte.” Şi discipolul Iacov a declarat că închinarea pură constă în a te păzi nepătat de lume şi că "prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu." – Ioan 15:19; Iac. 1:27; 4:4, *NW*.

Şi adunarea creştină adevărată nu urma să fie doar nepopulară şi o parte a acestei lumi, ci urma să fie şi violent persecutată: "Toţi toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în Cristos Isus vor fi şi ei persecutaţi." Reiese, deci, că toţi cei care se amestecă în politica lumii şi sistemele de afaceri şi care sunt bine văzuţi de către acestea, nu ar putea fi adevărata adunare. – 2 Tim. 3:12, *NW*.

Cât timp a fost pe pământ, Isus Cristos a propovăduit vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu şi a prezis că la momentul reîntoarcerii Sale şi la sfârşitul acestui vechi sistem „această veste bună a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, în scopul unei mărturii pentru toate naţiunile.” Acest fapt elimină de la pretendenţii de a fi adevărata adunare creştină pe toţi aceia care deţin guvernele omului ca Împărăţie a lui Dumnezeu sau care privesc asemenea uneltiri asemenea Organizaţiei Naţiunilor Unite sau Mişcarea Mondială Federală pentru a aduce pe pământ condiţii drepte şi paşnice. Şi va elimina, de asemenea, pe oricine al cărui mesaj nu este predicat în toată lumea. – Mat. 24:14, *NW*.

Şi în cele din urmă, adevărata adunare creştină trebuie să aibă dovada binecuvântării lui Dumnezeu asupra ei. Trebuie să crească şi să prospere în calitate şi număr, în ciuda tuturor ispitelor şi a presiunii pe care Diavolul şi lumea o pot

Cuprins

aduce asupra ei. Aşa cum Gamaliel a spus bine asociaţilor lui din Sinedriu: „Dacă acest plan sau această lucrare este de la oameni, va fi distrusă, dar, dacă este de la Dumnezeu, nu-i veţi putea distruge.” Da, departe de a căuta favoruri speciale de la guverne lumeşti, adevărata adunare creştină va prospera, în ciuda persecuţiei prin aceste guverne. – Faptele 5:38, 39, *NW.*

Observând natura structurii adevăratei adunări creştine, cum este aceasta aleasă, originile sale, scopul şi destinul şi cum poate fi identificată, este responsabilitatea fiecăruia care vrea să aibă aprobarea lui Dumnezeu şi să câştige viaţă veşnică să determine care organizaţie creştină declarată „este adunarea Dumnezeului cel viu, un stâlp şi un sprijin al adevărului.” – 1 Tim. 3:15, *NW.*

“Vă rugăm, anulaţi-ne abonamentul”

În martie, 1954, doamna W a scris Societăţii Turnul de Veghere cerând ca abonamentul ei la *Turnul de veghere* să fie anulat, întrucât unele din articolele sale „nu erau exact pe placul nostru.” Ca răspuns, Societatea a remarcat că dacă doamna putea fi mai clară în legătură cu obiecţiile sale, poate că ar fi reuşit să dea explicaţii şi atunci, fără îndoială, ea „ar fi bucuroasă să continue să primească revista noastră. Întrucât scopul revistei noastre este de a fi de ajutor, nu ne dorim să anulăm nici un abonament.” În decembrie, 1954, Societatea s-a bucurat să primească următoarea scrisoare:

„Cu ceva timp în urmă (în jur de şase luni), v-am adresat o scrisoare cerându-vă să nu ne mai trimiteţi *Turnul de veghere,* întrucât punctele noastre de vedere erau foarte diferite. În acea vreme, voi, oameni buni, mi-aţi trimis o scrisoare minunată şi o literatură frumoasă pe care am studiat-o.

A durat ceva timp până să ‘dezrădăcinez’ convingerea şi tradiţiile mele catolice; dar acum simt că vă pot adresa o scrisoare de sincere mulţumiri şi recunoştinţă, nu doar din partea mea, ci şi din partea soţului meu şi a celor doi copii ai noştri. Dorinţa noastră sinceră este de a continua să aflăm din ce în ce mai mult adevărurile minunate ale lui Iehova şi de a putea să le împărtăşim şi altora glorioasa Evanghelie şi bucuria pe care aceasta o aduce în viaţa noastră de zi cu zi.

Vă mulţumesc din nou pentru publicaţiile dumneavoastră minunate şi pentru şansa de a putea să ne împărtăşim din adevărul împărăţiei lui Iehova.

Cu multă stimă, [semnătura]”

Cuprins

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIRE DE OAMENI

„IEHOVA îi cunoaşte pe cei care îi aparţin.” Şi cine aparţine Lui? Toţi iubitorii dreptăţii care sunt cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu. Pentru că mulţi asemenea sunt confuzi încă şi împrăştiaţi, Iehova Dumnezeu face o lucrare de strângere în zilele noastre, o lucrare descrisă de profetul Ieremia ca ‘vânătoare’ şi ‘pescuire’.

Mulţi sunt înclinaţi să privească cu dispreţ orice a avut de spus Ieremia cu privire la viitor şi să-l numească un "urlător de nenorociri." De fapt, oricine prezice evenimente rele este probabil să fie numit un "Ieremia." Cu toate acestea, astfel de critici trec cu vederea faptul că în prezicerea pustiirii Ierusalimului, Ieremia nu şi-a exprimat propriile opinii, ci cuvintele inspirate ale lui Iehova Dumnezeu, şi, prin urmare, găsind vină în Ieremia, ei de fapt Îi găsesc vină lui Iehova Dumnezeu. Ei, de asemenea, aleg, evident, să treacă cu vederea faptul că avertismentul lui Ieremia era oportun şi că profeţiile lui s-au împlinit, în miniatură, acolo.

În miniatură? Da, pentru că Ieremia, fiind unul dintre acei oameni din vechime care „a vorbit de la Dumnezeu, aşa cum a fost mânat de spiritul sfânt,” a scris lucruri „pentru instruirea noastră ca să” putem fi „complet competenţi, complet echipaţi pentru orice lucrare bună.” (2 Pet. 1:21; 2 Tim. 3:17) Incluse în astfel de lucruri, deci, sunt cuvintele Sale de la Ieremia 16:16 (*AS*): „Iată, voi trimite mulţi pescari, zice Iehova, şi ei îi vor pescui; şi apoi voi trimite mulţi vânători şi ei îi vor vâna de pe orice munte şi pe orice deal şi din orice despicătură de stâncă.”

PESCUIREA OAMENILOR CU BUNĂVOINŢĂ

De multe ori Cuvântul lui Dumnezeu îi aseamănă pe oamenii cu bunăvoinţă cu peşti. Astfel, profetul Ezechiel a prezis că va veni un râu dătător de viaţă direct din templul lui Dumnezeu „şi se va întâmpla că orice lucru care trăieşte, care se mişcă, de oriunde vor veni râurile, va trăi: şi va fi o mulţime de peşti, deoarece aceste ape vor veni într-acolo: căci ei vor fi vindecaţi; şi totul va trăi de oriunde va veni răul. Şi se va întâmpla că pescarii vor sta ... pentru a întinde plase de pescuit; peştii lor vor fi după soiul lor, precum peştii din marea cea mare, foarte mulţi.” – Ezec. 47:1-10.

Cuprins

Isus, de asemenea, când şi-a chemat primii discipoli, i-a chemat să-şi părăsească afacerea de pescuit şi să devină pescari de oameni. Şi la fel ca în ilustraţiile sale cu „un năvod aruncat în apă şi strângând peşti de toate felurile." O dată, când supunându-se instrucţiunilor lui Isus, Petru şi tovarăşii lui au prins atâţia peşti încât s-a rupt năvodul şi chiar şi barca lor începuse să se scufunde din cauza cantităţii de peşti prinşi, Isus i-a spus lui Petru: „De acum încolo, veţi prinde oameni vii." – Mat.13:47; Luca 5:10, *NW.*

Acum, pescuitul pentru peşti literali este o muncă grea şi înseamnă să te expui la orice fel de vreme. Ca să reuşeşti să prinzi năvoduri mari necesită cooperarea celorlalţi. Mai înseamnă, de asemenea, să cunoşti obiceiurile peştilor şi ce fel de momeli să foloseşti pentru diferite tipuri de peşti. De asemenea, mai necesită cunoaşterea locurilor unde se află cel mai probabil peştii, a tipului de vreme, timpul zilei, lunii, anului.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru pescuitul de oameni. Înseamnă muncă, perseverenţă; Înseamnă a ieşi pe orice tip de vreme şi înseamnă a coopera cu alţii. Înseamnă să fii toate lucrurile pentru toţi oamenii. Înseamnă să fii în stare să prezinţi mesajul în mod mişcător la tot felul de oameni. Aşa cum apostolul Pavel s-a exprimat: „Căci, deşi sunt liber faţă de toţi, m-am făcut sclavul tuturor, ca să-i câştig pe cei mai mulţi. Astfel, pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei; pentru cei ce sunt sub lege m-am făcut ca şi cum aş fi sub lege — deşi eu nu sunt sub lege —, ca să-i câştig pe cei ce sunt sub lege. Pentru cei ce sunt fără lege m-am făcut ca şi cum aş fi fără lege — deşi, faţă de Dumnezeu, eu nu sunt fără lege, ci sunt sub legea lui Cristos —, ca să-i câştig pe cei fără lege. Pentru cei slabi am devenit slab, ca să-i câştig pe cei slabi. Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preţ pe unii. Dar fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte de ea împreună cu alţii." – 1 Cor. 9:19-23, *NW.*

Şi aşa cum apostolii pescuiau câteodată toată noaptea fără să prindă nici un peşte, la fel pescarii de oameni ai lui Iehova din ziua de astăzi, e posibil să lucreze ore lungi cu aparente rezultate mici. Şi totuşi se merită, după cum arată următoarea scrisoare a unor misionari:

„Cu siguranţă sunt zile în care de abia putem plasa o broşură sau un tratat, chiar dacă, din cauza legii, nu putem cere contribuţii. Dar sunt alte locuri în care noi avem mai mult succes. Nu trebuie să zicem că în numirea noastră nu mai sunt oameni asemănători oilor şi, prin urmare, nu mai este nevoie să mergem din casă în casă. Există încă persoane care nu au auzit niciodată de noi şi încă mulţi care nu ştiu pentru ce suntem noi aici de fapt şi ce facem. După nouă luni avem şase studii biblice la domiciliu şi în cadrul a cinci luni de studiu o femeie a luat atitudine şi s-a botezat. Deşi este greu să găseşti interes, fiindcă oamenii sunt aşa de înfricoşaţi unii de ceilalţi, totuşi trebuie să fim pozitivi. Cu o gândire negativă nu poţi fi perseverent, oboseşti mai repede. Dacă nu eşti îndeajuns de răbdător, în curând îţi pierzi din vedere scopul." Da, pescuitul de oameni necesită perseverenţă.

Cuprins

VÂNĂTOAREA DE OAMENI CU BUNĂVOINŢĂ

Din cauza necredincioşiei păstorilor declaraţi ai creştinătăţii şi a indiferenţei lor faţă de nevoile spirituale ale oamenilor cu bunăvoinţă, aceştia se spune că sunt împrăştiaţi pe orice munte şi orice deal şi că s-au ascuns în despicăturile stâncilor. Acum, înainte ca Armaghedonul să se dezlănţuie şi să fie prea târziu ca să fugi, aceştia trebuiesc căutaţi şi treziţi de către vânători, ca să vină înainte şi să se identifice pentru Iehova Dumnezeu şi împărăţia Sa.

Vânătoarea necesită curaj, rezistenţă, stare de alertă, promptitudine de a ţâşni în acţiune, veghere constantă asupra prăzii şi apropiere în mod tiptil de vânat; o căutare sârguincioasă a părţilor izolate şi împrăştiate, nelăsând nici un loc neatins sau neinvestigat şi mai ales în locurile unde vânatul este de dorit să vină pentru mâncare, băutură sau să se odihnească în siguranţă şi chiar să lase nişte mâncare dorită la alegere pentru mirosul vânatului şi să-l invite şi să-l atragă pentru a se arăta. Necesită veghere şi aşteptare cu speranţă. Acolo unde mulţi vânători lucrează împreună, ei înconjoară o zonă anume, în care s-au împărţit, şi apoi se mişcă încet către centru, lovind tufişurile sau lăstărişul în timp ce se adună laolaltă, pentru a-şi trezi prada. Aşadar, ei lucrează împreună în unitate şi caută împreună, să nu lase nimic să scape şi ei colaborează şi se ajută reciproc. Ei îşi poartă echipamentele cu ei, îşi ţin ochii şi urechile deschise, nu întreţin nici o frică de creaturi şi acţionează cu viteză în a utiliza echipamentul asigurat.

Toate aspectele vânătorii menţionate mai sus îşi găsesc asemănarea în vânătoarea zilelor moderne a oamenilor cu bunăvoinţă. E necesar, de asemenea, curaj în a ignora reproşurile oamenilor, ironiile şi bătaia de joc a cunoştinţelor, rudelor şi prietenilor mărturisiţi şi de a continua să vânezi. Înseamnă, de asemenea, a merge până în cea mai îndepărtată şi aproape imposibilă parte a teritoriului cuiva; înseamnă a merge în teritorii izolate, înseamnă a acoperi un teritoriu atât de complet încât să nu rămână nici o casă fără să nu fi primit mărturie. Înseamnă, de asemenea, a merge înainte ca misionar în teritorii în care nu s-a mai pus mărturie, exact aşa cum a făcut apostolul Pavel şi înseamnă, de asemenea, a predica ilegal, aşa cum fac martorii lui Iehova astăzi, în ţări totalitare precum: Republica Dominicană, Spania şi ţările din spatele cortinei de fier.

Astăzi, potrivit *Cărţii anuale a Martorilor lui Iehova* din 1955, există un număr mai mare de 580 000 de creştini martori ai lui Iehova care iau parte la vânătoarea şi pescuirea oamenilor cu bunăvoinţă. Cele 80 de milioane de ore pe care ei le-au devotat acestei activităţi, în timpul anului trecut, au reprezentat multă muncă grea dar cu ea a fost şi multă fericire şi o splendidă creştere. Datorită importanţei acestei activităţi ei trec toate celelalte lucruri pe planul doi, exact aşa cum Iehova i-a poruncit lui Ieremia şi Isus Cristos le-a poruncit discipolilor săi. Şi exact aşa cum viaţa lui Isus şi a apostolilor săi şi a altor discipoli era bogată şi plină datorită servirii lui Dumnezeu şi în interesul semenului lor, astfel în măsura în care slujitorii lui Iehova de astăzi se angajează în lucrarea de vânat şi pescuit, în aceeaşi măsură vieţile lor vor fi bogate şi pline. În curând, răzbunarea lui Iehova, despre care Ieremia a prezis, se va desfăşura şi apoi nu va mai fi vânătoare sau pescuire a oamenilor cu bunăvoinţă. Faci tu tot ceea ce poţi înainte să fie prea târziu?

Cuprins

CUM MĂSURAŢI?

La o adunare recentă a martorilor lui Iehova în Cincinatti, Ohio, un supraveghetor al unei companii de tranzit a afirmat că se aştepta la un grup de radicalişti, de fanatici iraţionali cu care va fi foarte greu să te înţelegi. A spus că a fost uimit să descopere că aceştia erau doar nişte oameni normali ca şi el. El a declarat că un bucătar de culoare cu care a discutat a putut să spună în cinci minute mai multe decât aflase în toată viaţa lui, că un băieţel a citat mai multe scripturi decât ştia orice predicator şi că aceasta era prima organizaţie de acest fel pe care o întâlnise şi care era raţională, logică şi cu care te puteai înţelege cu uşurinţă. Martorii au apreciat comentariile sale, însă acest lucru ne aminteşte, nu-i aşa, de cunoştinţa pe care trebuie să o avem şi de standardele înalte pe care trebuie să le menţinem pentru a putea aduce respectul cuvenit numelui pe care îl purtăm.

"Persoane neinformate"

Următorul citat a apărut în *News Note of the Central Committee for Conscientious Objector,* volumul 6, numărul 7 din septembrie, 1954: „United Press raportează faptul că un tribunal din Germania de Est a aplicat sentinţe de 64 de ani pentru nouă martori ai lui Iehova. Secta este considerată ilegală în zona comunistă. În această ţară destul de multe persoane neinformate par a considera că martorii lui Iehova ajută comuniştii."

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a 8-a —
Nereuşita încercării internaţionale de a distruge Societatea

Mai târziu, în februarie 1918, departamentul informaţii al armatei Statelor Unite a început o investigare a sediilor din Brooklyn ale Societăţii Watch Tower. Circulaseră rapoarte false că Societatea instalase la casa Betel o puternică staţie radio capabilă să trimită mesaje peste Atlantic şi că acest instrument era folosit pentru a comunica cu inamicul german. Realitatea este că în timpul vieţii Pastorului Russell, un frate îi prezentase un mic aparat de *recepţie* radio. Nu exista nci un transmiţător. Niciodată nu s-a *trimis* vreun mesaj de la casa Betel prin radio. Aceasta se întâmpla în 1915, înainte de ziua transmisiei radio, când chiar şi radiotelegrafia era în perioada ei de început. În 1918, când doi oameni ai departamentului informaţii ai armatei treceau prin Betel, ei au fost duşi pe acoperiş şi le-a fost arătat locul unde se găsea radioreceptorul; apoi, le-a fost arătat însuşi

Cuprins

dispozitivul ce se găsea împachetat într-o magazie de la subsol. Prin consimţământ, radioreceptorul a fost luat de aceşti oameni ai armatei.

Joi 28 februarie 1918, după lectura lui J. F. Rutherford din duminica precedentă de la Los Angeles, California, departamentul informaţii al armatei a pus stăpânire pe sediile adunării studenţilor Bibliei din Los Angeles, confiscând multe din publicaţiile Societăţii. Lunea următoare (4 martie 1918), la Scranton, Pennsylvania, au fost arestaţi câţiva colaboratori ai Societăţii, acuzaţi de conspiraţie şi au fost puşi în lanţuri până la înfăţişarea lor la proces în luna mai. Deja mai mult de douăzeci fuseseră reţinuţi cu forţa în lagăre ale armatei sau închisori militare din pricina războiului. Presiunea din afară asupra Societăţii creştea rapid.

Continuându-şi lucrarea curajos, împotriva loviturilor din ce în mai mari, pe 15 martie 1918, grupul celor viteji a scos un nou tratat de două pagini de mărimea unui ziar, *Veştile Împărăţiei* nr. 1, intitulat „Intoleranţă religioasă – Urmaşii Pastorului Russell persecutaţi pentru că spun oamenilor adevărul – Tratarea studenţilor Bibliei aminteşte de 'Epoca întunecată'". Au fost distribuite milioane de exemplare ale acestui tratat, demascând persecuţia inspirată de cler a acestor predicatori zeloşi din Germania, Canada şi Statele Unite. Acest tratat mai anunţa şi lectura istorică ce urma să fie rostită de preşedintele Societăţii pe 24 martie 1918, la Academia de Muzică din Brooklyn, intitulată „Lumea s-a sfârşit – Milioane care trăiesc astăzi nu vor muri niciodată!" Această lectură importantă a fost auzită de trei mii de persoane. Un raport din 1918 arată că 7.000 erau angajaţi în plasarea de cărţi legate din uşă în uşă, pe lângă nenumăraţi alţii care distribuiau tratate şi pliante şi dădeau mărturii verbale personal. În aprilie au avut loc alte încercări inspirate de cler pentru a intimida pe aceşti predicatori ai mesajului Împărăţiei. Cu toate acestea, pe 15 aprilie 1918 a apărut *Veştile Împărăţiei* nr. 2, fiind distribuită în milioane de exemplare, cu titlurile îndrăzneţe: „*Taina împlinită* şi De ce este interzis – Clerul dă o mână de ajutor". Realitatea despre suprimarea din Canada şi Statele Unite fusese dezvăluită publicului până în 15 aprilie, demascând încercările clerului de a distruge activitatea Societăţii. În legătură cu această distribuire a circulat o petiţie adresată preşedintelui Statelor Unite, Wilson:

„Noi, subsemnaţii americani, susţinem că orice amestec al clerului în studiul independent al Bibliei este intolerant, anti-american şi anti-creştin; orice încercare de a combina biserica cu statul este fundamental greşită. În interesul libertăţii şi al independenţei religioase, noi protestăm solemn împotriva interzicerii *Tainei împlinite* şi cerem guvernului să îndepărteze toate restricţiile în ce priveşte folosirea acestei publicaţii, ca oamenilor să le fie permis, fără amestec sau molestare, să cumpere, să vândă, să posede şi să citească acest ajutor pentru studiul Bibliei".

La 1 mai 1918 a început distribuirea a milioane de exemplare din *Veştile Împărăţiei* nr. 3, care purtau titlurile: „Se dezlănţuie două mari bătălii – Strategia satanică condamnată eşecului – Apariţia Anticristului".

Pe 7 mai, 1918, s-au emis ordine de către Judecătoria Districtului Statele Unite pentru districtul de est al oraşului New York de a aresta opt fraţi care se aflau în

Cuprins

legătură cu conducerea Societăţii şi cu comitetul editorial. Aceştia erau J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, A. H. Macmillan, R. J. Martin, C. J. Woodworth, G. H. Fisher, F. H. Robison şi G. DeCecca. În următoarea zi, pe 8 mai, acele ordine au fost trimise la Bethel prin Puterea Mareşală a Statelor Unite. La scurt timp după arestarea lor, cei opt au fost acuzaţi în curtea federală, judecătorul Garvin fiind preşedinte, şi toţi s-au confruntat cu învinuirea redată de marele juriu, acuzându-i pe cei opt numiţi mai sus că:

„au conspirat, s-au unit, s-au aliat şi s-au pus de acord ilegal şi nelegitim cu alte diverse persoane necunoscute de a comite o anumită ofensă împotriva Statelor Unite ale Americii, adică: insulta de a cauza ilegal, nelegitim şi voluntar nesupunere, lipsă de loialitate şi refuzul datoriei faţă de forţele militare şi navale ale Statelor Unite ale Americii atunci când Statele Unite se aflau în război ... distribuind şi răspândind prin solicitări personale, scrisori, discursuri publice, în întreaga America a unei anumite cărţi intitulate *Volumul 7 al Studiilor Biblice – Misterul împlinit* şi distribuind şi răspândind pretutindeni în Statele Unite anumite articole tipărite sub formă de pamflete numite *Studenți ai Bibliei, lunar, Turnul de veghere, Veştile Împărăţiei* şi alte pamflete care nu sunt numite."

După ce au fost daţi în judecată, inculpaţii au fost eliberaţi pe o cauţiune de 2.500 $ fiecare şi procesul a fost fixat pentru data de 3 iunie 1918. În numărul său din 11 mai, 1918, *Gazeta* (romano-catolică), din Brooklyn, spunea în mod revelator:

„*Veştile Împărăţiei* se răspândesc peste tot – Unii poate o să meargă la închisoare. Probabil că Joseph F. Rutherford şi unii din asociaţii lui urmează să-şi petreacă lunile de vară într-o casă de vacanţă unde vor fi protejaţi de gloatele care îi insultă, cerându-le să cumpere Lanţurile libertăţii. … Este foarte interesant de observat că Rutherford şi toţi cei de teapa sa, care îşi găsesc plăcerea să pătrundă ca un cutremur în biserică [catolică], sunt totdeauna urmăriţi de funcţionarii guvernului. Anti-catolicismul şi anti-americanismul par să fie fraţi gemeni".

Procesul a început luni 3 iunie la tribunalul federal din Brooklyn. Depoziţiile sub jurământ au fost completate de cei opt acuzaţi, arătând motivele pentru care ei credeau că judecătorul Garvin îi părtinea, atât pe ei cât şi lucrarea lor, acţiune care în mod automat a atras atenţia judecătorului Chatfield, care a înaintat cazul judecătorului Statelor Unite, Howe, adus special la Brooklyn din Vermont pentru a prezida la proces. După un proces de cincisprezece zile (mai târziu a fost arătat că acesta conţinea peste 125 erori, iar curtea de apel a ales în cele din urmă să condamne întreaga procedură ca fiind nedreaptă), joi 20 iunie, la ora 10 p.m., juraţii s-au întors la verdictul de „vinovaţi". Ziua următoare, 21 iunie, după amiază, judecătorul Harland B. Howe a pronunţat sentinţa de douăzeci de ani de închisoare în penitenciarul federal din Atlanta, Georgia. Curtea a lăsat deoparte, până mai târziu, sentinţa pentru fratele DeCecca. *Tribuna* din 22 iunie 1918 din New York spunea:

„Joseph F. Rutherford şi alţi şase 'Ruselişti', declaraţi vinovaţi de violarea Actului de spionaj, au fost condamnaţi ieri de judecătorul Howe la douăzeci de ani de închisoare în penitenciarul din Atlanta. 'Aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea', spunea domnul Rutherford, pe drumul său de la tribunal spre închisoare, 'să primeşti o pedeapsă pământească pentru convingere religioasă este unul din cele mai mari privilegii pe care omul le poate avea'. Una dintre cele mai ciudate demonstraţii pe care le-a văzut vreodată biroul lui Marshal de la Tribunalul federal din Brooklyn a fost făcută de familiile şi prietenii apropiaţi ai oamenilor condamnaţi, imediat după ce prizonierii au fost duşi în marea sală a juraţilor. Întreaga societate a făcut vechea clădire să răsune de strigăte 'Binecuvântată să fie legătura care leagă'. 'Este numai voinţa lui Dumnezeu', îşi spuneau unul altuia, cu feţele aproape radioase. 'Într-o zi lumea va ştii ce însemnă toate acestea.

Cuprins

Totodată noi să fim recunoscători harului lui Dumnezeu care ne-a susţinut în încercările noastre şi să aşteptăm cu nerăbdare Ziua cea mare care va veni'".

De două ori li s-a respins, în mod ilegal, cauţiunea pe care ei au cerut-o la New York şi înainte de încheierea unui al treilea efort de a aranja cauţiunea prin co-operarea Curţii Supreme din Washington, pe 4 iulie, prizonierii au fost mutaţi din New York în penitenciarul federal din Atlanta, Georgia. Pe 3 iulie 1918, Rutherford menţionează următoarele, într-o scrisoare publicată mai târziu:
„Suntem informaţi că şapte dintre cei care s-au împotrivit anul trecut Societăţii şi lucrării ei au participat la proces şi au dat o mână de ajutor acuzatorilor noştri. Vă avertizăm, iubiţilor, împotriva eforturilor subtile a unora dintre ei, care se gudură acum pe lângă voi, în încercarea de a pune mâna pe Societate".

A fost numit un comitet executiv care să conducă Societatea în timpul absenţei oficialilor săi întemniţaţi şi a funcţionat un comitet editorial alcătuit din cinci persoane care să continue scrierea *Turnului de veghere*, din care n-a lipsit un număr în timpul acestor ani de criză. În lunile următoare, persecuţia împotriva studenţilor Bibliei a continuat în toată ţara. Atunci au avut loc mai multe întemniţări, mârşăvii prin mâinile gloatelor, razii la locurile de întâlnire, arderi de cărţi şi calomnieri constante din partea presei şi a preoţimii. Datorită dificultăţilor din vremea războiului care împiedicau obţinerea ajutoarelor operaţionale necesare, pe 26 august 1918 a fost necesar să se închidă sediile din Brooklyn. Cartierul general a fost mutat într-o clădire din Pittsburgh, Pennsylvania, pe Federal and Reliance Streets. Sediul Tabernacolului din Brooklyn şi centrul de expediere al literaturii au fost vândute şi casa Betel a fost închisă. Astfel, prin vara anului 1918, vocea organizată răsunătoare odată a martorilor pentru Iehova şi Împărăţia Sa a fost adusă la tăcere, lucrarea lor organizată fiind omorâtă în sens figurat şi peste grupul creştinilor, plin de energie odată, a venit o stare de inactivitate asemănătoare morţii. Ei au ajuns să fie ţinuţi cu putere în robie de captorii lor babilonieini.

Pe 11 noiembrie 1918, Primul Război a încetat dintr-o dată. Au fost eliberaţi numeroşi prizonieri de război, dar nu se putea zări nici un semn de libertate pentru mulţii studenţi ai Bibliei ce se aflau încă în închisorile şi lagărele din toată ţara. Între timp, în penitenciarul din Atlanta, Rutherford şi cei şapte asociaţi ai săi erau ocupaţi cu predicarea în interiorul închisorii. Lor le fusese permis să conducă în fiecare duminică studii din Biblie în închisoare, la care participau aproape o sută din tovarăşii lor din temniţă. Pe 4 ianuarie, 1919, la Pittsburgh s-a ţinut un congres şi o adunare a corporaţiei, la care au participat o mie de lucrători plini de energie, pentru a reconfirma alegerea lui Rutherford şi a celorlalţi ca funcţionari şi directori. Ei au mai alcătuit o rezoluţie în care îşi exprimau încrederea în nevinovăţia celor opt funcţionari întemniţaţi. În februarie 1919 a început în întreaga ţară o frământare prin anumite ziare pentru eliberarea lui Rutherford şi a asociaţilor săi. Mai mult decât atât, prietenii bărbaţilor întemniţaţi au scris mii de scrisori redactorilor de ziare, congresmanilor, senatorilor şi guvernatorilor pentru a forţa acţiunea. Mulţi au fost mişcaţi să se exprime în favoarea eliberării. În martie, acei prieteni au pus în circulaţie o petiţie naţională, care a fost semnată în scurt timp de 700.000 de persoane, ce cereau guvernului să facă dreptate acestor bărbaţi acuzaţi şi întemniţaţi în mod fals. Deşi n-a fost niciodată prezentată, această petiţie a fost „o mărturie pentru adevăr" – un semn important al reînvierii predicatorilor Împărăţiei lui Iehova, acuzaţi în mod fals.

Cuprins

Pe 2 martie 1919, Harland B. Howe, judecătorul federal al districtului, primul care le-a respins cauţiunea, după ce i-a condamnat la închisoare, a telegrafiat procurorului general din Washington, Gregory, la cererea lui, 'recomandând imediat comutarea' sentinţelor celor opt pe care el îi numea în telegramă. (Supunerea lui Gregory ca procuror general a devenit efectivă pe 4 martie 1919). Dar această manevră de a cauza retragerea apelului lor a eşuat. În schimb, pe 21 martie 1919, sub conducerea judecătorului de la Curtea Supremă a Statelor Unite, Louis D. Brandeis, curtea federală a circuitului din New York, alcătuită din trei judecători, a dat ordin pentru acceptarea cauţiunii pentru cei opt, precum şi ca ei să fie readuşi imediat din Atlanta la New York pentru audierea apelului lor pe 14 aprilie. Marţea următoare, 25 martie, ei au părăsit Atlanta cu trenul pentru a ajunge în Brooklyn unde, pe 26 martie le-a fost admisă cauţiunea oficial, la 10.000 $ fiecare şi au fost eliberaţi. După sosirea lor în Brooklyn îi aşteptau festivităţi şi mai târziu, când s-au alăturat fericitei familii a Betelului, pe atunci aflându-se temporar în Pittsburgh.

Turnul de veghere 1918, pag. 77; W 1919, p. 117; *Veştile împărăţiei*, Vol. 1, nr. 1.

Duminică, 24 februarie, 1918, la Los Angeles, a fost expusă pentru prima dată lectura care mai târziu a venenit intitulată „Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată"; vezi W 1924, p. 358.

W 1918, p. 25.
W 1918, p. 82.
W 1918, p. 110. În esenţă aceasta a fost la fel ca lectura expusă în Los Angeles în 24 februarie, 1918.
W 1919, p. 281.
Veştile Împărăţiei, nr. 2, p. 2.
W 1918, p. 171.
Rutherford v. Statele Unite (14 mai, 1919), 258, F. 855. transcrierea Înregistrării, Vol. 1, p. 12.
W 1918, p. 178.
Cazul Asociaţiei Studenţii internaţionali ai Bibliei, p. 4.
W 1918, p. 194.
W 1919, p. 58.
W 1918, pp. 242, 255.
Cazul Asociaţiei Studenţii internaţionali ai Bibliei, p. 4.
W 1918, p. 290.
W 1919, p. 116; *Mângâiere*, 23 august, 1939, p. 8
W 1919, p. 23.
National Labor Tribune, Pittsburgh, Pennszlvania, 20 februarie, 1919.
W 1919, p. 101.
W 1920, p. 162; W 1919, p. 93.
W 1919, p. 194.
W 1919, p. 117; *Mângâiere*, 6 septembrie, 1939, pp. 5,6.
W 1919, pp. 98, 118; W 1925, p. 71.

Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea, persecuţia sau foametea, sărăcia, pericolul sau sabia? ... Din contră, în toate aceste lucruri noi devenim complet victorioşi prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stâpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă creaţie nu vor

Cuprins

putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos Domnul nostru. – Rom. 8:31, 35-39, NW.

MĂSURI BIBLICE

UN STUDIU al sistemului de măsuri folosit în Palestina prezintă multe complicaţii. Cum ţara a fost dominată succesiv de Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia şi Roma, noi sisteme au fost impuse şi din aceste motive există variaţii considerabile în mostrele de greutăţi şi măsurile dezgropate de arheologi.[1] Cu toate că e posibil să fie nişte variaţii de opinii în ceea ce priveşte valorile exacte, totuşi, informaţiile disponibile aruncă iluminare considerabilă asupra Scripturilor care se referă la măsurători.

Sistemul răspândit în Babilonia era sexagesimal, fiind bazat pe numărul şaizeci; diviziunea noastră a timpului este o dovadă a acelei practici păstrată până în zilele noastre. Sistemul egiptean era aparent zecimal. Scala ebraică nu a aderat la nici una dintre acestea în mod exclusiv, ci mai degrabă a folosit o combinaţie de sisteme.[2]

MĂSURĂTOARE LINIARĂ

Evreii şi câteva popoare învecinate au folosit un aranjament, evident derivat din corpul uman: degetul, mâna, braţul, palma, laba piciorului şi pasul, fiind folosite pentru măsurare.[3] În mod cert, acestea diferă la fiecare individ; astfel, un oarecare set de măsurare standard era necesar pentru uzul general. Rezultatul a fost folosirea „lăţimii unui deget" egalizând cu aproximativ trei pătrimi dintr-un inch, folosind lăţimea sa pentru a măsura. Potrivit tradiţiei rabinice, acest lucru reprezenta şapte boabe de orz puse unul lângă altul. Patru degete egalizau „lăţimea unei mâini," trei lăţimi de mâini ajungând la o „palmă" (distanţa dintre vârful degetului mare şi degetul mic când sunt întinse) şi două palme făceau un „cot," după cum l-au numit autorităţile evreieşti. Mai era şi distanţa de un pas, care este similară cu iardul nostru şi „arcul," care era alcătuit din şase coţi lungi. Furlongul sau stadia era o optime (1/8) dintr-o milă.[4]

Au fost discuţii considerabile despre valoarea cotului, unii pledând pentru cel mult trei coţi de lungimi diferite. Unii dintre ei susţineau că ar trebui măsurat de la cot până la vârful degetului mijlociu, sau posibil până la încheietura degetelor sau până la încheietura mâinii sau de la subţioară până la vârful degetelor întinse. Această variaţie în utilizare nu pare să fie scoasă în evidenţă, cu toate acestea, şi *The Westminster Dictionary of the Bible* publicat în 1944 arată că ar fi probabil „în jur de 18 inch," sau aproximativ şase lăţimi de mână.[6] Acest lucru a fost în utilizare comună şi a fost probabil cea mai veche dintre cei doi coţi folosiţi, al doilea fiind un cot „dintr-un cot şi o lăţime de mână fiecare." (Ezec. 40:5, *AS*) Egiptenii au avut şi un aranjament de genul acesta, cu un cot comun şi un cot regal cu o şesime mai lung, dar îl foloseau pentru a-i da regelui avantaj egoist în comerţ. Acest lucru nu a fost făcut în Israel.

Cuprins

Să aplicăm această măsurare cu cotul la câteva relatări din Biblie şi să vedem ce fel de imagine ne oferă. În ceea ce priveşte Arca în care Noe, familia sa şi unele dintre fiecare tip de animale care au supravieţuit Potopului, Geneza 6:15, 16 (*NW*) spune: „Iată cum s-o faci: lungimea arcei să fie de trei sute de coţi, lăţimea de cincizeci de coţi şi înălţimea de treizeci de coţi. … Să-i faci primul nivel, al doilea nivel şi al treilea nivel." Acela nu era un yaht de plăcere de week-end, ci un cufăr gigantic de 450 de picioare lungime, 75 de picioare lăţime şi 45 de picioare înălţime, proiectat pentru a găzdui mai mult decât un an lunar pe toţi cei care au supravieţuit.

Mult mai târziu, pe câmpia plată din Dura în Babilonia, regele Nebucadneţar a ridicat un chip la care toţi erau obligaţi să se plece în închinare. „Înălţimea sa era de şaizeci de coţi şi lăţimea sa de şase coţi"; da, acel idol cu lăţimea de nouă picioare, se înălţa cu 90 de picioare în aer pentru a comanda atenţia şi închinarea poporului. (Dan. 3:1). Deşi această monstruozitate i-a umplut pe oameni de veneraţie, evreii credincioşi nu s-au închinat în serviciul acestuia.

CĂLĂTORII

În vremurile Biblice, cât de mult ar fi călătorit cineva într-o zi? Ei bine, acest lucru poate depinde de ce zi era, cine era în grup şi cât de accidentate erau drumurile din ţară. Astfel atunci când se face referire la „o călătorie de o zi", o putem marca cu greu cu o distanţă fixă. Probabil că putem spune că ar varia undeva în jur de 20 de mile. (36 km) Unii ar putea ajunge la 30 de mile, dar dacă cineva călătorea cu un grup numeros e posibil să nu numere mai mult de 10 mile sau cam aşa ceva.[7] E posibil ca acesta să fi fost şi cazul părinţilor lui Isus. În timp ce ei se întorceau acasă de la sărbătoare, „băiatul Isus a rămas în Ierusalim, iar părinţii lui n-au băgat de seamă. Crezând că era printre cei cu care călătoreau, ei au mers cale de o zi şi apoi au început să-l caute printre rude şi cunoscuţi. Dar, pentru că nu l-au găsit, s-au întors la Ierusalim şi l-au căutat peste tot. După trei zile l-au găsit în templu, stând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi punându-le întrebări." – Luca 2:43-46, *NW.*

Dacă era ziua Sabatului în Israel, unul nu s-ar fi dus foarte departe. Mai puţin de o milă de la poarta oraşului era permis. (Faptele 1:12) Acest lucru se bazează pe cugetul că, în timp ce cortul era la 2000 de coţi (sau 3000 de picioare) faţă de tabăra lui Israel, oamenilor le era permis să meargă cel puţin atât de mult în ziua sabatului.[8] (Iosua 3:4) Fără îndoială că datorită acestei călătorii restricţionate, cei care i-au văzut pe morţi ridicându-se din morminte, la vremea morţii lui Isus, nu au venit în oraşul sfânt Ierusalim şi să raporteze întâmplarea decât în prima zi a săptămânii, după care Domnul a fost înviat. Cu forţă, de asemenea, această apreciere a călătoriei în ziua sabatului conduce la cuvintele lui Isus: „Rugaţi-vă neîncetat ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în zi de sabat." (Mat. 24:20; 27:52, 53, *NW*). O fugă de mai puţin de o milă ar fi de o valoare mică în a scăpa de răzbunarea armatelor distrugătoare.

Cuprins

SUPRAFAŢA DE TEREN

Pentru măsurile de teren două metode au fost utilizate în Israel. Una desemna cantitatea de teren pe care un jug de boi putea să o are într-o zi; literalmente expresia este „o palmă de teren.” Este tradus "acri" în *Versiunea American Standard a Bibliei*. (1 Sam. 14:14; Isa. 5:10) A doua metodă declara cantitatea de seminţe necesară pentru a semăna o anumită parcelă. Astfel, "însămânţarea unui *omer* de orz", era calculată la preţul de cincizeci de sicli de argint. (Lev. 27:16) Acesta este acelaşi tip de măsurare, aşa cum este dat în legătură cu altarul construit de Ilie pe muntele Carmel. Preoţii lui Baal s-au rugat în frenezie demonică, ciopârţindu-se cu cuţite, implorându-şi zeul să le răspundă, dar fără folos. Ilie, încrezător în Iehova, a construit un altar de sacrificiu "şi a făcut un şanţ în jurul altarului, atât de mare încât putea conţine două măsuri de seminţe." Acesta nu era un şanţ care ar fi putut ţine două măsuri de sămânţă, dar includea zona care ar fi necesitat atâtea seminţe de semănat. Talmudul defineşte acest lucru ca o zonă de 5 000 de coţi pătraţi sau o zonă de şaptezeci şi cinci până la o sută cincizeci de picioare.[9] Ilie a transformat practic acest mare domeniu într-un iaz; dar a împiedicat el jertfa? "Atunci, focul lui Iehova a căzut şi a consumat arderea de tot, lemnul, pietrele, praful şi a absorbit apa care era în şanţ." (1 Regi 18:32, 38, *AS*). A fost un spectacol remarcabil, care a imprimat adânc în minţile oamenilor că Iehova este adevăratul Dumnezeu.

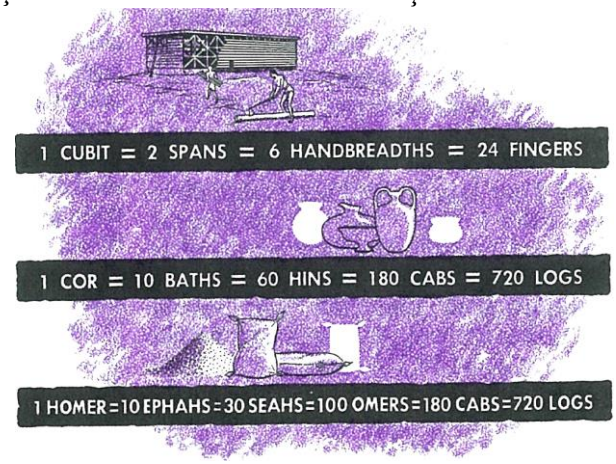

CAPACITATE

Dacă ar fi ca cineva să viziteze piaţa sau să intre în bucătăria unei familii ebraice din vechime, el ar putea observa ce instrumente de măsură folosesc. Ceramica puternică, bine conturată sau vase de piatră, erau cele mai frecvente. Pentru lichide era "logul", egal cu aproximativ o halbă şi care era adesea folosit pentru a măsura uleiul care însoţea un sacrificiu.[10] Patru logi egalau un "cab", trei caburi făceau un "*hin*" şi şase *hini* însumau un "bat", care ar fi putut fi similar grecescului „*firkin.”* [11]Avem nevoie de o măsură mai mare? Ei bine, atunci, "*cor*" ar trebui să servească scopului. Acesta era egal cu zece baţi sau cu aproximativ 98 de galoane US.[12]

Îndreptaţi-vă atenţia acum spre nord, la Cana Galileii, şi observaţi ceea ce s-a întâmplat la petrecerea de nuntă la care a participat Isus. Vinul se terminase. „Acolo erau puse şase vase de piatră pentru apă, aşa cum cereau regulile de purificare ale iudeilor, iar în fiecare dintre ele încăpeau două sau trei măsuri de lichid. Isus le-a zis: ‘Umpleţi vasele cu apă’. Şi ei le-au umplut până sus. Apoi le-a zis: ‘Scoateţi acum puţin şi duceţi-i directorului petrecerii’. Şi ei i-au dus.” (Ioan 2:6-8, *NW*). Remarcaţi cantitatea: şase vase fiecare fiind capabilă să ţină două sau trei *firkins*. Poate fi, după cum a sugerat *The Westminster Dictionary of the Bible* că *firkinul* să fi fost egal cu aproximativ nouă galoane SUA. În cazul în care doar

Cuprins

două *firkin* ar fi fost puse în fiecare vas, aceasta ar însemna că Isus a produs miraculos aproximativ 108 galoane de vin pentru sărbătoare; sau în cazul în care fiecare avea trei măsuri complete, au fost aproximativ 162 galoane.[13] Şi nu a fost cantitatea în detrimentul calităţii, pentru că administratorul petrecerii a spus că este cel mai bun pe care l-au avut la sărbătoare.

Poate că dacă ne îndreptăm atenţia acum la una dintre gospodinele israelite vom observa mai multe lucruri de interes. Vezi recipientul cu care ea măsoară făina; este un "*Sea*." Mare? Da, dar aşa este şi familia, şi deşi aceasta deţine aproape un *peck* şi jumătate, va fi nevoie de acesta. Există totuşi şi o măsură mai mică; este "o*merul*", egal cu 3.36 litri SUA.[14] Găsim cum comercianţii din piaţă foloseau vase chiar mai mari: "efa", care are zece *omeri*, şi "*omerul*", care este aceeaşi lucru cu zece *efe*.

Acestea sunt aceleaşi măsuri care au fost utilizate într-o perioadă de mai multe secole. Notaţi menţiunile lor în legătură cu Ghedeon. Când îngerul lui Iehova a apărut "Ghedeon a intrat şi a pregătit un ied şi turte nedospite dintr-o efă de făină. A pus carnea în coş, iar zeama a pus-o în oală, apoi le-a dus afară la el, sub copacul cel mare, şi i le-a oferit." (Jud. 6:19, *NW*) Acel ospăţ a fost servit la un moment când mari greutăţi economice apăsau asupra poporului. Cât de devotat era Ghedeon, cât de mult aprecia interesul lui Iehova în poporul Său, cât de încrezător că Iehova va continua să se îngrijească!

Israel a experimentat zilnic îngrijirea iubitoare a lui Iehova şi ei au fost beneficiarii constanţi ai îngrijirilor Sale, fiindu-le dată mană în fiecare zi pentru hranirea lor, în timpul călătoriei prin pustiu. Ei nu au suferit de nici o lipsă; un *omer*, sau aproximativ trei litri şi o treime de mană le-a fost asigurat fiecăruia în fiecare zi. Aţi avea nevoie de mai mult decât atât? Israelul a crezut că da. Ei au tânjit după carne. Mâna lui Dumnezeu nu a fost scurtă. "Şi s-a stârnit un vânt de la Iehova şi a adus prepeliţe dinspre mare şi le-a răspândit peste tabără cale cam de-o zi într-o parte şi cale cam de-o zi în cealaltă parte, de jur împrejurul taberei, la o înălţime de aproximativ doi coţi de faţa pământului. Atunci poporul s-a ridicat şi toată ziua aceea, toată noaptea şi toată ziua următoare a strâns prepeliţe. Cel care a strâns cel mai puţin a adunat zece homeri. Şi le-au întins de jur împrejurul taberei." – Num. 11:31, 32, *NW*.

Extinzându-se de la această tabără gigantică de două-trei milioane de persoane, aproximativ douăzeci de mile pe fiecare parte, era o piaţă uriaşă de carne pentru a le satisface pofta. Dar lăcomia i-a cuprins. Cel care aduna mai puţin avea peste o sută de bushels. Dacă ne gândim că numai bărbaţii de douăzeci şi cinci de ani şi mai în vârstă strângeau, ei au luat în total peste şaizeci de milioane de bushels de prepeliţă. Ei nu au reuşit să-şi exercite buna stăpânire de sine şi, mai presus de toate, ei nu au reuşit să exprime mulţumiri şi apreciere lui Iehova pentru îngrijirea sa bogată. Deci, versetul 33 relatează: "Carnea le era încă între dinţi, nici nu apucaseră s-o mestece, când Iehova s-a aprins de mânie împotriva poporului şi Iehova a început să lovească poporul: a fost un măcel foarte mare." Cu cât mai bine putem aprecia aceste relatări Biblice, cu un pic de cunoştinţă despre însemnătatea acestor unităţi de măsură!

Observaţi pe scurt relaţiile dintre aceste multe unităţi de măsură pe care le-am discutat. Măsura liniară urmează acest model: un cot este egal cu 2 palme, 6 lăţimi de palmă sau 24 de degete. În măsura de lichid, un *cor* este acelaşi ca 10 baţ, 60 *hini*, 180 *caburi* sau 720 de *loguri*. Un *omer*, unitatea de măsură mare a mărimii uscate, este echivalentul a 10 *efe*, 30 *sea*, 100 *omeri*, 180 *caburi* sau 720 *loguri*.[16]

Şi comparând ultimele două sisteme, observăm faptul că *efa* este aceeaşi ca şi *batul* şi *omerul* este egal cu *corul*. *Cyclopædia* lui McClintock şi Strong comentează pe această relaţie de măsuri: "Scara este construită, se va observa, pe o combinaţie de rapoarte zecimală şi duodecimală, cea dintâi triumfând în ceea ce priveşte *omerul, efa,* şi *homerul*, şi cea din urmă în ceea ce priveşte *cabul, sea,* şi *efa*. În măsura de lichid, apare doar raportul duodecimal, şi, prin urmare, există o prezumţie clară că acesta a fost originalul, aşa cum a fost, fără îndoială, principiul general pe care scările din antichitate erau încadrate."[16]

Poate că o încercare de a reconcilia diferenţele uşoare dintre măsuri precise, precum este prevăzut de către arheologi, ar fi o sarcină interzisă, dar o simplă cunoaştere a valorilor relative ale măsurilor utilizate în Biblie este de valoare practică tuturor celor care o citesc.

Dicţionarul Bibliei de Harper, 1952.
Enciclopedia lui McClintock şi Strong, Vol. 6, p. 197.
Enciclopedia iudaică, 1905, Vol. 12, p. 483.
Ibid., p. 483.
Enciclopedia lui McClintock şi Strong, Vol. 6, p. 193; Enciclopedia iudaică, Vol. 12, p. 487.
Dicţionarul Westminster al Bibliei, 1944, p. 122.
Enciclopedia lui McClintock şi strong, Vol. 6, p. 196.
Dicţionarul Westminster al Bibliei, p. 523.
Enciclopedia iudaică, Vol. 12, p. 487.
Dicţionarul Westminster al Bibliei, p. 362; Lev. 14:10, notă de subsol, NW.
Ioan 2:6, notă de subsol, NW, dar vedeţi şi Westminster.
Dicţionarul Westminster al Bibliei, 1944, p. 61.
Ibid, p. 184.
Ibid., p. 440, De asemenea Exodul 16:16, notă de subsol, NW.
Ibid., p. 386.
Enciclopedia lui McClintock şi Strong, Vol. 6, p. 197.

AJUTOARE PENTRU A PREVENI PIERDEREA INTEGRITĂŢII

DE CE aceste eşecuri iremediabile? Ei bine, în cazul lui Saul este destul de evident că el nu a reuşit să respecte cu stricteţe instrucţiunile lui Dumnezeu pentru regi, aşa cum este înregistrat în Deuteronomul 17:18, 19 *(NW)*: "Iar când se va aşeza pe tronul regatului său, să-şi scrie într-o carte o copie a acestei legi, după cea care este dată în grija preoţilor, a leviţilor. Aceasta să rămână la el şi s-o citească în toate zilele vieţii sale." Aceasta ne aduce în atenţie importanţa de a analiza cu rugăciune o parte a Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului, în fiecare zi, chiar daca este doar textul pentru ziua respectivă cu comentariul în *Cartea anuală.* Asta ne va proteja împotriva pierderii aprecierii şi fricii noastre de Iehova. Ne va

Cuprins

menţine smeriţi, mereu amintindu-ne de limitările noastre proprii şi de dependenţa noastră completă de Tatăl nostru ceresc în toate.

[2] Smerenia ne va împiedica, de asemenea, de la a încerca să mergem singuri, prosteşte, gândind că Iehova ne-a dezvăluit nouă personal calea favorii şi a binecuvântării. Darul cunoştinţei în ceea ce priveşte minunatele Sale scopuri a ajuns la noi prin organizaţia „servului" pe care El este încântat să o onoreze astfel într-un mod minunat (Mat. 24:45-47); şi putem să continuăm să ne bucurăm în a lumina constant lumina adevărului, doar în timp ce ne legăm soarta, cu smerenie, de poporul care-i poartă numele, adunându-ne sârguincios cu ei şi dobândind din tovărăşia lor curajul şi îndrăzneala în predicarea care i-a făcut pe martorii lui Iehova persoane remarcabile pretutindeni în această lume veche.

[3] Rugăciunea, de asemenea, este o altă îngrijire a Dumnezeului nostru, prin care putem fi ajutaţi să continuăm să umblăm „în integritatea inimii [noastre]." Doar cei smeriţi se vor ruga sincer. Alţii vor constata că acest lucru le răneşte mândria de a se confesa despre neajutorarea lor şi nevoia de un protector puternic. Cei cu inima dreaptă se vor ruga ca spiritul lui Dumnezeu să le umple vieţile şi să le păstreze inimile sănătoase şi neîmpărţite de influenţele nelegiuite care îi împresoară încontinuu, şi pentru binecuvântarea Lui asupra întregii organizaţii de slujitori. Ne putem ruga pentru aceste lucruri bune, fără a ne îndoi nici măcar o clipă de răspunsul la rugăciunea noastră, căci aceste lucruri sunt în acord cu voinţa lui Dumnezeu. Continuând serios a ne ruga, adică, menţinând o atitudine a minţii plină de rugă, ne va ajuta să ne păzim bine inima. – Filip. 4:6, 7; Col. 4:2-4.

[4] Dacă avem dragoste neprefăcută pentru Dumnezeu şi pentru semenii noştri, atunci nu vom cădea niciodată în eroarea lui Urie şi să fugim din faţa atacurilor duşmanilor. Mai degrabă, dragostea de Dumnezeu va alunga frica de oamenii plăpânzi şi de demonii condamnaţi. Dragostea pentru aproapele nostru ne va ţine la postul datoriei, dându-ne avertismente despre pericole şi îndrumări de a scăpa de distrugere. Deci cultivaţi dragostea. Fiţi iubitori, atenţi, compătimitori şi miloşi în toate lucrurile pe care le faceţi. (1 Pet. 3:8, 9*, NW*). Relaţia voastră cu fratele vostru trebuie să fie astfel aranjată încât să fie cu adevărat benefică lui. „Fiţi supuşi unii altora" este modul în care Pavel s-a exprimat în Efeseni 5:21, *NW*.

[5] Separaţi, s-ar putea spune, din mulţimile populaţiei pământului, am fost făcuţi beneficiari ai informaţiei speciale în avans cu privire la scopurile lui Dumnezeu, sfârşitul acestui sistem de lucruri vechi şi venirea unuia noi. Cum vedem serviciul care ne-a fost astfel oferit? Ca ceva la care trebuie să participăm, doar atunci când avem câteva minute pe care le economisim de la alte probleme ale acestei vieţi, distracţiile sale, ambiţiile sale, cariera sa? Nu asta, dacă vrem să evităm pierderea integrităţii! Îndemnul lui Pavel către Timotei se aplică atât de potrivit nouă astăzi: "Tu însă rămâi lucid în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul!" (2 Tim 4:5, *NW*). Aceasta înseamnă în mod clar că astăzi trebuie să ne preluăm însărcinarea de predicatori ai împărăţiei cu toată seriozitatea. Facem noi acest lucru?

INTEGRITATEA DEMONSTRATĂ

Cuprins

[6] Luaţi în considerare acum unele dintre dovezile şi roadele integrităţii, în aceste zile de încheiere ale lumii vechi. Închinătorii credincioşi ai lui Iehova nu sunt mulţumiţi să-şi aibă conştiinţa domolită într-un fals sentiment de securitate şi pace de către toate planurile sedative ale oamenilor. În schimb, ei au făcut "cerere la Dumnezeu pentru o conştiinţă bună" şi El le-a primit cererea prin cunoştinţa şi credinţa în Fiul său, Isus Cristos. Şi odată ce au câştigat, prin meritul jertfei lui Cristos, acea conştiinţă de a le fi iertate păcatele împotriva lui Dumnezeu, ei se manifestă pentru a păstra acea conştiinţă bună, adică, a continua în pace cu Suveranul Suprem al universului. Ei ştiu că acest lucru poate fi realizat numai prin menţinerea integrităţii. Sinceritatea în închinarea pură la Iehova este sprijinul lor temeinic. - 1 Pet. 03:21, *NW*.

[7] O altă dovadă puternică de integritate astăzi este de văzut în calităţi puternice, curajoase, calităţile de durată, de soldat, a acelor slujitori ai lui Iehova care păstrează mereu în vedere faptul că aceştia sunt angajaţi într-un război, nu cu duşmani de carne şi sânge, ci cu duşmani vicleni, supraomeneşti, invizibili, care veghează mereu, pentru a prinde momentul nepăzit. Cât de minunată este armura pe care Dumnezeu o asigură, care se potriveşte celor care realizează urgenţa, pericolul şi provocarea acestor vremuri! Soldaţii buni rămân în alertă, nu riscă prosteşte, îşi păstrează mintea asupra luptei şi îşi pun în ea tot ceea ce au, astfel încât ei să poată avea parte de roadele victoriei. Soldaţii lui Iehova nu sunt lăsaţi în urmă în nici un fel.

[8] Integritatea poate fi detectată, de asemenea, în această separare de această lume veche, care este caracteristică tuturor celor care au devenit membri ai societăţii Lumii Noi. Într-adevăr, apostolul Pavel, atunci când i-a scris lui Timotei (2 Tim 2:20, 21, *NW*), el i-a reamintit ca noi să putem continua ca "vase curate pentru a fi utilizate de către Iehova în mod onorabil, în organizaţia Sa familiară, mare şi fericită", păstrându-vă curaţi de vasele necurate care sunt potrivite doar pentru utilizarea lor în această lume coruptă şi să fie distrue cu ea. Observaţi cât de clar sună avertismentul: "Într-o casă mare sunt vase ... unele pentru un scop onorabil dar si altele pentru un scop lipsit de onoare. Dacă, prin urmare, cineva se păstrează curat de cele din urmă, el va fi un vas pentru un scop onorabil, sfinţit, folositor pentru proprietarul său, pregătit pentru orice lucrare bună. "

[9] Pentru a rămâne în această stare fericită trebuie să continuăm să iubim ceea ce este drept şi să urâm răul. Noi nu putem în nici un chip scuza sau apăra ceea ce este împotriva voinţei şi căii lui Dumnezeu. De acei care insistă asupra obiceiurilor lumeşti, obiceiuri şi practici, de care apostolul spune: "depărtează-te!" Fericiţi suntem, într-adevăr, dacă nu vom urma niciodată sfatul celor răi, nu o vom lua niciodată pe calea păcătoşilor, nu ne vom alătura niciodată companiei batjocoritorilor, dar, în schimb, vom găsi bucurie în legea lui Iehova, gândindu-ne la ea cu orice ocazie, cum recomandă psalmistul. Alegând ca însoţitori alţi dedicaţi închinării pure a lui Iehova şi persoane cu bunăvoinţă care se bucură să audă şi să

Cuprins

vorbească despre scopurile lui Dumnezeu, va face mult spre consolidarea integrităţii noastre. "Nu fiţi induşi în eroare. Asocierile rele strică obiceiurile utile." (1 Cor. 15:33, *NW*) Ţineţi la obiceiurile bune de a studia, ruga şi predica.

[10] Roadele integrităţii sunt observabile în relaţiile noastre cu întreaga familie a credinţei. În cazul în care suntem slujitori, suntem găsiţi perseverând în lucrarea de îngrijire, de întărire şi instruire a mulţimii celor asemănători oilor, peste care Bunul Pastor ne-a pus să supraveghem. Dezamăgiri, eşecuri, obstacole aparent de netrecut, nu ne vor clătina niciodată de la stăruinţa cu răbdare în a face bine. 'Atenţie la turmă!' şi 'Păstoriţi adunarea lui Dumnezeu!' sunt poruncile pe care vom fi încântaţi să le ascultăm. (Faptele 20:28;. 1 Pet. 5:2). Dacă suntem vestitori în adunare, integritatea noastră se manifestă în disponibilitatea cu care muncim să-i ajutăm pe cei mai slabi, şi, în general, să urmăm calea de acţiune ce va promova unitatea, pacea şi prosperitatea adunării. – 1 Tes. 5:14, 15.

[11] Şi apoi integritatea se manifestă într-o serie de alte relaţii de viaţă. Aceasta este văzută în înţelepciunea soţului evlavios, care, prin respectarea principiilor creştine adevărate, câştigă respectul şi afecţiunea soţiei sale şi a familiei; în soţia care se străduieşte să dea dovadă de poziţia ei ca ajutor pentru soţul ei, cu disponibilitatea care respectă poziţia sa de cap al familiei; în părintele care se abţine de la a irita copiii, dar care încearcă să-i înveţe cu bunătate şi fermitate, pe baza sfatului autoritar al lui Iehova; în copilul care, în ciuda nedumeririi sale asupra cerinţelor parentale, îşi reaminteşte cu smerenie experienţa lor mai mare şi judecata lor mai matură şi ascultă de regulile lor. Dar fie că ocupăm poziţia de soţ sau soţie, copil, stăpân sau slujitor, ne bucurăm cu toţi de statutul comun de predicator. În acea poziţie, urmând decizia noastră bine gândită de a ne dedica viaţa serviciului lui Iehova, ne-a fost acordată o onoare şi mai mare. Aici este locul unde integritatea noastră străluceşte cel mai tare! În acest serviciu suntem chemaţi să îndurăm plini de credinţă ura, violenţ, ridicolul şi argumentele nelegiuite ale întregii lumi care este împotriva Dumnezeului nostru. Dar, asemenea Liderului şi Comandantului nostru, Isus Cristos, noi nu trebuie niciodată să pierdem din vedere bucuria care ne este pusă înainte, recompensa integrităţii testate şi de neclintit. – Evrei 12:2, 3; Isa. 55:4.

RECOMPENSA PĂSTRĂRII EI

[12] Şi care este această recompensă? Este aceea care este reprezentată prin urcarea pe muntele lui Iehova şi de a sta acolo, în templul Său sacru. Astăzi, după cum a declarat apostolul, "nu v-aţi apropiat de [Muntele Sinai] care poate fi simţit şi care a fost aprins cu foc" şi de care nici o creatură în viaţă nu s-ar putea apropia în condiţii de siguranţă, fără aprobarea şi favoarea lui Iehova. Mai degrabă "v-aţi apropiat de muntele Sion şi de oraşul Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc şi de miriadele de îngeri, în adunarea generală." (Evrei 12:18, 22, 23, *NW*). Organizaţia glorioasă universală a lui Iehova este identificată aici; şi, arătat vizibil aici şi ocupând poziţia dominantă, poate fi văzut „templul sfânt al lui Iehova ... un loc pentru Dumnezeu să locuiască prin spirit." Cu adevărat, un sanctuar sacru şi veşnic. – Efes. 2:21, 22, *NW*.

Cuprins

[13] Astfel, urcând pe muntele lui Iehova şi stând acolo, în templul lui sacru, este strâns înrudit cu a ne dovedi demni de a intra şi de a trăi în Lumea Nouă pentru totdeauna. O lume care va fi martoră la realizarea acestui scop din vechime al marelui Dumnezeu al integrităţii, Integratorul universal, după cum este exprimat în Efeseni 1:8-10 (*NW*): "Acesta este potrivit bunei sale plăceri pe care a hotărât-o în sinea lui pentru o administrare care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate, ca să adune din nou toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri şi lucrurile de pe pământ." Acea integrare finală va conţine doar creaturi sănătoase, curate, incoruptibile, care sunt în întregime dedicate dreptăţii şi lui Iehova, izvorul fiecărui lucru bun şi pur.

[14] Fericită, într-adevăr, este partea noastră, dacă ne putem ruga sincer din inimă, aşa cum a făcut David: "Judecă-mă, O Iehova, pentru că am umblat în integritatea mea: am avut încredere, de asemenea, în Iehova, fără ezitare. Examinează-mă, O, Iehova si probează-mă; încearcă-mi inima şi mintea. Dar în ceea ce mă priveşte, voi umbla în integritatea mea: răscumpără-mă şi fi milostiv cu mine." (Ps. 26:1, 2, 11, *AS*). Atunci, putem spera cu adevărat în Iehova şi să nutrim o aşteptare asigurată de a locui pentru totdeauna în Lumea Sa Nouă, cu o mulţime de oameni ai integrităţii cu aceeaşi cugetare. "Păstraţi integritatea!" este sfatul pentru noi toţi cei din ziua de azi; şi, făcând astfel, vom locui fericiţi şi pentru totdeauna în familia universală a Dumnezeului curat şi sfânt, Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cât de important este Cuvântul lui Dumnezeu ca ajutor să evităm pierderea integrităţii?
2. Ce efect benefic va avea asupra noastră adevărata smerenie?
3. Ce rol joacă rugăciunea în păstrarea integrităţii?
4. În ce fel ne va ajuta iubirea să stăm fermi pentru dreptate?
5. Cum se aplică astăzi nouă cuvintele lui Pavel de la 2 Timotei 4:5?
6. Ce relaţie specială va fi păstrată cu Dumnezeu de cei care îşi păstrează integritatea?
7. Cum ilustrează modul de viaţă al soldatului calea de acţiune potrivită pentru noi?
8. Ce altă metodă ar trebui să fie urmată în încercările noastre de a rămâne necontaminaţi de lumea lui Satan?
9. Cum putem rămâne în starea fericită a serviciului încredinţat pentru interesul Lumii Noi?
10. Numiţi câteva din relaţiile de zi cu zi ce necesită exercitarea integrităţii.
11. În ce stări diferite din viaţă poate fi manifestată integritatea?
12,13. Cum este reprezentată în Scripturi răsplata integrităţii şi ce înseamnă aceasta?
14. Care este partea noastră fericită dacă ne păstrăm integritatea?

Cuprins

● Nu arată Iov 14:22 chinul sufletului după moartea trupului? – J.M., Statele Unite.

În Iov 14:20-22 citim: „Tu îl domini pentru totdeauna şi el piere; Tu îi schimbi înfăţişarea şi îl trimiţi de la Tine. Fiii lui ajung în cinste, dar el nu ştie; ei sunt înjosiţi, dar el nu-i mai vede. Însă, carnea lui va suferi, iar sufletul său va plânge.” Este adevărat că versetele 20 şi 21 descriu starea de moarte, însă nu şi versetul 22. Acesta face referire la existenţa anterioară plină de probleme discutată de Iov, când puţinele zile ale omului născut din femeie se arată a fi pline de necazuri. După părerea celor care cred în chinul sufletului după moartea trupului, sufletul se desparte de trup, iar trupul de carne se deteriorează. Ei nu învaţă nemurirea trupului şi că trupul trăieşte într-un lac de foc pentru a fi chinuit în carne. Aşadar, cuvintele acestui verset îi împiedică să-l întrebuinţeze ca pe o dovadă a chinului veşnic al sufletului, întrucât acestea vorbesc despre carnea care îndură suferinţă. În timp ce omul trăieşte carnea lui simte suferinţă şi poate să simtă durere, iar când versetul adaugă faptul că şi sufletul său este întristat exprimă de fapt aceeaşi idee generală într-o structură paralelă. Este doar o formă poetică de a spune că persoana suferă. „Sufletul care păcătuieşte va muri,” însă câtă vreme este un suflet viu sau un trup însufleţit de sânge şi carne, zilele sale vor fi pline de necazuri şi suferinţă. – Ezec. 18:4.

DIN ÎNTUNERIC LA LUMINĂ

La adunarea de district a martorilor lui Iehova ţinută în Richmond, Virginia, a participat fiica unui preot care devenise martoră a lui Iehova, de asemenea soţul ei care se împotrivise interesului ei înainte ca şi el să vadă adevărul, şi chiar însuşi preotul. După ce au primit mesajul împărăţiei lui Dumnezeu, fiica şi ginerele au profitat de orice oportunitate pentru a discuta despre noua lume cu acest preot, punând accent pe noul pământ şi pe binecuvântările sale. Şi preotul şi soţia acestuia au început să arate interes. O parte din adevăr s-a strecurat în predicile sale, iar căldura ascultătorilor s-a furişat. Prezenţa sa în seara de luni la studiul Bibliei la domiciliu a devenit regulată, iar activitatea sa în cadrul bisericii creştine, filială a Discipolilor lui Cristos, a fost abandonată. Întreaga familie s-a botezat, dedicându-şi vieţile slujirii lui Iehova şi bucurându-se în adevăr. Fostul preot a mărturisit: „Nu este nimeni mai orb decât cel care nu vrea să vadă. Nimeni nu poate ştii cât de adânc este acest întuneric în afară de cel care a avut şansa să iasă din el.” Din fericire, mii de oameni din toate categoriile sociale fac chiar astăzi acest lucru.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Mai 1955 Nr. 9

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PĂSTREAZĂ-ŢI LOCUL - Pag.301

VREŢI SĂ DISCUTAŢI DESPRE RELIGIE? - Pag.313

PRIMESC CREŞTINII TITLURI DE ONOARE? - Pag.315

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA
PARTEA A 9-A - Pag.320

ABSOLVIRE LA GILEAD A
CELEI DE-A 24-A CLASĂ - Pag.324

SĂ LUCRĂM PENTRU ELIBERAREA
OAMENILOR CU DEVOTAMENT EVLAVIOS - Pag.328

ADEVĂRUL INSPIRĂ O DĂRUIRE
GENEROASĂ - Pag.329

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.333

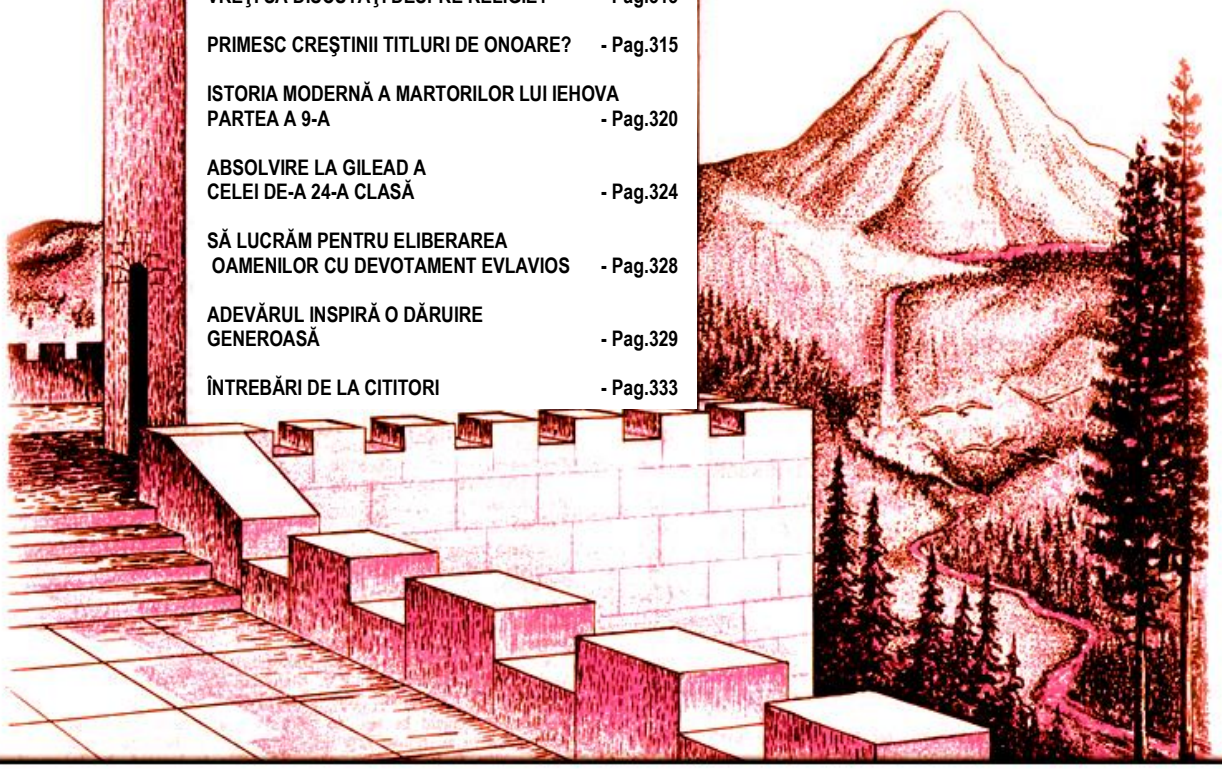

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

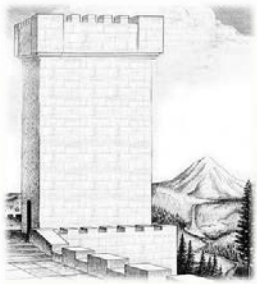

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Mai 1955 **Nr 9**

PĂSTREAZĂ-ŢI LOCUL

„Te voi instrui şi te voi învăţa calea pe care să mergi: te voi sfătui având privirea îndreptată asupra ta.” (Ps. 32:8, AS)

IEHOVA, Marele Creator al universului, cunoaşte locul potrivit pentru toate lucrurile însufleţite şi neînsufleţite. El nu a creat doar toate lucrurile, ci şi locul fiecărui lucru. Persoanelor superioare din punct de vedere al inteligenţei dar şi celorlalte persoane le face bine să mediteze zilnic asupra relaţiei lor cu Iehova şi la numeroasele obiecte şi creaturi vii pe care Iehova le-a pus în jurul lor. Această meditaţie îi va ajuta să aprecieze măreţia, onoarea şi grandoarea lui Iehova şi, de asemenea, îi va ajuta să-şi caute locul în măreţul aranjament al lui Iehova în acest univers minunat.

2. Psalmistul a fost o persoană care a făcut acest lucru, iar cuvintele sale sunt înregistrate în avantajul nostru la Psalmul 104. În primele versete, el afirmă nevoia ca fiinţa să binecuvânteze pe Iehova datorită măreţiei Acestuia: „Binecuvântează pe Iehova, o, suflete al Meu. Iehova, Dumnezeul meu, Tu eşti foarte mare şi eşti îmbrăcat cu onoare şi măreţie. Tu Te înveleşti cu lumină ca şi cu o haină şi întinzi cerurile ca o perdea.” (Ps. 104:1, 2, *AS*). Aici psalmistul leagă de măreţia lui Iehova faptele sale de plasare a lucrurilor, remarcând că Iehova a fost Cel care a pus cerurile în locul în care sunt şi le-a întins „precum o perdea.”

3. Întinderea cerurilor este doar începutul multor trăsături ale minunatei lucrări de aşezare a lui Iehova. Psalmul continuă, înşirând pentru beneficiul nostru multe lucruri de la îngerii din ceruri până la animalele şi lucrurile fără viaţă de pe pământ. „Tu care pui stâlpul locuinţei Tale în ape şi din nori Îţi faci carul şi umbli pe aripile vântului, din vânturi îţi faci mesageri [sau îngeri vânturi] iar din flăcările focului slujitori; Tu care ai pus temeliile pământului ca să nu fie niciodată mişcat.” (Ps. 104:3-5, *AS*). Este important de observat în aceste zile de schimbări sociale şi ameninţări de distrugere a pământului prin instrumente super-puternice ce se află

Cuprins

în mâinile omului, că Scripturile indică faptul că Iehova a pus pământul pe temeliile sale în spaţiu şi a hotărât „să nu fie niciodată mişcat.” Scriitorul acestui Psalm ştia multe despre istoria creării pământului şi a scris despre potopul lui Noe cu schimbările fizice pe care acesta le va aduce şi care vor da pământului actuala formă cu munţi falnici şi oceane adânci, aşa cum este notat în versetele 6-9 (*AS*): „Tu l-ai acoperit cu adâncul precum l-ai acoperi cu o haină, iar apele erau deasupra munţilor, iar la mustrarea Ta au fugit şi la glasul tunetului Tău s-au grăbit (munţii s-au ridicat, iar văile s-au adâncit) până la locul pe care l-ai găsit Tu pentru ele. Le-ai pus o limită peste care să nu treacă, ca să nu se întoarcă din nou şi să acopere pământul.” Observaţi aprecierea potrivită a puterii lui Iehova folosită în stabilirea limitelor apelor ca acestea să stea la locul lor.

4. Bineînţeles, de apă este nevoie în toate părţile pământului, precum şi în mări, pentru udarea plantelor şi asigurarea băuturii pentru toate fiinţele vii. Iehova a creat locuri unde apa să apară chiar şi sus în munţi, astfel fiind convenabil pentru alte lucruri ce ţin de creaţia Lui ce se află în multe alte locuri pe pământ. „El trimite izvoare în văi care să curgă printre munţi şi de la ele să se adape toate fiarele câmpului; în ele îşi potolesc setea măgarii sălbatici. Păsările cerului locuiesc pe marginile lor şi cântă printre ramuri.” (Ps. 104:10-12, *AS*). O mare înţelepciune şi armonie îi este descoperită omului prin observarea modului în care Iehova a aranjat aşa cum trebuie rezerva de apă - una dintre marile necesităţi ale vieţii.

5. Pe lângă apă, şi hrana este necesară pentru susţinerea vieţii. Combinaţia de apă şi pământ permite vegetaţiei şi plantelor să crească şi să se îngrijească din abundenţă de această necesitate. „Din lăcaşul Său, El udă munţii şi satură pământul de rodul muncii Sale. El face iarba să crească pentru vite şi verdeţuri pentru nevoile omului ca să aducă hrană din pământ şi vin care înveseleşte inima omului şi untdelemn care-i înfrumuseţează faţa şi pâine care-i întăreşte inima.” (Ps. 104:13-15, *AS*)

6. După ce a meditat şi a scris despre minunile şi perfecţiunea aşezării îngrijirilor pentru nevoile fiinţelor vii, psalmistul şi-a arătat aprecierea şi înţelegerea faţă de plasarea diferitelor animale şi păsări în anumite locuri. Până în prezent, aceste creaturi au rămas în acelaşi habitat. „Copacii lui Iehova sunt plini de sevă, cedrii din Liban pe care El i-a plantat, unde păsările îşi fac cuiburile, iar cât despre barză, bradul este locuinţa ei. Munţii înalţi sunt pentru caprele sălbatice, iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.” (Ps. 104:16-18, *AS*)

7. Nu au trecut neobservate celelalte lucruri ale creaţiei, şi minunea existenţei lor fără greşeală în locurile potrivite, tot timpul, care atrag atenţia psalmistului. Acestea sunt soarele şi luna. „El a făcut luna să arate anotimpurile; iar soarele ştie când să apună.” (Ps. 104:19, *AS*). Ani nenumăraţi Iehova a păstrat nu numai

Cuprins

soarele şi luna, ci şi alte nenumărate milioane de stele şi planete în locul stabilit. Chiar şi ceasurile şi cronometrele pot fi verificate după acestea.

8. Nenumărate activităţi au loc pe pământ în timp ce zilele trec prin lumină şi întuneric în continuu. „Tu aduci întunericul şi se face noapte, când toate fiarele pădurii se pun în mişcare. Puii leilor rag după pradă şi îşi caută hrana de la Dumnezeu. Când soarele răsare, ele fug şi se culcă în viziunile lor. Omul iese la lucrul său şi la munca sa până seara." (Ps. 104:20-23, *AS*). Există o perfectă întreţesere a scopurilor şi locaţiilor în care Iehova a pus omul, animalele, păsările, peştii, plantele, apele, pământul, soarele, luna, planetele, stelele, munţii, văile, râurile, etc. şi a dat fiecăruia o misiune clară sau o muncă de făcut. Nimeni nu poate ajunge la o altă concluzie decât la cea la care a ajuns psalmistul: „O, Iehova multe sunt lucrările Tale! Cu înţelepciune Tu le-ai făcut pe toate, iar pământul este plin de bogăţiile Tale." (Ps. 104:24, *AS*)

VIZIUNEA PĂTRUNZĂTOARE A LUI DUMNEZEU

9. Psalmistul continuă în Psalmul 104 să sublinieze armonia şi minunile creaţiei, dar doar faptele menţionate mai sus ar trebui să-l facă pe om să ştie ceva despre Dumnezeu şi să vrea să-L laude şi să I se închine aşa cum se cuvine. De fapt, apostolul Pavel indică faptul că omul nu are nicio scuză în a nu-L cunoaşte pe Dumnezeu. „Fiindcă ceea ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu este dezvăluit în mijlocul lor, pentru că le-a fost dezvăluit de Dumnezeu. Căci calităţile sale nevăzute, da, puterea sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, aşa că ei sunt fără scuză. Fiindcă, deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit deşartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deşi spun că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor, al păsărilor, al patrupedelor şi al târâtoarelor." (Rom. 1:19-23, *NW*). Omul nu s-a uitat la creaţie şi nu a învăţat din minunile acesteia dacă există un Dumnezeu cu măreţie, onoare şi maiestate, ci s-a închinat prosteşte însăşi creaţiei. Astăzi oamenii se închină banilor, puterii, unui mare nume, şi pentru a câştiga aceste lucruri, se implică în tot felul de ticăloşii şi nu imită caracteristicile de iubire ale Creatorului. De fapt, omul sugerează prin relele şi ignorarea lui Iehova că Acesta nu îl vede în timp ce săvârşeşte rele. În mod egoist, marea majoritatea a societăţii umane îi întoarce spatele Creatorului şi, nepăsătoare, continuă să facă lucrurile după bunul plac.

10. Dar este adevărat că Iehova îi vede pe aceştia? A devenit populaţia atât de numeroasă încât lucrurile I-au scăpat din mână lui Dumnezeu? Nu! Niciodată! Iehova nu este un Dumnezeu atât de slab. Înţelepciunea şi priceperea Lui sunt infinite. Omul este considerat destul de înţelept când construieşte telescoape uriaşe şi când poate număra câteva mii din milioanele de stele neştiute din ceruri. Totuşi există galaxii întregi pe care omul nu le poate vedea nici măcar cu telescopul. Dar Iehova nu numai că vede şi numără *toate* stelele, dar le şi numeşte. „El socoteşte numărul stelelor şi le dă tuturor nume. Mare este Domnul nostru şi măreţ în putere; priceperea lui este infinită." (Ps. 147:4, 5, *AS*). Dumnezeu nu pierde şirul

Cuprins

lucrurilor. El ştie ce faci tu, oricât de important sau de neimportant te-ai simţi în această lume. Chiar până la formele mici de viaţă, grija lui Dumnezeu pentru detalii este simţită. Gândiţi-vă la micul ţânţar care deranjează pe toată lumea când zboară în jurul capetelor oamenilor sau la aproape invizibilii purici de nisip care ne irită pielea atât de rău. Prezenţa lor atât de numeroasă arată că aceştia au organele necesare vieţii şi reproducerii în număr mare. Nimic nu a fost omis, ci aceste creaturi au tot ce este necesar pentru existenţa lor.

11. Merită să ne gândim serios la puterea arătată de Iehova în crearea atât de multor lucruri şi chiar dacă ele sunt cu milioanele, El le-a găsit un loc în care să stea, un loc potrivit. Lucrurile lipsite de viaţă sunt controlate de variate legi ale naturii - precum legea gravitaţiei, legea forţei centrifuge, etc. Lucrurile cu viaţă sunt legate de legile „speciei". Este imposibil pentru orice fiinţă vie să se încrucişeze cu o altă „specie" şi să facă un lucru nou şi să producă un loc nou pe care Iehova nu l-a furnizat. Chiar şi prin încercările şi eforturile omului, cu toate laboratoarele cu raze X, raze ultraviolete, condiţii antiseptice, etc., nu au fost create niciodată noi „specii" şi toate lucrurile continuă în locurile pe care Iehova le-a dat acestora. Unii cred că un catâr reprezintă o excepţie de la afirmaţia de mai sus, dar un catâr nu reprezintă o specie în sine, pentru că nu se poate reproduce. Catârii, lăsaţi singuri cu hrană şi apă din belşug, vor muri unul câte unul la momentul cuvenit. Toate celelalte „specii" adevărate vor continua să trăiască mult timp cu suficientă hrană şi apă.

PRIMUL CARE ŞI-A PĂRĂSIT LOCUL

12. Chiar şi îngerii din cer au un loc făcut şi dat de Dumnezeu. Bineînţeles, ei nu sunt legaţi de aceleaşi legi ca aceste forme inferioare ale creaţiei şi precum lucrurile fără viaţă, plantele şi animalele. Cu toate acestea, de la îngeri se cere ca aceştia să rămână la locurile lor corespunzătoare, căci rezultate dezastruoase însoţesc plecarea lor din aceste locuri. Scripturile ne vorbesc despre un înger, un heruvim care şi-a părăsit numirea, şi despre rezultate. Este vorba despre îngerul a cărui misiune era de supraveghetor în grădina Eden, care şi-a trădat misiunea, devenind Satan Diavolul. Această relatare vorbeşte despre marea lui înţelepciune şi perfecţiune originale şi plasarea lui într-o anumită poziţie ca parte a organizaţiei lui Iehova. „Erai plin de înţelepciune şi perfect în frumuseţe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu şi fiecare piatră preţioasă te acoperea . . . erai heruvimul uns care acoperă. Eu *te pusesem*, aşa că stăteai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu, şi umblai prin mijlocul pietrelor sclipitoare. Ai fost perfect în căile tale din ziua în care ai fost făcut, până în ziua în care s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin abundenţa negoţului tău te-ai umplut cu violenţă şi ai păcătuit, şi de aceea te-am aruncat ca profan de pe muntele lui Dumnezeu, şi te-am distrus, o heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor sclipitoare." (Ezec. 28:11-16). Această informaţie este foarte specifică spunând că acest înger a fost repartizat pe un anumit loc în organizaţia lui Dumnezeu şi prin neascultarea instrucţiunilor pentru îndeplinirea obligaţiilor sale el a fost alungat din această organizaţie a lui Iehova. Unele organizaţii religioase încearcă să facă oamenii să creadă că Satan nu a fost alungat din organizaţia lui

Cuprins

Iehova, ci a suferit doar o simplă schimbare în numire, spunând că el este supraveghetor jos, într-un loc numit de ei „focul iadului” şi că acum poartă un costum roşu, o furcă şi scormoneşte focul. Cu toate acestea, Biblia arată altceva, aşa cum este indicat în Iuda 6 (*NW*): „Iar pe îngerii care nu şi-au păstrat locul iniţial, ci şi-au părăsit locuinţa potrivită pentru ei, i-a păstrat pentru judecata zilei celei mari”. Părăsirea locurilor lor presupune o distrugere şi o anihilare complete, pentru că nu există niciun loc, într-un univers armonios, pentru lipsă de unitate şi nesupunere. Printr-un limbaj simbolic, Ioan ne arată acest fapt, în timp ce scria despre întreaga haită nelegiuită de demoni şi toate persoanele rele, folosind termenii „cer” şi „pământ” pentru a-i simboliza: „Şi am văzut un tron mare şi alb şi pe cel ce stătea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele.” (Apoc. 20:11, *NW*)

13. Pentru cei care sunt de părere că Iehova nu poate împlini distrugerea unui sistem atât de uriaş aşa cum există în prezent, atât în tărâmul spiritual cât şi în tărâmul fizic, o mică analizare a puterii ce Îi este disponibilă ar trebui să îi facă să se răzgândească. Oştiri mari de îngeri şi-au păstrat locul şi duc la îndeplinire, cu supunere, lucrare ce le-a fost desemnată în organizaţia perfectă a lui Dumnezeu. Într-o viziune, lui Daniel i-au fost date nişte indicaţii cu privire la numărul acestora. „Mii şi mii Îi slujeau, şi de zece mii de ori zece mii stăteau în faţa Lui.” (Dan. 7:10, *AS*). Descriind oştirile din cer din prezent, în luptă cu forţele rele, Ioan scrie: „Numărul armatelor de călăreţi era de două miriade de miriade [douăzeci de mii de ori zece mii, adică 200 000 000] am auzit numărul lor.” (Apoc. 9:16, *NW*). Puterea unor asemenea oştiri poate fi apreciată când citim despre activitatea unui singur înger folosit de Iehova pentru a distruge 185 000 de soldaţi umani într-o singură noapte. (2 Regi 19:35) O bombă atomică poate distruge într-o secundă 60 000 de persoane sau chiar mai mult. Dar odată ce a explodat, energia bombei este total folosită. Îngerii pot repeta distrugerea ori de câte ori este nevoie. Multiplicând această putere cu sute de milioane şi văzând-o ca pe o putere continuă poate determina pe cineva să ajungă la concluzia că puterea omului nu poate fi comparată cu puterea lui Dumnezeu.

14. Recunoscând aceasta şi faptul că Dumnezeu ştie ceea ce se întâmplă şi nu omite sau uită ceva îl va ajuta pe creştin să nu fie îngrijorat peste măsură în legătură cu cei răi. De fapt, toată omenirea, la fel ca mulţi dintre îngeri, a părăsit locul desemnat de Iehova, refuzând cu încăpăţânare să-I asculte sfatul. Costul miilor şi miilor de vieţi pierdute pe câmpul de bătălie, miliardele de dolari cheltuite în echipament şi eforturile colosale făcute de omenire în prezent sunt zadarnice în dezrădăcinarea fărădelegilor. În schimb, întreaga societate omenească regresează constant pe calea ei încăpăţânată, culegând recolta ticăloasă a lăcomiei, egoismului, delincvenţei, corupţiei, nesupunerii, minciunii, etc. Omul lui Dumnezeu nu se agită în mod nejustificat în legătură cu activităţile acestor persoane nelegiuite şi mândre şi nu inventează locuri de chin veşnic după această viaţă, drept pedeapsă pentru aceştia. Dar el realizează că Dumnezeu poate stăpâni situaţia, Îl aşteaptă şi nu se neliniştește singur. „Nu te neliniști din cauza celor care fac rău, şi nici nu fi invidios pe cei care fac nedreptăţi. Căci în curând vor fi cosiţi

Cuprins

ca iarba, şi se vor veşteji ca verdeaţa. Puneţi încrederea în Iehova şi aşteaptă-L cu răbdare şi nu te nelinişti de cel care prosperă în drumul său sau de omul care împlineşte fapte rele. Lasă mânia şi părăseşte furia: nu te nelinişti, căci neliniştea aduce numai rău. Căci cei ce fac răul vor fi nimiciţi, dar cei ce Îl aşteaptă pe Iehova, vor moşteni pământul. Căci încă puţin şi cei răi nu vor mai fi, te vei uita la locul lor şi ei nu vor mai fi. Cel rău unelteşte împotriva celui drept şi scrâşneşte din dinţi împotriva acestuia. Domnul va râde de el. Căci va vedea că ziua lui se apropie." (Ps. 37:1,2, 7-10, 12,13, *AS*). Omul imperfect care încearcă să dezrădăcineze răul ajunge să comită rele chiar el. Cei care Îl aşteaptă pe Iehova, se încred şi ştiu că El va avea grijă de cei răi, nelăsându-le vreun loc în acest univers al Său vast şi glorios.

ÎNDRUMARE PENTRU PĂSTRAREA LOCULUI.

15. Această curăţare a caselor promisă îi face pe femeile şi bărbaţii inteligenţi şi cu inimile cinstite să fie nerăbdători în aflarea locului pe care îl ocupă în viziunea lui Dumnezeu. Are Dumnezeu legi ale naturii pe care le pune într-un singur loc? Este omul forţat să stea la locul său? Ne spun Scripturile unde este locul omului, cum să ajungă acesta acolo şi cum să-şi păstreze locul ? David a spus adevărul în această privinţă şi ne arată că este posibilă o relaţie între om şi Creatorul său şi că această relaţie înseamnă un loc sigur pentru om cu protecţie şi eliberare. „Tu eşti locul meu de adăpost, Tu mă vei apăra de probleme, tu mă vei înconjura cu cântări de eliberare. Sela." (Ps. 32:7, *AS*). Omul, exprimându-se şi recunoscând dependenţa de Iehova, aşa cum este ilustrat în acest Psalm, Iehova îi răspunde în următoarele două versete, arătând exact ce aranjamente a făcut pentru a-l plasa pe om la locul lui şi pentru ca acesta să-şi păstreze locul. „Te voi instrui şi te voi învăţa pe calea pe care să mergi: te voi sfătui având privirea îndreptată asupra ta. Nu fii ca un cal sau un catâr, fără pricepere, pe care îi legi cu hăţuri şi îi ţii de căpăstru ca să nu se apropie de tine." (Ps. 32:8, 9, *AS*)

16. În aceste două versete devine clar faptul că Iehova îşi cunoaşte creaturile şi ştie ce să folosească pentru a le păstra în locurile lor corespunzătoare. Pentru că omul a fost creat cu un creier minunat, cu mult superior peste al oricărui animal, intelectul lui este partea omului care are nevoie de călăuzire, intelectul omului fiind şi cel care îl ghidează pe acesta. Aşadar, Dumnezeu nu a prevăzut aceleaşi limite pentru om ca şi pentru creaţiile inferioare, ci i-a oferit acestuia sfat. Aşa că în multe pasaje din Scripturi oamenii pricepuţi au vorbit despre valoarea Cuvântului scris al lui Dumnezeu ca fiind un ghid pentru ei şi o lumină pe cărarea lor. Prin urmare, în versetele citate mai sus ale Psalmului 32, Iehova compară mijloacele de ghidare ale omului cu cele prin care se ghidează un cal sau un catâr. Având un creier inferior, calul şi catârul trebuie să fie ghidat pentru a merge în anumite locuri şi este de dorit ca această ghidare să vină prin mijloace fizice - o zăbala şi un căpăstru. Omul nu ar trebui să se aştepte ca Dumnezeu să ofere aceleaşi lucruri şi pentru el, căci, cu siguranţă, Dumnezeu ştie că omul a fost creat la un nivel mult mai înalt şi poate fi ghidat printr-un mod superior. Aşadar, omul este sfătuit să nu fie asemenea unui cal sau unui catâr. Iehova nu îl obligă sau îl

Cuprins

conduce pe om să facă anumite lucruri. El foloseşte calea potrivită - oferă sfaturi pe care omul le poate asimila prin citit şi auzit şi să le păstreze în mintea lui şi apoi să folosească această informaţie pentru a-şi direcţiona paşii şi a-şi controla acţiunile.

17. Acest lucru pune accent pe importanţa Bibliei. Aceasta este îngrijirea lui Dumnezeu pentru a ne ajuta să ştim ce să facem şi cum să facem, nu numai pentru a-L mulţumi pe El, ci şi să ajungem într-un loc de armonie totală cu funcţionarea întregului univers. Este o îngrijire care va permite omenirii ascultătoare să reintre într-o relaţie cu Iehova, relaţie ce a fost pusă înaintea lui Adam. Dacă acesta ar fi fost ascultător de instrucţiunile lui Dumnezeu, el ar fi continuat să trăiască până în prezent şi chiar şi mai departe. Deci dacă cineva va accepta sfatul lui Iehova astăzi, el poate privi mai departe către darul nemeritat al vieţii veşnice.

18. Da, locul corespunzător al omului este acela de a i se închina lui Dumnezeu în spirit şi în adevăr. Acest lucru nu se poate face, aşa cum au încercat unii, devenind sihaştrii şi călugări şi izolându-se de lumea exterioară. Dar marele Exemplu, Isus Cristos, ne-a demonstrat faptul că Dumnezeu este adorat aşa cum se cuvine de către om prin afirmarea în mod public, în faţa altor fiinţe omeneşti, a scopurilor lui Dumnezeu, a calităţilor şi însuşirilor Sale. Pe toţi discipolii Săi Isus i-a sfătuit să se preocupe de proclamarea mesajului Împărăţiei. El şi-a demonstrat loialitatea, făcând acestea chiar El însuşi, chiar dacă a fost ucis din această cauză. Închinarea lui Dumnezeu este o trăsătură necesară a vieţii de zi cu zi a omului. Şi este necesară de-a lungul vieţii omului. „Te voi binecuvânta în fiecare zi; şi Îţi voi lăuda numele pentru totdeauna.” (Ps. 145:2, *AS*) Prin urmare, omul ar trebui să accepte acest sfat astăzi şi să nu refuze sau să se împotrivească precum un catâr încăpăţânat, ci să asculte precum o fiinţă umană inteligentă. Ar trebui să cerceteze cum să I se închine lui Dumnezeu şi să îşi îndrepte privirea spre Acesta ca spre un loc de adăpost şi un loc de eliberare.

LOCUL CUIVA ÎN SOCIETATEA NOII LUMI.

19. Cei care se asociază în prezent cu societatea Noii Lumi fac întocmai acest lucru. Ei sunt conştienţi de faptul că societatea Noii Lumi a acceptat Cuvântul lui Dumnezeu drept ghid şi urmează o cale care este evidenţiată clar în acest Cuvânt. Ei ştiu că acesta este locul corespunzător pentru ei şi că avertismentul din Biblie în legătură cu distrugerea celor răi şi lăsarea acestora fără vreun loc nu se aplică societăţii Noii Lumi. Bătălia de la Armaghedon care îi va distruge pe cei răi şi îi va elimina nu va schimba nimic în această societate a Noii Lumi, căci aceasta a ajuns de bună voie în locul corespunzător şi nu merită distrugere. Nu va schimba nici măcar nevoia de a continua predicarea, căci va fi necesară lăudarea numelui lui Dumnezeu prin vorbirea de-a lungul întregii veşnicii. Cu toate acestea, nu vor mai fi persoane rele cărora să le vorbim, dar vor exista copii ce trebuie învăţaţi şi la momentul potrivit, milioanele de persoane ce vor fi ridicate din morminte prin înviere.

Cuprins

20. Cu siguranţă, sfatul înţelept din prezent este să îndemne pe toată lumea să urmeze sfatul teocratic. Găseşte-ţi locul şi păstrează-l. Lucrează alături de societatea Noii Lumi acum şi poate va fi posibil să lucrezi cu această societate şi după Armaghedon. Este nevoie de efort în căutarea şi urmarea sfatului teocratic şi acesta cere sacrificii din partea noastră. Aceasta este o poruncă de la Dumnezeu. „Prin aceasta am ajuns să cunoaştem iubirea, pentru că El [Fiul lui Dumnezeu Isus] şi-a dat sufletul pentru noi, şi noi suntem datori să ne dăm sufletele pentru fraţii noştri." (1 Ioan 3:16, *NW*). Această dragoste şi grijă potrivite pentru fraţii noştri umani o vom arată spunând oricărui care va asculta de nevoia de a-L lăuda şi de a I se închina lui Dumnezeu. De fapt, nu există vreun loc pentru poporul lui Iehova în afara societăţii Noii Lumi. Asemenea locuri exterioare sunt pentru un alt popor, un popor încăpăţânat ce caută locuinţă după modul lor propriu de gândire; un popor ce va simţi în curând efectele refuzului de a asculta de Dumnezeu.

21. Toţi cei care sunt asociaţi în prezent cu societatea Noii Lumi ar trebui să-şi aprecieze locul favorizat şi să rămână lângă acesta. Mulţi au poziţii care cer responsabilitate şi cu toţii au poziţii de slujire în legătură cu societatea Noii Lumi. Pentru a ne păstra locul, trebuie să fim sârguincioşi şi să urmăm sfatul ce ne-a fost dat de către scriitori inspiraţi ai Bibliei. Calea unui creştin adevărat este total diferită de calea oamenilor asociaţi cu acest sistem vechi şi el trebuie să-şi păstreze această cale diferită pentru a păstra un loc permanent. Apostolul Pavel menţionează multe dintre cererile ce trebuiesc îndeplinite de supraveghetori în particular şi de adevăraţii creştini în general: „De aceea, supraveghetorul trebuie să fie ireproşabil, soţul unei singure soţii, cumpătat în obiceiuri, cu o minte sănătoasă, ordonat, ospitalier, capabil să predea, să nu fie un beţiv scandalagiu, nici bătăuş, ci rezonabil, nu certăreţ, nici iubitor de bani, să fie un om care-şi conduce bine familia, care-şi ţine copiii în supunere cu toată seriozitatea (de fapt, dacă cineva nu ştie să-şi conducă propria familie, cum se va îngriji de adunarea lui Dumnezeu?) Să nu fie un om convertit de curând, ca nu cumva să se umfle de mândrie şi să cadă în condamnarea pronunţată împotriva Diavolului. Pe lângă aceasta, trebuie să aibă o bună mărturie de la cei de afară, ca să nu cadă în defăimare şi într-o cursă a Diavolului." (1 Tim. 3:2-7, *NW*). Cei care au poziţii care cer responsabilitate şi sunt reprezentanţi speciali ai societăţii Noii Lumi ar trebui să se străduiască să îndeplinească toate sfaturile menţionate de Pavel aici şi sfaturile din întreaga Biblie. Iehova a făcut că acestea să fie înregistrate şi păstrate cu singurul scop de a ne fi un ajutor pentru găsirea locului nostru potrivit în oricare poziţie am sluji. Cineva nu ar trebui să se sustragă de la datoriile care vin asupra unui creştin, încercând, astfel, să iasă din locul său, ci ar trebui să fie nerăbdător să accepte responsabilităţile şi să le ducă la bun sfârşit cu sârguinţă.

22. Scripturilor le este acordată o atenţie specială şi în problema locului corespunzător femeilor în adunare. În epistola către Tit, Pavel a spus: „De asemenea, femeile în vârstă să aibă o purtare care li se potriveşte unor sfinţi, să nu fie calomniatoare, nici înrobite de mult vin, ci să-i înveţe pe alţii ce este bine, ca să le ajute pe cele tinere să-şi vină în fire şi să-şi iubească soţii, să-şi iubească copiii, să aibă o minte sănătoasă, să fie caste, gospodine, bune, supuse soţilor lor, ca să nu

Cuprins

fie vorbit de rău cuvântul lui Dumnezeu." (Tit 2:3, 5, *NW*). Femeile din societatea lumii vechi nu pot aprecia această poziţie în prezent. Multe dintre ele sunt de părere că o asemenea poziţie ar fi contra drepturilor lor. Dar acesta este un aranjament făcut de Iehova Dumnezeu şi femeile sunt în locul lor potrivit numai dacă se supun soţilor lor. Deşi sunt câteva care spun că nu cred în această supunere a femeilor faţă de bărbaţii lor, avântul de comentarii despre un cămin unde femeia conduce în locul bărbatului arată faptul că toată lumea apreciază corectitudinea aranjamentelor lui Dumnezeu. Într-un asemenea cămin, bărbatul din America este numit în mod frecvent „ţinut sub papuc" sau „sora slabă", în timp ce femeile sunt numite „femei dominante". Femeile din societatea Noii Lumi vor fi nerăbdătoare să-L mulţumească pe Dumnezeu, respectând aranjamentul Acestuia în privinţa locului lor şi nu vor încerca să conducă lucrurile în adunare. Şi nici nu vor încerca să ia asupra lor îndatoririle soţilor. Asta ar însemna că ele încearcă să devină un bărbat în faţa lui Dumnezeu, astfel părăsindu-şi locul potrivit. Într-un mod similar, un bărbat din societatea Noii Lumi va fi silitor să păşească în rolul unui bărbat şi nu va încerca să dea soţiei lucruri de făcut, lucruri care sunt de drept ale lui şi nu va depinde de soţia lui să îi dirijeze gândurile şi activităţile. Astfel, va evita să iasă din rolul atribuit unui bărbat şi să devină o femeie în faţa lui Dumnezeu.

23. Un bărbat sau o femeie care a preluat serviciul şi a observat toate sfaturile lui Dumnezeu şi acum păşeşte de bună voie spre locul stabilit devine un ambasador al lui Cristos şi este foarte bine calificat să-i îndemne şi pe alţii să se împace cu Dumnezeu prin asumarea locurilor corespunzătoare. „Noi suntem deci ambasadori în locul lui Cristos şi, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: 'Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!'" (2 Cor. 5:20, *NW*). Este uşor de văzut faptul că este foarte important ca cineva să se smerească şi să fie ferm în locul său corespunzător pentru succesul slujirii sale şi rezultatul este obţinerea vieţii veşnice nu numai pentru cei cărora le predică, ci şi pentru el însuşi.

24. Acesta este un lucru dificil de făcut pentru multe persoane din cauza prestigiului pe care îl au, poate, în această lume veche. Este posibil ca cineva să fie prea mândru să ducă mesajul vieţii din partea lui Dumnezeu din uşă în uşă. Poate se teme că cineva dintre asociaţii lui de afaceri sau prieteni îl va vedea. El poate simţi că ar trebui să aibă o poziţie superioară în care tot ceea ce face să fie reprezentat de faptul că va vorbi de pe o platformă publică şi va instrui grupuri mari. Este posibil ca o femeie să fi fost asistent social timp de mulţi ani şi este obişnuită să ţină sub supraveghere atentă mulţi oameni - femei şi bărbaţi. Venind în societatea Noii Lumi, poate i se va părea dificil să se supună supravegherii bărbaţilor. Poate simţi că datorită abilităţilor ei se poate face o excepţie şi ea va putea continua în lucrarea de a-i conduce pe alţii. Bărbaţii poate au şi ocupaţii seculare în care pot conduce, cu succes, activităţile a zeci sau sute de oameni. Când aceştia intră în societatea Noii Lumi poate li se va părea dificil sau poate nu vor să vină, de bună voie, sub supravegherea unui om cu puteri de conducere inferioare lor. Sunt numeroase împrejurările în care se găsesc oamenii şi care tind să-i împiedie să păşească în locul corespunzător în aranjamentul perfect al lui Dumnezeu.

Cuprins

DUMNEZEU RĂMÂNE CREDINCIOS NUMIRIRLOR FĂCUTE

25. Dar Iehova nu Îşi va schimba organizaţia din cauza unui bărbat sau a unei femei. Rămâne la latitudinea noastră să ne schimbăm dacă vrem să ne potrivim în organizaţia lui Dumnezeu. Înregistrată pentru ajutorul nostru este relatarea despre un militar puternic din vechime care a vrut să profite de îngrijirea lui Iehova. Acesta a devenit foarte mânios când a aflat că nu a fost făcută nicio îngrijire specială pentru el din cauza poziţiei sale înalte. Omul este Naaman, un căpitan din armată siriană. „Acum Naaman, căpetenia oştirilor regelui Siriei, era un om de vază în faţă stăpânului său, căci prin el Iehova a dat victoria Siriei: el era, de asemenea, un om de valoare, dar era un lepros. Şi sirienii ieşiseră în cete şi au adus din ţinutul Israel o fetiţă drept roabă. Ea era în slujba nevestei lui Naaman şi i-a spus stăpânei ei: Dacă domnul meu ar fi cu profetul din Samaria, atunci acesta l-ar tămădui de lepra lui.” (2 Regi 5:1-3, *AS*) Această informaţie a ajuns în curând la urechile regelui Siriei şi într-o manieră tipică prezentabilă regele i-a scris o scrisoare regelui din Israel în care cerea serviciile profetului pentru vindecarea lui Naaman, trimiţând alături zece talanţi de argint şi şase mii de bucăţi de aur şi zece schimburi de veşminte. Aranjamentele au fost făcute şi Naaman s-a înfăţişat în faţa uşii casei profetului Elisei, alături de numeroşi cai şi care, aşa cum era obişnuit. Dar în momentul în care Elisei nici nu s-a obosit să vină la uşă şi nu s-a neliniştit din cauza lui Naaman, ci doar a trimis un mesager la el să-i zică să meargă să se spele în râul Iordan, Naaman era furios şi s-a întors mânios, spunând că apele râurilor din ţara lui erau mult mai bune decât apele râului Iordan. Aşa se spune în relatare: „Elisei a trimis un mesager la el care să-i spună: ‘Du-te şi scaldă-te de şapte ori în Iordan şi trupul ţi se va însănătoşi şi vei fi curat.’ Dar Naaman era furios şi a plecat zicând; ‘Iată, eu credeam că el va ieşi la mine şi va chema numele Dumnezeului său Iehova şi îşi va pune mâna pe rană şi va vindeca lepra. Nu sunt oare râurile din Damasc, Abana şi Parpar, mai bune decât toate apele din Israel? N-aş fi putut oare să mă spăl în ele şi să fiu curat?’ Aşa că s-a întors şi a plecat mânios.” (2 Regi 5:10-12, *AS*) Unul dintre slujitorii săi s-a apropiat şi l-a calmat, arătând că dacă Elisei îi cerea să facă vreun lucru mare el îl făcea bucuros, aşa că de ce să nu facă un lucru aşa mic. Când Naaman a făcut exact aşa cum i-a zis Elisei, s-a vindecat complet de lepră.

26. Măreţul militar a trebuit să se schimbe şi nu Dumnezeu. Iehova avea un mod de a face lucrurile şi nu avea de gând să-l schimbe doar din cauza egoismului unui singur om. Aşa se întâmplă şi cu relaţiile lui Iehova în legătură cu omenirea, în prezent. Iehova a făcut îngrijiri minunate – o jertfă de răscumpărare, o

Cuprins

organizaţie teocratică cu un „serv credincios şi înţelept”, o revelaţie după alta în care se arată adevărurile Sale poporului Său, etc. - toate acestea dând oricărei persoane smerite şi sincere o speranţă cu o bază sigură pentru o vindecare spirituală în prezent care va conduce spre viaţă veşnică. (Mat. 24:25-27, *NW*). Iehova nu va face îngrijiri speciale pentru o persoană ce se crede diferită sau chiar mai bună decât alte persoane; El nu va alege un individ şi îi va oferi revelaţii speciale sau o revărsare a spiritului, ci El se comportă cu oamenii ca un grup, într-o manieră organizaţională, dând sfaturi îmbelşugate prin Cuvântul Său, Biblia, în legătură cu modalităţile în care grupul va lucra împreună. Creşterea organizaţiei şi bunăstarea spirituală din prezent reprezintă o dovadă vizibilă a adevărului acestora. În prezent, sute de mii de oameni apreciază acest lucru şi acceptă îngrijirile pe care Iehova le-a făcut şi aşteaptă cu nerăbdare binecuvântările viitoare ale Împărăţiei Acestuia, exact cum oamenii care îl cunoşteau pe Iehova, de-a lungul secolelor, aşteptau cu nerăbdare Împărăţia şi binecuvântările însoţitoare.

27. Abel cel drept aştepta cu nerăbdare acest lucru, aşa cum a făcut şi Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise, Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David, Samuel şi profeţii. (Evrei 11:1-40) Isus ne-a învăţat să ne rugăm pentru aceasta şi să o căutăm. (Mat. 6:9, 10, 33). Apostolii şi discipolii lui Isus credeau în aceasta şi o aşteptau cu nerăbdare, aşa cum fac şi mulţimile de oameni din prezent. Iar Iehova nu a dezamăgit nicio persoană credincioasă. El nu şi-a schimbat marele scop, şi anume ca universul să fie condus de Împărăţia dreaptă, ci a rezolvat detaliile pentru un asemenea aranjament de-a lungul miilor de ani, constant. Astfel, oamenii au putut să I se închine lui Dumnezeu şi au ştiut la ce să se aştepte şi nu au fost dezamăgiţi şi nici nu şi-au schimbat speranţele. Cuvântul lui Dumnezeu a fost „o lampă pentru picioarele lor şi o lumină pe cărarea lor.” (Ps. 119:105). Mergând în direcţia indicată de Iehova, ei şi-au găsit picioarele pe un loc stabil.

28. În contrast cu aceasta, acele persoane care nu l-au aşteptat pe Iehova pentru sfaturi, ci pe cei mari din sistemele acestei lumi vechi au fost dezamăgiţi în mod constant, iar speranţele lor au eşuat deoarece un plan după altul, o înţelegere după alta, un rege după un altul, au eşuat în a le aduce satisfacţia reală şi i-au lăsat întotdeauna cu numeroase necazuri şi probleme, multe dintre ele părând imposibil de rezolvat. Picioarele lor sunt pe o cărare plină de capcane, o cărare neegală, fără nici un scop clar înainte.

29. Ar trebui să fie clar, că acele lucruri ce sunt măreţe şi cunoscute înaintea acestei lumi vechi nu sunt cele mai bune pentru om, ci aranjamentul pe care Iehova l-a făcut este cel mai bun. Oricât de umil pare a fi locul din organizaţia lui Iehova pe care oamenii îl au, acesta este locul de siguranţă şi de valoare reale. Este locul pe care un creştin ar trebui să-l caute, să-l găsească şi să-l păstreze acolo. Acest lucru va fi posibil dacă acea persoană are aprecierea psalmistului: „Iehova, eu iubesc lăcaşul Casei Tale şi locul în care sălăşluieşte gloria Ta. Nu-mi pune sufletul alături de păcătoşi, şi nici viaţa alături de cei care varsă sânge; ale căror mâini sunt nelegiuite, iar mâna dreaptă le este plină de mită. Cât despre mine, eu voi umbla în integritatea mea; izbăveşte-mă şi ai milă de mine. Piciorul

Cuprins

meu stă într-un loc neted: Îl voi binecuvânta pe Iehova în adunări.” (Ps. 26:8-12, *AS*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este importantă considerarea locului cuiva în relaţia cu Iehova?
2. Cum arată psalmistul relaţia dintre măreţia lui Iehova şi lucrurile pe care le-a făcut?
3,4. Numiţi câteva lucruri cărora Iehova le-a găsit loc?
5. Cum furnizează Iehova hrană pentru creaturile vii aşezate în diferite părţi ale pământului.
6,7. Ce altceva aminteşte psalmistul ca fiind la locul lor potrivit?
8. Ce activităţi diferite au loc în timpul nopţii şi al zilei?
9. Ce ar trebuie să-i îndemne pe oameni să facă aceste minuni ale creaţiei? Fac ei lucrul acesta?
10. Cum putem fi siguri că Dumnezeu vede tot ce face omul?
11. Se pot scoate de la locul lor lucrurile neînsufleţite şi viaţa animală inferioară? De ce?
12. Ce se poate spune despre îngeri?
13. Ce dovadă avem că Iehova poate ţine lucrurile sub control?
14. Ce fel de atitudine faţă de cei răi dă cuiva încrederea în puterea lui Iehova?
15. Cum poate ştii un om unde este locul său potrivit?
16. De ce foloseşte Dumnezeu diferite mijloace pentru a-l călăuzi pe om decât de cele pe care foloseşte pentru animale?
17. Cât de important face acest lucru Biblia?
18. Cum arată cineva că se află în locul său potrivit?
19. Cu ce societate este potrivit să ne asociem şi cum o va afecta Armaghedonul? De ce?
20. De ce este de aşteptat să facem eforturi să ne găsim şi să ne păstrăm locul potrivit?
21. Numiţi câteva din cerinţele pe care creştinii trebuie să le împlinească pentru a se afla la locul potrivit. Care trebuie să fie atitudinea noastră faţă de aceste cerinţe?
22. Ce sfat dă Biblia pentru femei? Cum ştim că şi cei din lume recunosc faptul că este potrivit ca bărbatul să fie cap peste femeie?
23. Arătaţi alte motive pentru care toţi trebuie să fie cu totul la locul lor.
24. De ce constată unii că este greu să accepte aranjamentul lui Iehova?
25. Ce exemplu din Biblie arată că Dumnezeu nu face să difere îngrijirile Lui, deoarece unui individ i-ar plăcea să aibă ceva diferit?
26. Ce îngrijiri avem astăzi?
27. Ce unic lucru au aşteptat cu nerăbdare toţi servii lui Dumnezeu? Ce fel de cale are ca rezultat aceasta pentru toţi slujitorii?
28. Pe ce fel de cărare trebuie să umble cei care nu se încred în Iehova?
29. Ce poate spune cineva despre un loc din adunările lui Iehova?

Cuprins

VREȚI SĂ DISCUTAȚI DESPRE RELIGIE?

"UN lucru despre care nu discut niciodată este religia." Ai spus vreodată asta? Multe persoane care vor discuta despre politică sau sport sau alte probleme, ore în şir, încercând să-i convingă pe alţii de înţelepciunea punctelor lor de vedere, nu vor vorbi niciodată despre religie. "Prea controversată", spun ei. Dar nu este şi politica controversată? Este faptul de a avea un punct de vedere corect despre politică mai important decât a avea un punct de vedere corect despre religie?

Probabil un motiv real pentru care mulţi oameni obiectează să discute despre religie este că ştiu atât de puţine despre ea. Unii oameni nu ştiu nici chiar ceea ce învaţă cu adevărat confesiunea pe care ei o susţin. Fără fapte care să susţină convingerile lor, aceştia nu le pot susţine în mod satisfăcător, astfel încât aceştia doar devin furioşi sau se consideră jigniţi personal, atunci când cineva le arată o imperfecţiune în convingerea lor. În general, oamenii sunt nerăbdători să vorbească despre lucruri de care sunt bine informaţi.

Înseamnă a arăta ură dacă eşti în dezacord cu doctrinele religioase ale cuiva? Departe de a fi aşa! O discuţie inteligentă poate fi foarte benefică. Uneori, chiar şi un grad de controversă poate fi un lucru bun, îndemnând la cercetare. Prea puţini oameni, într-adevăr, şi-au investigat religia. Cum ai ales religia ta? Ai acceptat-o doar pe cea pe care părinţii tăi au avut-o sau ai examinat faptele de unul singur? Este religia ta moştenită sau una în care crezi? Poate fi o mare diferenţă între cele două.

Dar cum poţi spune dacă o religie este corectă? Prin investigarea şi raţionarea asupra a ceea ce învaţă, în lumina ghidului ferm al religiei, cartea care ne spune care a fost adevărata religie, înainte de a fi împărţită în atât de multe căi diferite ale confesiunilor. Acea carte, Biblia, este călăuza ta, harta rutieră, cartea ta de instrucţiuni în ceea ce priveşte religia.

Dar cât de familiarizat eşti cu Biblia? Poţi dovedi ceea ce crezi din paginile sale? Este important să fi capabil să faci acest lucru. Crezi că Biblia este prea profundă ca tu să o înţelegi şi totuşi ştii foarte multe despre multe alte lucruri mult mai dificile, dar mai puţin importante? Este adevărat că unii lideri religioşi s-au străduit să facă Biblia misterioasă şi să insinueze faptul că doar un student la teologie o poate înţelege. Dar teoria lor nu este adevărată. Fiecare creştin ar trebui să poată utiliza Biblia şi ar trebui să fie gata să-şi apere convingerea cu ea, căci convingerea lui are valoare numai dacă ea este conformă cu această carte pe care Iehova Dumnezeu, plin de îndurare şi dragoste, ne-a asigurat-o pentru beneficiul nostru.

Cel care a inspirat Biblia a afirmat principiul: "Veniţi acum, şi să raţionăm împreună." (Isa. 1:18). Raţionamentul sănătos implică gândire sistematică şi fapte exacte. Este nevoie ca noi să fim informaţi asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Scriptura ne spune să fim "întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund." A spune adevărul este de importanţă vitală. Ai putea să-ţi imaginezi pe

Cuprins

apostolii lui Isus spunând: "Eu nu discut niciodată despre religie", sau pe creştinii din primul secol, zeloşi, entuziaşti fiind în imposibilitatea de a-şi sprijini convingerile din Scripturi? De aceea, primii creştini au fost atât de înflăcăraţi în mesajul lor, încât au fost acuzaţi că au întors "lumea pe dos"! Aveţi astfel de convingere pentru credinţa voastră? Dacă nu, ce a avut creştinismul timpuriu pe care religia ta nu ţi l-a oferit? Înţelegere? Zel? Maturitate creştină? – 1 Pet. 3:15, *NW*; Faptele 17:6.

Ioan a spus: "Produceţi fructe care corespund pocăinţei." (Luca 3:8, 9, *NW*) Omul care produce fructe nu va vorbi oare în favoarea credinţei lui? Nu o poate apăra cu dovezi Scripturale? Poate, oare, el să-i ajute pe alţii dacă doar spune: "Credinţa mea este dreaptă", dar nu poate demonstra de ce?

Nimeni nu poate nega faptul că creştinul trebuie să cunoască astfel de lucruri. Pavel a scris către evrei că ei ar fi trebuit să fie învăţători maturi, nu doar prunci. El a spus: "Hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul." (Evrei 5:14, *NW*) Este omul care îşi exersează capacitatea de înţelegere cel care crede că închinarea corectă nu este atât de importantă ca situaţia politică actuală sau statutul echipei sale favorite de sport? Cel care nu ştie nici măcar care sunt doctrinele sale? Cel care nu va vorbi niciodată despre religie şi care niciodată nu va cugeta asupra ei cu alţii?

Dar cei care resping Biblia, care nu cred că este un ghid sigur şi care nu ştiu ce spune aceasta, nu sunt singurii oameni care nu se supun instrucţiunilor lui Dumnezeu de a raţiona împreună. Există un alt grup care proclamă răsunător şi viguros convingerea în Biblie, care citează din scripturi cu dragă inimă, care este mai mult decât dispus să aleagă un argument cu privire la religie dar, încă nu raţionează cu alţii despre Cuvântul lui Dumnezeu. Ei sunt mai preocupaţi să se dovedească drepţi decât să găsească adevărul. Ei depind de şuvoaiele de cuvinte emoţionale, mai degrabă decât de logică, de discuţii aprinse, mai degrabă decât de discuţii informate. Ei Îl insultă pe Dumnezeu prin faptul că apelează, nu la intelectul sau inteligenţa creaturile Sale, ci doar la emoţiile lor.

Predicatorul care strigă şi bate câmpii apelează la emoţie, mai degrabă decât la raţionament. Dacă el trebuie să apeleze la prejudecată, mai degrabă decât la fapte prezente, dacă trebuie să se străduiască să legene ascultătorii săi cu tonul vocii sale şi magnetismul personalităţii sale, mai degrabă decât cu adevărul afirmaţiei sale, dacă se bazează pe aceste lucruri, mai degrabă decât pe sprijinul ferm scriptural pe care îşi bazează argumentele, atunci el, cu siguranţă, nu se supune instrucţiunii de a *raţiona* asupra Cuvântul lui Dumnezeu.

Adevărul Cuvântul lui Dumnezeu este logic. Este pe un plan înalt, pentru că el reprezintă cea mai mare inteligenţă din univers. Cu toate acestea, logica sa extremă îl face atât de simplu, încât oricine doreşte, poate înţelege. Acesta poate fi discutat în linişte şi claritate, fără emotivitate sau discuţii aprinse. Creştinul adevărat este nerăbdător să raţioneze asupra Cuvântului lui Dumnezeu şi să-i convingă pe alţii de adevărul lui. El este interesat de religie şi se informează despre ea. El ştie ceea ce crede şi de ce. El este nerăbdător să discute despre închinarea sa,

Cuprins

pentru că este atât de importantă. Deci, nu te retrage, nu refuza să discuţi despre el, ci vino acum şi haide să raţionăm împreună asupra adevărului Cuvântului lui Dumnezeu.

PRIMESC CREŞTINII TITLURI DE ONOARE?

"Preasfinţitul", "Doctorul", "Bătrânul", "Reverendul Drept", "Diaconul", "Părintele", "Episcopul", "Reverendul", "Sfântul Părinte"

Titlurile de onoare sună bine în urechile oamenilor, dar sună ele bine în urechile lui Dumnezeu? Singura modalitate de a judeca aceste titluri este prin Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Acest articol arată ce crede Dumnezeu despre titlurile utilizate de către clerici şi ce înseamnă pentru tine.

OAMENII sunt atât de obişnuiţi să-i audă pe clerici numiţi "Reverend", "Doctor" sau "Părinte", încât rareori se întreabă dacă aceste titluri de onoare li se şi potrivesc. Cu toate acestea, dacă un creştin declarat va citi Biblia, el va descoperi că Isus Cristos, Fondatorul creştinismului, a refuzat absolut numirea creaturilor cu titluri de onorare. Clerul, însă, încă din zilele lui Isus, a fost ataşat de titluri pompoase. Când sunt numiţi doar "Domn" sau chiar "Frate", cei din cler adesea răspund cu cuvinte şi manierism, care indică faptul că ei simt că au fost abordaţi în termeni sub demnitatea lor. Deci, nu există nicio îndoială că titlurile de onoare gâdilă urechile; ele sună bine. Prestigiul produs de titluri, cum ar fi "episcop," "diacon," "Doctor Reverend" şi "Tată" gratifică o dorinţă pentru onoarea şi lauda oamenilor. Titlurile fac, de asemenea, pe cineva să se simtă diferit, deosebit de ceilalţi. Cu toate acestea, Cristos a spus: "Voi toţi sunteţi fraţi." Acest lucru ar trebui să ne facă să căutăm în Biblie pentru a afla dacă titlurile de onoare li se potrivesc adevăraţilor creştini. – Mat. 23:8, *NW*.

Pentru a evalua titlurile onorifice în mod inteligent, trebuie să ştim care este efectul folosirii lor. Deoarece acestea sunt o denumire care implică distincţie şi demnitate, ele creează deosebiri de clasă. Asta este ceea ce există astăzi printre creştinii declaraţi: distincţiile de clasă de clerici şi laici. Primii creştini erau cu toţi fraţi. Ei nu aveau nici o deosebire de clasă, nici cea mai mică urmă de ierarhie. Dacă apărea deosebirea de clasă, ei erau condamnaţi şi dezrădăcinaţi. Deosebirile de clasă nu erau niciodată iertate, după cum scriitorul Bibliei, Iacov, a arătat: "Nu faceţi voi deosebiri de clasă între voi şi n-aţi devenit judecători care pronunţă sentinţe rele?" (Iac. 2:4, *NW*). Deoarece titlurile onorifice creează deosebiri de clasă, ar putea ele să li se potrivească creştinilor cu adevărat?

Este de remarcat faptul că lui Iacov, fratele Domnului, i s-a dat conducerea peste adunarea creştinilor la Ierusalim şi, ocazional, el prezida consiliile şi anunţa deciziile. (Faptele 21:18). După ce Petru a fost eliberat din închisoare de către

Cuprins

îngerii lui Iehova, el le-a spus unor creştini: "Raportaţi aceste lucruri lui Iacov şi fraţilor." (Faptele 12:17, *NW*) Petru nu a spus: "Raportaţi aceste lucruri Tatălui Iacov, episcopilor şi diaconilor." Nu, Petru a recunoscut pe toţi creştinii ca fraţi. Deci, Iacov, chiar dacă era capul adunării de la Ierusalim, nu a fost niciodată numit cu titluri onorifice.

„UN LUCRU DEZGUSTĂTOR ÎN OCHII LUI DUMNEZEU”

Titluri care flatează creaturi îi fac pe oameni să pară superiori în ochii celorlalţi oameni. Ele stârnesc frica de oameni. Ele îndepărtează de la frica de Iehova Dumnezeu. Acest lucru Îl dezgustă pe Dumnezeu. De unde ştim acest lucru? Autoritatea nu este alta decât Însuşi Fiul lui Dumnezeu, care le-a spus fariseilor care pofteau la titluri: „Voi vă declaraţi drepţi în faţa oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inima. Pentru că ce este înălţat printre oameni este dezgustător în ochii Dumnezeului Cel Atotputernic, când oamenii se flatează unii pe ceilalţi cu un titlu cum ar fi „Reverend” – unul dintre cele mai populare titluri onorifice din creştinătate!

Serios, este vreun bărbat demn de a purta denumirea de „Reverend”? Modul în care trebuie să răspundem la această întrebare este să mergem la Biblie. Găsim noi vreun exemplu de om care să fie numit „Reverend”? Nici măcar unul! De fapt, cuvântul „reverend” apare în King James, Biblia American Standard şi Versiunea Rotherham doar o dată; şi atunci ea este aplicată lui Iehova Dumnezeu: „Sfânt şi reverend este numele Său.” (Ps. 111:9, *AS*). Cu toate acestea, astăzi, clericii îşi atribuie un termen atribuit doar lui Dumnezeu. Şi chiar şi „Reverend,” pentru mulţi clerici, nu sună suficient de ilustru, astfel ei îl împodobesc şi îşi spun „Reverend Drept”, „Prea sfinţia Sa” sau „Înalt Prea Sfinţia Sa”. Puteţi, sincer, să vi-L închipuiţi pe Cristos Isus, într-o robă ecleziastică lungă şi cu falduri, primind cu căldură titluri pompoase, de la urmaşii lui? Într-adevăr, ar fi dificil să descoperim în toată istoria vreo persoană al cărei raport de viaţă şi obişnuinţe personale să fi fost în conflict deschis cu manifestarea ecleziastică mai mult decât Isus din Nazaret! Isus a spus: „Eu nu primesc glorie de la oameni.” – Ioan 5:41, *NW*.

Ar fi fost un lucru dezgustător în ochii lui Dumnezeu, dacă Isus ar fi acceptat titlurile onorabile care erau în vogă în zilele Lui. Ştiţi ce s-a întâmplat când cineva a încercat să-L poreclească pe Isus cu un titlu onorific? Să mergem la Biblie: „Şi un conducător L-a întrebat, zicând: ‘Bunule Învăţător, ce trebuie să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?’ Isus i-a zis: ‘De ce mă numeşti bun? Nimeni nu este bun, în afară de unul singur: Dumnezeu’.” (Luca 18:18, 19, *NW*) De ce Isus, care era cu siguranţă un învăţător şi dintre toţi oamenii Unul care se putea califica ca şi bun, L-a mustrat pe acel om pentru că L-a numit „Bunule Învăţător”? Deoarece acesta folosea „Bunule Învăţător” ca pe un titlu formalist, căci în inima lui el nu credea cu adevărat că Isus era un învăţător bun; altfel ar fi acceptat învăţăturile lui Isus. Dar el a refuzat cu dispreţ sfatul lui Isus. El a meritat

Cuprins

mustrarea, o mustrare care, fără îndoială, a arătat că titlurile onorifice nu li se potrivesc creştinilor.

TITLUL DE „PĂRINTE”

Aţi citit vreodată în Biblie ca un creştin să îl numească pe un altul „Părinte” ca un titlu onorific? Căutaţi cât de sârguincios puteţi şi veţi constata că nici măcar apostolii nu au purtat titlul de „Părinte.” Nici o autoritate de a folosi titlul de „Părinte” de către creştini nu este dată în Scripturi. Ba chiar mai mult de atât, titlul este condamnat în mod expres! De către cine? De către Însuşi Cristos! Vorbind despre clericii din zilele Lui care iubeau titlurile, Isus a spus: „Le place locul de seamă la cină, le plac scaunele din faţă în sinagogi, saluturile în pieţe şi să fie numiţi Rabi de oameni. Dar voi să nu vă numiţi Rabi, fiindcă unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc.” – Mat. 23:6-9, *NW*.

A vorbit serios Isus în ce a zis? Cu siguranţă! El nu a rostit cuvinte nefondate. E nevoie de un gigant mental pentru a-I înţelege porunca? Nu, cuvintele Sale nu au nevoie de vreo interpretare specială, căci Isus nu vorbea în nici o pildă. El dădea instrucţiuni clare, despre titluri care înalţă creaturi: „Nu numiţi pe nimeni tatăl vostru, pe pământ.”

Clerul romano-catolic a atenuat forţa poruncii lui Isus, spunând că aceste cuvinte ale Sale nu trebuiesc luate literal, altfel nu i-am putea spune părintelui nostru „tată.” Este raţionamentul lor rezonabil? Nici pe departe! Citiţi contextul. Din context este mai presus de orice îndoială că Isus nu condamna folosirea titlului „tată” pentru părinte, căci El Însuşi s-a adresat în nenumărate rînduri părintelui cu „tată”. (Mat. 15:4-6; 19:5; 21:31). Condamnarea Sa se referea la titlurile onorifice.

Pentru a apăra folosirea cuvântului „Părinte” de către preoţi, clericii catolici susţin că un preot devine un tată spiritual atunci când el botează o persoană. Ei arată către o scriptură particulară, ca autoritate de a nu ţine seama de porunca explicită a lui Isus. Această scriptură este declaraţia lui Pavel către Corinteni: „Căci deşi aveţi zece mii de tutori în Isus, cu toate astea nu aveţi mulţi taţi. Căci în Cristos Isus, prin evanghelie, Eu v-am născut”. (1 Cor. 4:15, *Dy*) Le spunea Pavel aici creştinilor corinteni să înceapă să-l numească „Părinte Pavel”? Evident că nu! Nicăieri în Biblie el nu este numit „Părinte Pavel”. Petru l-a numit „iubitul nostru frate Pavel”. (2 Pet. 3:15). Spre deosebire de preoţii catolici, Pavel nu a pretins să fi devenit un tată spiritual pe motiv că a botezat pe cineva. După cum el însuşi spune, el a botezat foarte puţini. (1 Cor. 1:13-16). Ci a fost în virtutea faptului că Pavel, fiind primul care i-a instruit pe corinteni în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, le-a dat naştere prin evanghelie.

Pavel folosea relaţia pământească din familia umană, pentru a ilustra adevărata imagine a poziţiei sale în legătură cu adunarea din Corint. Folosirea de către el a termenului „părinte” nu încălca porunca lui Isus, pentru că nimeni nu i s-a adresat vreodată cu „părinte” şi pentru că el însuşi îl folosea nu ca un titlu, ci ca o ilustraţie.

Cuprins

Mai mult, este edificator să observaţi că traducerea romano-catolică a Bibliei de către R. A. Knox, în 1 Corinteni 4:15, spune: "Puteţi avea zece mii de învăţători în Cristos, dar nu mai mult de un tată; căci eu v-am născut în Isus Cristos, când v-am predicat Evanghelia". Acum catolicii au mai mult de "un tată". Într-adevăr, ei au mai mult de "zece mii" de părinţi, căci fiecare preot, indiferent dacă el a fost primul care le-a a adus religia lor, el este încă numit "Părinte". Deci, practica de a numi pe clerici "Părinte" este încă în încălcare directă a poruncii lui Isus şi nu este sprijinită de ilustraţia lui Pavel către Corinteni.

Ce trebuie, acum, să gândim despre titlul de "Sfântul Părinte", care se aplică papei? Nu putem gândi decât în modul în care Isus Cristos ar gândi: că este ridicol de greşit. Pentru că nici un om nu este sfânt. „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu". (Rom. 3:23, *NW*) Adevărat, Cristos Isus a folosit termenul de "Sfinte Tată", dar El nu l-a aplicat omului; El ştia că numai Iehova Dumnezeu este vrednic de acest nume: "Sfinte Părinte, veghează asupra lor din respect pentru numele Tău". (Ioan 17:11, *NW*) Primirea sau utilizarea titlurilor de onoare "Părinte" şi "Sfântul Părinte", aşa cum este făcut în creştinătate astăzi, este un lucru detestabil în ochii lui Iehova Dumnezeu.

EPISCOPI, DIACONI ŞI BĂTRÂNI

Astăzi, titlul de "Episcop" este comun. Cuvântul apare într-adevăr în unele traduceri ale Bibliei, mai ales cele traduse din limba greacă, vechi de două, trei sute de ani. Dar cuvântul nu este în textul original al Bibliei. Pentru că "episcop" este pur şi simplu o greşeală de traducere a cuvântului grecesc „*epískopos*". Acest cuvânt nu a fost niciodată destinat să fie un titlu onorific. Acesta a fost folosit pentru a desemna un privilegiu de serviciu în cadrul organizaţiei lui Dumnezeu. Cuvântul înseamnă de fapt "supraveghetor". De ce, atunci, unii traducători ai Bibliei redau „*epískopos*" ca "episcop"? Deoarece multe traduceri au fost făcute de oameni care au fost membri ai organizaţiilor religioase, care au aşa-numiţii "episcopi". În mod firesc, aceşti traducători au introdus astfel de cuvinte în traducerea în limba engleză a Bibliei, cu scopul de a oferi sprijin aparent sistemului lor ecleziastic de funcţii. Traducerile moderne exacte nu folosesc cuvântul "episcop".

Deci, şi titlul de "diacon", este o greşeală de traducere din limba greacă a lui „*diákonos*", care de fapt înseamnă "slujitor". Pavel a scris către filipeni: "Către toţi cei sfinţi în uniune cu Isus Cristos, care sunt în Filipeni, împreună cu supraveghetorii şi slujitorii". (Filip. 1:1, *NW*) Acesta, aşa cum este destul de evident, nu este un titlu măgulitor.

Cum rămâne acum cu titlul de "Bătrân"? Cuvântul grecesc tradus "bătrân" în versiunea Bibliei King James este *presbýteros*. Literal înseamnă "cel bătrân" sau "cel mai în vârstă". Deci, într-adevăr, nu este un titlu. Pavel a spus: "Să numeşti bătrâni în fiecare oraş, aşa cum ţi-am poruncit ". (Tit. 1:5, *NW*) Notaţi cu atenţie, că cei numiţi la privilegii speciale de serviciu, nu erau numiţi *să fie* bătrâni, ci pentru că *erau* bătrâni sau bărbaţi în vârstă. Regula era că cei care urmau să fie desemnaţi pentru a fi supraveghetori (*epískopos*) peste turma lui Dumnezeu, li se

Cuprins

cerea să fie "bărbaţi în vârstă" şi anume, cei ale căror roade în cuvânt, doctrină şi conduită, îi dovedeau a fi "bărbaţi în vârstă" sau cei maturi, într-un mod spiritual. Deci, Biblia nu oferă nici o autoritate pentru utilizarea cuvintelor "bătrân","episcop" şi "diacon", ca titluri de onoare.

Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu condamnă titlurile de onoare, ar fi greşit pentru un creştin să abordeze un rege ca "Rege" sau un judecător ca "Onoratule" sau "Luminăţia Voastră"? Nu. Când creştinii se adresează conducătorilor şi judecătorilor, ei îi abordează ca slujitori civili şi nu în închinare sau ca lideri spirituali. Atunci când s-a aflat înaintea Regelui Agripa, apostolul Pavel a spus: "Mă consider fericit, rege Agripa, că trebuie să-mi prezint astăzi apărarea înaintea ta cu privire la toate lucrurile de care mă acuză iudeii.". Şi când s-a aflat înaintea lui Festus, procurator al Iudeii în timpul domniei lui Nero, Pavel a zis: "Nu sunt nebun, Excelenţa ta, Festus". Deşi Pavel i-a respectat oficial pe funcţionarii publici, el nu s-a adresat niciodată creştinilor sau liderilor spirituali non-creştini cu titluri speciale. –Faptele 26:2, 25, *NW*.

Ce înseamnă toate astea? Înseamnă că cei care doresc să slujească pe Dumnezeu în felul său prescris, nu se vor adresa clericilor cu titluri precum "Reverend" şi "Părinte". Adevăraţii creştini nu folosesc nici un fel de titluri onorifice. Înseamnă mult mai mult: utilizarea de titluri de onoare este un semn al religiei false. Abandonaţi astfel de religii false. Practicaţi religia adevărată prin asocierea cu societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Nu există deosebiri de clasă printre aceşti creştini adevăraţi, toţi sunt fraţi. Toţi respectă principiile Cuvântului scris al lui Dumnezeu şi care include principiul stabilit de profetul lui Dumnezeu în Iov 32:21, 22 (*AS*): "Nu mă lăsa, Te rog, să părtinesc persoana oricărui om; nici să dau titluri măgulitoare vreunui om. Căci eu nu ştiu să dau titluri măgulitoare; altfel, îndată m-ar lua Creatorul meu".

ATENŢI LA VÂNĂTOAREA ŞI PESCUITUL „ÎNTÂMPLĂTOARE”

Recent, următoarea scrisoare a fost primită de la unul dintre martorii lui Iehova din Colorado, Statele Unite: „Datorită faptului că propovăduiam evanghelia împărăţiei la locul meu de muncă, unul dintre colegii mei m-a întrebat dacă eu şi soţia mea am putea veni la el acasă în următoarea zi de marţi, întrucât el şi soţia lui aveau nişte întrebări la care doreau să li se răspundă. Am mers acolo şi am răspuns la întrebările lor şi ei ne-au rugat să revenim următoarea seară, ceea ce am şi făcut, şi chiar şi seara ce a urmat. Au fost atât de mulţumiţi de răspunsurile noastre încât în următoarea duminică acest bărbat a respins invitaţia prietenilor săi de a merge cu ei la vânătoare şi în schimb a venit împreună cu soţia lui la lectura publică şi au rămas la studiul Biblic al *Turnului de veghere* de după. De atunci, nu au lipsit de la nici o întâlnire. El deja s-a înscris la şcoala de serviciu şi acum propovăduieşte. Şi toate acestea doar într-o perioadă de patru săptămâni.

Cuprins

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a 9-a — Reînvierea de după război a martorilor

Apelul lui Rutherford şi a celor şapte asociaţi ai săi a fost fixat pentru audiere şi a fost audiat pe 14 aprilie 1919 de cea de-a doua Curte federală de Apel a circuitului din New York. O lună mai târziu, (14 mai 1919), condamnările lor eronate din vara precedentă au fost schimbate. (Anul următor, 5 mai 1920, cei opt bărbaţi au fost complet scoşi de sub acuzaţie atunci când, în tribunalul din Brooklyn, din ordinul procurorului general, procurorul guvernamental a anunţat retragera acuzaţiei). Schimbarea condamnărilor nedrepte ale curţii de apel a fost raportată în 15 mai 1919 pe prima pagină a publicaţiei *Vulturul* din Brooklyn:

„Verdictul urmaşilor lui Russell revocat de Curtea de Apel; Procesul a fost nedrept.” Judecătorii Ward, Rogers şi Manton de la Curtea de circuit a drepturilor de apel din Statele Unite pentru districtul federal din New York au revocat astăzi condamnarea liderilor Ruselismului care au fost găsiţi vinovaţi în iunie anul trecut de către judecătorul Harland B. Howe, din Vermont, pe motiv că au conspirat la a împiedica recrutarea, au descurajat înrolarea şi au instigat la răscoală şi nesupunere în cadrul forţelor armate ale naţiunii. Hotărârea susţine că atitudinea judecătorului Howe a fost nedreaptă în ceea ce priveşte tratarea celor [trei] martori ... Întrucât decizia susţine legitimitatea afirmaţiei urmaşilor lui Russell că organizaţia lor, care le interzice membrilor să omoare, i-a îndreptăţit pe membri să fie scutiţi de serviciul activ în cadrul armatei, pare foarte puţin probabil ca liderii cultului să mai fie vreodată aduşi la proces. ... Judecătorul Martin T. Manton nu a fost de acord cu opinia majorităţii care a fost scrisă de judecătorul Henry G. Ward.”

Acesta este judecătorul Manton, un remarcabil romano-catolic, care la 1 iulie 1918, fără nici un motiv întemeiat, a refuzat cauţiunea pentru Rutherford şi asociaţii săi, forţând în felul acesta nouă luni de încarcerare nedreaptă a lor, în timp ce apelul lor aştepta o decizie.
Tot Manton este acela pe care Papa Pius al XI-lea din cetatea Vatican l-a răsplătit mai târziu, făcându-l „Cavalerul Ordinului Sfântul Grigore Cel Mare”. Da, acesta este „măreţul” Manton, care în 3 iunie 1939 a fost înjosit şi condamnat la închisoare, deoarece a abuzat în mod scandalos de calitatea sa de judecător federal superior, acceptând mită în valoare de 186.000 $ pentru şase hotărâri.

Cuprins

De îndată ce funcţionarii Societăţii Watch Tower au fost eliberaţi în primăvara anului 1919, principala lor grijă a fost să mişte din nou roţile organizaţiei. Lucrarea de mărturie începută cu mai bine de patru decenii înainte fusese oprită temporar de loviturile externe ale lui Satan, din 1918. Acum, supravieţuitorii curăţiţi ai acestui timp de probă au fost eliberaţi dintr-o dată din robia Babiloniană. Veneau viziuni ale unei ere noi de activitate intensă. Era aproape timpul pentru zidirea unei noi organizaţii pământeşti, o societate a Lumii Noi sub conducerea Împărăţiei Dumnezeului cel viu, întemeiată deja în ceruri. La sediile temporare din Pittsburgh s-au făcut planuri pentru redeschiderea sediilor din Brooklyn, New York. Aceasta s-a întâmplat la 1 octombrie 1919. Au fost obţinute pe Myrtle Avenue din Brooklyn noi premize. Potrivit planului a mai avut loc o mare reuniune a tuturor martorilor supravieţuitori într-o sărbătoare spirituală de şapte zile în Cedar Point, Ohio, între 1 şi 7 septembrie 1919. Acesta s-a dovedit a fi cel mai mare congres ţinut vreodată de Societate până atunci, 6.000 de persoane participând la sesiunile generale, fiind botezate 200 persoane, iar la lectura publică fiind prezenţi 7.500. La congres a fost anunţată publicarea unei noi reviste, *Epoca de aur*. Primul ei număr a apărut la 1 octombrie 1919. Serviciul de pionier a fost reînviat rapid, în primăvara anului 1919 existând 150 în acea ramură a serviciului, iar în toamnă erau angajaţi 507 indivizi în serviciul cu timp integral pe teren. Serviciul de pelerin a fost reconstituit, 86 de reprezentanţi speciali fiind trimişi din grupă în grupă pentru a întări contactul Societăţii cu ei, pentru a-i aduna pe cei împrăştiaţi din cauza persecuţiei războiului şi pentru a stimula un nou entuziasm. Într-adevăr, anii furtunoşi de criză trecuseră. Da, anul 1919 a văzut reînviată îndată, prin forţa activă a lui Dumnezeu, plină de putere, lucrarea de mărturie ce odată era moartă, pentru a deveni o uluire pentru naţiuni – Apoc. 11:11.

Cu curaj şi plină de vigoare, rămăşiţa supravieţuitoare a martorilor unşi a lui Iehova s-a ocupat de restatornicirea închinării adevărate, a creştinismului adevărat, ce fusese întunecat de falsa gândire religioasă babiloniană din timpul când ultimul dintre apostolii lui Isus a murit, aproximativ în anul 100 A.D. Sistemul colectiv al clerului apostat al creştinătăţii, ca „omul fărădelegii”, îi ţinuse mult timp pe oameni în întuneric. Deşi poporul lui Iehova făcuse treptat o schimbare radicală în gândirea lor religioasă de început, împrumutată din învăţăturile corupte ale religiei babiloniene din bisericile nominale apostate, între anii 1870 şi 1918, totuşi, într-o mare măsură, ei erau încă împiedicaţi de cătuşele stricate ale concepţiilor şi practicilor false moştenite din tradiţiile păgâne adoptate de creştinătate. De exemplu, până în anul 1918 inclusiv, aceşti martori ai Dumnezeului Celui Prea Înalt credeau încă prea mult în aşa-numita „dezvoltare de caracter”, încurajau considerabil închinarea la creatură şi acceptau guvernele politice lumeşti ca pe „stăpânirile înalte” ordinate de Dumnezeu (Rom. 13:1, *NW*), în felul acesta erau ţinuţi în teama de om, mai ales de conducătorii de stat. De asemenea, ei celebrau unele sărbători păgâne, precum Crăciunul, foloseau simbolul crucii ca semn al devotamentului creştin, numele lui Iehova îl puneau în plan secundar, iar din punct de vedere organizatoric ei continuau să practice stilul

Cuprins

democratic al guvernării locale. În general, fiecare făcea ceea ce era considerat drept în proprii săi ochi. În acele zile, adunarea celor unşi din multe părţi ale pământului, sub conducerea Societăţii Watch Tower, a avut drept rezultat asocierea liberă a creştinilor care tânjeau după o restatornicire mai mare.

În 1919 şi după aceea, toate acestea au început să se schimbe într-un viitor strălucit, binecuvântat în mod divin. Martorii unşi, asemenea unei comunităţi liber unite, s-au ridicat din nou la viaţă, după lovitura aproape fatală a guvernelor păgâne dintre anii 1914-1918, fapte pe care le-am examinat pe deplin în partea precedentă (8) a acestei istorii. Ca o comunitate creştină restatornicită, ei şi-au mărturisit imediat păcatele compromisului, precum şi pângărirea cu falsa religie. Ei s-au căit de calea lor de acţiune anterioară, şi-au exprimat dorinţa de a o schimba şi s-au rugat la Iehova pentru iertare. Din punct de vedere organizatoric, ei şi-au amintit păcatele, ca de pildă: îndepărtarea în mod compromiţător a paginilor 247-253 din *Taina împlinită*, cel de-al şaptelea volum din *Studii în Scripturi*, pentru a fi pe placul aşa-zişilor cenzori, *Turnul de veghere* încurajându-şi cititorii să pună deoparte ziua de 30 mai 1918 ca pe o zi de rugăciune şi implorare, lucru cerut de Congresul american pe 2 aprilie şi proclamat de preşedintele Wilson pe 11 mai, tendinţa lor de a face complimente guvernelor acestei lumi şi amestecul lor în acţiuni nereligioase. Asemenea unei corporaţii, ei au mărturisit: „Noi am păcătuit ca şi părinţii noştri, am săvârşit nelegiuire, am făcut rău”. „Cine a dat pe Iacov pradă jafului şi pe Israel în mâinile jefuitorilor? Oare nu Iehova, împotriva căruia am păcătuit, pe ale cărui căi ei n-au dorit să meargă şi de a cărui lege nu au ascultat?” (Ps. 106:6; Isa. 42:24, *AS*). Tulburătoarele articole ale *Turnului de veghere* din 1 şi 15 august 1919 intitulate „Binecuvântaţi sunt cei neînfricaţi” a risipit înţelegerea pe care o aveau despre „teama de om”, ce împiedica rămăşiţa credincioasă, iar ei au început să păşească înainte ca un popor iertat, o organizaţie curăţită, o naţiune nouă eliberată de organizaţia lumii vechi a Diavolului. Ei s-au bucurat că acum se sfârşise scurtul interval de timp de supărare a lui Iehova, că mânia Lui se îndepărtase de la ei şi că în viitor, serviciul lor pentru El va fi plăcut – Isa. 12:1.

Din punct de vedere profetic, ce au de spus Scripturile despre această perioadă de restatornicire? Mai înainte, noi am studiat cum Sionul, organizaţia universală a lui Iehova, fără eforturi organizatorice, violenţă sau necazuri, a dat naştere, cu succes, în 1914, la copilul de parte bărbătească sau Împărăţia cerului, un guvern nou reprezentat de Isus Cristos. (Dan. 7:14; Isa. 66:7; Apoc. 12:5). Cu toate acestea, după acest eveniment, profeţiile spun că Sionul se trudeşte sau ‘este în dureri’ din cauza persecuţiilor, a necazurilor şi pentru faptul că martorii săi unşi de pe pământ sunt împrăştiaţi (1914-1918), pentru a face din ei o „ţară” şi o „naţiune”. (Isa. 66:8). „Ţara” născută în „ziua” lui Iehova se referă la restatornicirea poziţiei libere a închinătorilor lui Iehova de pe pământ, pentru zidirea unei societăţi teocratice a Lumii Noi, care a fost astfel întemeiată în 1919 (Isa. 51:16). „Ţara” ori poziţia sau starea pământească trebuia să aibă locuitori şi primii care aveau să locuiască în această nouă poziţie pământească, ţara „Beula”, erau aceia dintre rămăşiţa unşilor „Israelul spiritual”, cuprinzând „naţiunea” sfântă

Cuprins

care a fost restatornicită la închinarea adevărată în 1919 (Isa. 62:4). Mai târziu, străinii, acele „alte oi", urmau să fie adunate în această nouă „ţară" sau stare teocratică. În felul acesta, în mijlocul unei vechi lumi corupte şi muribunde se dezvoltă treptat un impresionant „pământ nou" plin de locuitori. – Isa. 66:20-22.

După aceste naşteri extraordinare din 1919 a noilor copii ai Sionului, „naţiunii" din „ţară" îi este furnizată de marele „vultur", Iehova, o perioadă literală de 1260 zile pentru dezvoltarea sigură, hrănirea şi întărirea spirituală a acestor noi copii. (Apoc. 12:6,14, *NW*; Deut. 32:11,12; Ex. 19:4). Aşadar, timp de trei ani şi jumătate până în anul 1922 Iehova a oferit organizaţiei Sale o protecţie specială asemănătoare cu cea de vultur, în noua „ţară" teocratică. Aceasta a permis primilor sosiţi, rămăşiţei Israelului spiritual, să se stabilească în noua ţară teocratică, să devină hrăniţi spiritual şi întăriţi şi să se adapteze condiţiilor plăcute de favoare divină din ea.

În timpurile din vechime, însemnătatea profetică s-a aplicat la restatornicirea literală a rămăşiţei iudeilor credincioşi în anul 537 î.C., atunci când ei au fost aduşi din Babilonul literal şi au fost restatorniciţi ca locuitori drepţi în „*ţara* promisă" a Israelului, unde ei au devenit din nou, în mod ilustrativ, „*naţiunea* sfântă" a lui Iehova, sub conducerea unui sistem de lucruri teocratice, rezidind templul închinării curate a lui Iehova. Tot aşa, din anul 1919 A.D. rămăşiţa unsă creştină se află în ţara „Beula" începând lucrarea de restatornicire a închinării adevărate a lui Iehova.

Ceea ce trebuia să experimenteze acum poporul iertat al lui Iehova era similar cu ceea ce au experimentat izraeliţii din vechime în timpul când împărăţia teocratică, mai întâi cea a lui Saul şi apoi cea a lui David, a fost întemeiată peste ei. 'Nimeni nu mai putea să facă ce era drept în ochiii săi' aşa cum făceau în zilele când nu exista un rege teocratic domnitor. (Jud. 21:25, *NW*). Deoarece din 1914 Isus Cristos domnea ca Rege teocratic al împărăţiei cereşti nou-născute, aceasta nu mai însemna o comunitate liberă de martori aici pe pământ; mai degrabă trebuia să fie instalat un nou aranjament organizatoric, ce va fi în întregime teocratic, centralizat şi unit în structură şi serviciu cu Regele însuşi. Aşadar, restatornicirea martorilor lui Iehova din 1919 nu semăna cu acea perioadă de timp de care ei se bucuraseră patruzeci de ani înainte de perioada de criză 1917-1919. Mai degrabă, aceasta era restatornicirea la organizaţia teocratică aşa cum exista ea în timpul adunării de început.

(Va urma)

Rutherford v. Statele Unite, 258, F. 855
Turnul de veghere 1920, p. 162.
W 1919, p. 162; *Mângâiere*, 6 septembrie, 1939, pp. 6,7.
Mângâiere, 9 august, 1939, pp. 3-6; New York *Times*, 21 ianuarie, 1929; 18 noiembrie, 1946, p. 23, col. 3.
W 1919, p. 283.
W 1919, pp. 291-297.
W 1919, pp. 298, 318.
W 1919, pp. 371-373.
W 1916, pp. 155-157; *W* 1926, pp. 131-137.
W 1916, pp. 356-370.

Cuprins

Studii în Scripturi (1886), Vol. 1, 250.
W 1919, p. 31; W 1946, p. 361.
W 1906, p. 274.
W 1913, p. 381.
W 1918, p. 77.
W 1918, p. 174.
W 1918, p. 78.
W 1900, p. 64; *W* 1911, p. 178; *W* 1920, p. 226.
W 1935, p. 267; *W* 1952, pp. 726; *Lumină*, Cartea 1.
Ceruri noi şi un pământ nou, pp. 267, 319.
W 1925, p. 71.
Ezra capitolele 1 la 3.

A MANIFESTA SPIRITUL LUI CAIN

Clerul din perioada lui Isus a manifestat acelaşi spirit de care a dat dovadă Cain. Asemenea lui, membrii clerului se închinau lui Iehova Dumnezeu de ochii lumii, dar lăsau ca invidia să pună stăpânire pe ei. Aceştia au devenit ucigaşi, aşa cum a fost prototipul lor, Cain, alăturându-se romanilor păgâni împotriva lui Dumnezeu pentru a-L îndepărta pe Isus din cale.

Astăzi, în Germania de Est, există câţiva preoţi care dau dovadă de acelaşi spirit al lui Cain. Observând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra activităţii martorilor lui Iehova, în loc să se străduiască să afle de ce şi apoi să-şi conformeze propria închinare, aceşti preoţi se împotrivesc martorilor şi raportează activitatea lor stăpânilor ruşi. Cu certitudine, în această privinţă nu au nici o scuză, întrucât ei ştiu foarte bine poziţia comuniştilor anti-Dumnezeu şi cât de devotaţi Cuvântului lui Dumnezeu sunt martorii lui Iehova.

Astfel, o tânără creştină care a intrat recent în serviciul cu timp integral al lui Iehova vizita oamenii dintr-un sat într-altul din Germania de Est, cu nimic mai mult decât Biblia în mâna sa. Preotul luteran din oraşul Lohm/Westhavelland i-a raportat activitatea la Serviciul Comunist de Securitate a Statului (SSD). Ca rezultat, aceasta a fost arestată şi condamnată la zece ani de închisoare. Cu toate acestea, ea continuă să-şi păstreze integritatea propovăduind în spatele zidurilor închisorii.

Într-un alt oraş din zona sovietică, unul din martorii lui Iehova a fost rugat să spună anumite cuvinte la înmormântarea unuia dintre martorii lui Iehova. Preotul evanghelic a intervenit afirmând că poliţia comunistă telefonase ca nici unui martor al lui Iehova să nu i se permită să vorbească la înmormântare. Verificând la poliţia judeţului s-a descoperit că preotul fusese cel care telefonase şi raportase despre martori, cerând comuniştilor interdicţia participării la înmormântare a martorilor lui Iehova. Totuşi, în ciuda ameninţărilor comuniştilor, s-a susţinut discursul în cadrul înmormântării, spre luminarea celor care au participat. În aproape şase mii de ani închinătorii ipocriţi nu s-au schimbat şi întotdeauna invidia lor le demască ipocrizia.

Cuprins

ABSOLVIRE LA GILEAD A CELEI DE-A 24-A CLASĂ

În timpurile biblice, Gilead era numele unui ţinut chiar la est de Iordan, iar astăzi este ocupat de regatul Haşemit al Iordaniei. Dealurile sale acoperite cu verdeaţă erau ideale pentru păşunat, iar din tufele sale s-a extras un balsam celebru pentru proprietăţile sale medicinale.

Ce este Gilead astăzi? Este ceea ce martorii lui Iehova numesc cu drag Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, localizată la Ferma Împărăţiei din South Lansing, în inima regiunii Finger Lakes din statul New York. Această şcoală unică acceptă doar slujitori maturi cu timp integral pentru a-i pregăti ca misionari sau ca reprezentanţi speciali ai Societăţii Turnul de Veghere. Studenţii nu plătesc nici o taxă şcolară, primesc cazare şi masă gratis şi de asemenea şi o mică sumă lunară pentru cheltuieli ocazionale. Şcoala are patru săli de clasă, un auditoriu principal şi o bibliotecă frumoasă. Înfiinţată în anul 1943, anual au absolvit două clase de câte o sută de studenţi fiecare.

Gilead s-a înfiinţat pentru ca Societatea să poată propovădui mai bine „această evanghelie a împărăţiei” în toată lumea. Misionarii săi au jucat un rol vital în expansiunea minunată care a avut loc în acea lucrare de propovăduire pe parcursul ultimilor zece ani. Aceştia au avut privilegiul de a fi pionieri, de a organiza şi de a conduce lucrarea în mai multe ţări.

Gilead a fost obiectivul logic al tuturor slujitorilor calificaţi cu timp integral ai lui Iehova care au dorit să dea atenţie îndemnului lui Pavel: „Nu neglijaţi darul din voi.” (1 Tim. 4:14, *NW*). Cele cinci luni şi jumătate de pregătire intensivă îmbogăţesc studenţii cu cunoştinţă şi pricepere despre fiecare aspect al serviciului creştin. Nu oferă câştiguri materiale, ci doar muncă multă în timpul şcolii şi o muncă şi mai grea după absolvire. Cu toate acestea, aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea, iar pe aproapele lor ca pe ei înşişi (şi care nu sunt împovăraţi de sarcini familiale) sunt fericiţi să accepte provocarea pe care o oferă Gilead pentru a putea face cât mai mult bine posibil cu astfel de puteri şi abilităţi pe care le deţin şi pentru a sluji unde este cel mai mult nevoie şi acolo unde serviciul lor va fi cel mai mult apreciat.

CEA DE-A 24-A ABSOLVIRE

Cei mai mulţi invitaţi au sosit la Gilead sâmbătă, cu o zi înainte de absolvire. Orele din timpul zilei au fost petrecute vizitând şi practicând sporturi de iarnă pentru care vremea era ideală, soarele strălucind cu o temperatură de îngheţ. Seara, a fost prezentat un program de trei ore în auditoriu, constând într-un studiu

Cuprins

Biblic cu ajutorul *Turnului de veghere*, un program muzical şi dramatic excelent organizat de către studenţi şi un raport emoţionant oferit de preşedinte despre turul său de lecturi din America Centrală, anumite părţi ale Americii de Sud şi din zona Caraibeană. O numărătoare a arătat că au fost 1 876 de persoane care s-au bucurat de program.

Duminică dimineaţa devreme, pe 6 februarie, mulţimi de oameni stăteau în afara porţilor Gileadului. Departe de a se îngrijora că trebuie să aştepte în frig până să se deschidă porţile, aceştia puteau fi auziţi înălţând cântări ale împărăţiei. Cu mult înainte să înceapă programul la ora 9, fiecare scaun fusese ocupat şi 2 314 persoane aglomeraseră auditoriul principal, sălile de clasă, sala de mese, subsolul şi biblioteca pentru a asculta, dacă nu chiar a vedea, programul. După cântarea şi rugăciunea obişnuite şi remarcile introductive ale preşedintelui Societăţii, precum şi al şcolii, N. H. Knorr, a fost prezentat John Markus, serv al Fermei Împărăţiei. El a dat o lecţie de la copacii fermei pe care un uragan recent i-a dezrădăcinat. Aceşti copaci nu au mai putut produce roade sau oferi adăpost. Vor exista timpuri de stres, însă nu le lăsaţi să vă dezrădăcineze. Gândiţi-vă mereu la voi ca fiind asemenea unor copaci ai dreptăţii adânc înrădăcinaţi, care sorb profund din apele adevărului şi care dau roade spirituale şi oferă adăpost pentru persoanele cu bunăvoinţă.

Mai apoi, cei cinci instructori ai şcolii au dat un îndemn înainte de plecare. H. K. Jackson a accentuat nevoia misionarilor de a face ca limbajul poporului să le aparţină, de a-i învăţa mai bine „limbajul pur” al Cuvântului lui Dumnezeu. Karl Adams, cel care a urmat, a observat că aşa cum bogăţia trebuie folosită pentru a fi de valoare, şi cunoştinţa trebuie acum folosită pentru a avea valoare. Apoi, Ulysses Glass a subliniat nevoia de a ne veghea calea de acţiune. Veţi fi modele pentru alţii; asiguraţi-vă că acţiunile şi cuvintele voastre vor arăta întotdeauna calea cea bună.

Maxwell Friend a atras atenţia, în îndemnul său de despărţire, că cel mai bun soţ, cea mai plăcută soţie, cea mai fericită familie, cea mai primitoare casă, etc., nu s-au găsit încă, dar că vor exista în lumea nouă. Aşadar, nu are rost să priveşti în urmă cu regrete sau cu spirit de frustrare. Nu retrăiţi greşelile din trecut. Nu vă faceţi griji. Grijile produc riduri (o aluzie la frumuseţe); „o stafidă este un strugure îngrijorat.” Ziua de astăzi este cea de mâine de care v-aţi făcut griji ieri. Trăiţi fiecare zi la rând. Fiţi veseli; un suflet deprimat nu poate să exprime bunătate faţă de ceilalţi.

A. D. Schroeder, secretarul şcolii, a accentuat nevoia de asociere. Creştinii nu sunt lupi singuratici, ci sunt interesaţi de ei înşişi. Societatea lumii noi nu este doar o religie dinamică ce Îi slujeşte lui Iehova; este un mod de viaţă al lumii noi. Există bunătate, moralitate şi frumuseţe în toţi oamenii cu bunăvoinţă. Căutaţi-i. Rezultatul va fi fericire, întrucât vă veţi bucura de compania lor şi ei de-a voastră. După observaţiile sale, M. G. Henschel, unul dintre directorii Societăţii, a citit câteva telegrame care fuseseră trimise de către binevoitori din părţi diferite ale pământului, inclusiv locuri îndepărtate precum Tokyo, Japonia.

Cuprins

DEVOTAMENT EXCLUSIV FAŢĂ DE IEHOVA

Apoi a urmat cuvântarea importantă din acea dimineaţă a lui N. H. Knorr, despre tema „Devotamentul exclusiv faţă de Iehova.” Această absolvire este o ocazie serioasă şi importantă pentru toţi. Nu putem considera lucrarea pe care ne-am asumat-o ca fiind ceva neînsemnat. Dedicându-ne lui Iehova, ştim că El ne cere devotament exclusiv: „Să nu te închini, nici să le slujeşti, căci Eu, Iehova sunt Dumnezeul tău, un Dumnezeu care cere devotament exclusiv, care pedepseşte ... pe cei care Mă urăsc.” (Ex. 20:5, *NW*) Aşa cum un traducător francez redă Exodul 34:14: Iehova „vrea să fie iubit într-un mod unic.”

Iehova fiind Fiinţa Supremă, nu poate tolera nici un adversar. Deşi astăzi vesticii nu sunt în pericolul de a-şi face idoli propriu-zişi şi de a se închina lor, putem foarte uşor să dăm greş în a-I dărui lui Iehova devotament exclusiv interesându-ne de scopuri egoiste. De exemplu, unii consideră că a face bani este mai important decât a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu.

Indivizii pot deveni adversarii lui Iehova dacă acceptă laude. Un vas frumos nu merită laudă, ci făcătorul său. Iehova este Olarul şi are dreptul să facă orice doreşte cu lutul; ştie cum doreşte să arate vasul Său şi cărui scop să-i slujească. Nu El Îşi va schimba ideile pentru a fi pe placul nostru, ci noi trebuie să ne schimbăm modul de a gândi pentru a ne potrivi cu El. El ştie cel mai bine; nu trebuie să-l punem la îndoială, chiar dacă nu Îl înţelegem. Şi deşi este plin de dragoste şi îndurare, nu trebuie să devenim neglijenţi şi să ne gândim că putem abuza de mila Lui, căci El este şi „un foc mistuitor.” – Deut. 4:24.

Devotamentul exclusiv cere ca noi să ne bucurăm că facem parte dintre martorii lui Iehova, să fim nerăbdători să-i sprijinim pe fraţii noştri care poate au o reputaţie proastă din cauza loialităţii lor. La o audiere recentă înaintea Curţii Supreme a Statelor Unite, un avocat al guvernului a tras concluzia că avocatul Societăţii, H. C. Covington, a minţit în străduinţa sa de a-i feri de închisoare pe acuzaţi, câţiva tineri care făceau parte dintre martorii lui Iehova. Covington a negat cu îndrăzneală defăimarea spunând: „Dacă toţi martorii lui Iehova sunt închişi, ei acceptă acest lucru din cauza legii, nu din cauza fraudei!” Knorr a remarcat: Dacă Cezarul vrea aceasta, nu ne este frică. În închisoare putem continua să oferim un devotament exclusiv lui Iehova; însă în afara închisorii nu putem dacă suntem eliberaţi pentru că ne-am compromis.

În concluzie, el i-a sfătuit pe studenţi să se roage cu smerenie lui Dumnezeu atunci când apar probleme şi să-şi îndrepte cărările pentru picioarele lor. „Nu veţi avea un gard împrejurul vostru care să vă apere de curse, dar prin instruirea pe care aţi primit-o aici sunteţi echipaţi mai bine spre a-I dărui lui Iehova devotament exclusiv.” Apoi a înmânat diplomele după ce unul dintre studenţi a citit o rezoluţie în numele clasei, care a fost aprobată cu entuziasm.

În acea rezoluţie studenţii şi-au mărturisit recunoştinţa înaintea lui Iehova pentru educaţia teocratică avansată pe care au primit-o şi de asemenea şi-au exprimat mulţumirile înaintea martorilor lui Iehova ale căror contribuţii au făcut posibilă existenţa şcolii, înaintea preşedintelui şcolii, a instructorilor şi membrilor familiei de la Ferma Împărăţiei pentru „interesul altruist, răbdarea şi ajutorul iubitor.” Gilead făcuse atâtea pentru ei şi ei au hotărât să urmeze cât mai mult posibil calea de devotament exclusiv faţă de Iehova şi să-i ajute pe alţii servindu-le adevărul şi căutând tot timpul să fie nevinovaţi în vorbire şi ireproşabili în comportament. Cei 101 studenţi veniseră din zece ţări diferite incluzând Filipine,

Cuprins

Japonia, Nigeria, Finlanda şi Germania şi au fost trimişi în douăzeci şi patru de ţări diferite.

CUNOŞTINŢA VINE DE LA DUMNEZEU

Când un episcop anglican a încercat să minimalizeze efectul adunării de district a martorilor lui Iehova la Luton, Anglia, presa locală a publicat atât scrisoarea episcopului, cât şi răspunsul martorilor lui Iehova. Printre scrisorile primite ulterior de la public una conţinea în mare parte următoarele cuvinte: „Am fost în mod special atras de marele I.Q al acestui corp vast de oameni. Disciplina şi organizarea lor trebuie privite cu admiraţie. Nu demonstrează acest lucru faptul că bisericile organizate au dat greş în responsabilităţile lor faţă de popor?" Totuşi, orice cunoştinţă pe care martorii o deţin nu este meritul lor personal, ci ei spun, aşa cum Isus a afirmat atunci când oamenii s-au mirat de capacitatea Sa de a învăţa: „Învăţătura pe care o predau eu nu este a mea, ci a Celui care M-a trimis." (Ioan 7:16, *NW*) Lipsa unei asemenea cunoştinţe din partea celor care urmează tradiţia a fost ceea ce i-a pus în contrast cu adevăraţii închinători ai primului secol. Acelaşi lucru rămâne şi astăzi valabil.

SĂ LUCRĂM PENTRU ELIBERAREA OAMENILOR CU DEVOTAMENT EVLAVIOS

În toată Scriptura Iehova Dumnezeu se arată a fi un Dumnezeu al eliberării oamenilor cu devotament evlavios. El i-a eliberat pe Noe şi pe familia sa din distrugerea în apă a acelei prime lumi rele; El i-a eliberat pe dreptul Lot şi pe fiicele sale din distrugerea prin foc a ţinuturilor Sodoma şi Gomora; şi tot El a eliberat naţiunea Israel din Egipt şi i-a salvat de armata Egiptului la Marea Roşie, eliberându-i mai apoi de fiecare dată. Cu adevărat, „Iehova ştie să-i elibereze din încercare pe oamenii cu devotament evlavios." – 2 Pet. 2:9, *NW*.

Iehova ne asigură că El nu se schimbă. Este foarte mânios faţă de cei răi şi de vreme ce nu se poate nega pe Sine, cei răi din zilele noastre simt, de asemenea, mânia Lui. Conform minunatei profeţii înregistrată în Matei 24, acest lucru se va întâmpla în această generaţie, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic", Armaghedon. Şi în vremea aceea El îşi va face un nume şi va elibera oamenii cu devotament evlavios. Aşa cum psalmistul afirmă: „O mie vor cădea alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi." – Apoc. 16:14, 16, *NW*; Ps. 91:7, 8, *AS*.

Astăzi Iehova îi remarcă pe oamenii cu devotament evlavios; pe aceia care „suspină şi gem din pricina urâciunilor care se comit" în Ierusalimul modern, în aşa-numita creştinătate. Oamenii care, asemenea lui Lot, sunt „mâhniţi de conduita libertină a oamenilor care sfidau legea," şi „îşi chinuie zi de zi sufletul drept din cauza lucrurilor pe care le văd." Aşadar, pentru ca acei iubitori de dreptate să poată experimenta eliberarea de care Iehova s-a îngrijit, Acesta îşi trimite slujitorii

Cuprins

dedicaţi cu vestea bună despre împărăţia Sa stabilită. – Ezec. 9:4, *RS*; 2 Pet. 2:7, 8, *NW*.

A putea lucra la eliberarea unor astfel de oameni cu devotament evlavios este, cu siguranţă, o mare favoare. Dumnezeu nu este obligat să dăruiască tuturor aceeaşi oportunitate de eliberare, dar este privilegiul slujitorilor Săi, martorii lui Iehova, de a pune la dispoziţie cea mai mare şi mai favorabilă oportunitate unui număr cât mai mare posibil. De aceea, rezultă că, fără îndoială, unii vor experimenta eliberarea către o nouă lume dreaptă şi se vor bucura de binecuvântările sale pe vecie doar datorită zelului unora dintre martorii lui Iehova de a-i căuta, vizitându-i din uşă în uşă, făcând vizite ulterioare şi apoi conducând studii Biblice cu ei.

Pentru slujitorii dedicaţi ai lui Iehova această lucrare de eliberare a oamenilor cu devotament evlavios nu este doar un privilegiu şi o favoare, ci şi o mare obligaţie în legătură cu acest lucru. De fapt, Dumnezeu face ca vieţile lor să depindă de acest lucru, aşa cum îi spune lui Ezechiel, care i-a preumbrit pe slujitorii lui Dumnezeu de astăzi: „Când voi zice celui rău: Răule, vei muri, şi tu nu vei vorbi, ca să-l avertizezei pe cel rău să se întoarcă din calea sa, atunci răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta.” – Ezec. 33:8, *RS*.

Cu adevărat, şi o mare favoare şi o obligaţie serioasă cad pe umerii slujitorilor lui Iehova care astăzi lucrează pentru salvarea oamenilor cu devotament evlavios. Aceia care conştientizează acest fapt vor face tot ce vor putea mai bine. Aceştia vor profita de timpul oportun pentru a merge din casă în casă, pentru a face vizite ulterioare şi a conduce studii Biblice în casele acestora. Şi îşi vor face timp şi pentru a-i pregăti pe alţii pentru această lucrare. Faci şi tu tot ce poţi pentru eliberarea oamenilor cu devotament evlavios?

ADEVĂRUL INSPIRĂ O DĂRUIRE GENEROASĂ

"Planurile Voastre de Contribuţie"

SPRIJINIŢI MĂRTURIA ÎMPĂRĂŢIEI

"Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul". – Mat. 24:14, *NW*.

Sub îndrumarea societăţii Turnul de Veghere, această veste bună a împărăţiei a fost predicată în timpul anului 1954 în 159 de ţări şi în mai mult de o sută de limbi. Da, aceasta este predicată pe toate continentele şi în toate zonele, în democraţii şi în spatele cortinei de fier, bambus şi piele netăbăcită, de la capetele de nord ale Finlandei la extremitatea sudică a Americii de Sud.

La şaptezeci şi cinci de filiale răspândite în toată lumea, un număr mai mare de o mie de muncitori sunt ocupaţi un minim de 8 1/2 ore pe zi şi 5 1/2 zile pe săptămână. Printre aceştia se găsesc tineri care încă sunt adolescenţi şi care

Cuprins

lucrează alături de bărbaţi cu părul alb în vârstă de optzeci de ani, bătrâni şi tineri considerând lucrul acesta cel mai mare privilegiu din viaţă, să aibă o parte în a predica această veste bună a Împărăţiei. Deşi mulţi şi-au petrecut de la douăzeci şi cinci la cincizeci de ani în astfel de serviciu, ei nu au obosit în a face bine, ci dau un exemplu pentru cei tineri în zel şi bucurie. Ei nu primesc nici un câştig material, doar masă şi cazare şi un venit de 14 $ pe lună, pentru a avea grijă de cheltuielile lor personale, cum ar fi haine şi taxe de transport.

Societatea, de asemenea, a trimis aproximativ 1 700 misionari în toate părţile lumii şi asistă un număr mai mare de 17 000 slujitori cu timp integral, care servesc ca misionari în case. Pentru privilegiul de a servi în astfel de serviciu cu timp integral, aceşti creştini îşi refuză multe dintre "lucrurile bune" ale vieţii. Pe parcursul anului trecut, un record de 580 498 de slujitori, cu timp integral şi parţial, au predicat sub conducerea societăţii. Printre rezultatele tuturor acestor activităţi au fost o creştere de 12% în numărul de slujitori şi 57 369 de persoane cu bunăvoinţă fiind botezate ca semn al dedicării lor de a face voinţa lui Iehova. Participanţii în această lucrare de predicare sunt bărbaţi şi femei care se apropie de o sută de ani, precum şi copiii care nu sunt încă în adolescenţă.

Inutil să mai spunem că pentru a sponsoriza predicarea veştii bune în 159 de ţări diferite şi pentru a menţine organizaţiile de filială funcţionale în 75 de ţări, reprezintă o cheltuială considerabilă de bani. Societatea, în 1954, a cheltuit trei milioane de dolari în sprijinirea acestei lucrări în afara Statelor Unite, numai păstrarea misionarilor în ţări străine implicând cheltuieli de o jumătate de milion de dolari. În plus, pentru sprijinirea mărturiei Împărăţiei în ţări străine, societatea are în funcţiune un post de radio necomercial în Statele Unite şi suportă, de asemenea, cheltuielile în bătălii juridice din toate părţile lumii, în scopul de a apăra şi de a stabili legal predicarea veştii bune, în toate părţile pământului. Apoi, de asemenea, martorii lui Iehova din întreaga lume, contribuie la întreţinerea Sălilor locale ale Împărăţiei.

CALEA OMULUI NU ESTE CALEA LUI DUMNEZEU

De unde provin toţi banii? Cum sunt adunaţi? De la câţiva oameni bogaţi care sunt interesaţi de această lucrare? Nu; pentru că Biblia ne spune că mesajul despre împărăţia lui Dumnezeu nu va face apel la cei bogaţi, şi faptele confirmă acest lucru. Sau martorii lui Iehova folosesc jocuri de bingo sau alte jocuri de noroc, cum ar fi să joace la loteria de automobile, cu 10 $ pe o şansă, cum fac unele biserici romano-catolice? Nu, pentru că ei recunosc că, prin apel la dorinţa de a obţine ceva gratis, ei ar încuraja egoismul, în timp ce creştinismul este însăşi esenţa altruismului.

Societatea Turnul de Veghere nu trimite nici profesionişti care să amaneteze, care să repete papagaliceşte vânzările vrăjitorilor financiari, spunând adunărilor că "statisticile arată că familia voastră, afacerea voastră şi comunitatea voastră va prospera în conformitate cu ceea ce voi şi alţii veţi da. Cu cât investiţi mai mult în aceasta, cu atât veţi câştiga mai mult". Nici nu trimite agenţi comerciali ai bisericii, la fel ca biserica diocezei episcopale din Long Island, New

Cuprins

York, de la sfârşitul lui 1954, când 3 500 de agenţi comerciali au încercat să colecteze 4 1/2 milioane de dolari pentru acea biserică. Nu; societatea Turnul de Veghere nu solicită si nu a solicitat niciodată fonduri prin oricare astfel de mijloace, pentru că declară că face lucrarea lui Dumnezeu şi, prin urmare, ar fi lucrul cel mai inconsecvent ca aceasta să cerşească ajutor pentru desfăşurarea lucrării lui Dumnezeu, când El afirmă că tot aurul şi argintul şi vitele de pe o mie de dealuri, Îi aparţin. – Hag. 2:8; Ps. 50:10.

DUMNEZEU LE PUNE ÎN INIMĂ

A fost necesar ca Moise să-i cerceteze pe izraeliţi pentru aprovizionări cu care să construiască şi să pună la punct cortul întâlnirii din pustiu? Iată: în urma unui simplu anunţ că cei cu inima doritoare ar putea face contribuţii, oamenii au început să dăruiască atât de generos încât au trebuit să fie opriţi, căci „materialele au fost suficiente pentru toată lucrarea care era de făcut, ba chiar mai mult decât suficiente”. – Ex. 36:6, 7, *NW*.

Acelaşi spirit de dăruire generoasă a fost evident la momentul în care David a adunat materialele necesare pentru ca templul lui Solomon să fie construit. Valoarea lor a fost estimată la mii de milioane de dolari, numai darurile lui David fiind evaluate la aproximativ o sută de milioane. Nu e de mirare că a fost făcut să exclame în rugăciunea lui către Iehova: "Dar cine sunt eu şi ce este poporul meu, ca să fim capabili să oferim cu atâta bunăvoinţă astfel? Pentru că toate lucrurile vin de la Tine şi ţi-am dat ce este al Tău". – 1 Cron. 29:14, *AS*.

Iehova nu se schimbă, nici principiile Sale, nici cei care Îl cunosc cu adevărat şi-L iubesc nu se schimbă. Prin Cuvântul Său, organizaţia Sa pământească şi spiritul Său sfânt edificator, El face cunoscut oamenilor cu bunăvoinţă ce Dumnezeu minunat poate fi El, perfect în înţelepciune, dragoste, dreptate şi putere; ceea ce El a făcut, face şi va face încă, şi, prin urmare, cât de corect şi înţelept este ca noi să devotăm totul pentru El şi pentru cauza Sa! Toţi cei care pot face asta, să-şi dedice tot timpul şi toţi cei care nu pot da ceea ce pot referitor la timp, energie, influenţă şi mijloace. Da, dăruirea inspirată de Dumnezeu este cea care asigură forţa financiară pentru predicarea în întreaga lume a acestei veşti bune a împărăţiei lui Dumnezeu. El este Cel care le pune în inimă dorinţa de a dărui, la fel cum Neemia a vorbit despre activitatea sa în reconstruirea zidurilor Ierusalimului ca fiind cea pe care "Dumnezeul meu a pus-o în inima mea, ca să fac acest lucru pentru Ierusalim". – Neem. 2:12, *RS*.

Aşa cum Moise şi David au cauzat să fie făcute anunţuri, pentru a sfătui israeliţii cu privire la privilegiul lor de a contribui la închinarea lui Iehova, tot aşa societatea Turnul de Veghere, o dată în fiecare an, aduce în atenţia celor dedicaţi cauzei lui Iehova, privilegiul lor de a face contribuţii pentru lucrarea de predicare a acestei veşti bune a Împărăţiei, în toată lumea, ca mărturie. Ca societatea să-şi poată plănui în mod corespunzător lucrarea, pare cel mai bine ca cei care sunt în poziţia de a face contribuţii pe tot parcursul anului, să anunţe societatea în avans, cu privire la ceea ce ei speră să fie în măsură să dea. Acest lucru nu este în nici un sens al cuvântului o obligaţie, pentru că societatea nu va face la sfârşitul anului o

Cuprins

comparaţie între ceea ce aţi sperat să faceţi şi ce aţi făcut de fapt, ci doar o expresie din partea voastră a contribuţiei voastre potenţiale şi prin urmare, astfel de expresii sunt numite în mod corespunzător "perspectivele tale de contribuţie". În cazul în care cineva nu doreşte să se exprime astfel, acest lucru este perfect în regulă.

Biroul de filială al ţării în care locuiţi poate fi contactat şi pentru Statele Unite, adresaţi cartea poştală sau scrisoarea la: Watch Tower Bible and Tract Society, Treasurer's Office, 124 Columbia Heights, Brooklyn 1, N.Y. În ceea ce priveşte "perspectivele voastre de contribuţie" ceva după cum urmează, poate fi declarat: "Este speranţa mea ca în următoarele douăsprezece luni să fiu în stare să pot dona lucrării de predicare a veştii bune a Împărăţiei suma de -----de $, contribuţii pe care le voi face în sume si momente care se dovedesc a fi convenabile pentru mine si după cum voi prospera, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos". [Semnat]. În plus faţă de adresa de mai sus către principalul birou din Brooklyn, o listă de alte filiale se găseşte la pagina 258 şi o listă completă se află pe ultima pagină a majorităţii publicaţiilor Societăţii.

Cuvântul lui Dumnezeu ne aminteşte că "dacă Iehova nu construieşte casa, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă Iehova nu păzeşte oraşul, paznicul veghează, dar în zadar". (Ps. 127:1, *AS*) În acest caz, toţi acei profund interesaţi în lucrarea de predicare a acestei veşti bune a Împărăţiei, nu o vor sprijini doar cu timpul, energia, influenţa personală şi mijloacele lor, ci se vor ruga zi de zi pentru îndrumarea, protecţia şi binecuvântarea lui Iehova asupra ei.

LIPSĂ ÎN IDEALURI?

În publicaţia din Chicago, *Daily News* din 29 iulie, 1954, a apărut un artiol ce stârneşte cugetarea, de Sydney J. Harris, cu titlul „Strict personal." Scriitorul punea întrebarea: „Doriţi să ştiţi ce crede America?" Apoi a răspuns: „Crede că fiecare trebuie să aibă cât mai multă educaţie posibilă – dar că acei oameni care vorbesc şi se comportă ca şi cum ar fi educaţi sunt intelectuali suspicioşi. Crede că Rusia este un stat fără Dumnezeu, materialist – dar că este bine ca noi să dobândim cât mai multe lucruri materiale. Consideră că mediul creează cei mai mulţi criminali – dar cheltuieşte miliarde pentru a-i închide pe criminali şi nimic pentru a le schimba mediul. Consideră că fiecare om are dreptul la opinie – dar nu face nici un efort, nu primeşte cunoştinţă şi nu raţionează cu grijă pentru a distinge o opinie de o simplă prejudecată. Crede că pruncii ar trebuie să primească aproape tot ceea ce cer – însă părinţii lor sunt de vină dacă ai lor copii devin răsfăţaţi sau încăpăţânaţi din cauza unei asemenea indulgenţe. Consideră că sistemul bazat pe caste nu-şi are locul în societatea democrată – dar că mărimea şi preţul maşinii pe care o conduci este semnul poziţiei tale sociale relative. Crede că nu poţi păcăli pe

Cuprins

toţi oamenii tot timpul – dar că trebuie să-i respecţi pe politicieni şi pe promotorii care reuşesc să facă aceasta aproape tot timpul.”

Iehova i-a spus lui Balaam să meargă la Balac, dar când acesta a vrut să meargă Iehova s-a mâniat pe Balaam. De ce? – G. S., Anglia

Balac, regele Moabului, a trimis soli la profetul Balaam în ţinutul Irakului de astăzi. Solii au adus recompense profetului pentru a-l ademeni să blesteme Israelul. Balaam dorea recompensele, dar avusese anumite legături cu Iehova, Dumnezeul Israelului, şi dorea permisiunea lui Iehova pentru a merge să blesteme Israelul. Totuşi, Iehova i-a spus profetului: „Să nu te duci cu ei. Să nu blestemi poporul acesta, căci este binecuvântat.” Aşadar, Balaam a refuzat să se întoarcă împreună cu bătrânii din Moab şi Madian. Balac a trimis mai mulţi oameni la Balaam rugându-l stăruitor pe profet să vină să blesteme Israelul şi să câştige mari onoruri şi bogăţii. De data aceasta Iehova i-a zis lui Balaam: „Scoală-te şi du-te cu ei. Dar să spui numai cuvântul pe care ţi-l spun eu.” Totuşi, imediat după aceasta, relatarea afirmă: „Dar Dumnezeu s-a aprins de mânie pentru că plecase.” Îngerul lui Iehova a blocat calea, iar asinul pe care Balaam călătorea s-a oprit şi în cele din urmă a vorbit miraculos, iar mai apoi Balaam l-a văzut şi pe înger. Înspăimântat şi pregătit să se întoarcă, Balaam a spus: „Îngăduie-mi să mă întorc.” Însă îngerul lui Iehova i-a răspuns: „Du-te cu bărbaţii aceştia, dar să nu spui decât cuvântul pe care ţi-l voi spune eu.” Astfel că Balaam a continuat călătoria şi când a ajuns la Balac el l-a binecuvântat pe Israel în loc să-l blesteme. – Num. 22:12, 20, 22, 34, 35, *NW*.

Lui Balaam i se ceruse să vină să blesteme Israelul, astfel că prima dată Iehova i-a spus să nu se ducă deoarece Israelul era binecuvântat. Dar Balaam dorea să meargă să blesteme poporul pentru a obţine răsplata şi L-a întrebat din nou. De data aceasta, Iehova i-a spus să meargă, însă cu restricţia de a spune doar ceea ce Iehova avea să-i spună. Dar dacă Balaam nu blestema poporul nu primea nici o răsplată şi când a pornit în călătorie avea în minte răsplata şi, gândind că va putea scăpa în vreun fel de restricţia divină, să-l blesteme pe Israel şi să câştige onoare şi bogăţii. Iehova a putut să-şi dea seama de acest lucru şi mânia Sa a izbucnit când Balaam a pornit la drum cu acest spirit al lăcomiei şi vicleniei. Iehova l-a surprins pe Balaam făcându-l pe asin să vorbească şi arătându-l pe îngerul Său, un înger cu sabia scoasă pregătit să-l execute pe profet în cazul în care încerca să modifice mesajul pentru a-i face pe plac lui Balac şi pentru a obţine răsplata. Această demonstraţie i-a blocat lui Balaam intenţia de a blestema Israelul, iar teama l-a dezmeticit să grăiască binecuvântarea. Blestemul pe care îl avea în minte s-a schimbat în binecuvântare; astfel că Iehova „a schimbat blestemul în binecuvântare.” – Deut. 23:5, *NW*.

Cuprins

Dovada că Balaam a plecat cu răsplata în minte şi, astfel, cu gândul la blestem, de vreme ce acesta era singurul mod de a putea primi răsplata, este arătată de cuvintele lui Petru în legătură cu cei lacomi: „Părăsind calea dreaptă, s-au rătăcit. Au urmat calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit răsplata pentru nelegiuire, dar care a fost mustrat pentru că a încălcat legea. Un animal de povară necuvântător, vorbind cu glas de om, a împiedicat acţiunea nebunească a profetului." Acest lucru demonstrează că obţinerea recompensei prin blestemarea lui Israel pe nedrept era în mintea lui Balaam şi a fost îndepărtată doar prin grăirea miraculoasă a asinului şi prin ameninţarea îngerului. Iarăşi arătând că Balaam încă avea în gând răsplata pe care o putea obţine blestemându-l pe nedrept pe Israel, Iuda a afirmat în mod asemănător că aceia lacomi „au apucat pe calea greşită a lui Balaam." – 2 Pet. 2:15, 16; Iuda 11, *NW*.

Dar chiar şi după toate aceste îndemnuri şi demonstraţii din partea lui Iehova, perversitatea şi hotărârea lui Balaam de a-i face rău lui Israel, conform dorinţei lui Balac, au persistat. După ce blestemul său intenţionat s-a preschimbat în binecuvântare, acesta l-a sfătuit pe Balac cum putea Israel să se poticnească, să fie doborât şi să-şi atragă blestemul de la Iehova. Înainte să plece se pare că Balaam i-a spus lui Balac să seducă poporul lui Israel cu fiicele Moabului şi Madianului şi să-i atragă în închinara lui Baal. Următorul eveniment relatat după plecarea lui Balaam este imoralitatea Israelului cu aceste femei şi practicarea închinării lui Baal, ceea ce a adus asupra lui Israel mânia lui Iehova şi a avut ca şi consecinţă moartea a mii de vinovaţi. (Num. 25:1-9) Arătând că Balaam s-a aflat în spatele acestui eveniment, Moise a afirmat atunci când nişte femei din Madian fuseseră lăsate în viaţă: „Iată! Ele sunt cele care, după cuvântul lui Balaam i-au făcut pe fiii lui Israel să-i fie infideli lui Iehova în fapta lui Peor, astfel că plaga a venit asupra adunării lui Iehova." După ce israeliţii le-au luat pe aceste femei captive „l-au ucis pe Balaam, fiul lui Peor, cu sabia." O altă dovadă că Balaam l-a stârnit pe Balac să provoace poticnirea lui Israel sunt aceste cuvinte adresate „îngerului adunării din Pergam": „Ai acolo pe cei ce ţin cu tărie la învăţătura lui Balaam, care l-a învăţat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea fiilor lui Israel, ca ei să mănânce lucruri jertfite idolilor şi să comită curvie." – Num. 31:16, 8; Apoc. 2:12, 14, *NW*.

Din cele mai sus menţionate este clar că atunci când Iehova i-a spus lui Balaam că putea să meargă să binecuvânteze Israelul, profetul a plecat cu intenţia de a-l blestema pe Israel şi din acest motiv mânia lui Iehova a izbucnit asupra sa.

Lăudaţi-L pe Iehova. Fericit este omul care se teme de Iehova, care îşi găseşte plăcere în poruncile Lui. Slavă şi bogăţie vor fi în casa lui; iar dreptatea lui va rămâne pe veşnicie. Nu se va teme de veşti rele; inima lui este hotărâtă, se încrede în Iehova. Cel rău va vedea şi se va întrista; va scrâşni din dinţi şi se va topi; dorinţa celor răi va pieri. – Ps. 112:1, 3, 7, 10, AS.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Mai 1955 Nr. 10

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CANALUL DE COMUNICARE AL LUI IEHOVA - Pag.337

IUBIREA APROAPELUI NU ESTE SUFICIENTĂ - Pag.345

BIBLIA NU ESTE O CARTE CATOLICĂ! - Pag.348

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA A 10-A - Pag.351

NU SE PUTEA ÎNTÂMPLA DECÂT ÎN JAPONIA - Pag.356

CANALUL CREŞTIN DE COMUNICARE - Pag.357

AU INSISTAT ISUS ŞI PAVEL ASUPRA PROBLEMELOR LEGATE DE BANI? - Pag.366

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.367

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.369

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

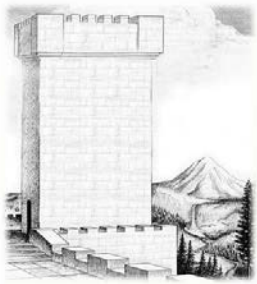

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 MAI 1955 **NR 10**

CANALUL DE COMUNICARE AL LUI IEHOVA

„Cine a deschis un canal pentru aversele de ploaie şi o cale pentru fulger?” — Iov 38:25, RS.

DIN mijlocul furtunii, măreţul Iehova i-a pus slujitorului Său Iov o serie de întrebări profunde. Erau întrebări care nu puteau primi răspuns din înţelepciunea firească din vremea lui Iov, nici de la savanţii zilelor noastre, deoarece Cartea Naturii tace în ce priveşte scopurile ce nu sunt luate în seamă, cu privire la lucrurile despre care s-a întrebat. Întrebările către Iov erau alcătuite în aşa fel că răspunsurile lor au arătat toate spre marele fapt că există o singură Sursă Creatoare în univers, a cărei voinţă suverană nu poate fi ignorată. Iehova i-a dat de înţeles lui Iov că omul trebuie să meargă dincolo de dovezile naturii pentru a înţelege voinţa completă a lui Dumnezeu. Acest lucru necesită menţinerea comunicării cu Suveran în ce priveşte voinţa Sa şi cuvântul Său. Într-o astfel de comunicare este neînţelept pentru oamenii slabi să-L contrazică pe Cel Atotputernic.—Iov 38:1 la 40:2.

[2] Una dintre întrebările puse de Iehova a fost: „Cine a deschis un *canal* pentru aversele de ploaie şi o *cale* pentru fulger, pentru a mulţumi locurile pustii şi uscate, şi ca să facă pământul să dea iarbă?” Cu alte cuvinte, Cine a aranjat ca marele rezervoare de apă păstrate miraculos în sistemul norilor de pe ceruri să fie *canalizate* spre diferite părţi ale pământului pentru a produce vegetaţie, şi pentru toate celelalte scopuri generale? În plus, care este marele ţel al fulgerelor şi tunetelor pe pământ, fertilizând electric solul, cunoscut acum ca serviciul cu avantaj imediat îndeplinit de fulger? Toate acestea au loc numai din întâmplare, aşa cum susţin nebunii care spun că nu există Dumnezeu, nicio Autoritate Absolută? Sau toate aceste fenomene au loc ca parte a unui model desăvârşit? Răspunsul insinuat lui Iov este că toate acestea se întâmplă după un plan absolut,

Cuprins

în care legile fizice stabilite, hotărâte de un Creator atotînţelept, guvernează şi controlează funcţionarea elementelor create. Nu există haos sau lipsă de obiectivitate în tărâmul universal al lui Iehova. Toate aceste evenimente amănunţite contribuie la un model al unui scop mult mai măreţ.—Iov 38:25, 27, *RS;* Ps. 14:1; Evrei 3:4.

[3] Operaţiunile legate de transportul apelor fizice din tezaurul lor ceresc din nori, pentru a fi distribuite regiunilor nevoiaşe din ţară prin mijlocul unui set de canale, sunt principii asemănătoare cu cele ale transportului apelor spirituale ale adevărului către oameni. Mai mult, ca în exemplul fulgerului propriu-zis care urmează o traiectorie stabilită pentru a fulgera pe pământ, observăm, de asemenea, un curs asemenea unei conducte pentru judecăţile fulgerătoare ale lui Iehova, care vin spre pământ pentru a zgudui naţiunile. Aceasta dă naştere unui studiu oportun despre canalul de comunicare al lui Iehova a adevărurilor sale spirituale şi a judecăţilor Sale esenţiale.

CUVÂNTUL „CANAL”

[4] În legătură cu apa propriu-zisă, cuvântul „canal[*]” este folosit pentru a face referire la o cale navigabilă, curs de apă sau un flux de apă stabilit. Într-un sens mai amplu, cuvântul „canal” este folosit pentru a descrie un mijloc de conducere, un curs în care ceva poate fi direcţionat, o rută prin care trece sau înaintează ceva. În acest ultim sens mai amplu, cuvântul „canal” este folosit corespunzător cu referire la metoda străveche a lui Iehova de a comunica cu slujitorii Săi.

FUNCŢIONAREA ÎN ARMONIE CU CENTRUL VIU

[5] Totul în universul fizic funcţionează după nişte reguli fixe de acţiune, pe care oamenii le cunosc astăzi ca legi fizice, ca legea mişcării, gravitaţiei, geneticii etc. Pentru ca legile să existe trebuie să existe întotdeauna şi un legiuitor principal. La rândul său, existenţa unui Legiuitor presupune comunicare. Nicio lege din guvernele de azi nu apare pur şi simplu în codul de legi, ci trebuie făcută de un parlament, un corp legislativ de conducători. Doar din această perspectivă, un sprijin puternic este acordat învăţăturii Bibliei că a existat crearea directă a tuturor lucrurilor însufleţite şi neînsufleţite. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării, ci toate lucrurile au fost aduse iniţial în existenţă de către o Inteligenţă Supremă, Marea Primă Cauză, un Creator Atotputernic cu care se poate stabili comunicarea.

[6] Tronul lui Iehova Dumnezeu este centrul absolut al universului infinit în ceea ce priveşte existenţa Sa creatoare, acţiunile şi interesele. Acest tron nu este la centrul astral al marii galaxii de nenumărate galaxii de stele sau universuri insulare care există acum în sau dincolo de aria puterilor vizuale ale omului. Ci este la centrul creator unde Dumnezeul trebuinţei este fundamentul principal al tuturor acţiunilor Sale. Toată creaţia se mişcă în jurul Lui ca sursa ei, ceea ce Îl face pe Dumnezeu Centrul Viu. Forţa centripetă a acestui vast sistem de lucruri însufleţite şi neînsufleţite este în interior, spre El. Totul este inseparabil unit cu El. Trebuie

[*] Aici - “canal”

Cuprins

doar să menţionăm, ca ilustrare, sistemul nostru planetar, în care planetele individuale se rotesc în jurul soarelui ca centru, într-o relaţie stabilită. Apoi cea mai detaliată ilustraţie ar fi cea a structurii atomului în care electronii minusculi se învârt în traiectorii în jurul nucleului lor cu protoni, sau centru. Designul nuclear al operaţiilor în jurul unor centre fixe este universal.—Ps. 93:2; 36:9.

[7] Biblia însăşi Îl aseamănă pe Iehova Dumnezeu cu un soare. (Ps. 84:11). Aşa cum un soare radiază energie întotdeauna spre exterior, la fel şi de la Dumnezeu au radiat din veşnicie, în toate direcţiile, forme de energii diverse, spirituale şi fizice. Această efuziune veşnic strălucitoare poate fi descrisă ca slava lui Dumnezeu. Aceste energii mereu călătoare spre exterioar, în momente foarte scurte de „timp", au umplut ceea ce se numeşte „spaţiu". De aceea se înţelege că „timpul" şi „spaţiul" sunt veşnice ca Dumnezeu, căci Dumnezeu nu a avut început. (Ps. 90:2). Dacă Dumnezeu decide reţinerea energiei fizice într-un oarecare punct din spaţiu, se formează imediat o masă sau materie. (Apoc. 4:11). Profesorul Einstein a evaluat acest adevăr de bază din Cartea Naturii când a descoperit legea că energia este egală cu timpul ori viteza luminii la pătrat. De aceea, tot ceea ce există a fost creat din energie care a fost emanată iniţial din Marea Sursă a universului, Iehova. Biblia are, desigur, dreptate când spune: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul."—Gen. 1:1, *NW*.

DUMNEZEU CEL COMUNICATIV

[8] Această Sursă Dumnezeiască nu este doar energie abstractă sau forţă lăsată să acţioneze la voia întâmplării. Mai degrabă este însăşi Inteligenţa Absolută, Marele Personaj, Cel Comunicativ, Cea mai Mare Personalitate, cu calităţi de iubire, înţelepciune, dreptate, şi putere infinite, toate păstrate paşnic într-un echilibru total, şi existând mereu într-un stadiu perfect de fericire. Acest Dumnezeu Suprem, Iehova, este mereu la culmea puterii de a binecuvânta şi a face fericit. (Iac. 1:17). La El nu există cicluri de construire a puterii şi apoi de alunecare într-o perioadă de declin. El este Stânca Siguranţei Absolute. (Deut. 32:4) Pentru buna Sa plăcere, El a creat creaturi spirituale inteligente în cer ca să trăiască vieţi fericite, iubitoare, cu scop. Pentru încântarea Sa egală, Dumnezeu a creat omul perfect pe pământ după chipul Său afectuos, pentru a trăi o viaţă veşnică a fericirii şi scopului. Deci spre acest Individ al iubirii infinite există o linie naturală de ataşament venerator din partea tuturor creaturilor inteligente. Ele au o nevoie fundamentală şi o dorinţă de a menţine comunicarea cu Sursa lor de viaţă.—Isa. 42:5.

[9] Această Eminenţă Maiestuoasă, Dumnezeu, este caracterizată prin ordine. El serveşte drept centrul magnetic al unei societăţi vaste de creaturi vii cereşti care găsesc o plăcere nesfârşită în a fi într-o relaţie familială cu El drept Tatăl lor şi Dătătorul lor de viaţă. Pentru a susţine această relaţie familială Dumnezeu păstrează un curs constant de comunicare de la El. Toţi aceşti locuitori cereşti credincioşi sunt slujitori, slujind creaturi spirituale, închinându-se lui Dumnezeu dintr-o iubire pură şi voinţă liberă. (Evrei 1:14) Biblia îi descrie ca formând o organizaţie fericită de curte-regală, cuprinzând milioane de slujitori angelici puşi

Cuprins

în clase şi categorii, toţi funcţionând în scopuri înalte în jurul Personajului Central, Regalul Îmbătrânit de zile, Iehova Dumnezeu.—Dan. 7:9, 10; 1 Cor. 14:33.

SISTEMUL UNIVERSAL DE COMUNICARE

[10] Din iubire, se face referire la pământ ca aşternutul picioarelor lui Iehova Dumnezeu. Deci când Dumnezeu a creat acest aşternut înzestrat din belşug pentru a fi locuit de creaturi umane, El îşi extindea societatea regală universală de slujitori pentru a include fii şi fiice omeneşti perfecţi. Acest lucru însemna şi extinderea liniei de comunicare către locuitorii pământului. Un sistem de comunicare divin leagă tot universul ascultător. Primii noştri părinţi creaţi perfect, Adam şi Eva, au fost meniţi să trăiască veşnic în paradisul pământesc, în calitate de curteni fericiţi ai Suveranului Suprem. Acest lucru depindea de continuarea lor ca supuşi înţelepţi şi iubitori în interiorul orbitei sigure a familiei, unde se puteau încălzi de beneficiile nesfârşite, susţinătoare de viaţă, emanate de Marea Sursă a universului. La fel ca îngerii, au fost creaţi să fie slujitori subordonaţi, în comunicare recunoscută cu Dumnezeu, pentru a-I împlini voinţa şi scopul.—Isa. 66:1; 45:18.

[11] Pentru a păstra această societate cerească şi pământească de slujitori în fericire absolută şi scop, Iehova are un depozit nesfârşit de informaţii dătătoare de viaţă, disponibil pentru comunicarea progresivă. Biblia Îl descrie ca „izvorul de apă vie.” (Ier. 17:13) Aceasta Îl face pe Dumnezeu marele Izvor ceresc de ape spirituale ale adevărului şi vieţii. Totuşi, să se observe că de la această sursă de Izvor ceresc există doar un canal de curgere. În cartea lui Ezechiel apele sunt descrise ca izvorând de sub pragul uşii din faţă a templului şi curgând spre est, într-un singur canal stabilit. La început ajungea până la glezne, iar apoi a devenit un curs atât de mare că trebuia să înoţi ca să traversezi canalul. Asemănător, în cartea Apocalipsa, „râul apei vieţii” este descris ca „ieşind din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, prin mijlocul căii lui înguste.” Aici iarăşi nu există multe linii de curgere pentru adevăr, ci este accentuat un singur canal stabilit de comunicare.—Ezec. 47:1-5; Apoc. 22:1, 2, *NW*.

PRIMUL PAS ÎN LINIA COMUNICĂRII

[12] Linia oficială de comunicare a lui Iehova cu societatea Sa de slujitori inteligenţi, în cer şi pe pământ, este în primul rând prin purtătorul Său de cuvânt numit în mod corespunzător, principalul Său slujitor. Acest purtător de cuvânt sau slujitor conducător este cel mai înalt funcţionar în organizaţia universală a lui Dumnezeu. Biblia identifică titlul Său oficial cu „Cuvântul”. În afară de Iehova, care nu a avut început, Cuvântul este cea mai străveche persoană din univers. Cuvântul a fost prima creaţie directă a lui Dumnezeu şi instrumentul folosit drept lucrătorul principal pentru a aduce în existenţă toate lucrurile însufleţite şi neînsufleţite care există. „La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era un dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au venit în existenţă prin el şi fără el n-a venit nimic în existenţă.” (Ioan 1:1-3, *NW*) El a fost primul care L-a auzit pe Iehova Dumnezeu vorbind. Într-adevăr, cât de minunat trebuie să fi fost, şi încă este, să-L auzi pe Marele Dumnezeu comunicând

Cuprins

direct prin gura Sa. Datorită întâietăţii sale ca primul-născut din acest eveniment iniţial de comunicare încoace, Cuvântul a avut accesul cel mai prompt în prezenţa Dumnezeului cel Viu.—Ioan 11:42, *NW.*

[13] În timp acest măreţ funcţionar ceresc a fost trimis de Dumnezeu pe pământ pentru a mărturisi despre multe lucruri, dintre care unul era legat de chestiunea comunicării adevărului de la tronul cerului. „Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic-născut o are de la tatăl lui. El era plin de bunătate nemeritată … bunătatea nemeritată şi adevărul au venit prin Isus Cristos. Niciun om nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dumnezeul unic-născut, care se află în sânul Tatălui, este cel care a dat explicaţii despre el." Aici Ioan confirmă că prima etapă în linia de comunicare a adevărului divin este prin Isus drept Cuvânt. În mod logic, acest lucru Îl face pe Isus a doua mare autoritate a universului. După ce Isus s-a întors în cer, după învierea Sa, unul dintre titlurile Sale a continuat să fie „Cuvântul lui Dumnezeu".—Ioan 1:14, 17, 18, *NW;* Apoc. 19:13.

[14] Cuvântul (acum Isus) a avut cea mai lungă experienţă dintre toţi în a primi ordine de la Iehova şi a le pune în aplicare. În lunga Sa carieră străveche de comunicare, El a avut o reputaţie nepătată de transmitere fidelă a fiecărei porunci de la Dumnezeu, fără a o schimba vreodată cu propria Sa părere sau dând naştere la propriile porunci împotriva voinţei lui Dumnezeu. Isus a mărturisit: „Învăţătura pe care o predau eu nu este a mea, ci a celui care m-a trimis. Dacă vrea cineva să facă voinţa Sa, va ştii dacă această învăţătură este de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc de la mine. Cine vorbeşte de la sine îşi caută propria glorie, dar cine caută gloria celui care l-a trimis, acesta este adevărat şi în el nu este nedreptate. … Lucrurile pe care vi le spun nu le spun de la mine, ci Tatăl, care rămâne în unitate cu mine, îşi face lucrările."—Ioan 7:16-18; 14:10, *NW.*

[15] Biblia indică în mod clar că la orice mesaj divin anume trimis prin linia de comunicare se face referire oficial de către slujitorii lui Dumnezeu ca fiind „cuvântul lui Iehova". Expresia „cuvântul lui Iehova" este folosită de cel puţin 252 de ori în Scripturi, iar expresia corespunzătoare „cuvântul lui Dumnezeu" apare de 104 ori. Acest termen legal oferă semnul autenticităţii numeroaselor revelaţii inspirate venite de la Iehova, aşa cum sunt conţinute în Biblie. Expresia identifică corespunzător originea liniei de comunicare. Deci când veţi citi acum în Biblie expresia „cuvântul lui Iehova" reţineţi imediat că se face referire la un mesaj important de comunicare divină.

MIJLOCUL PĂMÂNTESC AL LINIEI DE COMUNICARE

[16] Din numeroasele experienţe înregistrate observăm apoi cum „Cuvântul" oficial transmite mesaje fie prin intermediul mesagerilor îngereşti care apar faţă în faţă, fie prin folosirea spiritului sfânt al lui Dumnezeu, pentru a inspira agentul următor în linia de comunicare. În ocazii deosebite chiar şi Cuvântul însuşi poate apărea în convorbire faţă-în-faţă cu următorul agent. Cine este în general următorul agent? Pentru comunicări supranaturale care ajung pe pământ, la agent (de obicei uman, cu toate că o dată a fost folosit asinul lui Balaam) se face referire

Cuprins

biblic ca fiind un *profet,* dacă este un slujitor al lui Dumnezeu de parte bărbătească şi *profetesă* dacă este femeie. Profetul, la rândul lui, rosteşte comunicarea drept purtător de cuvânt al lui Dumnezeu pe pământ. El o face publică multora pe care Dumnezeu intenţionează să o audă dacă nu îi este adresată în mod anume unei singure persoane. Profetul devine atunci canalul pământesc imediat prin care apele adevărului dătător de viaţă sunt transmise locuitorilor însetaţi ai pământului. Astfel canalul de comunicare pământesc al lui Iehova este identificat. Canalul pământesc este fie un profet, fie o organizaţie colectivă asemenea profetului.

[17] Strămoşul nostru Adam, un om perfect strălucitor care şi-a etalat arta de a vorbi cu un vocabular bogat, a devenit echipat corespunzător pentru a-L sluji pe Dumnezeu ca primul profet de pe pământ sau purtător de cuvânt. A învăţat şi să înregistreze vorbirea în formă scrisă. El trebuia să servească în calitate de purtător de cuvânt pământesc al lui Dumnezeu pentru toţi urmaşii lui. Prin revelaţie divină prin linia de comunicare a lui Dumnezeu, lui Adam i-a fost dată o relatare rezumată despre crearea cerurilor şi pământului. Astfel Adam şi Eva au primit mandatul de procreare pentru a popula pământul. El a publicat fidel aceste serii de comunicare inspirată în primul document al Bibliei, Geneza 1:1 până la 2:4 (*NW*), aparent scrisă de el. În colofonul sau concluzia acestui document, titlul este dat ca: „Aceasta este istoria cerurilor şi a pământului, când au fost făcute, în ziua când a făcut Iehova Dumnezeu pământul şi cerul."

[18] Adam a scris şi al doilea document al Bibliei, Geneza 2:5 la 5:2 (*NW*), în care este înregistrată mărturia altor comunicări divine primite de el în grădina Eden pentru a fi publicate. (Gen. 2:5-24). I s-a spus să nu mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului, cu toate că putea mânca pe săturate din toţi pomii. A fost însărcinat divin să numească animalele. Cu ocazia creării soţiei sale, Eva, care a fost ziua căsătoriei lui, el a compus prima poezie şi a rostit o pronunţare divină legată de căsătorie: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa, şi se vor face un singur trup." Că Adam, ca profet, a făcut publice aceste comunicări este demonstrat mai apoi în scena ispitei când Eva a recunoscut că Adam o instruise despre pomul cunoştinţei binelui şi răului şi despre sentinţa la moarte legată de acesta.—Gen. 2:23, 24; 3:3, *NW.*

LINIA DE COMUNICARE IMITATOARE A LUI SATAN

[19] Fiindcă veni vorba, aici este interesant de văzut cum Satan, ispititorul, şi-a construit revolta. Pentru a-şi negocia amăgirea cu succes, Satan a trebuit să-şi

Cuprins

aranjeze propria linie imitatoare independentă de comunicare din tărâmul nevăzut. Ştia că profetul Adam era prea înrădăcinat în legea lui Dumnezeu pentru a fi îndemnat spiritual să devină un profet fals sub controlul lui Satan. Aşa că Diavolul a folosit o creatură de pe pământ, un şarpe, ale cărui aptitudini le putea influenţa pentru a-şi materializa propaganda mincinoasă de gândire greşită, începându-şi religia falsă, apostată. De fapt acest agent pământesc, şarpele, a alcătuit un profet fals pe linia de imitare de comunicare a lui Satan dintre el însuşi, un suveran pretins invizibil şi Eva, pe care a căutat să o controleze ca pe un supus proaspăt convertit. —Gen. 3:1-7.

[20] Eva era uşor de păcălit, a fost amăgită şi a comis un păcat de neiertat, de mare trădare faţă de adevăratul ei Suveran, Domnul Dumnezeu. Vicleanul Satan a folosit-o apoi pe Eva ca să pună presiune pe profetul lui Iehova, Adam, care din cauza dorinţei sale carnale pentru Eva a fost biruit. Adam nu a fost amăgit. A intrat în revoltă cu deplina realizare a consecinţelor ei rele. Din acea vreme Satan a comunicat gândire greşită prin profeţi falşi şi mediumuri spirituale, care canalizează falsitatea pentru a-i denatura şi pângări pe închinătorii adevăraţi ai Domnului de pe pământ, prin minciuni şi pofte.—1 Tim. 2:14; Iac. 1:13-15.

[21] Pe scurt, Adam şi Eva au fost daţi afară din organizaţia lui Dumnezeu de slujitori credincioşi, fiind alungaţi din grădina Eden, şi mai departe Adam şi-a pierdut privilegiul de a fi profet al lui Dumnezeu. (Gen. 3:16-24). Pentru că după rebeliunea fatală din Eden, linia de comunicare a lui Dumnezeu nu a mai trecut niciodată prin Adam în toţi cei nouă sute de ani rămaşi, înainte de a intra în moartea neexistenţei totale pentru totdeauna. Dar printre odraslele lui Adam Dumnezeu a găsit câţiva drepţi cu care a stabilit comunicare spirituală pentru a reînvia şi a reconstrui religia adevărată pe pământ. Abel a fost cel dintâi după Adam. Fiind un păcătos căzut ca urmaş al păcătosului Adam, Abel a fost călăuzit de credinţă pentru a face un sacrificiu corespunzător care i-ar fi adus favoarea Domnului prin împăciuire. În jurul legământului Edenic al lui Dumnezeu Abel a clădit speranţa de a recâştiga perfecţiunea Edenică şi viaţa veşnică pe pământ. (Gen. 3:15) El a devenit un purtător de cuvânt al religiei adevărate, aşa cum i-a fost descoperită prin linia de comunicare a lui Iehova. El a slujit drept primul martor al lui Iehova. Pentru a elimina reapariţia religiei adevărate, Satan l-a determinat pe Cain să-l ucidă violent pe credinciosul Abel.—Gen. 4:2-12.

[22] Ani mai târziu, Dumnezeu a găsit alt om drept, Enoh, prin care a comunicat o profeţie importantă legată de distrugerea finală a lumii religioase false a lui Satan. După ce şi-a încheiat lunga lucrare de predicare, profetul Enoh a fost scutit de o moarte violentă prin mâinile adversarilor săi religioşi, Dumnezeu luându-l într-un somn paşnic de moarte, probabil în mijlocul unui viziuni glorioase despre viitoarea viaţă în paradisul restabilit.—Gen. 5:21-24; Iuda 14, 15.

PROFETUL NOE - UN CANAL

[23] Următorul descris ca fiind în comunicare cu curţile cerului este profetul Noe. Aproape cincizeci de ani el a servit ca singurul canal de comunicare al Domnului pe pământ, transmiţând cuvântul adevărului lui Dumnezeu, iar apoi,

Cuprins

după potop, a slujit drept purtătorul de cuvânt patriarhal al lui Iehova timp de vreo 350 de ani. Noe a devenit un predicator energic al dreptăţii, în acord cu însărcinarea sa de slujitor. Judecăţile fulgerătoare împotriva generaţiei dinainte de potop din zilele lui au fost rostite tot prin el. Noe a fost un susţinător cutezător al singurei religii adevărate. A slujit ca martor neînfricat al lui Iehova, şi a adus supravieţuire lui şi familiei sale în acea criză mondială. Fără îndoială că Satan a fost ocupat să trimită profeţi imitatori pentru a comunica propaganda mincinoasă a păcii şi iluzii pentru a-şi consolida înşelăciunea religioasă falsă în acea zi. Aceşti vrăjmaşi religioşi l-au tachinat, fără îndoială, pe Noe pentru afirmaţia sa de a avea singura religie adevărată. Poate chiar l-au acuzat batjocoritor de „canalism".

[24] Cât despre Noe, el ştia, cu siguranţă, că Iehova comunica învăţături inspirate doar prin el. Soţia sa, cei trei fii ai săi şi soţiile acestora îl credeau pe Noe şi l-au acceptat ca fiind singurul canal de conducere al lui Dumnezeu. I s-au alăturat lui Noe ca predicatori ai dreptăţii şi l-au ajutat să construiască marea arcă. Noe a condus, prin urmare, această mică organizaţie de predicare ca agentul principal şi canalul profetic oficial de pe pământ, care avea de-a face direct cu Dumnezeu din cer. Unele dintre învăţăturile divine ale lui Dumnezeu transmise prin profetul Noe sunt păstrate pentru noi, până în zilele noastre, în Biblie, ca parte a adevărului religios.—Gen. 6:1-22.

PROFETUL AVRAAM - UN CANAL

[25] „Acum, dă omului nevasta înapoi; căci el este profet, se va ruga pentru tine, şi vei trăi." (Gen. 20:7, *NW*). Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu către regele Abimelec, într-un vis inspirat ce-l identifica pe Avraam ca profet al lui Iehova. Într-adevăr, Avraam, prietenul lui Dumnezeu, un om de mare credinţă, un bun proclamator al religiei descoperită treptat până în vremea sa, a slujit drept canalul necontestat de comunicare al lui Iehova pe pământ pentru mulţi, mulţi ani. Şi el a fost un predicator vestit dintr-un capăt în altul al teritoriului atribuit lui, Ţara Promisă. Despre predicarea sa ca martor al lui Iehova este scris: „A zidit şi acolo [aproape de Betel] un altar lui Iehova, şi a început să declare (predice) numele lui Iehova."—Gen. 12:8, *NW,* notă de subsol b.

[26] Cât despre contactul lui Avraam cu linia lui Iehova de comunicare cerească, reţineţi următorul incident: „După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avraam într-o vedenie, şi a zis: 'Avraame, nu te teme. Eu sunt scutul tău. Răsplata ta va fi foarte mare.'" (Gen. 15:1, *NW*) Lui Avraam i-a fost dată măreaţa promisiune, sprijinită de un jurământ al lui Dumnezeu, că prin sămânţa lui Avraam (Isus Cristos şi cei 144 000 co-moştenitori ai Împărăţiei Sale) toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate într-o nouă lume a dreptăţii. (Gen. 22:17, 18). Numeroasele revelaţii comunicate în mod divin lui Avraam au devenit astăzi parte a adevărului religios. În articolul următor va fi o prezentare a altor manifestări ale canalului pământesc al lui Iehova de comunicare divină.

[Note de subsol]

Energie Atomică, de Henry D. Smyth, p. 2, dă formula $E = mc^2$.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce trebuie omul să meargă dincolo de natură pentru a înţelege voinţa deplină a lui Dumnezeu? Unde poate evalua omul voinţa lui Dumnezeu?
2. Care este răspunsul implicat la întrebarea lui Iehova către Iov despre deschiderea unui canal pentru aversele de ploaie, etc.?
3. De ce există interes pentru fenomenele naturii de a canaliza apele în pământ?
4. Ce înţeles transmite cuvântul „canal”?
5. Ce se susţine prin faptul că există legi fizice stabilite în natură?
6. Care este poziţia tronului lui Dumnezeu în univers, şi cum este ilustrată aceasta chiar şi în natură?
7. Cum este Dumnezeu asemănat cu un soare? Comparaţi „timp” şi „spaţiu” cu Dumnezeu.
8. Descrieţi-L pe Dumnezeu cel Comunicativ.
9. Ce fel de societate funcţionează în jurul Celui Îmbătrânit de zile din cer?
10. De ce a fost extins sistemul de comunicare al lui Dumnezeu la pământ, şi cât de important este?
11. Descrieţi marele Izvor al apelor spirituale, şi cum curge acesta?
12. Descrieţi primul pas în linia de comunicare din cer.
13. Cum se poate spune că Isus pe pământ a fost a doua mare autoritate în univers?
14. Ce fel de carieră a avut Isus în comunicarea divină? Cum ne arată acest lucru?
15. La ce se referă expresia „cuvântul lui Iehova”? Demonstraţi.
16. Cum ajung comunicările divine pe pământ? Descrieţi agentul lumesc folosit în linia de comunicare.
17. Cum a fost Adam înzestrat să slujească drept profet?
18. Arătaţi cum a slujit Adam drept canal de comunicare divină.
19, 20. (a) Descrieţi linia imitatoare de comunicare a lui Satan. (b) Ce a realizat cu aceasta în vremea lui Adam? Ce a realizat astăzi?
21, 22. (a) Cum a slujit Abel? (b) Cum a slujit Enoh?
23, 24. (a) Cum a slujit profetul Noe drept canal? (b) Descrieţi aranjamentul care l-a ajutat pe Noe.
25, 26. (a) Cum a slujit Avraam ca profet? (b) De ce sunt revelaţiile comunicate lui de o importanţă deosebită pentru noi astăzi?

IUBIREA APROAPELUI NU ESTE SUFICIENTĂ

SPRE sfârşitul lunii ianuarie, 1955, două femei britanice s-au angajat într-o dezbatere prin reţeaua radio a *British Broadcasting Corporation*. O femeie era un psiholog ateu, care pleda pentru umanism şi oferea cuvântări la radio cu privire la programul intitulat "Morală fără religie" . Cealaltă femeie era soţia unui preot care fusese misionar în India.

Cuprins

Esenţa argumentului celei atee era că este mai bine să-i învăţăm pe copii să-şi iubească aproapele, fără a-L aduce pe Dumnezeu în imagine. Soţia clericului susţinea că a-ţi iubi aproapele fără a-L avea pe Dumnezeu în imagine, devine o situaţie foarte ipocrită. Dar este acesta cel mai bun argument care poate fi adus pentru a arăta că iubirea aproapelui de una singură, sau în sine, nu este suficientă?

Nu este vorba că iubirea aproapelui, în sine, nu este un lucru bun. Este. De fapt, din ce în ce mai mult ea devine o trăsătură proeminentă în medicina psihosomatică, fiindcă atât medicii corpului cât şi cei ai minţii, o prescriu pentru bolile mentale şi fizice şi, de asemenea, morale. Un psiholog a declarat: "Cred că cel mai bun lucru pe care părinţii îl pot face este să înveţe pe copiii lor cum să iubească". Şi cu privire la ce înseamnă să te iubeşti unul pe altul, el a spus: "O personalitate matură, sănătoasă, cu o capacitate puternică de a iubi, nu-şi 'iubeşte' doar soţia sau câţiva prieteni speciali. El iubeşte-punct". Şi directorul general al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii a Naţiunilor Unite a spus: "Viitorul nostru global depinde de numărul de oameni maturi pe care îi putem produce, oameni capabili de dragoste, capabili de a aborda problemele vremurilor noastre schimbătoare 'iubind oamenii', nu 'urând oamenii' ".

În timp ce iubirea aproapelui, care îl lasă pe Dumnezeu afară din imagine, poate promova un spirit de ipocrizie, nu poate fi negat faptul că lucrul acesta face totuşi ceva bun, până la un anumit punct. Dar asta este tot, nu merge destul de departe. A manifesta iubire de aproape fără a-L lua pe Dumnezeu în imagine, înseamnă să fi "scump la tarâţe şi ieftin la făină", înseamnă a "strecura ţânţarul, dar a înghiţi cămila!" – Mat. 23:24*, NW*.

De fapt, iubirea aproapelui fără cunoştinţă adecvată, poate face mai mult rău decât bine. Unora le place să-şi arate dragostea faţă de un semen bolnav, prin prescrierea de remedii, dar dacă ei nu ştiu toate faptele, sfaturile lor pot face mai mult rău decât bine. Astfel de lucru ne face să-i amintim pe britanicii care i-au trimis regelui lor mii de medicamente şi reţete, când acesta era foarte bolnav.

Existenţa universului, precum şi cea a omului, susţin existenţa Creatorului. Din moment ce există un Creator inteligent, El trebuie să fi creat pământul pentru un scop anume. Rezultă, aşadar, că ar fi culmea nebuniei ca noi să continuăm să ne direcţionăm afacerile sau să încercăm să ajutăm un semen, fără a lua în considerare care este scopul existenţei sale şi a noastre. Creatorul a dat animalelor inferioare un ghid infailibil în instinct şi a furnizat, de asemenea, toate nevoile noastre materiale. Nu este, oare, rezonabil să ne aşteptăm ca el să ne fi furnizat, de asemenea, nevoile noastre spirituale, să ne fi dat, de asemenea, un ghid infailibil, informându-ne despre ceea ce este drept şi ceea ce este greşit, de ce suntem aici, care va fi destinul nostru? Rezultatul de a lua Biblia ca ghid infailibil furnizat de Creator pentru om, demonstrează că acesta este într-adevăr scopul Său. Ea arată, printre altele, caracterul inadecvat doar al iubirii de aproape.

De exemplu, Eva, oferindu-i lui Adam din fructul interzis, fără îndoială a simţit că arăta iubire faţă de aproape, din moment ce ea a crezut minciuna şarpelui că o va face la fel de înţeleaptă ca Dumnezeu şi că nu va muri. Dar, scoţându-L pe Dumnezeu din imagine, dragostea ei de aproape a cauzat distrugerea lui Adam. Şi,

Cuprins

după cum este menţionat în Proverbele 1:10-14, cei răi pot căuta să atragă un altul care să li se alăture în planurile lor de câştig rapid necinstit, dar la ce este bun un astfel de gest de generozitate, atunci când se bazează pe o premisă nelegiuită?

Când Isus le-a spus discipolilor Săi ceea ce îl aşteaptă, "că trebuie să se ducă la Ierusalim şi să sufere multe lucruri din partea bătrânilor, a preoţilor principali şi a scribilor, să fie omorât … Petru l-a luat deoparte şi a început să-l mustre, zicând: 'Fii bun cu tine însuţi, Doamne! Nu vei avea deloc soarta aceasta'. Dar, întorcându-se cu spatele, el i-a zis lui Petru: 'Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine, fiindcă n-ai gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor'." – Mat. 16:21-23, *NW*.

Da, fără îndoială Petru îşi iubea Domnul şi încerca să-I arate dragoste de aproape, dar când a ignorat voinţa lui Iehova, Petru a devenit un instrument al Diavolului, în ciuda tuturor bunelor sale intenţii. Mulţi psihologi, astăzi, sunt, de asemenea, instrumente ale Diavolului şi pentru acelaşi motiv. Unii merg chiar atât de departe încât spun că toate necazurile omenirii pot fi din cauza conştiinţei, simţului moral şi că este de datoria psihologilor de a şterge robia omului la sensul moral, că tot ce contează este sănătatea mentală şi fizică şi ei dau ca exemplu animalele inferioare, pentru dovada poziţiei lor. Desigur, astfel de expresii de dragoste de aproape dovedesc că, numai ea, nu este suficientă.

Şi, nu numai că dragostea de aproape nu este suficientă atunci când ignoră principiile drepte ale lui Dumnezeu, ci ea lipseşte, de asemenea, în cazul în care ignoră scopurile lui Dumnezeu şi timpul Lui, pentru că El are "un sezon, şi un timp pentru fiecare problemă de sub cer." Acest timp arată, în conformitate cu asemenea profeţii, cum sunt cele găsite în Matei 24, că trăim la sfârşitul acestui sistem vechi, în zile comparabile cu cele în care au trăit Noe şi Lot. – Ecl. 3:1, *RS*.

Cât de neprevăzător ar fi fost pentru Noe să ignore instrucţiunile lui Dumnezeu şi să caute să ajute pentru a scuti opresiunile din zilele lui, printr-un plan personal! Sau ca Lot să fi încercat să reformeze Sodoma şi Gomora, după ce îngerii i-au spus să fugă! Aşa că astăzi, singurul tip de iubire de aproape care contează, este acela care se bazează pe gândurile lui Dumnezeu şi nu pe gândurile omului. Acest tip de iubire de aproape va spune oamenilor: "Căutaţi-l pe Iehova, … căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate aşa veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova." –Ţef. 2:3, *AS*.

Vegheaţi, deci, cu atenţie cum umblaţi: nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele. De aceea, nu mai fiţi iraţionali, ci înţelegeţi care este voinţa lui Iehova. – Efes. 5:15-17, NW.

Cuprins

"BIBLIA este o Carte Catolică." "Nu … Biblia Nu Este Unicul Nostru Ghid." "Biserica a Fost Prima, Apoi a Urmat Biblia." Cele de mai sus sunt titlurile tipice ale reclamelor care au apărut în ziarele şi revistele din Statele Unite, pe parcursul anului 1954, puse în ele de către Cavalerii Biroului de Informaţii Religioase Columb.

Printre altele, aceste reclame susţin: "Catolicii au o dragoste adevărată şi respect pentru Biblie. Nu ar putea fi altfel, pentru că Biserica Catolică este Mama Bibliei." „Între perioada Răstignirii şi momentul în care Scripturile au fost adunate într-o singură Carte, milioane de oameni au primit şi acceptat învăţăturile lui Isus Cristos. . . şi au murit fără să vadă vreodată Biblia completă." „Aceasta a fost acum 1400 de ani, înainte ca tiparul să fi fost inventat şi ca distribuirea Scripturii către mase să devină posibilă. Dacă Cristos ar fi intenţionat ca Biblia să fie singurul ghid pentru învăţătura Lui, ar fi permis oare El această întârziere – permiţând ca milioane de oameni să moară în ignoranţă faţă de Cuvântul tipărit?"

Este biserica catolică „Mama Bibliei”? Şi ce putem spune despre faptul că creştinii nu au văzut o Biblie completă înainte de sfârşitul secolului al patrulea? Şi despre faptul că nici o distribuire în masă a Bibliei nu a fost posibilă, până când Guttenberg nu a inventat tiparul? Să judecăm cu calm şi cu seriozitate asupra acestui subiect controversat, în lumina Bibliei şi a faptelor istoriei.

Biserica catolică pretinde a fi „Mama” Bibliei datorită Consiliului său din Cartagina, 397, la care a stabilit canonul Bibliei în ceea ce o privea. În acest canon ea a listat nu doar cele şaizeci şi şase de cărţi acceptate în general, dar şi şapte cărţi Apocrife pre-creştine; aceste cărţi „ascunse” au fost respinse de Marele Sinedriu din Ierusalim. În ceea ce priveşte meritul acestor scrieri apocrife, Ieronim, traducător al latinei *Vulgata* folosită de biserica romano-catolică timp de multe secole, spune: „Toate cărţile apocrife ar trebui evitate; ... ele nu sunt cărţi ale autorilor al căror nume poate fi distins, ... ele conţin multe greşeli, ... este o sarcină care necesită mare prudenţă de a găsi aur în mijlocul noroiului.”

Cuprins

Se face afirmaţia că Isus şi apostolii Săi au folosit versiunea *Septuaginta* a Scripturilor Ebraice şi că aceasta conţinea aceste cărţi apocrife. Cu toate acestea, *Septuaginta* n-a conţinut dintotdeauna aceste cărţi, deoarece acestea nu fuseseră nici măcar scrise în timpul în care *Septuaginta* a început să fie tradusă, în 208 î.C. Aşadar, rămâne deschisă întrebarea dacă copiile *Septuagintei* pe care Isus şi apostolii Săi le-au folosit au conţinut aceste cărţi sau nu. Un lucru este sigur, totuşi, şi anume, nici o referinţă sau citat din Apocrife, nu sunt găsite în Scripturile Greceşti Creştine. Biblia, aşadar, căreia biserica romano-catolică spune că „i-a dat naştere", cu siguranţă nu a fost în întregime Cuvântul lui Dumnezeu.

Şi asta nu e tot. Conform erudiţilor moderni care studiază Biblia, cum ar fi *Goodspeed,* colectarea scrisorilor lui Pavel a început înainte de anul 100 A.D şi după câteva decade cele patru Evanghelii circulau ca un grup. Şase dintre cele zece cataloage antice, datând cu mult înainte de 397 A.D., listează acelaşi canon pe care îl avem şi noi astăzi, şi la începutul secolului al treilea sau cu aproximativ 175 de ani înainte de 397 A.D., Origen a dat acelaşi canon în *Hexapla* sa (şase versiuni de Biblie în una). Deci, având în vedere faptul că exista înţelegere generală în ceea ce priveşte constituirea canonului Bibliei, cu mult înaintea anului 397 A.D., şi având în vedere că biserica catolică a mai adăugat şapte cărţi apocrife, este clar că ea nu poate să pretindă că este „Mama" Bibliei.

BIBLIA COMPLETĂ?

A spune că milioane care au murit în timpul primelor patru secole, care L-au acceptat pe Cristos Isus fără să vadă vreodată o Biblie „completă", înseamnă a te folosi de argumente făţarnice şi necinstite. Din vremea lui Moise înainte canonul Bibliei a continuat să crească, până când Ioan şi-a scris Evanghelia şi scrisorile, în jurul anului 98 A.D. Indiferent de ce fusese produs sub inspiraţie până la un moment dat, era tot ce era nevoie pentru aprobarea lui Dumnezeu şi constituia Cuvântul complet al lui Dumnezeu, până la acea vreme. Prin urmare, rezultă că Biblia a fost înaintea bisericii, deoarece atunci când Isus, capul şi primul din biserica adevărată, a venit pe pământ, Biblia, Scripturile Ebraice, existau deja.

Deşi El Însuşi era Fiul lui Dumnezeu, Isus a apelat încontinuu la autoritatea Bibliei, spunând în mod repetat, „Este scris." El şi-a cenzurat oponenţii pentru că ei nu ştiau „nici Scripturile nici puterea lui Dumnezeu." Ei aveau acces la Cuvântul lui Dumnezeu. Şi Pavel i-a lăudat pe Bereeni că cercetau în Scripturile Ebraice pentru ceea ce el, un apostol, le spusese. – Mat. 21:13; 22:29; Faptele 17:11, *NW*.

La fel Pavel i-a spus lui Timotei – nu referitor la „Biblia completă" a anului 100 – ci referitor la Scripturile Ebraice: „Din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare prin credinţa în Cristos Isus. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." Observaţi cum Cuvântul lui Dumnezeu era în stare să echipeze complet creştinul pentru orice lucrare bună, cu

Cuprins

mult înainte să devină „completă” în sensul catolic al termenului. – 2 Tim. 3:15-17, *NW.*

NICIO BIBLIE „TIPĂRITĂ”?

Anunţurile Cavalerilor lui Columb vorbesc de faptul că nu a existat o Biblie „tipărită” pentru mai mult de o mie de ani, ca şi cum ar fi contat dacă erau copii manuscrise sau tipărite. Cu toate acestea, primii creştini au fost mari editori ai Bibliei, deşi au trăit cu o mie de înainte de a se fi inventat tiparul. Ei au publicat şi au produs multiple copii pentru circulaţie. În timp ce religiile păgâne au dat o mare importanţă misterelor şi cărţile sfinte orientale erau dinadins ţinute departe de oamenii de rând, acest lucru nu a fost adevărat în ce priveşte creştinismul, care a devenit o credinţă publicată încă din primii cincizeci de ani de existenţă, nu numai epuizând sau folosind la maxim sulurile, ci fiind iniţiatori în utilizarea codexului, un manuscris sub forma unei cărţi cu pagini şi copertă. Se spune că primii creştini erau oameni care cumpărau şi citeau cărţi, precum şi oameni care traduceau şi publicau cărţi.

Totuşi, când creştinismul apostat a fuzionat cu religia păgână, cu filozofia lumească şi cu tradiţiile religioase pentru a forma Biserica Catolică, a avut loc o schimbare. În ceea ce priveşte aceasta, Goodspeed spune: „În evul mediu publicarea ca şi afacere practic a dispărut. Copierea manuscriselor încă se mai practica în oarecare măsură în scriptoriumurile (camere pentru copierea manuscriselor) unor mânăstiri şi palate, dar în general doar o singură copie era făcută, şi se pare că vechea producţie en-gros nu mai exista; copiile nu se făceau după dictare, cum erau făcute în vechile fabrici de cărţi.’’ —*Christianity Goes to Press.*

Da, copierea acreditată călugărilor căreia i se făcea multă reclamă nu era pentru folosul oamenilor de rând, ci pentru cei bogaţi şi pentru cler. Aceştia făceau copii bogat ornamentate şi nu se grăbeau cu copierea, luându-le de multe ori şi doi ani pentru a finaliza o copie pe care ar fi putut-o termina într-o lună dacă ar fi lucrat la ea constant. Unii produceau o singură copie pe durata întregii lor vieţi. În paranteză fie spus, atât de puţin interesaţi erau călugării în distribuirea Bibliei, încât au văzut invenţia tiparului ca pe o ameninţare la monopolul lor asupra copierii Bibliei!

Cu toate acestea, cel mai blamabil lucru este acela că totul se făcea în limba latină şi nu în limba oamenilor de rând. Wycliffe şi asociaţii săi au produs o Biblie în engleză către sfârşitul secolului al paisprezecelea şi aceasta a fost singura Biblie în engleză la care au avut acces oamenii de rând timp de 150 de ani. Adepţii săi au făcut pentru oamenii de rând şi în limba lor cât de multe au putut. Deci, publicarea Bibliei nu a trebuit să aştepte inventarea tiparului, oamenii de rând începând să aibă acces la copii manuscrise.

Şi departe de a ajuta în această lucrare, autoproclamata „Mamă’’ a Bibliei a făcut tot ce a putut să o împiedice, distrugând toate copiile pe care punea mâna şi întemniţându-i şi arzându-i pe rug pe traducătorii, copiatorii şi cititorii Bibliei, această distrugere continuând chiar până în secolul al douăzecilea.

Cuprins

De asemenea, anunţurile Cavalerilor lui Columb atribuie păstrarea Bibliei Bisericii Catolice. Este omenirea de astăzi îndatorată ei pentru Biblie? Nu, nu este. În primul rând, două din cele mai valoroase manuscrise ale Bibliei au fost găsite în teritorii necatolice, Sinaiticul şi Alexandrinul. Aceasta nu poate pretinde că a păstrat aceste copii. Şi în al doilea rând, Bisericii Catolice nu îi poate fi atribuită păstrarea Bibliei mai mult decât poate fi atribuită păstrarea Scripturilor Ebraice evreilor necredincioşi din timpul lui Isus.

Marele autor al Bibliei a fost şi marele Păstrător al acesteia. Indiferent de care inamici ai săi au încercat să o distrugă, fie aceştia deişti, agnostici, atei, păgâni sau creştini declaraţi, Iehova Dumnezeu a avut grijă ca promisiunea lui să fie împlinită: „Iarba se usucă şi floarea cade, dar cuvântul rostit de Iehova rămâne pe veci.'' Da, Biblia NU este o carte catolică! Este cartea Lui Dumnezeu. —1 Pet. 1:24, 25, *NW*.

Cine seamănă cu zgârcenie va şi secera cu zgârcenie şi cine seamănă cu generozitate va şi secera cu generozitate. Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie. Voi sunteţi îmbogăţiţi în toate pentru orice manifestare de generozitate, iar prin eforturile noastre această generozitate face să-i fie aduse mulţumiri lui Dumnezeu. —2 Cor. 9:6, 7, 11. NW.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a 10-a –
Restaurarea modernă a adevăratei închinări (1919-1932)

La fel cum la Cincizecime, în timpurile vechi, a avut loc revărsarea spiritului sfânt asupra rămăşiţei iudee, pentru a reînvia lucrarea de mărturie ce fusese iniţiată de Martorul Principal al lui Iehova, Isus – pentru a se extinde pe scară mondială – tot aşa, în primăvara anului 1919, a existat o revărsare a spiritului sfânt al lui Iehova asupra rămăşiţei creştine, din punct de vedere organizatoric. Acesta i-a reînviat pentru o nouă şi extrem de organizată lucrare mondială de predicare a veştii bune a împărăţiei întemeiate. (Faptele 1:8; Mat. 24:14). La trei ani şi jumătate după Cincizecime, sau anul 36 A.D., pentru a mări numărul predicatorilor, spiritul sfânt a fost dat italianului Corneliu şi asociaţilor săi ne-iudei, pentru a adăuga şi neamuri la campania internaţională de predicare ce începea atunci. În paralel, din punct de vedere organizatoric, în anul 1922 a avut loc o revărsare a spiritului într-o măsură mai mare, înflăcărând mii de noi martori unşi (cunoscuţi atunci ca şi clasa „Rut" şi „Estera"), pentru a se alătura în campania de predicare sub metode de organizare avansate. Aşa cum reînvierea de

Cuprins

la Cincizecimea anului 33 A.D. a însemnat vorbirea în multe limbi, tot la fel după 1919, lucrarea de predicare continuă în mai mult de o sută de limbi.

Restatornicirea închinării adevărate a viului Dumnezeu în 1919 n-a însemnat strângerea laolaltă a miilor de iudei naturali „ortodocşi" în aşa-numita „Ţară sfântă" (Palestina) sub sloganul „Sionismului" (Ioan 4:21-23). Într-adevăr, studenţii serioşi ai Bibliei au ajuns să înţeleagă în anul 1932 că un asemenea eveniment îndelung aşteptat şi vestit peste tot nu era calea lui Iehova, ci era numai calea oamenilor egoişti, aţâţaţi la acţiune, în mod subtil, pentru câştigurile şi *scopurile creaturilor*. Prin publicarea Volumului al II-lea al cărţii *Justificare* din acel an, martorii lui Iehova au ajuns să vadă că o asfel de mişcare de „întoarcere în Palestina" era prin spiritul vechiului duşman al lui Iehova, Satan, care a înşelat întreg pământul locuit. Din punct de vedere scriptural, lăudătorii unşi ai lui Iehova, străjerii Săi „din *toate naţiunile*, neamurile, popoarele şi limbile" erau iudeii spirituali, adevăraţii israeliţi şi ei au fost cei restauratoriciţi în locul sfânt al favorii lui Iehova. Energizaţi şi îmbărbătaţi de spiritul *Său* revărsat de curând (Ioel 2:28; Isa. 52:7,8; 60:1-3), ei s-au adunat din toată inima, în mod dezinteresat şi în deplină armonie în jurul Regelui Său, „Semnalul" invizibil şi permanent pus de însuşi Iehova pe muntele Sion ceresc, pentru a domni în mod irezistibil în mijlocul vrăjmaşilor săi de pe întreg pământul. (Isa. 11:10, *AT;* Ps. 2:1-12; 1Cor. 15:24-28). Dobândirea înţelegerii corecte de către aceşti închinători adevăraţi uniţi, în ciuda progresului mişcării lumeşti Sioniste, s-a datorat adevăratei restatorniciri a Israelului Său spiritual, făcută de Dumnezeu, care a început în 1919.

Anii 1919-1922 s-au dovedit a fi anii unei noi rezidiri organizatorice pentru rămăşiţa unsă a lui Iehova. Societatea Watch Tower a hotărât pentru prima dată să se ocupe de tipărirea tuturor publicaţiilor, chiar şi de tipărirea cărţilor legate de studiu al Bibliei. Spaţiul fabricii se afla pe Myrtle Avenue, Brooklyn, New York şi pentru asemenea operaţiuni independente s-a instalat un echipament considerabil de tipărire. La Betel au fost aduşi voluntari suplimentari, însumând un total de 107 lucrători cu timp integral, care să preia producerea de publicaţii mai bune şi mai ieftine. *Turnul de veghere* din 1 februarie 1920 a fost primul număr al acestei reviste tipărit de propria presă a Societăţii. În 1920 s-au folosit treizeci şi opt vagoane de hârtie pentru producerea a patru milioane exemplare din noua revistă, *Epoca de aur*, fără să mai socotim ce s-a mai tipărit în anul acela. Campania cu noua carte *Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată*! a continuat în mod viguros în acest timp, necesitând tipărirea şi distribuirea de cantităţi considerabile de astfel de exemplare. În lumea întreagă au fost conduse lecturi publice cu acelaşi subiect însoţite de multă publicitate. De fapt campania a fost atât de impresionantă, încât până în această zi, chiar titlul este încă un proverb printre mulţi oameni din America şi Europa.

În noiembrie 1921 a fost anunţată apariţia primei cărţi dintr-o nouă serie de cărţi legate, scrisă de Judecătorul J. F. Rutherford, intitulată *Harfa lui Dumnezeu*. Această carte, produsă mai întâi afară şi mai târziu în imprimeria din Brooklyn a Societăţii, a fost bine primită de public şi peste ani s-a bucurat de o distribuire considerabilă în milioane de exemplare. Alte cărţi din această serie au fost:

Cuprins

Eliberare, apărută în 1926, *Creaţiune*, în 1927, *Împăcare şi guvernare* în 1928. *Cartea anuală* din 1927 a fost prima din seria *Cărţii anuale* care continuă până acum. Aceste noi operaţiuni de tipărire, tot mai extinse, necesitau spaţii din ce în ce mai mari, mai întâi, în 1922 imprimeria Societăţii Watch Tower fiind mutată într-o clădire cu şase etaje de pe strada Concord nr. 18, Brooklyn, New York, iar apoi în 1927, imprimeria Societăţii a fost mutată în actuala ei clădire modernă cu opt etaje de pe Adams Street 117. În timpul acesta, casa Betel a fost şi ea reconstruită şi extinsă.

Cenzura presei asupra literaturii Watch Tower a fost mutată în Canada la 1 ianuarie 1920. Aceasta a permis studenţilor Bibliei din Canada să înceapă o campanie energică de vestire a Împărăţiei. Curând după aceea, când, în cele din urmă, guvernul Statelor Unite şi-a retras acuzaţia împotriva lui Rutherford şi a celor şapte asociaţi ai săi, scoţându-i astfel de sub acuzaţie pe 5 mai 1920, preşedintele Societăţii a avut posibilitatea să viziteze Europa pentru a reorganiza cu vigoare mărturia din acea parte a viei lui Iehova. S-au ţinut mari congrese în Londra, Glasgow şi alte centre britanice. Şi acolo şi la congresele ţinute mai târziu în America au fost date argumente scripturale pentru a arăta că în anul 1918 se încheiase o lucrare preliminară. Acum poporul lui Iehova trebuia să înceapă o nouă lucrare, într-o campanie de proporţii mai mari. Întrucât timpurile naţiunilor se sfârşiseră în anul 1914 şi Împărăţia cerească fusese întemeiată atunci, acum era mai urgent ca oricând să se propovăduiască „această evanghelie a împărăţiei”. Atunci a fost arătat că este „de lucru pntru toţi” şi „lucrarea ce ne stă înainte” a fost făcută clar.

În înaintarea noii lucrări de mărturie şi a construirii unei organizaţii mai centralizate, necesară să unească pe martori într-o forţă solidă activă, s-a întâmpinat rezistenţă din partea „bătrânilor aleşi”, care doreau să stea pe loc, din grupele locale ale poporului lui Iehova. Mulţi dintre aceştia insistau asupra vieţii din trecut – din timpul pastorului Russell, despre care ei susţineau că ar fi singurul canal de luminare scripturală şi pe care l-au numit „servul” din Matei 24:45. *Turnul de veghere* din 1 aprilie 1920 (pag. 100) şi studiile ulterioare au arătat clar cum, chiar şi fratele Russell arătase în 1884 şi ulterior, că Societatea Watch Tower era instrumentul sau canalul folosit de Iehova pentru a-şi învăţa poporul de pe pământ. Acum că fusese fulgerată de la templul ceresc al lui Iehova multă lumină spirituală nouă, aceşti „bătrâni aleşi” n-ar fi trebuit să rămână pe loc sau să împiedice grupele locale să se ataşeze lucrării de mărturie ce lua avânt. S-a argumentat corect că Societatea a fost editorul în timpul fratelui Russell şi va continua să fie editorul folosit acum de Iehova. A fost dat avertismentul să nu se accepte interpretări particulare şi să nu fie urmaţi orbeşte, în întuneric, aşa-zişii conducători. Mai degrabă, toţi ar trebui să ţină pasul cu Societatea iniţială, folosită aşa de extraordinar în trecut. Trebuie să evităm să fim plăcuţi oamenilor. Totuşi, în timpul acesta, Societatea nu şi-a extins deplina sa jurisdicţie asupra afacerilor de conducere ale grupelor locale, din poziţia sa dreaptă de instrument al lui Iehova.

Cuprins

Începutul conducerii teocratice a avut loc în realitate în toamna anului 1919, odată cu lansarea lucrării „Epoca de Aur”, revistă nouă ce a apărut în octombrie 1919.

„Lucrarea Epoca de aur este o lucrare din casă în casă cu mesajul împărăţiei, care proclamă ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru şi mângâie pe cei care plâng. În plus, la fiecare casă urmează să fie lăsat câte un exemplar din *Epoca de aur*, cu sau fără o contribuţie. … Lucrătorii îşi vor procura exemplarele de la Director”.

Grupelor care doreau să participe în noul serviciu de teren ce începea acum cu campania *Epoca de aur*, li s-a cerut să se înregistreze ca o organizaţie ce servea alături de Societate. După ce primea o astfel de cerere, Societatea numea în mod teocratic pe unul din membrii grupei pentru a servi ca numitul Societăţii, cunoscut cu numele de „director”, fără să fie ales anual de grupă. Pentru prima dată, acum începea să fie luată autoritatea grupelor controlate în mod democratic de sub conducerea „bătrânilor aleşi”, pentru a rămâne direct sub supravegherea Societăţii. În felul acesta, începea o conducere parţial teocratică a Societăţii în serviciul pe teren al grupei, care funcţiona alături de grupul „bătrânilor aleşi” ce continuau să controleze studiile şi lecturile adunărilor într-un mod democratic.

În 1921, Societatea a început să descurajeze ideea că unii „bătrâni aleşi” locali înaintaseră până acolo încât ei alcătuiau un „comitet de conducere” local care putea urmări căi democratice independente, separat de organizaţia principală. S-au făcut eforturi pentru a defini mai clar relaţia bătrânilor locali cu organizaţia. Mai mult decât atât, s-a făcut un apel pentru unitatea şi uniformitatea poporului lui Iehova din lumea întreagă, în îndeplinirea lucrării de predicare. Asociaţii din Marea Britanie au fost sfătuiţi să facă lucrarea în acelaşi fel cum se dezvolta în America. În 1920 a început o înăsprire în responsabilitatea predicării, fiecăruia din grupă care participa în lucrarea de mărturie cerându-se să trimită un raport săptămânal. Înainte de 1918, numai pionierilor li se cerea să-şi raporteze activităţile de serviciu. În activitatea lor pe teren, grupelor li se dădeau acum teritorii stabilite. Într-adevăr, grupele erau „înjugate” în serviciu. În primul an când s-a făcut un astfel de raport, 1920, erau 8.052 „lucrători” şi 350 pionieri. Din mai bine de 1200 grupe înregistrate, în 1922, 980 au raportat că erau complet reorganizate pentru a se angaja în serviciul pe teren cu 8.270 „lucrători”. Începând cu anul 1923 au fost puse deoparte mai multe duminici pentru „mărturia mondială”, pentru a încuraja eforturile unite din lumea întreagă în susţinerea adunărilor publice simultane, folosind titlul „Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată” şi pentru participarea unită în anunţarea acestor lecturi.

Începând cu 1 mai 1923, prima zi de marţi din fiecare lună era pusă deoparte ca o „zi de serviciu”, în care toţi vestitorii grupei trebuiau să-şi petreacă câteva ore „vânzând cărţi” sub îndrumarea „directorului de serviciu”. Din acel timp înainte, adunările de rugăciune ale grupei urmau să-şi consacre jumătate din întâlnirea săptămânală de miercuri seara mărturiei legate de lucrarea de serviciu. În paranteză fie spus, numirea de „director de serviciu” a fost schimbată în 1936 în „serv de grupă” şi apoi, în 1953, în „serv de congregaţie”. Astfel, apariţia în anul 1919 a conducerii teocratice centralizate, parţiale a poporului lui Iehova a început

Cuprins

să aducă roade la timp, pentru a pune pe picioare numărul de vestitori din lumea întreagă, care să declare cu zel judecăţile scrise ale lui Iehova. Instrucţiunile de serviciu intitulate „Buletin" au apărut lunar după luna octombrie 1922, încurajându-i pe toţi ca „războinici viteji" pentru a reţine mărturiile pregătite de Societate, numite mai întîi „dezbateri", când ofereau literatura Bibliei. (În octombrie 1935, acest instrument lunar de serviciu a fost numit „Conducător" şi în cele din urmă, în iulie 1936, i-a fost dat titlul său prezent de „Informator"). Aceste instrumente de organizare au făcut mult pentru a produce o campanie mondială armonioasă şi pentru a furniza o conducere teocratică centralizată.

Treptat, de-a lungul unei perioade de douăzeci şi unu de ani, din 1919, martorii au fost educaţi şi instruiţi să accepte un sistem teocratic de organizare. De-a lungul timpului, anumiţi „bătrâni aleşi" s-au manifestat ca potrivnici faţă de această conducere furnizată în mod divin. Ei au eşuat să vadă că spiritul sfânt sau forţa activă a lui Iehova lucra din punct de vedere organizatoric pentru a determina o transformare guvernamentală care să conducă la o organizaţie teocratică sau la o societate a Lumii Noi condusă de Dumnezeu. În aproape fiecare raport anual după 1922 a fost menţionat subiectul „organizaţie", făcându-i conştienţi de acest lucru pe vestitorii Împărăţiei. De asemenea, ei au fost făcuţi să vadă că Satan are o puternică organizaţie potrivnică. Numerele *Turnului de veghere* din 15 august şi 1 septembrie 1932 au publicat o serie de două articole numite „Organizaţia lui Iehova", în care s-a dovedit că serviciul de „bătrân" şi „diacon" ales prin votul grupei nu există din punct de vedere scriptural. Mai degrabă, toţi cei maturi în ochii lui Dumnezeu, din punct de vedere spiritual, sunt bătrâni, pot acţiona şi vor acţiona ca supraveghetori (*episkopoi*) şi servi (*diakonoi*). Adunările din lumea întreagă, treze din punct de vedere spiritual, au trimis la sediul Societăţii rezoluţii prin care desfiinţau aceste „funcţii" din minţile lor. Imediat ei şi-au exprimat încrederea în *conducătorul de serviciu* numit de Societate şi au ales prin vot un preşedinte al grupei, un comitet de serviciu alcătuit din mai puţin de zece persoane care să înlocuiască pe „bătrânii aleşi" şi care să-l ajute pe conducătorul local de serviciu al Societăţii. Mulţi dintre foştii „bătrâni aleşi" care refuzaseră să participe la expansiunea serviciului pe teren (în loc să-şi limiteze activităţile numai la predicarea pe plan local) au părăsit rândurile martorilor în acest timp.

(Va urma)

Turnul de veghere 1920, p. 200; *W* 1946, p. 235.

„*Împărăţia este aproape*", p. 312.

Zorile Mileniului, Vol. 3 (1891), pp, 243-300, comparaţi cu *W* 1910, pp. 329, 330 (Imagine); *W* 1921, pp. 9-15; *Justificare*, Cartea 2, pp. 266-271, 347, 348; *W* 1949, pp. 243-253.

W 1920, p. 371; *W* 1921, p. 371.

W 1920, p. 127.

W 1921, p. 351.

W 1922, p. 98; *Cartea anuală* din 1928, p. 42; *Mesager*, 12 august, 1946, p. 15.

Cartea anuală din 1928, pp. 25-28, 37-44.

W 1920, p. 36.

W 1920, p. 162.

Cuprins

W 1920, pp. 242, 3017-311.
W 1920, pp. 195-200.
W 1909, p. 293; *W* 1923, p. 72.
W 1920, pp. 99-103.
W 1920, p. 5.
W 1920, p. 104.
Cui i-am încredinţat lucrarea (1919, pamflet al Societăţii Turnul de Veghere), p. 1.
W 1921, pp. 265, 343.
W 1921, p. 343.
W 1920, p. 372.
W 1922, p. 389.
W 1923, pp. 24, 50.
W 1923, pp. 104, 105.
Informator, iulie, 1936.
Informator, mai, 1953.
W 1922, p. 389; *W* 1923, p. 371.
W 1932, p. 266; *Buletin*, noiembrie, 1932.

NU SE PUTEA ÎNTÂMPLA DECÂT ÎN JAPONIA

De către misionarii Turnului de Veghere din Japonia

UN GRUP de oameni care se întorceau acasă de la congres s-au oprit pentru o noapte liniştită, după o călătorie de la Sendai până la Tokyo. Fusese o adunare încântătoare şi toată lumea radia de fericire. Atât de mult astfel încât colegii pasageri s-au interesat de ce şi pentru care motiv, iar unul dintre aceştia, cu zece minute până la miezul nopţii, în ultima zi a campaniei de abonamente pentru *Turnul de veghere*, s-a abonat pentru *Turnul de veghere* japonez.

Apoi s-a întâmplat! Adunătura somnoroasă a fost trezită de către intrarea bruscă a vreo douăzeci de ţărănoi neîngrijiţi, fiecare având încărcat în spatele lui sau ei un pachet la fel de mare ca un om. Încărcăturile au fost aruncate de-a lungul pasajului, dezlegate şi împărţite în mai multe pachete mai mici. Coletele mascate colorat au fost puse de-a lungul suportului pentru bagaje, scaunelor, oriunde exista un colţ liber. Saci mai mari de hârtie au fost îndesaţi cu greu sub scaune, între scaune, până când de-abia avea loc cineva să-şi pună picioarele. Negustorii pieţei "negre" de orez, creaturi necivilizate ale lumii interlope din Japonia, au ales vagonul nostru, dintre toate vagoanele, pentru plimbarea lor de noapte la Tokyo!

Un fior trece prin grupul nostru. Aceşti bărbaţi şi femei ciudaţi încep să-şi scoată cuţitele! În timp ce ne uităm prin duhoarea nebuloasă de la fumul lor de tutun, observăm că fiecare dintre ei deţine un cuţit, înfăşurat într-o batistă ca să-l ascundă, dar cu vârful în mod clar proeminent. Vom fi cu toţii taiaţi cu cuţitul? Ne apropiem de o staţie. Negustorii pieţei negre, cu mâinile tremurânde, sar rapid în picioare şi trag în jos toate jaluzelele, ferind interiorul de exterior. În timp ce trenul se clatină într-un punct mort, bădăranii fixează la fiecare extremitate a

Cuprins

transportului plăci grele peste uşi. Paznicul lor strigă, "Poliţia! Inspecţie!" şi infernul se dezlănţuie.

Un jandarm voinic apare la una dintre uşi. Îi ia o jumătate de minut pentru a sparge geamul, dar este totuşi prea gras pentru a intra cu forţa. În cele din urmă, un bărbat în civil intră cu forţa şi sparge uşa. Secunde preţioase au fost pierdute! Dar atenţia noastră se concentrează asupra negustorilor pieţei negre. Cuţitele zboară în toate direcţiile, şi la fel şi orezul! Torente de orez! Orez la stânga noastră, orez la dreapta noastră, orez ce se mişcă în pantofii noştri. În timp ce ne căţărăm până la locurile noastre, podeaua devine acoperită centimetri adâncime cu o mare de orez alb sclipitor. Până în momentul în care o forţă de poliţie furioasă reuşeşte să ajungă doar un singur pachet mare rămâne intact pentru a urma să fie confiscat. Nu are rost să se facă arestări. Nu au cum să dovedească cine a pus orezul acolo. Poliţia ia cu lopata ce poate printr-o fereastră şi pune pe platformă, dar marea de orez rămâne atunci când fluierul trenului porneşte, semnalizând ieşirea poliţiei printr-un praf de ceaţă de orez.

Apoi, o activitate mai febrilă! Negustorii pieţei negre mişună sub scaune şi în jurul lor. Noi saci de hârtie, funii şi lopeţi improvizate sunt făcute, iar în zece minute podeaua este la fel de curată ca la început. Coletele camuflate sunt recuperate din suportul de bagaje, pachete mari de orez sunt făcute din nou. În timp ce ajungem în suburbia Tokyo, armata negustorilor pieţei negre se clatină sub încărcătura lor, acoperiţi cu un zâmbet de victorie, şi fac o plecăciune: "Am fost o pacoste înfricoşătoare", pentru ceilalţi pasageri. Noi răspundem: "Nu face nimic!" O noapte de divertisment captivant şi totul gratis!

CANALUL CREŞTIN DE COMUNICARE

„Aceasta s-a întâmplat pentru ca guvernărilor şi autorităţilor din locurile cereşti să li se facă acum cunoscută, prin adunare, înţelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu.’ ’ – Efes. 3:10, NW

ADEVĂRATUL Creştinism, ca o religie revelată, se bazează în totalitate pe toate revelaţiile progresive ale declaraţiilor sacre ale lui Iehova, comunicate pe pământ din timpul lui Adam până la apostolul Ioan. În plus, vedem cum Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi creştini de la Cincizecime, anul 33 A.D., un canal demn de încredere de orientare pentru înţelegerea acestor uimitoare revelaţii ale voinţei şi scopurilor Sale. De la umbrele profetice până la realităţile actuale observăm că acest canal furnizat de către Dumnezeu pentru creştini reprezintă

Cuprins

adunarea colectivă a celor unşi care servesc ca o organizaţie asemenea unui profet, sub conducerea capului de comunicare, Isus Cristos. —Efes. 5:23.

[2] După vremea lui Avraam, linia de comunicare a lui Iehova a fost în contact cu Isaac, Iacov şi Iosif ca şi canale pământeşti ale lui Dumnezeu. Apoi cea mai prolifică perioadă de comunicare divină existentă vreodată pană atunci a fost evidentă în serviciul marelui profet Moise. Timp de patruzeci de ani între Iehova şi Moise a existat un flux aproape constant de comunicare, care i-au permis să fie inspirat să organizeze adunarea lui Israel în mod teocratic, într-o naţiune a lui Iehova, şi să o conducă în Ţara Promisă pentru a se stabili acolo. Guvernul creat de Dumnezeu, inaugurat la Muntele Sinai, era un guvern drept al legii. Nu era un guvern de conducători personali umani. Un sanctuar pământesc a fost construit, care asigura un canal limitat de comunicare judiciară cu Dumnezeu. Marele preot numit de Dumnezeu era principalul slujitor judiciar al statului. Acestuia i-au fost date Urim şi Tumim în legătură cu poziţia sa înaltă, pentru a obţine un răspuns afirmativ sau negativ la problemele legale grave naţionale, care cereau decizii de la cea mai înaltă autoritate judiciară a guvernului, Regele ei suveran, Iehova. – Gen. 26:24; 28:13, 14; 41:39; Ex. 3:2-22; 28:30; Gal. 3:19.

[3] În timp ce mecanismul legământului legii păstra guvernul funcţional împreună cu limitata comunicare judiciară descrisă mai sus, totuşi, din când în când, devenea necesar ca Iehova să transmită comunicări speciale conducătorilor numiţi teocratic ai naţiunii şi, de asemenea, să dea sfaturi spirituale poporului. Această cale de comunicare suplimentară a fost menţinută de Iehova prin bărbaţi şi femei special aleşi, începând cu Moise şi mai târziu incluzând alţii aflaţi în diferite locuri ale Ţării Promise. Aceştia erau ridicaţi pentru un serviciu de comunicare atunci când se ivea nevoia. Ori de câte ori poporul, ca întreg, îşi pierdea credinţa în Iehova, devenind contaminaţi cu gândirea religioasă a păgânilor şi în consecinţă fiind subjugaţi de vecinii lor neteocratici, Dumnezeu ridica slujitori speciali ai credinţei, cunoscuţi ca „judecători''. El trimitea mesaje divine acestor „judecători'' prin intermediul îngerilor şi al sfântului spirit care îi inspira să acţioneze şi să dea un imbold naţiunii spre a se întoarce pe cărările dreptăţii. Unii dintre ei au devenit luptători care au condus forţele Israelului în alungarea victorioasă a păgânilor invadatori. Iosua, succesorul lui Moise, a fost unul dintre aceştia si aşa au fost şi alţii precum: Ghedeon, Debora, Barac, Samson şi Iefta, ca să numim doar câţiva. —Evrei 11:32

[4] Din vremea regelui Saul înainte, când naţiunea a dorit să aibă regi umani în fruntea administraţiei guvernamentale, Iehova a ridicat oameni devotaţi cunoscuţi ca „profeţi'' care serveau drept canale pământeşti de comunicare. Samuel a fost ultimul din linia de „judecători'' ai Israelului şi primul dintre lunga linie de „profeţi'' folosiţi de Iehova pentru mai mult de o mie de ani, pentru a da îndrumare, mustrare şi chemare la îndreptare, până la Ioan Botezătorul. Profeţii au devenit predicatori puternici în a transmite oamenilor mesajele divine primite de la Iehova. Fără compromis, aceştia stăteau ca martori ai lui Iehova de partea lui Dumnezeu, indiferent de problemele ce se iveau în vremurile lor. Ei erau pregătiţi

Cuprins

să înfrunte şuvoiul opiniei publice şi persecuţiile, decât să se compromită în devotamentul lor, ca profeţi ai lui Iehova. —Evrei 11:33-38.

[5] O mare parte din numărul mare de comunicări divine primite de către profeţi au fost înregistrate pentru noi în diferite cărţi ale Bibliei, unele dintre cărţi chiar purtând numele profeţilor care le-au scris. Toate aceste declaraţii divine ale originalităţii lui Dumnezeu sunt o bogată moştenire înregistrată. Revelaţiile lor au devenit parte din religia creştină adevărată până în zilele noastre. Profeţi remarcabili precum Ilie şi Elisei au avut discipoli asociaţi cu ei care au devenit cunoscuţi ca „fii ai profeţilor''. Aceşti asociaţi precum cei trei fii ai lui Noe, au devenit tovarăşi predicatori, alături de canalul-profet, pentru a forma un grup de profeţi sau o organizaţie profetică. Aceste ajutoare ale profetului îi permiteau acestuia să transmită într-o perioadă scurtă de timp mesajul primit de la Dumnezeu întregii naţiuni. Este interesant de notat că spiritul sfânt al lui Iehova acţiona şi asupra acestor „fii ai profeţilor''. —1 Regi 20:35; 2 Regi 2:3, 15.

[6] În cele din urmă apostazia şi necredincioşia Israelului au crescut până la punctul în care au respins în totalitate sfaturile milostive repetate şi avertizările divine ale lui Iehova, încât Iehova i-a permis regelui păgân Nabucodonosor al Babilonului să pună capăt dinastiei regilor Davidici şi să distrugă Ierusalimul. „Şi Iehova, Dumnezeul părinţilor lor, le-a trimis mesageri, cu însărcinarea să-i înştiinţeze, căci avea compasiune pentru poporul Său şi locaşul Său [templul de la Ierusalim]; dar ei şi-au bătut joc de mesagerii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele si au râs de profeţii Lui, până când mânia lui Iehova s-a ridicat împotriva poporului Său şi n-a mai existat remediu.'' Ce lung raport are adunarea apostată a Israelului despre cum şi-a închis complet urechile la canalul de comunicare ceresc al lui Iehova! – 2 Cron. 36:15, 16, *AS.*

MARELE PROFET

[7] La timpul potrivit al lui Dumnezeu locuitorii pământului au devenit favorizaţi cu cea mai directă linie de comunicare posibilă cu Dumnezeul cel Viu şi au supravieţuit. Oamenii nu se pot aştepta niciodată să îl vadă pe Dumnezeul care comunică, care este un foc mistuitor, şi să trăiască. Dar gândiţi-vă, timp de trei ani şi jumătate oamenii au putut să vadă şi să audă, public, a doua cea mai mare autoritate din univers, „Cuvântul'', cel mai înalt funcţionar sau purtător de cuvânt al lui Dumnezeu ! Acest lucru a însemnat că şi Cuvântul, care a avut acces personal la prezenţa Dumnezeului cel Viu şi care L-a auzit pe Iehova comunicând apele vii ale adevărului din propria gură, a fost trimis pe pământ pentru a deveni umilul om Isus. Cuvântul a devenit apoi carne, pentru a trăi printre oameni ca cel mai mare profet sau canal de comunicare al lui Iehova, pentru a transmite cuvinte nepreţuite de înţelepciune, în mod direct, oamenilor sinceri. —Ex. 33:20; Deut. 4:24; Ioan 1:14.

[8] Cu o mie cinci sute de ani mai devreme, pe muntele Horeb (Sinai), israeliţii, după ce au ascultat cuvintele maiestuoase ale lui Dumnezeu vorbite în mijlocul unui înfricoşător spectacol de flăcări, au cerut o schimbare a comunicării divine. Dumnezeu a spus atunci că ei au vorbit bine şi în consecinţă le-a promis că

Cuprins

le va trimite pe marele profet, acum Isus: „Ca răspuns la tot ce i-ai cerut lui Iehova, Dumnezeul tău, la Horeb, în ziua strângerii adunării, zicând: «Să nu mai aud glasul lui Iehova, Dumnezeul meu, şi să nu mai văd focul acesta mare, ca să nu mor!» Atunci Iehova mi-a zis: «Ce au spus au spus bine. Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un profet ca tine, voi pune cuvintele mele în gura lui şi el le va spune tot ce-i voi porunci. Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele mele, pe care le va spune el în numele meu, eu însumi îi voi cere socoteală.'' Petru le-a amintit evreilor din vremea lui de acest fapt grav. —Deut. 18:16-19; Faptele 3:23, *NW.*

9 În ceea ce priveşte superioritatea comunicării care a ajuns la martorii creştini ai lui Iehova, faţă de cea a înaintaşilor lor credincioşi, martorii evrei ai religiei adevărate, Pavel spune: „Dumnezeu, care demult le-a vorbit în multe rânduri şi în multe feluri strămoşilor noştri prin profeţi, la sfârşitul acestor zile ne-a vorbit printr-un Fiu, pe care l-a numit moştenitor al tuturor lucrurilor şi prin care a făcut lucrurile din univers. El este reflectarea gloriei sale şi reprezentarea exactă a fiinţei sale. El susţine toate lucrurile prin cuvântul puterii sale, iar după ce a făcut o purificare pentru păcatele noastre, s-a aşezat la dreapta Măreţiei, în înălţimi. Astfel, a devenit mai mare decât îngerii, pentru că a moştenit un nume mai minunat decât al lor.'' —Evrei 1:1-4, *NW.*

10 Isus, în existenţa Sa preumană, fiind marele însoţitor personal al lui Iehova, a fost capabil să reflecte personalitatea uimitoare a Dumnezeului cel viu, să reproducă cuvinte şi expresii la fel de original ca şi cum ar emana din gura lui Dumnezeu şi să expună în conversaţii, aici pe pământ, acelaşi tip exaltat de gândire, produs chiar de mintea Creatorului. Experienţa noastră astăzi este aceeaşi ca atunci când, fiind intimi cu un prieten important pentru mai mulţi ani, ajungem să îl cunoaştem foarte bine personal, încât putem repeta cuvinte şi fraze în aceeaşi manieră ca a sa şi putem transmite altora acelaşi fel de gândire a acestui personaj uimitor. Isus confirmă acest punct de vedere în răspunsul Său la cerinţa lui Filip: „Doamne, arată-ni-l pe Tatăl şi ne este de ajuns". Isus i-a zis: „De atâta timp sunt cu voi şi totuşi, Filip, n-ai ajuns să mă cunoşti? Cine m-a văzut pe mine l-a văzut şi pe Tatăl. Cum de spui: Arată-ni-l pe Tatăl?Nu crezi că eu sunt în unitate cu Tatăl şi că Tatăl este în unitate cu mine?" – Ioan 14:8-10; 1 Cor. 2:16*, NW.*

PREGĂTIREA ORGANIZAŢIEI PROFETICE

11 Precum profeţii Noe, Ilie, Elisei şi Ioan Botezătorul, Isus Profetul a adunat discipoli în jurul Său şi i-a antrenat să devină predicatori. Totuşi, spre deosebire de aceştia, El îi pregătea pe aceşti discipoli să devină un nucleu în jurul căruia să poată fi întemeiată o organizaţie profetică continuă, un canal de comunicare. În concluzia discursului Său de pregătire, Isus a menţionat că discipolii Săi vor fi recunoscuţi ca profeţi, aducând recompensa profetului celor ce vor să afle despre Isus Cristos, Regele noii lumi. Următorul fragment din scripturi dezvăluie linia comunicării trecând pe la indivizii ce alcătuiesc grupul profetic, apoi la Isus şi în final la Iehova Dumnezeu însuşi. „Cine vă primeşte pe voi mă primeşte şi pe mine şi cine mă primeşte pe mine îl primeşte şi pe cel care m-a trimis pe mine. Cine primeşte un profet pentru că este profet va obţine o răsplată

Cuprins

de profet şi cine primeşte un om drept pentru că este om drept va obţine o răsplată de om drept. Cine îi dă să bea unuia dintre aceşti micuţi fie şi numai un pahar de apă rece pentru că este discipol, adevărat vă spun că nu-şi va pierde nicidecum răsplata.'' De asemenea, Isus a spus: „Profetul nu este dispreţuit decât în patria şi în casa lui.'' Asta au experimentat şi urmaşii lui Isus ca membri ai organizaţiei Sale profetice creştine. —Mat. 10:40-42; 13:57, *NW*

[12] Aşa cum nici un individ din vremea lui Isus şi până astăzi nu a fost ales, în împlinirea profeţiilor biblice, tot aşa nici un singur individ nu a reprezentat profetul special al lui Dumnezeu din timpul lui Isus, Marele Profet. Din acest motiv Isus a făcut planuri ca o adunare de discipoli unşi să devină canalul colectiv de pe pământ care să facă de cunoscut comunicările lui Dumnezeu. Cu privire la funcţionarea acestui canal Isus a spus: „Adevărat vă spun că tot ce veţi lega pe pământ va fi deja legat în cer şi tot ce veţi dezlega pe pământ va fi deja dezlegat în cer.'' Reţineţi că lucrurile legate sau dezlegate aici pe pământ trebuiesc întâi legate sau dezlegate în cer, cu instrucţiuni comunicate grupului organizat de pe pământ. Această putere este organizaţională în scop şi nu se aplică unui singur om, cum pretinde Biserica Catolică, atunci când spune că această autoritate se regăseşte într-un singur om, Papa. —Mat. 18:18, *NW.*

ORGANIZAŢIA PROFETICĂ ESTE ÎNTEMEIATĂ

[13] În ziua Cincizecimii A.D. 33, primii 120 de membri ai adunării lui Cristos au fost unşi cu spiritul sfânt în mijlocul unui zgomot spectaculos din cer, asemănător unei rafale puternice de vânt, şi limbi de foc au devenit vizibile peste toţi cei adunaţi. În aceeaşi zi, Petru a identificat acest eveniment într-un discurs public, ca o împlinire a profeţiei lui Ioel, marcând acest grup ca o organizaţie împuternicită să profeţească. „Oamenii aceştia nu sunt beţi, cum credeţi voi, căci este ceasul al treilea din zi. Dimpotrivă, aceasta este ce s-a spus prin profetul Ioel: Şi în zilele din urmă, spune Dumnezeu, voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne, iar fiii şi fiicele voastre vor profeţi, tinerii voştri vor avea viziuni şi bătrânii voştri vor avea vise. Şi chiar şi peste sclavii mei şi peste sclavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea şi ei vor profeţi." Ce canal spiritual vitalizat a fost început în acea zi a anului 33 A.D. să îl reprezinte pe Iehova pe pământ ! —Faptele 2:15-18, *NW;* Ioel 2:28, 29.

[14] După predicarea în această primă zi a celor 120, în care au explicat multe dintre viziunile şi visele din profeţia biblică şi după ultimul discurs al lui Petru, trei mii au devenit asociaţi cu această nou organizată adunare creştină. Cu toţii au devenit predicatori. Au umplut Ierusalimul cu învăţăturile şi profeţiile lor. Această organizaţie asemenea unui canal a ajuns curând să aibă cinci mii de predicatori, cu toţii botezaţi cu spiritul sfânt. Apostolii şi bătrânii de la Ierusalim au devenit un corp de guvernare, prin care era lansată înţelegerea progresivă cu privire la profeţiile biblice ce se împlineau atunci. Deşi mulţi dintre ei fuseseră predicatori alături de Isus Cristos cu ani înainte, totuşi ei nu înţelegeau pe deplin toate

Cuprins

lucrurile. De exemplu, apostolii credeau că Isus venise să restaureze împărăţia literală a Israelului. Dar după Cincizecime au aflat progresiv detalii ale multelor secrete, cu privire la împărăţie, ca fiind cerească. —Faptele 1:6; 2:41; 4:4, 31.

[15] Ca alte exemple de înţelegere progresivă a fost Petru, din corpul de guvernare, cel care a explicat împlinirea lui Ioel 2:28,29, care a fost deja menţionată. Tot Petru a dezvăluit că Isus era Principalul Agent al vieţii şi că mântuirea era posibilă numai în numele Lui. (Faptele 3:15-4:12). Câteva zile mai târziu Petru şi Ioan au dezvăluit împreună cum creştinii trebuie să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. (Faptele 4:19). Un an mai târziu, Ştefan a dezvăluit prin inspiraţie că l-a văzut pe Isus ca pe „un Fiu al omului stând la dreapta lui Dumnezeu'', dând dovezi concrete că Isus s-a întors la poziţia Sa cerească de serviciu. Şi mai târziu, Filip, unul dintre bătrâni, l-a botezat pe eunucul etiopian, după ce i-a explicat însemnătatea profeţiei din Isaia 53:7,8. (Faptele 8:29-33). În anul 36 Petru a primit altă revelaţie din cer, cu privire la neamuri, că a venit timpul ca uşa să se deschidă pentru ei şi să devină membri unşi egali ai trupului sau adunării lui Cristos. —Faptele 10 şi 11

[16] Timp de câţiva ani, mulţi slujitori creştini au predicat că era necesar pentru creştinii dintre neamuri să fie circumcişi. Dar în final, în anul 49 A.D., la o adunare din Ierusalim a martorilor lui Iehova, câţiva bătrâni ai corpului de guvernare au arătat cu ajutorul argumentelor biblice şi a revelaţiei divine că cei dintre neamuri nu trebuie să fie circumcişi. Iacob, fratele vitreg de carne al lui Isus şi servul adunării din Ierusalim, a fost de acord cu această decizie, explicând împlinirea profeţiei lui Amos 9:11, 12 *(LXX).* (Faptele 15:6-22, *NW*). Din nou mulţi predicau că cei dintre neamuri deveniţi creştini ar trebui să se supună legii lui Moise. Până în anul 56 apostolul Pavel, de asemenea, făcând parte din corpul de guvernare, a fost folosit să clarifice din Scripturile Ebraice faptul că venirea celor dintre neamuri era în conformitate cu profeţiile Bibliei si că aceştia nu erau supuşi legii lui Moise, ci nemeritatei bunătăţi a lui Dumnezeu. El a susţinut în mod corect că Dumnezeu a pironit legământul legii pe stâlpul de tortură al lui Isus. (Rom. 6:14; 15:7-13; Col. 2:13,14). În anul 96 apostolul Ioan a fost folosit pentru a dezvălui, printre multe alte lucruri, că numărul exact al celor unşi ce vor locui şi domni cu Isus Cristos în cer va fi 144.000. —Apoc. 7:4; 14:1.

PUNCTELE DE VEDERE TIMPURII NECLARE NU SUNT SUBEVALUATE

[17] Toate acestea demonstrează, oare, că din timpul lui Isus canalul lui Dumnezeu pe pământ a fost slăbit şi falsificat cu erori? Nu! Din contră, demonstrează că nu a fost niciodată un potop de ape înecătoare, ci mai degrabă o curgere lină, constantă, de ape noi ale adevărului, printr-un canal stabilit. Mulţimea de bărbaţi şi femei adusă în această organizaţie profetică a adunării celor unşi aveau puncte de vedere preconcepute neclare cu privire la scopurile lui Iehova. Era nevoie de timp pentru a le schimba treptat gândirea. Dumnezeu ştia că fiind simpli

Cuprins

oameni nu puteau percepe mental, înţelege sau reţine un potop de adevăruri noi dintr-o dată, lucru care la figurat i-ar dezechilibra sau îneca.

[18] Iehova, în mila şi consideraţia Sa iubitoare pentru slujitorii Săi mai slabi, a aranjat un flux treptat al apelor adevărurilor noi către ei, canalizat într-un mod ordonat. Treptat minţile lor se obişnuiau şi se umpleau cu o succesiune de lucruri noi. Aceasta, în schimb, le permitea să predice aceste lucruri noi altor oameni dispuşi spre dreptate, într-un flux gradual, ordonat şi asemenea unui canal. De exemplu, exprimarea părerilor neclare dacă legile sabatului lui Moise şi circumcizia erau încă aplicabile creştinilor, în nici un caz nu reducea valoarea fluxului trecut de adevăruri noi sau a predicării lui Isus Cristos adunării timpurii. Dar în anul 49 A.D., la timpul potrivit al lui Dumnezeu, dezvoltarea religiei adevărate a ajuns în punctul în care poziţia legală a lui Iehova, cu privire la circumcizie şi legea Mozaică, putea fi anunţată cu înţelepciune. Încă de atunci acest nou punct de vedere, făcut categoric clar, a fost predicat uniform ca doctrină corectă de către adevăraţii slujitori creştini.

[19] De fapt, succesiunea adevărurilor biblice revelate, canalizate pe linia de comunicare prin creştinii unşi, a adus informaţii surprinzătoare chiar şi îngerilor. „Aceasta s-a întâmplat pentru ca guvernărilor şi autorităţilor din locurile cereşti să li *se facă acum cunoscută, prin adunare*, înţelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu.'' Starea succesiunii prin canalul pământesc a fost indicată de Isus când a spus: „Foarte adevărat vă spun: Cine manifestă credinţă în mine va face şi el lucrările pe care le fac eu. Şi va face lucrări mai mari decât acestea pentru că eu mă duc la Tatăl.'' În anul 55, după un flux bogat de noi comunicări divine succesive cu privire la scopurile lui Iehova, Pavel încă indică o viitoare dezvăluire mai mare de lucruri noi. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin.'' — Efes. 3:10; Ioan 14:12; 1 Cor. 13:12; 1 Pet. 1:12, *NW.*

DOUĂSPREZECE CERINŢE ALE CANALULUI CREŞTIN DE ASTĂZI

[20] Cum rămâne cu canalul creştin de comunicare al lui Iehova astăzi? Care dintre sutele de secte şi confesiuni ale celor ce pretind să fie creştini este purtătorul de cuvânt al lui Iehova astăzi pe pământ, ca un canal de comunicare numit şi organizat divin? Biblia indică multe detalii, din care toate trebuie să existe laolaltă pentru a marca, dincolo de orice umbră de îndoială, acel unic canal autorizat divin. În continuare este o listă de cerinţe ce trebuiesc întrunite de o asemenea adunare adevărată a lui Cristos, pentru a putea fi canalul lui Dumnezeu astăzi.

[21] Prima, adunarea lui Cristos din secolul al douăzecilea trebuie să cunoască numele lui Dumnezeu aşa cum a fost dezvăluit de Isus primilor săi discipoli şi trebuie să devină martori ai acestui nume maiestuos, aşa cum au fost şi profeţii din vechime, Isus şi creştinii primului secol. Numai rămăşiţa martorilor unşi ai Lui Iehova şi însoţitorii lor de astăzi au o bogată înţelegere a numelui divin

Cuprins

IEHOVA şi, în consecinţă, se străduiesc să se ridice la înălţimea acestui nume ca martori ai Săi. —Isa. 43:12; Ioan 17:6, 11, 26; Faptele 15:14.

[22] A doua, adunarea lui Cristos începută de către Isus ca un canal este alcătuită din toţi cei unşi ce sunt născuţi de spirit cu speranţa de a domni cu Cristos în cer şi al căror număr este fixat la 144 000. Care grupare de creştini din ziua de astăzi, de pe pământ, oferă dovezi că ar fi rămăşiţa acestei adunări a lui Cristos, veche de o mie nouă sute de ani, foarte matură în faptele şi convingerile ei? Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova.—1 Ioan 2:27; Apoc. 14:1.

[23] A treia, adunarea lui Cristos trebuie marcată distinct prin persecutarea acesteia printre naţiuni, pentru integritatea ei faţă de principiile biblice şi pentru necompromisa puritate faţă de Isus Cristos ca Regele noii lumi. Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova şi însoţitorii lor se disting prin faptul că sunt persecutaţi în toată lumea. —Mat. 24:9

[24] A patra, adunarea lui Cristos trebuie să accepte toate revelaţiile succesive ale singurei religii adevărate cum sunt conţinute în Scripturile Ebraice, canalizate prin toţi profeţii din timpurile vechi până la Ioan Botezătorul şi în Scripturile Greceşti, canalizate prin Isus Cristos şi discipolii Săi. Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova şi însoţitorii lor, „celelalte oi'', fac asta. —2 Pet. 3:15, 16; Apoc. 22:18, 19; Ioan 10:16.

[25] A cincea, adunarea lui Cristos trebuie să înţeleagă că a trecut printr-o perioadă de împrăştiere ce a dus la captivitatea spirituală „babiloniană'', de unde trebuie să se fi realizat o strângere „a celor aleşi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor la cealaltă''. Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova care au fost strânşi din 1919 din toate naţiunile, limbile şi fostele asociaţii religioase, înţeleg asta. —Mat. 26:31, *NW*; Apoc. 18:4.

[26] A şasea, adunarea lui Cristos trebuie să rămână trează spiritual pentru întoarcerea Domnului ei Isus Cristos şi, când Acesta va veni în mod invizibil, îndreptându-şi atenţia spre afacerile pământului, aceasta trebuie să Îl accepte şi să primească bucuria şi plăcerea prezenţei Regelui ca Domn. Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova au fost treji spiritual pentru a-şi da seama de acest măreţ eveniment al întronării lui Cristos în cer în anul 1914. —Mat. 24:3, 42-44; 25:1-23.

[27] A şaptea, adunarea lui Cristos trebuie, după întoarcerea Domnului, precum o „casă a lui Dumnezeu'', să îşi primească judecata când mesagerul lui Iehova va veni la templul judecăţii, şi asta înaintea restului lumii. Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova au trecut prin această curăţire a judecăţii când „mesagerul'' a intrat în templul lui în 1918. — 1Pet. 4:17; Mal. 3:1-3

[28] A opta, adunarea lui Cristos, când va fi purificată, trebuie să fi primit lauda Domnului prin numirea ei ca „serv credincios şi înţelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă.'' Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova şi-au dat seama de această funcţie din 1919, şi de atunci au făcut eforturi supreme să canalizeze această hrană spirituală curată spre toţi cei asociaţi cu ei ca slujitori ai lui Cristos. —Mat. 24:45-47, *NW*.

Cuprins

[29] A noua, adunarea lui Cristos trebuie să primească în zilele din urmă însărcinarea specială că „această veste bună a împărăţiei'' trebuie „predicată pe întreg pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul.'' Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova şi însoţitorii lor au publicat informaţii cu privire la întemeierea împărăţiei lui Cristos în 1914, publicaţie care a ajuns acum în 160 de ţări pe pământ. — Mat. 24:14, *NW.*

[30] A zecea, adunarea lui Cristos trebuie astăzi să urmeze modelul din primul secol primind înţelegeri succesive ale profeţiilor Bibliei care dezvăluie mai departe scopurile maiestuoase ale Dumnezeului cel Viu şi care noi adevăruri trebuiesc publicate imparţial în toată lumea de către organizaţia asemenea unui profet a lui Dumnezeu. Doar rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova şi însoţitorii lor „nu dispreţuiesc profeţiile'', ci le vestesc împlinirile pe măsură ce devin clare, în publicaţiile lor biblice. —1 Tes. 5:20; Apoc. 11:3, 4, *NW.*

[31] A unsprezecea, adunarea lui Cristos trebuie să realizeze o schimbare în lucrarea ei de la a aduna „mica turmă'' pentru privilegii cereşti la a aduna „celelalte oi'' pentru a deveni viitori supuşi ai Împărăţiei şi să trăiască fericiţi pe veci, pe un pământ paradis, care este destinat să continue la nesfârşit, în împlinirea măreţei promisiuni a lui Avraam. Doar rămăşiţa unsă a experimentat asta din anii 1932 şi 1935 încoace. —Gen. 22:18; Luca 12:32; Ioan 10:16; Mat. 25:31-33.

[32] A douăsprezecea, adunarea lui Cristos trebuie să îşi dea seama de momentul în care Iehova „plantează noile ceruri şi pune temelia noului pământ'' ca parte a sistemului permanent al Noii Lumi. Doar martorii lui Iehova şi-au dat seama de asta şi că din 1919 o societate a Noii Lumi a început să se dezvolte şi să se extindă pentru a umple întreg pământul în dreptate. —Isa. 51:16; 65:17; 2 Pet. 3:13; Apoc. 21:1

PĂSTRAŢI LEGĂTURA STRÂNSĂ CU CANALUL

[33] Dovezile, deci, sunt copleşitoare despre faptul că rămăşiţa creştină unsă dintre martorii lui Iehova de astăzi alcătuiesc canalul colectiv de comunicare. O abundenţă de fapte detaliate suplimentare sunt publicate într-o serie de articole în *Turnul de veghere* cu privire la istoria martorilor lui Iehova. Sunt aproximativ 17 000 dintre aceştia unşi încă pe pământ, cu un corp de guvernare ce se află la Bethel în Brooklyn, New York. Alături de ei sunt peste 560 000 de „alte oi'' însoţitori asociaţi. Această „credincioasă şi înţeleaptă'' clasă micuţă a celor unşi, aşa cum sunt numiţi, au un serv legal cunoscut ca Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere, organizată în 1884, care este folosită pentru a-i reprezenta.

[34] Purtătorul de cuvânt oficial pentru această clasă a „servului" este revista *Turnul de veghere*, acum în cel de-al şaptezeci şi şaselea an de publicare. Această revistă nu pretinde să fie inspirată, dar este ghidată de principiile şi profeţiile inspirate înregistrate în sfânta Biblie ce trebuie să se împlinească treptat astăzi. Prin intermediul acestui singur canal de îndrumare spirituală demnă de încredere, toate persoanele sincere şi oneste care iubesc dreptatea, sunt îndreptate către „ziua perfectă'' în lumea nouă de după Armaghedon. Sunteţi invitaţi să avansaţi împreună cu rămăşiţa unsă dintr-o poziţie spirituală progresivă, condusă de

Cuprins

Dumnezeu, către alta, în împlinirea promisiunii: „Calea celor drepţi este precum lumina răsăritului, ce luminează din ce în ce mai mult până la ziua perfectă'' — Prov. 4:18, *AS.*

Aveţi grijă să nu-l respingeţi pe cel care vorbeşte. Căci, dacă n-au scăpat cei care l-au respins pe acela care dădea avertisment de la Dumnezeu pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă îi vom întoarce spatele celui care vorbeşte din ceruri. Atunci glasul său a clătinat pământul, dar acum el a promis, zicând: „Voi zgudui încă o dată nu numai pământul, ci şi cerul—.—Evrei 12:25, 26, NW.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe ce să se bizuiască adevăratul creştinism?
2. (a) Cum a servit Moise ca profet? (b) Ce linie dreaptă de comunicare a fost stabilită?
3. (a) De ce a fost necesară pentru naţiunea Israel o altă linie de comunicare? (b) Cum a funcţionat aceasta în legătură cu „judecătorii"?
4. Care a fost 'linia de profeţi' şi cum au servit ei ca şi canale?
5,6. (a) Ce s-a întâmplat cu mesajul divin primit de profeţii din vechime? (b) Cine erau „fiii profeţilor"? (c) Cum i-a primit Israelul pe profeţi?
7. Când a fost posibilă cea mai directă comunicare pentru om cu Dumnezeu? De ce?
8. De ce a fost necesar ca Dumnezeu să trimită pe marele Său profet să comunice cu Israel? Cine a devenit acel mare profet?
9. Ce superioritate de comunicare au avut primii creştini faţă de premergătorii lor evrei?
10. Cum a fost Iehova oglindit în Isus?
11. Cum le-a arătat Isus urmaşilor săi că vor servi ca un grup de profeţi şi ce linie de comunicare a fost arătată în felul acesta?
12. Ce scriptură demonstrează că urmaşii lui Isus vor servi ca un instrument colectiv?
13. Când a fost stabilită adunarea creştină ca şi canal de comunicare şi cum s-a manifestat acest lucru?
14. Descrieţi activitatea şi dezvoltarea acestui timpuriu canal creştin asemenea unui profet.
15,16. Oferiţi ilustraţii pentru a arăta că acesta a fost un canal progresiv, ce a cauzat înţelegerea noilor adevăruri.
17,18. (a) De ce nu demonstrează aceasta că acel canal al lui Dumnezeu era slăbit de eroare? (b) Au diminuat aceste timpurii puncte de vedere neclare predicarea în armonie cu torentul adevărului nou canalizat?
19. Cum a fost prezis caracterul progresiv al canalului lui Dumnezeu?
20-32. Discutaţi fiecare dintre cele douăsprezece specificaţii pentru canalul creştin de astăzi şi care grup oferă dovada că împlineşte aceste cerinţe?

Cuprins

33,34. (a) Care este servul legal folosit astăzi de rămăşiţa unsă? (b) Care este oficialul purtător de cuvânt al clasei „servului credincios şi înţelept”? (c) Cine trebuie să rămână astăzi în strânsă legătură cu canalul lui Dumnezeu şi de ce?

AU INSISTAT ISUS ŞI PAVEL ASUPRA PROBLEMELOR LEGATE DE BANI?

DENATURAREA pare a fi capitalul de bază al unor clerici. Astfel, Malcolm Watson al Bisericii Presbiteriene Lake Park din Orlando, Florida, când a fost rugat de către comitetul de rezervă al adunării sale să vorbească în probleme legate de bani, i-a acuzat atât pe Isus cât şi pe Pavel că au insistat asupra problemelor legate de bani. Numind cutia de colecte "rezultatul cuvenit al religiei", el a continuat să spună:

"După ce s-a bazat pe învierea lui Cristos, învierea credinciosului şi a vieţii glorificate în cer" Pavel a mers direct la următorul punct cu: "Acum, privind colectarea." 'Nu-i împărţiţi vreodată. Locul lor este împreună. . . . Isus trebuie să-i fi plictisit pe ascultătorii Lui rigizi o mare parte din timp. Ascultă, încă le poţi auzi ecoul. . . "El trebuie să fi vorbit despre religie şi iată-L că menţionează din nou banii."" - *Evening Star* din Orlando*,* 15 noiembrie 1954.

Cu toate acestea, în ciuda a ceea ce ar putea susţine Watson, nu există o fărâmă de dovadă că Isus a rostit vreodată un singur cuvânt despre a strânge colecţii, despre a avea nevoie de bani pentru a sprijini serviciul Lui. În ceea ce priveşte referirea lui Pavel la colecte, în primul rând notaţi faptul că Pavel şi-a încheiat argumentul cu privire la înviere, nu cu un apel pentru bani, ci pentru serviciu neegoist: "Prin urmare, prea iubiţii mei fraţi, deveniţi fermi, de neclintit, întotdeauna având o mulţime de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că osteneala voastră nu este în zadar, în legătură cu Domnul." – 1 Cor. 15:58, *NW*.

Apoi, începând în mod clar un subiect nou, el a scris: "Acum, în ce priveşte colecta." Deci, în primul rând, Pavel nu lega subiectul de a face colecte cu învierea. Şi în al doilea rând, aceasta nu era o colectă făcută în adunare, ci fiecare trebuia să pună deoparte ceva, în prima zi a săptămânii, în propria casă. Şi în al treilea rând, nu erau pentru salariul lui Pavel sau pentru salariul altora sau pentru întreţinerea adunării, ci pentru asunări nevoiaşe de la Ierusalim şi Iudeea, care erau în nevoi disperate din cauza persecuţiei. – 1 Cor. 16:1-3, *NW*.

Evident, pastorul din Biserica Presbiteriană Lake Park i-a interpretat greşit atât pe Isus cât şi pe Pavel, fiind un caz de lăcomie şi necinste care merg mână în mână. Ar putea fi observat, de asemenea, că aceasta nu vorbeşte în mod favorabil pentru instruirea religioasă a adunării sale, atunci când îndrăzneşte să impună astfel de interpretări greşite evidente asupra lor.

Cuprins

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ

UNA dintre cele mai vechi şi cele mai vii amintiri pe care le am din zilele când am ajuns pentru prima oară la o cunoştinţă a adevărului Bibliei este impresia aproape uluitoare pe care mi-am făcut-o în minte, atunci când am desluşit că un creştin trebuie să fie pregătit să renunţe la unele lucruri care sunt perfect în regulă şi cuviincioase; că devotamentul pentru Iehova înseamnă nu numai renunţarea la lucrurile care sunt rele şi imorale, dar că poate include renunţarea la lucruri care sunt destul de legitime, în scopul de a dedica timpul si energiile cuiva mai mult, pentru interesele Împărăţiei. Acest adevăr a lăsat o impresie atât de vie în mintea mea, încât se distinge clar ca prima mare încercare căreia a trebuit să-i fac faţă şi asupra căreia să decid.

Am ajuns prima oară la o oarecare înţelegere a adevărului, la încheierea Primului Război Mondial. Fusesem în armata britanică timp de patru ani şi tocmai începeam viaţa civilă din nou. Mă gândeam la căsătorie dar nu cu o persoană interesată de adevăr, astfel că acea chestiune a fost încheiată în curând. Dar eram destul de acut interesat de unele hobby-uri, cum ar fi fotografia şi transmisia radio. De asemenea, aveam perspective bune de afaceri. Nopţile obişnuiam să stau culcat în pat reflectând asupra jurămintelor mele de dedicare. Aveam prieteni care erau foarte zeloşi pentru serviciul Împărăţiei (asta fiind în 1920) şi ei mi-au vorbit despre lucrarea de „colportor” (pionier). M-am luptat cu mine însumi în timp ce cugetam asupra cuvintelor lui Isus către tânărul conducător bogat (Mat. 19:21), dar odată ce am văzut însemnătatea cuvintelor lui Isus nu a mai existat nici o îndoială în mintea mea. Prin spiritul lui Iehova n-am ezitat niciodată. Am predat demisia mea la firma unde eram angajat, am scris la biroul din Londra pentru instrucţiuni, şi în termen de trei luni eram pe teren, în serviciul cu timp integral.

Primii ani de serviciu de pionierat nu au fost deloc dificili pentru mine. Cred că eram de valoare medie în a plasa literatură şi, având nişte bani lăsaţi, nu eram niciodată îngrijorat despre partea financiară a activităţii. Deveneam în mod treptat tot mai matur în cunoştinţa şi priceperea Cuvântului lui Dumnezeu şi în abilitatea de a le folosi în serviciu. Mi s-au dat unele oportunităţi pentru a ţine cuvântări publice în teritoriile din mediul rural, de care m-am bucurat profund şi m-am trezit cu mult mai mulţi prieteni decât am avut vreodată în toată viaţa mea înainte. Formam o prietenie destul de strânsă cu o soră deosebită. Apoi a venit un alt test.

Fusesem la un congres în Londra, unde fratele Rutherford şi unii dintre fraţii americani serviseră şi mă întorsesem la numirea mea rurală, atunci când am primit o telegramă de la biroul din Londra spunând că Fratele Rutherford vroia să mă vadă. Am simţit cumva că aceasta urma să fie o invitaţie de a merge în străinătate. Nu aveam nici cea mai mică idee unde. M-am dus la Londra în ziua următoare, gândindu-mă bine la ceea ce însemna cu adevărat această telegramă, dar m-am hotărât pe deplin în mintea mea că, dacă era un apel pentru a servi într-o

Cuprins

ţară străină, aş fi spus, fără nici o ezitare, Da, indiferent de locul unde era. Destul de sigur, prima întrebare a Fratelui Rutherford a fost: "Contează pentru tine unde anume în lume lucrezi?" I-am spus, "Nu." Ţi-ar plăcea să mergi în India?" A fost următoarea întrebare. Răspunsul meu a fost: "Când vrei să mă duc?" Şi în timp de trei săptămâni, un alt frate şi eu eram pe vaporul spre India. Era o situaţie de navigare spre un mare "necunoscut" şi m-am gândit când i s-a spus lui Avraam să meargă într-un ţinut de care el nu ştia. M-am gândit că, dacă Avraam a putut face acest lucru, atunci şi eu aş putea, pentru că era acelaşi Dumnezeu care a făcut chemarea. Avraam a plecat "fără să ştie unde se duce." (Evrei 11:8, *NW*). Noi puteam face acelaşi lucru.

Toate acestea s-au întâmplat cu peste douăzeci şi opt de ani în urmă. Sunt încă în India şi încă nu am murit! Au fost, firește, multe şi variate experienţe de-a lungul anilor. Când am ajuns pentru prima dată în India şi experienţele nu erau foarte încurajatoare, obişnuiam să ne consolăm reciproc prin a spune că primii douăzeci de ani erau întotdeauna cei mai grei. În acele zile nu existau reguli de "concedii" pentru misionari şi ni se dăduse doar un bilet pentru dus. După cinci ani am fost în stare să particip la un alt congres în Londra şi m-am dus acasă timp de două săptămâni. După acea scurtă vacanţă am avut un alt interval de cincisprezece ani în India fără a merge acasă, dar până la această dată erau prieteni şi case în India unde eram binevenit şi adevărul cuvintelor lui Isus, de la Matei 19:29, era evident. De fapt, eu sunt acum cu adevărat "acasă" în India şi îmi imaginez că m-aş simţi ca fiind într-o ţară străină acum, dacă ar fi să mă întorc în Anglia permanent.

Experienţa arată că nu contează cu adevărat unde serveşte cineva. Întreaga lume este acum doar un loc, relativ mic. Există oameni ai societăţii Lumii Noi în orice ţară şi ei sunt la fel de iubitori într-o ţară ca şi în alta. O persoană devine curând obişnuită cu condiţiile din ţările străine. Este doar chestiunea ca cineva să se hotărască să facă acest lucru şi apoi să caute spiritul lui Iehova care să-i permită să depăşească obstacolele. Sfatul meu este, acceptă Întotdeauna o numire de la organizaţia lui Iehova şi cu bucurie hotărăşte-te să încerci.

-F. E. SKINNER

● Legea lui Moise interzicea izraeliţilor să perceapă dobânzi la împrumuturi între ei, şi Isus a spus să împrumutăm fără dobândă şi să nu sperăm să primim ceva înapoi. Acest lucru înseamnă oare că fraţii creştini din ziua de astăzi nu trebuie să plătească sau să primească dobândă unul de la altul? Oare Isus a vrut să spună nu

Cuprins

numai de a nu se plăti dobândă, ci şi de a nu rambursa nici măcar capitalul? - J. G., Statele Unite ale Americii.

Legea mozaică a vorbit despre împrumuturi acordate săracilor, acelora care deveniseră slăbiţi financiar şi care aveau nevoie de ajutor. Aceasta a făcut o obligaţie în a le împrumuta acestora, pentru a-i elibera de starea socială nevoiaşă, dar a interzis perceperea de dobânzi la aceste împrumuturi celor săraci. Cei care făceau împrumuturile îşi primeau înapoi capitalul, fiind făcute uneori angajamente pentru a indica suma datorată. În acea perioadă, împrumuturile în Israel între izraeliţi sau implicarea non-izraeliţilor care locuiau în ţară şi o parte a comunităţii evreieşti, trebuiau să reducă sărăcia sau ghinionul şi se considera greşit a profita de lovitura sorţii aproapelui. Împrumuturile nu se făceau în scopuri comerciale. Dar lucrurile stăteau altfel în ceea ce-i priveşte pe străinii care treceau cu caravane sau staţionau acolo în scop comercial. Ei puteau împrumuta pentru a-şi mări capitalul de lucru şi pentru a-şi creşte puterea de câştig şi era potrivit să fie făcută o plată rezonabilă pentru folosinţa acestor bani. Israeliţii puteau, în mod legal, să ceară dobânzi în astfel de cazuri. – Ex. 22:25, 26; Lev. 25:35-37; Deut. 15:8; 23:19, 20; 24:6, *NW*.

În Luca 6:34, 35 (*NW*) Isus a spus: "Iar dacă îi împrumutaţi fără dobândă pe cei de la care speraţi să primiţi înapoi, ce merit aveţi? Şi păcătoşii îi împrumută fără dobândă pe cei păcătoşi ca să primească înapoi tot atât. Dimpotrivă, continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri, să faceţi bine şi să daţi cu împrumut fără dobândă, fără să speraţi să primiţi ceva înapoi. Răsplata voastră va fi mare şi veţi fi fii ai Celui Preaînalt, fiindcă el este bun cu cei nerecunoscători şi răi." Aici, Isus merge mai departe decât legea Mozaică, aşa cum a făcut şi cu privire la alte puncte când a discutat despre lege. El a spus nu numai a evita adulterul aşa cum poruncea legea, ci şi de a nu nutri în inima ta acest lucru. El nu a spus doar a evita uciderea, cum cerea legea, ci şi de a nu-ţi numi fratele cu un nume de dispreţ. Deci, aici El spunea să împrumutăm, nu doar fără dobândă, ci chiar fără a aştepta capitalul înapoi. Păcătoşii împrumutau uneori fără dobândă. Creştinii trebuiau să depăşească aceasta, neaşteptându-se nici măcar la restituirea capitalului. – Mat. 5:21, 22, 27, 28, *NW*.

Atunci recompensa lor va fi mare şi ei vor fi adevăraţi fii ai lui Dumnezeu, deoarece, ca El, ei i-ar ajuta pe cei buni şi pe cei răi, fără a aştepta ceva în schimb. Dacă veţi face acest lucru, recompensa voastră va fi mare, pentru că Iehova vă va răsplăti. De ce te-ar recompensa El într-un mod special dacă ţi s-ar plăti înapoi? Aceasta ar fi recompensa ta. Dar dacă nu te-ai aşteptat să primeşti banii înapoi, dacă ai da banii pentru a-i ajuta pe cei săraci, Iehova te va recompensa la învierea celor drepţi, aşa cum este arătat atunci când Isus le-a spus oamenilor să nu facă un ospăţ pentru cei care pot face unul în schimb, ca plată reciprocă, ci să-l facă pentru cei care sunt prea săraci pentru a da un ospăţ înapoi, şi, astfel, "veţi fi fericiţi, pentru că ei nu au cu ce să vă răsplătească. Căci veţi fi răsplătiţi la învierea celor drepţi." – Luca 14:12-14, *NW*.

Cuprins

Iehova vă va răsplăti, căci cei săraci îi aparţin Lui şi a-i ajuta pe ei este acelaşi lucru cu a-i împrumuta lui Iehova şi El vă va răsplăti, nu cei săraci pe care îi ajutaţi. Dacă cereţi ca împrumutul să fie înapoiat, vă veţi primi plata şi astfel, nu veţi mai obţine niciuna de la Dumnezeu. Dar dacă îi ajutaţi pe cei săraci şi nu aşteptaţi nimic în schimb, se aplică Proverbele 19:17 (*AS*): "Cel care are milă de săraci îi împrumută lui Iehova, iar fapta lui bună va fi răsplătită tot de Iehova." De ce este ajutarea săracilor ca şi cum i-ai împrumuta lui Iehova? Pentru că "Cel care asupreşte pe săraci îl insultă pe Creatorul său; dar cel care este bun cu cei în nevoi, Îl onorează." (Prov. 14:31, *AT*) Ce le facem săracilor se consideră că i-am făcut lui Iehova, la fel cum ceea ce li se face fraţilor lui Cristos, se consideră că i se face lui Cristos. Toate acestea se aplică ajutorului acordat celor săraci şi nevoiaşi.

Dar este diferit atunci când vine vorba de împrumuturi pentru scopuri de afaceri. Să presupunem că un frate vrea un împrumut pentru a-şi îmbunătăţi afacerea. El îl poate obţine de la bancă şi să plătească dobânzi bancare, dar ce-ar fi dacă el preferă să împrumute de la un alt frate şi să dea dobânda fratelui, îngrijindu-se să profite mai degrabă el decât banca? El poate face acest lucru fără a încălca vreo poruncă, iar cel care face împrumutul nu va încălca nici el nici o poruncă pentru că ia dobândă pe banii împrumutaţi. Există o mare diferenţă între a-i împrumuta unuia care este sărac şi a împrumuta unuia care nu este. În cazul în care cel care primeşte este nevoiaş, creştinul, în conformitate cu cuvintele lui Isus, ar trebui să-l ajute degeaba, ar trebui să dea gratis, chiar fără să aştepte să i se returneze capitalul. Atunci Iehova îl va vedea şi va recompensa pe cel generos, observând manifestarea excelentă de dragoste frăţească, atenţie şi dorinţă de a ajuta şi Dumnezeu îl va considera demn de viaţă în Lumea Nouă, astfel recompensându-l.

Cel care împrumută bani pentru afaceri nu este sărac. El vrea doar să împrumute capital pentru a-şi îmbunătăţi afacerea, pentru a-şi mări venitul. Nu ar fi corect ca un frate să facă un cadou de mulţi bani pentru a face posibil pentru alt frate, care deja are bani, să facă tot mai mulţi bani. Cu toate acestea, dacă aplicăm cuvintele lui Isus legate de împrumuturile de afaceri sau toate împrumuturile, aceasta este ceea ce ar rezulta. Deci, cuvintele lui Isus şi prohibiţiile legii mozaice referitoare la dobânzi, se aplică doar împrumuturilor către persoane nevoiaşe. Astfel, dacă un frate împrumută altui frate în scopuri de afaceri, cel care împrumută se poate aştepta la o returnare a capitalului şi de asemenea şi la dobânzi. Acea dobândă este adecvată în anumite circumstanţe. Lucrul acesta este arătat în ilustraţia lui Isus care implica activităţile de afaceri cu bani: "Atunci trebuia să-mi fi dat arginţii la bancheri, iar la venire aş fi primit cu dobândă ce este al meu." (Mat. 25:27, *NW*) Acest sclav a fost dezaprobat că nu a folosit banii care i s-au dat în îngrijire, în afaceri, pentru a-i înmulţi. Este în regulă ca un frate care împrumută unui alt frate pentru afaceri să primească dobândă, deoarece cel care împrumută foloseşte banii pentru el şi pentru a face mai mulţi bani şi cel care face acest lucru posibil dând împrumutul, ar trebui, pe bună dreptate, să aibă parte de productivitatea acelor bani. El are parte de aceasta percepând dobândă.

Cuprins

Deci, ceea ce trebuie determinat este: fratele care vrea un împrumut este nevoiaş? Atunci să dăm gratis, fără să aşteptăm ceva în schimb. Dacă el nu este în mare nevoie, ci are nevoie doar de ajutor temporar pentru a se pune din nou pe picioare după anumite probleme financiare, un alt frate ar putea să-i dea un împrumut dar fără a percepe nici o dobândă, totuşi aşteptându-se la o rambursare a sumei, atunci când cel care are nevoie de o măsură de ajutor, îşi va reveni financiar. Dar, în cazul în care împrumutul este pentru afaceri, pentru a mări venitul, cel care face împrumutul poate, cu siguranţă, să aibă o parte din creşterea pe care banii lui o fac posibilă, luând dobândă.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iunie 1955 Nr. 11

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PUNEREA LA ÎNCERCARE A CREDINCIOŞIEI VOASTRE - Pag.375

SPERANŢA CONFUZĂ - Pag.386

CÂND MATERIALISMUL PĂTRUNDE ÎN CASELE CREŞTINE - Pag.388

MARTORII LUI IEHOVA - O RELIGIE FĂRĂ SLUJITORI? - Pag.393

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA A 11 A - Pag.397

PREDICÂND LOCUITORILOR INSULELOR FALKLAND - Pag.401

CALITATEA ÎNCERCATĂ A CREDINȚEI - Pag.402

„SĂ NU PĂRĂSIM ADUNAREA NOASTRĂ ÎMPREUNĂ” - Pag.407

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.409

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

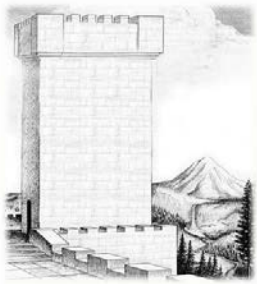

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iunie 1955 **Nr 11**

PUNEREA LA ÎNCERCARE A CREDINCIOŞIEI VOASTRE

IEHOVA este sursa credinţei adevărate. Credinţa bazată pe cunoştinţă exactă reprezintă o legătură puternică ce îl leagă pe om de Dumnezeu. Dar, asemenea oricărui lanţ, acesta este la fel de puternic cât veriga lui cea mai slabă. Prin urmare, este bine să ne examinăm credinţa, să o testăm, să vedem dacă aceasta rezistă sub presiune sau dacă este nevoie să fie întărită. Credinţa noastră în Iehova Dumnezeu este construită pe o temelie solidă, înregistrarea inspirată din Biblie. Adevărata credinţă este total diferită de simpla credulitate sau de superstiţiile oarbe. Credinţa nu înseamnă să crezi în ceva doar pentru că aşa fac ceilalţi. Credinţa nu este guvernată de emoţii sau sentimente, şi nici nu este susţinută din motive personale egoiste. Credinţa are drept fundament logica, faptele, raţiunea şi adevărul

2. Adevăraţii creştini nu sunt îndemnaţi la credinţă din cauza fricii de evenimentele mondiale. Astfel, nu putem accepta afirmaţia arhiepiscopului Michael din Toronto: „Comunismul reprezintă o binecuvântare mascată deoarece face omenirea să devină mai creştină.” Comunismul cu siguranţă că nu promovează adevărata credinţă în Dumnezeu şi nici frica de comunism nu promovează asemenea credinţă. Credinţa nu vine pentru că suntem forţaţi să o acceptăm. Este, oare, plăcut lui Dumnezeu când oamenii ajung să adopte creştinismul din cauza fricii de comunism? O acceptă pentru că îi va proteja de ceva cărora lor le este teamă ? Nu, căci credinţa nu vine prin frică, şi nici nu este

Cuprins

construită pe aceasta. Scripturile indică faptul că există o singură credinţă adevărată şi un singur mod de a o obţine

3. Pentru a câştiga credinţa trebuie să avem o inimă smerită şi care poate fi învăţată. Credinţa noastră nu stă în oameni sau în înţelepciunea acestora, căci aceştia sunt cu mult depăşiţi de cunoştinţa fără limite a Creatorului nostru. Nu este de mirare că Biblia spune că înţelepciunea lumii este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Credinţa nu vine printr-o asemenea înţelepciune omenească, ci prin studiul Bibliei, Cuvântul adevărului lui Dumnezeu. Acesta reprezintă temelia credinţei adevărate. Cu toate acestea, cunoştinţa în sine nu oferă neapărat credinţă unei persoane. Această cunoştinţă trebuie completată cu priceperea ce vine prin organizaţia lui Dumnezeu şi prin spiritul Acestuia. (1 Cor. 2:9, 10). Pentru a stabili credinţa apostolilor, Isus a explicat înţelesul evenimentelor din zilele Sale: „Şi, începând de la Moise şi de la toţi Profeţii, le-a explicat lucrurile privitoare la el din întreaga Scriptură." (Luca 24:17, *NW*) Apostolii Săi aveau nevoie de o aşa instruire şi corectare căci Faptele Apostolilor 1:6 arată că aceştia aşteptau restaurarea împărăţiei lui Israel în timpul serviciului Lui pământesc. În mod similar, credinţa noastră este construită în prezent prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, cu mintea deschisă, alături de instrucţiunile din partea celor care au o credinţă preţioasă similară.

4. Un exemplu de temelie solidă a credinţei este dat de Pavel în 1 Corinteni, capitolul 15, în care se vorbeşte despre înviere. Mai întâi acesta prezintă dovezile despre învierea lui Cristos, prin mărturiile apostolilor şi ale celor cinci sute de fraţi care au fost martori la reapariţia Lui. El indică şi dovezile din Scripturi în acest sens, folosind ilustraţii şi argumentări pentru a arăta un motiv bun pentru credinţa noastră în puterea lui Dumnezeu de a învia. Astfel, credinţa lui Pavel nu depindea de bănuieli sau înşelătorii sentimentale. El avea un motiv pentru credinţa lui. În acelaşi chip, noi ar trebui să „ne dovedim toate lucrurile", confirmând astfel, credinţa noastră, zidind-o pe o temelie sigură a cunoştinţei precise. Datorită unei asemenea credinţe noi avem încredere în lucrurile ce nu se văd încă.

5. Printre exemplele remarcabile de credinţă îl găsim pe Avraam. Credinţa acestuia era atât de nezdruncinat încât a mers până la punctul de a-şi ucide fiul, având încredere în puterea de înviere a lui Dumnezeu. Marea lui credinţă i-a fost socotită ca dreptate. Mai apoi, Avraam a privit spre viitor pentru un oraş al cărui ziditor şi creator este Dumnezeu, la fel cum ne întoarcem noi privirile spre Împărăţia lui Cristos pentru pacea şi fericirea oamenilor credincioşi din această generaţie. Aceasta este în conformitate cu cuvintele lui Isus din rugăciunea Domnului: „Vie Împărăţia Ta, facă-se voinţa Ta, precum în ceruri aşa şi pe pământ." (Mat. 6:10; 24:34, *NW*). În zilele de demult, altor bărbaţi precum Moise şi Ilie, li s-a confirmat credinţa de nenumărate ori căci Iehova a acţionat în interesul lor. Moise ştia că se poate baza pe Iehova în momentul în care a lovit stânca din pustiu din care a ţâşnit apa pentru a potoli setea oamenilor şi a vitelor. Încrederea lui provenea din credinţă bazată pe experienţă şi cunoştinţă. (Evrei 11:23-29). Ilie a dat dovadă de o credinţă similară, cerând foc din cer pentru a arde

Cuprins

jertfa pe care o pregătise spre sfidarea lui Baal şi spre onoarea lui Iehova. Credinţa lui reprezenta „o aşteptare asigurată a lucrurilor sperate”; el ştia că putea să se bazeze pe Iehova. În prezent, noi nu mai aşteptăm miracole sau semne pentru a stabili credinţa noastră. Dar aşa cum avem încredere într-o persoană pe care o cunoaştem bine, aşa învăţam să-L cunoaştem pe Dumnezeu printr-un studiu al Cuvântului Său, iar acest lucru ne oferă încredere şi siguranţă.

SCUTUL CREDINŢEI

6. În Efeseni, capitolul 6, Pavel arată că noi trebuie „să ne întărim în Domnul şi în tăria puterii sale”. Noi suntem într-o luptă împotriva intrigilor lui Satan, cel care, cu ajutorul forţelor spirituale rele din locurile cereşti, este descris ca luptând împotriva Mielului şi împotriva rămăşiţei de pe pământ pentru a-i distruge. În prezent, Satan îşi adună prinţi demoni pentru un asalt extraordinar împotriva celor ce reprezintă societatea Noii Lumi a lui Iehova. Aşadar, ne este spus să ne înarmăm cu întreaga armură a lui Dumnezeu, pentru a fi capabili să rezistăm în această zi rea, şi după ce am făcut toate acestea, să rămânem fermi.

7. „Mai presus de toate lucrurile”, continuă Pavel, „luaţi marele scut al credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău”. Acest mare scut, aşa cum era folosit de soldaţi, reprezenta de fapt un dreptunghi făcut din două straturi de lemn, acoperit cu pânză şi apoi cu piele netăbăcită de animale. Acesta reprezenta o protecţie adevărată pentru un soldat în lupte, deoarece putea evita lovituri precum săgeţi înflăcărate - lănci cu vârfurile cu smoală şi azvârlite în flăcări spre duşman. Un soldat putea să se ghemuiască în spatele scutului său mare şi să fie protejat de aceste proiectile. În prezent, scutul credinţei este de o importanţă majoră. Exact cum un soldat şi-ar examina scutul protector între bătălii, pentru orice slăbiciune, tot aşa un creştin trebuie să-şi cerceteze în permanenţă şi să-şi întărească credinţa, pentru a nu-şi pierde protecţia la nevoie. Noi ştim că cel rău aduce în mod continuu reproşuri şi persecuţii asemenea proiectilelor înflăcărate împotriva poporului lui Dumnezeu, iar protecţia credinţei este necesară pentru a respinge aceste lovituri. (Efes. 6:10-20 ; Isa. 59:17)

8. Trebuie să ne îndreptăm rugăciunile şi cererile către Iehova ca să Îi putem sluji tot timpul, cu credinţă şi în conformitate cu spiritul şi scopurile Sale. Asemenea unor soldaţi buni, noi trebuie să rămânem treji, atenţi la atac, şi cu îndrăzneală şi libertate de exprimare să anunţăm vestea bună pe care am primit-o. Trebuie să ne menţinem credinţa puternică, folosind mijloacele date: fiind reîmprospătaţi în cunoştinţă, participând la întâlniri şi vorbind adevărul şi altora, urmând calea de acţiune a dreptăţii şi a faptelor bune, fiind activi în serviciu prin predicare, şi fiind întăriţi în spiritul lui Dumnezeu, chemându-I numele în rugăciuni. Făcând aceste lucruri, veţi putea să staţi fermi împotriva atacurilor violente ale lui Satan, protejaţi de un scut de nepătruns al credinţei care nu oferă doar protecţie, ci şi curaj celor care îl privesc.

Cuprins

CREDINŢA NU ESTE POSEDATĂ DE TOŢI

9. În ciuda faptului că Iehova a luat toate măsurile pentru a întări credinţa oamenilor din prezent, nu toţi au credinţă. De fapt, credinţa multor aşa pretinşi creştini a fost zdruncinată. Veriga slabă din lanţul lor de încredere în Dumnezeu a fost ruptă. Aşa cum a scris cardinalul James McGuigan din Canada: „Dumnezeu este mort în ceea ce priveşte conştiinţa maselor de bărbaţi şi femei din prezent. El se bucură de o mică parte sau deloc în formarea vieţii umane în ceea ce îi priveşte pe cei care încă Îl omagiază cu buzele”. Este Dumnezeu mort şi pentru voi? Sau trăiţi cu credinţă? Cei care au o credinţă sprijinită de cunoştinţă exactă sunt de neclintit în convingerile lor. (1 Cor. 1:4-9, *NW*). Dar majoritatea omenirii a permis ca a lor credinţă să fie subminată. Ei au construit pe un sol nisipos care poate fi îndepărtat cu uşurinţă în momente de presiune. Această temelie slabă care distruge credinţa multor persoane sincere este adeseori cauzată de învăţături false şi practici religioase corupte.

10. Drept exemplu, în multe părţi ale lumii, în prezent, oameni cinstiţi îşi pun credinţa în eforturile politice pentru a atinge pacea durabilă şi unitatea mondială. Dar, istoria seculara arată iar şi iar zădărnicia unor asemenea încercări omeneşti de a aduce linişte pe acest glob. Cei care cunosc relatarea din Biblie realizează imediat sursa acestui tumult ca fiind Satan, pe care Pavel îl identifică la 2 Corinteni 4:4 ca fiind „dumnezeul acestui sistem”. Astfel, în loc să aducă pacea mondială prin eforturi politice sau religioase, aceste încercări sunt destinate eşecului. Scripturile arată faptul că atunci când oamenii cred că au atins pacea fără Dumnezeu, o distrugere subită se va abate asupra lor şi împărăţiile pământului vor fi zdrobite în bucăţi pentru a face cale pentru Împărăţia lui Iehova. Cei care se încred în asemenea încercări umane sunt sortiţi dezamăgirii, dar credinţa în Împărăţia lui Dumnezeu este sigură. (1 Tes. 5:2, 3; Dan. 2:44)

11. O încredere pusă greşit în „vindecători prin credinţă” aduce cu sine dezamăgire şi ţine departe adevărata credinţă de cei orbiţi astfel. Mărturiile din Scripturi spun că asemenea remedii temporare nu sunt de la Dumnezeu. (2 Tes. 2:9). Cu siguranţă că nu pot fi de la Dumnezeu prin siritul Său, căci cei care practică asemenea lucruri învaţă despre doctrine ce-l dezonorează pe Dumnezeu, despre focul iadului, treime, nemurirea sufletului şi multe alte lucruri ce sunt opuse Cuvântului lui Dumnezeu. Adevăratul remediu pentru omenire în prezent vine prin „apa vieţii”, care este izvorul credinţei. Isus i-a vorbit femeii samaritene în legătură cu această apă, spunând: „Apa pe care i-o voi da va deveni în el un izvor de apă care ţâşneşte ca să dea viaţă veşnică”. Asemenea ape tămăduitoare spiritual şi perspectiva vieţii sunt doar pentru cei ce se închină în spirit şi adevăr. (Ioan 4:14-24, *NW*). În noua lume a dreptăţii lucrarea de a restatornici oamenii credincioşi înapoi la sănătate fizică, aşa cum a făcut pe o scară mică Isus, în timpul slujirii Sale pământeşti şi apostolii Săi, se va împlini în totalitate după Armaghedon. Acest lucru nu va fi înfăptuit ca o favoare specială vreunei persoane de aici sau de acolo, ci tuturor oamenilor credinţei ce vor trăi în acel timp. Prin urmare, nu fiţi induşi în eroare de credinţa pusă greşit, pentru motive egoiste. (Apoc. 21:4; 22:2)

Cuprins

12. Dacă ne punem credinţa în ceva care nu ne poate ajuta, nu ar trebui să ne pierdem credinţa în Dumnezeu din cauza faptului că nu suntem recompensaţi. Multe persoane îşi pun încrederea în medalioane, statui de ghips, fetişuri, talismane şi reprezentări gigantice ale strămoşilor morţi. Ar trebui, oare, persoanele vii şi inteligente să se roage şi să se închine în faţa a ceva care este mort sau fără viaţă? Este atât de absurd să faci aşa ceva, exact cum este nesăbuit să-ţi pui credinţa în tărâmul demonismului, al superstiţiilor şi vrăjitoriilor. (Isa. 8:19, 20) Credinţa noastră ar trebui să fie în Dumnezeul viu, veşnic aşa cum este revelată prin Cuvântul Său. În momentul în care credinţa nu este ghidată aşa cum se cuvine conform Cuvântului lui Dumnezeu, dezamăgirea este lucrul sigur care ne aşteaptă. Cei care se roagă pentru slujbe sau ca intervenţia divină să le păstreze viaţa în circumstanţe primejdioase arată că ei îşi bazează credinţa pe dorinţele personale egoiste şi nu pe cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu ar trebui să se aştepte la vreo favoare specială din partea lui Dumnezeu. Şi Iacov a explicat că deşi cereţi, este posibil să nu primiţi, dacă cereţi pentru un scop greşit. (Iac. 4:3, *NW*). Dumnezeu nu intervine aici şi acolo doar pentru că cineva poartă un medalion sau are o Biblie. Credinţa şi devotamentul unei persoane şi adeziunea la poruncile lui Iehova sunt cele care contează, căci Dumnezeu poate privi în inimă. Cei care îşi pierd credinţa din cauza concepţiilor greşite asupra acestor lucruri au distrus-o din cauza lipsei de cunoştinţă, fiind ghidaţi greşit de păstori falşi.

DEMONSTRAREA CREDINŢEI ADEVĂRATE

13. Un creştin nu va permite dezastrelor, vremurilor grele, accidentelor, bolilor sau morţii să-i rupă credinţa în Dumnezeu. În înregistrările din Biblie putem vedea că lucruri asemănătoare i s-au întâmplat lui Iov. El şi-a pierdut căminul, proprietatea, copiii; şi la final chiar şi soţia lui s-a întors împotriva lui, îndemnându-l să-L blesteme pe Dumnezeu şi să moară. Acestea nu erau fapte aduse de Dumnezeu, ci mai degrabă acţiuni ale lui Satan pentru a distruge credinţa lui Iov, dacă era posibil. Iov era mulţumit să-l aştepte pe Iehova pentru eliberare, iar credinţa lui a fost răsplătită. El nu a fost încercat mai mult decât a putut îndura, deşi a strigat după eliberare. Exact cum Iov a fost credincios aşa şi Cristos, pe care Iov l-a ilustrat, a fost credincios până la moarte. Este credinţa noastră din prezent de o asemenea calitate? Va fi aşa dacă este bazată pe cunoştinţă exactă. Dacă suntem dispuşi să urmăm sfatul lui Iehova, atunci vom primi protecţia şi călăuzirea Acestuia.

14. Iehova se îngrijeşte de cei care Îi slujesc. Prin Cuvântul Său, El ne ghidează pe calea potrivită de urmat. Este pentru prosperitatea şi beneficiul nostru să urmăm această cale. Prin spiritul Său, El ne oferă putere în timp de nevoie, şi ne sprijină când suntem slabi. El ne permite, prin organizaţia Lui, să fim în armonie cu scopurile sale. Noi primim instrucţiuni, corectări şi încurajări prin asocierea cu fraţii noştri. Prin serviciul nostru credinţa noastră este pusă la încercare permanent şi este călită. În timp ce întâlnim obiecţii în serviciul de teren al predicării şi învăţam să le contracarăm şi să le dăm la o parte cu ajutorul „săbiei spiritului”, punctele slabe ale cunoştinţei noastre sunt întărite. Astfel, ajutându-i pe alţii pentru

Cuprins

o cunoştinţă exactă noi ne ajutăm de fapt pe noi înşine. Dacă urmăm calea marcată de Iehova, credinţa noastră nu va slăbi niciodată şi drumul ne va fi binecuvântat.

15. Credinţa noastră ar trebui să fie întotdeauna în Iehova mai degrabă decât în oameni. Dacă ne amintim că dedicarea noastră este pentru Iehova nu ne vom poticni niciodată de ceea ce fac alţii. Fiecare stă în picioare sau cade înaintea propriului stăpân; de aceea, nu vom fi jigniţi de desconsiderările aparente sau neglijenţa la întâlnirile adunărilor. Nu vom deveni mânioşi pentru că nu ni se oferă un rol în întâlnire atât de des pe cât am vrea, sau suntem omişi pentru privilegiile de serviciu. Iubirea ne ajută să uităm asemenea lucruri neimportante. Dacă suntem maturi în credinţa noastră atunci vom avea atitudinea creştină potrivită faţă de fraţii noştri, tot timpul. Când avem maturitate în concepţie vom fi mereu constanţi în dispoziţie, atitudine şi comportament faţă de ceilalţi, chiar dacă *aceştia* sunt diferiţi şi se schimbă. Noi ştim că fraţii noştri au iubire faţă de Dumnezeu pentru că altfel nu L-ar sluji. Din acest motiv noi trebuie să avem încredere şi credinţă în ei în timp ce se dovedesc credincioşi faţă de Iehova. Ar trebui să-i iubim pentru credinţa şi serviciul lor şi să trecem cu vederea diferenţele personale. O asemenea unitate şi devotament apropiat sunt vitale când suntem persecutaţi. Acestea fac parte din schimbarea minţii. Dacă nu ne putem înţelege în vremuri paşnice, cum o să o facem în timpuri de pericol? Mai mult, dacă nu ne putem iubi fratele şi nu putem da dovadă de răbdare şi îndelungă răbdare pentru acţiunile acestuia, cum putem spune ca Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu, Cel pe care îl slujesc fraţii noştri? Da, credinţa, ca şi iubirea, ne vor ajuta să trecem cu vederea lucrurile neimportante.

16. Iosif a dat dovadă de acestă perspectivă matură chiar dacă a fost tratat rău de către fraţii lui şi vândut ca sclav. Când aceştia au venit la el pentru mâncare şi ajutor, în loc să întoarcă răul cu rău, el şi-a arătat dispoziţia dreaptă prin întoarcerea binelui pentru rău. Ceea ce au făcut alţii nu i-au schimbat perspectiva şi nici nu i-au influenţat acţiunile. El le-a zis: „Voi mi-aţi vrut răul, dar Dumnezeu a vrut să schimbe răul în bine, ca să acţioneze ca în ziua aceasta şi să păstreze în viaţă mulţi oameni. Acum dar, nu vă temeţi! Eu mă voi îngriji de hrana voastră şi a copilaşilor voştri”. (Gen. 50:20, 21, *NW*). Testul credinţei sale nu l-a făcut irascibil şi nici nu l-a distrus şi nici nu l-a întors împotriva fraţilor săi. O reacţie diferită este văzută în fratele fiului risipitor. Acesta a protestat împotriva primirii călduroase oferită celui risipitor, dând dovadă de egoism mai degrabă decât de dragoste. Dar, aşa cum a zis şi Isus, există mai multă bucurie în cer pentru întoarcerea unuia care s-a rătăcit decât pentru nouăzeci şi nouă care au rămas în staul. (Mat. 18:13) Aşadar, ar trebui să ne bucurăm mereu dacă vedem un frate care îşi corectează calea de acţiune; ar trebui să ne arătăm bucuria aşa cum face Tatăl din cer. Orice ar face o altă persoană, nu ar trebui să ne zdruncine încrederea în Iehova sau în scopurile Sale.

17. Credinţa în organizaţia unsă de care Iehova se foloseşte în prezent este de asemenea importantă. Organizaţia Sa unsă este ilustrată în Scripturi ca fiind „servul credincios şi înţelept” care împarte hrana la timpul potrivit. Cu siguranţă ne bucurăm de hrană spirituală şi înţelegerea pe care am primit-o, şi drept rezultat

Cuprins

ar trebui să creştem puternici în credinţa noastră. Ar trebui să demonstrăm toate lucrurile şi să ne construim temelia din cunoştinţă Scripturală şi credinţă în ceea ce ştim a fi bun şi adevărat. Cu toate acestea, primind asemenea informaţii şi cunoştinţă prin clasa servului credincios, ar trebui, oare, să dezvoltăm dintr-odată pesimism şi neîncredere din cauza faptului că nu înţelegem clar toate lucrurile? Ne amintim că Daniel avea întrebări în legătură cu materialul pe care l-a înregistrat sub inspiraţie, dar el a fost mulţumit să aştepte pe Iehova pentru înţelegerea corectă. Şi noi ar trebui să avem o atitudine similară pozitivă şi mai degrabă să exercităm credinţă decât să fim negativi în viziunea noastră sau să cerem dovezi lipsite de logică.

18. Noi ştim că lumina adevărului străluceşte din ce în ce mai tare până la ziua perfectă şi că Iehova, prin organizaţia Sa, clarifică şi descoperă în mod constant adevărul. În relatarea din Matei 7:9, Isus ne-a reamintit că dacă un fiu îi cere tatălui său pâine, acesta nu îi va da o piatră, şi nici Tatăl nostru ceresc nu ne conduce greşit când căutăm adevărul. Drept avertisment, Iacov scrie că cel căruia îi lipseşte înţelepciunea ar trebui să o ceară mereu de la Dumnezeu, „dar să ceară cu credinţă, fără să aibă vreo îndoială, căci cel care se îndoieşte este precum valul mării, dus de vânt şi aruncat de colo colo. De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Iehova.” (Iac. 1:5, 8, *NW*). Prin urmare, continuaţi să demonstraţi lucrurile din Scripturi şi în acelaşi timp exercitaţi credinţă în îngrijirile şi instrucţiunile lui Iehova date prin organizaţia Sa.

19. Şi credinţa este pusă la încercare în funcţie de reacţiile noastre faţă de disciplină. Noi avem nevoie de încredere în organizaţia lui Dumnezeu şi în acţiunile întreprinse prin adunări. Pentru a menţine standardul de închinare pură ridicat, aluatul nedreptăţii trebuie înlăturat. Dacă suntem corectaţi pentru greşeli sau pentru fapte rele iar disciplinarea este administrată, ar trebui să fim recunoscători pentru mustrări. Niciodată să nu gândiţi: „Eu am dreptate, iar toţi ceilalţi greşesc”. Mai degrabă arătaţi credinţă în organizaţie şi recunoştinţă pentru pedeapsa aspră primită. Poate că un prieten a fost excomunicat. Cum ne arătăm noi credinţa în organizaţie? Ştim că disciplinarea nu răneşte întotdeauna o persoană înclinată spre dreptate. Ceea ce este important este modul în care reacţionează individul la corectare cu un spirit potrivit. Asta este ceea ce contează în faţa lui Dumnezeu şi în faţa fraţilor. În Evrei 12:4-13 (*NW*) se dau multe instrucţiuni care arată că nu ar trebui să dispreţuim disciplinarea din partea lui Iehova sau să ne dăm bătuţi când suntem corectaţi de Acesta. „Pentru disciplinare suportaţi voi. Dumnezeu se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care tatăl nu-l disciplinează?” Ar trebui, cu siguranţă, să ne supunem „Tatălui vieţii noastre spirituale” căci pedeapsa Acestuia este pentru binele nostru. „Este adevărat că nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târziu produce în cei care au fost instruiţi prin ea un rod paşnic, adică dreptatea.”

20. Chiar acesta este motivul disciplinării, acela de a aduce rodul dreptăţii. Acesta nu se poate face dacă cel care este disciplinat se împotriveşte spiritului lui Dumnezeu şi acţiunilor organizaţiei Sale. Ar trebui cel disciplinat să spună: „Aceşti slujitori care mă pedepsesc nu sunt perfecţi; şi ei fac greşeli”, şi în acest fel

Cuprins

să îi condamne pe alţii în loc să-şi recunoască propria greşeală? Sau va da dovadă de o credinţă adevărată şi simţind remuşcări, va accepta corectarea prin rugăciuni şi va spera că Dumnezeu îl va ierta? Se va strădui din răsputeri să-şi corecteze poziţia? Vor da dovadă prietenii lui de prietenie adevărată şi înţelepciune cu încredere în organizaţie, observând termenii cenzurii, sau vor manifestă aceştia puţină credinţă încercând să-i justifice calea de acţiune greşită prin asocieri flagrante şi nechibzuite?

21. Credinţa mai poate fi încercată şi prin lucruri mărunte, o atracţie blândă abia observabilă, dar periculoasă. În loc să fie încercat de opoziţii, o persoană poate fi sufocată de oportunităţile lumeşti. În curând, acesta va găsi credinţa pe care a construit-o prăbuşindu-se din cauza neglijenţei. Poate că are o promovare şi trebuie să petreacă mai mult timp la serviciu. Aceasta înseamnă mai puţin timp pentru întâlniri şi slujire şi pentru bunăstarea lui spirituală. El prosperă din punct de vedere material, dar moare din punct de vedere spiritual. O altă persoană se căsătoreşte şi se aşteaptă să lucreze alături de soţia lui în slujire, doar pentru a-şi da seama că petrece multe ore muncind la alte lucruri, mai întâi pentru a cumpăra o maşină, după aceea pentru a construi o casă şi în final având grijă de familia lui ce creşte. El găseşte foarte puţin timp pentru serviciul lui Dumnezeu din cauza faptului că nu este motivat de o credinţă puternică; el nu pune lucrurile importante pe primul loc în viaţă. El este asemenea celor care zic atunci când sunt invitaţi la ospăţul de căsătorie: „Tocmai m-am căsătorit sau am cumpărat pământ şi vite şi nu pot veni.” (Luca 14:18-20). Fie că suntem căsătoriţi sau suntem singuri, importanţa serviciului lui Iehova trebuie întotdeauna păstrată în minte, căci făcând acest lucru ne demonstrăm devotamentul faţă de Acesta. Moise a dat un exemplu bun ca fiind o persoană ce a evitat încurcăturile acestui sistem vechi al lumii. El a refuzat toate bogăţiile şi plăcerile Egiptului, căci a considerat de valoare mai mare serviciul său credincios pentru Dumnezeu. (Evrei 11:24-26). Întotdeauna să vă amintiţi că şi credinţa, asemenea iubirii, se poate răci. Dacă vom continua să ne arătăm iubirea adevărată faţă de Dumnezeu, atunci şi credinţa noastră va rămâne puternică.

FAPTE ALE CREDINŢEI

22. O persoană ce are credinţa adevărată va urma calea de acţiune stabilită de Isus. Serviciul lui Iehova şi promovarea intereselor Împărăţiei vor deveni interesele motivante din viaţa acestei persoane. Isus ne-a asigurat că necesităţile vieţii vor fi furnizate de către Dumnezeu dacă Îl slujim în mod credincios. Cu toate că un bărbat trebuie să muncească pentru a furniza lucrurile de care este nevoie pentru familia lui, el nu trebuie să strângă lucruri pentru viitor, construind hambare mari şi fiind preocupat de anii ce vor veni. David a arătat că el a fost tânăr şi acum era bătrân şi niciodată nu i-a văzut pe slujitorii lui Iehova abandonaţi sau cerşind pâine. Isus a indicat acelaşi lucru când ne-a zis să ne rugăm: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.” Dumnezeu se îngrijeşte în mod minunat de crini şi din belşug de animale, şi poate face acelaşi lucru şi pentru noi. Oare credem noi asta? Ştim că este adevărat, şi prin urmare, ne putem dedica fără teamă slujirii lui Dumnezeu. Dacă facem acest lucru vom avea privilegiul de a-i ajuta pe

Cuprins

alţii spre viaţă şi vom primi şi binecuvântarea lui Dumnezeu pentru servicul făcut. Aşa că nu fiţi împovăraţi cu lucrurile acestei lumi, ci daţi dovadă de credinţă şi faceţi loc pentru serviciul lui Dumnezeu.

23.Vă puteţi arăta credinţa venind în mod regulat la întâlniri, protejându-vă în acelaşi timp sănătatea spirituală, întărind slăbiciunile din cunoştinţa voastră. Credincioşia este arătată prin efectuarea cu sârguinţă a însărcinărilor mici şi prin ducerea la bun sfârşit, într-o manieră voioasă, a responsabilităţilor date prin organizaţia lui Iehova. Asta înseamnă a fi credincios în ceea ce este puţin şi, drept rezultat, mai multe privilegii vor fi adăugate. Noi ne mai arătăm credinţa nedevenind descurajaţi când cineva se opune adevărului pe care îl oferim. Noi vom continua să aducem cu răbdare şi cu tact mesajul către cei care doresc să-l audă. Ne putem arăta credinţa spunând prietenilor noştri şi partenerilor de afaceri speranţa noastră. Exemplele din Scripturi arată că predicarea a fost făcută de către oameni de toate felurile şi chiar şi celor care i-au batjocorit şi s-au opus. Noe a fost cunoscut drept un „predicator al dreptăţii”, în ciuda faptului că oamenii s-au dovedit a fi nepăsători faţă de mesajul său de avertisment. Credinţa lui Iosif era cunoscută chiar şi de Faraon, în timp ce Iosif continua să-L onoreze pe Iehova în Egipt. Ne amintim cum Daniel nu şi-a ascuns niciodată credinţa sau nu s-a ruşinat de ea în ciuda rangului înalt pe care-l deţinea în guvernul Babilonului. Chiar şi recent, avem exemplul lui Cristos, care a arătat importanţa predicării devotându-se cu timp integral serviciului lui Iehova şi îndemnându-i pe urmaşii lui să facă acelaşi lucru. În prezent, martorii lui Iehova sunt cunoscuţi pentru sinceritatea şi zelul lor când vorbesc despre Împărăţie, când îşi fac credinţa cunoscută de pe acoperişul caselor. (Mat. 10:27)

24. Tu îţi faci credinţa cunoscută prietenilor? Eşti credincios termenilor dedicării tale? Dar jurământului pe care l-ai făcut lui Iehova? Îndeplineşti tu însărcinarea pe care Isus a dat-o tuturor creştinilor, adică această veste bună a Împărăţiei să fie predicată peste tot în lume? (Ecl. 5:4; Isa. 61:1, 2; Mat. 24:14). Nu lăsa niciodată credinţa ta să se micşoreze, chiar dacă ţi se opune familia ta. Mica 7:6 arată că duşmanul cel mai rău al unui om poate să fie reprezentat chiar de cei din casa acestuia; o fiică se poate întoarce împotriva mamei şi un fiu împotriva tatălui. Isus a continuat să explice că din cauza credinţei sau a lipsei acesteia cineva poate fi luat, iar altcineva poate fi abandonat la sfârşitul acestui sistem vechi al lumii, chiar dacă vor trăi împreună şi vor munci cot la cot. (Mat. 24:40, 41). Credinţa reprezintă protecţia şi salvarea noastră, chiar dacă poate fi pusă la încercare prin legăturile de familie.

25. Noi ştim, credinţa poate muta munţii din loc, dar o lăsăm oare să ne mute pe noi? Dacă unii nu vor să audă adevărul nu trebuie să îl forţăm asupra lor precum mărgăritarele adevărului înaintea porcilor, ci ar trebui să ne lăsăm credinţa să fie cunoscută, ca cei care vor să audă să o poată face şi să înveţe. Atunci vom putea spune cuvintele lui Pavel: „Nu au eşuat în a auzi, nu-i aşa? Dimpotrivă, ‘vorba lor a ieşit în tot pământul iar cuvintele lor până la marginile lumii.’” (Rom. 10:18-21, *NW*) Din nou, Pavel a zis: „Credinţa voastră este vestită în toată lumea.” (Rom. 1:8, *NW*). Cu siguranţă acest lucru este adevărat astăzi, căci mesajul

Cuprins

asurzitor al adevărului este proclamat de martorii lui Iehova în 160 de ţări de pe pământ. Dacă ne manifestăm astfel credinţa şi o facem cunoscută şi altora, acest lucru va bucura inima lui Iehova şi noi vom avea bucuria de a-i conduce pe oamenii cu bunăvoinţă spre viaţă. (Zah. 8:23)

26. Unii oameni sunt de părere că vor fi salvaţi doar datorită credinţei lor, dar multe Scripturi indică faptul că această credinţă trebuie încercată, testată şi dovedită prin fapte. Trebuie să fie bazată pe cunoştinţă exactă şi trebuie demonstrată până la sfârşit. În legătură cu aceasta, în Apocalipsa 2:25, 26 (*NW*) se spune: „Totuşi, ţineţi cu tărie la ce aveţi, până vin eu. Celui care învinge şi păzeşte căile mele până la sfârşit îi voi da autoritate peste naţiuni." Să nu credeţi că Dumnezeu este vreun sentimentalist care va face compromisuri, care îşi va schimba cuvântul sau va face îngrijiri speciale pentru o persoană ce nu arată credinţă trainică sau iubire pentru El. Dumnezeu nu îşi schimbă cerinţele drepte. Doar pentru că avem credinţă acum, aceasta nu ne va salva dacă vom permite să devină slabă şi să moară.

27. Chiar dacă o persoană progresează în adevăr şi ajunge la relaţia nepreţuită în calitate de fiu al lui Dumnezeu, având cunoştinţă exactă şi primind spiritul lui Dumnezeu, şi credinţa acesteia în Dumnezeu se destrămă, ea arată că de fapt nu este un fiu al lui Dumnezeu, ci un proscris. El este asemenea fiului care a promis că va lucra pentru tatăl său şi apoi nu a mai făcut-o. S-a dovedit a fi necredincios cuvântului şi jurământului său. (Mat. 21:28 -31). La Evrei 10:26 (*NW*) ni se spune: „Căci, dacă practicăm intenţionat păcatul după ce am primit cunoştinţa exactă a adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate." Evrei 6:4-6 (*NW*) spune în mod clar: „Căci este imposibil ca aceia care au fost luminaţi o dată pentru totdeauna şi au gustat darul ceresc, care au fost părtaşi ai spiritului sfânt şi au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterea sistemului viitor, dar care au căzut, să fie din nou reînsufleţiţi spre căinţă, pentru că ei înşişi îl ţintuiesc din nou pe stâlp pe Fiul lui Dumnezeu şi îl expun ruşinii publice." Asemenea oameni aveau credinţă, erau binecuvântaţi de Dumnezeu, numai pentru a fi dezmoşteniţi şi alungaţi. Exercitarea credinţei şi întărirea acesteia ne salvează de la a ajunge într-o asemenea condiţie. Noi ne apropiem de marele ceas al încercării de la Armaghedon. Trebuie să ne arătăm credinţa prin acţiuni pozitive într-un fel sau în altul. Dacă suntem căldicei în devotament pentru Iehova, sau dăm dovadă de lipsă de credinţă care să ne pună în acţiune, vom fi alungaţi. (Apoc 3:10, 16)

28. Acest lucru nu ar trebui să-i descurajeze pe cei care sunt slabi în credinţă sau noi în înţelegere, ci mai degrabă ar trebui să îi îndemne să îşi întărească a lor cunoştinţă şi credinţă în Dumnezeu şi să-şi extindă serviciul în onoarea Acestuia. Isus a explicat că dacă avem credinţă chiar atât de mică precum un bob de muştar, aceasta poate muta munţii. (Mat. 17:20). Păstrează lanţul credinţei tale în Dumnezeu puternic prin reîmprospătarea minţii în mod constant prin Cuvântul Său; păstrează-l liber şi luminos prin folosire zilnică. Cercetează-l pentru defecte şi apoi repară-le. Aşa cum Pavel a scris: „Verificaţi mereu dacă sunteţi în credinţă, dovediţi mereu ce sunteţi voi înşivă." (2 Cor. 13:5, *NW*)

Cuprins

29. Dacă credinţa noastră este bine înrădăcinată şi fondată pe cunoştinţă exactă atunci micile seminţe ale credinţei vor creşte şi vor prospera, fiind neafectate de curentul indiferenţei sau de căldura persecuţiei. Această credinţă va continua să crească în timp ce o cultivăm şi va fi bogat binecuvântă de Iehova. O asemenea credinţă este strâns legată de alte calităţi, aşa cum este arătat la 2 Petru 1:5-11 (*NW*). Noi trebuie să facem un efort susţinut pentru a adăuga la credinţa noastră virtutea, la virtute, cunoştinţa, la cunoştinţă, stăpânirea de sine, la stăpânirea de sine, perseverenţa, la perseverenţă, devoţiunea sfântă, la devoţiunea sfântă, afecţiunea frăţească, la afecţiunea frăţească, iubirea. „Pentru că, dacă aceste lucruri vor fi în voi şi vor abunda, ele nu vă vor lăsa să fiţi leneşi sau neroditori în ce priveşte cunoaşterea exactă a Domnului nostru Isus Cristos. … De aceea, cu atât mai mult, fraţilor, faceţi tot posibilul să vă asiguraţi chemarea şi alegerea, căci, făcând neîncetat aceste lucruri, nu veţi eşua niciodată.” Prin urmare, fiţi încurajaţi să continuaţi în credinţa în Iehova. Nu fiţi descurajaţi de încercările care pot împresura un creştin, ci bazaţi-vă pe puterea şi pe Cuvântul lui Dumnezeu şi puneţi-vă încrederea în El.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Descrieţi credinţa.
2,3. Cum dobândim adevărata credinţă?
4. Care este temelia credinţei?
5. De ce au avut credinţă oamenii din vechime?
6. Ce luptă se află înainte, şi cum ne putem pregăti pentru ea?
7. Care este scopul scutului în războiul real sau în cel spiritual?
8. Cum ne putem păstra credinţa puternică?
9. De ce sunt mulţi slabi în credinţă? Ce le lipseşte?
10. De ce să nu ne încredem în mişcări politice pentru pace?
11. Ce este greşit acum cu „vindecarea prin credinţă”?
12. Cum îşi pun greşit unii credinţa?
13. Ar trebui să slăbească credinţa timpurile grele? De ce?
14. Prin ce îngrijiri ne ajută Iehova?
15,16. (a) În cine să ne punem credinţa? De ce? (b) Ce atitudine trebuie să avem faţă de fraţii noştri? (c) Daţi exemple scripturale.
17,18. Cum şi de ce arătăm încredere în organizaţia lui Iehova?
19. Cum ne încearcă disciplinarea credinţa? Ce beneficii sunt primite?
20. Ce atitudine trebuie să avem atunci când suntem corectaţi?
21. Cum ne putem păstra credinţa vie şi puternică?
22. Cum ne putem arăta încrederea în Iehova?
23. Spuneţi moduri în care ne putem demonstra credinţa.
24,25. Ce împotrivire prezic Scripturile? Cum se răspândeşte adevărul în pofida acestui lucru?
26. Este necesară doar credinţa pentru salvare?
27. Este adevărată expresia „o dată salvat, pentru totdeauna salvat”? Daţi scripturi.
28. De ce nu trebuie să fie nimeni descurajat să ia parte în serviciul lui Dumnezeu?
29. Ce cere Dumnezeu de la noi în afară de credinţă?

Cuprins

SPERANȚA CONFUZĂ

CARE este speranţa ta? Aceasta este o întrebare la care omul de rând răspunde vag, dacă nu deloc. Asta pentru că majoritatea creştinilor declaraţi nu sunt cu adevărat siguri care este speranţa lor. Ei pot crede că au o speranţă, însă ce ruşine pentru ei dacă li se cere să explice în mod clar speranţa, concis şi logic, exprimându-se rezonabil. Atât de răspândită printre creştinătate este speranţa confuză încât i-a alarmat pe unii preoţi de rang înalt. Astfel, Episcopul J.E. Lesslie Newbigin, unul dintre teologii care au pregătit subiectul principal al adunării generale a Consiliului Bisericilor din Evaston, a recunoscut: „Probabil cel mai slab punct în creştinul modern este acela că el nu speră cu suficientă încredere. El nu poate spune, deoarece nu este sigur, care este lucrul la care el însuşi speră."

De ce oare atât de mulţi creştini declaraţi sunt nesiguri în ceea ce priveşte speranţa proprie? Există trei motive: (1) O reticenţă în a examina propria speranţă în mod critic, pentru a-i testa caracterul demn de încredere, ca să vadă dacă are o temelie rezonabilă; (2) eşecul preoţilor de a proclama adevărurile pure ale Bibliei, care duce la lipsa de informare a oamenilor cu privire la cele mai importante veşti dintre toate: scopul lui Iehova Dumnezeu de a stabili o nouă lume, şi (3) influenţa sinistră a lui Satan Diavolul în a-i conduce pe oameni departe de speranţa împărăţiei lui Dumnezeu, la promisiunile goale ale oamenilor.

Să cercetăm mai profund. În primul rând, tendinţa de a evita analizarea speranţei proprii. Oamenii ezită să examineze structura speranţei lor. Ei sunt asemenea persoanelor care evită să meargă la dentist pentru o examinare, de teamă că li se va găsi o carie. Aşa cum un dinte cariat poate cauza în cele din urmă serioase probleme, la fel şi speranţa confuză, lăsată necorectată, poate duce la dezastru.

Din cauza unei astfel de speranţe confuze, ne confruntăm astăzi cu una dintre cele mai mari probleme ale lumii, şi anume suicidul. *The Scientific American* spune într-un articol despre suicid: „În mod evident pentru majoritatea dintre noi ideea că lucrurile se vor îmbunătăţi serveşte drept protecţie împotriva impulsivităţii noastre de a ne autodistruge." Creştinii declaraţi ale căror speranţe sunt confuze cad cu uşurinţă în groapa deznădejdii. Astfel, această speranţă confuză a dat naştere cultelor despre „pacea minţii", iar aderenţii cumpără de la aceştia milioane de cărţi intitulate „Cum să fi fericit?" Însă, în ciuda acestor volume, ei sunt încă fără o fericire adevărată; încă nu sunt siguri unde îi conduce speranţa, busola magnetică a minţii. Ei arată, şi e oarecum de înţeles, puţin entuziasm cu privire la ceea ce spun preoţii referitor la ideea de a ajunge în purgatoriu sau în iad, însă nu arată entuziasm cu privire la concepţia preoţilor despre cer. Dacă ar fi după oameni, ei ar prefera să trăiască fericiţi pe pământ. Însă de vreme ce preoţii nu le-au spus că există şi posibilitatea aceasta, şi că nu este vorba de a alege între „cer şi iad", enoriaşii bisericii au trebuit să-şi îndrepte atenţia către psihologie pentru a fi fericiţi. Însă fericirea lor derivată din psihologie este numai o reclamă. Aşa cum a spus o autoritate la un moment dat: „Este puţin

Cuprins

probabil ca anumite mecanisme sau schimbări psihologice de atitudine să rezolve tensiunile cu adevărat importante."

Aceasta ne aduce către cel de-al doilea motiv pentru care există această speranţă confuză: clerul a abandonat Biblia în favoarea păgânismului, tradiţiilor, crezurilor nefondate, teoriilor şi ceremoniilor strălucitoare. Nu numai că este o religie lipsită de sens, însă este şi o religie falsă. Numai câţiva preoţi au curajul să recunoască faptul că învăţăturile religioase de astăzi sunt în majoritatea lor confuze. Clericul W.L Pettingill, nu cu mult timp în urmă, a spus despre religia din New York că: „99 % din religia acestui oraş ar trebui scoasă din uz ... majoritatea sunt religii false care ignoră învăţăturile lui Cristos."

Adevărata speranţă nu vine din tradiţiile oamenilor; vine de la Dumnezeu. Iehova este „Dumnezeul care dă speranţă". Oamenii sinceri ar trebui să ia aminte la Cuvântul Lui. „Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverenţa noastră şi prin mângâierea din Scripturi să avem speranţă". Acolo este singura sursă de speranţă: Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia! – Rom. 15:4,13,*NW*.

Clerul a atenuat adevărurile Bibliei care lovesc tare şi distrug greşelile. Devine tot mai modern să ignore complet Biblia în predici. Majoritatea bisericilor, dacă toate Bibliile din lume ar dispărea brusc, ar continua să funcţioneze ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Jocurile de bingo ar putea continua fără probleme fără Biblie. Sociabilitatea, dansurile şi picnicurile nu au nevoie de Biblie. Comentariile din cărţi sunt bazate pe orice numai pe cărţi biblice nu. Predicile cu privire la „traiul optimist", sunt bazate pe principii fundamentale de psihologie şi pot fi date fără ajutorul Bibliei. Muzica, corurile şi spectacolele publice grandioase religioase pot continua fără Biblie. Predarea treimii, chinul veşnic, sufletul nemuritor la fel şi aprinderea de tămâie şi aprinderea candelelor către „sfinţi", rugăciunile cu ajutorul rozariilor, folosirea de chipuri şi statuete şi plata de bani pentru a scoate pe cineva din purgatoriu ar putea continua foarte bine şi fără Biblie, deoarece nimic dintre acestea nu are sprijinul Bibliei până la urmă! Asta este atunci: faptul clar că bisericile operează astăzi în mod practic fără Biblie. Mai este de mirare că enoriaşii nu-şi pot defini speranţa, sau chiar se îndoiesc că au una?

Programele de televiziune şi radio care sunt numite religioase sunt de asemenea fără Biblie. Decanul Şcolii Divinitate de la Yale a spus, aşa cum a fost scris în New York *Times,* ediţia din 2 martie, 1955: „Multe dintre aşa numitele transmisiuni religioase nu sunt nici inteligibile nici inteligente din punct de vedere creştin. Pe scurt, prea multe pretinse programe religioase sunt fie sentimentale, fie slabe, fie ambele. În eforturile lor de a fi atrăgătoare, ele devin înspăimântătoare din punctul de vedere al credinţei creştine sincere, bine fondate şi variate." Rezultatul: mai multă confuzie.

În final, Diavolul i-a orbit pe oameni aşa de rău încât marea masă a oamenilor sunt în mod constant într-o confuzie extraordinară nu numai în ceea ce priveşte speranţa lor, ci şi în privinţa scopului lui Dumnezeu: „Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce

Cuprins

pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea.” – 2 Cor. 4:3,4, *NW*.

Acum este timpul să înlăturăm confuzia religiei false. Scăpaţi de învăţătorii religioşi legaţi de confuzie care pot doar să-i conducă pe alţii în aceeaşi confuzie în care se află ei. Faceţi speranţa voastră strălucitoare şi sigură învăţând despre noua lume a lui Iehova. Studiaţi Biblia în asociere cu societatea Noii Lumi. – 2 Pet. 3:13.

Dacă credeţi că a vedea înseamnă a crede, şi că o filozofie materialistă poate genera într-o binecuvântare spirituală, atunci veţi găsi arătate în următorul articol informaţii despre realele valori pentru voi.

MATERIALISMUL este pe cale să cucerească lumea cu filosofiile sale. Cucerirea lui va fi scurtă, deoarece o filosofie materialistă este absolut contrară voinţei lui Dumnezeu. Nu mai este o soluţie pentru această lume problematică la fel cum nici bomba atomică de la Hiroshima nu a fost o explicaţie a principiilor Creştinismului. În timp ce o modalitate materialistă poate părea a fi corectă pentru oameni, ea poate fi total greşită în faţa lui Dumnezeu. „Orice cale a unui om este dreaptă în ochii săi, dar Iehova cântăreşte inimile.” „Există o cale ce pare bună printre oameni; însă sfârşitul acesteia constă în căile morţii.” Materialismul este o astfel de cale. – Prov. 21:2; 14:12, *AS*.

Materialismul este deşertăciune. Este în opoziţie cu orice este spiritual. El este o teorie care învaţă că fenomenul uman, istoric, social sau psihologic, ar trebui să fie privit sau interpretat în termenii unor cauze fizice sau materiale, mai degrabă decât interpretate într-o cauză spirituală. El este un produs al lumii necredincioase, susţinut de dieta corozivă a idolatriei ştiinţifice, se laudă pe sine, şi distorsionează adevărurile şi valorile. El minimizează valoarea inestimată a spiritului lui Dumnezeu în vieţile oamenilor prin înlăturarea lui Iehova Dumnezeu şi punerea acestuia pe plan secundar. În schimb, el măreşte realizările şi raţionamentele umane ca având o importanţă ce primează. Prin avansările tehnologice pretinde a fi interesat de bunăstarea omenirii, când, în realitate, este unul dintre duşmanii principali ai omenirii, deoarece în nici un caz materialismul nu va ocroti această

Cuprins

civilizaţie disperată prin bătălia Armagedonului către noua lume a lui Dumnezeu. Nici nu va asigura fericirea, pacea şi viaţa veşnice.

MATERIALISMUL, UN PERICOL DE SECOLE

De secole materialismul a reprezentat un pericol pentru omenire. Oamenii de dinainte de potop „mâncau şi beau" şi nu le păsa de lucruri spirituale. Pentru această trecere cu vederea şi neglijenţă ei au plătit cu viaţa. În 1473 î.Cr. Moise i-a avertizat pe Izraeliţi de pericolul în care se aflau: „Ai grijă ca nu cumva să-l uiţi pe Iehova, Dumnezeul tău, şi să nu respecţi poruncile sale, hotărârile sale judecătoreşti şi instrucţiunile sale, pe care ţi le dau astăzi, şi ca nu cumva să mănânci, să te saturi, să-ţi construieşti case bune şi să locuieşti în ele, să ţi se înmulţească cireada şi turma, să ţi se înmulţească argintul şi aurul, să se înmulţească tot ce este al tău, iar inima să ţi se înalţe şi să-l uiţi pe Iehova, Dumnezeul tău". „Şi ca să nu zici în inima ta: Cu puterea mea şi cu toată forţa mâinii mele am făcut această avere". Atât Israelul modern cât şi cel din vechime au uitat acest sfat înţelept al lui Moise. Atunci când Israel a prosperat, s-a lăudat cu puterea şi măreţia sa, şi în esenţă şi-a spus: „Propriile noastre mâini au făcut pentru noi toată această bogăţie." Ei s-au onorat pe ei înşişi şi nu pe Dumnezeul care a făcut mâna, care dă putere şi tărie, şi care face ca toate lucrurile să fie posibile. – Deut. 8:1-20, *NW*.

În zilele lui Samuel filozofia materialistă i-a acaparat aşa de complet, încât ei îşi doreau să devină asemenea naţiunilor vecine. Dorinţa lor era de a avea un rege pe care ar putea să-l vadă. În toţi anii în care Iehova s-a arătat ca fiind Rege al lor, nu a fost suficient ca ei să-şi înăbuşe gândirea materialistă. Dumnezeu i-a spus lui Samuel să-i asculte şi să le dea un rege pe care îl puteau vedea, „căci nu pe tine te-au respins, ci pe Mine m-au respins ca să nu mai fiu rege peste ei." Israel a insistat pe materialism cu orice cost, chiar dacă asta însemna să îl respingă pe Dumnezeu. Această filosofie materialistă nu avea să salveze pe Israel. Mai degrabă, avea să îl conducă spre asuprire şi condamnare. – 1 Sam. 8:5-7, *AS*.

Nabucodonosor, regele Babilonului s-a lăudat cu împărăţia sa măreaţă: „Nu este oare acest Babilon acela pe care l-am construit să fie casa împărăţiei prin măreţia puterii mele şi pentru onoarea măreţiei mele?". În timp ce acesta continua să se laude, sănătatea i s-a sfărâmat. Nabucodonosor se încredea în principii şi forţele sale militare de fier şi de carne. El nu avea credinţă în puterea lui Dumnezeu de a salva şi de a distruge. Ca nu cumva alţii să gândească asemenea lui, punându-şi încrederea în lucrurile materiale, a fost dat următorul avertisment: „Vai de cei ce se coboară în Egipt pentru ajutor, şi care se bazează pe cai, şi se încred în care pentru că sunt multe, şi în cavaleri pentru că sunt puternici, şi nu se uită către Cel Sfânt al Israelului, nici nu caută pe Iehova! Acum Egiptenii sunt oameni, şi nu Dumnezeu; iar caii lor sunt carne şi nu spirit: Iar când Iehova îşi va întinde mâna, atât cel care a ajutat se va poticni, cât şi cel care este ajutat va cădea, şi ei vor cădea împreună." Aşa este materialismul în mâinile Celui Atotputernic. – Dan. 4:30; Isa. 31:1,3, *AS*.

Cuprins

CUM PRIVEA ISUS MATERIALISMUL

La începutul erei creştine, destinul civilizaţiei se afla pe marginea îngustă a modului în care Isus privea această chestiune a materialismului. Isus a înfruntat-o prin următoarele cuvinte: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova." Cu alte cuvinte, filosofia materialistă nu era calea sa, ci calea adversarului său, Satan, Diavolul, care a prezentat această chestiune Lui. Adevărat, omul trebuie să trăiască, a spus Isus. Dar ca să trăiască el are nevoie de mai mult decât de lucruri materiale. El are nevoie de spiritul lui Dumnezeu; de fapt, „orice cuvânt care iese din gura lui Iehova" este esenţial pentru bunăstarea sa veşnică. – Mat. 4:4, *NW*.

Pentru a trăi omul are nevoie să se închine lui Dumnezeu. „Dumnezeu este Spirit, şi cei care I se închină trebuie să se închine în spirit şi adevăr." Rezultă că dacă cineva minimalizează sau neglijează problemele spirituale el dă dovadă de o lipsă totală de apreciere a valorilor. El va fi precum omul înclinat spre materialism pe care Isus l-a folosit ca exemplu. Acest om a spus: „'Suflete, ai multe bunuri puse deoparte pentru mulţi ani. Odihneşte-te, mănâncă, bea şi distrează-te!' Dar Dumnezeu i-a zis: 'Om fără minte, în noaptea aceasta ţi se va cere sufletul. Ale cui vor fi lucrurile pe care le-ai strâns?' Aşa este cu omul care pune deoparte comori pentru sine, dar nu este bogat faţă de Dumnezeu". Lecţia învăţată aici este: „Chiar şi atunci când o persoană are din abundenţă, viaţa sa nu rezultă din lucrurile pe care acesta le posedă." „Bogăţiile nu folosesc în ziua mâniei: dar dreptatea eliberează de la moarte." Deci păziţi-vă de materialism! – Ioan 4:24; Luca 12:15-21, *NW*; Prov. 11:4.

MATERIALISMUL STRĂBATE CREŞTINĂTATEA

În ciuda avertismentelor din Scripturi cu privire la paralizia ce se furişează a materialismului, totuşi, acesta a cucerit în mod complet lumea. John Sutherland Bonnell din Fifth Avenue(New York) din biserica Presbitariană a spus: „Există o dovadă înspăimântătoare a corupţiei şi a venalităţii în America. Materialismul a ros în inima ţării noastre. Avem zei din fier, argint, aur şi lemn la care ne închinăm. Avem nevoie de o suflare proaspătă a lui Dumnezeu prin naţiune." Domnul John J Hayes a caracterizat „ materialismul liberal" ca cel ce creează mari goluri de frustrare, singurătate, şi confuzie în civilizaţia modernă. „El a creat sclavagismul, foametea, şi copiii care îşi spionează părinţii. A încercat să vândă ideea conform căreia poate produce o rasă culturală demnă, fără credinţa în Dumnezeu. O asemenea filosofie ne fură singura sursă de lumină şi putere cunoscută vreodată de noi oamenii". El a definit materialismul ca fiind: „cea mai mare crimă împotriva păcii umane şi împotriva fericirii de-a lungul întregii noastre istorii intelectuale."

Măsura în care casele „Creştine" au cedat materialismului poate fi determinată de cuvintele lui Isus: „Nu vă mai strângeţi comori pe pământ." „Dacă aşa îmbracă Dumnezeu plantele câmpului, care astăzi sunt şi mâine se aruncă în cuptor, nu vă va îmbrăca el cu atât mai mult pe voi, puţin credincioşilor?

Cuprins

Nu vă îngrijoraţi, deci, niciodată, zicând: «Ce vom mânca?» sau: «Ce vom bea?» sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?» Fiindcă pe toate acestea naţiunile le caută stăruitor. Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi să căutaţi mai întâi împărăţia şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate. De aceea, nu vă îngrijoraţi niciodată pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine va avea îngrijorările ei. Ajunge fiecărei zile necazul ei." – Mat 6:19, 30-34, *NW*.

Oare nu a fost această procedură inversată în majoritatea caselor „creştine" din ziua de astăzi? Când un slujitor al martorilor lui Iehova vizitează acele case aşa zise „case creştine", în Statele Unite, răspunsul în majoritatea cazurilor va fi: „Suntem prea ocupaţi să ne câştigăm traiul". „Nu avem timp pentru prostiile astea". „Nu avem timp pentru religie". „Avem propria noastră religiei." „Nu suntem interesaţi de Biblie". „Nu am timp să citesc ziarele sau glumele, dar Biblia", ca şi când ziarele şi glumele ar fi mai importante decât o cunoştinţă din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Este evident că aceşti creştini declaraţi nu au o cugetare spirituală. Ei nu caută mai întâi împărăţia; aceasta este sigur. Ei au pierdut orice simţ al valorilor spirituale. Grijile lor imediate sunt necesitatea şi plăcerile vieţii actuale. Ei nu au timp de lucruri spirituale. Ei au devenit „roboţi materialişti". Minţile lor au fost furate de gândirea conform căreia nevoile spirituale pot fi satisfăcute de lucruri materiale. De exemplu: Creştinătatea caută pace prin forţă materială, în vreme ce pacea este, mai presus de toate, o atitudine a minţii, o roadă a spiritului lui Dumnezeu. Fericirea, bucuria şi mulţumirea sunt roade ale spiritului. Însă cei lumeşti le caută pe acestea în posesiuni de natură materială, precum case noi, mobilă modernă, automobile de ultimă generaţie, frigidere imense, televizoare cu diametrul de 21 de inch , etc. Însă ei constată că aceste lucruri materiale nu satisfac cu adevărat, şi se întreabă de ce.

Ei nu pot înţelege că „omul fizic nu primeşte lucrurile spiritului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, şi nu poate să le cunoască, fiindcă trebuie cercetate spiritual. Însă omul spiritual poate să cerceteze toate lucrurile, dar el însuşi nu poate fi cercetat de niciun om ". Dacă trăim după spirit, adică, potrivit direcţiei arătate de Cuvântul lui Dumnezeu, dragostea, bucuria, pacea, bunătatea, blândeţea, credinţa, blândeţea, auto-controlul vor fi ale noastre ca şi lucruri naturale. Egoismul, competiţia şi invidia care cauzează ceartă şi despărţire toate vor dispărea, ca rezultat al operaţiei spiritului lui Dumnezeu. Pacea şi mulţumirea umplu casele creştine unde spiritului lui Dumnezeu îi este permis să lucreze nestingherit. – 1 Cor. 2:14, 15, *NW*.

Însă atunci când materialismului i se permite să pătrundă într-o casă creştină, Creştinismul este forţat curând să părăsească acea casă. Atunci când accentul este pus mai mult pe lucruri decât pe persoane, afecţiunile şi familiile se despart rapid. „Căci, unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta". Soţia este indusă să creadă că ea trebuie să aibă un serviciu pentru a menţine ceea ce se cheamă în general un cămin bun. Menajul vine pe locul al doilea. Îngrijirea copiilor este neglijată. Intervine un sentiment de nepăsare pentru toţi membrii familiei. De aici nu mai este mult până la a se instala necazurile. – Mat. 6:21, *NW*.

O dată cu avantajele modernităţii şi cu „instrumentele de fabricat fericire” vine şi un sentiment fals de siguranţă. „Avem propria noastră casă, afacere, familie şi prieteni; şi de asemenea, avem şi propria noastră religie. Deci, vedeţi, nu avem neapărată nevoie de Biblie. Suntem complet satisfăcuţi. Avem tot ceea ce ne dorim. Vă mulţumim.” O astfel de gândire miroase a materialism. Într-o asemenea casă religia este doar un alt dispozitiv, bine de avut prin preajmă când vorbim despre afaceri şi motive sociale, sau în cazul unei urgenţe. Este mai mult sau mai puţin precum o roată de rezervă a unei maşini. Oferă unei persoane sentimentul de siguranţă, şi este bine de avut prin preajmă în cazul unei pane de maşină. Acelaşi lucru cu religia în această casă, ea este tolerată de dragul comodităţii.

EFORTURI PENTRU A BIRUI MATERIALISMUL

Pentru a birui această paralizie ce se strecoară, este făcut un efort pentru a împiedica această lume materialistă de la a deveni şi mai materialistă, prin a face religia să aibă un rol mai mare în afacerile ei sociale şi politice şi prin încurajarea unei încrederi mai mari în armate şi în nave materialiste. Oricât de fantastic şi lipsit de sens ar părea, o asemenea filosofie este, totuşi, cea care ghidează această lume. Ca să invităm materialismul în casele Creştine este ca şi când am ura bun venit dezastrului. „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu.” A da mâna cu această lume materialistă înseamnă a face război cu Dumnezeu. – Iac. 4:4, *NW*.

Precum un şarpe monstruos materialismul s-a înfăşurat în jurul acestei lumi. A comis această crimă prin intermediul nebuniei şi incompetenţei liderilor ei religioşi. Oamenii materialişti au întronat cunoştiinţa ca pe un idol şi au întors spatele lui Dumnezeu. Ei uită să se roage Făcătorului care i-a înzestrat cu unelte şi cu inteligenţa de a-I împlini lucrarea.

Aşa cum Charles Lindberg declară în lucrarea sa „*Zborul şi viaţa*”, lumea care are încredere în dumnezeul ei materialist şi-a pierdut „adevărata calitate a vieţii - frumuseţea pământului, anotimpurile şi cerurile ei; fraternitatea oamenilor; bucuria de a avea copii şi neveste. [A pierdut] puterea infinită fără de care nici un om nu poate supravieţui în timp - elementul pe care războiul nu îl poate înfrânge şi care nici nu poate fi corupt.” El conchide: „Acum înţeleg că adevărul spiritual este mai esenţial pentru o naţiune decât cimentul din zidurile oraşelor. Atunci când acţiunile oamenilor nu sunt ghidate de aceste adevăruri, nu este decât o chestiune de timp până când acele ziduri se vor prăbuşi.”

Nu mai este mult timp până când cel mai mare război al lumii va izbucni. Supravieţuitorii acestui război sunt asemuiţi unui om care şi-a construit casa pe o temelie de stâncă, bazată pe ascultare de Cuvântul trainic al lui Dumnezeu. Pereţii acelei case creştine vor rezista. Toate celelalte se vor prăbuşi. Poţi fi un constructor înţelept - construindu-ţi casa pe temelii spirituale, amintindu-ţi, în timp ce alţii se încred în care, iar alţii în cai, că Iehova este singurul care te poate salva. – Mat. 7:24:27; Ps. 20:7.

Cuprins

MARTORII LUI IEHOVA – O RELIGIE FĂRĂ SLUJITORI?

O bătălie pentru Drepturi Religioase în Marea Britanie.

„Martorii lui Iehova sunt recunoscuţi ca o organizaţie religioasă!” Este oare ceva neobişnuit cu privire la acest titlu din presa Britanică? Nu, nu în titlu, însă priviţi data. Este 7 Ianuarie 1955! Iar Martorii lui Iehova există încă din 1880 în această ţară, iar organizaţia care îi conduce, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, are un birou în Londra din 1900. Jumătate de secol este un timp foarte lung pentru o bătălie pentru drepturi şi libertăţi care duc la recunoaştere legală!

Titlul a apărut după o decizie dată de Lordul Strachan la Curtea de Sesiuni din Edinburgh. A fost neobişnuit ca toţi acei oameni să se întrebe de ce au nevoie martorii lui Iehova să se ducă la tribunal pentru a avea un statut bine determinat. Ei îşi cunosc lucrarea, întâlnirile, adunările şi se bucură de beneficiile serviciului lor. Şi au rămas şi mai miraţi atunci când judecătorul a susţinut că martorii lui Iehova constituie un corp religios, însă acela care îşi dă viaţa pentru slujire şi este un supraveghetor al unei adunări a martorilor lui Iehova nu este recunoscut de către legea Britanică „un slujitor regulat”.

Cazul, care este recunoscut ca având o importanţă deosebită într-un domeniu care este adesea parcus în zilele noastre, se referă la interpretarea care ar trebui să fie dată celor şapte cuvinte comune din Actul Serviciului Naţional din 1948. Acest act include o clauză ce scuteşte de instruire militară nu numai un om în ordine sfinte, ci şi „un slujitor regulat al oricărei denominaţii religioase.” Clerul religiilor ortodoxe se include în această scutire. Martorii lui Iehova spun pur şi simplu că, în mod sigur, pionerii şi servii de grupă au dreptul să facă acelaşi lucru. Un „pionier” este o persoană care ia asupra sa serviciul ca o vocaţie, petrecând cel puţin o sută de ore pe lună predicându-le oamenilor la casele lor, ca să nu mai vorbim de timpul petrecut în studiul personal, participarea la întâlniri şi munca seculară pentru a câştiga necesităţile vieţii. Un serv de grupă este slujitorul care conduce o adunare a martorilor lui Iehova. Există 718 adunări în Insulele Britanice, alcătuite din aproximativ 30 000 de martori activi, care la rândul lor sunt şi ei slujitori. Lordul Strachan spune că martorii lui Iehova reprezintă, fără îndoială, o denominaţie religioasă, însă oamenii numiţi în oricare din aceste funcţii nu sunt „slujitori regulaţi”.

Cazul a fost început când, în ciuda încercărilor precedente fără succes ca această curte să recunoască pretenţiile martorilor lui Iehova, preşedintele Societăţii de Biblii şi tratate Turnul de Veghere a cerut ca poziţia acestora să fie testată din nou. A fost adus din Scoţia un declarator care a cerut Curţii de Sesiuni să declare că Douglas Walsh era „un slujitor regulat” datorită numirii lui ca şi pionier şi, de

Cuprins

asemenea, datorită numirii ca serv de grupă. Cazul a fost cunoscut sub numele de *Walsh v. The Lord Advocate.*

În ianuarie 1954, o audiere preliminară s-a ţinut în Edinburg, pentru a determina dacă urmăritorul (termenul scoţian pentru „reclamant") avea un caz relevant. Scoţienii şmecheri nu sunt dispuşi să îşi piardă timpul şi banii cu audierea martorilor dacă nu există nici un fundament legal sănătos pentru cazul respectiv. După audiere avocaţii prezintă argumente de ambele părţi, iar Lordul Strachan a poruncit să se „treacă la dovezi", însemnând că acum curtea vrea să audă dovezile. În cele din urmă s-a stabilit ca dovezile să fie prezentate pe 23 Noiembrie, 1954.

OFICIALII SOCIETĂŢII PLEACĂ DIN NEW YORK

H.C. Covington, avocat în New York şi consilierul general al Societăţii Turnul de Veghere, a fost prezent la audierea preliminară în calitate de supervizor. S-a stabilit ca el şi alţi doi funcţionari seniori să plece din New York pentru a susţine probe la proces. Astfel, Societatea a fost de partea lui Douglas Walsh, arătând într-un mod foarte practic că e gata să lupte pentru drepturile legale ale martorilor lui Iehova din toată lumea.

Cazul a fost pregătit în aşa fel încât F.W. Franz, vice-preşedinte al Societăţii, să fie primul care să meargă în boxa martorilor. Citând liber din Biblia din mâna sa, el a subliniat convingerile martorilor lui Iehova, în mod special pe cele care diferă de cele ortodoxe. El a explicat, de asemenea, motivul principal al existenţei martorilor lui Iehova în zilele noastre: că anul 1914 a marcat începutul celei de-a doua prezenţe a lui Cristos în puterea Împărăţiei şi că o lucrare măreaţă trebuie să fie făcută pentru a anunţa acest lucru către întreaga omenire, până ce bătălia Armagedonului va distruge în curând vechiul şi satanicul sistem. Franz s-a folosit de minunata oportunitate pe care a avut-o pentru a da o mărturie minunată. El a apreciat atitudinea galantă a curţii şi, spre surpriza avocaţilor şi a reporterilor, a fost recunoscut de către judecător când şi-a exprimat mulţumirile.

Covington s-a ocupat de organizaţia martorilor lui Iehova, de ceremoniile şi practicile lor. El a explicat structura organizaţiei, descriind natura teocratică şi cum funcţionează aceasta plecând de la Iehova şi ajungând până la partea sa pământeană începând de la consiliul de administraţie al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere prin filialele, districtele şi circuitele, adunările şi până la indivizii ei. El a arătat că aceasta este o organizaţie articulată, bine definită. De asemenea, el s-a ocupat de expansiunea activităţilor organizaţiei, întâlnirile ei, lucrarea de propovăduire şi ceremonii precum botezul, înmormântările, căsătoriile şi celebrările anuale ale Memorialului. El a explicat lucrarea şi responsabilităţile pionierilor şi ale servilor de grupă şi cum se deosebesc ei de alţi martori ai lui Iehova.

Grant Suiter, secretarul şi trezorierul societăţii, s-a ocupat de asemenea şi de problema funcţiilor ce trebuie îndeplinite de către pionierii şi servii de grupă şi apoi a vorbit despre finanţele organizaţiei. El a făcut bilanţul Societăţii în timpul procesului. Cifrele au arătat cum contribuţiile care vin din literatura lăsată la oameni sunt departe de a ajunge să îi îmbogăţească pe indivizi sau pe Societate, şi

Cuprins

sunt insuficiente să susţină în întreaga lume lucrarea misionară şi volumul la care a ajuns, şi a mai subliniat cum contribuţiile martorilor lui Iehova sunt cele care fac diferenţa. Prin urmare, neînsemnata discuţie a revistelor din parohie cu privire la finanţele Societăţii s-au arătat a fi nefondate.

Ceilalţi patru martori din proces erau englezi. Dintre aceştia, A.P. Hughes, serv de filială şi servul ce prezidează din Insulele Britanice, au adus dovezi cu privire la structura organizaţiei în Anglia, iar Douglas Walsh, acuzatul, a vorbit despre lucrarea lui ca şi pionier şi serv de grupă. Toată mărturia a durat şapte zile pentru fi prezentată.

EI SUNT O DENOMINAŢIUNE RELIGIOASĂ

Pe 7 ianuarie, Lordul Strachan a făcut propria judecată. După ce a scos în evidenţă istoria, structura şi practicile acestei organizaţii, el a abordat prima din cele două întrebări principale. Sunt martorii lui Iehova o denominaţiune religioasă? Asupra acestui lucru el a spus: „Sunt cu totul de părere că un corp precum cel al martorilor lui Iehova trebuie să fie o denominaţiune religioasă dacă următoarele condiţii sunt îndeplinite: (a) dacă există pentru scopuri religioase, (b) dacă mărturiseşte convingeri religioase care se diferenţiază de alte corpuri religioase, (c) dacă organizarea sa s-a făcut asemenea unui corp organizat ce se conduce după propriile reguli şi sistem de închinare, conducere şi disciplină, şi (d) dacă membrii ei sunt substanţial rezonabili.”

A fost oare judecătorul mulţumit de faptul că martorii lui Iehova îndeplinesc această condiţie? Da, a fost. Comentând prima dintre afirmaţii, el a spus: „Cu privire la întrebarea dacă există sau nu pentru scopuri religioase, este absolut clar că ei declară că fac aceasta, şi mi se pare că singura problemă de incriminare a acestei conduceri este dacă ei sunt sinceri când fac acest lucru sau nu. Sunt mulţumit că ei sunt sinceri. Nici un atac nu a fost făcut la adresa sincerităţii martorilor, care au adus dovezi, şi după părerea mea nici nu s-ar fi putut face un astfel de atac. Am auzit dovezile domnului Franz, vice-preşedintele Societăţii, ale Domnului Suiter, secretarul general, şi pe cele ale domnului Covington, consilierul legal, care este calificat ca avocat în S.U.A., şi bazat pe dovezile lor, cu privire la lucrarea şi rutina din sediul general al Societăţii din New York, sunt mulţumit că personalul de acolo este sincer şi în mod autentic implicat în sarcinile cu privire la administrarea unui corp pe care ei îl privesc a fi religios, şi care se concentrează să îndeplinească scopurile expuse în clauza 2 din Statutul Corporaţiei din Pennsylvania care, conform termenilor, sunt evident scopuri religioase.”

POZIŢIA DE SLUJITOR RESPINSĂ

Ce-a de-a doua dintre cele două întrebări principale: Este acuzatul un „slujitor regulat”, în virtutea numirii lui ca şi pionier? Ca şi serv de grupă? Judecătorul a decis împotriva lui Walsh. Domnul John Cameron, Decanul Facultăţii de Avocatură din Scoţia, care a venit în ajutorul lui Walsh, a argumentat

Cuprins

puternic aceea că dacă se decide că martorii lui Iehova sunt o denominaţiune religioasă atunci trebuie să se determine pentru această denominaţiune care sunt slujitorii ei regulaţi. Cu siguranţă nimeni din afară nu ar putea spune despre o denominaţiune cine sunt slujitorii ei! Testul ar trebui să fie subiectiv. El a susţinut că „regulat" înseamnă „potrivit regulii", şi din moment ce Walsh a fost numit potrivit regulii martorilor lui Iehova, curtea ar trebui să susţină că el este un „slujitor regulat". Judecătorul a susţinut, cu toate acestea, că devreme ce toţi martorii lui Iehova sunt slujitori ordinaţi, ordinarea în sine nu crează un „slujitor regulat" şi că revenea curţii să decidă problema în ceea ce priveşte Actul Naţional de Serviciu.

Ocupându-se de termenul „slujitor" judecătorul a spus: „Ca să fie slujitor, o persoană trebuie mai întâi să fie investită cu o funcţie de slujitor al unei religii, şi în al doilea rând, să poată să, sau cel puţin să fie însărcinat cu, (căci aşa citesc eu aceste cuvinte) administrarea ordinărilor religioase din comunitatea sa. De asemenea, sunt de părere că aceste două elemente esenţiale implică faptul că slujitorul, în unele privinţe, este pus deoparte în lucruri spirituale de membrii obişnuiţi ai comunităţii lui."

Apoi judecătorul a dat definiţia sa pentru numirea lui Walsh ca serv de grupă. El a obiectat cu privire la modul în care i s-a prezentat forma numirii, o scrisoare semnată de Societate şi cu ştampila acesteia, şi cu privire la faptul că aceeaşi scrisoare a fost folosită pentru a numi alţi slujitori în poziţii inferioare în adunare. El a concluzionat că „accentul a fost pus în mod cert pe administrare, mai degrabă decât pe conducere spirituală."

De asemenea, judecătorul a mai găsit ca fiind greşeală cerinţele dogmatice ale unui serv de grupă. Cu privire la şcoala teocratică de serviciu, unde un serv de grupă trebuie să fie instruit cel puţin un an înainte de numirea propriu-zisă, judecătorul a spus: „Sună dogmatic, mai ales dacă ne luăm după instrucţiunile şi programul prescris de studiu". Apoi, spre surprinderea tuturor celor care frecventează astfel de şcoli, judecătorul a spus că: „ceea ce este predat este aşa cum poate fi înţeles şi de un copil ... preşcolar." Problema este că şcoala de serviciu nu se coboară la nivelul standardului intelectual al copiilor, ci copiilor li se cere să scoată din curs tot ce pot. Iar faptul că ei câştigă se vede după progresele pe care le fac.

Comentând argumentul lui Dean, că fondatorii Creştinismului nu au fost selectaţi datorită realizărilor lor dogmatice, judecătorul a spus: „S-a susţinut că apostolilor nu li se cerea să aibă nici o calificare specială, însă, ca oameni simpli, li s-a poruncit să predice, iar martorii lui Iehova urmează acest exemplu. Acel argument este, după părerea mea, în afara discuţiei, căci este destul de evident că în scutirea unui slujitor regulat dintr-o denominaţiune religioasă de la serviciul naţional, în 1948 parlamentul nu se gândea la un slujitor precum aceia care au predicat în biserica timpurie, ci la un slujitor care face parte dintr-o religie din timpurile moderne."

Judecătorul a constatat că Walsh nu era un „slujitor regulat" datorită pionieratului lui, chiar dacă avea vocaţie de slujitor. Un pionier dedică mai mult de

Cuprins

o sută de ore pe lună pentru a predica publicului, în afară de timpul petrecut în studii şi la întâlnirile cu martorii lui Iehova. Câţi dintre clerici dedică atâta timp studiului predicării? Iar un pionier nu este dependent de un salariu, ci îşi câştigă existenţa precum a făcut şi Pavel! Dificultatea judecătorului consta în vârsta la care Walsh devenise pionier. În opinia sa „este absurd să antrenezi un băiat de cincisprezece ani să devină slujitor al unei religii." Este destul de clar că judecătorul nu-şi putea scoate din minte tiparul ortodox şi pentru că Walsh nu s-a potrivit cu acel tipar, judecătorul n-a putut să-l vadă în rolul unui „slujitor regulat."

PUBLICITATE ŞI RECURS

I-a fost făcută o foarte mare publicitate cazului de către presa Scoţiană şi de către cotidianele Britanice naţionale. Cazul în sine a fost destul de neobişnuit, însă zborul celor trei funcţionari ai Societăţii de la sediul principal la Edinburgh, pentru a sta alături de Douglas Walsh în boxa martorilor au făcut apel la public şi i-au atras pe reporterii de aproape şi de departe. Majoritatea ziarelor au acordat mai mult de o sută de coloane de câţiva centimetri acestui caz. Covârşitor atât prin acurateţe cât şi prin spaţiu a fost „*The Scotsman*". Acest ziar de înaltă calitate a transmis zilnic şi a cumulat un total de douăzeci şi opt de centimetri de coloană doar hotărârii în sine.

Iehova şi-a ordinat martorii să fie slujitorii săi în restaurarea adevăratei închinări pe pământ chiar în această zi cea mai critică din istoria omenirii. Autoritatea lor vine de la El. Fiecare dintre martorii lui Iehova trebuie să fie un slujitor, însă unii sunt numiţi în poziţii de responsabilitate care îi disting de alţi slujitori din organizaţie. Oare o asemenea numire şi responsabilităţi suplimentare conform legilor din Marea Britanie îi fac pe pionieri şi pe servii de grupă „slujitori regulaţi" sub acea lege? Lordul Strachan a spus că nu, dar martorii lui Iehova susţin un astfel de statut. Prin urmare, ei au făcut recurs la Înalta Curte de Justiţie din Scoţia unde trei judecători vor audia în continuare cazul.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea a 11 a – Restaurarea organizaţiei teocratice

Transformarea finală într-o organizaţie teocratică a martorilor lui Iehova a avut loc în anul 1938. În acel an, *Turnul de veghere,* în numerele sale din 1 şi 15 iunie şi 1 iulie au prezentat un studiu complet al acţiunilor de organizare ale adunării creştine timpurii din zilele apostolilor. Atunci s-a demonstrat clar cum puterea de a numi servi în adunare stătea în mâinile corpului de guvernare alcătuit din cei

Cuprins

doisprezece apostoli şi alţi asociaţi maturi ca Timotei şi Tit. În mod asemănător, astăzi, puterea de a numi pe toţi servii din adunări revine în mod drept corpului de guvernare al clasei „servului credincios şi înţelept”, care se află sub conducerea directă a lui Isus Cristos aflat în templu. (Mat. 24:45-47). Aceste puteri nu revin în mod democratic adunărilor. Ca urmare a acestui studiu biblic de organizare, a fost propusă şi adoptată de toate grupele care doreau să fie unite sub conducerea teocratică a Societăţii, următoarea rezoluţie:

„Noi, grupa poporului lui Dumnezeu, aleşi pentru numele Său din …. recunoaştem că guvernarea lui Dumnezeu este o teocraţie pură, că Isus Cristos se află în templu şi are control deplin asupra organizaţiei vizibile a lui Iehova, precum şi asupra celei invizibile, iar ‘SOCIETATEA’ este reprezentantul vizibil al Domnului de pe pământ, de aceea noi cerem ‘Societăţii’ să organizeze această grupă pentru serviciu şi să numească diferiţi servi în ea, astfel încât toţi să putem lucra în pace, dreptate, armonie şi unitate completă. Anexăm aici o listă cu numele persoanelor din această grupă care pentru noi apar maturi şi care par a fi cei mai potriviţi pentru a ocupa poziţiile respective desemnate pentru serviciu”.

În cele din urmă, în anul de serviciu 1939 – chiar la douăzeci de ani după ce sămânţa conducerii teocratice fusese plantată în oficiul de „conducător de serviciu” al adunării – martorii lui Iehova s-au bucurat de primul lor an de conducere teocratică completă în ce priveşte adunările lor individuale. Ce perioadă de pace şi prosperitate s-a deschis! Zilele de alegeri, certuri şi vot democratic trecuseră. Regele Isus Cristos era acum la cârma acestei organizaţii pământeşti, singurul care făcea numirile şi călăuzea conducerea adunărilor poporului lui Iehova. Nu mai exista libertatea indivizilor de a face fiecare ce considera drept în proprii ochi. În schimb, cei atenţi şi care priveau înainte, se înscriseseră acum într-o organizaţie de luptă, supunându-se fiecare, cu bucurie, controlului teocratic al regelui – Isa. 43:21; 60:17.

Cu toate acestea, deja, în 1922, martorii unşi erau într-o formaţie solidă, organizată suficient pentru a efectua lucrarea lui Iehova de judecată pe pământ. Această lucrare a fost ilustrată în mod profetic de către răsunetele celor "şapte trâmbiţe" şi de revărsările celor "şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu." (Apoc. 8:2; 16:1, *NW*). Aceste două serii s-au dovedit a fi evenimente simultane, fiecare răsunet şi revărsare începând la şapte congrese internaţionale ţinute anual din 1922 până în 1928 inclusiv.

Primul din această serie a celor şapte evenimente istorice a fost congresul din Cedar Point (Ohio), din 5-13 septembrie, 1922. La ultima lui lectură publică de duminică au participat peste 18.000 persoane, sesiunile zilnice fiind frecventate de aproximativ 10.000 de martori. Acest congres s-a ţinut în acelaşi loc cu faimosul

Cuprins

congres din 1919, dar de data aceasta, în rândurile lor erau mai multe sute şi serviciul de teren a devenit un aspect suplimentar. În marţea congresului, sute de grupuri de maşini au invadat partea de nord a oraşului Ohio cu un potop de plasări de literatură. În ziua a patra a congresului, cunoscută sub numele de „Victorie", preşedintele Societăţii a rostit un discurs cheie despre subiectul „împărăţie". El a accentuat că Regele este de faţă! De asemenea, s-a afirmat pentru prima dată, pe baza Scripturii şi a istoriei prezente, că Regele Isus Cristos a venit la templu în 1918 şi a început procesul de judecată împotriva creştinătăţii apostate. La încheierea acestei cuvântări înflăcărate, în clipa când vorbitorul rostea cuvintele, un uriaş panou a fost dezvăluit cu eleganţă înaintea vastului auditoriu, care a auzit şi a văzut simultan sloganul electrizant „VESTIŢI PE REGE ŞI ÎMPĂRĂŢIA!" Prin toată adunarea a triumfat un entuziasm neobişnuit, atinsă de discursuri bogate din punct de vedere spiritual, ce dovedeau revărsarea prezisă, într-o măsură mai mare, a forţei active invizibile a lui Iehova asupra martorilor Săi aleşi.

Lectura publică a congresului din ultima duminică a fost punctul culminant, prin adoptarea unanimă a rezoluţiei care a fost publicată mai târziu într-un tratat numit „Proclamaţie". Titlurile principale erau: „O provocare pentru conducătorii lumii – Imposibilitatea de a stabili pacea, prosperitatea şi fericirea lumii printr-o conferinţă internaţională – Adevăratul remediu sugerat – Chestiune vitală pentru toate naţiunile pământului – Studenţii internaţionali ai Bibliei pun în circulaţie rezoluţia". În cursul săptămânilor următoare au fost distribuite prin întreaga creştinătate 35.000.000 exemplare al acestui usturător mesaj de judecată ce exprima mânia lui Iehova. Într-adevăr, congresul din Cedar Point a fost unul însemnat!

Cel de-al doilea congres istoric a fost ţinut la Los Angeles, California, între 18-26 august 1923. Societatea a folosit pentru prima dată radioul pentru a transmite o sesiune a congresului. Discursul scriptural principal a fost cel rostit de preşedintele Societăţii, J. F. Rutherford, despre subiectul „Oi şi capre", care a fost publicat mai târziu în *Turnul de veghere* din 15 octombrie a acelui an. Atunci s-a arătat pentru prima dată că „oile" din parabola lui Isus se referă la un grup pământesc. Vorbitorul spunea: „Oile reprezintă pe toţi oamenii naţiunilor, care nu sunt născuţi de spirit, dar sunt înclinaţi spre dreptate, care *îl recunosc mintal pe Isus Cristos* ca Domnul şi care aşteaptă şi speră un timp mai bun sub domnia Lui". Punctul culminant al acestui congres a fost lectura publică de duminică a Judecătorului Rutherford, la care a participat un număr de 30.000 persoane, care au umplut până la refuz Coloseumul. Congresul a pus de asemenea în circulaţie o rezoluţie istorică care a condus la cea de-a doua vărsare a paharului mâniei lui Dumnezeu împotriva creştinătăţii. Această rezoluţie a fost tipărită într-un alt tratat numit „Proclamaţie", care a fost distribuit ulterior într-un număr de 45.000.000 exemplare în această ţară şi în Europa. Ea vestea: „Avertisment pentru toţi creştinii – Criza care ameninţă lumea – Cauza – Datoria creştinilor – Rezultatul". Reacţia creştinătăţii la acest sunet de trâmbiţă al judecăţilor lui Dumnezeu împotriva ei, pentru apostazie, a fost înverşunată şi ostilă.

Cuprins

Cel de-al treilea congres internaţional însemnat s-a ţinut la Columbus, Ohio, 20-28 iulie, 1924, la care zilnic au participat aproximativ 20.000 de martori, cu o participare de 35.000 de persoane la adunarea publică ce a avut loc în ultima duminică pe stadionul universităţii din statul Ohio. La acest congres s-a folosit transmisia radio şi staţii de amplificare. Şi la acest congres, precum la celelalte două dinainte, a fost scos în evidenţă serviciul de teren. În vorbirea principală a preşedintelui Societăţii s-a atras atenţia asupra faptului că Satan este încă dezlegat, iar clerul şi aliaţii săi au devenit agenţii Diavolului. Întreg publicul a adoptat cu entuziasm o rezoluţie istorică puternic sprijinită. Aceasta a fost încorporată ca parte a unui nou tratat intitulat „Clerici acuzaţi", care vorbea pe faţă în titluri ca: „Civilizaţia condamnată – Motivul pentru Criza mondială – Binecuvântarea oamenilor care va urma – Sământa promisiunii contra sământei Şarpelui". Încă o dată, creştinătatea a fost şocată de distribuirea în milioane de exemplare a acestei rezoluţii adevărate.

Anul 1925 a fost unul care a adus anumite perspective, deoarece mulţi dintre cei unşi îşi închipuiau că membrii rămaşi ai trupului lui Cristos trebuiau să fie schimbaţi atunci în glorie cerească. Dar, aşa cum s-a dovedit a fi, mai era încă multă lucrare pe care ei trebuiau să o facă pe pământ, pentru a-i ajuta pe cei ce urmau să fie strânşi. Cu toate acestea, anul 1925 s-a transformat într-un an însemnat prin faptul că un potop de noi adevăruri spirituale au ajuns la poporul lui Iehova. În acel an, *Turnul de veghere* le-a adus descoperiri nemaipomenite că numele lui Iehova trebuia să-şi aibă locul potrivit; că naşterea organizaţiei Împărăţiei prin copilul de parte bărbătească a vut loc în anul 1914; că Satan a fost aruncat din cer, iar acum trebuie să-şi limiteze acţiunile pe pământ; că scopul lui Iehova este să-şi facă un nume mare şi durabil în bătălia Armaghedonului; că această bătălie nu este o luptă între capitalişti şi clasa muncitoare, conservatori şi radicali, sau între partide şi naţiuni omeneşti, ci este bătălia lui Dumnezeu împotriva întregii organizaţii a Diavolului, invizibilă şi vizibilă; în cele din urmă, că clasa servului lui Iehova de pe pământ nu are nici o parte în această bătălie, ci trebuie numai să avertizeze despre venirea ei.

Acest an de uriaşă transformare în gândire a fost luminat de congresul general din Indianapolis, Indiana, 24-31 august, 1925, la care au participat 10.000 persoane. La încheierea lecturii publice rostite de J. F. Rutherford, intitulată „Chemare la acţiune", a circulat o rezoluţie plină de afecţiune şi s-a adresat „Tuturor oamenilor cu bunăvoinţă". Aceasta a fost cuprinsă într-un tratat numit „Mesajul speranţei", cu titlurile „Reconstrucţia lumii – Standardul pentru călăuzirea naţiunilor". Pe măsură ce lunile treceau, aproximativ 50.000.000 de exemplare au circulat prin creştinătate. Mâinile martorilor au continuat să fie ocupate în timpul acestui an crucial 1925. În acel an, s-a înregistrat un record de 90.434 participanţi la celebrarea Memorialului din primăvară.

(Va urma).

Turnul de veghere, 1938, pagina 182. În aces mod aproape toate adunările afiliate cu Societatea Turnul de Veghere au renunţat la modul lor democratic de control al bisericii (sau de bătrâni), exercitat de ele în ultimii şaizeci de ani, în schimbul

Cuprins

sistemului voluntar necesar teocratic de funcţionare a adunării. (Vezi *Studii în Scripturi,* Vol. 6; pp. 273-347). Din acest timp înainte Societatea celor unşi au ajuns în relaţia lor scripturală de drept cu adunările martorilor lui Iehova.
Lumină, Cartea I, pp. 102-107; *Lumină*, Cartea a II-a, pp. 19-67.
W 1922, pp. 323-352; *W* 1930, p. 374; *W* 1940, p. 102; *W* 1943, p. 216; *W* 1944; p, 234; *W* 1948, p. 311; *W* 1950, p. 218.
W 1922, p. 390.
W 1943, p. 342; *W* 1944, p. 10; *W* 1946, p. 156.
W 1923, p. 309.
W 1923, pp. 326, 327.
W 1923, p. 373.
W 1924, pp. 259-264.
W 1925, p. 3.
W 1925, pp. 67-74, 115-120, p. 233; *W* 1946, p. 347; *W* 1944, p. 10.
W 1925, p. 358.
W 1925, p. 263.

PREDICÂND LOCUITORILOR INSULELOR FALKLAND

ERA o după amiază de vară fierbinte în mijlocul lui ianuarie, în Uruguay, când doi misionari ai societăţii Turnul de Veghere şi-au luat la revedere de la aproape o duzină dintre tovarăşii lor misionari, după ce au coborât într-o şalupă ce urma să îi ducă la bordul unui vas comercial olandez care se îndrepta către Insulele Falkland, la mii de mile depărtare, în Atlanticul de Sud.

În timpul călătoriei, o mărturie minunată a fost dată tuturor membrilor echipajului şi pasagerilor, în mijlocul cărora se afla şi un grup de meteorologi care se îndreptau către posturile lor în regiunile Antarcticii, care îşi procuraseră literatură atât pentru ei cât şi pentru colegii lor staţionaţi în Antarctica. Într-un final, după cinci zile de călătorie pe apă, insulele lipsite de copaci ale grupului Falkland au apărut în vizorul lor. Casele frumos colorate ale capitalei, Port Stanley, cu acoperişurile lor pictate, erau într-adevăr un peisaj primitor pentru călătorii noştri osteniţi de mare. Pământul gri deluros era acoperit cu tufişuri de salvie, şi, după cum au aflat ulterior, erau doar opt mile de drumuri pe întregul grup de insule. Curând, cei 2 280 de locuitori ai acestei insule aveau să audă vestea bună a împărăţiei lui Iehova pentru prima dată. Cum vor răspunde ei?

După ce au găsit cazare, şi-au procurat nişte hrană şi apoi s-au odihnit bine în timpul nopţii, misionarii s-au trezit dimineaţa devreme şi au început să predice din casă în casă. Au fost atât de surprinşi să afle la prima casă că vestea sosirii lor i-a precedat, de fapt, s-a răspândit ca un incendiu! Toţi ştiau că cei doi misionari sosiseră în ziua precedentă şi pe misionari i-a aşteptat o primire plină de bunăvoinţă. Înfometaţi spiritual, în ciuda celor trei biserici şi cinci clerici din sat,

Cuprins

locuitorii primelor patru case i-au ascultat pe misionari vreme de trei ore. În cinci zile ei au distribuit mai mult de o sută de ajutoare pentru studiul Bibliei şi sute de broşuri şi reviste despre subiectele din Biblie. Au fost făcute aranjamente pentru a revizita majoritatea caselor vizitate.

Această activitate, însă, a tulburat linitea satului. Era aproape subiectul fiecărei conversaţii. În timp ce multe persoane ascultau interesate şi adresau întrebări despre Biblie, acest lucru i-a deranjat şi tulburat pe clerici, care dintr-o dată au devenit activi în a-şi vizita turmele şi a denunţa lucrarea misionarilor. Un cleric protestant, care nu şi-a vizitat enoriaşii vreme de mai bine de doi ani, şi-a găsit dintr-o dată timp să îi viziteze chiar şi de două ori pe lună. Şi la fel de schimbătoare ca vântul s-a dovedit a fi şi atitudinea oamenilor. Datorită propagandei clericilor, zvonurile au împânzit oraşul: misionarii aveau altă Biblie, erau spioni, etc.

Misionarii au început să susţină lecturi publice, atât în case cât şi într-o sală pe care o închiriaseră şi unde prezenţa în medie pe serie era de aproximativ treizeci. Oamenii erau surprinşi să afle că numele Iehova era în Biblia lor, precum şi să afle despre alte subiecte doctrinale. În timp de o lună, fiecare casă din capitală a fost vizitată şi studii Biblice erau conduse în paisprezece case diferite. Deoarece cam jumătate din populaţia insulelor era răspândită în insulele înconjurătoare şi în avanposturi şi tabere militare, inaccesibile misionarilor în acele vremuri, ei au aranjat să trimită literatură Biblică fiecărei familii. Astfel, după două luni de lucrare în insulele Falkland, fiecare familie de acolo a primit mărturia Împărăţiei, fie printr-o vizită personală, fie prin poştă.

După întoarcerea misionarilor în Uruguay, ei au primit scrisori de la persoane cu bunăvoinţă care le-au relatat că acum continuă studiul Bibliei sau au început lucrarea de predicare în mijlocul conaţionalilor lor. Evident, timpul şi efortul petrecut în a aduce vestea bună a Împărăţiei locuitorilor Insulelor Falkland nu a fost în zadar. Fără îndoială, din mijlocul lor vor fi câţiva care vor supravieţui bătăliei Armaghedonului pentru a se bucura de binecuvântările lui Iehova în noua lume a dreptăţii.

CALITATEA ÎNCERCATĂ A CREDINȚEI

Credinţa martorilor lui Iehova nu va fi nimicită niciodată în timp de necaz. Ştim că servul nu este mai mare decât Stăpânul său şi exact aşa cum Isus a fost persecutat şi credinţa i-a fost pusă la încercare, tot aşa se întâmplă cu urmaşii Săi astăzi. (Ioan 15:20). Noi ne aşteptăm la necazuri din partea acestor sisteme vechi ale lumii, dar credinţa noastră este întărită prin acestea şi nu nimicită. Satan, la care se face referire în mod profetic ca la Gog din Magog, este gata să-şi întindă mâna şi să pornească război împotriva servilor lui Dumnezeu de pe pământ. Forţele sale sunt simbolizate ca o tabără ridicată în jurul cetăţii deschise şi neînarmate a poporului lui Iehova, acolo unde sunt strânşi oamenii cu bunăvoinţă.

Cuprins

De aceea, „prea iubiţilor nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care are loc pentru a vă încerca, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi. Dimpotrivă, bucuraţi-vă, deoarece vă împărtăşiţi în suferinţele lui Cristos." (1Pet. 4:12-14, *NW*). În loc să fim intimidaţi de aceste încercări satanice, Petru îndeamnă: „Împotriviţi-vă lui, tari în credinţă, ştiind că fraţii voştri din întreaga lume trec prin aceleaşi suferinţe." – 1 Petru 5:8-10, *NW*.

2 Ştim că Satan va continua să încerce să-i distrugă pe cei care au credinţă puţină. Dar Apocalipsa 2:10 (*NW*), spune: „Nu te teme de lucrurile pe care le vei suferi. Iată că diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să puteţi fi încercaţi pe deplin şi veţi avea un necaz de zece zile. Dovedeşte-te credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii". Peste tot în Scriptură se găsesc înregistrări despre împotrivirea demonică faţă de servii lui Iehova până în timpul prezent. În ultimii ani, mulţi au fost întemniţaţi, torturaţi şi separaţi de familiile lor din cauza credincioşiei faţă de Iehova; dar nimic nu poate zdrobi credinţa adevăratului serv al lui Iehova Dumnezeu. Nouă ne sunt reamintite cuvintele lui Isus: „Nu vă temeţi de cei care ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul." (Matei 10:16-23,28, *NW*). Indiferent ce va veni peste servii lui Iehova, ştim că El nu va permite ca servii Lui să fie încercaţi peste ceea ce ei pot suporta. Zaharia 2:5 arată că Dumnezeu va fi ca un zid de foc de jur împrejurul celor care Îl vor servi şi vor privi la El după apărare şi siguranţă. În încercarea credinţei noastre avem asigurarea Cuvântului lui Dumnezeu şi ştim că suntem sprijiniţi de spiritul Său. Noi nu vom da înapoi din cauza persecuţiei, ci ştim că aşa cum metalul se oţeleşte prin căldură, tot la fel credinţa este încercată şi dovedită prin persecuţie.

3 Pentru încurajare noi avem minunatele înregistrări scripturale despre credinţa neclintită a servilor lui Dumnezeu din trecut. Credinţa lor neclintită sub cele mai aspre batjocuri, biciuiri, lanţuri şi întemniţări este un model pentru poporul lui Iehova de astăzi. „Unii au fost ucişi cu pietre, încercaţi, tăiaţi în două cu fierăstrăul, au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi în piei de oi şi capre, în timp ce erau în nevoi, în necaz, supuşi unui tratament crud; lumea nu era vrednică de ei." (Evrei 11:35-38, *NW*). La scurt timp după zilele apostolilor, peste adunarea creştină a venit mai multă persecuţie, iar cei care au refuzat să renunţe la Dumnezeul lor au murit ucişi de fiarele sălbatice, arşi şi torturaţi sadic în arenele romane. Aceste exemple de credinţă nu se găsesc numai în istorie, ci se oglindesc în zilele noastre, în timp ce servii lui Dumnezeu arată acelaşi devotament neclintit faţă de Cel care are puterea vieţii.

4 Astăzi, în multe ţări din lumea întreagă martorii lui Iehova experimentează persecuţie, nu pentru că ar comite fărădelegi sau ar încălca cerinţele drepte ale naţiunilor, ci pentru că propovăduiesc adevărul şi ţin tare la integritatea lor faţă de principiile drepte ale legii şi Cuvântului lui Dumnezeu. (1Petru 4:15,16). De fapt, chiar această ură de care au parte servii lui Dumnezeu este o parte a semnului timpurilor prezise de Isus (Marcu 13:9). În unele locuri comportamentul urât faţă de martorii lui Iehova a venit din cauza acţiunii guvernării prost sfătuite; în altele din cauza intoleranţei religioase. Lumea veche arată încă o dată că ea nu are iubire pentru adevăraţii creştini. În Africa Portugheză

Cuprins

de Est se atrage adesea atenţia spre martorii băştinaşi de către duşmanii lor religioşi. În Congoul Belgian nu este permis să intre literatură creştină pentru a fi studiată de martorii lui Iehova şi ei nu se pot întâlni împreună pentru a se închina. În Taiwan, închinarea lui Iehova nu se sancţionează, în ciuda încercărilor repetate de a obţine aprobarea guvernului pentru a face acest lucru. Bibliile sunt confiscate, adunările sunt întrerupte şi misionarii sunt exilaţi, în timp ce oficialii statului îi hărţuiesc pe cei care rămân fermi pentru credinţa lor.

5 Situaţii similare există în multe alte ţări ale lumii. Suprimarea adevărului continuă mai ales în ţările controlate de comunişti. Fraţii din Cehoslovacia au credincioşia pusă la încercare. O scrisoare declara: „Fraţii au înţelegerea corectă a poruncii de a da lui Dumnezeu ceea ce aparţine lui Dumnezeu. Nici pentru un moment ei n-ar permite să se ridice în mintea lor cugetul că o poruncă emisă de o putere umană ar putea anula însărcinarea Creatorului de a propovădui Evanghelia". Din Germania de Est vine ştirea despre necazul continuu şi despre atacurile diferitelor grupe, un mare număr dintre ei fiind arestaţi. Totalul până la această dată arată 1346 de întemniţări, 9071 de ani de temniţă, cu o medie de şase ani şi nouă luni de temniţă, pedeapsă pentru menţinerea integrităţii faţă de Iehova. Un martor eliberat din închisoare spunea: „Spiritul lui Dumnezeu a lucrat asupra noastră întărindu-ne credinţa". Un alt frate, după ce a fost întemniţat şi torturat continuu, a spus celor care îl chinuiau: „Eu am jurat credincioşie faţă de Iehova Dumnezeu. Voi mă puteţi scoate afară din această clădire ca un cadavru, dar nu ca un trădător". Încercarea credinţei n-a încetat în nici o parte a pământului, iar noi ne putem aştepta ca aceasta să crească până la sfârşitul final. Pentru aceasta, noi trebuie să fim înarmaţi cu scutul credinţei, gata să ţinem piept săgeţilor arzătoare ale lui Satan, punându-ne încrederea în Iehova.

6 Credinţa adevărată nu este o credinţă oarbă. În secolele trecute, sute de mii de oameni au murit în numele religiei, cu toate acestea, fără să-L onoreze pe Dumnezeu. Ei au murit cu Cuvântul Său pe buze, dar în acelaşi timp i-au călcat poruncile şi n-au avut o cunoştinţă exactă a scopului Său. Pentru a avea o credinţă bine plăcută lui Dumnezeu, noi trebuie să cunoaştem care este voinţa Sa, ce învaţă Cuvântul Său şi apoi să-L servim. Dacă noi Îl servim aşa cum a făcut Isus, ca un ambasador al Împărăţiei, credincios până la moarte, atunci suntem siguri că vom primi răsplata. În felul acesta Isus şi-a dovedit credinţa şi devotamentul şi a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Din acest motiv, Pavel a scris Evreilor să „privească ţintă la Căpetenia şi desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus. Pentru bucuria care îi era pusă înainte, El a suferit stâlpul de tortură, a dispreţuit ruşinea şi stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitaţi-vă dar cu luare aminte la Cel care a suferit din partea păcătoşilor o împotrivire aşa de mare, ca voi să nu cădeţi de oboseală în sufletele voastre." – Evrei 12:2,3, *NW*.

7 Astăzi credinţa noastră este întărită tot mai mult, pe măsură ce suntem martori la marea împlinire a profeţiilor Bibliei în lucrarea de seceriş care se face acum. Societatea Lumii Noi se dezvoltă în lumea întreagă, aşa cum a fost prezis cu secole în urmă prin Scripturi. Aceasta este demonstraţia evidentă a realităţii – întemeierea nevăzută a împărăţiei cereşti a lui Dumnezeu. Oameni din toate

Cuprins

naţiunile ia poziţie faţă de adevăr şi se consacră lui Iehova. Aceasta ne face să avem credinţă în rezultatul scopului lui Dumnezeu, că cei blânzi vor moşteni pământul şi se vor bucura de pace. Chiar adunările martorilor lui Iehova de astăzi servesc să confirme credinţa multor oameni cu bunăvoinţă care participă la ele. În ce fel? Deoarece ei dau ascultare adevărului prezentat. Ei sunt martori la efectul pe care îl are adevărul în vieţile altora. Atunci ei sunt mişcaţi de spiritul lui Dumnezeu pentru a lua parte în această mare lucrare de strângere. Ei văd organizaţia Sa în acţiune precum şi unitatea şi armonia pe care adevărul le aduce acestor oameni. Toate acestea îi fac să aibă credinţă. Ei ştiu că dacă alţii au această credinţă, o pot avea şi ei. Dacă alţii înfruntă curajos încercarea arzătoare a credinţei lor, o pot face şi ei. Prin credinţa lor ei condamnă lumea, căreia îi lipseşte credinţa (Evrei 11:7). Cu siguranţă Dumnezeu nu este mort pentru ei, dar credinţa lor înţeleasă greşit altădată printr-o închinare falsă, este moartă. Acum ei au o credinţă adevărată şi trainică. Nu este de mirare ce spunea *revista Maclean* din 15 decembrie 1953: „Dacă un individ spune că este unul din martorii lui Iehova … şansele sunt mari ca el să fie credincios"; şi „Astăzi cele mai mari câştiguri sunt obţinute de departe de martorii lui Iehova … în Canada din cinci persoane unul este martor, arată recensământul din anul 1941." – Isaia 60:22.

8. Martorii lui Iehova îşi pun credincioşia la încercare. Ei ştiu că Satan este pe urmele oricui arată credinţă adevărată; el depune eforturi asidue asupra fiecărui om, pentru a încerca să-l facă să cadă. Cu toate acestea, noi trebuie să ne dovedim credincioşia rămânând „în credinţă, tari pe temelie şi statornici, fără să ne clintim de la speranţa acestei veşti bune pe care am auzit-o". (Col. 1:23, *NW*) Pavel i-a scris ceva asemănător lui Timotei, în 1 Timotei 6:12: „Luptă-te pentru victorie în lupta cea bună a credinţei! Apucă strâns viaţa veşnică pentru care ai fost chemat şi pentru care ai făcut o minunată declaraţie publică înaintea multor martori!" Scripturile ne îndeamnă continuu spre o asemenea credincioşie: „Să ţinem cu tărie la declararea publică a speranţei noastre, fără şovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. ... Fiindcă aveţi nevoie de perseverenţă pentru ca, după ce aţi făcut voinţa lui Dumnezeu, să primiţi împlinirea promisiunii .... 'Căci cel drept al meu va trăi prin credinţă' şi 'dacă dă înapoi, sufletul meu nu găseşte plăcere în el'. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi spre distrugere, ci din acei care au credinţă spre păstrarea sufletului în viaţă." – Evrei 10:22,23, 32-39, *NW*.

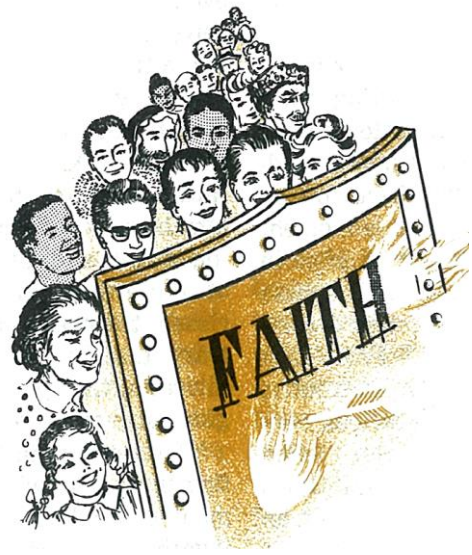

9. Noi putem câştiga curaj din aceste fapte, observând nu numai înregistrarea credincioşiei din timpurile vechi, ci şi curajul şi statornicia fraţilor noştri din toate colţurile lumii în încercările lor arzătoare din timpul prezent. În

Cuprins

ciuda a tot ceea ce Diavolul şi organizaţia sa poate să aducă asupra noastră, „Iehova ştie cum să izbăvească pe oamenii evlavioşi din încercare.” (2 Petru 2:9, *NW*). Mai mult decât atât, „Dumnezeu care este credincios nu va permite să fiţi ispitiţi peste puterile voastre, ci împreună cu ispita a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda.” (1 Cor. 10:13, *NW*). Da, în acest conflict dintre sistemele lumii vechi şi al celei noi poate fi aşteptată o încercare a credinţei. În loc să dea înapoi, de teama focului persecuţiei, martorii lui Iehova să se bucure că au privilegiul de a-şi demonstra credinţa în numele lui Dumnezeu. Aceasta este ziua când credincioşia voastră este pusă la încercare. Aceasta este combinaţia corectă care va primi aprobarea, cea a credinţei cu faptele. Aceasta este credinţa care este arătată în timp favorabil şi în timp de necaz, în timp de persecuţie şi în timp de pace – credinţa în lucruri mari sau în lucruri mici. Aceasta este credinţa în Iehova, Cuvântul Său şi organizaţia Sa.

10 Creştinii din lumea întreagă de astăzi se pot bucura când citesc cuvintele lui Petru în timp ce credincioşia lor este pusă la încercare. El a scris: „Voi … sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru o mântuire gata să fie descoperită în vremurile din urmă. În ea voi vă bucuraţi mult, măcar că în prezent, pentru puţină vreme, dacă trebuie, voi sunteţi întristaţi prin diferite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai valoroasă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc, să poată fi un motiv de laudă, glorie şi onoare la descoperirea lui Isus Cristos, pe care Îl iubiţi fără să-l fi văzut vreodată, exercitaţi credinţă în El fără să-l vedeţi în prezent, şi vă bucuraţi cu o bucurie de nedescris şi strălucită, deoarece veţi primi ca sfârşit al credinţei voastre mântuirea sufletelor voastre. – 1 Petru 1:4-9, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.Cum suntem noi avertizaţi dinainte cu privire la necazuri?
2. (a) Ce acţiune va întreprinde Satan împotriva Societăţii Lumii Noi? (b) Ce asigurări şi sfaturi avem noi?
3,4. (a) Cum au stat Martorii lui Iehova în faţa persecuţiilor, în trecut şi în prezent? (b) De ce sunt ei persecutaţi?
5. Cum continuă încercarea credinţei?
6. Ce este necesar ca a noastră credinţă să îi fie plăcută lui Dumnezeu?
7. (a) Cum este credinţa noastră confirmată de lucrarea secerişului? (b) Ce oameni au astăzi o credinţă vie?
8. Cum putem fi noi victorioşi astăzi în lupta credinţei?
9. De ce trebuie să fim curajoşi şi în ce anume trebuie să manifestăm credinţă?
10. De ce este de dorit să ne punem credincioşia la încercare?

LECŢII ÎN HRĂNIRE

Ziarul *Globul şi Poşta* din Toronto, din 24 iulie 1954, titrează un articol: „Martorii Arată Calea: Experţii în Apărare Primesc Sfaturi în a Servi Mesele." Articolul spunea: „Vice-mareşalul forţelor aeriene T. H. Lawrence, directorul apărării civile din Toronto, şi A. Deslaurier, coordonatorul apărării civile din North York, au vizitat ieri bufetele cu autoservire de la stadio CNE pentru a observa linia de hrănire a martorilor lui Iehova. Aceasta a fost a doua vizită a autorităţilor apărării civile la congresul Turnului de Veghere, prima având loc anul trecut pe stadionul Yankee, când oficialii apărării civile din New York au văzut o demonstraţie asemănătoare de hrănire în masă. Mai mult, s-a explicat: „Operaţiunile erau constante datorită a doi factori - muncă de pre-organizare şi entuziasmul lucrătorilor." Mareşalul forţelor aeriene Lawrence, a declarat ziarul, „a spus că este cel mai tare impresionat de munca de organizare a lucrătorilor din bucătărie, care aveau 'multe lecţii de predat în organizarea liniei de hrănire.'"

ANTREPRENORUL DE POMPE FUNEBRE A ÎNŢELES!

Majoritatea clericilor în predicarea de înmormântare îl plasează pe cel decedat fie în cer, fie în purgatoriu, în funcţie de faptul dacă este protestant sau catolic, deoarece potrivit lor, cel decedat nu este de fapt mort. Dar nu aşa stau lucrurile cu martorii lui Iehova. În ianuarie anul trecut, un om cu bunăvoinţă de 90 de ani din Detroit, Michigan a cerut pe patul de moarte ca înmormântarea sa să fie oficiată de martorii lui Iehova, chiar dacă rudele sale erau catolice. Rudele sale s-au asigurat că dorinţa îi va fi respectată şi astfel un slujitor al martorilor lui Iehova a ţinut discursul funerar. Ca de obicei, a citat textele din Biblie arătând că „cei morţi nu ştiu nimic," că „soarta fiilor omului şi soarta animalelor este aceeaşi; aşa cum moare unul, aşa moare şi celălalt," şi că speranţa omului se află în înviere, nu într-un suflet presupus nemuritor. (Ecl. 9:5; 3:19; Ezec. 18:4, *RS*). După înmormântare, antreprenorul de pompe funebre a fost auzit spunând: „Am înmormântat mulţi oameni, dar aceasta este prima oară când înmormântez un mort."

„SĂ NU PĂRĂSIM ADUNAREA NOASTRĂ ÎMPREUNĂ"

DIN CAUZĂ CĂ omul căzut este în mod inerent egoist, nevoia de „a nu părăsi adunarea noastră împreună" trebuie să fie accentuată continuu. De asemenea, Satan Diavolul i-a indus în eroare atât de mult pe creştinii mărturisiţi încât ei cred că cel mai bun exemplu de devotament evlavios este pustnicul mistic,

Cuprins

sihastru sau călugăr care se închide în faţa oricărui contact cu semenii săi; făcându-i astfel să omită cu desăvârşire cât de mândră, egoistă sau îngustă este această cale de acţiune.

Iată de ce: la început Dumnezeu a spus referitor la omul perfect: „Nu este bine pentru om să continue să fie singur.” Şi nu i-a comparat apostolul Pavel pe creştini cu membrii unui corp uman, astfel nici unul dintre ei să nu spună unui alt membru: „Nu am nevoie de tine”? În plus, Iehova a poruncit nu numai: „Trebuie să îl iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta,” dar şi: „Trebuie să îţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi.” Cum putem să ne iubim aproapele ca pe noi înşine dacă ne izolăm faţă de el? – Gen. 2:18; 1 Cor. 12:12-21; Marcu 12:30, 31, *NW*.

De fapt, nu putem să îl iubim pe Iehova în întregime fără a-l implica pe aproapele nostru. Lauda noastră pentru El trebuie să fie auzită de alţii, astfel încât şi ei să îl poată lăuda. Şi dacă noi îl lăudăm astfel pe Dumnezeul nostru, vom vrea să ne asociem cu alţii care au aceleaşi sentimente ca şi noi despre El; cu alţii care ne amintesc de însuşirile sale; cu alţii care s-ar putea să îl cunoască mai bine decât noi şi care ne pot ajuta să îl apreciem şi mai mult, da, şi să ne asociem cu aceia cărora noi înşine le putem arăta ce Dumnezeu extraordinar avem, un Dumnezeu perfect în iubire, dreptate, înţelepciune şi putere. Şi Prin adunare laolaltă nu numai că putem oferi o laudă crescută, ci una mai minunată şi armonioasă, aşa cum cum un cor depăşeşte un simplu solo.

Cât de adecvat este, de aceea, pentru noi să ne aducem aminte, în mod repetat, de instrucţiunile lui Pavel din Evrei 10:23-25 (*NW*): „Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, căci cel ce a promis este fidel. Să ne interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci încurajându-ne unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie.”

Ca să putem asculta acest îndemn apostolic, Iehova, prin „servul său credincios şi înţelept,” societatea rămăşiţei unse, ne-a oferit multe ocazii. Fiecare adunare a martorilor lui Iehova are cinci întâlniri săptămânale, studiul Bibliei la centrul de servicii, întâlnirea de serviciu, şcoala teocratică de serviciu, studiul Bibliei cu ajutorul *Turnului de veghere*, şi lecturi publice. Şi apoi mai sunt şi diferitele adunări, de circuit, de district, naţionale şi internaţionale. Chiar acum atenţia tuturor martorilor creştini ai lui Iehova este fixată pe cele cinci congrese planificate pentru Statele Unite şi Canada şi cele şase care vor avea loc în Europa în iunie, iulie şi august anul acesta. Toţi cei care îl iubesc pe Iehova cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea şi care îşi iubesc aproapele la fel ca pe ei înşişi vor face orice efort posibil pentru a lua parte la cât mai multe întâlniri posibile, pentru că fiecare dintre ele le va oferi ocazia de aur să îl laude pe Iehova, să fie martorii numelui Său şi să îşi ajute aproapele şi pe ei înşişi să înainteze spre maturitate.

Cuprins

● Este o procedură teocratică adecvată, atunci când o persoană are o plângere împotriva alteia, să scrie o petiţie Societăţii pentru a lua acţiune şi să aibă scrisoarea semnată şi de alţi membri ai adunării, ceea ce înseamnă că va trebui să îi recruteze pe aceşti semnatari?—F. R., Statele Unite.

A pune în circulaţie şi a găsi semnatari pentru scrisori sau petiţii de plângere ar semăna discordie şi ar crea despărţiri în rândul adunării. Unul dintre lucrurile pe care Iehova îl urăşte este „omul care seamănă discordie între fraţi.” Şi fraţii sunt îndemnaţi să îi evite „pe cei ce cauzează dezbinări.” (Prov. 6:19, *RS*; Rom. 16:17, *NW*). Dacă aveţi o plângere împotriva unui frate ar trebui să mergeţi la el, şi nu la alţii. Dacă tu nu te înţelegi cu el, acesta nu este un motiv ca alţii să nu se înţeleagă cu el. În loc să creaţi mai multe dezbinări, încercaţi să o vindecaţi pe cea pe care o aveţi cu el, mergând la el şi discutând problema. Dacă ruptura nu este vindecată, poate ar fi bine să iei unul sau doi fraţi maturi cu tine pentru a analiza problema. Atunci când vei face acest lucru, fii sincer cu asta. Nu relata versiunea ta mai întâi pentru a-i atrage de partea ta, ci expune-o numai atunci când tu şi celălalt frate sunteţi prezenţi, astfel încât fraţii maturi să nu abordeze problema cu minţi pline de prejudecată care le vor influenţa hotărârea. Nu trebuie să intri în discuţii căutând justificare; mai degrabă, ar trebui să cauţi o soluţie dreaptă, indiferent dacă este în favoarea ta sau a celuilalt frate.

Dacă este o chestiune personală, fii dispus să faci concesii, chiar mai departe de punctul care ţi se pare rezonabil şi cinstit, pentru a câştiga unitate cu fratele tău. Dacă este implicată adunarea sau lucrarea de serviciu, poate fratele cu care nu eşti de acord, fiind un serv, recunoaşte organizaţia teocratic şi cooperează cu el. Dacă tu crezi că greşeala sa este foarte gravă ar fi bine să o discuţi cu comitetul adunării, şi după aceea chiar cu servul de circuit dacă ţi se pare necesar, dar întotdeauna în prezenţa fratelui pe care îl acuzi. Dacă tot crezi că chestiunea nu a fost reglată cum trebuie şi că acest lucru afectează lucrarea şi vrei să scri Societăţii, poţi face acest lucru, dar asigură-te că îi dai fratelui o copie a scrisorii, şi nu încerca să îi implici pe alţii prin a-i face să semneze plângerea ta. Lasă ca faptele descrise să dea greutatea necesară viziunii tale, nu o listă lungă de nume. Apoi consideră că ţi-ai îndeplinit obligaţia în totalitate, şi lasă Societatea să acţioneze sau să nu acţioneze, şi tu cooperează cu servul atâta timp cât Societatea îl menţine în poziţia sa de serviciu în adunare. Atunci vei fi urmat o procedură dreaptă, corectă şi adecvată. Dar a scrie acuze şi a recruta alte semnături este foarte nepotrivit.

Cuprins

● De ce s-au ruşinat Adam şi Eva de goliciunea lor după ce au mâncat din fructul interzis? - P. R., Statele Unite.

După ce au mâncat fructul din copacul cunoştinţei binelui şi răului, Adam şi Eva au devenit păcătoşi. „Apoi ochii amândurora s-au deschis şi au început să realizeze că sunt goi. De aceea au cusut împreună frunze de smochin şi şi-au făcut învelitori pentru coapse.” Nu se mai puteau uita unul la celălalt într-un mod pur, ci evident acum nutreau gânduri pasionate care erau neadecvate. Calitatea conştiinţei, care distinge omul de creaturile inferioare, a început să îi condamne şi i-a făcut să se simtă vinovaţi şi ruşinaţi. De aceea au căutat să ascundă aceste părţi ale corpului care provocau gândurile pasionate care le făceau conştiinţa vinovată. Nu era greşit pentru ei să se uite unul la goliciunea celuilalt sau chiar să ia în considerare actul sexual firesc şi potrivit, căci aceasta corespundea cu scopul lui Iehova de a-i cream pentru a se mulţi şi a popula pământul. Dar după ce au păcătuit nu mai puteau privi aceasta în acelaşi fel inocent şi pur, ci contemplările lor erau mânjite de pasiune josnică şi senzualitate necurată. Astfel conştiinţa îi chinuia şi un sentiment de modestie i-a determinat să ascundă aceste părţi ale corpului, şi sentimentele lor vinovate i-au făcut să se ascundă de Iehova de frică. Iubirea înlătură frica, dar ei au arătat că nu îl iubeau pe Dumnezeu prin faptul că nu l-au ascultat, aşa că au început să le fie frică şi frica i-a făcut să îşi acopere corpurile şi să se ascundă de Iehova. Astfel au încercat să scape de condamnarea conştiinţei lor şi de pronunţarea pedepsei pentru că nu l-au ascultat pe Iehova. – Gen. 3:7-10; 1 Ioan 4:18, *NW*.

TURNUL de VEGHERE

15 Iunie 1955 Nr. 12

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DEDICARE LUI IEHOVA - Pag.413

RAPORT DESPRE „SOCIETATEA LUMII NOI ÎN ACŢIUNE" ÎN EUROPA ŞI CELE DOUĂ AMERICI - Pag.418

COMUNIŞTII ITALIENI ŞI BISERICA CATOLICĂ - Pag.423

IDENTIFICAREA ANTICRISTULUI - Pag.425

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - Pag.430

ISTORIA ÎNCURAJATOARE A DEDICĂRII - Pag.435

BANI OBŢINUŢI PRIN LINGUŞIRE PENTRU CAUZE RELIGIOASE - Pag.443

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.445

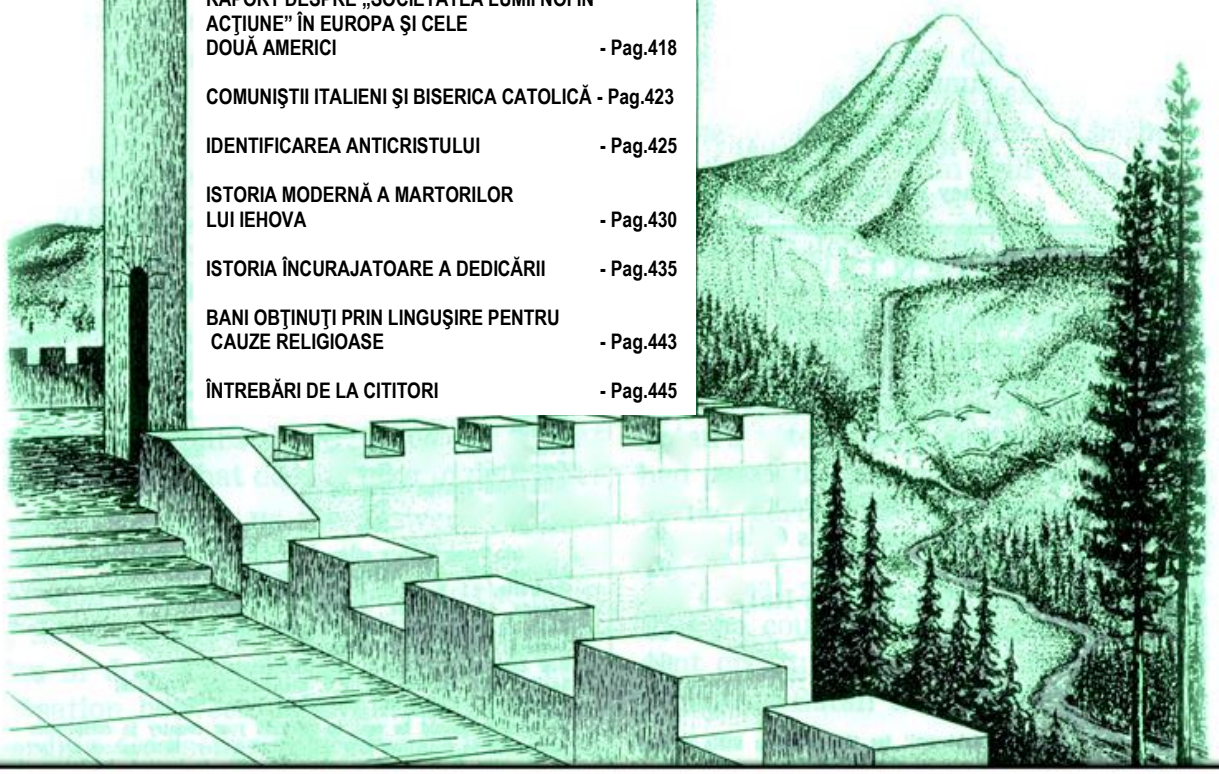

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

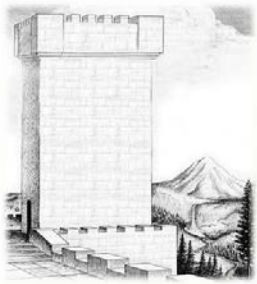

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iunie 1955 **Nr 12**

DEDICARE LUI IEHOVA

„Vin .... să fac voinţa Ta, o Dumnezeule." (Evrei 10:7, NW)

TU eşti unul din cele aproximativ două milioane de cititori ai *Turnului de veghere* şi fără îndoială eşti conştient de faptul că, în fiecare număr, această publicaţie susţine închinarea lui Iehova Dumnezeu. Ce înseamnă pentru tine ca individ închinarea faţă de El? Este pentru tine religia o chestiune ocazională, sau ocupă ea un loc important şi, probabil, esenţial în viaţa ta? Dacă eşti familiarizat cu adevărul Bibliei, atunci ai fost binecuvântat spiritual, şi, împreună cu alte sute de mii de persoane asemenea ţie, din toate părţile pământului, ai binecuvântata ocazie de a progresa în cunoştinţă şi pricepere, în ceea ce priveşte pe marele Dumnezeu al universului. Este acest lucru important pentru tine? A reuşit adevărul să genereze o atitudine de închinare în mintea şi inima ta? Poate că a reuşit. Sau poate că nu a reuşit. Însuşi faptul că dedici timp pentru a citi aceste cuvinte, şi, sperăm noi, pentru a căuta în Scripturi şi pentru a le studia cu atenţie şi următoarele articole, este lăudabil, deoarece toate acestea indică faptul că ai curajul de a te uita în Biblie şi dorinţa de a cunoaşte adevărul şi că nu urmezi calea indolenţei, a indiferenţei sau a laşităţii cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu.

2. Veţi fi surprinşi când veţi afla motivul pentru care mulţi oameni nu iau în seamă mesajul Împărăţiei. Atunci când atenţia le este îndreptată către doctrinele simple şi frumoase ale Bibliei, către dovezile profeţiilor care acum se împlinesc, marele semn care demonstrează prezenţa Împărăţiei lui Isus Christos şi despre lucrarea încântătoare a societăţii Lumii Noi care este acum în desfăşurare, mulţi spun că, „Aceasta este propria ta interpretare a Bibliei, un alt om are propria interpretare, eu pot să am interpretarea mea; aşadar, nu mă interesează." Astfel de oameni nu sunt interesaţi deoarece nu doresc să fie. Dar de următorul lucru putem fi siguri: de acum înainte, pentru tot restul vieţii lor, deşi ei persistă în atitudinea deliberată de lipsă de interes faţă de Iehova Dumnezeu şi Cuvântul Său, ei se vor confrunta permanent cu problema determinării modului lor de a acţiona bazat pe principii sau bazat pe eficacitate în treburile lor de zi cu zi. Acest lucru este valabil şi pentru motivul că ziua noastră este una a judecăţii. (Vezi *Turnul de veghere* din 1 iunie 1952)

Cuprins

3. Un astfel de răspuns la informaţiile din Biblie ca cel stabilit aici poate fi unul indolent, din cauză că persoanei îi lipseşte spiritul întreprinzător şi iniţiativa de a-şi folosi mintea pentru a dobândi gândurile lui Dumnezeu, sau poate fi un răspuns din simplă indiferenţă. În ambele cazuri, acesta acordă Cuvântului lui Dumnezeu un respect modest, spunând, în fond, că deoarece diferite persoane au idei diferite, ideile Atotputernicului Dumnezeu sunt considerate a fi fără însemnătate. Cu toate acestea, acest răspuns poate fi deseori unul laş. Este laş dacă persoana se teme de adevăr, se teme de responsabilitatea pe care o aduce cunoaşterea adevărului, se teme să îi fie dezvăluite faptele nelegiuite, pentru ceea ce sunt, nedrepte, în dezacord cu principiile dreptăţii şi decenţei cuprinse în Cuvântul singurului Dumnezeu adevărat, care El Însuşi este cu totul drept şi sfânt. Care sunt reacţiile tale faţă de Cuvântul lui Iehova?

4. Trebuie să pricepem că înţelegerea şi acceptarea adevărului Bibliei nu este o chestiune de interpretare a unui om împotriva interpretării unui alt om. Este o chestiune de a accepta sau de a respinge ceea ce Însuşi Iehova Dumnezeul a pus în Cuvântul Său pentru instruirea oamenilor în dreptatea şi în închinarea Lui. Multe sute de mii de persoane şi-au umplut viaţa de fericire, inimile lor s-au bucurat şi respectul lor pentru Dumnezeu a crescut prin intermediul adevărurilor minunate ce se regăsesc în Biblie, care sunt în mod constant susţinute şi respectate de revista *Turnul de veghere*. În cazul tău, care este răspunsul la studiul personal al Bibliei?

ÎNCHINARE

5. În ceea ce ne priveşte, noi vedem lucrurile care laudă şi cinstesc pe Iehova, Creatorul, în felul lor, dar care lucruri nu au abilităţile de a se închina lui Iehova pe care le avem noi. Creaţia neînsufleţită menţionată ilustrativ în Psalmul 19 „cântă" lăuda lui Iehova. „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu; şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui." (Ps. 19:1, *AS*) Locuitorii din ceruri din locuinţa lui Dumnezeu şi cerurile noi ale Lumii Sale Noi cântă laudele lui Iehova şi se închină Lui, dar, oare, stelele, soarele şi pietrele literale se închină lui Dumnezeu? Nu, desigur nu. O bijuterie frumoasă reflectă slava celui căruia îi aparţine lucrarea, dar ea nu poate transmite mai departe religie pură, deoarece este neînsufleţită. Cunoaştem frumuseţile naturii care decorează pământul nostru. Crinii de pe câmp în frumuseţe cinstesc pe Creatorul lor, dar, oare, se alătură ei în închinarea Sa? Nu, desigur nu. Creaturile animale interesante şi minunate îşi trăiesc viaţa şi servesc scopului lor, ca dovadă a calităţilor admirabile ale lui Iehova. Cu toate acestea, poate, oare, leoaica sau tinerii lei, tinerii corbi, caprele sălbatice, măgarul, boul sălbatic, struţul, calul, lăcusta, şoimul, vulturul sau orice alte vietăţi din aer, din apă sau de pe pământ, să se închine lui Dumnezeu? (Iov 38:39 la 39:30). Ştim că nici una dintre ele nu se pot închina lui Iehova Dumnezeu. De ce nu? Deoarece acestea nu sunt *inteligente.* Unul din scopurile acestui articol şi a celor legate de acelaşi lucru, este de a arăta din punct de vedere al închinării curate, diferenţa dintre om şi animale pe de-o parte, şi plante şi materiale anorganice pe de altă parte, şi posibilităţile pe care vi le aduce această diferenţă.

Cuprins

6. Creaţia lui Iehova Dumnezeu, cu care suntem familiarizaţi şi care este inferioară omului, nu dă greş în îndeplinirea scopului ei niciodată, mărturisind astfel puterea lui Dumnezeu. Însă integritatea, iubirea, cinstea, acestea cât şi alte calităţi înrudite, nu se aplică mai jos de om. Acestea se aplică pentru om şi mai sus pe scara creaţiei lui Dumnezeu. Acestea sunt calităţi ale închinării. Închinarea, religia pură, este posibilă în mod exclusiv pentru acea parte a creaţiei lui Dumnezeu care este inteligentă.

7. Închinarea la Iehova este dovada inteligenţei adevărate. (Prov. 1:7; 9:10, *AS*). Un refuz al unei aşa numite creaturi „inteligente" de a se închina lui Iehova Dumnezeu reprezintă un eşec din partea creaturii. O astfel de creatură umană inutilă va merge înapoi în pământ. Acesta este un lucru bun, deoarece este mai bine să existe o fiară sau o floare sau o piatră decât un om sărac în inteligenţă. (Ps. 14:1) „Există un spirit în om, iar suflarea Celui Atotputernic îi oferă pricepere." (Iov 32:8, *AS*). „Priceperea" expusă aici ca fiind dată omului înseamnă inteligenţă, discernământ, percepţie, prudenţă, înţelepciune pentru a acţiona într-un mod corespunzător.

8. Cum I se închină o creatură inteligentă lui Iehova? Cineva poate întreba: Cum pot eu să mă închin lui Dumnezeu? Cineva ar trebui să îşi pună această întrebare. Ar fi un lucru nesăbuit să evităm această întrebare şi să nu fim preocupaţi de ea. Este dorinţa noastră de a arăta spre răspunsul lui Dumnezeu care se regăseşte în propriul Său Cuvânt, în Biblie, şi sperăm, ne încredem şi ne rugăm că adevărurile vitale Scripturale cu privire la această chestiune vor fi apreciate şi puse în aplicare de către mulţi dintre cititorii noştri, pentru că acest lucru este esenţial pentru bunăstarea lor veşnică. Este necesar ca fiecare dintre cei care se vor închina lui Dumnezeu să facă în primul rând o *dedicare* personală lui Iehova.

DEDICARE LUI IEHOVA

9. Numai prin dedicare lui Iehova Dumnezeu, fiinţa umană ajunge în starea corespunzătoare aşa cum este ea distinsă de întreaga creaţie a lui Dumnezeu inferioară omului. Aceasta este cea mai mare şi mai nobilă dintre ambiţiile şi aspiraţiile umane, şi acesta este cursul care trebuie să fie urmat de către toţi cei care vor câştiga viaţă din rândul omenirii. (Ioan 17:2, 3; Ps. 119:1, 2). Atunci când o persoană ajunge la o înţelegere a lui Iehova, aşa cum este descoperită în Biblie, numai egoismul îl va împiedica de la a face o dedicare lui Iehova Dumnezeu. Cum se poate întâmpla acest lucru? Nu există oare oameni de mai multe religii care nu sunt dedicaţi lui Iehova Dumnezeu? Da, există mulţi care se află într-o astfel de situaţie. De fapt, numărul de slujitori de pe pământ dedicaţi lui Iehova sunt în minoritate, dar printre ei se găsesc multe persoane din toate categoriile şi clasificările. Se poate afirma în mod corespunzător că toată lumea este dedicată unui lucru sau altuia. Când dau greş în general aceste dedicări ale oamenilor? Atunci când ele nu sunt dedicări către Dumnezeul cel Atotputernic al universului al cărui singur nume este Iehova, ci către interese proprii sau către o altă cauză sau către un alt dumnezeu, şi, prin urmare, acestea nu îi conduc pe cei dedicaţi spre viaţă veşnică, spre lauda lui Iehova.

Cuprins

10. Sensul original al cuvântului „dedicare” este a declara, a afirma, a hotărî solemn, a devota. Acesta se referă la actul de a pune deoparte sau a devota ceva pentru un anumit scop, sau la un act prin care o persoană sau un lucru este iniţiat într-un anumit fel sau pe o cale de acţiune sau spre un ţel. Pentru un creştin dedicarea este devotamentul exclusiv spre slujirea sau închinarea lui Iehova Dumnezeu. Acesta reprezintă actul în care o persoană se pune deoparte, printr-un legământ, fără rezerve şi necondiţionat, pentru a face voinţa lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. Cum este exprimată această voinţă? Prin secte şi culte? Prin planuri ale oamenilor sau organizaţii ale oamenilor? Nu. Voinţa lui Dumnezeu este exprimată în Biblie, fiind prezentată într-un mod clar de către spiritul sfânt al lui Dumnezeu, şi astfel dedicarea înseamnă că de acum înainte persoana trebuie să trăiască o viaţă sfântă, separată de lumea coruptă, şi trebuie să servească pe Iehova Dumnezeu.

11. Multe persoane vor spune: „Eu nu pot face asta”. „Eu nu îl pot pune pe Dumnezeu în prim-plan în viaţa mea. Voi pune propriile interese, interesele în acele lucruri şi persoane care îmi aparţin pe primul loc şi pe Dumnezeu pe locul doi. Oh, îl voi sluji pe Dumnezeu, dându-I o oarecare recunoaştere din când în când, atunci când timpul este favorabil, dar să mă dedic eu lui Iehova? Cum pot face asta?” Da, aceasta este o reacţie comună. Mulţi dintre cititorii acestei publicaţii nu au făcut o dedicare de a servi lui Iehova. Aşa cum s-a declarat şi mai înainte, ceea ce împiedică o persoană de la dedicarea faţă de Iehova este interesul faţă de sine, egoismul. Nu veţi fi niciodată eliberaţi de această problemă. Ea nu poate fi evitată. Ea trebuie confruntată. Dedicarea necesită o decizie. Trebuie să decideţi dacă aveţi de gând să vă închinaţi şi să Îi serviţi Dumnezeului care v-a dat viaţa sau dacă aveţi de gând să Îi ignoraţi Cuvântul şi voinţa în viaţa personală. Dacă vă veţi dedica să Îl slujiţi în onestitate şi sinceritate şi din dragoste pentru el, în aprecierea bunătăţii Lui faţă de voi, sunteţi cu adevărat o persoană înţeleaptă şi binecuvântată.

12. De ce ar trebui să facă cineva o dedicare pentru a face voinţa lui Iehova, un acord solemn ca să fie călăuzit de Cuvântul lui Dumnezeu, să acţioneze în conformitate cu scopurile Sale şi să se străduiască să se armonizeze cu standardul ridicat pe care îl stabileşte în Biblie? De ce ar trebui să facă cineva acest lucru? Mai degrabă ar trebui să se întrebe, de ce nu ar trebui să facă cineva acest lucru? Devotamentul şi dedicarea pentru Iehova Dumnezeu ar trebui să fie făcute pentru că El este demn. Meritul propriu justifică devotamentul celor care-L iubesc. (1 Pet. 1:15, 16). El este demn de închinarea, slujirea sau lauda noastră. El este centrul religiei adevărate. Onorabilitatea Lui sfidează orice expresie în limba noastră inadecvată, şi cu siguranţă, dacă există apreciere sinceră în inimile oamenilor, rezultatul va fi dedicare pentru Furnizorul a tot ceea ce este bun. A-L aprecia pe Iehova înseamnă a stabili valoarea onestă a importanţei Sale, a o stima pe deplin, a simţi o căldură de satisfacţie şi aprobare în ceea ce priveşte pe Dumnezeul nostru, a fi recunoscător pentru ceea ce face. Aveţi voi apreciere faţă de viaţă, faţă de binecuvântările ei, de adevăr, de Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, de ceea ce a făcut el în interesul omenirii prin Fiul Său, Isus Cristos, de Împărăţia Sa acum

Cuprins

întemeiată în ceruri, de lucrarea Sa care înaintează pe pământ, şi de societatea Noii Lumi acum în acţiune? Aveţi voi un mare respect pentru aceste lucruri? Fie le veţi dispreţui, fie le veţi accepta cu apreciere. Dacă le veţi aprecia, dacă Îl veţi aprecia pe Dumnezeul care le-a acordat, vă veţi dedica pentru a-L servi pe acest Dumnezeu. Aprecierea deplină duce la dedicare. Dedicarea pentru Iehova este dedicare pentru marele Izvor al vieţii. Acesta este cursul de acţiune care trebuie urmat de către toţi cei care vor primi viaţă şi de aceea este într-adevăr un curs foarte înţelept. (Prov. 14:27)

13. Mulţi oameni spun de fapt: „Eu cred că, dacă cineva face doar tot ce îi stă în putinţă şi încearcă să se descurce, totul va ieşi bine în cele din urmă." Dar asta nu este ceea ce învăţa Biblia; este o amăgire de sine. (Prov. 14:12). Cei pentru care „totul va ieşi bine" sunt cei care primesc viaţa veşnică, şi este imposibil a primi viaţă veşnică în cazul în care cineva este izolat de Izvorul vieţii, Însuşi Marele Creator, Dumnezeul cel viu. Cuvântul Său viu nu lasă nici o îndoială despre asta. Dedicarea demonstrează convingere fermă şi încredere deplină în Iehova. Aceasta arată că individul are asigurarea că Iehova este Dumnezeu, că Dumnezeu este drept, că a lui cauză va fi victorioasă, că nu există nici o îndoială în inima şi mintea celui dedicat şi că el este fericit şi bucuros să ia poziţie de partea lui Iehova Dumnezeu.

14. Cuvintele lui Isus Cristos cum sunt consemnate în Ioan 3:19-21 (*NW*) sunt puternice şi revelatoare. Isus a declarat: „Iată baza pentru judecată: Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai degrabă întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Fiindcă cine practică lucruri rele urăşte lumina şi nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie dezaprobate. Dar cine practică adevărul vine la lumină, ca să se vadă că faptele lui sunt făcute în armonie cu voinţa lui Dumnezeu." Baza judecăţii la care se face referire acolo nu s-a schimbat şi aceste cuvinte plasează chestiunea chiar înaintea noastră, ca persoane inteligente care au lumină din Cuvântul adevărului lui Dumnezeu, şi anume Biblia. Isus Cristos a fost dedicat lui Iehova, stabilind astfel un model adecvat pentru creştini de urmat. Înaintea timpului Său problema dedicării a venit în legătură cu închinarea la adevăratul Dumnezeu. Aşadar, în următoarea parte vom face referire la istorie care poate reprezenta o încurajare şi o garanţie pentru noi în această zi minunată a întemeierii Împărăţiei teocratice.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu ce întrebări personale se confruntă aici aproximativ două milioane de indivizi, referitor la ce susţine *Turnul de veghere*?
2. Ocoleşte lipsa de interes intenţionată chestiunea principiului versus utilitate?
3. Care pot fi motivele, în ce priveşte indiferenţa intenţionată faţă de informaţia din Biblie, şi cum are un rol laşitatea?
4. În ce punct de vedere sunt mărite încântarea şi veneraţia noastră?
5. Până unde poate merge creaţia neînsufleţită, animală şi plantele în lăudarea Creatorului?
6. Ce însuşiri exclusive sunt posibile pentru om şi cei de deasupra omului?

Cuprins

7. Care este dovada referitor la succesul sau eşecul omului?
8. Spuneţi întrebarea potrivită pe care trebuie s-o pună fiecare persoană şi daţi răspunsul principal la ea.
9. Ce stabileşte existenţa superioară a omului şi ce lucruri ruşinoase o împiedică?
10. Definiţi dedicarea creştină.
11. Cum reacţionează majoritatea persoanelor faţă de chestiunea dedicării? Poate fi evitată chestiunea şi cum poţi fi o persoană binecuvântată?
12. Oferiţi motive pentru dedicare faţă de Iehova Dumnezeu.
13. Ce este demonstrat prin dedicare, şi la ce duce dedicarea?
14. (a) Citiţi cuvintele lui Isus de la Ioan 3:19-21 şi apoi expuneţi cu propriile cuvinte chestiunea prezentată acolo. (b) De unde aşteptăm noi acum încurajare şi asigurare, referitor la dedicarea creştină din această zi?

ÎN EUROPA *şi cele* DOUĂ AMERICI

Pe 3 aprilie 1954, primul exemplar al filmului Turnului de Veghere „Societatea Lumii Noi în Acţiune” a fost arătat unui număr de 1 110 persoane la o adunare de circuit din oraşul New York. De mai mult de patruzeci de ori, în timpul primei vizionări, publicul entuziasmat a izbucnit în aplauze – un preambul al entuziasmului cu care filmul urma să fie primit.

Filmul oferă o imagine reală a unei organizaţii teocratice, arătând că societatea Lumii Noi nu este o denominaţie mică şi insignificantă, ci mai degrabă o organizaţie de predicare la nivel mondial care proclamă vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, în lumea întreagă. Până acum au fost produse 177 de copii ale acestui film. Acestea au fost prezentate publicului din mai mult de 75 de ţări, însumând un total de peste 1 290 745 de persoane.

Din Franţa servul filialei Turnul de Veghere scrie: „Chiar şi mulţi dintre fraţi nu au realizat mărimea organizaţiei vizibile a lui Iehova, nici cum operează ea cu fraţi desemnaţi să se ocupe de cele mai mici detalii – îngrijindu-se de diversele masinării din tipografie, staţiile radio WBBR, Şcoala Biblică Gilead a Turnului de

Cuprins

Veghere, etc. Cât despre persoanele cu bunăvoinţă, ele sunt uimite de viziunea organizaţiei lui Iehova şi de scopurile acesteia, şi de toate lucrările de a le întări credinţa şi de a se apropia mai mult de societatea Lumii Noi."

Filiala olandeză raportează: „Prezentarea acestui film a îmbogăţit înţelegerea organizaţiei din partea fraţilor, şi a impulsionat pe mulţi dintre fraţii care s-au pierdut în inactivitate înapoi la acţiune, şi i-a ajutat pe mulţi din cei interesaţi să ia o atitudine mai fermă faţă de adevăr. Mulţi străini care au vizionat acest film s-au întors acasă cu o viziune cu totul diferită despre societatea Lumii Noi."

Din Italia vine acest raport: „Acest mediu utilizat de organizaţia lui Iehova în lumea întreagă face ca vocea Păstorului să fie auzită de mult mai multe dintre 'celelalte oi' ale sale. Efectul său pozitiv este deja vizibil. Cei care au văzut filmul recunosc că oamenii şi organizaţia prezentaţi în el sunt ghidaţi de principiile şi poruncile lui Iehova."

EXPERIENŢE FRANCEZE

Da, filmul are un efect pozitiv asupra celor care îl vizionează. În Franţa, un frate, a cărui familie şi prieteni au ridiculizat adevărul, a reuşit să îşi aducă soţia şi cumnatul să îl vadă. Nu au venit pentru că erau interesaţi, ci din curiozitate. Totuşi, după ce au vizionat filmul, au remarcat: „Este mai serios şi mult mai puternic decât am crezut. Trebuie să ne reconsiderăm poziţia."

Până şi cei aflaţi în organizaţia teocratică au fost întăriţi puternic văzând scopul activităţii sale. Un frate francez de 75 de ani care era la adevăr de cincizeci de ani şi-a exprimat bucuria astfel: „Urechile mele i-au auzit pe oameni vorbind despre puterea lui Iehova, despre splendoarea organizaţiei sale şi despre rodnicia Sionului, şi sufletul meu a avut dorinţa de a vedea toate aceste lucruri. Simţind că mă apropii de sfârşitul căii mele de acţiune, mă îndoiam că voi reuşi vreodată să îmi văd dorinţa îndeplinită. Dar acum ochii mei au văzut mai mult decât am sperat vreodată să văd. Acum pot să mă duc cu inima fericită si cu liniştea minţii. Nimic nu mai poate opri marşul triumfător al societăţii Lumii Noi către noua viaţă de partea cealaltă a Armaghedonului."

A vedea ordinea teocratică a lucrurilor îi ajută pe creştini să dezvolte o apreciere mai matură a poziţiei lor în organizaţie. Astfel un tânăr vestitor francez a mărturisit: „Obişnuiam să cred că eram folositor în cadrul organizaţiei datorită studiilor mele, şi eram oarecum mândru de asta, dar acum îmi dau seama că organizaţia se poate descurca şi fără mine. Dar eu nu mă pot descurca fără organizaţie, şi aceasta m-a smerit."

Este bine, de asemenea, pentru toată lumea să vadă că lucrarea organizaţiei creştine este întreprinsă de persoane dedicate. După ce a văzut imagini de la tipografia Turnului de Veghere din Brooklyn unde este produsă literatura martorilor lui Iehova, un tehnician interesat a comentat: „Voi chiar sunteţi singura organizaţie în care toţi muncitorii au o ideologie identică. Eu lucrez într-o tipografie care scoate un ziar cu tendinţe catolice, dar printre angajaţi veţi găsi

Cuprins

buni catolici, protestanţi sau chiar comunişti. Este la fel în toate tipografiile, dar organizaţia voastră este diferită."

ITALIA ŞI OLANDA

„Dar ar trebui să prezentaţi acest film în cel mai mare teatru din Torino", a spus o italiancă. „Voi fi bucuroasă să contribui la cheltuieli. Toată lumea ar trebui să vadă acest film, iar apoi ei vor fi conştienţi, cu siguranţă, de modul în care Creştinii ar trebui să trăiască şi să se comporte". Un bătrân bine educat citea publicaţiile Societăţii, dar niciodată nu a luat o poziţie fermă pentru adevăr. După ce a văzut filmul a zis: „Am căutat toată viaţa mea o organizaţie care să ridice oamenii din punct de vedere moral şi spiritual, iar în cele din urmă am găsit-o. Am găsit ceva bun şi, cu siguranţă, nu am de gând să renunţ la ea".

Chiar şi opozanţii ei au văzut importanţa activităţii Societăţii Lumii Noi. Un misionar al Turnului de Veghere conducea un studiu biblic cu o italiancă timp de aproximativ opt luni. Soţul ei s-a opus categoric ca ea să studieze şi să predice. Cu toate acestea, spre surprinderea misionarului, el a acceptat invitaţia de a veni să vadă filmul. El a fost atât de impresionat de ceea ce a văzut şi de modul în care funcţiona organizaţia, încât, de atunci, a început să participe la întrunirile adunării. El şi-a oferit chiar şi casa sa ca loc de studiu biblic.

Un alt om a venit la servul de district să spună că de atunci încolo când martorii vor face studiu biblic cu soţia sa, şi el va vrea, cu siguranţă, să studieze, deoarece acum îşi dă seama că are foarte mult de învăţat. Care fusese comportamentul lui anterior? El îşi bătuse joc atât de mult de mesajul şi speranţele Societăţii Lumii Noi, încât soţia lui se descurajase şi se gândea să abandoneze studiul.

Impresia pe care un astfel de film Creştin o are asupra spectatorilor săi ar putea fi foarte bine ilustrată de punctul de vedere al unui copil italian de trei ani, care a văzut filmul „Societatea Lumii noi în acţiune". Când a fost invitat mai târziu să meargă la filme, el a răspuns: „Nu, mamă, să mergem la Sala Împărăţiei unde îi vom întâlni pe acei oameni amabili şi nu pe cei care ucid tot timpul".

În doar şapte luni copia filmului „Societatea Lumii noi în acţiune", care a fost trimis filialei Turnului de Veghere din Olanda, a fost vizionată de 106 ori, fiind văzut de către 24 306 de persoane şi continuă să fie vizionat în mod regulat acolo. O vizionare neobişnuită a fost cea pentru personalul şi deţinuţii din lagărul din această ţară, pentru cei care refuză să satisfacă stagiul militar din cauza convingerilor. De obicei, aproximativ 45 din cele 75 de persoane din lagăr participau la programele culturale sau la vizionarea filmelor, dar de această dată toţi, cu excepţia a trei persoane, au fost prezenţi. Conducătorul lagărului şi alţi membri ai personalului au vorbit foarte frumos despre film, fiind astfel oferită multă oportunitate pentru mărturie.

În oraşul Doorn servul de grupă şi-a adus vecina să vadă filmul. După ce l-a văzut, această doamnă în vârstă de 75 de ani, care făcuse înainte câteva studii biblice, dar care nu văzuse niciodată importanţa alăturării în lucrare, a declarat: „Oricine poate vedea că aceasta este adevărata biserică a lui Dumnezeu; există atât

Cuprins

de multă iubire şi unitate în interiorul acesteia, încât ea trebuie să fie organizaţia lui Dumnezeu". Ea şi-a reluat studiul, a participat la adunarea de circuit, a participat în serviciu şi plănuieşte să fie botezată în această vară.

O altă femeie a fost contactată cu zece ani în urmă, dar nu a văzut atunci importanţa de a deveni activă în serviciul Împărăţiei. După vizionarea acestui film a luat iniţiativa de a cere unui vestitor matur să o ia în serviciu. Cu mare bucurie ea a spus oamenilor la uşi că ştia de zece ani că acesta era adevărul, dar niciodată înainte nu a fost atât de hotărâtă să trăiască conform acestuia, decât din momentul în care a văzut filmul. Ea le-a povestit despre modul în care oamenii din toate părţile pământului, atât cei de culoare cât şi albi, lucrează împreună în armonie în interesul închinării pure. Şi ea a spus: „Sunt ferm hotărâtă să nu mai renunţ niciodată la adevăr".

CUBA

În Cuba, precum şi în alte părţi, acest film impresionează pe spectatorii săi, cu o bază creştină solidă în activitatea martorilor lui Iehova. La ieşirea din sala din Havana o persoană cu bunăvoinţă a fost auzită spunând: „Acest film este o dovadă că aceasta este adevărata organizaţie a lui Dumnezeu". Un tânăr, după ce a văzut acest film, a spus: „Vreau să fiu o parte a Societăţii Lumii Noi". Cei noi au fost încurajaţi să meargă pentru prima dată în serviciul din uşă în uşă. O femeie a spus unui serv de district: „Eu ştiu că voi fi un martor adevărat pentru Iehova". Iar mulţi dintre martorii lui Iehova şi-au exprimat dorinţa de a face mult mai mult în serviciul Împărăţiei din momentul în care au văzut modul în care fraţii lor slujesc cu atâta zel în fabrică şi la Gilead.

La o adunare de circuit din Cuba, care a avut loc într-o vineri seara, au participat 400 de persoane. Dar, sâmbătă seara, în acest oraş cu nu mai mult de 5 000 de locuitori (Cumanayagua, Las Villas), au venit 1 600 persoane să vadă filmul – un procent cu adevărat considerabil ţinând cont de numărul populaţiei! Locuitorilor oraşului le-a plăcut atât de mult încât toată comunitatea ştia ce se întâmplase, iar filmul a devenit un subiect popular de discuţie. Unii dintre oameni au venit chiar şi a doua zi, sperând să-l vadă. Numărul persoanelor care au participat la cuvântarea publică de duminică a fost de 769.

Din Cuba, filmul a fost dus în apropierea insulei Pines, unde o adunare nouă de doar cinci vestitori se organizase recent. Un teatru a fost închiriat pentru 5 dolari şi, fără prea multă publicitate, 420 de persoane s-au adunat în acel loc – cu 412 mai multe persoane decât numărul de martori ai lui Iehova, care au fost prezenţi! De la mijlocul lunii mai până la jumătatea lunii decembrie au existat 79 de proiecţii ale filmului în Cuba, având un număr total de 25 233 de spectatori diferiţi.

CHILE, URUGUAY ŞI BRAZILIA

În Chile servul de filială al Turnului de Veghere a dus filmul în localitatea La Serena, pentru beneficiul celor patru misionari care erau numiţi acolo. Acest

Cuprins

teritoriu era considerat ca fiind unul dificil, dar filmul a fost vizionat în cinci seri diferite. Participarea totală? Aceasta a ajuns la 762 de persoane! Pentru o vizionare s-a făcut publicitate o jumătate de zi, din casă în casă, această activitate fiind realizată de către cinci vestitori, iar în plus au fost puse câteva pliante în magazinele locale şi un semn pe clădirea unde urma să ruleze filmul, toate acestea aducând 300 de persoane care au venit să-l vizioneze şi să afle despre activitatea societăţii Lumii Noi!

În Uruguay s-au obţinut rezultate excelente atunci când filmul a fost prezentat în aer liber. El a fost prezentat pe terase, parcuri şi chiar şi pe trotuare şi pe străzi. Atunci când Sala Împărăţiei este prea mică pentru mulţime, echipamentul este amplasat pe trotuar în faţa acesteia, iar persoanele din vecinătate se adună să vadă ce se întâmplă – şi să vadă filmul. Într-o sâmbătă filmul a fost prezentat în Piaţa Centrală a Oraşului din San José, la mai mult de 300 de persoane. Când s-a prezentat botezul celor 4640 de persoane la adunarea de pe Stadionul Yankee, un om din mulţime a strigat cu voce tare: „Ce păcat că Padre Fernando [preotul local] nu a fost prezent la adunare; el s-ar fi îmbogăţit strângând câte 5 $ de la fiecare persoană botezată”. Toata lumea a râs, pentru că acest „padre” are o anumită reputaţie în tot oraşul.

Douăzeci de mii de brazilieni au văzut filmul şi au făcut comentarii, cum ar fi: „Am trăit cu adevărat o oră şi jumătate în lumea nouă a lui Dumnezeu”. Un serv de grupă a spus cu entuziasm: „Acest film a trezit mai mult interes faţă de lucrare decât toate discursurile ţinute de către servii de vizite. Acum, sala noastră este plină”. Un soldat din oraşul Sorocaba a spus: „Dacă oamenii voştri nu sunt poporul lui Dumnezeu, atunci nu există nici unul în lume”. Reprezentantul brazilian al societăţii Turnul de Veghere a scris că, lucrul care i-a surprins cu adevărat este să vadă modul în care filmul produs de către Societate a provocat mai mult entuziasm, zel şi maturitate pentru unii vestitori decât ani şi ani de sfaturi date de servi şi vorbitori publici. „Prin doar o oră şi jumătate de proiecţie”, se afirma în raport, „mulţi au decis să ia poziţie şi să întărească forţele lor, iar mulţi dintre cei care au ascultat fără tragere de inimă discursurile s-au hotărât să facă jurăminte de dedicare, astfel supunându-se botezului”.

Într-o adunare mai mare dintr-un oraş din Brazilia au existat unele probleme de organizare din cauza lipsei de unitate internă. Este consemnat că, văzând rezultatul activităţii organizaţiei de pe întreg pământul, fraţii şi-au reorganizat activitatea şi şi-au reînnoit spiritul şi vigoarea în serviciul lui Iehova. Filmul a fost prezentat în capitala oraşului la o adunare unde fraţii aveau dificultăţi în ceea ce priveşte mutarea într-o altă sală. Entuziasmul a crescut atât de mult după vizionarea filmului, încât ei s-au hotărât să ofere imediat o sumă destul de mare de bani pentru realizarea acestui scop. Acum, ei au una dintre cele mai frumoase săli din ţară.

Filmul „Societatea Lumii Noi în Acţiune” continuă să fie folosit pe întreg pământul, având rolul de a explica scopul şi sfera de activitate a martorilor lui Iehova. După cum indică acest raport, el este folosit pe scară largă în condiţii diferite, având rezultate excelente. Acest lucru va fi şi mai evident atunci când se

Cuprins

va discuta ultimul raport în ceea ce priveşte folosirea acestui film în Asia şi Africa. Aţi văzut acest film? Dacă nu, încercaţi prin toate mijloacele să profitaţi de prima ocazie pentru a face acest lucru. Şi atunci când se rulează din nou, în zona în care locuiţi, încurajaţi-i pe cei care îi cunoaşteţi să meargă să-l vadă, astfel încât şi aceştia să poată afla de realizările uimitoare care au fost făcute în predicarea în lumea întreagă a mesajului glorios despre noua lume a lui Iehova.

COMUNIŞTII ITALIENI ŞI BISERICA CATOLICĂ

Scris de misionarii Turnului de Veghere din Italia

Lupta decisivă între Est şi Vest este resimţită foarte mult în Italia, ţara care are cel mai puternic partid comunist din afara blocului sovietic. Teoria lui Marx captează minţile italienilor, precum şi a votului lor, în ciuda denunţărilor preoţilor şi a excomunicărilor papale. În acest război propagandistic, partea care pierde urmăreşte cu laşitate să „iasă cu faţa curată", dând vina pe alţii pentru soarta ei. Acest lucru l-a făcut un episcop italian în 1 februarie 1954, atunci când a spus lumii că „propaganda protestantă … are un avantaj evident … faţă de comunismul ateu".

Dar prin aceasta nu se consideră oare adevărat ceea ce trebuie în prealabil demonstrat? Anticlericalismul a existat în Italia, cu mult timp înainte să se fi auzit de ideologia comunistă şi cu mult înainte ca religiile ne-catolice să înceapă să-şi răspândească învăţăturile în Italia, după cel de-al Doilea Război Mondial. Iar în ceea ce-i priveşte pe cei care iau partea comunismului, *La voce repubblicana* de la Roma spune că persecutorii religioşi, nu cei persecutaţi, sunt cei care oferă, cu adevărat, materiale comuniste pentru propaganda lor. Se subliniază că, prin expulzarea persoanelor din religiile minoritare (în acest caz, martorii lui Iehova), „libertatea religiei este pusă deoparte în pod, spre satisfacţia profundă a comuniştilor şi fasciştilor".

Oficialii religioşi au susţinut că exponenţii comunişti şi presa „nu-şi ascund simpatia şi sprijinul lor pentru această propagandă protestantă care dezbină". Dar aceasta este problema? În Italia s-au făcut paşi mari spre libertatea de închinare, dar acest lucru nu s-a realizat fără dificultăţi. Iar atunci când ziarele procomuniste publică în paginile lor abuzurile şi tratamentele incorecte ale minorităţilor religioase, preocuparea lor nu este nici în ceea ce priveşte doctrina corectă, nici simpatizarea sau sprijinirea altor religii, ci crearea unui capital politic în urma acţiunilor nedemocratice şi neconstituţionale, care au fost îndreptate împotriva acestor grupuri minoritare. Faptele arată că, comuniştii nu sunt interesaţi în mod serios de problemele spirituale, fie ele catolice sau ne-catolice. Interesul lor principal constă în lucrurile materiale de pe acest pământ. Comuniştii îi

Cuprins

ridiculizează pe cei care cred în promisiunile împărăţiei lui Dumnezeu sub conducerea lui Cristos, numindu-i laşi şi paraziţi.

Presa comunistă ridiculizează Biblia şi defăimează slujitorii creştini care învăţă Cuvântul lui Dumnezeu. Spre exemplu, observaţi următorul articol din ziarul comunist *La Verità* din Brescia, Italia. Numindu-i pe martorii lui Iehova „spioni americani deghizaţi în 'misionari'" se spune: „Ei merg din casă în casă cu 'Sfânta Scriptură' predicând resemnare în faţa războiului pregătit de către americani" şi în continuare i-au acuzat, în mod fals, pe aceşti misionari că ar fi agenţi plătiţi ai bancherilor din New York şi Chicago şi că încercau să „strângă informaţii de orice natură în ceea ce priveşte oamenii şi activităţile din organizaţiile [comuniste]". Scriitorul a concluzionat că „datoria lucrătorilor, care ştiu cum să-şi apere ţara bine … este, prin urmare, să le trântească uşa în faţă acestor spioni josnici deghizaţi în pastori".

Mulţi comunişti italieni nu se împotrivesc ca soţiile şi copiii lor să frecventeze bisericile catolice. Ei consideră că, din moment ce femeile şi copiii au nevoie de religie, de ce să nu fie aceeaşi religie veche a părinţilor lor. Argumentul lor este că, nu există nici un rău în învăţăturile religioase ale Bisericii Catolice, ci bogăţia bisericii este cea care îi deranjează şi alăturarea bisericii de ţările capitaliste. Cu toate acestea, religia catolică este cea mai importantă religie din Italia – fapt pe care comuniştii, în căutare de voturi, îl ştiu prea bine. După cum dovedesc declaraţiile lor publice repetate, comuniştii ar prefera de partener Biserica Catolică, decât orice altă religie din Italia.

Comuniştii sunt hotărâţi să obţină controlul asupra Italiei, iar acest lucru se poate face numai prin câştigarea de partea lor a unui număr mai mare de catolici, nu de ne-catolici. Mai presus de toate, acest lucru înseamnă convingerea acestor catolici nominali că, în mod sigur, comunismul nu favorizează nici o altă confesiune religioasă. Comuniştii sunt foarte interesaţi de voturile ţăranilor catolici, clasa care a fost legată de tradiţia catolică timp de secole, iar, în cuvintele liderului comunist italian, „ei nu cer ca lumea catolică să înceteze să mai fie o lume catolică", ci „tind spre o înţelegere reciprocă".

Ierarhia catolică poate să spună ce vrea despre efectele „dăunătoare" ale propagandei ne-catolice în interiorul graniţelor Italiei catolice, dar atunci când acuză minorităţile religioase că ajută comunismul în Italia şi că sunt în favoarea lui, că simpatizează cu comuniştii şi îi susţine, atunci se expune criticilor şi acuzaţiilor ei cu efect de bumerang. Religia, care pentru mai mult de cincisprezece secole nu a furnizat oamenilor tăria cunoştinţei sănătoase, culege acum recolta ei de materialism, anticlericalism şi comunism ateu. Ea nu poate da vina pe alţii sau să încerce să salveze aparenţele, încercând să-i atragă în războiul ei pe acei creştini adevăraţi, care rămân, în esenţă, separaţi de ea şi care acum oferă multor italieni zeloşi, cu adevărat, cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu, tăria apostolilor şi puterea de a rezista pretenţiilor false pe care le face comunismul.

Cuprins

RENUNȚAREA LA RESPONSABILITĂȚILE LOR

Programul tipărit al Bisericii (Episcopale) Calvary din Memphis, Tennessee, a anunţat în 12 decembrie anul trecut că, în timp ce statisticile obişnuite sunt plictisitoare, acestea ar putea fi interesante: „Cu un număr de 520 000 de membri, martorii lui Iehova au avut la adunările lor de district botezuri la vârsta adultă a unui număr de 14 509 persoane, în vara anului 1954. Acest număr nu include botezurile săptămânale de la Sălile Împărăţiei. Biserica noastră, cu un număr de 1 777 631 de membri (confirmaţi) a avut 14 952 botezuri de adulţi în 1953. De ce credeţi că există această diferenţă? Ar putea fi din cauza faptului că nu ne luăm în serios responsabilitatea de a pune mărturie pentru Dumnezeu şi pentru Biserica Sa”? S-ar putea. Ca număr, există mai puţin de o treime de martori ai lui Iehova decât membri ai religiei, cu care s-a făcut comparaţia, dar acest mic grup a avut aproape de patru ori mai multe botezuri (un total de 57 369) pe parcursul anului.

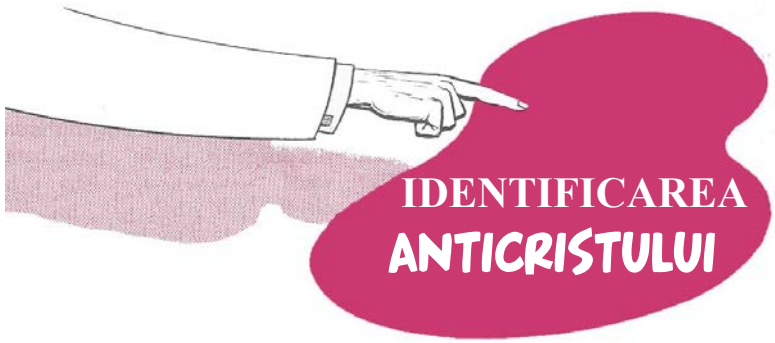

Cine sau ce este anticristul – o persoană, o organizaţie sau pur şi simplu un principiu rău? Când a apărut anticristul pentru prima dată, care sunt caracteristicile lui, şi ce anume va marca sfârşitul anticristului?

Termenul de anticrist a fost atribuit mai multor persoane, organizaţii şi învăţături. Unii l-au numit pe destrăbălatul şi criminalul împărat al Romei Nero anticrist, care i-a persecutat cu cruzime pe creştini şi se crede că a provocat moartea apostolului Pavel. Alţii au atribuit termenul lui Domiţian, care l-a exilat pe apostolul Ioan pe insula Patmos. Unii l-au numit anticrist pe Mohamed, în timp ce mulţi dintre reformatori, precum Valdenzii, Husiţii şi Lollarzii au atribuit termenul papalităţii.

Criticii înalţi discreditează astăzi realitatea pe care Cuvântul lui Dumnezeu o dă anticristului. Astfel, *Dicţionarul Biblic* al lui Harper (1952), sub titlul de „Anticrist”, prevede: „Conceptul de conflict între forţele binelui şi cele ale răului apărut într-un mit babilonian foarte timpuriu, a devenit o parte importantă a gândirii persane, şi şi-a făcut drum în convingerile evreieşti şi în doctrina creştină cu privire la a Doua Venire.” Cu toate acestea, cei care au credinţă în Biblie ca fiind cuvântul lui Dumnezeu nu văd originea anticristului într-un mit babilonian, ci

Cuprins

în grădina Eden, unde Dumnezeu a spus va pune duşmănie între sămânţa organizaţiei sale, „femeia”, şi cea a şarpelui, Satan Diavolul. – Gen. 3:15.

Termenul „anticrist(şti)” este găsit doar de cinci ori în Biblie şi numai în scrierile Apostolului Ioan. Identificând anticristul din zilele sale, Ioan a scris: „Pentru că în lume au ieşit mulţi amăgitori, oameni care nu mărturisesc că Isus Cristos a venit în carne. Acesta este amăgitorul şi anticristul.” Şi, de asemenea, îl identifică în continuare pe anticrist: „Cine este mincinosul dacă nu este cel care neagă că Isus este Cristosul? Acesta este anticristul.” – 2 Ioan 7; 1 Ioan 2:22, 18, *NW*.

Isus a prezis venirea anticristului: „Căci se vor ridica Cristoşi falşi şi profeţi falşi şi vor face semne mari şi minuni, ca să-i inducă în eroare, dacă s-ar putea, chiar şi pe cei aleşi.” Şi aşa a zis apostolul Pavel: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel, pentru că ea (ziua Domnului) nu va veni până nu va veni mai întâi apostazia şi nu se va dezvălui omul nelegiuirii, fiul distrugerii.” Asemenea lui Ioan, Pavel a arătat că „misterul acestei fărădelegi lucra deja” în zilele lui, şi că era „conform lucrării lui Satan.” – Mat. 24:24; 2 Tes. 2:3,7,9, *NW*.

ANTICRISTUL ÎN DOUĂ SENSURI

Totuşi, înainte ca noi să putem identifica aşa cum trebuie anticristul, este nevoie să îl identificăm aşa cum trebuie pe Cristos. Cine a fost Cristos? Cristos, ca si echivalentul său ebraic, Mesia, înseamnă „Cel Uns”. Aceasta aminteşte de marii preoţi si regi ai naţiunii Israel, care erau unşi cu un ulei special pregătit pentru a servi în funcţiile lor oficiale ca reprezentanţi ai lui Iehova Dumnezeu. Profetul Daniel a prezis venirea Celui Uns şi apostolul Petru l-a identificat ca Isus, spunându-i: „Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu.” – Mat.16:16, *NW*; Dan. 9:25.

Se pare că „anticristul” are o semnificaţie dublă. Precum indică şi numele său, este *anti* sau opus lui Cristos. Şi are, de asemenea, înţelesul de fals sau pseudo Cristos, în poziţia sau locul lui Cristos. În timp ce, aşa cum am văzut, unii au încercat să atribuie termenul unui anume individ sau organizaţie, scripturile de mai sus, împreună cu faptele fizice, arată că toate persoanele, organizaţiile sau grupurile care susţin în mod fals că-l reprezintă pe Cristos, care îşi atribuie rolul Mesianic sau care se opun lui Cristos şi urmaşilor săi, pot fi numiţi în mod corespunzător anticrişti, chiar aşa cum a spus şi Isus: „Cel care nu este cu Mine este împotriva Mea şi cel care nu adună cu mine risipeşte.” (Mat. 12:30, *NW*). Interesant în această conexiune este observaţia făcută de către McClintock & Strong în *Cyclopaedia* şi anume: „Concluzia corectă pare a fi că anticristul nu poate fi limitat la o singură persoană sau putere, ci este în esenţă un principiu mare sau un sistem de falsitate care are diferite manifestări, forme de lucru şi diferite grade.”

De altfel, trebuie notat că adevărul în ceea ce priveşte anticristul nu este doar lapte, ci este o hrană solidă spirituală; hrană tare ce poate fi asimilată în totalitate numai de cei care au ajuns la maturitate, numai de către „cei care, prin

folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele de rău.” – Evei 5:13,14, *NW*.

ANTICRIŞTI RELIGIOŞI

Isus Cristos susţinea că este Fiul lui Dumnezeu, într-un mod unic, diferit de ceilalţi oameni. El a spus: „Înainte ca Avraam să existe, am fost eu.” „Nici un om nu a urcat la cer, în afară de Cel care a coborât din cer, Fiul omului.” „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu.” Şi Dumnezeu însuşi a depus aceeaşi mărturie în mod repetat, ca la Iordan când Isus a fost botezat, şi atunci când Isus şi trei dintre apostolii săi au fost pe muntele schimbării la faţă. – Ioan 8:58; 3:13; 10:36, *NW*; Mat. 3:17; 17:5.

Reiese de aici că toţi cei care neagă această afirmaţie despre Isus Cristos, fie ei adepţii religiilor orientale, atei, agnostici sau deişti sunt anticrişti. În ceea ce priveşte toate acestea, creştinii sunt avertizaţi că „nu pot să bea paharul lui Iehova şi paharul demonilor,” şi că nu există nici o armonie între Cristos şi Belial. (1 Cor. 10:21; 2 Cor. 6:15, *NW*). Incluşi aici, ar fi, de asemenea, toţi clericii mărturisiţi creştini care spun, asemenea unui slujitor congregaţional din Massachusetts, Boston: „Îndrăznesc să spun că Isus nu pretinde nimic care nu este universal valabil despre idealul sau natura divină moştenită în noi toţi,” şi că Isus nu era un fiu al lui Dumnezeu mai mult decât erau filosofii păgâni, precum Epictet şi Marcus Aurelius.

Mai mult, din moment ce toţi cei care neagă că Isus a venit în carne sunt anticrişti, rezultă că toţi cei care pretind că Isus a fost încarnat, îmbrăcat doar cu carne, sunt anticrişti, pentru că aceştia neagă că Isus a venit de fapt în carne. Ni s-a spus clar că „Cuvântul a *devenit* carne,” şi că el a fost „făcut dintr-o femeie.” Dacă el ar fi fost pur şi simplu încarnat ar fi putut renunţa la mama sa umană. Şi dacă ar fi fost atât natură umană cât şi divină pe pământ, nu ar fi flămânzit după post, nici nu ar mai fi avut nevoie de odihnă după o călătorie sau după o zi obositoare, nici nu ar fi putut muri ca răscumpărare pentru oameni, pentru că ceea ce este divin este nemuritor. – Ioan 1:14; Gal. 4:4, *NW*.

Alţii se identifică drept anticrişti prin negarea funcţiei lui Isus, aceea de Răscumpărător şi Mare Preot. Ioan Botezătorul l-a numit pe Isus „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” Însuşi Isus a spus că el a venit „să-şi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi.” Ioan ne spune că „sângele Fiului Său Isus ne curăţă de toate păcatele.” Petru afirmă că, creştinii au fost răscumpăraţi „cu sânge preţios”, „chiar al lui Cristos”. Şi scrisorile lui Pavel sunt pline de referiri la meritul jertfei lui Cristos, cum ar fi, „Dumnezeu ne arată iubirea Sa prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi. Cu atât mai mult, fiindcă acum am fost declaraţi drepţi prin sângele său vom fi salvaţi.” „Da, chiar şi profeţii evrei au prezis că Isus va purta păcatele multora. – Ioan 1:29; Mat. 20:28; 1 Ioan 1:7; 1Pet. 1:19; Rom. 5:8, 9, *NW*; Isa. 53:12.

Şi totuşi, în ciuda faptului că Cuvântul lui Dumnezeu slăveşte astfel lucrarea de ispăşire a lui Cristos, mulţi clerici mărturisiţi din creştinătate neagă faptul că sângele lui Cristos are putere salvatoare. Astfel, în Denver, Colorado, un cleric baptist a spus la începutul secolului că învăţătura ispăşirii este „repugnantă

Cuprins

sensului moral," că „drept vorbind, moartea lui Cristos nu a fost necesară pentru mântuirea omenirii," şi că „nicăieri Biblia nu spune că dreptatea lui Cristos este atribuită credincioşilor." În mod cert, toţi cei care sunt de acord cu o asemenea teorie sunt anticrişti, chiar dacă pretind că sunt slujitori creştini.

Mai mult, toţi creştinii mărturisiţi care s-au lepădat de credinţă, care se preamăresc singuri, care manifestă un spirit rebel sau care arată ură faţă de fraţii lor creştini sunt numiţi în mod corespunzător anticrişti. Cu privire la aceasta Pavel a spus: „Lupi asupritori vor intra printre voi ... şi se vor ridica bărbaţi chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să îi tragă pe discipoli după ei." El s-a referit la aceştia precum „omul fărădelegii", „fiul pierzării", care „se împotriveşte şi se înalţă mai presus de orice se numeşte 'dumnezeu' sau de orice obiect de închinare şi astfel se aşează în templul lui Dumnezeu, prezentându-se drept dumnezeu." Isus a prezis că în zilele noastre unii dintre urmaşii săi mărturisiţi îi vor bate pe sclavii săi şi vor mânca şi vor bea cu beţivii, şi i-a numit „servul rău". Faptele arată că toţi asemenea anticrişti s-au manifestat, pentru că mai multe false doctrine sunt învăţate în numele creştinismului, există multă laudă de sine şi închinare la creaturi şi există mult rău care se manifestă faţă de urmaşii sinceri ai lui Cristos de către unii care mărturisesc a fi fraţii lor. – Faptele 20:29, 30; 2 Tes. 2:3, 4; Mat. 24:48-51, *NW*.

ANTICRIŞTII POLITICI

La fel cum există anticrişti religioşi, tot aşa există şi anticrişti politici. Printre aceştia este comunismul ateu. El este, de asemenea, unul dintre „falşii Cristoşi" pe care Isus i-a prezis că vor veni şi vor înşela pe mulţi. Cum?

Comunismul este un anticrist prin faptul că încearcă înlocuirea lui Cristos şi a împărăţiei Lui ca Domnitor de drept al pământului şi singura Speranţă a omenirii. Astfel, ni se spune că "cel care îi dă putere dinamică să poruncească supunere este caracterul mesianic al comunismului." Liderii săi precum Lenin şi Stalin nu au fost doar idolatrizaţi ci şi zeificaţi, numiţi salvatori şi cei aleşi de către Dumnezeu să conducă poporul lor.

Apoi, şi Isus, în ilustraţia sa despre oi şi capre, a spus că orice a fost făcut pentru urmaşii săi i-a fost făcut Lui, fapt pe care l-a adus şi în atenţia lui Saul din Tars în momentul în care el era pe drumul spre Damasc să persecute creştinii. Din moment ce toate ţările comuniste persecută amarnic adevăraţii urmaşi ai lui Cristos, ei, de fapt, îl persecută pe Cristos şi, prin urmare, sunt anticrişti. – Mat. 25:40; Faptele 9:5.

Spiritul anticrist nu este limitat la ţările comuniste, pentru că, aşa cum a prezis Isus, urmaşii Lui sunt urâţi astăzi de toate naţiunile. De fapt, ceea ce este adevărat despre comunism ca fiind anticristul este, de asemenea, adevărat despre Naţiunile Unite. De asemenea, chiar aşa cum a fost predecesoarea sa, Liga Naţiunilor, acesteia i se atribuie un rol mesianic de clerul creştinătăţii, ca salvator al lumii, singura ei speranţă şi lumină, în timp ce Biblia arată clar că în Cristos trebuie să spere naţiunile şi că el este Salvatorul omenirii şi Lumina lumii. Naţiunile Unite, de asemenea, reprezintă anticristul.

Cuprins

Isus s-a referit la acest plan al omului modern în marea sa profeţie ca la „lucrul dezgustător care provoacă pustiire, precum a fost vorbit prin gura profetului Daniel, stând în locul sfânt." Este dezgustător înaintea lui Dumnezeu deoarece tot ceea ce este „înălţat între oameni este dezgustător înaintea lui Dumnezeu." Prin faptul că îşi ia libertatea de a sta în locul care ar trebui să fie ocupat de Împărăţia lui Dumnezeu el stă într-un loc sfânt în care nu ar trebui să stea. Într-adevăr şi acesta este un anticrist. – Mat. 24:15,16, *NW*.

Apostolul Ioan a avut o viziune profetică despre forma finală a anticristului: „Am văzut o femeie care stătea pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume blasfematoare şi cu şapte capete şi zece coarne. Fiara pe care ai văzut-o era şi nu mai este, dar se pregăteşte să se ridice din abis, si va merge la distrugere." – Apoc. 17:3,8, *NW*.

În această viziune vedem religia babiloniană ilustrată ca o femeie rea, aşa cum adevărata adunare creştină este reprezentată în Biblie ca o fecioară castă. Numerele şapte şi zece, care denotă perfecţiune, arată faptul că această fiară reprezintă toate naţiunile lumii care sunt unite pentru a îndeplini ceea ce numai împărăţia lui Dumnezeu poate îndeplini. Precum Liga Naţiunilor, această fiară „a fost" din 1920 până în 1939; nu a existat în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, din 1939 până în 1945; după acest timp a ieşit din abis ca Organizaţia Naţiunilor Unite. La Armaghedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic", este destinată să meargă în distrugere.

Şi faptul că liderii religioşi din Statele Unite aclamă ţara lor ca fiind una cu misiune mesianică, devine, de asemenea, o manifestare a anticristului. Şi cu privire la sfârşitul tuturor manifestărilor anticristului din zilele moderne, apostolul Ioan a scris: „Şi fiara a fost prinsă, şi împreună cu ea profetul fals care a făcut în faţa ei semnele prin care i-a indus în eroare pe cei ce au primit semnul fiarei şi pe cei ce se închină imaginii ei. Amândoi au fost aruncaţin de vii în lacul de foc ce arde cu sulf." – Apoc. 19:20, *NW*.

Astfel vom vedea, în concluzie, că Isus este Cristosul, Fiul lui Iehova Dumnezeu, Marele Preot al lui Dumnezeu şi conducătorul de drept al pământului, şi că toţi cei care s-au pus în opoziţie cu el sau care îşi ia libertatea să-i ia locul ca domnitor al lumii şi Cel care va aduce pace durabilă, sunt anticriști. Având în vedere că destinul tuturor celor care alcătuiesc anticristul este distrugerea la Armaghedon, rezultă că toţi cei vor să scape de acest final trebuie să se despartă de anticrist. Modul de a face acest lucru este de a urma porunca profetică: „Căutaţi-l pe Iehova, toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi poruncile lui, căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova." – Ţef. 2:3, *AS*.

Înţelepţii sunt făcuţi de ruşine, sunt buimăciţi şi înşelaţi: iată, ei au respins cuvântul lui Iehova; şi ce fel de înţelepciune există în ei?—Ier. 8:9, AS.

Cuprins

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 12
O eră de fericire profețită începe

Din anul 1926 martorii lui Iehova au intrat într-o epocă de mare prosperitate spirituală, binecuvântare şi prosperitate organizaţională. (Dan. 12:12, *Ro*). Fără a realiza în acel moment că seria de şapte congrese internaţionale care a început în 1922, la Cedar Point, Ohio, a avut vreo importanţă în ceea ce priveşte îndeplinirea profeţiilor biblice, Societatea s-a ocupat de organizarea celei de-a cincea adunări din Londra, Anglia, pentru perioada 25-31 mai 1926, la Palatul Alexandra. Cu toate acestea, marea sală Royal Albert a fost închiriată pentru adunarea publică de duminică. Aceasta s-a umplut în unsprezece minute după ce uşile s-au deschis. Preşedintele Societăţii s-a adresat imensului public pe tema „De ce se clatină puterile lumii – Remediul”. Această lectură a fost publicată în întregime ziua următoare, în publicaţia *The Daily News* din Londra, care, la acea vreme avea un tiraj de 800 000 exemplare, în mod regulat. La încheierea acestei lecturi, vorbitorul a propus o rezoluţie intitulată „O mărturie”, publicată mai târziu sub formă de broşură pentru distribuirea ei în întreaga lume, într-un număr de 50 milioane de exemplare. Dezintegrarea şi căderea Imperiului Britanic a fost anunţată anticipat, iar soarta Ligii Naţiunilor a fost prevăzută, de asemenea. Acest lucru a cauzat agitaţie, nu numai în Marea Britanie, ci peste tot. Până în această zi oamenii reamintesc martorilor lui Iehova că ei sunt cei care, în anul 1926, au declarat că Londra era „locul fiarei”. (Apoc. 16:10). În acel an a fost pus în mişcare, de asemenea, un program de construcţie, pentru a extinde Betelul din Brooklyn şi capacitatea fabricii.

Cel de-al şaselea mare congres în această perioadă de proclamare a judecăţii a avut loc la Toronto, Canada, între 18-25 iulie 1927. Opt mii de persoane au participat la sesiunile zilnice, iar în cadrul adunării publice din ultima duminică, 15 000 de persoane au fost în public. Acel auditoriu a fost legat pentru prima dată

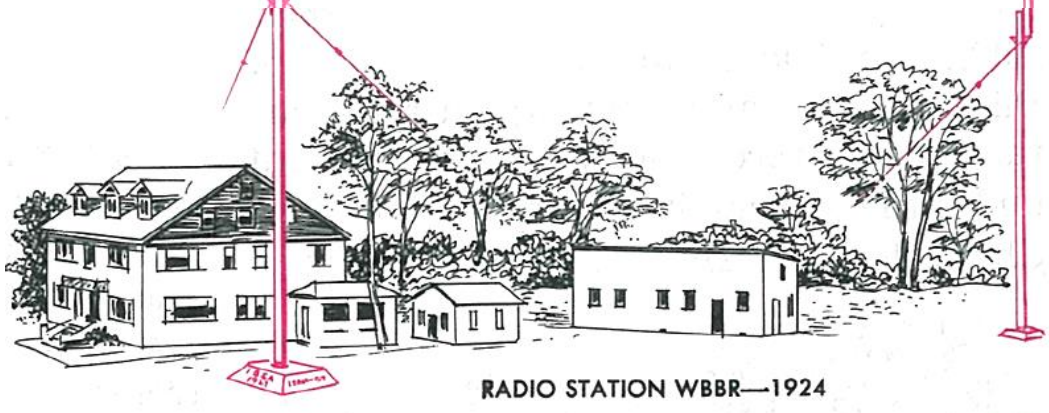

RADIO STATION WBBR—1924

Cuprins

la o adunare a Turnului de Veghere cu o mare audienţă nevăzută, internaţională, la radio, prin intermediul celui mai mare (până la acel moment) lanţ de staţii de difuzare, în număr de 53, puse în funcţiune special pentru această ocazie de către Compania Naţională de Radiodifuziune din Statele Unite. Subiectul discursului a fost „Libertate pentru popoare". În acelaşi timp, congresul a adoptat o rezoluţie adresată „Popoarelor 'Creştinătăţii'" care mai târziu a fost publicată într-o broşură intitulată „Libertate pentru Popoare" şi distribuită pentru cinci cenţi, în timpul unei campanii speciale realizate în octombrie anul următor. Pentru a servi popoarele Creştinătăţii cu această înştiinţare vitală au fost distribuite 1 898 796 de broşuri. Pentru acel an, 1927, numărul participanţilor la Memorialul internaţional din primăvară a fost de 88 544, dar dintre aceştia doar 18 602 erau activi ca vestitori ai împărăţiei din casă în casă.

Detroit, Michigan, a fost scena celui de-al şaptelea şi ultimul din seria congreselor internaţionale, care a avut loc din 30 iulie până în 6 august 1928. La acest congres au participat doisprezece mii. Atracţia principală a congresului a fost lectura publică de duminică a Judecătorului Rutherford, transmisă global de o reţea a Turnului de Veghere de 106 staţii radio, având subiectul „Un conducător pentru popoare". La încheiere, auditoriul a adoptat cu entuziasm o rezoluţie răsunătoare, „Declaraţie împotriva lui Satan şi pentru Iehova". Această lectură a apărut împreună cu rezoluţia într-o broşură, *Prietenul popoarelor*, care a fost distribuită ulterior în mai mult de 5.400.000 exemplare în Statele Unite şi străinătate. La acest congres a apărut cartea *Guvern*, care susţinea forma teocratică de guvernare a lui Iehova şi demasca falsitatea şi soarta guvernărilor acestei lumi vechi. Mărturia din acel an, 1928, a fost extraordinară, iar reacţia din partea religioniştilor apostaţi a fost uriaşă.

În felul acesta, martorii lui Iehova au fost viguroşi, îndrăzneţi şi energici în restatornicirea închinării adevărate. Ei nu numai că s-au curăţit din punct de vedere spiritual, şi şi-au potrivit gândirea biblică după calea lui Iehova, ci au fost în curs de dezvoltare noi aranjamente de organizare sub conducerea Regelui invizibil Isus Cristos. De timpuriu, în 1927, ei au început în America lucrarea de distribuire din casă în casă, duminica, de cărţi legate şi broşuri pe o anumită contribuţie (vezi *Turnul de veghere* din 15 februarie, 1927, pag. 63, şi din 1 august 1927, pag. 233). Pe câtă vreme clerul era puţin deranjat de activităţile energice ale lucrătorilor Societăţii Watch Tower din perioada de început a anilor 1900', totuşi, după anul 1922, odată cu distribuirile făcute pe plan mondial ale declaraţiilor de judecată ale lui Iehova, ei au fost năruiţi de furtuna şi potopul ce năvăleau ziua şi noaptea, prin demascarea în particular şi în public a falselor lor învăţături şi a apostaziei lor ordinare. Acum, creştinătatea era condamnată ca uşoară, lepădată de Iehova şi aşteptându-şi nimicirea. Iehova şi-a sprijinit în mod iubitor ceata Sa mică de martori loiali, pe măsură ce ei treceau prin marea turbulentă a omenirii, pentru a-şi îndeplini însărcinarea, declarând judecăţile scrise ale lui Iehova. Cu curaj, ei au continuat să restatornicească închinarea adevărată pe pământ, într-un mod teocratic şi apostolic.

Cuprins

În timp ce poporul lui Iehova se străduia în mod energic, între anii 1922-1928, să-şi îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu, pentru a declara „răzbunarea Dumnezeului nostru" şi pentru a publica judecăţile Lui scrise împotriva creştinătăţii apostate, în timpul acesta, Satan şi asociaţii lui invizibili dădeau naştere la forţe care urmăreau să facă război cu cei care 'ţin poruncile lui Iehova' şi după 1928, dacă era posibil, să-i zdrobească din nou. A urmat o luptă din răsputeri, din care martorii luptători ai lui Iehova au ieşit campioni incontestabili ai libertăţii de închinare. După perioada de dezvoltare a mărturiei (în timpul celor 1.290 de zile din 1919 până în 1922) Apocalipsa continuă să profeţească: „Atunci şarpele [Satan] a aruncat din gură apă [grupuri de acţiune fasciste, naziste şi catolice, ca de pildă „Frontul creştin" american] ca un râu, după femeie [reprezentată de martorii organizaţi unşi de pe pământ], pentru a face să fie înecată de râu. Dar pământul [conducătorii puterilor democratice dispuşi spre dreptate] au venit în ajutorul femeii [acordând martorilor protecţie şi victorie legală pe calea închinării], şi pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit [distrugându-l total la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial prin mâna puterilor democratice] râul [fascismul, nazismul şi „Frontul creştin"] pe care-l aruncase balaurul din gură." – Apoc. 12:15,16, *NW*.

Tocmai la timp, Satan, însoţit de o mare propagandă, a dat naştere la aceste forţe noi care au câştigat imediat putere pentru a ameninţa lumea democratică, creştinătatea. În 1919, Benito Mussolini şi-a înfiinţat partidul fascist, care s-a dezvoltat repede, până la punctul în care el a putut să conducă marşul prin Roma din 1922, pentru a-şi instala dictatura fascistă peste întreaga Italie. În 1929 a fost semnat Tratatul Lateran între biserica romano-catolică şi regimul lui Mussolini, care a încheiat programul comun de acţiune dintre Vatican şi noul guvern totalitar. De asemenea, în anul 1919, Adolf Hitler şi-a înfiinţat în Germania partidul său naţional socialist, încercând în 1923, dar fără succes, să câştige putere politică în „Beer-Hall Putsch" din Munchen. Cu toate acestea, cu ajutorul uneltirii şi manevrelor catolice germane, în cele din urmă, la 30 ianuarie 1933, Hitler a devenit cancelarul Germaniei. Imediat în acel an, a fost negociat un concordat de cardinalul Pacelli (care a fost încoronat şase ani mai târziu ca Papa Pius al XII-lea) şi a fost semnat neîntârziat de guvernul lui Hitler şi Vatican.

Întorcându-ne tot la începutul anilor 1920', mişcările de acţiune catolică, ce cuprindeau numeroase grupuri semireligioase, s-au organizat cu îndrăzneală şi au îndemnat numeroase ţări să influenţeze cu idei romano-catolice orientările sociale şi politice. Multe din aceste mişcări au devenit active în Statele Unite după anul 1921. Una dintre ele, o mişcare asemenea fascismului, cunoscută ca „Frontul creştin", a fost condusă în anii 1930' de un preot din Detroit, (Michigan), „Părintele" Coughlin, fiind urmat de aproape 15.000.000 adepţi. Toate aceste mişcări inspirate de Vatican, împrăştiate în lumea întreagă, au adus martorilor lui Iehova pagubă prin lege, gloate şi întemniţare, deoarece aceştia, neclintiţi, ca şi Daniel din vechime, au refuzat să-şi compromită libertatea de închinare faţă de Dumnezeul cel viu, în ascultare de poruncile Lui scrise. – Dan. 6:16-18.

Cuprins

În anul 1928, grupele de serviciu ale poporului lui Iehova se dezvoltaseră până acolo că ele acceptau duminica, pentru a participa la predicarea din casă în casă a împărăţiei lui Iehova, ca pe cea mai potrivită zi. În anii trecuţi, serviciul voluntar de duminică fusese făcut cu regularitate, lăsând gratuit „tratatele studenţilor Bibliei", în fiecare duminică dimineaţa, sub uşile caselor şi la intrările bisericilor. Dar predicarea verbală regulată la uşile oamenilor, în zilele de duminică, nu fusese un obicei. A apărut imediat împotrivirea legală faţă de această lucrare extinsă de duminică, când s-au făcut primele arestări de martori ai lui Iehova, predicatori de duminică, în 1928, în South Amboy, New Jersey. Aceasta a început 'bătălia din New Jersey' ce a durat un deceniu, care s-a răspândit curând în Connecticut, Pennsylvania şi în alte state, unde grupurile de acţiune catolică încercau să facă rău, prin orice mijloace legale posibile, pentru a opri lucrarea publică crescândă de mărturie a Societăţii Watch Tower. A fost oportună noua lumină a adevărului despre subiectul „stăpânirilor înalte", publicat în *Turnul de veghere* din 1 şi 15 iunie 1929, care arăta clar că Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos sunt adevăratele „stăpâniri înalte" care trebuie să fie ascultate (Rom. 13:1, *NW*). Această nouă înţelegere i-a entuziasmat pe martori pentru a ţine piept atacurilor violente în bătăliile din tribunale ce implicau libertatea lor de închinare.

În bătălia care se punea la cale pentru anii 1930', folosirea extinsă a transmisiei radio de către Societate a avut un rol major. În 1920 apăruse comunicarea modernă radio. La fel ca cei dintâi martorii creştini din primul secol, care au adoptat imediat invenţia stilului colecţiei de manuscrise, de a face cărţi pentru a răspândi cuvântul scris al lui Iehova, tot aşa martorii din epoca modernă au văzut imediat în radio un mijloc minunat de a răspândi proclamarea orală a judecăţilor scrise ale lui Iehova pe tot pământul. Prima transmisie radio a Societăţii de la o platformă publică a fost o ştire principală şi a fost astfel relatată în publicaţia *Record* din Philadelphia (Pennsylvania), pe 17 aprilie 1922:

Radioul spune lumii că vine Mileniul. Lectura Judecătorului Rutherford transmisă de la clădirea Operei Metropolitan. Discursurile sunt transmise. Mesajul este dus la multe mile depărtare de Bell Telephone Wires la Staţia Howlett [WGL].

La scurt timp după aceasta, spre sfârşitul anului 1922, societatea a cumpărat o suprafaţă de teren în Staten Island, New York, unde a început construirea primei sale staţii radio. În cele din urmă, ea a fost încheiată şi autorizată de guvern ca staţia WBBR, cu o putere de 500 Watt, prima transmisie oficială fiind făcută duminică seara, 24 februarie 1924, când Judecătorul Rutherford a rostit cuvântarea inaugurală „Radioul şi profeţia divină". De mai bine de trei decenii, această staţie educaţională ne-comercială continuă să transmită mesajul Împărăţiei, ce ajunge la o mulţime de ascultători recunoscători. Studiourile sale prezente se află în clădirea Betel de pe strada Columbia Heights 124, Brooklyn, New York. Moderna sa antenă direcţională cu turn de oţel şi transmiţătorul de 5.000 watt se află pe amplasamentul original al staţiei din Staten Island, la „Watchtower".

Turnul de veghere 1926, pp. 211-217.

Cartea anuală din 1927, p. 44; *Epoca de aur*, 28 iulie, 1926, pp. 691-695.

Cuprins

W 1926, p. 290.
W 1927, pp. 291-297; *Mesagerul*, 25 iulie, 1927.
W 1927, p. 281.
Cartea anuală din 1928, p. 31.
W 1927, p. 302; *Cartea anuală* din 1929, p. 55.
W 1928, pp. 275-286; *Mesagerul*, 6 august, 1928; *W* 1949, p. 310.
Cartea anuală din 1929, p. 65.
Enciclopedia Columbia, 1942, pp. 608, 1227; *W* 1941, p. 280.
Vaticanul în politica mondială, Manhattan, 1949, pp. 165-170; *Enciclopedia Columbia*, p. 1240.
Roma se umileşte să cucerească, 1935, Barrett, p. 16; *Vaticanul în politica mondială*, Manhattan, 1949, pp. 383-385.
Cartea anuală din 1929, p. 58.
W 1943, p. 298; *W* 1946, p. 40
W 1922, p. 180.
W 1924, pp. 82, 358; *W* 1950, p. 268.
W 1948, pp. 204-208.

STATORNICIA DĂ ROADE

Modul în care statornicia învinge scopul persecuţiei se poate vedea din experienţa de mai jos. În Germania de Est, în oraşul Y - se află mulţi metodişti. Unul dintre aceştia, fiind nemulţumit de învăţăturile metodiste şi fiind dezgustat în special de modul în care membrii congregaţiei sale au făcut compromisuri cu comuniştii, a intrat în contact cu martorii lui Iehova. Curând, a luat poziţie, a fost botezat şi a proclamat cu mult zel vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu. Trei luni după ce a fost botezat, într-o dimineaţă, în drum spre locul lui de muncă s-au năpustit asupra lui membrii SSD, Serviciul de Securitate al Statului, care l-au aruncat într-un camion.

Timp de mai multe săptămâni familia sa nu a ştiut ce s-a întâmplat, deoarece lui nu i s-a permis să comunice cu ei. Acest lucru i-a determinat şi pe ei să se gândească din nou, iar data următoare când martorii lui Iehova au venit la uşa lor, i-au invitat înăuntru şi au organizat un studiu biblic la domiciliu. În scurtă vreme întreaga familie lua parte la studiu şi alt studiu a început în casa unor prieteni.

Şase luni mai târziu martorului, care între timp a fost judecat şi condamnat la închisoare pentru mai mulţi ani, i s-a permis să primească vizitatori. Imaginaţi-vă marea lui încântare când fiica sa l-a întâmpinat cu, „Tată, şi acum şi frate”! Da, până în acel moment opt membri ai familiei sale luaseră poziţie şi au fost cufundaţi ca martori ai lui Iehova, cel mai bătrân având 84 de ani, iar cel mai tânăr 15 ani. În aceste şase luni, grupa locală a martorilor a crescut de la 12 persoane la 22! Într-adevăr statornicia înfrânge persecuţia.

Cuprins

ISTORIA ÎNCURAJATOARE A DEDICĂRII

„Temeţi-vă de Iehova şi slujiţi-l ireproşabil şi cu fidelitate! ... dar eu şi casa mea îi vom sluji lui Iehova.”
– Ios. 24:14, 15, NW.

ÎNCHINARE înseamnă să tratezi cu respect datorită meritului sau al caracterului demn, datorită calităţii sau sumei de calităţi ale obiectului de închinare. Prin urmare, închinarea la Iehova Dumnezeu cere dedicare Lui datorită calităţilor sale cu totul vrednice. În Egipt, Moise şi tovarăşii izraeliţi s-au închinat lui Iehova, refuzând să se împotrivească legilor lui. (Ex. 1:17, 21; Evrei 11:23-29). Iehova l-a recunoscut pe Israel ca popor al său: „Am văzut, într-adevăr, asuprirea poporului meu care este în Egipt … Cobor să îi eliberez din mâna egiptenilor … Şi acum vino să te trimit la Faraon şi să-l scoţi din Egipt pe poporul Meu, pe fiii lui Israel.” (Ex. 3:7-10, *NW*). Conştient de scopurile sale, exprimate în legământul său stabilit cu Avraam, Isaac şi Iacov, şi privind la îngriirea definitivă a Seminţei eliberării, Iehova ‘a continuat să-şi amintească legământul.’ (Ex. 6:5, *NW*). Cuvintele Lui care urmau a fi adresate fiilor lui Israel de Moise au fost: „Vă voi lua ca popor al meu şi vă voi arăta că sunt Dumnezeu. Şi veţi ştii că Eu sunt Iehova Dumnezeul vostru, care vă scoate de sub poverile Egiptului. Vă voi aduce în ţara despre care, ridicându-mi mâna, am jurat că le-o voi da lui Avraam, Isaac şi Iacov, şi am să v-o dau ca proprietate. Eu sunt Iehova.” – Ex. 6:7, 8, *NW*.

2. În mod repetat a fost făcut clar, cu ocazia marii eliberări din Egipt, că scopul de a lua Israelul din acel loc a fost ca ei să se închine sau să servească lui Iehova ca poporul său. Israeliţii au decis să facă ceea ce Iehova voia pentru ei, chiar dacă în acel moment nu ştiau ce va implica eliberarea lor din Egipt. (Ex. 10:26). Cu privire la acel popor Iehova a declarat către Moise, şi anume: „Şi să îi spui lui Faraon: ‘Iată ce a zis Iehova: Israel este fiul meu, întâiul meu născut. Şi eu îţi spun: Lasă pe fiul meu să plece ca să-mi slujească. Dar dacă nu-l laşi să plece, iată că îl voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.’”—Ex. 4:22, 23, *NW*.

3. Prin puterea sa, Iehova a adus la împlinire acest cuvânt, distrugând puterea Egiptului şi eliberând pe poporul său Israel. Acest popor eliberat, devotat lui, era la dispoziţia a ceea ce poruncea Iehova, aşa cum este accentuat când: „Iehova i-a vorbit iarăşi lui Moise, zicând: Sfinţeşte pentru mine pe orice întâi născut de sex bărbătesc dintre fiii lui Israel, atât dintre oameni cât şi dintre animale, care deschide pântecele. Este al meu.” (Ex.13:1,2, *NW*). La timpul eliberării din Egipt, şi mai apoi, detaliile închinării au fost puse înaintea acestui popor devotat. La Muntele Sinai, printr-un aranjament de legământ, Iehova a subliniat naţiunii Israel relaţia specială pe care o aveau cu El, şi acolo, Israel ca naţiune, s-a declarat de acord cu dedicarea. Iehova a spus: „Şi acuma, dacă veţi asculta cu atenţie de glasul meu şi dacă veţi respecta legământul meu, veţi deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu.

Cuprins

Şi veţi fi un regat de preoţi şi o naţiune sfântă pentru mine." „Apoi tot poporul a răspuns într-un glas şi a zis: Suntem gata să facem tot ce a spus Iehova." – Ex. 19:5, 6, 8, *NW*.

4. Aşadar, unei naţiuni binevoitoare de individuali eliberaţi, un popor pe care l-a deţinut ca o proprietate specială, „Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte zicând: 'Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa sclavilor. Să nu ai alţi dumnezei în afară de mine.'" (Ex. 20:1-3, *NW*). Citiţi primele şaptesprezece versete ale capitolului 20 din Exodul, remarcând în special, că în versetul 5 se spune, „Eu Iehova, Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu care cere devotament exclusiv". (*NW*) Capitolele următoare vorbesc despre termenii detaliaţi cu privire la acordul pe care l-au făcut, şi se sfârşesc cu următoarele cuvinte: „Să nu închei nici un legământ cu ei sau dumnezeii lor. Ei să nu locuiască în ţara ta, ca să nu te facă să păcătuieşti împotriva mea. Dacă le-ai sluji dumnezeilor lor, aceasta ar fi o cursă pentru tine." (Ex. 23:32, 33, *NW*). Prin eliberarea lor din Egipt şi organizarea acestora sub legea lui Iehova Dumnezeu dată lor prin Moise, naţiunea Israel a fost iniţiată într-un mod de viaţă care a fost centrat în jurul închinării la Dumnezeu, care era Conducătorul, Legiuitorul, Judecătorul şi obiectul închinării lor. Ei au recunoscut asta, spunând în dedicare: „Suntem gata să facem tot ce a zis Iehova şi să fim ascultători." (Ex. 24:7, *NW*). Mai apoi, arătând din nou direcţia corectă a treburilor poporului său, Iehova a spus: „Ia-i pe leviţi în locul tuturor întâilor-născuţi ai fiilor lui Israel şi animalele domestice ale leviţilor în locul animalelor lor domestice, şi leviţii să fie ai mei. Eu sunt Iehova." (Num. 3:45, *NW*) Iehova a făcut naţiunea să fie în continuare organizată pentru a îndeplini corect toate lucrurile care au legătură cu închinarea, ceremonialul şi guvernarea, pentru că El era Regele şi Conducătorul lor.

5. În timpul istoriei poporului lui Dumnezeu Israel, s-a întâmplat de multe ori ca indivizii să dedice lucruri sau persoane. În capitolul 20 din Deuteronomul avem relatarea procedurii când un om chemat la război avea o casă pe care n-o dedicase sau inaugurase încă. În 2 Samuel 8:11, se spune că David a „dedicat" vasele. Cuvântul "dedicat", care apare aici are sensul de a face un lucru să fie sacru. În 1 Împăraţi 7:51, Solomon aduce în templu elementele pe care David le-a dedicat anterior pentru Iehova. În 1 Împăraţi 8:63, împăratul şi tot poporul sunt arătaţi inaugurând Casa lui Iehova, iniţiind-o pentru folosirea corectă în închinarea lui Iehova. Buna femeie Ana a promis să-şi dedice copilul lui Iehova înainte ca acesta să fie conceput şi copilul ei Samuel a servit cu credincioşie în închinarea lui Iehova Dumnezeu. (1 Sam. 1:11). Samuel a acţionat personal în ceea ce priveşte serviciul său dedicat, aşa cum se arată în 1 Samuel 3:10: „Atunci Samuel a zis: 'Vorbeşte, căci servul Tău ascultă." (*AS*). Ascultarea lui continuă este arătată pe tot parcursul relatării despre slujirea sa, inclusiv în 1 Samuel 3:19, 20 (*AS*), în care se spune: „Şi Samuel a crescut, şi Iehova era cu el, şi n-a lăsat nici unul dintre cuvintele sale să dea greş. Şi tot Israelul de la Dan până la Beer-Şeba ştia că Samuel a fost profet al lui Iehova." Profetul Isaia a intrat de bună voie în serviciul lui Dumnezeu: „Şi am auzit glasul Domnului spunând: Pe cine să trimit şi cine va merge pentru noi? Atunci am zis: Iată-mă! Trimite-mă! Iar El a spus: Du-te, şi

Cuprins

spune acestui popor." (Isa. 6:8, 9, *AS*) Mărturia raportului despre adevărata închinare de-a lungul anilor este constantă în a arăta că dedicarea a fost un pas personal serios în alegerea căii corecte de către toţi aceia care i s-au închinat lui Iehova Dumnezeu şi au primit aprobarea Lui.

DEDICAREA FIULUI LUI DUMNEZEU

6. Dintre toate exemplele de dedicare lui Iehova Dumnezeu, cel mai remarcabil este cel al lui Isus Cristos. Isus a fost devotat Dumnezeului său. El a respectat legea evreilor. În conformitate cu această lege Isus a ajuns la vârsta de treizeci de ani şi s-a confruntat cu întrebarea referitoare la ce avea de gând să facă cu viaţa lui. Oare va face voinţa lui Dumnezeu? Era voinţa lui Dumnezeu ca el să continue să fie tâmplar şi să se conformeze legii mozaice? Nu, închinarea lui Iehova urma să fie promovată şi urmau să fie făcuţi paşi mari cu privire la îndeplinirea scopurilor sale, inclusiv înfiinţarea unei noi organizaţii teocratice, adunarea creştină, adunarea membrilor săi, şi în cele din urmă, stabilirea unui guvern teocratic antitipic, împărăţia cerului şi noua lume a dreptăţii. Isus era familiarizat cu Tatăl său şi cu cuvântul Tatălui său din Scripturile Ebraice. El ştia onorabilitatea lui Iehova şi nu a fost mulţumit cu a fi un tâmplar şi nici nu s-ar fi răzgândit în mod egoist să nu urmeze voinţa Tatălui Său. El a luat o decizie. El şi-a instruit mintea. El a trasat un plan de acţiune pentru tot restul vieţii sale. El a împlinit profeţia din Psalmul 40, care prevede, în parte: „Nu îţi găseşti plăcerea în jertfe şi în oferire de daruri; mi-ai deschis urechile; nu ai cerut nici arderi de tot nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: 'Iată-mă! în sulul cărţii este scris despre mine; îmi face plăcere să fac voinţa Ta, Dumnezeul meu, da, Legea Ta este în adâncul inimii mele." (Ps. 40:6-8, *AS*). În capitolul al zecelea din Evrei apostolul Pavel citează din această profeţie, arătând că ea s-a aplicat lui Isus Cristos, la dedicarea lui. Deci, vedem că acest Fiu devotat al lui Dumnezeu a făcut o dedicare personală, solemnă, Dumnezeului său, să facă voinţa Lui şi să urmeze legea lui Dumnezeu ţinută în inima acestui serv dedicat. De la această cale de acţiune în care a fost iniţiat acolo nu s-a abătut niciodată. Decizia aceea a fost importantă pentru Isus. O decizie similară este importantă pentru tine.

7. Ce a condus la dedicarea lui Isus? Cunoştinţa pe care a avut-o cu privire la Dumnezeu, dragostea pentru Tatăl său ceresc şi dorinţa sinceră de a promova cauza închinării pure, spre promovarea scopurilor lui Iehova şi justificarea numelui său. Ce îi conduce pe oameni, astăzi, să i se dedice lui Iehova? O cunoştinţă a adevărului, o înţelegere a scopurilor lui Iehova, posibilitatea vieţii pusă înaintea oamenilor, prin Isus Cristos, aprecierea îngrijirilor lui Dumnezeu prin fiul Său, dezvoltarea iubirii în inima individului şi o decizie pe care să o urmeze, nu practicile şi standardele lumii vechi nelegiuită, condusă de Diavol, ci voinţa lui Dumnezeu în justificarea numelui său. Este o dedicare pentru Cel Preaînalt. De ce nu şi-a făcut Isus lucrarea pur şi simplu, punând mâna pe ea şi făcând ce putea pentru promovarea serviciului lui? De ce trebuia să se dedice? Pentru motivul că a face voinţa lui Dumnezeu, continuîndu-i închinarea, nu este o treabă neglijentă. Nu este ceva care este în regulă dacă o faci, şi bine dacă nu o faci. Dedicarea faţă de

Cuprins

Dumnezeu presupune solemnităţi speciale, realizarea unui legământ, un acord oficial care, atunci când este vizibil, dă de ştire pentru toţi cei preocupaţi şi toţi cei care observă ce trebuie să se aştepte de la individ de acum înainte. Presupune punctualitate, ordine.

8. Nu este o chestiune de a avea numai un aspect exterior de formalitate, cu subînţeles de urmărire egoistă. Este exact opusul. Este o determinare calmă, considerată de a face voinţa lui Dumnezeu, spunând cu onestitate lui Iehova: „Vin să fac voinţa Ta. Sunt devotat ţie. M-am dedicat ţie. Iată-mă. Trimite-mă. Orice ai spune eu voi face. Învaţă-mă din cuvântul tău, din Legea Ta. Foloseşte-mă pentru a te lăuda.” Cineva ar putea spune: „Dar dedicarea aduce cu ea o mare responsabilitate!” Adevărat, aşa este. Dacă nu există dedicare, atunci există oare responsabilitate? Dacă nu există nici un legământ, nu există nici o responsabilitate sau obligaţie de a efectua termenii unui legământ. Deci, dacă nu există nicio dedicare, persoana nededicată nu este de aşteptat să trăiască după termenii unei dedicări care nu s-a realizat. Atunci nu ar fi mai bine pentru o persoană să se abţină de la a se dedica lui Dumnezeu şi pentru a evita, astfel, responsabilitatea? Nu, asta ar fi o greşeală fatală în această zi de judecată. De ce? Deoarece lipsa de cunoştinţă şi apreciere, sau altfel spus egoismul, este ceea ce împiedică o persoană de la a se dedica. Iehova Dumnezeu nu dă viaţă pentru persoanele care nu apreciază, egoiste sau necredincioase. Dacă avem credinţă în Dumnezeu, care este solidă şi reală, ne vom dedica lui. Dacă nu ne dedicăm lui, fie nu credem ceea ce spune, fie nu ne pasă de el, şi în nici un caz nu vom primi viaţă de la el. Iehova Dumnezeu nu este obligat să ofere viaţă bărbaţilor şi femeilor, care, ca lipitorile care sug sânge, sunt hotărâte să conducă şi să alunge toate îngrijirile pe care le-a făcut Iehova, luând totul pentru ei înşişi şi dând nimic în schimb, în calea devotamentului din inimă, aprecierii, iubirii, recunoştinţei, integrităţii, dreptăţii şi mulţumirii pentru toate acele lucruri care sunt evlavioase.

9. Aşadar, nu vă fie teamă de dedicare. Mai degrabă fiţi nerăbdători pentru ea. Informaţi-vă. Învăţaţi adevărul. Familiarizaţi-vă cu îngrijirile lui Iehova exprimate în Cuvântul Său şi apoi, din dragostea pe adevărul o naşte în inima ta, dedică-te pentru a face voinţa lui Iehova. Dedicaţi-vă lui Iehova Dumnezeu. Isus nu a spus: „Nu-mi place să fac voinţa Ta, dar trebuie. Sunt obligat”. Profeţia îl prezintă ca spunând: „Îmi place să fac voinţa Ta, Dumnezeule!” În aceasta individul îşi exercită propria voinţă liberă. Nu este o chestiune de a avea o voinţă slabă. Este o chestiune de a fi hotărât, a avea o voinţă puternică, de a supune acea

Cuprins

voinţă puternică voinţei lui Iehova Dumnezeu, fiind hotărât să asculte de poruncile lui, şi nu poruncile oamenilor sau de aparenţe de interes propriu atunci când sunt în conflict cu voinţa lui Dumnezeu, precum este exprimată în Cuvântul Său. Cel care face o dedicare lui Iehova este într-o relaţie personală cu el prin pasul dedicării, prin acordul de a face voinţa Lui. Aceasta este bazată pe dragostea pentru Dumnezeu şi credinţa în îngrijirile lui, prin Isus Cristos ca mijloc prin care putem avea o poziţie alături de Iehova, datorită meritului răscumpărării sale care urmează să fie aplicată, în cele din urmă, în favoarea noastră.

10. Deci, dedicarea, în loc să fie nerealistă, vizionară, un lucru inutil, un lucru al religiei false şi o expresie fără nici un sens, o găsim practică, recomandabilă, lăudabilă, esenţială. Datorită faptului că erau poporul ales al lui Dumnezeu, naţiunea Israel a câştigat libertatea faţă de lumea din Egipt. Şi dedicarea pentru Iehova ne poate aduce libertatea, deoarece ne oferă o schimbare în punctul nostru de vedere, iar noi vedem lucrurile prin ochii Cuvântului Său, ochii înţelegerii noastre a scopurilor sale. Cu încredere şi siguranţă în El nu mai suntem înrobiţi de lumea veche, organizaţia ei, standardele şi practicile sale sau religiei sale diabolice. Oare nu dedicarea aduce cu ea servitute faţă de Iehova? Desigur, da. Acesta este unul dintre obiectivele sale. Noi suntem aici pe pământul lui Dumnezeu prin nici o iniţiativă a noastră, prin nici o îngrijire a noastră. Noi trebuie să fim sclavi sau slujitori ai un lucru sau altul, fie dreptăţii, fie nedreptăţii. Dacă ne dedicăm lui Iehova Dumnezeu şi alegem să fim sclavii lui, vom face alegerea corectă. Isus a făcut asta. Dedicarea lui este prezentată în însuşi faptul că a acţionat din proprie iubire şi zel pentru Tatăl său ceresc.

11. Problema ne aminteşte cu ce s-a confruntat Iosua în zilele lui când a spus: „Acum temeţi-vă de Iehova şi slujiţi-i ireproşabil şi cu fidelitate. Îndepărtaţi dumnezeii cărora le-au slujit strămoşii voştri dincolo de Fluviu şi în Egipt, şi slujiţi-i lui Iehova. Dar dacă este rău în ochii voştri să îi slujiţi lui Iehova, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi, fie dumnezeilor cărora le-au slujit strămoşii voştri care erau dincolo de Fluviu, fie dumnezeilor Amoriţilor în a căror ţară locuiţi. Dar eu şi casa mea, vom sluji lui Iehova.” (Iosua. 24:14, 15, *NW*). Răspunsul pe care poporul l-a dat lui Iosua cu această ocazie a arătat o decizie foarte înţeleaptă din partea lor. "Atunci poporul a răspuns şi a zis: Departe de noi gândul să-l părăsim pe Iehova ca să le slujim altor dumnezei. Căci Iehova Dumnezeul nostru este cel care ne-a scos pe noi şi pe părinţii noştri din ţara Egiptului, ... În ceea ce ne priveşte, şi noi îi vom sluji lui Iehova, căci El este Dumnezeul nostru." (Iosua 24:16-18, *NW*). Oare acei indivizi se dedicau lui Iehova? Nu, ei confirmau dedicarea către el sau o reînnoiau. Priviţi cum continuă relatarea: „Atunci Iosua a zis poporului: ‘Voi nu puteţi să-i slujiţi lui Iehova, căci el este un Dumnezeu sfânt, este un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă. El nu vă va ierta răzvrătirea şi păcatele. Dacă îl veţi părăsi pe Iehova şi le veţi sluji unor dumnezei străini, atunci şi el se va întoarce, vă va face rău şi vă va nimici după ce v-a făcut bine’. Poporul i-a răspuns lui Iosua: ‘Nu, ci lui Iehova îi vom sluji!’ Atunci Iosua a zis poporului: ‘Sunteţi martori împotriva voastră că voi înşivă l-aţi ales pe Iehova ca să-i slujiţi’. Ei au spus: ‘Suntem martori!’ Şi acum îndepărtaţi dumnezeii străini

Cuprins

din mijlocul vostru şi plecaţi-vă inima spre Iehova, Dumnezeul lui Israel! Poporul i-a răspuns lui Iosua: 'Lui Iehova, Dumnezeul nostru, îi vom sluji şi de glasul său vom asculta!' Şi Iosua a încheiat în ziua aceea un legământ cu poporul şi le-a dat o dispoziţie şi o hotărâre judecătorească în Sihem." – Iosua 24:19-25, *NW*.

12. Cursul de dedicare este unul foarte binecuvântat şi este necesar tuturor celor care vor servi lui Iehova Dumnezeu. Acesta duce la viaţă veşnică. Cuvintele lui Isus de la Luca 14:27 (*NW*) arată necesitatea lui, precizând: „Cine nu-şi poartă stâlpul de tortură şi nu vine după mine nu poate fi discipolul meu." Salvarea la viaţă prin devotament faţă de Judecătorul Suprem Iehova, prin reprezentantul său Isus Cristos, este prezentată în cuvintele celor care s-au confruntat cu foametea din Egipt, atunci când dreptul Iosif a fost făcut responsabil de afacerile acelei naţiuni: "Cumpără-ne pe noi şi pământul nostru pentru pâine şi noi împreună cu pământurile noastre vom deveni sclavii lui Faraon, şi dă-ne sământă ca să trăim şi să nu murim şi ţara noastră să nu fie pustiită." „Iosif a cumpărat tot pământul Egiptenilor pentru Faraon, … Drept urmare au spus: 'Ne-ai păstrat vieţile'." – Gen. 47:19, 20, 25, *NW*.

DECIZIA

13. Mai devreme aici a fost menţionată importanţă credinţei în legătură cu dedicarea. Omul trebuie să fie atras la Dumnezeu, prin credinţă, care se bazează pe cunoştinţă despre el şi scopurile sale, cunoştinţă care este obţinută din Cuvântul lui al adevărului, Biblia. Adecvate pentru acestea sunt cuvintele lui Isus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." (Ioan 14:6, *NW*) Acelaşi fapt este prezentat în declaraţia lui Isus, în Ioan 6:44 (*NW*): „Nimeni nu poate veni la mine dacă Tatăl, care m-a trimis, nu-l atrage, şi Eu îl voi învia în ziua de apoi." În acelaşi sens, Apostolul Pavel a scris în Evrei: "De altfel, fără credinţă este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el există şi că devine răsplătitorul celor care îl caută stăruitor." (Evrei 11:6, *NW*). Este necesară smerenia. Este nevoie de o persoană smerită, conştientă de nevoile sale spirituale, să vină la Iehova în dedicare. Este nevoie de o recunoaştere umilă a păcatului moştenit şi a punctelor slabe şi o pocăinţă care este sinceră. Aceste elemente esenţiale bune au fost evidente în calea de acţiune a primilor convertiţi la creştinism. "Când au auzit ei aceasta, au fost străpunşi în inimă şi i-au întrebat pe Petru şi pe ceilalţi apostoli: 'Bărbaţilor, fraţilor, ce trebuie să facem?' Cei ce au primit cuvântul lui din toată inima au fost botezaţi şi în ziua aceea au fost adăugate cam trei mii de suflete." (Faptele 2:37, 41, *NW*). Mai multe sfaturi despre pocăinţă au fost date de către Petru în capitolele următoare din Faptele Apostolilor: "Aşadar, căiţi-vă şi întoarceţi-vă, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviorare de la însuşi Iehova şi el să-l trimită pe Cristosul desemnat pentru voi, pe Isus." – Faptele 3:19, 20, *NW*.

14. Decizia înţeleaptă de dedicare se face cu înţelegere deplină a responsabilităţii înaintea fiecăruia, adică, responsabilitatea care revine celui care nu se dedică, şi responsabilitatea care revine persoanei care face o dedicare lui Iehova Dumnezeu. Dedicarea este un pas calculat cu privire la ceea ce implică.

Cuprins

Acest lucru este bine demonstrat de ceea ce Isus a declarat cu privire la întocmirea cheltuielilor înainte de a se începe un proiect: „De pildă, cine dintre voi care vrea să zidească un turn nu se aşează mai întâi şi nu calculează cheltuiala, ca să vadă dacă are cu ce să-l termine? Altfel, i-ar pune temelia, dar n-ar putea să-l termine şi toţi cei ce-l vor vedea ar începe să-l batjocorească, zicând: «Omul acesta a început să zidească, dar n-a putut să termine». Sau care rege, pornind la război împotriva altui rege, nu se aşează mai întâi şi nu se sfătuieşte ca să vadă dacă poate să-l înfrunte cu zece mii de soldaţi pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Dacă nu poate, atunci, în timp ce regele acela este încă departe, trimite o solie şi cere pace. Astfel, puteţi fi siguri că niciunul dintre voi care nu renunţă la toate bunurile lui nu poate fi discipolul meu." – Luca 14:28-33, *NW*.

15. Isus nu afirma aici că, în ceea ce priveşte dedicarea, există o alegere de cursuri deschise individului, toate cursurile fiind pe deplin adecvate şi înţelepte ca celelalte. Ceea ce el subliniază este faptul că niciunul dintre noi care nu spune "la revedere" la toate bunurile Sale nu poate fi discipolul lui Isus şi nu poate veni cu succes la Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, în dedicare, urmând calea de acţiune a lui Isus. Acest lucru nu înseamnă că trebuie să fim cerşetori. Aceasta înseamnă că dedicarea este o problemă reală şi care ne implică pe noi înşine, inclusiv vieţile noastre, resursele noastre, devotate spre lauda lui Iehova prin facerea voinţei Lui şi prin respectarea poruncilor Sale cât de bine putem. Vrem să facem acest lucru? Când calculăm, suntem atât de înclinaţi? Ar trebui să fim. Dedicarea, prin urmare, nu este o chestiune de emoţii, "de convertire", în condiţii de stres şi emoţiile unui renaşteri, ca şi cum am „merge pe urmele rumeguşului". Este o chestiune care trebuie luată în considerare cu calm, în lumina faptelor, inclusiv următoarele:

16. Cel care face o dedicare lui Iehova trebuie să-l recunoască drept Suveran Suprem, marele Dătător de viaţă, şi trebuie să-l recunoască pe Isus Cristos ca Mântuitor, ca Rege, şi, de asemenea, trebuie să vadă şi să înţeleagă faptul că spiritul sfânt este forţa activă a lui Dumnezeu şi are locul său în viaţa creştinilor dedicaţi. Aceste lucruri sunt elemente ale credinţei noastre, şi faptul că acestea sunt legate direct de dedicarea noastră este arătat în ceea ce Isus a declarat: "Duceţi-vă şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt." (Mat. 28:19, *NW*). Cu mult înainte, psalmistul s-a rugat "ca ei să ştie că numai Tu, al cărui nume este Iehova, eşti Cel Preaînalt peste tot pământul." (Ps. 83:18, *AS*) Şi din nou, „Căci la Tine este izvorul vieţii.” (Ps. 36:9, *AS*). Pentru adunarea din Filipi, care a fost privilegiul lui de a o organiza, Apostolul Pavel a scris: "De aceea, şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată [pe Isus Cristos]şi i-a dat cu bunăvoinţă numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." (Fil. 2:9-11, *NW*). Dedicarea este o alegere, o decizie calculată, calmă. "Pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viaţă veşnică." (Gal. 6:8, *NW*) „Umpleţi-vă cu spirit.” – Efes. 5:18, *NW*.

Cuprins

17. Cum putem ştii dacă dedicarea noastră este acceptată de către Iehova Dumnezeu? Ştim că este acceptată dacă este sinceră. O dedicare sinceră, de rugăciune este acceptată de către Iehova şi îi este plăcută lui. Asta ar trebui să ajute pe oricine este timid şi se simte inferior în măsura în care spune de fapt, „N-aş putea sluji pe Dumnezeu. Nu voi obţine niciodată aprobarea Sa. Nu m-aş putea dedica lui Iehova. N-aş putea fi unul dintre martorii săi.” Încurajarea ne este dată în raportul despre Corneliu, în care citim: „Pe la ceasul al nouălea din zi, a văzut clar într-o viziune un înger al lui Dumnezeu intrând la el şi zicându-i: ‘Corneliu!’ Omul s-a uitat ţintă la el şi, cuprins de spaimă, a spus: ‘Ce este, Doamne?’ El i-a zis: ‘Rugăciunile şi darurile tale de îndurare au urcat ca amintire înaintea lui Dumnezeu. Acum trimite nişte oameni la Iope şi cheamă-l pe Simon, zis şi Petru.’ În consecinţă Corneliu a zis [lui Petru]: ‘Acum patru zile, socotind din ceasul acesta, mă rugam în casa mea la ceasul al nouălea, când iată că un bărbat în veşminte strălucitoare a stat înaintea mea şi a zis: ‘Corneliu, rugăciunea ta a fost ascultată şi darurile tale de îndurare au fost amintite înaintea lui Dumnezeu.’ În timp ce Petru vorbea încă despre aceste lucruri, spiritul sfânt a coborât peste toţi cei ce ascultau cuvântul.” – Faptele 10:3-5, 30, 31, 44, *NW*.

18. Indiferent de naţiune, origine, statut în viaţă, gradul de handicap moştenit, calea de aprobare a lui Dumnezeu prin dedicare şi serviciu credincios este deschisă pentru tine. Această cale trebuie urmată cu încredere, iar tu ar trebui să faci asta. Observaţi ceea ce a fost declarat în acest sens, la momentul inaugurării gloriosului templu construit sub conducerea lui Solomon. Rugăciunea de inaugurare a fost, în parte: „Mai mult decât atât, în ceea ce priveşte străinul, care nu este din poporul tău Israel, când va veni dintr-o ţară îndepărtată pentru numele Tău (căci ei vor auzi de numele Tău mare, şi de mâna Ta tare, şi de braţul Tău întins); când va veni să se roage cu faţa spre casa aceasta, ascultă din locuinţa ta din ceruri, şi fă potrivit cu ceea ce străinul te-a chemat; ca toate popoarele lumii să cunoască Numele Tău, să se teamă de tine, ca poporul tău Israel, şi ca ei să ştie că peste această casă pe care am construit este chemat numele Tău.” – 1 Regi 8:41-43, *AS*.

19. Aşa cum a fost discutat în alte articole din *Turnul de veghere*, scriptural există o diferenţă între consacrare şi dedicare. Consacrarea, aşa cum acest cuvânt este folosit în Scripturi, se referă la actul lui Dumnezeu de instalare a preoţilor asociaţi cu Isus Cristos şi se aplică numai lui Cristos şi membrilor născuţi de spirit ai corpului său, şi acest act, desigur, urmează sau vine după dedicarea individuală a acelor creştini care sunt în cele din urmă chemaţi să fie membri ai trupului lui Cristos. Speranţele acestora sunt cereşti şi nu sunt speranţe pământeşti ale „celorlalte oi” ale lui Iehova. Un individ face o dedicare lui Iehova Dumnezeu; şi ce urmează după aceea? Ce trebuie să facă o persoană dedicată să primească şi să păstreze aprobarea de durată a lui Iehova şi să aibă succes în viaţa sa de creştin dedicat? Ce pun Scripturile pe seama creştinului dedicat? Despre aceste chestiuni vom vorbi în următorul nostru număr.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce necesită dedicare faţă de El închinarea lui Iehova, şi cum este demonstrat lucrul acesta în cazul Israelului în Egipt?
2. Cum este arătat scopul eliberării Israelului din Egipt?
3. Arătaţi fapte care arată paşi pentru dedicarea Israelului.
4. Explicaţi calea vieţii în care a fost iniţiat Israel, spunând multele fapte ce arată ce pretindea Iehova.
5. Relataţi evenimentele istorice enumerate aici şi arătaţi cum stabilesc ele că dedicarea este un pas personal serios.
6. De ce a fost dedicarea sa personală în ordine, în cazul lui Isus, şi de ce a fost importantă?
7. (a) Ce anume pregăteşte terenul pentru dedicare? (b) Sunt potrivite formalităţile? De ce?
8. (a) Ce i se spune, în realitate, lui Iehova, la dedicare? (b) De ce nu este bine să ne reţinem de la dedicare pentru a evita responsabilitatea?
9. Arătaţi atitudinea şi baza potrivite cu privire la dedicare.
10. Relataţi rezultatele dedicării care o dovedesc a fi practică, de dorit, recomandabilă şi esenţială.
11. Ce hotărâri bune au fost luate în experienţa lui Iosua, de la Iosua capitolul 24?
12. Obiectul cărei căi de acţiune este binecuvântarea vieţii?
13. Ce rol are credinţa în hotărârea care duce la dedicare? Smerenia? Pocăinţa?
14,15. Ce arată cuvintele lui Isus de la Luca 14:28-33 referitor la dedicare?
16. Ce fapte ia în considerare cu calm cel care face o dedicare lui Iehova?
17. Cum poate ştii cineva dacă dedicarea lui este acceptată de Iehova, şi ce încurajare este dată în această privinţă?
18. Pentru cine este disponibil privilegiul dedicării?
19. În ce alte puncte este necesară înţelegerea?

„Nu fac nimic”!

În Germania de Est, doi martori mergeau din casă în casă predicând vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu. La un moment dat au văzut un bărbat care era ocupat să lucreze în curtea din spatele casei sale, iar în momentul în care unul dintre martori a început să explice cu mult tact scopul vizitei lor, omul, realizând că ei erau martori ai lui Iehova, s-a panicat atât de tare, încât a strigat, „Nu fac nimic”! şi a fugit spre casă ca nu cumva cineva să-l vadă vorbind cu martorii.

El a strigat atât de tare încât vecinii săi, care lucrau, de asemenea, în grădinile lor, s-au întrebat ce se întâmpla, iar cei doi martori au considerat ca fiind lucrul cel mai bun să-l urmeze pe gospodarul panicat în casa lui. Acolo, ei au reuşit să-l calmeze şi să-i povestească despre speranţa Împărăţiei. S-au făcut aranjamente pentru o vizită ulterioară, iar acum el doreşte să fie cufundat cu prima ocazie, pentru a mărturisi în mod public că el este unul dintre martorii lui Iehova. Astăzi el

Cuprins

îşi aminteşte cu amuzament strigătul său, plin de frică, de altă dată, „Nu fac nimic”!

BANI OBŢINUŢI PRIN LINGUŞIRE PENTRU CAUZE RELIGIOASE

O veche zicală spune, „Un nebun şi banii lui nu stau mult timp împreună”. În timp ce sunt atât de multe persoane care ar putea fi calificate ca nebuni, pe baza acestei zicale, se pare că cele mai multe persoane sunt mai puţin înclinate să acţioneze precum nebunul din zicală atunci când vine vorba de a da bani pentru cauze religioase. Apoi se manifestă ceea ce a fost numit „instinctul de protejare a banilor de buzunar”. Ca rezultat, membrilor clerului le este adesea foarte greu să găsească modalităţi de a-i face pe cei din turma lor să-şi împartă banii.

De exemplu, în februarie, 1954, Vicarul din Wymering, Hampshire, Anglia, AH Gilroy, având o greutate de aproximativ „15 stone” (210 livre), a declarat că va sta în cap timp de treizeci de secunde dacă din sărbătoarea satului se vor strânge mai mult de 50 de lire (140 $). Sărbătoarea a strâns mai mult de 50 de lire, astfel, vicarul a stat în cap cele treizeci de secunde prevăzute, în faţa unei audienţe formată din femei. Cel puţin aceasta a fost o modalitate de a-şi folosi capul pentru a obţine cooperarea financiară de la enoriaşii săi.

Pentru a obţine fonduri pentru biserica lui, un anumit preot catolic din Irlanda a organizat o vânătoare de porumbei. Atunci când unii oameni s-au plâns în legătură cu rănirea nemiloasă şi uciderea a sute de porumbei, preotul a răspuns că a verificat şi a constatat că este legal să facă acel lucru şi că porumbeii „au fost bine îngrijiţi şi au avut toate şansele”. Bine spune Scriptura: „Cel drept are grijă de viaţa animalului său, dar cei răi sunt plini de cruzime”. — Prov. 12:10, *RS*.

Una dintre metodele preferate de strângere de fonduri pentru scopuri religioase din Statele Unite este bingo, o formă copilărească de jocuri de noroc. Când poliţia oraşului New York l-a interzis ca fiind ilegal, s-au auzit multe proteste, în special de la prelaţii romano-catolici. Cu toate acestea, un preot s-a consolat cu gândul, „Mai sunt dansuri, bazare, petreceri cu jocuri de cărţi, spectacole de modă şi alte activităţi tradiţionale bisericeşti de care putem beneficia în caz de nevoie”.

Ne aduce aminte de ceea ce este consemnat cu privire la templele hinduse din India. Acestea oferă servicii care de obicei nu sunt disponibile în altă parte, cum ar fi „facilităţi pentru baie şi spălat haine, camere de dormit şi jocuri de noroc, furnizarea de prostituate, servirea meselor şi divertisment prin intermediul dansatoarelor”.

Pentru a face să se dea bani cauzelor religioase, există obiceiul de a face referire la contribuţii ca investiţi. Astfel, cu ocazia fiecărui Crăciun, cel mai mediatizat evanghelist din Statele Unite, trimite scrisori ce cerşesc sprijin financiar pentru activităţile sale din domenii diferite: „Această lucrare poate fi efectuată

Cuprins

numai prin investiţiile dumneavoastră financiare. Mai ales în cursul acestei luni avem nevoie de ajutorul dumneavoastră". Circulara spune că, contribuţiile sunt întotdeauna cele mai mici în luna decembrie. Este ciudat că cei mai mulţi oameni Îl uită pe Cristos chiar în luna în care în care ei pretind că-I sărbătoresc naşterea!

Multe biserici recurg la serviciile unor promotori profesionişti, a căror organizaţie garantează rezultatele pentru o sumă care variază de la 2.000 $ până la 15.000 $. O astfel de organizaţie are un program elaborat, prin care unul dintre agenţii săi conduce o campanie eficientă de strângere a banilor, în care li se subliniază membrilor bisericii „necesitatea de a dărui. Nu numai că bisericile au profitat, în mod elegant, prin angajarea unei astfel de organizaţii, realizând adeseori cu 50 sau 100 % mai mult decât au negociat, dar profitul promotorilor a fost şi mai mare, o astfel de organizaţie dublându-şi veniturile în primii ani şi triplându-le anul trecut.

Nu numai organizaţiile religioase învaţă de la cele comerciale, în această chestiune de colectare a banilor, dar, potrivit revistei naţionale a oamenilor de afaceri, şi aceştia pot învăţa de la biserici. Comentând cu privire la perspectivele nesigure pentru rezultatele vânzărilor din anul 1954, s-au dat o serie de exemple despre modul în care bisericile strângeau fonduri şi s-a observat că „oamenii de afaceri şi-ar putea reînnoi ideile în acest domeniu aflând cum procedează bisericile lor locale".

Desigur, în alte ţări, există alte obiceiuri, cum ar fi: în oraşul Pocri, Panama, unde în 1953 arhiepiscopul din Panama a pus oraşul sub interdicţie, interzicându-le catolicilor toate serviciile religioase, înmormântări, căsătorii, etc., din cauza unui litigiu în ceea ce priveşte procentul de bani pe care biserica ar trebui să-l încaseze din organizarea unui anumit festival. Din cauza unui litigiu de genul acesta din oraşul Goaso, Ashanti, Gold Coast, Africa, preotul catolic a refuzat să facă liturghia.

Revenind în Statele Unite, în prezent, oamenii de aici contribuie anual cu o sumă de 2 miliarde $ la bisericile lor. Un preţ destul de ridicat când luăm în considerare analfabetismul religios al ţării. Poate că cei doi falsificatorii de cecuri, care au mărturisit că au pus un cec fără valoare de 7 $ în tava pentru colectă au crezut că este un schimb echitabil şi corect.

● În acord cu legea Mozaică cu privire la gelozie, în cazul în care un bărbat îşi suspecta soţia de infidelitate, ea trebuia să bea apă amară şi, dacă era găsită vinovată de adulter, urma să i se usuce coapsa, iar pântecele ei urma să se umfle. Era acesta un rezultat miraculos sau poate fi explicat într-un mod natural? De asemenea, ar putea fi numit acest lucru o încercare prin chin? — G. B., Liban.

Cuprins

Această lege în legătură cu gelozia este consemnată în Numerele 5:12-31. Dacă un bărbat îşi suspecta soţia de infidelitate trebuia s-o ducă la preot. Preotul o punea să stea în faţa lui Iehova, lua apă sfinţită sau pură, apă proaspătă, împrăştia în ea nişte ţărână din tabernacol să purifice în ea sau să şteargă blestemele scrise de el. Care erau aceste blesteme se arată în versetele 19-22 (*NW*): „Apoi preotul s-o pună să jure; şi să-i zică femeii: 'Dacă niciun bărbat nu s-a culcat cu tine şi dacă, în timp ce erai sub autoritatea soţului tău, n-ai apucat pe căi greşite în vreo necurăţie, această apă amară aducătoare de blestem să nu aibă efect asupra ta. Dar dacă ai apucat pe căi greşite în timp ce erai sub autoritatea soţului tău, dacă te-ai pângărit şi dacă un alt bărbat, în afară de soţul tău, s-a culcat cu tine …'. Atunci preotul să pună femeia să facă un jurământ de blestem şi preotul să-i zică femeii: 'Iehova să facă să fi dată ca exemplu în blesteme şi jurăminte în mijlocul poporului tău şi Iehova să lase să ţi se usuce coapsa şi să ţi se umfle pântecele. Iar această apă aducătoare de blestem să intre în intestinele tale şi să facă să ţi se umfle pântecele şi să ţi se usuce coapsa'. Şi femeia să zică 'Amin! Amin'"! Femeia bea apa şi, dacă era vinovată, coapsa ei se usca şi pântecele ei se umfla, dar dacă era nevinovată, apa nu o vătăma: „Ea nu va fi atinsă de această pedeapsă şi va fi făcută să rămână însărcinată". — Vs. 28, *NW*.

Dar, nu este sigur ceea ce se înţelege prin umflarea pântecelui şi prin uscarea coapsei. Este destul de evident, însă, că aici coapsa este folosită într-un mod eufemistic sau într-un mod delicat pentru a face referire la organele sexuale, cum este cazul din Geneza 46:26, *NW*. Este logic că, dacă vreo parte a corpului era afectată, ar trebui să fie afectată cea care comite lucruri nelegiuite, după cum a spus Isus, vorbind la figurat despre renunţarea la un membru din corp, care împiedică intrarea în Împărăţie. (Marcu 9:43-47) Expresia „a se usca" este înţeleasă cu sensul de „a îndepărta" (*CB*), „a se strânge" (*Da*) sau „a zbârci" (*Mo*) sugerând, prin urmare, faptul că organele sexuale s-au atrofiat şi că s-a pierdut fertilitatea şi capacitatea de a concepe. Acest punct de vedere se armonizează cu afirmaţia că, în cazul în care femeia era nevinovată ea o să rămână gravidă, ceea ce înseamnă că dacă ea ar fi fost vinovată, i-ar fi fost refuzată orice sarcină viitoare. Pântecele ei s-ar fi umflat din cauza blestemului şi nu datorită binecuvântării ei cu o sarcină.

De fapt, nu era nimic în apa băută pentru a provoca o astfel de nenorocire şi nici o femeie nevinovată nu ar fi fost vătămată de aceasta, ci era apă sfinţită, care avea în ea ţărână sau pământ sfinţit, iar blestemele scrise erau spălate în ea, făcând-o astfel să conţină simboluri puternice atunci când era băută înaintea lui Iehova, cu un jurământ solemn pentru El. El era implicat şi acţiona ca judecător, ştiind dacă femeia era nevinovată sau vinovată, iar dacă ea era vinovată, El ar fi oferit băuturii o putere miraculoasă pentru a produce rezultatul meritat. Deci, nu exista această putere în băutură, iar acest factor o elimină de orice încercare chinuitoare practicată în timpul Erei Întunecate. Aceste încercări chinuitoare nu au fost recomandate de Biblie şi au avut puterea, în ele însele, de a răni grav sau de a ucide. Întrucât Legea cu privire la gelozie solicita un miracol pentru a aduce pedeapsa, încercările chinuitoare din timpul Erei Întunecate cerea un miracol

Cuprins

pentru a scăpa de pedeapsă. De fapt, erai considerat vinovat până se dovedea nevinovăţia.

● Ce este „şarpele înfocat care zboară” menţionat în Isaia 14-29?—V. Y., Statele Unite.

Isaia 14:28, 29 (*Da*) spune: „În anul morţii regelui Ahaz s-a dat această sarcină: Nu te bucura, Filistia, cu toţi ai tăi, pentru că toiagul care v-a lovit este rupt; pentru că din rădăcina şarpelui va ieşi o viperă, şi rodul acesteia va fi şarpele înfocat care zboară.” „Şarpele” sau „toiagul care lovea” pe filisteni era Regele Ozia al lui Iuda, căci despre el s-a spus: „A ieşit şi s-a luptat împotriva filistenilor, şi a dărâmat zidul Gatului, zidul Iabneului şi zidul Asodului şi a construit oraşe în mijlocul filistenilor; pentru că Dumnezeu l-a ajutat împotriva filistenilor.” Când Ozia a murit toiagul care i-a lovit pe filisteni a fost zdrobit. În timpul domniei nepotului său Ahaz problemele cu Siria şi Efraim au slăbit Iudeea şi filistenii s-au folosit de aceasta, obţinând victorii semnificative: „Filistenii au invadat oraşele din şes şi sudul Iudeei şi au capturat Bet-Şemeşul, Aialonul, Ghederotul, Soco şi localităţile care aparţineau de el, Timna şi localităţile care aparţineau de el, şi Ghizmo şi localităţile care aparţineau de el, şi s-au stabilit acolo.” Când Ahaz a murit este posibil ca Filistia să fi crezut că odată cu venirea la tronul Iudeei a unui rege nou şi neexperimentat vor face şi mai multe incursiuni.—2 Cron. 26:6, 7; 28:18, *AT*.

Dar profeţia lui Isaia a spus Filistiei să nu se bucure la aceste gânduri, căci din rădăcina lui Ozia va ieşi „o viperă,” fructul lui Ozia va fi ca „un şarpe înfocat care zboară.” Ozia a fost comparat cu un şarpe care a lovit Filistia, dar ceea ce urma să vină nu era eliberarea, ci răni şi mai serioase, pentru că o viperă, un şarpe înfocat care zboară era mult mai periculos, era extrem de veninos şi muşcătura sa cauza o inflamaţie usturătoare. Această viperă figurativă sau şarpe înfocat care zboară s-a dovedit a fi strănepotul lui Ozia, Ezechia, care i-a urmat lui Ozia la tronul Iudeei. Ezechia s-a dovedit într-adevăr a fi un duşman mai aprig decât era Ozia: „El i-a cucerit pe filisteni până la Gaza şi teritoriile acesteia, de la turnul de veghere până la oraşul fortificat.” (2 Regi 18:8, *AT*). Profeţia lui Isaia a continuat să afirme că cei săraci şi nevoiaşi din Iudeea se vor hrăni nestingheriţi şi se vor stabili în siguranţă, în timp ce puterea filistenilor, care au invadat şi jefuit Iudeea, va fi zdrobită. Aşa că în loc să se bucure Filistia trebuia să jelească şi să bocească, deoarece din nord va veni fumul unei armate, ceea ce înseamnă că din Iudeea vor veni războinici care ridică nori de praf ce pot fi văzuţi de departe şi care vor reprezenta preavizul unui dezastru iminent. —Isa. 14:30, 31.

Cuprins

DOVEZI EXTRAORDINARE ALE VENERĂRII COPACULUI

Urme ale venerării antice a copacului apar acolo unde majoritatea oamenilor se aşteaptă mai puţin. Astfel, John Stewart Collis scria: „Dacă, după ce aţi fost la un muzeu şi aţi examinat simbolurile caldeene extraordinare şi chiar înfricoşătoare ale venerării copacului din anii 4000 î.Cr. [?], veţi intra apoi într-un edificiu medieval creştin al Sfântului Marcu la Veneţia, veţi descoperi încorporate în ziduri a unui număr de plăci sculptate fiecare cu o plantă stilizată, cu frunzişul redat în detalii perfecte, care sunt plasate între doi monştri fabuloşi, totul creând un model care datează de la semnele şi simbolurile venerării copacului, aşa cum a fost expus cu patru sau şase [?] mii de ani în urmă de către semiţii caldeeni.”—*Triumful Copacului*.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iulie 1955 Nr. 13

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

AI FOST BOTEZAT? CUM? DE CE? - Pag.451

VENIREA LUI CRISTOS O ÎNTREBARE ACADEMICĂ? - Pag.458

BISERICA CATOLICĂ A FOST ÎNTEMEIATĂ DE CRISTOS? - Pag.460

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA A 13-A - Pag.464

„NOILE SECTE DIN NOUA ZEELANDĂ" - Pag.467

GHEDEONI MODERNI ÎN AFRICA ECUATORIALĂ FRANCEZĂ - Pag.468

PARTEA 1 - VIZITÂND MARTORII LUI IEHOVA DIN MEXIC ŞI AMERICA CENTRALĂ - Pag.470

CUM SĂ PRACTICĂM IUBIREA ADEVĂRATĂ ZI DE ZI - Pag.473

BOTEZUL CREŞTIN PENTRU SOCIETATEA LUMII NOI - Pag.474

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.482

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

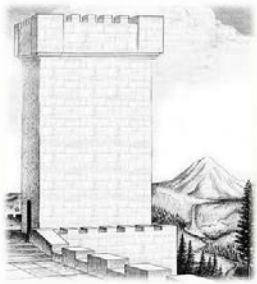

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iulie 1955 **Nr 13**

AI FOST BOTEZAT? CUM? DE CE?

„Iată, o apă; ce mă împiedică să fiu botezat?" – Faptele 8:36, NW

Cuvântul lui Iehova, Biblia, conţine o mulţime de sfaturi cu privire la botez. El arată că botezul, sau cufundarea în apă, este un prim pas de ascultare cerută de către Scripturi, făcut de oricine doreşte să se dedice lui Iehova. De ce? Care îi este însemnătatea? Cărui scop serveşte? Cititorii noştri sunt răspândiţi pe întreg pământul şi mulţi dintre ei au trecut printr-o anumită formă de „botez" în apă cu o semnificaţie religioasă şi au o concepţie cu privire la înţelesul ceremoniei practicată în diferite locuri de către religii diferite. Înainte să discutăm înţelesul scriptural al botezului pentru creştini, ne-ar fi de folos să analizăm ceea ce nu reprezintă botezul Creştin.

[2] În general, în majoritatea religiilor lumii, atât în vechime cât şi în zilele noastre, botezul cu apă este considerat un sacrament. Una dintre marile greşeli religioase făcută asupra oamenilor este învăţătura falsă a religiei că scufundarea în apă reprezintă un sacrament. Acesta nu este un sacrament în sensul Scripturilor. Învăţătura că botezul este un sacrament este de fapt învăţătura că ceremonia sau chiar arta în sine are valoare şi împarte har şi beneficii celui botezat. Când o persoană este cu adevărat botezată, ea este cufundată în apă şi se afirmă că actul cufundării sau stropirii cu apă produce lucruri extraordinare pentru individul astfel botezat.

[3] Cele de mai jos sunt preluate din *Enciclopedia Catolică*, volumul II, şi sunt citate aici pentru a arăta ceea ce se afirmă în cadrul ceremoniei de botez. „Decretul pentru armeni" din cadrul bulei papale „Exultate Deo", emis de Papa Eugen al IV-lea: „Sfântul Botez se află pe primul loc printre sacramente, deoarece reprezintă poarta către viaţa spirituală; pentru că prin acesta suntem făcuţi membri ai lui Cristos şi primiţi în cadrul Bisericii. … Efectul acestui sacrament este iertarea tuturor păcatelor, originale şi prezente; la fel, a tuturor pedepselor provenite din păcat." Din „Etimologie": „Cu toate acestea, în domeniul ecleziastic, când termenii Botez, Botezare sunt folosiţi şi nu sunt însoţiţi de un calificativ,

Cuprins

sensul lor este de spălare sacramentală prin care sufletul este curăţat de păcat, în timp ce apa este turnată pe corp."

[4] Cufundarea în apă cu presupusul rezultat de iertare a păcatului original înseamnă astfel că cel care a fost cufundat va primi viaţă în cer deoarece, conform afirmaţiei Catolice, "păcatul original a lipsit rasa umană de dreptul nemeritat la cer." Privirea botezului ca şi un sacrament ascunde multe adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nu putem avea aici o discuţie detaliată cu privire la toate doctrinele Scripturii care iau parte la considerarea falselor afirmaţii cum că botezul ar reprezenta un sacrament. Cu toate acestea, dacă studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu şi prezenta publicaţie de ceva timp, aveţi la cunoştinţă că iertarea păcatelor unei persoane, fie ele originale sau ulterioare, nu are loc deoarece acesta se udă cu apă, ci numai îngrijirea lui Iehova prin jertfirea de către Isus Cristos a vieţii sale umane perfecte va elibera omenirea de păcate şi de moarte. (Ioan 2:29; Cor. 5:21; Evrei 9:24-26; 1 Ioan 2:1, 2). La fel, nici o cufundare în apă nu a putut salva indivizii din vechea lume coruptă de la pedeapsa datorată pentru păcatul cu voia. (Ioan 15:19; Gal. 1:3, 4; Apoc. 18:3-8). Din aceleaşi motive, cufundarea în apă nu face o persoană să devină membră a bisericii sau a corpului lui Cristos, adunarea.

[5] În continuarea comentariului cu privire la botezul în apă, *Enciclopedia Catolică* afirmă: „Cât de firesc şi expresiv este recunoscut a fi simbolismul spălării exterioare pentru a indica purificarea interioară, reiese clar din practică şi sistemele păgâne ale religiei. Utilizarea apei purificatoare apare şi la babilonieni, asirieni, egipteni, greci, romani, hinduşi şi la alte popoare." Este adevărat că printre religiile păgâne, sălbatice, spălarea şi botezul în apă sunt de altfel privite şi ca un sacrament prin care se acordă multe merite. Autorităţile necatolice sunt de acord cu această autoritate Catolică cu privire la faptul că aşa este, şi astfel două autorităţi se unesc pentru a dovedi afirmaţia sau teoria necreştină că botezul în apă este un sacrament de origine demonică sau de la Diavol.

[6] Să citäm din *Cele două Babiloane* de Hislop: „Această doctrină a Regenerării prin Botez este, de asemenea, esenţial babiloniană. Unii probabil ezită în faţa ideii că regenerarea a fost cunoscută în lumea Păgână; însă dacă s-ar duce în India, vor găsi în zilele noastre bigoţii hinduşi, care nu şi-au plecat niciodată urechea la învăţăturile creştine, dar care sunt la fel de familiari cu termenul şi cu ideea ca şi noi. … Găsim în operele diferiţilor autori antici mărturii directe atât cu privire la adevărul acestui botez [babilonian] cât şi la intenţia lui … celor care fuseseră astfel botezaţi li se promisese, după cum ne asigură Tertulian, ca şi consecinţă, RENAŞTEREA şi iertarea tuturor păcatelor." Despre strămoşii noştri păgâni, cei care i se închinau lui Odin, se ştie că practicau rituri de botez care, luate împreună cu obiectul mărturisit al practicării lor, indicau faptul că, cel puţin iniţial, trebuie să fi crezut că vina şi depravarea naturală a copiilor lor nou-născuţi ar putea fi spălate prin stropirea cu apă sau prin aruncarea lor, imediat după naştere, în lacuri sau râuri. Pe deasupra, pe celălalt ţărm al Atlanticului, în Mexic, aceeaşi doctrină de renaştere prin botez a fost descoperită a fi în vogă printre nativi, când Cortez şi luptătorii săi au sosit la ţărm. … Cititorul a văzut deja cu câtă exactitate a copiat Roma exorcismul păgân în legătură cu botezul. Toate

Cuprins

celelalte ciudăţenii asociate cu botezul propovăduit de Roma, cum ar fi folosirea de sare, salivă, mir sau ungerea cu ulei şi marcarea frunţii cu semnul crucii, sunt la fel de păgâne."

[7] În cadrul ceremoniilor contemporane de botez din creştinătate, utilizarea naşilor, suflatul pe faţa candidatului pentru exorcizarea spiritelor rele, realizarea semnului crucii, încrucişarea mâinilor, punerea de sare binecuvântată în gura candidatului, atingerea urechilor şi nărilor cu saliva preotului, ungerea cu ulei, tripla spălare rituală, vălul alb, lumânările aprinse, acestea şi alte apanaje ale practicilor demonice sau ale închinării la diavol, inclusiv practica necreştină a aşa-zisei taine a botezului, au fost adoptate în religiile creştinătăţii, romano-catolice şi ale altora, în măsuri şi grade diferite. Astfel, dorim să evidenţiem în acest moment cum cufundarea creştină în apă nu are nimic de-a face cu sacramentele păgâne. În sine, ea nu aduce iertarea păcatelor sau ridicarea la cer, sau primirea în trupul lui Cristos. Pentru a stabili ce semnifică de fapt botezul Creştin, ne întoarcem, nu către tradiţie şi nici către păgânism, ci către sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, Biblia – Mat. 15:1-9; Marcu 7:1-8.

SEMNIFICAŢIA BOTEZULUI CREŞTIN

[8] Botezul Creştinilor, poruncit prin Scripturi, semnifică dedicarea lor lui Iehova Dumnezeu; acesta reprezintă o mărturie a faptului că au făcut o dedicare. Cufundarea în sine nu reprezintă dedicarea. Ea este un simbol al dedicării sau o susţine şi spune observatorilor că persoana cufundată a făcut o dedicare. Dacă putem privi acest adevăr, că botezul în apă susţine dedicarea făcută anterior de fiecare persoană, ne va fi uşor să răspundem la celelalte întrebări. Dedicarea trebuie realizată înaintea cufundării; altfel, cufundarea nu ar mai simboliza nimic. Cufundarea reprezintă o amintire vie a dedicării. Botezul creştin în apă este un simbol vizibil, la fel ca o mărturisire în faţa martorilor, a dedicării complete, fără rezerve şi necondiţionate a celui botezat, şi a acordului său de a face voinţa lui Iehova Dumnezeu, Suveranul Universal, prin Isus Cristos, Regele Lui. Înseamnă că trecutul său este îngropat (prin cufundarea în apă) şi el iese din apă pentru a face doar voinţa lui Dumnezeu şi pentru a umbla în noutatea vieţii viitoare.

[9] De fapt, botezul reprezintă o doctrină Creştină elementară. Într-atât încât reprezintă căinţă şi credinţă în Dumnezeu, fiind, în esenţă, o necesitate elementară. „De aceea, acum că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate, fără să punem din nou o temelie, şi anume căinţa de faptele moarte şi credinţa în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri." (Evrei 6:1, 2, *NW*). Că botezul este o cufundare se arată în faptele despre Israel, deoarece acea naţiune aleasă este declarat ca fiind botezată în Moise. „Strămoşii noştri … toţi au fost botezaţi în Moise [cum?] prin intermediul norului şi al mării." (1 Cor. 10:1, 2, *NW*). Acesta a fost poporul care apoi „a răspuns într-un glas şi a zis: ‗Dorim să facem tot ceea ce a zis Iehova'". (Ex. 19:8, *NW*). Legea sub care naţiunea dedicată Israel a slujit s-a încheiat cu Isus Cristos. (Rom. 10:4). El a fost cufundat la vârsta de treizeci de ani, ca simbol al dedicării sale faţă de Tatăl său ceresc, Iehova.

Cuprins

[10] Semnificaţia cufundării lui Isus prezintă semnificaţia cufundării asociaţilor şi a urmaşilor săi şi scopul actual al botezului creştin. Isus a luat o decizie solemnă în a-l servi pe Dumnezeu, şi a venit la Ioan la râul Iordan, la vârsta de treizeci de ani, cerându-i acestuia să-l boteze. Isus nu avea păcate de iertat, deoarece El era „fără păcat, nepătat, despărţit de păcătoşi.” (Evrei 7:26, *NW*) Şi „nu a comis niciun păcat, iar în gura lui nu s-a găsit înşelăciune.” (1 Pet. 2:22, *NW*). Totuşi, „Isus a fost astfel botezat şi, pe când se ruga, cerul s-a deschis.” – Luca 3:21, *NW*.

[11] Botezul realizat în zilele noastre în ascultarea poruncii lui Isus este, de asemenea, realizat imitând exemplul său. De aceea, sensul botezului său rămâne credincios botezului urmaşilor săi de astăzi. A fost un simbol care a fost realizat în mod deschis, arătându-i lui Ioan că El s-a dedicat pentru a face voinţa Tatălui său, după cum i-a fost revelată această voinţă în Cuvântul Tatălui său. În cel de-al zecelea capitol din Evrei, Pavel aplică profeţia din Psalmul 40 la Isus Cristos, care spune că atunci „când vine în lume” profeţia se va împlini. Nu este nicio îndoială cu privire la faptul că Isus a fost cufundat la vârsta de treizeci de ani, deoarece atunci El a realizat acel act de mărturisire publică. El s-a dedicat lui Iehova, nu în momentul naşterii, deoarece atunci era doar un copil; nici la vârsta de doisprezece ani, deoarece el nu realizase lucrarea lui Iehova, în împlinirea minunatelor profeţii cu privire la Cristos între vârsta de doisprezece şi cea de treizeci de ani. Nu, nu la vârsta de doisprezece ani a grăit El către Tatăl Ceresc: „Vin să fac voinţa Ta”, ca apoi să aştepte până la vârsta de treizeci de ani pentru a începe, optsprezece ani mai târziu. Ci mai degrabă la maturitate, la maturitatea celor treizeci de ani, El s-a dedicat lui Iehova, iar această dedicare a simbolizat-o prin cufundarea în apă.

[12] Ştim că Pavel, cu privire la Isus, vorbeşte despre o dedicare, deoarece atât Psalmul 40, citat de el, cât şi capitolul al zecelea din Evrei, spun despre acelaşi lucru. Era vorba despre venirea lui Isus pentru a face voinţa lui Dumnezeu, având legea Lui în inimă. Faptul că Atotputernicul Dumnezeu a recunoscut botezul ca un simbol al dedicării este indicat de faptul că El şi-a trimis spiritul asupra lui Isus Cristos. „După ce a fost botezat, Isus s-a ridicat imediat din apă. Şi iată că cerurile s-au deschis şi el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel şi venind peste el. Şi iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: ‘Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat’”. (Mat. 3:16, 17, *NW*). Aceste cuvinte nu i-au fost adresate lui Isus când s-a născut sau când avea doisprezece ani, un băieţaş, şi nici cât timp a fost tîmplar, cei optsprezece ani până la împlinirea vârstei de treizeci de ani.

[13] Dedicarea lui Isus a fost acceptată. Ea a fost recunoscută de către Iehova, la fel ca şi botezul său. Martor la botezul său a fost şi Ioan, care l-a realizat prin cufundarea lui Isus în apele Iordanului. Lui Isus nu i-au fost iertate atunci nici păcatul original nici cele intenţionate, deoarece El nu avea nici un fel de păcat. El nu a fost încorporat în corpul lui Cristos, deoarece el a devenit Cristos, Capul corpului său. El a fost îngropat în apă şi ridicat din aceasta, îngropat faţă de calea de acţiune anterioară şi ridicat pentru a face voinţa Tatălui Său, deoarece asta

Cuprins

afirmă Psalmul 40 şi capitolul al zecelea din Evrei. „Vin să fac voinţa Ta, O Dumnezeule. Legea Ta se află în inima mea.”

[14] Astfel, pentru tine, după ce ai făcut o dedicare personală lui Iehova Dumnezeu, cufundarea sau botezul în apă realizat de către un creştin de aceeaşi credinţă reprezintă un act iniţial de supunere din partea ta, supunere faţă de voinţa lui Iehova Dumnezeu, conform dorinţelor sale pentru tine, după cum au fost exprimate de către Isus Cristos, care El însuşi a realizat botezul urmaşilor săi şi care a poruncit continuarea acestuia. „Atunci ei au venit la Ioan şi i-au spus: ‗Rabi, iată că omul care era cu tine dincolo de Iordan şi despre care ai depus mărturie botează şi toţi se duc la el. … Când Domnul şi-a dat seama că fariseii auziseră că Isus făcea şi boteza mai mulţi discipoli decât Ioan‘.” (Ioan 3:26; 4:1, *NW*). Isus a spus: „Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt.” (Mat. 28:19, *NW*). După înălţarea lui Isus la cer, botezul era realizat asupra celor convertiţi la Creştinism. Până în anul 36 A.D., aceşti noi creştini erau evrei, Samariteni circumcişi care erau înrudiţi cu Evreii, şi cei care iniţial nu fuseseră evrei, dar care fuseseră făcuţi prozeliţi circumcişi ai religiei Evreieşti şi care acum erau convertiţi la Creştinism. Ulterior, botezul a inclus ne-evrei necircumcişi în momentul în care Evanghelia creştină a fost dusă la Neamuri. În ceea ce-l priveşte pe Saul, care a devenit apostolul Pavel, se spune: "El [Saul] şi-a recăpătat vederea, s-a ridicat şi a fost botezat." – Faptele 9:18, *NW.*

PĂCATELE NU SUNT IERTATE PRIN BOTEZ

[15] „Ridică-te, botează-te şi spală-te de păcate chemând numele său”, sunt cuvintele pe care apostolul Pavel spune că le-a auzit în timpul convertirii sale. (Faptele 22:16, *NW*). Prin aceasta se arată, oare, că lui Pavel i-au fost iertate păcatele prin botez, ele astfel spălându-se în apă? Pavel nu spune aceasta. El spune că i s-a poruncit să fie botezat şi că spălarea păcatelor s-a realizat prin chemarea de către el a numelui lui Iehova, prin Isus Cristos. Chemarea sa a numelui lui Isus a arătat credinţa cu care el a realizat convertirea, sau dedicarea. Convertirea lui Pavel (sau a lui Saul) la Creştinism a fost aceeaşi cu dedicarea sa? Da, deoarece convertirea lui semnifică întoarcere, o întoarcere pentru a-l urma pe Isus Cristos.

[16] Acest lucru este în armonie cu faptul că Cel care a stabilit tiparul cufundării creştine nu avea de iertat nici un păcat şi se armonizează, de asemenea, şi cu faptul că botezul trebuie să fie precedat de căinţa noastră. În momentul „întoarcerii către Dumnezeu”, Pavel spune, „le-am dus acest mesaj … că trebuie să se căiască şi să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucrări corespunzătoare căinţei.” (Faptele 26:20, *NW*) „Ci le-am depus o mărturie temeinică atât iudeilor, cât şi grecilor despre căinţa faţă de Dumnezeu şi despre credinţa în Domnul nostru Isus.” (Faptele 20:21, *NW*). Prezentând în continuare faptul că această cufundare simbolizează o dedicare completă a unui creştin care urmează cursul marcat de către Isus, citim: „De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui.” (1 Pet. 2:21, *NW*) „Atunci Isus le-a zis discipolilor săi: ‗Dacă vrea cineva să vină

Cuprins

după mine, să se renege pe sine, să-şi ia stâlpul de tortură şi să mă urmeze neîncetat‘.” (Mat. 16:24, *NW*). La aceeaşi îngropare a căii de acţiune din trecut a unei persoane, după cum este ea simbolizată de către cufundarea în apă, şi hotărârea de a face voinţa lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, adică dedicarea, face Isus referire într-un pasaj paralel. „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se renege pe sine, să-şi ia stâlpul de tortură zi de zi şi să mă urmeze neîncetat.” – Luca 9:23, *NW*.

[17] Există unele scripturi în care iertarea păcatelor este asociată cu cufundarea şi astfel, pentru a le putea acorda atenţie, ne vom referi în continuare la botezul lui Ioan.

BOTEZUL LUI IOAN BOTEZĂTORUL

[18] Ioan Botezătorul a fost un premergător al lui Cristos, anunţând apariţia acestuia şi, prin slujirea sa, a pregătit o parte din naţiunea Israel pentru primirea lui Isus, când El şi-a început serviciul, după ce s-a dedicat şi a fost botezat. Acest lucru a fost necesar deoarece, cu toate că naţiunea Israel avea legea lui Moise pentru a-i conduce la Cristos, ei încălcau acea lege şi păcătuiau împotriva ei. Dacă aceştia erau gata să-l recunoască şi să-l accepte pe Mesia când acesta sosea, pentru ei trebuia să fie făcută o lucrare de pregătire, în interesul lor. De aceea, Ioan a propovăduit un mesaj de căinţă către Evrei şi făcând aceasta, a făcut mustrări puternice la adresa tuturor nedreptăţilor practicate de aceştia.

[19] Dar Ioan de ce boteza odată cu propovăduirea? Înlătura, oare, botezul, păcatele Izraeliţilor care erau cufundaţi de către el? O altă întrebare ne ajută să dăm un răspuns: Care era scopul propovăduirii lui Ioan? Era să aducă o schimbare în inimă, o căinţă, pentru a pregăti astfel Israeliţii pentru venirea lui Cristos. Unii dintre aceştia au răspuns la bunul mesaj al lui Ioan, s-au căit, şi-au mărturisit păcatele şi au fost botezaţi în public. Acest lucru este recunoscut mai târziu de către creştinii timpurii, care se refereau la acesta în cuvintele următoare: „Ioan, înainte să apară El, a predicat public, la tot poporul lui Israel, botezul ca simbol al căinţei.” (Faptele 13:24, *NW*) Şi iar „Ioan a botezat cu botezul pocăinţei şi spunea oamenilor să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” (Faptele 19:4, *NW*). Vedem astfel că Scripturile nu spun că prin botez se realiza iertarea păcatelor, însă aceasta era făcut asupra acelora care se căiau. Acesta era scopul învăţăturii lui Ioan, şi căinţa era cea care aducea iertarea păcatelor împotriva legământului legii. Botezul însuşi era un rezultat al căinţei lor sau era condiţionat de aceasta. El reprezenta un semn sau o ilustraţie a acesteia, şi astfel căinţa era ilustrată public în faţa lui Ioan şi a altora. Anunţul public era realizat şi de la acele persoane care au ilustrat această căinţă se aştepta să-l accepte pe Mesia, Isus Cristos, aşa cum fusese anunţat de către Ioan botezătorul.

[20] Versiunile moderne ale Scripturilor Creştine Greceşti (denumite adesea Noul Testament) dovedesc acest punct, după cum redau următoarele traduceri ale propriilor cuvinte ale lui Ioan în Matei 3:11: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă datorită pocăinţei voastre.” (*NW*) „Vă botez în apă ca semn al căinţei voastre.” (*AT*) „Vă botez în apă pentru a ilustra căinţa voastră.” (*C. B. Williams*) În Luca 3:3

Cuprins

citim că Ioan Botezătorul „propovăduia botezul pocăinţei pentru iertarea păcatelor.” (*NW*) „Propovăduia un botez condiţionat de căinţă.” (*Williams*) „Anunţând un botez prin care oamenii se căiau, pentru iertarea păcatelor.” (*Knox*). Datorită acestui fapt Ioan boteza persoanele ca simbol al căinţei acestora, căinţă faţă de păcatele împotriva Legii, şi nu putea înţelege de ce Isus venise la el să fie cufundat, deoarece Isus nu înfăptuise nici un păcat împotriva Legii. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Lasă-Mă acum, căci aşa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” (Mat. 3:15, *NW*). O dovadă în plus cu privire la faptul că botezul lui Isus şi cufundarea creştină nu sunt la fel cu acela efectuat de Ioan Botezătorul este reprezentată de dovada din Faptele Apostolilor 19:1-5 (*NW*): „Mai târziu, când Apolo era în Corint, Pavel a trecut prin ţinuturile din interiorul ţării, a coborât la Efes, unde a găsit câţiva discipoli, pe care i-a întrebat: ‗Aţi primit spirit sfânt când aţi devenit credincioşi?‘ Ei i-au răspuns: ‗Dar nici n-am auzit că există spirit sfânt‘. El a întrebat: ‗Atunci cu ce aţi fost botezaţi?‘ Şi ei au răspuns: ‗Cu botezul lui Ioan‘. Pavel a zis: ‗Ioan a botezat cu botezul care era simbol al căinţei şi a spus poporului să creadă în cel care va veni după el, adică în Isus‘. Auzind aceasta, ei s-au botezat în numele Domnului Isus”.

[21] Astfel Isus a stabilit un model începând ceva nou, nu un botez pentru iertarea păcatelor şi nu pentru a simboliza căinţa, ci cufundarea creştină pentru a simboliza dedicarea personală, întocmai cum şi Isus a simbolizat. Analizaţi următorul articol cu privire la cerinţele creştine contemporane pentru botez şi pentru cei botezaţi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cât de larg răspândită este cunoştinţa generală a unei forme de botez?
2. Ce este, în realitate, învăţătura că botezul este un sacrament?
3. Ce susţine *Enciclopedia Catolică* despre botez?
4. În ce fel contrazice Biblia afirmaţia falsă potrivit căreia botezul este un sacrament?

5,6. Ca ce privesc botezul religiile păgâne, şi cât de larg răspândită este doctrina?

7. În ce măsură sunt folosite procedeele de origine demonică în actualele ceremonii de botez din creştinătate?

8,9. Ce adevăr fundamental despre botezul creştin este esenţial pentru înţelegerea noastră?

10. În ce se găseşte confirmarea acestei semnificaţii a cufundării creştine?
11. S-a aplicat Psalmul 40 la Isus la naştere? Când era un băiat de doisprezece ani? Când a fost cufundat la vârsta de treizeci de ani? De ce?

12,13. Dovedeşte faptul că Isus a venit oficial să facă voinţa lui Dumnezeu că, cufundarea Sa era ca simbol al dedicării lui? Explicaţi.

14. Care este fapta iniţială de supunere, în ce vă priveşte, după ce aţi făcut o dedicare personală pentru Iehova?
15. Au fost iertate păcatele lui Saul (Pavel) prin intermediul botezului?

16,17. (a) Pocăinţa urmează sau precede cufundarea? (b) Ce arată, mai departe, că botezul simbolizează dedicarea?

Cuprins

18. Ce împrejurări au necesitat serviciul lui Ioan cufundătorul?
19. De ce boteza Ioan în timp ce predica?
20. (a) Demonstraţi, în continuare, faptul că acea cufundare a lui Ioan era ca simbol al pocăinţei anterioare. (b) Arătaţi dacă botezul lui Isus pentru creştini era diferit sau nu de cel al lui Ioan?
21. Ce rămâne să fie luat în considerare despre cei botezaţi?

VENIREA LUI CRISTOS, O ÎNTREBARE TEORETICĂ?

CONFORM iezuitului Joseph Christie, unul dintre cei mai renumiţi predicatori romano-catolici din Londra, „întrebarea despre venirea Domnului nostru este interesantă, dar teoretică. El nu a fost plecat niciodată. În orice biserică catolică Îl poţi găsi, şi vocea sa autentică se aude de-a lungul veacurilor prin biserica sa care învaţă." Dar, oare, într-adevăr aşa au simţit apostolii lui Isus şi primii Săi discipoli, cei care l-au cunoscut personal? Au simţit că întrebarea despre întoarcerea Sa era pur teoretică, adică, fără nici un fel de valoare sau aplicare practică? Cu siguranţă că biserica din care urmau să facă parte avea prezenţa lui Cristos şi el a învăţat prin ei, dar a însemnat acest lucru că întrebarea referitoare la venirea lui Cristos era una pur teoretică?

Dacă întrebarea despre întoarcerea lui Cristos era una pur teoretică, de ce au manifestat apostolii atât interes faţă de reîntoarcerea Sa? De ce au asociat-o cu încheierea acestui sistem? Şi de ce Isus a făcut un efort atât de mare să le dea răspunsuri lungi, aşa cum este înregistrat în Matei 24, 25, Marcu 13 şi Luca 21, când ar fi putut să înlăture acest subiect la fel de abil cum a făcut-o iezuitul Joseph Christie?

Acela care vede întrebarea referitoare la întoarcerea lui Cristos ca pur teoretică omite întru totul faptul că Isus Cristos se întoarce cu scopul de a înfăptui lucrarea de judecată, ca să îi răsplătească pe urmaşii Săi, să îi pedepsească pe cei răi şi, mai presus de toate, să îşi întemeieze împărăţia. Aceste evenimente nu sunt de un interes pur teoretic. Şi faptul că sunt asociate cu întoarcerea lui Cristos sau cu a doua Sa prezenţă este arătat foarte clar în Scripturi. Astfel Pavel a asociat manifestarea lui Cristos în timpul prezenţei sale pentru a doua oară cu împărăţia Sa, şi acelaşi lucru l-a făcut şi profetul Daniel.—2 Tim. 4:1; Dan. 7:13, 14.

Isus a asociat întoarcerea Sa cu răsplătirea urmaşilor Săi. El a spus: „Şi, dacă mă duc să vă pregătesc un loc, vin din nou şi vă voi primi acasă la mine, pentru ca, acolo unde sunt eu, să fiţi şi voi." Şi din nou: „Iată că eu vin repede, iar răsplata pe care o dau este la mine, ca să-i dau fiecăruia după faptele lui." Pavel a înţeles-o în acest fel, deoarece el a scris: „M-am luptat lupta cea bună, am alergat cursa până la capăt, am păzit credinţa. De acum înainte îmi este rezervată coroana dreptăţii, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da ca răsplată în ziua

Cuprins

aceea, dar nu numai mie, ci şi tuturor celor care au iubit manifestarea sa.” —Ioan 14:3; Apoc. 22:12; 2 Tim. 4:7, 8, *NW*.

A doua prezenţă a lui Cristos este, de asemenea, timpul despărţirii oilor de capre: „Când va sosi Fiul omului în gloria sa cu toţi îngerii, atunci se va aşeza pe tronul său glorios. Toate naţiunile vor fi adunate înaintea sa şi el îi va separa pe oameni unii de alţii, aşa cum separă un păstor oile de capre.” Ilustraţia lui Isus despre poli sau mine şi talanţi subliniază aceeaşi idee, şi anume că atunci când Cristos se va întoarce va înfăptui lucrarea de judecată.—Mat. 25:31, 32, 14-30; Luca 19:11-27, *NW*

De asemenea, Scripturile arată că atunci când se va întoarce Cristos îi va distruge pe cei răi. Astfel Pavel, pentru a-i mângâia pe creştinii tesaloniceni care sufereau multă persecuţie a spus: „Prin aceasta se înţelege că este drept ca Dumnezeu să-i răsplătească cu necaz pe cei care vă provoacă necaz, dar pe voi, care suferiţi necaz, cu alinare împreună cu noi la revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus.” „Atunci, într-adevăr, se va dezvălui cel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu spiritul gurii sale şi îl va reduce la nimic prin manifestarea prezenţei sale.”—2 Tes. 1:6-8; 2:8, *NW*.

Având în vedere tot ceea ce Scripturile arată că va împlini Cristos la întoarcerea Sa, stabilirea împărăţiei Sale, răsplătirea urmaşilor Săi, despărţirea oilor de capre şi distrugerea celor răi, întrebarea referitoare la întoarcerea Sa nu este, cu siguranţă, una pur teoretică. Cei care continuă să susţină acest lucru arată că fie nu cred Scripturile, fie rămân orbi faţă de importanţa lor - în ambele cazuri fiind călăuze oarbe care pot doar conduce pe urmaşii lor orbi în groapa distrugerii. – Mat. 15:14.

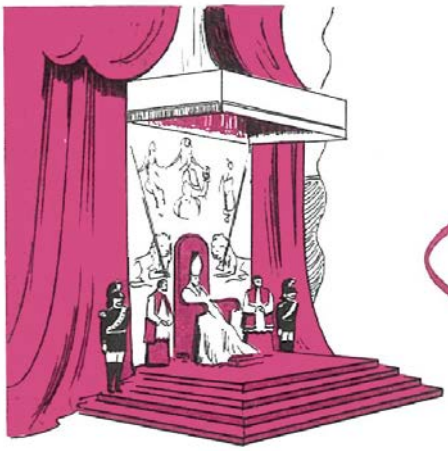

BISERICA CATOLICĂ A FOST ÎNTEMEIATĂ DE CRISTOS?

Biserica Catolică susţine că datează de pe vremea lui Cristos şi a apostolilor. Sprijină oare datele istorice şi Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, această afirmaţie? Dacă nu, care sunt datele cu privire la originea şi dezvoltarea Bisericii Catolice?

CONFORM Biroului de Informaţii Religioase al Cavalerilor lui Columb, Biserica Romano-catolică, şi numai ea, a fost întemeiată de însuşi Isus Cristos. Având în vedere faptul că apostolul Pavel ne instruieşte să „ne convingem de toate lucrurile; să păstrăm ce este bun”; şi că „Dumnezeu să fie găsit adevărat, şi toţi

Cuprins

oamenii să fie găsiţi mincinoşi," să analizăm acele afirmaţii prin lumina aruncată asupra acestui subiect de către Scripturile Creştine Greceşti. Acest lucru ar trebui să mulţumească din plin pe toţi cei care susţin că Biserica Romano-catolică este biserica adevărată, din moment ce şi ea susţine că „ei au fost membri ai Bisericii Catolice, care, sub inspiraţia lui Dumnezeu, au scris Noul Testament în totalitate."—1 Tes. 5:21; Rom. 3:4, *NW.*

Dacă Isus Cristos şi apostolii Lui ar fi întemeiat într-adevăr Biserica Romano-catolică, atunci de ce ne uităm în zadar, de la Matei până la Apocalipsa sau Revelaţia, după orice fel de menţionare despre „Sfântul Părinte," sau papă, un colegiu de cardinali, arhiepiscopi, mitropoliţi, patriarhi, monseniori, Sfinţia Sa, preoţi, stareţi, călugări şi călugăriţe? Însemnarea scripturală ne spune despre creştinii care se organizau atunci, dar dacă structura Bisericii Catolice este în rând cu cea a creştinilor timpurii, cum se poate să nu găsim absolut nicio referire la ea, nici măcar o aluzie la un sistem atât de amănunţit? Dimpotrivă, Isus a zis: „Oricine vrea să fie primul între voi trebuie să fie sclavul vostru"; şi, „Unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc."—Mat. 20:27; 23:8, 9, *NW.*

Mai mult, dacă Cristos a întemeiat Biserica Romano-catolică, de ce căutăm în zadar în Sfânta Biblie după expresii atât de des întâlnite la ea, precum Treime, purgatoriu, liturghie, nemurirea sufletului, postul mare, novene, indulgenţe, penitenţe, apă sfântă, adorarea Mariei, Zămislire imaculată, Adormirea Maicii Domnului etc.?

Pe de altă parte, citim multe în Biblie despre subiecte rareori amintite de clerul catolic, cum ar fi că plata păcatului este moartea, speranţa învierii, ceruri noi şi un pământ nou, şi, mai presus de orice, importanţa numelui lui Iehova.—A se vedea Romani 6:23; Ioan 5:28, 29; Apocalipsa 20:5, 6; 2 Petru 3:13; Psalmi 83:18; Ioan 17:4, 6; Faptele 15:14.

Cristos nu s-a amestecat în politică. El i-a spus lui Pilat că împărăţia Lui nu face parte din lume, altfel, urmaşii Lui ar fi luptat ca să împiedice prinderea Lui. Şi apostolul Iacov a zis: „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." Dar Biserica Catolică s-a amestecat timp de cincisprezece secole în politică; un exemplu clasic fiind Cardinalul Richelieu, ager, şiret şi viclean, exemplul lui fiind atât de faimos încât Hollywoodul cu cugetare romano-catolică nu a îndrăznit să îl reprezinte ca pe un cardinal, de frica mâniei Bisericii Catolice. Ni l-am putea închipui pe Petru, sau pe Ioan, jucând rolul Cardinalului Richelieu? —Ioan 18:36; Iacov 4:4, *NW.*

Apoi, din nou, încă de la naşterea ei în timpul lui Constantin, Biserica Catolică a folosit forţa ca să îşi răspândească învăţăturile. Deosebit de renumit în această privinţă a fost Charlemagne, primul împărat încoronat de papă. Gândiţi-vă şi la milioanele de vieţi pierdute în cruciadele zadarnice, măcelul nesăbuit a cetăţi întregi de către cruciaţi, bărbaţi, femei şi copii, la fel cum au făcut generalii romano-catolici în timpul războaielor religioase din Europa, şi cum s-a făcut în

Cuprins

Paris în noaptea Sfântului Bartolomeu, în 1572. Gândiţi-vă, de asemenea, la torturile diabolice impuse de temuta Inchiziţie, care sunt fără asemănare în istoria omenirii. Apologeţii catolici, cum ar fi Gibbons, în lucrarea lui, *Credinţa părinţilor noştri,* ar scuza aceste fapte arătând spre intoleranţa practicată de sectele protestante. Dar acest lucru nu dovedeşte că Biserica Catolică a fost întemeiată de Cristos, ci pur şi simplu că El nu a întemeiat nici astfel de secte protestante!

În februarie, 1954, s-a scris în presă titlul „Poliţia italiană ciopleşte numele de pe o biserică finanţată de S.U.A.," arătând că Biserica Catolică practică încă intoleranţa. Da, fiindcă era poliţie romano-catolică, în Italia romano-catolică (peste 99 % romano-catolică, conform *Almanahului* catolic), care a cioplit numele unei biserici protestante de pe zidurile ei, la ordinele autorităţilor romano-catolice, ordine care s-au bazat pe o înţelegere semnată de Vatican şi de Mussolini.

Ne-am putea imagina că Isus sau apostolii Lui ar face un asemenea lucru? Dimpotrivă, ei au arătat că creştinii folosesc arme spirituale, sabia lor este Cuvântul lui Dumnezeu, iar răzbunarea este a lui Iehova şi El va răsplăti.—2 Cor. 10:4; Rom. 12:19.

DACĂ NU CRISTOS, ATUNCI CINE?

Dacă nu Isus Cristos a întemeiat Biserica Catolică, atunci cine, când şi cum? Apostolul Pavel a prezis că după moartea lui vor intra oameni ca nişte lupi în adunarea creştină şi că aceştia vor „vorbi lucruri denaturate, ca să-i tragă pe discipoli după ei."—Faptele 20:29, 30, *NW.*

Când le-a scris creştinilor tesaloniceni să nu aştepte întoarcerea lui Isus în timpul lor, Pavel a avertizat că ea nu va avea loc înainte ca să fi fost o apostazie, că această apostazie sau mister al fărădelegii lucra deja pe vremea lui şi că va lua amploare după ce el şi alţii care acţionau ca o piedică erau înlăturaţi din drum. (2 Tes. 2:5, 7, 9). Dacă astfel de împrejurări au început să aibă loc pe când apostolii erau încă în viaţă, la ce se putea aştepta după ce apostolii au ieşit din scenă? Ce se putea? Ca răspuns la această întrebare observaţi ce are de zis istoricul Lord în cartea sa, *Vechea lume romană,* despre dezvoltarea treptată a acestei apostazii:

„În Secolul întâi, nu mulţi se numeau înţelepţi sau nobili. … În Secolul al doilea … era o ruşine să fi creştin în ochii modei sau puterii." Totuşi, tot în acest secol, „episcopii au devenit influenţi, nu în societate, ci printre creştini." Acest lucru ne aduce aminte de ce a avut de zis apostolul Ioan despre Diotref, „căruia îi place să aibă primul loc între ei," şi care nu a primit cu respect nimic din ce au avut de zis Ioan şi ceilalţi care erau cu el.—3 Ioan 9.

„Secolul al treilea," continuă Lord în *Vechea lume romană,* „a văzut biserica mai puternică ca instituţie," cu toate că „abia în Secolul al patrulea—când a încetat prigonirea imperială; când împăratul Constantin s-a convertit [numai de faţadă, întrucât el nu a fost „botezat" până nu s-a aflat pe patul de moarte]; când Biserica s-a unit cu Statul, … oamenii de rang au intrat în Biserică. Când creştinismul a devenit religia curţii şi a claselor mondene, aceasta a fost folosită ca să sprijine aceleaşi rele împotriva cărora protesta la început. Biserica nu a fost

Cuprins

numai impregnată cu greşelile filozofiei păgâne, dar a şi adoptat multe dintre ceremoniile închinării orientale."

Astfel vedem că, atunci când creştinismul apostat s-a amestecat cu filozofia şi religia păgână, în interesele renumelui, bogăţiei şi puterii politice lumeşti, şi a dat mâna cu statul, acest lucru a marcat începutul Bisericii Catolice, aşa cum a fost cunoscută în ultimele şaisprezece secole. Deşi susţine că este logodită cu Cristos, ea a avut mulţi amanţi lumeşti, din vremea lui Constantin până la Franco, căruia îi permite să aibă ceva de zis în numirea episcopilor săi în Spania.

Deşi naşterea Bisericii Catolice poate fi reperată cu precizie în anul 325 A.D., când Constantin a hotărât dezbaterea despre Treime, ţinută la Niceea, ca fiind în favoarea lui Atanasius şi împotriva lui Arius, episcopul eparhiei romane, Leo I a devenit de fapt primul papă, abia în anul A.D. El a fost primul episcop roman care a putut să păstreze controlul necontestat peste celelalte trei scaune episcopale în care era împărţită în acea vreme lumea creştină, şi anume, cel de la Constantinopol, de la Antiohia şi de la Alexandria.

După ce a devenit episcop de Roma, Leo I se pare că ar fi zis: „Voi reînsufleţi stăpânirea încă o dată pe acest pământ; nu voi aduce înapoi pe Cezari, ci voi proclama o nouă teocraţie, şi mă voi face viceregentul lui Cristos, în virtutea făgăduinţei făcute lui Petru, al cărui urmaş sunt, ca să restaurez legea, să pedepsesc fărădelegea, să decapitez erezia, să încurajez minţile strălucite, să păstrez pacea, să vindec neînţelegerile; să protejez învăţatul, să fac apel la dragoste, dar să domnesc prin teamă. Cine în afară de Biserică poate face acest lucru? O teocraţie va crea o civilizaţie nouă. Nu o diademă, ci o mitră voi purta, ca simbol al suveranităţii universale, de care să fugă departe barbarismul."—*Faruri de lumină ale istoriei,* Vol. III, paginile 244, 245.

Faptul că unii au avut, chiar şi pe vremea lui Pavel, o ambiţie asemănătoare cu cea a lui Leo I este vizibil din cuvintele lui Pavel către Corinteni: „Oare sunteţi deja sătui? Sunteţi deja bogaţi? Aţi început să domniţi ca regi fără noi? De fapt, aş dori ca voi să fi început să domniţi ca regi, pentru ca şi noi să putem domni ca regi cu voi." (1 Cor. 4:8, *NW*) Ambiţia lui Leo I a fost îndeplinită complet de Leo al III-lea, când, pe 25 decembrie, 800 A.D., l-a încoronat pe Charlemagne împărat al Sfântului Imperiu Roman al naţiunilor germanice. Aici avem, aşadar, dezvoltarea treptată a Bisericii Romano-Catolice.

Cu privire la adunarea creştină timpurie, Pavel şi-a exprimat îngrijorarea: „Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie ca a lui Dumnezeu, fiindcă eu însumi v-am promis în căsătorie unui soţ, lui Cristos, şi vreau să vă prezint ca pe o fecioară castă. Dar mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă şi să se îndepărteze de la sinceritatea şi castitatea care i se cuvin lui Cristos. Într-adevăr, dacă vine cineva şi vă predică un alt Isus decât cel pe care l-am predicat noi sau dacă primiţi un alt spirit decât cel pe care l-aţi primit sau o altă veste bună decât cea pe care aţi primit-o, ce uşor îl suportaţi pe omul acela."—2 Cor. 11:2-4, *NW.*

Iată concluzia. La fel cum „heruvimul ocrotitor" a îngăduit ca ambiţia lui să îl schimbe dintr-o creatură spirituală ascultătoare în Satan Diavolul, la fel cum şi

Cuprins

viţa de vie aleasă şi curată a Israelului şi-a îngăduit să se degradeze într-o viţă de vie decăzută şi sălbatică, tot aşa mulţi din adunarea creştină, care au început ca o fecioară curată şi nepătată, şi-au îngăduit să fie biruiţi de Satan Diavolul şi lumea lui, să devină necredincioşi Domnului lor, Isus Cristos, şi să aducă tot felul de roade rele, timp în care au ajuns cunoscuţi drept Biserica Catolică. Aşadar, nu Cristos, ci Satan Diavolul este cel care a întemeiat Biserica Catolică.—Ier. 2:21; Ezec. 28:14-16.

—DAR NOI NU PUTEM FACE ACEST LUCRU!”

Într-un oraş mic din zona estică a Germaniei doi martori ai lui Iehova au ajuns în casa unui cleric bătrân. El i-a invitat pe cei doi martori să intre. O discuţie animată a avut loc despre învăţăturile Bibliei. Către sfârşitul discuţieia fost adusă în discuţie înregistrarea cu privire la atitudinea martorilor lui Iehova în faţa persecuţiei şi a fost întrebat: ‗În lumina acestor fapte, nu ar fi benefic să investigăm conştient şi fără prejudecată?‘

Clericul a admis acest lucru şi apoi a explicat că el s-a mai gândit la această problemă, deoarece în urmă cu câteva zile un bărbat care fusese recent eliberat dintr-o închisoare comunistă l-a vizitat şi i-a spus: „Mă crezi sau nu, domnule. ——, dar dacă nu i-am fi avut pe acei martori ai lui Iehova cu noi în închisoare am fi devenit disperaţi, nu am fi fost în stare să rezistăm!” La aceasta clericul a adăugat: „Ştiu că Dumnezeu a ridicat un popor în martorii lui Iehova, care apără Numele Său.” Apoi, pe un ton resemnat, el a adăugat: „Dar noi nu putem face acest lucru.” De ce pot face aceasta martorii lui Iehova şi acest cleric nu? De ce?

Predicarea mesajului împărăţiei lui Iehova prin sutele de staţii radio din America de Nord şi America de Sud, Europa, Africa şi Australia a crescut în timpul deceniului începând cu anul 1927. Pentru prima dată a fost folosită foarte efectiv speciala reţea comercială extinsă NBC, la congresul internaţional din Toronto, Ontario, în 1927, iar în 1928 a fost folosită prima reţea specială Watchtower, mult mai mare, la congresul internaţional din acel an, ţinut la Detroit, Michigan. În felul acesta s-a hotărât Societatea să funcţioneze, şi timp de multe luni a funcţionat săptămânal o „reţea Watchtower” de treizeci de staţii, pentru a

Cuprins

servi o mulţime de ascultători din Canada şi Statele Unite, ce transmitea timp de o oră un program ce provenea din studiourile staţiei WBBR a Watchtower din New York (Staten Island). În fiecare duminică, „ora Watchtower" cuprindea o lectură a Judecătorului Rutherford împreună cu introducerea şi se încheia cu muzică interpretată de orchestra WBBR a fraţilor de la Betel. Acest serviciu de emisiune săptămânală transmisă de mai multe posturi a început în 18 noiembrie 1928 şi a continuat până în 1929 şi 1930.

În 1931 Societatea a început o transmisie săptămânală prin 250 de staţii radio cu ajutorul înregistrărilor transcrise electric a unor serii de lecturi de 15 minute susţinute de judecătorul Rutherford. În 1932 serviciul radio a fost extins la 340 de staţii care transmiteau lecturile Bibliei săptămânale, expunând religia apostată. Până în 1933 transmisia internaţională a Societăţii era auzită prin intermediul a 408 staţii de radio de pe şase continente - Argentina, Australia, Canada, China, Cuba, Franţa, Africa de Sud, Estonia, Uruguay, Alaska, Hawaii, Filipine şi Statele Unite. Numai în acel an au fost transmise 23 783 de cuvântări separate din Biblie.

Papa Pius al XI-lea declarase pentru romano-catolici anul 1933 ca „an sfânt", pentru a ianugura o eră de acţiune catolică menită să aducă pace naţiunilor.

Concomitent, în primăvara anului 1933, catolicii americani sub conducerea cardinalilor, episcopilor şi a preoţilor lor au început o campanie plănuită de întreaga naţiune, pentru „a-l scoate din emisie pe Rutherford'. În timpul acela, vocea lui Rutherford era cea mai cunoscută şi mai auzită voce din America la radio. Dacă în prima parte a anilor 1900' clerul era tulburat de reprezentanţii Societăţii Watch Tower care lăsau milioane de tratate în faţa uşilor bisericilor lor, acum ei erau de o mie de ori mai îmbolnăviţi de predicarea categorică din Biblie prin undele radio. Prin transmisiile efective ale Societăţii Watctower, rândurile martorilor au continuat să crească rapid. Acest mijloc de comunicare costă Societatea milioane de dolari, toţi fraţii contribuind voluntar în timpul anilor marii crize americane (1929-1935). Aşa cum vedem în retrospectivă, 1933 a devenit anul când ierarhia Vaticanului şi martorii lui Iehova au fost puşi faţă în faţă cu chestiunea libertăţii de exprimare. Reprezentanţii catolici au folosit în mod viguros forţa şi ameninţarea cu boicot împotriva staţiilor radio, pentru a le forţa să refuze să-şi închirieze facilităţile pentru martori.

Pe 23 aprilie 1933, Judecătorul Rutherford a transmis personal, pentru prima dată, la un lanţ special a Watchtower de cincizeci şi cinci staţii puternice, lectura sa de o oră, acum celebră în lume „Efectul anului sfânt asupra păcii şi prosperităţii". Două luni mai târziu, pe 25 iunie 1933, a fost transmisă înregistrarea aceleiaşi lecturi de 158 staţii, pentru care au fost puse în circulaţie cinci milioane de invitaţii tipărite, care să pregătească un vast auditoriu pentru această

Cuprins

înregistrare. Reacţia la transmisia originală din 23 aprilie a fost imediată, înverşunată şi incandescentă. Unii manageri radio au căzut victime ale intimidării viguroase catolice, refuzând să mai transmită programele Watchtower.

Câteva săptămâni mai târziu tacticile catolice puternice au fost dezvăluite mai departe într-o adunare publică în Plainfield, New Jersey, abordată de către preşedintele societăţii Turnul de Veghere, referitoare la subiectul „Intoleranţă,” al cărui raport oficial urmează:

Persecutarea martorilor lui Iehova din Plainfield, N.J. a dat ocazia unei cuvântări publice, rostită în clădirea teatrului, duminică 30 iulie [1933], cuvântare ce a fost transmisă de mai multe staţii radio. Cu această ocazie, vorbitorul a fost pur şi simplu înconjurat de mai mult de şaizeci de poliţişti înarmaţi, care veniseră neinvitaţi la adunare, de care nici nu era nevoie şi nu erau doriţi, dar care, fără îndoială, fuseseră trimişi acolo la insistenţa ierarhiei catolice, care aştepta o ocazie să împiedice adunarea şi poate să distrugă pe vorbitor”.

În Plainfield, New Jersey, ultrajul împotriva libertăţii de exprimare şi a libertăţii de închinare mersese prea departe. În fostul an 1933 şi la începutul lui 1934, în lupta pentru transmisia radio, martorii lui Iehova au continuat să insiste în această luptă în interesul public, prin punerea în circulaţie a unei petiţii a întregii naţiuni, adresată Congresului Statelor Unite din Washington, ce protesta în mod viguros împotriva intimidării şi ameninţărilor catolice, pentru a face liber discursul de la radio. Pentru această petiţie s-au obţinut 2.416.141 semnături şi ea a fost prezentată Congresului din Washington pe 24 ianuarie 1934. Congresmanul McFadden, sprijinit de alţii, introdusese în Congres un proiect de lege pentru a împiedica o astfel de discriminare, boicot şi alte metode ameninţătoare, care să obstrucţioneze transmisia programelor în interesul public. În sprijinul acestei petiţii, Societatea, prin reprezentanţii ei, a supus spre examinare un probatoriu. Ca urmare a acestui fapt, Congresul a adoptat o lege prin care punea toate comunicaţiile electrice sub conducerea unei noi instituţii administratrative, Instituţia federală a mijloacelor de comunicaţii. Această comisie a acordat imediat audieri publicului, pentru a-i da acestuia posibilitatea de a face propuneri în următoarea sesiune a Congresului, pentru adoptarea mai multor legi în ceea ce privea transmisia radio, dacă era necesar. Pe 4 octombrie 1934, preşedintele Societăţii Watch Tower s-a prezentat personal înaintea acestei noi instituţii federale din Washington şi a prezentat fapte din activităţile ierarhiei romano-catolice, care se amesteca nejustificat şi pe nedrept în serviciul de transmisie radio al martorilor lui Iehova. În ciuda acestor proteste ale publicului împotriva amestecurilor greşite, transmisiile Societăţii din Biblie, în 1934, au însumat 20.743 lecturi, sau cu 3.040 mai puţine faţă de anul de vârf 1933, dovedind astfel efectul ucigător al continuelor tactici de intimidare catolică.

Cuprins

Declinul în posibilele transmisii radio a continuat, căci în 1935 totalul s-a ridicat la 18.287, sau o descreştere cu 2.536 lecturi faţă de anul precedent. Martorii lui Iehova au continuat să insiste în lupta pentru libertatea de exprimare şi de închinare, prin punerea în circulaţie a unei alte petiţii a întregii naţiuni adresate Congresului, pentru care s-au obţinut 2.284.128 semnături. Această petiţie a fost prezentată Congresului în ianuarie 1935, dar n-a fost luată în seamă. Atunci a fost convocat un congres naţional al martorilor lui Iehova în Washington, D.C., care a ţinut din 30 mai până în 3 iunie 1935. La acest congres s-au adunat douăzeci de mii de persoane pentru a asculta remarcabila lectură a Judecătorului Rutherford, de duminică 2 iunie, intitulată „Guvernare", rostită în Auditoriul din Washington şi transmisă simultan pe plan internaţional. Pe 3 iunie 1935, preşedintele Societăţii a prezentat un memorandum înaintea Instituţiei Federale a Mijloacelor de Comunicaţii, stăruind în continuare în apărarea libertăţii de exprimare.

Acest congres de la Washington s-a dovedit a fi remarcabil din pricina noii fulgerări a adevărului în ceea ce priveşte „mulţimea mare" din Apocalipsa 7:9, dovedind că membrii ei nu sunt o clasă spirituală inferioară destinată să meargă în cer, ci că ei sunt un grup pământesc identic cu „oile" din Matei 25:31-46, făcut cunoscut în 1923 şi clasa „Ionadab" descoperită în 1932, odată cu apariţia volumului 3 din *Justificare*.

De afară părea că martorii pierdeau lupta pentru libertatea de exprimare. Totuşi, în septembrie 1936, a fost făcută o a treia petiţie naţională, de data aceasta cea mai mare în protest faţă de guvernul din Washington, la lipsa sa de inactivitate împotriva continuelor practici incorecte de a reprima pe martori. În sprijinul acestui protest final au fost prezentate, pe 2 noiembrie 1936, la Washington, 2.630.001 semnături. Şi acest protest a trecut nebăgat în seamă. Dar martorii nu s-au lăsat păcăliţi. În 1933 ei au făcut deja paşi pentru a începe o campanie publică alternativă de serviciu prin sunet, în cazul că în cele din urmă vor fi scoşi afară de la radio. În acel an, Societatea a început confecţionarea unor maşini portabile electrice de înregistrare, care puteau să reproducă înregistrări ale transmisiilor radio de 33 1/3-rpm, la adunări publice şi particulare. În 1933 s-au ţinut 4.646 astfel de adunări prin transcriere, cu o participare totală de 240.434 persoane. Au fost construite, de asemenea, maşini de sunet care să meargă pe străzi şi în locuri publice, pentru a rosti literal mesajul Împărăţiei de pe discuri înregistrate. Pe măsură ce anii 1930' treceau, acest serviciu de sunet a ajuns la proporţii uriaşe şi a adus rezultate mai clare decât radioul, prin faptul că a fost contactat şi instruit un auditoriu vizibil.

Rezultatele serviciului de sunet fără radio au fost aşa de promiţătoare, încât, în 1934, Societatea a început să producă un alt instrument de serviciu, un fonograf portabil şi să confecţioneze o serie de discuri de 4 1/2-minute 78-rpm, ce conţineau lecturi efective din Biblie. La început, acest fonograf portabil a fost folosit în mare măsură în serviciul de vizite ulterioare, dar în cele din urmă a ajuns să fie foarte mult folosit în serviciul de mărturie din casă în casă, fiind pus să funcţioneze pe pragul de la uşile caselor. Acesta a fost într-adevăr un mou mijloc de predicare. El a funcţionat la scară mare la congresul din 1937 din Columbus

Cuprins

(Ohio), la care duminică, 18 septembrie, au participat 25.000 persoane pentru a-l asculta pe Judecătorul Rutherford cum îşi rosteşte importanta lectură „Siguranţă", care a fost transmisă în acelaşi timp prin 135 staţii radio. La acest congres a fost anunţată decizia istorică, anume că Societatea se retrăgea de bună voie din toate contractele de transmisie radio după 31 octombrie 1937. În schimb, toţi martorii lui Iehova îşi vor face timp şi vor găsi mijloacele necesare pentru o lucrare din casă în casă mai efectivă, folosind fonograful portabil cu o bandă cuprinzătoare de mai mult de nouăzeci lecturi din Biblie, care va da posibilitatea la milioane de oameni să asculte şi să înveţe adevărul Bibliei. Lucrarea cu fonograful a devenit o forţă nouă, aşa cum este demonstrat de raportul din 1938, care arăta că erau date în folosinţă 430.000 discuri cu lecturi în şaisprezece limbi, la 19.600 aparate de sunet. În 1937 s-au raportat 10.368.569 ascultători şi în 1938 au fost 13.070.426. Cu adevărat, un puternic strigăt literal s-a ridicat printre toţi locuitorii pământului!
(Va urma)
Cartea anuală din 1930, pp. 34-39.
Cartea anuală din 1932, pp. 47-51
Cartea anuală din 1934, pp. 60-64.
Cartea anuală din 1934, p. 63.
Cartea anuală din 1934, pp. 60-64; *Epoca de Aur*, 1933, pp. 530-536; *Buletin* special, iunie, 1933.
Cartea anuală din 1934, p. 66.
Buletin din 1 martie, 1934.
Cartea anuală din 1935, pp. 36,37.
Cartea anuală din 1936, pp. 56, 57.
Epoca de aur, 19 iunie, 1935.
Justificare, Vol. 3, pp. 77-80; *W* 1942, p. 374.
Epoca de aur, 1 ianuarie, 1937, p. 232.
Informator, septembrie, 1936.
Cartea anuală din 1934, pp. 64-66.
Buletin, august, 1935.
Cartea anuală din 1935, p. 39.
Cartea anuală din 1938, pp. 38, 47.
Cartea anuală din 1939, pp. 59, 63, 64, 68.

„NOILE SECTE DIN NOUA ZEELANDĂ"

Sub acest titlu, Dean Chandler, membru al bisericii anglicane, a scris în ziarul *Star-Sun*, din oraşul Christchurch, despre ceea ce el numeşte noile „secte viguroase". Probabil, majoritatea cititorilor ar putea să ghicească la care grup se referea el în special. „Am primit o scrisoare", a spus el, „de la o cititoare care este foarte nedumerită, deoarece un membru din familia ei şi-a părăsit biserica şi a devenit membru al unei «religii bizare», purtând o etichetă americană. Corespondenta mea este asediată acum de către adepţi fanatici care aparţin acestei noi secte şi care manifestă o cunoştinţă din Biblie care o întrece cu mult pe a ei."

Cuprins

Unde au greşit învăţătorii ei? Alte declaraţii din articol ne dau indiciul: „Poate cel mai serios neglijate au fost vizitele pastorale, deoarece este necesar ca un păstor să meargă în mijlocul turmei sale neîncetat, şi astfel este necesar să găsim oportunităţi de a discuta cu oamenii noştri probleme vitale, care le chinuiesc minţile, şi să-i salvăm din aceste încurcături eretice în care probabil vor fi prinşi. Spunând acestea, sunt conştient cu regret de neglijenţa mea în această privinţă."

Un alt punct: „Sunt convins mai mult ca niciodată, căci cuvântul scris a ajuns să-l înlocuiască pe cel vorbit într-o măsură tot mai mare. Dacă vrem ca oamenii noştri să aibă o credinţă puternică trebuie să îi încurajăm să citească şi să studieze mai mult decât o fac acum. Doar prin aceste mijloace ei pot fi înarmaţi împotriva asaltului celor ce îi vor îndepărta de ancorele lor şi îi vor lăsa neancoraţi şi plutind în derivă pe o mare de îndoială şi incertitudine." Aşadar, el recunoaşte că predicile bisericii nu conţin suficientă cunoştinţă.

„Apropo", spune el, „întorcându-mă la acest cult, subiect pe care l-am menţionat special, este interesant de notat că este o religie a cuvântului scris, cuvânt pe care cei devotaţi lui trebuie să îl vândă, pe când Creştinismul, ca şi Iudaismul din care a provenit, este în strânsă legătură cu clădirile." Dar Creştinismul din primul secol, pe care Isus şi apostolii îl aveau, *nu* era asociat cu clădiri, ci cu oameni – în casele lor, pe străzi şi în pieţe.

El se referă la „pericolul accentuării exagerate a Vechiului Testament în detrimentul celui Nou", dovedind că mulţi dintre oamenii lui nu ştiu foarte multe despre niciunul din ele. Soluţia? „Întoarcerea la Biblie." Totuşi el se plânge de alţii care îi ajută pe oameni acolo unde el a greşit. Un cititor neozeelandez spunea: „Aceşti pastori se plâng de progresul făcut de martorii lui Iehova şi în acelaşi timp îşi recunosc neglijenţa în lucrarea de pastori. … Probabil că le este frică să îi înveţe pe oameni prea multe despre convingerile lor datorită întrebărilor fără răspuns pe care oamenii ar putea să le adreseze." Cei ce rămân alături de Biblie nu vor avea de înfruntat această problemă. Doar întreabă-i pe martorii lui Iehova câteva întrebări din Biblie şi află singur!

GHEDEONI MODERNI ÎN AFRICA ECUATORIALĂ FRANCEZĂ

Ghedeon din vechime este amintit în primul rând pentru că a fost folosit de Iehova să aducă eliberare izraeliţilor de sub jugul tiranic al Madianiţilor, cu armata lui mică de trei sute de războinici, fiecare înarmat doar cu o trâmbiţă, un urcior în care era o lumină, şi un strigăt de luptă „sabia lui Iehova şi a lui Ghedeon!" Dar înainte de a fi folosit să aducă acea eliberare, el a servit ca şi martor pentru adevărata închinare a lui Iehova prin faptul că a distrus altarul tatălui său pentru închinarea lui Baal şi prin faptul că a tăiat stâlpii sacrii alăturaţi, în ascultare de instrucţiunile date lui de către îngerul lui Iehova.

Lucrarea lui de a distruge închinarea falsă a preumbrit o lucrare asemănătoare în zilele noastre, în toate părţile pământului, de către martorii lui

Cuprins

Iehova. Un caz literal asemănător se regăseşte în cele ce urmează la martorii lui Iehova din Africa Ecuatorială Franceză:

„Lucrarea de aici e în continuă creştere. Noi teritorii se deschid şi persoanele cu bunăvoinţă interesate de mesajul Împărăţiei încep să se închine lui Iehova în spirit şi în adevăr. În fiecare zi martorii asociaţi cu adunarea din Bangui găsesc noi «alte oi» ale Domnului care se alătură societăţii Lumii Noi."

„În timpul predicării din casă în casă, unul dintre martorii lui Iehova a vorbit despre speranţa lumii noi după Armaghedon unui cuplu căsătorit, cunoscut ca «invocând şi venerând demoni». Mişcaţi de mesajul puternic şi fericit, cuplul l-a rugat pe martor să revină şi să le spună mai multe. Acesta le-a făcut o vizită ulterioară şi le-a depus o altă mărturie pe tema: Împacă-te cu Creatorul, Dumnezeul tău, înainte de a fi prea târziu. Aruncându-şi priviri cunoscute unul altuia, cuplul l-a rugat pe martor să îi despovăreze de zeii lor obsesivi. Martorul s-a conformat, făcând trei drumuri pentru a căra toţi idolii lor până la râul în care acesta i-a aruncat."

„Un vecin, observând ce se întâmplă, l-a mângâiat pe martor pe spate şi i-a spus în şoaptă: «Vreau să ne scapi şi pe noi de obsesii, dar soţia mea se va opune. Dar oricum, vino.» Martorul l-a urmat pe vecin în casa acestuia. Vecinul a spus atunci către soţia lui: «Acest bărbat ar avea nevoie de permisiune ca să ne scape de obsesiile noastre; ce crezi despre asta?» Soţia lui a răspuns: «Nu am nimic împotrivă.» Aşadar, bărbatul şi vecinul au umplut un coş mare cu fetişuri şi l-au dus la râu, unde o mulţime de oameni se uitau şi chiar asistau la aruncarea obiectelor în râu, gândind că astfel ajutau ca nenorocirea să se abată asupra martorului şi a bărbatului, deoarece fetişurile aveau să se răzbune pe ei. În ziua de azi avem studiu Biblic regulat cu aceşti foşti închinători la zei obsesivi, şi care şi-au dedicat vieţile lui Iehova şi au simbolizat aceasta prin cufundare în apă."

„În altă secţiune, o femeie în vârstă de şaizeci de ani, tot o închinătoare la fetişuri, invoca demoni încă de la începutul copilăriei. Cu câteva luni înainte de a muri, ginerele ei, martor al lui Iehova, a vorbit cu ea despre vestea bună a împărăţiei lui Iehova, iar aceasta a manifestat un interes deosebit faţă de mesaj. Fiind grav bolnavă, aceasta l-a chemat pe martorul care conducea un studiu Biblic în grupa din apropiere şi i-a spus că ea avea unul din cel mai temător şi groaznic fetiş şi că îi era teamă să renunţe la el ca acesta să nu facă rău copiilor ei. Prin urmare, ea i-a spus martorului: «Te rog distruge acest fetiş în numele Dumnezeului tău Iehova.» Martorul a susţinut-o şi apoi, după rugăciune, el împreună cu un alt grup de martori au dezrădăcinat cu nişte târnăcoape planta fetiş şi altarul demonului, spre consternarea vecinilor din jur, căci ei considerau acest fetiş ca fiind cel mai periculos din întreaga ţară."

Da, azi, oamenii cu bunăvoinţă din Africa Ecuatorială Franceză le pot spune celor ce venerează fetişuri, aşa cum Ioas, tatăl lui Ghedeon, le-a spus celor ce-l venerau pe Baal în ziua lui: «Dacă el este Dumnezeu, să-şi apere singur cauza.» (Jud. 6:31, *NW*) Asemenea activitate iconoclastă din partea martorilor lui Iehova din Africa Ecuatorială Franceză a rezultat într-o creştere cu 183 % a numărului de închinători ai lui Iehova, din 1952 până în 1953.

Cuprins

PARTEA 1 – VIZITÂND MARTORII LUI IEHOVA DIN MEXIC ŞI AMERICA CENTRALĂ

Iarna trecută preşedintele Societăţii de biblii şi Tratate Turnul de Veghere a vizitat birourile filialelor şi casele misionare din ţările vorbitoare de limbă spaniolă, la sud de Texas. Dl. Knorr a plecat din New York pe 17 noiembrie, făcând pauză la Dallas. Acolo, martorii lui Iehova din mai multe state s-au adunat în sala Fair Park, în acea seară, pentru a-l asculta. Cei 2 850 de oameni prezenţi au fost încântaţi să afle că în 1955, în perioada 13-17 iulie, se vor ţine adunări internaţionale ale martorilor lui Iehova, la Dallas, Cotton Bowl. Acest anunţ a atins punctul culminant în cuvântarea lui de 90 de minute, bazată pe Evrei 10:23-25. De atunci, planificările au fost în desfăşurare pentru a pregăti anumite clădiri, împreună cu Cotton Bowl, pentru a găzdui mulţimea aşteptată să ia parte la adunarea „Triumfătoarea Împărăţie" a martorilor lui Iehova. Programul acesteia trebuia susţinut simultan în limba engleză şi spaniolă. Pentru programele în spaniolă a fost aranjat un pavilion special, şi multe din ţările pe care Dl. Knorr le-a vizitat în acest tur îşi vor trimite reprezentanţi la Dallas pentru această adunare importantă.

Joi seara (18 Noiembrie) Dl. Knorr a ajuns cu avionul în înfloritorul oraş industrial din Mexic, Monterrey (400 000 de locuitori). Aici, martorii lui Iehova din nordul Mexicului s-au adunat în prima din cele patru adunări de district ale naţiunii. *—Bienvenidos"* (Bine aţi venit), cu litere mari luminate cu neon, înfrumuseţa parcul folosit. Desigur toţi participanţii la această adunare de calitate s-au simţit bineveniţi, în timp ce ascultau seriile de discursuri ce acopereau o gamă largă de subiecte. În Mexic nu se poate face înştiinţare publică, deci doar cei invitaţi sau membri ai Societăţii puteau să participe.

Unul dintre discursurile principale a fost „Dragostea lui Dumnezeu spre eliberarea omului din criză". Participanţi, 3 350. Mulţi mexicani prezenţi au străbătut mile după mile pe jos doar pentru a fi împreună cu fraţii lor. Nici o greutate nu i-a împiedicat. Scopul lor era această adunare. Aceştia au venit pentru binecuvântarea care îmbogăţeşte a lui Iehova. Dragostea pentru El şi pentru fraţii lor îi înflăcăra pe toţi, bucuroşi că au fost eliberaţi de asuprirea Catolică. Mexicanii şi-au descotorosit ţara de puterea Catolică odată şi apoi au dăruit pământul furat înapoi poporului. Istoria Bisericii Catolice din Mexic merită citită, inclusiv torturile asupra indienilor, capturarea aurului, argintului şi a pământurilor lor. Lipsiţi, de asemenea, de educaţie de către acea putere nemiloasă şi interesată doar de sine, acum ei tânjesc după adevăr şi dreptate, conştienţi de nevoia lor spirituală.

Cuprins

Imediat după această adunare de trei zile, servul de filială de la La Torre Del Vigia împreună cu preşedintele Societăţii au zburat cu avionul în Mexico City pentru a doua adunare de district. Aceasta a început luni dimineaţa. Martorii lui Iehova au venit din est de la Vera Cruz, din vest de la Acapulco, şi din sudul îndepărtat din statul Chiapas la graniţa cu Guatemala. Unii au participat chiar şi din California, Texas, Oklahoma, şi alte locuri din Statele Unite. Sesiunile s-au ţinut la Arena Coliseo, destul de spaţioasă pentru mulţimea de 4 006. Administratorul arenei a fost surprins să vadă o mulţimea atât de ordonată. A fost ceva nemaivăzut în această arenă de box şi de lupte. Un paravan mare din sârmă este întins între secţiunea inferioară şi balcoane pentru a împiedica sticlele sparte sau alte proiectile să ajungă în ring, când astfel de obiecte sunt azvârlite de către spectatorii nemulţumiţi. Supunerea faţă de Cuvântul lui Dumnezeu nu face oameni-problemă, ci oameni paşnici, şi acest spirit a fost evident, cu siguranţă, la acest congres.

În plus faţă de sesiunile obişnuite ale adunării, s-a ţinut o întâlnire specială cu servii de circuit şi de district din Mexic. Aici era o problemă ce trebuia rezolvată, datorită lipsei de slujitori necăsătoriţi şi maturi, care să execute datorii de circuit şi de district. Deci au fost înfiinţate mai multe circuite în Mexic şi au fost aleşi servi maturi pentru adunări şi numiţi servi de circuit, fiecare fiind însărcinat să viziteze şi să servească un număr stabilit de grupe. Acum, fiecare grup de martori ai lui Iehova din Mexic este servit cel puţin de două ori pe an de către un serv competent. Câteodată servii de circuit cu timp integral şi soţiile lor călătoresc cu automobilul cât de departe pot, apoi călare pe cal sau pe măgar, două sau trei zile, pentru a ajunge la mici grupe în zonele de munte sau deşert. E nevoie de slujitori devotaţi pentru a face asemenea lucrare, persoane sănătoase şi puternice care să continue. În timpul anului de serviciu 1955 în Mexic lucrarea a crescut foarte repede. De fapt, în ianuarie, 1955, erau 11 563 vestitori, în comparaţie cu luna ianuarie a anului precedent când erau 10 613.

A fost o adevărată plăcere să vedem splendidul progres al martorilor lui Iehova din Mexic, în timp cei ei duc cu îndrăzneală vestea bună a Împărăţiei în fiecare cotlon şi colţ al acelei ţări. La alte două reuniuni aranjate în celelalte două districte din Mexic a trebuit să participe preşedintele Societăţii, până a ajunge la următoarea oprire.

GUATEMALA

La aeroport erau 250 de persoane care aşteptau să-l întâlnească pe preşedinte. Dar acesta nu a apucat să-i întâlnească în aeroport. Apropiindu-se de Guatemala City dinspre Mexico City, avionul a aterizat la Tapachula, în sudul Mexicului. După ce au alimentat şi au decolat din nou, unul dintre acele motoare mari ale avionului a luat foc. A început să sune alarma! Frânele scrâşneau, în timp ce se răspândea fum de cauciuc ars. Pilotul a reuşit să oprească imensa navă înainte de a ajunge la capătul pistei. Nici o traumă, dar multe emoţii pentru câteva momente! Apoi, timp de 8 ore, pasagerii de la sol au aşteptat fie în aeroport, fie au mers în oraş. Dar niciunul dintre ei nu s-au putut feri de căldura intensă. Sub

Cuprins

umbra unui bananier, N. H. Knorr citea şi scria ceva. Nu mai devreme de 8.30 p.m. un alt avion a zburat din Mexico City, i-a preluat pe toţi pasagerii, şi a aterizat o oră mai târziu la Guatemala City.

Pe la acea oră, întâlnirea din seara respectivă a martorilor lui Iehova se terminase. L-au aşteptat pe preşedinte să le vorbească, dar incidentul cu avionul l-a împiedicat pe acesta de a avea plăcerea să fie alături de ei. Pentru vizita din Guatemala s-a stabilit un program foarte încărcat. Marţi dimineaţa (30 noiembrie) servul de filială şi călătorul erau pe drum încă de la 5:30, zburând în jurul minunatelor piscuri ce înconjoară oraşul Guatemala, spre Mazatenango. Ei goneau cu repeziciune peste lacuri frumoase; şi pe lângă munţi fumegând – care puteau erupe în orice clipă – peste terenuri agricole atractiv cultivate şi plantaţii după plantaţii de bananieri.

În Mazatenango doar patru vestitori ai Împărăţiei îi aşteptau. Aceştia au anunţat cu entuziasm o lectură publică. La amiază, martorii lui Iehova şi oameni cu bunăvoinţă din comunităţile apropiate s-au înghesuit în Sala Împărăţiei, literalmente umplând-o la refuz. Da, 140 s-au înghesuit în acea casă misionară, iar cei ce nu au putut intra au stat afară pe o terasă. Aceştia au acordat o atenţie plină de încântare în timp ce cuvântarea de serviciu era rostită simultan de către Fratele Knorr şi interpretul său în limba spaniolă.

Aici, cu o săptămână în urmă, când Romano Catolicii sărbătoreau dogma lor despre „imaculata concepere a Mariei", martorii lui Iehova anunţau lectura publică „Dragostea lui Dumnezeu în salvarea omului din criză". S-a raportat că preoţii i-au anunţat pe oamenii din parohiile lor că dacă cineva va merge să asculte acea lectură va fi un păcat capital şi îşi vor pune sufletele în pericol, în focul iadului veşnic. Nu toţi astfel avertizaţi au fost speriaţi de aceste false învăţături, deoarece 347 de persoane au venit la teatrul din oraş pentru a asculta discursul, la ora 5:00 p.m. De atunci, alţi opt s-au asociat cu grupa de la Sala Împărăţiei.

Următoarea oprire a fost la Quezaltenango. Călătoria s-a desfăşurat pe drumuri lungi, sinuoase, înguste, peste plantaţii de banane şi cafea, peste munţi pe curbe oarbe şi viraje bruşte – şi cu fiecare viraj o privelişte minunată mereu schimbătoare a creaţiei lui Iehova; de la ziduri înalte cu stâncă zimţată şi vârfuri înălţându-se până în nori, la orhidee delicate de pe marginea drumului. Aici, de altfel, cât îi priveşte pe oameni, te afli într-o altă lume, pentru că treci prin sate şi sate în care locuitorii indieni – îmbrăcaţi în costumele lor uimitoare, cu cămăşi şi pantaloni coloraţi, femeile cu ţinuta festivă în galben, roşu aprins şi albastru, după stilul lor – se opresc pe moment pentru a se uita, toţi ocupaţi, cărând încărcături pe cap sau pe măgarii lor.

Microbuzele cu călători au ajuns în sfârşit la destinaţie, trecând pe străzile înguste pietruite, oprind pentru moment într-o piaţă colorată, şi apoi spre întâlnirea de după-masă. Patruzeci de martori ai lui Iehova din grupa locală au fost prezenţi. Aici era răcoare, mai ales la umbră, căci acum întrunirea era sus în munţi, în comparaţie cu după-masa anterioară, când călătorii erau pe câmpiile de pe coasta Pacificului. În acea seară la primărie (închiriată pentru lectura publică de la ora opt), 355 de persoane au fost prezente.

Cuprins

Acum să revenim în Guatemala City. Cu maşina va dura peste cinci ore, cu vârfuri de 3 660 m ce trebuiau străbătute. Se conducea printre nori, desigur, pentru orice şofer asta înseamnă ceaţă. Apoi coborând din nori spre Lacul Atitlan şi spre Guatemala City. Acolo la biroul filialei era mult de muncă înainte de întrunirea din acea seară, dar între timp martorii lui Iehova făcuseră o publicitate intensivă, lucrând la revista *Turnul de veghere* (*La Atalaya*), distribuind pliante, punând afişe cu informaţii şi mergând cu maşina prin oraş cu megafonul, promovând cu seriozitate sesiunea de la ora opt de la teatru. Eforturile lor au fost bine răsplătite când 1 260 au fost prezenţi. În cele trei zile 1 962 de persoane au putut să asculte discursul public rostit de preşedintele Societăţii. Lucrarea în această ţară din America Centrală merge excelent. În octombrie erau 451 de vestitori; în noiembrie (luna vizitei), 463; iar în prima lună din 1955, un nou record de 505 martori.

Guatemala, întreaga ţară, încă se zbate să-şi revină după recentul război civil. Recuperarea este lentă; mulţi sunt descurajaţi de greutăţile postbelice. Dar între timp, din ce în ce mai multe voci vesele se alătură minunatului cor, ce salută noua lume a lui Iehova şi pe Regele ei întronat şi anunţă vestea bună a împărăţiei Sale.

(Va urma).

CUM SĂ PRACTICĂM IUBIREA ADEVĂRATĂ ZI DE ZI

Pentru a putea practica iubirea adevărată zi de zi trebuie întâi de toate să dobândim cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu. De ce? Pentru că „Dumnezeu este iubire”. Aceasta înseamnă că El este expresia perfectă a altruismului. Din iubire ne-a creat la început şi din iubire a jertfit pentru noi cea mai de preţ comoară a inimii sale: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât l-a dat pe Fiul Său unic născut”. În ceea ce priveşte iubirea, este mai uşor să explici cum se manifestă decât s-o defineşti.— 1 Ioan 4:8; Ioan 3:16, *NW*.

De la bun început Dumnezeu i-a înzestrat pe Adam şi pe Eva cu darul sau capacitatea de a iubi, dar, din cauza egoismului, aceştia nu au cultivat-o, iar de atunci „înclinaţia inimii omului este coruptă încă din tinereţe”. Pentru a ne ajuta să învăţăm să practicăm iubirea adevărată zi de zi, Dumnezeu ne-a dat cartea Sa cea plină de iubire, care învaţă iubirea. Având în vedere tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi este absolut firesc să ne lase porunca de a-L iubi atât pe El cât şi pe aproapele nostru. Totuşi, când iubim, trebuie să dăm dovadă de o dragoste adevărată, sinceră, nu de una ipocrită: „Fie ca dragostea voastră să fie lipsită de ipocrizie”. Ipocrizia ne face nimic, nu ceva. – Gen. 8:21; Rom. 12:9, *NW*.

Practicăm iubirea adevărată atunci când „îl susţinem verbal pe cel istovit”. Într-adevăr, „cât bine poate face un cuvânt spus la momentul oportun!” Mai practicăm iubirea adevărată şi atunci când „ne declarăm în mod public speranţa”, când ne adunăm pentru „a ne îndemna unii pe alţii la iubire şi fapte bune”. Şi ori

Cuprins

de câte ori predicăm vestea bună a Împărăţiei din casă în casă, pe stradă, în casele oamenilor sau de fiecare dată când avem ocazia. Există momente când să practici iubirea adevărată înseamnă să urmezi sfatul: „Mai bine o mustrare făţişă decât o iubire ascunsă”. Dar, bineînţeles, cu blândeţe şi tact, nu tăios sau caustic.— Isa. 50:4; Prov. 15:23, *AS;* Evrei 10:23-25, *NW;* Prov. 27:5, *AS.*

Iubirea adevărată nu se limitează însă la simple vorbe, ci se propagă „prin fapte şi adevăr”. Căci asemenea credinţei, la fel şi dragostea „fără fapte este moartă în sine”. „Dar cine are mijloacele de existenţă ale acestei lumi şi îl vede pe fratele său în nevoie şi totuşi îşi închide faţă de el uşa tandrei sale compasiuni, cum mai rămâne în el iubirea de Dumnezeu?”— Iac. 2:17; 1 Ioan 3:17, 18, *NW.*

În plus, să practici iubirea adevărată în fiecare zi înseamnă şi să acorzi ajutor acelora care se îngrijesc de nevoile noastre materiale, ca aceştia să aibă astfel mai mult timp pentru interesele Împărăţiei. Înseamnă să suporţi slăbiciunile fraţilor tăi, să le arăţi răbdare şi să-i ajuţi să se maturizeze. Înseamnă nu doar să participi la întâlnirile grupei, ci să fii şi punctual, iar prin saluturi prietenoase să-i faci pe ceilalţi să se simtă bineveniţi şi iubiţi. Mai înseamnă şi atenţia acordată instruirii acelora cu care mergi să predici. Şi mai practicăm iubirea adevărată atunci când refuzăm „să ţinem seama de rău” şi când putem spune despre mustrări: „Să mă lovească cel drept, căci va fi un gest de blândeţe; şi să mă mustre, căci va fi asemenea uleiului pe capul meu”. — 1 Cor. 13:5, *NW;* Ps. 141:5, *AS.*

Armaghedonul nu-i va schimba în mod miraculos pe cei neiubitori, ci îi va distruge. Doar iubirea adevărată şi aceia care o practică vor supravieţui bătăliei. Practicând iubirea adevărată zi de zi vom descoperi că asocierile din Lumea Nouă vor fi la fel de revigorante ca roua de pe Muntele Hermon care, peste noapte, readucea la viaţă vegetaţia Palestinei, uscată pe durata lungului anotimp secetos.— Ps. 133:1-3.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere,* 15 septembrie 1954.

BOTEZUL CREŞTIN PENTRU SOCIETATEA NOII LUMI

„Vom umbla pe cărările Lui [ale lui Iehova].”—Mica 4:2, AS.

ÎN NUMĂRUL acesta şi cel anterior al *Turnului de veghere* s-au prezentat multe despre dedicarea la Iehova şi botezul ca simbol al acestui fapt. Aici se dezvoltă mai departe discuţia. Pe baza celor de dinainte, ar trebui, oare, botezate „celelalte oi” ale Domnului Isus? (Ioan 10:16) Răspunsul la întrebare este, Da. Toţi cei care se dedică să facă voinţa lui Dumnezeu trebuie botezaţi pentru a simboliza acest lucru, şi aceasta îi include şi pe cei care se găsesc ulterior membri ai „celorlalte oi” ale Domnului, în „marea mulţime”, clasa cu speranţe de viaţă

veşnică pe pământ.” (Apoc. 7:9). Ei doresc să facă tot ce este drept. Cufundarea lor este potrivită pentru acest scop, întocmai cum este spus de Isus despre botezul Lui, la Matei 3:15. Faptul că aceşti închinători ai lui Iehova care se adună acum fac fiecare în parte o dedicare este dovedit de profeţia din vechime a lui Mica, printre alte scripturi. „Multe naţiuni vor merge şi vor zice: Veniţi, să ne suim pe muntele lui Iehova, şi la casa Dumnezeului lui Iacov; iar El ne va învăţa căile Lui, şi noi vom umbla pe cărările Lui.” (Mica 4:1-5, *AS*). Acest lucru arată devotament faţă de Dumnezeu, dedicare, a „umbla pe cărările Lui.” Aici este nevoie să observăm problema de procedură care să ne permită să fim siguri că facem botezul în modul potrivit.

STROPIT, TURNAT SAU CUFUNDAT?

[2] O viziune ortodoxă obişnuită a botezului este exprimată aici: „Prin ritualul actual autorizat de Biserica Latină, botezul trebuie făcut printr-un spălat al capului candidatului. Este subliniat că „apa trebuie să curgă, nu doar să atingă.” Mai departe, „chiar cuvântul „a boteza‘, după cum am văzut, înseamnă a spăla. Trei forme de spălat au predominat în rândul creştinilor, şi Biserica le consideră pe toate valabile, deoarece îndeplinesc semnificaţia necesară a spălatului prin botez. Aceste forme sunt cufundarea, turnarea şi stropirea. Cea mai străveche formă folosită de obicei a fost, fără îndoială, cufundarea. … Se pare că în Biserica Latină a predominat cufundarea până în secolul al doisprezecelea.”— *Enciclopedia Catolică.*

[3] Ortodoxia permite susţinerea ideii de spălat atât de departe încât poate fi săvârşită pe copiii nenăscuţi! Atunci apare problema caracterului potrivit al turnării sau stropitului în comparaţie cu afundarea sau cufundarea, şi astfel trebuie remarcat că modelul pe care l-a stabilit Isus a fost cel al *cufundării.* Înţelesul botezului *nu* este a spăla, ci mai degrabă a cufunda sau a afunda. Acest lucru este dovedit de Scripturi în toate referinţele la botezul cu apă creştin şi, de asemenea, de toate folosirile celelalte ale cuvântului „a boteza.” Stropitul sau turnatul pot îndeplini cerinţele religiei ortodoxe, care vede botezul ca pe un sacrament (ceea ce nu este), deoarece pune accent pe doctrina sa de spălare. Totuşi, Biblia arată însemnătatea botezului creştin ca fiind simbolul dedicării, al înmormântării fostei căi de acţiune şi o ridicare la a face voinţa lui Iehova. Doar cufundarea ar putea, aşadar, să o simbolizeze.

[4] Este important să observăm căci cuvântul „botez” vine din grecescul *báptisma,* care înseamnă imersiune, cufundare, afundare. În cazul botezului creştin, ca simbol al dedicării, el înseamnă o cufundare în apă. În Biblie există şi multe referiri la afundare şi cufundare care nu se referă la botezul creştin în apă, ca

simbol al dedicării. De exemplu, noi nu ne-am gândi la stropirea uşoară a unei persoane cu moartea, şi totuşi, la Romani 6:3, 4, Pavel vorbeşte despre faptul că creştinii sunt botezaţi în moartea lui Isus Cristos şi că sunt, de asemenea, îngropaţi în botezul Lui. Când cineva este îngropat literalmente, acesta nu este stropit cu puţin pământ şi nici nu se toarnă puţin pământ peste el, ci este acoperit cu pământ. Aşa este şi în coborârea în moarte a lui Isus Cristos.

[5] Am observat cum a fost cufundat Isus în Iordan, iar la Ioan 3:23 se arată că a fost o cantitate mare de apă acolo unde Ioan Botezătorul făcea botezul. Remarcaţi, de asemenea, fapta unui convertit creştin timpuriu. „Iată o apă; ce mă împiedică să fiu botezat?‘ … amândoi au coborât în apă, … şi l-a botezat. După ce au ieşit din apă, … şi-a continuat drumul.” (Faptele 8:36, 38, 39, *NW*) Pot fi citate mult mai multe exemple din Biblie. Unul este o referire la o scriptură din Exodul 12:22 (*NW*): „Şi trebuie să luaţi un mănunchi de isop şi să îl înmuiaţi în sângele din strachină.” Cuvântul „înmuiaţi”, care se referă la cufundarea mănunchiului de isop în sângele din strachină, este tradus în *Versiunea* Greacă *Septuaginta* prin cuvântul grecesc *baptein,* care înseamnă „a cufunda” sau „a boteza.” (*NW,* notă de subsol). Suntem puşi în faţa faptului că Scripturile învaţă botezul prin cufundare completă, şi cu faptul că practica stropitului şi turnatului în „botezul” religios este o născocire a oamenilor şi nu este autorizată de Biblie. *Enciclopedia Catolică* spune că Biblia nu este singura autoritate, ci trebuie să ne bizuim pe tradiţie în problema aşa-ziselor „sacramente. Bineînţeles, ei trebuie să se bizuie pe tradiţie ca să sprijine această problemă, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu îi sprijină.

[6] Cuvântul „a boteza” este folosit şi cu o referire la botezul în spiritul sfânt al lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, a celor care sunt chemaţi să fie membri ai trupului lui Cristos. (Faptele 1:5; 2:1-4, 32, 33, *NW*). Cuvântul „a boteza” este folosit, de asemenea, nu ca referire la cufundarea în apă, ca simbol al dedicării, ci cu referire la a fi făcut membru al trupului lui Cristos, „cufundat” în El ca atare. (1 Cor. 12:12, 13; Gal. 3:27, 28; Efes. 4:4, 5). În legătură cu cufundatul în moartea lui Cristos, cuvântul „botez” este folosit la Marcu 10:38, 39; Luca 12:50; Romani 6:3, 4; 1 Corinteni 15:29 şi Coloseni 2:12. Aşadar, nu de fiecare dată când se găseşte cuvântul „a boteza” în Biblie se referă la cufundarea în apă a creştinilor. Este nevoie să ştim despre ce vorbeşte pasajul din Scriptură, ce arată contextul şi ce vrea să zică. Aşa citim orice publicaţie. Nu trebuie să ne permitem să fim induşi în eroare de tradiţia umană, departe de învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu. Observaţi şi că acea distrugere de foc copleşitoare de la Iehova asupra duşmanilor Săi este reprezentată ca un botez cu foc.—Mat. 3:11, 12; Luca 3:16, 17, *NW.*

[7] Sperăm că discuţia despre chestiunea dedicării şi a botezului este clară până acum. Pe scurt: Trebuie să vă dedicaţi lui Iehova Dumnezeu. Trebuie să simbolizaţi acea dedicare printr-un act de supunere, prin botezul în apă, înaintea martorilor din poporul lui Iehova. Acum, după dedicare, ce se cere?

CERINŢE

[8] Unii spun cum cuvintele lui Isus de la Matei 28:19, 20 sunt o formulă de repetat în fond în timpul botezului şi că repetarea acestor cuvinte îndeplineşte un

Cuprins

scop sacramental. Acesta nu este cazul. Mai degrabă, aceste cuvinte de învăţătură de la Isus către discipolii Săi arată ce se cere de la cei dedicaţi şi ce se aşteaptă de la ei. Cuvintele sunt: „Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit.”—*NW.*

[9] „În numele Tatălui,” cu siguranţă, deoarece dedicarea în sine este făcută Tatălui, Iehova Dumnezeu. A fi botezat în numele Lui înseamnă a te fi dedicat *Lui*, a fi botezat ca simbol al acelei dedicări, în recunoaşterea deplină a funcţiei Lui, a supremaţiei şi stăpânirii Lui ca Cel Preaînalt. După cum a fost exprimat de Liderul nostru: „Vin … să facă voinţa Ta, o, Dumnezeule.” (Evrei 10:7, *NW*). Cel dedicat se apropie de Iehova prin Isus Cristos, iar „cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că El ajunge cel care răsplăteşte pe cei care Îl caută cu sinceritate.” (Evrei 11:6, *NW*) Isus însuşi a zis: „Tată, sfinţească-se numele Tău.” „Am venit în numele Tatălui Meu.” „Lucrările pe care le fac Eu în numele Tatălui Meu depun mărturie despre Mine.”—Luca 11:2; Ioan 5:43; Ioan 10:25, *NW.*

[10] Se aşteaptă de la cel dedicat să susţină cauza Tatălui, cauza închinării adevărate, să propovăduiască în onoarea Cuvântului şi numelui lui Iehova Dumnezeu, să îşi îndeplinească în întregime responsabilităţile de slujitor, de predicator în serviciu de teren din casă în casă, şi, cu alte cuvinte, să participe din plin la activităţile societăţii Noii Lumi, să promoveze proclamarea Împărăţiei şi să susţină închinarea adevărată a lui Iehova. Cel dedicat trebuie să fie martor din casă în casă, aşa cum au fost Cristos şi apostolii, în măsura puterii lui, şi de altfel să fie un martor şi un vestitor al împărăţiei teocratice a dreptăţii. Este voinţa lui Dumnezeu ca cel dedicat să studieze în mod constant Cuvântul Lui, să propovăduiască Cuvântul Lui şi să progreseze în dreptate. Cel dedicat se află într-o relaţie personală cu Dumnezeu; trebuie să urmeze integritatea lui faţă de Iehova.

[11] Întocmai cum dragostea pentru dreptate a fost un pas esenţial pentru întoarcerea lui la Iehova în primul rând, aşa trebuie dragostea pentru dreptate să continue cu el pentru a-l ţine pe calea integrităţii, credincios faţă de jurămintele sale de dedicare. Acest lucru înseamnă că va păstra societatea Noii Lumi curată, dreaptă şi unită. Va avea grijă de greutăţile dintre el şi oricare alt individ din societatea Noii Lumi, într-un mod scriptural, nu va face nici o greşeală care să afecteze adunarea şi serviciul ei, şi va accepta mustrarea în particular, şi, dacă i se face mustrarea în public de la colegii săi slujitori în societatea Noii Lumi, organizaţia teocratică. El nu se va implica în necurăţie doctrinală, în necurăţie morală sau în crearea de probleme. El va încerca, în toate aceste chestiuni, şi în altele, personale sau de serviciu, să se conformeze voinţei Tatălui ceresc, în al cărui nume a fost botezat şi căruia I s-a dedicat.

[12] „Botezându-i în numele … Fiului.” Însuşi actul botezului urmează exemplul dat de Fiul care a simbolizat astfel dedicarea Sa faţă de Iehova. El este cel potrivit de urmat, fiindcă, după cum spune Tatăl ceresc: „Iată, L-am dat martor pentru popoare, conducător şi stăpânitor al popoarelor.” (Isa. 55:4, *AS*) „De aceea, şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată şi i-a dat cu bunăvoinţă numele care

Cuprins

este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." (Filip. 2:9-11, *NW*). Isus Cristos deţine această poziţie înaltă, şi a fi botezat în numele Lui este în recunoaşterea acestui fapt, apreciind autoritatea pe care o manifestă prin numirea de către Iehova. După cum se spune la Apocalipsa 19:16 (*NW*): „El are un nume scris, Regele regilor şi Domnul domnilor."

[13] Salvarea pe care o sperăm şi în care ne încredem, şi pentru care El, în cele din urmă, Îşi îndeplineşte funcţiile în interesul nostru, în poziţie preoţească, depinde de El, ca minunata îngrijire a lui Iehova. Acest lucru este afirmat de Pavel când a scris: „A ajuns răspunzător de mântuirea veşnică a tuturor celor care Îi sunt supuşi, fiindcă a fost anume ales de Dumnezeu preot înalt, după asemănarea lui Melchisedec." (Evrei 5:9, 10, *NW*). Numele Lui este Împăratul împăraţilor, Domnul domnilor, Marele Preot după asemănarea lui Melhisedec, şi, de asemenea, „numele Lui va fi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Puternic, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii." (Isa. 9:6, *AS*). Prin urmare, a fi botezat în numele Celui măreţ arată că această dedicare faţă de Iehova nu este una fără recunoaşterea Fiului, ci că este în aprecierea faptului că relaţia noastră cu Iehova Dumnezeu este prin Fiul, Isus Cristos, şi mărturisim calitatea lui de domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Am văzut că nu udarea cu apă, ci jertfa lui Cristos este baza pentru mântuirea noastră şi pentru iertarea păcatelor. „Acest om este cu siguranţă mântuitorul lumii." „El este o jertfă împăciuitoare pentru păcatele noastre, dar nu doar pentru ale noastre, ci şi pentru ale întregii lumi." (Ioan 4:42; 1 Ioan 2:2, *NW*). Aşadar, noi recunoaştem cu bucurie funcţia şi autoritatea, chiar şi „numele" Fiului.

[14] „Duceţi-vă … botezându-i în numele … spiritului sfânt." Ce este spiritul sfânt? Este forţa activă a lui Dumnezeu, prin care El îşi îndeplineşte scopurile. Chiar şi Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat prin puterea Lui, sub inspiraţia spiritului Său, şi a fost păstrat de acesta, iar acest lucru trebuie să îl recunoaştem. Prin urmare, a fi botezat în numele spiritului sfânt este în recunoaşterea funcţiei şi scopului forţei active sfinte şi drepte a lui Dumnezeu. Aceasta acţionează asupra oamenilor, iar a umbla în conformitate cu ea înseamnă a umbla în conformitate cu dreptatea, fiindcă este cu adevărat un spirit *sfânt.* (Gal. 5:16-26; Efes. 5:18, *NW*). Ni se cere să facem astfel. După cum s-a spus, „cel care seamănă în spirit, va secera viaţa veşnică din spirit." (Gal. 6:8, *NW*). Celui dedicat i se cere să se implice în lupta creştină cu credinţă, cu fidelitate, fără să îşi arunce jos armele, fără să caute permisie sau eliberare, bucuros de a susţine partea lui Iehova în fiecare dispută. De la spirit avem o sabie mare pe care trebuie să o mânuim, după cum este scris: „Acceptaţi … sabia spiritului, şi anume, cuvântul lui Dumnezeu."—Efes. 6:17, *NW.*

[15] Prin urmare, un creştin nu poate fi botezat în numele celui care face de fapt botezul, sau în numele vreunui om, şi nici în numele oricărei organizaţii, ci în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt. Acest lucru arată, printre altele, că creştinismul nu este o chestiune confesională, că sectele nu au nimic de-a face cu acesta. „Cristos este dezbinat. Oare Pavel a fost ţintuit pe stâlp pentru voi? Sau în

Cuprins

numele lui Pavel aţi fost botezaţi? Sunt recunoscător că n-am botezat pe niciunul dintre voi, în afară de Crisp şi de Gaius, pentru ca nimeni să nu poată spune că aţi fost botezaţi în numele meu."—1 Cor. 1:13-15, *NW*.

[16] Cu cerinţele divine binecuvântate pe care trebuie să le îndeplinească slujitorii dedicaţi ai lui Dumnezeu în minte, putem vedea că hotărârea de dedicare trebuie să fie din voinţă liberă şi că nu trebuie silită asupra nimănui. Ne „rugăm" ca oamenii să se „împace cu Dumnezeu," dar, într-un final, fiecare trebuie să decidă singur dacă va face ceva şi ce va face ca reacţie la adevăr. (2 Cor. 5:20, *NW*) Felul în care a exprimat apostolul Pavel acest lucru în prima sa scrisoare către Corinteni este: „Căci Cristos m-a trimis, nu să merg să botez, ci să merg să vestesc evanghelia, nu cu înţelepciunea vorbirii, ca crucea lui Cristos să nu fie făcută fără de folos."—1 Cor. 1:17, *NW*.

[17] Acest lucru exclude botezul copiilor, deoarece copiii nu pot lua decizii importante. Credinţa este baza întoarcerii la Iehova. Credinţa, la rândul ei, se bazează pe cunoştinţa despre Dumnezeu şi primirea Cuvântului Său al adevărului. „Oricine cheamă numele lui Iehova va fi mântuit'. Totuşi, cum vor chema pe Cel în care nu au crezut? Şi cum vor crede pe cel despre care nu au auzit?" (Rom. 10:13, 14, *NW*). Botezul nu este un sacrament, ci un simbol al dedicării. De aceea, botezul pruncilor sau copiilor mici, aflaţi sub vârsta responsabilităţii, este necreştin şi nu trebuie permis. Dedicarea urmează după o perioadă de pregătire. Pregătirea trebuie să continue. Botezul urmează după dedicare, iar pregătirea trebuie să continue ulterior. Prevederea ortodoxă romano-catolică pentru „botezul" copiilor nenăscuţi este şi absurdă şi păgână. Argumentul că botezul pruncilor este necesar se bazează pe premisa greşită că botezul este un sacrament, după cum s-a discutat înainte.

[18] Cine sunt eligibili pentru botez? Cei care în momentul în care vin să fie botezaţi pot sta şi spune „Da", tare, înaintea martorilor prezenţi, la fiecare dintre următoarele întrebări. (1) Recunoşti înaintea lui Iehova Dumnezeu că eşti un păcătos care are nevoie de mântuire şi mărturiseşti că această mântuire porneşte de la El, Tatăl, prin Fiul Său, Isus Cristos? (2) Pe baza acestei credinţe în Dumnezeu şi în îngrijirea Lui de mântuire, te-ai dedicat necondiţionat lui Dumnezeu, să faci voinţa Lui de acum înainte, aşa cum ţi-o dezvăluie prin Isus Cristos şi prin Biblie, sub iluminarea spiritului sfânt?

[19] Pot răspunde copiii Da la aceste întrebări? Unii dintre ei pot, dacă pricep; unii nu pot, fiindcă nu pricep. Depinde de părinte să călăuzească copilul în închinarea curată, iar apoi copilul, când ajunge la vârsta răspunderii, să hotărască singur dacă se dedică sau nu, şi, dacă se dedică, trebuie botezat ca simbol al acestui lucru. Dar copilul nu trebuie botezat dacă nu se dedică singur.

[20] Cineva poate spune: Eu am fost botezat, cufundat sau stropit, sau s-a turnat apă pe mine, în trecut, dar nu am ştiut nimic despre însemnătatea acestui lucru, aşa cum este cuprinsă în întrebările şi în discuţia de mai sus. Să fiu botezat din nou? Într-un astfel de caz, răspunsul este Da, dacă, după ce ai ajuns la cunoştinţa adevărului, te-ai dedicat să faci voinţa lui Iehova, şi dacă nu te-ai dedicat înainte, şi dacă botezul anterior nu a fost, prin urmare, un simbol al

dedicării. Cu toate că individul poate ştii că s-a dedicat în trecut, dacă a fost numai stropit sau i s-a turnat apă pe el în vreo ceremonie religioasă, el nu a fost botezat şi încă este obligat să săvârşească simbolul botezului creştin înaintea martorilor, ca dovadă a dedicării pe care a făcut-o.

[21] Când candidaţii se adună în scopul cufundării, este bine ca un slujitor dedicat, botezat şi apt să li se adreseze câteva minute, poate vreo douăzeci şi cinci de minute sau cam aşa, ca să recapituleze lucrurile de primă necesitate legate de dedicare şi de botez. Bineînţeles, candidaţii trebuie să facă o dedicare înainte ca să vină la locul botezului, şi deja înţeleg despre ce este vorba la ceremonie, dar recapitularea este binefăcătoare din punct de vedere spiritual, deoarece pune minţile tuturor în cadrul potrivit şi aţinteşte atenţia şi inima asupra simbolismului important care se întreprinde. După discuţie şi după ce candidaţii au stat în picioare şi au răspuns cu voce tare „Da" la cele două întrebări, astfel încât celelalte persoane să poată fi martori la afirmaţia lor de dedicare, se cuvine să se facă nişte observaţii scurte referitoare la binecuvântarea lui Iehova asupra lor şi la sprijinul şi mângâierea lui Iehova prin Cuvântul Său, prin spiritul Lui, organizaţia Lui şi poporul Lui din societatea Noii Lumi. Apoi, toţi cei prezenţi trebuie să se închine în rugăciune, cerând binecuvântarea lui Iehova pentru eveniment şi pentru cei botezaţi în special, ca să se poată face voinţa Lui atunci şi în zilele care urmează. Apoi, cei care sunt deja dedicaţi, dar nu şi botezaţi, se pot folosi de îngrijirea pentru cufundare ca simbol al dedicării.

[22] Ulterior, cei care realizează botezul şi cei care urmează să fie botezaţi, împreună cu alţii care asistă la servicii sau îi privesc, merg la locul cufundării. Acesta poate fi o mare, un lac sau un râu, sau orice altă apă, sau o piscină interioară, şi, dacă împrejurările o cer, un vas mic sau un bazin de apă, dar, în orice caz, suficient de mare cât să permită cufundarea completă. Acolo, la locul botezului, cu acel prilej, ar fi nepotrivit ca cineva să îşi permită să se joace, fiindcă este un eveniment serios şi solemn. Isus se ruga când a mers la botez. El nu a sărit în apă şi a înotat şi nici nu a deranjat în vreun alt mod neadecvat. Aşadar, nu săriţi în piscină, sau bazin, sau curs de apă şi nu înotaţi pe-acolo, aşteptând să fie gata candidaţii, ci toţi să se poarte cu bună-cuviinţă şi să ţină minte ce se face şi motivul pentru care se face, şi astfel să ajute candidaţii să facă acelaşi lucru. La botezul lor ei sunt înregistraţi înaintea oamenilor, inclusiv a fraţilor lor, că sunt dedicaţi lui Iehova Dumnezeu. „Nu fi pripit cu gura ta, iar inima ta să nu fie grăbită să rostească ceva înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, iar tu eşti pe pământ: de aceea, cuvintele tale să fie puţine. Când faci un jurământ lui Dumnezeu, nu zăbovi să îl împlineşti: fiindcă Lui nu Îi plac cei nechibzuiţi: îndeplineşte ce ai jurat. Mai bine să nu juri, decât să juri şi să nu îndeplineşti juruinţa. Nu lăsa gura să te bage în păcat; şi nici să nu spui înaintea îngerului că a fost o greşeală: pentru ce să fie Dumnezeu furios la glasul tău şi să nimicească lucrarea mâinilor tale?"—Ecl. 5:2, 4-6, *AS.*

[23] Societatea Noii Lumi este dragă inimii poporului dedicat al lui Dumnezeu, iar ei au grijă să se asocieze cu ea, să participe la activitatea ei şi să o sprijine în fiecare zi cu loialitate şi cu dragoste. Astfel, timpul botezului poate fi

Cuprins

considerat timpul hirotonisirii creştine. Acest act de supunere, care urmează după dedicarea sinceră, este o dovadă pentru oameni a căii de acţiune pe care a însemnat-o individul şi se leagă de hirotonisirea lui de către Dumnezeu. Data sa trebuie remarcată ca atare de fiecare. Este oficială pentru că se face la porunca lui Dumnezeu. Este solemnă pentru ceea ce reprezintă. Este recunoscută de societatea Noii Lumi şi de instrumentele sale, de către martorii lui Iehova şi de servul lor, Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere. Cu scopul înregistrării, botezul sau cufundarea martorilor lui Iehova este o ceremonie valabilă de hirotonisire pentru martorii lui Iehova în înţelesul legii. Cea mai bună dovadă pe care o poate avea cineva că el este după aceea un slujitor credincios este aceeaşi pe care a arătat-o apostolul Pavel ca fiind scrisorile lui de recomandare, şi anume, indivizii care, datorită eforturilor cuiva, s-au dedicat, la rândul lor, lui Iehova Dumnezeu.—2 Cor. 3:1-3, *NW*.

[24] Acesta este modul în care se extinde închinarea la Iehova. Acesta este felul în care s-a zidit societatea Noii Lumi. Sunteţi părtaşi la această slujire, sau puteţi fi parte din ea. Gândiţi-vă bine la viitorul binecuvântat pe care Biblia vi-l descoperă ca pe un lucru sigur, prin dedicare şi loialitate faţă de Dumnezeul cel drept şi principiile Lui înalte. Fiţi înţelepţi! Fie ca Iehova să vă binecuvânteze prin Isus Cristos, atunci când vă hotărâţi să slujiţi pe Cel Preaînalt. Cu voi ca serv dedicat, botezat şi credincios al Dumnezeului adevărat, noi împărtăşim acum cu bucurie reciprocă practica închinării curate.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Trebuie să fie cufundaţi toţi care fac acum o dedicare lui Iehova? Îi cuprinde aceasta şi pe „alte oi” ale Domnului?
2. Ce forme de aplicare a apei sunt susţinute astăzi în religiile ortodoxe?
3. Înseamnă cuvântul „botez” „a spăla”? Ce înseamnă acesta?
4. În ce fel demonstrează „moartea” şi „îngropat” însemnătatea cuvântului „botez”?
5. Cum ne confruntă alte scripturi cu faptul că Biblia învaţă doar despre cufundare completă?
6. Deşi cuvântul „botez” înseamnă întotdeauna cufundare, este folosit acesta, câteodată, în Biblie, cu referire la altceva decât cufundare în apă?
7. Ce se poate spune despre dedicare şi botez, pentru a rezuma acest punct?
8. Repetaţi cuvintele lui Isus de la Matei 28:19,20. Sunt ele o formulă sacramentală? Ce arată acestea?
9. Ce arată pentru cel care a făcut dedicarea că este botezat în numele Tatălui‘?
10. Ce cere Tatăl de la cel care este botezat în numele Lui?
11. Ce va face cu privire la organizaţia societăţii Lumii Noi cel „botezat în numele Tatălui‘?
12. Ce nume are Fiul?
13. Ce înseamnă să fi botezat în numele Fiului‘?
14. De ce suntem botezaţi în numele spiritului sfânt‘?
15. Este denominaţionalismul un principiu creştin?

Cuprins

16. Trebuie forţat cineva să fie botezat?
17. Ce se poate spune despre botezul copiilor mici?
18. În ce mod este făcută exprimarea publică pentru a arăta calificările botezului?
19. Ce se poate spune despre cufundarea copiilor?
20. Spuneţi când este potrivit botezul pentru o persoană dedicată care a fost stropită sau cufundată mai înainte?
21. Care sunt câteva lucruri ce trebuie observate la o adunare pentru botez?
22. Schiţaţi comportamentul potrivit la locul botezului.
23. Care sunt faptele referitoare la botezul creştin, ca o ceremonie de hirotonisire?
24. (a) În ce mod este extinsă închinarea lui Iehova şi cum este întărită societatea Lumii Noi? (b) Ce trebuie să luaţi în considerare, în mod înţelept?

„Colectă fără Bingo”

Într-un articol recent din New York *Times* (14 februarie 1955) se vorbea despre o parohie romano-catolică din Rockaway Beach, Queens care a împărţit membrilor săi plicuri pentru o „Colectă fără Bingo”. Excepţional imprimate pe plicuri erau pătrăţelele numerotate ale unui cartonaş de bingo. „Regretăm că acest lucru este necesar din cauza politicienilor care ne-au închis jocul de bingo”, se preciza în anunţ. „Cum 80 % din costul anual al întreţinerii şcolii parohiale erau achitate din încasările realizate de pe urma jocului săptămânal de bingo, apelăm la generozitatea tuturor pentru a putea acoperi costurile necesare întreţinerii şcolii”. Persoanele care gândesc nu pot ajuta, ci pun la îndoială practica de a finanţa fie o instituţie şcolară, fie biserici, prin intermediul jocurilor de noroc. Două întrebări logice se nasc: Ce putem crede despre o instituţie construită pe fundamentul corupt al jocurilor de noroc? Ce-i poate învăţa ea pe tineri?

● În Psalmul 110:1 se vorbeşte de Cristos stând la dreapta lui Iehova, dar versetul 5 face referire la Iehova ca fiind la dreapta lui Cristos, „Domn” desemnându-l acolo pe Iehova, conform cărţii *Ce a făcut religia pentru omenire?*, pagina 100. Dacă Isus Cristos este la dreapta lui Iehova, atunci Iehova nu ar trebui să fie la stânga lui Isus? — R.C., Australia.

În Psalmul 110 Iehova îi vorbeşte lui Cristos, referirea la Iehova făcându-se la persoana a treia, iar cea la Cristos la persoana a doua. În versetul 1 (*AS*) se spune: „Iehova îi zice Domnului meu: Stai la dreapta Mea”. Versetul 5 precizează: „Domnul de la dreapta Ta îi va lovi pe regi în ziua mâniei Sale”. „Tu” şi „Ta” sunt

Cuprins

referiri la Cristos, deci „Domn” în versetul 5 se referă la Domnul Iehova. De aceea psalmul vorbeşte la început despre Cristos ca fiind la dreapta lui Iehova, iar mai apoi despre Iehova ca fiind la dreapta lui Cristos.

Cu toate acestea, a fi la dreapta nu denotă neapărat o localizare ad-litteram, aşa cum nici cuvintele grăitoare ale lui Isus nu vor să spună că oile se găsesc întotdeauna ad-litteram la dreapta Sa, iar caprele la stânga. Tot aşa se întâmplă şi cu aşezarea descrisă în Psalmul 110:1. De când a înviat şi s-a înălţat la cer şi până în 1914, când s-a ridicat ca rege întronat, Isus nu *a stat* în sensul literal al cuvântului. Poziţia de a sta însemna pur şi simplu că el era inactiv şi nu şi-a asumat prerogativele de rege. De asemenea, situarea la dreapta nu trebuie înţeleasă neapărat literal, ci simbolic. Partea dreaptă indică întâietate, excelenţă, favoare şi aprobare. Partea stângă, cum ni se ilustrează în exemplul cu oile şi caprele, este aceea a dezaprobării şi a lipsei de favoare. Acestea ne sunt explicate în Eclesiastul 10:2, unde se menţionează: „Inima înţeleptului este în partea dreaptă; dar a nebunului în stânga”. Sau „Mintea înţeleptului realizează succesul; iar mintea nebunului dă greş”. (*AT*) Aici dreapta reprezintă succesul, iar stânga eşecul. Ar fi absurd să încercăm să aplicăm acest text poziţiei reale a inimii, căci aceasta se găseşte în partea stângă, indiferent cât de înţeleaptă sau nebună este persoana în cauză. Urmând această regulă a întâietăţii mâinii drepte, bătrânul Iacov şi-a pus mâna dreaptă pe Efraim, fiul mai tânăr al lui Iosif, dându-i acestuia o binecuvântare superioară de rămas bun, iar mâna stângă pe Manase, băiatul mai mare, dându-i acestuia o binecuvântare inferioară. (Gen. 48:14-20). În aceeaşi notă, Isus Cristos însuşi este ilustrat în mod profetic ca spunându-i Tatălui ceresc: „În prezenţa Ta este bucurie deplină; în mâna Ta dreaptă sunt plăceri eterne”. — Ps. 16:11, *AS.*

Prin urmare, când nu încercăm să luăm lucrurile ad-litteram, nu este deloc dificil ca Isus Cristos şi Iehova să stea unul la dreapta celuilalt, după cum este arătat în Psalmul 110:1, 5. Fiecare are poziţia de întâietate şi excelenţă în raport cu celălalt.

● În Romani 7:9 Pavel vorbeşte ca şi cum ar fi trăit înainte să fi existat legământul Legii şi ca şi cum ar fi fost în viaţă când acesta a fost pus în aplicare. Cum acestea s-au întâmplat cu secole înaintea existenţei sale, în ce fel trebuie să înţelegem cuvintele lui Pavel? — D. S., SUA.

Pavel susţine că Legea, făcând cunoscut păcatul, a scos la lumină starea de păcat a oamenilor. I-a condamnat ca fiind păcătoşi, iar păcatul merita moartea. Deci Legea a adus conceptul de păcat în viaţă şi a făcut ca cei sub lege să merite moartea. Un om imperfect, care nu era capabil să respecte Legea perfect, era condamnat ca fiind păcătos, meritându-şi deci moartea. Acesta este contextul în care Pavel a scris la Romani 7:9 (*NW*): „Într-adevăr, fără lege eu eram altădată viu, dar, când a venit porunca, păcatul a prins din nou viaţă, însă eu am murit.” Înainte ca Legea să fie dată el se descrie ca fiind viu, dar în momentul în care Legea a intrat în vigoare, aceasta a adus păcatul în viaţă, condamnându-l la moarte.

Cuprins

Dar cum pot toate acestea să fie adevărate în cazul apostolului Pavel? Legământul legii a intrat în vigoare cu 15 secole înainte ca el să se nască. Nu era nici „viu fără lege" nici în viaţă când Legea a sosit. Pavel era însă descendent direct al lui Avraam, căruia Dumnezeu i-a zis: „În sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului." (Gen. 22:18). Avraam era prietenul lui Dumnezeu şi a fost îndreptăţit înaintea Sa datorită credinţei. Deşi încă nenăscut din Avraam, Pavel avea o speranţă de viaţă prin credinţă. Însă, la 330 de ani de la moartea lui Avraam, Legământul legii a fost adăugat promisiunii divine ce-i fusese făcută acestuia. Legământul legii stipula clar că descendenţii de carne ai lui Avraam, cele 12 seminţii ale Israelului, erau păcătoşi şi contravenienţi. Pavel s-a născut sub acest Legământ al legii, neputându-se îndreptăţi la viaţă prin intermediul faptelor Legii, speranţa de a trăi prin ea murind.

El trăia, deci, în afara legii, înainte ca aceasta să existe, doar la modul figurat, ca descendent al strămoşului său Avraam. La fel se întâmplă şi când Biblia vorbeşte de Levi ca plătind zeciuială lui Melhisedec, deşi Levi a trăit la mult timp după Melhisedec. Însă strămoşul lui Levi, Avraam, i-a plătit zeciuială lui Melhisedec, cu un anumit prilej, şi de aceea Pavel a scris: „Şi, ca să zic aşa, prin Avraam, chiar şi Levi, care primeşte zeciuieli, a plătit zeciuieli, căci era încă în coapsele strămoşului său când a ieşit Melhisedec în întâmpinarea lui." (Evrei 7:9, 10, *NW*). Deci Biblia însăşi ne explică cum trăia Pavel în afara Legii sau înainte ca aceasta să existe — vezi *Turnul de veghere,* 1 noiembrie 1945, pagina 332.

ARHEOLOGIA ŞI CUVÂNTUL „LEGĂMÂNT"

Un cuvânt ce iese în evidenţă în Scripturile Ebraice este *b^{e}rith.* El apare de cel puţin 279 de ori, în 82 de cazuri în cele cinci cărţi ale lui Moise. *B^{e}rith* a fost tradus în moduri diverse, ca „legământ", „confederaţie", „legă", sugerându-se chiar şi „aranjament". Până acum *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* a redat în mod constant acest cuvânt evreiesc ca „legământ", cu toate că există o excepţie notabilă când, în locul traducerii literale „deţinătorii legământului", două cuvinte ebraice sunt traduse printr-unul singur, „aliaţi", derivat din latinescul *foederis,* care înseamnă „al unui legământ, învoieli sau înţelegeri." – Gen. 14:13, citire *marginală*.

În ultimii 70 de ani martorii lui Iehova au acordat cel mai strict înţeles acestui cuvânt *b^{e}rith,* acceptând că desemnează o înţelegere solemnă, un contract legal în deplinătatea noţiunii moderne, un acord cu caracter obligatoriu încheiat între două părţi, prin care una sau ambele se angajează să respecte anumite termene sau condiţi. Cu toate acestea, majoritatea explicatorilor religioşi au adoptat un punct de vedere mai blând referitor la folosirea în Biblie a termenului *b^{e}rith* şi i-au diminuat din forţă, pretinzând că este folosit în special asemenea unei comparaţii, pentru a reliefa anumite relaţii existente între Dumnezeu şi om, simple

Cuprins

manifestări ale voinţei (înţelegeri unilaterale sau un legământ de o singură parte) sau anunţuri de noi aranjamente.

Arheologia biblică a venit acum în justificarea martorilor lui Iehova şi a înţelegerii lor mai stricte a termenului *b^e^rith.* În 1927 aproximativ 15 table cuneiforme au fost găsite în vechiul oraş non-israelit Qatna, la sud-est de Hamath, localizat în Biblie la hotarul de nord al Ţării Promise. (Iosua 13:5). Aceste documente sau tăbliţe din Qatna par să fi fost scrise cu aproximativ două sute de ani înainte de Moise. De abia în 1950 asiriologul francez M. J. Bottéro a terminat publicarea transcrierilor şi traducerilor acestora. Institutul American de Cercetări Orientale oferă următorul raport despre două din aceste tăbliţe, ce conţin primele apariţii non-biblice ale importantului cuvânt din Biblie, folosit în context legal chiar de către vecinii Israelului, la scurt timp după Moise.

„Conţinutul acestor două tăbliţe este unul simplu. Tăbliţa A conţine o listă de nume … Tăbliţa B este o listă a raţiilor, cu raţii de făină de orz, etc., plătibile către persoane cu nume similare. Ambele tăbliţe au fost scrise de către acelaşi om, Kida, fiul lui Akbite, care apare menţionat şi în prima listă, ceea ce indică faptul că a scris respectiva tăbliţă în numele grupului de persoane în cauză. Lista A este deci o *înţelegere* unde oamenii în cauză, împreună cu scribul lor, se învoiesc să intre în serviciul cuiva sau să îndeplinească anumite obligaţii. Lista B, opera aceluiaşi scrib, ilustrează natura *înţelegerii;* pentru serviciile lor, oamenii aveau să primească raţiile specificate. Nu mai este nevoie să spunem că avem de-a face cu un nou punct de plecare foarte interesant pentru eruditii biblici, din moment ce conceptul israelit de *b^e^rith,* „legământ", era o temă centrală a teologiei Yahwiste. Aici avem de-a face cu prima apariţie timpurie a cuvântului, publicată în afara Bibliei — nu mai târziu de prima treime a secolului al paisprezecelea înainte de Cristos".

În concluzie, pe viitor, cuvântul biblic tradus „legământ" poate fi folosit fără nicio îndoială că are un înţeles vechi comparabil cu termenul legal de astăzi de „contract."

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iulie 1955 Nr. 14

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

RĂZBOIUL DIN CER ADUCE PACE PE PĂMÂNT - Pag.489

AR TREBUI BIBLIA SĂ-ŢI FIE GHID? - Pag.497

CUM SE APLICĂ ÎN VIAŢA TA PRINCIPIILE BIBLIEI? - Pag.498

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA CAP. 14 — LUPTA DUSĂ ÎN TRIBUNALE - Pag.504

PARTEA A 2-A– VIZITAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN AMERICA CENTRALĂ - Pag.508

PACEA CARE URMEAZĂ RĂZBOIULUI DIN CER - Pag.513

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.520

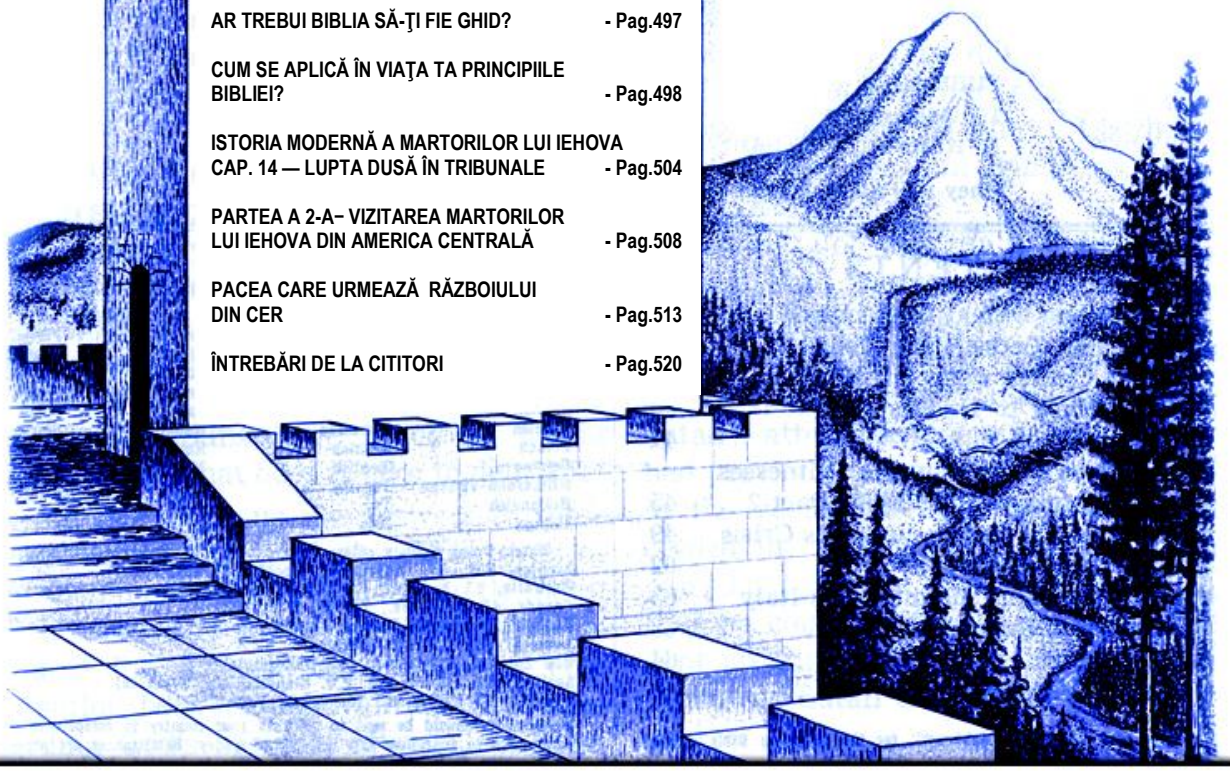

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

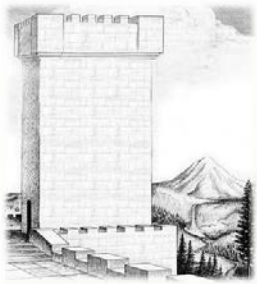

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iulie 1955 **Nr 14**

RĂZBOIUL DIN CER ADUCE PACE PE PĂMÂNT

„Veniţi şi priviţi lucrările lui Iehova, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ. El pune capăt războaielor până la marginea pământului; El sfărâmă arcul şi rupe suliţa, arde cu foc carele de război. Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu:
Eu voi fi înălţat printre naţiuni, Eu voi fi înălţat pe pământ. Iehova oştirilor este cu noi.”
– Ps. 46:8-11, AS.

În munţii Himalaia există un vârf de aproape nouă mii de metri, care se ridică spre cer. Povârnişurile sale sunt acoperite cu zăpadă şi gheaţă. Temperaturile scad cu mult sub zero. Vânturile îngheţate vuiesc şi îşi fac loc printre piscurile şi trecătorile din jurul său. Aerul de pe acest cel mai înalt vârf din lume este atât de rarefiat, încât un om aşezat la înălţimile acestuia şi-ar pierde rapid cunoştinţa din cauza lipsei de oxigen. La aceste altitudini, muşchii, nervii şi chiar mintea, încep să se deterioreze, instalându-se o moleşeală periculoasă. Cu toate acestea, timp de mulţi ani, oamenii au încercat să escaladeze Muntele Everest. Alpiniştii, numai după ani întregi de antrenamente şi experienţă, se încumetă să cucerească provocările povârnişurilor sale şi să-i înfrunte numeroasele pericole. Crevase căscate, cu o adâncime ameţitoare, se deschid la picioarele căţărătorilor, şi avalanşe de zăpadă şi gheaţă se prăvălesc furtunos de la înălţimi. Chiar şi înfofoliţi în cele mai calde veşminte, vânturile mânioase sug repede căldura şi energia căţărătorilor, iar degerăturile reprezintă o ameninţare omniprezentă. Îngreunaţi de bagaje şi de rezervoarele cu oxigen pentru respirat pe care le poartă în spate, ei îşi croiesc drumul, pas cu pas, folosind pioleţi, înaintând cu o greutate groaznică, trecând peste poteci înşelătoare, unde o alunecare i-ar face să se prăbuşească sute de metri în abis, către o moarte sigură. Mulţi au încercat să-i cucerească înălţimile, şi mai mulţi au murit în această încercare. Pe data de 29 mai 1953, doi oameni au triumfat şi au ajuns pe piscul său măturat de vânturi. Pentru a realiza acest lucru, ei au fost susţinuţi de o forţă expediţionară de mai mult de patru sute cincizeci de

Cuprins

oameni. A fost nevoie de patru sute cincizeci de oameni pentru ca doi dintre ei să poată ajunge în vârf!

[2] Crezi că ai putea să faci aşa ceva? Isus Cristos ne-a avertizat să fugim către munţi. Aceşti munţi simbolizează un loc de refugiu care este asociat cu muntele lui Dumnezeu: „Se va întâmpla în zilele din urmă că muntele Casei lui Iehova va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate naţiunile se vor îngrămădi spre el. Mulţi oameni se vor duce şi vor zice: „Veniţi să ne suim la muntele lui Iehova, la Casa Dumnezeului lui Iacov; şi El ne va învăţa căile Lui, şi noi vom umbla pe cărările Lui.” (Isa. 2:2, 3, *AS*). Observaţi că acest munte al lui Iehova se află deasupra tuturor munţilor, deasupra tuturor dealurilor. Dacă acest lucru este literal, atunci el este mai înalt decât Everestul! Dacă nu poţi escalada Everestul, cum poţi spera să-l escaladezi pe acesta, cu atât mai înalt? Cu toate acestea, Biblia prezintă bărbaţi, femei, şi copii din toate naţiunile, o mulţime mare de oameni, care a escaladat cu succes muntele lui Iehova. Bineînţeles, muntele pe care îl urcăm nu este unul literal, însă reprezintă un lucru care este simbolizat de către munţi.

[3] Munţii sunt folosiţi ca şi simboluri ale guvernelor sau ale puterilor mondiale conducătoare şi care se ridică deasupra mărilor umanităţii care le susţin sau care le sprijină. Când Babilonul era puterea mondială care devasta multe naţiuni, Iehova a vorbit despre acesta ca fiind un munte: „Iată, sunt împotriva ta, munte nimicitor, zice Iehova, pe tine, care nimiceşti tot pământul; îmi voi întinde mâna peste tine, te voi prăvăli de pe stânci şi te voi preface într-un munte aprins.” În Apocalipsa, cele şapte puteri mondiale sunt reprezentate de către şapte regi şi sunt ilustrate ca şapte capete ale fiarei descrise acolo, iar despre aceste capete sau puteri mondiale se spune aşa: „Cele şapte capete înseamnă şapte munţi.” Chiar şi despre împărăţia lui Cristos şi despre tărâmul acesteia se vorbeşte ca fiind un munte. În cartea lui Daniel se spune că împărăţia lui Cristos „va zdrobi în bucăţi şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic.” Acest lucru este ilustrat sub forma unei pietre care zdrobeşte şi răstoarnă un chip care îl înfăţişează pe Satan şi pe demonii săi şi împărăţiile acestei lumi vechi, şi se spune astfel: „Dar piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare şi a umplut tot pământul.” Muntele simbolic, muntele la care trebuie să ajungem, este aranjamentul Împărăţiei sub Cristos, cu noul sistem de lucruri stabilit pe pământ. De la acest nou guvern regal ies legea şi cuvântul lui Iehova, şi la acestea oamenii din toate naţiunile vin acum să înveţe căile lui Iehova şi să umble pe cărările sale. – Ier. 51:25, *AS;* Apoc. 17:9, *NW;* Dan. 2:44, 35.

[4] Escaladarea unui munte adevărat, unul mai înalt decât toţi, ar fi nu numai imposibilă pentru majoritatea dintre noi, însă şi ineficientă în a ne asigura împotriva mâniei lui Iehova: „De ar pătrunde chiar până în Şeol, şi de acolo îi va smulge mâna Mea; de s-ar sui chiar în cer, şi de acolo îi voi coborî. De s-ar ascunde chiar pe vârful Carmelului, şi acolo îi voi căuta şi-i voi lua; de s-ar ascunde de privirile Mele chiar în fundul mării, şi acolo voi porunci şarpelui să-i muşte.” (Amos 9:2, 3, *AS*) Dar fuga către noul sistem de lucruri creat de Iehova este acum accesibilă oamenilor din toate naţiunile, şi deoarece acest sistem este

Cuprins

făcut de Iehova, el va fi un loc sigur şi neatins de mânia sa. Şi la fel cum profeţia lui Isaia a vorbit despre muntele lui Iehova ca fiind deasupra tuturor munţilor, aşa şi acest loc sfânt de închinare sub Cristos este superior şi deasupra tuturor guvernelor pământeşti ale acestei lumi vechi.

BĂTĂLIA DE LA ARMAGHEDON

[5] De ce ne sfătuieşte Isus să „fugim la munţi”? Pentru a scăpa de „un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi.” Acest necaz este un război, unul din cer, iar locul unde acesta este purtat „se numeşte pe evreieşte Armaghedon.” (Mat. 24:16, 21, *NW;* Apoc. 16:16). Este războiul de la Armaghedon un război făcut de om? Oamenii poartă războaie moderne în ceruri, şi din cerurile apropiate, fortăreţele lor zburătoare aruncă bombe pe pământ – şi ceea ce a fost oraş devine ruină, ceea ce au fost cămine se preface în cenuşă, ceea ce au fost oameni se preface în carne sfârtecată şi împrăştiată. Deoarece războiul modern a devenit din ce în ce mai oribil, oamenii au devenit din ce în ce mai înclinaţi să se refere la războaiele purtate sau la cele viitoare ca şi la Armaghedon. Şi asta în special de la explozia bombei cu hidrogen.

[6] Solicitând o aplanare a conflictului cu Rusia cu privire la controlul armelor atomice, ziarul *Daily Mirror* din New York a declarat într-un articol de fond: „Sau ar trebui să aşteptăm oare ca lumea să fie dusă de vânt către Armaghedon?” Cu privire la următorul război, un ziar din Los Angeles a remarcat: „Va fi cel mai gigantic din istorie. Va fi un Armaghedon.” Revista *Tempo* s-a referit la un "Armaghedon nuclear" care se apropie. Adresându-se unei şedinţe comune a Congresului, generalul MacArthur a repetat un avertisment pe care îl mai făcuse public: „Alianţele militare, echilibrele de puteri, ligile naţiunilor, toate au dat greş pe rând, lăsând ca singura cale să fie cea a războiului. Distrugerea completă a războiului blochează acum această alternativă. Am beneficiat de o ultimă şansă. Dacă nu creăm un sistem mai mare şi mai echitabil, Armaghedonul ne va bate la uşă.” Senatorul Flanders a declarat: „Cu adevărat, lumea pare să se mobilizeze către marea bătălie a Armaghedonului.” În sfârşit, în urma testărilor bombei cu hidrogen din Pacific, un scriitor din cadrul echipei ziarului *World-Telegram and Sun* din New York a spus: „În mod concret, liderii americani, cei ai lumii libere şi cei sovietici sunt înspăimântaţi. Ultimele opt sau zece săptămâni i-au făcut pe toţi să-şi dea seama că ne aflăm faţă în faţă cu Armaghedonul. … Frica de azi este o învelitoare care atârnă peste ambele capitale, atât peste Washington, cât şi peste Moscova.”

[7] De fapt, faptul că oamenii îşi denumesc războaiele Armaghedon înseamnă prădare. Prădarea unui cuvânt de adevăratul său înţeles. Acest lucru îi face pe oameni să nu fie în gardă cu privire la ceea ce este Armaghedonul cu adevărat. Nu este un război purtat de oameni, şi a-l considera ca fiind posibilul holocaust atomic al celui de-al Treilea Război Mondial înseamnă a fi orb la adevărata însemnătate a Armaghedonului. El reprezintă un termen biblic, şi în Biblie este definit în mod specific ca şi "războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic." (Apoc. 16:14, *NW*). El este războiul lui Iehova, purtat de către forţe cereşti sub conducerea

Cuprins

lui Cristos şi care va dezrădăcina tot răul din lume, plantând în loc pace permanentă: „Apoi am văzut cerul deschis, şi iată: un cal alb. Cel ce stătea pe el se cheamă ‘Cel credincios şi adevărat’, şi El judecă şi poartă război cu dreptate. Amatele din cer Îl urmau pe cai albi şi erau îmbrăcate în in fin, alb şi curat. Din gura Lui ieşea o sabie lungă şi ascuţită, ca să lovească naţiunile cu ea, şi el le va păstori cu un toiag de fier. El calcă în picioare teascul furiei mâniei Dumnezeului cel Atotputernic. El l-a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani.” Apoc. 19:11, 14, 15; 20:2, *NW.*

[8] Mânia lui Iehova se pogoară asupra oamenilor şi naţiunilor şi asupra armatelor lor, pentru că ei au păcătuit faţă de el, şi nici o mită nu poate evita Armaghedonul: „Ziua cea mare a lui Iehova este aproape, este aproape şi vine în grabă mare, chiar glasul zilei lui Iehova; viteazul ţipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz şi de groază, o zi de pustiire şi nimicire, o zi de întuneric şi negură, o zi de nori şi de întunecime, o zi în care va răsuna trâmbiţa şi strigătele de război împotriva cetăţilor întărite şi turnurilor înalte. Atunci voi aduce nenorociri peste oameni, şi vor umbla precum orbii, pentru că au păcătuit împotriva lui Iehova; de aceea le voi vărsa sângele ca praful, şi carnea, ca gunoiul. Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i scape, în ziua mâniei lui Iehova; ci toată ţara va fi mistuită de focul geloziei Lui: căci va aduce peste toţi locuitorii ţării sfârşitul, un sfârşit îngrozitor. De aceea aşteptaţi numai, zice Iehova, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng naţiunile, să adun împărăţiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele.” „Căci mânia lui Iehova este împotriva tuturor naţiunilor, şi furia Lui împotriva tuturor armatelor; El le nimiceşte cu desăvârşire, le măcelăreşte de tot.” – Tef. 1:14-18; 3:8, *AS;* Isa. 34:2, *Da.*

[9] Puterea lui Iehova dezlănţuită la Armaghedon va cutremura pământul, iar măcelul la scară mare de după aceasta va fi groaznic: „Iată, Iehova pustieşte ţara, o întoarce cu susul în jos şi îi risipeşte locuitorii. Pământul a fost pângărit de locuitorii lui; căci ei călcau legile, nu ţineau poruncile şi n-au respectat legământul veşnic. De aceea blestemul devorează pământul şi locuitorii lui sunt găsiţi vinovaţi: de aceea locuitorii pământului sunt arşi şi puţini oameni mai sunt lăsaţi. Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se zguduie violent. Pământul se clatină ca un om beat, se mişcă încolo şi-ncoace precum un hamac; păcatul lui va fi mare, se va prăbuşi şi nu se va mai ridica.” „Cei pe care-i va ucide Iehova în ziua aceea vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi un gunoi pe faţa pământului. – Isa. 24:1, 5, 6, 19, 20; Ier. 25:33, *AS.*

[10] Când oamenii lumeşti aud că acest măcel vine din mâna lui Iehova, ei urlă şi protestează că Dumnezeu este hain că face aceasta. Ei cred că e totul în regula ca ei să extragă din pământ metalele şi să le prefacă în tancuri şi arme, în nave şi avioane de luptă, în rachete şi bombe şi să aţintească aceste instrumente de distrugere împotriva altor oameni, scăldând planeta în sângele nevinovaţilor şi vinovaţilor la un loc, buni şi răi, fără deosebire. Ei nu sunt proprietarii pământului sau ai popoarelor care îl locuiesc, şi nici chiar ei înşişi nu-şi aparţin; cu toate

Cuprins

acestea, se simt îndreptăţiţi să-l polueze şi să măcelărească oamenii. Însă Iehova, cel căruia îi aparţin pământul şi plinătatea lui, Proprietarul tuturor lucrurilor vii care trăiesc şi respiră la suprafaţa sau în interiorul acestuia, nu ar trebui să ia vieţi, spun ei. Războaiele îi trimit pe mulţi în mormânt, fără discriminare între vină sau nevinovăţie. Războiul lui Iehova va fi unul selectiv, nimicindu-i doar pe cei răi, şi nu pe iubitorii dreptăţii care îl caută. Cu toate acestea, ei spun că războaiele lor brutale şi sălbatice sunt bune, dar singurul război al lui Iehova este rău. Deformarea dată de ei lucrurilor atrage asupră-le nenorocirea: „Vai de cei ce numesc răul bine, şi binele, rău, care spun că întunericul este lumină, şi lumina, întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceaţă, şi dulceaţa în loc de amărăciune!” (Isa. 5:20) Oamenii pot stropi cu ierbicide un câmp, care distrug buruienile dar care cruţă recoltele; păcat că nu pot stropi şi oraşele cu bombe care îi distrug pe cei răi, dar care îi lasă neatinşi pe cei nevinovaţi.

[11] Bătălia Armaghedonului este dreaptă şi în armonie cu atributele lui Iehova de dreptate, putere, înţelepciune şi iubire. Şi acest lucru numai pentru că este selectivă în distrugere. Îi ucide pe cei care merită să moară. Nu îi măcelăreşte pe cei cu bunăvoinţă care caută să-l servească pe Iehova. Această bătălie arată puterea lui Iehova, iar aceasta va fi folosită în măsura necesară pentru a duce la capăt distrugerea hotărâtă. Este cu totul potrivită. Nu există nicio putere destul de mare pentru a i se putea împotrivi. Armaghedonul este o dovadă a înţelepciunii lui Iehova, căci numai prin măturarea de pe faţa pământului a cauzatorilor de probleme şi a celor care perturbă pacea, aceasta va putea fi instaurată pentru totdeauna pe pământ. Şi le arată dragoste celor care vor să-l servească pe Dumnezeu şi pe Cristos şi care vor să vieţuiască în pace împreună cu semenii lor. Cum pot aceştia să se bucure de pace când oameni şi naţiuni nelegiuite continuă să aţâţe şi să poarte războaie?

PREGĂTIREA PENTRU ARMAGHEDON

[12] Tot din dragoste, Iehova face să fie dat un avertisment despre apropierea Armaghedonului. El le dă timp celor care doresc să trăiască să facă pace cu El, şi le permite celor care vor să lupte să se pregătească. Îi avertizează pe cei care doresc pace: „Căutaţi pe Iehova toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi poruncile Lui: Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: Poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.” El îi invită pe cei care sunt aprigi să lupte: „Pregătiţi războiul! Treziţi pe viteji! Să se apropie şi să se suie toţi oamenii de război. Transformaţi-vă plugurile în săbii, şi cosoarele în suliţe: cel slab să zică: ‘Sunt puternic’!” (Ţef. 2:3; Ioel 3:9, 10, *AS*) Naţiunile răspund la invitaţia de a se pregăti de război în loc să răspundă la sfatul de a căuta smerenia. În anul 1952, în cadrul Congresului Euharistic din Spania, Cardinalul Spellman a spus: „Siguranţa şi stabilitatea nu se văd la orizont. Vedem armate imense adunându-se. Vedem cuptoarele şi forjele lumii prefăcând fiarele de plug în arme şi săbii. Vedem oamenii de ştiinţă din laboratoare inventând motoare nimicitoare de război. Propaganda alimentează uri nebune, care aprind sufletele şi care fac mintea omului nebună să ucidă şi să

Cuprins

distrugă. Poate că vedem lumea grăbindu-se către Armaghedonul de la care nicio naţiune nu poate spera să scape cu viaţă." – New York *Times,* 29 mai, 1952.

[13] Luaţi aminte la cuvintele lui Iehova: „Cel slab să zică: 'Sunt puternic'." Oamenii slabi de pe pământ sunt amuţiţi şi înfricoşaţi de propria lor putere. Ei sunt înfricoşaţi de puterea cutremurătoare a bombelor lor de tip A şi H, şi mai ales de bomba cu cobalt, a cărei simplă testare este posibil să fie prea mortală. Oamenii trăiesc în teroarea şi în teama de a-şi dezlănţui propria forţă militară în cadrul unui război atomic. Şi cu toate acestea, după publicarea datelor cu privire la testările bombei cu hidrogen, un comunicat al United Press, din data de 7 aprilie 1954, spunea: „Unii oameni de ştiinţă spun că deşi bomba cu hidrogen este puternică, totuşi natura este cea mai puternică. Un expert în meteorologie spune că uraganele şi cutremurele au mai multă forţă decât cea mai puternică bombă de tip H care poate fi creată. El spune că un cutremur moderat este mai puternic decât un milion de bombe atomice. Mai spune că bombelor de tip H le lipseşte puterea de a declanşa cutremure sau erupţii vulcanice. Alt om de ştiinţă din cadrul biroului de meteorologie declară că se îndoieşte de capacitatea bombei de tip H de a putea porni sau opri uraganele. El spune că o bombă cu hidrogen, egală cu explozia a douăzeci de milioane de tone de TNT, produce suficientă energie numai pentru a menţine activitatea unui uragan pentru douăzeci şi cinci de secunde, iar uraganele durează zile sau chiar săptămâni." În revista *Scientific American*, numărul din iunie 1954, s-a calculat: „Un uragan ajuns la maturitate consumă energie cinetică la un nivel de cinci sute de trilioane de cai putere, echivalentul a mai multor mii de bombe atomice pe secundă." Iehova este Creatorul elementelor naturii, le poate controla şi le poate folosi pentru a-şi îndeplini cuvântul cu privire la Armaghedon: „Foc şi grindină, zăpadă şi ceaţă, vânturi năprasnice, care împliniţi cuvântul Lui." Cu toate bombele lor, cât de slabi sunt aceşti oameni care se cred atât de puternici! Ps. 148:8.

[14] Cu toate acestea, prin propria lor libertate de alegere, oamenii şi naţiunile acestei lumi vechi aleg să se încreadă în propria putere, să se bazeze pe forţa militară, să caute siguranţă în spatele rezervelor în creştere de arme atomice. Oamenii moderni, chiar şi cei care îi aduc lui Dumnezeu şi Cuvântului său un serviciu cu buzele, lasă Biblia la o parte ca fiind nepractică, şi se bazează pe bani şi pe armamente. De fapt, ei îşi fac dumnezei din aceste lucruri materiale, întorcându-se către ele pentru siguranţă şi protecţie. Fiindcă i-au întors spatele lui Iehova şi au ales în schimb dumnezei materiali, pe care ochii lor necredincioşi îi pot vedea, vor striga zadarnic către Cel Atotputernic, când războiul Lui va izbucni împotriva lor: „Dar voi M-aţi părăsit şi aţi slujit altor dumnezei. De aceea, n-am să vă mai salvez. Duceţi-vă şi strigaţi după ajutor la dumnezeii pe care i-aţi ales. Să vă salveze ei în timpul necazului vostru!" Şi din nou Iehova spune despre aceşti egoişti: „Căci ei Îmi întorc spatele şi nu se uită la Mine. Dar când sunt în nenorocire, zic: 'Ridică-Te şi scapă-ne!' Unde sunt dumnezeii tăi pe care ţi i-ai făcut? Să se ridice ei şi să te salveze, dacă pot, în vremea nenorocirii!" Mai degrabă decât să ne încredem în dumnezeii făcuţi de oameni, ar trebui să ne

Cuprins

încredem în Dumnezeul care i-a făcut pe oameni. – Jud. 10:13, 14, *NW;* Ier. 2:27, 28, *AT.*

[15] Oamenii au o vorbă despre „muritul cu încălţăminte în picioare”. La Armaghedon, Iehova Dumnezeu le va îndeplini dorinţa şi îi va lăsa „să moară încălţaţi”. Le va permite să-şi adune toate puterile şi să cadă luptând. Oamenii lumeşti să moară încălţaţi cu ghetele lor militare, dacă asta îşi doresc. Însă noi, cei care îl servim pe Iehova, nu am vrea să fim în locul lor. Există alte încălţări pe care dorim să le purtăm, şi acestea sunt cele menţionate în Efeseni 6:14, 15 (*NW*): „Având … picioarele încălţate cu echipamentul veştii bune a păcii.” Pregătirea noastră pentru Armaghedon presupune folosirea acestor încălţări teocratice, învăţând vestea bună despre împărăţia stabilită a lui Cristos şi predicând-o din uşă în uşă, în case, pe străzi, la adunările publice - oriunde şi pretutindeni unde apare un prilej favorabil. Astfel noi căutăm smerenia şi dreptatea, ascultăm poruncile lui Iehova, şi ne punem în poziţia de a-i primi favorurile şi protecţia la Armaghedon. Şi nu numai noi, ci şi mulţi alţii. Aşadar, să lăsăm această lume veche să moară încălţată cu ghetele ei militare, dacă asta este dorinţa sa, iar noi să trăim încălţaţi cu ghetele noastre teocratice, propovăduind vestea bună a păcii şi cântând laudele lui Iehova Dumnezeul!

[16] Dar ce se întâmplă cu Iehova Dumnezeu? Se pregăteşte El pentru Armaghedon? Păi, tu te-ai pregăti dacă ar fi să omori o muscă? Te-ai pregăti numai ca să striveşti un gândac? Ai face gimnastică în fiecare dimineaţă, timp de mai multe săptămâni, pentru a avea condiţia fizică să striveşti o muscă? Te-ai antrena cu haltere, timp de mai multe luni, să-ţi crească muşchii, pentru a avea puterea să calci pe un gândac? Ar fi necesar? Crezi că nu te-ai descurca în faţa unei muşte sau a unui gândac fără antrenamente speciale? O astfel de pregătire nu ar fi o pierdere de timp, dacă este vorba de o insectă? Din acelaşi motiv, este complet de prisos ca Iehova să se pregătească pentru Armaghedon. În ochii săi, oamenii sunt ca lăcustele. El a creat universul, iar pământul este doar o fărâmă din marea sa vastitate, iar la nivel universal, oamenii sunt microscopici. Iehova nu trebuie să facă pregătiri speciale cu îngerii pentru război, sau să se întreacă într-o cursă de armament cu neînsemnatele naţiuni ale pământului. El poate lupta şi câştiga pe loc lupta de la Armaghedon. – Isa. 40:15, 22.

[17] Singura sa lucrare de pregătire pentru Armaghedon este de a da un avertisment în beneficiul oamenilor. Cei care arată bunăvoinţă faţă de Dumnezeu pot fugi către munţi, către noul sistem de lucruri sub Cristos, iar cei care preferă acest vechi sistem plin de eşecuri sub Satan se pot pregăti pentru o luptă sortită eşecului. Armaghedonul nu vine ca un atac pe furiş, dar vine peste oamenii lumeşti ca un hoţ noaptea: „Ziua lui Iehova va veni ca un hoţ noaptea.” (1 Tes. 5:2, *NW*) Cum se poate una ca asta? Avertismentul este dat. El este propovăduit în întreaga lume pe cale verbală şi distribuit prin sute de milioane de cărţi, broşuri şi reviste publicate în mai mult de o sută de limbi. Dar de ce o luptă atât de mediatizată vine peste această lume ca un hoţ? Pentru că oamenii acestei lumi au ochi care nu văd, urechi care nu aud, minţi care nu pot înţelege. (Mat. 13:14, 15). Ochii, urechile şi minţile le sunt închise, însă gurile le sunt întotdeauna deschise, deschise să

Cuprins

batjocorească şi să ridiculizeze mesajul de avertizare pe care îl declară acum martorii lui Iehova. Chiar aceasta este o dovadă în sine că trăim în zilele din urmă ale acestei vechi lumi: „Căci înainte de toate ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocurile lor, care vor umbla după dorinţele lor şi care vor zice: 'Unde este promisa lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei'." Apoi continuă prin a spune că faptele le scapă atenţiei „înadins". Ei au ochi numai pentru propriile intrigi, urechi numai pentru propriile planuri, minţi numai pentru propriile teorii. După dorinţa lor, ei rămân orbi, surzi şi fără discernământ cu privire la propovăduirea veştii bune şi a avertismentului cu privire la Armaghedon. - 2 Pet. 3:3-5, *NW.*

[18]Dar celor credincioşi, care văd desfăşurarea evenimentelor acestei generaţii în lumina profetică a Cuvântului lui Iehova, le sunt spuse aceste cuvinte: „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă aşa cum i-ar surprinde pe hoţi, fiindcă toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei." Isus le-a spus acestor conştienţi spiritual: „Totuşi, fericiţi sunt ochii voştri că văd; şi urechile voastre că aud." (1 Tes. 5:4, 5; Mat. 13:16, *NW*). Acum, văzând, auzind şi având discernământ cu privire la scopurile lui Iehova cu privire la Armaghedon şi respectând avertismentul Lui şi fugind către munţi, în ascultarea poruncii sale, aceste persoane vor supravieţui războiului din cer, pentru a se bucura de pacea pe care acesta o va aduce pe pământ. Ei îşi vor păstra aceste simţuri şi puteri perceptive în timpul cataclismului distrugător al Armaghedonului, pentru a le folosi faţă de invitaţia făcută supravieţuitorilor: „Veniţi şi priviţi lucrările lui Iehova, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ. El pune capăt războaielor până la marginea pământului; El sfărâmă arcul şi rupe suliţa, arde cu foc carele de război. Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu: Eu voi fi înălţat printre naţiuni, Eu voi fi înălţat pe pământ. Iehova oştirilor este cu noi" – Ps. 46:8-11, *AS.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce dificultăţi sunt întâmpinate când încercăm să ne căţărăm pe cei mai înalţi munţi de pe pământ?
2. Ce dovedeşte că munţii la care trebuie să fugim nu sunt literali?
3. Ce simbolizează munţii, şi care este muntele la care fugim?
4. De ce fuga la un munte literal ar fi inutilă?
5,6. Cum privesc oamenii lumii Armaghedonul?
7. Ce este Armaghedonul şi cine luptă acolo?
8,9. Cum descriu Armaghedonul Ţefania, Isaia şi Ieremia?
10. Cum diferă distrugerea Armaghedonului de războaiele oamenilor, însă cum denaturează oamenii chestiunile?
11. Cum este Armaghedonul în armonie cu însuşirile lui Iehova?
12. Care sunt cele două clase avertizate, şi cum răspund acestea?
13. Cum sunt potrivite cuvintele lui Iehova: „Cel slab să spună: 'Sunt puternic'."?
14. Cum va răspunde Iehova când oamenii lumeşti vor striga la El după ajutor, la Armaghedon?

Cuprins

15. Ce este mai bine decât „să mori încălţat”?
16. Are Iehova nevoie să se pregătească pentru Armaghedon? De ce răspundeţi aşa?
17. De ce îi va surprinde Armaghedonul pe oameni ca un hoţ, în ciuda avertismentului?
18. Cine nu se află în întuneric şi ce vor vedea ei după Armaghedon?

AR TREBUI BIBLIA SĂ-ȚI FIE GHID?

Există un punct de vedere larg răspândit cum că principiile biblice sunt inaplicabile astăzi, că nu funcţionează în secolul al XX-lea. Ceea ce Biblia spune despre onestitate, dreptate şi integritate este adesea departe de mintea lumii. De fapt, chiar anumiţi lideri religioşi nu sunt de părere că aceste principii sunt aplicabile astăzi. Un cleric a mers până într-acolo încât a spus că cei care propovăduiesc Predica de pe Munte „nu se aşteaptă să încerce s-o pună în practică deoarece, dacă ar face-o, ar fi imediat aruncaţi în clinicile de bolnavi mintal”.

Mai degrabă decât înaltele principii biblice, egoismul luminat este adesea la loc de cinste în zilele noastre. Există concepţia generală că dacă eşti om de afaceri poţi scăpa cu un delict minor; că dacă eşti avocat o anumită doză de necinste ar putea fi un atu perfect; că integritatea are valoare doar când este profitabilă financiar. O lume ce urmează principiile biblice de pace, unitate, moralitate înaltă şi iubire cu adevărat creştină ar fi într-un contrast atât de drastic cu obiceiurile de astăzi încât ar părea aproape peste puterea de înţelegere a omului!

Este însă practică respingerea unor asemenea principii ale Bibliei? S-a dovedit viziunea materialistă a fi superioară celei biblice? Au fost practice cele două războaie mondiale purtate de această generaţie? Dar corupţia ei politică? Rata în creştere intensă a divorţurilor? Valul din ce în ce mai mare al infracţiunilor şi al dependenţei de droguri? Sau aceste lucruri confirmă adevărul spuselor lui Ieremia: „Nu stă în puterea omului să-şi conducă paşii”?— Ier. 10:23.

S-au scris şi s-au publicat cărţi întregi care să-i dea omului idei despre morală, etică, îndrumare umană. Probabil că lecturarea lor a durat milioane de ore. „Nu există sfârşit pentru crearea de cărţi; iar studiul îndelungat este oboseală pentru carne.” (Ecl. 12:12). Au rezolvat însă aceste cărţi problemele morale şi etice? Nu, aceste probleme devin din ce în ce mai pregnante. Afirmaţia proastă a omului egoist conform căreia cuvântul lui Dumnezeu nu este practic cade în lumina dovezilor că principiile Bibliei funcţionează într-adevăr şi astăzi. Cei care spun că nu funcţionează se identifică precum nişte oameni care nu le-au încercat. Dacă susţin că principiile Bibliei sunt „vizionare”, atunci sunt oameni fără viziune. „Unde nu este viziune, oamenii pier: dar cel care respectă legea, acela este fericit” — Prov. 29:18.

Cuprins

Principiile Bibliei reprezintă baza legilor multor naţiuni. Ele şi-au croit drum în limbajul curent şi sunt fundamentul multor idei comune ale noastre. Cei mai mulţi oameni vor spune că sunt de acord cu principiile Bibliei. Probabil chiar şi tu. Dar, din păcate, lumea actuală nu trăieşte într-adevăr după acele principii. Convenţia Baptistă din Sud, reprezentând al treilea mare grup religios din America, a afirmat că motivul decăderii standardelor de moralitate publică şi privată se găseşte în mentalitatea şi practicile unui public care „aproape că a pierdut din vedere asemenea virtuţi ca: onestitatea, integritatea şi sinceritatea, atât în chestiunile private, cât şi în cele publice şi civice".

S-a ajuns într-un punct în care, atunci când afirmăm că principiile limitate ale creştinismului au cea mai însemnată valoare astăzi, aţi putea întreba: „Ce! Vreţi să spuneţi că principiile Bibliei chiar funcţionează astăzi? Şi că ar trebui să le aplic chiar şi atunci când oamenii cu care interacţionez nu o fac?" Da, chiar asta vrem să spunem. O persoană inteligentă nu-şi poate permite a le trece cu vederea. Parcurgeţi împreună cu noi următorul articolul ca să vă convingeţi că aşa este.

CUM SE APLICĂ ÎN VIAŢA TA PRINCIPIILE BIBLIEI?

Cea mai importantă carte din toate timpurile! Ce ştiţi efectiv despre ea? Cum vă va face cu adevărat mai fericiţi, mai sănătoşi, mai mulţumiţi?
Ce înseamnă realmente pentru voi? Acest articol prezintă răspunsul clar şi simplu.

CREDEŢI că principiile Bibliei se aplică într-adevăr în ziua de azi, că sunt o călăuză sănătoasă pentru viaţa voastră? Unii oameni vor recunoaşte că ei nu cred că aceste principii sunt practice. Alţii, chiar dacă nu recunosc, vor arăta prin faptele lor că ei nu sunt de părere că aceste principii se aplică în ziua de azi. Dar să vă asigurăm că principiile Bibliei chiar funcţionează, că vă vor face viaţa mai sănătoasă, mai fericită, mai lungă şi mai plăcută.

De exemplu, delincvenţa ar putea fi eliminată dacă s-ar urma principiile Bibliei despre creşterea copilului. Divorţurile şi căsniciile destrămate pot fi salvate prin urmarea principiilor sale despre viaţa de familie. Sentimentele de nelinişte, duşmănie, inferioritate, invidie etc., pot fi învinse dacă se urmează învăţăturile ei. Chiar mai mult, diferenţele religioase sunt desfiinţate când Biblia este acceptată realmente de către ambele părţi. Acestea sunt chestiuni practice; sunt legate de viaţa voastră de zi cu zi. Dar ele sunt doar începutul informaţiilor pe care Biblia le are pentru voi. Celelalte informaţii vor fi analizate în acest articol, după ce vedem, mai întâi, cum principiile Bibliei vă vor îmbunătăţi cu adevărat viaţa cea de toate zilele.

Cuprins

VIAŢA DE FAMILIE, EDUCAŢIA COPILULUI, PRINCIPII MORALE

Învăţăturile pe care ni le dă Biblia despre viaţa de familie sunt la subiect, simple şi clare. Oricine le poate înţelege şi folosi. Observaţi, nu partea care se aplică la restul familiei, ci partea care vi se aplică vouă. Folosiţi-o, şi viaţa voastră de familie va fi mult mai fericită: „Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, cum se cuvine în Domnul! Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile şi nu vă mâniaţi peste măsură pe ele! Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate, căci lucrul acesta îi este plăcut Domnului. Taţilor, nu-i exasperaţi pe copiii voştri, ca să nu se descurajeze!" (Col. 3:18-21, *NW*). Spuneţi cumva că nu aveţi niciun motiv pentru a aplica aceste învăţături la viaţa voastră fiindcă nici restul familiei nu o face? Atunci amintiţi-vă, partea lor nu este responsabilitatea voastră; a voastră este. S-ar schimba atitudinea celorlalţi membri ai familiei dacă se schimbă a voastră? Daţi un exemplu bun, sau unul rău? Urmarea învăţăturii bune, care pune totul la locul potrivit, va înlătura certurile şi va reduce neînţelegerile familiale personale. Încercaţi; chiar funcţionează!

Învăţăturile despre educaţia copilului? Responsabilitatea este a părinţilor să îşi educe copiii pe calea cea dreaptă. „Intruieşte copilul pe calea pe care trebuie să meargă, şi chiar şi când va îmbătrâni, el nu se va abate de la ea." Trebuie exercitată autoritatea părintească corespunzătoare: „Nu cruţa copilul de corectare; căci dacă îl loveşti cu nuiaua, nu va muri. Dacă îl loveşti cu nuiaua, îi vei elibera sufletul din Şeol." Totuşi, acest lucru nu trebuie să se facă niciodată cu furie, doar pentru a linişti sentimentele părintelui, ci trebuie să fie stăpânit de milă, dreptate şi iubire, şi trebuie să fie consecvent, la fel cum Iehova Îşi temperează disiplinarea cu milă, dreptate şi iubire şi este mereu consecvent. Pentru părinţii care sunt un exemplu bun şi care se achită cum trebuie de această obligaţie, delincvenţa nu este o problemă.—Prov. 22:6; 23:13, 14, *AS.*

Cum rămâne cu principiile morale ale adulţilor şi cu infracţiunile tot mai numeroase care ne umplu închisorile până la refuz? Urmarea poruncii „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi," ar rezolva întreaga problemă. Oamenii nu urmează acea poruncă? Atunci liderii lor religioşi au dat greş în învăţarea importanţei reale de a urma astfel de principii în ziua de azi, după cum arată articolul de dinainte. Creştinii adevăraţi urmează această învăţătură. Mai mult, ei îşi aduc aminte de sfatul lui Pavel către Corinteni: „Cum? Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Nici curvarii, nici idolatrii, nici cei adulteri, nici bărbaţii folosiţi pentru scopuri nenaturale, nici bărbaţii care se culcă cu bărbaţi, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici cei ce insultă, nici extorcatorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Şi totuşi aşa eraţi unii dintre voi." Da, orice cale de acţiune anterioară poate fi schimbată către standardul înalt pe care îl porunceşte Biblia. Iar dacă cineva doreşte să fie un creştin adevărat, nu are altceva de ales decât să se conformeze acelor principii înalte.—Mat. 19:19; 1 Cor. 6:9-11, *NW.*

Martorii lui Iehova din ziua de azi sunt dovada vie a faptului că principiile Bibliei sunt cu adevărat practice în această a doua jumătate a secolului al douăzecilea. Bucuria, ordinea şi cooperarea dezinteresată demonstrate la adunările acestor oameni dau naştere la multe comentarii. Prin urmarea principiilor Biblice nu există inegalităţi sociale, prejudecăţi rasiale sau naţionalism, ci acestea au fost înlocuite cu dragoste. Este admis că toţi oamenii care servesc lui Dumnezeu sunt

Cuprins

egali. „Nu există nici iudeu, nici grec, nu există nici sclav, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie, pentru că toţi sunteţi una în unitate cu Cristos Isus.” Nu este loc de ură rasială, inegalităţi sociale sau naţionalism într-un astfel de popor. Principiile Bibliei au biruit aceste probleme de dezbinare.—Gal. 3:28, *NW*.

TULBURĂRILE EMOŢIONALE

Este neliniştea o problemă? Atunci practicaţi dragostea, dragostea pentru Dumnezeu şi dragostea pentru aproape. „Fiţi darnici şi vi se va da. Vi se va turna în poală o măsură bună, îndesată, scuturată şi care dă pe dinafară. Căci cu măsura cu care măsuraţi vi se va măsura înapoi.” Amintiţi-vă, de asemenea, sfatul lui Isus: „Nu vă mai îngrijoraţi pentru sufletele voastre, cu privire la ce veţi mânca, sau pentru corpurile voastre, cu privire la ce veţi îmbrăca. Cine dintre voi, îngrijorându-se, poate adăuga un cot la durata vieţii lui? Deci, dacă nu puteţi face nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijoraţi pentru celelalte lucruri?” Şi, după cum a arătat Pavel, Iehova le-a făgăduit slujitorilor Săi: „Nicidecum nu te voi lăsa, şi nici cu niciun chip n-am să te părăsesc.” Astfel, pentru creştinul adevărat, neliniştea nu ar trebui să fie o problemă.—Luca 6:38; 12:22, 25, 26; Evrei 13:5, *NW*.

Sunteţi duşmănoşi, aveţi ură personală faţă de alţii? Atunci urmaţi învăţătura: „Să nu apună soarele peste mânia voastră.” Vă simţiţi inferiori? Atunci ţineţi minte: „Nu i-a ales Dumnezeu pe cei săraci în felul lumii ca să fie bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei pe care le-a făgăduit-o celor care Îl iubesc?” Sunteţi invidioşi pe alţii? Atunci ţineţi minte că tot ce avem şi are valoare adevărată vine de la Dumnezeu, şi dacă avem favoarea Lui, atunci avem lucrul cel mai de preţ. Şi ţineţi minte, de asemenea, că antidotul invidiei este mărinimia, iubindu-ţi aproapele ca pe tine însuţi. „Iubirea este îndelung răbdătoare şi bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu îşi caută propriile interese, nu se irită. Nu ţine cont de răul suferit.” Cât de multe din problemele din ziua de azi ar rezolva dragostea!—Efes. 4:26; Iac. 2:5; 1 Cor. 13:4, 5, *NW*.

O astfel de dragoste nu lasă loc pentru dușmănie, inferioritate sau invidie, iar înlăturarea acestor lucruri din minte îmbunătăţeşte nu numai sănătatea voastră mintală, ci şi pe cea fizică, deoarece mintea are o influenţă mare asupra bunăstării corpului. Astfel, este adevărat că „omul generos va fi îmbogăţit, iar cel care udă pe alţii va fi udat şi el.” Şi, „Un om care este bun îşi face bine.”—Prov. 11:25, 17, *RS*.

DE CE SĂ APLICĂM ASTFEL DE PRINCIPII?

„Dar de ce să practic aceste principii când alţi oameni nu o fac?” „De ce să le arăt dragoste oamenilor care mă urăsc?” „De ce să fiu cinstit cu oamenii care fură?” „De ce să-mi fac timp ca să ajut pe oamenii care pe mine nu m-au ajutat niciodată?” Acestea sunt întrebări frecvente. Dar de ce să nu faceţi aceste lucruri? De ce să vă îngrădiţi fericirea doar pentru că alţii o aruncă pe a lor? De ce să urmaţi exemplul lor rău şi de ce să nu-i faceţi pe ei să vadă exemplul vostru bun? Doar pentru a face în ciudă lumii nu urmaţi calea de acţiune a lăcomiei care vă creşte nefericirea. Puteţi evita acest lucru urmând calea de acţiune bună pe care a

Cuprins

stabilit-o Isus. „De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui. El n-a comis păcat, iar în gura lui nu s-a găsit înşelătorie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte. Când suferea, nu amenința, ci întotdeauna se lăsa în grija celui care judecă drept.” Puteţi găsi ocale de acţiune mai bună de urmat decât aceasta? Sunteţi într-adevăr mai fericiţi pentru că încercaţi să urmaţi o cale de acţiune diferită? Atunci arătaţi tăria, hotărârea şi integritatea necesare pentru a urma principiile sănătoase, dătătoare de viaţă ale Bibliei, care au fost expuse.—1 Pet. 2:21-23, *NW*.

Slujirea lui Dumnezeu poate că nu se dovedeşte mereu a fi drumul cel mai avantajos din punct de vedere financiar sau social, dar este mai bine chiar şi să treci printr-o pierdere financiară decât să pierzi favoarea lui Dumnezeu şi viaţa veşnică. Nu doar o viaţă mai plăcută în ziua de azi, ci binefacerea spirituală pe care o oferă Biblia este cel mai important lucru pentru noi. Este nevoie de o gândire corectă. Nu un formalism religios—aprinderea lumânărilor, numărarea mărgelelor, postul, cântatul sau simpla participare la predica de duminică—ci un devotament adevărat, din inimă, faţă de dreptate, este ceea ce trebuie să avem. Gândirea lumii este foarte diferită de ceea ce a subliniat Dumnezeu în Biblie. De ce este adevărat? Fiindcă Satan este responsabil pentru gândirea lumii. „Dumnezeul acestui sistem a orbit mintea necredincioşilor ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” Dar nu trebuie să urmaţi gândirea greşită a lumii. Puteţi respinge căile sistemului prezent patronat de părintele neascultării, Satan, şi să urmaţi calea de acţiune prezentată în Cuvântul Tatălui vieţii, Iehova. Pentru a face acest lucru trebuie să dobândiţi o cunoştinţă corectă din Cuvântul lui Dumnezeu şi să „nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.”—2 Cor. 4:4; Rom. 12:2, *NW*.

CALEA DE ACŢIUNE DE URMAT

Trebuie să ne amintim că, în timp ce clerul din ziua de azi încearcă adesea să fie pe placul tuturor, Biblia nu încearcă să fie pe placul nimănui. Oricine vrea să pună lucrurile în ordinea lor corectă şi să fie pe placul lui Dumnezeu o poate urma, dar aceasta nu se coboară la nivelul celor care nu doresc acest lucru, indiferent de cât de mulţi ar fi. Această Carte oferă protecţie pentru minţile şi inimile oamenilor care vor să o primească. Ea dezvăluie mintea Creatorului. Dacă dobândim o cunoştinţă corectă despre ceea ce spune, putem să ne înnoim minţile, să punem lucrurile în ordinea corectă şi să fim pe placul lui Dumnezeu. Psalmul 119:9 (*AS*) o exprimă foarte simplu: „Cum să îşi cureţe un tânăr calea? Luând aminte la aceasta după Cuvântul Tău.”

Acum, cel mai probabil, aveţi acasă o Biblie. Majoritatea au. Dar numai să o aveţi nu este lucrul important. Trebuie să ştiţi ce spune, să o credeţi, să îi aplicaţi învăţăturile, să o folosiţi ca pe călăuza vieţii voastre. După cum l-a sfătuit Pavel pe

Cuprins

Timotei, trebuie să fiţi „un lucrător care nu are nimic de ce să îi fie ruşine, împărţind drept cuvântul adevărului.”—2 Tim. 2:15, *NW.*

Ce învăţaţi din Cuvântul lui Dumnezeu? Mai întâi, că trebuie să vă folosiţi de jertfa de răscumpărare a lui Cristos, făcând ceva pentru aceasta. Citim că „Fiul omului a venit … ca să-şi dea sufletul drept răscumpărare pentru mulţi.” Observaţi: nu pentru *toţi,* ci pentru *mulţi.* Da, este un dar fără plată, dar este nevoie de doi pentru a face un dar, unul care dă şi unul care primeşte. Ca să primiţi răscumpărarea trebuie să acţionaţi pozitiv, să profitaţi de îngrijirile acesteia. Trebuie să recunoaşteţi pe Iehova Dumnezeu ca pe Conducătorul Suprem al universului, Tatăl răscumpărătorului, cel căruia Îi „aparţine mântuirea,” şi trebuie să ascultaţi de învăţăturile care sunt cuprinse în Cuvântul Lui. Prin această slujire credincioasă arătaţi apreciere pentru îngrijirile iubitoare pe care le-a făcut El.—Mat. 20:28, *NW;* Ps. 3:8.

Mai departe, aflaţi că aceasta nu este o acţiune izolată din partea voastră, ci că trebuie să vă reuniţi cu credinţă şi cu regularitate cu poporul lui Dumnezeu, „fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua [sfârşitului lumii] se apropie!” (Evrei 10:25, *NW*) Unde vă puteţi reuni cu astfel de oameni ca să sudiaţi astfel de lucruri? Cu siguranţă nu în majoritatea organizaţiilor bisericeşti din ziua de azi, în care oamenii sunt membri de patruzeci sau cincizeci de ani şi tot nu sunt capabili să explice doctrinele elementare ale creştinismului. Dar vă întâlniţi cu oameni care vă pot încuraja astfel, şi chiar studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu, când participaţi la întâlnirile obişnuite la mai bine de 14 000 de Săli ale Împărăţiei ale martorilor lui Iehova din întreaga lume.

Un al treilea lucru pe care îl aflaţi când studiaţi Biblia este că trebuie să fiţi sârguincioşi în prezentarea acestui mesaj altora, vorbindu-le despre lucrurile bune despre care aţi învăţat. În creştinismul adevărat nu există loc pentru nepăsarea care marchează majoritatea religiilor din ziua de azi. Cel a cărui inimă este plină de bucurie atunci când primeşte adevărul se va simţi obligat să îl spună mai departe. „Căci din bogăţia inimii vorbeşte gura.” Este poruncit ca creştinii să anunţe public această evanghelie, spunându-le-o altora; aşadar, este necesar pentru mântuirea voastră şi pentru mântuirea celor care vă ascultă. „Căci, dacă declari public acest ‘cuvânt cu gura ta’, că Isus este Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a sculat din morţi, vei fi salvat.”—Luca 6:45; Rom. 10:9, *NW.*

Aflaţi, de asemenea, că această activitate nu este doar un hobby, o distracţie sau o recreaţie obişnuită, ci că este de importanţă esenţială şi că este un mod de viaţă permanent. În împlinirea unei misiuni atât de importante, martorii lui Iehova merg din casă în casă, pretutindeni în lume, cu mesajul împărăţiei lui Dumnezeu, vizitând oamenii la ei acasă cu evanghelia Cuvântului Său. La fel ca psalmistul, ei zic: „Îi voi cânta lui Iehova cât timp voi trăi: voi cânta laudă Dumnezeului meu cât timp voi fi.” Poate cineva să afirme cu sinceritate că este creştin atâta timp cât Îi oferă lui Dumnezeu mai puţin de atât? Cât de mult din efortul vostru este folosit astfel pentru a-i ajuta pe alţii să afle calea lui Dumnezeu?—Ps. 104:33, *AS.*

Cuprins

VALOAREA ACESTUI SERVICIU

De ce are această cale de acţiune o valoare atât de mare? În primul rând, aduce fericire şi mulţumire acum. În al doilea rând, şi mult mai important, oferă protecţia lui Iehova în vremea iminentă de necaz. Profeţiile Bibliei se referă la zilele noastre. Ele avertizează că perioada noastră este cea mai critică a pământului, în care „sfârşitul" stăpânirii rele a lui Satan este aproape. (Mat. 24:14, *NW*) Corupţia, violenţa, nesiguranţa şi îngrijorările care sunt atât de vizibile astăzi vor fi desfiinţate în curând. Ele vor înceta şi vor fi înlocuite de împrejurări drepte. Dumnezeu a făgăduit: „Voi face ceruri noi şi un pământ nou; iar lucrurile de dinainte nu vor fi ţinute minte, şi nici nu vor veni în minte." Aţi vrea să trăiţi în asemenea condiţii? Atunci urmaţi învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu şi primiţi favoarea Lui, fiindcă „Dumnezeu este adăpostul şi tăria noastră, un ajutor care nu lipseşte niciodată la nevoie. De aceea, nu ne vom teme, cu toate că pământul se schimbă, şi cu toate că munţii vor fi clătinaţi în inima mărilor."—Isa. 65:17; Ps. 46:1, 2, *AS.*

Aşadar, urmând principiile Bibliei vă veţi îmbunătăţi viaţa de familie, vă veţi creşte copiii mai bine şi veţi avea o minte mai liniştită şi mulţumită. Mai mult, veţi vedea că răscumpărarea lui Cristos vă permite să vă folosiţi de îngrijirile lui Dumnezeu, dar că, pentru a accepta acea răscumpărare, trebuie să urmaţi o cale de acţiune pozitivă, trebuie să vă reuniţi cu alţi creştini şi să participaţi împreună cu ei în serviciul lui Dumnezeu. Deci, studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu, aflaţi cum vă va face bine şi ce se aşteaptă de la voi. Apoi urmaţi principiile lui sănătoase şi ascultaţi de învăţăturile lui drepte. A face astfel este de o importanţă vitală, fiindcă înseamnă chiar viaţa voastră!

PREGĂTIREA PENTRU A DEVENI CLERIC

În Pasadena, California, Bernard York, un student la Teologie în vârstă de 22 de ani, de la Colegiul Nazarinean din Pasadena, a pledat vinovat într-o instanţă municipală la acuzaţia de torturare a unei pisici. Tânărul a recunoscut că a udat pisica cu alcool după care i-a dat foc, privind flăcările şi ascultând-o ţipând. Judecătorul, care i-a dat băiatului o condamnare de un fără executare, a declarat că tânărul este „un student normal, inteligent şi sârguincios cu o pregătire creştină şi care este nerăbdător să devină slujitor." (Los Angeles *Examiner,* 16 aprilie 1955). Nu putem decât să ne întrebăm dacă băiatul se pregăteşte să devină profesor al flăcărilor sfârâitoare şi al ţipetelor care compun iadul chinului veşnic născocit şi inspirat de cler.

Cuprins

Capitolul 14 - Lupta dusă în tribunale

După aceea, înverşunaţii adversari religioşi ai Societăţii Watch Tower au încercat să pună capăt, legal, tunetului activităţii fonografului, care din 1933 înainte, dejucase planurile lor de suprimare prin cenzură a transmisiilor radio. Într-un tribunal din Connecticut, pe baza unei plângeri făcute de doi romano-catolici, un martor al lui Iehova a fost condamnat deoarece incitase la întreruperea păcii pe 26 aprilie 1938, punând în auzul lor înregistrarea cu fonograful a discursului Judecătorului Rutherford intitulat „Duşmani", care demasca cu îndrăzneală activităţile ierarhiei romano-catolice. Pentru acea condamnare nedreaptă s-a făcut apel la Curtea Supremă a Statelor Unite. În 20 mai 1940 cei nouă judecători ai tribunalului suprem (inclusiv preşedintele de tribunal Charles Evans Hughes) au hotărât în unanimitate în favoarea martorilor lui Iehova. A fost arătat că punerea în auzul catolicilor a unei înregistrări cu fonograful, care conţine o critică puternică la adresa religiei, în cazul de faţă la adresa romano-catolicismului, este un comportament garantat pe deplin de Costituţia Statelor Unite şi nu înseamnă o încălcare a păcii sau o incitare la încălcarea păcii. Curtea spunea:

„În domeniul crezului religios şi cel al crezului politic apar diferenţe tăioase. În ambele domenii principiile unui om pot părea cele mai grave erori pentru aproapele său. Pentru a convinge pe alţii de punctul său de vedere, susţinătorul unei cauze, aşa cum ştim, din când în când recurge la exagerare, pentru discreditarea oamenilor care au fost, sau care sunt proeminenţi în biserică sau stat şi recurg chiar la declaraţii false. Dar oamenii acestei naţiuni au predestinat în lumina istoriei, că, în ciuda veridicităţii abuzurilor, aceste libertăţi sunt în general esenţiale pentru a lumina părerea şi conduita corectă din partea cetăţenilor unei democraţii".

În 1948, cu ocazia unui alt trimf al martorilor lui Iehova la Curtea Supremă, se spunea:

„Megafoanele sunt astăzi instrumente indispensabile ale dicursului public efectiv. Maşina de sunet a devenit o metodă acceptată a campaniei politice. Aceasta este calea prin care se ajunge la oameni. … Deranjul produs de idei poate fi acoperit de deranjul produs de sunet. Puterea cenzurii, proprie acestui tip de hotărâre, îşi dezvăluie defectul".

Atfel că, în perioada anilor 1940', arcaşii creştinătăţii au eşuat din nou să oprească lucrarea de mărturie a sunetului pe care poporul lui Iehova continua s-o îndeplinească pe plan mondial. În ceea ce priveşte calea lor de închinare, martorii au ieşit victorioşi de pe terenul luptei religioase, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova!

În timpul istoriei moderne americane, martorii lui Iehova şi-au părăsit trăsătura lor caracteristică de neuitat, de luptători pentru drepturi civile, nu numai pentru ei înşişi, ci pentru toţi oamenii cinstiţi şi sinceri. Luaţi în considerare ceea ce spun istoricii:

Cuprins

„Rareori, în trecut, dacă s-a întâmplat vreodată, un individ sau un grup a fost capabil să schimbe cursul, de-a lungul unei perioade de timp, oricărui aspect al legii noastre constituţionale. Dar acest lucru *se poate* întâmpla şi chiar *s-a întâmplat*, aici. Grupul este martorii lui Iehova. Prin contestaţii aproape constante, această organizaţie a făcut posibilă o listă mereu crescândă de precedente cu privire la aplicarea celui de-al paisprezecelea Amendament pentru libertatea de exprimare şi a religiei. … Acelaşi test a fost aplicat mai recent de legislaţia statului sub cel de-al Paisprezecelea Amendament. Astfel, Statul a dat naştere la un pachet de legi clare, ce servesc ca precedent, referitoare la limitele încălcărilor de lege. La aceasta, martorii lui Iehova au contribuit cel mai mult, atât în ceea ce priveşte cantitatea cât şi importanţa".

„… Orice s-ar spune despre Martori, ei au curajul martirilor. Ei au bani să-şi angajeze avocaţi şi să lupte în procesele din tribunale. Ca urmare a acestui fapt, recent ei au contribuit la dezvoltarea legii constituţionale a libertăţii religioase mai mult decât oricare alt cult sau grup. Credeţi-mă, ei se mişcă rapid. Uneori câştigă, alteori pierd".

„Este clar că garanţiile prezente constituţionale ale libertăţii personale, aşa cum sunt interpretate cu autoritate de Curtea Supremă a Statelor Unite, sunt mult mai cuprinzătoare decât au fost înainte de primăvara anului 1938; rolul principal în această extindere a garanţiilor constituţionale îl au cele treizeci şi unu de cazuri ale Martorilor lui Iehova (şaisprezece dintre ele fiind hotărâri convingătoare), dintre care *Lovell* contra *Oraşului lui Griffin* a fost primul. Dacă 'sângele martirilor reprezintă temelia Bisericii' care este datoria Legii constituţionale faţă de rezistenţa militanţilor – sau poate ar trebui să-i spunem devotament – acestui grup neobişnuit?"

Ce se află în spatele acestei istorii despre lupta din tribunalele naţiunilor? – Fil. 1:7, *NW*.

Aşa cum s-a arătat deja, cruciada de arestări a poporului lui Iehova de către creştinătate a început în anul 1928 în South Amboy, New Jersey. La început, statisticile cu arestări n-au fost păstrate, dar din 1933, numai în Statele Unite s-au înregistrat 268; în 1934 au fost 340 arestări, în 1935 – 478 şi în 1936 – 1.149. În New Jersey şi statele învecinate vestitorii Împărăţiei au fost aduşi înaintea tribunalelor în mod repetat, fiind acuzaţi în mod fals că vând cărţi fără autorizaţie, tulbură pacea, sunt vânzători ambulanţi fără permisiune, violează legile de sabat ale duminicii, fiind clasaţi mai degrabă ca nişte comercianţi ambulanţi sau agenţi, decât ca servi ai evangheliei. Poporul lui Iehova a simţit că era datoria şi marele său privilegiu de a se împotrivi acestor violări nelegiuite. Societatea a înfiinţat un departament legal în Brooklyn care să sfătuiască şi să dea ajutor în lupta care se da din răsputeri. A fost emis un „ordin de acuzare" şi toţi vestitorii l-au studiat cu atenţie, astfel că ei şi-au putut face propria pledoarie în tribunale. S-a urmărit adoptarea unei metode prin care să se facă apel la toate hotărârile potrivnice. Dacă nu s-ar fi făcut apel la miile de condamnări ale judecătorilor, judecătoriilor poliţieneşti şi ale altor tribunale inferioare, s-ar fi strâns un munte de precedente potrivnice ca un obstacol uriaş pe terenul închinării. Dar prin apelurile pe care le-au făcut, ei au ajuns la rezultatul contrar, deoarece tribunalele superioare au ajuns să-i elibereze pe martori pentru a le confirma drepturile la libertatea de exprimare şi de închinare, ca servi ai evangheliei ce „vestesc împărăţia lui Iehova".

Aşadar, încă o dată, martorii lui Iehova au luat iniţiativa sfidând această cruciadă a clerului care urmărea să le facă rău sub adăpostul legii. La Apocalipsa 9:7-9 martorii sunt asemănaţi cu „lăcustele" în executarea luptei. Aceasta a început să se vadă într-un mod extraordinar în 1933. Atunci, 12.600 vestitori s-au oferit voluntari, afirmând că sunt gata pentru o vizită iute în serviciul de teren din casă în

Cuprins

casă, misiune specială ce trebuia îndeplinită în teritoriile unde întâmpinaseră împotrivire din partea cetăţenilor. Ei au fost organizaţi în 78 de divizii pe tot cuprinsul Statelor Unite. O divizie cuprindea zece până la 200 automobile cu câte cinci lucrători fiecare. S-au folosit tactici speciale de mărturie, în funcţie de tipul de împotrivire din partea clerului şi a poliţiei, la care se aşteptau şi pe care o mai întâlniseră. Când unii martori au fost arestaţi în lucrarea obişnuită de teren, imediat s-a trimis la Brooklyn un raport, după care s-a trimis un apel urgent la cea mai apropiată divizie pentru a merge în acţiune duminica următoare, pentru o mărturie completă, care să acopere într-o oră sau două fiecare casă din întreaga comunitate. În clipa în care unei divizii îi era trimis un apel urgent pentru a răspunde la datorie, toate grupurile de maşini se adunau la un loc special de întâlnire anunţat, la câteva mile depărtare de oraş, pentru a fi „asediat”. Aici erau date instrucţiuni amănunţite şi grupurile individuale de maşini erau repartizate corespunzător. Când „lăcustele” erau în acţiune în aceste comunităţi, unde agenţii civici, la porunca clerului, încercaseră să interzică şi să înăbuşe total lucrarea de predicare a Împărăţiei, aceştia erau copleşiţi numericeşte de oştirea martorilor. Ei nu mai puteau face nimic, poate doar să aresteze 20 sau 30 martori, atât fiind capacitatea închisorii locale. În felul acesta, nu mai conta cât de „fierbinte” era teritoriul, predicarea făcându-se practic la fiecare casă.

Frontul de luptă din New Jersey, fiind cel mai fierbinte, cerea adesea ca divizii mari din New York şi New Jersey, de câte 200 maşini fiecare (cuprinzând o mie de „lăcuste”), să intre în acţiune alternativ, în funcţie de arestările săptămânale. Pentru lămurirea suplimentară a locuitorilor comunităţii „asediate”, serviciile efective ale staţiei radio a Watchtower, WBBR, erau la curent cu aceste evenimente din partea de est a campaniei de divizii – Dan. 11:32,33, *AS*.

La casa Betel din Brooklyn, un număr de actori experimentaţi, buni de imitat, alcătuiau ceea ce se numea „Teatrul Regelui”. Ei au devenit experţi în a reproduce cu exactitate scene din tribunalele moderne şi drame din Biblie. Atunci când un judecător influenţat de cler a condus timp de o săptămână un proces al martorilor lui Iehova, acuzaţi în mod fals înaintea lui, a fost făcută o înregistrare stenografică completă a tot ceea ce a avut loc. Într-adevăr, aproape întotdeauna existau unele comentarii alternative, necontrolate, păgubitoare şi nefolositoare ale reprezentanţilor civili şi ecleziastici, ce dovedeau clar scopul şi intenţia lor de a „face rău” martorilor acuzaţi. Repetând rapid scenariul pregătit, bazat pe înregistrarea stenografică şi după o mare publicitate pentru a înjgheba un număr însemant de ascultători radio, duminica următoare, actorii de la Teatrul Regelui făceau o demonstraţie publică, pentru nenumăraţii ascultători dornici, a parodiei justiţiei din tribunalele locale. Îndreptarea acestui proiector de publicitate asupra poliţiei prost îndrumate, a acuzatorilor şi a judecătorilor, a făcut curând pe mulţi din aceşti funcţionari publici să fie mai abili în ceea ce priveşte maltratarea martorilor lui Iehova.

Cu toate acestea, această bătălie a mai continuat în New Jersey, până când, în cele din urmă, pe 22 noiembrie 1939, Curtea Supremă a Statelor Unite a dat câştig de cauză martorilor lui Iehova în procesul *Schneider contra New Jersey*.

Cuprins

Această hotărâre s-a bazat pe victoria inițială a poporului lui Iehova din procesul *Lovell contra Griffin*. (Cazul *Lovell,* 303 U.S. 444, fusese decis în unanimitate de Curtea Supremă a Statelor Unite, hotărârea curții fiind scrisă și anunțată de președintele de tribunal, Charles Evans Hughes pe 28 martie 1938, la un apel din statul Georgia). După acea luptă dusă timp de unsprezece ani, New Jersey și statele învecinate au renunțat aproape de tot la acuzațiile lor din care nu se opriseră, folosindu-se în mod fals de hotărâri și decrete irelevante ale statului.

SALUTUL STEAGULUI

Prin 1934, deranjați de încă o jignire, potrivnicii martorilor lui Iehova au încercat să-i „acuze" pentru supunerea lor exclusivă față de Suveranul Suprem, Iehova. A apărut chestiunea salutului steagului. Cu doi ani înainte, naziștii din Germania obligau la salutul steagului, ca mijloc de înregimentare a oamenilor din Europa continentală sub swastika lui Hitler. Acum, Statele Unite și Canada erau străbătute de un val similar de demonstrație falsă a patriotismului. În toamna anului 1935, presa a făcut multă publicitate despre cazul lui Carleton B. Nichols, Jr., un elev de vârstă fragedă, fiul unui martor al lui Iehova, care refuzase să salute steagul american. Associated Press a cerut președintelui Societății Watch Tower să arate care era punctul de vedere oficial al martorilor lui Iehova cu privire la această nouă chestiune. În 6 octombrie 1935, prin intermediul unei transmisii radio, Judecătorul Rutherford a dat răspunsul în faimoasa lui lectură „Salutul steagului", care a fost publicată imediat într-o broșură de 32 pagini intitulată „Loialitate" și a fost distribuită în milioane de exemplare. În această replică scripturală dată presei americane a fost subliniat că martorii lui Iehova respectă steagul, dar obligațiile lor biblice și relația cu Iehova le interzicea strict să salute vreun chip sau vreo înfățișare, care pentru ei echivalează cu un act de închinare, contrar pricipiilor celei de-a doua porunci din cele Zece Porunci (Ex. 20:4-6). Mai mult decât atât, a fost arătat că părinții creștini au responsabilitatea primordială de a-și învăța copiii religia adevărată și conduita corectă, așa cum o văd ei explicată în Biblie.

Mii de copii nevinovați ai martorilor lui Iehova au fost prinși în miezul acestei controverse naționale. Ce mărturie minunată despre devotamentul lor primordial față de Dumnezeul cel viu, Iehova, au dat statului aceste inimi micuțe, pline de îndrăzneală. Atitudinea lor mărinimoasă față de batjocurile și marginalizările la care erau supuși de majoritatea colegilor lor, a pus la probă calitatea instruirii pe care acești tineri au primit-o acasă din Biblie, de la părinți. Rămânând neclintiți în loialitatea lor față de Iehova, ei au făcut istorie, aducând, de asemenea, consternare în consiliile superioare ale națiunii. În 6 noiembrie 1935, Lillian și William Gobitis, copiii lui Walter Gobitis, un martor al lui Iehova, au refuzat să salute steagul și au fost dați afară din școala publică din Minersville, Pennsylvania. Cazul lor, dus în tribunalele federale, a atras atenția întregii națiuni, devenind speța în întreaga țară. Acesta a juns până la Curtea Supremă din Washington. Avocatul în vârstă de șaptezeci de ani, J. F. Rutherford, președintele Societății Watch Tower s-a prezentat personal înaintea Curții Supreme a Statelor Unite și a pledat în favoarea martorilor lui Iehova. În timp ce justiției federale și a

Cuprins

statului i-a luat o jumătate de deceniu să ia o hotărâre, martorii lui Iehova au trebuit să organizeze şi să finanţeze şcoli particulare, cunoscute ca „Şcolile Împărăţiei", pentru educarea copiilor lor". Aceste şcoli particulare cu internat au funcţionat în Pennsylvania, Massachusetts, New Jersey, Maryland şi Georgia. În cele din urmă, pe 3 iunie 1940, Curtea Supremă a Statelor Unite, a hotărât cu 8 contra 1 împotriva martorilor lui Iehova, afirmând că era de datoria conducerii şcolii şi nu a tribunalelor, să hotărască ce reguli trebuie să fie îndeplinite de elevi în şcoli. Aceasta a fost o pierdere majoră în lupta pentru libertatea de închinare. Acest suflu de înfrângere a semnalat un val suplimentar de persecuţie înverşunată până în 14 iunie 194, când Curtea Supremă a dat un alt verdict. În ceea ce priveşte reacţia din anii 1940', aceasta este descrisă în partea următoare.

Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea, persecuţia sau foametea, sărăcia sau pericolul, sabia? Din contră, din toate aceste lucruri, noi ieşim complet victorioşi – Rom. 8:31, 35, 37, NW.

(Va urma)

Cantwell v. Connecticut (1940) 310 USA, 296, 3019, 310.
Saia v. New York (1948) 334 US, 558-562.
Carta drepturilor a Baroului American (John E. Mulder şi Marvin Comisky) Vol. 2, Nr. 4 (1942), 262.
Republica, de Charles A. Beard (1943), p. 173.
Minnesota Law Review (Judecătorul E. F. Waite) Vol. 28, Nr. 4 (Martie 1944), p. 246.
Cartea anuală din 1943, p. 53; *Cartea anuală* din 1935, p. 31; *Cartea anuală* din 1936, p. 65; *Cartea anuală* din 1937, p. 51.
Cartea anuală din 1930, pp. 25-30.
Cartea anuală din 1933, pp. 39-49.
Apărarea şi stabilirea legală a veştii bune, p. 14.
Cartea anuală din 1934, pp. 46, 49; Bulletin, mai 1933.
Bulletin, Special, iunie, 1933: „Drama 'Sfidarea lui Iehova' care este o reproducere reală a procesului fraţilor noştri de la Summit, N.J., recent, va fi transmisă de la studiourile WBBR duminică dimineaţa, 18 iunie'".
Schneider v. New Jersey (1939) 308 US 147, 164.
Cartea anuală din 1936, pp. 22-38.
Loialitate, pp. 16-25.
Gobitis v. Minersville School District, 24 F. supp. 271 (18 iunie, 1938); 108 F. 2d 683 (10 noiembrie, 1939).
Minersville v. Gobitis, 310 US, 586; *Mângâiere*, 29 mai, 1940, pp. 3-24; 12 iunie, 1940, pp. 3-5; 24 iulie, 1940, pp. 3-12.
Cartea anuală din 1938, p. 66; *Cartea anuală* din 1939, p. 84.
Dumnezeu şi Statul, pp. 20-25.

PARTEA A 2-A– VIZITAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN AMERICA CENTRALĂ

În Hondurasul britanic, timp de săptămâni şi luni, martorii lui Iehova au fost nerăbdători cu privire la vizita anunţată a preşedintelui Societăţii, N.H. Knorr. Ei au organizat o adunare de trei zile, de pe 3 până pe 5 decembrie, ce avea să aibă loc în Parcul Memorial din Belize.

Cuprins

În luna decembrie începe sezonul ploios, cu vremea schimbătoare; astfel că a fost ridicată o structură temporară. Preşedintele nu mai fusese aici de cinci ani. Martorii locali ai lui Iehova au făcut îndeajuns de multă publicitate, punând reclame în magazine, pe clădiri, în cinematografe, pe camioane, bărci ş.a.m.d. Au fost, de asemenea, anunţuri făcute în ziare şi invitaţii şi mii de pliante au fost înmânate. Un mare banner a fost pus pe strada principală a capitalei şi la radio au fost transmise anunţuri în mod regulat. Martorii lui Iehova plănuiau o mare adunare şi doreau ca fiecare om binevoitor să participe.

Parcul Memorial este situat, fără îndoială, într-un loc plăcut. Poţi privi de acolo apele de culoare turcoaz ale Mării Caraibe. Scena sub formă octogonală a servit drept platformă de pe care s-au rostit discursurile, iar fraţii au decorat minunat terenul dinaintea ei cu flori şi plante. A fost o adevărată surpriză prezenţa celor 241 de persoane venite la sesiunea de deschidere pentru a-l asculta pe N.H. Knorr vorbind despre „Să nu părăsim adunarea noastră laolaltă”. Aceasta a fost o întâmplare neobişnuită, deoarece numai 90 de vestitori au raportat în luna noiembrie; astfel că trebuie să fi existat multe alte persoane interesate de congres şi de mesajul Împărăţiei.

Sâmbătă, nouăsprezece persoane şi-au simbolizat dedicarea faţă de Iehova Dumnezeu prin botezul în Marea Caraibelor. După cufundare, o paradă a bicicletelor a trecut prin oraş, făcând publicitate lecturii de duminică, „Iubirea lui Dumnezeu pentru Salvarea Omului din Criză”. Fraţii localnici, toţi fiind descendenţi ai strămoşilor din Africa, s-au bucurat de participarea la această paradă a bicicletelor alături de Fratele Knorr, paradă ce a străbătut străzile oraşului pe o distanţă de zece mile. Ei au avut parte de o escortă a motocicletelor poliţiei. Această ultimă aducere aminte a ajutat celelalte forme de publicitate, căci la ora opt, în ziua de duminică, 689 de persoane s-au adunat în parc. Acest fapt a fost cu siguranţă un stimulent pentru cei 90 de martori din această ţară, căci ei au văzut multe alte persoane dornice de a auzi vestea bună, ajutarea cărora îi va ţine în mod cert ocupaţi.

După terminarea congresului, un domn care s-a plâns de folosirea de către martorii lui Iehova a parcului, şi-a schimbat opinia cu privire la acţiunile lor, căci el a spus că martorii nu cerşesc bani, ci numai oferă instrucţiuni clare din Biblie. Ei nu erau nici pe departe asemenea adepţilor Renaşterii ce folosiseră parcul cu un an în urmă. Un poliţist i-a mărturisit, de asemenea, unuia dintre martori că i-a plăcut foarte mult congresul şi că dorea ca oamenii să urmeze exemplul martorilor lui Iehova, pentru că astfel munca lui ar fi mult mai uşoară. O altă persoană interesată a spus: „Am auzit sute de evanghelişti şi de propovăduitori, dar acesta este singurul om care m-a convins că noi ne aflăm în zilele din urmă.” Ea şi-a exprimat apoi dorinţa de a primi în mod regulat revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!*

Fraţii au văzut rezultate de pe urma congresului, deoarece raportul de pe luna ianuarie a arătat 104 de persoane ce propovăduiau vestea bună a Împărăţiei pe tot ţinutul Hondurasului Britanic.

Cuprins

HONDURAS

Cu două zile înainte ca Preşedintele Knorr să ajungă acolo, guvernul constituţional din Honduras căzuse. Situaţia politică era tensionată. De asemenea, o foarte mare problemă apăruse în însăşi adunarea martorilor lui Iehova. Fratele Knorr trebuia să numească un nou serv de filială căci cel care fusese înainte la conducere nu mai avea calificările necesare şi a fost, prin urmare, excomunicat. Aici, pentru poporul lui Iehova erau tensiuni atât interioare, cât şi exterioare. În ultimii patru ani, martorii lui Iehova fuseseră binecuvântaţi şi mulţi oameni se alăturaseră societăţii Lumii Noi. În anul 1950 erau 208 vestitori în ţară şi la încheierea anului de serviciu 1954 media era de 410 vestitori. Misionarii, alături de vestitorii locali, făcuseră o treabă bună, dar în momentul în care corupţia a pătruns în organizaţie, unii dintre cei mai slabi au fost afectaţi, căci ei priveau mai mult spre om şi nu spre Iehova Dumnezeu. În raportul din februarie al anului 1955 găsim numai 392 de vestitori, o descreştere faţă de media anului 1954, număr aflat mult sub recordul de vestitori din aprilie 1954, acela de 460 de vestitori. Misionarii vor trebui să lucreze mult, iar fraţii maturi din adunare vor trebui să vină în ajutor, pentru a-i întări şi pentru a-i aduce la maturitate pe cei care au luat odată poziţie pentru Împărăţie. Cei care corup organizaţia lui Iehova prin trai imoral vor trebui să răspundă înaintea lui Iehova Dumnezeu.

O surioară a raportat comportamentul greşit al serviului de filială faţă de unul dintre misionari. Această informaţie a dus la naşterea unui scandal ce a corupt întreaga organizaţie locală. Această fetiţă a povestit despre cum l-a văzut pe servul filialei, un om căsătorit, mergând adesea la garsoniera unei prostituate. Misionarului i-a venit greu să creadă raportul. Astfel că a dorit să vadă acest lucru cu ochii lui. El a văzut şi a raportat problema unora dintre fraţi, misionari, şi timp de câteva zile servul filialei a fost supravegheat şi i-a fost analizat comportamentul. În unele zile el mergea chiar şi de trei ori la această femeie de o reputaţie proastă. Uneori, el mergea cu ea la teatru. Problema a fost apoi raportată preşedintelui, care a dat instrucţiuni pentru a fi verificată în amănunt şi alocarea unui suficient număr de martori ce vor privi acţiunile acestui om. Până şi soţia servului a fost invitată să meargă la o vizită ulterioară aproape de casa prostituatei, pentru a vedea cu ochii ei ce făcea soţul, înainte ca el să fie acuzat şi excomunicat.

Preşedintele Societăţii a dat instrucţiuni ca acest om să aibă parte de o audiere corectă, însă, încă de la început, el a încercat să mintă. El a susţinut până şi faptul că nu a fost niciodată în acel loc. Însă a existat un număr îndeajuns de martori, devotaţi complet lui Iehova Dumnezeu, care au urmărit zilnic acţiunile lui şi din cauza tuturor minciunilor lui, omul a fost excomunicat.

Dacă o persoană doreşte să trăiască asemenea lumii, atunci să rămână în lume. În momentul în care descoperim în organizaţie oameni asemenea celor descrişi de Iuda − „oameni lipsiţi de pietate, care schimbă bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru într-o scuză pentru o conduită libertină şi care îi sunt infideli singurului nostru Proprietar şi Domn, Isus Cristos” − aceştia ar trebui excluşi din organizaţie, rapid. − Iuda 4, *NW*.

Cuprins

În ţările catolice, asemenea celor din America de Sud şi Centrală, căsătoria de drept comun şi deţinerea unei amante, nu sunt lucruri neobişnuite. Astfel, mulţi dintre oamenii catolici privesc această acţiune ca fiind o practică normală a bărbaţilor de pretutindeni. Biserica catolică nu face nimic pentru a corecta aceste practici imorale şi le permite oamenilor să rămână în organizaţia catolică. Nu se întâmplă la fel şi cu martorii lui Iehova. Mulţi dintre cei noi asociaţi cu martorii lui Iehova nu au fost surprinşi la auzul anunţului excomunicării unuia din adunare, căci mulţi dintre ei ştiau deja de comportamentul desfrânat al acuzatului şi vorbeau despre acesta. În orice caz, în organizaţia lui Iehova nu contează dacă cel acuzat de imoralitate se află într-o poziţie înaltă sau nu, căci el va fi excomunicat asemenea oricărei alte persoane botezate. Organizaţia, societatea Lumii Noi, trebuie să rămână curată. Fraţii nativi şi misionarii din Honduras au inimile îngreunate deoarece numele şi organizaţia lui Iehova au fost înjosite în Honduras. Fraţii noştri credincioşi din Honduras se roagă ca 'Iehova să le arate nemeritată bunătate'. Mai mult, ei spun că 'speră ca ocările aduse la adresa numelui lui Iehova în această ţară să dispară pe viitor prin comportamentul lor cuvenit şi se roagă ca pe viitor să aştepte cu credincioşie momentul în care El le va aduce din nou prosperitate.'

Fără îndoială, martorii lui Iehova de pretutindeni se roagă ca Iehova să binecuvânteze fraţii noştri credincioşi din Honduras, să le dea tărie pentru a se hrăni cum se cuvine şi pentru a-i aduce la maturitate pe cei cu bunăvoinţă şi ca această pată de imoralitate să nu stea în calea celor iubitori de dreptate.

Astfel, cu aceste nelinişti şi amărăciuni, martorii lui Iehova au continuat cele trei congrese. Prima adunare a avut loc pe data de 5 decembrie, duminică, pe stadionul de fotbal San Pedro Sula. Nu la mare distanţă avea loc o altă adunare, în La Lima.

Însă altceva se petrecea în Honduras. Situaţia politică tensionată se concentrase în jurul clădirii principale din Tegucigalpa şi armata împânzise acest loc dotată cu puşti şi mitraliere. Guvernul căzuse; preşedintele dorea să menţină pacea cu orice preţ. Astfel, au fost făcute anunţuri că toate adunările publice erau interzise. În locuri problemă au fost anunţate stări de asediu. În timp ce fraţii de pe stadion îşi luau masa de seară, într-un bufet cu autoservire bine organizat, au sosit soldaţi ce aveau ordine de la guvern să evacueze stadionul pentru că nu mai aveau voie să continue congresul. Cu toate acestea, ei au primit permisiunea de a se retrage la Sălile locale ale Împărăţiei şi de a ţine acolo studiul obişnuit al *Turnului de veghere.* Astfel că ambele congrese au fost anulate. În La Lima starea de asediu a fost anunţată la ora 6 p.m. şi în San Pedro la 9 p.m.

În mijlocul acestor evenimente, preşedintele Societăţii, Fratele Knorr, a sosit la San Pedro Sula. Din cauza tensiunii din ţară, numai câţiva misionari alături de servul filialei l-au întâmpinat la aeroport. După ce a trecut de vamă, preşedintele Societăţii a mers la consulatul american pentru a primi cele mai recente informaţii despre situaţia de urgenţă. El a aflat toate faptele; întâlnirile au continuat în Sala Împărăţiei. Ele au fost pline de bucurie, de entuziasm şi emoţionante.

Cuprins

O avertizare necesară a fost dată fraţilor cu privire la păstrarea organizaţiei curată şi continuarea slujirii lui Iehova cu credincioşie. De asemenea, au fost sfătuiţi să folosească spiritul unei minţi sănătoase în propovăduirea veştii bune în prezenta împrejurare politică critică, pentru a evita săvârşirea unor lucruri pripite sau în dezacord cu autoritatea. În acea primă seară în Honduras, la San Pedro Sula, toţi cei care au participat la congres s-au îngrămădit în curtea din spatele casei misionare, acolo unde a avut loc o minunată adunare. Sala Împărăţiei din casă era mult prea mică pentru toţi, astfel că ei s-au adunat în curtea din spate. Spiritul fraţilor era înălţător şi ei erau nerăbdători să continue indiferent de problemele interne sau externe. Mulţi oameni din oraş vroiau să ştie unde pot asculta lectura „Iubirea lui Dumnezeu în Salvarea Omului din Criză" şi 265 dintre ei au venit la casa misionară. A doua zi, preşedintele Societăţii a mers la La Lima, acolo unde activităţile congresului fuseseră mutate în Sala Împărăţiei, însă toţi s-au simţit bine, 108 oameni fiind prezenţi. Însă, înainte de 6 p.m., călătorii au trebuit să părăsească oraşul din cauza stării de asediu, astfel că toate întâlnirile au avut loc în timpul după-amiezii. Marele congres trebuia să aibă loc în Tegucigalpa, însă toţi au fost avertizaţi să nu călătorească din cauza posibilelor pericole.

Joi, Fratele Knorr a zburat spre Tegucigalpa alături de unii dintre misionari, inclusiv Fratele Muscariello, proaspăt absolvent al celei de-a 23-a clase Gilead, care trebuia să fie numit serv al filialei. De asemenea, în Tegucigalpa a fost imposibilă folosirea unui stadion mare. Astfel că toate întâlnirile s-au limitat la Sala Împărăţiei, ce s-a dovedit a fi mult prea mică. 198 de oameni s-au înghesuit în sală şi în străzile din afara ei. Ferestrele şi uşile au fost deschise pentru ca toţi să poată auzi. Întâlnirea a fost ordonată şi nu au existat nici un fel de turbulenţe, deşi ne aflam chiar în inima oraşului. Acelea au fost zile pline, cu multe lucruri de făcut şi responsabilităţile continuării lucrării de mărturie din întreaga ţară trebuiau predate noului numit. Noi avem încredere deplină în Iehova Dumnezeu şi în organizaţia Lui, cu privire la faptul că fraţii noştri din Honduras vor lucra împreună, uniţi, şi deşi acum sunt mai puţini vestitori, o scădere la 392, noi privim cu încredere spre Iehova Dumnezeu, ca El să reverse spiritul Său asupra acestora şi să îi întărească, ca ei să folosească spiritul unei minţi sănătoase şi să continue să propovăduiască vestea bună indiferent de eşecul altuia. Ne întăreşte să vedem că noi nu urmăm omul şi că deşi unul se poate poticni, cel corupt va fi înlăturat pentru a păstra societatea Lumii Noi curată, în fiecare ţară a pământului, căci ei alcătuiesc o societate condusă de sfântul Conducător Suveran al universului, Iehova Dumnezeu. Este în interesul fiecăruia să fie grijuliu şi să meargă alături de fraţii lui cu precauţie înaintea lui Iehova. Noi vom fi mult mai determinaţi să nu căutăm propriile noastre plăceri, căci tot ce este drept trebuie săvârşit pentru binele organizaţiei lui Iehova. „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea de Tatăl nu este în el, pentru că tot ce este în lume — dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă — nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Şi lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna."− 1 Ioan 2:15-17, *NW*.

(Va urma)

Cuprins

BĂIAT DEZAMĂGIT INCENDIAZĂ BISERICA

Biblia sfătuieşte pe creştini să-şi înveţe copiii de la o vârstă fragedă despre adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Când acest lucru se va face, părinţii vor putea evita multe dureri de inimă şi amărăciuni. Dar când părinţii sunt neglijenţi, chiar în instruirea tinerilor despre modul potrivit de a se ruga, consecinţele pot fi dezastruoase. În Milwaukee, Wisconsin, un băiat de opt ani a mărturisit că a dat foc Bisericii Sfântul Stanislaus, provocând daune în valoare de 200$. Care a fost motivul băiatului? El a spus că a dorit „să fie chit cu Dumnezeu" pentru că nu i-a răspuns la rugăciunile lui. Se poate ca biserica să fi eşuat să instruiască părinţii în privinţa rugăciunii?

DEXTRAN SE FABRICĂ TOT MAI DES

Din ce în ce mai mult, substituenţii sângelui şi plasmei îşi intră în drepturi. Astfel, în noiembrie, 1953, în jurnalul *Sugar*, sub titlul „Dextran pentru Apărarea Naţională", se vorbea despre motivele renunţării la folosirea plasmei şi despre progresele în utilizarea dextranului, care „până de curând era un produs pacoste a fabricanţilor de zahăr". Dextran este produs acum de mai multe rafinării principale şi corporaţiile chimicale şi numărul farmaciilor care îl recomandă este în creştere. În acest moment unele dintre acestea trimit întregile lor provizii la guvern.

PACEA CARE URMEAZĂ RĂZBOIULUI DIN CER

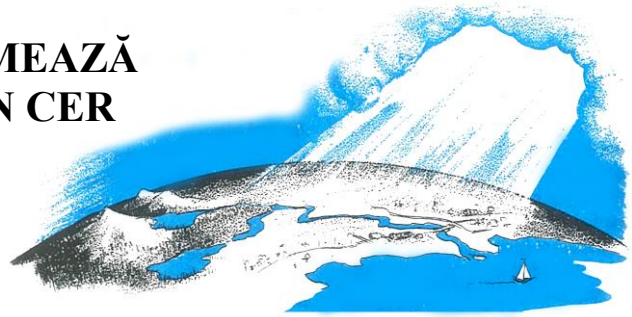

„Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul de odinioară şi pământul de odinioară trecuseră, iar marea nu mai era. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut—.—Apoc. 21:1, 4, NW.

„PĂMÂNTUL rămâne veşnic." Această expresie inspirată dovedeşte că afirmaţia religioasă că pământul va fi distrus este falsă. Iehova a creat pământul nu ca să fie o pustietate, ci „l-a făcut ca să fie locuit." Acest scop divin anunţat alungă afirmaţia că focul va mistui pământul în cenuşă. Armaghedonul nu îl va ruina, ci, în schimb, va „ruina pe cei care ruinează pământul."—Ecl. 1:4; Isa. 45:18; Apoc. 11:18, *NW.*

[2] Dar nu este oare adevărat că Biblia spune că pământul este păstrat pentru foc în ziua judecăţii? Da, este adevărat, şi unii pot trage concluzia pripită că acest lucru contrazice celălalt text care spune că pământul rămâne veşnic. Oricum, nu

Cuprins

este aşa, căci dacă citiţi afirmaţia despre foc în contextul ei, devine evident că planeta propriu-zisă nu este cea la care se face referire prin „pământ”: „Erau ceruri din timpuri străvechi şi un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă şi în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu, şi că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă. Dar, prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate. Totuşi, ziua lui Iehova va veni ca un hoţ şi în ziua aceasta cerurile vor trece cu un zgomot şuierător, iar elementele, fiind foarte încinse, vor fi descompuse, şi pământul şi lucrările de pe el vor fi descoperite. Fiindcă toate aceste lucruri vor fi astfel descompuse, ce fel de persoane trebuie să fiţi voi în acte de conduită sfântă şi în fapte de devoţiune sfântă, aşteptând şi păstrând viu în minte prezenţa zilei lui Iehova, din cauza căreia cerurile, fiind în flăcări, se vor descompune şi elementele, fiind foarte încinse, se vor topi! Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” —2 Pet. 3:5-7, 10-13, *NW*.

[3] În primul rând, această declaraţie se referă la potopul de pe vremea lui Noe, când o lume antică alcătuită din ceruri şi pământ a fost distrusă de apă. Au distrus apele planeta Pământ propriu-zisă? Cu siguranţă nu, căci Noe şi membrii casei sale au supravieţuit potopului într-o arcă, au ieşit din ea când apele s-au retras, şi au pus piciorul pe acelaşi pământ pe care au stat înainte de potop. Pământul propriu-zis a supravieţuit potopului şi există şi astăzi, purtând urmele experienţei sale cu potopul de ape. Şi cu siguranţă potopul de pe vremea lui Noe nu a distrus cerurile propriu-zise, ţinute la mulţi ani lumină deasupra suprafeţei pământului! Totuşi, un cer şi un pământ au pierit şi au fost înlocuite de alte ceruri şi alt pământ, „cerurile şi pământul care sunt acum,” şi care urmează să fie distruse prin foc. Şi acestea vor fi înlocuite de „ceruri noi şi un pământ nou pe care le aşteptăm, după făgăduinţa Lui, iar în acestea va locui dreptatea.” La fel cum cerurile înstelate şi această planetă au supravieţuit potopului lui Noe, aşa vor rezista şi prin nimicirea de foc a Armaghedonului, continuând să rămână veşnic. Şi apropo, cum pot fi luaţi în cer aceşti religionişti, care insistă asupra unei vederi atât de literale, când pământul este mistuit, întrucât „cerurile în flăcări vor fi nimicite”?

[4] Atunci, ce au fost cerurile şi pământul din vechime care au fost înlăturate de potop? „Ceruri” se referă la creaturile spirituale nevăzute care s-au alăturat lui Satan în răzvrătire şi s-au materializat ca să convieţuiască cu femei. Acest aranjament a fost încheiat de potop. „Pământ” însemna creaturile omeneşti rele care trăiau pe această planetă şi care au fost distruse de potop. Această vedere nu este o interpretare arbitrară, personală, fiindcă Biblia foloseşte foarte des denumirea unui loc sau a unui tărâm ca să ilustreze locuitorii acestuia, aşa cum oamenii din ziua de azi vorbesc despre Rusia sau Egipt sau Mexic şi se pot referi fie la loc, fie la popor, în funcţie de context. Gândiţi-vă: „Auziţi, o, ceruri, şi pleacă urechea, o, pământule.” „Tot pământul a căutat prezenţa lui Solomon, ca să îi audă înţelepciunea.” „Cântă lui Iehova, tot pământul.” Cerurilor şi pământului fizice nu li se spune să asculte. Ele nu au urechi cu care să audă. Dar îngerii care locuiesc în cer pot asculta, iar oamenii care locuiesc pe pământ puteau merge să îl audă pe Solomon şi puteau cânta laude lui Iehova. Satan şi demonii lui încă există, deşi nu în acelaşi aranjament ca înainte de potop, iar ei sunt cerurile care vor fi doborâte la Armaghedon. Popoarele organizate în naţiuni împotriva lui Iehova alcătuiesc pământul care va fi nimicit de judecăţile de foc ale Armaghedonului.—

Cuprins

Isa. 1:2; 1 Regi 10:24; Ps. 96:1, *AS;* Gen. 6:1, 2; 2 Cor. 4:4; Efes.6:12; Apoc. 12:9,12; 20:1,2

5 Numai după aceea va veni pacea veşnică pe pământ, în ciuda părerii contrare a majorităţii oamenilor. Mulţi oameni din ziua de azi cred că lui Dumnezeu nu Îi pasă de pământ, că l-a părăsit. Ei gândesc ca mulţi de pe vremea lui Ezechiel: „Iehova nu ne vede; Iehova a părăsit ţara aceasta." Dar Iehova nu va părăsi nici pământul şi nici oamenii ascultători de pe el. De fapt, popoarele creştinătăţii L-au părăsit pe El: „Căci poporul Meu a săvârşit două rele: M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, care nu pot ţine apa." În loc să bea apele dătătoare de viaţă ale adevărului cuprins în Cuvântul lui Iehova, ei se întorc spre filozofii ştiinţifice şi scheme politice ale oamenilor. Mai degrabă decât să se uite la împărăţia lui Cristos ca să stabilească pacea, ei au încredere în diplomaţie omenească şi în războaie neomeneşti. Prima este încolţită de egoism naţional, iar al doilea seamănă numai sămânţa conflictelor viitoare. În timp ce vorbesc despre pace, se pregătesc de război. Ei spun, „Pace, pace; când nu este nicio pace." Nu e de mirare că „ambasadorii păcii varsă lacrimi amare," fiindcă negocierile lor se termină în frustrări cronice şi eşec. Iar războiul, niciodată o soluţie, devine o alternativă tot mai periculoasă în această epocă atomică, după cum a fost subliniat de către liderul Asociaţiei Britanice pentru promovarea Ştiinţei: „Trebuie să ne confruntăm cu posibilitatea că explozii atomice repetate vor duce la un nivel de radioactivitate generală pe care nu o va putea suporta nimeni şi de care nu va putea scăpa nimeni." Deci, Iehova nu exagerează, nu-i aşa? când spune că trebuie să îi oprească de la „ruinarea pământului."—Ezec. 8:12; Ier. 2:13; 6:14; Isa. 33:7, *AS.*

LUME PAŞNICĂ DUPĂ ARMAGHEDON

6 Războiul din cer nu seamănă nicio sămânţă pentru un conflict viitor, fiindcă este o bătălie dreaptă care nu lasă nicio nedreptate în urma sa. Profeţia zice: „Ce plănuiţi voi împotriva lui Iehova? El va face un sfârşit deplin; nenorocirea nu va veni de două ori." Isus a spus că acest necaz nu se va întâmpla din nou. (Naum 1:9, *AS;* Mat. 24:21) De ce ar face-o? Toţi distrugătorii păcii vor fi fost înlăturaţi de pe pământ; vor rămâne doar iubitorii de pace. Toţi aceştia vor fi devotaţi singurului Dumnezeu adevărat, Iehova, şi călăuziţi de principiile Lui. Va fi o unitate de gândire şi de faptă. Cu siguranţă că atunci nu va mai fi nicio înviere a războiului omenesc, când, chiar şi acum, în mijlocul acestei lumi vechi luptătoare, sângeroase şi muribunde, societatea noii Lumi a lui Iehova se bucură de împlinirea acestei profeţii paşnice: „Îşi vor făuri fiare de plug din săbiile lor, iar din suliţe îşi vor face cosoare; nicio naţiune nu va mai ridica sabia împotriva altei naţiuni, şi nici nu vor mai cunoaşte războiul."—Mica 4:3, *AS.*

7 Dar „cerurile noi şi pământul nou" care înlocuiesc „cerurile şi pământul care sunt acum," „sistemul rău prezent de lucruri," vor merge mult mai departe decât de o simplă eliminare a războiului uman. Vor vedea realizarea tuturor scopurilor lui Iehova cu privire la pământ: „Eu am vorbit, şi Eu voi face să se întâmple; Eu am plănuit, şi o voi face." Scopul iniţial al lui Iehova a fost să aibă un pământ nu numai locuit de oameni drepţi, ci şi înfrumuseţat de ei. Ei trebuiau să înveşmânteze, să păzească şi să supună pământul, având grijă să fie îmbrăcat în verde care să nu lase solul să erodeze şi să nu fie asfixiat de existenţa buruienilor nedorite. Ei trebuiau să supună pământul, să îl facă obiectul stăpânirii lor, să îl ţină într-o stare de parc şi chiar să exercite o stăpânire iubitoare faţă de animalele

Cuprins

inferioare. Cât de mult au decăzut oamenii acestei lumi! Din cauza lăcomiei comerciale omul a tăiat pădurile de pe culmi şi a lăsat pământul descoperit, ca să fie erodat de vânt şi de ploi. Prin aratul sub iarba câmpiilor, omul a prefăcut aceste mări verzi întinse în bazine de nisip fără valoare. Unele dintre metodele sale lacome de minerit spală tot solul şi lasă în urmă o ruină de terenuri presărate cu bolovani. Şi viaţa animalelor pe care nu a exploatat-o inutil pentru câştiguri financiare, a omorât-o fără motiv în sporturi egoiste. Ce dezastru a făcut omul în timp ce a neglijat scopul lui Iehova pentru pământ! În loc să îl înveşmânteze, l-a dezbrăcat, în loc să îl păstreze, l-a pierdut, în loc să îl supună, l-a ruinat, şi în loc să stăpânească din iubire peste animale, le-a exploatat în mod egoist sau le-a ucis fără motiv.—Gal. 1:4, *NW;* Isa. 46:11, *AS;* Gen. 2:15; 1:28.

8 Oamenii nu au arătat nicio preţuire pentru locuinţa lor pământească. În goana lăcomiei, ei au exploatat animalele, plantele şi resursele minerale, uitând cu totul de nevoile generaţiilor viitoare. Şi chiar în timpul în care pământul este răscolit şi jefuit, câştigul este folosit pentru a îmbogăţi pe puţini, în timp ce majoritatea suferă de sărăcie. Ruinarea pământului se accelerează în această eră atomică. Ea nu se opreşte la jefuirea resurselor naturale, ci este pusă în primejdie chiar şi capacitatea pământului de a-şi susţine singur viaţa. Folosirea razelor letale în industrie şi medicină şi testarea armelor atomice poluează solul şi marea şi aerul, până când, mulţi oameni de ştiinţă se tem că, contaminarea va ajunge în punctul în care viaţa de orice fel va fi imposibilă pe pământ. Deşi unii religionişti învaţă că Iehova va nimici pământul, datele arată că omul este cel care îl ameninţă. În loc să îl distrugă, Iehova va veni să îl salveze. El trebuie să îl salveze de oamenii răi, să se ridice la Armaghedon ca să ruineze pe cei care ruinează pământul.

9 Doar oamenii ascultători vor supravieţui bătăliei Atotputernicului Dumnezeu. Aceştia îşi vor preţui locuinţa pământească şi vor dovedi aceasta îngrijindu-se de ea, în concordanţă cu voinţa divină. Ei îl vor cultiva, înfrumuseţa, îl vor transforma într-un paradis global, toate sub îndrumarea noilor ceruri nevăzute. Circumstanţele anterioare de foamete vor fi uitate în timp ce pământul îşi va da roade, fără secetă sau boli de plante sau năpaste de insecte care să ducă vreodată la recolte sărace. (Ps. 67:6) Terenurile care nu sunt folosite pentru a produce hrană vor fi aşternute cu iarbă şi flori, arbuşti şi păduri, oferind locuri de destindere şi recreare pentru om şi locuri de adăpostit pentru păsări şi animale de toate speciile. Pacea veşnică va înflori între om şi tărâmul animalelor, în vreme ce omul îşi exercită stăpânirea atribuită de Dumnezeu.

10 Legea lui Dumnezeu va fi în inimile oamenilor. Principiile Lui vor fi insuflate în minţile lor. Conştiinţele crescute în dreptate vor călăuzi pe cărări de dreptate şi iubire. Regulile vor scădea în importanţă în timp ce cuvintele şi faptele vor răsări din inimile pline de dreptate. Bunătatea nu este elaborată de legi, ci vine din interior, spontan, când inimile sunt pline cu spiritul lui Iehova. În pofida multor legi bune şi principii guvernamentale, oamenii de azi se îndreaptă spre ceea ce este imoral şi rău, din cauză că oamenii vorbesc şi acţionează din inimi imperfecte şi bolnave, iar din astfel de inimi izvorăsc multe răutăţi. (Prov. 23:7; Mat. 12:34; 15:19). Înainte ca mintea şi purtarea să se poată schimba cu adevărat, trebuie să se schimbe inima. Când inimile sunt pline cu dragoste pentru Iehova şi respect pentru voinţa, căile şi gândurile Lui, atunci şi numai atunci se vor stabili dreptatea şi pacea pe pământ.

11 Atunci nu vor mai fi războaie, nu vor mai fi testate arme, nu vor mai fi recrutaţi şi pregătiţi oameni pentru a lupta şi a omorî. Resursele înghiţite acum de

Cuprins

război vor fi folosite pentru binele omenirii şi îmbunătăţirea pământului. Nevoia pentru politici internaţionale se va încheia, căci toţi vor fi un singur popor, poporul lui Iehova, indiferent de culoarea pielii sau de poziţia geografică. Nu va mai fi nevoie de doctori, căci nu vor mai fi bolnavi; nu va mai fi nevoie de antreprenori de pompe funebre, fiindcă nu vor mai fi morţi; nu va mai fi nevoie de închisori, căci nu vor mai fi infractori; nu va mai fi nevoie de tribunale, fiindcă nu va mai fi divorţ; nu va mai fi nevoie de orfelinate, căci cine să locuiască acolo?

[12] Apocalipsa 21:1, 3, 4 (*NW*) declară direct despre condiţiile Noii Lumi după trecerea „cerurilor şi a pământului care sunt acum." Versetul unu zice: „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul de odinioară şi pământul de odinioară trecuseră, iar marea nu mai era." Nu numai că cerurile conducătoare nevăzute şi conducătorii pământeni văzuţi din această lume rea vor fi dispărut, dar şi mulţimile de oameni înstrăinate de Dumnezeu, reprezentate de marea neliniştită şi agitată, vor fi eliminate. Ei nu pot sluji doi stăpâni; ei nu pot să susţină pe Dumnezeu şi în acelaşi timp să sprijine sistemul desfrânat al lui Satan. (Isa. 17:12, 13; Mat. 6:24; Luca 21:25; Apoc. 17:1, 15) Pe pământ vor rămâne cei care acum, înainte de Armaghedon, caută smerenia şi dreptatea, care studiază şi urmează cu supunere Cuvântul lui Iehova. Lor li se vor aplica, după Armaghedon, versetele trei şi patru din Apocalipsa, capitolul douăzeci şi unu: „Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut".

[13] De fapt, doar această făgăduinţă singură cuprinde totul. Dacă nu vor mai fi lacrimi nu va mai fi supărare, nici condiţii de deprimare sau de asuprire, nimic altceva ci doar mulţumire şi fericire. Dacă nu există durere, atunci nu poate fi vorba de accidente ce nenorocesc. Nu pot fi maladii dacă nu va mai fi tristeţe, nici boli, dacă nu va mai fi strigăt. Şi fără moarte, omenirea ascultătoare va trăi veşnic ca să se bucure pentru totdeauna de condiţiile paradisiace de pe planeta Pământ, care rămâne pentru totdeauna. Cu griji, necaz, tristeţe, boală, durere, război şi moarte, toate dispărute, ce ar putea tulbura pacea sublimă şi mulţumirea şi satisfacţia noii lumi de dreptate a lui Iehova? Cu siguranţă că orice persoană cu mintea sănătoasă ar vrea să dobândească viaţă veşnică în ea.

[14] Ciudat, totuşi, unii răspund uimitor că nu ar vrea să trăiască într-o lume fără necazuri, argumentând că ar fi plicticos şi neinteresant, şi susţinând că necazul constituie o provocare ce înviorează existenţa. Dar aceste persoane sunt foarte inconsecvente. Alteori se plâng amarnic că dacă Dumnezeu este atotputernic, de ce permite atât necaz pe pământ. Dar de ce această plângere? De ce nu mulţumesc lui Dumnezeu că permite necazul? Nu spun ei că necazul este cel care le face viaţa interesantă, care alungă plictiseala? Şi lor nu li se pare atrăgătoare o nouă lume a dreptăţii care să fie lipsită de necaz. Deci acum de ce să ocărască pe Dumnezeu pentru că a permis necazul despre care ei pretind că îi face fericiţi? De fapt, ei sunt iraţionali şi infantili, refuzând să fie mulţumiţi de indiferent de ce permite sau face Iehova. Isus a asemănat generaţia Lui cu copii care nu voiau să se joace nici un joc vesel, nici unul trist. Lor nu le plăcea de Ioan pentru că el nu mânca şi nu bea; nu le plăcea de Isus fiindcă El mânca şi bea. Ei voiau doar să găsească un defect, să fie nemulţumiţi şi critici. În aceeaşi categorie nechibzuită sunt şi oamenii din ziua de azi care se plâng că există necaz în această lume veche şi care se plâng, de asemenea, fiindcă nu va fi necaz în noua lume.—Mat. 11:16-19.

[15] Noua lume nu va fi plicticoasă. Nu are nevoie de necaz şi de boli şi de moarte ca să nu fie aşa. Va fi muncă de făcut, iar făgăduinţa este că oamenii se vor

„bucura îndelung de lucrarea mâinilor lor.” Va fi o mulţime de muncă de făcut, atât mentală, cât şi fizică. A înveşmânta, îngriji şi a supune pământul va fi un proiect captivant, iar a exercita stăpânire iubitoare peste animalele inferioare va da o plăcere încântătoare. Unele minţi vor inventa lucruri, altele vor fabrica lucruri, iar altele vor folosi lucruri. Va fi o diversitate mare de muncă, fiecare cu problemele sale, pentru a provoca aptitudinile mentale şi deprinderile manuale. Lenea şi monotonia nu vor exista ca să dea naştere plictiselii.

FUGIŢI LA MUNŢI ACUM!

[16] Lenea nu trebuie să o lăsăm să existe în vieţile noastre nici acum, fiindcă ne-ar aduce pierzania. Unii cred că Iehova întârzie în lupta Armaghedonului şi întemeierea noii lumi. Dar El nu întârzie, El este răbdător, iar aceasta pentru salvarea noastră: „Iehova nu întârzie cu privire la promisiunea sa, cum consideră unii încetineala, ci este răbdător cu voi, fiindcă nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci doreşte ca toţi să ajungă la căinţă.” „Aşa cum Eu trăiesc, zice Domnul Iehova, nu găsesc nicio plăcere în moartea păcătosului; dar păcătosul să se întoarcă din calea lui şi să trăiască: întoarceţi-vă, întoarceţi-vă din căile voastre rele: pentru ce vreţi să muriţi?” Acum este perioada deosebită a timpului permis oamenilor ca să fugă din vechea lume osândită sub Satan şi să vină sub noul sistem de lucruri sub Cristos, să curgă cu valul de oameni din toate naţiunile, care vin la muntele lui Iehova.—2 Pet. 3:9, *NW;* Ezec. 33:11, *AS.*

[17] Această lume veche este oarbă la acest mesaj, surdă, nu reuşeşte să deslușească caracterul periculos al acestor vremuri. De ce? Din cauza vălului pe care l-a întins dumnezeul ei peste ea: „Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” Aţi văzut vreodată un om beat? Vă amintiţi de privirea înceţoşată, neclară şi tulbure din ochii lui? El nu poate vedea clar, nu poate gândi limpede sau acţiona sigur. Dar întrebaţi-l şi vă va zice că este treaz şi că poate face orice sau de toate la performanţă maximă. Starea lui este întunecată, dar el nu o ştie. Aşa şi Satan a întins un văl întunecat, buimăcitor peste naţiunile acestui sistem şi le-a orbit fără ca ele să ştie. Ele cred că pot vedea clar, auzi deschis şi gândi limpede, dar de fapt sunt îmbătate cu vinul lui Satan, propaganda sa religioasă şi politică. El a ţesut o pânză de minciuni şi a pus-o pe minţile oamenilor, şi a întins-o ca pe un văl peste ochii naţiunilor, şi sunt cu toţii conduşi orbeşte la măcelul de la Armaghedon. Propagandele lui Satan şi „declaraţiile inspirate de demoni … se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.”—2 Cor. 4:3, 4; Apoc. 16:14, *NW;* Ier. 51:7; Apoc. 17:2; 18:3.

[18] Dar credeţi că aceste mulţimi păcălite şi orbite de Diavol o vor recunoaşte? Nu mai mult decât va recunoaşte beţivul că este beat! Propovăduiţi-le adevărul, vorbiţi-le despre jertfa lui Cristos, arătaţi-le că împărăţia este aici şi dovada că ne aflăm în zilele din urmă ale acestei lumi vechi, avertizaţi-i că Armaghedonul este aproape şi explicaţi-le cum pot scăpa ca să nu piară în el; şi care este aprecierea lor pentru toate acestea? „Este nebunie pentru cei care pier.” Această lume îngâmfată este orbită de propria-i aşa-zisă înţelepciune, după cum zice Biblia: „Lumea, prin înţelepciunea ei, nu a ajuns să cunoască pe Dumnezeu.” Întrucât a cunoaşte pe Dumnezeu înseamnă viaţă veşnică, şi înţelepciunea lumii

Cuprins

este cea care împiedică dobândirea acestei cunoştinţe dătătoare de viaţă, într-adevăr „înţelepciunea acestei lumi este nebunie.” Pentru a scăpa de vălul acestei nebunii şi pentru a dobândi vedere şi discernământ în lumina Cuvântului lui Iehova, oamenii trebuie să iasă de sub vălul pe care Satan l-a legat peste ochii lor.—1 Cor. 1:18, 21; 3:19; Ioan 17:3, *NW*.

[19] Şi unde pot merge ca să fie liberi de acest văl orbitor? Există un singur loc unde acesta a fost nimicit: „Şi va distruge de pe acest munte învelitoarea care acoperă toate popoarele şi vălul care învăluie toate naţiunile.” (Isa. 25:7, *AS*). Pe muntele lui Iehova, teritoriul Împărăţiei sub Cristos, vălul lui Satan nu există, iar bărbaţilor, femeilor şi copiilor din toate naţiunile li se spune să fugă acum, ca să se apere de el, şi sute de mii au făcut-o deja, şi multe alte mii sunt pe fugă, iar alte mii încă se vor deştepta şi vor fugi, şi toţi vor supravieţui războiului din cer ca să se bucure veşnic de pacea pe care acesta o aduce pe pământ.

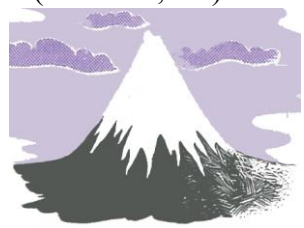

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este scopul lui Iehova pentru pământ?
2,3. Ce spune Biblia despre distrugerea cerurilor şi a pământului, şi de ce aceasta n-ar putea să însemne cerurile şi pământul literale?
4. Care au fost cerurile şi pământul la care li s-a pus capăt prin potop, şi la ce ceruri şi la ce pământ va pune capăt Armaghedonul?
5. Cine pe cine a părăsit, şi cât de bine şi-a condus omul eforturile de pace?
6. De ce nu va fi nevoie ca Armaghedonul să fie luptat din nou, mai târziu?
7. Cum s-au ridicat oamenii la înălţimea scopurilor originale ale lui Iehova pentru pământ?
8. Cum au arătat oamenii o lipsă de apreciere pentru pământ, ca şi locuinţă a lor?
9. Cum vor îngriji oamenii ascultători pământul după Armaghedon?
10. Ce schimbare trebuie să aibă loc înainte să se schimbe comportamentul omului?
11. De ce nu va mai fi nevoie atunci?
12,13. Ce profeţie se aplică direct la condiţiile de pe pământ după Armaghedon şi ce ilustraţie arată aceasta?
14. Ce obiecţie ridică unii, însă cu ce inconsecvenţă?
15. Ce va feri lumea nouă să nu fie plictisitoare?
16. De ce trebuie să fim recunoscători pentru răbdarea lui Iehova, în loc să-L acuzăm că întârzie?
17. De ce este oarbă această lume veche şi de ce se compară cu un om beat?
18. Cum privesc cei orbi mesajul pe care-l predicăm, însă care este înţelepciunea acestuia?
19. Doar unde putem scăpa de vălul orbitor al lui Satan?

Cuprins

● Am înţeles că Împărăţia este nevăzută şi că este alcătuită din Cristos şi din cei 144000 de membri ai trupului, însă câteodată termenul este folosit pentru a face referire la partea văzută şi pământească a lumii noi. De ce?− O.S., Statele Unite.

Corpul Împărăţiei conducătoare, compus din Cristos şi din cei 144000 de membri, este o împărăţie nevăzută şi cerească şi cu această împărăţie în minte s-a scris la 1 Corinteni 15:50 (*NW*): „Carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu.” Şi Isus a spus: „Dacă cineva nu este născut din apă şi spirit, nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu.” (Ioan 3:5, *NW*) Astfel, locuitorii pământului din lumea nouă a lui Iehova nu intră în împărăţia cerească şi nici nu o moştenesc, nu fac parte din ea. Dar ei moştenesc o împărăţie, căci Isus a spus despre această categorie de oi pământeşti: „Moşteniţi împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” (Mat. 25:34, *NW*). Despre Cristos se vorbeşte ca despre „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii”, însemnând lumea nouă cu părţile văzută şi nevăzută, sau cu părţile pământească sau cerească şi pentru care El a devenit temelia în momentul în care a murit, şi-a vărsat sângele şi şi-a prezentat mai apoi meritul sângelui vărsat înaintea lui Iehova în cer. Atunci când Iehova a creat pământul El a vrut ca acesta să fie locuit şi i-a pus pe Adam şi pe Eva pe pământ pentru a-l popula, oferindu-le astfel oamenilor credincioşi dinainte de Cristos speranţa la viaţă pământească; astfel, o categorie pământească a fost predestinată sau intenţionată cu mult înainte ca jertfa lui Cristos să pună temelia ei. De asemenea, cei care vor domni alături de Cristos în împărăţia cerească au fost predestinaţi sau ordinaţi dinainte, ca o clasă, „înainte de întemeierea lumii.”− Apoc. 13:8; Efes. 1:4, *NW*.

Baza acestei lumi noi este Cristos şi sângele Lui, astfel că oferirea lui este o pregătire esenţială şi fundamentală pentru întemeierea lumii noi a dreptăţii. Isus a invitat clasa pământească de oi să „moştenească împărăţia pregătită pentru ei de la întemeierea lumii.” Această împărăţie este tărâmul pământesc al împărăţiei conducătoare din ceruri. Cuvântul „Împărăţie” se poate referi şi la rege, precum în Luca 17:21 (*NW*): „Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul nostru.” Adesea se face referire la trupul conducător, la Cristos şi la comoştenitorii Lui, ce domnesc în mod nevăzut din cer. Dar această împărăţie domneşte peste pământ. Pământul este o parte din domeniul sau tărâmul ei, iar despre supuşi sau despre teritoriul împărăţiei se vorbeşte ca făcând parte din împărăţie. La Daniel 2:34, 35, 44 se vorbeşte despre împărăţia lui Dumnezeu aflată sub conducerea lui Cristos ca despre o piatră care loveşte şi distruge organizaţia lui Satan şi despre faptul că această piatră se transformă într-un imens munte ce acoperă întreg pământul. Înseamnă că împărăţia va cuprinde pământul ca parte din tărâmul ei şi, prin urmare, despre partea pământească a lumii noi se poate vorbi ca de o împărăţie. Teritoriul şi locuitorii ei vor fi supuşii acesteia şi astfel vor face parte din ea. Nu

este vorba despre aşa numitele „două faze ale Împărăţiei”, o perioadă pământească şi una cerească, ci despre faptul că pământul este tărâmul Împărăţiei, iar locuitorii ei moştenesc Împărăţia (şi nu organizaţia lui Satan) ca guvern conducător al lor. Aceasta este împărăţia ordinată şi pregătită pentru oile pământeşti.

● De ce este Isus numit „Fiu al omului” în Scripturile Greceşti, când, de fapt, El este „Fiul lui Dumnezeu”?− W.H., Statele Unite.

Scripturile Greceşti vorbesc despre Isus ca fiind „Fiul omului” deoarece Scripturile Ebraice folosesc acea expresie în legătură cu Mesia, la Daniel 7:13, 14: „M-am uitat în viziunile nopţii şi iată, pe norii cerurilor venea cineva ca un Fiu al omului. El a primit permisiunea să intre la Cel Bătrân de Zile şi a fost adus aproape, înaintea Lui. Şi I s-a dat stăpânire, demnitate şi o împărăţie, pentru ca popoarele, naţiunile şi oamenii din toate limbile să-i slujească: Stăpânirea Lui este o stăpânire de durată indefinită, care nu va trece, şi împărăţia Lui este o împărăţie care nu va fi nimicită.”

Aflat înaintea Sanhedrinului sau Curţii Supreme Evreieşti, pentru judecata privitoare la viaţa Lui, marele preot I-a spus lui Isus: „Pe Dumnezeul cel viu îţi cer sub jurământ să ne spui dacă tu eşti Cristosul, Fiul lui Dumnezeu! Isus i-a zis: ‘Tu ai spus-o! Dar eu vă zic: De acum înainte îl veţi vedea pe Fiul omului stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului’. Atunci marele preot şi-a sfâşiat veşmintele, zicând: ‘A blasfemiat! Ce nevoie mai avem de martori?’” (Mat. 26:63-65, *NW*) Acolo, Isus a aplicat profeţia lui Daniel la Sine şi aceasta a fost la fel cu a spune că El era Mesia, Fiul omului, care la timpul potrivit va primi împărăţia de la Iehova şi va veni în puterea acesteia. Acesta era semnul mesianic pe care evreii doreau să îl vadă, însă Isus le-a spus că generaţia lor adulteră şi ticăloasă va primi numai semnul lui Iona profetul, şi că aşa cum el a stat în pântecele peştelui timp de trei zile şi trei nopţi la fel şi Fiul omului va sta în mormânt timp de trei zile. Nu era încă timpul pentru semnul mesianic dat de Daniel. Acea venire în puterea Împărăţiei nu trebuia să se întâmple până la cea de a doua prezenţă, aşa cum Isus le spusese deja urmaşilor Lui.− Mat. 12:38-40; 24:30.

Era potrivit ca profeţia să vorbească despre Isus ca despre Fiu al omului şi ca expresia să se aplice în cazul Lui în Scripturile Greceşti, deoarece El a fost o fiinţă umană atâta timp cât a fost pe pământ. El s-a născut dintr-o fecioară şi prin ea a avut o descendenţă omenească şi rude omeneşti. Titlul de Fiu al omului este potrivit deoarece ne reaminteşte faptul că El este marea Rudă a omului şi Răzbunătorul sângelui la Armaghedon.− Num. 35:1-29.

CHARLEMAGNE PIOS? DA− CREŞTIN? NU!

Istoricii religioşi folosesc cuvinte înalte la adresa lui Charlemagne, liderul german care a domnit din anul 768 până în 814 A.D. Ei îl ridcă în slăvi elocvent descriindu-l ca fiind încoronat de papă în anul 800. Ei povestesc, de asemenea, despre cum Charlemagne a cooperat cu biserica, „încurajând ocrotirea misiunilor,

Cuprins

progresul culturii Creştine, organizarea episcopiilor, executarea şi protejarea unei discipline în viaţa Creştină, perfecţionarea clerului," etc.

Fără îndoială, Charlemagne a fost un bun catolic. „Devotamentul personal al lui Charles faţă de Viziunea Apostolică este bine cunoscut." Dar atunci când privim spre unele dintre faptele lui şi le comparăm cu învăţăturile lui Cristos, putem noi, oare, prin orice mijloc al imaginaţiei noastre, să spunem că a fost un împărat creştin, deşi a fost încoronat de papă?

În ultima parte a anului 1954 a fost publicată o biografie nouă şi demnă de încredere a lui Charlemagne, numită „Charlemagne: De la Ciocan la Cruce", şi ziarul New York *Times* făcând o recenzie a acestei „excelente biografii" pe data de 22 octombrie, 1954, a avut următoarele lucruri de spus:

„Tânărul Charles a fost nemaipomenit de ambiţios şi a avut abilitatea şi norocul de a-şi atinge cele mai multe dintre ambiţiile sale." „Charlemagne şi-a purtat războaiele din două motive: pentru a-şi extinde puterea şi pentru a converti păgânii, mai ales saxonii. Deoarece saxonii s-au împotrivit cu tărie cuceririi şi convertirii, Charlemagne a recurs la măsuri mult mai drastice. El a poruncit decapitarea a 4 500 de saxoni într-o zi drept lecţie pentru ceilalţi. El i-a forţat pe mulţi să devină creştini ameninţându-i cu moartea şi i-a împrăştiat pe mulţi alţii pe teritoriile lui prin deportări în masă." După o domnie de 46 de ani, în momentul morţii lui, „el a fost cel mai celebrat lider al lumii − Charlemagne, Împărat şi Augustus, Rege al Francilor şi Lombarzilor, lider al întregii Europe de la Pirinei până la câmpiile Ungariei, din Danemarca până în Calabria (Sudul Italiei)."

Biograful îl numeşte pe Charlemagne pios, zelos pentru religie, cultură şi sănătate. El a mai spus, de asemenea, că îi plăcea să i se citească la mese din *Oraşul lui Dumnezeu* de Augustine şi că a condus multe conferinţe religioase. Cât despre viaţa lui privată ni se spune că „afecţiunea lui pentru cele cinci soţii, paisprezece copii şi nenumărate concubine era mare."

Având în vedere exemplul lui Cristos şi învăţăturile Lui poate fi cineva numit creştin, cineva ambiţios după putere lumească? Cineva care porunceşte executarea a mii de oameni pentru a-i forţa pe alţii să accepte tipul său de religie? Cineva care are cinci soţii şi nenumărate concubine?

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 August 1955 Nr. 15

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

FII MULŢUMIT DE LUCRARE - Pag.525

UN PREOT ÎL SFĂTUIEŞTE PE EINSTEIN - Pag.534

NICI UN „DAR AL LIMBILOR" ASTĂZI - Pag.536
PARTEA A 3-A − VIZITAREA MARTORILOR LUI

IEHOVA DIN AMERICA CENTRALĂ - Pag.540

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA
CAP. 15 - Pag.545

MAI MULTE DOVEZI DESPRE
PRECIZIA BIBLIEI - Pag.549

„SĂ FIM BOGAŢI ÎN FAPTE BUNE" - Pag.550

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.556

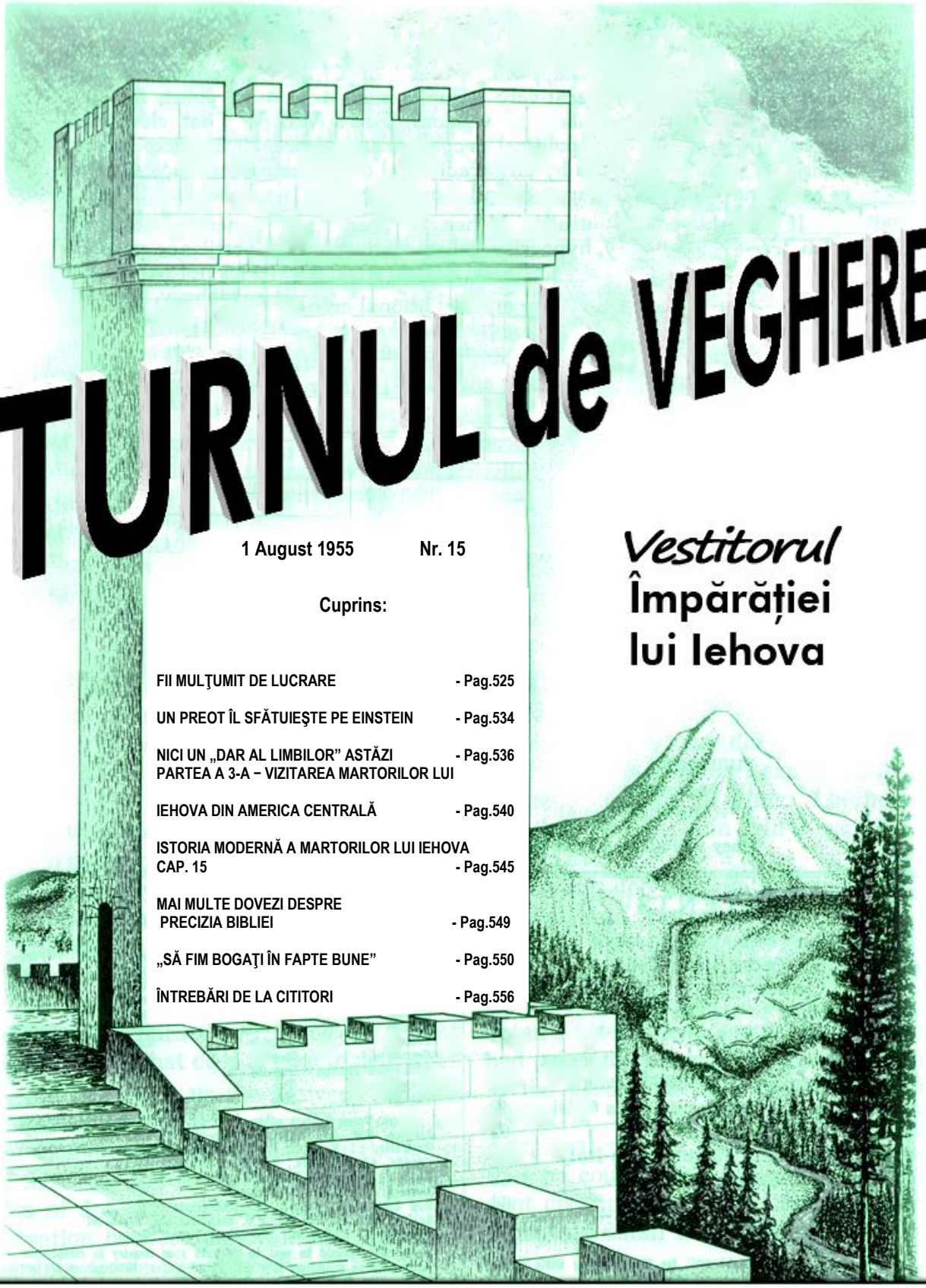

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

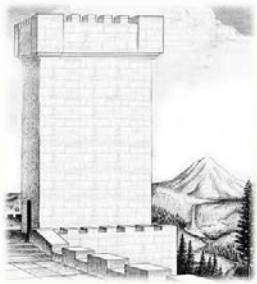

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 August 1955 **Nr 15**

FII MULŢUMIT DE LUCRARE

„Faptul că un om mănâncă şi bea, şi se bucură de toată truda lui este un dar de la Dumnezeu.”- Ecl. 3:13, RS.

IEHOVA este suprem în tot Universul. Nu există nici un conducător deasupra Lui. El nu primeşte ordine de la nimeni. Nu trebuie să dea socoteală nimănui. El are libertate deplină să facă după cum doreşte, fie un lucru, fie un altul, fie altceva. El alege calea de acţiune care îl face fericit şi este cunoscut ca Dumnezeul fericit. Calea de acţiune ce aduce fericire, pe care o alege, este de a lucra. El nu este ostenit de muncă: „Dumnezeul cel Veşnic, Iehova, Creatorul marginilor pământului, nu oboseşte, nici nu osteneşte.” Astfel, El s-a odihnit la sfârşitul celei de-a şasea zile de creare nu pentru că a simţit nevoia de a se reface: „În şase zile a făcut Iehova cerurile şi pământul, iar în ziua a şaptea S-a odihnit şi s-a înviorat”. Iehova nu s-a odihnit de toată lucrarea, ci doar de la această lucrare specială de creare, iar la terminarea acesteia, El a contemplat şi a văzut că era foarte bună, conform standardului său de perfecţiune, şi s-a înviorat şi a fost mulţumit de realizarea acestei lucrări de înaltă calitate. A vedea această splendidă lucrare finalizată a reprezentat o bucurie, o satisfacţie şi o înviorare pentru Iehova Creatorul. – Isa. 40:28, *AS*; Ex. 31:17, *NW*, margin.

[2] Cuvintele lui Isus dovedesc că Iehova îşi continuă lucrarea pe parcursul sabatului sau pe parcursul celei de-a şaptea zile a săptămânii de creare: „Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu, de asemenea, lucrez.” Aceste cuvinte arată că şi Isus lucrează. El realizează lucrarea pe care Iehova i-a atribuit-o. El face cu plăcere şi de bună voie lucrarea lui Dumnezeu şi şi-a exprimat încântarea în a face voinţa lui Iehova. El consideră facerea voinţei lui Iehova la fel de hrănitoare şi satisfăcătoare ca şi mâncarea; mai mult, de fapt, deoarece odată, când discipolii săi au insistat ca el să mănânce, El a răspuns: „Mâncarea Mea este să fac voinţa Celui ce M-a trimis

Cuprins

şi să împlinesc lucrarea Lui." Bucuria realizării îl revitaliza la finalul lucrării, alungând orice oboseală şi lăsându-l mulţumit şi bine dispus. – Ioan 5:17; 4:34, *NW*.

[3] Omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi a lui Cristos, având o măsură a calităţilor lor în ceea ce priveşte înţelepciunea, puterea, dreptatea şi iubirea. Cu ajutorul înţelepciunii sale, omul poate ştii cum să facă lucrurile, cu ajutorul puterii sale le poate face, prin simţul dreptăţii poate folosi în mod corect roadele muncii sale, şi prin calitatea sa de a putea iubi el poate trece peste dreptate, având o atitudine generoasă şi mărinimoasă. El a fost creat având capacitatea de a face lucrări bune şi i s-a dat de lucru. Când a fost creat omul, „Iehova Dumnezeu a luat pe om şi l-a pus în grădina Edenului, ca să o cultive şi s-o îngrijească." Omului şi soţiei sale li s-a spus „înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ." Ce privilegiu minunat de a lucra i s-a oferit primei perechi omeneşti, când pământul, cu plantele şi viaţa lui animală le-au fost date în grijă, iar ei trebuiau să-l umple de urmaşi, iar Iehova le-a dat capacităţi mentale şi fizice care să le permită să realizeze perfect acest lucru! Gen. 2:15, 1:28, *NW*.

[4] Iehova nu i-a dat omului această lucrare pentru a nu o face. El a făcut-o pentru binele omului, deoarece omul era echipat să lucreze şi urma să găsească fericirea în realizarea acestei lucrări, care îi stătea în puteri. Omul a primit de la Iehova această lucrare potrivită pentru plăcerea, bucuria şi satisfacţia sa. Lucrarea i-ar fi împlinit viaţa, ar fi învins orice plictiseală sau monotonie, şi i-ar fi dat satisfacţia de a fi util. În loc ca atributele divine să fie reprimate, frustrate sau stagnate de inactivitate, ele puteau găsi o cale potrivită de exprimare în lucrarea atribuită de către Iehova. Studiile ştiinţifice recente confirmă adevărul Scriptural că omul a fost creat să muncească. Ele au demonstrat că majoritatea persoanelor sănătoase de vârsta a treia nu vor să se pensioneze, pentru că retragerea din activitate aduce cel mai adesea plictiseală în locul fericirii, iar cercetătorii cred că aceasta face ca persoanele plictisite şi inactive să-şi piardă cheful de viaţă, ceea ce le scurtează de fapt media de viaţă. Hobby-urile nu înlocuiesc cu succes munca în vieţile pensionarilor. Chiar dacă se bucură de ele timp de câteva ore pe săptămână, ca o schimbare şi ca o relaxare de la munca obişnuită, ele devin obositoare dacă ocupă întreg timpul. De asemenea, hobby-urile nu se ridică de obicei la înălţimea acestei cerinţe, după cum se declară într-un articol: „Pentru a-şi menţine sănătatea mintală, omul trebuie să simtă că lucrează în mod folositor." Retragerea dintr-o lucrare bună este mai mult o pacoste decât o binecuvântare. Astfel că Iehova a acţionat spre binele omului când i-a atribuit o lucrare.

[5] Iehova nu doreşte ca omul să fie lipsit de roadele muncii sale. „Agricultorul care lucrează din greu", a scris apostolul Pavel, „trebuie să fie primul care îşi primeşte partea de roade." Anterior, el a explicat acest principiu divin pe larg, spunând: „Cine plantează o vie şi nu mănâncă din rodul ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei? Spun aceste lucruri potrivit unor norme omeneşti? Nu spune şi Legea aceste lucruri? Căci în Legea lui Moise este

Cuprins

scris: ‘Să nu pui botniţă taurului când treieră grâul’. Oare de tauri se interesează Dumnezeu? Nu spune el lucrul acesta în folosul nostru? Într-adevăr, lucrul acesta a fost scris în folosul nostru, fiindcă cine ară trebuie să are cu o speranţă şi cine treieră trebuie să facă aceasta cu speranţa că-şi va lua partea.” Chiar şi boii aveau parte de roadele muncii lor. Însă boii reprezintă prima grijă? Dacă Iehova păzeşte interesele animalului de povară, cu atât mai mult va susţine bunăstarea omului muncitor! Pavel nu anulează aici regula divină de a lua în considerare boii, însă printr-o construcţie retorică puternică ne arată că, în comparaţie cu oamenii, boii nu reprezintă nimic, iar dacă principiile umane se aplică boilor, acestea se vor aplica cu o tărie incomparabil mai mare omenirii, şi în special celor care lucrează în serviciul lui Iehova şi care seamănă lucruri spirituale în interesul altora. 2 Tim. 2:6; 1 Cor. 9:7-11, *NW*.

[6] Legea cu privire la boi, pe care Pavel a citat-o, se găseşte în Deuteronomul 25:4, iar în aceeaşi carte Iehova se îngrijeşte în mod direct de oameni şi de dreptul acestora de a se bucura de rezultatele muncii lor. Cadrul în care se produce acest lucru este important. Naţiunea Israel tocmai îşi terminase călătoria în pustiu şi s-a aşezat pe câmpiile Moabului, pentru a intra în Ţara Promisă. Acest ţinut era ocupat de hoarde luptătoare care se închinau la demoni. Intrarea Israelului ar fi grăbit războiul, iar Israelul ar fi fost depăşit la număr: „Dacă ieşi la luptă împotriva duşmanilor tăi şi vezi cai şi care de război, un popor mai numeros decât tine, să nu te temi de ei, căci Iehova, Dumnezeul tău, este cu tine.” Cu toate acestea, fără a ţine seama de caracterul imperios al războiului teocratic şi de nevoia presantă ca orice om capabil să poarte armă să fie inclus în rândurile armatei, luaţi aminte la aceste scutiri de la prestarea serviciului militar: „Cine este bărbatul care a construit o casă nouă şi n-a inaugurat-o încă? Să plece şi să se întoarcă acasă, ca nu cumva să moară în luptă şi altcineva s-o inaugureze. Şi cine este bărbatul care a plantat o vie, dar încă nu s-a bucurat de rodul ei? Să plece şi să se întoarcă acasă, ca nu cumva să moară în luptă şi altcineva să se bucure de rodul ei.” Deut. 20:1, 5, 6, *NW*.

[7] Iehova afirmă că un om trebuie să se bucure de roadele muncii sale, că munca sa nu trebuie să fie în van, fără recompensa de a se bucura de bunătatea acesteia. Adevărul acestor vorbe se menţinea chiar şi în situaţii urgente de război, unde orice om apt fizic era foarte necesar. Omul trebuia să aibă satisfacţia de a se bucura de munca lui, nu să meargă pe front întrebându-se dacă se va întoarce să se bucure sau nu de traiul în propria casă, sau dacă un alt om va trăi acolo. Cel care construia urma să fie primul care să se bucure de rezultatele muncii sale. Apoi, mai încolo, răspundea chemării la război când aceasta era făcută, fiind capabil să lupte cu toată concentrarea, şi nu chinuit de gânduri că s-ar putea să nu se bucure niciodată de casa pe care a zidit-o, deoarece el ar fi trăit deja această bucurie. Acelaşi lucru este adevărat şi cu privire la omul care a sădit o vie. El trebuia să mănânce rodul acesteia înainte de a merge la război. Acest lucru poate însemna o scutire de câţiva ani, deoarece legea spunea că nici un rod nu trebuie folosit în primii trei ani, recolta celui de-al patrulea an urmând să fie o ofrandă pentru Iehova, şi numai în al cincilea an rodul putea fi folosit în mod comun sau general.

Cuprins

Cu toate acestea, scutirea dura până când cel care planta avea parte de recoltă. – Lev. 19:23-25.

[8] Isus a arătat, printr-o pildă, că munca îşi are propria recompensă în bucurie. Un om urma să plece într-o călătorie, dar înainte de a pleca şi-a chemat robii şi le-a încredinţat avuţia sa, împărţindu-şi bunurile după abilităţile diferite ale robilor lui. După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors şi le-a cerut socoteală. Prin muncă sârguincioasă, cel care avea în grijă cinci talanţi i-a dublat, la fel ca şi cel care avea doi, însă cel căruia i s-a lăsat un singur talant a fost leneş şi nu a făcut nimic cu acesta, necâştigând nimic. Acum, cum au fost recompensaţi cei doi muncitori sârguincioşi? Li s-a spus să plece în vacanţă la malul mării sau în munţi? Aceasta le-a fost răsplata? Nu, recompensa lor pentru munca grea nu a fost o vacanţă ci, dintre toate lucrurile, mai mult de lucru! Stăpânul le-a spus la fiecare, pe rând: „Bine, rob bun şi credincios! Ai fost credincios în puţine lucruri. Te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!" Bucuria stăpânului se afla în această lucrare, şi primind mai mult de lucru, robii sârguincioşi au intrat mai bine în bucuria stăpânului. Dar ce a fost cu robul cel leneş care nu a vrut să muncească? Ce s-a întâmplat cu el? Hotărârea a fost următoarea: „Luaţi-i, dar, talantul şi daţi-l celui ce are zece talanţi." Acest lucru ar fi trebuit să îl bucure nespus pe leneş. El nu a vrut să muncească. Acum munca i-a fost luată. Îşi putea petrece viaţa trândăvind. Dar în loc să se bucure că nu avea de lucru, a început să plângă şi să scrâşnească din dinţi. Mat. 25:14-30, *NW*.

[9] Pentru a fi fericiţi, trebuie să muncim. Într-adevăr, avem nevoie de odihnă, o schimbare pentru minte şi corp, pentru a-şi reface nervii încordaţi şi pentru recuperarea forţei fizice. Aranjamentul sabatului în legea Mozaică prevedea o astfel de perioadă de relaxare după o perioadă de muncă grea. Vacanţele pe durată limitată sunt nepreţuite pentru reînnoirea forţelor. Însă, când energiile fizice, mentale şi nervoase s-au regenerat cu ajutorul unei vacanţe plăcute, începem să devenim neliniştiţi. Vacanţa şi-a atins scopul. Puterea ne-a fost refăcută pentru activitate şi suntem gata să ne întoarcem la muncă. Continuarea vacanţei peste acest punct reprezintă trecerea către plictiseală şi nelinişte, şi flirtul cu pericolele demoralizatoare ale inactivităţii. Ne dorim să ne întoarcem la muncă. Ne lipseşte bucuria şi satisfacţia generate de faptul că suntem utili.

[10] Iehova doreşte ca oamenilor să le placă munca şi să se bucure de roadele acesteia: „Ştiu că nu este numic mai bun pentru ei decât să fie fericiţi şi să se bucure cât trăiesc; dar şi faptul că un om mănâncă şi bea şi se bucură de rodul muncii lui este un dar de la Dumnezeu." (Ecl. 3:12, 13, *RS*). În zilele noastre, mulţi trudesc, însă puţini găsesc în aceasta o mare plăcere. Satisfacţia recompensei pentru muncile oamenilor este din ce în ce mai mică; banii devin din ce în ce mai mult ţinta eforturilor lor. Este era materialismului, când mândria lucrului bine făcut a fost înghiţită de lăcomie, şi zelul pentru realizarea artistică se închină în faţa idolului câştigului comercial. Înlocuirea dragostei pentru muncă cu dragostea pentru bani produce o deteriorare a calităţii muncii şi a rezultatelor artistice. Banii conduc, şi persoanele depravate plătesc pentru produse depravate. Se poate ca ei să aibă mai mult din punct de vedere material, însă au mult mai puţin spiritual. În loc

Cuprins

să-şi caute plăcerea în muncă, ei o caută în strângerea de bani; însă îngrijorările, nevrozele şi tulburările lor mintale exprimă greşeala căii lor de acţiune. În secolele trecute, oamenii scriau, pictau sau compuneau muzică în camere prăfuite şi îşi sfârşeau viaţa în obscuritate, însă au fost recompensaţi cu satisfacţia muncilor lor, iar acest zel conducător al lor a produs recunoscutele opere literare, artistice şi muzicale. Astăzi, cei care fac bani îşi primesc recompensa pe care o caută, la fel ca scribii, fariseii şi saducheii, care-şi făceau treaba pentru a fi văzuţi de oameni; însă ambilor le lipseşte plăcerea şi satisfacţia ducerii la îndeplinire a muncii. Creaţi să muncească şi să se bucure de muncă, în zilele noastre mulţi o urăsc şi se feresc de ea, umblând în schimb după bogăţie şi îngrijindu-se de dorinţele cărnii, fiind curând înghiţiţi de

DEŞERTĂCIUNEA MATERIALISMULUI

[11] Când Solomon îi era credincios încă lui Iehova, a fost folosit la scrierea multor proverbe şi meditaţii care stimulează gândirea, şi în cartea Eclesiastul scrisă de el, zădărniciile din viaţa oamenilor de pe pământ sunt evidenţiate în mod repetat. Munca este adeseori remarcată, şi uneori pare că Solomon se contrazice pe sine cu privire la subiect, uneori spunând că este deşartă şi inutilă, iar în alte cazuri slăvind-o ca şi plăcere a omului şi dar de la Dumnezeu. De exemplu, în Eclesiastul 3:13, textul care reprezintă tema acestui articol, Solomon a spus că a mânca, a bea şi a fi mulţumit de muncă reprezintă darul lui Dumnezeu pentru om. Cu toate acestea, în Eclesiastul 1:2, 3 (*RS*), el scrie: „O, deşertăciune a deşertăciunilor! Totul este deşertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care şi-o dă sub soare?" În următorul capitol povesteşte o mare parte din munca lui şi spune: „Inima mea a găsit plăcere în toată truda mea şi aceasta mi-a fost răsplata pentru toată truda." Dar adaugă imediat că toate acestea sunt deşertăciuni, deoarece el va muri la fel ca şi nebunul, iar rezultatul trudei sale va fi lăsat pentru alţii, în loc ca cel ce s-a trudit să se bucure de el: „Mi-am urât toată truda pe care am depus-o sub soare, văzând că trebuie să o las omului care vine după mine, şi cine ştie dacă va fi înţelept sau nebun? Şi totuşi el va fi stăpân peste tot ce am trudit eu şi mi-am folosit înţelepciunea sub soare. Şi aceasta este o deşertăciune." Cu toate acestea, el repetă imediat că munca este plăcere: „Nu este nimic mai bun pentru om decât să mănânce şi să bea, şi să se bucure de truda lui. Dar am văzut că şi aceasta vine din mâna lui Dumnezeu; căci cine, în adevăr, poate să mănânce şi să se bucure fără El?" – Ecl. 2:10, 18, 19, 24, 25, *RS*.

[12] Astfel, un lucru frustrant cu privire la trudă este că cel care s-a străduit nu se poate bucura întotdeauna de rezultatele muncii sale, din cauza morţii. Apoi mai sunt unii a căror muncă era deşertăciune pentru că deşi ei se află în viaţă, nu se bucură de rezultatele acesteia, ci sunt avari, lipsindu-se de plăcere pentru a-şi putea strânge bogăţii: „Am mai văzut o altă deşertăciune sub soare: un om este singur singurel, n-are nici fiu, nici frate, şi totuşi truda lui n-are sfârşit, ochii nu i se satură niciodată de bogăţii şi nu se întreabă niciodată: 'Pentru cine mă trudesc şi-mi lipsesc sufletul de plăceri?' Şi aceasta este o deşertăciune şi o treabă nefericită." „Un străin se bucură de ele: aceasta este o deşertăciune şi un rău mare." Iţi

Cuprins

aminteşti întâmplările Scripturalei amintite mai sus, care arată că voinţa lui Iehova este ca fiecare să se bucure de rezultatul propriei munci? Dacă aceasta nu se întâmplă, munca este inutilă şi este o deşertăciune pentru cel ce munceşte. – Ecl. 4:7, 8; 6:2, *RS*.

[13] „M-am gândit la toată truda şi tot ce este superior în muncă, că aceasta este rivalitatea unui om cu semenul lui. Şi aceasta este o deşertăciune şi goană după vânt. Nebunul îşi încrucişează mâinile şi îşi mănâncă propria carne. Mai bine o mână plină de linişte decât ambele mâini pline de trudă şi goană după vânt." (Ecl. 4:4-6, *Ediţia Ebraică*). În cazul multora, imboldul de a lucra nu reprezintă realizarea a ceva care merită făcut, ci este o rivalitate în a-şi depăşi semenul. Tensiunea competiţiei şi lăcomia îi împinge să lucreze mai mult şi mai bine decât aproapele; şi în spiritul geloziei, ei încearcă să egaleze sau să depăşească materialismul semenului lor. Exprimat în termeni moderni, ţelul lor este de a „căuta să ţină pasul." Acest lucru este egoist şi tulbură, deranjează şi este zadarnic. În cealaltă extremă se află nebunul care îşi încrucişează braţele în inactivitate, este copleşit de sărăcie, de foame mâncându-şi însăşi carnea. Este mai bine să urmezi o cale de mijloc, să lucrezi calm şi paşnic, fără agitaţie şi fără invidie faţă de bunurile altora, şi să te bucuri şi să fi mulţumit în linişte de o porţie suficientă, decât să înhaţi cu gelozie două porţii câştigate prin competiţie înverşunată ori să stai în nevoie, având două mâini goale din cauza lenei prosteşti. Nu este bine nici prea mult, nici prea puţin - prima face omul să se simtă independent faţă de Dumnezeu, iar a doua îl ispiteşte să fure: „Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie, dă-mi pâinea care-mi trebuie: Ca nu cumva, în belşug, să mă lepăd de Tine şi să zic: 'Cine este Iehova?' Sau ca nu cumva, în sărăcie, să fur şi să iau în deşert Numele Dumnezeului meu." Prov. 30:8, 9, *AS*.

[14] Cu ce profit durabil sunt îngrămădite bogăţiile prin competiţie chinuitoare şi acerbă? Cum zic contemporanii: „Nu-l poţi lua cu tine." Solomon s-a exprimat mai elocvent: „Cum a ieşit de gol din pântecele mamei sale, din care a venit, aşa se întoarce şi nu poate să ia nimic din truda lui. Şi acesta este un mare rău: anume că se va duce cum a venit; şi ce folos are el că s-a trudit în vânt şi să-şi petreacă zilele în întuneric şi jale, cu multe necazuri, boală şi supărare?" Midraşul iudaic ilustrează acest lucru printr-o parabolă. O vulpe a găsit o vie împrejmuită, dar a găsit şi o gaură prin care putea să se strecoare. Era puţin prea grasă, aşa că a postit trei zile şi s-a subţiat, apoi s-a târât prin gaura din gard. Înăuntru, s-a îndopat cu struguri până s-a îngrăşat la loc, aşa că atunci când a încercat să iasă din vie, nu mai putea să se strecoare afară prin gaură. A postit alte trei zile să se subţieze destul ca să se poată strecura afară. Când s-a văzut afară, a privit lung la vie şi a exclamat: „Tot ceea ce se află înăuntru este frumos, într-adevăr, dar ce avantaj poate avea cineva de la tine? El iese la fel cum a intrat." La fel este şi cu această lume, concluzionează parabola. Intrăm în ea cu nimic şi o părăsim în acelaşi fel. – Ecl. 5:15-17, *AT*.

[15] Aşadar, la ce bun să te dedici materialismului? Ce avantaj durabil are acest lucru? A te trudi cu acest lucru în vedere este zadarnic. Munca făcută pentru a acumula bogăţii este o nebunie. Competiţia în rivalitate este o goană chinuitoare

Cuprins

după vânt. A munci pentru a aduna bogăţii materiale este la fel de zadarnic cum este inactivitatea prostească. Ar trebui să lucrăm pentru cele necesare mâncării şi băuturii şi pentru simpla plăcere de a lucra. „Iată ce am văzut: este bine şi frumos ca omul să mănânce şi să bea, şi să se bucure de toată truda lui de care se trudeşte sub soare, în toată viaţa pe care i-o dă Dumnezeu; căci aceasta este partea lui." Solomon a spus că această muncă este bună, şi a văzut-o ca meritorie, nu ca şi deşertăciune, şi a mai spus că aceasta era partea lui în viaţa pe care Iehova o dă omului. În analiza finală, Solomon nu l-a ignorat pe Iehova şi nici nu a recomandat o viaţă închinată bucuriilor carnale, fără a cugeta la Dumnezeu sau la viitor: „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învăţăturilor: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om; căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău." Va fi o socoteală. Trebuie să muncim cu teamă de Iehova, deoarece El ne va judeca la sfârşit lucrările, chiar şi cele ascunse, chiar şi motivele din inima noastră. Lucrarea noastră este să facem bine, în armonie cu poruncile Lui. O astfel de lucrare nu este o deşertăciune. Ea nu dispare odată cu noi, ci se păstrează în amintirea lui Dumnezeu şi ne va câştiga o judecată favorabilă. Dar mai multe pe marginea acestui subiect mai târziu. – Ecl. 5:18; 12:13, *AT*.

[16] Acum, analizaţi unele observaţii finale cu privire la materialism. În zilele noastre, materialismul este foarte adesea vehiculat. Comunismul este criticat ca fiind materialist şi este condamnat în mod corect pentru aceasta. Însă nu este întreaga lume materialistă? Chiar şi cei care pretind că vorbesc pentru Dumnezeu lucrează pentru materialism, îl consideră practic, se încred în el, şi îi privesc ca prosteşte de nepractici pe puţinii care exercită credinţă în Iehova, în Cuvântul Său şi în noua sa lume. Concentrându-se pe ştiinţa materialistă, ei sunt bolnavi spiritual, iar moralitatea, integritatea şi lupta pentru principiile corecte ale oamenilor din lume dispar ca şi argumente expeditive, iar perspectivele materialiste devin din ce în ce mai vii şi mai active în relaţiile omeneşti. Dezvoltarea materialismului a fost la fel de mare ca şi retragerea în spiritualitate, şi chiar şi o lume depravată, orbită de strălucirea superficială a bunăstării sale materiale începe să-şi facă griji cu privire la consecinţele sumbre ale sărăciei spirituale. *Newsweek* din 29 martie 1954, spunea: „Măreaţa minte ştiinţifică a omului a creat mijloacele pentru distrugerea completă a acestuia. Înceata minte politică a omului se va chinui acum cu problema salvării omenirii de la propria ingenuitate." Malenkov spunea că războiul atomic „înseamnă moartea civilizaţiei lumii." Eisenhower a admis că războiul atomic înseamnă "distrugerea civilizaţiei."

[17] Scriind pentru revista New York *Times* în numărul din 26 decembrie 1954, faimosul istoric englez Arnold J. Toynbee începea astfel: „Care ne sunt sentimentele acum, când ne apropiem de noul an, 1955? Simţim că lumea are nevoie de o renaştere spirituală?" El mai spune că lumea este prinsă sub vraja Vestului, însă că filozofia seculară sub care Vestul trăieşte se dovedeşte a fi un ghid nepotrivit. Din cauza fanatismului şi a războaielor falselor religii, strămoşii noştri de dinaintea încheierii secolului al şaptesprezecelea, „şi-au scos comoara din religie şi au reinvestit-o în ştiinţa naturală" şi această credinţă în ştiinţă „a ghidat

Cuprins

inspiraţia Vestului până în zilele noastre, până când, în final, limitările şi slăbiciunile sale au fost expuse ca şi consecinţe ironice ale succesului său ameţitor. . . . În zilele noastre, ştiinţa a pus în mâinile oamenilor puterea de a distruge viaţa pe pământ." Această lume veche împietrită nu considera iubirea ca fiind posibilă, însă Toynbee declară în continuare că aceasta este o nevoie vitală, practică: „Vedeţi, v-am pus astăzi înainte Viaţa şi Binele, Moartea şi Răul." Cuvintele sublime ale lui Yahweh către Israel ar trebui să ne răsune astăzi în urechi. Acum că popoarele lumii se găsesc faţă în faţă cu arme mortale în mâini, virtuţi precum: prudenţa, autocontrolul, toleranţa, înţelepciunea şi - cu mult deasupra acestora - iubirea, au devenit necesităţi ale vieţii în sensul literal. Viaţa umană pe pământ nu poate să continue decât dacă noi, bărbaţi şi femei de rând, putem practica cu succes aceste virtuţi la un nivel mult mai ridicat decât am crezut că este posibil să-l cerem de la noi până acum."

[18] În *U.S. News & World Report* din 31 decembrie 1954, David Lawrence a scris în articolul de fond: „Pentru a influenţa dispoziţia epocii, a apărut un materialism cras. Europa este înfloritoare în nou-descoperita prosperitate stimulată de dolarii americani. 'Neutralismul' şi abandonarea principiilor sunt banalităţi. În această ţară - unde standarde de viaţă ridicate, salarii fără precedent în sume săptămânale, conforturi, dispozitive şi luxuri ale unei 'vieţi îmbelşugate' nu sunt doar încurajate ca şi un obiectiv social, ci sunt garantate ca fiind obligaţia supremă a guvernului politic - se pune din ce în ce mai puţin accent pe morală şi din ce în ce mai multă slugărnicire faţă de dumnezei oportuni. Într-adevăr, filozofia după care se ghidează 'intelectualul' modern este aceea ca, 'în interes public', Petru trebuie să fie tâlhărit pentru a-l plăti pe Pavel şi, indiferent de cele stipulate în Constituţie, scopul scuză mijloacele. Acest germen perfid se strecoară în sistemul guvernului."

[19] În *Science News Letter* din 11 decembrie 1954 s-a raportat că, potrivit medicului Julian P. Price al consiliului de administraţie al Asociaţiei Medicale Americane, „afecţiunea care ameninţă naţiunea în zilele noastre este spirituală, nu fizică sau mentală", iar simptomele sale includ „slăbiciunea moravurilor din cadrul guvernului ţării de-a lungul ultimilor ani, supremaţia pe care viciile organizate o au asupra vieţii legislative şi sociale, creşterea criminalităţii în cadrul populaţiei adolescente, mita şi comportamentul lipsit de etică în cadrul sportului amator, căutarea nebunească de plăceri care îi fac pe oameni să petreacă de patru ori mai mult timp cu băutura decât cu activităţi religioase sau de asistenţă socială." Reţeta sa? „Singurul remediu care este de ajutor – iar istoria ne este martoră – stă în schimbarea inimii. Convingerea mea sinceră este că cea mai mare nevoie a ţării noastre - şi a profesiei noastre - este, în ziua de azi, o renaştere spirituală, o întoarcere la Dumnezeu şi la principiile Sale eterne. Şi renaşterea trebuie să vină din inima cetăţeanului de rând."

[20] Oamenii încep să recunoască faptul că materialismul este cel care îi secătuieşte, că trebuie făcută o schimbare a inimii şi o întoarcere la valorile spirituale. Altfel, viaţa este secătuită de cele mai mari bucurii ale sale. Bucuria muncii a dispărut, orice efort fiind măsurat în bani. Amintiţi-vă de cuvintele lui

Cuprins

Solomon, citate anterior, că atunci când a spus să bem şi să mâncăm şi să ne bucurăm de muncă, fiindcă acestea sunt date de Dumnezeu, a adăugat: „Cine, în adevăr, poate să mănânce şi să se bucure fără El?” (Ecl. 2:24, 25, *RS*). Munca trebuie să fie bună, făcută din motive corecte, în armonie cu scopul lui Iehova, o muncă dată de mâna Lui, şi făcută conform principiilor de integritate şi moralitate. Dar deoarece oamenii moderni nu au considerat acest lucru ca fiind posibil şi îl privesc ca o piedică în nebunească lor luptă de a strânge în mod competitiv bani şi bunuri materiale l-au aruncat ca pe cătuşe, numai pentru a se găsi întemniţaţi şi frustraţi de propria lor lăcomie, iar lumea lor bătând în retragere terorizată din cauza materialismului decadent din punct de vedere moral al puterii atomice.

[21] Căutarea bunăstării materiale le face acum rău din punct de vedere spiritual, iar la Armaghedon nu le va face bine fizic. În aceste zile din urmă, aceasta mărturiseşte împotriva lor: „Veniţi acum, voi, bogaţilor! Plângeţi, urlaţi din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi! Bogăţiile voastre au putrezit şi mantiile voastre sunt roase de molii. Aurul şi argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră şi vă va devora carnea. V-aţi adunat în zilele din urmă ceva asemănător unui foc. Aţi trăit în lux pe pământ şi v-aţi dedat plăcerilor senzuale.” Materialismul lor nu îi poate scăpa de mânia divină: „Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească, în ziua mâniei lui Iehova; ci toată ţara va fi mistuită de focul geloziei Lui: căci va nimici deodată pe toţi locuitorii ţării.” Banii lor vor fi atât de nefolositori, încât vor fi aruncaţi deoparte: „Îşi vor arunca argintul în stradă, iar aurul lor va fi ca un lucru murdar; nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i elibereze, în ziua mâniei lui Iehova.” Înlăturând principiile drepte, ca să nu-i împiedice să acumuleze bogăţii, ei dau la o parte ceea ce i-ar putea elibera: „În ziua mâniei, bogăţia nu slujeşte la nimic; dar dreptatea izbăveşte de la moarte.” – Iac. 5:1-3, 5, *NW*; Tef. 1:18; Ezek. 7:19; Prov. 11:4, *AS*.

[22] În zilele noastre sunt mulţi care nu se bucură de munca lor, lăcomia competitivă le răpeşte prilejul de a se bucura în pace de viaţă, materialismul ştiinţific este o ameninţare înfricoşătoare a existenţei lor, iar când vor muri nu vor putea lua cu ei niciuna dintre roadele trudei lor. Cu adevărat o astfel de muncă este deşertăciune. Însă, apreciind valorile spirituale, omul se poate bucura de munca lui, poate mânca şi dormi în pace, nu are frică de materialism şi chiar şi la moarte, roadele benefice ale trudei sale nu vor fi pierdute pentru el. Această muncă nu este deşertăciune, ci naşte o satisfacţie profundă. Articolul următor vine cu detalii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce alege să facă Iehova, şi cum Îl afectează aceasta?
2. Care este alegerea lui Isus, şi cu ce rezultate?
3. Cum a fost echipat omul să lucreze, şi ce sarcină i s-a dat când a fost creat?
4. De ce i-a dat Iehova omului o lucrare de făcut, şi ce descoperiri demonstrează acum înţelepciunea acestui lucru?
5. Care este voinţa lui Iehova referitor la roadele trudei omului?

Cuprins

6,7. Cum arată Deuteronomul 20:1,5,6, în mod izbitor, cum trebuie omul să se bucure de rezultatele muncii lui?
8. Cum a arătat Isus că lucrarea este o răsplată în sine?
9. Ce scop servesc vacanţele?
10. Ce înlocuieşte acum dragostea pentru muncă, şi ce rezultă din aceasta?
11. Cum pare că se contrazice Solomon în subiectul despre muncă?
12. Ce este frustrant în legătură cu truda, şi de ce este zadarnică lucrarea unora?
13. Ce spirit strică astăzi mult lucru, şi care este punctul de vedere echilibrat?
14. Cum a arătat Solomon deşertăciunea strângerii de bogăţii, şi cum ilustrează Midraşul cuvintele lui?
15. Ce lucrare este zadarnică şi ce lucrare nu este zadarnică, după Solomon, şi îndepărtând aparenta contradicţie a observaţiilor despre lucrare?
16. Cu ce boală şi pericol se confruntă lumea acum, ca rezultat al năvălirilor materialismului?
17. Ce arată Toynbee ca necesităţi, dacă viaţa umană va continua pe pământ?
18. Cum deplânge *U. S. News & World Report* materialismul parvenit?
19. Ce boală ameninţă astăzi foarte mult, potrivit unui raport din *Science News Letter*, care sunt simptomele ei, şi care este remediul?
20. Ce o doare pe această lume?
21. Ce valoare va avea bogăţia materială la Armaghedon?
22. De ce este astăzi multă lucrare zadarnică, însă ce lucrare nu este aşa?

UN PREOT ÎL SFĂTUIEŞTE PE EINSTEIN

Un raport al Presei Asociate din data de 13 aprilie, din Atlantic City, spune: „Un învăţător catolic de renume face un apel la toţi oamenii de ştiinţă de astăzi, inclusiv la Albert Einstein, să rămână la neutronii lor şi să înceteze cu 'filozofia'. Reverendul Robert Henle, decan al Universităţii Sfântul Louis, a spus că naţiunea are 'mulţi oameni de ştiinţă' care încep să 'filozofeze la vârsta de 40 de ani.' Cei mai mulţi, a spus el, 'nu au pregătirea necesară pentru aşa ceva'. Într-o conferinţă de presă de la congresul anual al Asociaţiei Catolice Naţionale Educaţionale, Henle a spus că Einstein, în ultimii ani, a filozofat despre 'natura şi existenţa lui Dumnezeu'. 'Mă opun afirmaţiei lui autoritare despre existenţa unui absolut', a spus Henle. 'El nu are nici un fel de pregătire pentru a vorbi despre existenţa sau nonexistenţa lui Dumnezeu.'"– New York *Post*, 13 aprilie, 1955.

Răposatul Albert Einstein a spus, conform revistei *Life* din data de 2 mai 1955: „Nu cred în Dumnezeul teologiei, cel care răsplăteşte binele şi pedepseşte răul. … Nu pot accepta nici un concept despre Dumnezeu bazat pe frica de viaţă sau de moarte, sau pe baza credinţei oarbe." Din toate rapoartele reiese că Einstein a avut o dispoziţie nobilă şi este de înţeles faptul că el nu a putut crede în Dumnezeul teologiei, un Dumnezeu care torturează pe veşnicie sufletele într-un iad arzător, sau care îi arde timp de secole într-un purgatoriu încins până ce preoţii

Cuprins

de pe pământ primesc îndeajuns de mulţi bani pentru a se ruga pentru eliberarea acestor suflete.

Aceeaşi ediţie a revistei *Life* a redat cuvintele lui Einstein: „Prezenţa unei puteri de raţionament superioară … dezvăluită într-un univers de neînţeles, alcătuieşte ideea mea despre Dumnezeu.” Deoarece Dumnezeul teologiei învăţat de religiile ortodoxe a fost de neacceptat, Einstein a căutat un alt Dumnezeu. El a crezut într-un spirit suprem sau într-o inteligenţă ce stă în spatele tuturor minunilor create şi a fost, precum susţine revista *Time* din data de 2 mai 1955, impresionat de ordinea din univers. Citǎm: „Nu pot crede că Dumnezeu joacă zaruri cu cosmosul.” Revista continuă: „Albert Einstein, cel care adesea a spus că nu poate accepta doctrina nemuririi sufletului, a călătorit pe marginea misterului şi uneori, a recunoscut, acest lucru l-a făcut să se simtă mai aproape de Dumnezeu. ‘Eu pot afirma cu putere’, a spus el la un moment dat, ‘că experienţa religioasă cosmică este cea mai puternică şi cea mai nobilă forţă conducătoare … Religia mea constă într-o admiraţie umilă a spiritului superior infinit care se arată în cele mai mici detalii pe care le putem desluşi cu minţile noastre plăpânde.’” Biblia este de acord cu Einstein în privinţa „neacceptării doctrinei nemuririi sufletului”, căci în ea este scris, „Sufletul care păcătuieşte va muri” şi ne spune că până şi Isus, Cel fără păcat, „şi-a vărsat sufletul în moarte.” − Ezec. 18:4, Isa. 53:12.

Einstein a mai spus că nu poate accepta nici un concept despre Dumnezeu bazat pe „credinţă oarbă”. O credinţă biblică în Iehova Dumnezeu nu este oarbă în sensul că nu există nici un fel de bază pentru ea. Credinţa este „evidenta demonstraţie a realităţilor deşi nevăzute.” (Evrei 11:1, *NW*). Deşi nu a putut vedea electricitatea sau gravitaţia, Einstein a crezut în existenţa lor deoarece el a văzut dovezi ale realităţii lor. Fără a vedea „spiritul superior infinit” Einstein a crezut în existenţa lui datorită maiestuozităţii şi puterii şi ordinii văzute în univers. Biblia subliniază aceste minuni create ca fiind dovezi ale Creatorului nevăzut: „Calităţile Lui nevăzute sunt clar vizibile de la creaţia lumii încoace, căci ele sunt înţelese prin lucrurile create, chiar şi puterea Lui eternă şi dumnezeirea.” (Rom. 1:20, *NW*). Acea cunoştinţă şi înţelegere a rapoartelor din Biblie sunt necesare pentru credinţa în Dumnezeul Bibliei, descris la Romani 10:17 (*NW*): „Astfel credinţa vine prin cele auzite.” Însă credinţa în Dumnezeul teologiei ortodoxe este o credinţă oarbă deoarece nu este bazată pe adevărurile Bibliei, ci pe imaginile păgâne ale preoţilor din vechime, sau pe filozofiile preoţilor moderni. Nici o persoană raţională nu ar trebui să accepte un astfel de concept despre Dumnezeu bazat pe credinţă oarbă. Cu toate acestea, ei nu ar trebui să lase conceptul fals despre Dumnezeu predat de religiile ortodoxe să îi îndepărteze de Dumnezeul Bibliei. Ei ar trebui să studieze Biblia pentru a afla de Dumnezeul care a creat universul, nefiind făcuţi să aibă prejudacată împotriva Lui de minciunile religioase.

Dacă religiile ortodoxe ar fi rămas la Biblie, atunci probabil Einstein ar fi rămas la neutronii lui. Dacă aceste religii ar fi predat despre Dumnezeul din Biblie şi nu despre vreo zeitate păgână respingătoare care, după cum se presupune, chinuieşte suflete imaginare în purgatorii şi iaduri de foc şi pucioasă inexistente, poate că Einstein nu ar fi simţit nevoia de a căuta un alt concept despre Dumnezeu.

Cuprins

Poate că Henle ar trebui să scoată bârna din ochii lui înainte de a se lua de paiul din ochiul lui Einstein. El ar putea să rămână la Dumnezeul Bibliei pe care susţine că Îl slujeşte şi să renunţe la doctrinele păgâne şi la tradiţiile omeneşti, înainte de a primi titlurile măgulitoare de Reverend şi Părinte pe care Biblia le limitează la Iehova Dumnezeu şi să renunţe la planurile nebiblice aducătoare de bani precum rugăciunile despre purgatoriu şi jocurile de bingo. (Iov 32:21, 22; Mat. 7:1-5; 21:13; 23:9). Henle îl acuză pe Einstein de faptul că nu se limitează la ştiinţa lui, dar el însuşi este vinovat de îndepărtare de pretinsa lucrare de slujire a lui Dumnezeu. Romani 2:1 (*NW*) arată: „Prin urmare, omule, oricine ai fi, eşti fără scuză dacă judeci, fiindcă în lucrul în care îl judeci pe altul te condamni pe tine însuţi, deoarece tu, care judeci, practici aceleaşi lucruri.”

TEMELIA EDUCAŢIEI

Timpul nu învecheşte niciodată Biblia; ea este mereu modernă deoarece este chiar temelia educaţiei. Marele scriitor al Germaniei, Johann Wolfgang von Goethe, a vorbit despre educaţie şi despre Biblie. Goethe, unul dintre renumiţii literaturii mondiale, a spus: „Sunt convins că Biblia devine din ce în ce mai frumoasă pe măsură ce este înţeleasă. Să lăsăm cultura şi ştiinţa să progreseze şi mintea odată cu ele, însă ea nu va trece de cultura morală şi sperioară a creştinismului aşa cum sclipeşte şi străluceşte din Evanghelii. Datorită valorii sale intrinseci Biblia îşi merită extraordinara veneraţie a atâtor naţiuni şi generaţii. Ea nu este numai o carte cunoscută, ea este cartea oamenilor. Cu cât mai mare este progresul intelectual al timpurilor, cu atât mai mult va fi posibilă folosirea Bibliei atât ca temelie, cât şi ca mijloc al educaţiei − acea educaţie prin care sunt formaţi nu dogmatici, ci oameni cu adevărat înţelepţi.”− *The Supremacy of the Bible* (Supremaţia Bibliei), p.xxviii.

NICI UN „DAR AL LIMBILOR” ASTĂZI

Ce scopuri au fost deservite de darul limbilor la Cincizecime? Mai împarte încă spiritul sfânt al lui Dumnezeu darul limbilor, şi trebuie să putem vorbi în limbi ca să dovedim că am primit spiritul sfânt? Ce spune Biblia?

LOCAŢIA era o încăpere de sus din Ierusalim. Prezenţi erau 120 de urmaşi ai lui Cristos, inclusiv apostolii Lui, fraţii Săi vitregi şi mama Lui. Data era ziua Cincizecimii, anul 33 A.D., prin 20 mai, după calendarul nostru. Trecuseră zece zile de când Isus fusese văzut înălţându-Se la cer. „Deodată, din cer s-a auzit un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa în care stăteau. Şi au văzut nişte limbi ca de foc, care s-au împărţit, aşezându-se câte una pe fiecare dintre ei. Toţi s-au umplut de spirit sfânt şi au început să vorbească în alte limbi.”—Faptele 2:1-4, *NW*.

Cuprins

În acea perioadă, datorită sărbătorii Cincizecimii, „în Ierusalim se aflau iudei, oameni cu teamă de Dumnezeu, din toate naţiunile de sub cer. Şi, când s-a auzit zgomotul acesta, mulţimea s-a adunat şi a rămas uimită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui" „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu." Petru, ca purtător de cuvânt, le-a explicat evreilor loviţi de teamă ce înseamnă acest miracol, că era o împlinire a lui Ioel 2:28, 29 cu privire la revărsarea de către Iehova a spiritului Său peste orice *carne*.—Faptele 2:5-18, *NW*.

Cu vreo trei ani şi jumătate mai târziu, vorbitul în limbi a însoţit revărsarea spiritului sfânt asupra lui Corneliu şi a casei lui, în timp ce Petru le propovăduia. După mai mulţi ani a avut loc o întâmplare asemănătoare, după ce Pavel le-a propovăduit unora din Efes. Aceste trei ocazii, singurele pomenite în Scripturi, în care darul limbilor a însoţit primirea spiritului sfânt, stabilesc o regulă riguroasă că toţi cei care au primit spiritul sfânt vor putea vorbi în limbi?

În rândul unui număr considerabil de secte mai mici din Statele Unite, mai ales printre cei numiţi „penticostali," există un accent puternic pe vorbitul în limbi. Astfel, despre Adunările Generale ale lui Dumnezeu, ale căror membri numără peste un sfert de milion în Statele Unite, ni se spune că „sunt deosebit de stăruitori asupra învăţăturii darului limbilor după botez; niciun slujitor care pune la îndoială acel dar nu poate deţine scrisori de recomandare în acest grup."—*Manualul confesiunilor*

SCOPUL DARULUI LIMBILOR

Iehova Dumnezeu l-a împuternicit pe Moise să săvârşească miracole pentru a stabili veridicitatea sa ca profet al lui Dumnezeu. Pe aceeaşi bază, Isus Cristos S-a dovedit ca profet al lui Iehova, aşa cum le-a zis criticilor Săi. „Chiar dacă nu mă credeţi pe Mine, credeţi lucrările." Atunci, ce ar putea fi mai logic decât faptul că urmaşii direcţi ai lui Isus să poată fi în stare să facă la fel? Şi astfel, ei au făcut mereu minuni, au vindecat bolnavi, au înviat din morţi etc. Darul limbilor a fost doar unul dintre numeroasele daruri ale spiritului posedate de apostolii şi discipolii timpurii, ajutându-i să demonstreze că ei erau realmente urmaşi adevăraţi ai Fiului lui Dumnezeu şi că ei aveau religia bună şi adevărată.—Ioan 10:38, *NW*.

Totuşi, darul limbilor a deservit alt scop, un scop cât se poate de practic. Mai ales în ziua de Cincizecime, prin intermediul darului limbilor, ei au putut să mărturisească evreilor care veneau din multe ţări diferite şi care nu înţelegeau aramaica, limba nativă. Nu e de mirare că trei mii dintre ei au îmbrăţişat creştinismul în acea zi!

Cu toate acestea, astăzi nu mai este valabil niciunul dintre cele două motive. Fiindcă creştinismul şi-a demonstrat originea divină, nu mai este nevoie de miracole. În paranteză fie spus, să remarcăm că, în timp ce unii pretind că deţin darul vindecării, nu există absolut nicio asemănare între vindecarea făcută de Isus şi apostolii Lui şi cea făcută în ziua de azi. Pe atunci, oricine venea la Isus şi apostolii Lui erau vindecat, astăzi numai foarte puţini pot afirma că au fost ajutaţi. Mai mult, atunci chiar şi morţii erau înviaţi. Dar, iarăşi, astăzi avem Biblia în 1125

Cuprins

de limbi, sau mai multe, iar „această evanghelie a împărăţiei” este propovăduită în mai bine de o sută de limbi diferite.

Adevărul este că vorbitul în limbi a jucat un rol foarte mic în slujirea creştină timpurie. Nu citim niciun singur cuvânt despre Isus însuşi vorbind în limbi, nici că urmaşilor Săi le-ar fi fost poruncit să facă astfel pe vremea când era cu ei. Slujirea lor fiind în primul rând la evrei, nu era nevoie de limbi. Aşadar, vorbitul în limbi nu este inclus în învăţăturile de despărţire ale lui Isus: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit.”—Mat. 28:19, 20, *NW*.

„Dar,” întreabă un penticostal, „cum rămâne cu Marcu 16:17, care spune: ‚Aceste semne îi vor însoţi pe cei care vor crede: Folosindu-se de numele meu, vor scoate demoni, vor vorbi în limbi’. Nu dovedeşte aceasta că toţi urmaşii lui Cristos ar trebui să poată vorbi în limbi?” Dar să observăm contextul. Potrivit acestuia, credincioşii nu trebuie numai să poată vorbi în limbi, ci şi să poată alunga demoni, să poată lua în mână şerpi veninoşi fără să se rănească şi să bea poţiuni letale fără să le facă rău.

Desigur, sunt câţiva, puţini, care susţin că spiritul sfânt va îngădui cuiva să mânuiască şerpi veninoşi fără să facă rău; de aceea presa din Statele unite relatează periodic despre unii oameni induşi în eroare, care sunt muşcaţi şi chiar mor de muşcături de şarpe în astfel de situaţii. Cum ar fi W. J. Palmer din Johnson City, Tennessee, care a murit de muşcături de şarpe în 4 octombrie, 1953; J. Thomas din Trenton, Georgia, care a murit de astfel de muşcături de şarpe în 15 iunie, 1954, şi C. E. Canada, din Greenville, South Carolina, care, în august 1953, a supravieţuit unei muşcături de şarpe doar fiindcă a acceptat injecţii enorme de ser pe care ceilalţi doi care au murit le-au refuzat.

Adevărul este că învăţaţii moderni ai Bibliei sunt de acord că ultimele doisprezece versete, care vorbesc despre limbi şi a nu fi rănit de şerpi, nu au fost scrise de Marcu, ci au fost adăugate de altcineva. Potrivit lui Goodspeed, relatarea lui Marcu „se opreşte brusc la sfârşitul versetului 16:8 în cele două cele mai bune şi cele mai vechi manuscrise, cel Sinaitic şi Vatican, şi în câteva altele.”—*Analogia Goodspeed a Noului Testament*

DARURI VERSUS ROADE ALE SPIRITULUI

Fiindcă darul limbilor i-a fascinat pe creştinii corinteni cu mult peste valoarea sa, Pavel a trebuit să îi lămurească despre această chestiune, ceea ce a făcut în prima lui scrisoare către ei, capitolele 12 la 14 fiind singurele referiri la limbi, în afară de Faptele Apostolilor. Chiar şi pe atunci nu toţi aveau darul limbilor, căci Pavel a scris: „Oare toţi sunt apostoli? Toţi sunt profeţi? Toţi sunt învăţători? Toţi înfăptuiesc lucrări de putere? Toţi au darul de a vindeca? Toţi vorbesc în limbi? Toţi sunt traducători?” Şi observaţi ordinea, de la lucrul mai important, apostolii, la cel mai puţin important, limbile şi tălmăcirea lor.—1 Cor. 12:27-30, *NW*.

Cuprins

În continuarea argumentării sale, Pavel arată în capitolul 13 ce este cu adevărat important: „Dacă vorbesc în limbile oamenilor şi ale îngerilor, dar nu am dragoste, am ajuns o bucată de aramă sunătoare sau un talger zăngănitor.” Şi, repunând darul limbilor în locul cuvenit, Pavel spune în capitolul următor: „cine vorbeşte într-o altă limbă nu le vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu, căci nimeni nu-l ascultă, deşi, prin spirit, el spune secrete sacre. Însă cine profeţeşte îi zideşte, îi încurajează şi îi mângâie pe oameni prin vorbirea sa. Cine vorbeşte într-o altă limbă se zideşte pe sine, dar cine profeţeşte zideşte adunarea. Eu însă aş vrea ca toţi să vorbiţi în limbi, dar mai ales să profeţiţi. Într-adevăr, cine profeţeşte este mai mare decât cine vorbeşte în limbi, afară numai dacă şi traduce, aşa încât adunarea să fie zidită.” „Îi mulţumesc lui Dumnezeu că vorbesc în mai multe limbi decât voi toţi. Cu toate acestea, în adunare aş vrea să spun mai degrabă cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i pot învăţa şi pe alţii, decât zece mii de cuvinte într-o altă limbă. Fraţilor, nu fiţi copii în ce priveşte capacitatea de înţelegere. Darul limbilor este un semn nu pentru credincioşi, ci pentru necredincioşi.”—1 Cor. 14:4-25, *NW*.

Nu încape îndoială că Pavel nu a acordat multă importanţă darului limbilor. El a arătat că era de folos puţin, mai puţin atunci când ceea se spunea se şi traducea, şi că a profeţi, aici cu sensul de a expune public, era mult mai de ajutor decât orice dar al limbilor.

Astăzi, adunarea creştină nu mai are nevoie de darul limbilor, ci are nevoie de roadele spiritului, întocmai cum arată Pavel: „Dragostea nu piere niciodată. Dar dacă sunt daruri de profeţire, vor fi înlăturate; DACĂ SUNT LIMBI, ELE VOR ÎNCETA.” „Când eram copil mic, vorbeam ca un copil mic, gândeam ca un copil mic, judecam ca un copil mic, dar, când am devenit bărbat, am înlăturat trăsăturile de copil mic.” Evident, darurile miraculoase care au deservit adunarea creştină în copilăria ei nu vor mai fi necesare la maturitatea ei. Ceea ce pare ca vorbitul în limbi în ziua de azi, denumită glosolalie, dacă nu este produsul sentimentalismului sau dezechilibrului mintal, este un caz în care „Satan însuşi se transformă singur într-un înger de lumină” ca să amăgească. —1 Cor. 13:8, 11; 2 Cor. 11:14, *NW*.

Isus a zis „După roadele lor îi veţi recunoaşte.” Roadele pe care urmaşii Săi adevăraţi le aduc astăzi sunt cele ale propovăduirii „acestei evanghelii a împărăţiei,” a rămâne „nepătaţi de lume,” şi „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine.” Acestea, şi nu vorbitul în limbi, identifică adevăratul slujitor creştin şi arată dacă are sau nu spiritul sfânt.—Mat. 7:16; 24:14; Iac. 1:27; Gal. 5:22, 23, *NW*.

Îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţa exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o.—Col. 3:10, NW.

Partea a 3-a
VIZITAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN AMERICA CENTRALĂ

Ce surpriză plăcută am avut la sosirea în El Salvador, căci la ieşirea din vamă erau peste 200 de fraţi aflaţi acolo pentru a-l întâmpina pe preşedintele Societăţii! Ei au format un coridor uman ce i-a permis Fratelui Knorr să meargă printre cele două coloane şi să vorbească personal cu fiecare în parte. Câte zâmbete! Toţi strălucind de bucurie, ceea ce numai oamenii din societatea Lumii Noi pot exprima. Congresul începuse deja în El Salvador, însă pentru acea după-amiază fuseseră aranjate deja două interviuri la radio. Astfel, Fratele Breedle, servul de filială, şi soţia lui, însoţiţi de Surorile Bowin şi Clogston, cei care au aranjat interviurile şi transmiterile în direct, au mers alături de vizitator direct la staţiile radio. Grupul a trecut pe lângă clădirea destinată noului sediu al filialei şi Fratele Knorr şi-a surprins tovarăşii prin descrierea cu exactitate, din memorie, a unor detalii a viitoarei clădiri, despre planul clădirii trimis lui cu câteva luni înainte pentru aprobare. În momentul în care grupul a ajuns la sediul radioului au descoperit că le-a fost alocat un timp dublu faţă de ceea ce au sperat, astfel că au vorbit improvizat despre *Turnul de Veghere, Treziţi-vă*!, despre societatea Lumii Noi şi despre lucrarea lor de expansiune.

În acea seară, Fratele Korr a stat în public alături de fraţii vorbitori de spaniolă din El Salvador şi s-a bucurat de discuţia analitică a studiului Bibliei şi a distribuirii de reviste. Din când în când el îl întreba pe servul filialei despre semnificaţia unei anumite expresii, însă per total el a putut înţelege datorită graficelor care arătau nouă ani de progres în aceste două aspecte importante ale lucrării din El Salvador.

În acea noapte, douăzeci şi doi de misionari au stat treji până târziu, examinând noua *Carte anuală* şi calendarul adus pentru ei din Brooklyn. Nespuşi de bucuroşi, toţi au participat la discuţia plăcută. Deşi toţi au mers târziu la culcare în acea noapte, nimeni nu putea dormi într-o duminică dimineaţa. Discursul despre botez a fost primul eveniment din program şi treizeci şi două de persoane şi-au declarat înaintea marii adunări dedicarea vieţii lor slujirii lui Iehova Dumnezeu. Cufundarea a avut loc într-un lac de munte, înconjurat de frumuseţi rare. Apoi, toţi s-au grăbit spre noul sediu al filialei, acolo unde Fratele Knorr a dedicat clădirea alături de cei 150 de participanţi. Folosind cuvinte puternice şi marcante el a explicat pe larg că piatra şi cărămida noii clădiri nu pot vorbi, dar că cei care vor folosi noua Sală a Împărăţiei pot şi vor face clădirea să vorbească prin buzele lor. Arătând spre stâlpii de oţel care au fost puşi la locul lor el şi-a exprimat dorinţa ca sala (70 de picioare în lungime şi 30 în lăţime) să fie în curând prea mică pentru a

Cuprins

găzdui toate persoanele cu bunăvoinţă din San Salvador, capitala El Salvadorului. Acestea vor deveni realitate datorită propovăduirii însufleţite făcută de toţi vestitorii. Publicul a realizat că acest succes depinde de activitatea lor. Cu siguranţă, ei nu doresc ca pietrele să strige din cauza tăcerii lor.

În acea după-amiază o mulţime minunată de 572 de persoane a participat la discursul public şi întregul discurs a fost în acelaşi timp transmis la radio pentru o nenumărată altă mulţime. În acea seară discursul de încheiere al Fratelui Knorr a inclus remarci puternice şi sincere pentru toţi slujitorii Creştini dedicaţi. Deşi nu i-au înţeles limba, ei au simţit în inimile lor lucrurile pe care le-a explicat, căci nici o parte din sinceritatea şi căldura lui personale nu au fost omise din traducere. El le-a spus despre sfatul lui Pavel de a vorbi în întâlnirile grupei. Ei au dat din capete în semn aprobator. El i-a sfătuit în legătură cu credinţa lor şi i-a îndemnat să ajungă la maturitate. Adunarea se pare că a avut un efect benefic asupra tuturor martorilor lui Iehova din ţară, deoarece în decembrie numărul vestitorilor de pe teren era de 316.

În următoarele zile au fost multe de făcut la biroul filialei − detalii pentru clădirea noii case de filială şi a Sălii Împărăţiei, discutând cu misionarii, etc. Este acolo un om cu bunăvoinţă foarte prietenos, un inginer consultant, care i-a ajutat foarte mult pe fraţi în ridicarea noii clădiri. Martorii lui Iehova de acolo apreciază bunătatea lui şi iubirea lui pentru lucrarea lor. Noua clădire, din cărămidă pusă peste un schelet de oţel, este rezistentă la foc şi cutremur. Fraţii sunt foarte mândri de casa lor nouă şi se aşteaptă să se poată muta acolo în mai.

Fără îndoială, lucrarea va progresa în El Salvador datorită bunului exemplu dat de misionari oamenilor de acolo. O mare mulţime va fi adunată din acea ţară. Progres! Creştere! Expansiune! este subiectul de discuţie de astăzi din El Salvador.

NICARAGUA

Zburând la sud de El Salvador se pot vedea vulcane, la stânga şi la dreapta; şi la aterizarea pe aeroportul Managua se poate zări Las Mercedes, un vulcan din Santiago, din care ies mereu aburi de sulf. Deşi vulcanii prin cutremurele lor pot mişca pământul de sub picioarele omului, Iehova Dumnezeu, la bătălia de la Armaghedon, va zgudui toate naţiunile şi în acelaşi timp îi va ţine în viaţă pe toţi membrii societăţii Lumii Noi, pentru a popula noul Lui pământ. Chiar acum, mulţi dintre martorii lui Iehova locuiesc printre aceşti vulcani, neavând teamă de zguduiturile lor, ci fiind fericiţi de a putea propovădui vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu.

Precum este obişnuit, preşedintele Societăţii a verificat toate înregistrările filialei, a vorbit cu misionarii, a avut plăcerea de a-i întâlni şi de a-i saluta pe cei prezenţi la congres şi de a le oferi sfaturile şi informaţiile aflate în Scripturi. Datorită schimbărilor constante în valoarea monezii, a fost necesară reducerea abonamentului revistelor *La Atalaya* şi *Despertad*! (ediţiile în spaniolă ale *Turnului de veghere* şi *Treziţi-vă*!) − aducându-l mai aproape de rata de schimb. Mulţi speră că acest fapt va duce la creşterea distribuirii acestor reviste în Nicaragua. În momentul în care slujitorii din casă în casă realizează valoarea

Cuprins

imensă a acestor reviste ei participă mai intens la facerea de abonamente, lucrând cu regularitate în fiecare săptămână. Această practică a fost îndemnată la adunare, subliniind faptul că acum avem un teren fertil pentru a planta revistele în această ţară.

Fraţilor le-a fost greu să găsească o clădire unde s-ar putea ţine adunarea de district. În cele din urmă, un om cu bunăvoinţă şi-a oferit casa lui mare şi liberă. Coridorul ei spaţios şi deschiderea spre curtea interioară au constituit un auditoriu acceptabil. Acolo, Fratele Knorr a vorbit publicului despre Psalmul 112, punând accentul pe textul anual din 1955 pentru toţi martorii lui Iehova din întreaga lume.

În seara deschiderii adunării au fost prezenţi 242 de oameni, un fapt încurajator, mai ales datorită raportului din noiembrie din care reiese că numai 160 de vestitori participau în serviciul de teren. Aceasta nu era lectura publică− era numai deschiderea adunării. Astfel, cu siguranţă, existau mulţi oameni cu bunăvoinţă în Managua şi pe tot cuprinsul Nicaraguei şi aceştia se adunaseră la congres.

Dimineaţa de sâmbătă a fost un prilej de bucurie pentru public, deoarece au putut auzi discursul despre dedicare şi au putut vedea botezul. În momentul în care oamenilor ce doreau să se boteze li s-a cerut să se ridice în picioare, au fost douăzeci şi doi de bărbaţi şi treisprezece femei. Aceşti candidaţi la cufundare au mers apoi cu maşina 30 km până la malul Lacului Managua, un loc minunat. Însă, mult mai îmbucurătoare a fost credinţa acestor oameni. După câţiva ani de stagnare a lucrării din această ţară, din cauza condiţiilor locale, se părea acum că vor avea parte de un progres; şi misionarii, împrăştiaţi în numeroasele oraşe din ţară, sunt foarte zeloşi şi acordă mult ajutor celor cu bunăvoinţă, aducându-i la maturitate, sprijinindu-i pentru a deveni slujitori potriviţi ai veştii bune. A fost o adevărată plăcere şederea noastră acolo pentru câteva zile. Fratele Knorr nu a putut rămâne pentru a ţine discursul public, dar acest lucru a fost făcut de servul de filială (în timp ce Fratele Knorr călătorea spre Costa Rica, acolo unde avea loc un alt congres şi unde era programat să vorbească). Adunarea din Managua a fost una de succes. Fraţii au aflat metode noi de a-şi îmbunătăţi lucrarea, s-au bucurat de compania unui altuia, s-au încurajat şi îndemnat reciproc la dragoste şi fapte bune. Puterea de neînvins a lui Iehova, cea care a creat aceşti munţi semeţi, aceste lacuri frumoase, lucrează acum pentru martorii Lui din Nicaragua, iar Iehova le va da creşterea.

COSTA RICA

În momentul în care servul de filială a aflat de vizita preşedintelui Societăţii în Costa Rica, primul lucru pe care l-a făcut a fost organizarea unei adunări naţionale şi găsirea unei săli ce putea găzdui pe toţi vestitorii ţării. În anii trecuţi fusese folosit un teren de baschet interior, astfel că proprietarul acestuia a fost din nou întrebat. Celor care au întrebat li s-a răspuns că nu poate fi închiriat de martorii lui Iehova din cauza legii. S-a dovedit a fi până la urmă, legea ecleziastică. Catolicilor li s-a interzis de preot să închirieze clădirile oricărei persoane de altă religie. Proprietara i-a cerut servului filialei să se întoarcă într-o

Cuprins

săptămână şi între timp ea avea să vorbească cu preotul şi să încerce să obţină permisiunea de a închiria stadionul. Preotul nu i-a dat permisiunea, deşi proprietara i-a spus că martorii lui Iehova sunt cei mai de încredere oameni cărora le-a închiriat vreodată clădirea. Catolicii au crezut că vor putea anula congresul din San José. Dar căutarea servului filialei şi a altora a continuat. Ei au descoperit că Federaţia Naţională de Baseball tocmai îşi terminase noul stadion şi deşi nu era pregătit încă pentru baseball, scaunele erau gata, putând fi folosite pentru adunare. Acei oameni nu le-au permis prejudecăţilor religioase să stea în calea închirierii stadionului; astfel că s-a putut semna contractul. Martorii lui Iehova din toată ţara au fost invitaţi să vină la adunarea din San José, care a început sâmbătă, pe data de 18 decembrie.

Pregătirea stadionului a necesitat multă muncă. Ei au trebuit să lege firele, să instaleze luminile, să aranjeze echipamentul bufetului cu autoservire, să construiască scena, etc., însă fraţii au continuat plini de energie cu pregătirile. Chiar înainte de congres, vremea era foarte plăcută; însă chiar atunci stătea să vină o furtună, vânturi reci şi ploaie se îndreptau spre San José. Acesta ar fi putut fi un adevărat obstacol în calea adunării, căci tribuna centrală era descoperită, însă sub scaune era loc destul pentru toţi, pentru a putea sta şi privi, din moment ce tribunele însăşi erau la distanţă de opt picioare de pământ. Astfel că acesta ar fi fost un adăpost în cazul venirii ploii.

Voluntari entuziasmaţi au ridicat o scenă foarte atractivă chiar în faţa terenului verde al porţii. Scena a fost decorată în ambele părţi cu frunze de palmieri şi alte plante; şi doi copaci mici de cafea, cu boabe coapte de cafea, au ieşit în evidenţă. Scena a primit, de asemenea, o notă locală− un tipic car cu boi.

Participanţii care au venit de pe coastă înţelegeau engleza. Cei din San José şi din alte părţi din Costa Rica înţelegeau spaniola. Astfel că programele au fost prezentate în două limbi. În ziua de sâmbătă au fost la deschidere 825 de oameni dintre care douăzeci şi trei şi-au simbolizat, prin botez, dedicarea faţă de Iehova Dumnezeu.

Duminică dimineaţa Fratele Knorr a sosit exact la timp. El a venit cu avionul şi le-a vorbit în după-amiaza de duminică celor 1 129 de oameni adunaţi. Lectura publică era programată pentru seara de duminică, însă, din cauza ploii puternice şi a vremii reci, numai 1 250 de oameni au venit să asculte lectura, „Iubirea lui Dumnezeu în Salvarea Omului din Criză” − deşi acela a fost cel mai mare număr de oameni ce a participat vreodată la o adunare publică în acea ţară. Fraţii au primit instrucţiuni foarte folositoare, atât în engleză cât şi în spaniolă; şi la sesiunea finală, în timp ce ploaia cădea, preşedintele a povestit unele dintre experienţele întâmpinate în celelalte ţări şi i-a spus marii adunări despre unele schimbări ce aveau să aibă loc în lucrarea din Costa Rica. Un alt serv de circuit era pe cale de a fi numit, însumând un număr de patru şi adunările aveau să fie vizitate la fiecare patru luni în loc de şase, pentru a le întări şi pentru a le ajuta în lucrarea lor organizaţională. Toţi au fost nespus de bucuroşi în privinţa acestui serviciu adiţional şi au fost îndeosebi de încântaţi în momentul în care preşedintele Societăţii a anunţat construirea unui nou birou de filială, a unei case misionare şi a

Cuprins

unei Săli a Împărăţiei, toate având să fie construite în aceeaşi clădire. Până atunci, Societatea închiriase o casă pentru sediile filialei şi ale misionarilor şi sala închiriată de grupă era mult prea mică pentru multele adunări din San José. Cu câteva luni în urmă, grupele din San José au început strângerea de fonduri, însă ei nu mai trebuiau să aştepte patru sau cinci ani pentru a strânge suma de bani necesară pentru începerea construirii Sălii Împărăţiei, deoarece Societatea a fost de acord să o finanţeze şi fraţii au putut face contribuţiile ca şi până atunci. Aceasta a fost considerată o minunată îngrijire de la Iehova. (În aprilie proprietatea fusese cumpărată, planurile erau deja făcute pentru construirea clădirii şi toţi erau mulţumiţi de locaţia aflată în centrul oraşului.)

A fost o adevărată plăcere pentru Fratele Knorr să îl întâlnească din nou pe Fratele Hardin în casa misionară. El a fost un absolvent al primei clase Gilead, care a servit cu loialitate interesele Împărăţiei în Costa Rica timp de mai mulţi ani. El a fost ţintuit la pat pentru o vreme îndelungată, căci artrita i-a afectat toate membrele. Soţia lui, cu ajutorul altor misionari, i-au oferit toată grija de care a avut nevoie, doctorii l-au supravegheat în momentul în care a avut nevoie de atenţia lor şi în ultimele şase luni el şi-a recuperat îndeajuns de mult puterile pentru a realiza o considerabilă lucrare de predicare. Adunarea locală nu l-a lăsat să renunţe la postul de serv de grupă datorită iubirii pe care o au pentru el şi în timp ce a fost ţintuit la pat el a continuat să organizeze adunările de serviciu şi să direcţioneze lucrarea grupei din camera lui aflată în casa misionară. Toţi fraţii îl iubeau pentru zelul şi pentru determinarea lui de a continua lucrul. Pe tot parcursul bolii sale el nu şi-a exprimat niciodată dorinţa de a renunţa la numirea lui. În timpul congresului el a fost foarte fericit să audă de progresul activităţii şi de primirea raporturilor, iar Fratele Knorr s-a bucurat de conversaţiile cu el, atunci când acestea au fost posibile. Cu toate acestea, la 3:30, în dimineaţa de miercuri pe data de 22 decembrie, Fratele Hardin a murit. El a fost un misionar până la sfârşit. Loialitatea şi serviciul lui constituie un exemplu nemaipomenit pentru toţi cei care au fost alături de el în serviciul misionar şi pentru grupele din jur. Fratele Knorr a trebuit să plece la ora 11:30 a.m. spre Panama, însă înainte de a pleca el a aflat totul despre înmormântarea ce avea să aibă loc în aceeaşi după-masă. În aceste ţări, este necesar ca morţii să fie îngropaţi în douăzeci şi patru de ore. Astfel că fraţii au aflat despre moartea Fratelui Hardin şi au fost anunţaţi despre serviciile de înmormântare din acea după-masă. 300 de persoane s-au adunat în Sala Împărăţiei pentru a auzi discursul de înmormântare.

Este nemaipomenit a cunoaşte şi a lucra cu aceşti fraţi credincioşi şi a vedea cum soţia Fratelui Hardin merge înainte cu credinţă. Deşi acestea sunt momente triste, martorii lui Iehova nu se întristează asemenea altora, căci ei cunosc speranţa ce le stă înainte. Sora Hardin continuă lucrarea din casa misionară alături de ceilalţi misionari, bucuria ei fiind deplină. Nu putem totuşi să nu ne gândim la contrastul dintre serviciul misionar credincios, exemplificat aici, şi cel lipsit de credinţă.

Unii misionari au mers în trecut în Costa Rica şi după ce au lucrat acolo timp de câţiva ani au devenit interesaţi de bani şi comercialism şi de dobândirea

Cuprins

mai multor lucruri pe care această lume veche le are de oferit. Aceştia nu numai că au oprit lucrarea misionară, dar au devenit vestitori neglijenţi ai adunării, dând astfel un exemplu negativ celorlalţi fraţi, care nici măcar nu au avut parte de pregătire la Şcoala Gilead pentru a-i ajuta în credinţă şi pentru a dobândi cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu. Cu siguranţă, astăzi, ne putem bucura de cei care sunt credincioşi; şi ce bucuroşi trebuie să fie cei care, fiind credincioşi în toţi aceşti ani şi rămânând lângă lucrarea încredinţată merg înainte, deşi fraţii şi surorile lor, sau soţii şi soţiile, îşi încheie slujirea în acest moment! Într-o zi, la înviere, ei îşi vor relua şi îşi vor continua cu bucurie închinarea şi lauda Domnitorului Suveran al universului, în timp ce aceia care se întorc în lume, căutând plăcerile şi bunurile ei, nu vor avea niciodată şansa de a dobândi viaţa veşnică. Îndepărtarea completă de organizaţia lui Iehova, interesul numai în această lume veche, a nu aduce laudă numelui lui Iehova, neîntâlnirea cu poporul lui Iehova, toate acestea trebuie să aducă chin pentru minţile celor ce le săvârşesc. Ei trebuie să se convingă pe ei înşişi să creadă o minciună, că Diavolul este tatăl (sprijinul) lor. Oamenii care se întorc în lume sunt nevoiţi să născocească scuze pentru eşecul lor de a urma calea de acţiune pe care au pornit şi pentru urmarea altei căi, încercând să se convingă atât pe ei cât şi pe alţii că ei urmează o cale de acţiune care, în ochii lor, este una dreaptă. Cei care încep şi rămân în serviciul cu timp integral, asemenea misionarilor, sunt bucuroşi de lucrarea lor, căci lucrarea lor este „bucuria Domnului”. Atâta timp cât inima cuiva este decisă, are încredere în Iehova, acea persoană nu se va mai teme de veştile rele ce împânzesc lumea şi nu va încerca să caute siguranţă în această lume veche, ci va găsi siguranţă numai în societatea Lumii Noi.

În Costa Rica este multă lucrare de făcut. Cei care au fost neglijenţi faţă de privilegiile lor vor trebui fie să se conformeze cerinţelor lui Iehova, fie să plece. Există mulţi oameni asemenea oilor ce trebuie adunaţi încă şi ei vor fi aduşi în organizaţia curată a lui Iehova şi vor lucra alături de cei care constituie exemple bune. Prin nemeritata bunătate a lui Iehova, Costa Rica va avea parte de prosperitatea naţiunii lui Dumnezeu în anul 1955.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

PARTEA A 15-A - ACTIVITĂȚI STRĂINE SUB PERSECUȚIA FASCISTO-NAZISTĂ

Ce se întâmpla cu martorii lui Iehova, pe plan internaţional, în anul 1934? În patruzeci şi nouă de ţări birourile de filială ţineau legătura cu Societatea Watch Tower. Lucrarea lor înainta şi se dezvolta după modelul celei din Statele Unite. Pe măsură ce catolicismul şi fascismul se extindea în Europa, asupra martorilor

Cuprins

veneau dificultăţi din ce în ce mai mari. În Italia, un număr de cincizeci de martori au trebuit să acţioneze ilegal, fiind urmăriţi tot timpul de poliţie, care aresta chiar şi persoanele ce acceptau literatura. Câţiva dintre aceşti asociaţi italieni au fost întemniţaţi de guvernul fascist al lui Mussolini.

În Spania, înainte de revoluţia fascistă din 1936-1939, lucrarea puţinilor martori de acolo se dezvolta foarte bine. De fapt, în timpul războiului civil din 1936, martorii spanioli au raportat plasarea a 105.570 exemplare de literatură a Bibliei.

În Germania dinaintea lui Hitler, lucrarea de mărturie a Societăţii creştea uimitor. Din 1919 până în 1933, fraţii germani distribuiseră în mâinile poporului german 48.000.000 cărţi şi broşuri şi 77.000.000 exemplare ale ediţiei germane *Epoca de aur*. În anii 1930' Societatea conducea ceea ce era cunoscut ca „Perioada internaţională de mărturie", care dura opt zile, când toţi martorii îşi demonstrau unitatea lor mondială, petrecându-şi timpul în fiecare zi a acelei săptămâni dând o mărturie armonios pregătită şi distribuind aceeaşi publicaţie. De exemplu, 58.804 lucrători din 77 ţări au raportat activitate în „Perioada de recunoştinţă a rămăşiţei" din 8-16 aprilie 1933. În timpul acestei campanii a fost distribuită broşura *Criză*. Este interesant de observat că în această perioadă specială Germania a raportat 19.268 lucrători, în comparaţie cu cei 20.719 din Statele Unite. Astfel, în anul 1933, lucrătorii din cele două ţări erau aproape identici la număr. Dar în această săptămână specială, Germania a raportat distribuirea a 2.271.630 piese de literatură, depăşind la număr plasările din Statele Unite de numai 877.194, demonstrând în felul acesta activitatea de vestire foarte zeloasă din Germania, chiar după ce Hitler devenise dictator. Chiar înainte de timpul lui, a fost experimentată multă împotrivire catolică. De exemplu, în anii 1931 şi 1932 s-a raportat un total de 2.335 acţiuni legale, în aşteptare, împotriva martorilor din Germania.

Odată cu venirea dictaturii lui Hitler, în ianuarie 1933, norii opoziţiei au devenit imediat negri ca tăciunele. De la început, în aprilie 1933, poliţia a pus stăpânire pe noua imprimerie extinsă a Societăţii şi pe casa Betel din Magdeburg, Germania, i-a pus sub sechestru maşinile de tipărit şi a supravegheat o percheziţie istovitoare pentru a avea dovada unei activităţi subversive. Nefiind găsit nimeni, pe 28 aprilie, Societăţii i s-a permis să-şi reia controlul asupra propriilor puncte susmenţionate. Aceasta le-a dat martorilor posibilitatea să-şi completeze compilarea înregistrării raportului din perioada specială arătată mai înainte, care a avut loc între 8-16 aprilie. În mijlocul acestui necaz Judecătorul Rutherford a hotărât să viziteze Germania, lucru pe care l-a făcut în iunie 1933. Pe 25 iunie, la Berlin, 7.000 de martori au participat la un congres special convocat, punându-se în circulaţie o rezoluţie adoptată în unanimitate, intitulată „Declaraţia faptelor". Acesta a fost un puternic protest la adresa lui Hitler şi a guvernului său împotriva amestecurilor lor obraznice în lucrarea de mărturie a Societăţii. Trei zile mai târziu, pe 28 iunie 1933, într-un moment de răzbunare rapidă, s-a pus stăpânire pentru a doua oară pe proprietatea Societăţii şi a fost ocupată şi printr-un decret al guvernului imprimeria a fost închisă. Cei 180 de membri ai familiei Betel de la Magdeburg au fost siliţi să părăsească sediile în următoarele săptămâni. Hitler spunea:

„Aceşti aşa-zişi 'Studenţi zeloşi ai Bibliei' [martorii lui Iehova] sunt persoane care tulbură liniştea; ei tulbură viaţa armonioasă din mijlocul germanilor; eu îi consider nişte impostori; nu voi permite ca germanii catolici să fie spurcaţi într-un asemenea mod de acest american 'Judecătorul

Cuprins

Rutherford'; îi voi desfiinţa pe 'Studenţii zeloşi ai Bibliei' din Germania; bunurile lor le voi da pentru bunăstarea oamenilor; le voi confisca toată literatura".

Această violare flagrantă a drepturilor internaţionale asupra proprietăţii a fost realizată de guvernul lui Hitler, chiar dacă Societatea americană Watch Tower fusese recunoscută în Germania din 1921, unde, potrivit legii internaţionale, îi fusese permis să posede bunuri şi să funcţioneze. La îndemnul biroului central din Brooklyn al Societăţii, Departamentul de stat al Statelor Unite a intrat în acţiune pentru a înregistra protestul acesteia împotriva guvernului lui Hitler.

Odată cu închiderea sediilor Societăţii din Germania, guvernul lui Hitler a continuat să se amestece în adunările martorilor lui Iehova din întreaga ţară, interzicându-le fraţilor să se mai întâlnească. Aceasta a forţat ca lucrarea să continue ilegal în 1934, când unii din martori au început să fie întemniţaţi pentru că nu se supuneau regulilor totalitare ale guvernului. Din cauza acestei persecuţii nejustificate, Societatea a aranjat o campanie mondială de protest pentru 7 octombrie 1934. Fără să ţină seama de porunca guvernului, fiecare grupă din Germania s-a întâlnit în noaptea de 7 octombrie, când după o rugăciune solemnă adresată lui Iehova, a fost expediată guvernului lui Hitler din Berlin o rezoluţie de protest, semantă de grupa locală a martorilor lui Iehova. Uniţi în spirit, în aceeaşi noapte, grupe ale martorilor lui Iehova din cincizeci de ţări s-au întâlnit în acelaşi fel, iar după o rugăciune adresată lui Iehova, fiecare grupă a trimis un protest guvernului lui Hitler, după cum urmează: „Comportamentul ticălos pe care îl aveţi faţă de martorii lui Iehova şochează pe toţi oamenii buni de pe pământ şi dezonorează numele lui Dumnezeu. Încetaţi să-i mai persecutaţi pe martorii lui Iehova; altfel, Dumnezeu vă va distruge pe voi şi partidul vostru naţional".

Potrivit raportului unui martor ocular, această demonstraţie din lumea întreagă a cauzat o tulburare pe 7 octombrie 1934, la Berlin, în Ministerul de interne al Reich-ului, când s-a întâmplat ca însuşi Hitler să-l viziteze pe ministrul de interne, Dr. Frick, care primise aceste mesaje de protest. Darea de seamă făcută sub jurământ (reprodusă mai jos) spune că după ce Hitler a auzit despre telegrame, a sărit în picioare şi cu pumnii strânşi a ţipat isteric: „Această rasă de oameni va fi exterminată din Germania!" Astfel a început un efort naţional nebun de a-i lichida pe martorii lui Iehova de pe scena naţională a Germaniei. În decursul anilor întunecoşi care au urmat, mii de martori au fost arestaţi, condamnaţi în mod fals, aruncaţi în temniţe şi lagăre de concentrare, unde mulţi dintre ei au suferit cumplit. Un număr de două mii de martori şi-au pierdut viaţa în această luptă pentru a-şi păstra integritatea faţă de Iehova. Dar, aşa cum fusese avertizat prin potopul de telegrame trimise din lumea întreagă pe 7 octombrie 1934, Hitler, luptătorul împotriva lui Iehova, n-a mai existat în ţara celor vii unsprezece ani mai târziu, când se arată că s-a sinucis în Berlin, în 1945. Cu toate acestea, 8.000 de martori au supravieţuit camerelor sale demonizate de tortură din lagărele de concentrare, pentru a începe din nou lucrarea lor de predicare şi a se închina liberi Dumnezeului lor iubitor Iehova.

Britania a văzut de asemenea o expansiune a intereselor teocratice. La începutul anilor 1930', organizarea pe teren reuşise să atingă o constantă în ceea ce priveşte dimensiunea şi distribuirea literaturii din Biblie. În 1931 erau înfiinţate 365 de grupe, ce funcţionau în serviciu cu aproape patru mii de lucrători permanenţi, inclusiv 196 pionieri, ce distribuiau anual între un milion şi jumătate şi două milioane de cărţi şi broşuri. Cu toate acestea, în 1937 s-a făcut un apel special la veghere, ceea ce a mişcat pe vestitorii împărăţiei lui Iehova din Britania

Cuprins

să facă eforturi mai mari şi să progreseze. Raportul pentru anul următor, 1938, arăta cinci mii de servi participanţi în serviciul pe teren, care au plasat 4.308.710 piese de literatură. În decursul anului 1939 această plasare a fost extinsă în mod uimitor la 6.185.937 cărţi şi broşuri, lucru realizat de 6.861 servi, dintre care 511 erau pionieri. Această expansiune a continuat în 1940, fiind realizată o distribuire de 6.200.282 publicaţii din Biblie de 9.860 vestitori, ce cuprindeau numărul remarcabil de 1.037 pionieri. În ciuda condiţiilor războiului total, creşterea a continuat să se menţină, în 1942 participând în serviciul lunar 12.436 vestitori, dintre care 1.488 erau servi cu timp integral. Martorii din Britania deveniseră o puternică organizaţie unită, din punct de vedere spiritual, până în timpul când au trebuit să ţină piept încercărilor din lungii ani ai războiului întunecat.

Activităţile din Britania n-au fost conduse fără împotrivire. Şi ei au experimentat împotrivire din partea surselor inspirate de catolici, aşa cum au experimentat şi fraţii lor din alte părţi ale lumii, dar nu în aceeaşi măsură. În anii 1938 şi 1939 s-a ţinut piept la unele atacuri catolic-fasciste din Londra, Glasgow, Clydebank, Oldham, Newbridge, Hebburn on Tyne, Folkestone, Camberley, Leicester, Dundee, Ebbw Vale şi Northwich, unde în unele cazuri, gloatele conduse de preoţi i-au atacat pe martori, iar în altele, adunările au fost întrerupte. În 1940 aici s-au raportat 71 cazuri de atacuri. Cotidianul londonez *Catholic Herald* a publicat pe 14 octombrie 1938 o calomnie la adresa martorilor şi a Judecătorului Rutherford, acuzându-i în mod fals că activităţile lor erau subversive. *Catolic Herald* a fost obligat să publice imediat o retractare ruşinoasă pe prima pagină a numărului său din 25 noiembrie.

În 10 şi 11 septembrie 1938, Londra a fost oraşul cheie al primului congres al Societăţii Watch Tower, ţinut în mai multe oraşe. Cincizeci de adunări ale martorilor lui Iehova au avut loc simultan în Anglia, Scoţia, Irlanda, Canada, Statele Unite şi Australia. Toate cele cincizeci de oraşe au fost ţinute în legătură prin facilităţi de adresare către public de radio şi telefonie, astfel încât, cele două cuvântări principale rostite la Royal Albert Hall de Judecătorul Rutherford au fost auzite excelent de toţi ascultătorii de peste hotare, precum şi de ascultători din celelate oraşe ale Insulelor Britanice. Sâmbătă, vorbirea de o oră a fost despre extraordinarul subiect „Umpleţi pământul”. Duminică (11 septembrie), la cuvântarea publică de la acest congres, ţinut în cincizeci de oraşe, 150.000 de persoane au auzit discursul direct şi original al fratelui Rutherford, din lectura sa emoţionantă „Înfruntaţi faptele”, ce avertiza popoarele democratice despre venirea puterii catolic-fasciste la stăpânirea mondială. Acesta a fost un congres nemaipomenit. Doisprezece luni mai târziu a început cel de-al Doilea Război Mondial, naziştii şi fasciştii făcând, cu înfrigurare, eforturi din răsputeri pentru dominaţie mondială, aşa cum fusese avertizat.

Pentru a anunţa lectura publică „Înfruntaţi faptele”, în oraşele congresului din ambele emisfere s-au făcut parade cu embleme în formă de sandwich. Mai târziu, când această lectură sau altele erau reproduse prin înregistrări, la adunări publice mai mici, vestitorii mărşăluiau în şir indian pe străzile circulate, cu aceste embleme-reclamă suspendate pe umeri, înmânând oamenilor invitaţii pentru a-i anunţa despre aceste adunări. Această metodă spectaculoasă de mărturie stradală a devenit cunoscută ca ‘marşul anunţului’. Ulterior au fost distribuite pe tot pământul, sub forma unei broşuri, 12.000.000 exemplare ale acestei lecturi „Înfruntaţi faptele”. Aceasta a fost o puternică mărturie înainte de război.

(Va urma)

Cuprins

Cartea anuală din 1935, p. 53.
Cartea anuală din 1935, p. 131.
Cartea anuală din 1937, pp. 193-196.
Cartea anuală din 1934, p. 145.
Buletin, 1 iulie, 1933.
Cartea anuală din 1933, pp. 122, 123.
Înfruntaţi faptele (1938, Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere), pp. 60,61.
Cartea anuală din 1934, pp. 127-146.
Cartea anuală din 1935, pp. 115-122.

Mai jos se află textul complet sau relatarea făcută sub jurământ, semnată de Karl R. A. Witting 12 noiembrie 1947. În 1934 el era un funcţionar în favoarea guvernului german şi a fost prezent atunci când Hitler a fost informat de Dr. Frick despre telegramele de protest ale martorilor lui Iehova. Urmează traducerea relatării:

„DECLARAŢIE – Pe 7 octombrie 1934, după ce fusesem invitat în prealabil, l-am vizitat pe Dr. Wilhelm Frick, pe vremea aceea ministru de interne al Reich-ului şi Prusiei, în biroul său de acasă, situat în Berlin, 6 am Konigsplatz, deoarece eram ministru plenipotenţiar al Generalului Ludendorff. Urma să accept anumite comunicate, care erau o încercare de a-l convinge pe generalul Ludendorff să nu se mai împotrivească regimului nazist. În timpul discuţiei mele cu Dr. Frick, dintr-o dată a apărut Hitler şi a început să ia parte la conversaţie. Atunci când discuţia noastră a atins în mod obligatoriu şi acţiunea din zilele noastre împotriva Asociaţiei studenţilor internaţionali ai Bibliei [martorii lui Iehova] din Germania, Dr. Frick i-a arătat lui Hitler un număr de telegrame care protestau împotriva persecutării Studenţilor Bibliei de cel de-al Treilea Reich, spunând: 'Dacă Studenţii Bibliei nu se vor alinia imediat legilor statului, vom acţiona împotriva lor folosind cele mai puternice mijloace'. După aceasta, Hitler a sărit în picioare şi cu pumnii strânşi a ţipat isteric: 'Această rasă de oameni va fi exterminată din Germania!' La patru ani după această discuţie, am putut să mă conving, prin propriile constatări, în timpul celor şapte ani de închisoare în iadul lagărelor de concentrare naziste din Sachsenhausen, Flossenburg şi Mauthausen – am fost prizonier până când am fost eliberat de Aliaţi – că izbucnirea mâniei lui Hitler n-a fost numai o ameninţare stupidă. Nici un alt grup de prizonieri din lagărele de concentrare amintite n-a fost expus sadismului soldaţilor SS într-un aşa mod cum au fost studenţii Bibliei. Acesta era un sadism marcat de un lanţ nesfârşit de torturi fizice şi mentale, pe care nici o limbă din lume nu le poate exprima. „Frankfurt-pe-Main, 12 noiembrie 1947; Str. Wehrheimer nr. 9.
[semnat] Karl R. A. Witting
„Înregistrarea Nr. 778 din 1947:
Semnătura autorului Karl Wittig apare pe spatele acestei pagini, ce locuieşte pe Str. Wehrhelmer, nr. 9, Frankfurt-pe-Main, este certificat mai jos.
13 noiembrie, 1947, Frankfurt-pe-Main.
[Semnat] Ludwig, Notary public
[Ştampila] Otto Ludwig, notar public în Frankfurt-pe-Main.
Cartea anuală din 1932, pp. 94,95.
Cartea anuală din 1941, pp. 100-116.
Cartea anuală din 1943, p. 132.
Mângâiere, 31 mai, 1939, pp. 26,27; 28 iunie, 1939, pp. 3-7.
Cartea anuală din 1941, p. 111.
Cartea anuală din 1940, p. 78.
Mângâiere, 5 octombrie, 1938, p. 18.
Informator, mai şi iunie, 1939.
Informator, decembrie, 1938.

Cuprins

MAI MULTE DOVEZI DESPRE PRECIZIA BIBLIEI

Un arheolog american, Dr. Nelson Glueck, a descoperit o enormă cantitate de dovezi ce confirmă acurateţea istorică a Bibliei. Dintre multele scripturi pe care le-a privit în lumina arheologică, una dintre cele mai interesante este versetul care povestește despre valea Iordanului, din timpurile vechi: „Lot şi-a ridicat ochii şi a văzut tot ţinutul Iordanului până la Ţoar. A văzut că toată regiunea era bine udată, era ca grădina lui Iehova, ca ţara Egiptului — înainte ca Iehova să distrugă Sodoma şi Gomora.”− Geneza 13:10, *Traducerea Lumii Noi*.

Criticii susţin că aceasta a fost o redare venită din imaginaţie. Ei au mai spus că toate dovezile duc spre concluzia că în timpul lui Lot, în jurul anului 2.000 î.C., regiunea Iordanului era un deşert nelocuit. Ei spun că nu exista acolo nici o civilizaţie, nici un fel de irigaţie, iar pământul nu era cultivat. „Valea”, a anunţat George Adam Smith în faimoasa sa carte *Geografia istorică a Țării Sfinte* (Historical Geography of the Holy Land) „nu a fost niciodată populată. Şi-a meritat numele de pustiu.”

Apoi a venit Dr. Glueck care a refuzat să creadă ceea ce spuneau aşa-numitele autorităţi, deoarece descoperirile lui trecute au confirmat toate conţinutul Bibliei. Arheologul a mers în deşert pentru a studia ţinuturile pustii. Acolo el a descoperit obiecte de ceramică sparte şi alte lucruri care au aruncat lumină asupra pustiului. În momentul în care s-a întors el avea dovezi ştiinţifice care au uimit criticii, dovezi care au schimbat hărţile vechii Palestine.

Din nou, descoperirile lui au confirmat acurateţea Bibliei. Arheologul a declarat: „Valea Iordanului nu a fost numai una dintre primele zone locuite ale ţării, dar a fost şi una dintre cele mai bogate zone ale vechii Palestine şi Transiordanului … cu adevărat, o Grădină a lui Dumnezeu.” − *Coronet*, martie, 1955.

„Porunceşte-le celor care sunt bogaţi în actualul sistem să nu fie trufaşi şi să nu-şi pună speranţa în bogăţii nesigure, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug spre desfătarea noastră. Să facă binele, să fie bogaţi în fapte bune.”
—1 Tim. 6:17, 18, NW.

ISUS Cristos a sfătuit: „Nu vă mai strângeţi comori pe pământ, unde rod molia şi rugina şi unde sparg şi fură hoţii! Mai degrabă, strângeţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu rod şi unde hoţii nu sparg şi nu fură. Căci, unde

Cuprins

este comoara ta, acolo va fi şi inima ta.” Cum pot strânge fiinţele de pe pământ comori în cer?—Mat. 6:19-21, *NW*.

[2] Adevărul lui Iehova este dincolo de comparaţia cu argintul şi aurul: „Luaţi învăţătura mea în loc de argint, şi cunoştinţa în loc de aur; fiindcă înţelepciunea este mai bună decât bijuteriile, şi tot ce v-aţi putea dori nu se compară cu ea.” Pentru a o dobândi, trebuie să strigaţi după ea, să o căutaţi, să umblaţi după ea cu sârguinţă: „Fiul Meu, dacă primeşti cuvintele Mele şi strângi poruncile Mele la tine, dacă îţi faci urechea atentă la înţelepciune şi îţi pleci inima spre pricepere; da, dacă strigi după înţelegere şi îţi ridici vocea după pricepere, dacă o cauţi precum argintul şi umbli după ea ca după comori ascunse; atunci vei înţelege frica [de Iehova] şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu.” A o găsi şi a o folosi înseamnă a găsi pace, fericire şi viaţă veşnică: „Fericit este omul care găseşte înţelepciune, şi omul care capătă pricepere, căci câştigul pe care îl aduce ea este mai bun decât cel al argintului şi venitul adus de ea este mai bun decât al aurului. Ea este mai preţioasă decât nestematele şi nimic din ce îţi doreşti nu se poate asemăna cu ea.

Viaţa lungă este în mâna ei dreaptă; în mâna ei stângă sunt bogăţii şi cinste. Căile ei sunt căi ale plăcerii, şi toate cărările ei sunt pace. Ea este un pom al vieţii pentru cei care o apucă, iar cei ce ţin strâns la ea sunt fericiţi.”—Prov. 8:10, 11; 2:1-5; 3:13-18, *RS*.

[3] Trebuie să facem mai mult decât să auzim cuvântul lui Iehova. Trebuie să „fim împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători.” „Dar cel care-şi adânceşte privirea în legea perfectă a libertăţii şi stăruie în ea, acest om, pentru că a devenit nu un ascultător uituc, ci un înfăptuitor al lucrării, va fi fericit înfăptuind-o.” Şi se va îmbogăţi, nu în argint şi aur, care pier, ci în fapte bune: „Porunceşte-le celor care sunt bogaţi în actualul sistem să nu fie trufaşi şi să nu-şi pună speranţa în bogăţii nesigure, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug spre desfătarea noastră. Să facă binele, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să împartă ce au, strângându-şi la loc sigur drept comoară pentru viitor o bună temelie, ca să apuce strâns adevărata viaţă.” Iehova „judecă fără părtinire, pe fiecare după faptele lui,” şi Îl foloseşte pe Cristos ca să facă aceasta, care Îşi arată aptitudinile când zice: „Eu sunt cel care cercetează cele mai lăuntrice gânduri şi inimi, şi vă voi da la fiecare în parte după faptele voastre.” Dacă găsiţi cuvintele Lui de adevăr, le împărtăşiţi cu alţii, faceţi faptele bune pe care vi le poruncesc şi evitaţi faptele rele pe care le deplâng, atunci vă veţi strânge o comoară în cer pentru viitor şi veţi îmbrăţişa strâns perspectiva vieţii adevărate în noua lume a lui Iehova. Urmaşii unşi ai lui Cristos care mor acum şi care sunt schimbaţi de îndată, nu suferă pierderea comorii lor de fapte bune, „fiindcă lucrurile pe care le-au făcut îi urmează.” Lor nu li se poate zice corect „Nu le poţi lua cu tine.” Acelaşi principiu

Cuprins

nu va lăsa moartea să jefuiască celelalte oi de comoara cerească: „Dumnezeu nu este nedrept astfel încât să uite de faptele voastre şi de dragostea pe care aţi arătat-o pentru numele Lui.”—Iac. 1:22, 25; 1 Tim. 6:17-19; 1 Pet. 1:17; Apoc. 2:23; 14:13; Evrei 6:10, *NW*.

[4] Dar faptele celor răi vor pieri odată cu ei: „Cel tare va fi ca un cânlţ, iar lucrarea lui ca o scânteie; şi vor arde împreună amândoi, şi nimeni nu îi va stinge.” Uneori chiar şi cei aflaţi în serviciul lui Iehova pot greşi şi zidi fapte greşite pe temelie, pe Isus Cristos: „Dacă cineva zideşte deci pe temelie aur, argint, pietre preţioase, lemn, fân, paie, lucrarea fiecăruia va deveni evidentă, căci ziua încercării o va arăta clar, fiindcă dezvăluirea se va face prin foc, iar focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva pe temelie rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi arsă complet, el va suferi o pierdere, însă va fi salvat, dar aceasta va fi ca şi cum ar fi salvat prin foc.” Aurul, argintul şi pietrele preţioase rezistă la flăcări, dar lemnul, fânul şi trestia, nu. Primele simbolizează faptele aprobate, care nu sunt nimicite de judecăţile de foc ale lui Iehova, în timp ce cele din urmă, materiale inflamabile, sunt doctrine greşite şi fapte care nu pot rezista în faţa încercărilor de foc ale lui Iehova. Dacă cel care le face pe cele din urmă va suferi pierderea lor, dacă nu le va mai face şi dacă se va întoarce spre fapte bune, atunci va fi salvat. Dacă va lăsa judecata lui Iehova să elimine practicile false şi se va apuca de faptele aprobate de Biblie, el va fi mântuit prin această judecată de foc curăţătoare, purificatoare; dar dacă se agaţă de faptele greşite, atunci va pieri împreună cu ele.—Isa. 1:31, *AS*; 1 Cor. 3:12-15, *NW*.

[5] Lucrarea principală pe care trebuie să o facă creştinii acum este să împlinească cuvintele lui Isus: „Această veste bună a împărăţiei va fi propovăduită în tot pământul locuit ca să slujească drept mărturie pentru toate naţiunile.” Lucrarea noastră de propovăduire trebuie să fie de cea mai bună calitate posibilă pentru noi, astfel încât să putem avea un loc înaintea Regilor Iehova şi Cristos: „Vedeţi un om iscusit în lucrarea lui? El va sta înaintea regilor.” Biblia este dată pentru învăţătura şi pregătirea necesare, pentru ca „omul lui Dumnezeu să fie cu totul desăvârşit, complet echipat pentru orice lucrare bună.” Aşadar, prin studiu personal şi de grup, prin participarea regulată la adunările grupei şi prin participarea la programul de pregătire, „fă tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului.” Satan, dumnezeul acestei lumi rele a ţesut o pânză uriaşă de minciuni religioase şi o întinde ca pe un văl peste naţiuni, astfel încât necredincioşii sunt orbiţi faţă de evanghelia luminătoare a împărăţiei lui Cristos. Dar Cuvântul lui Iehova este ca o sabie cu două tăişuri şi creştinii trebuie să fie abili în mânuirea ei, pentru a tăia în bucăţi vălul orbitor şi să lase lumina să strălucească în minţile şi inimile sincere ale bărbaţilor, femeilor şi copiilor asemenea oilor. Faptul că Satan îngreunează lucrarea de propovăduire nu face altceva decât să adauge la plăcerea de a o îndeplini, cu ajutorul lui Iehova.—Mat. 24:14, *NW*; Prov. 22:29, *RS*; 2 Tim. 3:17; 2:15, *NW*.

[6] Nu doar calitatea, ci şi cantitatea trebuie luată în considerare. Zilele sunt critice şi timpul este scurt, aşa că sfatul este „propovăduieşte cuvântul şi fă lucrul acesta cu sentimentul urgenţei în timpuri prielnice, în timpuri dificile.” „Fiţi statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică.” „Lucraţi la mântuirea voastră cu teamă şi cutremur.” „Nu zăboviţi în treaba voastră. Fiţi

Cuprins

înflăcărați de spirit." „Lenea aduce somnul care nu are trezire." „Blestemat să fie cel care face lucrarea lui Iehova neglijent." Dacă facem lucrarea lui Iehova într-un mod iscusit şi, de asemenea, facem mult din ea, bucuria realizărilor va fi mai mare şi vom fi mai bogaţi în fapte bune.—2 Tim. 4:2; 1 Cor. 15:58; Filip. 2:12; Rom. 12:11, *NW*; Prov. 19:15, *Knox*; Ier. 48:10, *AS*.

7 Fiindcă au făcut aceste fapte spirituale bune şi au supărat religiile materialiste de pe vremea lor, creştinii timpurii au fost acuzaţi că întorc lumea cu susul în jos, dar, de fapt, religioniştii falşi erau cei care au pervertit chestiunile, şi unor făţarnici asemănători, cu mult înainte de timpul lui Cristos, profetul lui Iehova a ridicat următoarea acuzaţie usturătoare: „Voi întoarceţi lucrurile cu susul în jos!" (Isa. 29:16, *AS*; Faptele 17:6). La Armaghedon, Iehova se năpusteşte asupra lor ca să îi nimicească. Prin exprimarea acestei indignări drepte, „pământul şi lucrările din el vor fi descoperite," adică toate faptele rele ale acestui sistem rău de pe pământ vor fi descoperite ca să fie ca cerurile, arse, împreună cu cei ce fac astfel de rele. Şi cu toate că oamenilor le este spus dinainte despre această lucrare a lui Iehova, ei refuză să creadă, după cum s-a prezis. Dar având în vedere declinul sincerităţii, decăderea integrităţii şi colapsul moralităţii, a sosit timpul pentru aceasta: „Este timpul ca Iehova să lucreze; căci ei au desfiinţat legea Ta." După cum le-a zis Isus făţarnicilor de pe vremea Lui: „Aţi făcut cuvântul lui Dumnezeu să fie lipsit de valoare din cauza tradiţiei voastre."—2 Pet. 3:10, *NW*; Ps. 119:126, *AS*; Mat. 15:6, *NW*; Hab. 1:5; Faptele 13:40, 41.

8 Întrucât a sosit timpul pentru lucrarea distrugătoare a lui Iehova, este necesar să fim grabnici în lucrarea de avertizare acum. Timpul trebuie folosit cu înţelepciune, să nu fie irosit, pentru că este scurt. Ca să salvăm pe alţii şi ca să ne salvăm pe noi înşine trebuie să ne îmbogăţim repede, nu în sens material, ci în fapte bune. Folosiţi timpul ca să lucraţi. Când nu fac nimic, unii spun cu lene: „Doar omor timpul." Ei chiar pierd timp, dar în timp sunt pierduţi şi ei. Timpul trece; noi suntem trecători. Noi ne oprim; timpul merge mai departe. Nu durează mult până ne întrece—şaptezeci sau optzeci de ani, mai mult sau mai puţin, o simplă picătură în curgerea timpului. Dar acum, în aceste zile din urmă, nu avem nici măcar acest strop de vreme, căci Armaghedonul vine în grabă. Dacă vrem să mergem la pas cu timpul în loc să fim depăşiţi de el, trebuie să ţinem pasul cu Biblia şi să umblăm cu Dumnezeu. Trebuie să preţuim valorile spirituale şi să strângem o comoară care durează, să nu fim materialişti cu vederea scurtă care aleargă după vânt şi sfârşesc cu nimic, nici măcar cu suflare. Ziceţi că nu aveţi timp să studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu? Ziceţi că nu aveţi timp să faceţi lucrarea Lui? Este ca şi cum aţi zice că nu aveţi timp să respiraţi.

9 Această viaţă din prezent, după cum o trăieşte lumea, nu este viaţă adevărată. „Cea care se dedă plăcerilor senzuale este moartă cu toate că trăieşte." Această viaţă este bună pentru un singur lucru, şi anume, pentru îmbogăţirea cu fapte bune, pentru a strânge o temelie bună pentru viitor, pentru a ţine strâns de viaţa reală în noua lume a lui Iehova. Am putea avea tot ce are această viaţă de oferit, şi totuşi, dacă ar fi lipsită de fapte bune, ar fi irosită şi fără valoare. Zilele acestei vieţi sunt puţine şi pline de necaz şi de durere, tristeţe şi suferinţă, amărăciune şi dezamăgire, răutate şi moarte. Zilele sunt puţine, dar sunt suficiente pentru ca noi să ne îmbogăţim cu fapte bune, dacă nu întârziem. A face astfel de fapte ne aduce fericire şi mulţumire, pace şi împlinire, sănătate spirituală şi viaţă veşnică. Oricât de ciudat ar părea, a nu le face este obositor, pe când a le face este înviorător. Când Ieremia a hotărât să nu propovăduiască, în cele din urmă a strigat:

Cuprins

„Sunt istovit reţinându-l – nu mai suport.” Când Elihu a desluşit care este propovăduirea necesară de făcut, a declarat: „Voi vorbi, ca să pot fi înviorat.” Aşa cum Iehova a fost înviorat de lucrarea Sa de creare, iar a face voinţa lui Iehova era ca hrană înviorătoare pentru Isus, la fel şi îndeplinirea lucrării de propovăduire este înviorătoare pentru martorii lui Iehova din acest timp. Aşadar, chiar şi când lucrăm suntem înviorați, şi chiar şi în faţa persecuţiei, noi nu obosim în a face bine, fiindcă „cei care aşteaptă ca Iehova să le înnoiască tăria; ei vor urca cu aripi ca nişte vulturi; vor alerga şi nu vor fi istoviţi; vor umbla, şi nu vor leşina.”—1 Tim. 5:6, *NW*; Ier. 20:9, *AT*; Iov 32:20; Isa. 40:31, *AS*.

LUCRAREA ÎN NOUA LUME

[10] A fi eliberaţi la viaţă reală în noua lume nu înseamnă a primi o vacanţă permanentă. Vacanţele prea lungi devin plictisitoare. Trândăveala devine monotonă. Viaţa devine neinteresantă. Viaţa adevărată în noua lume nu va deveni niciodată plictisitoare sau monotonă sau neinteresantă, fiindcă va fi muncă destulă. Nu munca deşartă şi inutilă a acestei lumi, care face săptămâna de lucru un chin şi care face oamenii să vorbească despre începutul ei ca despre lunea „tristă.” Nu, va fi lucrarea interesantă şi chiar fascinantă a înfrumuseţării pământului, exercitarea stăpânirii iubitoare asupra vieţii animale, şi creşterea copiilor pentru a umple pământul cu o rasă dreaptă. Vor fi mereu fapte bune de făcut pentru minte şi pentru trup, şi, la fel ca în cazul martorilor unşi şi a lucrării lor de acum, şi atunci oamenii „se vor bucura îndelung de lucrarea mâinilor lor.” Sau, în armonie cu înţelesul literal de la Evrei, lucrarea mâinilor lor o vor „folosi din plin” sau „vor obosi.” Roadele muncii lor nu vor fi furate sau strânse fără rost sau lăsate în urmă nefolosite de către lucrător, fiindcă l-a luat moartea. Nu va fi nimic care să zădărnicească scopul lui Iehova ca lucrătorul să culeagă bucuria şi mulţumirea din propria-i lucrare.—Isa. 65:22; *Ro*; *Yg*.

[11] Domnia de o mie de ani a lui Cristos va fi un timp de odihnă de la secetă, recolte slabe, uragane, cutremure, accidente şi trudă apăsătoare; odihnă de negustorii amăgitori, politicieni corupţi şi religionişti făţarnici; odihnă de la luptă rasială şi dezbinări naţionale, de la războaie reci şi războaie înflăcărate, de la durere şi boli, de la suferinţă şi moarte. Va fi un timp de odihnă de la toată putreziciunea care s-a îngrămădit asupra omenirii în ultimii şase mii de ani de tiranie a unor oameni răi şi demoni stricaţi şi a depravatului Diavol. Dar nu va fi un timp de odihnă de la fapte bune. Va fi mereu un lucru nou, cu probleme noi de rezolvat şi cu mistere noi de desluşit. Acestea ne vor provoca mintea şi trupul şi ne vor împinge mereu spre progrese noi în muncă, ştiinţă, înţelepciune şi pricepere. Iar cu viaţa veşnică înainte, indivizii vor avea timp să termine lucrarea pe care au început-o. Acum oamenii ori ştiu puţine despre multe, ori ştiu multe despre puţine. Studiile lor îi lasă cuprinzători şi superficiali sau mărginiţi şi profunzi. Dar în lumea nouă, în care timpul nu este împărţit în durate limitate de viaţă, care sunt precum nişte umbre efemere, oamenii vor avea timp să îşi urmeze studiile până devin şi cuprinzători şi profunzi, învăţând multe despre numeroase subiecte. Şi satisfacţia bogată a ştiinţei tot mai mari nu va înceta niciodată, căci nu putem ştii niciodată totul. Doar Iehova le ştie pe toate, şi noi nu putem începe niciodată să pătrundem cu mintea în profunzimile înţelepciunii Sale infinite. Ce viitor minunat de muncă satisfăcătoare se află înaintea omenirii ascultătoare!

[12] Pentru a avea viaţa adevărată atunci, se merită să lucrăm acum. Iehova lucrează, Cristos lucrează, omul ar trebui să lucreze, va fi mai fericit dacă lucrează,

va trăi mai mult dacă lucrează, va avea satisfacţie acum în lucrarea sa dacă îndeplineşte un scop folositor, şi va dobândi viaţa adevărată în noua lume, dacă faptele sale din prezent sunt bune înaintea lui Iehova. Strângeţi comori în cer. Bogăţiile pământeşti sunt vremelnice. Lucraţi pentru ceea ce rămâne: „Nu trudi ca să-ţi faci avere; fi destul de înţelept încât să te abţii.” „Lumea trece şi la fel şi poftele ei, dar cel care face voinţa lui Dumnezeu rămâne veşnic.” Cu cât este hrănită mai mult, dorinţa se face cu atât mai mare şi mai înfometată, fie că este materială, fie că este spirituală. Avem doar atât de mult timp, iar cu cât îl folosim mai mult ca să facem pe plac cărnii, cu atât avem mai puţin pentru lucrurile spiritului.—Prov. 23:4, *RS*; 1 Ioan 2:17, *NW*.

[13] Partea materială elimină partea spirituală dacă o lăsăm, iar uneori o face subtil, fără să ne dăm seama. Există o fabulă despre un arab şi cămila lui. Era o noapte rece, iar pe când arabul stătea în cortul lui cel mic, cămila a privit înăuntru şi s-a rugat să fie lăsată să îşi bage capul înăuntru din pricina frigului. Curând a cerut să bage gâtul înăuntru, apoi picioarele din faţă, iar în cele din urmă a rugat să stea cu totul înăuntru. Cămilei i s-a îngăduit, dar era atât de mare înghesuială încât cămila l-a înghiontit pe arab şi l-a scos afară, spunând că nu era loc pentru amândoi în cort. Aşa este şi cu materialismul. Dacă îl lăsăm să înceapă, va acapara tot mai mult din timpul nostru şi din energia noastră, iar spiritualitatea va fi în curând eliminată din viaţă. Aceasta nu înseamnă că trebuie să mergem la extrema cealaltă a ascetismului şi să îmbrăcăm „o formă de închinare după propria voinţă şi o falsă umilinţă, prin tratarea cu asprime a corpului,” fiindcă avem nevoie de bunuri materiale, trebuie să ne bucurăm de ele şi pot fi folosite şi în serviciul lui Iehova; dar când sunt urmărite dincolo de nevoile noastre, ele costă prea mult. După cum descoperă această lume veche şi care se destramă, preţul materialismului este spiritualitatea, şi a plăti cu spiritualitate înseamnă, în cele din urmă, a plăti cu viaţă: „Căci a îndrepta mintea spre carne înseamnă moarte, dar a îndrepta mintea spre spirit înseamnă viaţă şi pace.” Acum mulţi slăvesc pe dumnezeul materialismului, când, de fapt, este ruşinea lor: „Dumnezeul lor este pântecele lor, iar slava lor stă în ruşinea lor, şi minţile le stau la lucruri de pe pământ.” Faceţi lucrarea lui Iehova, nu pofta pântecelui vostru!—Col. 2:23; Rom. 8:6; Filip. 3:19, *NW*.

[14] Banii nu sunt numitorul comun al fericirii. Unii oameni bogaţi sunt fericiţi, mulţi nu sunt. Unii oameni săraci sunt fericiţi, mulţi nu sunt. Tinereţea nu este numitorul comun al fericirii. Unii tineri sunt fericiţi, mulţi nu sunt. Unii bătrâni sunt fericiţi, mulţi nu sunt. Sănătatea nu este numitorul comun al fericirii. Unii oameni sănătoşi sunt fericiţi, dar mulţi sunt trişti. Unii oameni bolnavi sunt mai fericiţi decât cei sănătoşi. Acelaşi lucru se poate spune despre cei faimoşi şi cei necunoscuţi, despre cei populari şi cei nepopulari, despre cei talentaţi şi despre cei mediocri—niciuna dintre aceste condiţii nu este numitorul comun al fericirii. Numitorul comun al fericirii, al păcii şi al mulţumirii, este cunoştinţa despre Iehova. Toţi cei care Îl cunosc pe Iehova şi Îi slujesc—fie că sunt bogaţi sau săraci,

Cuprins

tineri sau bătrâni, sănătoşi sau bolnavi, faimoşi sau necunoscuţi, populari sau nepopulari, talentaţi sau mediocri—cu toţii sunt fericiţi şi mulţumiţi şi plini de speranţă. A primi cunoştinţă despre Iehova şi Cristos şi a da apoi altora apa adevărului înseamnă viaţă veşnică: „Omul generos se va îmbogăţi; iar cel care udă pe alţii va fi udat şi el.” Asemenea persoane fericite studiază acum Cuvântul lui Iehova, îl spun altora, ascultă poruncile Lui, duc vieţi curate, propovăduiesc organizat, se îmbogăţesc în fapte bune, şi astfel apucă viaţa adevărată, care va fi umplută până la refuz cu fapte satisfăcătoare, spre lauda veşnică a Marelui Dumnezeu Creator, Iehova.—Prov. 11:25, *AT*; Ioan 17:3, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este sfatul lui Isus despre comoară?
2. Ce valorează mai mult decât pietrele şi metalele preţioase, cum se câştigă acest lucru, şi ce înseamnă acesta pentru posesorul lui?
3. Cum putem strânge o comoară în cer, şi ne va jefui moartea de aceasta?
4. Care este însemnătatea versetelor de la 1 Corinteni 3:12-15?
5. De ce trebuie să devenim experimentaţi în lucrarea de predicare, şi cum putem deveni?
6. Ce scripturi sugerează cantitatea, precum şi calitatea lucrării?
7. Ce acuzaţie a duşmanului se întoarce împotriva lui, când se vor rezolva chestiunile, şi ce demonstrează că este timpul pregătit pentru asta?
8. Cum să ne întrebuinţăm timpul în mod înţelept?
9. Pentru ce este bună această viaţă, şi ce efect are asupra noastră dacă predicăm sau refuzăm să predicăm?
10. Ce va feri viaţa în lumea nouă să devină plictisitoare?
11. De ce anume ne vom odihni în lumea nouă, şi ce minunate perspective de lucrare se vor deschide pentru noi?
12. Ce sfat este dat pentru binele nostru?
13. Care este pericolul subtil al materialismului?
14. Care este numitorul comun al fericirii? Aşadar, ce trebuie să facem acum?

● Isus a spus: „Oricine te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt.” Cum este această afirmaţie în armonie cu dreptul la auto-apărare în care martorii lui Iehova cred?− K.K., Statele Unite.

Isus nu a spus că dacă cineva te loveşte cu o bâtă sau cu pumnul tu trebuie să îl laşi să te lovească din nou. Dacă un atacator vrea să te rănească fizic el va folosi o armă, sau cel puţin va dubla forţa pumnului în momentul în care te loveşte. Pe de cealaltă parte, dacă va dori să te insulte sau să te umilească, sau să te provoace la luptă, el îţi va da o palmă. Palma nu este un atac cu intenţia de a răni, sau de a ucide, ci de a-l insulta pe cel lovit. Astfel de insulte personale, sau încercări de a provoca pe cineva la luptă, nu ar trebui să determine creştinul să se

Cuprins

răzbune. Dacă lovitura a fost dată, iar atacatorul aşteaptă să vadă rezultatele, creştinul nu se va răzbuna şi astfel nu va începe încăierarea.

Cu toate acestea, refuzul de a răsplăti insulta cu o altă insultă nu înseamnă că creştinii trebuie să fie pacifişti, sau că nu vor recurge niciodată la auto-apărare. Isus Cristos Însuşi va merge pentru a lupta în bătălia lui Iehova de la Armaghedon ca şi cap al armatelor cereşti. Creştinii înviaţi ca şi creaturi spirituale vor servi alături de el în acel război. În timpurile din vechime, poporul lui Iehova a luptat conform instrucţiunilor Lui şi cu ajutorul Său. Astăzi, creştinii apără cu dreptate interesele Împărăţiei, locurile lor de întâlnire, dreptul lor de a se aduna, proprietatea lor, pe fraţii şi pe surorile lor şi pe ei înşişi. Ei nu se înarmează dinainte, în anticiparea necazurilor. Însă, în momentul în care sunt atacaţi ei pot evita loviturile şi pot lovi pentru a se apăra, dar nu pentru a ataca. Dacă sunt atacaţi pe proprietate publică ei vor chema ofiţerii legii, sau se vor retrage dacă va fi posibil, însă odată aflaţi în casele lor sau la locurile de întâlnire ei nu au de ce să se retragă. Ei au drepturi Scripturale şi legale de a se apăra. Ei nu încalcă porunca lui Isus de la Matei 5:39, căci acea poruncă se referă numai la insultele personale, nu la atacurile menite să provoace răni fizice unei persoane.

RECUNOAŞTEREA ORGANIZAŢIEI TEOCRATICE PENTRU VIAŢĂ

Biblia Îl înfăţişează pe Iehova Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu al scopului, un Dumnezeu care lucrează, un Dumnezeu care duce la bun sfârşit lucrurile. În înţelepciunea şi iubirea Sa, El a văzut a fi potrivită crearea unor creaturi inteligente cărora le-a dat privilegiul de a lucra cu Făcătorul lor pentru îndeplinirea scopurilor Lui. Cei care fac astfel servesc scopul existenţei lor şi sunt răsplătiţi cu viaţă. Cei care refuză să facă aceasta nu au nici un drept să existe şi astfel primesc moartea. Regula lui Iehova în această privinţă este: „Pe cei care Mă cinstesc îi voi cinsti, iar cei care Mă dispreţuiesc vor fi dispreţuiţi.”− 1 Sam. 2:30, *AS*.

Pentru săvârşirea unei lucrări ce necesită mai mult de o persoană, este nevoie de o organizaţie şi astfel, noi descoperim că în trecut Dumnezeu a avut organizaţii pe pământ. Aceste organizaţii erau „teocratice” prin faptul că erau conduse de Dumnezeu. Naţiunea Israel a alcătuit o astfel de organizaţie, iar alta a fost adunarea creştină timpurie. Cei care au recunoscut aceste organizaţii teocratice, asemenea lui Iosua, Caleb, Pavel şi Barnaba, au primit binecuvântarea lui Iehova; cei care au refuzat să facă astfel, precum Core, Ioab şi Diotref, au primit mânia lui Dumnezeu şi moartea.

Din aceste lucruri scrise odinioară, precum şi din faptul că însăşi Biblia a fost scrisă pentru şi de către cei din organizaţia teocratică a lui Iehova, noi putem vedea că Biblia este la bază o carte organizaţională; ea subliniază ideea că dacă vrem să dobândim viaţă va trebui să recunoaştem organizaţia teocratică. Persoana

Cuprins

înţeleaptă, prin urmare, se va smeri sub aranjamentul lui Iehova, căci smerenia şi viaţa sunt mai bune decât mândria şi moartea.

Isus a prezis existenţa unei organizaţii teocratice astăzi pe pământ, o clasă a „servului credincios şi înţelept", nu numai o persoană, căreia îi va da toate bunurile Lui pentru a-i hrăni pe slujitorii Lui cu hrană spirituală la timpul potrivit. Faptele demonstrează că această organizaţie este asociată cu martorii lui Iehova. Ea este apostolică deoarece urmează învăţăturile şi metodele de propovăduire ale apostolilor inspiraţi şi, asemenea adunării creştine timpurii, are un corp de guvernare care este asociat îndeaproape cu agenţia de serviciu stabilită legal, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, care are filiale în şaptezeci şi cinci de ţări.

A recunoaşte organizaţia teocratică din zilele noastre înseamnă a recunoaşte instrumentul lui Iehova şi a lucra cu el. Înseamnă a coopera cu oricare persoane numite de aceasta în poziţii speciale ca servi şi mai ales aceştia trebuie să se documenteze cu privire la ce ce cere de la ei şi apoi să îndeplinească aceste instrucţiuni cu atenţie.

De dragul păcii, armoniei şi eficienţei, noi trebuie să recunoaştem organizaţia teocratică. Noi nu trebuie să atragem atenţia asupra propriilor noastre persoane, ci să punem organizaţia mai presus de toate. Noi nu trebuie să ne simţim precoce, să ne retragem şi să ne urmăm pe noi înşine, ca şi cum organizaţia ar fi mult prea înceată pentru noi. Şi dacă vom avea parte de mustrări din partea organizaţiei, să nu ne supărăm şi să plecăm, ci mai degrabă să acceptăm mustrarea cu înţelepciune şi smerenie şi să învăţăm de pe urma ei. Organizaţia poate continua fără noi, însă noi nu putem merge înainte fără ea. De o vom recunoaşte, ea ne va recunoaşte la rândul ei, ne va sprijini, va lucra pentru noi şi ne va păstra în serviciul ei divin acum; şi, apoi, continuând în ea, noi vom dobândi viaţă veşnică în lumea nouă a lui Iehova. Cu adevărat, avem nevoie de înţelepciune pentru a recunoaşte cu smerenie organizaţia teocratică.

[Note de subsol]
Pentru detalii vezi *Turnul de veghere*, 1 septembrie, 1954.

UN CLERIC FACE SPECULAŢII

Ziarul *Daily Sketch* din Londra a publicat o speculaţie pe tema „Dacă Isus Cristos s-ar întoarce". Donald Soper, ex-preşedinte al Conferinţei Metodiste britanice, a speculat: „El ar avea multe de spus despre politică− mai mult poate decât despre orice altceva … De fapt, eu cred că El ar spune că împărăţia Sa va trebui să fie căutată mai întâi în domeniul politic." Însă Cristos şi-a situat împărăţia în afara tărâmului politicii lumeşti, când a declarat accentuat: „Împărăţia Mea nu face parte din această lume."

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 August 1955 Nr. 16

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

BÂRFA TE POATE DISTRUGE - Pag.561

TU POŢI ÎNVINGE BÂRFA - Pag.568

„FEMEILE VORBESC PREA MULT” - Pag.577

ŢINEŢI PASUL CU EXEMPLELE BUNE - Pag.578

SĂ DEPĂŞIM TEMERILE ACESTEI GENERAŢII - Pag.580

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA -PARTEA A 16-A: ACTIVITATEA DE VESTIRE SUB UN NUME NOU, TEOCRATIC - Pag.585

PARTEA A 4-A: VIZITAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN AMERICA CENTRALA - Pag.590

CINE PE CINE CONDUCE? - Pag.593

FELICITĂRI, TAIWAN! - Pag.593

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.595

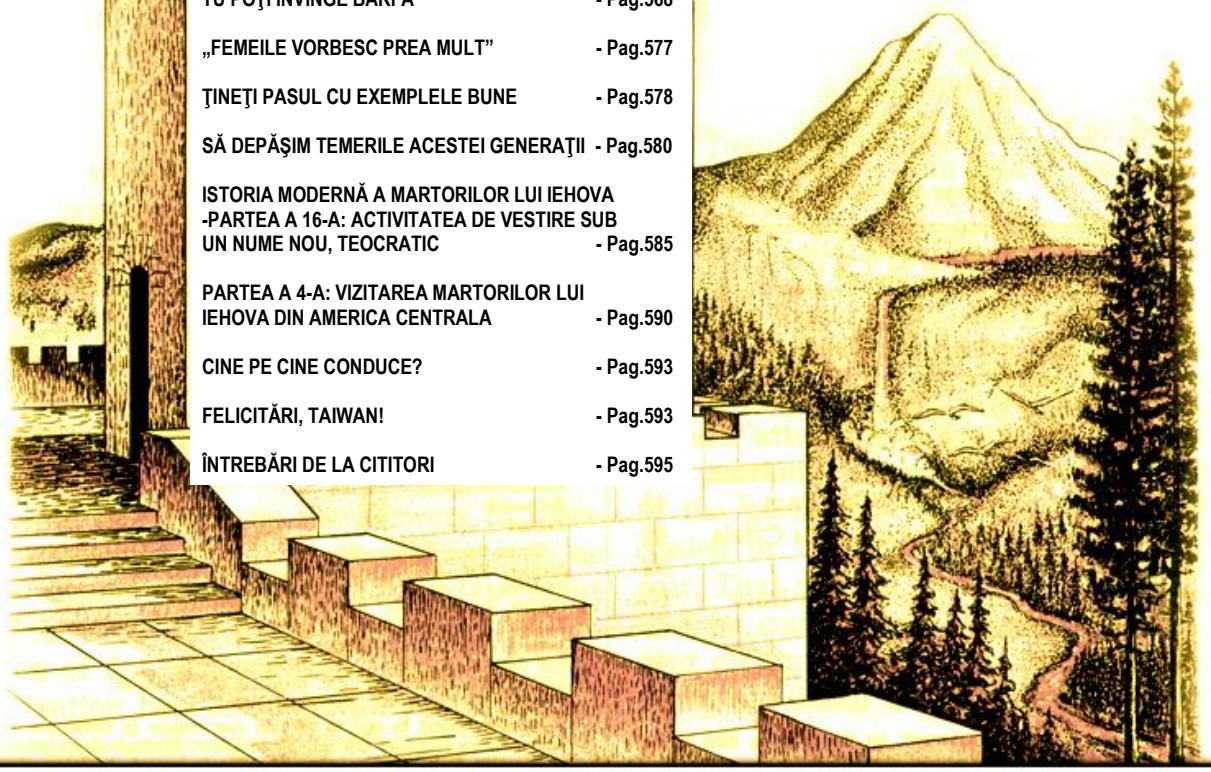

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

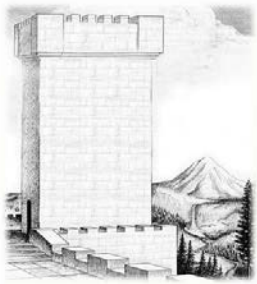

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 August 1955 **Nr. 16**

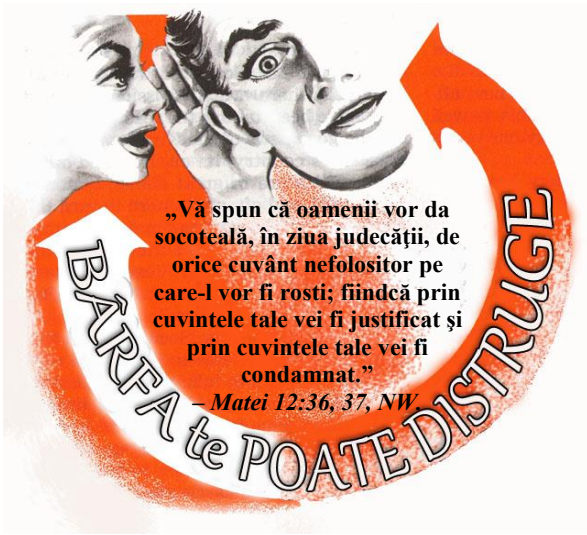

BÂRFA TE POATE DISTRUGE

[1] Bârfa a fost iniţiată de Satan Diavolul. Eva a dat ascultare bârfei calomniatoare pe care acesta a spus-o despre IEHOVA, a acţionat în conformitate cu ea şi a răspândit-o spunând-o bărbatului ei, iar rezultatul final a fost că prima pereche umană a fost despărţită de cel mai bun Prieten al lor. Începând de atunci şi până în zilele noastre oamenii au bârfit şi au suferit pentru aceasta. Puţini oameni - dacă au existat - nu s-au făcut vinovaţi de aceasta sau nu i-au căzut victime. În cele mai multe cazuri, cei care se fac vinovaţi în mod repetat de aceasta sunt cei mai indignaţi când ei înşişi devin ţinta bârfei. Când se bârfeşte despre ei, urăsc lucrul acesta; când ei sunt ţinta bârfei vorbesc nefavorabil despre aceasta. Mulţi prefaţează bârfa lor cu o scuză şi prin aceasta trădează o conştiinţă vinovată. Adeseori ei încep cu următoarele cuvinte: „Nu îmi face plăcere să o spun, dar ...”, apoi încep să o spună cu poftă. Sau introducerea poate fi: „Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar ...”, şi continuă să spună ceea ce suspectează ei că e fals. Într-adevăr, nu ar trebui să fim în necunoştinţă despre planurile lui Satan. Noi ar trebui să fim în gardă împotriva bârfei, fiindcă ea este o armă a Diavolului.

[2] Să fim în gardă împotriva cui? Împotriva noastră înşine. Pe măsură ce citeşti aceste lucruri, gândeşte. Gândeşte-te cum ţi se aplică ţie, nu aproapelui tău. Adevărat, aceasta se aplică şi aproapelui tău. El recunoaşte aceasta. Dar lucrul important pentru tine este să recunoşti că aceasta ţi se aplică ţie, să le aplici la tine însuţi. Tu te poţi schimba pe tine însuţi. Poate că nu vei fi capabil să-l schimbi pe aproapele tău. Concentrează-te asupra ta însuţi. Când tu ai devenit fără vină în această chestiune, ajută-ţi aproapele să devină la fel. După ce îţi vei îndepărta bârna din ochiul tău, atunci poţi încerca să scoţi paiul din ochiul aproapelui. Noi

Cuprins

suntem înclinaţi să procedăm blând cu noi înşine şi aspru cu alţii. Pentru siguranţa noastră proprie, să schimbăm această procedură: să fim aspri cu noi înşine şi blânzi cu alţii. – Mat. 7:1-5.

[3] Ce este bârfa? Aceasta înseamnă o vorbire care lezează sau produce pagubă. Ea poate fi făcută cu răutate şi cu intenţia de a face rău, dar adeseori este făcută în mod nevinovat, fără dorinţa de a vătăma pe cineva. O declaraţie inocentă, după ce este repetată, devine vătămătoare deoarece aceasta este denaturată, deformată sau exagerată pentru a o condimenta. Fără răutate, o persoană poate proceda astfel pentru a face povestea mai ispititoare, mai acceptabilă pentru ascultători, capabilă să cauzeze o reacţie de surprindere, consternare sau şoc, iar în zelul său de a condimenta povestea, bârfitorul nu se gândeşte niciodată la răul pe care îl face persoanei implicate în aceasta. Gura sa devine o cursă în care cade el însuşi, încălcând porunca lui Iehova: „Să nu umbli de colo colo în mijlocul poporului tău ca să calomniezi". „Să nu răspândeşti o ştire neadevărată" şi „să nu urmezi mulţimea la rău". Chiar dacă un raport neadevărat este repetat de mulţi, noi nu vom urma mulţimea şi nu ne vom alătura în bârfirea fratelui nostru. Dacă noi nu suntem siguri că raportul este adevărat, nu ar trebui să-l repetăm. Şi, uneori, chiar dacă acesta este adevărat, noi nu ar trebui să îl repetăm. „Cel ce umblă ca un clevetitor dezvăluie secrete, dar cel ce este demn de încredere în spirit păstrează un lucru ascuns." „Cel ce umblă de colo colo bârfind, dezvăluie secrete; de aceea, să nu te asociezi cu cel care vorbeşte ca un nebun." Cel ce dezvăluie chestiuni secrete care nu îi privesc pe alţii vorbeşte ca un nebun, îşi bagă nasul în toate, este palavragiu, bârfitor. El trădează încrederea şi produce pagube. – Lev. 19:16. Ex. 23:1, 2, *NW*; Prov. 11:13; 20:19, *RS*.

[4] Câteodată, un secret trebuie spus, chiar dacă din această cauză cineva este ofensat. Dacă tu cunoşti pe cineva care păcătuieşte pe ascuns, îşi pune în pericol poziţia înaintea lui Iehova şi strică puritatea adunării, trebuie să vorbeşti. Să vorbeşti cui? Oricui din adunare? Nu există nici un motiv să faci aceasta. A răspândi astfel acest lucru ar fi greşit, dăunător atât individului cât şi adunării. În unele cazuri, poate fi suficient a vorbi cu persoana în cauză; de cele mai multe ori va fi necesar să se discute cu comitetul de serviciu al adunării. A face un astfel de raport poate conduce la ceva ce pare ofensator pentru persoana vinovată, dar de fapt rezultatul final va fi spre binele ei. Disciplinarea nu pare o pricină de bucurie pe moment, dar cel ce se supune şi este instruit de ea, în cele din urmă culege foloase din aceasta. Punctul de reţinut este că, atunci când un astfel de secret este dezvăluit, aceasta ar trebui să se facă acelora care sunt capabili sau numiţi să corecteze problema, şi nu ca subiect de bârfă. Pavel a scris corintenilor: „Căci mi s-a adus la cunoştinţă despre voi, fraţii mei, de către cei din casa lui Cloe, că între voi sunt neînţelegeri." Au bârfit cei din casa lui Cloe despre fraţii din Corint? Nu, raportul a fost făcut pentru binele lor. Acesta a fost făcut către cel care putea remedia problemele, corectându-i autoritar şi repunându-le paşii pe calea vieţii şi pe urmele lui Isus. – 1Cor. 1:11; Evrei 12:11, *NW*.

[5] Legea lui Iehova prevedea ca martorii să depună mărturie împotriva răufăcătorilor. Nouă nu ne este interzis să mărturisim; ne este interzis doar să

Cuprins

mărturisim fals. Mulţi din lume condamnă ca „trădare” divulgarea de fapte care demască pe altul. În special codul lumii interlope spune că este bine să taci sau să depui mărturie falsă pentru a acoperi un criminal, dar este odios să spui adevărul dacă acesta demască un răufăcător. În adunarea creştină este un sentiment greşit de loialitate pentru un frate de a-i acoperi păcatele atunci când acele păcate pun în pericol atât viaţa sa, cât şi puritatea adunării. Adevăratul prieten al fratelui şi al adunării lui Iehova îl va mustra sau, dacă este necesar, va prezenta un raport comitetului, astfel încât să poată fi administrată o mustrare cu mai mare putere, pentru a-l trezi pe păcătos la realitate. Un prieten adevărat va produce o rană temporară pentru vindecarea veşnică a păcătosului: „Sincere sunt rănile făcute de un prieten, dar înşelătoare sunt sărutările unui duşman.” Deci, prietenul care ascunde o practică păcătoasă în formă continuată nu este un prieten adevărat, ci este de fapt un duşman. El poate fi apreciat după codul lumii interlope, dar el este condamnat după principiile scripturale ale lumii noi. – Prov. 27:6, *AT*.

[6] Astfel, nu este bârfă a raporta servilor potriviţi o practică păcătoasă în formă continuată, dar ar fi bârfă a o răspândi la alţii în adunare, care nu sunt în măsură să ia măsuri corective, şi ar fi greşit a dezvălui un păcat din trecut al unuia care cu adevărat s-a pocăit şi s-a schimbat şi care a demonstrat aceasta prin îndreptarea căii sale. Nici nu este bârfă să vorbim despre fraţii noştri ce fac, unde merg sau ce se întâmplă cu ei. Suntem interesaţi de oameni, şi mai ales de fraţii noştri, şi nu există nici un rău în a discuta activităţile lor dacă suntem corecţi şi dacă aceasta nu are ca rezultat un prejudiciu pentru ei. Dar acest lucru devine bârfă când ne vom băga în afacerile lor personale, private, sau atunci când vom ridica întrebări despre motivele lor, sau vom exprima îndoieli, sau vom semăna suspiciuni cu privire la comportamentul lor. Discreditează vorbirea ta o persoană? Îi strică reputaţia? Îi face pe prietenii lui să se despartă de el? Îi răneşte sentimentele sau seamănă discordie? Face ca să-şi piardă privilegiile de serviciu? Este adevărat? Dacă este adevărat, a fost exagerată sau denaturată până când impresia pe care o lasă este falsă? Este vorbit cu un sentiment de superioritate, îngâmfare, invidie, răutate sau amărăciune? O poţi spune cu o conştiinţă curată, atât de curată încât ai spune-o şi în faţa persoanei respective cu exact acelaşi ton şi aceleaşi cuvinte? Şi care este rezultatul cuvintelor tale? Este rodul vorbirii tale bun sau rău? Aceasta poate fi recunoscută după roadele sale.

[7] Nu toate persoanele au aceleaşi puncte slabe. Pentru a contracara slăbiciunile noastre, trebuie să ni le ştim mai întâi. Ai o slăbiciune pentru bârfă? Dacă da, recunoaşte aceasta; alte milioane de oameni îţi ţin companie. Recunoaşte aceasta şi luptă-te cu ea! Cum altfel poţi să o învingi? Deşi aceasta poate să nu fie plăcut pentru femei, Biblia pare să arate că femeile păcătuiesc cu limba mai des decât bărbaţii. Aceasta nu vrea să spună că bărbaţii nu bârfesc. Şi ei fac aceasta. Unii bârfesc mai mult decât femeile. Dar femeile, ca grup, sunt vinovate de bârfă mai mult decât bărbaţii, ca grup. Biblia le avertizează în special pe femei: „Femeile în vârstă să aibă o purtare care li se potriveşte unor sfinţi, să nu fie calomniatoare”. De asemenea, „Femeile trebuie să fie serioase, nu calomniatoare”. Despre discuţia femeilor Biblia afirmă: „Totodată, se învaţă să fie fără ocupaţie,

Cuprins

umblând prin case, şi nu numai fără ocupaţie, ci şi clevetitoare, amestecându-se în treburile altora şi vorbind ce n-ar trebui să vorbească". Nu limba bărbatului, ci limba femeii este cea care se distinge ca iritantă în gospodării: „Cearta unei soţii este ca ploaia care picură întruna." Din nou: „Picurarea continuă a ploii într-o zi ploioasă şi o femeie certăreaţă sunt la fel; s-o opreşti înseamnă să opreşti vântul sau să prinzi ulei în mâna dreaptă." – Tit 2:3; 1Tim. 3:11; 5:13 *NW*; Prov. 19:13; 27:15, 16, *RS*.

[8] De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că bărbaţii au principii mai înalte în această privinţă? Nu neapărat. Tendinţele agresive ale bărbatului fac ca păcatele lui să ia o direcţie diferită. Ca grup, bărbaţii sunt mai înclinaţi decât femeile la comiterea violenţei fizice sau a crimei. Dar femeilor le place să vorbească mai mult decât bărbaţilor, şi sunt foarte mult interesate de oameni, de activităţile, problemele şi poveştile lor de iubire. Când femeile vorbesc, ele discută ceea ce le interesează, ceea ce înseamnă că ele vorbesc despre oameni, fapt care, la rândul său, înseamnă că există un pericol permanent ca discuţia să deterioreze în bârfă. Bărbaţii sunt mai interesaţi în alte subiecte, în ştiinţă, evenimentele din lume, economie sau munca lor, şi atunci când vorbesc despre aceste lucruri pericolul de bârfă nu este atât de mare ca atunci când discută despre oameni. Vorbirea în sine nu este un lucru rău. Talentul înnăscut al femeii de a conversa poate fi, şi adesea este pus, la o utilizare bună. Datorită faptului că sunt vorbăreţe, copiii mici învaţă să vorbească. Datorită uşurinţei de a vorbi, femeile vestitoare pot prezenta altora adevărul mai uşor decât bărbaţii, şi ele pot contribui mai mult la reuniunile grupei prin comentarii voluntare atunci când programul cere participarea celor prezenţi. Dar acest avantaj poate deveni o cursă în cazul în care limba vorbeşte dintr-o gură spartă şi deviază necontrolat în bârfă. Prin urmare, atât bărbaţii cât şi femeile se vor examina pe ei înşişi pentru a vedea dacă au o slăbiciune pentru bârfă şi, dacă vor constata că au, vor exercita o supraveghere specială asupra limbii lor.

RELELE BÂRFEI

[9] Cuvântul lui Iehova avertizează în mod repetat împotriva bârfirii. Bârfitorii sunt băgăreţi şi fără ocupaţie, având tendinţa de a se ocupa de treburile altora în timp ce le neglijează pe ale lor. Creştinii sunt avertizaţi: „Unii dintre voi umblă dezordonat şi nu lucrează de loc, ci se amestecă în ce nu-i priveşte." Dacă suferim, ar trebui să fie pentru menţinerea integrităţii creştine, nu pentru amestec în treburile altora: „Nici unul dintre voi să nu sufere ca ucigaş, ca hoţ, ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dar, dacă suferă pentru că este creştin, să nu-i fie ruşine." Decât să ne amestecăm zgomotos în treburile altora, „să vă străduiţi să trăiţi liniştiţi şi să vă vedeţi de treburile voastre". „Orice nebun este băgăreţ", ne spune Biblia. De ce să ne potrivim descrierii unui nebun? – 2 Tes. 3:11; 1Pet. 4:15, 16; 1Tes. 4:11, *NW*; Prov. 20:3.

[10] Bârfitorii băgăreţi fac probleme. Ei bârfesc despre treburile altora, denaturează şi exagerează, prezintă în lumină falsă şi deformează, şi îngrămădesc

Cuprins

şoaptele lor care aprind focul: „Când nu mai sunt lemne, focul se stinge; şi unde nu este nici un bârfitor, ceartă încetează. Ca mangalul pentru jarul aprins şi ca lemnul pentru foc, aşa este omul certăreţ pentru înteţirea certei. Cuvintele bârfitorului sunt ca bucatele gustoase; se duc până în părţile interioare ale corpului." Decât să spună cuvintele cu voce tare în faţa persoanei, ei le şoptesc pe la spate şi calomnia este înghiţită cu lăcomie de urechi lacome de bârfă. Aceste şoapte nu fac doar o impresie superficială, ci ele pătrund în adâncime spre a fi bine mestecate si digerate. „Un prieten iubeşte tot timpul, şi un frate este născut pentru adversitate", dar bârfitorul nu este un prieten. Chiar atunci când o persoană are cea mai mare nevoie de prieteni şi fraţi, atunci când are o problemă sau este sub adversitate, atunci bârfitorul loveşte cel mai greu pentru a-l lipsi pe cel suferind de prietenii lui: „Un bârfitor îi desparte pe prietenii apropiaţi." „Cel care repetă o problemă, înstrăinează un prieten." – Prov. 26:20-22; 17:17; 16:28; 17:9, *RS*.

[11] „Cel care rosteşte calomnii este un nebun." Cea mai multă bârfă este calomnioasă. Orice adevăr odată prezent este curând exagerat, în timp ce cea mai mare parte a poveştii constă din minciuni. Prietenii încep să-l evite pe cel bârfit, iar mânia lui Iehova vine asupra bârfitorului „care seamănă discordie între fraţi" în adunare. Defăimarea este unul din păcatele prezise să înflorească în zilele din urmă şi care face această lume veche vrednică de distrugere; astfel, creştinii ar trebui să evite mai ales „ipocrizia, invidia şi orice fel de bârfeli". (Prov. 10:18, 6:19, *RS*; 1Pet. 2:1; 2Tim 3:3, *NW*) Deseori bârfa nu este răutăcioasă şi nu este intenţionat nici un rău, dar răul urmează. Dacă ucizi accidental un om, el este la fel de mort ca şi când ai fi vrut să o faci. Dacă răspândeşti minciuni gândind despre ele că sunt adevăruri, ele tot minciuni sunt, iar tu minţi. Ai putea încerca să arunci vina pe altul, spunând că el ţi-a spus povestea. Bine, el a minţit. Dar atunci când ai repetat-o, şi tu ai minţit. În conformitate cu legile referitoare la calomnie, dacă un om repetă o minciună în scris, el este vinovat, indiferent de la cine a pornit sau pe cine a citat. La urma urmei, dacă numai iniţiatorul unui zvon îl spune, acest zvon nu ar ajunge prea departe sau nu ar face prea multă pagubă. Nu-i face Iehova responsabili pe cei din zilele noastre care repetă minciunile religioase iniţiate cu multe secole în urmă? El îi consideră, de asemenea, responsabili pe bârfitorii care iniţiază minciuni sau le răspândesc.

[12] Dacă un om a răspândit minciuni în necunoştinţă, el nu este la fel de condamnabil ca mincinosul intenţionat, dar nici nevinovat nu este. Dacă îi pare cu adevărat rău, el va fi cu siguranţă prudent cu privire la repetarea poveştilor în viitor. Dar această precauţie nu este caracteristică celor care iubesc bârfa. Relativ la a se dovedi el însuşi credincios, Pavel a spus: „Uitând lucrurile din urmă şi întinzându-mă spre cele dinainte, mă străduiesc să ating ţinta pentru premiul chemării cereşti." (Filip. 3:13, 14, *NW*) Pavel a uitat trecutul şi privea înainte având în vedere un bun sfârşit, dar bârfitorii par să uite poveştile lor trecute, care s-au dovedit a fi false şi privesc înainte cu pasiune neînfrânată pentru mai multă bârfă în viitor. Ai crede că ei şi-ar aminti cât de des s-a dovedit a fi falsă bârfa lor anterioară şi, prin urmare te-ai aştepta ca să fie mult mai precauţi în viitor. Dar arareori se întâmplă aceasta. Dacă îi preocupă minciunile lor din trecut, aceasta

Cuprins

este spre a se justifica. Ei neagă faptul că le-au spus-o vreodată, sau spun că doar repetă ceea ce altcineva a spus, sau ei ascund prima minciună spunând alta. Să presupunem că ei au răspândit un zvon că două persoane urmau să se căsătorească. Timpul trece şi nu are loc nici o căsătorie. Apoi, spun că respectivii s-au certat şi au anulat căsătoria. Încă de la început totul a fost în imaginaţia şi suspiciunile bârfitorilor, zvonul neavând nici o bază. Dacă bârfitorii s-ar uita în urma lor la răul pe care l-au făcut minciunile lor, nu ar putea privi înainte cu acelaşi zel pentru mai multă bârfă.

[13] Bârfa poate fi vicioasă. Aceasta este laşitate. Ea poate fi criminală. Se poate omorî un nume bun, poate ruina o bună reputaţie sau poate otrăvi mintea oamenilor împotriva victimei bârfei. „Ei îşi ascut limba ca a unui şarpe, iar sub buzele lor este otravă de vipere." Vorbirea poate fi mortală: „Dinţii lor sunt suliţe şi săgeţi, limbile lor săbii ascuţite." Unele limbi sunt la fel de ascuţite ca săbiile şi cuvintele pe care le împroaşcă pot străpunge ca săgeţile, iar salvele verbale pe care le trag sunt atacuri prin surprindere care lovesc victima lor pe la spate: „Cei care îşi ascut limba ca o sabie, care ţintesc cuvinte amare ca săgeţi, trăgând din ascunzători asupra celui nevinovat, trag în el pe neaşteptate şi fără frică." Dar laşii care bârfesc pe la spate o persoană ar trebui să-şi aducă aminte că trebuie să stea în faţa lui Iehova, că Iehova aude chiar dacă victima lor nu, şi „din cauza limbii lor, El îi va distruge." Limba lor bârfitoare îi va face să fie dezrădăcinaţi din ţara celor vii: „Limba ta este ca un brici ascuţit, trădătorule. Iubeşti răul mai mult decât binele şi să minţi mai mult decât să vorbeşti adevărul. Selah. Tu iubeşti toate cuvintele care rănesc, o, limbă înşelătoare. Dar Dumnezeu te va doborî pentru totdeauna, te va smulge şi te va distruge din cortul tău, El te va dezrădăcina din ţara celor vii." – Ps. 140:3; 57:4; 64:3, 4, 8; 52:2-5, *RS*.

[14] Bârfa poate deveni atât de nelegiuită şi să facă pagube atât de mari, încât poate merita excluderea din adunare. Aceasta poate aduce pe bârfitorul din adunare la ruină: „Cine îşi păzeşte gura, îşi păstrează viaţa; cine îşi deschide larg buzele, ajunge la ruină." Bârfa sa poate despărţi prieteni, iar în cazul în care continuă, aceasta îl va despărţi de organizaţia lui Iehova: „Iehova, cine va locui în cortul tău? Cine va locui pe muntele tău cel sfânt? Cel care nu calomniază cu limba lui, nu face rău prietenului său, nici nu ridică ocară împotriva aproapelui său." „Urăsc vorbirea perversă", zice Iehova. Dacă Iehova urăşte aceasta, aşa ar trebui să facem şi noi, şi un lucru urât nu ar trebui permis să existe în adunare. Noi ne rugăm cum este arătat: „Scapă-mi sufletul, Iehova, de buzele mincinoase şi de o limbă înşelătoare." Dacă astfel de buze şi limbi sunt în adunare, prin acţiunea de excludere adunarea poate scăpa de ele. – Prov. 13:3, *RS*; Ps. 15:1, 3, *AS*; Prov. 8:13, *RS*; Ps. 120:2, *AS*.

[15] De multe ori bârfa este privită ca o chestiune minoră, dar este semănată discordie pe măsură ce limbi bârfitoare o amplifică excesiv. Un bârfitor face din munte muşuroi şi din muşuroi munte. Muntele real - semănarea de discordie - este ca un muşuroi pentru bârfitor în comparaţie cu problema minoră pe care el o amplifică până la proporţiile unui munte, pentru a produce discordie. Cât de periculoasă este o asemenea vorbire neprofitabilă! Citim la Matei 12:36, 37 (*NW*):

Cuprins

„Vă spun că oamenii vor da socoteală în Ziua Judecăţii de orice cuvânt nefolositor pe care-l rostesc; fiindcă prin cuvintele tale vei fi justificat şi prin cuvintele tale vei fi condamnat.” Cum crezi că vor fi privite cuvintele de bârfă în timpul perioadelor de judecată? Îţi poţi justifica bârfa? Va fi suficient motivul că tu nu ai vrut nici un rău? Va suna aceasta adevărat dacă înregistrarea va arăta că ai continuat bârfa chiar şi după ce unele dintre poveştile tale s-au dovedit false? Poţi scăpa de responsabilitate pentru cuvintele care ţi-au ieşit din gură? Fii sigur că vorbele tale, dacă acestea au fost cuvinte bârfitoare, vor fi condamnate. Cu mult mai bine este acum a cultiva cu înţelepciune o limbă care vindecă în loc de una care răneşte: „Este unul ale cărui cuvinte necugetate sunt ca străpungerea unei săbii, dar limba înţelepţilor aduce vindecare.” – Prov. 12:18, *RS*.

Întrebări pentru studiu

1. Ce este caracteristic celor care bârfesc, şi de ce ar trebui să fim în gardă împotriva acesteia?
2. Ce ar trebui să avem în vedere pe măsură ce vom studia acest articol?
3. De ce bârfitorii exagerează, şi care este statutul celor care dezvăluie secrete?
4. Când şi cui trebuie dezvăluite secrete, uneori, şi sunt asemenea rapoarte bârfă păgubitoare?
5. De ce refuză unii să vorbească despre un prieten, şi sunt ei, de fapt, prieteni adevăraţi?
6. Ce vorbire nu este bârfă, când devine bârfă şi ce întrebări ne ajută să stabilim care este vorbirea potrivită şi care nepotrivită?
7. Ce arată că femeile păcătuiesc cu limba mai des decât bărbaţii?
8. De ce bârfesc femeile mai mult decât bărbaţii, dar cum este uşurinţa lor de a vorbi de multe ori un avantaj?
9. Ce spune Biblia despre cei băgăreţi şi fără ocupaţie?
10. Cum dau naştere la necazuri bârfitorii şi cum le întreţin, şi de ce nu sunt ei prieteni?
11. Ce fel de vorbire a fost prezisă pentru aceste zile din urmă, şi care este responsabilitatea unui bârfitor care răspândeşte minciuni în necunoştinţă de cauză?
12. Ce par să uite bârfitorii? Chiar şi atunci când îşi amintesc, ce spun ei?
13. De ce bârfa este laşă şi criminală, şi ce va rezulta pentru cei care persistă în ea?
14. La ce poate duce bârfa?
15. Ce face bârfa atât de periculoasă, şi ce întrebări ar trebui să aibă în vedere bârfitorii?

Cuprins

TU POŢI ÎNVINGE BÂRFA

„Vântul de la miază-noapte aduce ploaie şi o limbă calomniatoare aduce o faţă mâhnită”. – Prov. 25:33, AT.

[1] Discipolul Iacov a adus în discuţie limba umană. Prin ilustraţii extraordinare, el a subliniat dificultatea de a controla acest mic membru al corpului. Zăbalele din gura cailor îi pot struni cu totul. Cârme mici pot conduce nave mari. Deci, limba mică se laudă cu lucruri mari. După cum o mică scânteie poate aprinde o pădure, astfel mica limbă poate fi un foc care aprinde întregul corp şi-l spurcă. Oamenii pot îmblânzi fiarele pământului, „dar limba, nici un om n-o poate îmblânzi”. Iată de ce, „dacă cineva nu se poticneşte în cuvânt, acesta este un om perfect”. Dintr-un izvor nu ţâşneşte şi apă dulce şi amară. Un smochin nu produce măsline, nici o viţă de vie smochine. Nici apa sărată nu produce apă dulce. Totuşi, aceeaşi limbă trimite atât binecuvântarea cât şi blestemul. Acest lucru nu este potrivit. În timp ce nici un om nu este perfect şi nici un om nu poate controla perfect limba, totuşi aceasta nu dă dreptul la bârfă sau obscenitate. Putem reduce la minim pagubele făcute de aceasta. Putem să o ferim de a fi plină de venin ca să otrăvească mintea unuia împotriva altuia. Putem să o ferim de a deveni o sabie care taie sau o săgeată care străpunge, nelăsând-o să zboare ucigător spre a distruge prin bârfă numele bun al altora. Dacă aceasta este ocupată cu apa adevărului, nu poate fi aprinsă de bârfă. Iacov a arătat că ea trebuie ţinută sub un anumit control, spunând: „Nu este potrivit, fraţii mei, ca aceste lucruri să continue aşa.” – Iac. 3:2-12, *NW*.

[2] Înţelegând de ce bârfim, ne poate ajuta să ne oprim înainte de a începe. Este o realitate faptul că oamenii sunt mai iuţi să critice decât să laude. De ce avem tendinţa de a spune răul şi de a fi muţi cu privire la bine? Punem la îndoială binele, acceptându-l ca potrivit, fără comentarii? Respingem răul deoarece ne irită sau chiar ne indignează pe bună dreptate? Acest lucru poate fi adevărat în unele cazuri. Este o chestiune de comentare a extremelor care ne atrag atenţia? Noi comentăm binele dacă este remarcabil şi răul dacă este extrem. Cu toate acestea, bârfa este neînsemnată de multe ori, cu accent pe aspecte neînsemnate. Deci, după cât se vede, este implicat mai mult decât extremele care ne atrag atenţia, sau păcatele destul de grave care să ne indigneze pe bună dreptate.

[3] Oamenii sunt creaturi sociale, natural asociaţi împreună în comunităţi. Le place să comunice unul cu altul şi există o tendinţă puternică de a spune altora ceea ce tocmai am învăţat. A ştii ceva ce altul nu ştie şi a ne elibera de ceea ce ştim ne face să ne simţim înţelepţi. Dar de ce sunt bârfele picante cele mai alese bucate? Ei bine, „din plinătatea inimii vorbeşte gura”, şi despre inima omului căzut citim: „Inima este mai trădătoare decât orice, şi disperat de bolnavă – cine o poate

Cuprins

înţelege?" Sau, „înşelătoare este inima mai mult decât orice, şi periculos de nestatornică - cine poate s-o cunoască?" Apoi, se spune că Iehova cunoaşte inima, şi rugăciunea este ca El să o vindece. Omul căzut, cu înclinaţii spre păcat moştenite, înclină spre fapte rele, iar inima lui, sediul motivului şi afecţiunii, este înşelătoare, nestatornică şi bolnavă, şi din conţinutul acestui organ slab de carne decăzută vorbeşte gura omului. Tendinţa păcătoasă este de a vorbi cu păcat, dar mintea educată de Cuvântul lui Iehova se străduieşte să urmeze legea lui Iehova. Astfel, apare un conflict între legea lui Dumnezeu din minte şi legea păcatului din carne, cu acest rezultat frecvent: „Nu practic ceea ce vreau, ci ceea ce urăsc, aceea fac". După ce am bârfit ne pocăim şi dorim să ne fi ţinut gura. Regretăm slăbiciunea noastră de a fi lăsat bârfa să iasă din gură şi să ajungă la urechea cuiva. Noi trebuie să ne întărim mintea în legea lui Iehova şi să ne rugăm pentru vindecarea de către El a inimii noastre, să ne ajute să învingem legea păcatului din carnea noastră şi să câştigăm victoria asupra ei. Inima bolnavă şi nestatornică înclină să vadă boala şi nestatornicia în alţii, şi din această plinătate vorbeşte gura. Datorită acestei înclinaţii, multe ziare publice împing la rele, făcând cap de afiş din crime mârşave şi consacrând coloane întregi bârfei. – Mat. 12:34, *NW*; Ier. 17:9, 10, 14, *AT*, *Ro*; Rom. 7:15, *NW*.

[4] Uneori bârfa este deliberată şi rău intenţionată, plănuită pentru a înjosi o persoană, în timp ce bârfitorul este înălţat. Clevetitorul îl poate submina pe altul pentru a-i lua serviciul, pentru a-i fura prietenii sau pentru a-i lua poziţia de serviciu într-o adunare. El poate încerca să ridice opoziţie împotriva unei persoane deoarece nu o poate suferi. Frecvent există un spirit de invidie sau gelozie în spatele bârfirii. Bârfitorul poate invidia importanţa victimei sale, reputaţia sau faptele bune, pe care bârfitorul, prin comparaţie, nu le are. De ce a ucis Cain pe Abel? „Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte." Pentru acelaşi motiv bârfitorii încearcă să se ridice pe ei înşişi prin înjosirea altora. Oricine încearcă să se înalţe astfel, cu siguranţă va fi umilit şi înjosit, şi, de asemenea, cei care promovează astfel de planuri ale acestora prin răspândirea calomniilor invidioase. De asemenea, pentru avantaje şi pentru a se da bine pe lângă o anumită persoană, intrigantul l-ar putea bârfi pe unul despre care ştie că această persoană nu îl suferă. Acest lucru se poate transforma în linguşire, comparând favorabil pe cel ce ascultă cu cel calomniat. Despre un asemenea om este adevărat: „Gura lor vorbeşte lucruri pompoase, în timp ce ei admiră personalităţi pentru câştig." Creştinii îl imită pe Pavel, care a spus: „Niciodată nu am venit la voi cu o vorbire linguşitoare (după cum bine ştiţi) sau cu un pretext pentru lăcomie, Dumnezeu este martor!" Iehova urăşte „o minte cu planuri viclene". – 1Ioan 3:12; Iuda 16; 1Tes. 2:5, *NW*; Prov. 6:18, *Mo*.

[5] Un om poate bârfi pentru a distrage atenţia de la el însuşi. Dacă el îi pune pe alţii în lumină nefavorabilă, aceasta nu e valabil pentru el. Astfel, el poate încerca să-şi ascundă propria mizerie aruncând cu noroi în alţii. Sau, un bârfitor îi poate critica pe alţii pentru păcatele comise de el. El vrea companie, pentru ca dezaprobarea să nu vină toată asupra lui, ci să se împartă peste un grup. Dacă este acuzat, el îi poate arăta pe alţii ca făcând acelaşi lucru, gândind, prin urmare, să se

Cuprins

justifice sau să se scuze pe el însuşi. De altfel, bârfitorii sunt deseori primii care acuză pe alţii de bârfire. Ştiind că sunt vinovaţi, ei judecă pe alţii prin prisma lor, dar mult mai aspru decât pe ei înşişi. Altcineva începe întotdeauna aceasta. Deci, aceasta funcţionează cum spune Biblia: „Prin urmare, omule, oricine ai fi, eşti fără scuză dacă judeci; fiindcă în lucrul în care îl judeci pe altul, te condamni pe tine însuţi, deoarece tu, care judeci, practici aceleaşi lucruri.” – Rom. 2:1, *NW*.

[6] De multe ori unii bârfesc despre alţii pentru a se înălţa pe ei înşişi. Ei pot să nu îşi dea seama de asta, dar acesta este un motiv subtil în spatele vorbirii. A-i critica pe alţii are ca efect înălţarea cuiva. Din moment ce dezaprobi o astfel de greşeală, nu ai fi vinovat de aceasta, este concluzia. Acest tip de bârfă poate fi o formă de laudă de sine. Arăţi cu degetul vinovăţia altuia, iar tu te simţi superior. Te simţi plin de propria persoană. Eşti vecin cu fariseul care în rugăciune către Dumnezeu a bârfit despre alţii şi aducea mulţumiri că nu era „ca ceilalţi oameni - speculanţi, nedrepţi, adulteri - nici chiar ca acest colector de taxe.” Dar atunci când colectorul de taxe se ruga, „se bătea în piept, zicând: ‘O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!’” El nu s-a simţit superior altora, ci s-a plâns cu umilinţă de nevrednicia lui. Apoi, regula divină a fost declarată: „Cine se înalţă va fi smerit, dar cine se smereşte va fi înălţat”. A te înălţa subtil prin bârfe duce la smerire. Pentru a fi înălţat de Iehova, să ne analizăm cu smerenie propriile greşeli, nu pe ale altora. – Luca 18:9-14, *NW*.

[7] O serie de alţi factori ar putea contribui la bârfă. Dacă unul este prea frustrat de a face anumite lucruri, este incapabil să le facă dintr-un anumit motiv, el ar putea compensa aceasta criticându-i pe cei care fac aceste lucruri, făcând să pară greşit ceea ce fac ei. Cineva s-ar putea simţi nesigur, aşa că el găseşte vină altora pentru a se linişti pe el însuşi. În cazul în care unul este tare într-un anumit punct, el ar putea fi foarte critic faţă de cei slabi în această privinţă, lipsindu-i mila şi gândind în mod egoist că el este standardul după care să se măsoare. Criticând această slăbiciune a altora, el atrage atenţia în mod subtil asupra superiorităţii sale în acest punct. În multe cazuri unii bârfesc pentru a atrage atenţia, pentru a câştiga o ureche ascultătoare. A şti ceva ce alţii vor să audă măguleşte, te face să te simţi înţelept. De fapt, ei sunt superficiali, prea superficiali sau prea leneşi, fără activitate, ca să gândească profund şi să câştige atenţia printr-o vorbire inteligentă. Este uşor să bârfească, să critice, să discrediteze şi să exagereze, aşa că fac acest lucru pentru a gâdila urechile care doresc să audă poveşti picante. Bârfitorul adună doi şi cu doi şi îi dă cinci, iar prin repetiţie suma creşte la şase sau şapte. Fără îndoială, există multe motive şi asocieri de motive pentru care oamenii bârfesc. Dar atunci când întregul camuflaj este îndepărtat şi vedem bârfa aşa cum e ea – nedreaptă, necinstită, dăunătoare, plină de ură, superficială, calomniatoare, rău intenţionată, criminală - înţelegem de ce Iehova o detestă şi de ce creştinii ar trebui să o evite.

SĂ OPRIM CIRCULAŢIA BÂRFELOR!

[8] A vedea bârfa aşa cum este în realitate ne ajută să o oprim să iasă din gura noastră. Aceasta este o vorbire laşă şi un mare procent din ea este mincinoasă. Cui

Cuprins

îi place de un laş şi de un mincinos? Nu lui Iehova. Cuvântul Său spune: „Cât despre cei laşi … şi toţi mincinoşii, partea lor va fi în lacul care arde cu foc şi sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua.” A spune pe la spate ceea ce cineva se teme să spună pe faţă înseamnă laşitate. Noi nu ar trebui să tragem în alţii pe la spate cu vorbe. Refuzi acuzatului dreptul de a-şi asculta acuzarea? Nu eşti dispus să-i dai o şansă să se apere, să-şi spună partea lui, pentru a clarifica problemele, pentru a dezminţi un zvon sau să infirme o minciună? Cum ar putea el face aceasta dacă nu este de faţă? Eşti corect şi cinstit cu fratele tău? Când începi să spui ceva despre cineva, te întrebi: Sunt dispus să-i spun acest lucru în faţă? Dacă aceasta este bârfă, vei răspunde, probabil nu, iar dacă eşti un bârfitor vei spune aceasta oricum. Poţi să pui pe cineva să promită că va păstra secretul. Totuşi, un proverb subliniază cum astfel de vorbire ajunge la cel calomniat: „Nu-l blestema pe rege nici chiar în gândul tău, nici nu-l blestema pe bogat în camera în care te culci; căci o pasăre a văzduhului va duce vorba, sau o creatură înaripată va spune problema.” Şi, pe bună dreptate, te poţi plânge de aceasta? Tu însuţi nu ai putut păstra un secret. De ce aştepţi asta de la altul? De ce aştepţi mai mult de la altul decât de la tine? Să taci a fost o cerinţă prea mare pentru tine. De ce aştepţi de la altul să reziste tentaţiei la care tu nu ai putut? Mai mult, el poate fi asemenea persoanei pe care tu o calomniezi şi poate vrea să-i dea o şansă ca să se apere. Acest lucru este corect şi cinstit. Deci, când începi să bârfeşti, gândeşte-te cum te vei simţi atunci când victima ta aude aceasta, probabil într-o versiune exagerată. Fie ca acest gând să te ajute să-ţi ţii gura. – Apoc. 21:8, *NW*; Ecl. 10:20, *RS*.

[9] Cu toate acestea, motivul nostru pentru a ne muşca buzele împotriva bârfei ar trebui să fie mai bun decât teama de repercusiuni atunci când victima noastră ne prinde cu aceasta. Bârfa îi place lui Satan, dar îi displace lui Iehova. Cui vom plăcea noi? Căruia dintre ei vom sluji? Serveşti celui de care asculţi. Este voinţa lui Satan să bârfeşti. Voinţa lui Iehova este ca tu să o stârpeşti din faşă. Bârfa devine un obicei. Cu cât o practici mai mult, cu atât mai puternic devine obiceiul. Pentru a renunţa la obicei aceasta solicită conştiinţă, fermitate, hotărâre, un mare efort. Nu poţi să te răsfeţi. Nu încerca să o laşi mai moale. Opreşte-te acum! Poartă o luptă continuă! De fiecare dată când rezişti tentaţiei, obiceiul pierde teren, puterea lui asupra ta slăbeşte; dar de fiecare dată când cedezi acestuia, el se consolidează. Luptă cu el până la moarte, fără a o lăsa mai moale, fără a ceda, fără a da înapoi. Luptă la sursă, distruge-i rădăcinile, care sunt în minte şi în inimă. Fă mai mult decât să pui bârfă în mintea ta; pune gânduri bune în locul acesteia. Isus a arătat că atunci când un spirit necurat a fost alungat dintr-un om, el se va întoarce cu alte şapte în cazul în care omul nu devine plin de spiritul lui Iehova. (Mat. 12:43-45) Deci, înlocuieşte bârfa rea cu gânduri bune. Roagă-te pentru ajutorul lui Iehova: „Pune o strajă gurii mele, o, Iehova; păzeşte uşa buzelor mele.” Bârfitorii caută ce e rău în oameni. Formează-ţi obiceiul de a căuta ce e bun în ei. În loc de a vedea oamenii răi, „uitaţi-vă bine la cei care umblă după exemplul pe care îl aveţi în noi”, spune Pavel. – Ps. 141:3, *AS*; Filip. 3:17, *NW*.

[10] Dar ce se întâmplă dacă cineva bârfeşte despre noi? Nu-i putem răspunde în legitimă apărare? Cu adevărul, da, dar nu cu bârfă. De ce le-am permite altora să

Cuprins

ne provoace să păcătuim, aşa cum Moise a făcut odată: „I-au amărât spiritul, şi el a rostit vorbe necugetate”? De ce să-i permiţi unui bârfitor să te transforme şi pe tine în unul, făcându-te după chipul lui rău prin faptul că te face să-i răspunzi cu bârfă? Demonstrează că eşti mai puternic decât acest om lipsit de voinţă, „neplătind cu rău pentru rău, sau cu insultă pentru insultă”. „Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău.” Refuză să pui mai mult gaz pe flăcările bârfei şi, mai degrabă decât să devii aprins printr-o vorbire incendiară, rămâi liniştit şi calm în spirit: „Cel care are un temperament iute la mânie ridică în slăvi nebunia.” David şi-a dat seama de pericolul replicilor aprinse: „Am spus: ‘Îmi voi păzi căile, ca să nu păcătuiesc cu limba; îmi voi pune frâu gurii mele, cât timp este cel rău înaintea mea’. Am rămas mut şi tăcut, mi-am păstrat pacea pentru a nu da prilej; necazul meu a crescut şi mai mult, inima mi s-a aprins înăuntrul meu. În timp ce suspinam, focul ardea. Apoi am vorbit cu limba mea.” El a fost aprins în interior, dar când a vorbit nu a făcut-o prin calomnii aprinse la adresa contrarilor săi, ci prin rugăciune la Iehova. – Ps. 106:33, *RS*; 1Pet. 3:9; Rom. 12:17, *NW*; Prov. 14:29; Ps. 39:1-3, *RS*.

[11] Când bârfeşti nu vei ajuta pe nimeni şi vei leza sau păgubi cel puţin trei: pe cel despre care vorbeşti, pe cel căruia îi vorbeşti şi pe tine însuţi. Acelaşi lucru este valabil şi atunci când asculţi bârfa. I-ai rănit pe aceiaşi trei. Ştii un mod sigur prin care să striveşti bârfa din faşă? Refuză să o asculţi. Bârfitorul vrea urechile tale. Nu i le împrumuta. El doar le va umple cu mizerii. Şi tu ai putea fi tentat să răspândeşti aceste mizerii în alte urechi. Ajută-l şi pe el şi protejează-te şi pe tine prin faptul că nu asculţi. Când îţi pleci urechea la bârfe nu eşti un spectator nevinovat. Trebuie să opreşti bârfa în ambele sensuri de circulaţie. Dacă îi dai drumul din gură, limba ta păcătuieşte; dacă o asculţi, urechile tale păcătuiesc. Dacă asculţi bârfa şi o crezi, tu de fapt răspunzi unei chestiuni înainte s-o asculţi, deoarece până când nu asculţi ambele părţi tu nu ai auzit totul. Prin urmare, conform Bibliei, eşti nedrept şi comiţi nebunie: „A răspunde înainte de a asculta este o nebunie şi o ruşine pentru cineva.” Deci, întoarce o ureche surdă la bârfă. Opreşte-te şi analizează: dacă o bârfă te-ar calomnia, nu ţi-ar plăcea ca ascultătorul să o oprească? Deci, fă şi tu cum ţi-ar plăcea să ţi se facă, după cum a spus Isus: „Tot ce vreţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.” – Prov. 18:13, *AT*; Mat. 7:12, *NW*.

[12] Întotdeauna aminteşte-ţi acest lucru: un bârfitor nu este un prieten adevărat. Dacă el bârfeşte cu tine, el va bârfi şi despre tine. Prin bârfe el te poate împinge spre bârfă, astfel încercând să te tragă de limbă, şi „când iese, el spune peste tot”. Aceasta este ipocrizie vicleană. Dar un bârfitor nu trebuie să aibă două capete ca să fie cu două feţe. El va bârfi cu oricine, pentru că acesta este un obicei înrădăcinat care îl controlează. Dacă prin refuzul de a asculta tu poţi să-ţi înfrânezi limba, el nu poate; tu-l ajuţi şi el poate aprecia acest lucru mai târziu: „Cine mustră un om va găsi după aceea mai multă favoare decât cine linguşeşte cu limba.” Dar fie că el apreciază aceasta mai târziu sau nu, ca un urmaş al lui Iehova tu trebuie să-ţi exprimi dezaprobarea şi să întâmpini bârfa lui cu o dezaprobare: „Vântul de miază-noapte aduce ploaie, şi o limbă calomniatoare aduce o faţă mâhnită.” Dacă el nu-şi corectează şi nu-şi înlocuieşte cuvintele sale nebuneşti cu cele ale

Cuprins

înţelepciunii şi cunoaşterii, procedează după cum spune Biblia: „Pleacă dinaintea unui om fără minte, fiindcă nu aici vei găsi cuvintele cunoştinţei.” Numai cei asemenea lui îl vor asculta: „Un răufăcător ascultă buzele rele, şi un mincinos pleacă urechea la limba răutăcioasă”. Pentru protecţia noastră proprie trebuie să rupem asocierea cu bârfa cronică: „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Asocierile rele strică obiceiurile folositoare.” – Ps. 41:6; Prov. 28:23, *RS*; 25:23, *AT*; 14:7; 17:4 *RS*; 1Cor. 15:33, *NW*.

IUBIREA RUINEAZĂ BÂRFA

[13] Bârfa se hrăneşte şi se dezvoltă din slăbiciuni şi greşeli, dar iubirea o lipseşte de susţinere prin ascunderea acestor neajunsuri: „Iubirea acoperă o mulţime de păcate.” Iubirea lasă bârfa fără materie primă şi o îndepărtează din discuţiile noastre. Prin urmare, iubirea, cu puterea ei de a acoperi greşelile, este cerută de la creştini: „Mai presus de toate, să aveţi o iubire fierbinte unii faţă de alţii.” Tu te iubeşti pe tine însuţi. Această iubire descoperă ingeniozitate în găsirea de scuze pentru greşelile tale sau circumstanţe atenuante pentru a acoperi greşelile tale. Aceasta te face să ai prejudecată în favoarea ta şi, ca urmare, este greu să-ţi vezi defectele. Ei bine, „trebuie să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. Aceeaşi iubire care acoperă neajunsurile tale să lucreze pentru a acoperi greşelile fraţilor tăi. Aceasta să te facă la fel de înţelegător, milostiv şi iertător faţă de el, aşa cum te face faţă de tine. Iehova „ştie din ce suntem făcuţi; Îşi aduce aminte că suntem ţărână”. Eşti bucuros că El îşi aduce aminte şi nu se aşteaptă la mai mult? Atunci, aminteşte-ţi şi tu că fratele tău este ţărână, de asemenea, şi nu te aştepta la mai mult. Trebuie să ierţi pentru a fi iertat. În conformitate cu rugăciunea-model a lui Isus, tu Îi ceri lui Iehova să te ierte după cum şi tu îi ierţi pe alţii. Dacă nu ierţi, tu nu ceri iertare cu adevărat. Când ierţi ofense sau jigniri, uită-le. Dacă mai târziu le aminteşti şi bârfeşti despre ele, iertarea ta a venit de pe buze înşelătoare, nu dintr-o inimă sinceră. Ţie îţi lipseşte iubirea care acoperă o mulţime de păcate. – 1 Pet. 4:8; Mat. 19:19, *NW*; Ps. 103:14, *RS*.

[14] Proverbele 16:2 (*AS*) declară: „Toate căile unui om sunt curate în ochii lui, dar Iehova cântăreşte spiritele.” Cântarele lui Iehova sunt balanţe adevărate, fără a fi înclinate de favoritism, de părtinire sau de prejudecată, şi pe acestea El cântăreşte spiritul, înclinaţia, impulsurile sau pornirile care motivează gândirea, vorbirea sau faptele unui om. Iubirea unui om pentru sine îl face să fie părtinitor cu el însuşi şi căile lui i se par curate, dar cântarele imparţiale ale lui Iehova testează autenticitatea motivelor din spatele gândirii, vorbirii sau faptelor sale. Deci, fi atent, şi nu aşa de sigur că tu eşti curat în timp ce alţii sunt murdari. Când Iehova citeşte cântarele Lui, ochiul lui este milostiv în mod imparţial pentru toţi. Încearcă să fii milostiv în mod nepărtinitor atunci când priveşti la tine şi la alţii, nu părtinitor cu tine şi exigent cu alţii. „Iubirea acoperă toate greşelile.” Iehova, în iubirea Lui, furnizează răscumpărarea lui Cristos pentru a acoperi toate greşelile persoanelor ascultătoare. Noi ar trebui să cultivăm felul de iubire care va acoperi în mod iertător greşelile fraţilor noştri faţă de noi. Aici este o descriere a acestui fel de iubire: „Iubirea este îndelung răbdătoare şi amabilă. Iubirea nu este geloasă, nu

Cuprins

se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu îşi caută propriile interese, nu se lasă provocată. Nu ţine cont de răul suferit. Ea nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul. Îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul." Dacă vorbim din inima plină cu acest fel de iubire, nu vom bârfi niciodată! – Prov. 10:12, *RS*; 1Cor. 13:4-7, *NW*.

[15] Noi am putea la fel de bine să ne confruntăm cu aceasta. Noi nu vom scăpa niciodată de datorii, indiferent cât timp vom trăi, chiar dacă aceasta ar fi pentru eternitate. Vom datora întotdeauna ceva. Ce este aceasta? Romani 13:8 (*NW*) răspunde: „Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii." Noi vom datora întotdeauna iubire unul altuia. Noi ar trebui să începem plata datoriilor acum şi să nu ne oprim niciodată din plată. O modalitate de a începe este să oprim toate bârfele. Şi dacă gândeşti că vorbirea ta despre cineva este curată, adu-ţi aminte că Iehova cântăreşte spiritul tău, iar dacă există vreo pată în vorbirea ta, aceasta va fi descoperită de cântarele Lui. Şi să reflectezi la acest lucru înainte de a-ţi lăsa limba slobodă despre cineva. Adu-ţi aminte că, în ilustraţia lui Isus despre oi şi capre, caprele au fost surprinse atunci când li s-a spus despre indiferenţa lor şi despre desconsiderarea fraţilor lui Cristos; apoi au aflat că ceea ce au făcut sau nu au făcut fraţilor săi, a fost considerat ca făcut Lui. Acum, ai bârfi tu despre Cristos, I-ai găsi vină, ai umbla cu poveşti despre El? Dacă nu I-ai face aceste lucruri Lui, nu le face nici fraţilor tăi. Nu comite eroarea caprelor. Modul în care îi tratezi pe fraţii tăi este modul în care Îl tratezi pe Cristos. De fapt, Biblia spune că, dacă spui că iubeşti pe Iehova, dar urăşti pe fratele tău, eşti un mincinos, „fiindcă cine nu-şi iubeşte fratele, pe care l-a văzut, nu-L poate iubi pe Dumnezeu, pe care nu L-a văzut." Deci, începe acum şi nu te opri niciodată din plata datoriei iubirii, pe care o datorezi fraţilor tăi. – 1Ioan 4:20, *NW*.

RESPECTĂ MINTEA PE CARE ŢI-A DAT-O DUMNEZEU!

[16] Dacă ai avea cel mai bun automobil, cu o vopsea strălucitoare, cu un aspect elegant, nou, strălucitor, l-ai folosi pentru a trage un plug sau a transporta bălegar? Dacă ai avea o casă frumoasă cu un design modern, cu ferestre mari cu draperii colorate, decorată artistic, mobilată cu gust cu piese de lux în toate camerele, cu podea din lemn masiv strălucitoare în unele camere şi covoare moi în altele, ai lăsa porcii să alerge printr-o asemenea casă? Tu nu ţi-ai bate joc niciodată de o astfel de maşină minunată şi de o astfel de casă frumoasă, nu-i aşa? Acestea sunt făcute pentru o utilizare superioară şi merită un tratament mult mai bun.

[17] Aşa este şi cu mintea omului. Ea merită o utilizare mult mai înaltă decât a fi umplută cu bârfă, plină de calomnie, îndesată cu mizerii şi făcută să folosească limba ca un instrument pentru a răspândi această murdărie şi la alţii. Creierul este un dar minunat de la Iehova, atât de complicat şi complex, încât cei mai înţelepţi oameni nu pot înţelege pe deplin activităţile lui. Un cercetător a spus că acesta este capabil să stocheze de cincizeci de ori mai multe informaţii decât sunt conţinute în Biblioteca Congresului S.U.A. Un articol din *The Reader's Digest*, din iulie 1954,

Cuprins

declară: „Pentru a ne face o mică idee despre ce se întâmplă continuu în creier şi în măduva spinării, gândiţi-vă la 1.000 de centrale telefonice, fiecare suficient de mare pentru un oraş ca New York, acoperind complet primirea şi transmiterea cererilor, întrebărilor, comenzilor. … Prin capacitatea sa incredibilă de a însuma mii de circuite într-o fracţiune de secundă, fiecare reprezentând o amintire sau o idee, creierul este capabil de a însuma într-un singur mare circuit datele necesare pentru a gândi şi a lua decizii. Mulţi oameni de ştiinţă cred că fiecare experienţă din viaţa noastră este înregistrată şi păstrată prin aceste circuite electrice, inclusiv milioane de experienţe care ni se pare că le-am uitat complet. Psihiatrii au constatat că, dacă un pacient încearcă zi de zi, el îşi poate aminti întâmplări uitate din copilărie, chiar dacă, invariabil, el începe prin a spune, 'nu-mi amintesc un lucru'". Articolul concluzionează că şi omul cel mai genial „nu foloseşte pe durata vieţii decât o parte foarte mică din capacitatea creierului său".

[18] Să observăm părerea că „fiecare experienţă din viaţa noastră este înregistrată şi păstrată". Cum se potriveşte acest lucru cu afirmaţia unora că noi suntem „vase sparte", afirmaţie pe care şi-o bazează pe un text din Biblie? Potrivit *Versiunii King James*, nota marginală de la Evrei 2:1 spune: „Prin urmare, noi trebuie să acordăm mult mai serios atenţie lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva, în orice moment, să se scurgă din noi ca din nişte vase sparte." *Traducerea Lumii Noi* prezintă în mod clar cugetul corect: „De aceea, trebuie să dăm o atenţie mai mult decât obişnuită lucrurilor pe care le-am auzit, ca să nu deviem." Nu adevărurile pe care le auzim se scurg afară, ca şi cum am fi vase sparte, ci noi înşine suntem în pericol de alunecare sau deviere, dacă nu dăm mare atenţie la ceea ce învăţăm. Deci, mintea noastră nu este un vas spart, iar punctele învăţate sunt înregistrate şi reţinute, dar informaţiile pot deveni îngropate şi pierdute pentru noi în ce priveşte amintirea acestora spre folosire, dacă noi nu le dăm „o atenţie mai mult decât obişnuită" la momentul învăţării lor. Va fi greu să le scoatem la lumină şi va cere un mare efort mintal printr-o explorare silitoare a memoriei. Eşecul de a o scoate la lumină nu este o dovadă că informaţia nu este acolo. Minunile minţii subliniază puternic cuvintele pline de recunoştinţă ale lui David: „Îţi voi aduce mulţumiri, căci sunt făcut aşa de minunat." – Ps. 139:14, *AS*.

[19] Mulţumeşti tu lui Iehova pentru mintea ta atât de minunată? Cum? Prin umplerea acesteia cu bârfă şi folosind-o pentru a deversa bârfă? Acestea sunt mulţumirile pe care le primeşte El de la tine? Dacă acesta este cazul cu tine, este timpul sa părăseşti căile tale de bârfă şi de gânduri calomnioase, să respecţi şi să apreciezi mintea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu prin umplerea acesteia cu căi drepte şi gânduri superioare, cu căi divine şi gândurile lui Iehova: „Să se lase cel rău de calea lui şi omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Iehova şi el va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, pentru că El nu oboseşte iertând. Pentru că gândurile mele nu sunt gândurile voastre, căile voastre nu sunt căile Mele, zice Iehova. Căci, cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre si gândurile Mele faţă de gândurile voastre." Căile şi gândurile Lui sunt exprimate în Biblie şi prin aceasta El ne vorbeşte. Şi despre ce vorbeşte El? Cu cine a ieşit Matei seara trecută? Sau ultima bârfă despre Priscila?

Cuprins

Deloc! El nu ne degradează mintea sau nu ne-o ocupă cu tendinţele păcătoase ale cărnii decăzute; mai degrabă El caută să edifice, să zidească şi să întărească în dreptate. Cuvântul Său descoperă ce nivel ridicat de gândire ar trebui să avem: „Tot ce este adevărat [nu zvon sau calomnie], tot ce merită respect [nu josnic sau meschin], tot ce este drept [nu nedemn sau nelegiuit], tot ce este curat [nu suspiciuni rele sau bârfă mizerabilă], tot ce merită să fie iubit [nu batjocoritor sau plin de ură], tot ce este vorbit de bine [nu dăunător sau menţionat cu răutate], dacă este vreo virtute [nu defect], şi dacă este vreun lucru demn de laudă [nu condamnat], acestea să fie preocuparea voastră.” – Isa. 55:7-9, *AS*; Filip. 4:8, *NW*.

[20] Deci, aduceţi-vă aminte că bârfa a început cu Satan. Păziţi-vă împotriva ei. Aceasta produce pagubă. Iehova o interzice. Discerne motivele rele aflate în spatele ei. N-o lăsa să-ţi murdărească nici limba, nici urechile. Nu lăsa să te facă sclavul ei doar pentru că cineva te face victima acesteia. Rămâi un prieten adevărat şi iubitor, amintindu-ţi că un bârfitor nu este nici una nici alta. Şi tratează-ţi corect mintea atât de minunat făcută. Umple-o cu bine. Laptele şi hrana Cuvântului lui Iehova hrăneşte şi întăreşte mintea omului. Lărgeşte-ţi şi adânceşte-ţi mintea la maturitatea aprecierii hranei bogate. Mintea bârfitoare este o minte superficială, împreună cu un creier gol şi o limbă bârfitoare. Mai bine să ai mai mult în minte şi mai puţin pe limbă, decât o minte goală şi o limbă plină. Desigur, noi nu suntem în necunoştinţă despre relele bârfei, despre modurile de a o combate şi despre cum să ne folosim limba corect. Discipol Iacov a spus: „Dacă cineva ştie să facă ce este drept şi totuşi nu face, acesta este un păcat pentru el.” (Iac. 4:17, *NW*) Cu Legea lui Iehova în mintea noastră, noi putem combate în mod inteligent acest păcat din carnea noastră. Noi trebuie să eliminăm bârfa din viaţa noastră, înainte ca bârfa să cauzeze ca Dumnezeu să elimine viaţa din noi!

Întrebări pentru studiu

1. Cu ce ilustraţii a arătat Iacov puterea limbii şi contradicţia de a folosi aceasta pentru binecuvântare şi blestem?
2. Ce poate explica parţial de ce oamenii sunt mai iuţi în a critica decât în a lăuda?
3. Ce condiţii naturale din prezent pot explica înclinaţia de a bârfi, rezultând în ce conflict?
4. Ce motive se pot afla în spatele bârfei?
5. Cum poate fi folosită bârfa pentru a distrage atenţia de la sine însuşi?
6. Cum se înalţă în mod subtil unii, şi cu ce rezultat?
7. Ce alţi factori pot contribui la bârfă? Dar atunci când tot camuflajul este îndepărtat, ce se vede a fi bârfa?
8. Ce face ca bârfa să fie laşă, şi ce cuget va ajuta la înfrânarea limbii?
9. Ce motiv mai bun există pentru oprirea bârfei, şi în ce moduri putem încerca să rupem obiceiul?
10. Ce gânduri ne vor ajuta să ne reţinem de la bârfă chiar şi atunci când devenim ţinta ei?
11. De ce este greşit a asculta bârfa?
12. Ce ar trebui să ne amintim despre bârfitori, şi cum putem încerca să îi ajutăm?

Cuprins

13. Cum este ruinată bârfa de către iubire?
14. Ce îndemn bun dau Proverbele 16:2, şi ce va învinge bârfa, în cazul în care ne umple inimile?
15. Ce datorie vom avea întotdeauna, şi ce eroare ar trebui să evităm?
16, 17. Ce ilustraţii arată nebunia de a folosi mintea pentru bârfă, şi ce citat arată minunile minţii?
18. Suntem „vase sparte”, aşa cum au spus unii?
19. Cu ce ar trebui să ne umplem mintea?
20. Ce rezumat al acestui studiu este dat aici?

Acesta este titlul unui articol scris de Sophie Kerr în *Saturday Evening Post* din 11 decembrie 1954. După observaţia introductivă că „femeile au devenit teribil de vorbăreţe fără a avea nimic special în inima, mintea sau spiritul lor despre care să vorbească”, ea spune cu privire la conversaţia femeilor: „Nici o frază nu este terminată fără să fie întreruptă de cealaltă parte, nici o întrebare nu primeşte răspuns pe deplin, nici unei relatări nu-i este permis să fie finalizată, iar dacă o idee ar apărea în discuţie, aceasta nu este luată în seamă, cu atât mai puţin dezvoltată”. Chiar dacă unei persoane i se dă cuvântul, „să nu credeţi pentru o clipă că opoziţia de fapt, ascultă; nu, opoziţia este tensionată în colţul ei gândindu-se ce are să spună” când poate s-o întrerupă. „Regula este: Toată lumea vorbeşte. Nimeni nu ascultă.” Autoarea Kerr etichetează femeia de azi supervorbăreaţă „mitralieră de cuvinte, încărcată cu muniţie”. Dar ea se plânge că, din acestea, cea mai mare parte sunt fleacuri, nedemne de a fi rostite, şi conchide: „Să recunoaştem aceasta: Femeile au nevoie de cuvinte mai puţine şi gândire mai multă; mai puţină palavrageală şi mai multă tăcere meditativă; o mai bună selecţie a ceea ce spun şi maniere mai bune atunci când spun.”

Cât de diferită poate fi situaţia cu femeile teocratice din organizaţia văzută a lui Iehova! Ele au multe lucruri bune în mintea, inima şi spiritul lor despre care să vorbească, dar ascultă politicos când alţii vorbesc, pentru a vedea cum pot fi de cel mai mare ajutor răspunsurile lor. Concluzia despre femeile din lume este adevărată şi în cazul bărbaţilor - ambele sexe ar putea să vorbească mai puţin, să gândească mai mult şi să-şi aleagă mai bine cuvintele, având în vedere ce spune Cuvântul lui Iehova cu privire la timpurile critice cărora cu greu li se face faţă, cu care se confruntă acum omenirea dezorientată.

Cuprins

ȚINEȚI PASUL CU EXEMPLELE BUNE

Multe persoane din lumea veche caută avuţii materiale într-o competiţie nebună de a „ţine pasul cu lumea”. Persoanele dedicate lumii noi ar trebui mai degrabă să ţină pasul cu Isaia şi Ieremia, Petru şi Pavel. Ei sunt mai interesaţi de comori spirituale decât de bogăţii pământeşti: „Nu vă mai strângeţi comori pe pământ, unde rod molia şi rugina, şi unde sparg şi fură hoţii. Mai degrabă, strângeţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu rod, şi unde hoţii nu sparg şi nu fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta. Nimeni nu poate fi rob la doi stăpâni; căci fie îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul şi îl va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi fi robi ai lui Dumnezeu şi ai Bogăţiei.” – Mat. 6:19-21, 24, *NW*.

A strânge avuţii materiale cu mult peste nevoile noastre, a fi hotărâţi să acumulăm bogăţii bătătoare la ochi, înseamnă să ne punem în pericol bunăstarea noastră spirituală şi să dispreţuim avertismentul: „Pentru că noi n-am adus nimic în lume, şi nici nu putem să ducem ceva din ea. Astfel, având hrană şi acoperământ, vom fi mulţumiţi cu acestea. Însă cei care sunt hotărâţi să fie bogaţi cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe nesăbuite şi vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere şi în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri.” – 1 Tim. 6:7-10, *NW*.

Bogăţia hrăneşte lăcomia şi cu cât vei câştiga mai mult cu atât vei dori mai mult, iar în cele din urmă nu tu vei poseda banii, ci ei te vor poseda pe tine, iar proverbul inspirat se dovedeşte a fi adevărat: „Cel care iubeşte banii nu se satură de bani, nici cel care iubeşte bogăţia nu se satură de câştig: şi aceasta este deşertăciune.” Din nou: „Ochii nu i se satură niciodată de bogăţii.” Materialismul va înlătura spiritualul, dacă tu permiţi aceasta: „Carnea, în dorinţa ei, este împotriva spiritului, şi spiritul împotriva cărnii, fiindcă acestea se împotrivesc unul alteia, astfel că lucrurile pe care aţi vrea să le faceţi, tocmai acelea nu le faceţi.” Deci, creştinii nu ar trebui să cadă în capcana deşartă a cursei invidioase de a ţine pasul cu lumea materialistă: „Să nu fim înfumuraţi, luându-ne la întrecere unii cu alţii, invidiindu-ne unii pe alţii.” – Ecl. 5:10, 4:8, *RS*; Gal. 5:17, 26, *NW*.

Bogăţiilor acumulate dincolo de orice necesitate raţională nu numai că le lipseşte valoarea durabilă, dar, de asemenea, te identifică drept materialist şi mărturisesc împotriva ta şi împotriva spiritualităţii tale: „Bogăţiile voastre au putrezit şi mantiile voastre sunt roase de molii. Aurul şi argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră şi vă va devora carnea. V-aţi adunat în zilele din urmă ceva asemănător unui foc.” Un om poate face impresie cu bogăţia, dar aceasta nu durează mai mult decât valurile făcute de o piatră aruncată într-o baltă. „Soarele răsare cu căldura lui arzătoare şi usucă iarba, iar floarea ei cade şi frumuseţea înfăţişării ei piere. Tot aşa se va veşteji şi bogatul pe căile vieţii lui.” „Tot ce este în lume - dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi afişarea ostentativă a

Cuprins

mijloacelor de existenţă - nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Şi lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna." – Iac. 5:2, 3; 1:11; 1Ioan 2:16, 17, *NW*.

Deci, lucrurile nevăzute ale spiritului sunt cele care durează, şi nu lucrurile materiale care izbesc ochiul, pe care mulţi le strâng acum la întrecere unii cu alţii. Ca şi apostolul Pavel, adevăraţii creştini apreciază acest lucru şi văd comorile spirituale durabile ca fiind mai de dorit: „Noi nu ne ţinem privirea aţintită asupra lucrurilor care se văd, ci asupra lucrurilor care nu se văd. Căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, dar lucrurile care nu se văd sunt veşnice." – 2 Cor. 4:18, *NW*.

Profetul Moise a întors spatele comorilor materiale pentru a privi spre recompensa pentru spiritualitate: „Prin credinţă, Moise, când a crescut, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să fie maltratat cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerea trecătoare a păcatului, pentru că a considerat ocara lui Cristos ca o bogăţie mai mare decât comorile Egiptului, căci privea ţintă la răsplată." Deci, astfel a făcut şi profetul mai mare decât Moise, Isus Cristos. Satan Diavolul i-a oferit domnia peste toate împărăţiile pământului, dar Isus a respins aceste bogăţii materiale, pompă şi putere, păstrându-şi în schimb integritatea şi închinarea adevărată la Iehova. Mai târziu şi evreii materialişti au vrut să-L facă rege pentru că le-a dat pâine. El a respins din nou să fie rege contrar aranjamentului lui Iehova, iar atunci când i-a îndemnat pe aceşti evrei să caute nu pâine care piere, ci pe El ca pâinea din cer, care a adus viaţă veşnică, au dat cu piciorul acestei îngrijiri spirituale. – Evrei 11:24-26; Mat. 4:8-10; Ioan 6:15, 26-66, *NW*.

Deci, ce vor face martorii lui Iehova? „La această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui", a spus Petru. „Fiţi imitatorii mei, cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos" şi „uitaţi-vă bine la cei care umblă după exemplul pe care îl aveţi în noi", a spus Pavel. „Fraţilor, luaţi-i ca exemplu de suferire a răului şi răbdare pe profeţii care au vorbit în numele lui Iehova", a scris Iacov. Da, luaţi ca exemple aceşti profeţi şi martori credincioşi ai lui Iehova şi imitaţi-i, uitaţi-vă la ei, încercaţi să ţineţi pasul cu ei, şi nu cu lumea materialistă a acestei lumi vechi, care este pieritoare! De ce am încerca să ţinem pasul cu lumea, când noi nu vrem să mergem acolo unde merge lumea? În schimb, să încercăm să ţinem pasul cu exemplele bune, pentru că vrem să mergem unde merg ei şi să fim cu ei în lumea nouă a dreptăţii. – 1 Pet. 2:21; 1Cor. 11:1; Filip. 3:17; Iac. 5:10, *NW*.

„Dacă am făcut din aur speranţa mea, sau dacă am zis aurului: Tu eşti încrederea mea; şi aceasta ar fi o nelegiuire care să fie pedepsită de judecător, căci m-aş fi lepădat de Dumnezeul cel de sus." – Iov 31:24, 28 .

Cuprins

SĂ DEPĂŞIM TEMERILE ACESTEI GENERAȚII

Te temi de lucruri rele? Majoritatea oamenilor se tem. Aceasta se datorează lipsei de cunoştinţă despre cauza şi însemnătatea temerilor lumii. Acest articol demonstrează că tu poţi depăşi cu adevărat teama şi poţi găsi fericirea şi încrederea care provin din cunoştinţă.

Teama a cuprins această generaţie. Pretutindeni, oamenii se tem. Ei se tem de insecuritate, de foamete, de boală, de vecini, de guverne, de război, de cunoştinţă. Ei se tem chiar de frică. De aceea, nu cu mult timp în urmă, Adlai Stevenson a declarat: „Tragedia zilelor noastre este climatul de teamă în care trăim."

Rapoarte recente arată că poporul rus este dominat în toate situaţiile de teamă. Dar aşa-numita lume liberă nu este mai puţin temătoare. Un val de teamă de aproape a paralizat atât de mult gândirea, încât Dr. F.H. Sanford, secretarul executiv al Asociaţiei Americane de Psihologie, a declarat că boala „ce vor crede oamenii?" afectează omenirea, de la taximetrist la om de ştiinţă, spre un mod de gândire constrâns şi un mod de viaţă mecanic. – *Science News Letter*, 16 aprilie 1955.

De-a lungul istoriei, ori de câte ori au existat momente de criză sau dezastru, oamenii tot mai priveau spre viitor, dacă nu cu încredere, cel puţin cu speranţă. Acum, lucrurile s-au schimbat. „De la prăbuşirea ordinii publice în timpul Primului Război Mondial", scrie Walter Lippmann, în *The Public Philosophy*, „nu a existat siguranţă pentru mulţimi şi nici uşurinţa de a gândi pentru orice om."

Oamenii de ştiinţă, care cunosc puterea atomului aşa cum omul de rând nu o cunoaşte, pe bună dreptate se tem de viitor. Chiar înainte ca puterea distructivă a bombei cu hidrogen să fie înţeleasă pe deplin, Dr. Harold C. Urey, laureat al Premiului Nobel şi om de ştiinţă în domeniul atomic, a declarat: „Libertate de frică? Vom mânca în frică, vom dormi cu frică, vom trăi în frică şi vom muri în frică."

Filosofii, în ciuda cugetării lor inteligente, nu pot ignora sau înlătura climatul de frică. Bertrand Russell, scriind pentru revista New York *Times* din 27 septembrie 1953, a declarat: „Începând din 1914, toată lumea este conştientă că tendinţele din lume au fost profund tulburate de ceea ce a părut a fi un marş predestinat şi sortit la un dezastru tot mai mare." Apoi, el a reliefat perspectiva sumbră pentru viitor, spunând: „Mulţi oameni serioşi au ajuns să simtă că nu poate fi făcut nimic pentru a evita prăbuşirea în ruină."

Politicieni şi oameni de stat nu pot găsi calea de ieşire din climatul chinuitor de frică. Dezorientaţi şi demoralizaţi, ei vorbesc pesimist. De exemplu, Adlai Stevenson priveşte candid la viitor în acest fel: „Noi nu vom ajunge niciodată să rezolvăm multe dintre problemele grave ale lumii, ci vom învăţa pur şi simplu să trăim cu ele ani de zile şi, poate, secole.” (*Time*, 22 noiembrie 1954) Pentru un politician, aceasta este o vorbire cinstită. Fără promisiuni roze, doar adevărul gol-goluţ.

DEPĂŞIREA FRICII PRIN CUNOŞTINŢĂ

„În pierderea cu uşurinţă a optimismului unei generaţii precedente”, a declarat recent secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite, „noi nu trebuie să acţionăm ca şi cum ne-am fi pierdut, de asemenea, convingerea profundă a predecesorilor noştri despre valoarea cunoştinţei”. Totuşi, aceasta s-a întâmplat cu masele mari ale omenirii. Acestea se tem de cunoştinţă, cea mai bună armă de combatere a fricii. Deci, să nu ne temem de cunoştinţă. Care este acea cunoştinţă de o importanţă capitală pentru depăşirea fricii? Este cunoaşterea înţelesului caracteristicilor suplimentare ale acestei generaţii, teama ei fără precedent la nivel mondial şi frica de viitor.

Cine poate să ne dea cheia înţelegerii acestor lucruri? Desigur, este inutil să asimilăm spaimele mintale ale oamenilor lumeşti cuprinşi de teamă, care admit că bâjbâie în întunericul fricii. Mai degrabă trebuie să mergem la cineva care vorbeşte cu autoritate, şi anume Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Ca răspuns la o întrebare referitoare la încheierea acestui sistem de lucruri, cel mai mare profet care a trăit vreodată a declarat: „Se va ridica naţiune contra naţiune şi împărăţie contra împărăţie, vor fi mari cutremure de pământ şi dintr-un loc în altul epidemii şi lipsuri de alimente, şi vor fi privelişti înfricoşătoare.” – Luca 21:10, 11, *NW*.

„Privelişti înfricoşătoare” au fost astfel prezise ca un semn al „zilelor din urmă”, Aceste „privelişti înfricoşătoare” în sine nu alcătuiesc semnul „zilelor din urmă”, dar atunci când acestea apar împreună cu alte nenorociri prezise asupra unei generaţii, aşa cum se întâmplă acum, semnul „zilelor din urmă” devine vizibil.

Aceste „privelişti înfricoşătoare” nu urmau să fie privelişti obişnuite, felul de temeri pe care omul le are adesea. Oh, nu, pentru că marele Profet a subliniat unicitatea acestor „privelişti înfricoşătoare” atunci când a spus că vor fi „pe pământ nelinişte a naţiunilor, care nu vor ştii ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit.” (Luca 21:25, 26, *NW*) Să observăm ce înseamnă acest lucru: în primul rând, astfel de nelinişte şi frică în rândul naţiunilor încât nici cei mai abili oameni de stat nu vor putea găsi o cale de ieşire; cu alte cuvinte, o astfel de frică la nivel mondial fără precedent în istoria omului. În al doilea rând, oamenii „vor leşina de frică”. De ce? Din cauza „aşteptării lucrurilor care vor veni”, a fricii de viitor. Caracteristicile suplimentare ale timpului nostru marchează împlinirea profeţiei lui Isus.

Cuprins

Deci, din 1914 această generaţie, generaţie care cunoaşte teama ca nici o altă generaţie, trăieşte în „zilele din urmă”, „timpul sfârşitului” sau timpul în care un sistem corupt, rău de lucruri este sortit să piară pentru a face loc unei lumi noi drepte făcute de Dumnezeu. Războiul Armaghedonului va avea loc la punctul culminant al acestei perioade de tranziţie. Acesta va fi cel mai mare eveniment inspirator de teamă al tuturor veacurilor, din trecut sau viitor, pentru că, aşa cum Isus a declarat, acesta este „un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, şi nici nu va mai fi.” – Mat. 24:21, *NW*.

Majoritatea oamenilor, atunci, se tem de lucruri greşite. Aceştia se tem de aproapele lor sau se tem de naţiuni. Mai degrabă, ei ar trebui să se teamă de Armaghedon. Ar trebui să se teamă de acesta deoarece va distruge lumea lor şi pe ei, de asemenea, dacă rămân cu ea. Dar această masă a omenirii este ignorantă. Şi ignoranţa hrăneşte frica de lucruri greşite. Deci, acum este timpul pentru a privi faptele în faţă fără teamă, mai ales din moment ce aceasta este generaţia care trebuie să înfrunte Armaghedonul. Isus a avertizat: „Adevărat vă spun: Această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate lucrurile [inclusiv Armaghedonul].” – Luca 21:32, *NW*.

Într-adevăr, tu nu trebuie să te temi nici chiar de Armaghedon dacă obţii cunoştinţă şi acţionezi pe baza acestei cunoştinţe. De ce? Deoarece nenorocirile şi evenimentele care alcătuiesc semnul „zilelor din urmă” atrag după sine bucurie, nu tristeţe, încredere, nu frică. Sună ciudat? Nu şi atunci când am auzit aceste cuvinte ale Învăţătorului, cuvinte care spun adevăraţilor creştini să jubileze când văd lumea în starea ei fără precedent de teamă, cu războaiele sale, neliniştea naţiunilor, teama de viitor, cutremure, foamete şi alte nenorociri: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie.” – Luca 21:28, *NW*.

Eliberarea într-o lume nouă dreaptă este posibilă. Acesta este motivul pentru care apostolul Petru, după ce vorbeşte de distrugerea acestui sistem de lucruri, merge mai departe cu asigurarea mângâietoare: „Dar, potrivit promisiunii Sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” (2Pet. 3:13, *NW*) Deci, toate nenorocirile şi temerile lumii sunt un motiv de bucurie, deoarece înseamnă chiar acest lucru: sunt un preludiu al noii lumi drepte a lui Dumnezeu.

Însă cunoştinţa despre însemnătatea temerilor din lume nu este de ajuns. Cineva trebuie să continue să câştige cunoştinţă despre cauza fricii care a cuprins lumea. Fără această cunoştinţă, cineva se luptă cu un duşman pe întuneric. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, aruncă lumină asupra duşmanului omului, cel ce generează teama, cel mai mare duşman al lui Iehova, şi anume Satan Diavolul. Nu e de mirare că pământul este cuprins de neliniște: din 1914, ca urmare a unui război în cer, Satan a fost aruncat pe pământ, unde acum dă naştere la tulburare şi violenţă. Biblia ne luminează, la Apocalipsa 12:7-10, 12 (*NW*):

„În cer a izbucnit un război: Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul şi îngerii lui au luptat şi ei, dar acesta n-a biruit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, cel numit Diavol şi

Cuprins

Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos; el a fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el." Rezultatul: „Vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp."

SĂ FACEM DIN IEHOVA AJUTORUL NOSTRU

Ştiind acum că noi trăim în cel mai minunat timp din istoria omenirii, tu eşti în situaţia de a învinge teama. Dar trebuie să urmezi calea de a dobândi cunoştinţă. Fă-ţi timp pentru aceasta. Studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu ajutorul multelor ajutoare de studiu al Bibliei pe care martorii lui Iehova le duc oamenilor pentru lupta împotriva fricii. Adu-ţi aminte că Biblia sfătuieşte: „Un om înţelept este mai bun decât un om puternic, şi un om care are cunoştinţă decât un om care are putere, căci prin călăuzire înţeleaptă porţi războiul, iar victoria stă într-o mulţime de sfătuitori." Din moment ce un „om care are cunoştinţă" este mai bun decât un „om care are putere", el este cel echipat pentru a birui teama. Prin obţinerea călăuzirii înţelepte de la sfătuitori, regii şi conducătorii duc războiul. Deci, pentru a purta război împotriva fricii şi, cu un astfel de inamic extraordinar ca Satan Diavolul, tu ai nevoie de cei mai buni sfătuitori. Nu există sfătuitori mai buni decât Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos. Urmează-Le sfatul. Dând atenţie sfatului Cuvântului lui Dumnezeu, vei purta războiul cu succes şi vei putea să-ţi însuşeşti cuvintele: „Iehova este ajutorul meu, nu mă voi teme." – Prov. 24:5, 6, *AT*; Evrei 13:6, *NW*.

Cuvântul lui Dumnezeu este ca o sabie şi cunoştinţa obţinută din acesta este ca o armură. În vechime, când un soldat mergea la război, o sabie şi armura nu erau suficiente; el, de asemenea, avea nevoie de un scut. Deci, din moment ce războiul creştinului este într-adevăr purtat „împotriva uneltirilor Diavolului" şi „forţelor spirituale rele ale lui din locurile cereşti," Biblia te îndeamnă să „te îmbraci cu armura completă care vine de la Dumnezeu" şi, mai presus de toate lucrurile, „luaţi marele scut al credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău". Cât de importantă este, atunci, credinţa, pentru a birui teama, teama cauzată de maşinaţiunile Diavolului! Ştii cât de puternică este credinţa? Credinţa care duce la încredere în Cuvântul lui Dumnezeu este atât de puternică, încât apostolul a spus: „Aceasta este victoria care a cucerit lumea: credinţa noastră." Aveţi nevoie de acest tip de credinţă pentru biruirea fricii. – Efes. 6:11-17; 1Ioan 5:4, *NW*.

CLIMATUL IUBIRII

Chiar mai mult decât credinţă şi cunoştinţă aceasta este necesară pentru depăşirea temerilor acestei generaţii. Cineva trebuie să renunţe la climatul de frică şi să intre în climatul iubirii. De ce? Pentru că „în iubire nu există teamă, ci iubirea perfectă alungă teama." (1Ioan 4:18, *NW*) Ce fel de iubire este aceasta care „alungă teama"? Numai o astfel de iubire identificată de Isus ar putea fi atât de puternică. Este iubirea cuprinsă în cele două mari porunci ale vieţii: „Să-L iubeşti

Cuprins

pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta." „Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." – Mat. 22:37-39, *NW*.

A-l iubi pe Iehova înseamnă a înceta să te mai temi de oameni. Într-adevăr, este o nebunie să te temi de oameni. Ei nu-ţi pot da viaţă. Dumnezeu poate. Oamenii pot lua viaţa cuiva, dar nu pot lua dreptul la viaţa viitoare în lumea nouă. Dar Dumnezeu poate! Deci Isus sfătuieşte: „Să nu vă fie frică de cei ce ucid corpul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de cel care poate să distrugă atât sufletul cât şi corpul în Gheenă." Iubirea de Iehova, atunci, cere teamă de Cel drept. Teme-te de Iehova. Aceasta nu este o teamă degradantă, cum este frica de oameni. „Teama de om aduce o cursă", dar „teama de Iehova este curată, durează pe vecie." În cele din urmă, iubirea pentru Iehova este demonstrată prin respectarea poruncilor lui: „Aceasta este ceea ce înseamnă iubirea lui Dumnezeu: să respectăm poruncile Lui." – Mat. 10:28, *NW*; Prov. 29:25; Ps. 19:9, *AS*; 1Ioan 5:3, *NW*.

Şi în cazul aproapelui nostru, noi trebuie să-l iubim, nu să ne temem de el. Iubirea va izgoni frica. Cel mai bun mod de a arăta iubire pentru aproape este să-i ducem un mesaj care risipeşte frica, şi anume vestea bună despre lumea nouă a lui Iehova.

Da, spune altora despre singurul remediu pentru o lume a fricii, lumea nouă a lui Dumnezeu. Pentru că acea lume nouă va fi o lume a liniştii şi păcii, a vieţii şi sănătăţii, a fericirii şi bucuriei. Trecute vor fi temerile de tot felul! Fără teamă de viitor. Fără poliţe de asigurare, nici chiar asigurare de viaţă, pentru că Iehova garantează viitorul tău: „Căci, după cum cerurile noi şi pământul nou, pe care le voi face, vor rămâne înaintea mea, zice Iehova, aşa vor rămâne sămânţa şi numele vostru." (Isa. 66:22, *AS*) Niciodată, niciodată nu va mai exista frica de boală sau frica de moarte, pentru că Dumnezeu „va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi; nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi." (Apoc. 21:4, *NW*). Şi oamenii nu se vor mai teme de frică niciodată, pentru că libertatea de frică va fi o realitate absolută. Dumnezeu spune astfel: „Fiecare va sta sub viţa lui şi sub smochinul lui şi nimeni nu-i va face să le fie frică: căci gura Lui Iehova al oştirilor a vorbit." (Mica 4:4, *AS*) Climatul de frică va fi cedat locul climatului de iubire.

Chiar acum poţi avea libertatea de temerile acestei generaţii. Dobândeşte cunoştinţă, credinţă şi iubire. Un alt pas este necesar. Ai nevoie de un climat de iubire acum; ai nevoie de un climat de curaj acum. Dacă te asociezi cu lumea veche, vei fi contaminat cu frică. Mai degrabă asociază-te cu oameni fără teamă şi împărtăşeşte-te din curajul lor. Da, înfruntă viitorul cu încredere, cu neînfricata societate a Lumii Noi, ne-eşuând niciodată să arăţi iubire pentru aproapele tău, invitându-l să se alăture martorilor lui Iehova şi, acum, „spune-le celor cu inima neliniştită: 'Curaj, nu vă temeţi!' – Isa. 35:4, *AT*.

Cuprins

ISTORIA MODERNĂ

A MARTORILOR LUI IEHOVA

PARTEA A 16-A: ACTIVITATEA DE VESTIRE SUB UN NUME NOU, TEOCRATIC

După întoarcerea judecătorului Rutherford din Marea Britanie la New York, pe 2 octombrie 1938, el a expus o lectură care i-a atins pe mulţi, de actualitate, în faţa unui auditoriu de 7.000 persoane, cu tema „Fascism sau libertate”. Aceasta a apărut curând sub forma unei broşuri şi a circulat în milioane de exemplare, alertând oamenii cu privire la ameninţătoarea baie de sânge a fascismului în timpul războiului. Vara următoare, pe 23-25 iunie 1939, a avut loc în mai multe oraşe un alt congres, plin de succes, Madison Square Garden din New York fiind centrul. Douăzeci şi opt de adunări – câteva în Australia, zece în Marea Britanie, inclusiv Londra, una în Honolulu şi câteva în Statele Unite – au alcătuit un auditoriu internaţional de 75.000 persoane, care au ascultat vorbirea publică „Guvern şi pace”, punctul culminant al congresului, rostită de preşedintele Societăţii Watch Tower. Cam la jumătatea acestei puternice cuvântări a izbucnit o tulburare în congresul din New York, pusă la cale de protestatari ai „Frontului creştin” WMCA (post de radio) al „Părintelui” Coughlin, inspirat de Vatican. Aceasta a necesitat ca timp de aproape cincisprezece minute, oamenii de ordine de la Madison Square Garden, (toţi martori ai lui Iehova), să potolească această gloată cu forţa şi să scoată afară pe cei 500 de tulburători fascişti.

Tulburarea a început cu huiduieli, urlete şi ţipete „Heil Hitler” şi „Viva Franco”. În acelaşi timp, prin intermediul mijloacelor de comunicaţie cu şi fără fir, în multe alte locuri de pe pământ, mii de oameni au auzit gălăgia în direct. Vorbitorul, Rutherford, a primit aplauze după aplauze din partea auditoriului de la Garden, fiind puternic sprijinit pe măsură ce continua să vorbească la microfon cu deplină siguranţă, pentru a acoperi acea izbucnire. Societatea n-a putut fi acuzată pentru faptul că a acţionat legal împotriva şefilor acestei gloate catolice. În toamna anului 1939, Curtea pentru sesiuni speciale din New York, alcătuită din trei judecători (doi romano-catolici şi un evreu), nu numai că i-a scos de sub acuzaţie pe trei oameni de ordine (martori ai lui Iehova), dar i-a şi lăudat pentru că au dat dovadă, în mod înţelept, de fermitatea necesară împotriva gangsterilor, în timp ce poliţia oraşului nu şi-a făcut datoria de a păstra liniştea, atunci când marea adunare publică de la Madison Square Garden a fost ameninţată dintr-o dată cu întreruperea. Acei trei oameni de ordine fuseseră arestaţi nejustificat, fiind acuzaţi şi condamnaţi pe baza plângerii făcută de câţiva gangsteri catolici pe care aceştia îi scoseseră afară cu forţa din Madison Square Garden.

Un alt incident de observat: În Londra, Anglia, sâmbătă 24 iunie 1939, I. R. A. (Armata Republicană Irlandeză, o mişcare catolică teroristă, care de câteva luni ducea o campanie de atentate cu bombă în toată Marea Britanie), a dat un telefon de ameninţare „oficială” biroului din Londra al Societăţii, prin care avertizau că

Cuprins

vor întreprinde acţiuni violente dacă transmiterea lecturii lui Rutherford la Londra şi Belfast, prevăzută pentru 25 iunie (de la Madison Square Garden din New York), nu era anulată. A fost informată imediat poliţia Scotland Yard, care a înconjurat sălile de congres ale Societăţii pentru protecţie. O bombă a explodat lângă Kingsway Hall, centrul congresului de sâmbătă din Londra, dar nici unul din martorii lui Iehova n-a fost rănit, deşi câţiva trecători au fost ucişi. De ambele părţi ale Atlanticului elemente catolice au recurs la violenţă pentru a-i înspăimânta pe martori şi pentru a le răpi libertatea de închinare.

În timpul acestei grele perioade de activitate extraordinară dintre anii 1929 şi 1939 au existat schimbări organizatorice însemnate? Da, au existat. În 1931, la congresul din Columbus (Ohio, 24-30 iulie), la care au participat un număr de 15.000 persoane, care au adoptat rezoluţia de primire a noului nume de MARTORII LUI IEHOVA - un nume cu adevărat semnificativ, justificat prin cuvintele lui Iehova însuşi, înregistrate de Isaia (43:10-12, *AS*). Cu ce aprobare plină de mulţumire a fost primit acest nume nou în lumea întreagă! În săptămânile care au urmat poporul lui Iehova s-a întâlnit cu ocazia a cincizeci de congrese ţinute pe tot pământul, pentru a primi cu bucurie acest deosebit nume nou. Cât de distinctiv era acest nume! Odată cu el venea o mare responsabilitate. Bineînţeles că numele este recunoscut în lumea întreagă din 1931. Toate acestea mărturisesc faptul că el se potriveşte celor care sunt binecuvântaţi să-l poarte. În mod zelos, ei sprijină numele lui IEHOVA, redându-i poziţia cea mai importantă pe care o merită în afacerile universale, căci nu este Iehova gloriosul Suveran al întregului univers? – Ps. 83:18; Faptele 3:19-23; 4:24-30; 1Cor. 15:28; Apoc. 11:15; Dan. 7:13,14; Isa. 9:6, 7.

Rezoluţia „numelui nou" de mai sus, precum şi textul cuvântării lui Rutherford de la acel congres, au fost publicate într-o broşură, *Împărăţia - speranţa lumii*, care a fost tipărită în multe limbi, la scurt timp după aceasta. În decursul următoarei luni a lui octombrie a fost condusă o campanie pentru a înmâna personal tuturor conducătorilor un exemplar al acestei broşuri. Numai în Statele Unite şi Canada au fost serviţi cu această broşură 132.066 conducători, dintre care 88.009 au fost clerici, 19.103 politicieni, 22.869 bancheri şi 2.085 comandanţi militari. În lunile care au urmat această broşură a ajuns la casele a cinci milioane de oameni din toate părţile pământului. Noul nume fusese primit pentru a fi purtat.

În prima parte a acestei istorii am văzut cum, în cele din urmă, în 1938, după un proces treptat, în decursul a douăzeci de ani, conducerea adunărilor a ajuns să fie conformată complet modelului teocratic păstrat în Scripturi, prin care Societatea face numiri directe a tuturor servilor. Acest fapt a făcut posibil următorul pas spre integrarea teocratică, sau adunarea într-o societate mai puternică şi mai unită. Lucrul acesta fusese învăţat din experienţele campaniilor pe zone (desfăşurate din 1933 până în 1935), când grupele dintr-un teritoriu dat se uneau în lucrarea de mărturie pe teren, pentru a ţine piept persecuţiei şi împotrivirii, în felul acesta fiind manifestată şi aprofundată o unitate şi o tărie extraordinare. Astfel, în octombrie 1938, pasul următor în organizarea teocratică a

Cuprins

locuitorilor ţării „Beula” a fost inaugurarea serviciului pe regiune. Aproximativ douăzeci de grupe dintr-un anumit teritoriu formau împreună o „regiune”. Societatea a numit un „serv de regiune” care să-şi petreacă o săptămână în fiecare grupă, pentru a o organiza mai bine şi pentru a o ajuta în activitatea de mărturie pe teren. Adesea trebuia să se ţină o „adunare pe regiune”, cele douăzeci de grupe sau mai mult reunindu-se pentru consolidare şi ajutor reciproce. Biroul principal al Societăţii trimitea la aceste adunări servi speciali pentru a servi. A fost emis un nou set de instrucţiuni de organizare, care a intrat în vigoare pentru poporul lui Iehova la 1 octombrie 1938.

Acest nou aranjament s-a dovedit a fi un mare pas înainte, aducând organizarea naţională şi internaţională într-un întreg. Aproape imediat s-a manifestat o creştere a numărului de vestitori precum şi a activităţii pe teren. În 1942, sub o nouă reorganizare, reprezentantul trimis de Societate care se ocupa cu vizite, a fost numit „serv pentru fraţi”. După 15 octombrie 1946, ceea ce altădată se numea o regiune a devenit cunoscut ca un „circuit”, care se aduna de două ori pe an într-un congres local. Mai târziu, în 1948, mai multe circuite alcătuiau o unitate mai mare, numită „district”, care se întâlnea de asemenea într-o adunare mare cam o dată pe an. Cel care răspundea de district a devenit cunoscut ca „serv de district”, iar noul nume de „serv pentru fraţi” a ajuns să fie „serv de circuit”.

Printre alte evenimente care merită notate se află şi rezultatul pe care l-a avut vizita preşedintelui Societăţii în Insulele Hawaii în 1935. Atunci a fost înfiinţat în Honolulu un birou de filială şi s-au făcut aranjamente pentru construirea unei săli de adunare în legătură cu noua clădire a filialei ridicată acolo. La dedicare, această sală a fost numită în mod potrivit „Sala Împărăţiei”, astfel începând practica martorilor lui Iehova din lumea întreagă de a-şi numi locurile de adunare ale grupelor ca „Săli ale Împărăţiei”. În toamna anului 1937, ceea ce odată era cunoscut ca „Tabernacolul din Londra” a fost acum renovat şi redenumit „Sala Împărăţiei”.

Pe 6 octombrie 1937 a apărut primul număr al revistei *Mângâiere*, acesta fiind noul nume al publicaţiei *Epoca de aur*, revistă a Societăţii (acum *Treziţi-vă*!), care din octombrie 1919 circulă cu regularitate de două ori pe lună.

În primăvara anului 1938, Australia a fost favorizată cu prima vizită a preşedintelui Societăţii. Martorii lui Iehova de acolo l-au primit pe judecătorul Rutherford cu un mare entuziasm. La Sala Sporturilor din Sydney, 25.000 de persoane au ascultat cu nerăbdare faimoasa lectură a lui Rutherford, „Avertisment”. Acesta a fost punctul culminat al congresului din Sydney, la care au venit martori din toate părţile Pacificului de Sud – Malaezia, Java, Indochina Franceză, Shanghai, Noua Zeelandă şi toate statele din Federaţia Australiei.

În februarie 1940 a fost inaugurată de Societate distribuirea revistelor la colţul străzii, fiind oferite *Turnul de veghere* şi *Mângâiere*. Genţile special făcute pentru reviste, atârnând pe umărul martorilor lui Iehova - tineri şi bătrâni - au devenit imediat o privelişte săptămânală pentru trecătorii din oraşe, sate şi târguri, pe măsură ce această lucrare eficientă de vestire se derula. Din 1940 sute de milioane de oameni, din aproape fiecare ţară de pe pământ, i-au văzut pe aceşti

Cuprins

martori stând săptămânal la colţul străzilor, vestind anunţul lor impresionant despre guvernul teocratic. Şi această lucrare a devenit o forţă convingătoare în judecarea de către Dumnezeu a minţii oamenilor, prin faptul că mulţi bărbaţi, precum şi femei şi copii, au devenit instruiţi pentru o participare mai mare la o lucrare mai eficientă de distribuire a revistelor, zi de zi. – Mat. 25:31-46; Prov. 1:20-23, *AS*; *RS*.

Pentru a întregi tabloul cu privire la distribuirea uriaşă realizată în această perioadă, tabelul următor va ajuta pe fiecare cititor cugetător să înţeleagă, prin comparaţie: În patru perioade succesive (arătate în tabel) lucrarea de „vestire a împărăţiei lui Iehova" s-a răspândit treptat în lumea întreagă, în timpul perioadei de 65 ani cuprinsă în tabel.

„VESTIREA ÎMPĂRĂŢIEI LUI IEHOVA"

Cele patru etape ale perioadei de 65 ani	Cărţi şi broşuri distribuite (în afară de reviste sau milioanele de pliante gratuite)	Cel mai mare număr de asociaţi activi din lumea întreagă
1874-1892	1.535.000	400
1893-1918	9.737.224	21.274
1919-1930	93.500.000	23.988
1931-1939	215.984.991	61.589

Într-adevăr, martorii lui Iehova, asemenea unor „lăcuste" irezistibile, au fost `zeloşi în lucrul` Tatălui lor şi al Regelui Său invincibil în timpul deceniului care s-a încheiat în 1939 (Prov. 22:29; Luca 2:49). Multe li s-au întâmplat din punct de vedere organizatoric; în acelaşi timp, împotrivirea fără limite a adversarilor apostaţi i-a scos în evidenţă pe scena lumii ca pe nişte campioni ai libertăţii de exprimare şi de închinare. Sunt inserate aici cuvinte de laudă, în încheiere, dintr-o sursă neteocratică:

„Martorii lui Iehova au acoperit pur şi simplu pământul cu mărturia lor. … Nici un fel de creştini din epoca modernă nu folosesc mai mult Scripturile şi nu memorează din ele mai mult decât martorii. Ca să aibă succes într-o discuţie cu ei, pe teme scripturale, cineva trebuie să cunoască scripturile chiar mai bine decât o fac azi majoritatea membrilor bisericilor fundamentaliste. … Ei au făcut faţă oricărui fel de împotrivire. Au luptat prin toate mijloacele legale pentru drepturile lor civile, dreptul la adunări publice - uneori nu le-a fost recunoscut - dreptul de a-şi distribui literatura, dreptul conştiinţei de a pune pe Dumnezeu mai presus de orice altceva. Ei au făcut un serviciu însemnat democraţiei prin lupta lor de apărare a drepturilor civile, deoarece prin aceasta au făcut mult pentru a asigura aceste drepturi pentru orice grup minoritar din America. Atunci când sunt încălcate drepturile unui grup, nu mai sunt sigure drepturile nici unui alt grup. De aceea, ei au contribuit în mare măsură la apărarea unora din cele mai preţioase lucruri ale democraţiei noastre".

(*va urma*)

Notele de subsol

Cartea anuală din 1940, prg. 42 - 44; *Veştile Împărăţiei*, iulie 1939.
Mângâiere, 29 noiembrie 1939, prg. 20-24.

Cuprins

Cartea anuală din 1940, p. 81.
Cartea anuală din 1932, pp.. 20-24.
Buletin, 1 ianuarie 1932.
Cartea anuală din 1932, p. 36.
Informator, septembrie 1938.
Instrucţiuni de organizare din 1942, p. 23.
Informator, octombrie 1946; februarie 1948.
Informator, aprilie 1948; august 1948.
Cartea anuală din 1936, prg. 144-146.
Mângâiere, 6 aprilie 1938, p. 26.
Mângâiere, 6 octombrie 1937, p. 3.
Cartea anuală din 1939, prg. 103-105.
Informator, ianuarie 1940.
Şi aceştia cred, de C.S. Braden (1950), prg. 370, 380, 382.
Cernerile secerişului, prg. 97,. 114; *Turnul de veghere*, 1892, p. 10, *Turnul de veghere* 1893, p. 380.
Turnul de veghere 1892, p. 114.
Cartea anuală din 1936, p. 66; *Turnul de veghere* 1893, p. 380.
Turnul de veghere 1917, p. 157.
Cartea anuală din 1932, p. 36.
Cartea anuală din 1950, p. 24 (media de vestitori pentru 1928).
Cartea anuală din 1940, p. 38.
Media de vestitori, în comparaţie cu *Informatorul* din februarie 1940.

P.V.P.-UL – EFICIENT 100%

Serviciul Internaţional de ştiri din martie 1954 a raportat folosirea dramatică a P.V.P-ului de către doctorii din New York care, când îl introduc în venele pacienţilor, „în caz de urgenţă, va face acţiunea salvatoare de vieţi de a restaura volumul sângelui, luptând împotriva şocului şi împiedicând pierderea de electroliţi şi de alte fluide preţioase ale corpului, precum plasma sangvină propriu-zisă.” Doi doctori de la două spitale noi din New York au raportat „rezultate extraordinar de bune la transfuziile cu P.V.P în cazurile a 224 pacienţi răniţi grav. Aceşti pacienţi suferiseră de arsuri de gradul trei, răni cu ulceraţii, fracturi, răni ce le penetrau pieptul şi abdomenul sau răni la cap. Unii intraseră în şoc pe masa de operaţie sau în sala de naşteri a maternităţii. P.V.P.-ul a fost transfuzat, au raportat doctorii în *New York Journal of Medicine*, şi ‘în toate cazurile s-a observat o îmbunătăţire promptă şi susţinută’. Dintre cei 224 de pacienţi, 220 şi-au revenit. Niciuna dintre cele patru morţi nu s-a datorat pierderii de sânge sau şocului.

Cuprins

PARTEA A 4-A
VIZITAREA MARTORILOR LUI IEHOVA
DIN AMERICA CENTRALĂ

Când s-a aflat că preşedintele Societăţii Watch Tower, N.H. Knorr, avea să viziteze Panama pentru cinci zile, au fost făcute aranjamente pentru două congrese de district, unul pentru vestitorii vorbitori de limbă spaniolă şi celălalt pentru martorii vorbitori de limbă engleză.

Martorii lui Iehova din Panama, în ce priveşte cele două grupuri de limbi diferite, sunt în număr aproximativ egal. Pentru ambele congrese a fost utilizată spaţioasa sală „Pacific Clubhouse" din Zona Canalului. Radioul, ziarele şi alte canale de ştiri au făcut o bună publicitate congreselor. Acest lucru a fost foarte apreciat şi a contribuit considerabil la participarea la adunările publice. Congresul spaniol a avut loc miercuri şi joi, 22 şi 23 decembrie. Fratele Knorr a sosit miercuri după-amiază şi a vorbit în seara aceea, printr-un traducător, la 369 de persoane, subliniind cât de minunat a crescut lucrarea în ultimii zece ani. În Panama, în 1944 existau 43 de vestitori; acum a fost atins un nou record de 891 vestitori. Cu toţi aceşti vestitori ai Împărăţiei asumându-şi acum responsabilitatea, cu siguranţă multă lucrare poate fi făcută cu cele două reviste, *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* Fiecare vestitor de aici încearcă să plaseze nouă reviste în fiecare lună, şi aceştia au un bun succes. În dimineaţa următoare, martorii lui Iehova s-au întâlnit din nou şi şaptesprezece dintre fraţii noştri vorbitori de limbă spaniolă au fost botezaţi.

Joi, între sesiuni, o căsătorie a fost încheiată la sala de adunare. Acest lucru a implicat un cuplu care de ani de zile trăia ca „buni catolici", în căsătorie de drept comun, dar acum, că au auzit adevărul, au dorit să fie în armonie cu societatea Lumii Noi. Chiar cu o zi înainte de începerea congresului, un alt cuplu a fost căsătorit pentru a fi buni martori pentru Iehova. A treia căsătorie a fost încheiată la o zi după congres. Filiala din Panama face tot ce poate pentru a ajuta persoanele să-şi legalizeze căsătoria şi, astfel, să păstreze neîntinat patul conjugal. Acum, oficialii guvernamentali îşi dau seama că toţi care devin martori ai lui Iehova şi care trăiesc în căsătorie de drept comun merg să ceară căsătoria legală, legalizând-o în acte, indiferent de cât de în vârstă sunt sau cât timp au trăit împreună. Oamenii din Panama, atunci când vorbesc despre faptul că cineva a devenit martor al lui Iehova, fac observaţia că, dacă vei deveni astfel ai să trăieşti o viaţă curată. Aşa ar trebui ei să vorbească, şi cei care vorbesc astfel sunt catolici. Nu crezi că este ciudat pentru „buni catolici" să trăiască în căsătorie de drept comun? Biserica Catolică interzice divorţul, chiar dacă unul din partenerii de căsătorie comite adulter şi trăieşte cu altcineva. Ei i-au forţat pe mulţi dintre enoriaşii lor să simtă că este mai bine să nu fi căsătorit deloc. Un alt motiv pentru care mulţi din America Centrală şi de Sud nu se căsătoresc sunt taxele mari percepute de preoţi. Ei chiar nu îşi pot permite aceasta. Persoanele care sunt în căutarea adevărului, dreptăţii şi ai unei vieţi curate, cu siguranţă se bucură atunci când încep să se

Cuprins

întâlnească împreună cu martorii lui Iehova. Ei sunt diferiţi, pentru că urmează învăţăturile Bibliei şi principiile înalte stabilite de Isus Cristos în ce priveşte morala.

Congresul spaniol şi-a atins punctul culminant joi seara, când servul de filială a ţinut discursul public „Iubirea lui Dumnezeu pentru salvarea omului aflat în criză", în limba spaniolă. Au fost prezente 517 persoane.

Nici o sesiune a congresului nu s-a ţinut vineri (24 decembrie), dar toţi au fost ocupaţi la biroul filialei, discutând problemele cu servul de filială şi cu misionarii, precum şi pregătind congresul în limba engleză pentru sâmbătă.

Pe 25 decembrie vremea a fost însorită şi caldă, inconfortabilă pentru vizitatorii din Panama, dar ideală pentru grupul de vestitori bucuroşi ai Împărăţiei, care s-au întâlnit din nou la Clubhouse, de data aceasta martorii lui Iehova vorbitori de limba engleză din Panama. Aici a fost evident că acelaşi spirit era demonstrat ca şi printre fraţii vorbitori de limba spaniolă. Toţi au fost fericiţi si încântaţi, şi chiar mulţi dintre fraţii vorbitori de limbă spaniolă care înţelegeau limba engleză au venit la această sesiune de la Clubhouse.

Toţi cei prezenţi la congres s-au mirat cât de mulţi au venit pentru adunarea publică, duminică seara la ora opt, bucurându-se să vadă rodul eforturilor lor susţinute în publicitatea cuvântării publice; pentru că 1.023 de persoane au umplut până la refuz sala de congres pentru a asculta cuvântarea publică „Iubirea lui Dumnezeu pentru salvarea omului aflat în criză", ţinută de fratele Knorr. Aceasta a fost cea mai mare participare avută vreodată la un congres în Panama. În ianuarie vestitorii din Panama au atins un nou record de 906. Ei sunt nerăbdători să ajute „alte oi" să studieze şi să obţină informaţii cu privire la lumea nouă a dreptăţii a lui Iehova.

ATINGEREA AMERICII DE SUD

Preşedintele Societăţii tocmai a terminat de vizitat toate ţările din America Centrală, iar acum se afla în drum spre casă. În a face alte opriri necesare, a fost convenabilă o pauză la Barranquilla, unde se găseşte biroul de filială pentru Columbia. Ştiind de venirea lui, adunarea din Barranquilla a aranjat un congres. El a fost aşteptat la aeroport de un frate arab foarte nerăbdător să-l ducă în oraş cu maşina lui. Motivul a fost evident în curând, pentru că fratele s-a bucurat nespus şi avea veşti pentru fratele Knorr. El era un vestitor foarte activ, plin de zel şi nou la adevăr; dar acum, chiar în ziua aceea, soţia îşi simbolizase dedicarea faţă de Iehova Dumnezeu şi acest lucru era bucuria lui. El a sperat şi s-a rugat ca într-o zi soţia lui să vadă adevărul, aşa cum a făcut el, iar acum ea l-a văzut; el era atât de nerăbdător să-i spună preşedintelui, deoarece cu numai un an în urmă venise la adevăr. Acum, el şi soţia lui, împreună, şi-ar putea creşte copiii în educaţia şi învăţătura lui Iehova şi să-i ajute să se integreze în organizaţia Lumii Noi. A fost o călătorie foarte plăcută, una care încălzeşte întotdeauna inima unui creştin, pentru că o altă „oaie" a fost adunată sub aranjamentul lui Isus Cristos.

De îndată ce am ajuns la Sala Împărăţiei din Barranquilla, fratele Knorr a fost invitat să vorbească unei audienţe de 401 persoane. Se părea că doar ieri

Cuprins

vorbitorul fusese acolo, chiar dacă trecuse un an de la ultima vizită, în timpul călătoriei lui în America de Sud. Pentru această seară a fost aranjată o adunare publică în Sala Împărăţiei, iar curtea ei, de asemenea, a fost plină, când 655 de persoane au venit să asculte.

Societatea are misionari în diferite părţi ale Columbiei şi ei fac o lucrare excelentă, dar numărul lor este limitat. Unul dintre lucrurile minunate în această ţară este că atunci când „alte oi" vin la adevăr şi cresc spre maturitate, apreciază valoarea serviciului de pionier. Misionarii au trăit aceasta. Mulţi dintre ei s-au angajat în această lucrare şi, prin eforturile lor minunate, mergând pe teren în diferite părţi în Columbia şi, în cele din urmă intrând în serviciul de pionier special, lucrarea avansează atât de rapid. Prin ianuarie atinseseră un nou record de 624 vestitori. Acest lucru înseamnă 20 de procente peste media anului precedent.

Misionarii Societăţii care sunt acolo acum iubesc oamenii şi iubesc adunările. Cei din Barranquilla scot grupuri de oameni în fiecare zi şi lucrează cu ei pe teren, instruindu-i pentru a fi buni vestitori şi pionieri. Atunci, nu durează mult până când ajung în serviciul de pionier special şi merg pe cont propriu în unele teritorii izolate.

Ar fi fost bine să rămână mai mult, dar legătura era în Venezuela, la Maracaibo, pentru a zbura spre Curaçao. Deci, în după-amiaza zilei de 29 decembrie a spus „la revedere" unui grup fericit de martori la aeroport şi preşedintele a plecat spre Maracaibo. În scurt timp el s-a întâlnit acolo cu mai mulţi vestitori, într-o altă ţară. Ei au aranjat o întâlnire publică, în curtea casei unui frate. Aceasta a fost cea mai mare adunare publică ţinut în acest oraş de martorii lui Iehova, fiind prezente 207 persoane.

Venezuela face foarte bine. În noiembrie erau 780 de vestitori care dădeau raport, dar prin februarie 1955 totalul s-a ridicat la 832. Sunt 31 de misionari împrăştiaţi în toată Venezuela, şi ei au luat conducerea în predicarea veştii bune a Împărăţiei. Aceasta este una din cele mai prospere ţări, petrolul, fierul şi alte mărfuri ale ei fiind la mare căutare. Banii sunt din belşug, şi, adesea, este greu de a întoarce mintea oamenilor de la lucrurile materiale ale acestei lumi la lucrurile spirituale; dar, în ciuda acestui fapt, vestitorii din Venezuela au făcut progrese importante în strângerea „altor oi".

Preşedintele Societăţii a găsit că este o adevărată plăcere să se afle în casa misionară şi să discute cu misionarii despre problemele lor. Servul de filială a venit de la Caracas pentru a discuta anumite chestiuni, profitând de escala preşedintelui de o zi în Maracaibo. Cu numai un an în urmă, fratele Knorr a vizitat toate casele misionare din Venezuela şi biroul de filială, şi fraţii au avut o adunare generală, dar acum acesta a fost doar un punct de oprire spre insulele din Caraibe şi a existat puţin timp pentru discuţii. A fost bine să afle că noul sediu de filială cumpărat de societate era în ordine şi toţi erau fericiţi cu noua sa locaţie din Caracas.

Cuprins

CINE PE CINE CONDUCE?

Arhiepiscopul de York al Marii Britanii a ţinut recent un discurs în Camera Lorzilor, în care a sprijinit decizia Marii Britanii de a face bombe cu hidrogen. Mai mulţi enoriaşi şocaţi au trimis scrisori la *Guardian Weekly* din Manchester pe această temă. Una dintre aceste scrisori către editor, apărută în ediţia din 24 martie 1955, spunea: „Domnule, discursul Arhiepiscopului de York din Camera Lorzilor justificând fabricarea bombei cu hidrogen a fost foarte puternic, mai convingător decât orice au spus pe această temă liderii noştri politici. Totuşi, într-un pasaj, el şi-a subminat poziţia de lider creştin şi dreptul său de a vorbi ca atare. El a admis practic că adevărata poziţie creştină este a fi pregătit să suferi răul, mai degrabă decât să-l cauzezi. `Este un argument care trebuie să-l invoce fiecare creştin`. Totuşi, într-un mod uimitor, el a început să se disocieze de această poziţie, pentru că aceasta nu exprimă `convingerile hotărâte ale majorităţii`. Asta înseamnă că aproape cel mai mare cleric din ţară nu poate lua o poziţie cu totul creştină până când nu are acordul maselor neînvăţate şi în mare parte păgâne."

* * *

FELICITĂRI, TAIWAN!

O victorie a fost câştigată în Taiwan! Este o victorie pentru drepturile omului şi pentru libertăţile preţioase, dragi tuturor oamenii luminaţi. Este o victorie pentru guvernul chinez din Taiwan, demonstrând o apreciere a idealurilor pe care le susţin oamenii liberi azi. Acesta arată că guvernul este gata nu numai să facă declaraţii de libertate şi drepturi egale pentru toţi, dar este gata şi să sprijine cuvintele cu fapte.

Pe 23 martie 1955, guvernatorul provinciei Taiwan (Formosa) a aprobat înregistrarea Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei în Taiwan, şi această înregistrare a intrat în vigoare atunci când instanţa districtului Taipei, în urma investigaţiei sale, a dat aprobarea finală pe 25 aprilie.

Astfel, o luptă de 18 ani pentru recunoaştere libertăţii de închinare, dusă de către martorii credincioşi ai lui Iehova din Taiwan, în cele din urmă a dat roade. Acesta este un rezultat demn de laudă, în sensul că arată că hotărârea neabătută, răbdarea şi integritatea din partea slujitorilor lui Dumnezeu le este răsplătită. Este demn de laudă din partea guvernului taiwanez, în măsura în care arată că guvernul a fost dispus să se debaraseze de fostele prejudecăţi şi să repare greşelile făcute de predecesorul.

Acum optsprezece ani, primul băştinaş taiwanez a primit învăţăturile Bibliei de la martorii lui Iehova. De la bun început lupta lor a fost o luptă pentru adevăr. Primul slujitor taiwanez al martorilor lui Iehova a fost întemniţat de japonezi la doar trei săptămâni după ce a fost botezat, şi înregistrările sale arată că

Cuprins

în următorii zece ani el şi-a petrecut cea mai mare parte din timp în spatele zidurilor închisorii şi în camere de tortură.

Dar el a continuat să lupte pentru adevăr, şi alţii i s-au alăturat în luptă. Aceasta a fost mai grea decât lupta obişnuită, pentru că ei nu aveau arme literale pentru apărare împotriva persecutorilor japonezi. Dar, fiind întăriţi prin Cuvântul lui Dumnezeu şi având scutul credinţei şi alt echipament furnizat în mod divin, ei au continuat să lupte. Ei nu au primit revista *Turnul de veghere* de afară pentru a-i ajuta. Ei nu au fost asociaţi cu alţii de aceeaşi credinţă. Toată asocierea pe care unii dintre ei au avut-o în cei zece ani a fost o săptămână petrecută de către slujitorul originar din Taiwan cu slujitorul japonez care i-a adus pentru prima oară adevărul Bibliei. Acest serv japonez a fost ulterior împuşcat de dictatorii japonezi pentru că a îndrăznit să fie un creştin activ.

Apoi, conducătorii japonezi au plecat şi a venit guvernul chinez. Martorii lui Iehova din Taiwan, 300 de puternici, s-au bucurat. În sfârşit, va fi libertate de închinare? Dar speranţele lor au fost de scurtă durată. Poliţia locală chineză a preluat înregistrările false lăsate de dictatorii japonezi şi se pare că le-au crezut, iar opresiunea a continuat. Opt cereri de recunoaştere a organizaţiei creştine a Martorilor lui Iehova s-au târât prin departamentele guvernului; de opt ori acestea au fost respinse.

Cu toate acestea, în Taiwan au loc schimbări. Guvernul naţionalist, acum atât de strâns legat de democraţiile din Vest, a asimilat idei occidentale. Preşedintele Chiang însuşi a recunoscut că a făcut greşeli pe continent şi că va fi făcut un efort cinstit pentru a le corecta. Au fost făcuţi paşi pentru a fi instalat un guvern luminat în Taiwan. Cruzimile şi nedreptăţile, comune multor ţări orientale, au fost eliminate treptat. În cele din urmă a venit o reconsiderare a cazului Martorilor lui Iehova; la a nouă încercare, a avut loc înregistrarea legală a organizaţiei lor în Taiwan.

Martorii credincioşi ai lui Iehova din Taiwan au fost ocupaţi optsprezece ani cu lupta pentru această recunoaştere. Ei sunt ocupaţi şi acum. Făcând ce? Construind douăzeci şi opt de Săli ale Împărăţiei care sunt necesare pentru a organiza reuniuni, în mod legal, în condiţii de război în Taiwan. Este de aşteptat ca până la data când citiţi aceste cuvinte, acele Săli ale Împărăţiei vor fi terminate şi 1.782 servi activi martori ai lui Iehova din Taiwan, împreună cu mulţi alţii cu bunăvoinţă, se vor reuni împreună pentru închinare la Iehova Dumnezeu. Mai mult, ei vor continua să vestească Împărăţia lui Cristos a lumii noi şi să arate prin calea lor de acţiune paşnică faptul că guvernul nu a greşit în acordarea deplinei libertăţi de închinare.

Faptul că un Taiwan luminat a arătat amabilitate martorilor lui Iehova este spre cinstea lui şi o sursă de mare bucurie pentru Martorii lui Iehova. Felicitări, Taiwan!

Cuprins

Cartea *Ce a făcut religia pentru omenire?* spune, la pagina 251, că atunci când Isus a spus adevărul în Nazaret „oamenii religioşi care erau în sinagogă s-au revoltat, l-au scos afară din oraş şi au încercat să-l ucidă cu pietre", şi citează Luca 4:16-30 ca dovadă. Dar Luca 4:29 (*NW*) spune: „S-au ridicat, l-au scos imediat afară din cetate şi l-au dus pe culmea muntelui pe care fusese construit oraşul lor, ca să-l arunce jos." Întrucât Scriptura spune că au încercat să-l arunce de pe munte, de ce spune cartea că au încercat să-l ucidă cu pietre? - N. S., Statele Unite**.**

Biblia nu descrie în detaliu procesul de omorâre cu pietre. Aceasta arată, totuşi, că locul de execuţie era în afara oraşului şi că martorii aruncau prima piatră spre cel condamnat. (Lev. 24:14; Num. 15:36;. Deut. 13:9, 10; 17:5-7, Faptele 7:57-59) Tradiţia evreiască adaugă informaţia că victima era mai întâi aruncată de pe o înălţime într-o râpă şi, ulterior, era lovită cu pietre până la moarte. Acum, cu această înţelegere a procesului de execuţie prin lapidare, reiese că, atunci când evreii din Nazaret „l-au scos imediat afară din cetate şi l-au dus pe culmea muntelui pe care fusese construit oraşul lor, ca să-l arunce jos", ei urmau procedura de ucidere cu pietre şi că, dacă ar fi reuşit să-l împingă de pe înălţime, ar fi încheiat execuţia lovindu-l cu pietre. „Foto-drama Creaţiei" are o ilustraţie în care Ştefan este ucis cu pietre în acest mod.

Continuă să circule o ştire că există un inel electric distructiv care coboară spre pământ şi că, atunci când îl va atinge, viaţa, dacă nu va fi ocrotită în mod miraculos de Iehova, va dispărea. Nu a conţinut revista *Treziţi-vă!* un comentariu pe această temă în urmă cu câţiva ani? -W. S., Statele Unite.

Da, *Treziţi-vă!* din 8 iulie 1952, în articolul său intitulat „Atmosfera noastră, scara omului către stele", a avut un subtitlu numit „Ne ameninţă inelul electric?" Acesta a arătat că, deşi există straturi electrice în ionosferă, radiaţiile nocive sunt împiedicate să ajungă pe pământ de către stratul de ozon. Nu există nici un pericol că stratul de ozon va fi distrus, lăsându-ne vulnerabili în faţa acestui bombardament, deoarece razele ultraviolete, care, împreună cu razele cosmice, cauzează straturile de energie electrică ale ionosferei, creează, de asemenea, acest strat de ozon prin acţiunea lor asupra oxigenului din atmosfera pământului. Cu alte cuvinte, razele creează o barieră. Atâta timp cât există razele, va exista şi stratul de protecţie.

Deci, se pare că straturile electrice de deasupra noastră nu sunt nicidecum ameninţarea apropiată despre care vorbesc zvonurile stupide, repetate papagaliceşte fără nici o bază ştiinţifică. Desigur, este mai mult decât inutil să ne ocupăm timpul cu răspândirea unor asemenea zvonuri, când timpul este de cea mai mare trebuinţă să predicăm avertismentele de necontestat ale Cuvântului lui Iehova. Deci, ar trebui să ne folosim timpul pentru a predica ceea ce ştim, bazat pe

Cuprins

Cuvântul sigur al lui Dumnezeu, mai degrabă decât predicând din auzite zvonuri pseudoştiinţifice, care sunt avansate de cei care caută senzaţionalul.

MARTORII LUI IEHOVA - SOCIETATEA LUMII NOI

O nouă carte cu acest nume a fost publicată de *Vantage Press* din New York. Scrisă în stilul reportericesc de Marley Cole, aceasta prezintă pentru prima dată în formă de carte informaţii autentice despre istoria, activităţile şi punctele doctrinare ale martorilor lui Iehova. O mare parte din material a fost strâns prin interviuri personale cu martori, unii dintre ei fiind oficiali ai Societăţii. Frecvent la ştiri apare câte ceva despre religia părinţilor preşedintelui Eisenhower. Această carte prezintă fapte adesea trecute cu vederea sau ascunse, cu dovada că ei au fost martori ai lui Iehova pentru mulţi ani. Veţi fi interesat de citirea acestei cărţi de 229 pagini şi de a vedea multele ei ilustraţii minunate. Costă 2,95 $ un exemplar, şi o puteţi obţine de la librăria locală sau de la Societatea Turnul de Veghere, 117 Adams Street, Brooklyn 1, N.Y.

ANUNŢURI

SFINŢIT PENTRU RĂZBOIUL TEOCRATIC

Martorii lui Iehova sunt angajaţi într-o luptă spirituală. Aceasta este o luptă spirituală pentru care sunt sfinţiţi, fiind înrolaţi într-o armată spirituală şi angajaţi într-un conflict sacru. Ei trebuie, prin urmare, să se împărtăşească din adevărul pur, să îndeplinească o închinare acceptabilă, să ducă o viaţă curată şi să se păstreze pe ei înşişi şi anturajul lor curaţi. „Tabăra" lor trebuie să fie sfântă, ca Dumnezeu să nu vadă nimic indecent în ei care să-i păteze, caz în care s-ar întoarce de la ei. (Deut. 23:14, *NW*) Pentru lucrarea lor de ducere a adevărului la alţii este esenţial să aibă condiţii evlavioase în mijlocul lor, recomandând această lucrare prin propria lor cale de acţiune dreaptă şi curată. În septembrie, martorii lui Iehova vor prezenta din casă în casă o carte şi o broşură pentru o contribuţie de 50c. Toate persoanele cu bunăvoinţă sunt invitate să ia parte la acest serviciu privilegiat.

O REVISTĂ CARE PUBLICĂ ADEVĂRUL CURAT

Doriţi să obţineţi o revistă care nu se teme să publice adevărul curat? Dacă da, vă invităm să vă abonaţi la *Treziţi-vă!* Această revistă de 32 de pagini, publicată pe data de 8 şi 22 în fiecare lună, este dedicată publicării ştirilor şi informaţiilor de interes mondial, obţinute din surse din lumea întreagă. Articolele ei principale, fără compromisuri cu comercialismul, politica şi religia, prezintă fapte reale, publică fără teamă adevărul curat. Aceasta răspunde cererii mari de informaţie fără frică, nu pentru că am intrat în era atomică, ci pentru că lumea doarme adânc în pragul acelui război universal numit în Scriptură „Armaghedon". Iubitorii vieţii trebuie treziţi la adevăratul sens al ştirilor şi chestiunilor arzătoare

Cuprins

asupra cărora să decidă. Acesta este scopul revistei *Treziţi-vă!* Un abonament pe un an de 24 de numere este numai 1$. Abonează-te azi!

STUDIILE SĂPTĂMÂNALE ALE „TURNULUI DE VEGHERE”

18 septembrie: *Bârfa te poate distruge!* şi *Tu poţi învinge bârfa!* ¶1-3. Pagina 496.

25 septembrie: *Tu poţi învinge bârfa!* ¶4-20. Pagina 502.

VERIFICAŢI-VĂ MEMORIA

După ce ai citit acest număr al revistei „Turnul de veghere”, îţi aminteşti:

• Ce este, de departe, mai bine decât a încerca să „ţii pasul cu lumea”? P. 483, ¶1.
• Ce este atât de şocant despre frica de viitor a lumii din prezent? P. 485, ¶3.
• Cum se face că cei mai mulţi oameni se tem de lucruri greşite în zilele noastre? P. 486, ¶6.
• Cum să biruim teama acum? P. 487, ¶4.
• Au aprobat instanţele judecătoreşti apărarea de către creştini a adunării lor împotriva unei gloate „religioase” la Madison Square Garden? P. 489, ¶2.
• Când şi cum a început să fie aplicat numele de „Sala Împărăţiei” locurilor de adunare ale martorilor lui Iehova? P. 491, ¶2.
• Ce creştere minunată a avut loc în predicarea Împărăţiei în Panama? P. 493, ¶2.
• Cum sunt repede pregătiţi noii vestitori pentru serviciul cu timp integral în Columbia? P. 495, ¶1.
• Cine a iniţiat bârfa? P. 496, ¶1.
• Cum poţi determina care vorbire este potrivită şi care este nepotrivită? P. 497, ¶6.
• Bârfitorul care răspândeşte în necunoştinţă minciuni este responsabil pentru ele? P. 499, ¶11.
• De ce să se oprească oamenii de la a bârfi? P. 502, ¶4.
• De ce bârfa este laşă? P. 504, ¶8.
• Este bine a asculta bârfa? P. 505, ¶11.
• Ce calitate va elimina bârfa? P. 506, ¶13.
• Ce, în loc de bârfă, este lucrul drept care trebuie să ne umple mintea? P. 508, ¶19.
• Ce exemplu remarcabil de integritate a fost dat de către primul martor al lui Iehova din Taiwan? P. 510, ¶4.
• Ameninţă acum în mod serios pământul un inel electric distructiv? P. 511, ¶4.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Septembrie 1955 Nr. 17

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PARTEA I – CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE „VIAŢA DE DUPĂ MOARTE”? - Pag.601

OPTIMIST ÎN FAŢA DEZASTRULUI - Pag.622

ÎNCHINAREA LA ANIMALE– ANTICĂ ŞI MODERNĂ - Pag.623

MENŢINEREA SFINŢENIEI PENTRU RĂZBOIUL TEOCRATIC - Pag.626

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA 17– CREŞTINII SUNT NEUTRI ÎN TIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL - Pag.627

ÎNLOCUITORI AI SÂNGELUI - Pag.632

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.633

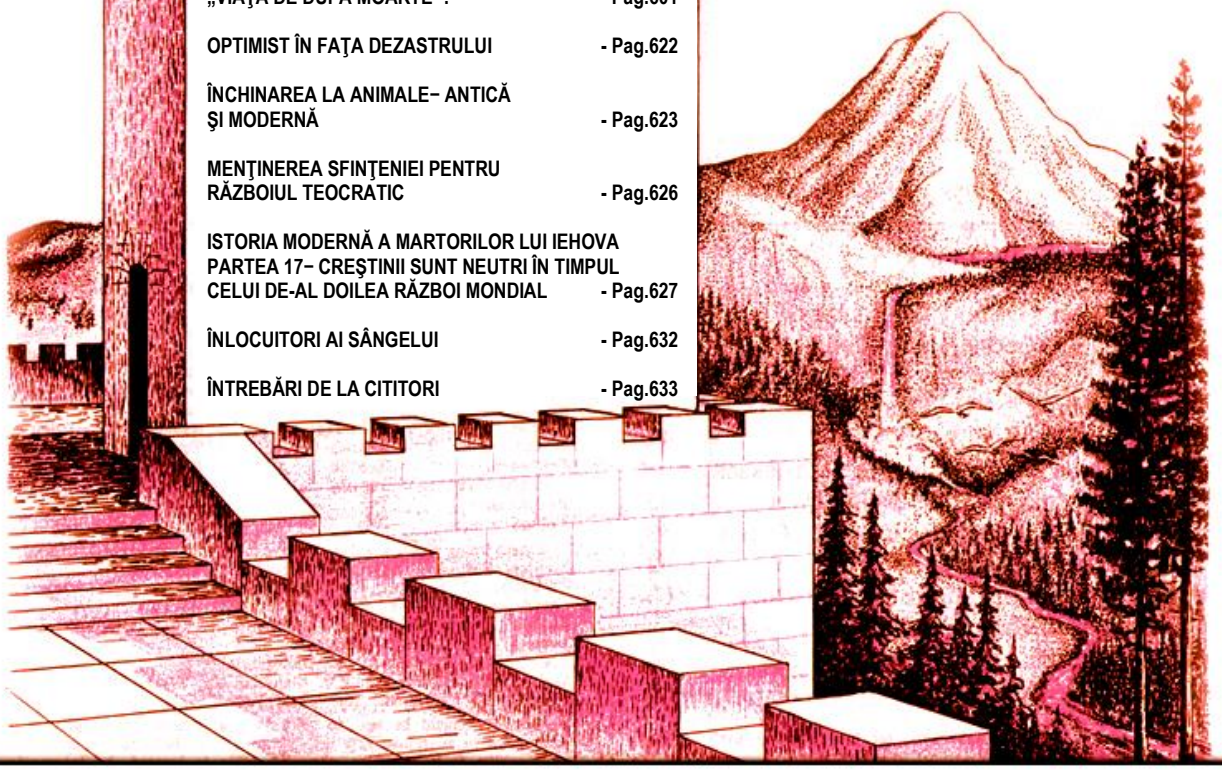

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

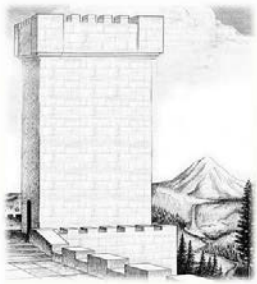

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Septembrie 1955 **Nr. 17**

PARTEA I – CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE „VIAŢA DE DUPĂ MOARTE”?

1. „Suntem bine.” „Nu ne plângeţi. Noi suntem cei norocoşi. Nu am fost niciodată atât de fericiţi ca acum.” Acestea au fost mesajele primite de la cei nevăzuţi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acestea nu erau mesaje triste, ci păreau menite a alunga suferinţa şi a oferi alinare. De la cine au venit aceste mesaje ciudate? De la bărbaţii care au murit servindu-şi ţara în acel război! Cel puţin astfel susţinea primitorul mesajelor în 1943, Mareşalul Şef al Marii Britanii, Lordul Dowding. Acesta voia să ofere îmbărbătare celor care pierduseră prieteni şi rude în război şi celor care urmau poate să moară înainte de sfârşitul conflagraţiei. Acesta a spus: „Am primit un mare număr de mesaje de la bărbaţii care au murit în acest război. Faptul pe care vreau să-l subliniez este că tonul acestor mesaje este „Suntem bine.” „Nu ne plângeţi. Noi suntem cei norocoşi. Nu am fost niciodată atât de fericiţi ca acum.” Lordul Dowding a continuat: „Există o mare organizaţie a bărbaţilor din Forţele Aeriene pe lumea cealaltă şi primesc frecvent mesaje de la ei.” Astfel, el reafirma credinţa sa în spiritism, citind în faţa unui public din Londra o scrisoare despre care credea că fusese dictată de un marinar mort. Acest fapt a fost raportat de la Londra la data de 1 septembrie 1943, prin telegraf, publicaţiei New York *Times*, şi publicat a doua zi, sub următorul titlu: „Dowding susţine că morţii îi trimit mesaje”. Fără îndoială că numeroşi cititori s-au întrebat: Cei care mor în război sunt cei norocoşi? Noi, cei care supravieţuim, suntem cei nenorocoşi?

2. Aproximativ 9 luni mai târziu, la liturghia solemnă de la Catedrala Sfântului Patrick, din New York, a fost oferită de părintele romano-catolic Thomas Lester Graham următoarea rugăciune de război: „Ne rugăm ca bărbaţii care fac aceste sacrificii eroice pentru noi să ştie că noi umblăm cu ei la fiecare pas pe drumul crucii. Ne rugăm pentru mamele, taţii, soţiile, iubitele lor ca povara lor să fie uşurată şi ca ei să fie reuniţi cu persoanele iubite şi să nu mai fie niciodată separaţi de epidemia războiului. Pentru cei care au făcut sacrificiul suprem, ne

Cuprins

rugăm ca Atotputernicul Dumnezeu să-i primească în împărăţia Sa ca martiri şi sufletele lor să se odihnească în pace." Apoi a îndemnat la rugăciuni în biserică pentru „martirii noştri morţi." – Raportat de New York *Times* în ziua următoare, luni, 12 iunie 1944.

3. Ambele relatări, mesajul de la fostul comandant al Forţelor Aeriene Regale Britanice şi rugăciunea preotului catolic, erau bazate pe o credinţă comună, „viaţa de după moarte".

4. Credinţa comună este că sufletul uman nu moare, ci este nemuritor; că, deoarece corpul omenesc este văzut murind şi transformându-se în ţărână, trebuie să existe o parte a omului care să supravieţuiască după moartea corpului, o parte invizibilă, de neatins, numită „suflet" sau „spirit". Din moment ce se crede că sufletul supravieţuieşte după moartea corpului, acesta trebuie să fie distinct de corpul uman perisabil şi trebuie să fie separabil de acesta. La moartea corpului acesta se separă şi, fiind invizibil, nu mai este silit să sălăşluiască în corpul uman, ci este liber să se deplaseze în tărâmul nevăzut sau al spiritelor şi să se înalţe la un nivel de viaţă superior pământului. Acesta înţelege toate misterele lumii spiritelor şi astfel cunoaşte mai multe lucruri decât atunci când era împiedicat de corpul uman şi va trăi în lumea nevăzută, imaterială, pentru totdeauna.

5. Religiile creştinătăţii în general, inclusiv cea romano-catolică, susţin că sufletul şi spiritul sunt de multe ori utilizate cu acelaşi sens. Însă spiritiştii fac o distincţie între cei doi termeni: „În terminologia spiritistă, «SPIRIT» înseamnă corpul eteric al unei persoane care are toate caracteristicile acesteia. Trebuie făcută o distincţie clară între termenii «SUFLET» şi «SPIRIT». Primul este vag şi intangibil, fără nici o dimensiune sau formă, în timp ce al doilea este echivalentul exact al părţii fizice a persoanei" – *Spiritism în India – Theory and Practice*, de V. D. Rishi, pagina 8, ediţia a doua din 1946.

6. Indiferent de distincţiile trasate sau netrasate între termenii „suflet" şi „spirit", cei ce cred în viaţa de după moarte susţin că morţii nu sunt morţi, ci sunt mai vii ca niciodată, într-o lume a spiritelor pe care nu o putem vedea, aşa-numita „lume de dincolo": şi nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi în ceea ce priveşte viaţa de după moarte de moartea vizibilă a corpului uman. O dovadă grăitoare, de netăgăduit, a acestui fapt este răspândirea şi vechimea acestei convingeri. Recomandând această convingere, Rishi, la pagina 1 a cărţii menţionate mai sus, spune:

„Credinţa în existenţa lumii de dincolo şi posibilitatea comunicării cu sufletele moarte se regăseşte în aproape toate cărţile sfinte din Occident şi Orient. Rig-Veda [sau *Veda Versetelor*], cea mai veche carte, conţine referinţe despre Pitris [strămoşii morţi; părinţii şi patriarhii semi-divini]. În Mahabharata şi Ramayana citim cum soţiile Kauravas [cei 100 de verişori ai Pandavas] primeau plăcerea unei întrevederi cu soţii lor morţi şi cum regele Dasharath s-a arătat după moarte lui Sri Ramachandra. Biblia este plină de referinţe în ceea ce priveşte viaţa de după moarte şi comuniunea dintre morţi şi vii… Discreditarea acestor mărturii referitoare la viaţa de după moarte este o dovadă de materialism flagrant şi de prost gust".

Cuprins

7. În toate părţile pământului, credinţa în viaţa de după moarte explică faptele şi comportamentul multor persoane, ca de exemplu aşezarea mâncării, florilor, tămâii sau a altor ofrande pe mici altare dedicate sfinţilor sau rudelor moarte sau când, la data de 3 septembrie 1945, împăratul Japoniei, Hirohito, s-a îmbrăcat în haine ceremoniale şi asistat de doi fraţi mai tineri, a venerat trei sanctuare la Palatul din Tokyo şi i-a „informat" personal pe strămoşii imperiali că Japonia pierduse războiul. – New York *Times*.

8. Odată ce învăţătura despre viaţa de după moarte este acceptată, apare o serie de întrebări raţionale: Putem intra în legătură cu morţii? Putem să-i ajutăm cu ceva? Pot să ne facă bine sau rău? Putem intra în contact cu „lumea de dincolo" sau Există comunicare între „cele două lumi"? Diverse religii răspund la aceste întrebări confirmând celelalte convingeri ale lor, însă religia cunoscută drept „spiritism" răspunde cu un „Da" încrezător. În timp ce unii spiritişti pretind că Biblia evreilor şi creştinilor este bazată pe spiritism sau îl propovăduieşte şi susţine, spiritiştii nu se bazează pe Biblie sau alte scrieri sfinte de renume. Aceştia susţin că dovada existenţei lumii spiritelor şi a vieţii umane de după moarte se regăseşte în manifestări care se pot auzi, vedea, simţi din lumea spiritelor şi prin cazurile fără număr, obişnuite despre cum cei vii iau legătura cu morţii şi primesc mesaje de la persoanele moarte identificabile. Rishi, la pagina 7 a cărţii sale, menţionează drept unul dintre principiile spiritismului acesta: „Posibilitatea comunicării prin medii între vizibil şi invizibil, respectiv între vii şi morţi", apoi adaugă: „Va merita să ne amintim că principiile de mai sus nu sunt bazate pe nici un text, tradiţie sau instituţie, ci pe fapte şi fenomene observate."

9. Spiritiştii, siguri de ei înşişi, au permis ca manifestările lor spiritiste să fie investigate şi testate de oamenii de ştiinţă pragmatici şi materialişti ai acelei perioade. Chiar dacă multe dintre lucrurile care treceau drept spiritism în mod comercial au fost demascate ca fraude, ştiinţa a rămas, după multe investigaţii, încurcată de rezultatele testelor lor care nu permiteau marje de eroare. Ea a fost obligată să admită că există forţe vii, inteligente, pe tărâmul celor nevăzuţi. Într-un articol intitulat „Ei nu se întorc niciodată", Lester David îl citează pe Hereward Carrington, directorul Institutului American Parapsihic, spunând: „În ciuda iluziei, fraudei şi superstiţiei, care, din păcate, sunt asociate cu acest subiect, există fenomene transcendentale autentice care nu au fost explicate de ştiinţa modernă." În următorul paragraf referitor la apariţiile morţilor, Lester David spune: „Societatea Americană pentru Cercetări Transcendentale a primit odată 30 000 de răspunsuri la un chestionar pe care l-a distribuit pentru această fază. După ce a studiat raportul, a concluzionat: «Între decese şi apariţiile morţilor există o legătură care nu este doar accidentală. Considerăm acest lucru drept un fapt dovedit.»" – *Mechanix Illustrated*, decembrie 1952, paginile 166, 167.

10. Ca urmare a investigaţiilor sale, ştiinţa modernă a descoperit ceea ce numeşte „ectoplasma", respectiv, materie umană generată din diverse părţi ale corpului unui mediu şi care produce anumite fenomene sau ia anumite forme. Deoarece aceasta este protoplasmă scoasă din corpul mediului, dicţionarul Webster defineşte ectoplasma drept „protoplasmă exteriorizată." Marcus Bach, în

Cuprins

cartea sa *They Have Found a Faith (Ei au găsit o credinţă)* - (1946), descrie la pagina 112:

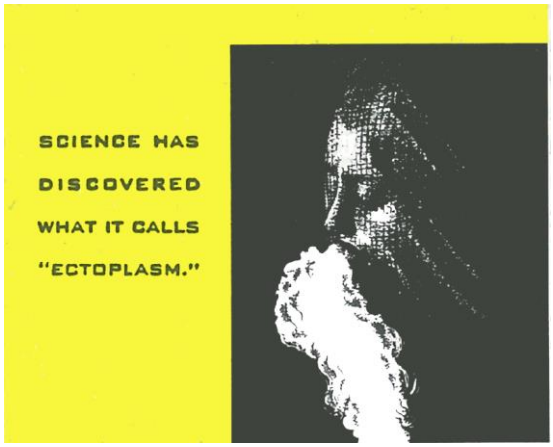

„Motivul pentru care mediul stă ascuns … se datorează faptului că o lumină roşie este folosită în timpul unei sesiuni de materializare. Chiar şi o lumină difuză interferează cu generarea ectoplasmei necesare în construirea formelor spiritelor. Cabinetul îl protejează pe mediu în timpul asamblării acestei forţe şi, apoi, când procesul este finalizat, forma poate suporta razele de lumină suficient de mult pentru a fi văzută în afara cabinetului de către public – de la 30 de secunde la 3 sau 4 minute. Mediul aflat în transă este uneori o imagine tulburătoare pentru spectatori. Nu este o imagine estetică plăcută – mai ales în timpul materializării, deoarece ectoplasma este scoasă din gură şi corp sub forma unei substanţe transparente, ceţoase, similare fumului, din care sunt formate siluete de către chimiştii spiritelor".

11. Rishi spune (în pagina 3 a cărţii menţionată mai sus):

„În Europa şi America mai mulţi oameni de ştiinţă au făcut importante descoperiri în acest domeniu. Unele persoane sunt la curent cu descoperirea ectoplasmei, o materie albă similară zăpezii, care emană din corpul mediului. Oricât de mult poate fi negată existenţa acestei materii de către persoane ignorante şi înşelătoare, aceasta este luată în considerare şi analizată de mari oameni de ştiinţă." (Pagina 2) „Dovezile referitoare la viaţa de după moarte au fost obţinute în principal prin puterea transcendentală înnăscută a unui mediu şi, prin urmare, fenomenele de spiritism au fost recunoscute drept factorul de bază al spiritismului modern. Este imposibilă definirea sau descrierea acestei puteri la fel cum este imposibil de definit electricitatea sau magnetismul, deşi percepem cu toţii efectele acestora în fiecare zi."

12. Doamna Leonore Piper a realizat lucruri inexplicabile, astfel devenind unul dintre cele mai mari medii cunoscute. Cercetătorii fenomenelor transcendentale, inclusiv psihologul american William James, dr. Richard Hodgson, Sir Oliver Lodge, dr. Walter Leaf şi mulţi alţii au studiat-o pe dna Piper timp de mai mulţi ani. Au angajat chiar detectivi s-o urmărească pas cu pas pentru a afla dacă aceasta obţinea informaţiile pe căi normale. Degeaba! Nu au putut afla nimic. Dna. Piper intra într-o stare de transă profundă şi apoi începea să scrie. Împărtăşea informaţii, cum ar fi nume, date şi fapte de toate felurile, pe care nu le putea afla singură. William James a scris că aceasta cunoştea lucruri pe care nu le-ar fi putut afla prin utilizarea normală a ochilor, urechilor şi simţurilor sale.

13. Există şi alte dovezi ale unor puteri secrete sau oculte care permit unor persoane normale să facă lucruri extraordinare, sau de obicei imposibile pentru oameni, pe care ştiinţa nu le poate explica. În practica Voodoo (Vodun, cum o denumesc haitienii) s-au realizat fapte extraordinare. Naturalistul francez Descourtilz, de exemplu, uimit de manifestarea ocultului, descrie o femeie care, în transa zeului său, a luat un cărbune încins în palmă fără să se ardă. Pe Coasta de

Cuprins

Aur, Africa, mediile sunt denumite *woyei*, susţinând că sunt purtătorii de cuvânt ai zeilor şi ai celor morţi. Acolo, când un mediu este stăpânit de puterea ocultă, se spune, „vorbeşte cu o altă voce, mai puternică decât a oricărei fiinţe umane". Posedat de puterea misterioasă, un mediu tremură din fiecare membru şi rămâne în picioare în mişcare continuă timp de mai multe ore. Deseori realizează fapte de rezistenţă care sunt imposibile pentru oamenii obişnuiţi. – *Religion and Medicine of the Ga People*, de M. J. Field.

14. Ştiinţa medicală nu poate explica un fapt raportat în New York *Times*, la data de 19 februarie 1950, la Bombay, India (United Press Dispatch):

„Foarte mulţi oameni au văzut cum un yogi de 45 de ani, Swami [Maestrul] Ramdasji, a fost dezgropat viu astăzi [duminică] dintr-o criptă de ciment etanşă, în care fusese «îngropat» timp de 87 de ore [3 zile şi 15 ore] pe un pat de cuie. Misticul fusese «complet scufundat» în apă începând cu ziua de sâmbătă [18 februarie], la ora 4 PM până la eliberarea sa astăzi [duminică], la ora 7.30 AM. Acesta s-a suit într-un sicriu de lemn miercuri [15 februarie] la ora 5 PM. A stat pe un pat de cuie, iar lateralele sicriului de asemenea aveau cuie care îi intrau în carne. Sicriul a fost sigilat în interiorul unei cripte de ciment de 2,4 m/ 2,4 m/ 1,8 m. Discipolii lui Ramdasji au stat lângă criptă zi şi noapte şi au cântat rugăciuni vedice, ţinând un foc sacru arzând. Sâmbătă [18 februarie], discipolii săi au făcut o gaură mică în criptă, prin care au băgat un furtun şi l-au scufundat în apă pe hindusul privat de aer. Mii de spectatori au privit tensionaţi cum discipolii au spart cimentul cu târnăcoape şi l-au ridicat pe Ramdasji încă în transă, pe o platformă. Adepţii i-au masat capul, braţele şi corpul până când acesta a deschis ochii şi a zâmbit. Dr. Jal Rustom Vakil, un specialist în boli de inimă, l-a examinat imediat pe Ramdasji. Doctorul a spus că respiraţia lui Ramdasji era greoaie, însă altfel era normal în orice privinţă".

Potrivit ştiinţei medicale, o asemenea faptă ar fi omorât un om normal în 2-3 ore.

15. Exemple de mers pe cărbuni, care au fost observate în India şi alte părţi ale lumii, au fost în general atribuite unor influenţe sau puteri oculte, însă ştiinţa a reuşit să demonstreze cu un oarecare succes că există un truc, care depinde de legile fireşti ale naturii, astfel scoţându-l din domeniul ocultismului adevărat. Însă cu cât ştiinţa investighează mai mult, cu atât se confruntă cu dovezi ale unei puteri cu adevărat oculte, ale unor forţe invizibile care produc fapte şi întâmplări supranaturale printre oameni.

16. Fie că sunt superstiţioşi, fie că nu, mulţi oameni au o fascinaţie aparte pentru ocultism, pentru puteri dintr-o sursă ascunsă, pentru fapte supranaturale. Există de asemenea multe persoane triste, care vor să intre în contact cu persoanele iubite pe care le-au pierdut. În mod firesc, sunt tentaţi să caute medii care pretind că pot să comunice cu morţii, pentru aparenta alinare pe care aceasta o aduce. Din ce în ce mai mulţi oameni sunt îngrijoraţi cu privire la nesiguranţa

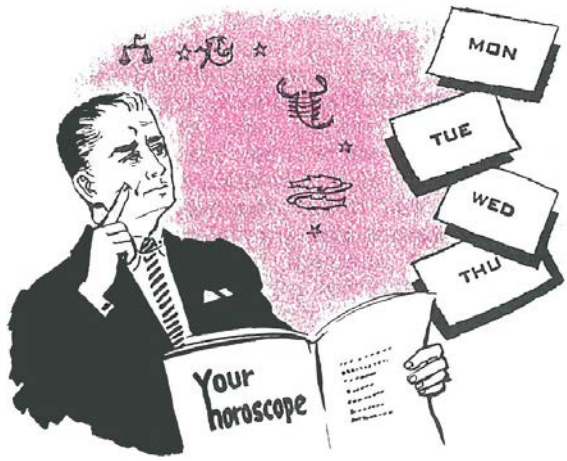

Cuprins

vieţii sau se confruntă cu probleme grave sau sunt neliniştiţi cu privire la rezultatul unor evenimente politice, comerciale, sportive sau de altă natură şi doresc o anumită îndrumare pentru viitor. Aceştia apelează la o putere superioară, ascunsă, neidentificată, care promite să prezică viitorul şi, astfel, să-i îndrume, să-i scape de frici, să-i protejeze de posibilele pericole sau să-i conducă spre succes. Prin urmare, există mulţi oameni care, în mod obişnuit, nu pretind că sunt spiritualişti sau spiritişti şi care pot fi membri ai bisericilor ortodoxe, care apelează totuşi la practici spiritiste. În America, deşi 131 100 de oameni susţin că sunt spiritualişti sau membri ai unor societăţi spiritualiste, există mult mai mulţi care se ocupă printre altele cu spiritismul. Apelarea la spiritualism sau spiritism a devenit o modă, nu numai printre oamenii obişnuiţi îndureraţi, care caută alinare, sau superstiţioşii teatrali sau oamenii de afaceri îngrijoraţi, care caută succesul, ci şi în cercurile politice înalte din lumea întreagă.

OCULTUL ÎN CERCURILE POLITICE

17. 17 iulie 1918, data executării lui Nicolae Romanov de către bolşevici, nu este prea îndepărtată pentru a ne aminti de ultimul ţar rus, Nicolae al II-lea. Despre el, *The Encylopedia Americana* (volumul 20, pagina 315) spune: „Superstiţia sa era demonstrată de consultarea unor ghicitori, spiritişti, mistici şi vraci din dorinţa sa de a obţine un moştenitor de parte bărbătească, primii săi patru copii fiind toţi fete." Acesta este cunoscut pentru legăturile sale cu celebrul călugăr rus Gregor Novici, poreclit „Rasputin", care înseamnă „desfrânat, depravat, libertin, imoral", pentru că aşa era. Rasputin provenea dintr-o familie de ţărani cu harul moştenit al hipnozei. El a înfiinţat un nou cult, în care dansul şi orgiile erau incluse în sesiunile mistice. A fost prezentat la Curtea Imperială Rusă, unde timp de mai mulţi ani a exercitat o puternică influenţă pe lângă Nicolae al II-lea, care l-a păstrat la curte, chiar împotriva protestelor celorlalţi.

18. În prezent, ştiinţa politică nu este singura implicată în conducerea guvernelor politice. Şi astrologia are un rol. „Astrologia" a însemnat la început „ştiinţa stelelor". Acum înseamnă studiul stelelor pentru a prezice evenimente umane şi pământeşti prin aspectul şi poziţia stelelor, ca şi cum stelele ar exercita o influenţă ascunsă sau ocultă asupra pământenilor şi Pământului. Astrologia a fost practicată cu mult timp în urmă de caldeeni, egipteni, greci, romani, arabi şi alţii. Aceasta s-a dezvoltat de la credinţa în viaţa de după moarte şi că stelele erau oameni remarcabili care fuseseră transportaţi după moarte în poziţia stelelor şi planetelor, de acolo exercitându-şi influenţa asupra lucrurilor pământeşti.

19. În secolul al 13-lea A.D., preoţii din India au introdus astrologia în viaţa de curte siameză, şi, de atunci, atât regii, cât şi oamenii de rând au ezitat să facă vreo mişcare fără să consulte mai întâi horoscopul sau poziţia planetelor în ceea ce priveşte cele 12 semne ale zodiacului. Fiecare rege siamez numea drept consultant un astrolog regal, care avea rang de nobil. Regele Mongkut a fost singurul monarh care a refuzat serviciile unui astrolog regal. El însuşi era un cunoscut astrolog şi prefera să citească singur horoscopul. În 1932, monarhia absolută asupra Siamului a fost răsturnată, însă astrologii au continuat să aibă o

Cuprins

influenţă puternică asupra chestiunilor politice. Numeroşi legislatori îşi planificau carierele politice doar după ce consultau în secret astrologi. Din propriile observaţii, siamezii spun: „Politicienii sunt cei mai buni astrologi, iar astrologii devin cei mai de succes politicieni." Datorită faptului că petreceau atât de mult timp cu astrologii, politicienii dezvoltau abilitatea să citească horoscopul. Devenise rutină ca, studiind stelele, să se hotărască anume când să întreprindă o acţiune publică. Astrologii au avut succes în politică, cel puţin aşa se considera, dat fiind că, practic, toată lumea credea în astrologie. Astrologia are o influenţă mai puternică asupra siamezilor sau thailandezilor decât orice ştiinţă sau religie.

20. Astrologia exercită putere şi asupra conducătorilor occidentali moderni, chiar în ceea ce priveşte războiul. În ediţia din ianuarie 1952, publicaţia *Mechanix Illustrated* spunea: „Unul dintre cele mai uimitoare şi puţin cunoscute fapte despre al Doilea Război Mondial este că Aliaţii au purtat un contra-război astrologic împotriva lui Hitler. Ştiind că liderul nazist îşi consulta cu rigurozitate horoscopul [în acelaşi timp, fiind romano-catolic], Marea Britanie a înfiinţat o agenţie cu numele de Biroul de Cercetări Psihologice şi a numit în fruntea acesteia un astrolog celebru, Louis de Wohl. Căpitanul de Wohl a întocmit horoscoapele lui Hitler şi a principalelor lui ajutoare, urmărind cât mai aproape zilele «bune» şi cele «rele». Marea Britanie a ştiut astfel tot timpul ce îi spuneau astrologii lui Hitler. De Wohl a spus ulterior că fusese pentru prima oară după Războiul de Treizeci de Ani când s-a purtat un război astrologic." Este uimitor nu faptul că apelarea la astrologie i-a ajutat pe Aliaţi să câştige războiul împotriva naziştilor şi fasciştilor şi partenerilor săi din Axă, ci faptul că aceasta arată disponibilitatea, chiar din partea unor conducători care pretind a fi creştini, să consulte puterile oculte pentru avantaje egoiste. Aceasta ne aminteşte de regele caldeean din vechime, Nabucodonosor, când mărşăluia să cucerească Palestina, cu şase secole înainte de Cristos. Acesta a ajuns la o răscruce, un drum ducând la Raba, capitala lui Amon, în est, iar celalalt ducând la Ierusalim, în vest. Biblia spune: „Regele Babilonului s-a oprit la o răspântie, unde încep două drumuri, practicând ghicitoria; scuturã săgeţile, întreabă terafimii şi cercetează ficatul. Sorţul din dreapta are scris pe el: "spre Ierusalim", care înseamnă măcel, strigăte de luptă, aşezarea berbecilor împotriva porţilor, ridicarea de movile, construirea de ziduri de asediu." Astfel că Nabucodonosor a mărşăluit împotriva Ierusalimului. Acesta a căzut înaintea lui.

21. Americanii au acum pe monede şi timbre sloganul „Avem încredere în Dumnezeu", însă prevalenţa ghicitorilor astrologici şi prosperitatea lor în prezent în America trădează o Americă tulburată şi nestatornică. Aşa a spus John R. Saunders, în capitala naţiunii, Washington D.C. În calitate de Curator Asociat al Educaţiei la Muzeul American de Istorie Naturală, el a spus, în 1946: „La Washington, 10 000 de clienţi consultă săptămânal astrologii din capitală … Unii dintre cei mai proeminenţi oameni au patronat ghicitori de un fel sau altul. Evangeline Adams, astrolog, a câştigat 50 000 $ pe an. J. P. Morgan, dna Leslie Carter, Mary Garden şi Richard Harding Davis au fost printre clienţii săi. Pe baza unui horoscop, Ducele de Windsor a anulat o călătorie, acum mai mulţi ani. Hitler [deşi era romano-catolic] ţinea la Berchtesgaden un grup numeros de ghicitori.

Cuprins

Mussolini, Napeoleon, Hitler, Iulius Cezar, Alexandru [cel Mare] – toţi credeau şi vorbeau despre Steaua lor. Încă se povesteşte la Washington despre faptul că preşedintele Harding şi soţia sa consultau un clarvăzător personal săptămânal la Casa Albă." Prezicerea viitorului, a continuat el, „înfloreşte în prezent la Washington, D.C., unde mai mulţi legislatori proeminenţi consultă clarvăzători personali. Unui congresman i se aduce horoscopul la birou în fiecare săptămână. După cum dictează horoscopul, votează pentru sau împotriva unui proiect de lege." – *The American Weekly*, 21 iulie 1946.

22. Există o încredere răspândită printre politicieni în psihometrie sau identificarea unor anumite fapte sau cunoştinţe ascunse cu privire la un obiect sau posesorii acestuia prin contactul cu acel obiect sau prin apropierea de el. La data de 19 octombrie 1952, New Haven *Register* (din Connecticut) a publicat această declaraţie a lui Fulton Oursler: „Am văzut rapoarte ale psihometriştilor trimise unor persoane oficiale de rang înalt din Guvern şi am fost luat de soţiile unor legislatori importanţi la sesiuni de spiritism."

23. Nu este şocantă deci, ci previzibilă, raportarea practicării spiritismului la Casa Albă de către popularul comentator radio Drew Pearson, în articolul său intitulat „Caruselul de la Washington", publicat în toată ţara. În ediţiile ziarelor din 24 august 1953, precum *Oregon Journal*, Pearson a raportat că „o renumită ghicitoare" fusese adusă la Casa Albă în acea vară, echipată cu o bilă de cristal, dna Jeanne Dixon. Timp de 10 ani prezisese viitorul pentru soţia generalului Eisenhower, Mamie. Dat fiind că Mamie s-a mutat la Casa Albă, dna Dixon a fost chemată ocazional pentru a o informa pe prima doamnă a naţiunii cu privire la viitorul său şi „a ghicit în bila de cristal chiar şi pentru preşedintele însuşi." Dna Dixon a spus că poate folosi trei medii psihometrice – bila de cristal, chiromanţia şi astrologia. A arătat către un semn în formă de stea din palmă şi a explicat că acesta este semnul unui „adevărat clarvăzător". Cu toate acestea, metoda sa preferată este să atingă vârfurile degetelor clienţilor săi şi, în acelaşi timp, să se uite peste umăr la bila de cristal. Dna Dixon a refuzat să vorbească despre Eisenhower sau restul clientelei sale. Însă persoane apropiate de la Casa Albă spun că ea l-a uimit pe Preşedintele Eisenhower citindu-i scorurile de golf în bila de cristal.

24. În domeniul politic, dna Dixon a prezis divizarea Indiei, victoria-surpriză a lui Harry S. Truman împotriva lui Thomas E. Dewey în 1948 şi victoria republicană detaşată din campania prezidenţială din 1952 care l-a instalat pe generalul Eisenhower la Casa Albă. De profesie broker imobiliar, dna Dixon nu taxează pentru serviciile sale de clarvăzătoare. Ea nu îşi asumă meritul pentru puterile sale oculte, ci spune: „Biblia spune că toate evenimentele sunt prezise. Eu sunt doar un mijloc de comunicare." Raportul publicat cu privire la invazia spiritismului la Casa Albă prin intermediul acestei clarvăzătoare nu a fost niciodată disputat, negat sau dezaprobat.

25. Acum să trecem graniţa din America de Nord în Canada. Şi acolo spiritismul şi-a făcut loc către primul ministru. Nu era un fapt general cunoscut că răposatul W. L. MacKenzie King, fostul prim-ministru al Canadei, era un spiritist

Cuprins

secret, cu toate că până la moartea sa la data de 22 iulie 1950, era un membru al bisericii prezbiteriene ca şi Eisenhower. Într-o biografie a lui King, intitulată „Incredibilul canadian", scrisă de Bruce Hutchinson (1953), autorul dezvăluie convingerile profund spiritiste ale lui King. Chiar în funcţia de prim-ministru al Canadei, King consulta medii spiritiste şi era convins de o „comuniune directă cu morţii". El aborda orice problemă, personală şi politică, dominat de credinţa sa în nemurirea umană învăţată în general de religie şi, acum, după câte se pare, confirmată de medii spiritiste. Spre sfârşitul vieţii a patronat medii, în special în Anglia, pentru a-i consulta pe morţi. La o sesiune, la un an după moartea Preşedintelui Franklin D. Roosevelt, King l-a contactat pe preşedintele decedat printr-un mediu şi i s-a spus să rămână în funcţie, Canada şi lumea neputându-se lipsi de el. Însă la frecventele sesiuni la care participa, King nu consulta spiritele cu privire la chestiuni guvernamentale şi spunea mediilor că prefera să le decidă singur. Cu toate acestea, abordarea chestiunilor politice era, cu siguranţă, influenţată de convingerile sale spiritiste private. Prin acest contact aparent cu morţii, a devenit din ce în ce mai convins de dovezi precum că, deşi călătoria sa pe pământ se apropia de sfârşit, adevărata călătorie doar începea şi sinele său real avea să fie liber să prindă adevărata sa formă. Când a murit, susţine autorul Hutchinson, King „finalizase un pelerinaj şi se îndrepta, după cum credea, către cel de-al doilea." – Paginile 86-88, 423, 424, 450.

26. Deşi nu s-a spus totul, din cele de mai sus, este clar că spiritismul se răspândeşte şi deja are o influenţă mai mare asupra omenirii decât realizează mulţi oameni. Fundamentul pentru răspândirea spiritismului există deja, după cum vom arăta. Unii spiritişti sunt foarte încrezători în religia lor, după cum se arată prin titlul cărţii lui Arthur Findlay, „Temelia adevărului sau spiritismul, următoarea religie mondială" (ediţia a 13-a, 1949). Spiritiştii pretind că îşi extrag dovezile pentru convingerile lor din experienţele lor reale şi din fenomenele pe care le pot arăta, fără înşelăciune. Faptul că intră în legătură cu o lume nevăzută şi cu spirite inteligente poate fi dovedit de aceştia şi este de netăgăduit. Însă apare întrebarea: Intră ei cu adevărat în contact cu spiritele celor care au trăit odată pe pământ şi au murit? Faptul că intră în contact cu lumea spiritelor dovedeşte că există viaţă după moarte? Acest fapt susţine oare teoria nemuririi, respectiv convingerea şi doctrina nemuririi sufletului uman? Este posibil ca oamenii care trăiesc pe pământ să vorbească cu morţii? Este o sursă autentică de alinare pentru oamenii care au pierdut persoane iubite, rude sau prieteni dragi, să meargă la medii spiritiste, în speranţa intrării în contact cu morţii sau să utilizeze alte mijloace spiritiste precum înclinarea mesei sau planşeta sau placa Da-da sau Ouija (*Oui*, însemnând Da în franceză, şi *Ja*, însemnând Da în germană)?

Cuprins

27. Cum să aflăm răspunsurile sigure, adevărate şi satisfăcătoare la aceste întrebări? Citind o carte cu povestiri şi descrieri străvechi istorice care sunt dovedite corecte în mod constant, o carte a profeţiilor ale cărei multe preziceri minunate au devenit realitate de-a lungul secolelor şi şi-au găsit împlinirea în evenimentele şi condiţiile mondiale din prezent, în special din anul 1914 A.D. înainte; mergând la o carte la care fac referire şi spiritiştii şi în care mulţi spiritişti pretind că găsesc sprijin pentru învăţăturile şi convingerile lor. Ce carte este aceasta? Este Biblia, Sfintele Scripturi.

28. Din Suedia avem următorul raport: „Spiritiştii de aici rareori folosesc Biblia pentru a-şi dovedi convingerea; «experienţele» lor sunt date ca dovezi a ceea ce pretind a fi starea morţii." Cu toate acestea, în cartea „*Spiritism pentru omul ocupat*", la pagina 14, W. H. Evans are subtitlul: „*Spiritismul confirmă faptele biblice*". V. D. Rishi, citat deja, susţine: „Biblia este plină de referinţe la viaţa de după moarte şi comuniunea dintre morţi şi vii". Adăugând la acest argument, Ernest Thompson, în „*Învățăturile și fenomenele spiritismului*", paginile 115-120, are următoarele de spus:

„Toate religiile sunt bazate pe concepţia unei «vieţi de apoi», deoarece fără speranţa unui viitor spiritual, ideea de Dumnezeu nu ar fi evoluat în mintea oamenilor. Religia creştină este bazată pe dovada supravieţuirii, conţinută în Biblie, în special, bineînţeles, pe dovada referitoare la învierea lui Isus din morţi… Personajul principal din Noul Testament este Isus … lucrările sale pot fi clasificate drept realizările unui mediu şi vindecător foarte dezvoltat. Isus a fost cu siguranţă cel mai remarcabil mediu care a trăit vreodată. Din perioada «încercării» sale din pustiu până la înviere, povestirea sa este impresionantă în principal datorită «puterilor sale transcendentale». Faptul că era clarvăzător şi clar-ascultător a fost arătat când «îngerii au venit şi i-au slujit». Isus nu auzea doar spiritele, ci şi pe cei din jurul său, deoarece deseori primea gândurile lor telepatic. Se pare că i-a folosit pe Petru, Ioan şi Iacob drept medii de materializare, ca în exemplul materializării lui Moise şi Ilie … La fel ca D. D. Home, Isus şi-a permis să plutească în aer. «Iar la a patra strajă din noapte a venit la ei Isus, umblând pe mare.» ... Este notabil şi că a avut grijă ca «împrejurările» sale să fie favorabile pentru fenomenul specific dorit … Împrejurările din camera de sus erau favorabile când, cu ajutorul transcendental al discipolilor săi, Isus «a apărut în faţa celor unsprezece», după răstignire şi «i-a certat pentru lipsa lor de credinţă şi împietrirea inimii»"

DE CE SĂ IMPLICĂM SCRIPTURILE?

29. Deoarece autorii spiritişti aduc în discuţie Biblia în argumentele lor şi o interpretează după cum doresc, suntem cu atât mai mult obligaţi să apelăm la Biblie şi să examinăm în mod direct întrebările: Susţine Biblia spiritismul? Poate fi folosită drept manual al spiritismului? Sau oferă ea o altă speranţă şi alinare pentru omenirea îndurerată, întristată, suferindă, perplexă, confuză şi în pericol? Nu putem afla adevărul mai repede decât prin examinarea imediată a singurului fundament real pe care se sprijină învăţătura spiritismului. Care? Nemurirea. După cum afirmă Rishi: „Cunoştinţa referitoare la viaţa de după moarte este denumită de regulă spiritism. Principiile sale, deşi sunt la fel de vechi ca omenirea, sunt dovedite prin noi metode. După cum s-a afirmat la Congresul Internaţional din Europa [al spiritiştilor] acestea sunt: 1. Existenţa lui Dumnezeu, Inteligenţa supremă şi cauza primară a tuturor lucrurilor. 2. Existenţa sufletului, legată în timpul vieţii pământeşti de corpul fizic muritor printr-un element intermediar

Cuprins

denumit perispirit sau corp fluid. 3. Nemurirea sufletului şi evoluţia sa continuă spre perfecţiune prin etape succesive. 4. Posibilitatea comunicării prin medii între lumea vizibilă şi cea invizibilă, respectiv între vii şi morţi." Întrebarea cu care ne confruntăm este: supravieţuieşte sufletul morţii corpului uman? Este sufletul uman nemuritor? Ce spun Sfintele Scripturi ale Bibliei?

30. Să luăm primele cinci cărţi ale Bibliei. Profetul Moise le-a scris. Dacă acesta, ca profet, era un mediu, după cum susţin spiritiştii că au fost profeţii biblici, vom lăsa discuţia noastră să arate. Însă aici vom nota că Moise a fost „instruit în toată înţelepciunea egiptenilor", întrucât a fost crescut la curtea regelui Egiptului în secolul al 16-lea î.e.n. Acesta era familiarizat cu înţelepţii şi magicienii Faraonului. Când Moise a apărut în faţa Faraonului, cerând ca acesta să elibereze poporul înrobit al lui Iehova Dumnezeu şi a susţinut cererea transformând toiagul său de păstor într-un şarpe mare, prin puterea lui Dumnezeu, apoi, după cum citim propria relatare a lui Moise „Faraonul şi-a chemat înţelepţii, magicienii şi preoţii care de asemenea au început să facă acelaşi lucru cu artele lor magice." Când ulterior Moise a transformat apa în sânge, se pare că vrăjitorii au duplicat miracolul. Când Moise a făcut să apară broaşte în mod miraculos, oamenii faraonului au făcut acelaşi lucru. Dar când Moise a transformat ţărâna Egiptului în păduchi sau în ţânţari, „preoţii care practicau magia au încercat să facă acelaşi lucru prin artele lor oculte, ca să facă şi ei ţânţari, dar n-au putut. Şi ţânţarii au venit peste oameni şi peste animale. De aceea, preoţii care practicau magia i-au spus Faraonului: „Este degetul lui Dumnezeu!" – Ex. 7:10, 11, 20-22; 8:6, 7; 17-19, *NW*.*

31. Deci vrăjitorii, vracii şi magicienii Faraonului au recunoscut că Moise putea să facă minuni prin puterea lui Iehova Dumnezeu, pe care ei înşişi, cu puterea lor secretă sau ocultă, nu le puteau înfăptui. Moise, sub puterea spiritului lui Dumnezeu sau inspirat de acesta, ne oferă prima definiţie din Biblie a sufletului uman. De asemenea, din opoziţia dintre Moise şi oamenii cu putere ocultă din Egipt, putem începe să formulăm idei corecte dacă Moise era mediu sau nu.

CE ESTE SUFLETUL UMAN?

32. Învăţăturile religioase ale creştinătăţii înconjoară sufletul uman cu mistere pe care filosofii trebuie să le exploreze. În mod diferit de aceştia, Moise denumeşte toţi peştii, păsările şi animalele terestre create de Dumnezeu înainte de crearea omului „suflete", „suflete vii." (Gen. 1:20, 21, 24, 30; 2:19, *NW*; *Ro*; *Da*). Prin urmare, cu mult înainte de crearea omului, miliarde de suflete animale sau suflete pământeşti au murit. Apoi Moise ne spune cum a fost creat primul suflet uman: „Iehova Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu." (Gen. 2:7, *NW*; *AS*; *Da*). Aceasta dezaprobă, în mod clar, afirmaţiile referitoare la originea omului ale

Cuprins

autorului spiritist Arthur Findlay, în cartea sa „*On the Edge of the Etheric or Survival After Death Scientifically explained*”. Acesta spune: „Păstrăm în Eter, în care trecem după moarte, aspectul nostru fizic, amintirile şi emoţiile noastre… cum suntem acum vom fi şi atunci; după cum vom semăna, aşa vom culege. Am venit din Eter, ne întoarcem în Eter. Viaţa noastră fizică este doar o mică parte din viaţa noastră, care, venind din Eter, se întoarce în Eter după moarte. Acolo continuă să funcţioneze într-o lume atât reală, cât şi tangibilă.” Însă Moise nu spune nimic despre „Eter”.

33. Relatarea inspirată a lui Moise cu privire la crearea sufletului uman nu confirmă spusele lui V.D. Rishi şi nu spune nimic despre vreun „element intermediar denumit perispirit [spirit înconjurător] sau corp fluid”. Creatorul, Iehova Dumnezeu, i-a dat primului om doar un singur corp, alcătuit din diverse elemente din ţărâna pământului. Ce a făcut ca acest corp material să prindă viaţă? Faptul că Dumnezeu a suflat în nările omului, respectiv în plămânii omului, „suflarea de viaţă”, nu prin suflarea în om a unui suflet invizibil şi legând acel suflet cu corpul material printr-un corp fluid sau spirit înconjurător cu aceeaşi formă ca şi corpul pământean. Dumnezeu a suflat, ca să zicem aşa, în corpul fără viaţă forţa Sa dătătoare de viaţă, care urma să fie susţinută prin respiraţia omului. Ce a rezultat? Corpul a prins viaţă. Ce a însemnat aceasta? Înseamnă că un suflet uman, vizibil, tangibil, real a venit în existenţă. „Omul a devenit un suflet viu.” Acel suflet viu nu a venit din aşa-numitul „Eter”, pentru că nu a existat niciodată. Deoarece Dumnezeu a combinat corpul şi suflarea de viaţă, omul a prins viaţă. Astfel, explicaţia existenţei sufletului uman poate fi redusă la această „ecuaţie a sufletului” simplă şi lipsită de mister:

Sufletul uman = corp + suflarea de viaţă de la Dumnezeu.

34. Aceasta nu este doar ideea evreilor pre-creştini, ci şi a creştinilor adevăraţi. Apostolul creştin Pavel, scriitorul a 14 cărţi din Biblie, sprijină scrierile lui Moise, spunând: „De aceea este scris: ‘Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu … Omul dintâi este din pământ, pământesc” (1 Cor. 15:45, 47, *NW*). Astfel primul suflet uman viu a fost primul om, Adam. Sufletul uman viu este fiinţa umană vie. Din acest motiv traducerea în limba engleză a lui Young a Bibliei (1862) foloseşte aici cuvântul „creatură” în loc de „suflet”.

35. Biblia este autoritatea supremă în ceea ce priveşte sufletul. În partea ebraică a Bibliei, cuvântul *neph'esh* (tradus „suflet”) se regăseşte de aproximativ 800 de ori; în partea creştină greacă a Bibliei, cuvântul *psyche* (de asemenea tradus „suflet”) se regăseşte de 102 ori. În fiecare caz *Traducerea Lumii Noi* foloseşte acest cuvânt grecesc „suflet”. Această traducere încă incompletă redă, de asemenea, consecvent cuvântul ebraic *neph'esh* ca „suflet”. Astfel cititorii Bibliei pot vedea cum Creatorul sufletului utilizează cuvântul în Biblia sa inspirată.

36. Întrucât Biblia recunoaşte şi învaţă că fiinţa umană vie este sufletul uman, este perfect rezonabil ca Biblia să susţină că sufletul uman are sânge – „sângele sufletelor sărmanilor nevinovaţi.” (Ier. 2:34) – Dumnezeu însuşi spunând: „Căci voi cere înapoi sângele sufletelor voastre.” (Gen. 9:5, *NW*). În realitate, Dumnezeu Creatorul sufletelor arată că dependenţa sufletului uman de sânge este

Cuprins

atât de mare încât spune: „Sufletul cărnii este în sânge.” În plus: „Sufletul oricărei cărni este* sângele ei” „Să nu mâncaţi sufletul [da, să nu mâncaţi sufletul] cu sânge, căci sângele este sufletul.” (Lev. 17:11,14 şi Deut. 12:23, *NW*). Sufletele umane pot mânca sânge şi grăsime, însă legea lui Dumnezeu interzice acest lucru: „Dacă cineva mănâncă din grăsimea de animal pe care o prezintă ca ofrandă prin foc pentru Iehova, sufletul acela care mănâncă trebuie nimicit din poporul său. Dacă un suflet mănâncă sânge de vreun fel, sufletul acela trebuie nimicit din poporul său!” – Lev. 7:25,27, *NW*.

37. Un suflet uman poate mânca un corp de animal: „Orice suflet care mănâncă dintr-un corp mort sau sfâşiat de o fiară …” (Lev. 17:15, *NW*). Sufletul uman tânjeşte după hrană materială: „Fiindcă sufletul tău va pofti carne, vei putea să mănânci carne ori de câte ori îţi va pofti sufletul.” (Deut. 12:20, *NW*). De asemenea, fructe: „Să mănânci struguri cât să-ţi saturi sufletul.” (Deut. 23:24, *NW*). Sau un fagure de miere – Prov. 27:7.

38. Sufletul uman este fiinţa vie, inteligentă, persoana vizibilă, tangibilă, şi nu ceva invizibil, intangibil, eteric, aflat undeva în interiorul corpului uman. Prin urmare, sufletul uman se poate autodistruge sau poate fi sfâşiat de un leu, poate fi salvat de o sabie ameninţătoare, poate cădea într-o groapă, poate fi scos din groapă sau poate fi eliberat din închisoare. (Iov 18:4, *margine*; Ps. 7:2; 22:20; Iov 33:18,30; Ier. 18:20; Ps. 142:7). Sufletul uman poate fi cumpărat pe bani; poate fi răpit şi vândut; poate fi vânat ca o fiară (Lev. 22:11; Deut. 24:7; Ex. 4:19, *NW*). După crearea primelor suflete umane pe pământ, Adam şi Eva, toate celelalte suflete umane au fost născute. Acestea nu au venit din „Eter”. Au venit din corpurile sau coapsele sufletului uman masculin şi din pântecele sufletului uman feminin. Despre soţia lui Iacov, Lea, citim: „Pe aceştia i-a născut ea lui Iacov, şaisprezece suflete. Toate sufletele care s-au dus cu Iacov în Egipt au ieşit din coapsele lui, în afară de soţiile fiilor lui Iacov.” (Gen. 46:18,26, *NW*) „Sufletele ieşite din coapsele lui Iacov erau şaptezeci.” (Ex. 1:5, *NW*). Prin urmare, sufletul nu este ceva separat de corpul uman care poate părăsi corpul în vis sau la moarte sau care poate transmigra sau trece, după moarte, într-un alt corp, pentru a fi astfel renăscut după moarte în alt corp.

39. Acum o întrebare: Arată Biblia o diferenţă între corp şi suflet? Da, la începutul Genezei 2:7, la crearea omului. Corpul omului pe care Iehova Dumnezeu l-a format din ţărână din pământul din Eden nu era un suflet uman; era doar un corp fără viaţă, inactiv, care nu vedea, nu auzea, nu mirosea, nu simţea şi nu gândea. Pentru a da viaţă corpului şi a-şi folosi toate organele de simţ şi puterile, Dumnezeu a combinat corpul uman perfect cu suflarea de viaţă pe care a suflat-o în corp. Astfel, a fost creat un suflet uman viu care nu existase înainte. Deci corpul uman este o parte necesară a sufletului uman, iar sufletul uman nu poate exista în afara corpului uman. De multe ori în Biblie se vorbeşte de viaţa de care noi, ca şi creaturi umane, ne bucurăm drept „suflete”. Isus a spus: „Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte … ba chiar şi sufletul, nu poate fi discipolul Meu.” (Luca 14:26, *NW*) „Cine îşi iubeşte sufletul, îl distruge, dar şi cine îşi urăşte sufletul în lumea aceasta, îl va ocroti pentru viaţa veşnică.” (Ioan 12:25, *NW*) „Şi nu şi-au iubit

Cuprins

sufletul nici chiar în faţa morţii." (Apoc. 12:11, *NW*) „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi dă sufletul pentru oi." (Ioan 10:11, *NW*)

40. În armonie cu inseparabilitatea sufletului de corp, când un vorbitor utilizează expresia „sufletul meu", aceasta înseamnă „eu". Isus a dat o ilustraţie despre un om bogat, care după ce a strâns multe bunătăţi, a spus: „Şi voi zice sufletului meu: 'Suflete, ai multe bunătăţi strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănâncă, bea şi înveseleşte-te!' Dar Dumnezeu i-a zis: 'Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul.'" Fără suflet sau viaţă ca şi creatură umană, cum se putea bucura bogatul de bunătăţile pe care le strânsese? (Luca 12:16-21, *NW*). Chiar Dumnezeu foloseşte expresia „sufletul meu", spunând: „Iată servul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, pe care sufletul Meu l-a aprobat." (Mat. 12:18, *NW*; Isa. 42:1) „Şi cel drept va trăi prin credinţă: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el." (Evrei 10:38, *NW*) „Sufletul Meu urăşte lunile voastre cele noi şi praznicele voastre." (Isa. 1:14, *RS*). În mod similar, expresia „sufletul tău" este utilizată însemnând „tu", iar „sufletul său" înseamnă „el". De exemplu, „Yahve al oştirilor a jurat pe sufletul Său." (Ier. 51:14; Amos 6:8, *Ro*, margine) „Căci o vei duce bine, şi sufletul tău va trăi." (Ier. 38:20; Isa. 55:2,3). Astfel cuvântul „suflet" este folosit pentru a face referire la persoana însăşi.

41. Ceea ce profetul Ilie a spus referitor la copilul pe care el a fost folosit să-l readucă la viaţă nu este o dovadă biblică că sufletul uman este distinct şi este doar legat de corpul uman printr-un element denumit „perispirit sau corp fluid" şi că la moarte acesta duce o existenţă separată, independentă, exterioară, în lumea imaterială, a spiritelor. Citim: „După aceste lucruri, fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit. Şi boala lui a fost atât de gravă încât n-a mai rămas suflare în el. Şi [Ilie] s-a întins de trei ori peste copil, l-a chemat pe Iehova, şi a zis: 'Iehova, Dumnezeul meu, fă, Te rog, ca sufletul acestui copil să se întoarcă în el!' În cele din urmă, Iehova a ascultat glasul lui Ilie, astfel că sufletul copilului s-a întors în el, şi el a revenit la viaţă." (1 Împ. 17:17, 21, 22, *NW*). Spune Biblia aici că sufletul copilului trăia într-o lume invizibilă a spiritelor şi că acel copil era norocos că a murit şi că nu fusese niciodată atât de fericit pe pământ ca în lumea spiritelor? Nu! Mama copilului l-a rugat oare pe Ilie să acţioneze ca un mediu şi s-o pună în legătură cu fiul său mort, pentru a putea vorbi cu sufletul plecat, prin intermediul lui Ilie? Nu! Dacă acelui copil îi era mai bine mort, atunci ar fi fost o nedreptate şi un act de egoism extrem ca Ilie să se roage, cum a făcut, şi să-l readucă pe copil la viaţă în corpul uman.

42. Acelaşi lucru este adevărat pentru fiul Sunamitei pe care succesorul lui Ilie, Elisei, l-a readus la viaţă. Este la fel de adevărat pentru morţii pe care Isus şi apostolii săi i-au readus la viaţă, în carne, pe pământ: fiica lui Iair, văduva fiului lui Nain, Lazăr, fratele Mariei şi Martei, Dorca (Tabita) din Iope şi Eutih din Troa. (2 Împ. 4:8-37; Mat. 10:1,8; Luca 8:41-56; 7:11-15; Ioan 11:1-44; Faptele 9:36-41; 20:6-12). Profetul Ilie nu se ruga pentru întoarcerea unui suflet plecat din lumea spiritelor în corpul copilului, ci ca viaţa copilului ca fiinţă umană să se reîntoarcă prin puterea lui Iehova Dumnezeu, pentru ca acel corp mort să devină viu din nou

Cuprins

şi copilul să fie din nou un suflet uman viu. În acord cu aceasta *O Traducere Americană* spune aici: „Te rog, fă ca viaţa acestui copil să se întoarcă iar în el!” „DOMNUL a ascultat glasul lui Ilie, şi viaţa copilului s-a întors în el, şi a trăit.” „Şi Ilie a zis: ‘Iată, fiul tău este viu’.” (1 Împ. 17:21-24, *AT*; de asemenea *Mo*). Prin urmare, nu este mai dificil pentru noi să spunem că un suflet *are* suflet decât pentru un evreu să spună în ebraică că un *neph'esh* are *neph'esh* sau că *neph'esh* este într-un *neph'esh* („suflet”) – Lev. 17:10-14, *NW*.

SPIRITUL DIN OM

43. Însă în acest caz nu se aplică Scriptura, Eclesiastul 12:7: „Până nu se întoarce ţărâna în pământ, cum a fost, şi până nu se întoarce spiritul la Dumnezeu, care l-a dat.”? Da. Şi nu spune relatarea, în Luca 8:54, 55 (*RS*) despre învierea de către Isus a fiicei lui Iair: „Dar El, apucând-o de mână, a strigat cu glas tare: ‘Fetiţo, ridică-te!’ Şi spiritul ei s-a întors în ea, iar fata s-a ridicat numaidecât”? Da. Trebuie oare să înţelegem din aceasta că înainte ca Ilie să-l fi înviat pe fiul văduvei şi înainte ca Isus să o fi înviat pe fetiţa lui Iair, spiritele lor trăiau în lumea spiritelor şi că s-au întors la Dumnezeu care le dăduse şi trăiau cu acestea? Nu; deoarece „spiritul” nu este, aşa cum îl descrie Rishi „corpul eteric al unei persoane care are toate caracteristicile sale … un echivalent exact al părţii fizice a persoanei”. Potrivit Bibliei, spiritul (*ru'ahh,* în ebraică; *pneu'ma,* în greacă) este forţa activă invizibilă a lui Dumnezeu care dă viaţă sau readuce la viaţă.

44. Conform descrierii din Apocalipsa 11:8-11 (*NW*): „Iar cadavrele lor vor fi pe drumul cel mare al marelui oraş … Dar după cele trei zile şi jumătate, în ei a intrat spirit de viaţă de la Dumnezeu, şi s-au ridicat în picioare” De asemenea, potrivit descrierii din viziunea lui Ezechiel despre valea oaselor uscate: „Aşa zice Domnul meu Yahweh oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi spirit şi veţi trăi. …Şi când m-am uitat, iată, pe ele erau muşchi şi carne şi erau acoperite cu piele, dar nu era spirit în niciunul din ele. Atunci mi-a zis: Fiul omului, profeţeşte spiritului, profeţeşte şi spune spiritului: Aşa zice Domnul meu Yahweh: Spirit, vino din cele patru vânturi şi suflă peste morţii aceştia ca să trăiască! Şi când am profeţit, cum mi se poruncise, atunci a intrat în ei spiritul, au trăit şi au stat pe picioarele lor, o oştire foarte mare.” – Ezec. 37:5-10, *Ro*; de asemenea *Yg*; *Le*.

45. Iehova Dumnezeu este sursa spiritului dătător de viaţă sau a forţei active invizibile dătătoare de viaţă. Prin urmare, când corpul mort se întoarce în ţărână, de unde a venit, acel spirit sau forţă activă care a animat acel corp se întoarce la sursă; nu mai funcţionează în acel corp. Deci puterea de a face ca fiinţa umană să trăiască din nou este doar a lui Dumnezeu, Izvorul vieţii. Prin sentinţa morţii pronunţată de Dumnezeu pentru Adam şi Eva el i-a supus pe toţi urmaşii lor la condamnare şi la limita vieţilor lor condamnate el cere de la ei puterea lor de viaţă, căci au fost condamnaţi la moarte prin moştenirea păcatului de la Adam şi Eva. Legea justă a lui Dumnezeu cere de la ei acea putere de viaţă sau spirit, care se întoarce la el. Când Dumnezeu ridică acea condamnare sau o elimină, atunci poate face ca urmaşii iertaţi ai lui Adam să trăiască din nou prin spiritul sau forţa sa nevăzută ce acţionează. Prin urmare, Psalmul inspirat spune lui Dumnezeu: „Îţi

Cuprins

ascunzi Tu Faţa, ele tremură; le iei Tu spiritul: ele încetează să respire, şi se întorc în ţărâna lor. Îţi trimiţi Tu spiritul: ele sunt create, şi înnoieşti astfel faţa pământului." – Ps. 104:29, 30, *Ro*; de asemenea *Yg*; *Le*.

46. Această putere de viaţă susţinută de respiraţie este cea care s-a întors la fiica lui Iair când Isus a luat-o de mână şi i-a poruncit: „Fetiţo, ridică-te". Dumnezeu l-a auzit pe Isus şi a făcut ca forţa sa activă dătătoare de viaţă să dea viaţă corpului ei şi aceasta a respirat din nou şi nu s-a mai întors în ţărână atunci. Isus a făcut referire la un asemenea spirit sau putere de viaţă când, la moartea sa pe stâlp la Golgota, i-a spus lui Dumnezeu: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez spiritul!" (Luca 23:46, *NW*). După trei zile, Dumnezeu a redat acel spirit sau putere de viaţă înviindu-l pe Isus din morţi. (Faptele 2:22-28, 32-36). Astfel că Ecleziastul 12:7 nu poate fi folosit pentru a învăţa că spiritele nemuritoare ale oamenilor morţi se află într-o lume a spiritelor bucurându-se de viaţă, cunoştinţă şi libertate mai mari decât au avut vreodată şi că toţi, răi şi buni, s-au întors la Dumnezeu. Dimpotrivă, dovedeşte că toţi oamenii sunt condamnaţi la moarte şi, prin urmare, trebuie să îmbătrânească şi să se apropie de moarte şi că atunci când mor corpul se va întoarce în ţărână, deoarece legea dreaptă a lui Dumnezeu cere de la ei puterea lor de viaţă.

47. În această privinţă, oamenii, din cauza condamnării la moarte pe care au moştenit-o de la Adam, sunt ca animalele inferioare care mor, nu pentru că animalele sunt condamnate să moară pentru păcate, ci deoarece Creatorul lor nu a decretat ca acestea să trăiască pentru totdeauna. Arătând că astfel spiritul uman este acum ca acela al animalelor inferioare, înţeleptul inspirat spune: „Am zis în inima mea despre ce spun fiii oamenilor, ca Dumnezeu să le clarifice şi ca ei înşişi să vadă că nu sunt decât nişte animale. Căci ce se întâmplă fiilor oamenilor se întâmplă şi animalelor; aceeaşi soartă au amândoi; cum moare unul, aşa moare şi celălalt, toţi au un singur fel de spirit, şi omul nu întrece cu nimic pe animal; căci totul este deşertăciune. Toate merg la un loc; toate au venit din ţărână, şi toate se întorc în ţărână. Cine ştie dacă spiritul fiilor oamenilor merge în sus, şi dacă spiritul anuimalului se coboară în pământ?" (Ecl. 3:18-21, *Le*; de asemenea *Yg*; *Ro*). Vedem, deci, că spiritul sau puterea de viaţă invizibilă, activă care face ca animalele să trăiască este aceeaşi care îi face pe oameni să trăiască şi, prin urmare, singurul lucru care dă omului superioritate asupra animalelor inferioare este decretul sau aranjamentul lui Dumnezeu referitor la viitorul omului. Prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu omul se bucură de o asemenea superioritate asupra animalelor inferioare, deoarece este voinţa şi asigurarea lui Dumnezeu ca oamenii credincioşi, ascultători să se bucure de viaţă veşnică într-o lume nouă dreaptă, fără moarte. Bucurarea de o astfel de viaţă nu începe când corpul se întoarce în ţărână, la moarte, deoarece spiritul care se întoarce atunci la Dumnezeu nu este un echivalent invizibil, nemuritor al acelui corp muritor, cu toate caracteristicile sale. O asemenea idee despre spiritul din om este pur şi simplu o teorie imaginară pe care spiritiştii au inventat-o pentru a-şi susţine învăţăturile despre „viaţa de după moarte". „Lumea de apoi" nu este noua lume dreaptă a lui Dumnezeu.

Cuprins

ESTE SUFLETUL UMAN NEMURITOR?

48. Pentru ca un suflet uman să trăiască, trebuie să existe (1) un corp uman şi (2) forţa activă, invizibilă, sau spiritul de la Dumnezeu care se combină cu acel corp pentru ca acesta să prindă viaţă şi să respire. Fiinţa umană astfel adusă la viaţă este sufletul uman (Gen. 2:7). Din moment ce sufletul uman trebuie să respire atmosfera de pe pământ şi trebuie să mănânce hrană materială aici pe pământ, şi deoarece poate fi distrus, încarcerat, înfierat, tăiat cu sabia şi poate fi aruncat în groapă (Ps. 105:18, *Da*; *Yg*; Ier. 4:10; Luca 2:35), este sufletul uman nemuritor? Spiritismul este bazat în principal pe credinţa în nemurirea sufletului uman; acesta îşi bazează învăţăturile cu privire la „viaţa de după moarte" pe nemurirea sufletului şi spune că Biblia este plină de referinţe la viaţa după moarte şi comunicarea dintre vii şi morţi. Prin urmare, susţinerile spiritismului necesită examinarea întrebării speciale: Învaţă Biblia nemurirea sufletului uman, făcând posibilă viaţa de după moarte?

49. Nemurirea este, bineînţeles, menţionată în Biblie, însă spune oare Biblia că sufletul uman o posedă? Studiaţi Biblia şi veţi descoperi cu uimire cum cuvântul „nemurire" nu apare niciodată în Scripturile Ebraice ale Bibliei; iar în Scripturile Greceşti Creştine cuvântul grecesc *athanasia*, care este tradus prin nemurire, apare doar de 3 ori. Acestea sunt cele trei cazuri:

50. „Fiindcă ceea ce este supus putrezirii trebuie să se îmbrace în neputrezire şi ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace în nemurire. Dar, când ceea ce putrezeşte se va îmbrăca în neputrezire şi ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris [în Isaia 25:8] 'Moartea este înghiţită pentru totdeauna'." (1 Cor. 15:53, 54, *NW*). Aici apostolul Pavel discută învierea creştină din morţi şi arată cum creştinii credincioşi sunt înviaţi din morţi şi cu ce corp. El nu spune că aceştia sunt acum nemuritori aşa cum nu sunt supuşi neputrezirii, deoarece în Romani 2:6,7 el le spune creştinilor că Dumnezeu „va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Şi anume, va da viaţa veşnică celor ce, prin stăruinţa în bine, caută slava, cinstea şi nemurirea." (*NW*). Neputrezirea şi nemurirea sunt recompense viitoare care vor fi acordate credincioşilor creştini când vor fi înviaţi din morţi. Apostolul a arătat că această înviere şi îmbrăcare a neputrezirii şi nemuririi nu avea să aibă loc la moarte, ci la a doua venire şi prezenţă a lui Isus Cristos, când îi va învia din morţi pe urmaşii săi credincioşi. „Fiindcă, aşa cum toţi mor prin Adam, tot aşa toţi vor fi readuşi la viaţă prin Cristos. Dar fiecare la rândul lui: Cristos este primul rod, după aceea, în timpul prezenţei sale, cei ce sunt ai lui Cristos. Aşa este şi învierea morţilor. Este semănat în putrezire, este sculat din morţi în neputrezire … iar noi vom fi schimbaţi." – 1 Cor. 15:22,23,42,52, *NW*.

51. A se nota că nu există nici o menţiune aici a sufletului uman. În loc de nemurirea moştenită a sufletului uman, cele două menţiuni de mai sus ale *athanasia* sau nemuririi învaţă tocmai contrariul.

52. Cea de-a treia menţiune a *athanasia* sau nemuririi se regăseşte în următorul citat: „Să respecţi porunca fără pată şi ireproşabil până la manifestarea Domnului nostru Isus Cristos. Această manifestare o va arăta la timpul fixat

Cuprins

fericitul şi unicul Stăpânitor, el, Regele celor care domnesc ca regi şi Domnul celor care stăpânesc ca domni, singurul care are nemurirea." (1 Tim. 6:14-16, *NW*). Apostolul Pavel îi spune aici lui Timotei că din toţi stăpânitorii de pe pământ care conduc ca împăraţi şi domni şi care pretind că sunt nemuritori, nici unul din aceştia nu este astfel, ci „fericitul şi singurul Stăpânitor", Isus Cristos, Regele regilor şi Domnul domnilor, are nemurirea exclusiv de la învierea sa din morţi. Babilonienii, egiptenii, grecii, romanii şi hinduşii păgâni au învăţat doctrina lor păgână despre nemurirea şi neputrezirea moştenite a sufletului uman. Însă Isus Cristos, care este primul căruia Dumnezeul nesupus putrezirii, cel nemuritor, i-a dăruit nemurirea şi neputrezirea când l-a înviat din morţi, este primul care a adus *adevărul* referitor la aceste lucruri, predicând vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu. „Acum a devenit foarte clară, prin manifestarea Salvatorului nostru, Cristos Isus, care a desfiinţat moartea, şi a revărsat lumină asupra vieţii şi a neputrezirii prin vestea bună." – 2 Tim. 1:10 şi 1 Tim. 1:17, *NW*.

53. De aici se vede că această a treia menţiune scripturală a *athanasia* sau nemuririi neagă faptul că toţi oamenii, chiar conducătorii, dictatorii, regii şi domnii de pe pământ au nemurirea moştenită a sufletului uman. În versiunea romano-catolică a Bibliei, în cărţile apocrife sau deutero-canonice ale „Vechiului Testament", cuvintele „nemurire" şi „neputrezire" apar într-adevăr, însă chiar şi aceste referinţe nu arată sau dovedesc că sufletul uman este inerent nemuritor. De exemplu, Eclesiasticul 17:29 (*Douay*) spune clar: „Toate lucrurile nu pot fi în oameni, deoarece fiul omului nu este nemuritor" A se vedea şi Eclesiasticul 6:16 şi Cartea Înţelepciunii 1:15; 2:23; 3:1,4; 4:1; 6:19,20; 8:13,17; 15:1,3, toate acestea, dacă arată ceva, arată că nemurirea este un premiu care urmează a fi câştigat în viitor şi nu este posedat prin moştenire.

MOARE SUFLETUL UMAN?

54. Acum, dacă Biblia nu învaţă nemurirea inerentă a sufletului uman, ar trebui să spună că sufletul uman este muritor, că moare! Spune Biblia aceasta? Da, în mod direct, într-un limbaj clar, pe care şi un copil îl poate înţelege. Deoarece spiritiştii, romano-catolicii şi alte religii ale creştinătăţii, nu pot arăta un verset din Biblie care să spună sau să dovedească faptul că sufletul uman este nemuritor, ar trebui să fie suficient dacă noi arătăm un singur verset din Biblie care să ateste că sufletul uman este muritor, că moare. Însă putem arăta numeroase versete în acest sens şi Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi, care traduce de regulă cuvântul ebraic *neph'esh* şi cuvântul grecesc *psyche*' drept „suflet", începând cu Geneza 1:20, arată mai complet decât orice altă traducere că Biblia susţine că sufletul uman moare.

55. În grădina originală sau paradisul Edenic, sufletele umane perfecte Adam şi Eva nu trebuiau să moară. Acele două suflete umane perfecte ar fi putut să trăiască pentru totdeauna în paradisul lor pământesc. Cum? Susţinând corpurile lor umane, materiale, cu hrana naturală pe care Iehova Dumnezeu le-a oferit-o şi hrănindu-şi cu ascultare inimile şi minţile cu hrana spirituală pe care le-a oferit-o atunci când le-a vorbit din lumea nevăzută. Însă Dumnezeu i-a avertizat că sufletul

uman, în ciuda capacităţii sale de a trăi pe pământ pentru totdeauna, prin puterea lui Dumnezeu, era muritor şi putea muri. Geneza, capitolul 2, după ce descrie crearea de către Dumnezeu a primului suflet uman, Adam, spune: „Iehova Dumnezeu l-a luat pe om şi l-a pus în grădina Edenului ca să o cultive şi să o îngrijească. Şi Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: 'Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri'". (Gen. 2:15-17, *NW*). Dacă sufletul Adam nu-l asculta pe Dumenezeu, atunci sufletul Adam murea. Dacă sufletul Adam l-ar fi ascultat pe Dumnezeu şi ar fi mâncat din toţi copacii din Eden, mai puţin cel interzis, Adam sufletul ar fi continuat să trăiască atâta timp cât respecta porunca lui Dumnezeu. Aceasta a oferit pentru sufletul uman oportunitatea să trăiască pentru totdeauna, nu într-o lume a spiritelor, ci în perfecţiune umană în paradisul pământesc al Edenului.

56. Când Dumnezeu a pronunţat sentinţa la moarte asupra lui Adam, după ce acesta a acceptat, în mod neascultător, fructul interzis din mâna soţiei sale şi l-a mâncat, Dumnezeu a spus: „În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce." (Gen. 3:17-19, *NW*). Remarcaţi că Dumnezeu nu i-a spus lui Adam „Corpul tău se va întoarce în ţărână, însă spiritul tău va fi eliberat din corp şi va continua să trăiască în mod conştient în lumea nevăzută unde locuiesc şi eu, deoarece spiritul tău este nemuritor şi nu-l pot distruge". Nu, Dumnezeu a spus: 'Tu [nu corpul tău, ci tu, sufletul] ai fost luat din ţărână şi în ţărână te vei întoarce, căci tu [sufletul] eşti ţărână şi în ţărână tu [sufletul sub pedeapsa morţii] te vei întoarce.'

57. Ca suflet viu, Adam a fost doar ţărână însufleţită, trezită, adusă la viaţă, în forma unui om, la fel ca celelalte animale ale pământului. Pentru a aplica sentinţa la moarte, Dumnezeu l-a alungat pe om din paradisul Edenului. De ce? „Apoi Iehova Dumnezeu a zis: 'Iată că omul a devenit ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul. Acum, ca nu cumva să-şi întindă mâna şi să ia şi din rodul pomului vieţii, să mănânce şi să trăiască veşnic' … Şi Iehova Dumnezeu l-a dat afară din grădina Edenului, ca să cultive pământul din care fusese luat [şi în care trebuia să se întoarcă acum]. L-a izgonit deci pe om, iar la estul grădinii Edenului a pus heruvimi şi lama în flăcări a unei săbii care se rotea încontinuu ca să păzească drumul spre pomul vieţii." (Gen. 3:22-24, *NW*). Dumnezeu nu l-a îndepărtat de copacul vieţii pentru ca Adam să moară, doar pentru ca trupul lui să învie în spirit într-o lume a spiritelor, începând o călătorie nemuritoare acolo, cunoscând mai multe lucruri şi fiind acolo mai liber şi astfel beneficiind de faptul că nu l-a ascultat pe Creator şi murind. Dumnezeu l-a alungat din paradisul Eden, departe de copacul vieţii, pentru ca sufletul uman Adam să nu trăiască deloc, nicăieri, ci să înceteze să mai existe, „să moară cu siguranţă", la fel ca animalele.

58. Din cauză că a decăzut din perfecţiunea umană, sufletul uman Adam a trăit multe secole chiar pe pământul blestemat din afara paradisului Edenului. „Şi a născut fii şi fiice. Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute trei zeci de ani; apoi a murit." (Gen. 5:4,5, *NW*). Chiar în ziua în care Adam a păcătuit şi

Cuprins

Dumnezeu l-a condamnat şi l-a alungat din paradisul Edenic, Adam era mort din punctul de vedere al lui Dumnezeu şi deci era mort în păcat. El a devenit tată al neascultării şi a dat naştere unor fii ai neascultării. De aceea apostolul Pavel le-a spus creştinilor: „Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care aţi umblat odinioară, după sistemul lumii acesteia, după conducătorul autorităţii văzduhului, a spiritului care lucrează acum în fiii neascultării." (Efes. 2:1,2,5, *NW*). Din acest punct de vedere, şi Eva, ca şi Adam, „măcar că trăia, era moartă." (1 Tim. 5:6, *NW*). Fiind morţi în păcat nu era deplina măsură a morţii pentru Adam şi Eva, însă atunci când au încetat să respire şi când spiritul sau forţa activă dătătoare de viaţă s-a întors la Dumnezeu, care le-o dăduse, primele două suflete umane, Adam şi Eva, au murit. Adam a trăit cu 70 de ani mai puţin de 1 000 de ani. Deci dacă ne luăm după măsurarea timpului după apostolul Petru, „Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi." (2 Pet. 3:8), atunci Adam şi Eva au murit cu siguranţă „în ziua" în care au mâncat din copacul interzis. A murit în prima zi de 1 000 de ani a existenţei omenirii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.Ce întrebări ridică mesajele pe care le-a primit un ofiţer englez de la cei morţi în război?

2,3. De ce sunt strâns înrudite rugăciunea de război a preotului şi mesajele ofiţerului?

4. Ce convingere au mulţi oameni despre sufletul uman?

5,6. Ce dovedesc vechimea si generalitatea acestei convingeri despre termenii „suflet" şi "spirit"?

7. Ce arată practicile obişnuite ale majorităţii oamenilor în viaţă în ceea ce priveşte pe rudele lor sau alţii care au murit?

8. Cum răspund spiritiştii şi alţii la întrebările cu care se confruntă persoanele care acceptă învăţătura „vieţii după moarte"?

9. Care este poziţia oamenilor de ştiinţă moderni în ceea ce priveşte manifestările spiritiste?

10,11. Cum sunt unele definiţii publicate despre ectoplasmă legate de pretinsa „viaţă de după moarte"?

12. Ce dezvăluie studiile conduse despre mediul D-na. Piper?

13-15. Cu ce dovezi s-au confruntat oamenii de ştiinţă la unele evenimente neobişnuite atunci când aceştia le-au investigat?

16. Cât de mari sunt eforturile care se fac în prezent pentru a dobândi mângâiere, informaţii dinainte şi îndrumare cu ajutorul spiritismului?

17. Ce se cunoaşte în general despre ataşamentul ultimului ţar rus faţă de Rasputin?

18-21. (a) Cum a fost implicată în antichitate astrologia în cadrul afacerilor publice? (b) Cum este folosită în prezent astrologia în acest domeniu?

22-25. Ce alte exemple de practici paranormale şi spiritiste ale conducătorilor civici din America şi Canada sunt notabile?

Cuprins

26. (a) Ce pretind spiritiştii a cunoaşte din proprie experienţă despre „viaţa de după moarte”? (b) Ce întrebări logice ar trebui să ridice aceste afirmaţii?
27. Cum putem afla răspunsul sigur, adevărat şi satisfăcător la aceste întrebări?
28. Ce poziţie nestatornică a celor mai aprigi susţinători ai spiritismului trebuie să păstreze clar în minte orice persoană prudentă?
29. Cu ce întrebări de bază trebuie să se confrunte orice persoană care vrea să cerceteze temeinic şi nepărtinitor afirmaţiile spiritiştilor?
30,31. De ce analizăm noi cu multă atenţie, pe bună dreptate, relatarea biblică despre confruntarea din Egiptul antic dintre preoţii magicieni şi reprezentantul lui Iehova, Moise?
32,33. În ceea ce priveşte sufletul uman, în ce fel diferă definiţiile date acestuia de către purtătorii de cuvânt ai Creştinătăţii de cele date de Biblie?
34. Cum se armonizează definiţia pe care a dat-o scriitorul creştin Pavel sufletului uman cu cea pe care a consemnat-o Moise în Scripturile Ebraice?
35-37. Cum îi ajută o traducere modernă remarcabilă pe cei ce o folosesc să obţină cunoştinţă exactă şi pricepere despre suflet şi Creatorul său?
38. Ce experienţe ale sufletelor umane ne ajută să înţelegem învăţătura consecventă a Bibliei despre suflet?
39. Arată Biblia că ar fi vreo diferenţă între suflet şi trup? Cum?
40. Care sunt unele exemple de folosire biblică a cuvântului „suflet” cu referire la persoană însăşi?
41,42. Cum arată învierile înfăptuite de Ilie, Elisei, Isus şi apostolii lui Isus că afirmaţiile spiritiştilor sunt false şi că trebuie respinse?
43,44. În contrast cu definiţia lui Rishi, cum identifică Biblia spiritul uman?
45,46. (a) Care arată Biblia că este partea Atotputernicului Dumnezeu la susţinerea sau readucerea vieţii creaturilor umane? (b) Cum se poate vedea clar acest lucru în cazul lui Isus?
47. În ce priveşte viaţa, de ce, potrivit Bibliei, oamenii sunt superiori animalelor inferioare de pe pământ?
48. De ce afirmaţiile spiritiştilor fac acum necesar să determinăm dacă Biblia învaţă sau nu nemurirea sufletului uman?
49-53. Câte referinţe face Biblia la nemurire şi ce înseamnă fiecare dintre ele?
54. În ce măsură arată Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi că sufletul uman moare?
55-57. Care sunt cele patru elemente de bază ale învăţăturii Bibliei despre moartea primului suflet uman?
58. Cum este explicată moartea lui Adam de la vârsta de 930 de ani?

Cuprins

OPTIMIST ÎN FAȚA DEZASTRULUI

Unele persoane trec prin viaţă fără griji, cu o gândire nepăsătoare. Aceştia nu bagă de seamă, de obicei, condiţiile lumii. Cei care sunt cu adevărat la curent cu condiţiile lumii sunt foarte adesea temători cu privire la viitor.

Astfel, New York *Times* din 12 iunie, 1955, a scris următoarele: „Noi trăim de ceva timp într-un fel de iarnă a lumii moderne. Frica a răcit sângele din venele noastre şi, destul de ciudat, nu a existat destul de multă ură pentru a-l încălzi. Aceasta nu este o perioadă de lupte groaznice. Este mai degrabă o perioadă de nelinişte. Este adevărat, şi poate că în cele din urmă se va dovedi a fi un avantaj, deoarece lumea nu-şi mai poate permite să îşi arate ura − deoarece crudul adevăr este că ura înseamnă acum sinucidere, ura a devenit ultimul fior al morţii.” Cu toate acestea, privind spre greşelile omenirii din trecut, există puţine speranţe ca omenirea să evite un anumit curs numai pentru că este sinucidere curată.

În această privinţă, remarcile făcute de Dr. Krumm, preot militar la Universitatea Columbia, celor 160 de absolvenţi au fost adecvate. El a spus că se îndoieşte că cineva care are anumite cunoştinţe despre istorie poate fi cu adevărat optimist şi a mai susţinut că Biblia recunoaşte faptul că viitorul este „înconjurat de mister”. „Noi avem capacitatea de a face pământul de nelocuit. Tot ce stă între noi şi acel destin este neînsemnata cantitate de înţelepciune, răbdare şi bunăvoinţă pe care omenirea şi liderii ei le-au putut genera.” Potrivit lui, cea mai gravă pierdere a acestui secol este optimismul.− New York *Times*, 30 mai, 1955.

Optimismul mort? Nu atâta timp cât există cel puţin 500 000 de oameni care au credinţă în promisiunile lui Iehova cu privire la viitorul luminos păstrat pentru omenire şi pământ. Omul face acest pământ de nelocuit? Nu, având în vedere faptul că Dumnezeu ne asigură că El „l-a creat pentru a fi locuit” şi că ‘orice şi-a propus va îndeplini’. Viitorul învăluit în mister? Nu, când Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că la timpul potrivit, „pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova, precum apele acoperă marea” şi că El „va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi, nici ţipăt, nici strigăte, nici durere nu vor mai fi.”− Isa. 45:18; 46:11; 11:9, *AS*; Apoc. 21:4, *NW*.

O persoană poate fi optimistă în ciuda condiţiilor lumii, fără a-şi închide ochii la vederea lor şi fără a avea încredere oarbă în înţelepciunea, răbdarea şi bunăvoinţa omului, dacă acea persoană va înţelege scopurile Creatorului şi va avea credinţă în ele. Iar realizarea acestor scopuri cu privire la pământ şi om nu se va petrece într-un viitor îndepărtat. Dimpotrivă. După prezicerea condiţiilor trăite de noi acum, Isus a spus: „Dar când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie.”− Luca 21:28, *NW*.

Cuprins

ÎNCHINAREA LA ANIMALE – ANTICĂ ŞI MODERNĂ

Cuvântul lui Dumnezeu spune că numai Iehova Dumnezeu trebuie adorat. În ce măsură a încălcat omul această poruncă prin închinarea la animale în timpurile trecute şi în zilele noastre? Acest subiect se dovedeşte a fi mai mult decât de interes teoretic.

Scena este o stradă din Egiptul antic. O mulţime mânioasă se adună; se grăbeşte pe stradă spre o anumită casă unde stă un străin, un cetăţean roman, un oaspete al regelui. Regele aude de formarea gloatei şi trimite prinţi pentru a încerca risipirea gloatei, dar fără nici un rezultat. Mulţimea înnebunită intră în casă, pune mâna pe roman şi îl sfâşie în bucăţi, într-un mod turbat.

Ce a făcut romanul pentru a-şi merita soarta? Care a fost crima comisă de el? El a ucis din greşeală o pisică! De necrezut? Absurd? Chiar deloc. Din cauza închinării lor la zeiţa pisică Pasht, care era pentru egipteni ceea ce Artemis era pentru greci şi Diana pentru Romani, fiecare pisică era sacră. În momentul în care o pisică murea fiecare gospodărie era în doliu şi pisica avea parte de o înmormântare sofisticată.

Întâmplarea cu romanul nu a fost neobişnuită, iar pisica nu era singurul animal adorat. „Cel mai dispreţuitor lucru din religia egiptenilor era închinarea la animale. Pentru fiecare zeitate un anume animal era sacru" şi egiptenii aveau un număr mare de zeităţi. Pisica, câinele, vaca, boul, oaia, lupul, leul, uliul, ibisul, vulturul, crocodilul, hipopotamul, mangusta, broasca, ţiparul, şarpele şi altele erau toate obiecte ale închinării. Herodot povesteşte despre faptul că un om care omora în mod conştient un animal sacru primea sentinţa morţii; dacă era considerat un accident atunci preoţii îi dădeau o amendă; dar în cazul unui ibis sau vultur, chiar şi o ucidere accidentală era pedepsită cu moartea, de cele mai multe ori, de o mulţime furioasă. Pe timpul foametei oamenii erau lăsaţi să moară şi ajungeau chiar la canibalism numai pentru a nu mânca un animal sacru.

De ce închinarea la animale, care nu s-a limitat numai la egipteni, a fost atât de răspândită printre ei? Învăţătura metempsihozei şi anume că la moarte un „suflet" se încarnează în alte creaturi, a contat foarte mult. Tradiţiile şi mitologiile au avut, de asemenea, un rol de jucat în faptul că unele animale serveau anumitor scopuri, precum apărarea de insecte, sau aprovizionarea cu hrană şi haine.

Istoricul Rawlinson spune: „Cea mai rea formă din această închinare la animale era credinţa că o zeitate se încarna într-un anumit animal şi rămânea în el până la moartea animalului. Astfel s-a crezut despre boii Apis." Aceste animale „erau în mod continuu adorate şi mii de oameni se rugau la ele pe timpul vieţii, iar când mureau, ele erau înmormântate cu cea mai mare grijă, în sarcofage imense, în timp ce întregul Egipt era în doliu."

Cuprins

Principala şi adevărata cauză a închinării la animale ne este dată de apostolul Pavel: „Fiindcă, deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit deşartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deşi spun că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor, al păsărilor, al patrupedelor şi al târâtoarelor.”− Rom. 1:21-23, *NW*.

Înţelegerea acestor condiţii din Egiptul antic scoate în relief magnitudinea victoriei lui Iehova prin trimiterea plăgilor asupra egiptenilor şi prin eliberarea poporului Său. Explică, de asemenea, motivul pentru care izraeliţii au ajuns atât de repede la închinarea la viţel şi la alte forme de idolatrie, asemenea închinării la şarpele de aramă pe care Moise l-a făcut în pustietate.− Ex. 32:24; 2 Regi 18:4.

ÎNCHINAREA LA ANIMALE ÎN INDIA DE ASTĂZI

La fel cum închinarea la animale era răspândită în antichitate în Egipt, la fel de răspândită este în India în aceste timpuri. Acolo, până ce noul guvern indian nu a pus un preţ pe capul maimuţelor, maimuţele mâncau hrană în valoare de 2 milioane $ pe zi şi distrugeau anual mari cantităţi de cereale. Oamenii erau înfometaţi, dar nu şi maimuţele, sau păunii, căci ele erau sacre. Şerpii continuă să ia 50 000 de vieţi anual, deoarece sunt consideraţi sacri.

Pe data de 2 aprilie, 1955, primul ministru al Indiei, Nehru, a trebuit să meargă la extreme, a ameninţat cu demisia pentru a preveni adoptarea unei legi ce avea drept scop interzicerea omorârii vacilor, un amendament prezentat de un membru al propriului său partid. New York *Times*, pe data de 3 aprilie, 1955, a spus despre acestea:

„Problema interzicerii omorârii vacilor este una prezentă în multe părţi ale ţării. Aproape în fiecare săptămână, grupuri mici de hinduşi religioşi merg pe străzile din New Delhi însoţiţi de placarde galbene, cerând interzicerea omorârii vacilor. Milioane de vaci, prea bătrâne pentru a mai folosi la ceva, străbat străzile în căutarea hranei. Mulţi dintre hinduşi păstrează mâncare pentru a le-o da vacilor. Vacile din India sunt printre cele mai sărace în producţia de lapte a lumii.” Neputând omorî aceste vaci nefolositoare şi bolnave, guvernul a înfiinţat anumite centre de izolare pentru acestea, însă progresul nu este încă vizibil.

Pentru a ilustra nebunia închinării la vacă şi a sistemului bazat pe caste, avem următorul exemplu: când un nevrednic a folosit o fântână, ea trebuie să fie sfinţită prin aruncarea în fântână a bălegarului vacii sacre!

ÎNCHINAREA LA ANIMALELE DE COMPANIE

În ţările vestice, asemenea Statelor Unite, închinarea la animale ia forma sentimentalizării animalelor de companie.

Cuprins

În ultimii ani au apărut în presă anunţuri precum: „Colaradan Îngroapă Câinele în Coşciug; Preţ 1000$.” „Am cheltuit 200.000$ în ultimii treizeci şi cinci de ani cu animalele mele de companie, dar nu regret nici un cent”, a spus Coloradan Fred Schmitt. „Preot Aduce Elogii Rituale Câinelui Unei Femei Nevăzătoare. Câinele şi Prietenul Autorului Discursului Înmormântat Într-un Coşciug Căptuşit cu Mătase. Un bine cunoscut preot din Oak Park, Dr. Carl S. Winters, a vorbit vineri la înmormântarea câinelui ei văzător.” „Pisică de stradă Importantă. Midgie este moştenitoare a unei case în valoare de 9.000$ din Omaha.” În momentul morţii sale, Putnam, în vârstă de 74 de ani, a avut lângă el numai asistenta aflată între cele două vârste şi pe Midgie ca tovarăşi. În urma testamentului casa i-a revenit lui Midgie. Asistenta lui va primi casa după moartea lui Midgie, numai dacă va urma instrucţiunile lui cu privire la hrănirea şi îngrijirea pisicii!

Şi remarcaţi, de asemenea, Societatea Americană a Felinelor, o organizaţie internaţională care cheltuieşte aproximativ 25.000$ anual pentru a face publicitate pisicilor şi pentru a încuraja oamenii să aibă grijă de pisicile fără stăpân: „Avem nevoie urgentă de ajutor: Mai mulţi voluntari− mai mulţi membri− mai multe contribuţii.” Societatea „ne îndeamnă, de asemenea, să devenim membri sau contribuabili, pentru a continua cu apărarea pisicilor.” Preşedintele ei dă dovadă de zel şi entuziasm pentru cauza lui, care este în mod evident de tip religios şi ca atare, o formă de închinare la animale.

Există şi alţi închinători la animale. Cei care cred că trebuie să existe un loc în cer pentru animalele de companie; cei care sunt atât de preocupaţi de situaţia mizeră a animalelor inferioare încât sunt neglijenţi faţă de cerinţele lui Dumnezeu sau de necazurile semenilor lor. Printre aceştia se află şi mulţi vegetarieni şi oameni care se opun vivisecţiei. Entuziasmul lor se aseamănă cu cel al egiptenilor din vechime.

PUNCTUL DE VEDERE AL BIBLIEI

Dumnezeu i-a dăruit omului stăpânire asupra animalelor inferioare. Animalele trebuiau să fie în beneficiul omului şi nu omul în beneficiul animalelor. Dar omul nu trebuia să abuzeze de superioritatea lui precum unii vivisecţionişti şi nici să le omoare ca un hobby, asemenea multor Nimrozi de astăzi. „Un om drept preţuieşte viaţa animalului său.” În timp ce omul se mai afla încă în Eden, Dumnezeu i-a dat piei de animale pentru a se îmbrăca şi după potop El i-a dat omului carnea animalelor pentru a se hrăni.− Prov. 12:10.

Organismul animalelor inferioare şi mai ales creierele lor sunt cu mult inferioare celor ale oamenilor. Animalele nu posedă capacitatea de a înţelege şi de a discerne, ele nu au simţ moral, nu sunt capabile să se închine lui Iehova− ceea ce face ca slăvirea lor de către oameni să fie cu atât mai mult absurdă. Numai când omul decade ajunge la nivelul bestiei. „Atunci am fost prost şi nu am ştiut; o fiară am fost faţă de tine!” Când Regele Nebucadneţar a înnebunit el s-a purtat asemenea unei fiare.− Ps. 73:22, *AT*.

Animalele incapabile de a judeca nu au fost făcute pentru a trăi pentru totdeauna, ci pentru a muri. De aceea cei nelegiuiţi sunt comparaţi cu ele: „Dar

Cuprins

aceşti oameni, asemenea animalelor fără judecată, născute pentru a fi prinse şi nimicite vor" suferi distrugerea. „Omul care este cinstit dar nu înţelege, este asemenea fiarei ce piere." Biblia nu oferă nici o speranţă cerească sau înviere pentru fiare.− 2 Pet. 2:12, *NW*; Ps. 49:20.

Omul a fost făcut pentru a se închina, nu lui însuşi, nici egalilor lui şi cu siguranţă nu celor inferiori lui, ci unuia singur, lui Iehova Dumnezeu: „Lui Iehova, Dumnezeul tău, trebuie să te închini şi numai Lui trebuie să Îi faci un serviciu sacru." Celor care le lipseşte din inimă devotamentul faţă de Creatorul lor, vor deveni sentimentali faţă de creaturi şi le vor sluji. Aceasta este o formă de închinare.− Mat. 4:10, *NW*.

Împlinirea acestor profeţii biblice, precum capitolul 24 din Matei şi 2 Timotei 3:1-5 ne arată faptul că trăim în zilele din urmă. Tot ceea ce contează acum este ascultarea poruncii lui Iehova de a 'căuta pe Iehova, dreptatea şi smerenia' şi de a-i ajuta pe alţii să facă astfel prin propovăduirea „veştii bune a împărăţiei". Creştinii, deşi nu abuzează şi nu ucid animalele inferioare, în mod inutil, ca sport, vor pune alte lucruri pe primul loc. Ei îşi vor devota inimile Creatorului lor Iehova Dumnezeu şi 'vor continua să caute mai întâi împărăţia şi dreptatea Lui.'− Ţef. 2:1-3; Mat. 24:14; 6:33, *NW*.

Să nu îngenunchezi în faţa altui zeu, căci Iehova este pe deplin devotat numelui Său. El este un Dumnezeu care cere devotament exclusiv.− Exodul 34:14, NW.

MENȚINEREA SFINȚENIEI PENTRU RĂZBOIUL TEOCRATIC

Cuvântul *teocratic* se referă la ceva ce este conform conducerii lui Dumnezeu. Războaiele de astăzi ale naţiunilor lumii nu sunt teocratice, căci ele nu sunt luptate de servii dedicaţi ai lui Dumnezeu, nici la porunca Lui şi nici conform regulilor Lui.

Însă, războaiele purtate de naţiunea Israel în trecut au fost teocratice. Acea naţiune şi-a datorat existenţa lui Dumnezeu şi a fost organizată de El. El i-a dăruit legile Lui şi i-a poruncit când şi cum să lupte. Războaiele lor nu au fost războaie de cucerire şi răzbunare, ci războaie de executare a poruncilor lui Iehova. De aceea, Iehova le-a dat în repetate rânduri victoria, în ciuda faptului că erau depăşiţi la număr.

Astăzi, ca şi martori creştini ai lui Iehova, am intrat în război la porunca lui Dumnezeu, războiul fiind, prin urmare, unul teocratic. Ca 'soldaţi potriviţi ai lui Isus Cristos nouă ni se porunceşte să suportăm răul.' Diferit, totuşi, faţă de naţiunile lumeşti, sau chiar de slujitorii lui Iehova din vechime, noi nu folosim arme carnale. Nu, nici măcar la Armaghedon nu vom face acest lucru. Noi 'vom sta neclintiţi şi vom vedea salvarea lui Iehova', în timp ce Cristos şi armatele Lui cereşti îi vor învinge pe Satan şi forţele lui în războiul final.− 2 Tim. 2:3, *NW*; 2 Cron. 20:17, *AS*.

Cuprins

Precum a fost întotdeauna adevărat despre creştini, „armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii.” Îmbrăcaţi în „armura completă primită de la Dumnezeu”, singura noastră armă de apărare este „sabia spiritului, adică, cuvântul lui Dumnezeu.”− 2 Cor. 10:4; Efes. 6:11, 17, *NW*.

În contrast izbitor cu modul soldaţilor păgâni de a se comporta pe timpul războiului, soldaţii izraeliţi trebuiau să se păstreze curaţi în orice privinţă şi să îşi păstreze taberele curate. Deoarece relaţiile sexuale spurcau o persoană din punct de vedere ceremonial, conform legii lui Moise, soldaţii izraeliţi nu puteau întreţine relaţii sexuale nici cu soţiile sau concubinele lor în timpul războiului teocratic. Prezenţa preoţilor în frunte, cei care suflau în trâmbiţe de argint, care dădeau semnalul de atac, deşi ei înşişi nu participau la lupta propriu-zisă, accentua sanctitatea războiului teocratic de pe atunci.

Ca războinici creştini, noi, astăzi, trebuie, de asemenea, să menţinem sanctitatea războiului teocratic. Având o poziţie sfântă înaintea lui Dumnezeu, prin jertfa lui Cristos, noi trebuie să ne menţinem curaţi fizic, moral şi spiritual. Noi nu putem folosi participarea noastră la războiul teocratic drept scuză pentru comportamentul decadent. Noi nu putem imita cruciaţii din Evul Mediu, care îşi justificau comportamentul desfrânat cu angajamentul lor într-o „cauză sfântă”. Ca soldaţi ce luptă pentru cauza lui Iehova, noi trebuie să ne dovedim a fi sfinţi, căci şi El este sfânt.

Războiul nostru fiind purtat pentru gloria şi justificarea lui Iehova, este un război sfânt, o obligaţie sacră, o sarcină sfântă. Sistemul lui Satan fiind necurat, noi nu trebuie să atingem nici o parte din el şi trebuie să avem în mod special grijă să nu fim îndepărtaţi de războiul nostru sfânt în momentul războaielor naţiunilor lumii, indiferent de cât de religioase şi demne ar putea părea în ochii lumii, precum în cazul războiului împotriva ateului comunism. Păstrându-ne tabăra curată, trăind cu sfinţenie, menţinând sanctitatea, Iehova va fi mereu alături de noi, ne va asigura victoria şi intrarea în noua Lui lume a dreptăţii.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 17
Creştinii sunt neutri în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

Cristosul lui Iehova, Isus, a fost neutru faţă de neînţelegerile politice ale lumii vechi din zilele sale. (Ioan 18:36; Apoc. 11:15). Şi apostolii lui Isus au fost neutri. De fapt, primii creştini au fost persecutaţi deoarece n-au servit în armatele imperiale ale Romei. Principiul de neutralitate faţă de naţiunile acestei lumi, pe care Isus l-a arătat urmaşilor lui, este bine declarat în Ioan 17:16 (*NW*): „Ei nu sunt

Cuprins

o parte a lumii, aşa cum nici Eu nu sunt o parte a lumii". În zilele noastre acest principiu a fost testat mai ales în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

La 1 septembrie 1939, când trupele germane au pătruns agresiv în Polonia, s-a aprins scânteia pentru cel de-al Doilea Război Mondial. În 3 septembrie 1939 Marea Britanie a declarat război Germaniei, la fel a făcut şi Franţa şi curând întreaga Europă se găsea iar în stare de război. După cucerirea rapidă a Poloniei au urmat câteva luni de încetare a luptei, pe care mulţi le-au numit o periodă de război „fals". Dar în primăvara anului 1940, la 9 aprilie, a început ofensiva nazistă şi a înaintat rapid pentru a ocupa Danemarca, Norvegia, Olanda, Belgia şi Luxemburg. Prin manevre rapizi, Franţa a fost forţată atunci să semneze un armistiţiu pe 22 iunie 1940. Retragerea la 4 iunie 1940 a trupelor militare britanice din Dunkirk, Franţa, aflat pe cealaltă parte a Canalului Englez, a făcut din Britania o insulă a democraţiei aflată într-o mare a totalitarismului, Statele Unite rămânând de partea naţiunilor neînregimentate în război. Aceasta a lăsat numai pe Britania să facă faţă gigantei Europe nazi-catolic-fasciste extinse de pe urma războiului. De asemenea, Elveţia şi Suedia au rămas ca nişte insule în centrul mării fasciste, martorii lui Iehova din ţările ocupate menţinând contactul de hrănire spirituală prin activitate zeloasă ilegală.

Pe măsură ce vasul cu trei roţi nazi-fascist-Vatican se năpustea prin toată Europa în 1940, birourile de filială ale Societăţii Watch Tower erau forţate să se închidă unul după altul. Legăturile cu biroul din Brooklyn fuseseră tăiate. Germanii i-au pus sub interdicţie pe martori în toate ţările pe unde treceau, exact aşa cum făcuseră mai întâi în Germania, Austria şi Cehoslovacia. Potopul acţiunii inspirate de catolici ce venea asupra martorilor din 1922 (aşa cum fusese prezis în Apocalipsa 12:15,16), devenea acum covârşitor şi părea gata să-i înghită şi să-i aducă la un sfârşit complet. Ce cale de acţiune vor urma miile de martori de pe continentul Europei? Printr-o manevră oportună, *Turnul de veghere* din 1 noiembrie 1939 a publicat un studiu scriptural complet despre „Neutralitate", care i-a făcut capabili pe toţi cititorii revistei din Europa de Vest să primească un sfat de îmbărbătare, înainte de colapsul democraţiilor de acolo, din primăvara următoare. Aceasta era calea de neutralitate a apostolilor pe care martorii au fost gata s-o urmeze în acele timpuri grele, ce începeau sub ocupaţia germană.

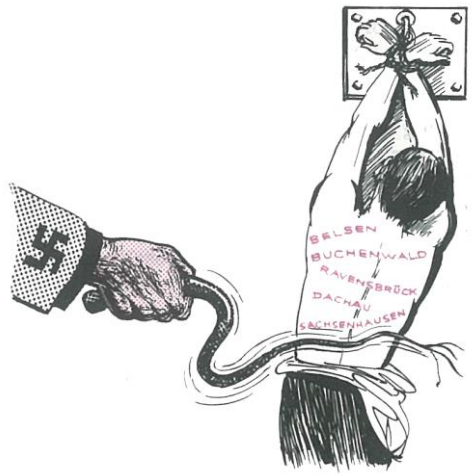

Pretutindeni, martorii au urmat calea de acţiune încercată a fraţilor germani, care, de şase ani deja deveniseră şcolaţi în activitate eficientă ilegală, pentru a menţine o anumită măsură de libertate spirituală. Pe măsură ce zilele treceau, mulţi dintre martorii ce nu erau germani au fost arestaţi de Gestapoul Nazist (SS sau poliţia secretă) şi trimişi apoi în lagărele germane. În timp, diferitele lagăre scandaloase dar în acelaşi

Cuprins

timp renumite, precum Buchenwald, Ravensbrück, Sachsenhausen, Dachau, Belsen şi altele, s-au transformat în locuri pentru adunările internaţionale ale martorilor lui Iehova din Germania şi ale captivilor aduşi din Rusia, Polonia, Cehoslovacia, Olanda, Belgia, Franţa, Norvegia şi alte ţări. Printre ei, arta comunicării spirituale, prin exemplare ale *Turnului de veghere* introduse ilegal, se dezvoltase foarte mult cu ajutorul fraţilor germani, care îi puteau ajuta cu iubire pe tovarăşii lor de altă naţionalitate din tabere şi închisori. Această relaţie a martorilor, de familie internaţională, ce suferea din cauza aceloraşi necazuri, i-a ţinut pe toţi treji din punct de vedere spiritual pentru a plănui activităţi de expansiune ale închinării teocratice în zilele când vor fi eliberaţi.

S-a tipărit mult despre experienţele chinuitoare ale martorilor din „Germania mai mare" a lui Hitler, unde ei deveniseră un extraordinar model de credinţă, curaj şi rezistenţă. Dar în această înregistrare istorică se ţine seama numai de anumite puncte importante. Căci martorii care au refuzat să satisfacă serviciu militar au primit condamnări maxime în închisori şi exilări în lagărele de concentrare. Tot la fel şi refuzul bărbaţilor şi al femeilor de a spune „Heil Hitler" era considerat un act împotriva statului, ce aducea cu sine sentinţe crude. Dacă cineva deţinea vreuna din publicaţiile Societăţii aceasta însemna detenţie sigură. Câţiva din clasa „servului rău", care se întorseseră împotriva Societăţii în anii trecuţi, i-au dat pe cei credincioşi pe mâna poliţiei. Copiii martorilor lui Iehova au fost luaţi pentru a fi adoptaţi în cămine naziste. Dar mulţi din acei tineri educaţi ca şi creştini au refuzat să intre în rândul mişcării tineretului lui Hitler, atunci când au fost forţaţi. În ciuda încercărilor lui Hitler de a-i prinde pe martori, între anii 1933-1945, el a putut să întemniţeze sau să exileze numai jumătate din numărul lor. Acest lucru însemna că au fost încarceraţi aproape zece mii de martori, în timp ce tot atâtea mii erau afară, liberi pentru a menţine activitatea ilegală. Funeraliile erau ocazii pentru mari adunări publice ale martorilor ce erau încă liberi, pentru a asculta cuvântări din Biblie şi a avea pentru un scurt timp sentimentul de frăţie. Mici adunări secrete erau ţinute noaptea, sau afară în păduri. În mod providenţial, la ei ajungeau fragmente din cea mai recentă hrană spirituală publicată în revista americană *Turnul de veghere*, sub formă de şapirografe, pentru a-i întări să ţină piept împotrivirii ce era asemenea unui munte.

În interiorul lagărelor, ofiţeii SS aveau sarcina, folosind o procedură standard, să-i facă pe martori să semneze „Declaraţia" de mai jos, pe promisiunea că le va fi redată libertatea:

„Recunosc că Societatea Internaţională a Studenţilor Bibliei răspândeşte o doctrină a erorii, urmăreşte scopuri periculoase pentru stat, ascunse în spatele acţiunilor religioase. De aceea, eu mă retrag complet din această organizaţie şi mă eliberez complet de doctrina lor. Dau asigurări prin aceasta că niciodată nu voi mai activa pentru Societatea Internaţională a Studenţilor Bibliei. Promit să denunţ imediat pe orice persoană care transmite această doctrină a erorii în prezenţa mea, sau să mai arăt vreo înclinaţie de student al Bibliei într-un fel sau altul. Voi duce toate scrierile studenţilor Bibliei ce mi-au fost date la cel mai apropiat post de poliţie. Pe viitor, voi respecta toate legile statului, pentru a fi în întregime un

Cuprins

membru al comunităţii poporului. De asmenea, am fost înştiinţat că voi fi arestat din nou, în caz că îmi voi încălca declaraţia dată astăzi".

Este inutil să mai spunem că foarte puţini martori au semnat această lepădare totală de asociere cu societatea teocratică a Lumii Noi a lui Iehova. Semnarea unei astfel de declaraţii ar fi fost ehivalentă cu comiterea unei sinucideri spirituale.

Ca dovadă a activităţii de predicare şi a rezultatelor din interiorul acestor vaste lagăre de concentrare, populate cu mii de prizonieri politici şi alte persoane inadaptabile, potrivnice faţă de guvernul lui Hitler, observaţi următorul raport:

„Întâmplările de la lagărul de femei din Ravensbruck arată practicile mârşave duse de trupele catolice SS împotriva martorilor lui Iehova. Numai în acest lagăr de femei erau 50 de poloneze la adevăr, 15 ukrainiene, 10 cehe, 10 unguroaice, 25 olandeze, 2 belgiene, 500 germance şi 300 de tinere rusoaice, ionadabi care învăţaseră adevărul în acest lagăr. Aici aproape o mie de creştine au trecut prin chinurile 'purgatoriului' catolic. … Apelul se făcea la cinci dimineaţa. … În timpul zilei, aceste femei erau obligate să facă munci grele; ele erau folosite la săparea fundaţiilor pentru clădiri, construirea de străzi, la căratul cărbunilor, la mutatul trunchiurilor grele de copaci şi la căratul lăzilor în depozitul de bagaje, la construirea de cazarme şi îndeplineau multe alte sarcini prea grele pentru nişte oameni subnutriţi, dezbrăcaţi şi prost trataţi. Din cauză că au refuzat să facă lăzi pentru muniţii, 495 de martore a lui Iehova au fost condamnate la opt săptămâni de arest în întuneric (ceea ce însemna închiderea într-o celulă fără ferestre)".

Domnişoara Genevieve de Gaulle din Franţa, ea însăşi o prizonieră neteocrată din Ravensbruck, aduce următoarea mărturie:

„Sunt foarte bucuroasă că am posibilitatea să vă transmit mărturia mea referitoare la studenţii Bibliei pe care i-am cunoscut în lagărul de la Ravensbruck. Într-adevăr am o adevărată admiraţie faţă de acestea. Ele aparţineau diferitelor naţionalităţi: germane, poloneze, ruse şi cehe şi au îndurat foarte mari suferinţe din pricina credinţei lor. Primele arestări au început acum zece ani şi majoritatea celor care au fost aduse în lagăr în timpul acela au murit, din pricina tratamentului rău care le-a fost aplicat, sau au fost executate. Cu toate acestea, am cunoscut unele supravieţuitoare din timpul acela, precum şi alte prizoniere care au sosit mai recent; toate au arătat un curaj foarte mare, iar atitudinea lor a primit, în cele din urmă, chiar şi respectul celor din SS. Ele ar fi fost imediat eliberate dacă ar fi renunţat la credinţa lor. Dar, din contră, ele n-au cedat împotrivirii, reuşind chiar să introducă în lagăr cărţi şi tratate, scrieri ce au făcut ca multe dintre ele să fie spânzurate".

Cu adevărat, credinţa în Dumnezeul lor Iehova şi integritatea faţă de El din partea acestui grup internaţional de martori, în menţinerea neutralităţii împotriva regimului catolic al lui Hitler, asemănător inchiziţiei romane, a devenit renumită în lume.

Ce se întâmpla cu martorii din Britania în timpul acestei furtuni a războiului fascist? Şi ei erau zeloşi în urmarea unei căi stricte de neutralitate. La începutul războiului, martorii lui Iehova se aflau la ştiri în Britania datorită

Cuprins

distribuirii largi şi a discutării publicaţiei Cartea Albă (Nr.2), emisă la 30 octombrie 1939, cu titlul „Tratamentul naţionaliştilor germani din Germania", unde s-au publicat oficial experienţele teribile ale martorilor lui Iehova din Germania. Faptele prezentate în această Carte Albă se bazau pe un raport compilat de Sir Neville Henderson, ambasadorul Britaniei la Berlin, până la declaraţia de război din 3 septembrie 1939. Citǎm din această Carte Albă:

„Acolo erau 1.500 evrei şi 800 Ernste Bibelforscher [Studenţi internaţionali ai Bibliei]. …. Fiecare purta o emblemă – evreii, galbenă cu steaua lui David, studenţii Bibliei, violetă, etc. … Prizonierii evrei scriau şi primeau scrisori de două ori pe lună. Studenţilor Bibliei nu le era permis să comunice cu lumea de afară, dar, pe de altă parte, raţiile nu le erau reduse. Herr X vorbea cu cel mai mare respect despre aceşti oameni. Curajul şi credinţa lor religioasă erau remarcabile şi ei se mărturiseau gata să sufere cu totul pentru ceea ce simţeau că Dumnezeu ordinase pentru ei. … ‚Bibelforscher' sunt o sectă religioasă care îşi ia doctrina din Biblie şi care au un număr considerabil de membri în fiecare parte a ţării, dar sunt scoşi în afara legii de Gestapo, deoarece membrii ei refuză serviciul militar; aceşti oameni nefericiţi au fost trataţi aproape la fel de rău ca evreii".

În 15 noiembrie 1939 a devenit necesar ca biroul din Londra al Societăţii să emită următoarea declaraţie tuturor membrilor Parlamentului, conducătorilor religioşi, funcţionarilor locali şi presei:

„Martorii lui Iehova, oriunde locuiesc, sunt loiali legilor şi obiceiurilor ţării, caută să servească lui Dumnezeu şi au bunăvoinţă faţă de toţi oamenii. Dacă ei sunt judecaţi de oameni ca neloiali, aceasta se întâmplă numai atunci când este adoptată o lege umană care pune la mijloc o instrucţiune umană contrară Scripturilor, sau care cere să se dea omului închinarea care aparţine numai Atotputernicului Dumnezeu. Pentru ca poziţia martorilor lui Iehova în legătură cu evenimentele prezente să poată fi clară este anexat un pamflet reeditat de *Turnul de veghere*. În acelaşi timp, acesta face clar motivul pentru NEUTRALITATEA lor în toate cazurile, precum şi motivul pentru care ei nu pot lua parte la serviciul militar. În numele miilor de martori ai lui Iehova din Britania dorim să facem clară această poziţie. Ca servi ai Dumnezeului Celui Prea Înalt poziţia noastră este identică cu cea a fraţilor noştri din Germania, anume cea de NEUTRALITATE strictă. Devotamentul, serviciul şi loialitatea noastră sunt consacrate GUVERNULUI TEOCRATIC al lui Iehova şi potrivit versetului din Ioan 17:16, 'Ei nu sunt din lume, aşa cum nici Eu nu sunt din LUME'.

Declaraţia făcea, de asemenea, referire la recunoaşterea Cărţii Albe de către guvernul britanic, prin care se arăta că martorii din Germania erau persecutaţi tot pentru refuzul de a satisface serviciul militar.

(Va urma)

Almanahul lumii, 1953,p. 248.

Pentru rapoarte detaliate vezi *Turnul de veghere* din 1945, pp.236, 268; *Mângâiere*, 2 ianuarie, 1946, pp. 3-14; 16 ianuarie, 1946, pp. 3-14.

Cartea anuală din 1942, pp. 167, 168.

Cuprins

Mângâiere, 12 septembrie, 1947, p. 7.
Cartea anuală din 1946, p. 137.
Cartea anuală din 1946, p. 135.
The White Paper (Germania, nr. 2), 30 octombrie, 1939, Cmd. 6120, pp. 10, 35, publicat de guvernul britanic.
Cartea anuală din 1941, pp. 103-106.

ÎNLOCUITORI AI SÂNGELUI

Propriul înlocuitor al sângelui naturii?

Ceea ce se dovedeşte a fi cel mai remarcabil dintre toţi înlocuitorii sângelui este apa de cocos. Chicago *Daily News*, pe data de 26 martie, 1954, a spus următoarele despre „Cum Apa de Cocos Înlocuieşte Sângele”:

„Un cercetător a spus vineri că apa scoasă dintr-o nucă de cocos obişnuită a fost folosită ca înlocuitor al sângelui şi al fluidelor trupurilor umane. Dr. Ben Eiseman din Denver a spus că substanţa poate fi o sursă ieftină de fluide necesare în caz de urgenţe militare, sau în cazurile în care soluţiile de apă pură nu sunt disponibile. Scriind în *Arhivele Chirurgiei*, publicată de Asociaţia Medicală Americană, el a susţinut faptul că 21 de persoane au primit în total 26 de infuzii intravenoase de apă de cocos, fără reacţii adverse grave. Studiile preliminare s-au desfăşurat în Bangkok, Tailanda şi în St. Louis. Apa a fost obţinută prin extragerea fluidului printr-un tub introdus în ochiul unei nuci de cocos necoapte. Această apă a fost apoi filtrată pentru a înlătura orice particule de pulpă a nucii de cocos.

„Testele au demonstrat că apa nu era contaminată şi că ingredientele ei principale erau potasiul, clorul, fosfatul, zaharurile, magneziul, calciul şi proteinele. Dr. Eiseman a mai spus că deşi studiul actual este prea limitat pentru a trage concluzii clare, va fi făcut cu siguranţă un studiu mai amănunţit.”

Pectina de lămâie, un înlocuitor al sângelui

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, o pudră de culoare albă putea fi găsită în trusele de urgenţă ale prizonierilor de război germani, care au spus că au fost instruiţi să o pună pe răni pentru ca acestea să se cicatrizeze mai repede. S-a descoperit că era pectină făcută din lămâi. Doctorii americani au început experimentele şi au făcut o serie de descoperiri. S-a renunţat la pectina de lămâie numai datorită intensivei utilizări a plasmei din sânge, interzisă acum de multe guverne din cauza deţinerii ei a virusului hepatic.

NAZIŞTII AU MINŢIT, DAR NU ŞI MARTORII

Teoria şi Practica Iadului (The Theory and Practice of Hell) este o carte ce oferă un raport analitic al lagărelor de concentrare naziste. În Germania a fost un

Cuprins

bestseller timp de mai mulţi ani şi în aprilie 1955 a fost publicată o ediţie în engleză. Nemaipomenit de interesant pentru cititorii *Turnului de veghere* este ceea ce are de spus în capitolul „Categoriile Prizonierilor" despre martorii lui Iehova:

„Pe 6 septembrie 1938, SS [garda de elită nazistă] le-a oferit martorilor [la Buchenwald] şansa de a renunţa la principiile lor în scris, mai ales refuzul de a face jurăminte şi de a satisface serviciul militar şi astfel de a-şi dobândi libertatea. Numai câţiva nu au rezistat acestei tentaţii. Ceilalţi au suferit o presiune sălbatică menită să le distrugă spiritul. În duminica Paştelui din 1939, Ofiţerul Principal din Buchenwald a făcut un alt efort, în speranţa de a convinge martorii să recunoască „Statul şi Fuehrer-ul". Nu a avut succes. În ziua de duminică, toţi Martorii lui Iehova au trebuit să se prezinte din nou în locul strigării listelor. Ei au ascultat un discurs, după care a urmat o perioadă îngrozitoare de instrucţie obositoare. Timp de o oră şi un sfert nenorociţii au trebuit să se rostogolească, să sară, să se târască şi să fugă ajutaţi de ghetele liderilor lagărului.

„În momentul în care războiul a început, Martorii din lagărul de concentrare Sachsenhausen au fost chemaţi pentru a se oferi voluntari în serviciul militar. Fiecare refuz a fost urmat de împuşcarea a zece oameni din rândurile lor. După ce patruzeci de victime au fost ucise, SS a încetat. În Buchenwald acest apel la adresa Martorilor a fost făcut pe 6 septembrie, 1939. Primul Ofiţer Rödl le-a spus: ‚Ştiţi că războiul a început şi că naţiunea germană este în pericol. Noi legi vor fi adoptate. Dacă cineva va refuza să lupte împotriva Franţei şi Angliei, toţi veţi muri!' Două companii SS complet echipate au intrat pe poarta lagărului. Nici un martor al lui Iehova nu a răspuns cererii ofiţerului. A fost un scurt moment de tăcere după care s-a dat ordinul: 'Mâinile sus! Goliţi-vă buzunarele!' Oamenii SS au început să îi atace şi le-au luat până şi ultimul leu− o scenă mai mult dezgustătoare având în vedere cele ce urmau. Într-adevăr, martorii au fost trimişi în cariere de piatră şi în tot acest timp nu au avut voie să primească vreun tratament în spital.

„Nu putem să ignorăm părerea că, psihologic vorbind, SS nu a fost niciodată pe picior de egalitate cu provocarea făcută lor de Martorii lui Iehova."

● Adepţii doctrinei treimii consideră scriptura din Ioan 20:28 dovadă a faptului că Isus este Dumnezeu. Acolo Toma spune (*NW*): „Stăpânul meu şi Dumnezeul meu!" Cum poate fi contrazis acest argument?− F.W., Republica Filipine.

Isus este un dumnezeu. „Dumnezeu" înseamnă unul puternic. Cristos este numit „Dumnezeu puternic" la Isaia 9:6, „un dumnezeu" la Ioan 1:1 (*NW*) şi „dumnezeul singur-născut" la Ioan 1:18 (*NW*). Iehova nu este singurul dumnezeu şi singurul puternic. Însuşi faptul că El este denumit Atotputernicul Dumnezeu

Cuprins

sugerează că mai sunt şi alţi dumnezei, nu la fel de puternici, nu atotputernici precum El. Astfel, Toma L-a putut numi pe Isus Dumnezeu, dar nu DUMNEZEUL, căci trei versete mai apoi Isus este numit „Fiul lui Dumnezeu", după cum citim (*NW):* „Însă acestea au fost scrise ca voi să credeţi că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu şi datorită credinţei voi să aveţi viaţă prin numele Lui." Astfel nu a existat nici o obiecţie în raportul lui Ioan despre numirea lui Isus de către Toma ca o zeitate şi cu siguranţă Ioan nu spune că adresarea lui Toma faţă de Isus este pentru a ne face să credem că Isus este Dumnezeul, ci Fiul lui Dumnezeu. În acelaşi capitol (20:17, *NW*) Isus a spus: „Eu mă înalţ la Tatăl meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru." El nu se înălţa la sine însuşi.

Însă adepţii trinităţii vor spune că Toma a folosit articolul hotărât grecesc „ul" (*ho*) după „Dumnezeu", dovedind că el L-a numit pe Isus Dumnezeul. Articolul „ul" este la cazul nominativ în greacă, dar cuvântul „Dumnezeu" este la cazul vocativ şi A.T. Robertson spune în *O Gramatică a Noului Testament Grecesc în Lumina Cercetărilor Istorice (A Grammar of the Greek New Testament in the Light of Historical Research)*, la pagina 461: „Articolul în adresarea la cazul vocativ era prezent în dialectul obişnuit ebraic şi aramaic, căci în Aristophanes avem *ho pais akoloúthei*. Este grecească şi aramaică bună atunci când avem *Abbá ho patér* (Marcu 14:36) fie că Isus a spus una sau ambele. În Matei 11:26 (*nai, ho patér*) avem vocativul. Atunci când articolul este folosit bineînţeles că trebuie să apară şi forma de nominativ. Astfel, la Apocalipsa 18:20 noi le avem pe ambele, *ourané kai hoi hágioi.* Într-adevăr, a doua parte a adresării este mereu la cazul nominativ. Ca atare, avem *Kýrie, ho Theós, ho pantokrátor* (Apoc. 15:3). Comparaţi cu Ioan 20:28." Pagina 462: „Când Toma a spus *Ho kýrios mou kai ho theós mou* (Ioan 20:28) el a acceptat zeitatea lui Cristos şi învierea Lui." Pagina 466: „La Ioan 20:28, Toma i-a spus lui Isus *ho kýrios mou kai ho theós,* folosind ca şi mai sus vocativul. Da, destul de ciudat, Winer numeşte aceasta exclamare şi nu adresare, în mod aparent, pentru a evita concluzia că Toma a fost mulţumit de zeitatea lui Isus, prin arătarea lui după înviere. Dr. E.A. Abbott oferă un îndelung argument pentru a arăta că forma de adresare lui Dumnezeu este *kýrie ho theós* în LXX şi nu *ho kýrios kai ho theós*. Dar după cele scrise, el a pus o notă de subsol la pagina 95 pentru a spune că 'această concluzie nu este destul de mulţumitoare'. Căci [Ioan] xiii 13 13 *phonéite me ho didáskalos kai ho kýrios,* şi Apoc.4:11 *áxios ei, ho kýrios kai ho theós hemón,* trebuiau menţionate mai sus. Aceasta este o retragere curajoasă şi el adaugă: 'Ioan se poate să o fi folosit aici în mod excepţional.' Ştergeţi 'în mod excepţional' şi concluzia este corectă. Dacă Toma a folosit aramaica el a folosit cu siguranţă articolul. Nu este mai excepţional la Ioan 20:28 decât la Apoc. 4:11."

Astfel, din moment ce folosirea articolului hotărât preceda formula de adresare către *oricine*, folosirea articolului hotărât de către Toma nu înseamnă că Dumnezeu este Dumnezeul, Iehova. Iehova nu a fost născut, ci El a existat fără început. Însă, conform lui 1 Ioan 1:18 (*NW*) Cristos este singurul dumnezeu sau puternic născut sau creat direct de Iehova.

Cuprins

Astfel că Iehova este Dumnezeul; Isus Cristos este unul dintre cei mulţi numiţi dumnezei. Satan este numit „dumnezeul acestui sistem de lucruri”; despre Moise s-a spus, de asemenea, că a fost un dumnezeu pentru Faraon şi în Psalmi oameni sunt numiţi dumnezei, Isus făcând referire la acestea şi spunându-le evreilor că nu ar trebui să pretindă că a hulit atunci când a susţinut că este Fiul lui Dumnezeu. Şi apostolul Pavel a spus că sunt mulţi cu numele de dumnezeu. Dar, a susţine că aceşti mulţi numiţi dumnezei, sunt de fapt Dumnezeul Iehova ar fi absurd. De asemenea, este absurd să credem că denumirea dată lui Isus de către Toma, de dumnezeu, dovedeşte că Isus este Dumnezeul, cu atât mai mult când doar trei versete mai apoi Isus este identificat cu Fiul lui Dumnezeu.− 2 Cor. 4:4, *NW*; Ex. 7:1; Ps. 82:6; Ioan 10:35; 1 Cor. 8:5.

În paranteză fie spus, luând în considerare existenţa atât de multor dumnezei, nu este oare nevoie ca Dumnezeul, Atotputernicul Dumnezeu, să aibă un nume care să-l deosebească, adică Iehova?

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Septembrie 1955 Nr. 18

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PARTEA a II-a – CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE „VIAŢA DE DUPĂ MOARTE”? - Pag.639

PROGRES SECULAR ŞI TRÂNDĂVIE SPIRITUALĂ - Pag.656

CINE SAU CE ESTE SPIRITUL SFÂNT? - Pag.658

PARTEA A 5-A– VIZITAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN AMERICA CENTRALĂ - Pag.662

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA 18 - NEUTRALITATEA CREŞTINILOR DIN COMMONWEALTH-UL BRITANIC ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL - Pag.666

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.671

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

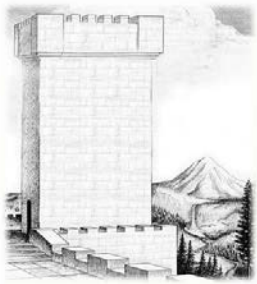

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Septembrie 1955 **Nr. 18**

PARTEA a II – a
CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE
„VIAŢA DE DUPĂ MOARTE”?

În partea I-a a acestei serii cu trei părţi, cititorului i s-a arătat că în secolele prezente şi trecute practicile oculte supranaturale şi spiritiste au fost serios recunoscute şi adoptate de puternici conducători militari, civici şi religioşi ai Creştinătăţii şi ai lumii păgâne, speriindu-i astfel pe unii oameni obişnuiţi la aflarea acestei conduite a conducătorilor. Istoria, atât cea seculară, precum şi cea biblică, dovedeşte că şi conducătorii din timpurile cele mai vechi s-au bizuit serios pe forţe spirituale nevăzute pentru a fi mângâiaţi, a primi informaţii dinainte sau a fi îndrumaţi. Aceste fenomene spiritiste îi uimesc pe oamenii de ştiinţă moderni care le-au investigat atent cu instrumentele lor foarte sensibile. Această religie modernă care se răspândeşte cu rapiditate, spiritismul, insistă că aceste forţe nevăzute sunt în realitate ‘sufletele nemuritoare’ ale bărbaţilor, femeilor şi copiilor care au trăit şi au murit pe pământ. Contrazicând din start aceste afirmaţii ale spiritiştilor, Biblia învaţă constant şi consecvent că sufletul uman moare.

1. Însă unde sunt scripturile care spun în atât de multe cuvinte că sufletul uman moare? În Numerele 23:10 (*NW*), profetul Balaam este inspirat de Iehova Dumnezeu să spună: „Sufletul meu să moară de moartea celor drepţi şi sfârşitul meu să fie ca al lor”. Alte versete (*NW*) referitoare la moartea sufletului: „Ne veţi scăpa sufletul de la moarte.” „Sufletele noastre sunt gata să moară pentru voi.” (Iosua 2:13,14) „Zabulon este un popor care şi-a riscat sufletul, punându-l în primejdie de moarte.” (Jud. 5:18) „Sufletul lui s-a nelinişit de moarte. Şi Samson a zis: ‘Sufletul meu să moară împreună cu Filistenii!’” (Jud. 16:16,30) „El (profetul Ilie) a mers în pustiu cale de o zi, şi, în cele din urmă, s-a dus şi s-a aşezat sub o tufă de grozamă. Şi a cerut ca sufletul lui să moară, zicând: ‘Destul! Acum, Iehova, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât strămoşii mei’.” (1 Împ. 19:4) De asemenea: „Sufletul lor moare în tinereţe, şi viaţa lor printre cei desfrânaţi.” (Iov 36:14, *Yg*; *Da*; *Ro*; *Le*) „Ca să le scape sufletul de la moarte, şi să-i ţină cu viaţă în mijlocul foametei.” (Ps. 33:19) „Nu le-a scăpat sufletul de la moarte, şi le-a dat viaţa pradă molimei.” (Ps. 78:50). „Tu mi-ai scăpat sufletul de la moarte.” (Ps. 116:8) „Şi-a dat sufletul în moarte.” (Isa. 53:12) „Voi mă profanaţi înaintea poporului meu pentru câţiva pumni de orz şi pentru câteva bucăţi de pâine, omorând sufletele care nu ar trebui să moară şi păstrând în viaţă sufletele care nu

Cuprins

ar trebui să trăiască, cu minciunile pe care le spuneţi poporului meu, care ascultă minciuni." (Ezec. 13:19) „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri." – Ezec. 18:4,20.

2. Însă aţi auzit vreodată de un suflet mort sau decedat? Aici Biblia foloseşte o asemenea expresie: „Să nu vă faceţi tăieturi în carne pentru un suflet mort". (Lev. 19:28, *NW*) „Nimeni să nu se pângărească în mijlocul poporului său pentru un suflet mort. Să nu se apropie de un suflet mort." (Lev. 21:1,11, *NW*; de asemenea 22:4) „În toate zilele în care se păstrează separat pentru Ioehova să nu se apropie de nici un suflet mort"; (Num. 6:6, *NW*; de asemenea 5:2; 6:11; 9:6,7,10) „Oricine se atinge de cadavrul vreunui suflet omenesc, să fie necurat şapte zile." – Numerele 19:11, de asemenea 13, *NW*; a se vedea de asemenea Hagai 2:13, unde *neph'esh* („suflet") este în general tradus prin „corp mort".

3. Biblia nu se contrazice. Cu toate versetele care vorbesc clar despre moartea sufletului, nu este de mirare că nu se poate găsi nici unul care să spună că sufletul uman nu poate muri sau este nemuritor. Însă cineva poate remarca: Toate acele versete sunt din Scripturile Ebraice din vechime, însă este învăţată mortalitatea sufletului uman în Scripturile Greceşti Creştine? Căci în Matei 10:28, nu a spus Isus: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul." Da, însă Isus a mai spus: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte." (Mat. 26:38; Marcu 14:34) „Nu şi-au iubit sufletul nici chiar în faţa morţii [sau sufletele până la moarte]." (Apoc. 12:11, *NW*, notă marginală) „Şi a treia parte din creaturile care erau în mare şi aveau suflet au murit." (Apoc. 8:9, *NW*) „Şi a murit orice suflet viu care era în mare." (Apoc. 16:3). De asemenea, discipolul lui Isus, Iacov, a scris: „Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va salva un suflet de la moarte." (Iac. 5:20) Astfel că Isus şi discipolii săi credeau în mortalitatea sufletului.

4. De regulă, modul în care clericii încearcă să susţină învăţăturile despre nemurirea şi neputrezirea sufletului uman este citând doar prima jumătate din Matei 10:28. De ce? Deoarece în a doua jumătate a versetului, Isus continuă şi spune: „Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să distrugă şi sufletul şi trupul în iad." Cu alte cuvinte, temeţi-vă de Atotputernicul Dumnezeu, care poate distruge sufletul uman, precum şi corpul uman, în *Gheenă*. Acesta este cuvântul grecesc tradus greşit „iad", nefiind acelaşi cuvânt grecesc ca *ha'des* şi *tar'taros,* pe care *Versiunea Regele Iacob* le traduce, de asemenea, ca „iad".

5. După moarte, Isus s-a dus în Ha'des sau mormântul comun al omenirii, însă nu şi în *Gheenă*, deoarece corpul său a fost îngropat în mormântul lui Iosif, bogatul din Arimateea. El nu a fost înmormântat ca un infractor blestemat, nedemn de înviere, în Gheena sau valea lui Hinom, la vest şi sud de zidurile Ierusalimului. (Faptele 2:27-32, *AS*; *NW*). Dacă duşmanii religioşi ai lui Isus ar fi aflat primii de corpul său mort, l-ar fi aruncat dincolo de zidurile Ierusalimului în Gheenă, pentru a fi ars acolo în flăcările continue cu pucioasă sau să cadă de pe stânci şi să fie nimicit în căldura acelui foc de viermi sau larve care nu mor până nu lasă doar scheletul necomestibil. Acei duşmani religioşi cu siguranţă nu vroiau ca Isus să fie înviat din Ha'des, de aceea au pus ca Guvernatorul Pontius din Pilat să închidă

Cuprins

mormântul cu o piatră şi să pună un soldat să-l păzească, pentru a împiedica trupul lui Isus să iasă. Însă pentru a simboliza că merita învierea din morţi, Isus a fost pus, în mod potrivit, într-un mormânt memorial; în timp ce, oamenii ale căror corpuri şi suflete sunt distruse de Atotputernicul Dumnezeu în Gheenă nu vor fi niciodată înviaţi şi, prin urmare, nu vor mai trăi ca suflete în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu distruge sufletele acestora în sensul că distruge toate oportunităţile pentru cei din starea Gheenei de a se bucura din nou de viaţă, oriunde, prin orice mijloace. Dumnezeu nu le aplică beneficiile morţii de jertfă a lui Isus. – Mat. 27:57-66; 28:1-4; 11-15; Faptele 4:1,2; Isa. 53:9; Marcu 9:43-48, *NW*; *Yg*; *Mo*.

6. Isus a învăţat că sufletul uman este muritor şi, prin urmare, distructibil şi poate fi omorât. El a spus: „Este permis în sabat să faci o faptă bună sau o faptă rea, să salvezi un suflet sau să-l omori?" (Marcu 3:4 şi Luca 6:9, *NW*) „Aduceţi-vă aminte de nevasta lui Lot. Oricine va căuta să-şi scape sufletul, îl va pierde; şi oricine îl va pierde, îl va găsi." (Luca 17:32,33, *NW*; *Ro*, *margine*) „Cine îşi iubeşte sufletul, îl va pierde; şi cine îşi urăşte sufletul în lumea aceasta, îl va păstra pentru viaţa veşnică." (Ioan 12:25, *NW*). Apostolul Petru a arătat că Moise a prezis venirea lui Isus, în Deuteronomul 18:15-19, spunând: „Şi oricine nu va asculta de Profetul acela, va fi nimicit cu desăvârşire din mijlocul poporului." (Faptele 3:22,23, *NW*). Şi în Evrei 10:39 (*NW*) citim: „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credinţă pentru păstrarea sufletului."

7. Vorbind astfel despre suflet, Isus şi discipolii săi confirmau Scripturile Ebraice, unde citim cum judecătorul Israelului, Iosua, a acţionat ca executor al lui Iehova al locuitorilor păgâni din Ţara Promisă, după cum urmează: „Iosua a cucerit în ziua aceea Macheda … a dat-o pe ea şi pe regele ei … şi ei au lovit-o cu ascuţişul săbiei pe ea şi toate sufletele din ea … Iehova dat Lachisul (Libna) în mâna lui Israel … l-au lovit cu ascuţişul săbiei pe el şi toate sufletele din el; n-a lăsat pe nimeni în viaţă." (Ios. 10:28, 30, 32, 35, 37, 39; 11:11, *NW*). Moise a mai spus către soldaţii izraeliţi după ce i-a executat pe duşmanii Madianiţi în război: „Toţi aceia dintre voi care au ucis un suflet, şi toţi cei ce s-au atins de vreun mort, să se cureţe." (Num. 31:19, *NW*) Înţeleptul a spus: „Dar celui ce comite adulter cu o femeie îi lipseşte priceperea; cel care face acest lucru îşi distruge sufletul." (Prov. 6:32). Alte scripturi pot fi citate, însă s-au citat suficiente aici care pot demonstra că atât Scripturile Ebraice din vechime, cât şi Scripturile Greceşti Creştine, confirmă că sufletul uman este supus distrugerii prin mâinile Atotputernicului Dumnezeu şi executorilor săi.

8. Ce fapt important este evidenţiat fără nici o contradicţie? Acesta: Sufletul uman nu supravieţuieşte după moarte. De aceea, apostolul Pavel a spus că dacă nu ar exista înviere din morţi, începând cu Isus Cristos, atunci „cei care au adormit în moarte, care erau uniţi cu Cristos, au pierit. Dacă numai în viaţa aceasta am sperat în Cristos, suntem cei mai de plâns dintre toţi oamenii. Însă acum, Cristos a fost sculat din morţi, primul rod al celor care au adormit în moarte. Căci, având în vedere că moartea vine printr-un om, învierea morţilor vine tot printr-un om. Fiindcă, aşa cum toţi mor prin Adam, tot aşa toţi vor fi readuşi la viaţă prin

Cuprins

Cristos." (1 Cor. 15:18-22, *NW*). Există o diferenţă între „viaţa de după moarte" şi înviere. De fapt, pentru că nu există viaţă după moarte trebuie să existe înviere din morţi. Deoarece nu există viaţă după moarte, neexistând nemurirea sufletului uman şi personalitate a spiritului în om, morţii din morminte sunt morţi şi pentru a trăi din nou în noua lume a lui Dumnezeu, aceştia trebuie înviaţi din morţi. Astfel, chiar baza spiritismului este falsă şi deci nu poate exista comunicare între vii şi morţi. Prin urmare, spiritismul oferă o mângâiere falsă, care induce în eroare, celor îndureraţi. Îi înşeală. Îi supune amăgirii. Îi pune în pericol, deoarece neagă căderea omului în păcat, neagă moartea ca pedeapsă pentru păcat, neagă necesitatea jertfei de răscumpărare a lui Cristos pentru iertarea păcatelor omenirii şi dobândirea iertării de către Dumnezeu a păcatelor, neagă necesitatea împărăţiei lui Dumnezeu de a distruge acest sistem nelegiuit şi de a învia morţii şi a-i ajuta să obţină viaţă veşnică sub împărăţia lui Dumnezeu, în paradisul pământesc al noii sale lumi drepte.

IDENTITATE ERONATĂ

9. Aceasta nu înseamnă că spiritiştii nu intră în contact cu o lume nevăzută, a spiritelor. Aceasta nu înseamnă că nu există fenomene autentice, precum mesajele primite din lumea invizibilă, predicţii cu privire la viitor, dezvăluirea unor informaţii care nu se obţin prin mijloace obişnuite, mişcări paranormale ale unor obiecte şi modelarea ectoplasmei din corpurile mediilor în forme umane, precum şi alte experienţe, pe care îşi bazează în principal convingerile şi învăţăturile. Cu siguranţă că asemenea experienţe şi fenomene observate dovedesc ceva. Ce? Existenţa unui tărâm invizibil cu spirite inteligente, însă, cu siguranţă, nu „viaţa de după moarte" sau comunicarea dintre morţi şi vii. În această privinţă, spiritismul este un caz de identitate eronată. Prin aceasta, vrem să spunem că spiritiştii greşesc identitatea persoanelor din lumea spiritelor cu care comunică prin medii şi alte mijloace. Ei cred că acestea sunt suflete umane care odată erau în viaţă pe pământ şi acum au murit. Pentru a-şi atinge scopurile, spiritele nu îşi dezvăluie adevărata identitate, ci îşi asumă o alta, care nu le aparţine.

10. Cine, deci, sunt aceste spirite cu care comunică spiritiştii? Acestea nu pot fi suflete nemuritoare sau spirite ale morţilor. Deci, din moment ce acestea pretind că sunt suflete vii, invizibile, ale oamenilor morţi, şi astfel induc în eroare şi înşeală, atunci sunt spirite mincinoase. Acestea trebuie să fie demoni sau diavoli, responsabili pentru ceea ce Biblia numeşte „prezicere mincinoasă" şi „semne şi minuni mincinoase." – Ezec. 13:6, 7, 9; 2 Tes. 2:9, *NW*.

11. Însă, obiectează spiritiştii, Biblia însăşi cuprinde o relatare despre comunicarea dintre morţi şi vii, dintre profetul credincios Samuel şi Regele Saul al Israelului, înainte de bătălia dintre izraeliţi şi filistenii duşmani.

12. Pentru a examina obiecţiile spiritiştilor cu toate faptele în faţa noastră, publicăm aici întreaga relatare din Biblie, după cum este redată în *Traducerea Lumii Noi*:

„Între timp Samuel murise şi tot Israelul îl jelise şi-l înmormântase în oraşul său, Rama. Saul îndepărtase din ţară mediumurile şi prezicătorii.

Cuprins

Apoi filistenii s-au adunat, au venit şi şi-au aşezat tabăra la Sunem. Şi Saul a adunat tot Israelul şi şi-au aşezat tabăra la Ghilboa. Când Saul a văzut tabăra filistenilor, i s-a făcut frică şi inima a început să-i tremure foarte tare. Cu toate că Saul îl întreba pe Iehova, Iehova nu-i răspundea niciodată, nici prin vise, nici prin Urim, nici prin profeţi. Şi Saul le-a spus slujitorilor săi: 'Căutaţi-mi o femeie care este un medium priceput, ca să mă duc la ea şi s-o întreb'. Atunci slujitorii săi i-au zis: 'Iată că în En-Dor se află o femeie care este un medium priceput'.

Saul s-a deghizat, îmbrăcându-se cu alte veşminte, şi a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. El a zis: 'Te rog, ghiceşte-mi, chemând un spirit şi ridică-mi pe cine-ţi voi spune'. Însă femeia i-a spus: 'Tu ştii bine ce a făcut Saul, cum a nimicit din ţară mediumurile şi prezicătorii. Atunci de ce întinzi capcane sufletului meu, ca să fiu omorâtă?' Dar Saul i-a jurat imediat pe Iehova, zicând: 'Viu este Iehova că prin aceasta nu vei atrage asupra ta nicio nelegiuire!' Atunci femeia a spus: 'Pe cine să-ţi ridic?' Şi el a zis: 'Ridică-mi pe Samuel'. Când femeia l-a văzut pe 'Samuel', a ţipat cât o ţinea gura. Apoi femeia i-a zis lui Saul: 'De ce m-ai înşelat? Căci tu eşti Saul!' Şi regele i-a spus: 'Nu-ţi fie frică! Dar ce-ai văzut?' Şi femeia i-a zis lui Saul: 'Am văzut ridicându-se din pământ un dumnezeu'. Saul a întrebat-o imediat: 'Cum este la înfăţişare?' Şi ea a răspuns: 'Este un om bătrân care se ridică şi este acoperit cu o tunică fără mâneci'. Atunci Saul şi-a dat seama că era 'Samuel' şi s-a plecat cu faţa la pământ, prosternându-se.

Şi 'Samuel' a spus: 'De ce mă întrebi pe mine, când Iehova s-a îndepărtat de tine şi este vrăjmaşul tău? Iehova îţi va face aşa cum a spus prin mine. Iehova va smulge regatul din mâna ta şi-l va da semenului tău David. Fiindcă n-ai ascultat de glasul lui Iehova şi n-ai făcut să vină mânia sa aprinsă asupra lui Amalec, de aceea Iehova îţi va face astăzi lucrul acesta. Şi, odată cu tine, Iehova va da şi pe Israel în mâna filistenilor, iar mâine tu şi fiii tăi veţi fi cu mine. Chiar şi tabăra lui Israel o va da Iehova în mâna filistenilor'.

Îndată Saul a căzut la pământ cât era de lung şi, auzind cuvintele lui 'Samuel', a fost cuprins de o mare frică. Şi nu mai avea nicio putere, fiindcă nu mâncase nimic toată ziua şi toată noaptea. Femeia a venit atunci la Saul şi a văzut că era foarte tulburat. Ea i-a spus: 'Iată că servitoarea ta a ascultat de glasul tău. Mi-am pus sufletul în pericol şi am ascultat cuvintele pe care mi le-ai spus. Acum, te rog, ascultă şi tu de glasul servitoarei tale şi îngăduie-mi să-ţi pun înainte o bucată de pâine ca să mănânci şi să prinzi putere, fiindcă vei pleca la drum'". – 1 Sam. 28:3-22, *NW*.

13. Spiritistul spune: „Biblia spune că Samuel a apărut după moarte". Însă spune, oare, Biblia acest lucru? Nu! Ea arată că Regele Saul nu a văzut nimic la această sesiune. Mediumul a văzut ceva prin puterile sale oculte. Saul pur şi simplu a cedat mintal în faţa ei ca acea sesiune să aibă succes. Spiritistul spune: „Dar ceea ce a văzut şi a descris mediumul însuşi Regele Saul a identificat ca fiind Samuel". Este adevărat, însă Saul a vrut să creadă că era Samuel şi era dispus să fie înşelat de aparenţe, de asemănări.

14. Cu toate acestea, asemănările nu stabilesc identitatea exactă. Alte lucruri importante trebuie luate în considerare. În articolul său „A Case for ESP, PK and PSI", publicat în revista *Life* în 1954, binecunoscutul cercetător al transcendentalismului, Aldous Huxley, a avut de spus următoarele, la pagina 108:

„O altă problemă pentru cercetătorii PSI ai viitorului va fi aceea a vieţii omului după moarte… Cazuri neliniştitoare de identitate eronată apar ocazional în tribunale… Paşapoartele, card-urile de asigurare socială, chiar amprentele, pot fi falsificate. Şi undeva în lume aproape oricine are o dublură. (Se spune că Hitler şi Stalin au folosit mai mult de şase). Dacă este atât de dificil, chiar aici şi acum, de a dovedi ştiinţific că eu sunt eu şi tu eşti tu, este cu atât mai greu să se demonstreze că persoana care vorbeşte prin gura unui medium este în realitate persoana care pretinde a fi, şi nu o proiecţie a unor informaţii obţinute prin percepţie extrasenzorială şi dramatizată, mai mult sau mai puţin convingător, de o parte disociată a minţii subconştiente a mediului". Apoi, sub imaginea fostului preşedinte al S.U.A., Harry S. Truman, împreună cu o

dublură teatrală a sa, Irving Fisher, articolul spune: „CINE ESTE CINE? ... Din moment ce identitatea fizică poate fi falsificată, autorul Huxley arată că este de două ori mai dificil să se evalueze revendicările că anumiţi morţi au fost auziţi în sesiuni prin intermediul mediumurilor”.

15. Pentru autorul Aldous Huxley şi alţi cercetători transcendentali, acestea sunt „probleme vechi, încă nerezolvate”. Însă dacă acceptăm pe deplin Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, acest caz al Regelui Saul şi al mediumului nu este o problemă nerezolvată. Regele Saul interzisese în Israel nu pe profeţii lui Iehova, ci pe mediumuri şi pe prezicătorii profesionişti. La fel cum el l-a păcălit pe medium pentru a practica activităţile sale ilegale, la fel a păcălit-o pe ea spiritul care a făcut ca mediumul să vadă un dumnezeu ieşind din pământ, precum şi pe Saul, prin falsificarea fostei înfăţişări a răposatului Samuel. La moartea lui, Samuel a lăsat în urmă haina fără mâneci pe care obişnuia să o poarte sau în care a fost îngropat. Deci de unde a obţinut spiritul acea haină? Spiritul a falsificat acea haină, precum şi vârsta înaintată a lui Samuel. Acel spirit invizibil care lucra prin intermediul mediumului ştia cum se îmbrăca Samuel când trăia şi ceea ce spusese anterior neascultătorului Rege Saul şi cum refuzase să-l vadă pe acesta până la moartea sa şi cum arăta când a murit. (1 Sam. 15:35). Astfel că spiritul putea cu uşurinţă să falsifice toate aceste lucruri, ceea ce a şi făcut. Dacă a doua zi sau „mâine” armata izraelită a fost dată în mâna filistenilor şi Saul şi fiii săi au murit pe câmpul de bătălie, relatarea Bibliei nu arată exact. Expresia spiritului „tu şi fiii tăi” nu însemna neapărat toţi fiii lui Saul, ci aceia care se aflau în tabără cu el; unul din fiii lui Saul, Işboşet, nu a murit în acea bătălie, ci a condus o perioadă drept succesorul lui Saul. (1 Sam. 31:1-7; 1 Cron. 9:39; 10:2-6). Spiritul ştia că Iehova era împotriva lui Saul şi că Saul îl înfuriase pe Iehova consultând un medium şi a fost condamnat la moarte pentru acest lucru şi nu avea să fie favorizat de Iehova în bătălie, astfel că spiritul putea în mod raţional să prezică înfrângerea lui Saul şi moartea sa şi a fiilor săi.

16. Indiferent dacă predicţia spiritului s-a adeverit sau nu, spiritul era un „spirit mincinos”, deoarece a făcut o prezicere pe baza unor informaţii falsificate sau frauduloase, pretinzând a fi Samuel cel credincios al lui Iehova şi punând în aplicare acea minciună, precum că morţii nu sunt morţi şi că este posibil ca cei vii să comunice cu morţii. Samuel era atunci un suflet mort, cu speranţa unei învieri în noua lume a lui Dumnezeu. El refuzase să mai comunice cu Saul după ce Iehova îl respinsese definitiv pentru că nu l-a ascultat în chestiunea executării tuturor amaleciţilor şi a turmelor lor. Samuel refuzase, de asemenea, să aibă ceva de-a face cu mediumurile. Cu siguranţă, atunci, nici un medium condamnat nu ar fi putut să-l forţeze pe Samuel să facă după moarte ce refuzase să facă în timpul vieţii. În plus, mediumul nu putea să învie morţii. Singurul care poate face acest lucru este „Dumnezeu, care învie morţii, şi care cheamă lucrurile care nu sunt, ca şi cum ar fi.” (Rom. 4:17, *NW*) „Iehova omoară şi păstrează în viaţă, duce în Şeol (mormântul comun al omenirii) şi scoate din el.” (1 Sam. 2:6, *NW*). Dumnezeu nu a permis un medium condamnat şi nici nu l-a adus pe Samuel înapoi pentru el.

17. Pentru că s-a răsculat împotriva poruncii lui Iehova, Regele Saul s-a făcut vinovat de practicarea spiritismului, iar Samuel i-a spus: „Căci spiritul de

Cuprins

răzvrătire este la fel ca păcatul ghicitoriei şi a o lua înainte cu înfumurare este la fel ca a folosi puterea magică şi terafimii. Fiindcă ai respins cuvântul lui Iehova, şi el te respinge ca rege". (1 Sam. 15:22, 23, *NW*). Însă acum, consultând un medium spiritist, el apela în mod direct la spiritism şi merita să moară. Prin medium el a intrat în legătură cu un spirit mincinos, care nu era Samuel. Prin urmare, în 1 Cronici 10:13, 14 (*NW*) se spune: „Astfel, Saul a murit din cauza infidelităţii lui, fiindcă acţionase infidel faţă de Iehova, nerespectând cuvântul lui Iehova, şi fiindcă se dusese să întrebe un medium şi nu-l întrebase pe Iehova. De aceea, el l-a omorât, iar domnia i-a dat-o lui David, fiul lui Iese."

18. Încercarea spiritiştilor de a folosi experienţa lui Saul ca dovadă biblică că există viaţă după moarte şi că morţii pot comunica din tărâmul morţilor cu viii de pe pământ, prin mediumuri, eşuează în mod lamentabil.

19. Chiar şi spiritiştii realizează că spiritele cu care au contact mint şi înşeală. La pagina 162 a cărţii sale şi sub titlul „Intruziunea Spiritelor Nedorite", Rishi mărturiseşte:

„În încercările noastre de a dialoga cu prietenii noştri, spiritele, întâlnim ocazional entităţi nedorite, care interferează când alţii încearcă să comunice şi chiar îi imită. Acesta este un mare obstacol în calea unor experimentalişti care, ocazional, sunt foarte deranjaţi de intruziuni supărătoare din cealaltă lume. Din lipsa unui ghid bun în regiunile nevăzute aceştia întâmpină dificultăţi şi se simt neajutoraţi. Se pare că aceste persoane oneste sunt nerăbdătoare să scape de vizitatorii nedoriţi, însă nici o rugăminte sau rugăciune nu are efect asupra locuitorilor din lumea de dincolo, ale căror intruziuni sunt de obicei menite să hărţuiască pe cei prin intermediul cărora îşi comunică gândurile."

20. Însă regretatul cercetător transcendentalist britanic, Sir Arthur Conan Doyle, este şi mai direct cu privire la înclinaţia spiritelor de a minţi. La pagina 72 a cărţii sale *The New Revelation*, Sir Doyle a spus referitor la spirite:

„Trebuie, din păcate, să ne confruntăm cu minciuni sfruntate din partea unor inteligenţe diabolice sau nelegiuite. Oricine a investigat aceste aspecte a întâlnit, cred, exemple de înşelăciune voită care, ocazional, interferează cu comunicări pozitive şi autentice."

21. Exprimându-şi frica de identitatea reală a spiritelor, un spiritist egiptean numit Aly Abdel Galil Rady, profesor de fizică la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii Ibrahim din Cairo, spune următoarele la paginile 277, 287-289 a cărţii sale *The Invisible World*, tradusă din arabă:

„Spiritele care apar pot fi turbulente, mincinoase, chiar demoni care pot acţiona în mod abil ca spiritele morţilor şi pot vorbi cu vocile lor, pot apărea în forma lor şi se pot materializa în forma lor. … Pot spune, deci, că toate opiniile făcute cunoscute de spirite la apariţiile lor sunt îndoielnice. Este adevărat că unele din acestea au dreptate, însă majoritatea înşală … Nu trebuie să uităm că ştiinţa este plină de fenomene înşelătoare, precum mirajul către care fuge persoana însetată, crezând că este apă. De ce, atunci, nu investigăm adevărul referitor la spiritele care ne vorbesc? Presupun că sunt demoni. Nici eu, nici spiritele respective, nu suntem siguri."

22. Astfel, din gurile sau vârful peniţelor spiritiştilor proeminenţi vine dovada sau mărturia care discreditează. Este inutil să încercăm să apărăm spiritismul cu argumentul slab că există spirite bune şi spirite rele şi că intenţia spiritismului este să intre în legătură cu spiritele bune. Spiritismul este fondat pe un mare neadevăr, minciuna vieţii de după moarte şi a nemuririi sufletului uman. Prin urmare, toate spiritele care doresc să comunice cu spiritiştii pe fundamentul acestor minciuni şi încearcă să facă aceste minciuni să pară adevărate sunt spirite

Cuprins

rele, demoni care încearcă să substituie cu minciuni pe Dumnezeu şi Cuvântul Său. Apostolul creştin Pavel scrie: „Dumnezeu să fie găsit adevărat şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi.” (Rom. 3:4, *NW*). Acea declaraţie îi include pe toţi spiritiştii şi pe cei care intră în contact cu aceste spirite dovedite mincinoase.

TRANSFIGURAREA A FOST O MATERIALIZARE?

23. Încă încercând să îşi joace toate cărţile în joc, spiritistul va spune: „Însă transfigurarea lui Isus de pe munte nu a fost o întoarcere din morţi a lui Moise şi Ilie şi nu i-a folosit Isus pe cei trei apostoli Petru, Iacov şi Ioan drept mediumuri în starea lor adormită, pentru a genera materializarea acelor profeţi morţi?” Pentru a răspunde la această întrebare, apelăm la relatarea autentică, din Luca 9:28-36 (*NW*): „I-a luat cu el pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov şi a urcat pe munte să se roage. Şi, în timp ce se ruga, aspectul feţei sale s-a schimbat şi hainele lui au devenit de un alb sclipitor. Şi iată, cu el vorbeau doi bărbaţi: erau Moise şi Ilie. Aceştia au apărut în glorie şi au început să vorbească despre plecarea sa, care trebuia să aibă loc în Ierusalim. Petru şi cei care erau cu el erau îngreunaţi de somn. Dar, când s-au trezit bine, au văzut gloria lui şi pe cei doi bărbaţi stând cu el. Şi, pe când se despărţeau de el, Petru i-a zis lui Isus: ‘Învăţătorule, este bine că suntem aici. Să ridicăm trei corturi: unul pentru tine, unul pentru Moise şi unul pentru Ilie’, căci nu-şi dădea seama ce spune. Dar, pe când spunea aceste lucruri, s-a format un nor şi i-a acoperit cu umbra lui. Când au intrat în nor, ei s-au înfricoşat. Şi din nor s-a auzit un glas care zicea: ‘Acesta este Fiul meu, cel pe care l-am ales. De el să ascultaţi!’ Şi, când s-a auzit glasul, Isus era singur. Ei au tăcut şi, în zilele acelea, n-au povestit nimănui ceea ce văzuseră.”

24. Aceasta nu era o materializare a profeţilor morţi Moise şi Ilie prin generarea de ectoplasmă. Nu a ieşit ectoplasmă din Isus, Petru, Iacov sau Ioan. Aceştia erau conştienţi şi au observat ce se petrecea, deoarece ei urmau să fie martorii acestei transfigurări, pentru a consolida profeţiile biblice, nu prezicerile mesajelor spiritelor. După cum mărturiseşte Petru însuşi: „Noi nu v-am făcut cunoscute puterea şi prezenţa Domnului nostru Isus Cristos urmând istorisiri neadevărate, născocite cu măiestrie, ci fiind martori ai măreţiei sale. Pentru că el a primit de la Dumnezeu, Tatăl, onoare şi glorie, când cuvinte ca acestea i-au fost adresate prin glorie măreaţă: ‘Acesta este fiul meu iubit, pe care eu l-am aprobat!’ Da, acestea sunt cuvintele pe care le-am auzit noi adresate din cer când eram cu el pe muntele sfânt. De aceea, noi avem cuvântul profetic mai sigur. Şi bine faceţi că îi daţi atenţie.” (2 Pet. 1:16-19, *NW*). Aceasta nu putea fi o materializare spiritistă a lui Moise şi Ilie, deoarece aceştia erau suflete moarte şi nu venise încă momentul pentru învierea lor din morţi. – Evrei 11:23-29, 32, 38-40.

25. Aceasta era o viziune, ca viziunea pe care a avut-o apostolul Ioan aproximativ 60 de ani după ce a fost martor la transfigurare, viziune care a fost atât de reală încât Ioan a vorbit cu cei care îi apăreau în viziune. (Apoc. 1:1, 2; 5:4, 5; 7:13, 14). Isus însuşi a declarat-o o viziune profetică, în care Moise şi Ilie erau

Cuprins

simboluri ale funcţiilor pe care Isus urma să le deţină pentru a face anumite lucrări. Apostolul Matei dovedeşte că transfigurarea a fost o viziune, când scrie: „Pe când se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: Să nu spuneţi nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morţi.” (Mat. 17:9, *NW*). Spiritiştilor li se interzice, deci, utilizarea transfigurării lui Isus ca sprijin pentru învăţăturile lor.

26. Imediat după coborârea de pe muntele transfigurării, Isus a vindecat un băiat nebun, posedat de un demon. Referitor la aceasta citim: „Isus a certat dracul, care a ieşit afară din el. Şi băiatul s-a tămăduit chiar în ceasul acela.” (Mat. 17:14-18, *NW*). Aceasta este o dovadă suplimentară a faptului că transfigurarea nu a avut nimic de a face cu spiritismul, care este opera demonilor.

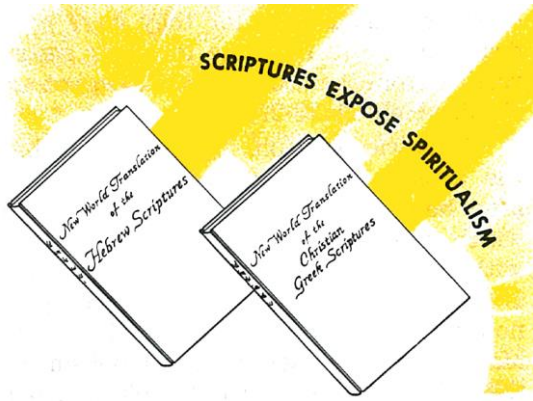

27. Isus nu era medium. El nu a cedat niciodată influenţei demonilor sau a spiritelor necurate. Duşmanii săi religioşi l-au acuzat că este posedat de un spirit necurat, un demon. (Ioan 7:20; 8:48, 49, 52; 10:20, 21). Însă Isus însuşi i-a alungat pe demoni şi i-a împuternicit pe discipolii săi să scoată demoni. (Mat. 10:1, 8; Luca 9:1; 10:17-20). Duşmanii săi au spus că el scotea demonii prin puterea „conducătorului demonilor”, Beelzebub. Însă Isus a spus că acest lucru ar fi însemnat ca Satan să fie divizat împotriva sa, aşa că împărăţia sa nu putea să dureze. Atunci înseamnă acest lucru că atunci când mediumurile şi preoţii religiei false exorcizează demoni Dumnezeu îi foloseşte pentru a scoate demoni? Nu, ci Satan îi foloseşte pentru a face acest lucru. Astfel, Satan nu este divizat împotriva sa, deoarece aceste mediumuri şi falşi preoţi sunt de partea lui şi susţin împărăţia sa prin lucrurile nemaipomenite pe care le realizează şi astfel oferă sprijin minciunilor religioase ale lui Satan. Astfel că alungarea de către ei a demonilor, chiar în numele lui Isus ca nume magic, nu demonstrează că mediumurile şi preoţii falşi nu sunt „lucrători ai fărădelegii” împotriva lui Dumnezeu. (Mat. 7:21-23, *NW*; Faptele 19:11-16). Însă Isus însuşi nu era de partea lui Satan. El era duşmanul cel mai mare al lui Satan de pe pământ şi ceea ce a învăţat şi propovăduit era în mod direct împotriva minciunilor şi împărăţiei lui Satan. Deci alungarea demonilor de către Isus era o dovadă că făcea acest lucru fiind duşmanul lui Satan, prin „degetul lui Dumnezeu”, şi astfel susţinea adevărul şi împărăţia lui Dumnezeu. (Mat. 12:22-30). Discipolii lui credincioşi au alungat, de asemenea, demonii prin puterea lui Dumnezeu, nu a Diavolului. În primul secol puterea de a face acest lucru era considerată un „dar” miraculos al spiritului sfânt. Însă din moment ce cei doisprezece apostoli ai lui Cristos au murit, acest dar a încetat printre urmaşii lui credincioşi şi nu este deţinut sau exercitat de aceştia astăzi. – 1 Cor. 13:8-11.

Cuprins

28. Isus nu avea nimic în comun cu demonii, demonii recunoscând acest lucru. Unul din ei a strigat: „‘Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne distrugi? Te ştiu cine eşti: Eşti Sfântul lui Dumnezeu!’ Isus l-a certat, şi i-a zis: ‘Taci, şi ieşi afară din omul acesta!’” Isus nu lăsa demonii să fie martori în ceea ce-l priveşte, după cum citim: „El a scos mulţi draci, şi nu lăsa pe draci să vorbească, pentru că-L cunoşteau a fi Cristos.” (Marcu 1:23-25, 34, *NW*). Când Isus a umblat odată pe Marea Galileii pentru ajunge corabia clătinată de furtună a discipolilor săi acela nu a fost un act de levitaţie spiritistă. Când Isus a fost botezat şi apoi a fost umplut de spiritul sfânt al lui Dumnezeu şi a petrecut 40 de zile în pustiu, Satan Diavolul a încercat să-l facă pe Isus să realizeze o levitaţie, pentru a-i mistifica pe evrei şi să-i câştige de partea sa la templul din Ierusalim. Pe un zid al templului, conducătorul demonilor i-a spus lui Isus: „‘Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici’; căci este scris: ‘El va porunci îngerilor Lui să Te păzească’; şi: ‘Ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră.’ Însă Isus a refuzat, citând scriptura: ‘Să nu ispiteşti pe Iehova Dumnezeul tău’.” (Luca 4:1, 9-12, *NW*). Înălţarea sa de pe Muntele Măslinilor, la 40 de zile de la învierea Sa, nu era o levitaţie spiritistă. Era întoarcerea sa în cer şi intrarea sa în prezenţa Tatălui ceresc, cu valoarea jertfei sale umane, pentru omenirea păcătoasă. – Faptele 1:9-12.

SCRIPTURILE ACUZATE PE NEDREPT

29. Scripturile sunt acuzate pe nedrept de faptul că susţin revendicările spiritiştilor. Pentru protejarea omenirii şi îndrumarea acesteia în adevăr, Scripturile demască spiritismul drept ceea ce este, spiritism sau demonism. Prin urmare, Legea lui Iehova Dumnezeu către izraeliţi le interzicea să aibă ceva de-a face cu mediumuri care pretindeau că îi pun pe cei vii în legătură cu morţii. Aceasta poruncea: „Să nu vă îndreptaţi spre mediumuri şi să nu-i întrebaţi pe prezicători, ca să nu deveniţi necuraţi prin ei. Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru.” Izraeliţii care apelau la spiritism de orice fel trebuiau omorâţi. „Dacă un suflet se îndreaptă spre mediumuri şi spre prezicători, ca să aibă relaţii imorale cu ei, eu îmi voi întoarce faţa împotriva acelui suflet şi-l voi nimici din mijlocul poporului său.” Mediumurile spiritiste urmau să fie omorâte cu pietre. „Dacă un bărbat sau o femeie are un spirit prin care cheamă spiritele sau un spirit de prezicere, să fie omorâţi negreşit. Să se arunce cu pietre în ei până vor muri. Sângele lor să fie asupra lor.” (Lev. 19:31; 20:6,27, *NW*)

30. „Să nu se găsească la tine nimeni care îşi trece fiul sau fiica prin foc, nimeni care ghiceşte, nimeni care practică magia, nimeni care caută semne prevestitoare, niciun vrăjitor, nimeni care leagă cu farmece, nimeni care consultă un medium sau un prezicător, nimeni care întreabă morţii. Fiindcă Iehova detestă pe oricine face aceste lucruri şi din cauza acestor lucruri dezgustătoare le alungă Iehova, Dumnezeul tău, dinaintea ta. Să fii ireproşabil faţă de Iehova, Dumnezeul tău. Căci aceste naţiuni cărora le iei teritoriul îi ascultau pe cei ce practică magia şi pe cei ce ghicesc, dar ţie, Iehova, Dumnezeul tău, nu ţi-a dat nimic de felul

Cuprins

acesta". Deci a permite aceste lucruri ar fi însemnat respingerea viitorului Mesia, Mai Marele Moise, Isus Cristos. – Deut. 18:10-19, *NW*.

31. Dar dacă mediumurile, prezicătorii, astrologii sau utilizatorii tablelor sau planşetelor Ouija fac predicţii şi predicţiile se adeveresc? Acest lucru tot nu demonstrează că spiritismul sau spiritualismul sunt religia adevărată, cea corectă. De ce nu? Deoarece acestea sunt împotriva poruncilor lui Iehova Dumnezeu şi îi întorc pe cei care se bazează pe asemenea activităţi spiritiste de la mijloacele aprobate de Dumnezeu de a dărui cunoştinţă ascunsă şi de a profeţi despre viitor. De asemenea, acest lucru contribuie la sprijinirea marii minciuni referitoare la Iehova Dumnezeu şi la cei morţi, astfel inducând în eroare. Legea lui Dumnezeu porunceşte: „Dacă un profet sau un visător care a avut un vis se ridică în mijlocul vostru şi îţi prezintă un semn sau o minune şi dacă se împlineşte semnul sau minunea despre care ţi-a vorbit când a zis: Să umblăm după alţi dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut, şi să le slujim, să nu asculţi cuvintele acelui profet, nici pe visătorul care a avut visul acela, fiindcă Iehova, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să ştie dacă îl iubiţi pe Iehova, Dumnezeul vostru, cu toată inima voastră şi cu tot sufletul vostru … profetul acela sau visătorul acela care a avut visul trebuie să fie omorât, fiindcă a vorbit de răzvrătire împotriva lui Iehova, Dumnezeul vostru — care te-a scos din ţara Egiptului şi te-a eliberat din casa sclavilor —, ca să te abată de pe calea pe care ţi-a poruncit-o Iehova, Dumnezeul tău. Să îndepărtezi ce este rău din mijlocul tău." (Deut. 13:1-5, *NW*). O predicţie care se adevereşte, însă care este folosită pentru a vă întoarce de la Iehova, singurul Dumnezeu viu şi adevărat, este o aparenţă înşelătoare pentru a vă induce în eroare şi a vă îndepărta de sursa divină a vieţii şi adevărului. Aceasta este menită să vă aducă sub puterea „tatălui minciunii", Satan Diavolul, „conducătorul demonilor." – Ioan 8:44, *NW*.

32. Iehova Dumnezeu îi cunoaşte pe aceşti demoni. Le cunoaşte metodele de operare şi distrugerea pe care o cauzează asupra victimelor lor. În Cuvântul lui scris îşi avertizează poporul şi pe cei care îşi doresc mântuirea împotriva acestor inteligenţe nelegiuite nevăzute. A crede în existenţa demonilor nu este o superstiţie. Nu este doar creştin, ci şi ştiinţific, să credem în existenţa demonilor şi să credem într-un tărâm al spiritelor, deoarece acolo locuieşte Creatorul invizibil, Dumnezeu, care este spirit, şi cu siguranţă nu este singur în acel tărâm spiritual vast, incomensurabil. Cu mult timp înainte de crearea universului vizibil de 4 miliarde şi jumătate de ani, Iehova Dumnezeu a realizat prima sa creaţie. Era o creaţie spirituală, respectiv „fiul său iubit", „singurul Său Fiu născut", „întâiul născut din toată creaţia", care la momentul potrivit a venit pe pământ şi a devenit „omul Isus Cristos." (Ioan 3:16; Col. 1:15, *NW*; 1 Tim. 2:5). Atunci, prin acesta, Iehova a creat şi alte creaţii inteligente, de asemenea spirituale, respectiv toţi îngerii perfecţi, glorioşi, sfinţi şi aceşti spirituali „fii ai lui Dumnezeu" au „strigat cu bucurie" la crearea pământului nostru ca locuinţa eternă a omenirii. (Ps. 104:4; 103:20; Iov 38:4-7). Astfel, tărâmul spiritelor a existat înainte de crearea universului nostru material. Creaţia materială vizibilă, proiectată minunat, dovedeşte existenţa, puterea şi inteligenţa marelui Creator Spiritual, Iehova

Cuprins

Dumnezeu. Oamenii de ştiinţă materialişti nu au scuză pentru faptul că nu cred în el. „Calităţile sale nevăzute, da, puterea sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, aşa că ei sunt fără scuză.” – Rom. 1:20, *NW*.

33. Omenirea nu a trebuit să aştepte apariţia spiritismului ca dovadă a existenţei tărâmului spiritelor. Ceea ce spiritismul a încercat să inducă prin înşelăciune omenirii este credinţa că tărâmul spiritelor este locuit de spirite sau aşa-zisele „suflete nemuritoare” ale oamenilor morţi şi că există viaţă după moarte. Este posibil ca o asemenea credinţă să fi venit din Orient sau din Est, însă nu a adus nici o iluminare omenirii. Dimpotrivă, a întunecat mintea omenirii împotriva adevărului. Occidentul sau Vestul a fost influenţat de această întunecime şi nu are nici o lumină de oferit. Învăţăturile referitoare la „viaţa de după moarte” nu sunt lumină, iar Shaw Desmond se înşală, din nefericire, când, în cartea sa intitulată „We Do Not Die” (Noi nu murim), spune: „Înfometată din punct de vedere spiritual, Europa nu se mai întoarce către Est pentru lumină, deoarece lumina nu mai vine din Est, ci din Vest. Estul este, *chiar dacă nu va fi întotdeauna*, indiferent faţă de lumina pe care odată a oferit-o umanităţii întunecate, acea lumină a Lumii, care după o analiză aprofundată poate fi numită lumina «Vieţii de după moarte».” Spiritismul, cu doctrina sa a vieţii de după moarte a apărut doar după potopul din timpul lui Noe, în anul 2370 î.C.

34. Primul om Adam ştia despre existenţa tărâmului spiritelor şi a realizat că el era un produs al acestuia, şi astfel a învăţat-o pe soţia sa Eva în grădina Eden. Atât Adam cât şi Eva ştiau că tărâmul spiritelor exista, deoarece Iehova Dumnezeu vorbea cu ei din tărâmul invizibil, făcându-le de cunoscut voinţa sa. Aceştia i-au auzit vocea, nu prin intermediul vreunui medium şi ei au vorbit, de asemenea, cu Dumnezeu. Ei ştiau că nu vorbeau cu vreo persoană moartă şi „plecată”. Înainte de Adam şi Eva nu existau oameni morţi. Ei vorbeau nu cu morţii, ci cu viii din tărâmul spiritelor, până când au fost alungaţi din paradisul din Eden. Noe şi familia sa de şapte suflete umane au supravieţuit după potopul global şi ştiau de existenţa tărâmului spiritelor. Din tărâmul invizibil al spiritelor Noe a primit instrucţiuni pentru a construi arca supravieţuirii şi a intra în ea la timp. Din tărâmul spiritelor Dumnezeu le-a vorbit după potop, i-a binecuvântat şi le-a dat instrucţiuni. În loc să descopere sau să explice şi să demonstreze tărâmul spiritelor, spiritismul a distorsionat faptele cu privire la acesta şi i-a indus pe oameni în eroare, aruncându-i în ghearele demonilor. – Gen. 5:32 – 9:17.

CINE I-A CREAT PE DEMONI?

35. Unii cititori îşi vor pune o întrebare. În Deuteronomul 32:4 (*NW*) Moise cântă despre Iehova Dumnezeu, spunând: „Stânca — lucrările sale sunt perfecte, căci toate căile sale sunt dreptate. Un Dumnezeu al fidelităţii, în care nu este nedreptate; el este drept şi nepărtinitor.” Situaţia fiind aşa, el nu ar putea fi creatorul demonilor. Cum atunci, au apărut demonii? Următorul verset din cântarea lui Moise ne oferă un indiciu, spunând: „Ei au făcut ce este rău; ei nu sunt copiii lui, defectul este al lor. Generaţie strâmbă şi denaturată!” (Deut. 32:5, *NW*).

Cuprins

Aceasta înseamnă că demonii de acum au devenit singuri aşa, acest defect le aparţine şi nu mai sunt copiii lui Dumnezeu. Biblia îi numeşte de asemenea „spirite necurate." (Mat. 10:1; 12:43; Marcu 1:23, 26, 27; Luca 4:33, 36; Faptele 5:16; 8:7). Însă Iehova Dumnezeu i-a creat drept spirite curate, fiii săi cereşti, membrii familiei sale spirituală. Aceştia nu au fost creaţi nemuritori, ci muritori, dar aveau posibilitatea de a trăi pentru totdeauna, continuând să fie fiii spirituali, curaţi, sfinţi ai lui Dumnezeu. Altfel, acum că un număr semnificativ din aceştia au devenit demoni, ei nu au putut fi distruşi din univers.

36. Primul care s-a transformat în demon a devenit „conducătorul demonilor", deoarece avea alţi îngeri sau spirite dispuse să devină ca el. (Mat. 12:24 şi Marcu 3:22, *NW*). Deoarece s-a opus primul lui Dumnezeu, defăimându-l pe Dumnezeu şi spunând minciuni despre şi, înşelând şi înghiţindu-şi victimele ca un balaur, lui i s-au dat patru titluri speciale: Satan, Diavol, Şarpele original şi Balaur. (Apoc. 12:9; 20:2, *NW*). Acest al treilea titlu îl leagă de şarpele vorbitor din paradisul edenic. „Şarpele a amăgit pe Eva cu şiretlicul lui." (2 Cor. 11:3, *NW*). Satan Diavolul a obsedat acel şarpe şi l-a făcut să-i vorbească Evei şi să o seducă, dat fiind că un şarpe normal nu ar fi putut să vorbească şi să o seducă pe Eva din proprie iniţiativă. El se afla sub un control invizibil. Entitatea invizibilă care îl controla pe şarpe s-a transformat singură în Satan Diavolul prin calea de acţiune de opoziţie faţă de Dumnezeu şi defăimarea acestuia pe care şarpele le-a cauzat. Acest spirit invizibil fusese creat un fiu spiritual perfect, sfânt al lui Dumnezeu. Intrând în contact cu grădina paradisiacă Eden şi locuitorii umani ai acesteia, a văzut o oportunitate de a deveni un dumnezeu imitator şi de a controla umanitatea. (Ezec. 28:13-17). Răsculându-se în inima sa împotriva propriului său Creator, şi-a creat un plan de acţiune. Nu s-a materializat, ci a folosit un şarpe din Eden. A vorbit prin intermediul acestuia, nu bărbatului Adam, ci femeii Eva, făcând-o să se răscoale împotriva lui Dumnezeu şi folosind-o pentru a-l convinge pe Adam să facă acelaşi lucru.

37. „El i-a zis femeii: 'Este adevărat că Dumnezeu a spus să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?' Femeia i-a răspuns şarpelui [şi astfel lui Satan Diavolul]: 'Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, [pomul cunoaşterii binelui şi răului] Dumnezeu a spus: «Să nu mâncaţi din el, nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi»'. Atunci şarpele i-a zis femeii: 'În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul'." (Gen. 3:1-5, *NW*)

38. Prin această afirmaţie, Satan a minţit. L-a făcut pe Dumnezeu mincinos, înşelător, nu atotputernic, neputând să îndeplinească pedeapsa pentru încălcarea legii Sale. Aici Satan nu le-a promis lui Adam şi Evei nemurire după moarte, ci le-a spus că nu vor muri în carne după ce vor mânca fructul din pomul interzis. Acesta în sine nu-i omora şi Dumnezeu nu aplica sau nu putea să aplice pedeapsa cu moartea. Dimpotrivă, ei ar fi urmat să fie ca Dumnezeu, nu după moarte, prin viaţă după moarte, ci în timp ce trăiau în carne. Ei aveau să fie ca Dumnezeu, nu ca nemurire, ci cunoscând binele şi răul, prin propria lor cunoştinţă sporită de a

Cuprins

hotărî pentru ei înşişi ce înseamnă binele şi răul, fără a urma conducerea sau decizia lui Dumnezeu. Deci, fără vreo idee de moarte şi intrare în lumea spiritelor şi cunoscând mai multe decât a cunoscut vreodată în paradisul material din Eden, ci cu ideea de a continua să trăiască în carne, cu cunoştinţă sporită şi motivaţie independentă, Eva l-a ascultat pe Şarpe, în loc să-l asculte pe adevăratul Dumnezeu. A mâncat. Apoi şi-a folosit influenţa pentru a-l convinge pe soţul său Adam să mănânce şi el. Li s-au deschis într-adevăr ochii, însă doar pentru a-şi vedea propria ruşine. Nu s-au simţit ca Dumnezeu, cu cunoştinţă superioară, ci s-au temut de Iehova Dumnezeu şi au încercat să se ascundă de El. În loc să trăiască pentru totdeauna, veşnic, în carne, în paradisul pământesc, ei au primit pedeapsa lui Dumnezeu de a muri şi au fost alungaţi din paradisul Edenic.

39. Nu numai că au fost condamnaţi la moarte, ci şi spiritul rebel Satan Diavolul, Şarpele original, a fost, de asemenea, condamnat la moarte, capul său urmând să fie zdrobit sub piciorul Seminţei femeii alese a lui Dumnezeu. Aceasta a arătat că sfinţii îngeri, cum fusese Satan până la rebeliunea sa, nu sunt nemuritori, indestructibili, ci existenţa lor veşnică depinde de ascultarea absolută a lui Dumnezeu. Astfel, comunicarea oamenilor cu tărâmul spiritelor nu este dovada nemuririi nici a creaturilor spirituale, nici a sufletelor umane. – Gen. 3:15.

40. Spiritul rău Satan Diavolul a trăit şi după ce au murit Adam şi Eva. A trăit până acum cu permisiunea lui Dumnezeu, aşteptând rezolvarea marii chestiuni de discuţie: Cine conduce universul? Iehova Dumnezeu va arăta că El conduce universul şi îi dictează legile şi determină şi hotărăşte ce este bine şi ce este rău. Dumnezeu le-a spus urmaşilor creştini ai Seminţei femeii sale: „Dumnezeul care dă pacea va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.” (Rom. 16:20, *NW*). Isus Cristos, fiul său glorificat, este cel pe care Dumnezeu îl va folosi pentru a-l zdrobi pe Satan, Şarpele original şi sămânţa acestuia, deoarece Fiul său credincios este cel pe care Şarpele l-a zdrobit la călcâi când a devenit carne şi sânge, la fel ca şi copiii lui Avraam. Ca dovadă este scris: „Astfel, întrucât ‘copilaşii’ au parte de sânge şi de carne, şi el a avut parte de aceleaşi lucruri, pentru ca prin moartea lui să-l reducă la nimic pe cel care are mijloacele de a cauza moartea, pe Diavolul, şi să-i elibereze pe toţi cei care, de teama morţii, au fost supuşi sclaviei toată viaţa. Pentru că, de fapt, el nu îi ajută deloc pe îngeri, ci ajută sămânţa lui Avraam.” (Evrei 2:14-16, *NW*). Dumnezeu a vindecat călcâiul zdrobit al Seminţei femeii sale înviindu-l din morţi, întorcându-l în tărâmul spiritelor, dar oferindu-i recompensa nemuririi şi neputrezirii. (1 Tim. 6:15, 16). Însă Satan, spiritul rău, a rămas muritor.

41. În Scripturi, Satan Diavolul nu este numit înaintea potopului din vremea lui Noe. Este numit pentru prima dată în relatarea vieţii lui Iov, care pare să fi fost scrisă de profetul Moise la secole bune după potop. Mediumurile şi invocarea morţilor sunt menţionate pentru prima dată după potop, legea lui Dumnezeu prin Moise avertizând împotriva acestor agenţi ai spiritelor rele: „Să nu fie la tine nimeni … care să întrebe pe cei ce consultă un medium spiritist sau un prezicător profesionist, nimeni care întreabă pe morţi.” (Deut. 18:10, 11, *NW*; de asemenea Lev. 19:31; 20:6, 27). După potop, aceste forme de demonism au

Cuprins

început cu oraşul Babilon fondat de Nimrod, strănepotul lui Noe. (Gen. 10:8-10). Către Babilon, profetul Isaia a spus: „Şi totuşi aceste două lucruri ţi se vor întâmpla deodată, în aceeaşi zi: şi pierderea copiilor şi văduvia; vor cădea asupra ta cu putere mare, în ciuda tuturor vrăjitoriilor tale şi multelor tale descântece. Vino dar cu descântecele tale şi cu mulţimea vrăjitoriilor tale, cărora ţi-ai închinat munca [de când?] din tinereţe; poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosit tot întrebând: să se scoale dar şi să te scape cei ce interpretează cerul, care observă stelele, care prezic, după lunile noi, ce are să ţi se întâmple!" (Isa. 47:9, 12, 13, *Da*, margine). Ultima carte a Bibliei prezice de ce Babilonul modern trebuie să cadă la fel ca Babilonul din vechime, spunând: „Pentru că negustorii tăi voiajori erau oamenii de seamă ai pământului, fiindcă toate naţiunile au fost induse în eroare prin practicile tale spiritiste." (Apoc. 18:23, *NW*)

42. Când au apărut ceilalţi demoni sub Satan, „conducătorul demonilor"? Nu există nici o relatare biblică, potrivit căreia vreunul din sfinţii îngeri s-au răsculat împreună cu Satan în grădina Eden, sau la puţin timp după aceea. Însă relatarea biblică arată când alte creaturi spirituale au devenit neascultătoare faţă de Dumnezeu şi astfel au devenit demoni, imitatori ai lui Satan sau „sămânţa" Şarpelui. Când s-a întâmplat acest lucru? Cel puţin în ultimii 120 de ani înainte de potopul din vremea lui Noe. Relatarea inspirată a lui Moise spune: „Când oamenii au început să se înmulţească pe faţa pământului şi li s-au născut fiice, fiii adevăratului Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase şi şi-au luat soţii, pe cele pe care le-au ales. Atunci Iehova a zis: 'Spiritul meu nu va avea răbdare la nesfârşit cu omul, căci el nu este decât carne. De aceea, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani'. Nefilimii erau pe pământ în acele zile, dar şi după aceea, când fiii adevăratului Dumnezeu au continuat să aibă relaţii cu fiicele oamenilor şi ele le-au născut fii: aceştia sunt puternicii de altădată, bărbaţii cu renume. Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ şi că orice înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău." – Gen. 6:1-5, *NW*.

43. Aceşti „fii ai lui Dumnezeu" care s-au căsătorit cu „fiicele oamenilor" erau fiii spirituali ai lui Dumnezeu care au cântat şi au strigat de bucurie când Dumnezeu a pus temelia pământului. (Iov 38:4-7) „Căci, în cer, cine se poate compara cu Iehova? Cine este ca Iehova între fiii lui Dumnezeu?" (Ps. 89:6, *AS*, nota de subsol 2)* Deci Moffat traduce Geneza 6:2, 4 după cum urmează: „Îngerii au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi s-au căsătorit cu cele pe care şi le-au ales. (Uriaşii Nefilimi apăruseră pe pământ în vremurile acelea, şi chiar şi după ce s-au împreunat îngerii cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii; aceştia erau vitejii care erau faimoşi în vechime." Aici în Geneza 6:4 Manuscrisul Alexandrin al *Versiunii Septuaginta* Greacă, de asemenea redă „îngerii lui Dumnezeu" în loc de „fiii lui Dumnezeu".

44. Această explicaţie cu privire la identitatea „fiilor lui Dumnezeu" nu are nimic de-a face cu versiunea slavonă a falsei Cărţi a lui Enoh.

45. Pentru a se căsători cu fiicele oamenilor şi a avea relaţii intime cu acestea, „fiii lui Dumnezeu" trebuiau să se materializeze ca oameni, ca bărbaţi.

Cuprins

Pentru a trăi cu soţiile lor şi a se bucura de compania lor zi şi noapte şi pentru a da naştere la urmaşi, aceşti „fii ai lui Dumnezeu” sau îngeri trebuiau să rămână materializaţi în carne cât timp luau parte la viaţa maritală. Există dovezi că au continuat în această formă materializată, fără întrerupere, până la Potop. În tot acest timp şi-au neglijat îndatoririle primite de la Dumnezeu pe tărâmul spiritelor, pentru a-şi satisface pasiunile cărnii. Aceasta însemna neascultare de Dumnezeu, nu doar în această privinţă, ci şi în amestecarea a ceea ce este spiritual sau angelic cu ceea ce este uman, în scopul reproducerii. Scopul Creatorului Iehova Dumnezeu a fost ca omenirea să fie pur umană, nu o rasă hibridă prin împreunarea inegală dintre îngeri şi femei. Acesta a fost motivul pentru care soţia lui Adam, Eva, a fost creată din coasta lui Adam. În ceea ce priveşte toate creaturile pământeşti, Dumnezeu a făcut în aşa fel încât fiecare specie să rămână în limitele propriei familii. (Deut. 22:9-11; Gen. 1:11, 12, 21, 24, 25). Fii neascultători ai lui Dumnezeu au cauzat astfel o confuzie nefirească, lucrând împotriva legii lui Dumnezeu în ceea ce priveşte omenirea. Isus Cristos ne dă de înţeles că în tărâmul spiritelor „nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita” nici nu vor da naştere la copii angelici.” (Mat. 22:30, *NW*).

46. Rezultatul firesc a fost că fiii rezultaţi din acele căsătorii nefireşti au fost hibrizi monstruoşi denumiţi „Neph’ilim”. Izraeliţii i-au comparat cu uriaşii din Canaan, numindu-i, de fapt, pe uriaşii din Canaan „Neph’ilim.” (Num. 13:33, *NW*). Fiind fii ai neascultării, erau răi. Fiind hibrizi fără puterea de a se reproduce, şi-au făcut un nume nu creând familii, ci prin fapte violente, dând un exemplu oamenilor în general de a umple pământul cu violenţă şi de a avea doar înclinaţii rele ale gândurilor şi inimilor lor tot timpul. Aceştia au fost numiţi „cei puternici” sau *Gibborim* şi erau lumeşti, „din acea lume.” – Gen. 6:4, *NW*.

[Se va încheia în numărul nostru următor]

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.Ce scripturi spun în atât de multe cuvinte că sufletul omenesc moare?

2,3. (a) De ce sunt termenii „suflet mort” şi „suflet decedat” potriviţi şi scripturali? (b) Este moartea sufletului omenesc predată consecvent în Scripturile Greceşti Creştine (sau „Noul Testament”)? Dacă da, cum?

4. De ce omit, de obicei, clericii Creştinătăţii să citeze ultima jumătate a versetului din Matei 10:28?

5. În cazul lui Isus, cum s-a împlinit profeţia făcută de Iehova prin profetul Isaia (53:9) şi cu ce semnificaţie simbolică?

6. În ce afirmaţii ale lui Isus, Petru şi Pavel găsim dovezi trainice ale caracterului distrugător al sufletului omenesc?

7. Ce alte pasaje tipice din Scripturile Ebraice se armonizează perfect cu afirmaţiile lui Isus, Petru şi Pavel, ca o dovadă în plus a faptului că sufletul uman poate fi distrus de Dumnezeul Atotputernic?

8. Cum le putem convinge în mod scriptural pe persoanele induse în eroare că mângâierea care pretind că o oferă spiritiştii este falsă?

Cuprins

9. Chiar şi admiţând că spiritiştii ar comunica în realitate cu persoane nevăzute, de ce nu dovedesc aceste experienţe viaţa de după moarte a sufletului uman?
10. Cine sunt persoanele nevăzute care pretind a fi sufletele oamenilor morţi care comunică cu spiritiştii?
11-13. Ce lucruri dezvăluie relatarea biblică despre vizita regelui rebel Saul la mediumul din Endor?
14-16. (a) Ce problemă de identitate recunosc chiar şi cei mai pricepuţi investigatori că rămâne nerezolvată? (b) Cum se pot aplica în cazul regelui Saul principiile sănătoase ale Bibliei pentru rezolvarea acestei probleme?
17,18. Ce alte concluzii corecte mai putem trage din experienţa lui Saul şi eforturile zadarnice ale spiritiştilor de a dovedi viaţa de după moarte"?
19-21. Ce mărturie a unor spiritişti renumiţi identifică clar comunicările îndoielnice şi înşelătoare, care pretind, în mod fals, că vin de la sufletele oamenilor morţi?
22. Pentru a dobândi o reală înţelegere a afirmaţiilor spiritiştilor, ce minciună de bază şi ce adevăr de bază trebuie să ne amintim?
23-25. De ce nu a fost transfigurarea o materializare spiritistă a lui Moise şi a lui Ilie şi ce a fost aceasta de fapt?
26,27. De ce faptul că Isus şi discipolii săi credincioşi au scos demoni nu dovedeşte afirmaţiile spiritiste?
28. De ce sunt diversele acţiuni ale lui Isus relatate în mod greşit ca fiind „levitaţii spiritiste"?
29,30. Cum au fost denunţaţi de instrucţiunile pe care le-a dat Iehova Israelului din vechime mediumurile şi alţii care se implicau în spiritism?
31. De ce au fost avertizaţi israeliţii din vechime de Iehova să ignore şi să respingă anumite profeţiri şi preziceri?
32. De ce credinţa oamenilor în creaturi spirituale nevăzute atât bune cât şi rele este raţională şi scripturală?
33,34. De ce credinţa noastră despre un tărâm spiritual şi cei ce locuiesc în el ar trebui să rămână neamestecată cu teoria spiritiştilor despre viaţa de după moarte?
35-37. (a) Cum şi când au apărut spiritele mincinoase, sau demonii? (b) Cine a fost primul demon şi cum l-a sfidat el pe Atotputernicul Dumnezeu?
38,39. Ce a rezultat din minciunile pe care i le-a spus Şarpele Evei despre Creatorul ei, Iehova?
40. Dacă e vreunul dintre demoni nemuritor, care este acesta şi de ce?
41. (a) Ce altă mărturie biblică îl identifică pentru prima oară pe acest principal demon pe nume? (b) Ce avertisment le dă Biblia oamenilor care se implică în practici spiritiste?
42-44. Când şi cum i s-au alăturat primului demon şi alte persoane spirituale neascultătoare?
45,46. Cum au acţionat aceste spirite neascultătoare printre locuitorii pământului şi la ce a dus aceasta?

Cuprins

Vezi de asemenea cartea *Ce a făcut religia pentru omenire*?, paginile 165-170, penru o discuţie despre această relatare.
O traducere americană redă ultima parte a acestui verset: „Cine este ca DOMNUL printre fiinţele cereşti?" Mofat o redă: „Ce înger se poate compara cu Cel Veşnic?"

PROGRES SECULAR ŞI TRÂNDĂVIE SPIRITUALĂ

Rădăcinile trândăviei spirituale par a creşte în lumina progresului secular. Nu este de mirare că această lume modernă confundă cunoştinţa tehnică cu înţelepciunea. Ea presupune că progresul lumesc sau secular ridică automat standardele intelectuale şi spirituale. În general, tocmai opusul este adevărat. Progresul secular a încurajat creşterea sub forma unor buruieni a imaturităţii intelectuale şi a trândăviei spirituale, o lipsă a adevăratei înţelepciuni şi un vid în vitalitate spirituală. Progresul secular a amăgit oamenii să creadă că fericirea şi viaţa vin din lucrurile pe care le au. În acelaşi timp, progresul secular a orbit oamenii cu privire la răspândita trândăvie spirituală, care, la rândul ei, duce spre pericole cu consecinţe grave.

Unul dintre acele pericole a fost descris recent de Dr. Arthur Clinton, director al Biroului Public din New York, care a explicat că luxurile progresului secular preocupă atât de mult părinţii încât ei au tendinţa de a neglija vieţile spirituale ale copiilor lor, cu un rezultat dezastruos: crima copilului. Aceasta se datorează unui cămin leneş din punct de vedere spiritual, explică Dr. Clinton, şi este un teritoriu propice delincvenţei, la fel ca o familie destrămată de un divorţ.

De acord este şi şeful Biroului Federal de Investigaţii, J. Edgar Hoover. Vorbind din experienţa sa de treizeci de ani, el spunea: „În mod invariabil, atunci când analizezi motivele acţiunilor criminale, anumite aspecte ies în evidenţă, puternice şi dezvăluitoare– credinţa părinţilor noştri, iubirea de Dumnezeu şi ascultarea Poruncilor Lui, fie au fost date la o parte, fie nu au existat niciodată în inima răufăcătorului. Modul secular de gândire trebuie să facă loc celui spiritual, dacă vrem ca naţiunea noastră să rămână. Ceea ce avem nevoie cel mai mult în această ţară sunt lucrurile nevăzute … dezvoltarea spirituală, puterea morală."

Aceste cuvinte ale şefului F.B.I. Hoover au fost citate în *Tribune* din Altoona, Pennsylvania, pe data de 25 martie, 1955, după care articolul ziarului a fost continuat astfel: „Pe scurt, noi, ca oameni, suntem pur şi simplu ignoranţi în materie spirituală. Noi suntem incompetenţi. Noi nu ştim cum să umblăm! Noi recunoaştem importanţa vitală a spiritualului, precum dovedeşte numărul mare şi în creştere al membrilor bisericii din această ţară. Poate că noi acceptăm şi practicăm anumite norme religioase numai în mod superficial. Însă, cât de jalnică este întreaga noastră cunoştinţă şi dezvoltare spirituale în comparaţie cu progresul nostru secular!"

Dacă trândăvia spirituală, hrănită şi camuflată de progresul secular, este periculoasă pentru copii, ea este mortală pentru adulţi. Şi totuşi, mulţimi de oameni

Cuprins

îşi stabilesc drept ţel al vieţii lor securitatea financiară. Alţii transformă viaţa lor într-o inutilă aventură pentru câştigarea fericirii prin posesiuni. Acolo unde naţiunile au o producţie abundentă, puţine sunt persoanele capabile să se ridice deasupra mentalităţii deşarte a unei naţiuni de cumpărători. Reclamele subtile conving oamenii moderni că cele mai mari virtuţi sunt căutarea plăcerilor şi posesiunile materiale. Publicitatea creează un ţinut promis ce trebuie câştigat prin cumpărături rapide şi plăţi imediate. Astfel că modernii înaintează cu entuziasm spre ţelul lor reprezentat de o Utopie a dispozitivelor ce nu încetează să apară, a frumuseţii plastice ce nu necesită nici un efort uman în afară de a fi demn de noile perfecţiuni mecanice.

Este o deziluzie această credinţă că posesiunile şi binecuvântarea cu securitate financiară vor compensa peste măsură pierderile spirituale. Multe persoane permit iluziei să se transforme într-un Frankenstein ce distruge întreaga viaţă spirituală; alţii îi îngăduie să le conducă viaţa până ce ajung să creadă că adevărata viaţă se reduce la a ţine pasul cu posesiunile deţinute de vecini şi că datoria părintească este de a-şi proteja copiii, nu de pericolul trândăviei spirituale, ci de starea de inferioritate ce va urma, cu siguranţă, după ce s-a decis să păstreze maşina de anul trecut. Aceasta este o iluzie fatală. Mulţi nu vor afla adevărul decât când va fi mult prea târziu.

Cu siguranţă, Fondatorul Creştinismului nu a predat niciodată că posesiunile aduc bogăţie spirituală, fericire sau viaţă. El ne-a învăţat mai degrabă că de nu vom pune împărăţia lui Dumnezeu pe primul loc, posesiunile ne pot duce la pierderea vieţii, la pierderea speranţei unei vieţi veşnice în lumea nouă a lui Dumnezeu. Astfel că avertismentul lui Isus se aplică cu forţă protectoare în această zi, când progresul secular dezvoltă creşterea trândăviei spirituale: „Deschideţi ochii şi păziţi-vă de orice fel de lăcomie, căci, chiar dacă cineva are din belşug, viaţa lui nu depinde de lucrurile pe care le are.” − Luca 12:15, *NW*.

PROPOVĂDUIREA UNUI COPIL DE ŞAPTE ANI ADUCE ROADE

S-a întâmplat într-o şcoală dintr-un sat din Italia. În momentul în care învăţătorul îi cerea să scrie despre o temă religioasă, un tânăr slujitor al lui Iehova scria întotdeauna despre adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu. Câteodată el mergea acasă cu lacrimi în ochi, deoarece învăţătorul îi rupea lucrarea. La Crăciun, acestui mic slujitor i s-a cerut să memoreze o poezie despre Crăciun. Cu toate acestea, când a venit momentul de a o recita în clasă, înaintea unei mici adunări, el a fost ferm în decizia lui, oferind motive pentru refuzul de a recita poezia, citate din Psalmii 115 şi Exodul 20. Învăţătorul, căutând aceste texte în Biblie, a fost surprins să vadă că ceea ce acest tânăr slujitor îi spusese era adevărat. Interesat să cunoască mai multe despre această religie străină, învăţătorul a vizitat părinţii, care au fost foarte fericiţi să îi răspundă la multele întrebări. El a continuat să

Cuprins

acumuleze cunoştinţă despre Iehova şi despre scopurile Lui şi pe măsură ce a progresat, el a depăşit obstacolele apărute din cauza fricii de oameni. Nu după mult timp el a luat poziţie, s-a dedicat lui Iehova şi a fost botezat. Astăzi, nu numai că el, soţia şi copilul participă cu regularitate la întâlnirile de grupă ale martorilor lui Iehova, dar atât el cât şi soţia lui propovăduiesc cu zel vestea bună din casă în casă; roadele aduse de propovăduirea unui copil de şapte ani.

CINE SAU CE ESTE SPIRITUL SFÂNT?

Opinia generală în Creştinătate este că spiritul sfânt este o persoană, „a treia persoană a Trinităţii", co-egală şi co-eternă cu Dumnezeu. Arată Biblia că spiritul sfânt este o persoană? Dacă nu, ce este el?

MAJORITATEA persoanelor din Creştinătate au o idee vagă despre spiritul sfânt. Ei îşi amintesc poate că spiritul sfânt a apărut sub forma unui porumbel la botezul lui Isus şi sub forma limbilor de foc la Cincizecime, dar aceasta este tot. Deşi ei sunt siguri că spiritul sfânt este o persoană, faptele dovedesc că „au existat câteva neclarităţi în învăţăturile Martirului Iustin şi ale altor părinţi ai bisericii timpurii legate de spirit", referitor la umanitatea lui.

Pentru a înţelege un subiect Scriptural este bine să începem întotdeauna cu analizarea textului în limba originală. Astfel, în Scripturile Greceşti Creştine cuvântul „spirit", cu două excepţii, traduce cuvântul grecesc *pneuma*, din care se trag cuvintele pneumatic şi pneumonie. *Pneuma,* totuşi, este tradus nu numai „spirit" de 288 de ori, ci şi „duh" de 91 de ori, „vânt" o dată, „viaţă" o dată, „spiritual" o dată şi „dar spiritual" o singură dată. (*Versiunea Regele Iacov).* Este recunoscut faptul că „duh" este o traducere greşită.

Cuvântul grecesc *pneuma* înseamnă la propriu „vânt" şi ne va ajuta să înţelegem subiectul nostru dacă vom lua aminte că în toate sensurile în care este folosit acest cuvânt el este ca vântul, nevăzut şi puternic, iar efectele lui sunt vizibile. Astfel, el este folosit pentru a face referire la persoane nevăzute: „Dumnezeu este un Spirit." Isus Cristos, „ultimul Adam, a devenit un spirit dătător de viaţă" la învierea Sa. Îngerii sunt „spirite în serviciul public." − Ioan 4:24; 1 Cor. 15:45; Evrei 1:14, *NW*.

„Spiritul" descrie câteodată puterea de viaţă nevăzută şi impersonală din om şi animale: „Ei au intrat … doi câte doi, din orice carne în care era spirit de viaţă." La moarte, această putere de viaţă sau „spirit nevăzut se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat." „Spirit" este, de asemenea, folosit pentru a face referire la dispoziţia noastră mintală: „Cel care îşi conduce spiritul [este mai bun] decât cel care cucereşte o cetate." − Gen. 7:15, *Ro*; Ecl. 12:7; Prov. 16:32, *RS*.

Însă, utilizarea „spiritului" care ne interesează în mod special este cea tradusă de obicei cu litere mari şi este folosită în legătură cu Dumnezeu şi Cristos, ca „Spirit" şi „Sfântul Spirit". În aceste cazuri, se face referire la o persoană aparte

Cuprins

sau este vorba despre ceva impersonal asemenea „spiritului vieţii” şi „spiritului omului”?

CARACTERISTICI IMPERSONALE

Dacă în aceste cazuri se face referire la o persoană aparte, atunci multe dintre textele Bibliei pur şi simplu nu au nici un sens. De exemplu, Isus urma să boteze cu sfântul spirit şi cu foc, la fel cum Ioan botezase cu apă. Persoanele pot fi botezate cu apă şi foc, dar pot fi ele botezate cu o persoană? Ne putem imagina noi o persoană împărţindu-se în două şi dăruindu-se bucăţică cu bucăţică celor o sută douăzeci de discipoli prezenţi la Cincizecime şi apoi umplând pe fiecare dintre ei? Putem noi crede că Isus a primit de la Tatăl această „persoană” a sfântului spirit şi apoi a turnat-o, asemenea focului lichid, deasupra discipolilor? Are vreun sens? − Mat. 3:11; Faptele 2:1-4, 17; 11:16, *NW*.

Mai mult, creştinilor li se spune să nu stingă spiritul. Să nu stingi o persoană? Se spune despre servii lui Dumnezeu din vechime că au fost înfăşuraţi, sau îmbrăcaţi cu acest spirit. Înfăşurat cu o persoană? Multe alte astfel de exemple ar putea fi date, însă acestea ar trebui să fie de ajuns pentru a arăta că pur şi simplu nu are nici un sens să atribuim personalitate „spiritului” în astfel de cazuri. Atunci ce este sfântul spirit? Este forţa activă a lui Dumnezeu, nu numai puterea lui Dumnezeu ce stă în el, ci acea putere ce acţionează. − Jud. 6:34, *NW*; 1 Tes. 5:19.

Ceea ce a ajutat la ascunderea acestui adevăr este faptul că traducătorii şi-au schimbat versiunile conform prejudecăţilor lor religioase, precum în redarea nejustificată a cuvântului *pneuma* cu „duh” şi în scrierea cu litere mari a sfântului spirit. Pentru a face sfântul spirit să semene unei persoane ei au adăugat articolul definit „l” în 105 cazuri, la sfârşitul cuvintelor „spirit” sau „spirit sfânt”, pe când acesta nu apare în original. Fie scriitorii originali ai Scripturilor Creştine Greceşti au fost foarte neglijenţi, sau nepoliticoşi faţă de „Sfântul Spirit”, omiţând articolul hotărât, fie cei care i-au atribuit personalitate sfântului spirit se înşeală amarnic.

Cuvintele lui Isus aduc lumină asupra acestui subiect: „Orice fel de păcat şi de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar blasfemia împotriva spiritului nu se va ierta. De pildă, celui care spune un cuvânt împotriva Fiului omului i se va ierta, dar celui care vorbeşte împotriva spiritului sfânt nu i se va ierta nici în acest sistem, nici în cel viitor.” Cuvintele lui Isus nu ţin cont de explicaţia ce spune că sfântul spirit este o a treia persoană a unei trinităţi egale, dar ele au sens dacă ne gândim la el ca la forţa activă a lui Dumnezeu. Prin această forţă activă Isus a alungat demoni, iar oponenţii Lui, atribuind Diavolului această manifestare a sfântului spirit al lui Dumnezeu, sau forţa activă, au făcut o blasfemie la adresa sfântului spirit. Păcatele împotriva lui Dumnezeu şi Cristos pot fi iertate deoarece ele se pot datora ignoranţei, însă păcatele împotriva unei manifestări a sfântului spirit al lui Dumnezeu sunt deliberate, intenţionate şi răutăcioase şi pentru acestea nu există iertare. − Mat. 12:31, 32; Evrei 10:26, *NW*.

Cuprins

LUAREA ÎN CONSIDERARE A OBIECŢIUNILOR

Poate că cineva va obiecta, spunând: Nu a folosit Isus pronume personale când s-a referit la sfântul spirit? Într-adevăr, dar numai când a personificat sfântul spirit în rolul său de *paraclet*, mângâietor sau ajutor, substantive care în greacă sunt la genul masculin. În această calitate a fost sfântul spirit revărsat peste ei la Cincizecime, ei primind mângâiere, ajutor, putere şi înţelegere pentru lucrarea pe care aveau să o facă. De multe ori, în Scripturi, lucrurile impersonale sunt personificate şi în acest caz Isus a folosit pronumele personale pentru că a personalizat sfântul spirit printr-un ajutor sau cu un mângâietor. − Ioan 14:26; 15:26.

Cu toate acestea, el a folosit şi pronume impersonale pentru a se referi la „spiritul adevărului", lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă ar fi fost o persoană. „Spiritul adevărului, *pe care* lumea nu-l poate primi, pentru că nici nu-l vede, nici nu-l cunoaşte. Voi îl cunoaşteţi, pentru că rămâne cu voi şi este în voi." Deşi unii folosesc pronumele personale în acest text, faptul că atât Rotherham cât şi Goodspeed, învăţaţi greci iminenţi, folosesc de asemenea pronumele impersonale, arată că folosirea pronumelor personale se datorează părtinirii religioase. − Ioan 14:17, *NW*.

Însă, nu citim noi despre sfântul spirit că vorbeşte, călăuzeşte şi conduce, şi toţi aceşti termeni nu indică oare personalitatea? Nu neapărat. Forţa activă nevăzută a lui Dumnezeu poate face toate acestea deşi nu este o persoană. Să exemplificăm: Prin radio, autorităţile oraşului pot lua legătura cu maşinile de patrulare ale poliţiei, le poate instrui, ghida şi sfătui, însă înseamnă acest lucru că radioul este o persoană aparte? Un alt exemplu, preşedintele unei ţări ţine un discurs şi un comentator al ştirilor îl citează la radio. Ar fi la fel de corect să susţinem că radioul a spus ceva, crainicul sau preşedintele a spus ceva, depinzând de punctul de vedere.

Acelaşi lucru se aplică în cazul Scripturilor. Nouă ni se spune despre profeţii că Dumnezeu a vorbit, că spiritul lui Cristos a mărturisit şi că sfântul spirit a făcut ca ele să fie rostite, toate fiind corecte, căci toate vin de la Tatăl, prin Fiu şi prin sfântul spirit. – Zah. 4:6, *AS*; 1 Cor. 8:6; Evrei 1:1; 1 Pet. 1:11, *margine*; 2 Pet. 1:21, *NW*.

Deoarece toate sunt de la Tatăl, prin Fiu şi prin sfântul spirit, noi îi găsim mereu legaţi împreună, precum la Matei 28:19 şi 2 Corinteni 13:14. O astfel de legătură nu dovedeşte totuşi că toţi trei sunt persoane sau că sunt egale. Cum ar putea fi ei egali când citim că Tatăl L-a trimis pe Fiu şi Fiul a trimis sfântul spirit? Cel care trimite este mereu superior celui pe care îl trimite.

Faptul că se spune că sfântul spirit numeşte slujitori în adunarea creştină, aşa cum se menţionează la Faptele 13:2 şi 20:28, dovedeşte că el este o persoană, aşa cum susţin unii? Nicidecum. Noi putem spune că aceste numiri au fost făcute prin sfântul spirit prin faptul că oamenii care au făcut aceste numiri, precum l-a instruit Pavel pe Tit, au fost umpluţi cu spirit sfânt şi motivaţi de el. − Tit 1:5, *NW*.

Însă, cu siguranţă, afirmaţia că „spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi cele mai adânci lucruri ale lui Dumnezeu", dovedeşte că el are personalitate, susţin

Cuprins

alţii. Nu neapărat. Din moment ce ceea ce noi facem cu ajutorul forţei active a lui Dumnezeu se poate spune că a fost făcut de ea, putem spune că ea cercetează, ceea ce înseamnă că spiritul sfânt ne ajută în cercetarea noastră a Cuvântului lui Dumnezeu. Un cuget similar este regăsit în afirmaţia că „spiritul însuşi mărturiseşte împreună cu spiritul nostru că noi suntem copii ai lui Dumnezeu", însemnând că spiritul sau forţa activă a lui Dumnezeu, ajutându-ne în înţelegerea Cuvântului Lui, mărturiseşte dispoziţia mintală a celor ce alcătuiesc trupul lui Cristos, a faptului că ei sunt cu adevărat fii ai lui Dumnezeu. − 1 Cor. 2:10; Rom. 8:16, *NW*.

A susţine faptul că sfântul spirit nu este o persoană, nu înseamnă deprecierea, discreditarea sau dispreţuirea lui, ci înseamnă că îi dăm ceea ce i se cuvine, căci oriunde am căuta în Scripturi, noi nu descoperim nicăieri că el este tratat ca o persoană. În nenumărate rânduri slujitorii lui Iehova au avut viziuni despre cer, precum Daniel, Ştefan şi apostolul Ioan; de fiecare dată ei au văzut reprezentări ale lui Iehova Dumnezeu şi ale Fiului Său, Fiul omului, Mielul lui Dumnezeu, însă au văzut ei vreodată o reprezentare a sfântului spirit ca persoană? Simplul fapt că s-a arătat sub forma unui porumbel şi a limbilor de foc înseamnă că el nu este o persoană.

Da, întreaga mărturie Scripturală arată clar că sfântul spirit nu este o persoană, sau că are o aşa natură încât nu poate fi în armonie cu impersonalitatea. El este forţa activă a lui Dumnezeu, nevăzută şi puternică, trimisă pentru a-şi îndeplini scopul.

Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos.− Rom. 3:4, NW.

PARTEA A 5-A− VIZITAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN AMERICA CENTRALĂ

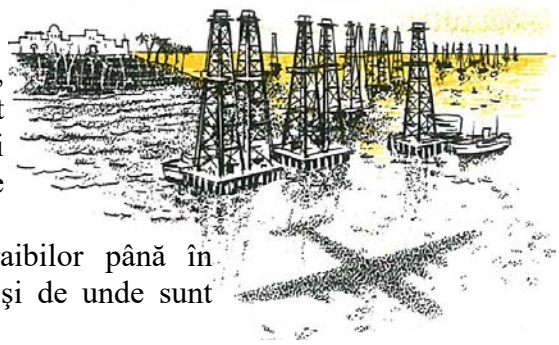

Din Maracaibo până în Aruba, Antilele Olandeze, este un zbor scurt însă plăcut. Chiar înainte de a părăsi uscatul, poţi vedea multe sonde de petrol în lac, pompând „aurul negru" în tancuri petroliere ce străbat Marea Caraibilor până în Aruba, unde sunt duse în rafinării şi de unde sunt transportate în toate părţile lumii.

În momentul în care preşedintele Societăţii, N.H. Knorr, a aterizat în Aruba, erau mulţi oameni acolo ce veniseră să îl întâmpine; şi deşi se afla acolo numai pentru câteva ore, el a gonit spre noua Sală a Împărăţiei ce era construită în Oranjestad. Ferestrele nu erau încă montate, nici veranda nu era gata, însă fraţii o curăţaseră, aduseseră scaune şi o decoraseră cu flori, dorind ca el să ţină primul

Cuprins

discurs chiar acolo. A fost plăcută conversaţia cu patruzeci dintre ei, căci înţelegând toţi engleza nu a fost nevoie de un traducător. Entuziasmul a predominat, deoarece în acea după-amiază, un avion charter trebuia să zboare din Aruba în Curaçao, cu aproape patruzeci de vestitori ai Împărăţiei ce aveau să participe la congresul general din Antilele Olandeze.

Însă, înainte de plecare, Fratele Knorr a fost dus la un post de radio, acolo unde a ţinut un interviu ce a fost de asemenea transmis.

Zilele cuprinse între 31 decembrie 1954 şi 3 ianuarie 1955 au fost unele pline de evenimente în Curaçao. Programul a cuprins patru lecturi, acestea fiind redate prin traducători. Preşedintele a fost ocupat cu întâlnirile cu misionarii şi pionierii, cu verificarea sediului filialei şi cu răspunsul la scrisorile ce îl aşteptau la sosire.

Sala adunării era la distanţă mică de centrul oraşului. Cu 181 de participanţi, congresul a început cu dreptul, însă primele sesiuni (Ajunul Anului Nou) au fost ţinute în gălăgie. Nu exista nici un motiv pentru larmă în sala de adunare, însă afară erau oameni din Antilele Olandeze cărora le plăcea să sărbătorească Anul Nou cu focuri de artificii. Acolo, toţi sărbătoreau şi era destul de periculos să mergi pe străzi, deoarece nu aveai de unde să ştii când o petardă destul de mare avea să explodeze la călcâiele tale. Un obicei de-al oamenilor din Willemstadt pare a fi de a se aduna în Brionplein (în piaţa) de lângă ponton. Aici, chiar înainte de miezul nopţii din ultima zi a anului, s-au adunat mii de oameni. Pe măsură ce noul an se apropie adevărata larmă începe. Era asurzitor, însă nu numai din cauza focurilor de artificii, ci la ora doisprezece toate sirenele vapoarelor, toate clopotele, toate fluierele au început să răsune. Apoi, de asemenea, s-a tras cu tunul din fortul de peste golf şi fiecare om din oraş a început să strige „*Bon Anja*” (An Nou Fericit). În culmea acestei larme, pastorul romano-catolic a apărut la balconul ce dădea spre piaţă. De la balconul aflat la cel de-al doilea etaj el a binecuvântat mulţimea, cei mai religioşi dintre ei îngenunchind înaintea lui. Nici un lucru din ceea ce a spus nu a putut fi auzit din cauza zgomotului îngrozitor, însă toţi au presupus că au fost binecuvântaţi.

Astfel Creştinătatea intră în noul an cu împuşcături, cu focuri de artificii şi cu zgomot asurzitor. Unii cred că focurile de artificii alungă demonii, însă din aceste întâmplări de la începerea noului an se pare că aceasta este ceea ce oamenii care sărbătoresc doresc să facă pe parcursul întregului an ce urmează − să tragă gloanţe, tunuri, să arunce bombe şi în loc de folosirea petardelor să folosească unele mai mari ce pot ucide şi distruge. Astfel, în urma acestei nelinişti şi agitaţii, am putea crede că aceasta este ceea ce lumea doreşte pentru celelalte 365 de zile ale anului; şi în multe cazuri asta este ceea ce primesc, iar oamenii suferă.

Pe 1 ianuarie, în timp ce majoritatea oamenilor din oraş îşi reveneau de pe urma coşmarului din noaptea de Revelion, martorii lui Iehova conduceau un serviciu de cufundare dis de dimineaţă, opt persoane fiind botezate. Congresul a continuat cu entuziasm autentic, toţi gândindu-se numai la slăvirea numelui lui Iehova şi la anunţarea împărăţiei Sale. A fost o plăcere să vedem modul în care sunt distribuite revistele în Antilele Olandeze. Doi misionari au plasat peste 2 000

Cuprins

de reviste, de fiecare, în anul 1954. În general, distribuirea revistelor pe acest teritoriu, făcută de toţi vestitorii, a fost foarte bună.

Duminică noaptea, 302 persoane s-au adunat pentru discursul public. Pe data de 4 ianuarie acelaşi discurs a fost rostit în Sala Împărăţiei, în limba papiamento, înaintea unui public de 70 de persoane. Aceasta a încheiat adunarea binecuvântată.

Sediul filialei Societăţii din Antilele Olandeze a raportat un simţitor progres. În februarie erau 103 vestitori pe teren care lăudau numele lui Iehova; şi credem că mai multe persoane cu bunăvoinţă din Aruba, Curaçao şi Bonaire, teritoriile filialei, vor creşte în cunoştinţă, pricepere şi apreciere a responsabilităţilor lor.

JAMAICA

Mulţi dintre martorii lui Iehova sunt împrăştiaţi pe această insulă frumoasă din Marea Caraibelor. Ei propovăduiesc vestea bună a Împărăţiei şi găsesc încontinuu alte persoane care doresc viaţa.

Aici s-a făcut o oprire ca preşedintele Societăţii să poată verifica unele dintre problemele filialei. În timpul în care a stat acolo, s-au făcut aranjamente ca el să vorbească grupei martorilor lui Iehova. La întâlnirea publică de la 7 p.m. au venit 3 120 de oameni, fiind folosit un teren de curse. A fost arhiplin. Oamenii stăteau pe scaune puse chiar în faţa scenei şi mulţi alţii stăteau în picioare. În Jamaica există un număr de fraţi care se află în adevăr de foarte mulţi ani şi aceştia au putut vedea creşterea minunată a Societăţii Lumii Noi. Ne bucură inimile să vedem mii de membri ai organizaţiei, când, cu câţiva ani în urmă, erau numai câteva sute. Sunt multe de făcut pentru a aduce noii asociaţi la maturitate, pentru ca şi ei să primească întreaga sarcină a responsabilităţii. Fraţii din Kingston au cooperat foarte bine în construirea Sălii Împărăţiei şi ei au un număr de grupe răspândite în locuri bine plasate în oraş, fiecare având propria ei Sală a Împărăţiei. Sălile sunt foarte frumos decorate şi bine echipate. Şederea preşedintelui a fost prea scurtă pentru un congres de trei zile, sau pentru a călători în alte părţi ale insulei. Lucrarea lui fiind îndeplinită aici, el a trebuit să se grăbească spre Havana, Cuba.

CUBA

Când s-a aflat că preşedintele Societăţii avea să viziteze Cuba, din 7 până în 9 ianuarie, pentru a participa la adunarea de trei zile, entuziasmul a atins cote maxime. Marea întrebare a fraţilor era: Unde vom ţine congresul? Ei au vizitat un număr de locuri, dar până ce nu au luat legătura cu Havana Greyhound Kennel Club, ei nu au putut stabili ultimele aranjamente. Locul este cunoscut drept Cinódromo, folosit pentru cursele de câini. Este foarte bine dotat. După ce au vorbit cu operatorii locali, martorii lui Iehova din Cuba au aflat că aparţinea unei organizaţii americane din Miami, Florida. Astfel, sediul filialei a luat legătura cu ei şi răspunsul lor a fost că dacă o organizaţie asemenea martorilor lui Iehova o

Cuprins

dorea, o putea avea. Fraţii au început imediat lucrul, pregătind locaţia pentru congres.

Bineînţeles, fraţii din Cuba au vrut să facă din acesta un eveniment mare, astfel că au tipărit pliante în două culori pentru a anunţa cuvântarea publică „Această Veste Bună a Împărăţiei”. Filiala are o mică tipografie care a scos 200 000 de pliante, 2 500 de reclame de pus pe ferestre şi 2 500 de afişe folosite de vestitori pentru a face publicitate. Au fost pregătite, de asemenea, scrisori speciale de invitaţii şi reclame mari (6 x70 picioare) pentru a fi puse în diferite locuri. Au fost făcute aranjamente speciale pentru călătoriile cu trenul şi pentru autobuze ce aveau să aducă delegaţii din toate părţile Cubei în Havana. Publicitatea a fost făcută în teatre, prin anunţuri radiofonice, prin interviuri şi cu ajutorul ziarelor. Un număr mare de fraţi au venit devreme joi şi au întrebat despre ora sosirii preşedintelui Societăţii, mulţi dintre ei mergând la aeroport să îl întâmpine. De fapt, au fost închiriate douăzeci de autobuze pentru a transporta mulţimea. Numărul fraţilor care au venit în întâmpinarea preşedintelui Societăţii a fost estimat între 800 şi 1 000. Câţiva jurnalişti şi crainici au fost de asemenea acolo pentru a lua interviuri Fratelui Knorr. Aeroportul are un post de radio important, cu studiouri în clădirea terminalului; şi imediat ce preşedintele a trecut de imigrări şi de vamă el a fost dus în studiourile postului pentru un interviu. El a oferit o descriere clară şi precisă despre lucrarea martorilor lui Iehova, care a fost în acelaşi timp tradusă în spaniolă. Un număr de ziare au publicat articole despre martorii lui Iehova, patru posturi de radio le-au oferit timp pentru câteva interviuri, iar la televizor au putut fi urmărite scene excelente de la sosirea preşedintelui şi de la sesiunile de duminică după amiază, din timpul desfăşurării adunării publice.

Cât despre cubanezi, congresul martorilor lui Iehova a fost în general cunoscut de ei şi oamenii s-au dovedit a fi foarte interesaţi de el. Cinodromul nu a fost destul de mare pentru a adăposti mulţimea aşteptată, astfel că 1 000 de scaune au fost închiriate şi plasate în umbra scenei. Cu aceste locuri în plus, capacitatea a crescut la 4 500 de oameni. În momentul expunerii cuvântării publice de duminică după amiaza, publicul a fost de 4 574. Oamenii au apreciat foarte mult afirmaţiile simple, directe şi clare, oferite mai întâi în engleză de N.H. Knorr, improvizat, câte o propoziţie pe rând, traduse imediat în spaniolă de Fratele R.M. Gonzalez, un membru al sediului filialei din Havana. Echipamentul de sunet a fost excelent şi lectura a fost foarte bine auzită în toate părţile tribunei.

Se părea că acest congres avea parte de entuziasm, de la sosirea preşedintelui până la sfârşitul evenimentului. Toate se mişcau cu rapiditate. Au fost multe puncte culminante, unul dintre ele fiind sosirea vice-preşedintelui Societăţii. Fratele Franz a venit la câteva ore după Fratele Knorr, zburând tocmai de la New York special pentru acest congres. El a fost în program de câteva ori şi a oferit un raport deosebit despre călătoria lui în Scoţia, din noiembrie, unde a fost martorul principal în interesul Societăţii, într-un proces. El le-a dat un sfat de foarte mare ajutor, iar fraţii s-au bucurat foarte mult pentru că Fratele Franz putea vorbi spaniolă, neavând nevoie de traducător, în timp ce Fratele Knorr, vorbind numai engleză, avea mereu nevoie de un traducător.

Cuprins

A fost organizat un minunat bufet cu autoservire, nevoile fizice ale fraţilor fiind foarte satisfăcute, iar pe lângă aceasta, fraţii fuseseră foarte bine hrăniţi din punct de vedere spiritual. Vorbitorii de la congres au inclus de asemenea un număr de servi de circuit şi de district şi pe cei din biroul filialei.

Autorităţile locale din Cinódromo şi-au exprimat surprinderea cu privire la nemaipomenita publicitate de care au avut parte martorii lui Iehova în ziare. Ei au fost minunaţi de ordinea fraţilor, căci acel lucru nu a mai fost văzut până atunci în acel loc, terenul de curse fiind frecventat de oameni de toate categoriile, fără nici un pic de iubire reciprocă. Dar, bineînţeles, martorii lui Iehova au iubire pentru semenii lor. De asemenea, în fiecare zi, terenurile erau curăţate, iar la terminarea congresului nu exista nici un pic de murdărie. Într-adevăr, unii muncitori ai terenului de curse ce au stat acolo pe timpul congresului au lucrat cot la cot cu fraţii, cooperând în cea mai mare măsură. Serviciul de botez a fost, de asemenea, un punct culminant, 83 de oameni (34 de bărbaţi şi 49 de femei) simbolizându-şi dedicarea pentru Iehova Dumnezeu.

O sesiune specială a fost organizată pentru servii de circuit şi de district, condusă în principal de preşedintele Societăţii, care a răspuns întrebărilor puse de ei. O întâlnire frumoasă a fost ţinută cu pionierii, 270 fiind prezenţi. În Cuba este un mare teritoriu pentru pionierat, la fel ca şi în alte părţi ale lumii.

Acest congres a avut parte de atât de multe comentarii favorabile încât proprietarul unei alte arene, Stadionul Tropical, a sunat la sediul filialei, spunând că dacă vor dori să-l închirieze pentru marea adunare din 1951, ar trebui să sune în martie pentru a-i pune pe listă. El era foarte nerăbdător ca martorii lui Iehova să meargă şi să folosească locaţia lor.

Prin conversaţiile cu fraţii, s-a văzut că ei au fost întăriţi de cele auzite, de sfatul bun şi informaţia biblică înălţătoare de inimi i-a încurajat pe toţi. Toţi au fost fericiţi de participarea lor la această adunare. Toţi păreau a fi determinaţi să se întoarcă în grupele lor şi să lupte mai mult pentru adevăr, pentru menţinerea integrităţii lor şi pentru a oferi o mai mare mărturie pentru împărăţia lui Iehova.

Cubanezii au apreciat foarte mult vestea bună şi, alături de ceilalţi martori din lume ai lui Iehova, vor continua să îşi arate recunoştinţa faţă de Iehova Dumnezeu. Ei vor ca numele lui Iehova să fie cunoscut la nivel mondial şi să continue propovăduirea veştii bune a împărăţiei în tot teritoriul lor.

Fratele Knorr şi Fratele Franz au fost foarte recunoscători că au putut vizita pe fraţii lor cubanezi şi ei cred că acest congres va însemna un mare pas înainte pentru lucrarea din Cuba.

CONCLUZII

Această călătorie făcută de preşedinte, prin Mexic, America Centrală, parte din America de Sud şi unele insule din Marea Caraibelor, i-a încântat foarte mult inima. El a vizitat aceste ţări cu câţiva ani în urmă. Pe unele le-a vizitat de trei sau de patru ori, pe unele de două ori; însă, meditând, gândindu-se la 1942, când nici un misionar nu fusese trimis şi când numai câţiva pionieri şi slujitori cu timp parţial propovăduiau în unele din aceste ţări, cu siguranţă inima lui este încălzită

Cuprins

acum de acest mare progres. De exemplu, în 1942, tabelul vestitorului spunea: Honduras, un vestitor; Columbia, doi; Antilele Olandeze, unul; Nicaragua, doi; Venezuela, unul.

În timpul celor două luni cât a durat călătoria, din 1954-1955, preşedintele a vizitat treisprezece ţări din această zonă. În anul 1942 erau 3005 vestitori. Acum, numai treisprezece ani mai târziu, în anul de serviciu 1955, numărul vestitorilor este de 30 363. Astfel că în cei treisprezece ani, acele treisprezece ţări împreună au de zece ori mai mulţi vestitori, o creştere de 900 procente. Ce progres! Aceasta dovedeşte faptul că se merită să trimiţi misionari şi când aceştia îşi continuă sarcinile, lucrând din greu şi adunând „celelalte oi" şi acestea din urmă vor deveni slujitori buni şi lucrarea va face progrese foarte mari. Spiritul lui Iehova este peste poporul Său. Acesta este timpul ca această veste bună a Împărăţiei să fie propovăduită în toată lumea, ca mărturie, şi martorii lui Iehova cunosc acest fapt. Astfel, cu bucurie, cu fericire din ce în ce mai mare, ei continuă curajoşi, nu numai în această parte a pământului, ci peste tot, fericiţi, în aceste zile ale „Împărăţiei Triumfătoare."

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

PARTEA a 18 – a
NEUTRALITATEA CREŞTINILOR DIN COMMONWEALTH-UL BRITANIC ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

În „Bătălia Britaniei" – ce a cuprins şi îngrozitoarea sa încercare a războiului aerian – şi-au pierdut vieţile aproximativ 12.000 de martori ai lui Iehova ce locuiau în Insulele Britanice. Într-adevăr, mulţi martori au suferit pagube şi şi-au pierdut casele şi sălile Împărăţiei în „raidurile" aeriene naziste; cu toate acestea, ei au continuat pe calea închinării lui Iehova, Dumnezeul cel Viu. Ei au menţinut la un nivel înalt predicarea din casă în casă. Adunările grupelor au trebuit să fie mutate în după-amiezele de duminică, pentru a evita pericolul atacurilor aeriene din timpul nopţii, dar toate se ţineau cu regularitate. Marea campanie de predicare, care continua să aibă loc şi să se extindă chiar în acei ani de război, a adus multă mângâiere şi speranţă la miile de persoane cu inima sinceră.

S-au ţinut mari congrese pe regiuni după un plan, ca şi când n-ar fi existat nici un război, unele sesiuni ţinându-se chiar în timpul raidurilor de bombardare. Într-un raid de noapte, marea Sală Free Trade din Manchester a fost dărâmată exact după ce martorii lui Iehova îşi încheiaseră congresul naţional din 1940 în acel oraş. Cel mai uimitor congres a fost cel ţinut în Leicester, între 3-7 septembrie 1941, unde s-au adunat 12.000 martori, pentru o sărbătoare teocratică de cinci zile, în mijlocul focului puternic al războiului. În ciuda forţelor neprietenoase, de fiecare dată trebuiau să fie depăşite obstacole aproape de netrecut – în ceea ce priveşte alimentarea, cazarea şi transportul – pentru a aduna un număr atât de vast

de persoane. Înregistrările principalelor lecturi ale Judecătorului Rutherford de la congresul din Saint Louis, care a avut loc cu o lună înainte în Statele Unite, au fost trimise la Londra prin poşta aeriană, exact la timp ca cenzorii să le pregătească pentru acest congres britanic. Ce încărcătură spirituală s-a dovedit a fi acest congres! Ce spirit de unitate şi cooperare iubitoare s-a manifestat! Acesta i-a întărit pe toţi pentru a suporta încercările anilor de război.

A fost pus un embargo pe încărcăturile primite cu literatura din Brooklyn. A urmat apoi o luptă pentru aprovizionarea cu hârtie, pentru a face capabilă Societatea să întreprindă şi să continue foarte multe acţiuni de tipărire în interiorul Britaniei, ca să menţină fluxul de publicaţii pe teren, unde un grup mare de pionieri activi servea multe mii de persoane ce îşi dădeau seama de nevoile lor spirituale. Mai târziu, a fost interzisă importarea revistei *Turnul de veghere* trimisă abonaţilor din Insulele Britanice. Totuşi, tipărirea pe plan local a principalelor articole de studiu ale *Turnului de veghere* n-a fost interzisă, astfel a ajuns să nu fie întrerupt programul publicaţiei lunare de hrană spirituală din sutele de adunări de studiu săptămânal al *Turnului de veghere*; fraţii din Britania au ţinut strâns legătura din punct de vedere spiritual cu asociaţii lor americani. Au fost susţinute mai multe familii de pionieri în numeroase oraşe mari, pentru a face ca serviciul de pionier să funcţioneze în teritoriile unde vestitorii grupei erau puţini.

Scutirea militară le-a fost refuzată fraţilor de mulţi dintre judecătorii tribunalelor. Au urmat 1593 condamnări, cu un număr total de întemniţări ce depăşea şase secole. Dintre aceştia, 344 erau condamnări ale femeilor care, la fel ca bărbaţii, fuseseră obligate să-şi petreacă timpul în închisoare, deoarece nu acceptaseră conducerea naţională pentru îndeplinirea datoriilor de război. În Britania se făceau înregimentări totale atât dintre bărbaţi cât şi dintre femei. Înainte de război mulţi martori se refugiaseră în Britania din Polonia, Germania, Austria, Belgia şi Franţa. Aceşti refugiaţi deveniseră pionieri în Britania, dar mai târziu, când războiul s-a intensificat, guvernul i-a internat pe durata războiului într-un lagăr din Insula Man. De asemenea, din Insulele Britanice au fost deportaţi cetăţenii americani şi elveţieni martori.

Astel, în ciuda restricţiilor grele şi ale limitelor războiului, martorii lui Iehova din Britania şi-au menţinut neutralitatea, păstrându-şi integritatea faţă de Dumnezeul lor. Lupta pentru libertatea de închinare a lui Iehova nu a slăbit şi nu s-a stins în Britania. Mai degrabă, ea a fost dusă mai intens decât oricând înainte.

Şi în Canada povestirile despre faptele vitejeşti ale martorilor lui Iehova au devenit într-adevăr emoţionante. În primii ani ai Societăţii, lucrarea din Canada s-a dezvoltat sub conducerea biroului din Brooklyn, împreună cu grupele americane. În cele din urmă, în 1918, s-a înfiinţat în Winnipeg un birou de filială separat. După încheierea Primului Război Mondial şi la scurt timp după îndepărtarea interzicerii împotriva martorilor din Canada, la 1 ianuarie 1920, biroul canadian al Societăţii a fost transferat la Toronto. În 1925 a fost organizată corporaţia numită ASOCIAŢIA INTERNAŢIONALĂ A STUDENŢILOR BIBLIEI din Canada, ea devenind proprietara sediilor filialei. De-a lungul anilor, lucrarea a înaintat cât se poate de bine, dar, din cauza abaterilor unora, în 1936 au fost necesare schimbări

Cuprins

administrative. Au rezultat condiţii spirituale mai bune, cu un pas mai mare înainte în lucrarea de mărturie. În Qebecul catolic s-a întâlnit peste tot o puternică împotrivire, inclusiv arestări continue. Cu toate acestea, adevărata „Bătălie a Qebecului" a fost rezervată anilor de după război ce se apropiau, aşa cum vom vedea mai târziu.

Pe 4 iulie, 1940, odată cu apogeul cuceririlor europene ale lui Hitler, ministrul canadian de justiţie de atunci, Ernest la Pointe, un catolic din Quebec, a adoptat o lege care a interzis complet activităţile martorilor lui Iehova şi a corporaţiei lor canadiene, I.B.S.A. din Canada. Cu răsturnările de război aflate la limita democraţiilor, martorii lui Iehova au fost transformaţi în ţapi ispăşitori. A urmat o Inchiziţie modernă. S-a încurajat spionajul vecinilor, s-au făcut razii în locuinţe, bibliotecile particulare au fost confiscate, adunările din Biblie au fost oprite, celebrările Memorialului au fost întrerupte, chiar au fost confiscate exemplare ale binecunoscutei Versiuni a Bibliei Regele Iacob şi s-a ordonat să fie distruse. Presa a fost înverşunată în atacurile ei. Aceste crime odioase au avut loc de la un capăt al ţării la celălat. În timp ce toate acestea i-au luat pe martorii canadieni prin surprindere, sub nici o formă ei nu s-au lăsat doborâţi. Curând a urmat întărirea unui vast sistem eficient ilegal, care le-a dat posibilitatea să se întâlnească în grupe mici pentru studiul Bibliei şi pentru a-şi continua activităţile de predicare. Deşi oamenii puseseră o interdicţie asupra lor, aceşti predicatori zeloşi ai Împărăţiei lui Iehova erau convinşi că El, Dumnezeul cel viu, nu pusese nici o interdicţie asupra închinării lor faţă de El şi asupra eforturilor lor sincere de a-i face voinţa. De aceea, ascultând mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni, ei urmau o cale de acţiune ce plăcea Tatălui lor ceresc, chiar dacă aceasta însemna suferinţă din mâna autorităţilor pământeşti, care îşi permiteau să împiedice închinarea liberă pe care omul trebuie să o dea Atotputernicului Dumnezeu (Fapte 5:29). În cele din urmă, un număr de cinci mii de vestitori s-au refăcut din nou, continuând vizitele ulterioare şi studiul Bibliei. Într-o dimineaţă, în noiembrie 1940, aceste „lăcuste" s-au sculat de dimineaţă şi au invadat ţara de la un capăt la celălat, printr-o mărturie „fulger", plasând sub uşile caselor sute de mii de exemplare ale unei broşuri speciale numită „Sfârşitul nazismului". Această manifestare de activitate curajoasă i-a îngrozit pe duşmanii lor. Adversarii au putut să aresteze numai zece din ei. Pe măsură ce anii de război înaintau, au continuat alte astfel de fapte pline de vitejie, pentru a menţine fluxul de hrană spirituală pentru persoanele cu bunăvoinţă.

Timp de aproape doi ani, martorii lui Iehova au suferit în tăcere, înnăbuşiţi, în măsura în care oportunitatea de a trimite unele proteste oficiale şi de a se apăra erau îngrijorătoare. În iunie 1942 li s-a oferit oportunitatea să trimită delegaţii la

Cuprins

Comisia Specială a Camerei Comunelor pentru Apărarea regulamentelor din Canada. Comitetul a propus în unanimitate să fie ridicată interdicţia de pe corporaţiile legale ale martorilor lui Iehova, dar ministrul justiţiei a refuzat să-şi revoce ordinul de interdicţie. Opunerea faţă de punerea sub interdicţie a început să fie larg răspândită nu numai în rândul factorilor presei liberale, ci şi în dezbaterile ţinute în Camera Comunelor. În cele din urmă, la 15 octombrie 1943, a fost ridicată interdicţia de peste societatea neconstituită a martorilor lui Iehova, dar nu şi interdicţia de peste corporaţiile sale legale. Această îndepărtare parţială a interdicţiei făcea încă imposibilă redeschiderea sediilor filialei Betel din Toronto. În iunie 1944 a fost pusă în circulaţie o petiţie naţională, pentru care s-au obţinut 223.448 semnături, care cerea înlăturarea interdicţiei de peste A.I.S.B. din Canada. Totuşi, înainte ca petiţia să fie prezentată, guvernul a hotărât să înlăture interdicţia corporaţiei pe 13 iunie 1944.

Încă de la înlăturarea parţială a interdicţiei din octombrie 1943, fraţii canadieni s-au grăbit să se ocupe de Sălile Împărăţiei şi să le facă reclamă ca în zilele dinaintea interdicţiei. În 1940, când s-a pus interdicţie pe lucrarea canadiană, exista o medie de 6.081 vestitori, dar când interdicţia a fost înlăturată, trei ani mai târziu, în iunie 1944, în lucrare participau 10.345 lucrători. Într-adevăr o creştere considerabilă în timpul acelor zile de reţinere, arătând că închinării lui Iehova nu i se poate pune capăt. Mai degrabă persecuţia stimulează creşterea teocratică. Dezvoltarea societăţii Lumii Noi din Canada continuă să fie remarcabilă, impresionantă şi rezistentă. Ei sunt foarte capabili şi gata să ţină piept oricărei împotriviri.

În Australia, conducătorii religioşi au început să încurajeze acţiunea politică împotriva martorilor energici, începând tot din iulie 1940. Pe 16 ianuarie 1941, primul ministru Menzies a anunţat înainte de vreme, în Parlament, propunerea guvernului său de a pune sub interdicţie pe martorii lui Iehova. În ziua următoare, 17 ianuarie, a fost publicat ordinul guvernului care limita activităţile Societăţii şi ale corporaţiilor ei legale, cuprinzând şi grupa de martori ai lui Iehova din Adelaide care fusese proprietara unei Săli a Împărăţiei pe care guvernul o preluase de curând. Sediile casei Betel au fost de asemenea luate şi ocupate de guvern. Cu toate acestea, este trist să raportăm că în timpul perioadei de interdicţie mulţi din martori nu au dus la bun sfârşit o cale strictă de neutralitate creştină. Mai degrabă, mulţi dintre ei au luat parte la planuri care dădeau ajutor eforturilor de război ale naţiunii. Mai târziu, fraţii şi-au dat seama de greşeala lor şi s-au căit.

Acţiunea guvernului de a pune sub interdicţie activităţile grupei de martori ai lui Iehova din Adelaide, Inc., a fost adusă în instanţă, care, în cele din urmă, a fost audiată la Curtea Supremă din Australia. Curtea a dat o victorie de patru la unu în favoarea martorilor. Ea a arătat că ordinul guvernului care îi punea sub interdicţie pe martorii lui Iehova din Australia era ilegal şi *ultra vires* (abuz de putere). Curtea a decis că martorii nu erau angajaţi în nici un fel de acţiune aţâţătoare, nici în publicarea şi tipărirea unei literaturi care să fie aţâţătoare în înţelesul legii penale din Australia. În continuare, curtea a spus că ei nu erau păgubitori faţă de continuarea oficială a războiului. Astfel fraţii „doborâţi la

Cuprins

pământ” au fost eliberaţi de piedicile care le fuseseră puse pentru a-şi începe din nou activităţile de predicare. Şi ei au fost victorioşi în lupta pentru libertatea de a se închina Atotputernicului Dumnezeu, împotriva potrivnicilor religioşi.

Pe măsură ce războiul nazi-fascist-catolic cuprindea întreaga Europă, interdicţii, întemniţări şi restricţii legale veneau asupra asociaţilor noştri europeni din Franţa, Spania, Polonia, Belgia, Grecia, Bulgaria, Ungaria, Italia, Olanda, România, Iugoslavia, Estonia, Finlanda, Danemarca şi Norvegia. A fost afectat, de asemenea, şi continentul Africa, unde au fost puse restricţii asupra martorilor din Rhodesia de Nord, Rhodesia de Sud, Nigeria şi Coasta de Aur. Ce s-a întâmplat în Europa s-a repetat în Asia şi în teritoriul Pacificului când a fost pus în mişcare locomotiva cu aburi în 1941. A urmat o persecuţie înverşunată a martorilor şi interdicţii în Japonia, Insulele Filipine, Burma, Malaiezia, Straits Settlements, Indiile Olandeze de Est (acum Indonezia), Fiji, Noua Zeelandă, India şi Ceylon. Aceasta a reprezentat un adevărat atac global demonic asupra martorilor. În fiecare din aceste ţări povestirea este una a curajului lor creştin de a rămâne fermi pentru neutralitate şi a continua în închinarea lui Iehova, chiar în timpul activităţii ilegale. După câştigarea războiului de către democraţii, în 1945, („pământul” simbolic), „râul” conspiraţiei mondiale nazi-fascist-catolic care a încercat să distrugă libertatea teocratică, a fost înghiţit cu totul, fiind învins complet. Cu adevărat „pământul” a ajutat pe poporul lui Dumnezeu (Apoc. 12:16, *NW*). Aceasta i-a făcut capabili pe martorii supravieţuitori să se reîntoarcă la activităţile lor publice „înainte de a lucra ilegal”, îndeplinindu-şi serviciul de mângâiere a omenirii şi cel de împăcare cu Dumnezeu.

(Va urma)

Cartea anuală din 1942, pp. 83-97.
Cartea anuală din 1946, pp. 86-92.
Turnul de veghere Reprint, Volum 7, p. 6190.
W 1920, pp. 36, 374.
Cartea anuală din 1945, p. 119.
Cartea anuală din 1937, pp. 126-138.
Cartea anuală din 1941, p. 160.
Mângâiere, 15 martie, 1944, p. 4.
Cartea anuală din 1942, p. 156.
Mângâiere, 15 martie, 1944, pp. 5, 14.
Cartea anuală din 1942, pp. 124-134.
Cartea anuală din 1948, p. 62.
Grupa din Adelaide a martorilor lui Iehova, Inc., v. *The Commonwealth* (1943) 67 C. L. R. 116, 124.
Cartea anuală din 1940, p. 85, *Cartea anuală* din 1942, pp. 88, 107, 111, 142, 143, 144, 163, 171, 172, 181, 190, 191, 201, 208.

Cuprins

● De ce Matei 27:9 atribuie cuvintele spuse despre cei treizeci de arginţi plătiţi pentru trădarea lui Isus, profetului Ieremia, când de fapt, Zaharia a fost cel care a înregistrat cuvintele, în capitolul 11 versetul 12 al profeţiei lui?− N.F., Statele Unite

Numele Ieremia este omis din unele manuscrise de mai târziu. Unii spun că a fost o greşeală a unui copist. Alţii spun că este numai o scăpare din partea lui Matei, care a amintit de Ieremia, când, de fapt, se referea la Zaharia. Nici una dintre aceste explicaţii nu par adecvate. Noi putem considera corectă redarea *Traducerii Lumii Noi* a celor scrise la Matei 27:9, 10: „Atunci s-a împlinit ce se spusese prin profetul Ieremia, care a zis: 'Au luat cei treizeci de arginţi, preţul omului căruia i-a fost pus un preţ, cel căruia unii dintre fiii lui Israel i-au pus un preţ, şi i-au dat pe terenul olarului, după cum îmi poruncise Iehova'".

Aceasta este o explicaţie mult mai probabilă. Ordinea cărţilor profetice, aşa cum au fost primite de evreii din timpul lui Matei, a fost: Ieremia, Ezechiel, Isaia şi cei doisprezece profeţi mai mici. Acestea se regăsesc în Talmud-ul Babilonian şi în manuscrisele ebraice în franceză şi germană. *Enciclopedia Evreilor*, sub titlul „Canonul Bibliei", arată că la un moment dat Ieremia a fost înaintea lui Ezechiel şi a lui Isaia în lista profeţilor şi că mai târziu, Isaia a luat locul lui Ieremia. Astfel, în timpurile lui Matei, Ieremia era primul de pe lista profeţilor şi din moment ce era obişnuit în acele vremuri de a numi o întreagă parte a Bibliei după numele primei cărţi din acea parte, Matei ar fi putut spune Ieremia şi s-ar fi putut feri la partea care includea cartea lui Zaharia.

Isus a arătat că aceasta era practica, de a numi o întreagă parte după numele primei cărţi, când a spus la Luca 24:44 (*NW*): „Toate lucrurile scrise despre mine în legea lui Moise, în Profeţi şi în Psalmi trebuie să se împlinească." Când a spus Psalmi, El nu s-a referit numai la acea carte, ci la toate scrierile, sau Hagiografia, colecţie sau parte din care Psalmii alcătuiau prima carte. Şi când Isus a spus Profeţi, El a vrut să spună întreaga parte, însă câteodată ei foloseau numele primei cărţi din acea secţiune pentru a se referi la întreaga parte, astfel, secţiunea fiind denumită Ieremia. Prin urmare, Matei s-ar fi putut referi la Ieremia şi ar fi putut vorbi în acelaşi timp despre cuvintele lui Zaharia, din moment ce profeţia lui Zaharia era în secţiunea ce începea cu cartea lui Ieremia.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Octombrie 1955 Nr. 19

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PARTEA a III- a – CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE „VIAŢA DE DUPĂ MOARTE”? - Pag.675

FOLOSIREA CHIPURILOR ÎN ÎNCHINAREA CREŞTINĂ - Pag.693

EXPLOATAREA HIPNOTISMULUI - Pag.697

SĂ ŢINEM CU TĂRIE LA DECLARAREA PUBLICĂ A SPERANŢEI NOASTRE - Pag.698

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.699

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA 19-CREŞTINI NEUTRI ÎN AMERICA ÎN TIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL - Pag.703

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.708

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

“Vegheaţi în aceste timpuri periculoase“ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

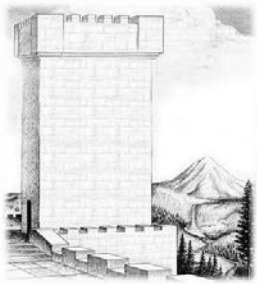

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Octombrie 1955 **Nr. 19**

PARTEA a III –a
CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE
„VIAŢA DE DUPĂ MOARTE”?

În două părţi (publicate anterior) ale acestei serii cu trei părţi, cititorii au putut vedea cum, în zilele noastre, clerul Creştinătăţii, precum şi oamenii puternici cu mare autoritate civică şi militară, au recurs la ocultism, aşa cum făceau, în mod regulat, conducătorii umani din vechime, pentru a afla informaţii dinainte, a fi îndrumaţi şi a primi mângâiere. Deşi cei mai importanţi oameni de ştiinţă de astăzi au investigat cu multă atenţie şi cu ajutorul unor instrumente speciale, ei admit că încă sunt încurcaţi şi incapabili de a măsura fenomenele oculte şi spiritiste. Spiritismul, această religie modernă care se răspândeşte cu mare rapiditate, continuă să insiste că spiritele nevăzute care vorbesc acum şi comunică în diferite moduri cu oamenii binevoitori sunt în realitate „sufletele nemuritoare” ale bărbaţilor, femeilor şi copiilor care au trăit cândva pe pământ şi au murit. Biblia contrazice clar aceste afirmaţii ale spiritiştilor şi învaţă în mod uniform şi consecvent că sufletul omenesc moare. Faptul că sufletul poate fi distrus este declarat de repetate ori în Biblie, în impresionantele predici ale lui Isus Cristos, Petru şi Pavel, precum şi în scrierile lui Moise şi a altor martori evrei din vechime ai Tatălui lui Isus, adevăratul Dumnezeu, Iehova. De asemenea, relatarea detaliată a Bibliei despre comportamentul unor persoane nesfinte şi răzvrătite, atât oameni cât şi îngeri (care au trăit pe pământ acum mai multe mii de ani), aruncă acum o extraordinară lumină asupra activităţii extrem de înşelătoare a aceloraşi persoane îngereşti, care încă trăiesc şi sunt invizibile acum, vorbesc cu aceştia şi încearcă să îi influenţeze pe oamenii care trăiesc să creadă în „viaţa de după moarte”. În acest ultim articol sunt discutate pericolele pe care le prezintă aceste interacţiuni corupătoare cu îngerii răzvrătiţi şi modurile de a ne apăra de aceste încălcări mortale.

1. Ducând o asemenea viaţă nepotrivită, lipsită de spiritualitate, în carne materializată, într-o perioadă îndelungată de timp, cu una sau mai multe soţii fiecare, acei „fii ai lui Dumnezeu” decăzuţi care au plecat din tărâmul numit de Dumnezeu, cu siguranţă nu şi-au păstrat poziţia originală, ci şi-au făcut o locuinţă cu femeile păcătoase în afara grădinii Eden. Alegând această cale de acţiune egoistă, desfrânată, neteocratică, aceşti spirituali „fii ai lui Dumnezeu” s-au transformat în demoni şi s-au aliat cu Satan, astfel că şi ei meritau pedeapsa pronunţată de Dumnezeu împotriva lor, la fel ca şi Satan Diavolul. Este evident că la aceşti îngeri auto-demonizaţi s-a referit Iuda în scrisoarea sa, în următorul argument: „Iehova, cu toate că a salvat un popor din ţara Egiptului, i-a distrus apoi pe cei care n-au arătat credinţă. Iar pe îngerii care nu şi-au păstrat locul iniţial, ci

Cuprins

şi-au părăsit locuinţa potrivită pentru ei, i-a păstrat pentru judecata zilei celei mari, cu lanţuri eterne, în întuneric dens. Tot aşa, Sodoma şi Gomora şi oraşele dimprejur, după ce, la fel ca aceştia, s-au dedat la curvie, întrecând orice măsură, şi au umblat după dorinţele nefireşti ale cărnii, ne sunt puse înainte ca un exemplu avertizator, suferind pedeapsa judecătorească a unui foc veşnic." – Iuda 5-7, *NW*.

2. Poziţia originală a acestor „fii ai lui Dumnezeu" era sus în ceruri, în tărâmul spiritelor, unde erau înainte de punerea temeliilor pământului, pentru a furniza o locuinţă pentru oameni şi animalele inferioare, nu pentru îngeri. Locuinţa lor corespunzătoare era în tărâmul superior, invizibil, al cerurilor, în compania celorlalte spirite, îngerii lui Dumnezeu, cu acces direct la Dumnezeu, nu aici, pe pământ, în compania carnală a femeilor păcătoase, ca soţii, şi mame ale unor copii nefireşti. Adam a urmat-o pe Eva în păcat şi în rebeliune împotriva lui Dumnezeu; aceşti „fii ai lui Dumnezeu" le-au urmat pe „fiicele oamenilor" în păcat şi rebeliune demonică împotriva lui Dumnezeu. La aceştia a făcut referire Iuda, care i-a comparat cu Sodoma şi Gomora, în sensul că aceste oraşe au preacurvit şi au comis adulter, şi au căutat carne pentru o întrebuinţare nefirească, încercând chiar să comită sodomie cu cei doi îngeri care s-au materializat ca oameni pentru a-l vizita pe Lot în casa lui din Sodoma. (Gen. 19:1-11). Şi izraeliţii au comis curvie idolatră cu femeile păgâne din afara naţiunii lor sfinte. (Num. 25:1-9; 31:15, 16). Păcatul „fiilor lui Dumnezeu" era similar.

3. Pentru neascultarea lor păcătoasă, aceşti „fii ai lui Dumnezeu" care au plecat din serviciul ceresc al lui Dumnezeu au fost condamnaţi la moarte împreună cu Satan Diavolul, ca „sămânţa" sau copiii acestuia. Scrisoarea lui Iuda arată acest lucru, deoarece localizează această referinţă la aceşti îngeri decăzuţi printre menţiunile sale la izraeliţii care au fost odată salvaţi din Egipt, însă au fost ulterior distruşi, pentru că nu au arătat credinţă în Iehova, şi la oraşele Sodoma şi Gomora, care au fost pedepsite cu foc veşnic pentru imoralitatea lor necurată. (Gen. 19:12-29). Isus Cristos, în profeţia sa cu privire la „timpul sfârşitului" acestei lumi, i-a clasificat pe cei asemenea caprelor, anti-creştini, printre aceşti îngeri decăzuţi, spunând: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui!" (Mat. 25:41, *NW*). Cu toate acestea, pedeapsa nimicirii veşnice nu a fost executată asupra acelor îngeri neascultători chiar în timpul potopului. Copiii lor nefireşti, Nefilimii, au fost într-adevăr distruşi în timpul potopului, deoarece erau simpli oameni, şi nu au fost primiţi în arca pe care Noe o construise pentru a-şi salva familia şi specimenele animalelor inferioare. Soţiile „fiilor lui Dumnezeu", mamele Nefilimilor, au fost înecate la potop pentru că şi ele erau oameni şi „fiii lui Dumnezeu" nu le-au putut lua cu ei când s-au dematerializat pentru a scăpa de potop şi a se întoarce în tărâmul spiritelor.

4. Ce pedeapsă, deci, a fost aplicată pentru aceşti „fii ai lui Dumnezeu" neascultători înainte de distrugerea lor iminentă? Iuda spune că Dumnezeu „i-a legat cu lanţuri eterne în întuneric dens pentru judecata zilei celei mari". Apostolul Petru, de asemenea, descrie pedepsirea lor directă, spunând: „Dumnezeu nu s-a reţinut să-i pedepsească pe îngerii care au păcătuit, ci, aruncându-i în Tartar, i-a dat unor gropi de întuneric dens, ca să fie păstraţi pentru judecată, şi, dacă nu s-a

Cuprins

reţinut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptăţii, împreună cu alţi şapte, când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiţi de pietate, şi, dacă, prefăcând în cenuşă oraşele Sodoma şi Gomora, le-a condamnat, dându-le celor lipsiţi de pietate un exemplu cu privire la lucrurile viitoare, şi, dacă l-a eliberat pe dreptul Lot, care era foarte mâhnit de conduita libertină a oamenilor care sfidau legea". (2 Pet. 4-7, *NW*). În special de la Potop şi până la judecata zilei celei mari a lui Iehova, când El îşi va întemeia împărăţia prin Isus Cristos, „îngerii care au păcătuit" au fost pedepsiţi, trebuind să trăiască în Tartar, neputând să se întoarcă în „poziţia lor originală" superioară. Tartar (în general tradus greşit prin „iad") nu este acelaşi lucru cu Gheena şi Hades (de asemenea tradus greşit prin „iad"). În timp ce Gheena reprezintă aranjamentul lui Dumnezeu pentru distrugerea sufletelor umane rele pentru totdeauna şi Hades este mormântul comun al omenirii din care morţii vor fi înviaţi, Tartar este locul în care sunt închişi „îngerii care au păcătuit".

5. Tartarul biblic nu este Tartarul mitologiilor păgâne, adică, regiunea cea mai de jos, la fel de jos sub Hades cum este pământul sub cer. Acolo zeii inferiori, Cronos şi ceilalţi Titani, au fost închişi de zeul victorios Zeus sau Jupiter. Acesta era un loc al întunericului care învăluia toate regiunile inferioare la fel cum cerurile învăluie regiunile superioare pământului. Comparabil cu semnificaţia mitologică, Tartarul reprezintă o condiţie a decăderii absolute şi a întunericului dens, care nu este rezervată sufletelor umane, ci spiritelor rele, care s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu. În armonie cu aceste considerente, versiunea siriană din 2 Petru 2:4 utilizează expresia „locurile cele mai de jos" în loc de Tartar. Aceste spirite rebele, inclusiv Satan Diavolul, au fost decăzute ca şi cum ar fi fost aruncate în tartarul literal, fiind alungate din serviciul lui Dumnezeu şi condamnate la distrugere, capetele lor fiind zdrobite ca la şerpi de către Sămânţa femeii lui Dumnezeu, Isus Cristos cel glorificat.

6. Aceasta nu a însemnat că au fost excluşi imediat din cer, ţinuţi departe de contact cu îngerii credincioşi, sfinţi. Cartea despre Iov, care a trăit la peste 700 de ani după Potop, arată cum Satan avea acces în cer, participând la întrunirile „fiilor lui Dumnezeu" şi provocându-l pe Iehova să-l lase să testeze integritatea lui Iov. (Iov 1:6 – 2:10). Şi Apocalipsa 12:1-7 arată că atunci când a fost născută împărăţia lui Iehova prin Isus Cristos, în ceruri, în anul 1914 A.D., Satan şi îngerii lui erau toleraţi în cer atunci. Mai mult, Satan şi demonii săi constituie cerurile simbolice ale acestei lumi, cerurile care au dominat societatea umană pământească şi care urmează a fi distruse prin foc în timpul bătăliei de la Armaghedon. (2 Pet. 3:10-12). Prin urmare, în Biblie, Tartarul înseamnă mai mult o stare decăzută, lipsită de privilegiile servirii în organizaţia universală a lui Dumnezeu, şi nu o poziţie sau un loc.

7. În această stare decăzută, Satan şi ceilalţi îngeri care au păcătuit sunt ţinuţi în întuneric dens, sau sunt aruncaţi în gropi cu întuneric dens, ţinuţi acolo cu lanţuri veşnice. Întunericul dens este unul spiritual, şi nu unul literal, fără lumina adevărului, fără revelaţia şi favoarea lui Dumnezeu. „Lumina este semănată pentru cel drept", nu pentru spiritele demonizate. (Ps. 97:11) De aceea, mesajele spiritelor

Cuprins

prin mediumuri nu dau nici o explicaţie din Biblie şi nu aruncă nici o lumină asupra profeţiilor biblice. Astfel, fiind în gropi cu întuneric dens nu înseamnă că operaţiunile lor în legătură cu omenirea sunt restricţionate la sesiuni întunecate cu mediumuri spiritiste. Acestea pot opera prin agenţi umani şi ziua.

8. Faptul că au fost „legaţi cu lanţuri veşnice" înseamnă, în mod evident, că nu li se mai permite să se materializeze ca înainte de Potop. Această putere de materializare a fost exercitată de îngerii credincioşi ai lui Dumnezeu, inclusiv de Isus Cristos, timp de mii de ani după Potop, până în perioada apostolilor credincioşi ai lui Cristos, potrivit voinţei lui Dumnezeu, pentru a îndeplini scopurile sale sfinte. Însă îngerilor păcătoşi nu li s-a permis să folosească în continuare această putere, pentru că ar fi abuzat de ea. Materializările relatate de spiritişti ca având loc în timpul sesiunilor mediumurilor nu sunt materializări ca acelea ale „fiilor lui Dumnezeu" înainte de Potop. Materializările lor erau instantanee şi în faţa tuturor, la lumina zilei, fără mediumuri, în corpuri independente. Materializările spiritiste din prezent sunt doar preluarea protoplasmei sau a materialului din corpul mediumului şi scoaterea acestuia din corp ca „ectoplasmă", apoi modelarea sa în forme umane. La sfârşitul apariţiei, ectoplasma, în loc să fie dizolvată, să dispară şi să fie dematerializată, se întoarce în corpul mediumului, care devine din nou normal şi conştient. Deoarece spiritele neascultătoare nu se mai pot materializa, acestea sunt obligate să opereze prin intermediul mediumurilor. Acestea încearcă, de asemenea, să-şi hărţuiască victimele umane sau să preia controlul deplin asupra lor. Astfel erau persoanele posedate de demoni pe care Isus şi apostolii lui le-au întâlnit în zilele lor, Isus şi apostolii săi scoţând numeroşi demoni, astfel eliberându-şi victimele. (Mat. 4:24; 10:1, 8; 12:28; *NW*; Luca 9:1; 10:17; Faptele 16:16-18). Ei au făcut acest lucru prin spiritul lui Dumnezeu, pentru a susţine adevărul şi suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu şi nu prin puterea Diavolului, cum fac mediumurile spiritiste şi exorciştii religioşi pentru a-şi consolida doctrinele, convingerile şi practicile cultelor şi sistemelor religioase false. Operând prin mediumuri la sesiuni, prin înclinarea meselor, prin sunete scoase de spirite sau alte manifestări spiritualiste, aceşti demoni pretind că sunt „sufletele plecate" ale oamenilor morţi şi astfel perpetuează minciuna că morţii de fapt nu sunt morţi, ci vii, şi ştiu mai multe decât înainte.

PROPOVĂDUIREA LA SPIRITELE DIN ÎNCHISOARE

9. Apostolul Petru îi identifică pe „fiii lui Dumnezeu" care s-au căsătorit cu „fiicele oamenilor" înainte de Potop ca fiind spirite care au acţionat în mod neascultător, transformându-se în demoni. A se observa că Petru face această identificare: „De fapt, însuşi Cristos a murit o dată pentru totdeauna pentru păcate, un om drept pentru cei nedrepţi, ca să vă conducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar făcut viu în spirit, în care s-a şi dus să le predice spiritelor din închisoare, care fuseseră neascultătoare odinioară, când răbdarea lui Dumnezeu aştepta în zilele lui Noe, când se construia arca, în care puţini, adică opt suflete, au fost salvaţi prin apă. Ceea ce corespunde acestui lucru vă salvează acum şi pe voi,

Cuprins

şi anume botezul (nu înlăturarea murdăriei cărnii, ci cererea făcută lui Dumnezeu pentru o conştiinţă bună), prin învierea lui Isus Cristos (în spirit). El este la dreapta lui Dumnezeu, pentru că s-a dus în cer, şi i-au fost supuşi îngeri, autorităţi şi puteri." – 1 Pet. 3:18-22, *NW*.

10. „Spiritele din închisoare" sunt spiritualii „fii ai lui Dumnezeu", care le-au luat pe „fiicele oamenilor" ca soţii şi au dat naştere Nefilimilor şi care, după Potop, odată cu dematerializarea lor în tărâmul spiritelor, au fost aruncaţi în Tartar şi sunt ţinuţi în această stare înjosită „cu lanţuri veşnice, în întuneric dens, aşteptând judecata zilei celei mari". Referitor la această judecată apostolul Pavel a spus către adunarea creştină: „Şi dacă lumea va fi judecată de voi, sunteţi voi nedemni să judecaţi lucruri de foarte mică importanţă? Nu ştiţi că noi îi vom judeca pe îngeri?" (1 Cor. 6:2,3, *NW*). Aceste „spirite din închisoare" nu sunt în aşa-zisul „iad", She"ol sau Ha"des. Când Isus Cristos era în She"ol sau Ha"des, nu putea propovădui nimănui, deoarece She"ol sau Ha"des este mormântul comun al omenirii şi Isus a fost mort timp de 3 zile. (Faptele 2:27, 31, 32; Ps. 16:10) – „Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci, în iad, unde te grăbeşti, nu mai este nici lucrare, nici raţiune, nici ştiinţă, nici înţelepciune!" (*Dy*); „în Şeol, în care mergi". – Ecl. 9:10, *RS*; *AS*.

11. Nu când Isus era mort în She"ol, Ha"des sau mormântul comun, după ce fusese „omorât în carne", ci după ce a fost „înviat în spirit", prin înviere din morţi, Isus Cristos a propovăduit „spiritelor din închisoare". „În această stare", ca spirit divin, nemuritor, nepieritor, Isus putea să propovăduiască acelor spirite. Când, exact, a făcut acest lucru? În cele 40 de zile de după învierea sa, când a rămas pe pământ cu discipolii lui? Nu prea, căci atunci, „prin multe dovezi, li s-a arătat deseori timp de patruzeci de zile, şi vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu." Astfel El a oferit dovezi cu privire la învierea sa discipolilor săi, care urmau să fie martorii săi, şi nu duşmanilor săi, precum demonii sau „spiritele din închisoare". (Faptele 1:3-11; 2:32; 3:15; 10:40-42, *NW*). A propovăduit El spiritelor în cele 10 zile dintre înălţarea sa la cer, de pe Muntele Măslinilor, şi Cincizecime? Nu, pentru că în cele zece zile Isus s-a înălţat la Tatăl său ceresc, cine ştie câte miliarde de ani lumină departe de pământ, pentru a apărea, ca Mare Preot, cu valoarea jertfei sale umane, în prezenţa Celui Prea Sfânt, Iehova Dumnezeu. (Evrei 9:24-26; 10:12, 13). Puţin probabil că el s-ar fi abătut să propovăduiască „spiritelor din închisoare" condamnate, pentru care nu există jertfă pentru iertarea păcatelor, în timp ce era într-o misiune atât de importantă.

12. Prin urmare, probabil de când a ajuns în prezenţa lui Iehova Dumnezeu şi a stat la dreapta Sa, cu îngerii, autorităţile şi puterile „supuse lui", Isus Cristos, în spirit, a „propovăduit spiritelor din închisoare", spiritele din Tartar. El nu le-a propovăduit Evanghelia sau vestea bună a Împărăţiei. Cuvântul „propovăduit" este diferit de cuvântul „evanghelizat", chiar în greaca originală în care a scris apostolul Petru. A „evangheliza" înseamnă a aduce un mesaj bun. A „propovădui" (*ke.rys'so, LXX*) înseamnă doar a proclama, a anunţa sau a vesti ceva public. Proclamarea, anunţarea sau vestirea poate fi şi despre ceva rău, ca atunci când Iona a fost trimis să „strige împotriva" lui Ninive: „Încă patruzeci de zile, şi Ninive va

Cuprins

fi nimicită!", astfel propovăduind un mesaj de judecată adversă. (Iona 1:2; 3:2, 4, 5, *7, LXX* folosind aici cuvântul grecesc *ke.rys'so*). De asemenea, când Ioel 3:9 (*RS*) porunceşte: „Proclamaţi [*ke.rys'so, LXX*] aceste lucruri printre naţiuni: Pregătiţi războiul! Treziţi pe viteji! Să se apropie şi să se suie, toţi oamenii de război!" De asemenea, în Osea 5:8 (*RS*): „Sunaţi alarma [*ke.rys'so*, *LXX*] la Bet-aven".

13. Deoarece aceste „spirite din închisoare" au fost păstrate cu lanţuri veşnice pentru judecata zilei celei mari a lui Iehova, Isus Cristos înviat în tărâmul spiritelor putea să le propovăduiască doar un mesaj de judecată. Chiar înainte să renunţe la putere spirituală şi la glorie şi să fie făcut carne, prin naştere umană ca omul Isus Cristos, El, ca fiu spiritual al lui Dumnezeu, făcuse aceasta. (Filip. 2:5-8). Când?

14. Mai întâi când profetul Moise a murit pe vârful Muntelui Nebo. Apoi, atunci când Fiul lui Dumnezeu „se împotrivea Diavolului şi se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Iehova să te mustre!"" Fiul spiritual al lui Dumnezeu, ca arhanghelul Mihail, a păstrat controlul asupra corpului lui Moise şi l-a îngropat pentru Iehova Dumnezeu într-un loc, într-o vale din Moab pe care nimeni nu a descoperit-o şi nici un mediu nu o poate găsi (Iuda 9, *NW*; Deut. 34:1-6). Cealaltă ocazie ne este dezvăluită prin profeţia lui Zaharia 3:1,2 (*AS*), referitor la marele preot Iosua, după ce acesta şi ceilalţi evrei s-au întors de la Babilon în oraşul pustiit Ierusalim şi au început să reconstruiască acolo templul lui Iehova Dumnezeu. Citim: „El mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului lui Iehova, şi pe Satan stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Iehova [*versiunea siriană*: Îngerul lui Iehova] i-a zis lui Satan: „Iehova să te mustre, Satan! Iehova să te mustre, El care a ales Ierusalimul"!" (A se vedea de asemenea *AT*; *Mo*.) Mustrarea de către Iehova a lui Satan înseamnă executarea divină a pedepsei împotriva sa în marea zi de judecată a lui Iehova, când El va aduce sfârşitul acestei lumi rele sau sistem rău sub Satan şi va iniţia dreapta lume sub conducerea lui Isus Cristos, Împăratul împăraţilor. În acest sens, în secolele înainte de omorârea în carne a lui Isus şi aducerea sa la viaţă în spirit, prin învierea din morţi, nu era timpul ca Iehova, prin Fiul său angelic, să îl „mustre" pe Satan.

15. V-aţi întrebat vreodată de ce apostolul, în 1 Petru 3:18-22, când vorbeşte de suferinţa nedreaptă şi moartea lui Isus Cristos, precum şi de ridicarea sa la viaţă pe tărâmul spiritual, vorbeşte deodată de spirite care au fost neascultătoare, cu mii de ani înainte de vremea lui Noe? În mod surprinzător, Petru ne spune cum Cristos cel înviat a propovăduit spiritelor închise deoarece exista o similaritate între ce s-a întâmplat în vremea lui Noe şi lucrurile pe care le discuta atunci Petru. Potrivit propriilor cuvinte ale lui Isus din Matei 24:37-39, Noe era o reprezentare profetică a lui Isus Cristos. Astfel că soţia lui Noe era o reprezentare tipică a „miresei, soţiei Mielului", adică, adevărata biserică sau adunare a urmaşilor născuţi de spirit ai lui Isus. Cei trei fii ai lui Noe şi cele trei soţii ale lor reprezentau „marea mulţime" a credincioşilor în Cristos, pentru care el va deveni Părinte veşnic în timpul domniei sale de o mie de ani, după venirea noii lumi.

Cuprins

Aceştia nu vor fi glorificaţi împreună cu Cristos în cer şi nu vor domni cu el pe tronul său, la fel ca şi adunarea credincioasă a urmaşilor săi spirituali. Vor moşteni paradisul pământesc pe care împărăţia lui Cristos îl va restaura după bătălia de la Armaghedon. Din 1914 A.D. ne aflăm în „timpul sfârşitului" acestei lumi rele şi deja o „mare mulţime" a acestor credincioşi pământeşti a fost adunată dintre naţiuni şi a fost adusă în societatea Noii Lumi, împreună cu ultimii membri de pe pământ ai „miresei, soţia Mielului." – Apoc. 21:9.

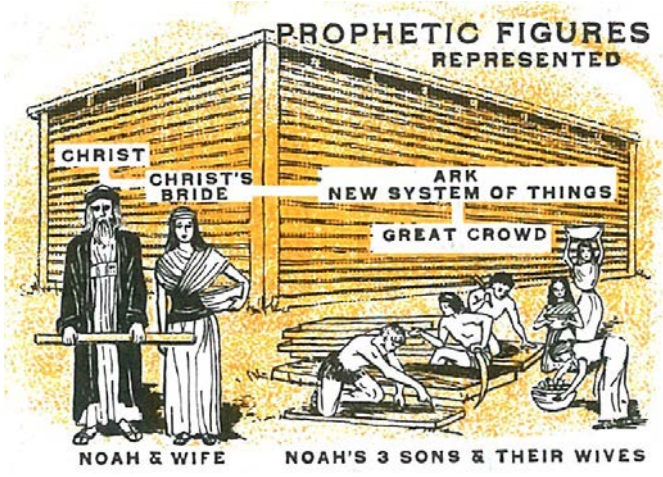

16. La fel cum Noe a construit arca pentru familia sa, pentru a supravieţui potopului, la fel Isus Cristos, ca Mai Marele Noe, construieşte noul sistem de lucruri. În cadrul acestui sistem membrii clasei „miresei" sale şi „marea mulţime" a viitorilor săi fii şi fiice pot supravieţui după marea executare a judecăţii lui Iehova la iminenta bătălie de la Armaghedon. În această arcă a noului sistem ei trebuie botezaţi în Mai Marele Noe ca Mântuitorul, Liderul şi Exemplul lor, pentru a evita botezul odată cu lumea în potopul de foc al distrugerii de la Armaghedon. – 1 Pet. 3:21, *NW*.

17. Apostolul Petru ne aminteşte că Noe a fost „un predicator al dreptăţii" la timpul sfârşitului lumii vechi. (2 Pet. 2:5). Din moment ce doar ceilalţi 7 membri ai familiei sale urmau să fie salvaţi în arcă, ceea ce el a propovăduit oamenilor acelei lumi vechi trebuie să fi fost despre judecata iminentă a lui Iehova asupra lor la potop. Cei cărora le-a propovăduit trebuie să-i fi inclus pe Nefilimi şi pe părinţii lor, „fiii lui Dumnezeu" materializaţi, căsătoriţi. Astfel, Noe a propovăduit spiritelor care erau închise în Tartar după potop, însă o putea face în carne, deoarece ei erau în carne, materializaţi.

18. Tot astfel, Mai Marele Noe, Isus cel înviat, a propovăduit aceloraşi spirite din închisoare de la potop. Cu puţin timp înainte de omorârea lui în carne, el le-a spus urmaşilor săi: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia [Satan] va fi aruncat afară." (Ioan 12:31, *NW*). Însă după ce a fost „înviat în spirit", Isus din cer, în ziua de Cincizecime, a revărsat spiritul sfânt asupra primilor membri ai clasei „miresei" sale şi a început să construiască arca noului sistem de lucruri. În armonie cu tipul profetic oferit de Noe în vechime era adecvat ca Mai Marele Noe din cer să propovăduiască spiritelor din închisoare. Aproximativ în anul 96 A.D. Dumnezeu i-a oferit lui Isus Cristos cel glorificat minunata Descoperire, care i-a fost transmisă vârstnicului apostol Ioan, aceasta având multe de spus despre Satan Diavolul şi demonii, îngerii săi. Cu siguranţă că oferirea acestei Revelaţii lui Ioan era o propovăduire către spiritele din închisoare,

Cuprins

pentru care capitolul 12 are multe de spus cu privire la activităţile lor din prezent şi înfrângerea acestora, aruncarea lor în abis şi distrugerea lor finală, eternă.

19. În 1914, începutul Primului Război Mondial, Iehova Dumnezeu a început să mustre sever pe Satan şi pe demonii săi, care încă aveau acces la cer şi libertate de mişcare acolo. În toamna acelui an „timpurile stabilite naţiunilor" s-au scurs şi a venit timpul ca Iehova Dumnezeu să-şi întemeieze împărăţia în mâinile Fiului său Isus Cristos. (Luca 21:24, *NW*). După cum a fost reprezentat simbolic în capitolul 12 al Apocalipsei, Dumnezeu a dat naştere împărăţiei sale, pentru a conduce în mijlocul acestor naţiuni lumeşti şi în final să le zdrobească în bucăţi, în timpul bătăliei iminente de la Armaghedon. Imediat după naşterea Împărăţiei, Îngerul Principal sau Arhanghelul lui Iehova, Împăratul său întronat cunoscut în cer drept Mihail, „s-a luptat cu balaurul şi balaurul şi îngerii săi s-au luptat şi ei." Satan Balaurul şi îngerii săi demonici au fost învinşi şi aruncaţi din ceruri în apropiere de pământ, pentru a fi restricţionaţi acolo până la apropierea bătăliei de la Armaghedon. (Apoc. 12:7-9, *NW*). Aceasta a fost într-adevăr o înjosire în sens literal, în plus faţă de faptul că erau deja în stare de înjosire, în Tartar. Aceasta a însemnat o întemniţare a lor în mod literal, pe lângă faptul că erau deja „în închisoare", în Tartar, de la Potop, fiindu-le interzis pentru totdeauna accesul în cer şi acum nu le mai era permis să acceadă mai sus de pământ, unde a început rebeliunea lui Satan. Nu este de mirare, atunci, că Balaurul, Şarpele original, se zvârcoleşte împotriva acestei mustrări şi acum scuipă venin împotriva organizaţiei lui Iehova Dumnezeu.

20. În ceea ce priveşte alungarea lui Satan din cer citim, în Apocalipsa 12:10: „Acum au venit salvarea, puterea, împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său, pentru că acuzatorul fraţilor noştri, care îi acuza zi şi noapte înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos!" (*NW*). Prin urmare, acum s-a împlinit complet şi final profeţia citată mai sus în Zaharia 3:1, 2 (pagina 75, capitolul 2). În profeţia lui Zaharia „îngerul lui Iehova" este acelaşi ca „Îngerul legământului" referitor la care Maleahi 3:1 (*Da*; *Dy*) a profeţit că va veni cu Domnul Iehova la templu, pentru lucrarea de judecată, respectiv Isus Cristos cel glorificat. Nu numai că este Îngerul Principal sau Arhanghelul lui Iehova, dar este şi Marele Preot al lui Iehova. Pe pământ este reprezentat de fraţii lui preoţi, subpreoţii care îl urmează şi care urmează a fi „preoţia regală" împreună cu el. (1 Pet. 2:9). Pe aceştia îi acuză Balaurul, Satan Diavolul. Când îi acuză pe ei în realitate îl acuză pe Conducătorul lor, Marele Preot Isus Cristos, deoarece ceea ce este comis împotriva lor este ca şi cum ar fi comis împotriva lui. (Mat. 10:40; 25:40, 45). La fel cum profeţia lui Zaharia arată că Satan a încercat să fie adversarul lui Iosua, marele preot evreu după ce evreii s-au întors din Babilon pentru a reconstrui templul de la Ierusalim, la fel Satan a luptat şi a acuzat pe rămăşiţa urmaşilor preoţeşti ai lui Isus Cristos, Marele Preot, după ce au fost eliberaţi din Babilonul modern, în 1919 (A.D.).

21. Faptele în împlinirea profeţiei lui Maleahi 3:1 dovedesc că Iehova şi „Îngerul legământului" au venit la templul spiritual în primăvara anului 1918. Acum „îgerul lui Iehova" este la templu de atunci, angajat în lucrarea de judecată,

Cuprins

iar judecăţile sale se extind şi asupra lui Satan Diavolul. Prin urmare, când Satan acţionează ca un adversar împotriva Marelui Preot al lui Iehova, Isus Cristos, împotrivindu-se rămăşiţei urmaşilor săi preoţeşti de pe pământ, Isus Cristos, „îngerul lui Iehova" de la templu, îi spune lui Satan: „Iehova să te mustre, Satan! Iehova să te mustre" (Zah. 3:2, Da). După ce Isus Cristos, Îngerul Principal sau Arhanghelul lui Iehova, l-a aruncat pe Satan din cer pe pământ el nu a pornit bătălia de la Armaghedon, pentru a-l anihila complet pe Satan. I-a permis lui Satan o „scurtă perioadă" înainte să se lupte cu acesta la Armaghedon. Astfel zilele de necaz asupra organizaţiei lui Satan au fost scurtate, ceea ce este în avantajul „preoţiei regale" alese de Iehova. Din acest motiv, de la venirea la templu, Isus Cristos, „îngerul lui Iehova", nu putea să facă mai mult decât să-i spună lui Satan: „Iehova să te mustre, Satan!" Astfel Isus Cristos cel glorificat acum „propovăduieşte lui Satan şi celorlalte spirite din închisoare" de pe tărâmul spiritelor. Cerând lui Iehova să-i mustre este o propovăduire a judecăţii împotriva lor. La bătălia iminentă de la Armaghedon, Iehova îl va mustra pe Satan şi pe demonii săi prin executarea judecăţii asupra lor.

22. Astfel „propovăduirea la spiritele din închisoare" prin Isus Cristos cel înviat continuă până la bătălia de la Armaghedon. Satan şi celelalte spirite din închisoare sunt încă în Tartarul biblic şi întunericul dens al acestuia în ceea ce priveşte favoarea şi scopurile lui Dumnezeu. Condiţia lor decăzută pe acest pământ este prezisă de profeţia lui Ezechiel sub numele de „ţara lui Magog", conducătorul său Gog fiind un simbol profetic al lui Satan Diavolul. – Ezec. 38:1 – 39:11.

23. Pe scurt, când Iehova îl mustră pe Satan, la Armaghedon, Iehova, prin Îngerul său Principal sau Arhanghelul Său, îl va lega pe Satan şi pe demonii săi, îi va arunca în abis şi îi va ţine acolo timp de o mie de ani, timp în care Isus Cristos domneşte împreună cu preoţia sa regală glorificată. (Apoc. 16:14-16; 20:1-6). Tartarul biblic atunci nu va mai exista. Cerurile rele ale acestei lumi vor înceta să existe şi noile ceruri ale lui Cristos şi „miresei" sale glorificate vor conduce dreapta lume nouă. (2 Pet. 3:13). Cu 19 secole în urmă, când Isus era în abis, El nu era în Tartar, ci în starea morţii, timp de trei zile, până a fost înviat din morţi. (Rom. 10:6-8, *NW*; Deut. 30:12-14) . În mod similar, în abis, Satan şi demonii săi vor fi într-o stare de moarte, complet anihilaţi, neputând avea contact cu oamenii, neputând să pretindă a fi spirite nemuritoare ale oamenilor morţi. Spiritualismul sau spiritismul cu mediumurile sale va fi astfel distrus la Armaghedon, şi cei care îl practică vor fi distruşi odată cu acesta, în „a doua moarte", care simbolizează distrugerea totală, anihilarea. În Apocalipsa 21:8 (*NW*) se spune, referitor la noua lume a lui Dumnezeu care va veni: „Dar cei laşi, cei necredincioşi, cei dezgustători în murdăria lor, ucigaşii şi curvarii, cei care practică spiritismul, idolatrii şi toţi mincinoşii îşi vor avea partea în lacul care arde cu foc şi sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua".

ÎNVIERE, NU COMUNICARE CU SPIRITELE

24. Cei distruşi la Armaghedon nu vor mai avea o „viaţă de după moarte". Oamenii, însă, care se feresc de spiritism şi toate religiile false şi care se închină

Cuprins

lui Iehova ca Dumnezeu şi calcă pe urmele lui Cristos, vor supravieţui după bătălia de la Armaghedon şi vor intra, fără să moară, în dreapta lume nouă a lui Dumnezeu. (2 Pet. 3:10-15). Atunci acei supravieţuitori nu vor încerca să comunice cu cei distruşi la Armaghedon. Ei vor ştii că morţii sunt morţi şi că nu există viaţă după moarte. Nu vor mai exista mediumuri în viaţă să acţioneze ca agenţi pentru spiritele mincinoase, pentru că aceste spirite nu vor mai avea putere, fiin în starea morţii în abis, şi neputând să-i înşele pe oameni în timpul celor o mie de ani ai domniei lui Cristos. În loc să încerce să facă imposibilul, să comunice cu morţii, supravieţuitorii de la Armaghedon vor aştepta învierea şi se vor pregăti cu bucurie pentru întoarcerea morţilor. Cu dragoste se vor pregăti să-i primească înapoi din mormântul comun, Hades sau Şeol, pe toţi cei din memoria lui Dumnezeu. (Ioan 5:28, 29; Apoc. 20:12, 13). Aceştia îi vor primi înapoi din mormântul comun, nu printr-o materializare prin intermediul mediilor spiritiste ale căror corpuri furnizează ectoplasmă pentru modelarea corpurilor, ci prin puterea de înviere a lui Iehova Dumnezeu, care va da fiecărui om un corp individual, independent, după voinţa Sa. (1 Cor. 15:36-38). Aceasta va fi o mângâiere adevărată, stabilă, a celor vii.

25. Morţii se vor întoarce, nu pentru a spune cum într-o lume a spiritelor şi în planuri eterice ale existenţei s-au simţit mai liberi fără corpurile lor umane şi ştiau mai multe decât înainte să moară, ci pentru a spune cât de adevărată este Biblia, că morţii sunt morţi în mormânt, că sufletul uman este muritor, că morţii nu ştiu, nu fac şi nu simt nimic, ci ultimul lor gând înainte de moarte îi leagă cu prima lor impresie mentală când s-au trezit din somnul morţii. (Ps. 6:5; 115:17; Ecl. 9:5; Isa. 38:10, 18, 19). Ei vor avea aceleaşi personalităţi ca atunci când au murit şi vor putea fi recunoscuţi de cunoştinţele lor. Nimeni dintre morţi, nou-născuţi, copii, tineri, bătrâni, nu vor fi îmbătrânit mai mult şi nici nu vor mai fi învăţat nimic în timpul în care au fost în starea morţii. Readuşi la viaţă pe pământ, vor avea ocazia de a învăţa despre Iehova Dumnezeu şi împărăţia lui prin Cristos şi de îngrijirea pe care a făcut-o pentru ei, de a dobândi viaţă veşnică pe un pământ paradisiac, toţi cei ascultători dintre oameni care vor fi ridicaţi la perfecţiune, ca suflete umane, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Toate acestea se vor întâmpla datorită faptului că Fiul său Isus a murit pentru omenire, a fost înviat din morţi, fiind „făcut viu în spirit", pentru a se putea înălţa iar la cer şi a apărea în prezenţa lui Dumnezeu, pentru a oferi valoarea jertfei sale umane pentru omenire.

26. Când mormântul comun, Şeol sau Hades, nu va mai avea nici un locuitor, nu vor mai exista morţi, respectiv nici un om nu va mai fi mort din cauza păcatelor moştenite şi a condamnării la moarte a primilor noştri părinţi Adam şi Eva. Acest duşman, Moarte, şi însoţitorul lui, mormântul comun al omenirii, vor fi anihilaţi, astfel eliminându-se orice sugestie de comunicare cu morţii, deoarece nu va mai exista nici un mort. „Căci El [Cristos] trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toţi duşmanii sub picioarele sale. Ultimul duşman care va fi redus la nimic este moartea." (1 Cor. 15:25, 26, *NW*). Întrebarea este: Se vor dovedi aceştia vrednici de a trăi pentru totdeauna, nu în tărâmul spiritelor, în cer, ci ca suflete umane perfecte, în carne, pe pământul paradisiac? Fiecare va hotărî acea

Cuprins

întrebare pentru sine însuşi la sfârşitul celor 1 000 de ani ai domniei lui Cristos. Cum?

27. Prin eliberarea lui Satan şi a demonilor săi. În timpul celor 1 000 de ani de domnie a lui Cristos, aceştia vor fi fost restricţionaţi în abis, neputând lua legătura cu omenirea şi neputând să-i înşele sau să împiedice lucrarea înălţătoare a lui Cristos faţă de ei. „Când se vor sfârşi cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui şi va ieşi ca să inducă în eroare naţiunile din cele patru colţuri ale pământului.” (Apoc. 20:7, 8, *NW*). El şi demonii săi nu vor putea să înşele pe cineva din omenire cu privire la minciuna „vieţii de după moarte”, care permite celor vii să comunice cu morţii. Însă ei vor putea induce în eroare pe mulţi oameni perfecţi, prin anumite forme de egoism, care îi va face să se alăture lui Satan, împotriva Suveranului Universal, Iehova Dumnezeu, la fel cum a făcut în cazul omului perfect Adam, în paradisul original Eden. (Iacov 1:12-15). Cei care cedează în faţa egoismului şi care vor intra în război cu Satan împotriva noii lumi teocratice vor eşua în acest ultim test al integrităţii omenirii în faţa lui Iehova Dumnezeu. Numele lor nu vor fi scrise în „cartea vieţii” a lui Dumnezeu. Vor fi executaţi ca rebeli cu voia şi vor fi aruncaţi nu în Şeol sau Hades, pentru a muri pentru păcatele moştenite de la Adam, ci în „a doua moarte”, simbolizată de „lacul de foc”, pentru a muri pentru propriile păcate cu voia.

28. În acest „lac de foc” simbolic aceştia vor fi însoţiţi de Satan şi demonii lui, deoarece şi aceştia vor fi pedepsiţi cu „a doua moarte”, care este o nimicire veşnică, o anihilare din existenţă completă şi permanentă. Nu va mai exista supravieţuire după această „a doua moarte”, cum nu a existat după moartea adamică. Nu va mai exista înviere din lacul de foc, Gheena, cum nu a existat din mormântul comun, Şeol sau Hades. Astfel lui Satan, Şarpele original, împreună cu întreaga lui „sămânţă”, oameni şi spirite, le vor fi zdrobite capetele iremediabil, după cum a fost prezis în paradisul edenic. – Gen. 3:15

29. Cei ascultători şi loiali din omenirea adusă la perfecţiune vor supravieţui pe pământ. Aceştia vor fi recompensaţi pentru a fi trecut cu succes acest test al inimii, nu cu darul nemuririi, ci cu a fi îndreptăţiţi sau declaraţi drepţi de a primi viaţă veşnică în noua lume şi a li se scrie numele în „cartea vieţii” a lui Iehova, pentru a se bucura de fericire eternă în mijlocul îngrijirilor lui perfecte, paradisul pământesc. „Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apoc. 20:9 – 21:4, *NW*)

APĂRARE ÎMPOTRIVA ÎNŞELĂCIUNII FATALE

30. Poziţia Sfintelor Scripturi împotriva falsei învăţături a „vieţii de după moarte” a fost clar stabilită. Cu toate acestea, foarte puţine persoane ştiu ce au de spus Scripturile împotriva supravieţuirii sufletului după moarte. Aceasta este o dovadă a faptului că din ce în ce mai mulţi oameni îndureraţi de pierderea unor prieteni sau persoane dragi, sau tulburaţi de temeri lumeşti şi perplexitate cad victime spiritismului, care este demonism. Profeţiile Scripturii au prezis că în ciuda declaraţiei asemenea unei plăgi a judecăţilor lui Dumnezeu împotriva acestei lumi rele, oamenii egoişti „nu s-au căit de lucrările mâinilor lor ca să nu se mai

Cuprins

închine demonilor şi idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră şi de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Ei nu s-au căit de omorurile lor, nici de practicile lor spiritiste, nici de curvia lor, nici de hoţiile lor." (Apoc. 9:20, 21, *NW*). În ciuda progresului cunoaşterii umane, oamenii „se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de spirite înşelătoare şi de învăţăturile dracilor", astfel căzând pradă demonilor, spre paguba lor veşnică. De fapt, toţi oamenii din toate naţiunile, sub conducerea liderilor lor, fie la Casa Albă, fie la palatul regal, fie la Kremlinul comunist, vor fi conduşi spre distrugere în bătălia de la Armaghedon. Apocalipsa, prin care Isus Cristos glorificat a „propovăduit spiritelor din închisoare", a prezis că de la conducătorul Balaur al demonilor şi din organizaţia sa vizibilă asemenea unei fiare vor veni „expresii inspirate de demoni … şi care se duc la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic… şi i-au strâns în locul care pe evreieşte se cheamă Har-Ma.ghed‘on". (Apoc. 16:14-16 şi 1 Tim. 4:1, *NW*). Nici unul din cei conduşi de demoni nu va supravieţui Armaghedonului.

31. Toţi oamenii, aşa-zişii creştini, precum şi păgânii, se află în cel mai mare pericol de a fi atacaţi de demoni şi de a fi distruşi de aceştia. Nu aveţi încredere în creştinătate. Ea s-a dovedit că nu oferă protecţie împotriva spiritismului, ci în teritoriile sale spiritismul se dezvoltă la fel ca şi în cele ale păgânismului. De ce? Deoarece creştinătatea, romano-catolică, greco-catolică precum şi protestantă, învaţă doctrina necreştină a „nemuririi sufletului uman", doctrina care stă la baza spiritismului şi care îi lasă pe adepţii săi vulnerabili în faţa tentaţiilor şi înşelăciunilor spiritismului. Romano-catolicismul poate spune că este obstacolul cel mai mare în calea spiritismului, însă învăţăturile sale îi expun pe catolici la puterea rea a demonilor. De exemplu:

32. Ca răspuns la întrebarea (318): „Există adevăr în afirmaţiile spiritualismului?", la postul radio romano-catolic 2SM din Sydney, Australia, Doctorul Rumble, misionar al Inimii Sacre, a spus:

„Există adevăr în afirmaţia că sufletul este distinct de corp şi poate supravieţui după moartea acestuia. Toţi oamenii ştiu instinctiv acest lucru şi pe măsură ce îşi pierd credinţa în protestantism, acest adevăr fundamental al raţiunii rămâne valabil. Mulţi dintre aceştia se întorc către spiritualism. Astfel, această nouă etapă câştigă teren printre non-catolici. Ca sistem religios spiritualismul este rezultatul efortului uman şi este în vogă printre anumiţi oameni pentru o perioadă …"

Ca răspuns la întrebarea (319): „De ce Biserica Dumneavoastră condamnă Spiritismul?", el răspunde:

„Biserica Catolică crede, cu siguranţă, în existenţa unei lumi spirituale, a lui Dumnezeu, a spiritelor bune şi rele create, şi în existenţa continuă a sufletelor oamenilor. Însă fenomenele spiritualismului au cel mult cauze naturale; uneori impostura; deseori spiritele rele. Cu siguranţă, orice efecte cauzate de influenţa spiritelor nu sunt ca urmare a intervenţiei spiritelor bune. Mediumurile acţionează sub impulsul unei exuberanţe nefireşti şi emoţionate; efectele sunt deseori rele; iar mesajele primite, precum şi metodele adoptate, sunt, în mod evident, blasfematoare şi imorale şi nu au nimic de-a face cu Dumnezeu."

Ca răspuns la întrebarea (320): „A comunicat vreodată Biserica Catolică cu spirite din cealaltă lume?", el răspunde:

Cuprins

„În istoria Bisericii Catolice există multe relatări ale unor mesaje primite de la sufletele celor plecaţi. Adevărul acestor relatări face subiectul legilor obişnuite ale criticismului istoric, iar unele relatări s-au dovedit îndoielnice. Altele nu lasă loc nici unei îndoieli. De regulă, Dumnezeu permite unui suflet doar ocazional să comunice, pentru scurt timp, o avertizare, sau un apel la rugăciuni, însă nimic fantastic. În mod similar, mesajele sunt spontane şi nu sunt datorate eforturilor curioase ale oamenilor care caută adevărul în rândul morţilor. Biserica testează mesajele primite, sau pretinse a fi fost primite, pentru a discerne dacă sunt responsabile pentru respectiva comunicare spirite bune sau rele. (1) Mesajul nu trebuie, în nici un caz, să intre în conflict cu învăţăturile catolice sau cu principiile morale. Gal. I,9…" – Paginile 73, 74 din cartea *Radio Replies*, de Rumble şi Carty, apărută sub tiparul Arhiepiscopului J. G. Murray, St. Paul, Minnesota, 11 februarie 1938, cu prefaţă de Monseniorul Fulton J. Sheen, D.D. (a 9-a ediţie din 1939).

33. Reprezintă asemenea învăţături catolice oficiale, ca acelea de mai sus, o protecţie împotriva invaziei spiritismului? Nu! Acestea sunt o invitaţie la spiritism, iar condiţiile din ţări romano-catolice precum: Peru, Costa Rica, Cuba şi Haiti, arată că romano-catolicismul nu este un bastion împotriva acestui pericol din ce în ce mai mare. În aceste teritorii catolicii, chiar în procent de 90%, amestecă spiritismul sau voodooismul cu romano-catolicismul, practicându-le în acelaşi timp, fără obiecţie sau pedeapsă din partea preoţilor. Nu este de mirare că Johannes Greber, fost cleric catolic, a devenit spiritist şi a publicat cartea „Comunicare cu lumea spiritelor, legile şi scopul ei" (1932, Macoy Publishing Company, Nw York). În cuvântul înainte, face următoarea declaraţie falsă tipică: „Cea mai semnificativă carte spiritualistă este Biblia; deoarece conţinutul său principal se bazează pe mesaje de dincolo către cei de aici".

34. Jean Brierre, subsecretar de stat haitian, a spus referitor la vizitatorii din Haiti: „Majoritatea oamenilor nu realizează că voodoo, sau Vodun, după cum îl denumim noi, nu este magie neagră, ci o religie inofensivă practicată de peste 90% din oamenii din această ţară – o religie care din punctul lor de vedere nu îi împiedică să fie catolici buni. Un haitian care merge la un houmfort, sau templu, într-o sâmbătă seara, participă la rituri toată noaptea, apoi merge la o biserică catolică şi participă la maslu în dimineaţa următoare … Dacă studiaţi cu atenţie, veţi găsi că mulţi zei şi zeităţi Voodoo, sau loas, după cum îi numim noi, au echivalenţi în sfinţii catolici." (*True (The Man's Magazine*), octombrie 1949. Aceasta include pe „Fecioara Maria" şi folosirea crucii peste tot, în special pentru alungarea spiritelor rele.

35. M. G. Consuegra a spus, în articolele din 1 şi 15 septembrie 1934 ale revistei *Rosenda*, din Matanzas, Cuba: „În Cuba există un procent enorm de spiritişti. În puţine ţări spiritismul a cucerit la fel de mulţi prozeliţi ca în Cuba, bineînţeles în conformitate cu densitatea populaţiei. Ca dovadă a acestui lucru afirmăm faptul evident că a vorbi de spiritism nu mai este ceva care provoacă ridicol sau cenzură din partea celorlalţi, şi oricine, inclusiv preoţii catolici (duşmanii lor naturali) îl respectă mai mult, pe zi ce trece, şi putem spune că în câţiva ani spiritismul va fi o credinţă predominantă în «Perla Antilelor»"

36. Multe alte exemple pot fi oferite pentru a arăta răspândirea largă a spiritismului sau demonismului amestecată cu religia predominantă în ţările romano-catolice, însă nu ne permite spaţiul.

Cuprins

37. Nu, creştinătatea, condusă şi dominată de sistemul religios romano-catolic, a eşuat ca protecţie împotriva demonismului, în acest crucial „timp al sfârşitului”, când Satan şi demonii săi au fost aruncaţi din cer pe pământ şi sunt plini de mânie şi conduc creştinătatea şi păgânismul către distrugerea totală în bătălia de la Armaghedon. Pe bună dreptate, a venit strigătul din cer: „Vai de voi, pământ şi mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că mai are puţin timp.” – Apoc. 12:12, *NW*.

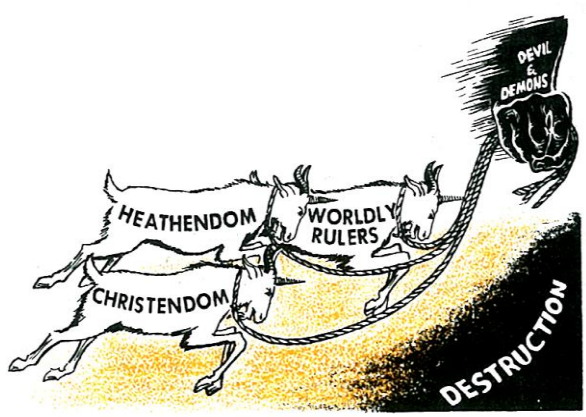

38. Unde, deci, este protecţia noastră împotriva intrigilor demonilor care fac ca Dumnezeu să execute toată umanitatea la Armaghedon, din cauza lipsei sale de integritate faţă de El şi împărăţia sa? Protecţia noastră este Cartea anti-spiritistă, Sfintele Scripturi, Sfânta Biblie. Doar în aceasta găsim învăţăturile şi mărturia lui Dumnezeu, despre care Isus i-a spus lui Dumnezeu: „Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17, *NW*) Noi o primim în această perioadă critică cu cuvintele profetului Isaia, care este o figură profetică a lui Isus Cristos: „Înveleşte această mărturie, pecetluieşte învăţătura printre discipolii Mei… Dacă vi se zice însă: „Consultaţi mediumurile şi vrăjitorii, care şoptesc şi bolborosesc“, să nu-şi consulte, oare, un popor Dumnezeul? Va consulta el pe cei morţi pentru cei vii? La învăţătură şi la mărturie! Cu siguranţă, pentru acest cuvânt pe care îl vor rosti ei nu există început. Ei vor …fi aruncaţi într-un întuneric dens.” (Isa. 8:16, 19-22, *RS*) Consultarea pe Dumnezeu cel viu, respectiv consultând învăţătura şi mărturia sa din Cuvântul său Scris – aceasta este sursa luminii şi protecţiei sigure împotriva operaţiunilor letale ale demonilor răutăcioşi.

39. Acum că distrugerea totală la Armaghedon este iminentă asupra creştinătăţii şi păgânismului şi demonii nevăzuţi îi duc, prin înşelăciune, pe liderii lumeşti şi popoarele conduse de aceştia spre distrugere, trăim într-adevăr vremuri rele. Peste tot abundă „faptele cărnii”, care includ „practicarea spiritismului”, referitor la care apostolul Pavel avertizează că „cei ce practică astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.” (Gal. 5:19-21, *NW*). Nici celor care practică spiritismul nu li se va permite să existe în „noua lume”, sub împărăţia lui Dumnezeu, prin Cristos. (Apoc. 21:8; 22:14, 15, *NW*). Dacă acordăm valoarea maximă vieţii în noua lume, trebuie să luptăm constant împotriva duşmanilor nevăzuţi care stau în calea obţinerii acesteia. Apostolul Pavel îi demască pe adevăraţii duşmani şi în acelaşi timp ne încurajează să folosim singurele mijloace eficiente pentru a-i învinge pe aceşti duşmani şi a ieşi învingători în viaţa veşnică din dreapta lume nouă a lui Dumnezeu. El spune:

40. „Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului. Fiindcă avem de luptat

nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti. De aceea, luaţi armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rezista în ziua cea rea şi, după ce aţi făcut tot ce vi s-a cerut, să rămâneţi neclintiţi. Rămâneţi, aşadar, neclintiţi: încingeţi-vă mijlocul cu adevărul, îmbrăcaţi-vă cu platoşa dreptăţii şi încălţaţi-vă picioarele cu promptitudinea de a predica vestea bună a păcii. Mai presus de toate, luaţi marele scut al credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău. De asemenea, luaţi coiful salvării şi sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu, rugându-vă oricând în spirit, cu orice fel de rugăciune şi implorare." – Efes. 6:11-18, *NW*.

41. Este timpul să urmăm acest sfat. Deci înarmaţi-vă mental cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci nu veţi slăbi în lupta împotriva întregii propagande neadevărate a forţelor spiritelor rele din locurile nevăzute de atac. Lăsaţi-vă mintea să se hrănească cu adevărul cu privire la învierea morţilor. Atunci veţi rezista împotriva minciunii nemuririi sufletului uman şi a „vieţii de după moarte". De asemenea, punându-vă armura dreptăţii, inima voastră va fi protejată împotriva şantajului emoţional al spiritismului şi împotriva respingerii de către acesta a jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos, care este singurul mijloc pentru ca nouă, păcătoşilor, să ni se ierte păcatele şi să obţinem dreptate veşnică, ce ne va face vrednici de viaţă veşnică în lumea noilor ceruri şi a noului pământ în care va locui dreptatea.

42. Încălţaţi cu echipamentul veştii bune a păcii, veţi evita responsabilitatea pentru orice dezordine a acestei lumi şi nu veţi fi racolaţi de demonii nevăzuţi de partea conducătorilor acestui întreg pământ locuit, la Armaghedon, pentru un război suicidal împotriva Atotputernicului Dumnezeu şi a Regelui său domnitor, Isus Cristos. Veţi promova pacea şi împăcarea cu Dumnezeu.

43. Luând marele scut al credinţei, veţi putea opri şi stinge toate proiectilele distrugătoare de credinţă trase de duşmani şi vă veţi păzi de calea de acţiune lipsită de credinţă a acestei lumi. Prin ascultarea inspirată de credinţă de Dumnezeu şi Împăratul său Isus Cristos veţi birui această lume şi îl veţi mulţumi în continuare pe Dumnezeu, care îi recompensează cu viaţă pe cei a căror credinţă rezistă.

44. Acceptând coiful mântuirii, vă veţi păstra speranţa în împărăţia lui Dumnezeu să nu fie rănită sau distrusă, veţi raţiona împreună cu Dumnezeu referitor la calea sa de salvare prin Isus Cristos şi guvernarea sa teocratică a noii lumi. Veţi lucra în mod înţelept la salvarea voastră, potrivit îngrijirilor şi cerinţelor lui Dumnezeu, făcând o „declaraţie publică a speranţei", alăturându-vă martorilor lui Iehova, propovăduind „această veste bună a împărăţiei", pe tot pământul, ca mărturie.

45. Acceptând sabia spiritului, adică, Cuvântul lui Dumnezeu, veţi putea para loviturile săbiei lumeşti a cuvântului demonilor, declaraţii inspirate de demoni, tradiţii religioase şi filosofiile materialiste ale oamenilor. Veţi putea să vă înfruntaţi duşmanul în luptă şi să-l învingeţi, făcându-l neputincios în argumente şi

Cuprins

influenţă şi scăpând de el prin citarea şi bazarea pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu, cum a făcut Isus când a fost ispitit de Diavol în pustiu.

46. Oferind fiecare formă de rugăciune şi implorare în mijlocul acestei lupte teocratice împotriva spiritelor rele din tărâmul invizibil, îl veţi păstra pe Dumnezeu în minte şi vă veţi putea baza pe acest Protector şi Ajutător care nu dă greş, şi nu pe braţ de carne. La fiecare sugestie de spiritism şi împotriva vrăjilor oculte pe care încearcă să le facă spiritiştii împotriva voastră, veţi apela la Dumnezeu pentru a da victorie împotriva spiritelor rele, a înşelăciunii şi opoziţiei lor, iar sfinţii îngeri ai lui Dumnezeu vă vor servi drept spirite slujitoare în interesul vostru. Nu vă veţi gândi doar la voi, ci şi la tovarăşii voştri creştini implicaţi în această luptă împotriva puterilor supranaturale ale răutăţii. Veţi asculta instrucţiunile lui Isus şi vă veţi ruga pentru ca numele lui Dumnezeu, Iehova, să fie sfinţit sau sanctificat şi pentru ca împărăţia Sa să vină şi să elimine definitiv forţele spirituale nelegiuite şi pentru a face evidentă suveranitatea universală a lui Iehova, a aduce pace umanităţii, a readuce paradisul pe pământ, a învia morţii din mormintele memoriale şi a binecuvânta pe toate familiile credincioase şi ascultătoare de pe pământ cu viaţă veşnică, în perfecţiune umană. Răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciunile noastre scripturale sunt la fel de necesare pentru a învinge forţele spirituale nelegiuite ca şi armura completă de război oferită de Dumnezeu.

47. Rugându-ne astfel şi luptând în armura dată de Dumnezeu nu vom fi găsiţi la Armaghedon în rândurile celor controlaţi de demoni care se opun lui Iehova Dumnezeu şi împărăţiei Sale prin Cristos. Vom fi de partea Dumnezeului viu şi el va lupta pentru noi şi îşi va justifica suveranitatea şi ne va apăra în glorioasa Sa lume nouă. Cerurile rele compuse din Satan şi forţele sale spirituale rele vor fi distruse şi pământul rău al societăţii umane pe care aceste forţe spirituale l-au controlat în mod invizibil şi l-au înşelat va fi nimicit şi noua lume, împreună cu Isus Cristos şi adunarea sa glorificată ca noile ceruri, vor intra în acţiune.

48. Cu ajutorul acestor informaţii, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, Scripturile, aţi reuşit să urmaţi instrucţiunile apostolului Ioan: „Iubiţii mei fraţi, să nu credeţi orice declaraţie inspirată, ci verificaţi declaraţiile inspirate ca să vedeţi dacă provin de la Dumnezeu, pentru că în lume au ieşit mulţi profeţi falşi.” (1 Ioan 4:1, *NW*; *AT*). Testarea expresiilor inspirate ale spiritismului a arătat că ele nu vin de la Dumnezeu, ci de la duşmanii acestuia, demonii şi conducătorul acestora, Satan Diavolul. Prin urmare, spiritismul este anticreştin şi liderii acestuia sunt anticrişti. Respectaţi acum rezultatele acestui test. Pentru viaţa voastră şi gloria lui Dumnezeu împotriviţi-vă spiritismului şi astfel împotriviţi-vă lui Satan şi forţelor sale spirituale rele. Nu mai urmaţi expresiile inspirate ale demonilor. Urmaţi Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care este exprimarea inspirată de spiritul său sfânt. Atunci, fie prin supravieţuirea după bătălia de la Armaghedon, fie prin înviere după aceasta, veţi fi recompensaţi cu viaţă în noua lume a lui Dumnezeu, mai degrabă decât să fiţi înşelaţi în distrugere prin speranţa falsă a „vieţii de după moarte”.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Cum şi când s-au transformat în demoni răi cei ce erau la început sfinţii şi spiritualii „fii ai lui Dumnezeu”? (b) Când acei îngeri au ales deliberat să îşi abandoneze locul de serviciu desemnat de Dumnezeu, de atunci şi până acum, ce hotărâri judecătoreşti scrise ale lui Iehova li s-au aplicat?
2. În ce fel este conduita acestor „fii ai lui Dumnezeu” spirituali, rătăciţi comparabilă cu modul de viaţă ales pe pământ de prima femeie şi bărbatul ei?
3,4. (a) Care se spune în Biblie că a fost pedeapsa imediată şi viitoare a neascultătorilor „fii ai lui Dumnezeu”? (b) Ce termen biblic simbolic este folosit pentru a descrie pedeapsa imediată a îngerilor nesfinţi, spre deosebire de termenii biblici care identifică locurile temporare şi permanente de pedepsire a oamenilor nesfinţi?
5,6. În ce fel sunt comparabile Tartarul Bibliei şi cel mitologic? (b) Cum defineşte Biblia aruncarea în abis a creaturilor spirituale nesfinte?
7. Ce înţelegere crescută a poziţiei şi activităţii din prezent a îngerilor rebeli ar trebui noi să recunoaştem acum şi să o facem cunoscută?
8. Cum putem înţelege noi acum, cu precizie, manifestările şi comunicările pe care spiritismul le defineşte în mod fals ca o activitate a sufletelor umane care au murit?
9-12. (a) Pe cine identifică apostolul lui Isus, Petru, ca fiind „spirite din închisoare”? (b) Când şi cum le-a predicat Isus acestor spirite din închisoare? (c) Care este diferenţa dintre predicarea pe care a făcut-o Isus şi prezisa predicare din zilele noastre în care se vesteşte împărăţia lui Iehova?
13,14. Înainte de învierea sa din morţi, cum şi cui a predicat Isus în domeniul spiritual, în calitatea sa de arhanghel al lui Iehova? Ce relatări ale Bibliei vorbesc despre aceasta?
15-17. (a) De ce şi cum sunt comparabile predicarea de dinainte de potop, efectuată de Noe, şi predicarea lui Isus către spiritele din închisoare? (b) De ce contemporanii proeminenţi ai lui Noe erau printre cei care cunoşteau sau auziseră de predicile sale de dinainte de potop?
18,19. (a) Dintre părţile Bibliei scrise de Ioan unde putem găsi unele idei principale despre predicarea făcută de Isus spiritelor din închisoare? (b) Cum şi când a avut loc prezisa mustrare a primului spirit răzvrătit şi a aliaţilor lui nevăzuţi de oameni, şi cu ce rezultat prezis?
20-22. (a) Cum identificăm noi acum corect împlinirea completă şi finală a cuvintelor prezise de Dumnezeu în Zaharia 3:1,2? (b) De ce şi cum continuă şi acum predicarea lui Isus către spiritele din închisoare şi când se va sfârşi această predicare?
23. (a) Ce altă aruncare în abis trebuie să vină pentru îngerii răzvrătiţi care au fost deja aruncaţi şi înjosiţi de două ori? (b) După aceea, cum vor avea parte, în cele

Cuprins

din urmă, acele spirite rebele, de răsplata prezisă rezervată de Iehova pentru laşi, mincinoşi şi pentru toţi cei ce practică spiritismul?
24,25. (a) Ce acţiune a Dumnezeului veşnic, Iehova, aşteaptă acum cei ce cred cu adevărat în Biblie, pentru a putea să vadă şi să vorbească cu mulţi bărbaţi, femei şi copii care au trăit cândva pe pământ şi au murit? (b) Ce legătură au cu moartea şi învierea lui Isus minunatele perspective pentru milioanele de oameni care au trăit pe pământ şi au murit?
26,27. (a) Cum vor dovedi locuitorii pământului, la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, că merită să continue să trăiască pe pământ? (b) Cine, dintre miliardele de oameni de pe pământ de atunci, vor fi aruncaţi în „lacul de foc" şi ce este acest „lac"?
28,29. (a) Potrivit căror scripturi şi pentru cine a pregătit Iehova, în mod special, „lacul de foc"? (b) Ce consecinţe vor fi la sfârşitul mileniului pentru oamenii care nu vor cădea în încercarea la care îi va supune Iehova?
30,31. De ce este necesar acum să avem o cunoştinţă biblică exactă despre sufletul omenesc şi despre spiritism?
32. Cum răspunde Biserica Romano-catolică la întrebările despre: (a) afirmaţiile spiritiştilor (b) fenomenele spiritiste (c) mesajele de la „oamenii care au murit"?
33-36. (a) Poate cineva să se bizuie în mod înţelept pe romano-catolicism, ca scut de ocrotire de pericolele propagării spiritismului (b) Ce mărturie publicată confirmă rezonabilitatea răspunsului vostru?
37. În aceste „timpuri critice", de ce ar trebui persoanele înţelepte şi temătoare de Dumnezeu să evite să caute ajutor din partea Creştinătăţii împotriva atacurilor demonilor?
38-40. (a) Care este singura mărturie scrisă care ne păzeşte de practica spiritismului? (b) Vorbind figurativ, cum ne sfătuieşte Pavel să acţionăm pentru a triumfa împotriva hoardelor înfuriate ale spiritelor rele nevăzute?
41. Atunci când aplicăm practic sfatul sănătos al lui Pavel, cum „stăm noi ferm" împotriva atacurilor duşmanului (a) asupra minţii şi inimii noastre?
42. – (b) care încearcă să ne împiedice sau să ne prindă în capcană?
43. – (c) care încearcă să ardă, ca şi cu o flacără subită, ascultarea noastră exclusivă de Iehova şi de Regele său domnitor?
44. – (d) care încearcă să ne distrugă puterea de a raţiona, ca împlinitori înţelepţi, uniţi şi plini de speranţă ai voinţei lui Dumnezeu?
45. – (e) care încearcă să ne intimideze sau să ne atragă cu filozofii false sau cu ispite?
46. – (f) care încearcă să întrerupă linia de comunicare dintre noi (în mod colectiv şi individual) şi Iehova, Izvorul puterii noastre veşnice?
47,48. Ce rezultate va avea pentru Iehova, pentru Regele său întronat şi pentru noi perseverenţa noastră credincioasă de partea lui Iehova, prin folosirea zeloasă a cunoştinţei dobândite în acest studiu?

Cuprins

FOLOSIREA CHIPURILOR ÎN ÎNCHINAREA CREŞTINĂ

Ce argumente folosite acum de pretinşii creştini, pentru a apăra închinarea la chipuri, au fost respinse de creştinii primelor trei secole? De ce este urâcios să îngenunchezi, să arzi tămâie, cu alte cuvinte, să te închini înaintea unui chip?

Adepţii hinduismului, mai ales cei din castele de jos, tratează chipurile ca şi cum ar fi creaturi vii, „cu nevoi, slăbiciuni şi pasiuni întâlnite la oameni. Închinătorii le dau hrană idolilor, îi spală, îi îmbracă, le pun bijuterii şi buchete de flori, îi învelesc în pat noaptea. În cel puţin unul dintre temple, zeiţa este adusă în dormitorul zeului pe înserate, pentru a petrece noaptea cu el. În alt templu, chipul răceşte când este spălat şi apoi trebuie să stea în pat pentru câteva săptămâni." Într-un mod similar, oamenii romano-catolici needucaţi din Mexic, America Centrală şi de Sud, îi spală şi îmbracă, le pun hrană şi băuturi chipurilor „fecioarei" şi ale „sfinţilor". Înaintea acestor chipuri ei îngenunchează, se roagă, ard tămâie şi îşi mărturisesc păcatele.

Biserica Romano-catolică neagă, bineînţeles, acuzaţia de închinare la chipuri, sau idolatria. În *Enciclopedia Cunoaşterii Religioase (Encyclopedia of Religious Knowledge)* Schaff-Herzog spune: „Biserica romano-catolică are un anume talent în a nega, în principiu, ceea ce recunoaşte în practică. Ea nu le interzice oamenilor să nu citească Biblia, însă îi împiedică. Ea nu neagă faptul că datorită lui Cristos lucrările omului sunt pline de merit, însă ea sugerează că propriile fapte salvează omul. Ea nu predă închinarea la chipuri, dar o îngăduie." Biserica Catolică, neadmiţând deschis, dar nici condamnând oficial idolatria, lasă o portiţă deschisă pentru toate nivelele posibile de idolatrie. Ea nu dă definiţii doctrinale pe această temă, căci ea ar fi condamnată pe deplin de idolatrie. Ea trage cu grijă o linie între adorarea şi venerarea „sfinţilor", însă acea linie este atât de subţire încât nici mulţimile catolice, nici clerul nu o înţeleg sau o văd.

Teologii catolici împart închinarea în trei părţi: „*Latria* fiind numele celei mai înalte; ceva mai puţin importantă este *hyperdulia*, în timp ce, cea mai joasă dintre toate este *dulia*." Ei spun că închinarea latria Îi revine lui Dumnezeu şi că închinarea dulia poate fi dată doar chipurilor. Însă aceşti teologi nu au nici un fel de dovadă Scripturală pentru o astfel de delimitare. Aceste grade de închinare stau numai în imaginaţia oamenilor şi au nici un fel de autoritate dată de Cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru a dovedi acest punct de vedere, Isus spune la Matei 6:24 (*NW*): „Nimeni nu poate fi un servitor la doi stăpâni." Aici, în textul grecesc original,

Cuprins

cuvântul tradus „servitor” este acelaşi din care Biserica Catolică îşi trage „dulia”, închinarea ei inferioară. Însă Cristos declară limpede că nimeni nu poate fi servitor la doi stăpâni; că această închinare „dulia” este dreptul exclusiv al lui Dumnezeu. Şi la 1 Tesaloniceni 1:9 (*NW*): „Cum v-aţi întors de la idolii voştri la Dumnezeu, ca să slujiţi ca sclavi unui Dumnezeu viu şi adevărat.” Aici, din nou, în originalul grecesc cuvântul „servitori” este doar traducerea cuvântului în care Biserica romano-catolică îşi regăseşte închinarea inferioară „dulia”. Însă Pavel demonstrează că această închinare, lucrare de servitori, nu revenea idolilor, ci „viului şi adevăratului Dumnezeu.” Prin profetul Lui, Isaia, Iehova spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; şi gloria Mea nu o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” Aceste scripturi dovedesc, mai presus de orice controverse, că cei care dau închinarea „dulia” chipurilor şi imaginilor şi nu lui Iehova Dumnezeu, sunt vinovaţi de idolatrie.− Isa. 42:8, *AS.*

ÎNCHINAREA „RELATIVĂ” LA CHIPURI

Însă Catolicii vor spune: „Noi nu ne închinăm la chip, ci la cel pe care-l reprezintă chipul.” Ei susţin că această închinare este relativă, diferită de închinarea adresată lui Dumnezeu. Să ne amintim, totuşi, că Dumnezeu le-a poruncit izraeliţilor nu numai să nu slujească sau să se închine vreunui chip, ci nici să nu facă vreunul cu scopul să se închine, sau să îngenuncheze înaintea lui: „Să nu vă faceţi dumnezei fără valoare, să nu vă ridicaţi vreun chip cioplit sau vreo coloană sacră şi să nu puneţi în ţara voastră vreo piatră împodobită cu chipuri ca să vă plecaţi înaintea ei, căci eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru.” Chipul lui Dumnezeu nu este cunoscut oamenilor, astfel că nu există nici un motiv pentru a-l reprezenta. Mai ales că vom murdări demnitatea marelui Creator dacă Îl vom asemăna creaţiei pământeşti.− Lev. 26:1, *NW*.

Remarcaţi cu câtă tărie le-a accentuat Moise izraeliţilor acest fapt: „Fiţi deci foarte atenţi la sufletele voastre, fiindcă n-aţi văzut nicio imagine în ziua aceea, când Iehova v-a vorbit la Horeb din mijlocul focului, ca nu cumva să faceţi ce este rău, făcându-vă vreun chip cioplit, imaginea vreunui simbol, reprezentarea unui bărbat sau a unei femei, reprezentarea vreunui animal de pe pământ, reprezentarea vreunei păsări înaripate care zboară pe cer, reprezentarea vreunui animal care se mişcă pe pământ, reprezentarea vreunui peşte din apele de sub pământ. Şi nu cumva să-ţi ridici ochii spre ceruri şi, văzând soarele, luna şi stelele, toată armata cerurilor, să te laşi amăgit ca să te pleci înaintea lor şi să slujeşti acestor lucruri, pe care Iehova, Dumnezeul tău, le-a dat tuturor popoarelor de sub ceruri … Aveţi grijă ca nu cumva să uitaţi legământul lui Iehova, Dumnezeul vostru, pe care l-a încheiat cu voi, şi ca nu cumva să vă faceţi vreun chip cioplit, imaginea vreunui lucru cu privire la care Iehova, Dumnezeul vostru, v-a dat poruncă. Fiindcă Iehova, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă.” − Deut. 4:15-24, *NW*.

Afirmaţia că numai o închinare „relativă” este dată chipurilor nu este adevărată. Du Bois, unul dintre primii misionari romano-catolici din India, a spus: „Oamenii de rând se închină, fără îndoială, chipului însuşi.” Thomas de Aquino,

Cuprins

unul dintre primele autorităţi ale bisericii din Roma, a învăţat că un chip poate primi aceeaşi închinare ca şi persoana pe care o reprezintă; chipul lui Cristos poate primi aceeaşi închinare ca Cristos Însuşi. Potrivit lui Robert Bellarmine, un alt mare demnitar al bisericii, „chipurile lui Cristos şi ale sfinţilor trebuie adorate nu numai la mod figurativ, ci şi la propriu, astfel încât rugăciunile să le fie adresate direct lor şi doar reprezentanţilor originalului." Bonaventura susţine că „din moment ce întreaga veneraţie dată chipului lui Cristos este dată lui Cristos Însuşi, atunci chipul lui Cristos are, de asemenea, dreptul de a primi rugăciuni."

Astfel, chipurile primesc mai mult decât o închinare relativă. Acest fapt este dovedit de modul în care adepţii le tratează. Ziarul *L'Europeo*, pe 5 aprilie, 1947, a publicat poze ale romano-catolicilor din Napoli, făcând pplecăciuni înaintea chipurilor Madonei şi lingând pământul cu limba, în drum spre statuie. În mai 1952, chipul „Fecioarei Binefăcătoare" a fost plimbat prin Havana şi mii de persoane s-au considerat binecuvântate dacă au putut privi, pentru o secundă, chipul de 38 de centimetri În mai multe sate din Navara, oamenii se rugau Sfântului Petru pentru ploaie şi pentru ca rugăciunile să fie mai puternice, ei făceau o procesiune cu chipul „sfântului" până la râu, acolo unde îi mai cereau de trei ori chipului să ia în considerare rugăciunile lor; apoi, dacă nu ploua, ei aruncau „sfântul" în apă pentru că nu le-a răspuns cererilor.

Un articol deosebit al *Jurnalului de Duminică* din Providence, pe data de 4 decembrie 1950, povestea despre sătenii înfuriaţi din Mascali, care au abandonat statuia sfântului lor, Leonard, au aruncat-o în lavă, pentru că nu a oprit eruperea vulcanului. *Catholic Herald*, din Londra, pe data de 9 decembrie, 1950, a publicat o imagine cu locuitorii din Milo, care cărau statuia „Doamnei noastre" chiar la marginea avalanşei de lavă, în urma unei erupţii recente a Muntelui Etna. La fel, în 1944, sătenii italieni şi-au pus chipurile în calea lavei ce curgea din Muntele Vezuviu, într-o încercare deşartă de a o opri. Acestea sunt numai câteva dintre întâmplările ce dovedesc că adepţii consideră aceste chipuri ca fiind mai mult decât reprezentări şi că le este atribuită o cinste mai mult decât relativă.

LEGEA CA PROTECŢIE

Pentru a păzi pe izraeliţi de o astfel de idolatrie, Atotputernicul Dumnezeu le-a dat Decalogul, sau Cele Zece Porunci. Şi primele două dintre Cele Zece Porunci avertizează împotriva zeilor străini şi a idolatriei: „Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor şi să nu te laşi convins să le slujeşti, fiindcă Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă." − Ex. 20:2-5, *NW*.

Teologii catolici sunt atât de convinşi că a doua poruncă condamnă închinarea la chipuri încât recurg la necinste atunci când redau Cele Zece Porunci în multe dintre catehismele lor. „Contrazic orice om", spune Dr. Berg „care îmi arată a doua poruncă din oricare dintre manualele bisericii romane, înainte de Reformă." Dacă ai ediţia revizuită a Catehismului din Baltimore, caută a doua poruncă. Vei vedea că spune: „A doua poruncă a lui Dumnezeu este: Să nu iei

Cuprins

numele Domnului Dumnezeului tău în deşert.” Nu este adevărat. Aceasta este a treia poruncă. Ei nu o arată pe cea de a doua pentru că spune despre interzicerea închinării la idoli. Nu este cinstit să omiţi a doua poruncă şi să o împarţi pe cea de a zecea, pretinzând că predai întreaga lege a lui Dumnezeu. Însăşi metoda şireată ce este folosită dovedeşte că această practică nu este conform scripturilor.

Dr. Dens, un învăţat romano-catolic, în *Teologia*, încearcă să justifice folosirea chipurilor, susţinând că a doua poruncă nu a interzis facerea de chipuri, deoarece „asemănări şi chipuri ale heruvimilor au fost făcute de Moise, la porunca lui Dumnezeu; de asemenea, la porunca lui Dumnezeu, Moise a făcut un şarpe de alamă.” De ce se tem, atunci, autorităţile catolice să dezvăluie adevărul despre a doua poruncă? Dr. Dens însuşi nu spune tot, precum ar fi trebuit, cu toată sinceritatea, că acest heruvim pe care Moise l-a creat la porunca lui Dumnezeu nu a fost niciodată văzut de oameni, ci numai de marele preot, o dată pe an; că nici un om nu s-a închinat, nu a ars tămâie şi nu l-a slăvit. Dr. Dens nu adaugă faptul că în momentul în care oamenii au început să se închine şarpelui de alamă, regele credincios Ezechia a spart chipul în bucăţi şi că a poruncit distrugerea tuturor celorlalte chipuri din Israel. Şi pentru aceasta el a primit o menţionare favorabilă de Dumnezeu.− Num. 4:5; 2 Regi 18:4.

Când izraeliţii s-au închinat la viţelul de aur, la Sinai, ei au făcut aceasta numai „ca ajutor pentru devotament”, „în mod relativ”, să spunem aşa. Căci Aaron a spus: „Este un festival în cinstea lui Iehova mâine.” Cu toate acestea, Dumnezeu a fost mânios pe ei şi i-a pedepsit aspru pentru idolatria lor. În repetate rânduri, Israel a cedat închinării la idoli, acestor păgâne „ajutoare pentru devotament” şi tot de atâtea ori Dumnezeu i-a pedepsit. Pentru stabilirea închinării la viţel în Israel, Ieroboam a primit titlul infam de cel „care a făcut Israelul să păcătuiască”. Însă, izraeliţii au sacrificat numai în numele lui Iehova, precum au făcut în Ierusalim, dar au îngenuncheat înaintea viţeilor şi i-au sărutat. Plecăciunile şi sărutările date chipurilor cioplite, drept închinare „relativă”, erau o urâciune înaintea lui Dumnezeu.− Ex. 32:5, *NW*.

Astăzi, chipurile şi statuile sunt sărutate mai mult decât au fost viţeii lui Ieroboam. Marele deget al statuii din bronz a lui Petru, din biserica din Roma este, la figurat vorbind, tocit de această practică. Închinătorul îngenunchează mai întâi înaintea statuii până ce fruntea atinge degetul de la picior, apoi îl sărută şi apoi se apleacă din nou. Îşi ridică aceşti închinători inimile spre Dumnezeu? Acesta a fost răspunsul lui Lactantius: „Voi vă închinaţi lor; căci, dacă credeţi că sunt în cer, de ce nu vă ridaţi privirile spre cer? De ce priviţi spre lemn şi spre piatră şi nu în sus, acolo unde credeţi că stau originalii?” Semnul distinctiv al credincioşiei din zilele lui Ilie este remarcat prin faptul că oamenii nu îngenuncheau înaintea lui Baal şi nici nu-i sărutau chipul. Semnul distinctiv al oamenilor credincioşi din zilele lui Adam şi până acum este reprezentat de faptul că nu s-au închinat nici unui alt

Cuprins

Dumnezeu decât lui Iehova şi de faptul că ei nu se pleacă înaintea chipurilor cioplite.− 1 Regi 19:18.

Odată cu venirea lui Isus Cristos şi a noului sistem de lucruri, interzicerea închinării la idoli nu s-a schimbat. Pavel a sfătuit Creştinii să „fugă de idolatrie". Ioan a spus: „Copilaşilor, păziţi-vă de idolatrie." *The Encyclopedia Britannica,* în volumul XII, la pagina 750 (ediţia din 1907) spune: „Primii creştini condamnau în unanimitate toată închinarea păgână la chipuri şi diferitele obiceiuri, multe dintre ele evident imorale, cu care erau asociate; nu este necesară redarea multiplelor citate ale strămoşilor pentru a dovedi un fapt atât de evident." „De fapt, creştinii erau adesea acuzaţi de duşmanii lor de faptul că „nu aveau altare, nici temple, nici chipuri cunoscute"; şi că „ei nu făceau chipuri şi nici vreun zeu", acuzaţie ce nu a fost niciodată negată." − 1 Cor. 10:14; 8:4-6; 1 Ioan 5:21, *NW*.

De ce ar trebui cineva să îngenuncheze înaintea unui chip al lui Isus Cristos, sau al vreunui sfânt, când poate îngenunchea direct înaintea lui Dumnezeu? Dumnezeu priveşte spre cei care vor să I se închine „în spirit şi adevăr". Când Ioan a îngenuncheat înaintea unui înger, i s-a spus să nu facă acest lucru− „Închină-te lui Dumnezeu." Când devotatul Corneliu şi-a arătat supunerea faţă de Petru, Petru l-a ridicat şi i-a spus: „Ridică-te; şi eu sunt un om." Adevăratul închinător îngenunchează numai înaintea lui Dumnezeu. El Îi adresează numai Lui rugăciunile prin Isus Cristos. Facerea de chipuri şi închinarea la acestea sunt anti-Dumnezeu. „Blestemat este omul care face un chip cioplit, sau o statuie, un lucru detestabil pentru Iehova." „Ce folos aduce chipul cioplit celui care l-a făcut; şi un învăţător care predă minciuni, în care cel ce l-a întocmit s-a încrezut atât de mult încât a făcut dumnezei fără valoare şi muţi? Vai de cel care spune lemnului, Trezeşte-te; pietrei mute, Ridică-te! Vor învăţa acestea? Iată, este acoperită cu aur şi argint dar nu are suflare. Dar Iehova este în templul Lui sfânt: fie ca tot pământul să păstreze tăcerea dinaintea Lui." Numai acel fapt, şi anume faptul că Dumnezeu este în templul Lui sfânt, ar trebui să determine oamenii să realizeze responsabilitatea lor înaintea lui, să arunce chipurile cioplite şi să se închine singurului Dumnezeu viu şi adevărat. El nu va accepta ca lauda Lui să meargă la chipuri. − Apoc. 19:10; Faptele 10:24-26; Deut. 27:15, *NW*; Hab. 2:18-20, *AS*.

EXPLOATAREA HIPNOTISMULUI

Mulţi dintre cei care se ocupă cu hipnotismul consideră că este o jucărie inofensivă. Şi există unii dintre cei care iau în serios hipnotismul, învăţându-l şi folosindu-l, care insistă că hipnotismul poate fi folosit pentru scopuri criminale. Cu toate acestea, în una dintre ultimele lucrări despre acest subiect, autorul A. Salter spune: „Constat că sunt de acord cu Rowland, Wells şi Brennan, că procedurile adecvate, care nu trebuie să fie neapărat subtile, pot face oamenii hipnotizaţi să comită acte antisociale, ajungând până la a se răni pe ei înşişi sau pe alţii." − *Ce Este Hipnoza?*

Legat de acestea, este potrivit articolul, apărut în New York *Daily News*, pe 5 iunie, 1955, intitulat „Marele Juriu Cercetează Răpirea Hipnotică". „Jesse

Cuprins

Overton, Jr., 25, un reparator de televizoare, a fost reţinut pentru proces, fiind acuzat de folosirea puterilor oculte pentru a hipnotiza şi a răpi soţia însărcinată, în vârstă de 17 ani, a unui prieten. Cauţiunea a fost stabilită pentru 300 $. Presupusa victimă, mamă a unui copil de patru luni, a spus poliţiei că nu şi-a adus aminte de răpire decât a doua zi. Ea şi-a adus aminte de incident numai după ce soţul ei, care a învăţat de la Overton, a hipnotizat-o şi a rupt „zidul mintal“. Overton a recunoscut poliţiei că a avut relaţii sexuale, dar a pretins că nu a fost prima oară. Fata a negat acest lucru.

Într-adevăr, hipnotismul este un pericol atunci când este folosit de un bărbat pentru a profita de o femeie, iar ea nu îşi va aminti niciodată de asta şi este o dublă cursă, deoarece pune persoana inocentă în poziţia de a fi rănită şi pune ispita în calea celui ce posedă astfel de putere. Potrivite în acest caz sunt cuvintele discipolului Iacov: „Aceasta nu este înţelepciunea care vine de sus, ci este pământească, este carnală, demonică. Dar înţelepciunea de sus este în primul rând castă, apoi paşnică, rezonabilă, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune, nepărtinitoare, neipocrită.” − Iac. 3:15, 17, *NW*.

SĂ ȚINEM CU TĂRIE LA DECLARAREA PUBLICĂ A SPERANȚEI NOASTRE

Apreciem noi, oare, cu adevărat, speranţa noastră la viaţa veşnică în lumea nouă şi dreaptă a lui Dumnezeu? Dacă da, atunci vom face acea speranţă cunoscută şi altora. Noi vom face acestea nu numai pentru folosul oamenilor cu bunăvoinţă ce Îl caută pe Dumnezeu, ci şi pentru folosul fraţilor noştri din adunarea creştină.

Referindu-se la această temă, de transmitere a speranţei noastre tovarăşilor noştri creştini, Pavel a scris: „Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. Să ne interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie!” Cu siguranţă, având în vedere zilele în care trăim, acest sfat nu a fost niciodată mai potrivit. − Evrei 10:23-25, *NW*.

În măsura în care apreciem nevoile proprii şi ale fraţilor noştri, noi vom fi sârguincioşi în declararea publică a speranţei noastre. Remarcaţi cum accentuează acest lucru Pavel, în scrisoarea sa către creştinii din Roma: „Căci tânjesc să vă văd, ca să vă fac parte de vreun dar spiritual pentru întărirea voastră sau, mai degrabă, ca să ne încurajăm reciproc, fiecare prin credinţa celuilalt, eu prin a voastră, şi voi prin a mea.” − Rom. 1:11, 12, *NW*.

Iubirea pentru Iehova şi pentru fraţii noştri ne va ajuta să ţinem cu tărie la declararea publică a speranţei noastre, evitând timiditatea ce ne leagă limbile. Eşti tu un slujitor matur? Ai tu o cunoştinţă exactă şi o înţelegere bună a scopurilor lui

Cuprins

Iehova? Atunci gândeşte-te la ajutorul pe care îl poţi da celorlalţi prin declaraţia publică. Eşti tu neexperimentat şi un membru nou al Societăţii Lumii Noi? Atunci gândeşte-te la bucuria pe care o primesc ceilalţi când văd progresul tău, mai ales cei care au jucat un rol în pregătirea ta teocratică.

Prin aceste eforturi tu faci ca progresul tău să fie „evident pentru toate persoanele". Noi nu vrem să ne mândrim sau să arătăm că suntem mai buni decât alţii; nicidecum, căci spiritul competiţiei nu se regăseşte între slujitorii lui Iehova. Ci, prin acestea, noi arătăm că am progresat, că suntem mai buni decât înainte.− 1 Tim. 4:15, *NW*.

Ce se întâmplă dacă vom exprima un gând greşit? Dacă ni se va aduce la cunoştinţă acest fapt, atunci noi vom fi corectaţi şi vom avea de beneficiat de pe urma lui. Ne-am putea simţi ruşinaţi puţin la început, dar oare nu este mai bine ca să fim corectaţi chiar şi cu preţul unei mândrii puţin rănite, decât să continuăm propovăduirea unor lucruri greşite altora pe teren? Pe lângă aceasta, este posibil ca şi alţii să fi avut aceleaşi idei greşite şi prin corectarea noastră şi ei au fost ajutaţi.

Şi, în cele din urmă, ca străjeri devotaţi ai lui Iehova, noi suntem trimişi de El să avertizăm oamenii cu bunăvoinţă să fugă la împărăţia lui Dumnezeu şi să îi anunţe pe cei răi de condamnarea lor inevitabilă. Pentru a îndeplini cum se cuvine această însărcinare noi trebuie să fim uniţi în înţelegere, lucrare şi închinare, precum a prezis Isaia: „Paznicii tăi! Ei îşi ridică vocea şi împreună cântă; căci ei vor vedea cu ochii lor când Iehova se va întoarce în Sion." Şi singurul mod în care putem dobândi acea unitate este prin ascultarea poruncilor date la Evrei 10:23-25 şi mai ales cea legată de „declararea publică a speranţei noastre." − Isa. 52:8, *AS*.

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ

Relatat de Robert W. Kirk

DEMULT, în toamna anului 1939, în timp ce lucram într-o fabrică, i-am spus unui prieten: "Tu nu mergi la biserică?" El, fiind în adevăr, mi-a pus o scurtă mărturie invitându-mă la el acasă. Acolo am aflat pentru prima dată adevărul. Mama a acceptat, de asemenea, adevărul şi după aproximativ trei ani am renunţat la apartamentul nostru minunat şi am vândut mobila ca să pot deveni pionier. După ce am cumpărat o rulotă m-am alăturat rândurilor pionierilor. Cât de fericit am fost să fiu un pionier! Pe prietenii mei îi anunţam cu mândrie: "Sunt un pionier acum!" Curând am hotărât să depun mai departe toate eforturile să pot rămâne un pionier, deoarece chiar dacă am renunţat la un loc de muncă bun şi la un salariu stabil, toate acestea au meritat efortul! Acum începusem cu adevărat să-mi urmăresc scopul în viaţă. Bucuria de a fi capabil să-l servesc pe Iehova cu timp integral a fost minunată!

Cuprins

În 1944, la un congres din Pittsburg, am auzit pe cineva anunţând că oricine care are anumite calificări şi care doreşte să meargă la şcoala Gilead ar trebui să-l caute pe fratele Knorr. Apoi am completat cererea preliminară. Imaginaţi-vă surpriza mea atunci când am primit formularul final de cerere şi ulterior o invitaţie pentru clasa următoare! În invitaţie spunea că s-ar putea să nu mă mai întorc acasă; astfel că mi-am vândut maşina şi celelalte lucruri care credeam că ar fi nepotrivite pentru a le lua în altă ţară străină. Desigur acest lucru nu a fost uşor şi anume să mă despart de multe lucruri pe care le-am preţuit; şi, de asemenea, să realizez faptul că după un timp scurt trebuia să las în urmă şi familia şi prietenii. Dar mi-am amintit spusele din Matei 19:29. Şi acestea m-au ajutat să iau decizia corectă: "Şi oricine a lăsat case sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau copii sau pământuri pentru numele Meu va primi însutit, şi va moşteni viaţa veşnică".

Se pot spune multe despre viaţa de la Gilead: tovărăşia minunată, nu numai printre colegi, dar şi printre instructori şi printre alţi fraţi de la Ferma Împărăţiei; mai presus de toate privilegiul de a participa şi a fi instruit zilnic în "hrana tare" a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru câteva luni! Acestea m-au schimbat cu desăvârşire, au redus unele lipsuri şi m-au şlefuit, făcându-mă astfel potrivit pentru serviciul misionar.

După absolvire, în iulie 1945, am fost trimis în sudul statului Illinois ca "serv pentru fraţi", pentru a sluji atât în grupele de albi, cât şi în cele de culoare. Această ramură a lucrării a fost, de asemenea, foarte plăcută şi stimulantă. Cu toate acestea, nu au mers toate uşor. A fost dificilă mărturisirea acolo, ca urmare a persecuţiilor şi a acţiunilor gloatelor care începuseră cu câţiva ani înainte. Odată, în timp ce făceam singur lucrare stradală într-un mic orăşel, un bătrân mi-a spus: "Mă întorc în zece minute şi dacă mai eşti încă aici îţi vei dori să nu fi fost." Am rămas pe poziţie. El s-a întors aşa cum a promis, însoţit de un om mare care arăta ca şi cum ar fi fost boxer. M-au înşfăcat şi am mers până în apropierea secţiei de poliţie. În scurt timp s-a format o gloată şi părea că toată lumea cerea vărsare de sânge. Poliţia a observat că urmau să fie probleme; aşa că m-au dus în secţie şi m-au scos pe uşa din spate. În timp ce mă îndepărtam, gloata m-a urmat şi m-a escortat până la ieşirea din oraş. M-am dus în următorul oraş şi am mers din casă în casă timp de o oră, plasând douăsprezece cărţi legate. Niciodată nu m-am descurcat atât de bine într-un timp atât de scurt. Din nou, aproape de Lawrenceville, Illinois, un cleric şi şeful poliţiei au format o gloată de copii pentru a da cu pietre în grupul nostru, al celor care lucram din casă în casă. După asemenea experienţe te simţi mult mai puternic în interior, mult mai sigur că acesta este adevărul.

La est de St. Louis, Illinois, în 1946, în timp ce serveam grupei de culoare, am primit o scrisoare din Brooklyn care mă întreba dacă aş accepta o numire în Birmania. Birmania? Mi-au trecut prin minte câteva întrebări: Unde este exact Birmania? Cum sunt oamenii? Există vestitori acolo? Şi multe alte întrebări. Bineînţeles, ştiam că aş accepta numirea indiferent care sunt răspunsurile la aceste întrebări. Am fost trimis la Bethelul din Brooklyn pentru instruire suplimentară de două luni; apoi zece zile acasă. M-am urcat în tren în Cleveland, în decembrie

Cuprins

(1946), şi după câteva zile am continuat spre vest, din San Francisco. Pe când vedeam coasta Americii micşorându-se din ce în ce mai mult, m-au cuprins sentimente confuze. Bineînţeles că a existat un sentiment de tristeţe, dar în acelaşi timp eram fericit că eram în drum spre Orientul Îndepărtat, unde era o nevoie atât de mare de misionari, întrucât nu era nici un absolvent de la Gilead în acea parte a lumii.

Pe navă nu au existat multe urechi care să asculte, pentru că, din întâmplare, era plină cu pastori falşi - aproximativ 800 dintre ei - aparţinând mai multor organizaţii religioase diferite, toţi îndreptându-se spre diferite părţi ale Orientului. Astfel că am avut destul timp să mă gândesc. Reamintindu-mi despre unele lucruri pe care le-am auzit cu privire la Birmania am încercat atunci, în mijlocul Pacificului, să mă obişnuiesc cu ideea de a trăi într-o colibă, aşezat pe o rogojină, trebuind să folosesc limbajul semnelor până când aş putea să învăţ limba birmaneză. Dar mă aştepta o surpriză. Curând aveam să realizez că în Birmania lumea modernă mergea alături de cea primitivă; de asemenea, în Birmania nu existau numai birmanezi, ci şi o varietate de oameni de toate culorile şi limbile, cu diferite standarde de viaţă, cultură, religie şi obiceiuri, în special în oraşele mai mari. Am fost întâmpinat de vestitori îmbrăcaţi în haine occidentale care vorbeau fluent limba engleză. Am mers într-o maşină de teren pe străzi pavate, nu într-o colibă aşa cum m-am aşteptat, ci într-o casă mare de lemn, care avea să devină viitoarea mea casă. Fraţii (pe atunci doar optsprezece dintre ei în întreaga ţară) mi-au acordat o primire călduroasă şi am fost fericit să mă aflu printre ei.

Totuşi, deşi lucrurile erau mult mai avansate decât m-aş fi aşteptat, ele încă erau în urmă faţă de ceea ce am lăsat în Statele Unite ale Americii. Birmania a fost lovită puternic de al Doilea Război Mondial. Exista numai o mică sursă de electricitate, preocupările guvernamentale având prioritate. Puţine case aveau lumină electrică. Pe timp de noapte cele mai multe străzi erau întunecate. Hoţii se înmulţeau; era periculos să te afli afară după căderea nopţii. Transportul era limitat la câteva camioane vechi ale armatei transformate în autobuze. Un autobuz şubred şi vechi era folosit de către noi pentru transportul la Sala Împărăţiei. Lămpile cu petrol erau luate din autobuz şi umplute pentru a fi pregătite pentru întrunire. Astăzi, în 1955, starea lucrurilor este, bineînţeles, mult mai bună decât în acei ani de început de după retragerea japonezilor din Birmania.

Fiind singurul pionier din ţară, în fiecare dimineaţă mergeam singur în serviciu, cu excepţia sfârşitului de săptămână, când vestitorii din grupă mi se alăturau. Câteodată mă gândeam pentru o clipă cât de plăcut ar fi să merg din nou acasă, dar imediat volumul lucrării care trebuia să fie făcut şi bucuriile serviciului alungau asemenea gânduri, pe când priveam înainte la continuarea urmăririi scopului meu în viaţă. Am adus din Statele Unite trei cutii cu literatură, deoarece fraţii din Birmania nu au primit încă cele mai recente publicaţii. În trei săptămâni literatura mea s-a epuizat. Oamenii erau foarte prietenoşi, invitându-mă în aproape fiecare casă, mulţi oferindu-mi ceai şi alte răcoritoare. În destul de multe case am putut chiar să folosesc limba engleză, dar am fost uimit de varietatea oamenilor pe care îi întâlneşti atunci când mergi din uşă în uşă. În afară de birmanezi şi de alte

Cuprins

popoare indigene din Birmania, cum ar fi karensii, existau atât de mulţi străini - chinezi, tamilianezi, teleguzi, bengalezi precum şi foarte multe alte rase indiene. Am învăţat câteva fraze în limba birmaneză pentru a le utiliza în casele celor care nu vorbeau limba engleză. Mulţi dintre cei pe care i-am vizitat erau budişti, hinduşi, etc. care nici nu credeau în Biblie; astfel că în multe case dovedirea Bibliei ca fiind adevărată a trebuit să fie primul meu pas.

A trecut ceva timp înainte să încep cu adevărat să mă stabilesc. A trebuit să mă obişnuiesc cu multe privelişti şi obiceiuri ciudate - inclusiv acele practici obişnuite (pentru Birmania) ca îmbăierea oamenilor la robinetele de apă de pe marginea drumului; alţii schimbându-şi sarongurile, în mod public, chiar în plină zi, sau ghemuindu-se pe vine în staţie, în timp ce aşteptau autobuzul să vină; bivoli mari de apă şi boi trăgând buşteni uriaşi. De asemenea, la început m-am întrebat ce semnificau acele semne roşii de-a lungul tuturor străzilor şi al trotuarelor. Arătau ca petele de sânge şi pur şi simplu nu mi-am dat seama ce era cu ele. Mai târziu am aflat că acest lucru era cauzat de lichidul roşu pe care oamenii îl scuipau când mestecau gândaci şi nuci. Chiar şi acum, după opt ani, sunt mereu amuzat când văd persoane cărând lucruri pe cap, cum ar fi un mănunchi de banane sau o umbrelă.

Dar, pe măsură ce mi-am urmat cu statornicie scopul în viaţă, satisfacţia provenită din ajutorul dat celor noi în serviciu şi a vedea o grupă cum creşte, compensează mai mult decât orice noutate şi orice inconveniente pe care un 'băiat nou' trebuie să le accepte chiar şi în Birmania. Dragostea pe care cineva o simte pentru "celelalte oi" şi cunoaşterea faptului că ele au nevoie de ajutorul tău, să crească până la maturitate, cu siguranţă te ajută să te stabileşti mai repede decât orice altceva. În 1948, de exemplu, am primit o scrisoare de la un grup de oameni dintr-un sat aflat la o distanţă de 125 de mile. De opt ani ei încercau să-i contacteze pe cei din poporul lui Iehova. Unul dintre ei, după ce a obţinut o carte legată, a avut convingerea că a descoperit adevărul. El a mărturisit altora din sat. Mai mulţi oameni au părăsit biserica catolică, au format o mică grupă pe cont propriu şi se întâlneau în mod frecvent pentru studiul Bibliei. În acest sat îndepărtat am fost împreună cu un frate şi acolo am găsit doisprezece vestitori care aşteptau să fie botezaţi şi erau organizaţi în mod teocratic. Ei au fost surprinşi şi bucuroşi să înveţe despre vastitatea organizaţiei lui Iehova şi despre locuri cum ar fi Bethel şi Gilead. Să-i întâlnim şi să-i ajutăm în serviciul de teren a fost pentru noi o experienţă minunată.

Un tamilean cu care am început studiul acum câţiva ani, a fost şi el catolic înainte. El a părăsit acea biserică chiar înainte de a-i contacta pe cei din poporul lui Iehova doar prin simpla lectură a unui exemplar al Scripturilor Greceşti în propria sa limba. Flămând după adevăr, el a absorbit cu nerăbdare tot ceea ce îi era explicat în studii. Deşi are o familie mare de întreţinut, el este acum unul dintre cei mai zeloşi vestitori ai noştri, lucrând între patruzeci şi şaizeci de ore pe lună şi conducând aproximativ şapte studii biblice. Ce bucurie a fost să-l vedem progresând în adevăr!

Cuprins

Am avut privilegiul să particip la adunarea societăţii Lumii Noi de la stadionul Yankee, din 1953, şi apoi să fac o vizită acasă. Chiar dacă acest congres a fost unul minunat şi a fost atât de bine să-i revăd, din nou, pe cei de acasă, pot să vă asigur că gândurile mele erau aici, în Birmania, alături de acest grup mic de vestitori pe care am învăţat să-i iubesc atât de mult. După câteva zile petrecute în America eram pregătit, de fapt îmi doream să mă întorc înapoi la numirea mea. Cred că sunt foarte multe lucruri de făcut aici şi foarte puţini lucrători pentru a le face.

În timp ce toţi misionarii de aici sunt încărcaţi de responsabilităţi, ocazional nu pierdem prilejul de a ne aşeza şi de a arunca o privire retrospectivă la unele dintre experienţele noastre trecute. Îmi oferă un sentiment minunat al proporţiei faptul de a compara viaţa dinainte de a deveni misionar şi după ce am devenit unul. Mai există aici doar patru dintre noi, dar cu toţii am fost de acord că nu am vrea să ne întoarcem acasă definitiv. Vorbind în numele meu pot spune că părăsind ceea ce eu am numit casă, pentru a merge într-o misiune străină despre care am ştiut foarte puţine lucruri, mi-a dat putere mult mai mare în Iehova. Lucrarea a fost mult mai satisfăcătoare. Am fost în măsură să ofer mult mai mult decât aş fi fost în măsură să ofer pe teritoriul meu natal. Acum, când văd un vestitor birmanez stând la uşă, rostind o predică de trei până la opt minute cu Biblia în mână - o persoană care cu puţin timp în urmă mergea la biserică - mă face să apreciez bunătatea nemeritată a lui Iehova şi privilegiul pe care îl am de a participa la lucrarea Sa de aici din Birmania. Consider că este o favoare din partea lui Iehova faptul că mă aflu aici! Sunt fericit să fiu aici, fericit că sunt acum în serviciu activ ca serv de filială. Da, în timp ce îmi urmăresc scopul în viaţă, greutăţile sunt mai mari, există mult mai multe obstacole, dar când acestea sunt depăşite ele se adaugă definitiv la puterea spirituală în folosul şi pentru onoarea lui Iehova.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 19
Creştini neutri în America în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

În timp ce martorilor lui Iehova din celelalte părţi ale pământului li se întâmplau lucruri interesante în decursul celui de-al Doilea Război Mondial, lucruri relatate deja, ce se întâmpla cu martorii lui Iehova din Statele Unite, în timpul acestei perioade? Şi ei se comportau ca neutri în mijlocul mării omenirii care devenise isterică în zilele războiului. Aceasta însemna că martorii americani ţineau piept uneia dintre cele mai fierbinţi perioade de persecuţie a creştinilor din analele istoriei moderne. Din 1933, când au început să fie păstrate de Societatea Watch Tower cifre ale arestărilor, până în 1951, când persecuţia continua încă, din

Cuprins

cauza cerinţelor serviciului militar, s-au înregistrat 18.886 arestări individuale. Aceasta este o cifră aproape de neconceput pentru o ţară ce se pretinde democratică şi o campioană a libertăţii.

Pe deasupra, au avut loc cel puţin 1.500 de atacuri ale gloatelor, în care au fost implicaţi martori, de la un capăt la celălalt al Statelor Unite. Aşa cum s-a arătat mai înainte, în 3 iunie 1940, Curtea Supremă a Statelor Unite a luat o decizie împotriva Societăţii, în cazul Gobitis, în legătură cu salutul steagului. Acest fapt a descărcat o îngrozitoare reacţie publică împotriva martorilor. Aceasta a însemnat o mare tărie morală creştină şi o mare credinţă din partea întregului popor al lui Iehova, bărbaţi şi femei, copii şi adulţi, pentru a suporta această perioadă de încercare şi în acelaşi timp pentru a continua predicarea lor publică din casă în casă şi pe străzi. Credinţa absolută în Iehova a învins persecuţia în timpul îndelungatei experienţe, exact aşa cum s-a întâmplat în Germania şi în celelalte ţări.

Trei ani mai târziu, (1943), când înaintea Curţii Supreme din Statele Unite a fost adus pentru a doua oară cazul salutului steagului, a fost definită într-un rezumat al Societăţii următoarea descriere oficială a reacţiei publicului faţă de hotărârea curţii din 1940, care a fost dată fiecăruia din cei nouă judecători superiori.

„Imediat după transmiterea hotărârii [adverse] din cazul *Gobitis*, pe 3 iunie 1940, a fost întreprinsă de duşmanii poporului lui Iehova o campanie naţională de publicitate şi de bârfă inutilă, acuzându-i în mod fals că sunt „împotriva steagului şi a guvernului", numai pentru faptul că ei refuzau să salute vreu steag, inclusiv steagul american, din pricina *conştiinţei*. Această părere era asemenea unui meci uşor jucat pe un teren cu iarba uscată. Prejudecata creată de publicitatea nefavorabilă a ziarelor a avut ca rezultat o violenţă deschisă. Imediat au rezultat atacuri răspândite ale gloatelor împotriva martorilor lui Iehova. Pentru mai bine de doi ani, în mii de comunităţi din toată ţara, anumite elemente religioase, sau „aşa-zise" elemente patriotice, i-au condus pe oameni, necontrolaţi nici de lege, nici de raţiune, pentru a ataca pe miile de martori ai lui Iehova, bărbaţi, femei şi copii; le-au distrus proprietăţile; i-au scos din case; le-au ars căminele, locurile de închinare, mobilierul, cărţile şi banii; i-au legat pe mai mulţi la un loc şi le-au băgat pe gât, cu forţa, mari cantităţi de ulei de ricin; îi mânau ca pe animale de-a lungul străzilor pline de praf şi fierbinţi şi a căilor ferate, în multe locuri; îi târau de-a lungul principalelor străzi ale oraşului cu o funie în jurul gâtului; au comis numeroase alte fapte de violenţă şi răutate împotriva lor fără motiv, şi continuă să facă aşa până în ziua de astăzi, fără amestecul *legii*. Funcţionarii publici, influenţaţi de religioniştii bine-cunoscuţi, intrau cu forţa în casele cetăţenilor particulari, martori ai lui Iehova, le răpeau copiii şi îi mutau dintr-un stat în altul, le întrerupeau adunările de studiu Biblic particular. Mii de copii au fost exmatriculaţi din şcoală şi un număr mare au fost acuzaţi ca delincvenţi, mulţi au fost condamnaţi şi luaţi de la părinţi. Sute de părinţi au fost ameninţaţi cu urmărirea penală pentru aşa-zisa crimă de a fi contribuit la delincvenţa şi indolenţa copiilor lor şi mulţi au fost condamnaţi – toate acestea din pricină că şi-au învăţat copiii din Biblie şi aceştia ascultau cu smerenie de poruncile lui Dumnezeu".

Pe 16 iunie 1940, Francis Biddle, generalul avocat al Statelor Unite a făcut următoarea declaraţie, într-o transmisie radio la o reţea de la o coastă la alta, în efortul de a linişti spiritul de violenţă al gloatelor ce atunci era agresiv.

„… în repetate rânduri martorii lui Iehova au fost atacaţi şi bătuţi. Ei n-au comis nici o crimă; dar gloatele i-au considerat ca şi cum ar fi făcut şi au primit pedeapsa gloatelor. Procurorul general a poruncit o investigaţie imediată a acestor crime odioase. Oamenii trebuie să fie atenţi şi vigilenţi, dar mai presus de orice, trebuie să fie calmi şi raţionali. Deoarece violenţa gloatelor va

Cuprins

face mult mai dificilă sarcina guvernului, aceasta nu va mai fi tolerată. Noi nu o să distrugem răul nazist căutând să-i întrecem metodele".

Observaţi următorul raport neteocratic din această perioadă de persecuţie din timpul războiului.

„Nici pe vremea persecuţiei mormonilor, de acum câţiva ani, n-a existat vreo minoritate religioasă atacată atât de înverşunat şi în întregime ca membrii martorilor lui Iehova – mai ales în primăvara şi vara anului 1940. În timp ce acesta era punctul culminant al atacurilor asupra lor, ostilitatea şi discriminarea au fost frecvente mai mulţi ani. Documentele prezentate Departamentului Justiţiei şi Asociaţiei americane pentru drepturi civile, de avocaţii martorilor lui Iehova, au arătat peste 335 de cazuri de violenţă a gloatelor, în 44 de state, în timpul anului 1940, în care au fost implicaţi 1488 bărbaţi, femei şi copii. Motivul acestei extraordinare răbufniri a fost teama „patriotică" stârnită de succesul armatelor naziste din Europa şi panica ce a cuprins ţara la invazia închipuită a Statelor Unite. Din California până în Maine acest sentiment a fost exprimat prin căutarea „celei de-a cincia coloane" şi a „calului Troian" – expresii ce apăreau cu o popularitate aproape directă pentru a caracteriza pe cei despre care se credea că se opun apărării naţionale. Martorii lui Iehova au fost obiectul atacului direct şi larg răspândit, mai cu seamă din pricina poziţiei lor faţă de salutul steagului, lucru pentru care ei au făcut foarte multă reclamă, prin distribuirea, pe 29 mai 1940, a revistei *Mângâiere*, ce dădea detalii despre audierea înaintea Curţii Supreme din Statele Unite a cazului Gobitis. După hotărârea din 3 iunie 1940, prin care conducerile şcolilor au fost încurajate în dreptul lor să elimine din şcoli pe copiii acestei secte care refuzau să salute steagul, această propagandă a fost numită de unii ca aţâţătoare".

Pentru calmare, pentru refugiu, uşile Curţii Supreme a Statelor Unite au fost deschise. În cele din urmă, s-a întâmplat ceva extraordinar. Curtea Supremă şi-a schimbat hotărârea, pe 14 iunie 1943, în cazul *Ministerului educaţiei din statul Virginia de Vest* contra lui *Barnette*, prin care se susţinea că martorii lui Iehova nu erau obligaţi să salute steagul. Citãm din verdictul de importanţă istorică al curţii:

„Pentru a susţine obligativitatea salutului steagului ni se cere să spunem că această Cartă a drepturilor, care garantează libertatea individului de a vorbi aşa cum îi dictează conştiinţa, permite autorităţilor publice să-l oblige să declare ceva contrar conştiinţei acestuia. … Dacă există vreo stea fixă în constelaţia noastră constituţională, aceasta este că nici un funcţionar al statului, superior sau neînsemnat, nu poate prescrie ce să fie ortodox în politică, naţionalism, religie sau alte chestiuni de opinie, sau să forţeze cetăţenii să-şi mărturisească credinţa prin cuvânt sau faptă. … Credem că acţiunea autorităţilor locale prin care obligă la salutul steagului depăşeşte restricţiile constituţionale care se află în puterea lor şi invadează sfera raţiunii şi a spiritului, care este scopul primului amendament al Constituţiei noastre, pentru a o păzi de tot controlul autorităţilor. Hotărârea Curţii în cazul *Şcoala din Minersville* contra lui *Gobitis* … [este] anulată".

Ce bucurie a adus această victorie poporului lui Iehova! Acum, copiii lor se puteau întoarce în şcolile publice pentru a fi educaţi şi nu mai era necesar să funcţioneze şcolile provizorii ale Împărăţiei. Pentru prima dată, după opt ani lungi, copiii martorilor lui Iehova îşi puteau ocupa locurile legale în sălile de şcoală ale naţiunii; şi aceasta fără să li se ceară să facă ceva ce pentru ei era un salut idolatru.

Răzvrătirea a fost o altă acuzaţie falsă. În luna iunie 1942, în Mississippi, a fost arestat R. E. Taylor şi alţi doi martori ai lui Iehova şi acuzaţi în mod fals pentru că încurajau lipsa de loialitate faţă de guvernul Statelor Unite şi al statului Mississippi, pentru că răspândeau verbal învăţături şi distribuiau literatură ce se presupunea că încurajează lipsa de loialitate faţă de guvernul Statelor Unite. Aceştia au fost declaraţi vinovaţi de răzvrătire şi au fost condamnaţi la închisoare pe durata războiului, dar fără să depăşească zece ani. Aceasta a ridicat serioasa

pată ruşinoasă a răzvrătirii. Un an mai târziu, cazul a ajuns la Curtea Supremă a Statelor Unite, unde, pe 14 iunie 1943, printr-o altă hotărâre de 9 la 0 a „Zilei steagului", Curtea a pledat în favoarea martorilor ca nefiind răzvrătitori. În verdictul său, Curtea spunea:

„Aşa cum este interpretat în aceste cazuri, statutul acesta face să fie o ofensă criminală comunicarea la alţii a unor puncte de vedere şi păreri cu privire la politica guvernului şi profeţii cu privire la viitorul nostru şi al altor naţiuni. Pe măsură ce se aplică martorilor, acesta îi pedepseşte, deşi nu poate fi afirmat sau demonstrat că ceea ce ei comunică s-a făcut cu un scop rău sau ticălos, pentru a sprijini sau incita la acţiune subversivă împotriva naţiunii sau a statului, sau pentru a prezenta vreun real pericol prezent pentru instituţiile sau guvernul nostru. Ceea ce au comunicat aceştia au fost convingerile şi părerile lor cu privire la măsurile şi orientările interne în afacerile naţionale şi mondiale. În hotărârile noastre, pentru asemenea comunicări nu pot fi impuse sancţiuni criminale".

În acel moment a fost o altă victorie, o hotărâre unanimă, prin care martorii nu mai puteau fi înfieraţi ca subversivi şi pedepsiţi de potrivnicii lor religioşi, ca fiind subversivi. Această hotărâre favorabilă a contribuit mult la ridicarea zidului de apărare în ce priveşte libertatea de închinare şi libertatea de exprimare, şi aceasta în mijlocul războiului mondial.

După multe bătălii în tribunalele inferioare, unde legile autorizaţiilor pentru comercianţii ambulanţi au fost făcute să se aplice servilor religiei (adică martorilor lui Iehova, prin distribuirea literaturii lor), pe 8 iunie 1942, Curtea Supremă a Statelor Unite hotărâse împotriva Societăţii în cazul *Jones* contra *City of Opelika* (Alabama). Această hotărâre a căutat să dea o lovitură lucrării din casă în casă a martorilor. De fapt, aceasta a fost o suprimare indiscutabilă a libertăţii de închinare, de exprimare şi a libertăţii presei – desconsiderând complet garanţiile din Constituţia federală. Liniştiţi, martorii şi-au continuat lucrarea de predicare, refuzând să solicite permisiunea. Astfel, a fost forţat să fie adus din nou înaintea Curţii Supreme a Statelor Unite un alt caz, dintr-un punct de vedere puţin diferit. Aceasta s-a întâmplat în cazul *Murdock* contra *Pennsylvania*, când curtea şi-a schimbat hotărârea într-un mod remarcabil, în favoarea martorilor, pe 3 mai 1943. Observaţi următoarele principii legale, clasice anunţate în acea zi prin hotărârea curţii.

„Distribuirea de tratate religioase este o formă de evanghelism misionar vechi de secole – la fel de vechi ca istoria presei de tipar. … Aceasta înseamnă mai mult decât predicare; ea este mai mult decât distribuirea de literatură religioasă. Este o combinaţie de amândouă. Scopul acesteia este tot atât de evanghelic precum adunarea de redeşteptare. Acest stil de activitate religioasă ocupă acelaşi loc înalt în Primul Amendament ca şi închinarea în biserici şi predicarea de la amvon. Ea pretinde aceeaşi protecţie ca majoritatea manifestărilor religioase ortodoxe şi tradiţionale. Aceasta pretinde ca şi ceilalţi garantarea libertăţii de exprimare şi libertatea presei. … Numai simplul fapt că literatura religioasă este „vândută" de predicatori ambulanţi, în loc să fie „donată", nu transformă evanghelismul într-o activitate comercială. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci trecerea prin biserică a cutiei de colectare a banilor ar face din serviciul din biserică un proiect comercial. … Statul nu poate impune o acuzaţie pentru posedarea unui drept garantat de constituţia federală. … Puterea de a impune o taxă de autorizaţie pe exercitarea acestor libertăţi este într-adevăr tot aşa de convingătoare ca puterea de cenzurare pe care această Curte a înlăturat-o în repetate rânduri. … Sentinţa în cazul *Jones* contra *Opelika* a fost anulată astăzi. Liberi de acest precedent ce controlează, noi putem restabili la poziţia lor constituţională superioară libertăţile evangheliştilor

Cuprins

ambulanţi, care îşi răspândesc convingerile religioase şi principiile de bază ale credinţei lor, prin distribuirea de literatură".

Ce cuvinte nobile, asemenea unor giuvaeruri au fost acestea! O altă victorie, pentru a ridica mai sus bastionul din ce în ce mai mare împotriva încălcării libertăţii de închinare. Înaintea martorilor de acolo stă acum un teren legal pentru serviciul lor din casă în casă. Modul lor apostolic de predicare fusese scris în legea ţării.

Statistici oferite de Departamentul legal al Societăţii Turnul de Veghere, Brooklyn, N.Y.

Rezumatul *Apelurilor*, *Ministerul Educaţiei al statului Virginia de Vest v. Barnette*, pp. 71, 82.

Ibid., p. 74.

Persecutarea martorlor lui Iehova, de Uniunea libertăţilor civile din America, ianuarie, 1941, p. 3.

Ministerul educaţiei al statului Virginia de Vest v. Barnette, 319, U.S. 624.

Taylor v. Mississippi, 319 U.S. 583, 589, 590.

Jones v. Opelika, 316 U.S. 584.

Murdock v. Pennsylvania (1943), 319 U.S. 105.

Douglas v. Jeannette (3 mai, 1943), 319 U.S. 157, 181.

(Va urma)

PREDICAREA PRIN INTERMEDIUL SEMNELOR DE PE CAMIOANE

În Italia, doi slujitori creştini, care sunt şi fraţi de corp, sunt angajaţi într-o afacere cu camioane care îi obligă să facă călătorii lungi de la un capăt al peninsulei italiene la celălalt. Vigilenţi la oportunităţile de a predica, ei au pictat pe o parte a camionului lor, cu litere mari, colorate în auriu, textul din Matei 24:14 cu privire la vestea bună a Împărăţiei ce va fi predicată pe tot pământul locuit, iar pe partea cealaltă a camionului cuvintele: "Dacă doriţi să evitaţi să fiţi dezamăgiţi şi vreţi să ştiţi adevărul despre scopurile lui Iehova Dumnezeu, apelaţi la martorii lui Iehova." Într-o călătorie recentă dinspre sudul către nordul Italiei ei au fost opriţi de către patru patrule diferite ale poliţiei autostrăzilor care au devenit curioşi datorită acestor semne. Ei au avut oportunitatea de a predica. Şi se bucură de multe asemenea experienţe.

Cuprins

● Ce se întâmplă dacă un vestitor refuză să nu se asocieze cu o persoană excomunicată? Nu mă refer la un membru al aceleiaşi familii şi cu care trebuie să locuiască în aceeaşi casă, ci la acela care insistă că el poate continua asocierea cu cel exclus, probabil spunând că acţiunea de excomunicare a fost greşită. - A. P., Cuba.

Apostolul Pavel spune "să nu mai aveţi legături cu cineva numit frate care este un curvar sau un om lacom sau un idolatru sau unul care insultă sau un beţiv sau un extorcator! Cu un astfel de om nici măcar să nu mâncaţi!" (1 Cor. 5:11, *NW*). Dacă un vestitor refuză să facă acest lucru şi ignoră interdicţia de asociere cu cel exclus, vestitorul se răzvrăteşte împotriva adunării lui Iehova şi "răzvrătirea este ca păcatul ghicitoriei şi încăpăţânarea este la fel ca idolatria şi terafimii". Prin alăturarea de cel vinovat, separându-se de adunare din cauza acestei probleme, vestitorul cauzează o despărţire. Pavel spune: "Să fiţi cu ochii pe cei care, contrar învăţăturii pe care aţi primit-o, provoacă dezbinări şi prilejuri de poticnire şi evitaţi-i." - 1 Sam. 15:23, *AS*; Rom. 17:17, *NW*.

El ar trebui să fie mustrat, fiind impresionat de faptul că prin asocierea cu cel excomunicat el este un tovarăş la răutate şi astfel, prin cursul acţiunii lui, el însuşi se separă de adunare pentru a fi cu răufăcătorul. Dacă după avertizări suficiente vestitorul persistă în asocierea cu persoana exclusă, în loc să se alinieze cu organizaţia lui Iehova, ar trebui şi el excomunicat. Simpatizând pe faţă cu o persoană exclusă, simpatizantul face mai dificilă sarcina pentru cel exclus să-şi recunoască greşelile, împiedicând pocăinţa profundă a acestuia şi în final reintegrarea în adunare. Calea de acţiune rebelă generează dificultăţi pentru ambele persoane implicate.

DELINCVENŢA DIAGNOSTICATĂ

Judecătorul Luther W. Youngdahl, fost guvernator al statului Minnesota, a oferit recent trei motive cuprinzătoare pentru părinţii care au copii delincvenţi: "Ei nu îşi disciplinează copiii într-un mod sănătos, sunt apatici şi indiferenţi faţă de tinerii lor, nu sunt un exemplu creştin pentru copii."

TURNUL de VEGHERE

15 Octombrie 1955 Nr. 20

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

TRIUMFĂTORUL MESAJ AL „ÎMPĂRĂŢIEI” - Pag.711

AFACERILE ÎNVAŢĂ BISERICILE DESPRE MORALITATE? - Pag.727

A FOST PETRU PRIMUL PAPĂ? - Pag.728

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA – PARTEA a 20-a - Pag.733

MISIONARUL CONSOLEAZĂ O MAMĂ JAPONEZĂ - Pag.737

O EXPRESIE A TRIUMFULUI SĂU - Pag.739

CUM AR FI FOST VĂZUT PAVEL DE BISERICILE DIN ZIUA DE ASTĂZI? - Pag.741

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.743

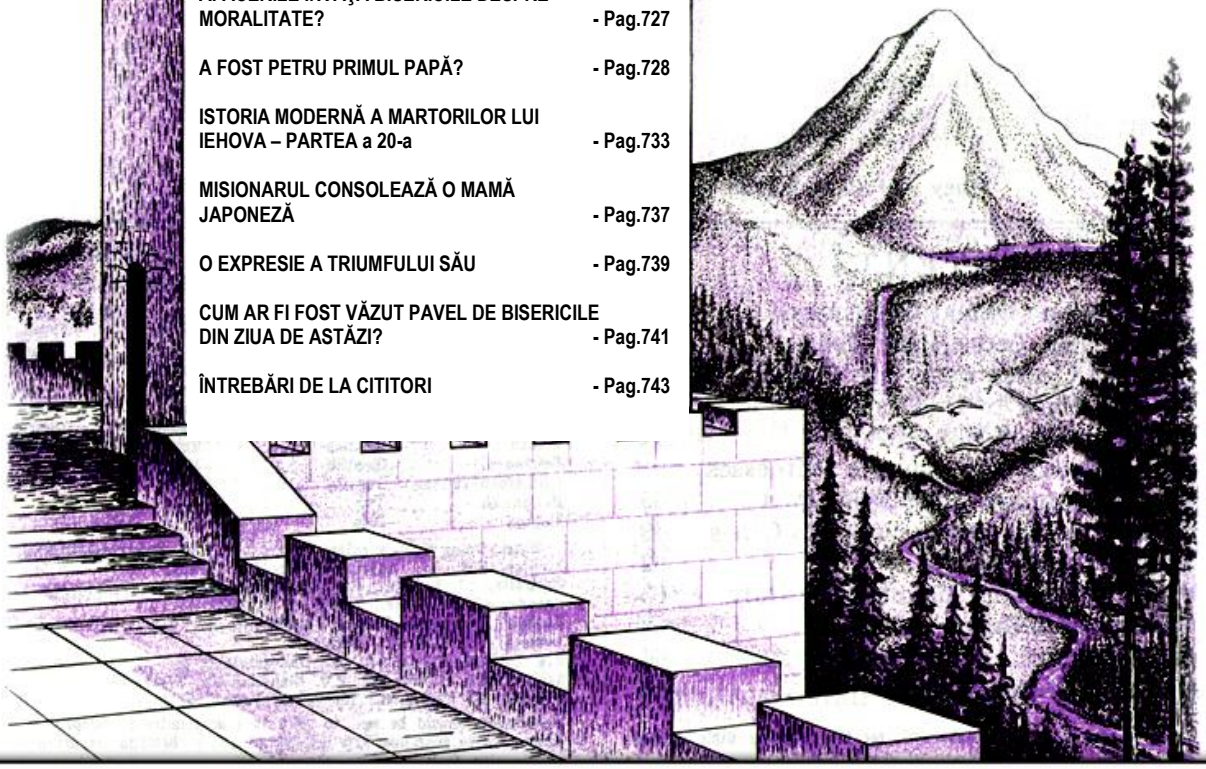

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

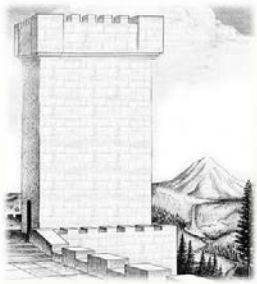

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Octombrie 1955 **Nr 20**

TRIUMFĂTORUL MESAJ AL „ÎMPĂRĂŢIEI”

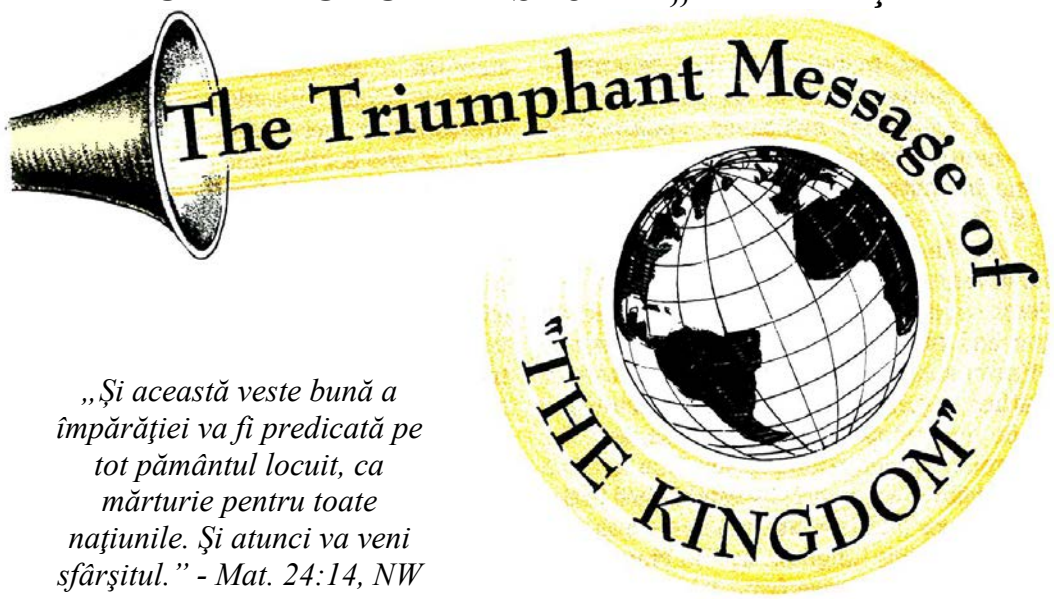

„Şi această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” - Mat. 24:14, NW

Cu mai mult de nouăsprezece secole în urmă, în primăvara anului 33 A.D., un bărbat stătea pe Muntele Măslinilor, privind din depărtare templul din Ierusalim. Cei patru bărbaţi care-l însoţeau îşi făceau griji cu privire la ceea spusese el despre acel templu. Aşa că l-au întrebat ceva despre templu şi despre alte evenimente importante ce urmau să se petreacă. Răspunsul lui la tripla lor întrebare a fost următorul: „Şi această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14, *NW*). Astăzi, în anul 1955, templul din Ierusalim nu mai există, exact cum a prezis el, dar profeţia lui cu privire la „această veste bună a împărăţiei” se împlineşte printre din ce în ce mai mulţi locuitori ai pământului, şi toate naţiunile primesc mărturie despre „împărăţie”, prin intermediul unei campanii de predicare la care nu-şi pot închide urechile. De când a început sa fie predicat, acest mesaj despre „împărăţie” s-a răspândit triumfător, iar propovăduirea acestuia stă drept dovadă nu numai că Isus Cristos, propovăduitorul mesajului, este adevărat, dar şi că ne apropiem de sfârşitul sistemului actual de lucruri de pe pământ. Trebuia ca predicarea să vină înainte de sfârşit. Sfârşitul nu putea veni decât după ce

Cuprins

predicarea era făcută la aşa scară încât să fie auzită pe tot pământul locuit şi toate naţiunile să fi primit mărturie.

[2] Cât timp a fost alocat pentru această predicare? Până la mijlocul anului 1920 se credea că sunt alocaţi aproximativ o mie nouă sute ani pentru propovăduirea veşii bune a Împărăţiei şi că predicarea începuse la Ierusalim, în anul 33 A.D., în ziua Cincizecimii - când discipolii lui Isus au fost unşi cu spiritul sfânt şi au început să predice miraculos în limbi străine, către mulţimea copleşitoare care lua parte la acest miracol - şi a continuat de-a lungul secolelor, până în prezent. Aceasta era considerată a fi predicarea unei împărăţii ce urma să fie întemeiată, ca răspuns la rugăciunea pe care Isus i-a învăţat: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Vie împărăţia Ta. Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." – Mat. 6:9, 10

[3] Cu toate acestea, o examinare cinstită a istoriei arată că la scurt timp după moartea celor doisprezece apostoli ai lui Isus, la sfârşitul primului secol, mesajul care anunţa venirea Împărăţiei Tatălui nostru ceresc a început să se stingă. Biserica a ajuns să fie înţeleasă ca acea Împărăţie, ce urma să vină atunci când biserica ar fi fost în mod vizibil sau statornic stabilită pe pământ. Se punea din ce în ce mai puţin accentul pe împărăţia ce urma să vină, mai ales că biserica se îndepărta din ce în ce mai mult de la speranţa creştină adevărată, devenind aliata statului roman. Când, în cele din urmă, împăratul roman, Constantin, a cerut să fie convertit şi a devenit romano-catolic, clerul religios a simţit că Împărăţia a venit şi a căutat să întărească conducerea acestei împărăţii politico-religioasă. În anul 800 (A.D.), când Sfântul Imperiu Roman a fost stabilit prin încoronarea împăratului Charlemagne de către Papa Leo al III-lea de la Roma, s-a întărit convingerea că Împărăţia lui Dumnezeu a fost stabilită şi că, deşi împărăţia lui Dumnezeu era doar una, se manifesta în două direcţii, în cea temporală, prin imperiul politic, şi în cea spirituală, prin papa romano-catolic.

[4] Reforma protestantă a secolului al XVI-lea a fost amestecată cu politica Europei de Vest, iar acest lucru a dus la uniunea dintre sectele protestante şi statele politice. Conducătorii politici ai acestor state politico-religioase erau declaraţi că domnesc prin drept divin şi erau consideraţi reprezentanţi vizibili a lui Dumnezeu pe pământ, domnind în numele Lui. Această înţelegere a afectat întreaga concepţie despre Împărăţia lui Dumnezeu şi, deşi ulterior au fost trimişi misionari în toate părţile pământului, vestirea lor cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu era departe de adevăr, deoarece aceştia au înţeles greşit subiectul şi au propovăduit învăţăturile sistemelor bisericii, care deveniseră parte din această lume.

[5] Pe de altă parte, în timpul judecăţii sale, Isus i-a spus guvernatorului roman al Iudeii: „Împărăţia mea nu face parte din lumea aceasta. Dacă împărăţia mea ar fi făcut parte din lumea aceasta, slujitorii mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar iată că împărăţia mea nu este de aici." (Ioan 18:36, *NW*). Prin urmare, predicarea făcută de misionarii romano-catolici, greco-catolici şi protestanţi, de-a lungul secolelor trecute, nu trebuie nicidecum interpretată drept împlinirea profeţiei lui Isus din Matei 24:14.

Cuprins

[6] În această profeţie, Isus nu se referea la predicarea făcută de misionarii unor astfel de religii creştine apostate. Propovăduirea Împărăţiei pe care a prezis-o El trebuia să aştepte până în secolul al XX-lea pentru a avea loc. Dumnezeu a programat evenimentele în aşa fel. Aşadar, care era vestea buna a împărăţiei, ce urma să fie predicată la nivel mondial, tuturor naţiunilor, la timpul prestabilit? Felul în care i-a fost adresată această întrebare lui Isus, de către cei patru apostoli, determină răspunsul corect. Cuvintele lor au fost următoarele: „Spune-ne, când vor avea loc aceste lucruri şi care va fi semnul prezenţei tale şi al încheierii acestui sistem?" (Mat. 24:3, *NW*; Marcu 13:3, 4). Aceştia se refereau la *prezenţa* reală a lui Cristos în împărăţia dată de Dumnezeu. Iar referitor la „venirea" sa în împărăţie, Isus a spus, în următoarele versete, acelaşi răspuns profetic: „Atunci va apărea în cer semnul Fiului omului şi atunci toate triburile pământului se vor bate în piept, tânguindu-se, şi îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare glorie. Iar el îşi va trimite îngerii cu sunet puternic de trompetă ... Când va sosi Fiul omului în gloria sa cu toţi îngerii, atunci se va aşeza pe tronul său glorios. Şi toate naţiunile vor fi adunate înaintea sa şi el îi va separa pe oameni unii de alţii, aşa cum separă un păstor oile de capre." (Mat. 24:30, 31; 25:31, 32, *NW*). Prin urmare, împărăţia pe care o anunţa această veste bună este Împărăţia în care Isus Cristos este prezent, în putere, pe tronul său de domnie activă. Împărăţia nu este ceva ce va fi întemeiat, ci una întemeiată acum.

[7] Vestea stabilirii acestei împărăţii nu este una bună pentru toată lumea, deoarece, în loc ca toţi să se bucure de stabilirea acesteia în ceruri, Isus a spus că toate seminţiile pământului vor ajunge să se plângă de acest lucru şi de faptul că el, ca Rege şi Păstor, va despărţi oamenii tuturor naţiunilor, pe chestiunea Împărăţiei, la fel cum un păstor desparte caprele din mijlocul oilor sale. Momentul stabilit de Dumnezeu pentru întemeierea împărăţiei cereşti cu Fiul său pe tron a fost la sfârşitul „timpurilor fixate ale naţiunilor" (sau 2520 ani de când împărăţia din Ierusalim, din ţara lui Iuda, a fost pustiită, la începutul toamnei sau în a şaptea lună evreiască a anului 607 î.C.). Cele şapte „timpuri fixate ale naţiunilor" s-au încheiat la începutul toamnei anului 1914, în jurul datei de 1 octombrie. Înainte de aceasta, „vestea bună" a împărăţei ce urma a fi stabilită nu a putut fi predicată.

[8] În decembrie 1879, în al şaselea număr al revistei acum cunoscută sub numele de *Turnul de veghere*, s-a atras atenţia asupra faptului că aceste timpuri se vor sfârşi în 1914. Au primit naţiunile mărturisite creştine, din creştinătate, acest lucru cu măcar o fărâmă de credinţă sau speranţă? Nu! La începutul toamnei anului 1914, naţiunile creştinătăţii nu erau deloc încântate de stabilirea împărăţiei cereşti a lui Dumnezeu, cu Cristos pe tron, ca Regele său uns. Naţiunile se dezlănţuiau în Primul lor Război Mondial pentru dominarea lumii, iar clerul religios, catolic şi protestant îşi susţinea tabăra în lupta sângeroasă, rugându-se ca Dumnezeu să aducă victoria unei părţi a creştinătăţii, în detrimentul celeilalte. Acest prim război a afectat întreaga lume. De atunci, „toate seminţiile pământului" au început să se plângă, şi nici până în ziua de azi nu s-au oprit, chiar dacă semnul Fiului omului venind în împărăţia lui mult aşteptată este foarte clar şi convingător pentru fiecare

Cuprins

ochi ce nu e orbit de duşman, Satan Diavolul. Aceste seminţii ce se bocesc nu sunt oamenii pe care Păstorul-Rege, Isus Cristos, le separă la dreapta sa, ca oi.

[9] În numărul din 1 iulie 1920, revista *Turnul de veghere* a publicat articolul „Evanghelia Împărăţiei". De-abia atunci martorii lui Iehova de pe întreg pământul şi-au dat seama că „vestea bună" sau Evanghelia se referea la împărăţia nou-stabilită şi că „vestea bună" a acestei împărăţii trebuie predicată acum, după „începutul durerilor" experimentate în timpul Primului Război Mondial; şi că propovăduirea trebuie să continue până când va veni bătălia de la Armaghedon, „marele necaz, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, şi nici nu va mai fi." (Mat. 24:7, 8, 21, *NW*). Acum, în „timpul sfârşitului" acestui sistem satanic, trebuie ca „vestea bună a împărăţiei" să fie propovăduită oriunde este posibil. Acum este timpul când aceasta *este* propovăduită. Aceasta trebuie să continue până când actualul sistem va înceta să mai existe şi va fi înlocuit de unul nou, lumea nouă a lui Dumnezeu „a noilor ceruri şi a noului pământ", cu toate binecuvântările ei. Misionarii creştinătăţii de pe întreg pământul sunt în număr de câteva mii. Cu toate acestea, afirmaţia că martorii lui Iehova sunt singurii propovăduitori ai „veştii bune a Împărăţiei" nu este una exagerată. De ce? Pentru că ei sunt singurii ce pot vedea Împărăţia stabilită, în lumina evenimentelor moderne interpretate prin prisma profeţiilor Biblice şi singurii ce au credinţa şi curajul de la Dumnezeu să o predice.

[10] Doar pentru faptul că Isus a numit-o „veste bună", să nu ne lăsăm înşelaţi şi să credem că nu e nevoie de curaj şi credinţă în Dumnezeu pentru a o predica. Într-adevăr, împărăţia lui Dumnezeu prin Cristos, este cea predicată, fapt care ar trebui, în mod normal, să facă mesajul unul bine venit. Dar ştiţi ce înseamnă predicarea lui în această lume suferindă? Înseamnă propovăduirea veştii despre o Împărăţie duşmană pe cuprinsul unui teritoriu ostil. De ce? Deoarece lumea, inclusiv creştinătatea, nu este prietena împărăţiei lui Dumnezeu, aşa cum nici Iehova Dumnezeu şi nici Cristos nu sunt prietenii acestei lumi. Apocalipsa, care oferă o perspectivă a organizaţiei lui Dumnezeu în timpul naşterii, în 1914, a Împărăţiei sale, ilustrează acest fapt astfel: „Ea a născut un fiu de sex masculin, care este destinat să păstorească toate naţiunile cu un toiag de fier. Şi copilul ei a fost răpit la Dumnezeu şi la tronul Lui." (Apoc. 12:5, *NW*) Rolul „toiagului de fier" ce se află în mâinile Împărăţiei lui Dumnezeu este de a zdrobi în bucăţi naţiunile acestei lumi, ca pe vasul unui olar, la Armaghedon, aşa cum se prezice în Psalmul 2:7-9. Nu este de mirare că, începând cu anul 1914, aceste naţiuni s-au încleştat în două războaie mondiale şi în multe alte conflagraţii de mai mică însemnătate, cugetând la lucruri zadarnice ca Liga Naţiunilor şi Organizaţia Naţiunilor Unite şi sfătuindu-se împreună împotriva lui Iehova şi împotriva regelui său uns Isus Cristos, aşa cum a prezis acelaşi psalm. (Ps. 2:1, 2, *AS*). Astfel, atunci când un creştin adevărat predică singura „veste bună" cu adevărat, el apare ca un vestitor al unei împărăţii despre care este profeţit să distrugă naţiunile acestei lumi. Această situaţie transformă predicarea într-o lucrare ce are nevoie de curajul pe care numai Dumnezeu îl poate furniza.

Cuprins

[11] Pe 23 aprilie 1955, la un prânz organizat de Y.M.C.A. în New York City, Decanul Catedralei din New York, James A. Pike, a spus că, uneori, a simţit că este regretabil faptul că „a fi creştin este un lucru atât de sigur”. Atunci când acest om al clerului ortodox a rostit aceste cuvinte, se gândea el, oare, la aceşti propovăduitori ai acestei Împărăţii stabilite, care sunt martorii lui Iehova? Nu! Aceia pe care decanul i-a vizat cu adevărat sunt oamenii care susţin că sunt creştini deoarece aparţin sistemelor religioase ale Creştinătăţii, calitatea de membru fiind una populară ce are parte de protecţia guvernelor politice ale Creştinătăţii.

[12] Martorii lui Iehova se străduiesc să fie creştini adevăraţi în acord cu cerinţele Bibliei, dar ei niciunde, pe acest pământ, nu se simt în siguranţă, făcând aceasta. Chiar şi în creştinătate, ei au experimentat ceea ce Dean Pike observă în continuare, şi anume, că în anii de început, creştinismul a fost o doctrină „ilegală” şi „subversivă”, susţinătorii lui ajungând deseori în atenţia „Comisiei pentru activităţi anti-romanice”. Creştinismul, susţinea Decanul Pike, trebuie să-şi recapete dinamismul timpuriu dacă vrea să aibă succes deplin împotriva comunismului. (New York *Times*, 24 aprilie 1955). Tocmai pentru faptul că martorii lui Iehova s-au întors la dinamismul creştinismului din vremea apostolilor, aceştia sunt „ilegali”, chiar şi astăzi, după isteria provocată de Al Doilea Război Mondial, în mai multe ţări din creştinătate, fără a mai vorbi despre ţările comuniste şi ei sunt acuzaţi pe nedrept de către adversarii lor religioşi de subversivitate şi un risc pentru siguranţă, fiind catalogaţi o dată ca nazişti, altă dată ca şi comunişti, în ţările comuniste ca spioni şi agenţi ai ţărilor imperialiste, iar în alte locuri ca agenţi secreţi ai Sionismului evreiesc, orice acuzaţie din trecut fiind adusă la adresa lor pentru a învrăjbi publicul împotriva lor şi pentru a stârni contra lor acţiuni guvernamentale care să le pună viaţa în pericol.

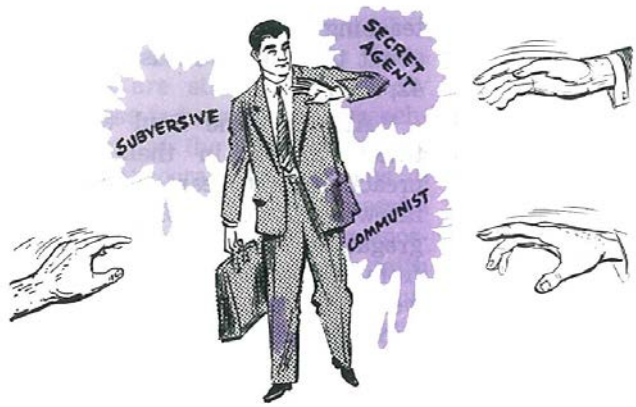

[13] Dar nu acesta este modul în care vor reuşi. Martorii lui Iehova din prezent continuă să facă o declaraţie publică a credinţei şi a speranţei lor şi să propovăduiască vestea cea bună a Împărăţiei în mijlocul celei mai mari nesiguranţe a lagărelor de concentrare şi al celor de muncă forţată, precum şi în închisorile comuniste şi pe alte teritorii aflate sub totalitarism şi dictatură. Ei învinge aceste forme şi acţiuni conduse de Diavol, aşa cum este descris în Apocalipsa 12:11 (*NW*): „Ei l-au învins [pe Satan Diavolul] datorită sângelui Mielului şi datorită cuvântului mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul nici chiar în faţa morţii.” A fi martor al lui Iehova nu înseamnă niciunde „o religie uşoară”. Nimeni nu este ferit de ura şi de atacurile comise de slujitorii şi de conducerile nevăzutului „conducător al acestei lumi”, Satan Diavolul. Comuniştii şi alţi

Cuprins

conducători totalitari încearcă să-i determine pe Martorii lui Iehova să admită că religia lor este una inferioară, incapabilă să ţină piept lumii, dar tocmai loialitatea acestor martori, forţaţi să renunţe la religia lor, duce la înfrângerea comuniştilor şi a altor totalitari. La fel cum a declarat şi Dean Pike: „Comunismul este o religie a lumii. El poate fi învins doar de o religie mai bună. Nimic altceva nu îl poate învinge." Eşecul interdicţiilor şi al persecuţiilor comise de comunişti împotriva Martorilor lui Iehova, cu scopul de a-i elimina sau pentru a opri creşterea lor, este o mărturie elocventă că în Martorii lui Iehova au întâlnit o „religie mai bună". Aceasta serveşte ca avertisment pentru luptătorii radicali împotriva lui Iehova Dumnezeu, că martorii lui vor ieşi triumfători, după ce comunismul şi celelalte regimuri radicale vor fi dispărut. Religia lor este la fel de nepieritoare ca Împărăţia lui Iehova, pe care aceştia o propovăduiesc. – New York *Times*, 11 ianuarie 1955

CUM SE VA PREDICA

[14] Modul în care martorii lui Iehova propovăduiesc „această veste bună a împărăţiei" a ajuns în atenţia criticilor. Ei nu predică în modul ortodox, formal, care este calea cea mai uşoară, în veşminte preoţeşti, la un amvon de la biserică, în care mulţimea religioasă se adună înaintea predicatorului sau a preotului. Această metodă ceremonială, ortodoxă, de a predica în creştinătate nu a reuşit să împlinească porunca lui Isus către discipolii Săi: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor ... învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit". (Mat. 28:19, 20, *NW*). Deoarece ortodoxia creştinătăţii nu a reuşit să convertească lumea sau să convertească pe oamenii din aşa-zisele ţări creştine, şi nici să oprească invazia păgânismului din marile oraşe, sistemele religioase ale creştinătăţii încearcă să forţeze oamenii să adopte religia sau practici şi convingeri religioase, prin impunerea religiei, de către legiuitori, împotriva voinţei oamenilor. Acest lucru ar putea fi în acord cu tratatul de pace de la Westfalia, din 1648, care a încheiat Războiul de Treizeci de Ani din Europa şi care a hotărât că religia fiecărei provincii a Sfântului Imperiu Roman va fi determinată, din acel moment, de religia fiecărui conducător al provinciei, fie el catolic, luteran sau calvinist. Dar nu a reuşit să salveze forma creştinismului din creştinătate de la corupţie, degradare şi caracter lumesc. Aceasta înseamnă că ortodoxia, care a influenţat creştinătatea timp de secole, nu şi-a îndeplinit menirea. Ea a fost un eşec.

[15] Metoda remarcabilă prin care martorii lui Iehova ascultă porunca lui Isus din Matei 24:14 şi predică „această veste bună a Împărăţiei", este de a merge din ţară în ţară, din oraş în oraş, din sat în sat şi din casă în casă. Poate că aceasta nu este calea ortodoxă în viziunea clericilor şi a laicilor din creştinătate, însă este apostolică, asemenea lui Cristos. După ce Apostolul Petru şi ceilalţi au afirmat înaintea Sinedriului Suprem evreisc din Ierusalim: „Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, ca şi conducător, mai degrabă decât ca om", şi au fost biciuiţi şi li s-a spus să nu mai predice despre Cristos Isus, aceştia au plecat plini de bucurie, şi, spune relatarea, „în fiecare zi, în templu, şi din casă în casă, au continuat fără încetare să predice şi să anunţe vestea bună despre Cristos Isus." – Faptele 5:29, 40-42, *NW*

Cuprins

[17] La acea vreme, Pavel nu se număra printre apostolii care predicau din casă-n casă, dar ani mai târziu, într-o cuvântare de rămas bun adresată bătrânilor din adunarea de la Efes, a spus: „În tot acest timp, nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă. Ci le-am depus o mărturie temeinică atât iudeilor, cât şi grecilor, despre căinţa faţă de Dumnezeu şi despre credinţa în Domnul nostru Isus ... am predicat împărăţia." (Faptele 20:20, 21, 25, *NW*). Scriindu-le creştinilor din Corint, Apostolul Pavel a spus: „Fiţi imitatorii mei, aşa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos." (1 Cor. 11:1, *NW*). În predicarea din casă-n casă Pavel era un imitator al lui Cristos Isus, căci pe lângă predicarea din diverse locuri publice, Isus era adesea amintit în casele oamenilor, vorbindu-le acestora despre Împărăţie. Când i-a trimis să predice pe cei doisprezece apostoli, iar mai târziu, pe cei şaptezeci de evanghelişti, el le-a transmis ce să spună la uşile oamenilor pe care îi vizitau: „În orice casă veţi intra, să spuneţi mai întâi: 'Pacea să fie peste casa aceasta'. " (Luca 10:1, 5, *NW*). „Când intraţi în casă, salutaţi-i pe cei din ea; ... acolo unde cineva nu vă va primi sau nu va asculta cuvintele voastre, să vă scuturaţi praful de pe picioare când veţi ieşi din casa aceea sau din oraşul acela." (Mat. 10:5, 12-14, *NW*). În urma propovăduirii în acest mod apostolic, asemenea lui Cristos, Pavel a scris din închisoarea din Roma, spunând că vestea cea bună „a fost predicată în toată creaţia de sub cer. Eu, Pavel, am devenit slujitorul acestei veşti bune. Acum mă bucur în suferinţele mele pentru voi." (Col. 1:23, 24, *NW*). Pe-atunci, toate creaţia de sub cer era îndeosebi păgână.

[17] După o mie nouă sute ani, martorii lui Iehova se dedică încă din toată inima modului de a propovădui din casă în casă, în acest „timp al sfârşitului", deoarece aceasta înseamnă respectarea instrucţiunilor teocratice din Biblie; înseamnă imitarea predicatorilor de succes, ca Isus Cristos şi apostolii lui. Martorii lui Iehova din prezent cred în această metodă originală, care se va dovedi de succes şi în cazul lor, la fel cum a fost pentru Cristos şi apostolii săi. Nu le este greu să urmeze această cale, cu toate că este mai dificilă decât cea care presupune statul la amvon într-o biserică. Ei nu se tem să facă acest lucru, chiar dacă este o cale nesigură, care-i expune la ridicol, abuz, opoziţie violentă şi persecuţie religioasă. În loc să imite clerul şi să apeleze la „sabia statului", pentru ajutor, ei mânuiesc „sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu", şi o lasă pe aceasta să facă convertirea. Ei folosesc metoda directă, practică, aprofundată a educaţiei din Biblie, oferind personal oamenilor instruire din Cuvântul lui Dumnezeu, la domiciliu, în particular, şi lăsând literatură care conţine predici din Biblie la oamenii pe care-i vizitează, iar după un timp se întorc să răspundă la întrebări din Biblie şi să înceapă studii Biblice la domiciliu. Acesta este modul activ, sensibil, care opreşte invazia păgânismului în multe case sau care salvează multe persoane din valul tot mai mare al păgânismului. De exemplu:

[18] Oraşul New York City are reputaţia unuia dintre cele mai mari oraşe păgâne de pe pământ; totuşi, prin lucrarea silitoare din casă în casă, acoperind cât mai multe locuinţe din acest oraş de peste şapte milioane de oameni, numărul martorilor lui Iehova a crescut de la o singură grupă, în 1935, până la cincizeci şi cinci de grupe în anul 1955, cu 7 048 de persoane care raportează că predică vestea

Cuprins

bună altora. Aceasta înseamnă că, în prezent, este aproximativ un martor activ al lui Iehova la fiecare o mie de persoane din oraş. Pe durata lunii aprilie, în anul 1955, în Statele Unite, un total de 187 120 au raportat activitate de predicare, ceea ce înseamnă că, printre cei 165 de milioane de locuitori ai Americii, există un martor al lui Iehova care predică la mai puţin de o mie de persoane.

[19] Aşa că nu e de mirare că preoţimea a început să facă unele observaţii şi recomandări. Acum, că aceştia nu mai sunt consideraţi drept exemple de urmat, clerul speriat recunoaşte, într-un final, necesitatea ca laicii (membrii din adunarea lor) să meargă şi să predice pentru o perioadă, neaccentuând totuşi necesitatea predicării din casa în casă. Secretarul general al Alianţei Mondiale a Bisericilor Reformate a declarat recent că a fost nevoie de un „martor al lui Cristos în vieţile noastre profesionale, precum şi în viaţa familiei noastre. . . Singura modalitate de a aduce oamenii la biserica creştină este prin a-i face conştienţi de harul uimitor, care este darul lui Cristos." (New York *Times*, 12 iulie 1954). Preotul bisericii din Riverside, din New York, a declarat: „Este trecut cu vederea faptul că religia înseamnă, în primul rând, glorificarea lui Dumnezeu, printre activităţile de zi cu zi. Lumea este locul unde religia trebuie să fie văzută în acţiune." – New York *Times*, 5 iulie 1954.

[20] Într-un raport al adunării Consiliului Mondial al Bisericilor de la Evanston, Illinois, din 1954, un laic, colonel de armată, a declarat: „Unul dintre cei mai importanţi factori cu privire la viitorul bisericii este responsabilitatea laicilor de a duce credinţa cu ei şi la locul de muncă, în casele lor, peste tot. Avem nevoie de mai mulţi creştini zilnic, mai degrabă decât de aşa-zişii creştini de duminică." La aceeaşi reuniune a consiliului, făcând referire la apelul către biserici pentru „evadarea într-un spirit de evanghelizare a apostolilor", preşedintele comisiei pentru Evanghelism a spus: „Evanghelizarea nu este o misiune specială a misionarilor, ci o acţiune normală a fiecărui discipol ... Aceasta este o nouă extindere a orizontului activităţilor bisericilor. Ele vor trebui acum să-şi înveţe laicii să-şi evanghelizeze viaţa de zi cu zi." (Chicago *American*, 27 august 1954). Vă rugăm, observaţi, în toate aceste declaraţii publicate, lipsa oricărei referinţe la predicarea apostolică din casă în casă.

[21] Dar când vor ajunge laicii din biserici să fie instruiţi pentru a-şi îndeplini partea de responsabilitate de a propovădui? Uitaţi ce spune pastorul unei biserici episcopale din Houston, Texas, în timpul unei predici dintr-o biserică din New York: „ÎN DOUĂ SUTE DE ANI, sursa de energie evanghelică din biserica creştină va trece de la amvon la 'o mărturie în grup'. Da, predicatorii vor continua să propovăduiască, „dar predicile [de la amvon] nu vor mai fi principalul mijloc prin care oamenii să fie aduşi la Cristos." Acestea vor fi realizate într-o atmosferă de reînviere a credinţei, creată de credincioşi, care vor vorbi despre lucrurile pe care „Dumnezeu le face în viaţa lor." (New York *Times*, 31 mai 1954). Opinia acestui preot a rămas cel puţin cu două sute de ani în urmă, cel puţin în ceea ce-i priveşte pe Martorii lui Iehova. În adunările Martorilor lui Iehova din întreaga lume, propovăduirea nu se limitează doar la vorbitorii capabili de la Sala Împărăţiei, ci fiecare membru botezat al adunării este încurajat, ajutat şi instruit

Cuprins

pentru a deveni un martor propovăduitor, capabil să meargă singur din casă în casă şi să ţină predici introductive de câteva minute la uşi şi, de asemenea, să facă vizite ulterioare oilor interesate, pentru a oferi predici şi mai lungi şi a arăta importanţa studiului Bibliei.

[22] În societatea Noii Lumi a Martorilor lui Iehova, fiecare persoană este un slujitor predicator. Fiind o societate de slujitori, nimeni nu poate scăpa de obligaţia de a predica, în ascultare de porunca şi exemplul lui Cristos. Fiecare dintre ei este profund conştient de profeţia lui Isus descrisă în Matei 24:14, cu privire la aceste zile ale prezenţei Împărăţiei şi fiecare este în asentiment cu apostolul Pavel, care a exclamat: „Într-adevăr, vai de mine dacă nu aş declara vestea cea bună." (1 Cor. 9:16, *NW*). Fiecare ştie că este extrem de important, nu numai pentru mântuirea celorlalţi, ci şi pentru propria mântuire, să predice în public, căci cuvintele apostolului Pavel au efect asupra fiecăruia dintre martorii lui Iehova: „Dacă declari public acest cuvânt cu gura ta, că Isus este Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi salvat. Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare." – Rom. 10:9, 10, *NW*.

[23] De ce le-ar păsa martorilor lui Iehova că instanţele lumeşti ar hotărî că ei sunt sau nu „slujitori obişnuiţi" special „puşi de-o parte"? Ei ştiu că s-au dedicat lui Dumnezeu pentru a face voinţa Lui şi ştiu că El le porunceşte, prin Cristos, să meargă la oameni şi să predice, dovedindu-se astfel a fi slujitorii săi ordinaţi, servind activ interesele Împărăţiei sale. Iehova a preferat, pe bună dreptate, să nu aştepte timp de 200 de ani pentru ca preoţimea creştinătăţii să determine laicii să acţioneze. „Timpul sfârşitului" limitat nu permite o asemenea aşteptare, iar Iehova şi-a ridicat proprii săi martori şi ei pun mărturie despre Împărăţie chiar la timp, aşa cum acesta le-a poruncit.

BIRUIND LUMEA

[24] Este nevoie de credinţă pentru a fi martor al lui Iehova. Citiţi Evrei 11:1 - 12:3 şi observaţi faptul că, începând cu Abel, care a fost primul ce a murit din cauza închinării la Iehova, şi până la Cristos Isus, pentru a te număra printre martorii lui Iehova, e nevoie de credinţă. Credinţa a fost cea care le-a permis să biruiască lumea existentă şi să caute o nouă lume dreaptă sub împărăţia lui Dumnezeu, refuzând astfel să devină parte a lumii prezente şi să trăiască asemenea ei şi pentru ea. Creştinul care a devenit fiu spiritual al lui Dumnezeu trebuie să biruiască această lume, putând face acest lucru numai printr-o credinţă de neclintit. După cum spune şi apostolul Ioan: „Pentru că tot ce s-a născut din Dumnezeu învinge lumea; şi iată victoria care a învins lumea: credinţa noastră." – Ioan 5:4, *NW*.

[25] În 1914, Împărăţia promisă a fost născută de Dumnezeu şi ea va birui lumea. Ea l-a înfrânt pe Satan şi pe demonii săi prin alungarea lor din cer, pe pământul nostru, iar acum continuă să biruiască prin lucrarea de mărturie a Împărăţiei de pe pământ, urmând să-şi încheie biruinţa asupra prezentei lumi a lui Satan, la Armaghedon. (Apoc. 6:1, 2, *NW*) Astăzi, pe pământ, există o rămăşiţă de fii

Cuprins

spirituali creştini ai lui Dumnezeu şi ei nu vor dovedi falsă regula declarată conform căreia ceea ce s-a născut din Dumnezeu cucereşte lumea. Aceştia îşi vor dovedi credinţa în Împărăţia lui Dumnezeu, propovăduind-o până ce va veni sfârşitul acestei lumi. Mai există printre noi, astăzi, posibili fii pământeşti ai lui Dumnezeu, „o mulţime mare" ce creşte în mod constant, sperând să trăiască, precum copii ai lui Dumnezeu, în gloriosul paradis al „noului pământ". Ei, la rândul lor, trebuie sa cucerească lumea la fel cum au făcut-o şi martorii lui Iehova pre-creştini, din vechime, începând cu Abel şi până la Ioan Botezătorul. Pentru a reuşi să facă acest lucru, trebuie să-şi manifeste credinţa în acelaşi mod practic, în Iehova Dumnezeu şi în Împărăţia Sa. Deşi suntem înconjuraţi de un nor aşa de mare de martori ai lui Iehova pre-creştini, din vechime, trebuie să ne îndreptăm atenţia în mod deosebit înspre cel mai important dintre martorii lui Iehova, din univers, adevăratul şi credinciosul său fiu, Isus Cristos, întrucât el este cel mai mare biruitor al acestei lumi, chiar prin moartea de martir, pe stâlpul de tortură, de la Calvar. El a spus: „Am biruit şi am stat cu Tatăl Meu pe tronul Lui." (Apoc. 3:21, *NW*). Prin el, Iehova Dumnezeu a obţinut un triumf răsunător împotriva guvernelor şi autorităţilor duşmane. Citim următoarele:

[26] „Dumnezeu v-a dat viaţă împreună cu el. El ne-a iertat cu bunăvoinţă toate greşelile şi a şters documentul scris de mână care consta din decrete şi care era împotriva noastră. El l-a îndepărtat din cale pironindu-l pe stâlpul de tortură. Dezgolind guvernările şi autorităţile, el le-a expus în văzul tuturor ca învinse, conducându-le într-o procesiune triumfală prin intermediul stâlpului de tortură." – Col. 2:13-15, *NW*.

[27] De la acea victorie, din urmă cu nouăsprezece secole, Iehova Dumnezeu a condus o procesiune triumfală. Judecând după cuvântul grecesc original pe care apostolul Pavel l-a folosit în acest context, imaginea datează din timpul cuceririlor romane păgâne. Pentru romanii păgâni, „triumful" era un ceremonial maiestuos, dat în onoarea unui general care câştigase o victorie decisivă. Acesta intra în oraş încoronat cu lauri, purtând un sceptru într-o mână, şi o ramură de laur în cealaltă, îmbrăcat cu o togă brodată, şi mergând într-un car circular, cu o formă aparte, tras de patru cai. În urma sa mergeau membrii senatului roman şi magistraţii, muzicieni, prada de război, prizonierii în lanţuri, etc. şi armata sa, în formaţie de marş. Procesiunea înainta spre Dealul Capitoliului, unde erau aduse jertfe zeilor romani, iar generalul era cinstit printr-o sărbătoare publică.

[28] Referindu-se la triumful lui Dumnezeu din urmă cu nouăsprezece secole, apostolul Pavel menţionează „documentul scris de mână". Acesta era legea lui Dumnezeu prin Moise, care „consta din decrete" şi „era împotriva noastră". Era

Cuprins

„împotriva noastră”, căci ne condamna pe noi toţi, evrei şi non-evrei deopotrivă, ca pe nişte păcătoşi ce meritau să moară, din cauza imperfecţiunii pe care am moştenit-o şi a incapacităţii noastre de a respecta legea lui Dumnezeu. Dar la ce guverne şi autorităţi face Pavel referire, când spune că acestea au fost nimicite complet? Ele sunt guvernele şi autorităţile nevăzute ale lui Satan şi ale demonilor săi. În traducerea Bibliei realizată de Moffatt, acesta le numeşte „Stăpâniri şi Puteri angelice”. A fost o vreme când acestea ne puteau acuza înaintea lui Dumnezeu. De ce? Pentru că noi căutam să ne închinăm şi să-l slujim pe Dumnezeu perfect, dar nu am reuşit să facem acest lucru, aşa cum a reieşit din incapacitatea evreilor de a respecta legea Mozaică. Acea lege nu ne-a putut face perfecţi, nici măcar prin jertfele ei de animale. Ea ne-a demascat ca păcătoşi pe care Diavolul îi poate ispiti şi pe care i-ar putea acuza înaintea lui Dumnezeu. Dar ce nu am putut face noi, a făcut Dumnezeu, pentru a înlătura această acuzaţie a guvernelor şi a autorităţilor lui Satan împotriva martorilor lui Iehova. El l-a trimis pe Isus Cristos pe pământ, ca om perfect, iar Isus s-a ridicat perfect la înălţimea legii lui Dumnezeu. Isus a făcut acest lucru, cu toate că predicarea sa despre Împărăţia lui Dumnezeu a stârnit împotriva lui opoziţia tuturor guvernelor şi autorităţilor lui Satan, văzute şi nevăzute. Isus a murit fără ca această lume să-l înfrângă, fiind perfect loial suveranităţii universale a lui Dumnezeu. El a murit nu doar ca martir sau ca martor credincios pentru Împărăţia lui Iehova, ci şi ca o jertfă umană perfectă. Pe baza acestei jertfe, Dumnezeu a putut ierta şi şterge greşelile la care ne-a condamnat legea Mozaică. Astfel, Iehova Dumnezeu a pironit legea Mozaică pe stâlpul de tortură al lui Isus (simbol al morţii de jertfă a lui Isus), ştergând „documentul scris de mână care era împotriva noastră”.

29 În vremurile străvechi, prizonierii de război erau adesea dezbrăcaţi şi puşi în faţa carului generalului victorios, în procesiunea triumfală, aşa cum a fost folosit să ilustreze profetul Isaia, care a mers pe jos, gol şi desculţ, timp de trei ani simbolici. (Isa. 20:1-4) Aşa că atunci când Iehova Dumnezeu a triumfat asupra guvernelor şi autorităţilor satanice incriminatoare, lăsându-l pe Isus să moară credincios şi apoi înviind-l datorită loialităţii lui, El a dezbrăcat şi dezarmat acele guverne şi autorităţi inamice, lăsându-le complet expuse, cucerite. Iehova putea astfel să ierte greşelile martorilor săi creştini şi să-i îndreptăţească sau îi declare drepţi, pentru ca aceştia să câştige împărăţia cerească împreună cu Liderul lor, Cristos Isus. (Rom. 5:1, 6-9, 18, 19) Aşadar, acele guverne şi autorităţi satanice nu îi mai puteau condamna ca păcătoşi pe cei deja condamnaţi chiar de legea lui Dumnezeu prin Moise, căci prin credinţa în jertfa lui Cristos ei au fost iertaţi, curăţaţi şi declaraţi drepţi, dându-li-se astfel o conştiinţă bună. „Cine va aduce vreo acuzaţie împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îi declară drepţi. Cine îi va condamna? Cristos Isus a murit, ba chiar a fost sculat din morţi, este la dreapta lui Dumnezeu şi pledează pentru noi.” (Rom. 8:1, 33, 34, *NW*). Ca un Mare Preot, care a fost acceptat în prezenţa cea mai sfântă a lui Dumnezeu, cu valoarea de viaţă a jertfei sale umane, perfecte, Isus merge în cer şi câştigă îndreptăţire de păcat pentru cei care devin urmaşii săi unşi, credincioşi, născuţi de spirit.

Cuprins

[30] Prin urmare, condamnarea lor de către organizaţia demonică a lui Satan nu-i afectează în faţa lui Dumnezeu. Aflaţi în conflict cu legile făcute de oameni pentru guvernele lumeşti de sub conducerea nevăzută a lui Satan, oamenii îi condamnă pentru că respectă legea perfectă a lui Dumnezeu, mai degrabă decât legea imperfectă, neevlavioasă a omului; dar asta nu-i opreşte şi nu le înlătură „conştiinţa bună", pentru că ei ştiu că au aprobarea lui Dumnezeu şi că suferă de dragul dreptăţii. Toată această condamnare nedreaptă, nejustificată, dă în vileag ruşinea guvernelor şi autorităţilor lumeşti, pentru că au fost date în vileag ca fiind conduceri duşmane, supuse lui Satan, cucerite acum şi reduse la tăcere prin aranjamentul de îndreptăţire al lui Dumnezeu pentru slujitorii lui credincioşi. Astfel, loialitatea consecventă a slujitorilor săi loiali, cu o integritate de neclintit, stă dovadă că acuzaţiile duşmanului nu contează, şi, prin aceasta, Iehova expune aceste guverne şi autorităţi publicului larg, dezgolite şi biruite.

[31] Încă de la Cincizecime, în anul 33 A.D., când şi-a revărsat spiritul sfânt asupra slujitorilor săi, dându-le aprobarea divină, Iehova conducea acele puteri inamice ca într-o procesiune triumfală, sub privirile oamenilor şi ale îngerilor, şi toate acestea datorită stâlpului de tortură şi Celui care a murit, credincios, pe el. E posibil ca acele guverne şi autorităţi satanice să fi continuat să funcţioneze şi după Cincizecime, dar ele au rămas înfrânte, iar urmaşii lui Cristos le învinge şi le fac de ruşine prin credinţa lor, ca fiind puterile satanice ale acestei lumi, cu care urmaşii lui Cristos nu pot fi prieteni şi din care nu pot fi o parte. Aşadar, vedem aceste puteri satanice, în goliciunea lor, exact aşa cum sunt, iar credinţa noastră ne dă biruinţă asupra lor şi ne ţine loiali faţă de Împărăţia lui Dumnezeu, întemeiată acum în ceruri. În bătălia de la Armaghedon, triumful lui Dumnezeu asupra acestora va fi complet. Iehova Dumnezeu nu le va cruţa viaţa, ţinându-i prizonieri pentru procesiunea triumfală după Armaghedon, sub privirile supravieţuitorilor Armaghedonului, ci îi va nimici, iar în urma acestei bătălii universale nu va rămâne în viaţă, pe pământ, niciun captiv inamic.

ÎNMIRESMÂND CALEA PROCESIUNII TRIUMFALE

[32] Procesiunea triumfală grandioasă a lui Iehova continuă şi în acest „timp al sfârşitului" acestui sistem de lucruri, mai ales acum, că Împărăţia, născută în 1914, a câştigat victoria în războiul din cer dintre Arhanghelul ei, Regele Isus Cristos, şi Satan Diavolul şi îngerii lui. Aceste guverne şi autorităţi învinse au fost aruncate pe pământ, spre a fi reţinute aici pentru o „perioadă scurtă de timp", până vor fi aruncate în abis şi înlăturate, la momentul decisiv al bătăliei de la Armaghedon. Acum, procesiunea triumfală a lui Iehova se îndreaptă spre o victorie superbă la Armaghedon. Cum ştim acest lucru? După mireasma cunoştinţei despre Iehova Dumnezeu, care este răspândită din ce în ce mai mult pe întreg pământul, prin propovăduirea „acestei veşti bune a împărăţiei", de către martorii lui Iehova, rămăşiţa unsă şi „marea mulţime" a martorilor însoţitori.

[33] Nu toţi spectatorii percep această procesiune triumfală în acelaşi fel şi nu toţi respiră mireasma puternică ce-o însoţeşte cu aceeaşi preţuire. Pentru cei care fac parte din această lume şi pentru aceia care sunt prietenii acestei lumi murdare,

Cuprins

condamnate, mireasma propovăduirii Împărăţiei, ce însoţeşte procesiunea triumfală, este respingătoare, irespirabilă, căci Împărăţia lui Dumnezeu înseamnă pentru această lume o plagă şi moarte. Pentru cei care tânjesc la eliberare din această lume coruptă şi care văd în Împărăţia lui Dumnezeu unica speranţă pentru eliberare, acea mireasmă este binevenită, dulce, încântătoare. Apostolul Pavel a descris-o cu nouăsprezece secole în urmă, pe când predica despre venirea Împărăţiei lui Dumnezeu, dar ceea ce spune el se aplică mai bine acum, în timpul prezenţei efective a împărăţiei stabilite. El s-a dus în Troa, în Asia Mică, să declare vestea bună despre Cristos, unde i s-a deschis o oportunitate de a predica. În ciuda acestui fapt, a plecat de acolo şi s-a dus în Macedonia, peste Marea Egee, pentru a-l întâlni mai devreme pe Tit. Şi acolo a fost ajutat să răspândească această cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu. În semn de recunoştinţă, el a exclamat:

[34] „Mulţumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce întotdeauna într-o procesiune triumfală alături de Cristos şi care, prin noi, face să se răspândească în orice loc mireasma cunoştinţei despre el! Căci pentru Dumnezeu noi suntem o mireasmă plăcută a lui Cristos şi printre cei ce sunt salvaţi, şi printre cei ce pier: pentru aceştia din urmă, o mireasmă de la moarte spre moarte, pentru ceilalţi o mireasmă de la viaţă spre viaţă. Şi cine este calificat pentru aceste lucruri? Noi! Căci noi nu suntem vânzători ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulţi, ci vorbim cu sinceritate, da, ca trimişi ai lui Dumnezeu, sub privirile lui Dumnezeu, alături de Cristos.” – 2 Cor. 2:14-17, *NW*; 7:5-7

[35] Ce cuget înălţător! Dacă ne dedicăm lui Iehova Dumnezeu prin Cristos şi apoi ne angajăm ca martori ai lui Iehova în propovăduirea veştii bune a împărăţiei sale stabilite, El ne conduce în procesiunea sa triumfală, cu Cristos ca Rege domnitor. El ne conduce, dar nu ca pe nişte prizonieri, spre ruşinea şi umilirea noastră publică. Pavel nu spune aici - aşa cum a făcut-o în Coloseni 2:15, când făcea referire la guvernele şi autorităţile duşmane - că gloriosul Iehova ne va dezbrăca şi ne va expune publicului larg, ca învinşi. Nu, el spune că Iehova ne conduce aşa cum un general victorios îşi conduce armata într-o procesiune triumfală, de-a lungul unui traseu înmiresmat, prin mulţimea primitoare. El ne conduce ca părtaşi la victoria Lui, prin Cristos. Da, el ne conduce ca pe cei prin care El obţine următoarea victorie, căci noi răspândim peste tot o cunoştinţă despre Sine, prin publicarea Bibliei şi a mesajul acesteia. Încă din 1919, Iehova ne-a dat acest mesaj despre Împărăţie, şi oriunde l-am predica, acesta triumfă. El obţine victorii, transformându-i pe mulţi dintre cei care odinioară au fost duşmani ai lui Dumnezeu, prin prisma faptelor rele, în martori ai lui Iehova şi în predicatori ai veştii bune a împărăţiei sale teocratice.

[36] Nu numai cunoştinţa despre Dumnezeu, publicată şi răspândită, este o mireasmă prin care păşim triumfători, în urma lui Iehova Dumnezeu şi în compania lui Cristos Regele, în timp ce facem posibilă cunoştinţa divină şi pentru alţii, ci şi noi înşine suntem o mireasmă. Dar, în ceea ce ne priveşte, simţul olfactiv diferă în această lume. Nu că am vrea să fim, din proprie iniţiativă, împotriva cuiva de pe acest pământ, căci noi căutăm să fim de ajutor şi de folos pentru toată lumea. Dar toată această lume este duşmanul lui Iehova. Aşadar, dacă ne dedicăm lui

Cuprins

Iehova Dumnezeu, prin Cristos, şi El ne foloseşte în serviciul lui ca purtători ai mesajului împărăţiei sale, atunci nu putem evita să fim, căci da, trebuie să ne aşteptăm să fim incomozi pentru mulţi, pentru aceia care sunt duşmanii lui Iehova şi ai guvernului său teocratic prin Cristos. Pavel, care a încercat să îi mulţumească pe toţi, în orice privinţă, spre a putea fi salvaţi, a avut această experienţă. Nici noi nu o putem ocoli, mai ales acum, când întemeierea Împărăţiei a făcut din problema suveranităţii universale chestiunea arzătoare înaintea tuturor. Din această cauză nu putem fi prieteni cu această lume.

37 Ca şi creştini, noi, martorii lui Iehova, îl imităm pe Isus Cristos, îi urmăm paşii, purtând ocara lui, îl anunţăm ca Rege ce domneşte acum şi astfel, ca să spunem aşa, emanăm mireasma lui. Astfel, ne dorim să mirosim plăcut pentru toată lumea, dar reuşim doar în cazul unui număr mic de oameni, aceia care sunt mântuiţi. Pentru aceştia, suntem ca o mireasmă creştină dulce. Pentru ei, suntem ca o mireasmă care provine dintr-o sursă dătătoare de viaţă şi care, prin urmare, duce la viaţă în noua lume a lui Dumnezeu. De ce, pentru aceştia, suntem nişte miresme plăcute, ce emană viaţă? Pentru că este clar pentru aceşti câţiva oameni că Iehova Dumnezeu, Izvorul vieţii, ne trimite la ei, nu cu scopuri ce cauzează moarte, ci altruiste, dătătoare de viaţă. Acestor oameni le este scârbă de această lume seacă, de promisiunile sale dezamăgitoare şi de eforturile sale disperate, egoiste, de a rămâne şi de a înlătura lumea dreaptă a lui Dumnezeu. Mesajul pe care îl predicăm despre împărăţia din prezent a lui Dumnezeu este, cu adevărat, „veste bună" pentru ei. Acesta miroase a viaţă pentru ei, le arată calea spre viaţa fericită în lumea lui Dumnezeu a cerurilor şi pământului noi, având acum posibilitatea de a supravieţui chiar şi bătăliei de la Armaghedon.

38 Ca şi cum ar respira o mireasmă încântătoare, ei se întorc înspre noi şi ne acceptă în preajma lor drept creştini trimişi de Dumnezeu. Ei ascultă mesajul nostru, ne acceptă literatura Biblică şi propunerea noastră de a o studia împreună cu ei. Ei acceptă invitaţia de a participa la întâlnirile noastre locale şi la studiile de la Sala Împărăţiei, devin o parte a societăţii Noii Lumi, dedicându-se lui Dumnezeu, prin Cristos, iar apoi ni se alătură pentru a transmite această mireasmă încântătoare, dătătoare de viaţă, şi altora, ca şi ei să fie ajutaţi spre viaţă veşnică. Iehova, aşa cum este reprezentat de Regele domnitor Cristos Isus, nu este „piatră de poticnire" sau „stâncă de cădere" pentru ei. Ei îl acceptă pe Iehova ca Suveran Universal, marea Stâncă a universului, a cărui activitate este perfectă. (Deut. 32:3, 4, *NW*; Isa. 8:13, 14, *AS*). Triumful mesajului împărăţiei lui Iehova asupra acestor persoane cu miros bun este pentru viaţa lor.

39 Pe de altă parte, profeţia a prezis că alţii, chiar şi creştinătatea în sine, se vor poticni de această mare Piatră şi vor fi jigniţi de această mare Stâncă şi, prin urmare, vor cădea, vor fi zdrobiţi, prinşi în cursă şi vor muri. (Isa. 8:15). Pentru aceştia, martorii propovăduitori ai lui Iehova sunt ca o duhoare, „o mireasmă de la moarte spre moarte". Mesajul nostru despre Împărăţie nu este bun pentru ei. Este ca un miros urât provenit de la ceva mort, contaminant şi fatal. Provine dintr-o sursă aducătoare de moarte şi miroase a moarte pentru ei. De ce? Deoarece aceştia fac parte din această lume şi o iubesc şi nu vor să fie luaţi din ea. Ei nu doresc să

Cuprins

se reformeze şi să fie împăcaţi cu Dumnezeu, prin Cristos. Ei preferă compania duşmanilor Săi, incluzând creştinătatea, cu ortodoxia ei şi tradiţiile umane, care le gâdilă nasul, precum şi urechile. Dar noi predicăm „ziua răzbunării Dumnezeului nostru", şi, prin urmare, iminenta distrugere a acestei lumi şi a tuturor celor care vor să mai facă parte din această lume. Aşa că acestor iubitori de lume nu le place mireasma noastră. Pentru ei suntem pestilenţiali, aducători de moarte, şi ar trebui să fim îngropaţi ca să nu ne mai vadă, să nu ne mai miroasă şi să nu ne mai audă. Acest mesaj al suveranităţii universale a lui Iehova, al noii sale lumi şi al distrugerii acestei lumi vechi este o jignire pentru ei şi ne face să avem un miros urât pentru ei. Noi nu le oferim nicio promisiune de viaţă în viitorul veşnic.

[40] Iehova, care l-a pus pe Cristos în puterea Împărăţiei, a devenit o mare Piatră de poticnire şi o mare Stâncă de cădere pentru aceştia. Ei încearcă să elimine piatra de poticnire şi să răstoarne stânca de cădere prin planurile lor lumeşti de conspiraţie, împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a Cristosului său domnitor. În acest scop, ei încearcă să reducă la tăcere mesajul Împărăţiei, proclamat de martorii lui Iehova, atât de urât mirositor pentru ei. Ei pot elimina numele lui Iehova din traducerile Scripturilor Ebraice ale Bibliei, dar nu Îl pot elimina pe Iehova, Stânca, din poziţia sa de Suveran Universal. Prin urmare, ei vor fi zdrobiţi şi reduşi la nimic de către marea Stâncă, la Armagedon.

[41] Aşa cum ei nu pot elimina niciodată marea Stâncă de la suveranitatea lui regală de pe acest pământ, tot aşa nu au fost în stare şi nici nu vor fi vreodată să reducă la tăcere mesajul Împărăţiei şi să-i distrugă pe predicatorii acestuia. Până acum, ei au fost nevoiţi să simtă mireasma martorilor lui Iehova, şi o vor face în continuare, până când nasurile lor vor fi zdrobite, în viitoarea zi a „războiului Dumnezeului cel Atotputernic", de la Armaghedon. (Apoc. 16:14-16, *NW*; Mat. 21:42-44). Iehova Atotputernicul de neînvins este cel care ne conduce în procesiunea lui triumfală, în compania Regelui regilor şi a Domnului domnilor, Regele şi Domnul învingător. Mesajul Împărăţiei lui Iehova prin Cristos a triumfat deja pe întreg pământul, pentru că El susţine şi binecuvântează predicarea acestei „veşti bune", rostită de martorii săi pe tot pământul locuit. Aceasta va triumfa, în continuare, sub protecţia Sa şi prin îndrumarea noastră, până la Armaghedon, atunci când, prin actul lui triumfător de justificare, va face atmosfera pământului să fie învăluită de o mireasmă dulce, mireasma dătătoare de viaţă a cunoştinţei lui Dumnezeu, pentru fiecare lăudător al lui Iehova care o va respira. – Hab. 2:14, *AS*.

Notă de subsol

La pagina 426 din Enciclopedia lui McClintock şi Strong, Volumul 2, coloana 2, citim acest subtitlu: „Venirea LUI CRISTOS (*parousia fiind prezenţă*). În Matei 24:3, cuvântul tradus prin „prezenţă" provine de la cuvântul grecesc „*parousia*". A se vedea Filipeni 2:12 şi 2 Corinteni 10:10, pentru alte contexte în care apare acest cuvânt grecesc.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a legat Isus predicarea despre Împărăţie pe întreg pământul cu sfârşitul actualului sistem de lucruri de pe pământ?

2. Cât timp a fost alocat acestei predicări?

Cuprins

3,4. Ce înţelegere greşită, grosolană, despre împărăţia lui Dumnezeu de pe pământ, a fost răspândită peste tot, timp de secole, până în acest secol al douăzecilea?

5,6. Ce legătură are cu campania de predicare a Împărăţiei actuala *prezenţă* a doua a lui Cristos, aşa cum este denumită de Scripturi?

7,8. Cu ce efect asupra majorităţii locuitorilor pământului a continuat predicarea Împărăţiei, în mod potrivit, numai din toamna anului 1914 încoace şi de ce?

9,10. (a) Prin cine se face predicarea oportună a „acestei veşti bune a împărăţiei”? (b) De ce sunt esenţiale credinţa şi curajul pentru această predicare?

11-13. (a) De ce este „sigur” să fi acum tipul de „creştin” amintit recent de unul dintre reprezentanţii de seamă ai creştinătăţii? (b) În contrast, de ce creştinii adevăraţi sunt în pericol şi totuşi de neînvins?

14,15. Cum se compară modul de predicare al creştinătăţii cu modul în care este ascultată acum, complet, porunca lui Isus de a predica?

16. Cum a fost Pavel un imitator al lui Isus în predicarea sa, şi cu ce rezultat?

17,18. Prin cine şi cum este asemenea lui Cristos modul apostolic de a predica, folosit cu succes în zilele noastre, în practică?

19-21. (a) Ce necesităţi vitale sunt arătate de observaţiile raportate recent ale altor reprezentanţi ai creştinătăţii? (b) De ce sunt învechite aceste observaţii?

22,23. La ce privilegii şi responsabilităţi sunt atenţi acum împlinitorii dedicaţi ai voinţei Atotputernicului Dumnezeu?

24. Ce atitudine potrivită faţă de această lume include să trăim acum cu o credinţă asemenea lui Cristos?

25,26. Cum şi de ce biruie lumea martorii lui Iehova din prezent?

27-29. (a) Ce ceremonial păgân din vechime este amintit de referinţa lui Pavel la triumfătoarea biruinţă a lui Iehova prin Isus Cristos? (b) Cum şi împotriva căror acuzatori răi a acţionat Iehova, pentru a le da posibilitate oamenilor binevoitori să se împărtăşească în triumfătoarea biruinţă a lui Isus Cristos?

30,31. (a) Ce guverne şi autorităţi continuă să demaşte triumfătoarea acţiune a lui Iehova, ca fără putere şi învinse, de la Cincizecime încoace? (b) Pentru cine este în curs această demascare?

32-34. (a) Ce altceva este văzut de observatorii favorizaţi de Dumnezeu, de la 1914 încoace? (b) Ce alte aspecte ale triumfului lui Iehova sunt clarificate de Pavel sub înfăţişarea mirosului plăcut şi ofensiv?

35. De ce triumfătoarea procesiune a lui Iehova, de la 1919 până în prezent, cuprinde pe predicatorii care jubilează ai „acestei veşti bune a împărăţiei”, figurativ vorbind?

36-38. (a) Pentru cine şi de ce sunt nesatisfăcători, ca un miros respingător, vestitorii împărăţiei lui Iehova? (b) Ce este arătat de faptul că aceşti vestitori ai Împărăţiei sunt pentru alţii „un plăcut miros creştin”?

39. Încotro se îndreaptă nasul celor care iubesc „această lume”, vorbind din nou figurativ, şi de ce?

40,41. Cum acţionează aceste persoane jignite şi cu ce rezultat?

Cuprins

AFACERILE ÎNVAȚĂ BISERICILE DESPRE MORALITATE?

ÎN VREMURILE biblice din vechime oamenii erau instruiţi în ce era bun şi ce era rău de către preoţii leviţi. "Căci buzele preotului trebuie să păstreze cunoştinţa şi din gura lui poporul trebuie să caute legea, pentru că el este mesagerul lui Iehova." Au fost situaţii, totuşi, când preoţii s-au afundat atât de jos încât au ofensat simţul moral al oamenilor pe care ei înşişi ar fi trebuit să-i instruiască în distingerea binelui de rău, un caz referitor la acest subiect fiind dat de fiii delincvenţi ai preotului Eli. – Mal. 2:7; 1 Sam. 2:12-17, 22-25, *AS*.

Faptele din zilele noastre indică faptul că liderii religiei din creştinătate furnizează un corespondent modern pentru aceşti neascultători fii ai lui Eli. Aceştia, de asemenea, ocupă poziţia de învăţători în faţa poporului şi totuşi sunt dispuşi să se coboare la astfel de metode îndoielnice, astfel încât alţii sunt îndemnaţi să predice morala liderilor religioşi. Un exemplu din acesta a apărut în 11 aprilie 1955, în numărul revistei *Advertising Age*.

Editorialul relatează în parte: "Continuă să ne uimească faptul că cei al căror comportament ar trebui să fie din toate punctele de vedere deasupra oricărei suspiciuni, sunt atât de dispuşi să recurgă la mijloacele strângerii de fonduri care au iz de ispită de carnaval. Cele mai multe agenţii de publicitate nu ar îndrăzni să atingă o astfel de chestiune, pentru că ei ştiu că ar fi foarte cenzuraţi. Dar grupurile religioase şi caritabile aparent cred că este bine pentru ele să folosească mijloace de o virtute etică îndoielnică, deoarece ele sunt folosite 'pentru o cauză bună'. Aceasta ne izbeşte ca un sofism moral de cel mai înalt grad, în cazul în care există un astfel de lucru."

Marile afaceri nu au monopol asupra moralei, ca s-o spunem în termeni moderaţi. Cu toate acestea, aşa corupte cum sunt marile afaceri, cel puţin servesc unui scop, aşa cum industria şi comerţul sunt necesare, chiar dacă îşi desfăşoară activitatea în mod cinstit sau nu. Şi, de asemenea, trebuie admis faptul că un guvern chiar şi corupt este mai bun decât niciunul. Dar atunci când religia organizată, care ea însăşi şi-a atribuit singură dreptul de a-L reprezenta pe Dumnezeu şi de a-i învăţa pe oameni morala, devine ipocrită, la ce mai foloseşte?

Cele menţionate mai sus reamintesc de judecata lui Dumnezeu asupra vechiului Ierusalim. Din cauza cursului său rebel, a eşecului său de a aduce roade drepte, Iehova l-a asemănat cu viţa-de-vie pârjolită care nu era bună de nimic decât pentru a fi arsă, deoarece nu se putea face nici o lucrare cu ea, cum ar fi un par pe care se pot agăţa lucrurile. „Aşa cum am dat viţa-de-vie dintre copacii pădurii să ardă în foc, tot aşa îi voi da şi pe locuitorii Ierusalimului”. "Focul îi va mistui; şi veţi ştii, cu siguranţă, că Eu sunt Iehova, când Îmi voi îndrepta faţa împotriva lor. Voi preface ţara într-o întindere pustie, pentru că au păcătuit, zice Domnul Iehova". Acel foc va fi Armaghedonul. – Ezec. 15:1-8, *AS*; Apoc. 16:14, 16.

Cuprins

A FOST PETRU PRIMUL PAPĂ?

Este Petru stânca pe care Cristos şi-a construit biserica? Care sunt cheile pe care Isus i le-a dat lui Petru? Au fost aceste chei înmânate succesorilor? A susţinut Petru că el este primul papă? S-a purtat el ca un papă? Iată răspunsurile din Cuvântul lui Dumnezeu.

PERSOANELE cu inima sinceră nu obiectează la o examinare a titlurilor papei, "Vicarul lui Isus Cristos" şi "Succesorul sfântului Petru, prinţul apostolilor." Sunt ele scripturale? Preoţii trimit pe oricine întreabă către cuvintele lui Isus de la Matei 16:18, 19, din Biblia Catolică Douay: "Şi Eu îţi spun: tu eşti Petru, şi pe această stâncă îmi voi zidi Biserica. Şi porţile iadului nu o vor birui. Îţi voi da cheile Împărăţiei cerului." Înseamnă, oare, aceasta, aşa cum afirmă Biserica romano-catolică, că Isus l-a numit pe Petru capul bisericii Sale şi primul papă?

Pentru a înţelege ce a vrut să spună Isus, este bine să examinăm, cu ajutorul unei traduceri corecte şi moderne a Bibliei, cuvintele lui Isus şi contextul lor. Într-o zi, în timp ce Isus şi apostolii Săi erau în apropiere de Cesarea, Filipi, El i-a întrebat: "Cine spun oamenii că este Fiul Omului?" Diversele răspunsuri pe care oamenii le-au dat au fost greşite. Aşa că Isus i-a întrebat pe apostolii Lui: "Dar voi, cine spuneţi că sunt?" Simon Petru s-a grăbit să răspundă: "Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu." La aceasta, Isus a replicat: "Îţi spun: Tu eşti Petru [*Petros*, „o piatră”, la genul masculin], şi pe această stâncă [grecescul *petra* , "o bucată de stâncă', la genul feminin] îmi voi zidi adunarea”. – Mat. 16:13-18, *NW*.

Ceea ce devine clar cu uşurinţă este aceasta: stânca pe care Cristos şi-a clădit Biserica nu este acelaşi cuvânt original grecesc pe care Isus l-a folosit când s-a referit la Petru. *Petros*, numele pe care Isus i l-a dat lui Petru, este la genul masculin şi înseamnă o piatră ce se mişcă, o bucată de piatră; însă *petra*, stânca pe care este clădită biserica, este la genul feminin şi înseamnă o "bucată de stâncă." Dacă Isus ar fi vrut să spună ca Petru să fie capul bisericii Lui ar fi spus clar: "Tu eşti *Petros* şi pe această *Petros* îmi voi zidi Biserica." Dar Isus nu a spus niciodată asta! Nici nu a spus: "Tu, Petru, îmi vei zidi Biserica." Mai degrabă, Isus a spus: "Eu îmi voi zidi Biserica." Cine este, atunci, această *petra*, "bucata de stâncă" pe care Cristos îşi zideşte biserica?

BUCATA DE STÂNCĂ IDENTIFICATĂ

Pentru "a ne convinge de toate lucrurile", aşa cum Biblia spune că trebuie, este vital să cercetăm Scripturile, pentru a afla cum a înţeles Petru însuşi cuvintele lui Isus. Oare Petru chiar a crezut că el este *petra*, temelia formată dintr-o bucată de stâncă? Din contră! El a înţeles că acea temelie este însuşi Cristos: „Atunci

Cuprins

Petru, plin de spiritul sfânt, le-a zis: '… Omul acesta se înfăţişează înaintea voastră pe deplin sănătos în Numele lui Isus Cristos din Nazaret, pe care voi L-aţi răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi. El este Piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.'" – 1 Tes. 5:21; Faptele 4:8-12, *NW*.

Dacă Petru era piatra pe care era construită biserica, cu siguranţă că el ar fi ştiut acest lucru; şi dacă ar fi ştiut, el ar fi făcut acest lucru cât se poate de clar în epistolele sale. Dar chiar şi în propriile sale scrieri, Petru nu se autointitulează papă sau nu vorbeşte despre el ca fiind capul bisericii. Mai degrabă el îl identifică pe Cristos ca fiind temelia formată de stâncă: "Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă şi preţioasă înaintea lui Dumnezeu, şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală pentru o preoţie sfântă, ca să oferiţi jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. … Pentru voi, deci, el este preţios, fiindcă sunteţi credincioşi. Dar, pentru cei ce nu cred, 'aceeaşi piatră pe care au respins-o zidarii a devenit capul unghiului'." – 1 Petru 2:4-8, *NW*.

Petru s-a recunoscut pe sine ca fiind doar una dintre pietrele vii care alcătuiesc biserica creştină. Adevărat, fiind un apostol al lui Isus Cristos, Petru era în temelia bisericii creştine: "Zidul cetăţii avea douăsprezece temelii, şi pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului." Însă niciun scriitor al Bibliei nu-l numeşte pe Petru ca fiind capul bisericii. Nefiind o clădire în sens literal, biserica este un templu spiritual alcătuit din 144 000 de pietre vii care formează mireasa lui Cristos, adunarea creştină. Biblia oferă mărturii din belşug pentru faptul că Isus Cristos este capul adunării. Apostolul Pavel a declarat referitor la Cristos: "El este Capul trupului, al Bisericii." Şi din nou: "Aţi fost zidiţi pe temelia apostolilor şi profeţilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos." – Apoc. 21:14; Col. 1:18; Efes. 2:20, *NW*.

Dacă mai exista vreo îndoială referitoare la identitatea stâncii, avea să fie îndepărtată, cu siguranţă, de către cuvintele apostolului de la 1 Corinteni 10:4 (*NW*), care fac clară, fără greşeală, identitatea lui *petra,* bucata de stâncă: "Şi toţi au băut aceeaşi băutură spirituală. Căci ei au băut din stânca spirituală care-i urma, iar stânca [grecescul *petra*] aceea îl reprezenta pe Cristos."

Aşadar, când Isus a rostit aceste cuvinte la Matei 16:18, el a vrut să spună că El însuşi, cel care tocmai fusese identificat de către Petru ca fiind Mesia, era temelia de stâncă pe care urma să fie construită adunarea creştină.

Când a început doctrina că Petru este capul bisericii şi că el ar avea succesori? Ea a fost fondată în biserica romano-catolică, în Crezul de la Niceea, 325 şi 381 A.D.. Însă creştinii puri, necorupţi, ce trăiau în zilele apostolilor, nu ştiau despre o asemenea doctrină. Într-adevăr, până în secolul al patrulea creştinii declaraţi nu s-au preocupat de o asemenea învăţătură. Când episcopul austriac romano-catolic, Joseph Strossmayer, şi-a ţinut discursul în faţa colegiului de cardinali, în 1870, moment când era discutată dogma infailibilităţii papei, el a clarificat acest punct:

"Dintre toţi doctorii din antichitatea creştină, Sf. Augustin ocupă unul dintre primele locuri în cunoaştere şi sfinţenie. Ascultaţi, atunci, ce scrie în al doilea

Cuprins

tratat despre prima epistolă către Sfântul Ioan: ‘Ce înseamnă cuvintele, Îmi voi zidi biserica pe această stâncă? *Pe această credinţă*, pe aceea ce a spus, Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului viu.’ În tratatul lui despre Sfântul Ioan găsim această frază deosebit de semnificativă – ‘Pe această stâncă pe care tu o mărturiseşti îmi voi zidi biserica, pentru că Cristos a fost stânca.’ Marele episcop a crezut atât de puţin că biserica era clădită pe Sfântul Petru, încât El le-a spus oamenilor în cea de-a treisprezecea predică a Lui: ‘Tu eşti Petru, şi pe această stâncă (*petra*) pe care tu o mărturiseşti, pe această stâncă pe care tu o cunoşti, atunci când spui, Tu eşti Cristos, Fiul Dumnezeului cel viu, îmi voi zidi biserica - pe Mine, care sunt fiul Dumnezeului cel viu; o voi clădi pe Mine, şi nu pe Mine peste tine.’ Ceea ce a crezut Sfântul Augustin despre acest celebru pasaj era opinia întregii creştinătăţi la vremea lui [aproximativ anul 400 A.D.]."

CHEILE ÎMPĂRĂŢIEI

Ce spuneţi despre cheile pe care Isus i le-a dat lui Petru? Dovedesc ele că Petru a fost primul papă? Pentru a răspunde avem nevoie să ştim ce erau cheile. O cheie este folosită scriptural pentru a reprezenta privilegiul de a deschide adevăruri ascunse. De exemplu, scribii şi fariseii erau obligaţi să explice adevărurile cuvântului lui Dumnezeu oamenilor, însă au eşuat în a face aceasta; chiar mai rău, le-au luat oamenilor oportunitatea de a înţelege. Aşadar, Isus le-a spus acelor lideri religioşi: "Vai de voi, învăţători ai Legii, pentru că voi aţi pus mâna pe cheia cunoştinţei." Cheile pe care Isus le-a dat lui Petru atunci nu sunt literale, ci simbolizează sau reprezintă deschiderea cunoştinţei oportunităţii de a intra în împărăţia cerului. – Luca 1:52, *NW*.

Cunoaşterea faptului că Cristos urma să aibă o împărăţie cerească şi că 144 000 dintre oameni vor domni alături de El în împărăţia Lui a fost pentru mult timp un secret. Dar la Cincizecime, în anul 33 A.D., Dumnezeu, prin Cristos, l-a folosit pe Petru pentru a desface înţelesul secretului sacru credincioşilor evrei. Astfel Petru, fiind condus de către cer, a deschis înţelesul "secretului sacru care a fost ascuns de sistemele vechi de lucruri şi de generaţiile trecute." – Col. 1:26, *NW*.

Timp de trei ani şi jumătate apostolii au predicat evanghelia exclusiv evreilor. Apoi a venit timpul ca Petru să folosească cea de-a doua cheie. Aceasta se întâmpla în anul 36 A.D. Cerul l-a ghidat pe Petru să meargă la casa soldatului roman Corneliu, un păgân, pentru a-i explica vestea bună. Corneliu şi familia lui au crezut. Şi spre surpriza evreilor creştini, spiritul sfânt al lui Dumnezeu a fost revărsat şi peste credincioşii non-evrei: "În timp ce Petru vorbea încă despre aceste lucruri, spiritul sfânt a coborât peste toţi cei ce ascultau cuvântul. Cei fideli care veniseră cu Petru şi care erau dintre cei circumcişi au rămas uimiţi, pentru că darul spiritului sfânt fusese turnat şi peste oamenii naţiunilor." Iar "secretul sacru" avea un înţeles vital pentru oamenii naţiunilor pentru prima dată. Pentru că acum uşa oportunităţii de a intra în împărăţia cerească era deschisă oamenilor din orice naţiune. "În generaţiile trecute, acest secret nu le-a fost dezvăluit fiilor oamenilor, aşa cum le-a fost dezvăluit acum sfinţilor săi apostoli şi profeţi, prin spirit: că oamenii naţiunilor vor fi comoştenitori, mădulare ale aceluiaşi corp şi părtaşi cu

Cuprins

noi ai promisiunii, în unitate cu Cristos Isus, prin vestea bună." – Faptele 10:44, 45; Efes. 3:5, 6, *NW*.

Deci Petru a fost binecuvântat cu privilegiul de a descuia uşa oportunităţii spre împărăţia cerească, mai întâi evreilor şi apoi non-evreilor. Petru a spus: "Bărbaţilor, fraţilor, ştiţi bine că din primele zile Dumnezeu m-a ales pe mine dintre voi pentru ca, prin gura mea, oamenii naţiunilor să audă cuvântul veştii bune şi să creadă." – Faptele 15:7, *NW*.

Remarcaţi cuvintele lui Petru: "Dumnezeu a făcut alegerea dintre voi." Întotdeauna Dumnezeu, prin Cristos, a condus problemele. Niciodată Petru nu a avut prerogativa de a învăţa ce credea el că e bine să înveţe. Cerul a condus toate mişcările lui Petru. Isus a spus: "Îţi voi da cheile Împărăţiei cerurilor, şi orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri." Petru avea puterea să înveţe doar ceea ce era deja dezlegat în cer de către Cristos. Cu alte cuvinte, Petru nu putea formula vreo învăţătură de-a lui, ci trebuia să aştepte să o dezlege Cristos în cer. Deci primirea cheilor de către Petru nu i-a oferit niciodată supremaţie absolută peste biserică, în ceea ce priveşte învăţătura. – Mat. 16:19, *NW*.

Mai mult, odată ce Petru a folosit cheile, nu mai exista nicio utilizare pentru ele.

NICIO ASEMĂNARE CU VREUN PAPĂ

Dacă Petru ar fi fost primul papă, n-a fi ştiut el acest lucru? Totuşi el niciodată nu s-a intitulat "Supremul pontif" sau papă. Nicăieri în scrierile lui el nu şi-a afirmat supremaţia, infailibilitatea sau dreptul de a avea un succesor. Este de neconceput că Petru să fi rămas tăcut pe teme atât de importante.

Dacă Petru era vicarul lui Isus Cristos, cum se face că niciodată el nu a acţionat ca un papă? Petru nu s-a stabilit niciodată într-o reşedinţă somptuoasă. Nu a angajat vreodată o mică armată de soldaţi care să-l păzească. Nu s-a îmbrăcat niciodată în haine total diferite de cele ale fraţilor lui. Nu s-a lăsat niciodată purtat de fraţii lui într-un scaun papal similar celui folosit de către regii egipteni. De ce nu s-a purtat niciodată ca un papă? Pentru că el a ascultat porunca lui Isus: "Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc. Şi să nu vă numiţi «lideri», pentru că unul singur este Liderul vostru, Cristosul." – Mat. 23:9, 10, *NW*.

Petru a avut multe oportunităţi de a se purta cum o fac liderii bisericii romano-catolice, însă nu a făcut-o niciodată. Când Petru a folosit cea de-a doua cheie şi a adus calea de salvare a lui Iehova la Corneliu, relatarea Bibliei spune: "Când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieşise înainte, s-a aruncat la picioarele lui şi i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat şi a zis: 'Scoală-te, şi eu sunt om'." (Faptele 10:25, 26, *NW*). I-a întins Petru un inel prosternatului Corneliu? Nu, Petru l-a ridicat pe Corneliu, spunând: "Scoală-te, şi eu sunt om." Cine a auzit vreodată ca un papă să ridice un om culcat la pământ înaintea lui, recunoscând propria sa neimportanţă şi egalitate comparativă cu ceilalţi oameni?

Şi unde este asemănarea în ceea ce priveşte simonia? Simon magicianul a încercat să-l mituiască pe Petru pentru a-i da privilegiul acordării spiritului sfânt

Cuprins

oricui dorea. Petru a refuzat. Cu toate acestea, papii sunt recunoscuţi pentru acceptarea şi oferirea de mită. Alexandru al VI-lea, în 1492, a câştigat papalitatea prin mită. Când reformatul Savonarola a făcut o listă cu fărădelegile acestui papă, papa a încercat să-l reducă la tăcere întinzându-i o pălărie de cardinal. Papa Benedict al IX-lea şi-a vândut papalitatea lui Grigorie al VI-lea. Iulius al II-lea, spune *The Catholic Encyclopedia*, "nu a ezitat să recurgă la mită" pentru a câştiga coroana papală. Deşi, de ochii lumii, se opuneau simoniei, papii au recurs la ea atât de des încât numai în ceea ce priveşte alegerile papale *The Encyclopædia Britannica* (a noua ediţie sub "Conclav") spune: "Un studiu al istoriei conclavelor papale lasă studentul cu convingerea că nu a existat nicio alegere neatinsă de simonie, în timp ce într-un număr mare de ocazii simonia practicată în conclav era de cel mai grosolan, neruşinat şi vădit mod." Petru a acţionat în cel mai nepapal fel când a refuzat mita lui Simon: "Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani!" – Faptele 8:9-24, *NW*.

Dacă Petru a fost primul papă, cum se face că Isus nu a ales unul care ar fi putut reprezenta exemplul potrivit pentru viitorii papi? Pentru că papii nu au voie să experimenteze statutul marital; totuşi Petru a fost căsătorit. Şi Marcu şi Luca au vorbit despre "soacra lui Simon." Iar apostolul Pavel a scris: "N-avem oare dreptul să luăm cu noi o soră ca soţie, cum fac ceilalţi apostoli şi fraţii Domnului şi Chifa? [Petru]?" Dar papii nu au acest drept. – Marcu 1:30; Luca 4:38; 1 Cor. 9:5, *NW*.

Dacă Petru a fost un papă infailibil, cum se face că s-a arătat de atâtea ori că a greşit? Doar la câteva momente după ce Cristos a rostit cuvintele de la Matei 16:18, Petru a fost departe de a fi infailibil; iar Isus a trebuit să-l mustre, spunând: "Înapoia Mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine." S-ar fi adresat Cristos capului infailibil al bisericii Lui cu termeni ca "Satan" şi "piatră de poticnire"? Iarăşi şi iarăşi Petru a arătat că nu era infailibil. Odată şi-a pierdut credinţa în timp ce umbla pe apă şi s-a scufundat. Odată şi-a folosit sabia când n-ar fi trebuit. Chiar a negat că l-ar cunoaşte pe Isus. Iar după moartea lui Cristos el încă nu înţelesese cum Cristos trebuie să fie înviat din morţi. Mai târziu Petru a căzut într-o practică greşită şi a trebuit să fie corectat de către apostolul Pavel. – Mat. 16:22, 23; 14:29-31; Luca 22:31-34; Ioan 18:10, 11; Gal. 2:11, *NW*.

NU "PRINŢUL APOSTOLILOR"

Papa este numit "Succesorul Sf. Petru, Prinţul apostolilor." Însă Biblia nu ne dă nici cel mai mic indiciu că el ar fi fost "prinţul apostolilor." Din contră, ea ne oferă o multitudine de dovezi că el era doar unul dintre apostoli şi nu conducătorul lor. La Galateni 2:9 (*NW*) Pavel scrie despre "Iacov şi Chifa [Petru] şi Ioan, cei care păreau să fie stâlpii." Totuşi el îl pune pe Iacov primul. L-ar fi desconsiderat Pavel pe "prinţul apostolilor" punându-i numele al doilea pe listă, dacă Petru era într-adevăr conducătorul apostolilor? La o întâlnire în Ierusalim Petru a ţinut un discurs, însă Iacov a fost cel ce a prezidat şi a luat deciziile. Dacă Petru ar fi fost liderul apostolilor, este de neconceput că i-ar fi permis lui Iacov să prezideze una din cele mai importante întâlniri. – Faptele 15:13-19, *NW*.

Cuprins

În final, ultimul apostol în viaţă a fost Ioan, nu Petru. Acesta nu ar fi aranjamentul logic dacă Petru ar fi fost papă. Şi mai este ceva ce dă de gândit: *The Catholic Encyclopedia* listează patru papi ca succesori ai lui Petru: Sf. Linus, Sf. Anacletus I, Sf. Clement I şi Sf. Evaristus, ultimul domnind prin anul 99 A.D. Apostolul Ioan a trăit până prin anul 100 A.D. sau mai târziu. Şi totuşi, Ioan, în scrierile lui, nu a menţionat niciodată numele nici unuia dintre aceşti papi, nici măcar faptul că a existat vreun papă. De ce această tăcere asupra unor probleme extrem de vitale ca acestea? Şi mai ciudat este faptul că se presupune că patru papi l-au succedat pe Petru pe timpul duratei vieţii apostolului Ioan. Cu toate acestea, dacă ar fi existat un succesor, cea mai logică alegere ar fi fost Ioan, discipolul iubit al lui Isus, apostolul Mielului şi una din cele douăsprezece pietre de temelie.

La ce concluzie ar trebui să ajungem, atunci? Că Petru nu a avut niciodată niciun succesor. Că Petru a fost pur şi simplu unul dintre apostoli, una din cele douăsprezece pietre de temelie şi nu piatra din capul unghiului sau stânca pe care este construită adunarea. Că Petru a folosit cheile împărăţiei şi că acestea nu mai pot fi folosite din nou sau date altcuiva. Că Petru nu a fost "prinţul apostolilor". Că Petru nu s-a purtat niciodată ca un papă. Că stânca pe care Cristos şi-a construit adunarea este Cristos însuşi. Astfel, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu ce distruge greşeala, stă expusă una dintre cele mai colosale farse ale tuturor timpurilor. Petru nu a fost primul papă.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 20 - Războiul teocratic al creştinilor neutri din timpul conflictului mondial

În anul 1940, în Statele Unite a circulat Hotărârea de instruire selectivă şi serviciu militar care autoriza încorporarea pentru serviciul militar a tuturor tinerilor peste 18 ani. A fost prevăzută o clauză în Ordinul IV-D pentru scutirea acelora care erau slujitori ordinaţi corect. Generalul Lewis B. Hershey, directorul Serviciului de selectare pentru Statele Unite, a publicat în iunie 1941 o hotărâre că scutirea le putea fi recunoscută membrilor familiei Betel din Brooklyn, (N.Y) şi pionierilor. Cu toate acestea, la fel ca toţi ceilalţi, ei trebuiau să demonstreze aceste pretenţii înaintea comisiei locale de recrutare. Pe 2 noiembrie 1942, generalul Hershey a publicat o hotărâre modificată despre martorii lui Iehova dacă pot fi puşi în Ordinul IV-D ca slujitori ordinaţi sau regulaţi ai religiei, scutiţi de serviciu şi instruire militară. În această hotărâre el arată clar că martorii lui Iehova constituie o corporaţie religioasă.

„Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere este încorporată sub legile statului New York pentru scopuri caritabile, religioase şi ştiinţifice. Persoanele neîncorporate cunoscute sub

Cuprins

numele de martori ai lui Iehova au în comun anumite învăţături şi convingeri şi recunosc Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere ca pe organizaţia lor pământească conducătoare. Prin aderarea lor la organizaţia acestei corporaţii religioase, grupul martorilor lui Iehova neîncorporaţi *constituie o sectă religioasă recunoscută*".

Această hotărâre administrativă i-a ajutat pe mulţi să-şi clarifice poziţiile respective sub clasificarea legală de „slujitori ai religiei".

În realitate, martorii lui Iehova sunt deja consacraţi ca 'soldaţi ai lui Isus Cristos' în serviciu. De aceea, ei nu pot accepta o altă consacrare pentru a servi în armatele Cezarului (2Tim. 2:3). Majoritatea martorilor lui Iehova de parte bărbătească au putut să-şi dovedească cu succes statutul lor de slujitori înaintea comisiilor locale de recrutare. Cu toate acestea, din cauza prejudecăţii comisiei locale de recrutare, statutul unora n-a fost recunoscut. Aceasta a obligat la aducerea multor astfel de persoane înaintea tribunalelor, eventual cu întemniţare de la unu până la cinci ani. În consecinţă, înaintea Curţii Supreme a Statelor Unite au fost aduse câteva aspecte ale chestiunii privind recrutarea, implicând cazurile martorilor lui Iehova. Unele au fost câştigate, altele au fost pierdute. În două treimi din miile de persecuţii criminale ale celor care pretindeau statutul de persoană care refuză să satisfacă serviciul militar din pricina conştiinţei, sub Hotărârea serviciului militar selectiv, au fost implicaţi martorii lui Iehova.

„Acest număr surprinzător de prizonieri este alcătuit aproape două treimi din martori ai lui Iehova, de fapt toţi cei care au cerut să fie recunoscuţi ca slujitori ai evangheliei şi nu le-a fost recunoscut acest drept de comisiile de recrutare".

Pentru a avea grijă de mulţii prizonieri care erau martori, au fost înfiinţate lagăre speciale, sub supravegherea diferitelor închisori federale. În timpul războiului au fost astfel închişi mai bine de 3.500 slujitori tineri. Cu toate acestea, aceşti tineri nu şi-au irosit timpul, ci mai degrabă şi-au petrecut orele libere cu un studiu energic din Scripturi şi din alte subiecte pentru a se echipa mai bine pentru serviciu după eliberare. Acestor prizonieri le-a fost permis să aibă studii săptămânale din Biblie, iar la intervale regulate li se permitea vizita unui serv special trimis de Societate, pentru a-i servi din punct de vedere spiritual. Integritatea acestor tineri a servit ca o mărturie uriaşă naţiunii. A necesitat mult curaj a sta lângă principiile neutralităţii, decât a merge împreună cu mulţimea.

Toate aceste acţiuni legale au alcătuit o înregistrare monumentală care poate fi citită de toţi oamenii. Observaţi cum a numit-o regretatul Justice Murphy, din Curtea Supremă a Statelor Unite:

„Din timpuri vechi până în ziua de astăzi, ingeniozitatea omului n-a cunoscut limite în abilitatea de a inventa mijloace de asuprire pentru a le folosi împotriva acelora care îndrăznesc să exprime sau să practice crezuri religioase neortodoxe. Iar martorii lui Iehova sunt dovada vie a faptului că, chiar în această naţiune, concepută a fi ca idealul libertăţii, dreptul de a practica religia într-un mod neformalist este încă departe de a fi în siguranţă. Credinţa lor este una activă care nu se bucură de popularitate, urmărită cu un zel fanatic. Ei au suferit lovituri brutale; proprietăţile le-au fost distruse; au fost hărţuiţi la fiecare pas prin reluarea şi impunerea decretelor şi a hotărârilor puţin folosite. Vezi 'Martorii lui Iehova modelează legea constituţională' a lui Mulder şi Comisky, al doilea Proiect de lege al drepturilor, nr. 4, pag. 262. Lor, împreună cu alte minorităţi religioase de astăzi, le revine sarcina de a testa devotamentul nostru faţă de idealurile şi garanţiile constituţionale ale libertăţii religioase".

Cuprins

Oricât de mult timp, bani şi suferinţă fizică i-a costat, în timpul perioadei de război, martorii din Statele Unite au urmărit în mod viguros o cale consecventă de neutralitate. Ei au făcut un efort războinic pentru a menţine deschisă uşa libertăţii de închinare, prin care să-şi extindă activităţile de predicare. La sfârşitul războiului, mult din uriaşul potop de împotrivire a încetat şi ei au intrat în ape mai liniştite în care să-şi continue serviciul încredinţat de Dumnezeu. În paranteză fie spus, până în 1955, Curtea Supremă a Statelor Unite a hotărât în cincizeci de cazuri în care au fost implicaţi martorii lui Iehova, 23 hotărâri favorabile în 37 cazuri şi 10 hotărâri nefavorabile în 13 cazuri.

După sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1945, martorii lui Iehova s-au dezgropat din dărâmăturile războiului. Mii au început să se întoarcă din lagărele de concentrare şi închisori. Acele prime ore de libertate au fost încântătoare. Imediat pe drumul spre casă, martorii au început să predice. Multe sunt rapoartele despre primirea emoţionantă care s-a făcut martorilor în predicarea lor din casă în casă. Pentru public ei păreau a fi ca unii înviaţi din morţi. S-au făcut eforturi de a-i aduna din nou pe martori în grupe, pentru activitatea organizată de serviciu pe teren. Pe măsură ce armatele naziste se retrăgeau, spre înfrângerea finală, se redeschideau birourile de filială în ţară după ţară. A fost mare nevoie de servi de organizare cu suficientă sănătate, pentru a deveni servi de circuit. În sărăcia lor, a fost adunat echipamentul provizoriu pentru a porni din nou roţile lucrării de vestire, pentru a furniza literatură tipărită şi alte ajutoare ale Bibliei. Hrana şi îmbrăcămintea au fost luate în considerare pe planul doi. Principalul obiectiv era reînfiinţarea serviciului de hrănire din Biblie, mai întâi pentru martori şi apoi pentru vastul public alcătuit din oameni cu bunpvoinţă, ce înfometau din punct de vedere spiritual.

În ţările mai norocoase, martorii au organizat imediat o campanie mondială de alinare, care a intrat în acţiune în ianuarie 1946. Miile de fraţi din Statele Unite, Canada, Elveţia şi Suedia au împărţit de bună voie cu fraţii lor mai puţin norocoşi haine şi bani pentru a cumpăra mâncare. Programul de alinare a acoperit doi ani şi jumătate, pentru a reabilita pe martorii din următoarele ţări distruse de război: Austria, Belgia, Bulgaria, China, Cehoslovacia, Danemarca, Anglia, Finlanda, Franţa, Germania, Grecia, Ungaria, Italia, Olanda, Norvegia, Republica Filipine, Polonia şi România. Totalul expedierilor de îmbrăcăminte s-a ridicat la 1.056.247 livre şi de hrană la 718.873 livre, pe lângă 124.110 perechi de pantofi. Toate acestea au valorat 1.322.406.90 $. Această cifră nu cuprinde şi valoarea multor ore petrecute la strângerea şi distribuirea materialelor. Fără îndoială că aceasta dovedeşte iubire din partea fraţilor, pentru a-şi împărţi binecuvântările care se revărsau din două părţi. Dintr-o direcţie curgea ajutorul material şi în schimb, din cealaltă direcţie, se revărsa înregistrarea integrităţii care alcătuiau ştirile lumii, aducându-i pe martori la reputaţia mondială de campioni ai principiilor creştine. În felul acesta lucrarea de mărturie pentru lauda lui Iehova s-a făcut mai uşor în toate părţile pământului (2Cor. 8:13-15). Toate acestea servesc ca dovadă că poporul lui Iehova este o familie mondială unită, sub conducerea iubitoare a unei societăţi teocratice a Lumii Noi, care veghează asupra lor ca o mamă.

Cuprins

Cum au mers activităţile lor de vestire în timpul anilor grei de război? Deşi în multe ţări vasta distribuire de literatură a fost în mare măsură redusă şi mii de slujitori au fost întemniţaţi, cu toate acestea, distribuirea pe plan mondial reprezintă o cifră mare. Dar lucrul uimitor este că numărul de servi activi aproape s-a dublat, demonstrând că arşiţa războiului grăbeşte venirea mai multor persoane cu inima sinceră în rândurile martorilor predicatori. Observaţi următoarele cifre ale activităţii mondiale.

Perioada	Distribuire de cărţi şi broşuri	Număr de asociaţi sau vestitori
1874-1892	1.535.600	400
1893-1918	9.737.224	21.274
1919-1930	93.500.000	23.988
1931-1939	215.984.991	73.469
1940-1945	158.315.308	141.606

Răspândirea adevărului Bibliei continuă în mod grandios, fie că este război sau nu. Acesta este timpul sfârşitului, când vestea bună a împărăţiei întemeiate este predicată în fiecare continent al pământului. Oamenii sau demonii n-o pot opri pentru mult timp. Dacă ei încearcă să lupte împotriva lui Dumnezeu şi împotriva puterii irezistibile a spiritului Său sfânt, se pun pe calea nimicirii definitive, aşa cum a fost bine exemplificat de acel firav luptător mârşav împotriva lui Dumnezeu şi a martorilor Săi – acela numit Hitler.

(Va urma)

[Note de subsol]
Mângâiere, 9 iulie 1941, pp. 22-28.
Mângâiere, 17 februarie 1943, pp. 13-15.
Conştiinţa şi războiul (1943) by American Civil Liberties Union, p. 33.
Cartea anuală din 1946, p. 11.
Prince v. Massachusetts (1944) 321 U.S. 158.
Cartea anuală din 1946, p. 133.
Turnul de veghere, 1949, pp. 11, 12

Nepunând la socoteală plasarea a zeci de milioane de reviste şi broşuri gratuite.
Cartea anuală din 1946, p. 218.

"ACOLO UNDE ESTE VOINŢĂ EXISTĂ O CALE"

În timpul campaniei de abonare la *Turnul de veghere* din 1955 un slujitor cu timp parţial din Michigan a obţinut 204 abonamente, iar aceasta în ciuda faptului că acest slujitor cu timp parţial lucrează 75 de ore pe săptămână într-o fabrică de automobile, lăsându-i astfel foarte puţin timp să meargă din casă în casă pentru a predica şi pentru a obţine abonamente. Cu toate acestea, din cauza gradului de

Cuprins

solicitare a serviciului lui el lucrează doar câte o oră, după care se odihneşte o oră etc. În loc să se odihnească impasibil acest slujitor cu timp integral foloseşte acest timp pentru a predica colegilor săi de muncă din toată fabrica. Şi la fel ca toţi slujitorii maturi ai lui Iehova el continuă prin vizite ulterioare la cei care au obţinut abonamentele.

MISIONARUL CONSOLEAZĂ O MAMĂ JAPONEZĂ

FAPTUL că există multe de făcut în lucrarea de predicare în toate locurile de pe pământ nu poate fi pus la îndoială. Totuşi, de asemenea, este adevărat că misionarii Turnului de Veghere care au absolvit Gileadul sunt trimişi acolo unde este nevoie de ei mai mult. Faptul că există binecuvântări corespunzătoare cu măsura costurilor de a fi misionar este evident din următorul raport de la un misionar din Tokyo, Japonia:

"Mergând din casă în casă cu vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu am cunoscut o femeie care mi-a spus că era atât de bucuroasă că am venit, deoarece cu aproape un an în urmă, ea şi-a pierdut fetiţa în vârstă de aproximativ patru ani, şi de atunci a simţit că viaţa ei s-a încheiat. Faptul că soţul ei era un om foarte bun şi că mai avea şi un fiu, nu părea să compenseze pierderea fetiţei pe care o iubea atât de mult.

Ea a fost crescută în vechea religie japoneză "kitsune" şi recent, deoarece se simţea de multe ori atât de tristă, s-a gândit să participe la slujbele dintr-o biserică, în speranţa că acest lucru îi va schimba starea de spirit. Ea căuta pe cineva care să-i spună despre adevăratul Dumnezeu, pe cineva care să o ajute şi să-i dea o rază de speranţă. I-am relatat pe scurt despre promisiunile preţioase ale lui Iehova şi despre speranţa puternică a învierii. Ea a ascultat cu atenţie şi s-a abonat la revista *Turnul de veghere*, după care a întrebat: 'Când puteţi să vă întoarceţi şi să vorbiţi cu soţul meu şi cu mine?' A fost stabilită ora şi două zile mai târziu m-am întors din nou. Au venit amândoi la uşă să mă întâmpine, soţul spunându-mi: 'Soţia mea a vorbit mereu despre vizita dumneavoastră de când aţi venit, acum două zile, şi a aşteptat cu nerăbdare de atunci vizita din seara aceasta.'

După primul studiu ea a înţeles rapid scopul lui Dumnezeu şi a încheiat, spunând: 'O, sunt foarte fericită că nu am mers la vreo biserică, pentru că dacă aş fi fost nu aş fi dorit să vă ascult atunci când aţi venit la uşa mea'. Două zile mai târziu am primit o scrisoare de la ea, mulţumindu-mi foarte mult pentru vizită, spunându-mi că şi-a stabilit două ore pe zi pentru studiu personal, şi rugându-mă să-i comunic cât de curând aş putea să revin, deoarece ziua în care studiem împreună este cea mai bună zi a săptămânii.

După fiecare studiu ea insistă să meargă până la staţia de autobuz cu mine, deoarece ea spune că în acest fel ne putem continua conversaţia despre Iehova, în timp ce mergem împreună. În altă zi, când mă aflam întâmplător prin zonă, am trecut pe la ea în mod neaşteptat şi am întrebat-o: 'Eşti ocupată acum?' Ea mi-a

Cuprins

răspuns: 'Vino şi priveşte.' Am urmat-o în cameră şi pe masă era aşezată Biblia şi broşura *Bază pentru credinţă într-o lume nouă*, fiind atent studiată şi subliniată.

După doar trei studii ea a venit să asculte o lectură biblică la Sala Împărăţiei şi pe când mă îndreptam spre casă cu ea, mi-a spus: 'Cred că este pur şi simplu minunat modul în care voi, misionarii, vă părăsiţi căminele, veniţi aici în Japonia, învăţaţi limba noastră dificilă şi faceţi toate acestea cu scopul de a ne conduce pe drumul cel bun'. În ceea ce priveşte întâlnirea, ea a spus: 'Sunt fericită că am întâlnit cei mai minunaţi oameni'.

Ziua următoare, când am trecut pe la casa ei, ea mă aştepta şi m-a întrebat: 'Ai o carte de cântări cu tine? De când am cântat cântarea "Binecuvântata Biblie" am tot încercat să-mi amintesc cuvintele şi melodia, aşa că, te rog, intră să mă înveţi cântarea.' După aproximativ zece minute 'lecţia de canto' s-a încheiat, deoarece ea a învăţat melodia, şi pe când plecam am auzit-o cântând, în timp ce îşi făcea treaba în bucătărie.

Ieri, la plecare, după cel de-al patrulea studiu, ea mi-a spus: 'Acum am intrat în organizaţia lui Iehova; următoarea etapă este botezul şi apoi predicarea.'"

Într-adevăr, acei bărbaţi tineri şi femei tinere care îşi părăsesc propriile cămine şi locurile natale pentru a merge în ţări îndepărtate, cu oameni neobişnuiţi, pentru a predica vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu şi a-i mângâia pe toţi cei care plâng, au trecut şi ei prin experienţe emoţionante.

Binecuvântat să fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl îndurărilor tandre şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu să-i putem mângâia pe cei ce se află în orice fel de necazuri. – 2 Cor. 1:3, 4, NW.

O, PENTRU O FĂRÂMĂ DE CREDINŢĂ!

În Kirkcaldy, Scoţia, o martoră pionieră a lui Iehova avea un studiu biblic cu o tânără domnişoară care era interesată de numele "Iehova". Martora a hotărât să-şi procure un exemplar al Scripturilor în limba ebraică, astfel încât să-i poată arăta tetragrama în forma ei originală. Ea a considerat că persoana cea mai potrivită care ar putea avea un exemplar ar fi un preot; astfel că ea a mers în vizită la unul din oraş. După ce acesta i-a ascultat cu interes motivul pentru care dorea acea carte, el i-a împrumutat bucuros un exemplar. Apoi a spus că dacă biserica lui sau oricare alta din oraş s-ar putea lăuda că ar avea un student al Bibliei, da, măcar unul, cu o fărâmă de credinţă manifestată de toţi martorii lui Iehova, ei ar putea fi plini de speranţă că sunt pe calea cea bună. El a mărturisit că bisericile se aflau într-un întuneric fără speranţă şi că le-a vorbit deschis şi altor preoţi despre credinţa evidentă a martorilor lui Iehova, într-un moment când de la martorii adevăraţi ai lui Dumnezeu este de aşteptat să manifeste o astfel de credinţă remarcabilă. Biblia ne dă acest răspuns: "Unde nu este nici o viziune, poporul piere, dar fericiţi sunt cei ce respectă legea." – Prov. 29:18.

O EXPRESIE A 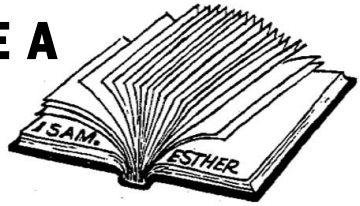 TRIUMFULUI SĂU

SE întreabă cineva în cuvintele lui Pavel: "Cine este calificat în mod adecvat pentru aceste lucruri?" La aceasta noi putem răspunde: "Noi suntem!" nu din laudă, ci dintr-o realizare recunoscătoare a favorii lui Iehova de peste noi. Nu putem nega ceea ce rezultă faţă de noi atunci când El ne numeşte în serviciul Lui şi ne instruieşte prin organizaţia Sa teocratică, sub Cristos. Este adevărat, noi oferim oamenilor literatură, chiar Biblia şi cărţi, broşuri, reviste şi tratate ce explică Biblia, sub iluminarea şi ghidarea spiritului lui Iehova; iar noi acceptăm contribuţii de la donatorii bucuroşi să sprijine lucrarea educaţională din Biblie. Dar aceasta nu înseamnă că noi suntem vânzători ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu. Mulţi oameni religioşi şi comerciali sunt vânzători ambulanţi ai cuvântului Său, însă ei nu fac parte din societatea Lumii Noi, pentru că ei caută câştig egoist şi personal din mânuirea Cuvântului lui Dumnezeu. Când cineva prezintă cuvântul lui Dumnezeu dintr-un asemenea motiv, el nu este sincer în răspândirea Cuvântului acela sfânt. Dar din moment ce nu avem nici un scop comercial în vedere, suntem sinceri în mânuirea Cuvântului lui Dumnezeu. Dorinţa inimii noastre înaintea lui Iehova Dumnezeu este doar să facem perceptibilă, prin noi, mireasma cunoştinţei despre el, oriunde mergem, astfel încât să poată îndulci vieţile tuturor persoanelor a căror existenţă a fost amărâtă de către opresiunea şi religiile false ale lui Satan, şi care vor să fie oile Păstorului-Rege al lui Iehova - Isus Cristos şi să rămână în turma Lui.

[2] Această cunoştinţă nu ar putea fi răspândită către ei dacă Dumnezeu nu ar fi trimis pe aceia pe care i-a echipat cu cunoştinţă corectă despre El. Pentru că ne-a dat această cunoştinţă cu o mireasmă plăcută, punând astfel asupra noastră responsabilitatea de a nu păstra doar pentru noi această cunoştinţă, El ne-a trimis. Astfel avem această calificare esenţială de la Dumnezeu de a fi cei trimişi de El. Ştim că El ne veghează pe calea pe care El ne-a trimis; suntem sub privirea Lui şi dorim să-L mulţumim şi să câştigăm aprobarea Lui prin purtarea noastră şi prin felul în care folosim acest dar al cunoştinţei de la El. Din adâncul inimilor noastre noi nu dorim să fim vânzători ambulanţi. A fi vânzător ambulant - ei bine, şi un slujitor al Diavolului poate fi vânzător ambulant, iar un vânzător ambulant al cuvântului lui Dumnezeu este un slujitor al Diavolului; însă a fi vânzător ambulant de *orice* este atât de mult sub demnitatea şi onoarea măreaţă de a fi în trenul triumfal al Dumnezeului Cel Prea Înalt, bucurându-ne sincer de plăcerea şi privilegiul de a împărţi cuvântul Lui în mod altruist cu alţii şi făcând perceptibilă, pentru ei, mireasma cunoştinţei despre El. Dacă suntem în companie cu Cristos trebuie să mânuim cuvântul lui Dumnezeu în acel fel, şi dorim să stăm în compania Lui. Nu dorim să fim în compania vânzătorilor ambulanţi religioşi.

[3] Aşadar suntem cu adevărat calificaţi să participăm la triumfurile glorioase ale mesajului Împărăţiei, în această zi a marşului lui Iehova către cel mai mare triumf al Lui, prin Cristos. Prin urmare, ca şi Pavel, "vorbim cu sinceritate, da, ca trimişi ai lui Dumnezeu, sub privirile lui Dumnezeu, alături de Cristos" peste tot, mesajul Împărăţiei. – 2 Cor. 2:17, *NW*.

[4] Ca şi răsplată pentru faptul că noi facem perceptibil, pretutindeni, mireasma cunoştinţei despre El, până acum, şi pentru a ne ajuta mai departe în respirarea acelei "miresme ce iese de la viaţă spre viaţă", Iehova Dumnezeu ne-a dat acum al doilea volum al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. Astfel, promisiunea făcută pe stadionul Yankee, la adunarea internaţională din 1950, când a fost lansată *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti,* este un pas înainte către împlinirea sa completă.

[5] Datorită sosirii anticipate a acestor congrese regionale ale martorilor lui Iehova în 1955, timpul limitat nu a permis acestui al doilea volum al Scripturilor Ebraice traduse să conţină, aşa cum fusese anticipat la început, cărţile poetice ale lui Iov, Psalmii, Proverbele, Eclesiastul şi Cântarea lui Solomon. Aceste cărţi ale Bibliei vor apărea în volumul următor, un volum distinct prin el însuşi. Dar pe măsură ce Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere dorea cu ardoare să lanseze o continuare a *Traducerii Lumii Noi a Sfintelor Scripturi, ea a* pus mâna, cu recunoştinţă, pe ceea ce avea pregătit Comitetul de Traducere a Bibliei Lumea Nouă, iar comitetul era dispus să o lanseze. Rezultatul este publicarea mai devreme decât a fost anticipat a acestei traduceri a cărţilor Bibliei Ebraice, de la 1 Samuel la Estera, inclusiv, ca volumul II al seriei. Decât să fim dezamăgiţi pentru că volumul II nu conţine toate cele paisprezece cărţi ale Bibliei, intenţionate la început, putem fi bucuroşi că acest comitet, prin societatea Turnul de Veghere, nu ne-a făcut să aşteptăm mai mult pentru a primi traducerea celor nouă cărţi de la 1 Samuel la Estera.

[6] Publicarea acestui volum adiţional al Traducerii Lumii Noi a Bibliei reprezintă un triumf şi mai mare al mesajului Împărăţiei lui Iehova. Până acum comitetul de traduceri a fost acuzat de tot felul de motive josnice şi practici dispreţuitoare, de erudiţie săracă, de către duşmanii religioşi, de către vânzătorii ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu; dar Comitetul de Traduceri al Bibliei Lumii Noi şi-a păstrat în minte promisiunea. A avut încredere în Marele Autor al Bibliei şi a mers înainte, fără teamă de criticismul advers, de ridiculizarea sau condamnarea acestei lumi, şi a produs volumul prezent. El îşi propune să nu se oprească cu acest volum, ci să meargă înainte, atât cât permite timpul şi oportunitatea, în conformitate cu orarul divin de timp între acum şi Armaghedon, până când ultimul volum va fi publicat.

[7] În conţinutul său, acest volum nou acoperă timpul împărăţiei teocratice a Israelului, cu toată însemnătatea sa tipică, până la restaurarea templului lui Iehova şi reconstruirea zidurilor Ierusalimului, după distrugerea Babilonului, cu toată însemnătatea caracteristică a acelor evenimente, mare parte din această istorie tipică găsindu-şi împlinirea în noi, cei care trăim astăzi, începând din 1914. În consecinţă, acea perioadă în care Iehova s-a ocupat de poporul Lui tipic merită cel

Cuprins

mai atent studiu din partea noastră acum, iar aceasta cu cea mai fidelă traducere. Societatea Turnul de Veghere are încredere în noul volum al *Traducerii Lumii Noi* şi va cita din plin din ea, în publicaţiile viitoare ale societăţii. Îi mulţumim Autorului şi Inspiratorului Bibliei pentru acest volum II al Scripturilor Ebraice traduse. Îl lansăm cu sentimentul că am fost onoraţi.

[8] Prin publicarea lui, Societatea se simte cumva ca preotul Ezra care, aşa cum îl numeşte acest al doilea volum, era "copistul legii Dumnezeului cerurilor." (Ezra 7:12, 21, *NW*). Prin publicarea de către noi a acestui al doilea volum şi prin participarea voastră la distribuirea lui către cititorii englezi, împreună noi ajutăm să facem şi mai perceptibilă mireasma dulce a cunoştinţei despre Dumnezeu, în mai multe locuri. Ca şi primul ministru Mardoheu, susţinut de regina Estera a imperiului Persan, care a triumfat peste Babilonul din vechime, rămăşiţa unsă a preoţiei regale a lui Iehova lucrează în continuare, pentru a se dovedi, aşa cum a fost descrisă de ultimele cuvinte ale volumului II din *Traducerea Lumii Noi*, "îndrăgit de mulţimea fraţilor săi, lucrând pentru binele poporului său şi vorbindule de pace tuturor urmaşilor lor." - Estera 10:3, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cum se deosebesc de vânzătorii ambulanţi ai Cuvântului lui Dumnezeu cei care predică „această veste bună a împărăţiei”?

3. De ce predicăm, asemenea lui Pavel?

4. Ce ajutor suplimentar, pentru predicare efectivă, a furnizat Iehova acum?

5,6. Prin ce acţiune de despărţire ne-a servit Societatea mai bine în 1955, în ce priveşte Volumul II al Scripturilor Ebraice traduse, decât a arătat la pagina 27 a Volumului I (publicat în 1953)?

7,8. De ce merită acum un studiu foarte profund din partea noastră perioada istoriei acoperită de Volumul II? Ce ajutăm să facem mai perceptibil prin publicarea şi distribuirea Volumului al II-lea?

CUM AR FI FOST VĂZUT PAVEL DE BISERICILE DIN ZIUA DE ASTĂZI?

The Challenge, o publicaţie interconfesională, religioasă, săptămânală, din Noua Zeelandă a redat "celebra scrisoare nescrisă" a lui J. Flavius Fluffyhead, Secretarul de Externe al Consiliului Activităţii Misionare, adresată lui Pavel, misionar independent, din Corint, Grecia. Urmează câteva puncte esenţiale selectate:

"Stimate domnule Pavel: Am primit recent o cerere de la dumneavoastră cu privire la desfăşurarea serviciului subordonat Consiliului nostru. Politica noastră este să fim cât mai sinceri şi mai deschişi cu putinţă cu toţi solicitanţii noştri. Noi am făcut o cercetare completă a cazului dumneavoastră. Sincer vorbind, suntem surprinşi că aţi putut 'trece' drept un misionar de bună credinţă. . . .

Cuprins

La Antiohia am aflat că v-aţi opus doctorului Simon Petru, un secretar confesional renumit şi chiar i-aţi adus reproşuri în mod public. Aţi provocat atât de multe probleme în Antiohia încât a trebuit să fie convocată o întâlnire specială a Consiliului în Ierusalim. Noi nu putem trece cu vederea astfel de acţiuni. Credeţi că este potrivit ca un misionar să facă lucrare seculară cu jumătate de normă? În plus, am auzit că faceţi corturi pe lângă aceasta. Într-o scrisoare adresată bisericii din Filipi dumneavoastră aţi recunoscut că ea este singura biserică care vă susţine. Ne întrebăm de ce.

Este adevărat că aţi stat la închisoare? Anumiţi fraţi au raportat faptul că aţi fost închis doi ani la Caesarea şi aţi fost întemniţat la Roma. Aţi creat atât de multe probleme pentru oamenii de afaceri din Efes încât ei se referă la dumneavoastră ca la "omul care a întors lumea cu susul în jos". În misiuni, goana după senzaţional este nepotrivită. De asemenea, regretăm scandalosul episod din Damasc 'peste-zid-într-un-coş.'

Am fost consternaţi de lipsa dumneavoastră evidentă de comportament conciliant. Oamenii diplomaţi nu sunt alungaţi cu pietre şi târâţi afară pe poarta oraşului sau agresaţi de gloate furioasă. Nu v-aţi închipuit niciodată că vorbele mai blânde v-ar putea câştiga mai mulţi prieteni? … Aţi provocat foarte multe necazuri pretutindeni pe unde aţi fost. Aţi fost ostil cu femeile onorabile din Berea şi cu liderii propriului dumneavoastră popor din Ierusalim. Dacă un om nu se poate înţelege cu proprii săi concetăţeni, cum poate el să servească străinii?

Aţi scris multe scrisori bisericilor unde aţi fost anterior pastor. În una dintre aceste scrisori aţi acuzat un membru al bisericii că trăia cu soţia tatălui său şi aţi făcut ca întreaga biserică să se simtă prost; iar sărmanul de el a fost exclus. Vă petreceţi prea mult timp vorbind despre 'a doua venire a lui Cristos'. Scrisorile dumneavoastră către poporul din Salonic au fost aproape în întregime dedicate acestei teme. Puneţi lucrurile cele mai importante pe primul plan de acum înainte …

Predicile dumneavoastră sunt de multe ori mult prea lungi. Într-un loc aţi vorbit până la miezul nopţii, iar un tânăr care era într-atât de adormit a căzut pe fereastră şi şi-a rupt gâtul. Nimeni nu este salvat după primele douăzeci de minute. 'Ia atitudine, spune-ţi părerea şi apoi taci', acesta este sfatul nostru. … Recent i-aţi scris lui Timotei că 'aţi dus o luptă bună'. Lupta nu e câtuşi de puţin o recomandare pentru un misionar. Fără nici o luptă este lupta cea mai bună. Isus a venit pentru a aduce pacea, nu o sabie. Dumneavoastră v-aţi lăudat 'M-am luptat cu fiarele în Efes'. Ce vreţi să spuneţi cu acest lucru? Mă doare să vă spun aceasta frate Pavel, dar în toţi cei 25 de ani ai mei de experienţă nu am întâlnit niciodată un om atât de opus cerinţelor noastre pentru Consiliul Activităţii Misionare Externe.

Astfel niciun fel de Pavel nu serveşte asemenea Consilii astăzi.

.

Cuprins

● Care sunt expresiile necurate şi inspirate menţionate în Apocalipsa 16:13, şi cine sunt balaurul, fiara şi profetul fals, din ale căror guri ies aceste expresii? - M. Q., Statele Unite.

În Apocalipsa 16:13 (*NW*) se spune: "Apoi am văzut ieşind din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura profetului fals trei declaraţii inspirate şi necurate, care semănau cu nişte broaşte". Capitolele anterioare din Apocalipsa arată identitatea balaurului, a fiarei şi a profetului fals. Apocalipsa 12:3, 9 (*NW*) prezintă balaurul care este de culoarea focului cu şapte capete şi zece coarne, şi el este "şarpele original, cel numit Diavol şi Satan, care induce în eroare întregul pământul locuit". Apocalipsa 13:1, 2 (*NW*) vorbeşte despre "o fiară mare ridicându-se din mare cu zece coarne şi şapte capete". Această fiară mare este organizaţia vizibilă a lui Satan, care se ridică din apele umanităţii înstrăinate de Dumnezeu şi seamănă la înfăţişare cu un balaur, în al cărui chip se reflecta răul şi de la care îi vine toată puterea: "Balaurul i-a dat fiarei puterea, tronul şi o mare autoritate". Unul din capetele fiarei, fiecare capăt reprezentând una dintre cele şapte puteri mondiale, este arătat mai apoi în detaliu ca o fiară care "avea două coarne ca de miel, dar vorbea ca un balaur" şi le-a spus "locuitorilor pământului să-i facă o imagine fiarei". (Apoc. 13:11-15, *NW*). Această fiară cu două coarne este a şaptea putere mondială, puterea mondială anglo-americană, care a determinat naţiunile pământului să formeze "o imagine a fiarei ", adică Liga Naţiunilor şi mai târziu Organizaţia Naţiunilor Unite, şi care a făcut afirmaţii mari cu privire la ceea ce ar trebui să realizeze aceste organizaţii politice internaţionale pentru stabilirea păcii în lume. Deoarece aceste afirmaţii nu au fost îndeplinite niciodată, această fiară cu două coarne, care părea la înfăţişare ca un miel, dar care, de fapt, vorbea ca un balaur, s-a dovedit a fi un profet fals şi de atunci Apocalipsa vorbeşte despre el ca fiind "profetul fals" în capitolele 16:13, 19:20 şi 20:10.

Expresiile necurate şi inspirate care ies din gurile balaurului Satan şi a agenţiilor sale vizibile, fiarei şi profetului fals, "sunt de fapt declaraţii inspirate de demoni care fac semne şi se duc la regii întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari al Dumnezeului cel Atotputernic. Şi ele i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon". (Apoc. 16:14, 16, *NW*). Asemănarea acestor expresii cu broaştele arată necurăţenia lor în ochii lui Iehova, la fel cum broasca era necurată pentru poporul Israel. Ele sunt capetele lărgite necurate ale lui Satan, prin organizaţiile sale vizibile, fiara şi profetul fals. Broaştele sunt mici, cu toate acestea ele fac un zgomot răsunător şi proclamă lucruri care îndeamnă naţiunile împotriva lui Dumnezeu.

Cu privire la acest fapt cartea "*Ceruri noi şi un pământ nou*"" spune: "Expresiile inspirate de la Satan Balaurul şi prin organizaţiile sale vizibile, fiara şi profetul fals, sunt necurate înaintea lui Dumnezeu ca broaştele dezgustătoare. Cu

Cuprins

guri mari ele au orăcăit cuvinte pompoase de pace şi securitate. Ele produc semne cum ar fi: Liga Naţiunilor, Organizaţia Naţiunilor Unite, organizaţiile tratatelor regionale şi blocurile ideologice. Dar ele îi conduc cu adevărat pe 'regii' (conducătorii) de pe întreg pământul locuit către cel mai mare război al tuturor timpurilor, nu doar spre un simplu al Treilea Război Mondial, cu bombe cu hidrogen, ci spre un război universal care implică cerul, pământul, invizibilul şi vizibilul. Acesta este 'războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic'! Aceasta va însemna înfrângere şi dezastru sumbre pentru creştinătate şi pentru restul lumii care se închină la demoni".

Pentru mai multe informaţii cu privire la identificarea balaurului, a fiarei şi a profetului fals, precum şi a expresiilor necurate şi inspirate care ies din gurile lor, vă rugăm consultaţi cartea " *Ceruri noi şi un pământ nou*", paginile 287-290.

ADEVĂRUL GĂSIT ÎN GRĂMADA DE GUNOI

ÎN iunie 1954, Societatea Turnul de Veghere a primit următorul raport de la doi misionari staţionaţi în Trois-Rivières, Quebec:

"La recomandarea Societăţii noi am făcut o vizită Domnului şi Doamnei B -----. Ei ne-au primit înăuntru, el întâmpinându-ne cu un zâmbet, spunând: 'Aţi venit tocmai la timp', deoarece la fonograf de-abia s-a sfârşit de cântat o simfonie. Gândindu-ne că ar putea fi vreo greşeală, am menţionat: 'Ştiţi, noi suntem martorii lui Iehova'. 'O da, ştiu, a răspuns, deşi nu ne-a mai văzut niciodată până atunci'. 'Vă aşteptam, şi când v-am văzut servietele am fost sigur că sunteţi martorii lui Iehova'.

"El ne-a spus că a citit Cartea lui Mormon şi urmează să o înapoieze, deoarece nu l-a interesat. A mai citit, de asemenea, cartea adventistă *Marea Copntroversă*, şi deşi în anumite privinţe l-a impresionat au existat mai multe puncte în ea cu care el nu a fost de acord. Apoi a început să citească cărţile Societăţii Turnul de Veghere şi a continuat să le citească de atunci. Ce l-a impresionat în special la aceste cărţi a fost modul în care ele se tot refereau la Biblie pentru dovezi asupra fiecărui punct.

"El părea să fie remarcabil de bine informat pentru cineva care nu a vorbit niciodată înainte cu unul dintre martorii lui Iehova, şi fiind întrebat care a fost motivul, el a spus următoarele: Cu aproape trei ani înainte el a locuit într-un apartament din Montreal şi cineva a aruncat la gunoi cartea *Duşmani*. Deoarece în acel moment colecta cărţi pentru biblioteca sa (el făcea parte dintr-o serie de cluburi 'Cartea lunii') el a ridicat-o şi a adăugat-o în biblioteca sa, deşi nu a citit-o în acel moment. Apoi sora sa a achiziţionat încă două publicaţii ale Societăţii Turnul de Veghere pe care, de asemenea, le-a adăugat în biblioteca lui fără să le citească. Dar în primăvara anului 1954 a început să citească prima carte pe care a găsit-o, *Duşmani*. I-a plăcut atât de mult încât a mai citit-o odată şi apoi a citit

Cuprins

celelalte două cărţi pe care le avea, 'Să fie Dumnezeu adevărat' şi 'Adevărul vă va face liberi'.

"Apoi el a comandat de la Societate diferite traduceri ale Bibliei şi alte ajutoare ale studiului Bibliei şi s-a abonat la *Turnul de veghere*. Citea cărţi cu fiecare ocazie şi vorbea atât de mult despre lucrurile pe care le citea încât toţi cei de la locul de muncă îl numeau unul dintre martorii lui Iehova. 'Desigur nu sunt', a spus, 'deoarece consider aceasta o adevărată onoare. Ştiţi', a continuat el 'acest lucru începe să interfereze cu munca mea, pentru că afacerile nu mai prezintă nici un interes pentru mine. Când am puţin timp liber, în loc să învăţ mai multe despre afacerile mele, doar citesc una dintre aceste cărţi despre Biblie. Sunt atât de bucuros că aţi venit, ca să pot lua legătura cu o clasă de studiu al Bibliei'.

"Apoi el a întrebat despre activitatea din uşă în uşă. 'Dacă aş merge din uşă în uşă nu aş ştii ce să spun. Nu există nici un fel de instruire pentru a învăţa cum să fac această lucrare?' I-am explicat despre şcoala teocratică de serviciu şi de adunările de serviciu unde martorii lui Iehova primesc instruire pentru serviciu şi el a fost încântat să audă despre ele. A continuat să pună multe întrebări perspicace şi părea satisfăcut de răspunsurile pe care i le-am dat. De asemenea, a adus în discuţie subiectul fumatului şi a spus că deşi s-a lăsat de fumat cu două luni în urmă, s-a apucat din nou pentru că nu a găsit nici un motiv să renunţe. După ce i s-a spus despre argumentele scripturale şi medicale împotriva acestuia, el a spus: 'Ştiţi, într-o anumită măsură am gândit acest lucru tot timpul. De asemenea, m-am gândit că se irosesc o mulţime de bani care ar putea fi folosiţi în alte scopuri, precum cumpărarea mai multor cărţi din acestea'. Am început un studiu al Bibliei cu el şi soţia lui, şi ei au promis să vină la întâlnirile noastre de grupă".

Cele mai sus menţionate au fost scrise în iunie 1954. Şi de atunci? De atunci ei studiază cu sârguinţă adevărul şi spun altora despre lucrurile pe care ei le-au învăţat, mai ales propriilor lor rude, şi drept rezultat unii dintre aceştia, de asemenea, acum studiază Biblia cu martorii lui Iehova. Înainte de sfârşitul anului amândoi erau angajaţi în serviciul de teren şi cu prima oportunitate, la o adunare de circuit ţinută la începutul acestui an, amândoi au oferit o mărturie publică de dedicare lui Iehova, fiind botezaţi. Misionarii afirmă că este o reală bucurie să observe progresul şi zelul lor, atât pe teren cât şi la întâlnirile adunării.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Noiembrie 1955 Nr. 21

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CALIFICAŢI PENTRU A FI SLUJITORI - Pag.749

"O INTERPRETARE MAI LARGĂ A CREDINŢEI CREŞTINE?" - Pag.754

CALEA CĂTRE ADEVĂRATA FERICIRE - Pag.756

SĂ FOLOSIM ÎN MOD ÎNŢELEPT PUŢINUL TIMP RĂMAS - Pag.759

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA PARTEA 21 - Pag.760

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.765

ORDINAREA SLUJITORILOR CALIFICAŢI - Pag.770

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.781

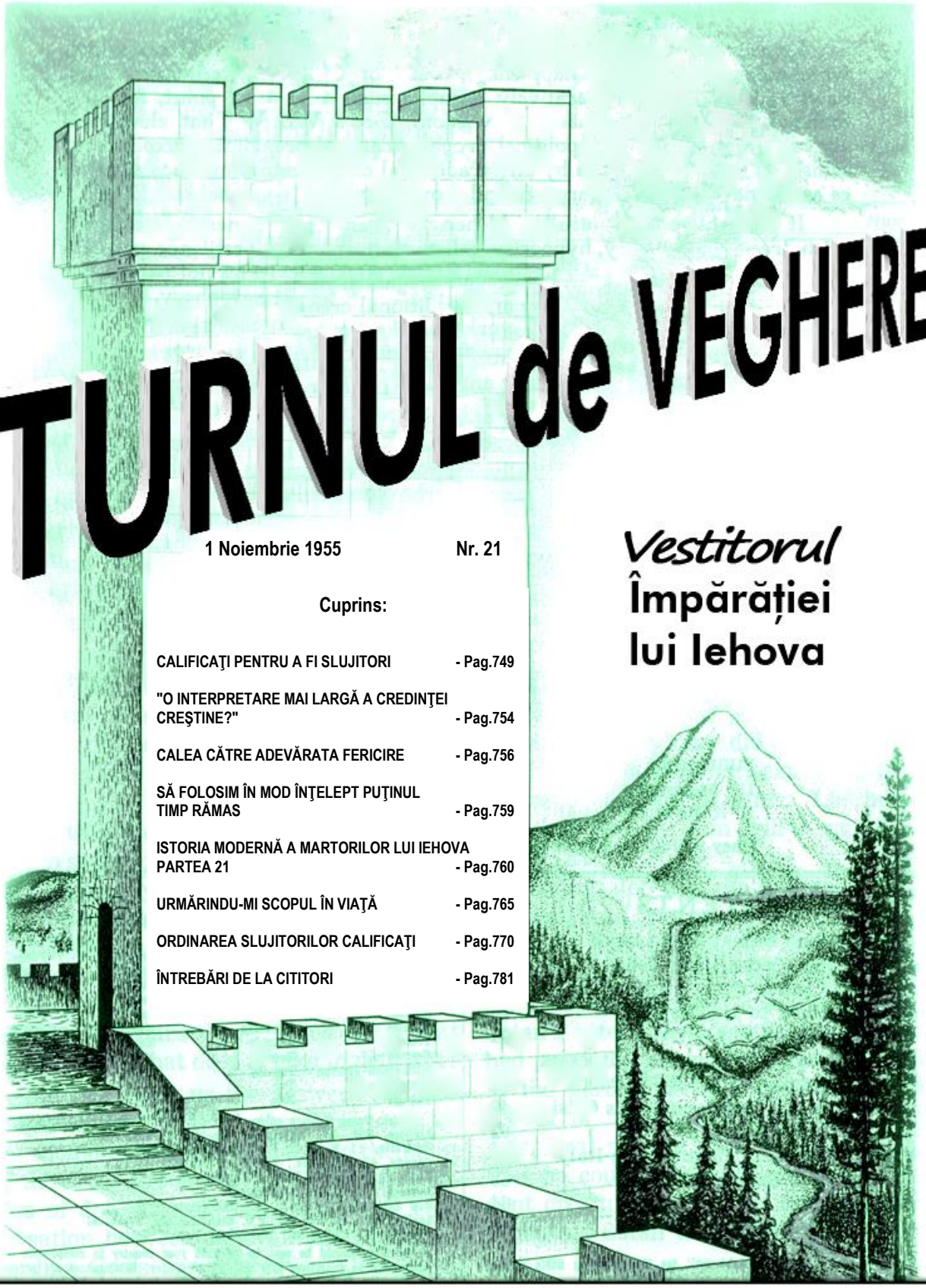

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

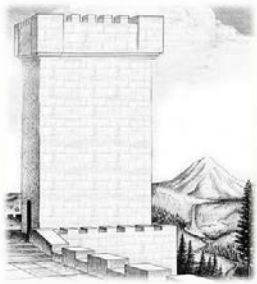

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Noiembrie 1955 **Nr 21**

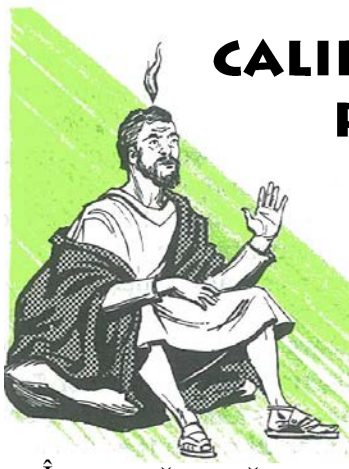

CALIFICAȚI PENTRU A FI SLUJITORI

„Calificarea noastră vine de la Dumnezeu, care ne-a calificat să fim slujitori ai unui legământ nou.” – 2 Cor. 3:5, 6, NW

În această epocă a materialismului, în care comunismul e în floare, omenirea are mare nevoie de slujitori calificaţi în mod corespunzător. A fi calificat în mod corespunzător înseamnă a fi potrivit, cuviincios, posedând ceea ce este necesar pentru slujire şi capabil de a îndeplini cerinţele slujirii, pentru a o realiza cu succes şi pentru a produce rezultatele dorite, şi anume, alţi creştini adevăraţi care să treacă prin încercările zilnice, să depăşească toate influenţele negative care distrug credinţa şi corup morala, să-l imite neîncetat pe Cristos şi să câştige aprobarea lui Dumnezeu pentru viaţă veşnică în noua lume.

[2] Poate fi un slujitor calificat în mod corespunzător numai cel rânduit de Dumnezeu şi trimis de Acesta să ducă mai departe slujirea sau serviciul. Să-l luăm ca exemplu pe Apostolul Pavel; în primul rând, el a fost numit Saul din Tars, din Asia Mică, fiind un evreu din părinţi evrei, un evreu aparţinând naţiunii Israel, pe care Iehova Dumnezeu a ales-o pentru poporul lui special. El a fost membru al seminţiei lui Beniamin, membru al sectei fariseilor, zelos să trăiască la înălţimea standardelor drepte ale legii lui Dumnezeu, prin Moise, dar, în acelaşi timp, având în minte faptul că în acest scop, trebuia să persecute adunarea creştină nou începută. Din punct de vedere al iudaismului, Saul era fără prihană. Ca student al legii lui Moise, acesta a urmat şcoala din Ierusalim, stând la picioarele renumitului avocat Gamaliel. Încercând să fie declarat drept după legea lui Moise, Saul din Tars a încercat să trăiască după vechiul legământ pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu israeliţii, pe Muntele Sinai, în Arabia. (Filip. 3:3-6 *NW*; Faptele 22:1-5). Evident, la vremea aceea, Saul voia să fie un slujitor al lui Dumnezeu, al vechiului Său legământ cu Israel. L-au calificat toate acestea pe Saul în mod corespunzător, s-au l-au făcut potrivit pentru a-l sluji pe Dumnezeu? Nu! De ce nu?

Cuprins

[3] Deoarece Iehova a abolit vechiul legământ cu legea Mozaică şi a început un nou legământ cu poporul ales de El. Vechiul legământ l-a avut pe Moise ca mijlocitor. A avut preoţimea din familia lui Aaron şi slujitorii templului, din seminţia lui Levi. A avut, de asemenea, templul său material de la Ierusalim şi jertfele lui de animale. Şi legea sa, cele Zece Porunci care au fost scrise de „degetul lui Dumnezeu" pe două table de piatră. L-a pus pe Iehova Dumnezeu în relaţie de legământ cu cele douăsprezece seminţii ale Israelului, cu care s-a asociat o mare mulţime de străini non-izraeliţi sau rezidenţi temporari. Dar această lege ilustra aranjamente mai mari ale lui Dumnezeu, preumbrea lucruri mai bune. După 1545 ani de existenţă, aceasta s-a învechit şi urma să fie înlăturat atunci când Cristos a murit, a înviat, S-a înălţat la cer, pentru a apărea în prezenţa lui Dumnezeu cu valoarea jertfei Sale umane. Astfel, în ziua Cincizecimii, în anul 33 A.D., Iehova Dumnezeu a inaugurat noul legământ prin Cristos Isus, Mijlocitorul lui. Iehova jurase deja pe numele său că Isus va fi un preot asemenea regelui Melhisedec al Salemului, iar acum îl făcuse Marele Preot al noului legământ.

[4] Creştinii de pe pământ care l-au acceptat pe Isus ca Mediatorul lor şi ca Mare Preot au fost aduşi în acest nou legământ, păcatele le-au fost iertate în conformitate cu termenii legământului celui nou, şi astfel au devenit poporul legământului, spiritualul „Israel al lui Dumnezeu". Ei au devenit poporul lui Iehova, pe care urmau să-l cunoască „de la cel mai mic până la cel mai mare", şi au purtat numele Său. Acum, semnul dreptăţii lor era credinţa în Isus Cristos, şi nu în circumcizia în carne. (Ier. 31:31-34 *AS*; Gal. 6:15, 16) Aceştia au fost făcuţi sub-preoţi ai lui Iehova, Isus Cristos Mediatorul fiind Marele lor Preot, prin care urmau să-I ofere jertfe de laudă şi fapte bune lui Dumnezeu. Aşadar, Dumnezeu nu mai califica slujitori ai vechiului legământ, iar eforturile lui Saul din Tars de a fi slujitor al acelui legământ au fost inutile. Acum, Iehova Dumnezeu îşi califica slujitorii noului legământ. A fi slujitor al noului legământ al lui Dumnezeu însemna a fi unul dintre sub-preoţii lui Isus Cristos, Marele Preot, unul din „preoţia regală" a lui Iehova Dumnezeu. (Evrei 3:1; 1 Pet. 2:9; Apoc. 5:9, 10). Dependenţa lui Saul faţă de lucrările cărnii şi de ceea ce el însuşi era în carne nu mai avea importanţă. Nici unul dintre aceste lucruri nu-l putea califica pe Saul în mod corespunzător pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Niciun alt om nu se poate califica în mod corespunzător singur sau să califice pe altul. Dar ceea ce noi nu putem face, Dumnezeu poate.

[5] Acum, conform cazului lui Saul din Tars, cum califică Dumnezeu pe cineva în mod corespunzător şi cum îl pune în serviciul creştin? Cazul lui Saul arată că există speranţă chiar şi pentru cei care sunt acum persecutori ai poporului lui Iehova, dacă aceştia sunt sinceri şi dornici să fie corectaţi, căci şi Saul a fost un persecutor pătat de sângele creştinilor din „Israelul lui Dumnezeu". El avea nevoie de mila lui Dumnezeu. Din milă, Dumnezeu l-a oprit, pentru a-l face slujitor al noului legământ. Apostolul Pavel spune: „Îi sunt recunoscător lui Cristos Isus, Domnul nostru, care mi-a dat putere, pentru că m-a considerat fidel şi m-a numit într-un serviciu, deşi înainte eram un blasfemator, un persecutor şi un batjocoritor. Totuşi, mi s-a arătat îndurare, fiindcă eram în neştiinţă şi acţionam din necredinţă. Dar am primit din belşug bunătatea nemeritată a Domnului nostru, precum şi

Cuprins

credinţa şi iubirea care este în Cristos Isus. Fidel şi demn de a fi pe deplin acceptat este cuvântul potrivit căruia Cristos Isus a venit în lume ca să salveze păcătoşii. Dintre aceştia, eu sunt cel dintâi. Totuşi, pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca, prin mine, care sunt cel dintâi păcătos, Cristos Isus să-şi arate toată îndelunga răbdare, ca exemplu pentru cei care-şi vor întemeia credinţa pe el pentru viaţă veşnică". (1 Tim. 1:12-16, *NW*). Dacă cineva a fost persecutor al poporului lui Iehova şi acum îşi dă seama de greşeala sa, de păcatul său imens, să prindă curaj. Luaţi-l pe Saul drept exemplu şi aveţi credinţă că şi voi puteţi fi iertaţi.

[6] Amintiţi-vă că jertfa umană perfectă a lui Isus Cristos, ca Mediator, a pus în vigoare noul legământ. Aceasta a permis lui Dumnezeu să ierte păcatele şi nelegiuirea conform promisiunii lui, exprimată în noul legământ. Aşadar, Isus, glorificatul Mijlocitor al legământului, l-a oprit pe Saul, persecutorul, în drum spre Damasc, orbindu-l şi l-a trimis în oraş să aştepte venirea unui credincios creştin, Anania din Damasc, pe care Saul voia iniţial să-l persecute. Când Anania a venit la Saul, în cea de-a treia zi de când era orb, el i-a explicat felul în care Iehova Dumnezeu îl califica în mod corespunzător pe Saul, pentru a sluji noului legământ. El a spus: „Dumnezeul strămoşilor noştri te-a ales să-i cunoşti voinţa, să-l vezi pe Cel drept şi să auzi glasul gurii sale, fiindcă trebuie să-i fii martor înaintea tuturor oamenilor cu privire la lucrurile pe care le-ai văzut şi le-ai auzit. Şi acum, de ce întârzii? Ridică-te, botează-te şi spală-te de păcate chemând numele său". (Faptele 22:14-16, *NW*) „Şi imediat i-a căzut de pe ochi ceva ce semăna cu nişte solzi, iar el şi-a recăpătat vederea, şi s-a ridicat şi a fost botezat" şi a fost „umplut de spirit sfânt." (Faptele 9:17, 18, *NW*). El şi-a spălat păcatele în sângele curăţitor al Mijlocitorului noului legământ, chemând numele marelui Autor al noului legământ, Iehova Dumnezeu, care a făcut legământ de a ierta nelegiuirile şi de a uita păcatele. – Evrei 9:14-26

[7] Saul, acum botezat, iertat şi umplut cu spirit sfânt, a simţit că este calificat în mod corespunzător şi trimis de Dumnezeu. Prin urmare, acesta a acceptat imediat serviciul pentru care fusese pregătit. Luaţi aminte la cum s-a dovedit el calificat: „El a rămas câteva zile cu discipolii din Damasc şi a început imediat să-l predice în sinagogi pe Isus, anunţând că El este Fiul lui Dumnezeu ... Dar Saul se întărea tot mai mult şi îi uluia pe iudeii care locuiau în Damasc, dovedind logic că El este Cristosul." Deoarece iudeii s-au sfătuit să-l omoare, „discipolii lui l-au luat şi l-au coborât noaptea printr-o deschizătură din zid, lăsându-l în jos într-un coş." Apoi a ajuns la Ierusalim, unde l-a cunoscut pe Apostolul Petru şi pe fratele vitreg al lui Isus, Iacob. „Şi a rămas cu ei, intrând şi ieşind prin Ierusalim şi vorbind cu îndrăzneală în numele Domnului; şi vorbea şi discuta aprins cu iudeii de limbă greacă. Dar aceştia căutau să-l omoare." Aşa că fraţii creştini l-au trimis înapoi la Tars, oraşul său natal. – Faptele 9:19-30, *NW*.

PAŞI SPRE CALIFICARE

[8] Nimeni nu poate fi calificat în mod corespunzător pentru a fi slujitor al lui Dumnezeu în noul său legământ, dacă nu, ca şi Saul, are lumină de la Dumnezeu, prin Cristos care luminează asupra lui, se căieşte pentru calea de acţiune păcătoasă,

Cuprins

acceptă mila lui Dumnezeu, cheamă numele lui Dumnezeu drept Cel ce iartă păcatele, pentru ca păcatele sale să fie spălate în sângele jertfei lui Isus, este botezat în apă pentru a-şi arăta credinţa şi face o mărturisire publică a acestei credinţe. Apostolul Pavel ne atrage atenţia asupra acestor puncte, atunci când vorbeşte despre calificările sale pentru serviciu. El aminteşte despre vălul de necredinţă care l-a orbit odată, spunând:

[9] „Dar când cineva se întoarce la Iehova, vălul este înlăturat. Acum, Iehova este Spiritul; şi, unde este spiritul lui Iehova, acolo este libertate. Şi, în timp ce, cu feţele neacoperite cu văl, noi toţi reflectăm ca nişte oglinzi gloria lui Iehova, suntem transformaţi din glorie în glorie, ca să avem acelaşi chip; astfel, ajungem să fim întocmai cum ne face Iehova, Spiritul. Iată de ce, fiindcă avem acest serviciu după îndurarea care ne-a fost arătată, noi nu renunţăm, ci ne-am lăsat de lucrurile ascunse care sunt ruşinoase, nu umblăm cu viclenie şi nu falsificăm cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin dezvăluirea adevărului, ne recomandăm oricărei conştiinţe umane înaintea lui Dumnezeu … Căci nu ne predicăm pe noi înşine, ci îl predicăm pe Cristos Isus ca Domn, iar pe noi înşine, ca sclavi ai voştri de dragul lui Isus. Căci Dumnezeu a zis: ‘Să strălucească lumina din întuneric’, iar el a strălucit peste inimile noastre ca să le lumineze cu glorioasa cunoştinţă despre Dumnezeu, reflectată pe faţa lui Cristos. Totuşi, comoara aceasta o avem în vase de lut, pentru ca puterea care depăşeşte normalul să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi ... Aşadar, pentru că avem acelaşi spirit de credinţă ca acela despre care este scris [Psalm 116:10]: ‘Am manifestat credinţă, de aceea am vorbit’, şi noi manifestăm credinţă, şi de aceea vorbim, ştiind că acela care l-a sculat din morţi pe Isus ne va scula şi pe noi împreună cu Isus. … Prin urmare, noi nu renunţăm.” – 2 Cor. de la 3:16 până la 4:16, *NW*.

[10] Aici, Pavel făcea referire la Moise, Mediatorul vechiului legământ. Moise, datorită conversaţiei pe care a avut-o cu îngerul lui Iehova pe Muntele Sinai, a fost încărcat cu o lumină strălucitoare, astfel încât, pe când cobora de pe munte, „pielea feţei lui strălucea” şi a fost nevoit să şi-o acopere cu un văl pe tot parcursul conversaţiei cu evreii îngroziţi, până când s-a întors să vorbească cu îngerul lui Iehova. (Ex. 34:29-35 *NW*). Acum, şi apostolul Pavel reflecta ca o oglindă slava lui Iehova, în timp ce strălucea în faţa lui Cristos Isus, Mediatorul noului legământ. Pavel era transformat în aceeaşi imagine, crescând tot mai mult în glorie spirituală, la fel ca Iehova, spiritul pe care el începea să-l cunoască din ce în ce mai bine.

[11] Desigur, atâta timp cât Pavel reflecta strălucirea slavei şi era transformat, el nu trebuia să se comporte nepotrivit în serviciu. El nu putea să umble în viclenie, nici să falsifice Cuvântul lui Dumnezeu cu vreo necurăţie. El a trebuit să renunţe la lucrurile ascunse care sunt ruşinoase. Dezvăluind adevărul în puritatea lui, acesta a trebuit să se recomande oricărei conştiinţe umane înaintea lui Dumnezeu. El nu a putut ascunde nimic celor cărora le-a predicat, ca slujitor al noului legământ. Iar dacă vestea bună pe care o anunţa era acoperită cu văl, nu era vina lui Pavel. Satan Diavolul, dumnezeul acestui sistem de lucruri, a acoperit-o prin orbirea minţilor tuturor celor fără de credinţă, „ca să nu poată pătrunde în ei lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4:3, 4, *NW*). Pavel nu

Cuprins

acoperea nimic, el nu era un negustor ambulant al Cuvântului lui Dumnezeu, aşa cum era clerul creştinătăţii. Pavel trebuia să vorbească cu sinceritate mesajul cu care Dumnezeu l-a trimis. Ştiindu-se „sub privirile lui Dumnezeu, alături de Cristos", el trebuia să-şi „glorifice serviciul", nu să-l profaneze. – 2Cor. 2:17 şi Rom. 11:13, *NW*.

[12] Noul legământ, al cărui slujitor era Pavel, spune: „Fiindcă toţi mă vor cunoaşte, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei, zice Iehova", iar in Evrei 8:11, apostolul Pavel a citat exact aceste cuvinte. (Ier. 31:34, *AS*). Pavel îl cunoştea pe Iehova Dumnezeu şi a ajuns, astfel, unul dintre martorii lui Iehova. Toţi slujitorii noului legământ trebuie să-L cunoască pe Iehova, altfel ei nu ar putea fi calificaţi în mod corespunzător pentru a fi slujitori ai noului său legământ. Ei trebuie să fie martori a ceea ce ştiu, prin urmare, să fie martori ai lui Iehova. Cu asta în minte, Pavel le-a spus tovarăşilor lui slujitori: „Vă implor deci să deveniţi imitatori ai mei." (1 Cor 4:16, *NW*). Imitându-l pe Pavel, toţi slujitorii noului legământ trenuie să fie martori ai Celui pe care ei îl cunosc ca Dumnezeul acelui legământ, Iehova, Cel care le iartă păcatele. Aşa cum însuşi Dumnezeu a zis poporului său tipic în legământul legii: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, da, slujitorul meu pe care Eu l-am ales; ca să ştiţi, ca să aveţi credinţă în mine şi să înţelegeţi că EU SUNT." Aceste cuvinte de ordinare de a fi martori se potrivesc şi mai bine acum clasei servului lui Dumnezeu ce se află în noul legământ şi despre care el a spus, profetic: „Poporul pe care l-am întocmit pentru mine, ca să istorisească lauda mea." (Isa. 43:10, 21, *Da*). Prin strălucirea slavei de la Iehova, reflectată pe chipul lui Cristos Isus care s-a arătat omenirii, slujitorii de astăzi ai noului legământ trebuie să reflecte, la fel ca nişte oglinzi, acea lumină a cunoştinţei gloriei lui Dumnezeu şi pentru alţii, ca el să fie lăudat, iar aceştia pot fi luminaţi. În această eră întunecată este mare nevoie de acest lucru.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce rezultate dorite sunt produse de slujitorii calificaţi în mod corespunzător?
2,3. (a) Care sunt cele două lucruri esenţiale ca cineva să fie un slujitor calificat corespunzător? (b) În pofida căror aptitudini Saul din Tars n-a fost calificat, şi de ce n-a fost?
4. În ce condiţii devin astfel slujitorii noului legământ al lui Iehova şi de ce?
5. Ce rezultat încurajator poate obţine Iehova, lucru ilustrat prin Saul din Tars, ca hulitor şi persecutor al poporului lui Iehova?
6,7. (a) Cum a fost informat Saul, fostul persecutor, de voinţa lui Iehova pentru el? (b) Prin împlinirea căror cerinţe a devenit el atunci slujitorul calificat al lui Dumnezeu?
8,9. Ce paşi spre calificare ca slujitor preced înlăturarea „vălului necredinţei"?
10. Ce efect a avut gloria lui Iehova asupra mediatorilor celor două legăminte, cel vechi şi cel nou, şi asupra lui Pavel?
11. Cum 'şi-a glorificat Pavel serviciul'?
12. Pe cine trebuie să cunoască toţi slujitorii noului legământ, asemenea lui Pavel, şi de ce?

Cuprins

"O INTERPRETARE MAI LARGĂ A CREDINȚEI CREŞTINE?"

Cât de larg poate cineva să interpreteze credinţa creştină, dar să rămână un creştin şi să-şi păstreze credinţa? Atât de larg încât să priveze Biblia de toate aspectele adevărului? Aceasta este ceea ce fac un număr tot mai mare de clerici care declară că sunt creştini.

Luaţi, spre exemplu, "Reverendul" bisericii Trinity, H. S. McClelland, din Glasgow Scoţia. Pe 8 mai, 1955, el i-a spus adunării sale: "Biblia acoperă mai mult de douăsprezece secole şi în ea există relatări care fac greaţă minţilor sensibile. Acestea merg în urmă până în Epoca de Bronz. Există o asociere amestecată de scriitori în Biblie - la fel de îndepărtaţi unul de celălat ca un dervis nomad de un profesor de la universitatea din Glasgow. Dacă urmaţi unele texte din Biblie veţi deveni cruzi şi sadici, şi dacă încercaţi să le urmaţi pe toate veţi avea un suflet ca al unui tătar. Biblia este plină de poveşti de grădiniţă – de topoare care plutesc, lupoaice şi măgari vorbitori, iar ei nu aparţin acestui univers modern". "Ce drept are Dumnezeu să mă pedepsească pentru păcatele mele dacă eu, prin natură, sunt un păcătos? Pentru ce, dacă este la fel de firesc pentru mine ca şi pentru un lup să doboare o antilopă?" *Scottish Daily Express*, 9 mai 1955.

Şi în scrisorile din ziar, ca răspuns la criticile sale, acest cleric a declarat mai departe că trupul este plin de rămăşiţe rudimentare şi că omul este pe pământ de un milion de ani. El a spus cum, cu câteva excepţii, cititorii lui şi-au exprimat mulţumirea pentru această "interpretare mai largă a credinţei creştine" pe care au primit-o din partea lui.

Din nou întrebăm, cât de larg poate fi interpretată Biblia, dar să lase pe cineva în posesia credinţei creştine? A avea credinţă creştină nu înseamnă oare a avea aceeaşi credinţă pe care a avut-o Isus Cristos? Dacă există ceva pe care Scripturile Creştine Greceşti le fac să devină clare este faptul că Isus Cristos a avut credinţă totală în Scripturile Ebraice, ca şi Cuvântul inspirat al lui Iehova Dumnezeu. El i-a acordat lui Moise inspiraţia: "De fapt, dacă l-aţi crede pe Moise, M-aţi crede şi pe Mine, fiindcă el a scris despre Mine". El a dat crezare relatării lui Moise despre creare: "N-aţi citit că Cel care I-a creat i-a făcut de la început de sex bărbătesc şi de sex femeiesc"? Şi s-a referit la relatarea despre căderea manei din cer ca un istoric: "Strămoşii voştri au mâncat mană în pustiu şi tot au murit". – Ioan 5:46; Mat. 19:4; Ioan 6:49, *NW*.

Cristos nu a considerat povestea potopului ca fiind una fictivă, ci a spus: "Căci, aşa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop … şi n-au dat atenţie până a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului". De asemenea el a acceptat descrierea distrugerii Sodomei şi Gomorei: "Dar în ziua în care a ieşit Lot din Sodoma a plouat foc şi sulf din cer şi i-a distrus pe toţi". Nici descrierea lui Iona din pântecele unui peşte uriaş nu prea a fost o "poveste de pescar" pentru Cristos, s-o accepte, pentru că El a spus: "Căci, aşa cum Iona a fost în pântecele peştelui uriaş trei zile şi trei nopţi, tot aşa Fiul omului va fi în inima pământului trei zile şi trei nopţi". – Mat. 24:38, 39; Luca 17:29; Mat. 12:40, *NW*.

Cuprins

În ce priveşte ştiinţa "Reverendului" McClelland, este ciudat cât este de suspicios cu privire la tot ceea ce este înregistrat în Biblie ca realităţi şi totuşi cât este de pregătit să înghită toate teoriile oamenilor de ştiinţă, pe care ei le admit că sunt doar teorii şi care sunt demonstrate în continuare ca fiind greşite. Astfel, în ultimii ani, datorită invenţiei ceasului atomic, oamenii de ştiinţă au trebuit să-şi revizuiască estimările cu privire la timpul de când a existat omul pe pământ, fiind stabilit acum că este numai de 50 000 de ani. Cel puţin aşa spun oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Chicago, aceia care sunt cei mai calificaţi să vorbească pe acest subiect. Şi cât priveşte faptul că oamenii sunt plini doar de organe rudimentare, a existat o vreme când fiziologii credeau că existau un număr de 180 de organe rudimentare în corpul uman, însă astăzi doar câteva sunt menţionate şi mulţi doctori de acum refuză să numească unele organe rudimentare. Doar pentru că omul nu ştie cum funcţionează un organ nu îl face rudimentar. La fel cum un profesor a exprimat acest lucru: "Într-adevăr, ar fi un om imprudent acela care ar susţine acum că vreo parte a corpului uman este nefolositoare".

Dar să revenim la mărturia lui Isus. Isus Cristos, omul care a afectat în mod profund şi pentru totdeauna rasa umană, mai mult decât oricare alt om ce a umblat vreodată pe acest pământ, a cărei consemnare a vieţii este fără egal în ceea ce priveşte înţelepciunea, virtutea şi dragostea, considera Scripturile Ebraice ca fiind autentice, autoritare şi inspirate de Dumnezeu. Nici nu poate fi argumentat cu succes faptul că înregistrările Evangheliei nu sunt demne de încredere, deoarece manuscrisele pe papirus ce provin în totalitate din prima parte a secolului al doilea au stabilit complet autenticitatea şi integritatea universală a acestor Scripturi aşa cum le avem astăzi.

Bineînţeles, pentru asemenea clerici precum McClelland, Isus Cristos, apostolii Săi şi primii discipoli pot fi auto-înşelători, amăgitori, trudind sub iluzia datorată unui complex Mesianic, tâmplari naivi, pescari şi colectori de taxe a căror mărturie trebuie desconsiderată. Astfel de clerici poate gândesc că cei ce cred în Biblie sunt victimele unui farse gigantice. Dar atotştiutorii moderni sunt cei care perpetuează farsa asupra concetăţenilor lor nesuspicioşi, aşa cum a fost cazul cu privire la omul Piltdown.

Libertatea religiei permite tuturor acestor clerici să creadă şi să înveţe tot ceea ce doresc ei pe marginea acestor subiecte. Dar, doar sincertatea simplă în faţa lui Dumnezeu şi a omului cere ca ei să nu se dea drept slujitori creştini pentru că a lor "interpretare mai largă a credinţei creştine" nu conţine nici o urmă de credinţă şi nici nu poate fi numită creştină.

Isus Cristos s-a întâlnit cu astfel de lideri religioşi în vremea Lui şi a vorbit deschis, descriindu-i: "Lăsaţi-i. Sunt nişte călăuze oarbe şi dacă un orb călăuzeşte alt orb amândoi vor cădea în groapă". Şi din nou: "Vai de voi scribi şi farisei, ipocriţilor! pentru că voi închideţi Împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; nici voi nu intraţi şi nici pe cei ce se îndreaptă într-acolo nu-i lăsaţi să intre. Vai de voi scribi şi farisei, ipocriţilor! pentru că voi străbateţi marea şi uscatul ca să faceţi un prozelit şi când ajunge aşa, îl faceţi de două ori mai bun de Gheenă decât voi. Şerpi, pui de vipere, cum veţi fugi de judecata Gheenei?" Cuvinte puternice, dar nu

Cuprins

prea puternice luând în considerare enormitatea crimelor lor şi nici prea puternice având în vedere pericolul pe care îl reprezintă învăţăturile lor pentru cei care îi ascultă. – Mat. 15:14; 23:13-15, 33, *NW*.

CALEA CĂTRE ADEVĂRATA FERICIRE

Toată lumea o doreşte, toată lumea se străduieşte din răsputeri pentru ea, totuşi puţini o găsesc cu adevărat. Care este, atunci, cu adevărat, sursa fericirii reale?

CÂT din viaţa dumneavoastră a fost petrecută încercând să găsiţi adevărata fericire? Cu toate acestea, cât succes aţi avut în atingerea acelui scop? Căutarea fericirii implică timpul nostru, eforturile noastre, banii noştri; ne umple vieţile private şi ne ocupă cea mai mare parte a activităţii noastre zilnice. Oamenii încearcă să atingă fericirea prin avere sau poziţie, prin dragostea familiilor lor, sau prin hobby-uri, muzică, artă sau o altă activitate care îi interesează în mod deosebit. Unii oameni încearcă chiar să câştige fericirea în detrimentul altora, iar în proces fie îşi pierd pacea minţii, fie îşi împietresc inimile. Însă oricum ar căuta oamenii fericirea, puţini pot spune că sunt cu adevărat fericiţi astăzi.

Există o carte care arată de ce aceşti oameni nu sunt fericiţi şi ce cale de acţiune duce într-adevăr la fericirea adevărată, chiar şi astăzi. Acea carte, Biblia, oferă exemple remarcabile de oameni care au avut grade diferite de fericire şi de oameni care au fost extrem de nefericiţi. Ea explică, de asemenea, adevărata sursă a fericirii reale. Ce puteţi învăţa din exemplele ei?

Biblia dumneavoastră arată cum primul om a avut adevărata fericire, dar a pierdut-o. El a avut oportunitatea unui aranjament familial glorios, fiind instruit: "Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l." El a avut un loc minunat în care să trăiască, într-o grădină pe care Iehova Dumnezeu a plantat-o. El nu ar fi avut niciodată lipsuri, deoarece Dumnezeu îi spusese: "Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânţă şi care este pe faţa întregului pământ şi orice pom care are în el rod cu sămânţă. Aceasta să fie hrana voastră." El nu s-ar fi plictisit niciodată, deoarece i se dăduse oportunitatea de a-şi ocupa mintea şi de a-şi folosi mâinile pentru a cultiva şi a îngriji grădina minunată care-i era casă. Ar putea vreun om să-şi dorească mai mult? Da, mai era un lucru, iar acest om l-a avut şi pe acesta. El a

Cuprins

primit binecuvântarea Creatorului său, care a considerat atât omul cât şi creaţia în care fusese plasat ca fiind "foarte bune." – Gen. 1:28, 29, 31; 2:15, *NW*.

Deşi aveau binecuvântări, siguranţă, mulţumire şi mai multă fericire decât ar putea spera vreun om, primii noştri părinţi umani nu au ascultat simpla instrucţiune ce le-a fost dată de către Creatorul lor, iar prin aceasta fericirea lor a dispărut. Ei şi-au găsit paradisul dispărut, pământul fusese blestemat, şi această familie căreia îi fuseseră date atâtea perspective minunate a trăit chiar să-şi vadă primul născut comiţând teribila crimă de a deveni ucigaşul unuia dintre fraţii lui mai tineri. Ce sfârşit trist a adus neascultarea faţă de Dumnezeu acestei familii! De la începutul existenţei lor, oamenii au avut grade diferite de fericire, însă niciun om imperfect nu a avut-o în măsura în care a avut-o această primă pereche umană. Experienţa lor, totuşi, arată importanţa ascultării de Dumnezeu din partea tuturor celor ce doresc fericirea adevărată. – Gen. 3:17-19.

Vieţile altor oameni au ilustrat acelaşi lucru. Chiar şi fiul ucis al lui Adam, Abel, care l-a servit pe Dumnezeu cu adevărat, era mai fericit decât fratele lui criminal Cain, care a spus: "Pedeapsa mea este prea mare ca s-o pot îndura." Cu siguranţă, omul cel drept Noe era mai fericit decât oamenii din acele vremuri ce trăiau nesăbuit, pe care Dumnezeu i-a distrus. Luaţi, de asemenea, în considerare şi exemplul lui Avraam. Prin credinţa lui în Dumnezeu i s-a dat remarcabilul privilegiu de a fi un strămoş pământesc al lui Mesia. Şi după viaţa lungă şi binecuvântată a acestui om credincios citim: "Avraam şi-a dat ultima suflare şi a murit, după o bătrâneţe fericită, înaintat în vârstă şi mulţumit." Ce a adus acestor oameni această fericire neobişnuită? Este clar că ascultarea instrucţiunilor lui Iehova a făcut asta. – Gen. 4:13; 6:9; 25:8, *NW*.

Experienţa întregii naţiuni a Israelului ilustrează mai departe acest punct. Când l-au slujit corect pe Dumnezeul lor, Iehova, ei au fost cel mai fericit popor. Însă când au ales să respingă adevărata închinare, exact opusul a fost adevărat. În cărţile Bibliei Judecători, Samuel, Regi, Cronici şi în multe din scrierile profetice puteţi citi cum prietenia cu închinarea la diavol a adus nenorocirea divină asupra lor, în timp ce o întoarcere sinceră la adevărata închinare a adus binecuvântări abundente. Lecţia care este învăţată aici, din nou, este că fericirea adevărată merge mână în mână cu ascultarea Suveranului Suprem al universului.

Psalmii şi Proverbele au multe de spus despre sursa adevăratei fericiri. "Fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Iehova." "Fericit este cel care-l are pe Dumnezeul lui Iacov în ajutorul lui, a cărui speranţă este în Iehova, Dumnezeul lui." "Cine dă atenţie cuvântului găseşte binele, şi cine se încrede în Iehova este fericit." Dar se pot aplica asemenea afirmaţii în lumea zbuciumată de astăzi? Sigur că da! De fapt, există un motiv şi mai mare pentru fericire astăzi, decât atunci când au fost scrise aceste afirmaţii pentru prima dată. – Ps. 144:15; 146:5; Prov. 16:20, *AS*.

FERICIRE ŞI MAI MARE ACUM

Există şi mai multe motive pentru care creştinii adevăraţi pot avea o fericire şi mai mare decât au avut aceşti oameni credincioşi ai timpurilor precreştine.

Cuprins

Primul motiv este că Isus le-a oferit o cunoştinţă suplimentară, întăritoare spiritual, pe care nici măcar oamenii credinţei din vechime, nu au avut-o. Mai departe, Isus le-a oferit răscumpărarea, cumpărarea înapoi a ceea ce Adam a pierdut pentru rasa umană şi astfel deschizând cu adevărat calea pentru ca omul să primească binecuvântările lui Dumnezeu şi viaţa veşnică. Apoi, de asemenea, avem exemplul adăugat pe care Isus şi apostolii l-au stabilit în ceea ce priveşte calea care într-adevăr duce la fericirea adevărată - calea ascultării instrucţiunilor divine şi de a face principalul scop în viaţă ajutarea celorlalţi ca să le înţeleagă. Isus a spus: "Dacă ştiţi aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceţi." Iar apoi a mai spus: "Există mai multă ferice în a dărui decât în a primi." – Ioan 13:17; Faptele 20:35, *NW*.

Prin urmare, fericirea adevărată vine din lucrarea constructivă şi roditoare ce ne-a fost desemnată de către Dumnezeu. Adam a fost fericit de lucrarea ce i-a fost oferită de Dumnezeu. La fel a fost şi Isus. Şi, deşi lumea este uimită, la fel sunt şi urmaşii Lui astăzi! Lucrarea ce a fost poruncită pentru aceste zile este una care le cere celor ce o înfăptuiesc să aibă o cunoştinţă corectă a cuvântului lui Dumnezeu, iar aceasta le oferă marea răsplată de a putea, cu bucurie, să o dea şi altora care au nevoie. Aceasta este lucrarea despre care a vorbit Isus când a spus referitor chiar la zilele noastre: "Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul." – Mat. 24:14, *NW*.

Da, un motiv major pentru care cineva poate avea o fericire şi mai mare acum decât a fost posibil cu multe secole în urmă este acela că timpul nostru este cel pe care toţi aceşti oameni credincioşi ai lui Dumnezeu l-au aşteptat cu nerăbdare. Acum este timpul când împărăţia lui Dumnezeu a fost stabilită, fiind predicată pe întreg pământul locuit, şi când sfârşitul domniei nelegiuite a lui Satan este aproape. Lumea de astăzi se teme de viitor, şi dacă nu îşi schimbă calea şi nu se conformează Cuvântului lui Dumnezeu, are toate motivele să o facă.

Dar oamenii care astăzi au o cunoştinţă corectă a cuvântului lui Dumnezeu, care ştiu din el motivul problemelor prezente ale pământului, cum se vor sfârşi aceste probleme şi ce ar trebui să facă referitor la ele acum, nu sunt afectaţi de temerile lumii. Ei sunt într-adevăr fericiţi să ştie că trăiesc în zilele despre care a vorbit Biblia, când a spus că Satan ştie că are doar "o scurtă perioadă de timp." Decât să fie necăjiţi de condiţiile supărătoare ale pământului, aceşti oameni care au o cunoştinţă adevărată a cuvântului lui Dumnezeu mai degrabă văd în aceste condiţii semnul ce marchează apropierea sfârşitului conducerii nelegiuite a lui Satan şi stabilirea condiţiilor drepte pe întreg pământul. – Apoc. 12:12; Matei 24, *NW*.

V-ar face fericiţi dovada că această veste bună este adevărată? S-ar adăuga bucuriei dumneavoastră oportunitatea de a le spune şi celorlalţi despre această veste bună? Martorii lui Iehova au văzut această dovadă. Ei au această fericire. Iar ei consideră un privilegiu de nedescris faptul că pot spune şi altora despre această veste bună. Fericirea lor aduce frecvent comentarii din partea celor din afară, ca atunci când *World Telegram and Sun* din New York a intitulat un articol despre ei: "Sunt Fraţi, Surori în Familia Uriaşă a Credinţei." Această fericire neobişnuită vine

Cuprins

din cunoaşterea lor a Cuvântului lui Dumnezeu, din ascultarea instrucţiunilor Lui şi din activitatea lor de a spune şi altora despre lucrurile bune pe care le-au învăţat.

Ei ştiu că deşi rebeliunea lui Adam aparent a amânat scopul lui Iehova de a avea acest pământ populat cu creaturi drepte, paşnice, fericite, acel scop nu a fost împiedicat. Vi se pare imposibil că încă aţi mai putea avea oportunitatea de a vă bucura de binecuvântările pe care Adam le-a pierdut, chiar aici pe acest pământ? Numărul mereu crescând al martorilor lui Iehova a văzut dovada clară scripturală a faptului că aceste condiţii vor fi restabilite în curând.

Veţi cerceta să vedeţi de ce sunt atât de convinşi de acest lucru, şi de ce această cunoştinţă le oferă asemenea bucurie şi mulţumire astăzi? Cu siguranţă merită timpul şi efortul de a vedea cum puteţi şi dumneavoastră să câştigaţi această fericire reală acum şi promisiunea unei bucurii veşnice în viitor. Veţi examina dovezile în legătură cu acest subiect deosebit de important? Martorii lui Iehova vă îndeamnă cu toată seriozitatea să faceţi acest lucru.

Lăudaţi pe Iehova, toate naţiunile, lăudaţi-L, toate popoarele. Căci mare este bunătatea Lui faţă de noi, şi adevărul lui Iehova ţine în veci. Lăudaţi-L pe Iehova. - Psalm 117, AS.

SĂ FOLOSIM ÎN MOD ÎNŢELEPT PUŢINUL TIMP RĂMAS

FOLOSEŞTI tu în mod înţelept puţinul timp rămas? "Puţinul timp rămas?" vă întrebaţi. Da, profeţia Bibliei arată că trăim în zilele celei de-a doua prezenţe a lui Cristos şi prin urmare "nu va trece generaţia aceasta" până când acest sistem de lucruri va ajunge la sfârşit. Rezultă că există o urgenţă în ceea ce priveşte predicarea "acestei veşti bune a împărăţiei" şi în ceea ce priveşte permiterea tuturor oamenilor cu bunăvoinţă să ştie că trebuie să "înceapă să fugă la munţi" înainte să fie prea târziu. Aşadar, este imperativ să folosim înţelept puţinul timp rămas. – Mat. 24:34, 14-16; 1 Cor. 7:29; Efes. 5:15, 16, *NW*.

Timpul folosit în încercarea de a acumula averi, faimă sau putere sau în încercarea de a perpetua acest sistem vechi de lucruri este timp irosit, şi acest lucru este ceea ce face mai mult de 99,9% din populaţia acestui pământ. Iar timpul poate fi de asemenea irosit pe obiceiurile neglijente. Este atât de simplu să iroseşti timpul citind ziarul sau revistele populare şi cărţile de benzi desenate. Acelaşi lucru este adevărat şi pentru radio, televiziune şi obiceiurile legate de filme. Îngrijorarea iroseşte timpul şi la fel face şi cearta despre propuneri speculative şi ipotetice.

Apoi mai este şi problema irosirii timpului altora. Nu ar trebui să ne aşteptăm ca alţii să facă ceea ce noi putem face pentru noi înşine, pentru că aceea nu este ceea ce am dori ca ei să ne facă nouă. – Mat. 7:12.

Şi ce înseamnă să folosim în mod înţelept puţinul timp rămas? În primul rând, înseamnă să ne mulţumim doar cu strictul necesar în ceea ce priveşte lucrurile de bază ale vieţii. Putem folosi înţelept acel timp când studiem Cuvântul

Cuprins

lui Dumnezeu, împreună cu ajutoarele pe care El le-a furnizat. Este folosire înţeleaptă dacă studiem eficient. Aceasta înseamnă să nu încercăm să facem două lucruri deodată, cum ar fi să studiem şi să ne uităm la televizor, ci să ne concentrăm la ceea ce studiem. Mai înseamnă şi să folosim în cel mai bun mod cu putinţă diversele ajutoare disponibile, şi să fim practici pentru a efectua studiul nostru în cele mai favorabile condiţii posibile. Noul nostru ajutor, *Calificaţi pentru a fi slujitori*, ne oferă multe sugestii valoroase în această direcţie.

Participarea la întâlnirile şi adunările grupei este o folosire înţeleaptă a timpului nostru, cu condiţia să fim pregătiţi în avans şi să luăm parte în măsura oportunităţilor noastre. Dacă nu suntem concentraţi la ceea ce este prezentat, ne vom irosi timpul chiar dacă este vorba despre o adunare a poporului lui Iehova. Şi timpul folosit în rugăciune este de asemenea folosit cu înţelepciune. Haideţi să nu fim prea ocupaţi ca să începem şi să încheiem fiecare zi cu rugăciune, sau să-I mulţumim lui Iehova de câte ori ne aşezăm la masă.

Şi cel mai important, cea mai înţeleaptă folosire a puţinului timp rămas este, desigur, aceea a predicării veştii bune a Împărăţiei. Îi aduce onoare numelui lui Iehova şi înseamnă viaţă atât pentru ascultătorii noştri cât şi pentru noi. Aşa că haideţi să ne gestionăm timpul cu atenţie, pentru a fi capabili să ne dedicăm cât mai mult predicării, şi apoi să-l folosim cât mai bine, fiind echipaţi adecvat, atenţi şi cu tact. Înseamnă că serviciul cu timp integral ar trebui să fie următorul nostru scop.

Folosind înţelept puţinul timp rămas, în loc să avem timp liber, vom avea fericirea dăruirii. De asemenea, mai este şi bucuria de a vedea roadele folosirii înţelepte a timpului nostru şi satisfacţia strângerii comorilor în cer, asigurându-ne viaţă veşnică în lumea nouă a dreptăţii a lui Dumnezeu.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 21 – Educație pentru serviciul teocratic avansat

Despre rămăşiţa martorilor lui Iehova, ilustrată prin profetul Ieremia, a fost prezis: „Iată, astăzi te pun peste naţiuni şi peste împărăţii să dărâmi, să nimiceşti, să dai jos, *să zideşti şi să sădeşti*”. (Ier. 1:10, *AS*). Aşadar, în mijlocul lucrării intensive de judecată, ce demasca creştinătatea apostată, anul 1942 a marcat un moment hotărâtor.

După congresul de la St. Louis, din 6-10 august 1941, unde J. F. Rutherford s-a adresat celui mai mare auditoriu vizibil, alcătuit din 115.000 persoane, când a apărut cartea *Copii* şi s-a făcut de cunoscut pentru prima dată că dominaţia

universală era marea chestiune de discuţie, sănătatea preşedintelui Societăţii Watch Tower, acum în vârstă de 72 ani, a început să de deterioreze treptat. În cele din urmă, pe 8 ianuarie 1942, J. F. Rutherford a murit, după ce servise în funcţia de preşedinte al Societăţii timp de douăzeci şi cinci de ani şi două zile. Mai jos se află un extras din anunţul *Turnului de veghere* sub titlul „Un martor credincios”:

„PENTRU TOŢI IUBITORII TEOCRAŢIEI: Pe 8 ianuarie 1942, iubitul nostru frate, J. F. Rutherford, şi-a încheiat cu credincioşie calea pământească, precum un luptător pentru GUVERNUL TEOCRATIC şi un serv al Cuvântului lui Dumnezeu. Cunoscând interesul profund pe care îl aveţi faţă de el, precum şi rugăciunile pe care le-aţi adresat pentru el, întruna, lui Dumnezeu, din clipa când boala i s-a agravat, înaintea congresului din Detroit, din iulie 1940, ne grăbim să vă aducem la cunoştinţă aceste lucruri. Dorinţa fratelui Rutherford a fost să ‘moară luptând’; şi aşa a fost. Domnul l-a cruţat în mod milostiv pentru a completa raportul *Cărţii Anuale a martorilor lui Iehova* din anul 1942, în care s-a arătat că cea mai mare mărturie dată vreodată fusese încheiată şi că distribuirea de cărţi şi broşuri din anul acela ajunsese la uriaşa sumă de 36.030.595 exemplare. Întotdeauna el avea în minte pe primul loc să FACĂ ACEST LUCRU, să declare numele lui Iehova şi împărăţia Lui, să respecte legământul făcut cu El şi să se îngrijească cum se cuvine de interesele fraţilor săi”.

Astfel s-a încheiat cariera pământească de serv, plină de energie, a unui luptător ferm pentru dreptate. Puternică şi vastă a fost contribuţia altruistă a fratelui Rutherford la dezvoltarea societăţii teocratice a Lumii Noi. Până în ziua de astăzi, el trăieşte în memoria multora.

Trecerea la o nouă administraţie condusă de cel de-al treilea preşedinte al Societăţii a fost rapidă, fără obstacole sau ceartă. Aceasta a fost cu totul diferită de experienţa din anul 1916, de la moartea primului preşedinte al Societăţii, C. T. Russell, când a existat un interval de aproape zece săptămâni, înainte ca J. F. Rutherford să fie ales ca cel de-al doilea preşedinte. *Turnul de veghere* din 15 februarie 1942, sub titlul „Servi uniţi”, raportează schimbările făcute în Societate în ceea ce priveşte membrii comitetului de conducere.

N. H. KNORR

"În după-amiaza zilei de 13 ianuarie, 1942, toţi membrii celor două consilii s-au adunat în cabinetul casei Bethel din Brooklyn. Nathan H. Knorr, care la ultimele alegeri generale din Pittsburg a fost ales vice-preşedinte, a cerut câteva zile înainte ca membrii consiliului să-şi facă datoria, să caute cu toată convingerea înţelepciunea divină prin rugăciune şi meditaţie, pentru ca ei să poată fi călăuziţi cum trebuie; şi aşa au făcut. Întâlnirea comună s-a deschis cu rugăciune, cerând în mod special ca Iehova Dumnezeu să le poată acorda înţelepciune în alegerea acestor servi, aşa cum El doreşte să fie reprezentat legal sub organizaţii. După o considerare potrivită şi prudentă, următorii fraţi au fost nominalizaţi, respectiv aleşi, în unanimitate, şi anume: Nathan H. Knorr ca preşedinte şi Hayden C. Covington ca vice-preşedinte al celor două corporaţii. Mai târziu, în aceeaşi zi, la întâlnirea familiei Bethel din Brooklyn, rezultatele alegerilor au fost anunţate de către secretarul consiliului executiv şi au întâmpinat o reacţie entuziastă".

Din multe părţi ale lumii s-au primit scrisori şi telegrame prin care se exprima bucuria că fratele Knorr fusese ales noul preşedinte al Societăţii.

Cuprins

Chiar în vremea zilelor întunecate din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1942 a început, la scară mică, un program de „zidire" şi „sădire" în organizaţia teocratică a servilor. Acesta era destinat să transforme Societatea Lumii Noi în ţara „Beula", care să înflorească într-o frumuseţe şi prosperitate paradisiacă, aşa cum n-a fost niciodată înainte. La Congresul teocratic al Lumii Noi din Cleveland, Ohio, 18-20 septembrie 1942, noul preşedinte al Societăţii, Nathan Homer Knorr, a fost prezentat martorilor lui Iehova. Cu congresul principal din Cleveland au fost în legătură alte cincizeci şi unu de oraşe-congrese, pentru a asculta importantele cuvântări, principala fiind vorbirea publică a preşedintelui Knorr, „Pacea – Poate ea dura?", adresată unui auditoriu total de 129.699 persoane. Aproape în acelaşi timp au avut loc în afara Statelor Unite alte treizeci şi trei de congrese. La acest important congres a fost dat un semnal de „mergeţi înainte" şi pe baza textului din Apocalips 17:8-18 a fost clarificat faptul că decedata Ligă a Naţiunilor va fi reînviată după război, după care va exista o perioadă de pace limitată, permiţând o activitate de predicare foarte extinsă. Au fost puse în circulaţie noua carte *Lumea Nouă* şi Nr. 10 a *Versiunii Regele Iacob* a Bibliei, tipărită de Societate, pentru a începe o nouă campanie educaţională.

Un scurt fragment biografic al celui de-al treilea preşedinte al Societăţii arată că Nathan Homer Knorr s-a născut în Bethlehem, Pennsylvania în 1905, din părinţi americani. A absolvit liceul din Allentown (Pennsylvania) în iunie 1923. La 16 ani s-a asociat cu grupa martorilor lui Iehova din Allenown, după ce a renunţat să mai fie membru în biserica Reformată. În 1923, la 18 ani, el a devenit un predicator cu timp integral, timp în care fusese solicitat să devină un membru în administraţia Societăţii la Betel, Brooklyn. De acolo, el a progresat rapid în instruirea sa de serv, iar mai târziu, călătorea la sfârşitul săptămânii pentru a ţine lecturi din Biblie la grupele aflate la două sute de mile depărtare de Brooklyn. În timp, el a fost numit ca şi coordonator al tuturor activităţilor de tipărire din imprimeria Societăţii, în 1932 devenind manager general al imprimeriei. În 1934 a fost ales ca unul din directorii corporaţiei din New York a Societăţii (acum Watchtower Bible and Tract Society, Inc.) şi în 1940 a fost făcut director şi ales ca vice-preşedinte al corporaţiei din Pennsylvania, Watch Tower Bible and Tract Society. Alegerea lui ca preşedinte atât a societăţilor americane cât şi a corporaţiei britanice, Asociaţia internaţională a studenţilor Bibliei, a avut loc în ianuarie 1942. În februarie 1943 el a devenit preşedintele de curând întemeiatei Şcoli Biblice Gilead a Watchtower, din South Lansing, New York. El conduce, de asemenea, activităţile staţiei radio WBBR a Societăţii din Brooklyn, supraveghează administraţia afacerilor Societăţii din toate părţile pământului şi călătoreşte peste tot. El este principalul vorbitor al Societăţii de la toate congresele internaţionale. Pe lângă acestea, el supraveghează vasta lucrare editorială a Societăţii şi conduce activităţile misionare din străinătate ale martorilor. Locuieşte împreună cu soţia sa în Columbia Heights 124, Betel, Brooklyn.

Văzând necesitatea urgentă pentru o mai mare instruire de serviciu a tuturor servilor Societăţii, noul preşedinte al Societăţii, împreună cu noua conducere, au început să întocmească un cuprinzător program de educaţie

Cuprins

teocratică (Efes. 4:12, *NW*). Prima parte a programului a fost dezvăluită luni 16 februarie, 1942, timp în care s-a deschis la Betel o şcoală la seral, ce oferea un „Curs intensiv în serviciul teocratic". Înscrierea era permisă numai membrilor de parte bărbătească din conducerea Societăţii. Cursurile se ţineau o dată pe săptămână, luni seara. În prima parte a programului ei se întâlneau în auditoriu, unde era rostită o lectură pentru toţi cei înscrişi. De asemenea, surorile de la Betel erau invitate să participe. Apoi urma o scurtă pauză, ce permitea publicului să se împartă în câteva grupuri. În partea a doua erau prezentate cuvântările de student pe subiecte biblice, sub supravegherea sfătuitorilor instruiţi ai clasei. În programul progresiv realizat la această şcoală de la Betel erau oferite, în mod armonios, cursuri de vorbire şi studii generale din Biblie. A devenit vizibilă imediat îmbunătăţirea remarcabilă în prezentarea lecturilor când toţi au început să folosească ultimele tehnici ale vorbirii improvizate în public. S-a simţit, de asemenea, o îmbunătăţire în predicarea din casă în casă, atât a membrilor de parte bărbătească, cât şi a celor de parte femeiască din familia Betel. S-a văzut binecuvântarea lui Iehova peste acest nou program. Şcoala Betel funcţionează de aproape treisprezece ani, ajutând sutele de slujitori tineri să-şi îmbunătăţească cunoştinţa din Biblie şi abilitatea lor de a vorbi.

După succesul pe care l-a avut şcoala Betel, aceasta a îndemnat Societatea să facă următorul pas în noul său program educaţional, acela de a înfiinţa o şcoală de servi cu studii mai înalte, pentru a instrui misionari străini şi reprezentanţi pentru serviciu în străinătate. Premisele Societăţii de la Betel, Brooklyn, erau neadecvate pentru funcţionarea unei astfel de instituţii educaţionale sugerate. Cu toate acestea, din fericire, din 1935 Societatea Watch Tower deţinea şi lucra o mare suprafaţă de 800 de acri, cunoscută ca Ferma Împărăţiei, de unde se obţinea hrana, în special pentru familia Betel din Brooklyn. (În 1955 un personal permanent al familiei de la fermă de aproximativ 50 persoane şi-au oferit voluntar serviciile pentru a administra acest vast proiect). Ferma Împărăţiei este situată într-un loc minunat, la 255 mile nord-vest de New York, în cartierul Finger Lakes al statului New York, aproape de oraşul Ithaca, amplasamentul faimosei universităţi Cornell. De-a lungul anilor, pe acest teren s-au construit mai multe clădiri, inclusiv marea clădire a administraţiei, construită din cărămidă, încheiată în 1941, numită „Gilead", care înseamnă „movila mărturiei". Aici era locul ideal pentru înfiinţarea unei şcoli Biblice, a cărei construcţie a fost aprobată de conducerea Societăţii în septembrie 1942. Imediat a fost numită o autoritate de patru servi ordinaţi ai conducerii de la Betel pentru a continua întocmirea unui curs de studiu, pentru a modela lecturile, pentru a căuta atent texte anuale potrivite, pentru a aduna o mică bibliotecă de 800 de cărţi cu lucrări vitale din Biblie şi pentru a continua să formuleze un orar al şcolii. În clădirile existente s-au făcut modificări fundamentale pentru a face săli de clasă, un auditoriu, o sală de mese şi dormitoare. S-au făcut îngrijiri pentru o şcolarizare de cinci luni cu o sută de studenţi înscrişi, cazaţi şi hrăniţi pe perioada dată.

Cuprins

[**Notă explicativă**]
Cartea anuală din 1942, pag. 61-72.
Turnul de veghere din 1februarie 1942, pag. 45.
Pe 24 septembrie 1945, H. C. Covington a refuzat cu amabilitate să servească în continuare ca un membru al comitetului de directori şi ca vice-preşedinte al Watch Tower Bible and Tract Society din Pennsylvania, nu pentru a se sustrage de la responsabilităţi, ci mai degrabă în efortul de a se supune voinţei Domnului, ca toţi membrii conducerii şi funcţionarii să fie dintre cei unşi, deoarece speranţa lui era a unuia din „alte oi". F. W. Franz a fost ales vice-preşedinte în locul lui (*Cartea anuală* din 1946, parag. 221-224). Fratele Covington a continuat să conducă departamentul juridic al Societăţii, care a jucat un rol important în lupta Societăţii de a apăra libertatea de închinare, pentru a ţine uşa legală deschisă serviciului. H. C. Covington, jurist, s-a născut în Hopkins County, Texax, în 1911; a frecventat Şcoala de avocatură din San Antonio şi a început să predice ca unul din martorii lui Iehova în 1934. F. W. Franz, savant, născut în 1893 în Covington, Kentucky, a frecventat Universitatea din Cincinnati şi a devenit serv asociat cu Societatea în 1913.
WT din 1942, parag. 61-63.
Cartea anuală din 1943, parag. 59-70.

(Va urma)

IEZUIT CE IMPLICĂ VINA IERARHIEI

FĂRĂ nici o îndoială, biserica romano-catolică a fost şi este cea mai vehementă în denunţarea comunismului ca ameninţare la adresa religiei. Episcopii romano-catolici de la Papă în jos şi politicienii romano-catolici, începând de la senatorul McCarthy, sunt citaţi în mod continuu în această privinţă.

Cu toate acestea, de nenumărate ori publicaţiile Turnului de Veghere au aruncat vina pentru comunism în aceste ţări predominant romano-catolice, ca: Polonia, Italia şi Franţa, direct pe umerii bisericii romano-catolice. Şi de multe ori susţinătorii romano-catolici, cum ar fi *Our Sunday Visitor,* au argumentat că acest lucru era nedrept. Pentru a-şi dovedi punctul de vedere ei au menţionat Irlanda, Portugalia şi Franţa, ca exemple de ţări romano-catolice unde nu predomină comunismul, scăpându-le din vedere faptul că, totuşi, în aceste ţări, comunismul a fost înăbuşit numai prin apelarea la metode comuniste de restrângere a libertăţii.

Este interesant, totuşi, de constatat ceea ce li s-au spus seniorilor de la Universitatea romano-catolică din Fordham, în 5 iunie 1955, de către redactorul asociat al săptămânalului iezuit, *America,* Vincent J. Kearney, despre cum poate fi învins comunismul: "Succesul sau eşecul duşmanilor lui Dumnezeu şi ai ţării, ai lumii pe care o cunoaştem, va fi determinat prin modul în care creştinii nu doar îşi trăiesc creştinismul, ci îl şi aplică asupra societăţii moderne". El a mai afirmat cum comunismul "nu va dispărea numai prin denunţarea lui", înfrângerea finală a acestuia poate veni numai atunci când "noi vom începe practicarea principiilor sociale creştine care contraatacă răutăţile în care comunismul prosperă".

Cuprins

Deoarece, după spusele lui V. J. Kearney, comunismul prosperă unde principiile creştine nu sunt aplicate la problemele sociale şi există cu preponderenţă în ţări romano-catolice ca: Polonia, Italia şi Franţa, unde comunismul a prosperat, ce concluzie se poate trage?

Balansul spre religie

Concernele producătoare de bere nu sponsorizează în fiecare caz jocurile de baseball prin radio. În Yuma, Arizona, postul de radio KOLD a vândut sponsorizarea unui meci de baseball, jucat de echipa locală de Ligă Arizona-Mexic, unei biserici Episcopale. Între reprize meciul de baseball a balansat spre religie: preotul face o reclamă şi fanii baseball-ului sunt invitaţi să meargă la biserica lui.

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ

Relatat de către Hazel O. Burford

V-AŢI dorit vreodată ceva atât de intens încât fiecare fibră a fiinţei voastre părea să tânjească după ea? Şi apoi cât de extraordinar de fericiţi aţi devenit atunci când l-aţi obţinut! Ştiţi acum ce a însemnat pentru mine pionieratul. Din momentul în care mi-am făcut dedicarea, la vârsta de paisprezece ani, mi-am dorit să fac exact ceea ce am promis atunci să fac - să-mi dedic tot timpul, puterea, energia să studiez şi apoi să-i ajut pe alţii să înveţe adevărul care mă încântă pe mine atât de mult. Pentru mine, ascultând Romani 12:1, a însemnat serviciul cu timp integral; astfel că anii mei de liceu nu au fost pe deplin cei mai fericiţi.

A venit absolvirea, dar nu ca o realizare a visului meu. Părinţii mei, nedecicaţi, nu s-au opus niciodată realizării sau împlinirii dedicării mele. Ei au simţit că mi-au oferit o educaţie. Acum depindea de mine să-mi croiesc propriul drum. În consecinţă, m-am întors spre a doua mea iubire, îngrijirea bolnavilor. Pentru instruire am intrat la spitalul de copii din Denver, Colorado, pe 1 septembrie 1925. M-am bucurat enorm de această muncă. Dar a apărut o primejdie nouă în urmărirea scopului meu în viaţă:

Fiind la datorie zece ore din cele douăzeci şi patru, pe lângă orele noastre de clasă şi de studiu, a însemnat ca participarea mea la întâlniri şi timpul în serviciu să fie foarte neregulate şi în cele din urmă să se diminueze, pe măsură ce grijile acestei vieţi nu au mai permis producerea de roade ale Împărăţiei. Zelul s-a domolit. Un sfat scriptural excelent mi-a fost dat apoi de către unul dintre membrii adunării din Denver. Ruşinată, fără tragere de inimă, am acceptat să mă întâlnesc cu grupul pentru înfăptuirea serviciului în după-amiaza sâmbetei următoare. M-am dus; dar nimeni altcineva nu a venit. Reticenţa mea a cedat treptat nerăbdării.

Cuprins

Măcar dacă ar veni cineva; *vroiam* să merg în serviciu. După o oră de aşteptare o groază rece a început să mă cuprindă de parcă conştiinţa mea mă condamna. Am fost atât de neglijentă - Iehova mi-a întors spatele! Întorcându-mă în camera mea de la casa infirmierelor m-am aruncat în genunchi, implorând iertare şi o altă oportunitate de a servi. După ceva timp mi-a revenit calmul, în timp ce am hotărât să fac tot posibilul din acel moment şi să las rezultatul în mâinile Dumnezeului milostiv şi iubitor.

Anii care au urmat au dovedit din plin că doar dacă fac tot posibilul pentru a-mi îndeplini obligaţia de a-mi urmări scopul în viaţa voi avea pacea minţii şi mulţumire.

În toamna anului 1929, când a început criza, am absolvit şcoala infirmierelor. Alţi treizeci de absolvenţi aveau prioritate în faţa mea, iar cazurile erau puţine şi rare, şi doar cele care erau cel mai puţin dorite. În ianuarie anul viitor, (1930), prin intermediul unui prieten de familie, am fost acceptată să lucrez cu unul dintre cei mai buni şi mai ocupaţi chirurgi din Occident. Salariu excelent, mărit la fiecare şase luni, ore regulate de lucru - permiţându-mi să particip la toate întrunirile şi să merg în serviciu la fiecare sfârşit de săptămână. Ce aş fi putut cere mai mult?

Serviciul cu timp integral era scopul meu! Dar am descoperit că şi printre cei mai dedicaţi eu eram considerată o fanatică, deoarece credeam un astfel de lucru. Ştiam că m-am dedicat pentru a oferi tuturor, şi în principal mie, şi nu aş fi putut fi mulţumită cu mai puţin.

După aceea m-am confruntat cu anunţul congresului internaţional din Columbus, Ohio, din iulie 1931. Vara este cel mai aglomerat timp al anului în Colorado. În cabinetul doctorului nimeni nu îşi ia vacanţă din mai până în noiembrie; astfel încât, pentru mine, participarea la congres era exclusă. Totuşi, neparticipând niciodată la o întrunire mare, cu cât timpul se apropia dorinţa mea de a fi acolo a devenit aproape irezistibilă. Aveam aproape o mie de dolari economisiţi, astfel că pe întâi iunie mi-am dat demisia şi mi-am trimis cererea pentru serviciul de pionier, planificând să particip la congres, să-mi găsesc un partener şi să pornesc în urmărirea scopului meu în viaţă: serviciul cu timp integral.

Congresul a fost mai măreţ decât am visat eu vreodată - o rampă de lansare minunată pentru a mă lansa în cariera mea aleasă. Următorul lucru era găsirea unui partener. M-am uitat după cineva care avea maşină, dar curând am văzut că toţi ceilalţi potenţiali pionieri făceau acest lucru; astfel că am folosit cea mai mare parte din economiile mele pentru a-mi cumpăra o maşină. Apoi, bazându-mă în mare măsură pe promisiunea lui Iehova de a se îngriji dacă, mai întâi căutăm Împărăţia, eu împreună cu o altă tânără ne-am dus în Texas să lucrăm. Nici ea nu fusese pionier niciodată.

Prin metoda învăţării din greşeli noi am învăţat şi a fost foarte distractiv. Am avut teritoriul de est al Texas-ului, lângă terenul nou de petrol din Gladewater, unde criza încă nu sosise. Plasările noastre erau destul de bune, dar nu suficiente pentru a ne închiria o cameră mobilată. Astfel că ne-am strâns rezervele noastre modeste, am cumpărat un cort şi alte echipamente de campare şi ne-am "dus în

Cuprins

pădure". Excelent în timpul vremii de toamnă luminoasă! Am economisit din benzină şi din timpul de călătorie, campând oriunde când activitatea noastră din acea zi se încheia sau începea a doua zi. Dar venirea ploilor de iarnă, ocazional lapoviţa şi ninsoarea, ne-a obligat să avem alt adăpost; astfel că am închiriat o cocioabă pe care fermierii o păstrau pentru lucrătorii lor de pe câmpul de bumbac. Luxoasă? Nu, nu chiar; dar cu apa ce trebuia cărată, lemne de tăiat, gătitul la foc neacoperit, era un lucru antrenant cu care să ne confruntăm şi să depăşim fiecare problemă cu satisfacţia de a fi "făcut aşa cum Tu Mi-ai poruncit" şi de a-i fi ajutat şi pe alţii să afle calea spre viaţă. Ploile constante şi drumurile aproape imposibile parcurse, în efortul de a ajunge în fiecare casă din teritoriul nostru, au contribuit la succesul nostru. Lucrătorii de pe câmpul de petrol, controlorii şi fermierii ne-au ajutat zilnic să ieşim din groapă după groapă. Ei întotdeauna au vrut doar să ştie de ce două femei tinere, singure, trebuiau să ajungă la acea casă pe un astfel de drum şi pe o asemenea vreme. Astfel că am avut multe oportunităţi să punem mărturie, în timp ce stăteam la capătul unui stâlp ridicat sau adunând pietre sub roată, pentru ca astfel s-o putem ridica din stratul ei de noroi. A fost greu pentru maşină şi pentru noi, dar la sfârşitul fiecărei asemenea zile somnul profund de mulţumire era al nostru.

În primăvară partenera mea s-a căsătorit şi sora soţului ei a devenit partenera mea; astfel încât toţi patru am lucrat împreună. Din moment ce nu existau vizite ulterioare sau studii la domiciliu în acele zile, ne-am îndeplinit misiunea în mai, şi am stabilit să lucrăm pe timpul verii în Panhandle, pe drumul spre casă, din oraşul meu natal Colorado. Dar la o lună de la sosirea acolo, prima mea parteneră şi soţul ei au părăsit lucrarea de pionierat pentru un timp, iar eu împreună cu sora lui am continuat singure, pentru următorii cinci ani. Când a fost mică ea a avut poliomielită şi şchiopăta prea tare ca să poată face multe dintre sarcinile fizice necesare în teritoriul izolat; astfel că partea mea manuală de muncă era mai grea în sarcini cum ar fi: schimbarea cauciucului, gresarea maşinii, etc., dar ea era excelentă ca studentă a Bibliei, foarte matură spiritual, un real ajutor pentru mine. Fratele ei şi soţia lui ne-au făcut o remorcă care ne-a permis să continuăm în zone foarte dificile. Am învăţat diferenţa dintre a ne descurca cu lucrurile necesare şi a avea lucrurile pe care le credeam necesare.

Dar corpul suferind al micuţei mele partenere zeloase nu a putut ţine pasul cu spiritul doritor, şi în primăvara anului 1937 ea a trebuit să renunţe la serviciul cu timp integral.

Urmărindu-mi scopul în viaţă, am continuat pionieratul cu o familie din Oregon şi cu ajutorul lor generos m-am mutat în Kentucky, împreună cu ei, pentru a munci şi a câştiga suficient să pot participa la congresul de la Columbus, Ohio, din acea vară. Aceasta a fost o adevărată sărbătoare pentru mine, după anii petrecuţi în teritoriul izolat. De asemenea, am găsit o soră pionier veteran cu care să lucrez. Plantaţiile de bumbac din Alabama s-au dovedit a fi mult mai uşoare pentru lucrare decât fermele din Texas şi plasările erau bune, permiţându-mi să fac o călătorie acasă să-mi vizitez tatăl invalid, pe care nu l-am mai văzut de aproape opt ani. Din adunarea mea natală mi s-a alăturat o soră tânără care dorea să fie pionier, dar care

Cuprins

doar avea nevoie de un mic ajutor de a se elibera. Timp de câţiva ani am lucrat împreună în Sud şi de atunci ea a absolvit şcoala din Gilead şi acum serveşte ca misionar în El Salvador.

În 1941, când lucram pe teritoriul izolat în Kentucky-ul de vest, am participat la adunarea de zonă (în prezent de circuit) de la Cape Girardeau, Missouri. În timp ce pregăteam masa de seară în bufetul cu autoservire, am fost chemată să răspund unui apel telefonic interurban, oferindu-mi-se privilegiul de a-l ajuta ca asistentă medicală pe fratele Rutherford, atunci foarte bolnav, aflat într-un spital din Elkhart, Indiana. Şocată de vestea bolii sale, copleşită de responsabilitatea enormă pe care ar fi fost de aşteptat să mi-o asum, prima mea reacţie a fost să refuz; dar temându-mă să refuz o misiune, ca nu cumva să nu mai primesc alta, am acceptat rugămintea. Imediat am părăsit sediul întrunirii şi mi-am făcut pregătirile necesare pentru îndatoririle mele noi, la care m-am angajat, când am intrat, treizeci şi şase de ore mai târziu, în camera tristă a fratelui nostru lovit de durere. O săptămână mai târziu am fost privilegiată să-l însoţesc pe fratele Rutherford şi grupul său în California, unde am locuit în Beth-Sarim, "Casa Prinţilor", pentru următoarele opt săptămâni, până la moartea sa în 8 ianuarie 1942. Dacă nu aş fi fost un pionier, acest serviciu neobişnuit şi preţios nu ar fi fost al meu, deoarece toţi asociaţii şi ajutoarele sale erau din rândul lucrătorilor cu timp integral.

Din California m-am întors direct la fostul meu grup din Somerset, Kentucky. Aici am întâlnit o opoziţie reală, am fost arestaţi în mod repetat şi am petrecut ceva timp în închisoare; dar, ca o consecinţă, am fost asiguraţi că în cele din urmă s-a dat o decizie în favoarea noastră într-o Înaltă Curte din Kentucky, care încă de atunci păstrează acolo modul de lucrare deschis.

În istoria teocratică anul 1943 este remarcabil pentru deschiderea Gileadului. Spre bucuria mea nespusă am fost chemată să mă înscriu pentru clasa a doua în septembrie. În acea vară mi-am vizitat mama văduvă, însoţind-o la o adunare de district din Denver. Paharul meu a fost într-adevăr plin de bucurie în timp ce am asistat la cufundarea ei. Apoi înapoi la Gilead, pentru cinci luni, cu cea mai pură bucurie pe care am experimentat-o.

Anul următor a fost o reală bătălie pentru mine. Am tânjit cu atâta disperare pentru atmosfera din Lumea Nouă a Gileadului, încât am ajuns foarte aproape să fiu nemulţumită de misiunea din Perth Amboy, New Jersey; dar convingându-mă singură să merg mai departe, urmărindu-mi scopul în viaţă, în cele din urmă am biruit şi am început să mă bucur din nou, cu adevărat, de serviciu.

Apoi s-a auzit zvonul că patru dintre noi urmau să lucreze în Panama. Aburii tropicali! Eu nu aş supravieţui mult timp în căldură, am început prima dată să mă gândesc. Dar alţi oameni ca mine trăiesc acolo de generaţii, mi-am spus în sine, aşa că eu de ce nu aş putea lucra acolo? Nouă ani de serviciu misionar aici în istmul din Panama au dovedit falsitatea îndoielilor mele. La sosirea mea în 28 decembrie, 1945, un alt adevăr s-a născut în conştiinţa mea: că familia mea, oamenii mei sunt peste tot în lume, iar ca misionar nu trebuie niciodată să-ţi fie dor de casă sau de singurătate. În dimineaţa strălucitoare şi matinală de la sosirea noastră unul dintre vestitorii de pe cealaltă parte a istmului se afla la uşa noastră să

Cuprins

ne ducă cu maşina sa către misiunea noastră din Colón, pe partea Atlanticului. Deşi pielea lui era cu mult mai închisă decât a noastră, avea acel zâmbet radios al Împărăţiei, aceeaşi apreciere iubitoare şi dorinţă de a servi ca şi fraţii noştri, chiar acolo în Bethel. Din acea primă dimineaţă de când ne-am cunoscut, pe parcursul a mai mult de patru ani de lucrat împreună, el şi alţi fraţi şi surori de-ai noştri nu au fost niciodată prea ocupaţi sau prea obosiţi să ne ajute cu orice problemă în noua noastră casă. Ei erau atât de dornici să ajute în înfăptuirea lucrării şi astfel să coopereze, încât în acea perioadă de timp ne-am bucurat să vedem micul grup de cincisprezece vestitori crescând într-o adunare bine organizată, de aproape o sută de oameni. După ce s-a lucrat acolo aproape doi ani s-a considerat indicat să se formeze o adunare vorbitoare de limbă spaniolă, şi cu toate că spaniola mea era încă foarte slabă, am avut privilegiul să lucrez cu adunarea de la formarea ei şi chiar să slujesc ca serv în ea.

Cu adunări în oraşele terminale din Zona Canalului funcţionând bine, Societatea a hotărât să-i ajute pe oamenii cu bunăvoinţă din "Interiorul" Panama-ului; astfel că în 1950 eu am fost una din cele patru alese să se mute în Chitre. Aici, cu siguranţă, am început să realizăm importanţa miracolului înfăptuit de către Iehova la Turnul Babel, în timp ce făceam eforturi să punem mesajul preţios al Împărăţiei într-o spaniolă uşor de înţeles. Încă de la instruirea noastră de bază de la Gilead, am studiat în mod constant şi puteam citi destul de bine, însă am descoperit acum că modul nostru de utilizare a limbii era în întregime necorespunzător în numeroase situaţii pe care le-am întâlnit. După aproape un an a fost organizată o grupă, noi cele patru surori ocupând funcţiile de servi; şi când, în decembrie 1952, am fost chemate în Panama City, am putut să lăsăm în Chitre un grup de opt vestitori, cu fraţi autohtoni instruiţi pentru poziţiile de servi. Sub binecuvântarea lui Iehova grupa din Chitre aproape s-a dublat până acum.

În mai, 1954, a fost organizată o grupă chiar în Zona Canalului, fiind opt vestitori la început care raportau; douăsprezece luni mai târziu erau douăzeci. Binecuvântarea lui Iehova ne face pe toţi bogaţi şi puternici spiritual. În multe secţiuni, pe tot parcursul zilei, lucram în mijlocul sărăciei şi a mizeriei locuinţelor supraaglomerate. Noaptea veneam acasă la o locuinţă misionară curată şi confortabilă, întreţinută de către Societate, fraţii noştri. Astfel că aceşti ultimi douăzeci şi trei de ani, văd acum, au fost petrecuţi într-un mod foarte bun urmărindu-mi scopul în viaţă, şi sper să continui pentru totdeauna serviciul cu timp integral, în orice misiune pe care Iehova mi-o poate da în mod îndurător.

PENTRU A ÎNCEPE ACŢIUNEA

Pastorul de la Prima Biserică Metodistă din Cordele, Georgia, nu cu mult timp în urmă, a anunţat că acele cutii de donaţii, dintr-o anumită duminică, vor fi pline cu bancnote de un dolar. Duminica a venit. Fiecare persoană prezentă a fost rugată să scoată câte o bancnotă de un dolar din cutiile cu donaţii atunci când acestea treceau printre enoriaşi. "Oamenii noştri sunt credincioşi şi loiali prin contribuţiile

Cuprins

lor către biserică", a explicat pastorul, "şi ne place ideea ca biserica să ofere un dar oamenilor, astfel ca ei să poată, în schimb, să investească acest dar pentru Cristos şi biserica Sa". Observatorii nu ar fi putut să se gândească la o ilustraţie mai potrivită: să torni apă într-o pompă pentru a începe acţiunea.

ORDINAREA SLUJITORILOR CALIFICAŢI

PAVEL spune: "Calificarea noastră vine de la Dumnezeu, care ne-a calificat să fim slujitori ai unui legământ nou." (2 Cor. 3:5, 6, *NW*). Aceasta înseamnă că Dumnezeu trebuie să fie cel care ordinează sau numeşte o persoană să fie slujitorul Său. Acest lucru a fost reprezentativ în cazul lui Ieremia, care a fost un slujitor al vechiului legământ al legii, al lui Israel. Făcând parte din familia preoţească a lui Aaron, Ieremia a fost automat următorul la rând pentru a fi preot în templul din Ierusalim. Însă, pentru a fi mai mult decât un preot, şi anume, un profet care să profeţească cu privire la toate naţiunile de pe pământ, Ieremia avea nevoie de mai mult decât să fie născut ca şi fiul lui Hilchia preotul. Niciun om nu-l putea face un asemenea profet. Dumnezeu, care inspiră profeţia, era aşadar Cel care-l ordina sau îl numea ca şi profet, care-l califica în mod adecvat. Ieremia arată către ordinarea sau numirea lui de la Dumnezeu, când spune: "Cuvântul lui Iehova mi-a vorbit astfel: Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoşteam, şi mai înainte ca să fi ieşit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte şi te numisem [ordinasem, *AV*] profet al naţiunilor. … te vei duce la toţi aceia la care te voi trimite şi vei spune tot ce-ţi voi porunci. … Apoi Iehova Şi-a întins mâna şi mi-a atins gura. Şi Iehova mi-a zis: Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste naţiuni." – Ier. 1:4-10, *Da*.

[2] Chiar şi Isus, tâmplarul din Nazaret, a trebuit să aibă această ordinare de la Iehova Dumnezeu. Ca şi om, Isus nu provenea dintr-o familie preoţească din Israel. Ca şi membru al tribului regal al lui Iuda El era un moştenitor al tronului pământesc al lui David, dar nu al unui tron ceresc şi al regalităţii. Pentru a fi mare preot ca preotul regal Regele Melhisedec, Isus trebuia să fie ordinat de către Iehova, iar Iehova jurase profetic că Isus va fi un asemenea preot regal. Pentru a fi un rege ceresc, stând pe tronul lui Iehova, la dreapta Lui, Isus trebuia să fie uns cu ceva mai mult decât uleiul de ungere din mâinile unui profet sau preot omenesc. El trebuia să fie uns şi astfel ordinat sau numit cu spiritul sfânt de la Iehova Dumnezeu. După cum scrie Pavel: "Tot aşa, Cristos nu s-a glorificat el însuşi, ca să devină mare preot, ci a fost glorificat de cel care a spus cu privire la el: „Tu eşti fiul meu. Eu ţi-am devenit astăzi tată”. Aşa cum spune şi în alt loc: „Tu eşti preot pentru totdeauna în felul lui Melhisedec!” – Evrei 5:5, 6, *NW*.

[3] Isus a primit ordinarea necesară de la Dumnezeu. Când Ioan, fiul preotului Zaharia, l-a botezat pe Isus în râul Iordan, el nu l-a ordinat pe Isus să fie preot sau rege. El nu putea face asta. Ioan nu a ştiut de ce îl boteza pe Isus. El nu a înţeles atunci că îl boteza pe Isus doar pentru a simboliza că Isus s-a dedicat pentru a face

Cuprins

voinţa lui Dumnezeu, pentru care venise pe lume. Botezul cu apă a simbolizat dedicarea lui Isus, pentru o schimbare a cursului în viaţă. A fost pentru prima dată după ce Isus a fost botezat şi a ieşit din apă când Tatăl Său ceresc, Iehova Dumnezeu, L-a ordinat sau L-a numit prin recunoaştere, în auzul tuturor, a dedicatului Isus, ca Fiul Său spiritual şi prin ungerea Lui cu spiritul Său sfânt. (Mat. 3:13-17). La scurt timp după aceasta, pentru a arăta că Iehova îl ordinase, nu preotul Ioan Botezătorul, Isus a mers la sinagoga din Nazaret şi a citit oamenilor profeţia lui Isaia: "Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să predic." Apoi Isus a spus adunării: "Astăzi s-a împlinit această scriptură pe care tocmai aţi auzit-o." – Luca 4:16-21, *NW*; 3:21-23.

[4] Avea şi Pavel o asemenea ordinare sau numire de la Dumnezeu? El a spus: "Pentru această mărturie am fost numit [ordinat, *AV*] eu predicator şi apostol … învăţător al naţiunilor în credinţă şi adevăr." (1 Tim. 2:7, *NW*) "Ordinat" sau "numit" de către cine? Pavel răspunde în cuvintele lui către Galateni: "Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Cristos şi prin Dumnezeu Tatăl, … când Dumnezeu, care m-a adus pe lume şi m-a chemat prin bunătatea sa nemeritată, a considerat că este bine să-l dezvăluie pe Fiul său prin mine, ca să le anunţ naţiunilor vestea bună despre el, nu m-am dus să cer imediat sfat de la carne şi sânge. Nici n-am urcat la Ierusalim, la cei care erau apostoli înainte de mine." (Gal. 1:1, 15-17, *NW*). Pavel a fost botezat probabil de Anania, care i-a spus să se boteze. După aceea, Pavel a fost "umplut cu spiritul sfânt" ca dovadă că a fost ordinat sau numit de către Iehova, prin Cristos, care îl alesese ca un vas pentru a-i purta numele. – Faptele 9:15-18, *NW*.

[5] Chiar şi primii convertiţi păgâni necircumcişi au avut această ordinare sau numire de la Dumnezeu, de a fi slujitori ai noului Său legământ. Dacă ordinarea lor nu ar fi fost de la Dumnezeu, creştinii evrei ar fi fost nepregătiţi şi reticenţi să îi recunoască atunci ca slujitori creştini ordinaţi. Înainte ca apostolul Petru să fi terminat de predicat italianului Corneliu şi multor rude şi prieteni apropiaţi de-ai lui, aceşti ne-evrei necircumcişi au crezut şi au acceptat mila lui Dumnezeu, prin Cristos, şi Dumnezeu i-a ordinat sau i-a numit ca martorii Săi pentru slujire. Istoria Bibliei spune: "În timp ce Petru vorbea încă despre aceste lucruri, spiritul sfânt a coborât peste toţi cei ce ascultau cuvântul. Cei fideli care veniseră cu Petru şi care erau dintre cei circumcişi au rămas uimiţi, pentru că darul spiritului sfânt fusese turnat şi peste oamenii naţiunilor. Căci îi auzeau vorbind în limbi şi preamărindu-l pe Dumnezeu. Atunci Petru a răspuns: 'Poate cineva să interzică apa ca să nu fie botezaţi aceştia care au primit spiritul sfânt la fel ca noi?' Apoi a poruncit să fie botezaţi în numele lui Isus Cristos." Mai târziu, la Ierusalim, Petru le-a explicat tovarăşilor săi evrei creştini: „Şi, cum am început să vorbesc, spiritul sfânt s-a coborât peste ei ca şi peste noi la început. … Deci, dacă Dumnezeu le-a dat acelaşi dar pe care ni l-a dat şi nouă, celor ce am crezut în Domnul Isus Cristos, cine eram eu ca să-l împiedic pe Dumnezeu?" – Faptele 10:44-48; 11:15-17, *NW*.

Cuprins

[6] Aşadar Petru i-a botezat, nu pentru a-i ordina (Dumnezeu deja făcuse asta), ci pentru ca ei să-şi simbolizeze credinţa şi dedicarea pe care Dumnezeu deja le acceptase cu o dovadă miraculoasă.

[7] Dar ce spuneţi despre martorii devotaţi ai lui Iehova de astăzi? Ei, de asemenea, se bazează pe această ordinare sau numire de la El, pentru a fi calificaţi ca slujitori ai Lui în cele mai necesare privinţe. Astăzi, pe pământ, există doar o rămăşiţă a celor pe care Iehova Dumnezeu i-a ales pe parcursul ultimelor nouăsprezece secole şi pe care i-a ordinat şi i-a numit să fie slujitorii săi unşi ai noului legământ. Aceştia sunt rămăşiţa "celor rămaşi" din sămânţa organizaţiei femeieşti a lui Dumnezeu. (Apoc. 12:17, *NW*) El le spune: "Voi sunteţi martorii Mei - zice Domnul - voi şi servul Meu pe care L-am ales." (Isa. 43:10, *AS*). Ca şi grup, această rămăşiţă formează acum un grup de slujitori sau de robi. Ei formează ceea ce Isus a numit în profeţia lui "servul credincios şi înţelept" care a fost „numit să dea hrană slugilor sale la timpul potrivit." De la cine au primit cei din rămăşiţă numirea sau ordinarea lor? Nu de la oameni, ci de la Stăpânul lor, Regele domnitor Isus Cristos. De la venirea în împărăţia sa, în 1914, şi de la venirea în templu, în 1918, pentru judecarea întâi a "casei lui Dumnezeu", El a găsit această rămăşiţă a creştinilor devotaţi, unşi făcând ceea ce fuseseră desemnaţi să facă. Astfel, El le-a făcut ceea ce Le-a promis: "Adevărat vă spun că îl va pune peste toate bunurile sale." – Mat. 24:45-47, *NW*.

[8] Ce dovadă avem că ei au fost desemnaţi de către Dumnezeu prin Cristosul Lui invizibil, glorificat şi despre calificarea lor adecvată? Dovada este faptul că ei oferă spirituala "hrană la timpul potrivit." Nu la ei se referea Iehova când a profeţit: "Iată, vin zile, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete în ţară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame şi sete după auzirea cuvintelor lui Iehova." (Amos 8:11, *AS*). Se referea la clerul creştinătăţii şi la adunările lor. Ei resping hrana servită din mâinile şi gurile clasei „servului” şi astfel suferă de foamete spirituală. Totul din cauză că ei nu recunosc numirea sau ordinarea neortodoxă a clasei "servului credincios şi înţelept." Dar sunt alţi sute de mii conştienţi de nevoia lor spirituală şi care află unde găsesc hrana spirituală şi care o acceptă din mâna rămăşiţei unse a martorilor lui Iehova. Acestea sunt persoanele sincere, smerite, asemănătoare cu oile, pe care Păstorul Drept al lui Iehova, Isus Cristos, le aduce în staul pentru a fi "celelalte oi" ale Lui, făcându-le "o singură turmă" cu rămăşiţa unsă. – Ioan 10:16.

SLUJITORI SUB NOUL LEGĂMÂNT

[9] Din moment ce "celelalte oi" trebuie să-L urmeze pe Păstorul cel drept al lui Iehova, ele trebuie, de asemenea, să fie 'martori credincioşi şi adevăraţi' aşa cum a fost şi El; ele, de asemenea, trebuie să fie slujitori calificaţi corespunzător ai lui Iehova Dumnezeu. Desigur, ele nu pot fi "slujitori ai unui nou legământ" în sensul în care a fost apostolul Pavel, care era în noul legământ ca membru al "naţiunii sfinte" a Israelului spiritual şi care era, prin urmare, un slujitor preoţesc, un membru al "preoţiei regale" cu o chemare cerească. Însă trebuie să reţinem că Israelul spiritual a fost ilustrat sau preumbrit de către Israelul natural din timpurile

Cuprins

străvechi. Ca membri ai acelei naţiuni alese, israeliţii naturali erau în vechiul legământ al legii cu Iehova Dumnezeul lor. Dar printre israeliţii naturali erau mulţi non-izraeliţi care erau rezidenţi temporari sau locuitori străini şi care serveau în diverse moduri în Israel, unii fiind chiar slujitori la templu. Şi aceştia se închinau lui Iehova ca fiind Dumnezeul lor, iar legea Lui îi proteja şi le oferea multe binecuvântări şi privilegii. Ei erau "străinul care este în casa ta" care nu trebuiau să muncească în ziua de sabat a lui Israel. (Ex. 20:8-10, *NW*). Ei nu trebuiau să aducă niciun reproş numelui lui Iehova, ci trebuiau să-L laude împreună cu israeliţii naturali. Ei trebuiau să arate cât erau de binecuvântaţi de El, prin sământa naturală a lui Avraam.

[10] La fel este şi cu "celelalte oi", "străinul care este în casa ta" dintre izraeliţii spirituali. Ei nu sunt izraeliţi spirituali în noul legământ, însă trăiesc sub binecuvântările şi prevederile acelui nou legământ şi trebuie să-şi armonizeze vieţile cu el. Ei trebuie să fie o societate a Lumii Noi cu rămăşiţa Israelului spiritual. Ei se află sub singura lege generală de a fi martorii lui Iehova şi de a predica vestea bună a Împărăţiei, ca o mărturie pentru toate naţiunile, înainte ca acest sistem de lucruri lumesc să ia sfârşit. (Mat. 24:14) Pentru a face aceasta, şi ei trebuie să fie calificaţi adecvat, iar aceasta le cere, în primul rând să aibă o ordinare de la Dumnezeu. Ca şi pas necesar către aceasta, ei s-au dedicat de bunăvoie şi cu dragoste lui Dumnezeu, prin Fiul Lui Isus Cristos, iar această predare totală a lor către El au simbolizat-o la fel ca şi Isus, prin botezul în apă. Având în vedere dedicarea lor caracteristică, Dumnezeu îi acceptă în "singura turmă" a Păstorului Lui Drept Isus Cristos, nu ca să fie membri ai Israelului spiritual sau ai preoţiei regale, cu o moştenire cerească, nici ca să fie slujitori preoţeşti ai noului legământ, ci ca să fie martori ai lui Iehova şi slujitori calificaţi adecvat *sub* noul legământ. El îi ordinează sau îi numeşte ca slujitorii Săi pământeşti, pentru a servi cu rămăşiţa unsă a Israelului spiritual. Toţi aceştia au această numire sau ordinare în virtutea acceptării de către Iehova a dedicării lor prin Isus Cristos, Mediatorul noului legământ. Deci, ei sunt toţi slujitorii Lui ordinaţi, indiferent dacă sunt bărbaţi sau femei după carne.

[11] Doar pe această bază ar fi potrivit pentru toate naţiunile care pretind că acordă consideraţie slujitorilor creştini să-i recunoască în calitate de slujitori ordinaţi scriptural. Naţiunile sunt egoiste şi dictatoriale când îşi formează propriile legi şi cerinţe şi pe baza lor declară cine este un slujitor cu adevărat ordinat, recunoscut de Dumnezeu. Când naţiunile cer o autorizaţie scrisă de la vreun om, grup de oameni sau organizaţie religioasă, sau ca o ceremonie făcută de om să fie efectuată înainte ca ei să recunoască aceşti bărbaţi şi femei dedicaţi ca slujitori ai lui Dumnezeu, acest lucru nu este potrvit din punct de vedere scriptural. Legiuitorii neinspiraţi ai acestei lumi nu au scris Scripturile, ci Dumnezeu a cauzat scrierea acestor Scripturi prin forţa mişcătoare a spiritului Lui, şi adevăraţii Lui slujitori au mărturia Scripturilor lui inspirate în ceea ce priveşte ordinarea lor de către El, pentru că i s-au dedicat. Dovada a ceea ce ar trebui să fie slujitorii Săi ordinaţi ar trebui să fie luată din Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care face ordinarea, nu din legile făcute de om şi interpretarea lor legală făcută de judecători.

Cuprins

[12] Dumnezeu, Suveranul Universal, are dreptul să determine cum va fi întocmită şi condusă organizaţia Sa vizibilă a poporului Său şi cine vor fi slujitorii Săi din ea şi în ce condiţii. Chiar şi sectele religioase ale creştinătăţii recunosc acest drept al organizaţiei lor sectante. Anul trecut, funcţionarul principal administrativ al bisericii prezbiteriene din Statele Unite ale Americii, în timp ce le vorbea celor 400 de delegaţi ai Alianţei Mondiale Prezbiteriene din Princeton, New Jersey, a inclus printre libertăţile religioase de bază "libertatea de a determina guvernarea internă şi condiţiile dintr-un corp bisericesc." Apoi el a spus: "Atunci când în judecata gândită şi plină de rugăciune a unei biserici libertatea de a îndeplini aceste responsabilităţi este în esenţă simplificată de către stat sau societate, este de datoria bisericii să spună "nu" statului şi "nu" societăţii." (New York *Times*, 29 iulie 1954). Martorii lui Iehova rămân fideli teocratic regulilor şi numirilor Lui referitoare la cum ar trebui clădită şi cum să funcţioneze organizaţia Noului Legământ. Ei spun nu intruşilor pământeşti.

[13] Ei nu au nevoie de oameni religioşi să-şi pună mâinile peste ei ca să fie ordinaţi. Ordinarea lor vine de la Dumnezeu şi provine din dedicarea existenţei lor eterne Lui, prin Cristos. Ei nu sunt ordinaţi prin punerea mâinilor peste ei de către cel care-i botează în apă, ca simbol al dedicării lor. Întrucât botezul lor în apă are legătură cu ordinarea lor de la Dumnezeu, ei pot prezenta, în scopul înregistrării, data lor de botez ca data aproximativă a ordinării lor, pentru a mulţumi legea ţinutului unde este cerută o dată a ordinării. Ceea ce martorii lui Iehova îşi doresc pentru ei să-i califice este mâna lui Dumnezeu, mâna Celui ce a atins gura lui Ieremia şi a spus: "Iată, pun cuvintele Mele în gura ta." (Ier. 1:9). Ei vor mâna Celui ce l-a adus pe Ezra, preotul, în siguranţă la Ierusalim, "mâna bună a Dumnezeului său era peste el"; aceeaşi mână despre care Neemia, constructorul zidurilor Ierusalimului, spune: "Împăratul mi [le-a] dat, căci mâna bună a Dumnezeului meu era peste mine." (Ezra 7:6, 9, 28; Neem. 2:8, 18, *NW*). Spune psalmistul: "Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care l-ai făcut puternic pentru tine!" (Ps. 80:17, *AS*). Mâna lui Iehova este prima care ar trebui să fie peste noi, pentru a ne ordina sau a ne numi slujitori calificaţi. Fără mâna Lui întâi peste noi, punerea mâinilor peste noi de către oameni, după aceea, nu are nicio forţă, ci este doar de formă.

[14] Mâna lui Iehova este cea care pune deoparte rămăşiţa Sa unsă a Israelului spiritual şi pe însoţitorii lor dedicaţi. Regele Solomon îi spune profetic lui Dumnezeu, la inaugurarea templului din Ierusalim: "Căci Tu i-ai pus deoparte ca moştenire a Ta, dintre toate popoarele pământului, aşa cum ai spus prin Moise, slujitorul Tău, când i-ai scos pe strămoşii noştri din Egipt, o, Domn Suveran Iehova!" (1 Regi 8:53, *NW*). Faptul că ei erau cu toţii separaţi de această lume, pentru a predica vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, l-a arătat apostolul Pavel în introducerea scrisorii lui: "Pavel, sclav al lui Isus Cristos, chemat să fie apostol şi pus deoparte pentru vestea bună a lui Dumnezeu, pe care el a promis-o mai înainte în sfintele Scripturi, prin profeţii săi, cu privire la Fiul Său." (Rom. 1:1, 2, *NW*). Pentru că sunt astfel despărţiţi, separaţi, ei sunt obligaţi să practice forma de închinare curată, nepătată, religia pură, care include, printre altele, "să ne păzim

Cuprins

neîntinaţi de lume." (Iac. 1:27, *NW*). Aşadar, ei nu sunt ca "slujitorii regulaţi" sau clerul creştinătăţii care pretind să fie separaţi şi cărora legea le dă un statut aparte şi care totuşi se amestecă în politică şi în luptele naţiunilor şi se pătează în întregime cu această lume.

NUMIRI SPECIALE

[15] Toată naţiunea Israelului spiritual şi tovarăşii ei dedicaţi sunt separaţi şi au un statut aparte faţă de această lume. Ei sunt toţi o societate de slujitori calificaţi ai Lumii Noi. Cu toate acestea, ei au printre ei anumiţi membri special puşi deoparte pentru diverse servicii responsabile, pentru care sunt ordinaţi sau numiţi. De exemplu, în primul secol existau profeţi creştini şi învăţători în adunarea din Antiohia (Siria) şi toţi aceştia slujeau în aceste poziţii responsabile. Apoi relatarea spune: "În timp ce slujeau pentru Iehova şi posteau, spiritul sfânt a zis: 'Dintre toţi, puneţi-mi-i deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat'. Atunci au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei şi i-au lăsat să plece." (Faptele 13:1-3, *NW*). Acea punere a mâinilor adunării prin intermediul oamenilor ei reprezentativi era o formă de numire sau ordinare pentru un serviciu special. Mai târziu, în cursul activităţii lor în acest serviciu special, Pavel şi Barnaba au desemnat bătrâni în cadrul adunărilor nou formate în poziţii responsabile ale serviciului: "Au numit pentru ei bătrâni în fiecare adunare şi, făcând rugăciuni şi postind, i-au încredinţat lui Iehova." (Faptele 14:23, *NW*). Apostolul Pavel, când i-a desemnat putere de numire tânărului Timotei, a spus: "Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea. … Să nu-ţi pui mâinile peste nimeni cu grabă şi să nu te faci părtaş păcatelor altora; pe tine însuţi păzeşte-te curat." – 1 Tim. 4:12; 5:22, *NW*.

[16] Deci trebuiesc făcute numiri de servi speciali în cadrul societăţii Lumii Noi, nu democratic, ci teocratic, prin corpul de guvernare sau prin reprezentanţii activi ai corpului de guvernare din alte ţări. În orice caz, desemnarea acestor slujitori speciali sau supraveghetori din cadrul adunării nu înseamnă că este formată o clasă a clerului separată şi că tot restul adunării nu sunt slujitori calificaţi adecvat de către Dumnezeu. Fiecare dintre noi păstrează calificarea adecvată de la Dumnezeu atâta timp cât studiem şi-L servim pe Iehova, cu loialitate, ca şi martori ai Lui.

[17] Această antică punere a mâinilor a slujitorilor responsabili ai adunării a avut forţa de a ordina sau de a desemna. Acea ceremonie chiar a avut un efect în acele prime zile când "prin punerea mâinilor apostolilor a fost dat spiritul." Aceia care şi-au pus mâinile pe Pavel şi pe Barnaba nu au împărţit spiritul, ci spiritul le-a spus să se pună deoparte pentru lucrarea specială. Astăzi nu mai avem spiritul care să ne vorbească clar sau pe apostoli prezenţi fizic, ca să-şi pună mâinile peste noi şi să împartă darurile miraculoase ale spiritului, şi nu există niciun creştin declarat pe pământ, astăzi, care să poată dovedi scriptural că este un succesor apostolic cu asemenea putere. Acele daruri miraculoase ale spiritului au încetat, la fel ca şi canalele apostolice. De aceea Pavel a clasat "punerea mâinilor" ca parte a "doctrinei elementare despre Cristos." (Evrei 6:1, 2; Faptele 8:18 şi 1 Cor. 13:8-11,

Cuprins

NW) Formalitatea de a pune mâinile literalmente pe cineva, la desemnarea lui, nu are nicio putere specială astăzi.

[18] Ceea ce este important este simpla desemnare în sine de către corpul de guvernare autorizat. Acea desemnare poate fi făcută oral sau prin scrisoare, chiar şi printr-o scrisoare oficială de desemnare. Ceea ce contează aici este ca desemnarea să vină de la un corp de guvernare recunoscut, şi astfel semnătura scrisorii sau formularului de desemnare trebuie să arate că vine de la un asemenea corp cu autoritate. Semnătura scrisă de mână sau ştampilată nu schimbă chestiunea şi nu slăbeşte sau şterge desemnarea. Dacă ştampila este cea a corpului de guvernare şi este imprimată de către cel care are autoritatea de a folosi acea ştampilă, atunci desemnarea este cu autoritate şi obligatorie.

[19] Acest lucru este adevărat chiar dacă ştampilarea unei scrisori sau formular de desemnare nu este la fel de ceremonioasă şi impresionantă ca şi oficiala şi literala punere a mâinilor oamenilor pe capul persoanei desemnate. Ştampilarea unei scrisori oficiale este o bună practică a Bibliei.

[20] Când regina Izabela a vrut să emită instrucţiuni bătrânilor din Izreel, cum a procedat ea? L-a pus pe regele Ahab să semneze scrisorile de instruire? Ascultaţi: "Şi ea a scris nişte scrisori în numele lui Ahab şi le-a sigilat cu sigiliul lui, apoi a trimis scrisorile la bătrânii şi nobilii care locuiau în acelaşi oraş cu Nabot." Bătrânii şi nobilii au recunoscut pecetea şi au îndeplinit instrucţiunile care aparent veneau de la rege. (1 Regi 21:8-11, *NW*). Valoarea şi puterea unei ştampile cu autoritate sau al unui sigiliu a arătat-o regele Ahaşveroş, când i-a spus reginei lui Estera şi primului său ministru Mardoheu: "Scrieţi, deci, în numele regelui, în folosul iudeilor, după cum este bine în ochii voştri şi sigilaţi cu inelul cu sigiliu al regelui; căci un text scris în numele regelui şi sigilat cu inelul cu sigiliu al regelui nu poate fi anulat." Primul ministru Mardoheu a făcut întocmai: "El a scris în numele regelui Ahaşveroş şi a sigilat cu inelul cu sigiliu al regelui, iar documentele scrise le-a trimis prin mâna curierilor." În faţa acelei ştampile uniforme, guvernatorii tuturor provinciilor Persiei, precum şi iudeii, au recunoscut forţa obligatorie a acelor documente scrise şi au acţionat după cum erau instruiţi în ele. – Estera 8:8, 10, *NW*.

[21] Aşadar nimeni să nu subestimeze puterea unei scrisori ştampilate corespunzător; ştampila îi dă greutate şi autoritate. Acum, o singură scrisoare oficială cu o asemenea ştampilă reală, oficială poate desemna mai mult de un slujitor al unei adunări, dar obligaţiile repartizate oricărei persoane desemnate determină gradul de responsabilitate a acelei persoane numite, dacă are mai multe responsabilităţi decât alţi slujitori. Orice altceva ar mai spune scrisoarea sau pe oricine altcineva ar mai desemna aceeaşi scrisoare, într-un serviciu diferit, nu înlătură poziţia specială a acelui slujitor. Deci scrisorile de desemnare ştampilate (sau scrisorile formular în multe cazuri) sunt folosite de către Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere şi multele ei filiale ca o cale convenabilă de a face desemnări ale slujitorilor, în mai mult de 14 000 de adunări ale martorilor

Cuprins

lui Iehova de pe pământ. În toate aceste adunări membrii recunosc ştampila şi acceptă desemnarea. Cine, atunci, are dreptul de a pune la îndoială puterea unei ordinări sau a unei desemnări? Puteţi fi siguri că peste toţi asemenea slujitori speciali, puşi în oficiu de către aceste scrisori de desemnare ştampilate, corpul de guvernare al Societăţii îşi pune mâinile, nu literalmente, ci ca să-i întărească, să-i sprijine şi să-i susţină, sau să-i înlăture, în interesele generale ale lucrării.

SCRISOARE ÎNSCRISĂ DE RECOMANDARE

[22] Însuşi apostolul Pavel a ridicat chestiunea calificării. El a spus: "Şi cine este calificat pentru aceste lucruri? Noi! Căci noi nu suntem vânzători ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulţi, ci vorbim cu sinceritate, da, ca trimişi ai lui Dumnezeu, sub privirile lui Dumnezeu, alături de Cristos." (2 Cor. 2:16, 17, *NW*). Dar avea Pavel sau purta cu el o scrisoare, ştampilată sau pecetluită, de desemnare sau de recomandare de la corpul de guvernare din Ierusalim sau de la cei care şi-au pus mâinile pe el şi pe Barnaba la Antiohia? Ar fi putut el arăta o asemenea scrisoare sinagogilor pe care le-a vizitat pentru predicare sau adunărilor pe care le-a înfiinţat, sau guvernatorului Felix, sau guvernatorului Festus, sau regelui Agripa, sau împăratului Nero când a apărut, în sfârşit, în faţa lui la proces, în Roma? Nu există nimic care să ne arate că el ar fi avut o asemenea scrisoare! Pavel nu a avut nevoie de o asemenea scrisoare. El avea ceva mai bun decât scrisorile compuse şi semnate de om pe tăbliţe sau hârtie de scriere. El avea martori la Damasc care să ateste că fusese botezat în apă, pentru a-şi simboliza dedicarea sau credinţa în Iehova, prin Isus Cristos. El fusese, de asemenea, "umplut cu spiritul sfânt" şi a avut darurile miraculoase ale acelui spirit. Mai mult, el avea puterea să-şi pună mâinile pe credincioşii botezaţi şi să le dea darurile spiritului. De aici el ştia că de la Dumnezeu venea calificarea lui adecvată. Ce nevoie avea el, atunci, de o scrisoare ştampilată sau sigilată de la cineva de pe pământ? Cea mai grăitoare dovadă a calificării adecvate a cuiva pentru un serviciu sau slujire este produsul muncii lui, ceea ce a realizat. Pavel avea această dovadă şi i-a servit drept cea mai impresionantă scrisoare de recomandare ce dovedea numirea lui.

[23] El i-a spus adunării creştine pe care o înfiinţase în Corint: "Începem din nou să ne recomandăm singuri? Sau avem oare nevoie, ca unii, de scrisori de recomandare pentru voi sau de la voi? Voi înşivă sunteţi scrisoarea noastră, scrisă pe inimile noastre, cunoscută şi citită de toţi oamenii. Căci voi sunteţi o scrisoare a lui Cristos, scrisă de noi ca slujitori, nu cu cerneală, ci cu spiritul unui Dumnezeu viu, nu pe table de piatră, ci pe table de carne, pe inimi." (2 Cor. 3:1-3, *NW*). Mai târziu, noul instruit Apolo a primit o asemenea scrisoare de recomandare de la fraţii creştini din Efes pentru adunarea din Corint, însă Pavel nu a avut nevoie de o asemenea scrisoare de recomandare literală. (Faptele 18:24-28, 1-11). Acei discipoli pe care el i-a format pe parcursul unui an şi jumătate de predicare intensă şi activitate de învăţare, în Corint, au fost ei înşişi o scrisoare încărcată de putere.

Cuprins

[24] Acei discipoli au fost scrisoarea lui Pavel scrisă în inima lui, deoarece el i-a luat cu el în sentimentele lui şi le-a scris scrisori pentru că îi păsa de ei. În acelaşi timp el i-a învăţat şi i-a instruit să fie martori predicatori ai lui Iehova şi ai lui Cristos şi astfel acei creştini corinteni erau scrisoarea deschisă a lui Pavel, "ştiută şi citită de toată omenirea." Ei nu erau o scrisoare de la om, nici măcar de la corpul de guvernare de la Ierusalim.

[25] Ei "s-au arătat a fi o scrisoare de la Cristos", iar Isus Cristos, care îl alesese pe Pavel să fie un vas special care să-i poarte numele la naţiunile care nu erau iudaice, l-a folosit pe Pavel ca şi slujitor al Său în scrierea acelei scrisori. Pavel nu ar fi putut să scrie acea scrisoare umană de unul singur, căci, aşa cum Isus le spusese discipolilor săi, "despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic." (Ioan 15:5, *NW*). El l-a folosit pe Pavel într-un mod mult mai greu decât să-l pună, pur şi simplu, să stea jos cu peniţa şi cerneala şi să scrie o scrisoare în care să se recomande pe el însuşi, prin cuvinte scrise decât prin fapte laborioase. În afară de munca lui Pavel din timpul săptămânii, ca şi constructor de corturi împreună cu Acvila şi Priscila, Isus l-a folosit pe Pavel pentru a scrie scrisoarea aceasta umană de recomandare, punându-l să vorbească în sinagoga evreiască în fiecare sabat, pentru a-i câştiga şi pe evrei şi pe greci. Cu timpul el a devenit "din ce în ce mai ocupat cu Cuvântul [lui Dumnezeu], mărturisind evreilor pentru a dovedi că Isus este Cristosul," stând acolo timp de un an şi jumătate, "predicând printre ei cuvântul lui Dumnezeu."

[26] Când Pavel a părăsit Corintul, el a lăsat în urmă roadele muncii lui. Care? O adunare creştină ce-l includea pe Crisp, fostul funcţionar ce prezida în sinagogă şi întreaga sa familie, pe care însuşi Pavel i-a botezat. Această adunare era o scrisoare de recomandare, "înscrisă nu cu cerneală, ci cu spiritul Dumnezeului cel viu," deoarece spiritul lui Dumnezeu era cel care lucra prin Pavel, el venind la ei "cu o demonstraţie de spirit şi putere, pentru ca credinţa [lor] să fie nu în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu." Spiritul lui Dumnezeu din Pavel a produs sau a scris cuvintele lizibile ale acelei scrisori pentru adunare. Scrisoarea nu a fost scrisă pe table reci de piatră, ci pe calde şi iubitoare "table de carne, pe inimi". Acele inimi erau ceva de citit, pentru că vorbeau despre dragoste, întâi pentru Dumnezeu, spuneau despre convingere, despre credinţa exercitată pentru dreptate, şi au inundat astfel încât să mişte gurile corintenilor pentru a face declaraţii publice pentru salvare. (Faptele 18:1-11; 1 Cor. 2:4, 5; 2 Cor. 3:1-3; Mat. 22:37, 38; Rom. 10:10, *NW*). Pentru ca cineva să producă o asemenea scrisoare de recomandare vie, grăitoare a autorului ei, cu siguranţă era cerută o calificare adecvată a lui de către Atotputernicul Dumnezeu.

[27] Dar astăzi? Cu excepţia scrisorilor de numire trimise adunărilor sau duse de slujitorii special desemnaţi ai organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu, martorii lui Iehova nu au asupra lor scrisori de desemnare sau recomandare, care să dovedească faptul că ei, ca bărbaţi şi femei devotaţi, sunt slujitori ai lui Dumnezeu scriptural ordinaţi, ce servesc în legătură cu noul Lui legământ, prin Mediatorul Isus Cristos. Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, care foloseşte Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere ca şi slujitorul ei, nu are nevoie

Cuprins

de asemenea scrisori de numire sau ordinare, de asemenea scrisori de recomandare, la fel cum nici Pavel nu a avut nevoie. Creştinătatea nu recunoaşte Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere ca pe un instrument în mâinile lui Dumnezeu. Însă "Istoria Modernă a Martorilor lui Iehova", ce este publicată acum în coloanele revistei *Turnul de veghere,* ne oferă o istorie autentică, documentată a felului cum Dumnezeul cel Preaînalt şi fiul Său Isus Cristos au folosit Societatea, da, şi au folosit revista oficială pe care o publică, din momentul în care amândouă au început. Astăzi, această revistă a Bibliei are o imprimare de cel puţin 2 100 000 de exemplare, pe fiecare număr, în patruzeci şi una de limbi, iar Societatea editorială are şaptezeci şi cinci de filiale răspândite pe întreg pământul. Acest fapt este o scrisoare de neşters cunoscută şi citită de către toţi oamenii, iar ea recomandă fiecărei conştiinţe bune aceste două instrumente ca fiind folosite de către Dumnezeu pentru îndeplinirea scopului Său glorios, în aceste timpuri cruciale de incertitudine, îndoială şi frică.

[28] Creştinătatea şi guvernele ei creştine nominal refuză să recunoască ordinarea scripturală a devotaţilor martori ai lui Iehova. Prin urmare, ei nu le oferă poziţia şi consideraţia slujitorilor ordinaţi ai religiei. În loc să fie respectaţi ca şi slujitori calificaţi adecvat, martorii lui Iehova au distincţia de a îndeplini profeţia lui Isus: "Veţi fi urâţi de toate naţiunile pentru Numele Meu." (Mat. 24:9, *NW*). Nicio scrisoare de hârtie pe care voi, martorii, le-aţi putea-o arăta, nu ar schimba atitudinea lumii faţă de voi. Însă voi aveţi o scrisoare, şi voi înşivă aţi fost folosiţi să o scrieţi, care vorbeşte cu mai multă autoritate decât orice scrisoare timbrată sau sigilată, scrisă de mână, tipărită sau printată, pentru a arăta numirea sau ordinarea voastră divină. Este o scrisoare vie, al cărei conţinut este răspândit pe întreg pământul, în mai mult de 160 de ţinuturi şi teritorii, pentru a fi citită în mai mult de 100 de limbi. Din 1919, în ciuda urii din întreaga lume, rămăşiţa unsă a slujitorilor calificaţi adecvat ai noului legământ au predicat vestea bună a împărăţiei tuturor naţiunilor. În acest fel, ei au scris, prin spiritul lui Dumnezeu, pe tăbliţe de carne, pe inimi, iar astăzi "marea mulţime" a celorlalte oi, adunate într-o "singură turmă" de către Păstorul Drept Isus Cristos, este dovada că ei au fost ordinaţi de către Dumnezeu. Este o scrisoare umană de recomandare ce dovedeşte că ei sunt clasa "servului credincios şi înţelept" a lui Dumnezeu.

[29] În mod special din 1931 "marea mulţime" a celorlalte oi s-a asociat şi a predicat cu rămăşiţa unsă. Ei nu pot scăpa istoriei. Şi ei au scris istoria slujind loial cu rămăşiţa, ca martori ai lui Iehova, suferind cu ei, murind cu ei, păstrând integritatea creştină cu ei până acum. Ordinarea lor ca slujitori calificaţi corespunzător ai lui Dumnezeu, a fost tot timpul pusă la îndoială şi, de asemenea, respinsă de către creştinătate. Dar ce mărturiseşte vocea istoriei împlinite astăzi? Sunt ei trimişi în mod divin, slujitori ordinaţi adecvat sub noul legământ al lui Dumnezeu? Au ei vreo scrisoare imaculată de recomandare ce reduce la tăcere toate întrebările, ca fiind neîntemeiate, şi toate acuzaţiile, ca fiind dăunătoare şi false? Nu au o scrisoare scrisă cu cerneală pe hârtie sau scrijelită pe table de piatră, ci scrisoarea vie scrisă prin intermediul spiritului lui Dumnezeu peste oamenii asemănători oilor. Este o scrisoare de recomandare scrisă pe "table de carne, pe

Cuprins

inimi" ale altor bărbaţi şi femei credincioşi, care din 1931 au crescut de la mult sub o sută de mii la peste 550 000 de martori ai lui Iehova acum în societatea Lumii Noi.

[30] Lăsaţi ca cerul şi pământul Diavolului să distrugă sau să nimicească acea scrisoare vie, umplută cu spirit, dacă pot! Apele distructive ale războiului Armaghedonului vor şterge din existenţă acele ceruri şi acel pământ diabolice şi înregistrările lor pătate cu sânge, dar nu vor şterge niciodată conţinutul acestei scrisori vii scrisă de toţi martorii lui Iehova cu spiritul Său. Toţi supravieţuitorii Armaghedonului vor fi scrisoarea noastră de recomandare în faţa întregului univers! Acea scrisoare de recomandare va fi citită chiar şi de cei morţi când vor fi înviaţi după Armaghedon. Conţinutul acestei scrisori încă va mai creşte, pe măsură ce mai multe inimi umane sunt scrise până la Armaghedon. Când sistemele religioase ale lumii vor fi distruse, în mijlocul acelui război, aceasta va supravieţui şi apoi se va răspândi pe suprafaţa pământului curăţat, ca o mărturie vie a puterii şi a spiritului lui Iehova, acum activ prin slujitorii Săi calificaţi corespunzător. Deci continuaţi să scrieţi această scrisoare a societăţii Lumii Noi, înfăptuindu-vă complet serviciul, predicând vestea bună a împărăţiei triumfătoare, ca mărturie pentru toate naţiunile, până se va sfârşi această lume!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a fost ilustrată, în cazul lui Ieremia, ordinarea slujitorilor calificaţi ai lui Iehova?

2. De ce a avut nevoie Isus de acelaşi fel de ordinare?

3. Cum a demonstrat Isus că ordinarea sa nu era de la Ioan Botezătorul, ci de la Iehova?

4. În ce scripturi este arătată ordinarea lui Pavel de Iehova?

5,6. Ce rol a jucat Petru, dacă a jucat vreunul, în ordinarea lui Corneliu, a rudelor şi a prietenilor lui apropiaţi?

7,8. Referitor la rămăşiţa martorilor unşi de astăzi, ce dovadă avem că este numită de Dumnezeu?

9,10. De ce şi „alte oi” se află printre slujitorii ordinaţi în mod corespunzător de astăzi, deşi ele nu pot fi „slujitori ai noului legământ”?

11. Cum sunt afectaţi de regulile de ordinare ale naţiunilor lumeşti slujitorii pe care-i ordinează Iehova, privit din punct de vedere scriptural?

12,13. Cum şi de ce li se răspunde în mod potrivit persoanele lumeşti ce se amestecă în constituirea şi funcţionarea unei societăţi de slujitori, precum martorii lui Iehova?

14. În ce privinţe esenţiale se deosebesc de clerul creştinătăţii izraeliţii spirituali şi însoţitorii lor dedicaţi?

15. Cum era exercitată puterea de numire în primele adunări creştine?

Cuprins

16. De ce slujitorii speciali de astăzi, numiţi teocratic, din societatea Lumii Noi, nu sunt o clasă a clerului?

17. Ce rezulta în realitate, în zilele din vechime, de pe urma „punerii mâinilor de către apostoli” şi de ce aceasta nu este acum o practică potrivită?

18. Cum poate fi arătată persoanei numite, în mod potrivit, o numire validă?

19,20. Ce exemple din vechime ale acestei practici sunt descrise în Biblie?

21. De ce nu este lipsită de valoare metoda Societăţii Turnul de Veghere de a indica numirile servilor pentru adunările martorilor lui Iehova?

22-24. Cum a descris Pavel scrisorile de recomandare pe care le purta?

25,26. Ce mărturie suplimentară din Biblie arată cum au fost produse scrisorile de recomandare ale lui Pavel?

27. Ce fapte fizice de astăzi atestă autenticitatea statutului de slujitori al martorilor lui Iehova?

28. Cum stabilesc membrii rămăşiţei unse dovada poziţiei lor de slujitori calificaţi, de la 1919 încoace?

29. Cine altcineva s-au mai dovedit a fi, în mod indiscutabil, slujitori ordinaţi sub noul legământ al lui Dumnezeu, în special din 1931 încoace?

30. Ce trebuie să facem şi ce vom face pentru a ne împlini complet serviciul dat de Dumnezeu?

● Când evreii religioşi l-au întrebat pe Ioan Botezătorul dacă era Ilie el a spus "Nu sunt". Dar Isus Le-a spus discipolilor Săi că Ioan era Ilie. De ce acest dezacord? - J. C., Anglia.

Înregistrarea răspunsului lui Ioan se află în Ioan 1:19-21 (*NW*): "Iată mărturia pe care a depus-o Ioan când iudeii au trimis de la Ierusalim preoţi şi leviţi ca să-l întrebe: 'Tu cine eşti?' El a mărturisit şi n-a tăgăduit, ci a mărturisit: 'Eu nu sunt Cristosul'. Şi ei l-au întrebat: 'Atunci cine eşti? Eşti Ilie?', iar el a zis: 'Nu sunt'. 'Eşti Profetul?' Şi el a răspuns: 'Nu!'" Mai târziu, peste doi ani, Isus a spus exact opusul: "Dar discipolii L-au întrebat: 'Atunci de ce spun scribii că mai întâi trebuie să vină Ilie?' Răspunzând, El a zis: 'Într-adevăr, Ilie vine şi va restabili toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a şi venit şi nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el ce-au vrut. La fel trebuie să sufere şi Fiul omului din cauza lor'. Atunci discipolii au înţeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul." – Mat. 17:10-13, *NW*.

Evreii care l-au întrebat pe Ioan credeau că Ilie va fi înviat pentru a reveni şi a împlini profeţia lui Maleahi, că Ilie va veni şi va face o lucrare pregătitoare înainte de venirea "zilei celei mari şi înfricoşătoare a lui Iehova". (Mal. 4:5, 6, *AS*). Dar Ioan nu era Ilie înviat; astfel că, în mod corect, el a negat că era Ilie. Dar când Isus a spus că "Ilie a şi venit" şi că "discipolii au înţeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul", Isus ştia că profeţia lui Maleahi nu însemna că însuşi Ilie va veni din

Cuprins

nou, ci că unul ca Ilie va veni să facă o lucrare asemănătoare cu cea făcută de Ilie, o lucrare de îndreptate a izraeliţilor sinceri spre pocăinţă adevărată. Isus ştia că înainte de naşterea lui Ioan a fost prezis că "el va fi plin de spirit sfânt chiar din pântecele mamei lui, şi el îi va întoarce pe mulţi dintre fii lui Israel la Iehova Dumnezeul lor. El va merge înaintea Lui cu spiritul şi puterea lui Ilie ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea practică a celor drepţi, ca să-i pregătească lui Iehova un popor". – Luca 1:15-17, *NW*.

Astfel că Ioan trebuia să împlinească profeţia lui Maleahi, şi a împlinit-o, iar în acest mod el a fost Ilie care trebuia să vină, potrivit acestei profeţii. Aşa că Isus a dat răspunsul corect. Dar având în vedere faptul că evreii care l-au întrebat pe Ioan aveau în minte un Ilie înviat, Ioan a fost, de asemenea, corect în negarea faptului că el era profetul în acel sens.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Noiembrie 1955 Nr. 22

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

„IEHOVA ESTE ÎN TEMPLUL SĂU CEL SFÂNT” - Pag.785

ÎNVAŢĂ BIBLIA SALVAREA UNIVERSALĂ? - Pag.801

PREDICÂND MARONIŢILOR ÎN LIBAN - Pag.805

RAPORTUL PRIVIND "SOCIETATEA LUMII NOI ÎN ACŢIUNE" ÎN ASIA ŞI AFRICA - Pag.807

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA 22 - Pag.811

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.816

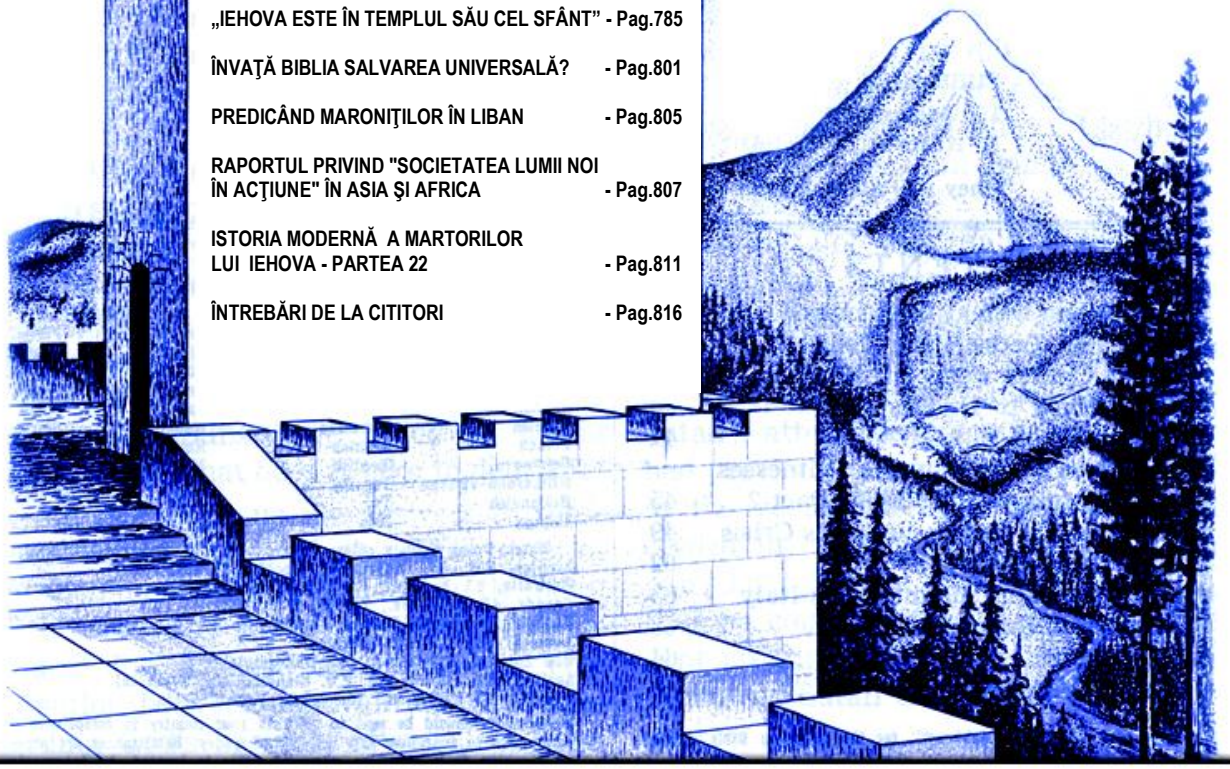

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

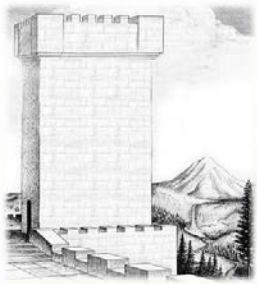

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Noiembrie 1955 **Nr 22**

„IEHOVA ESTE ÎN TEMPLUL SĂU CEL SFÂNT”

„Dar Iehova este în templul său cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!“
- Hab. 2:20, AS

V-aţi întrebat vreodată de ce religia a trecut prin momente de grea încercare, începând cu Primul Război Mondial, încheiat în 1918? Este din cauza faptului că „Iehova este în templul său sfânt” şi pământul nu a tăcut înaintea Lui. În prezenţa lui, în templu, se desfăşoară cea mai temeinică curăţare religioasă, iar religia nu va mai continua ca şi până acum, fără a suporta consecinţe rapide, dezastruoase. (Ps. 11:4-6, *AS*). Atunci, unde este templul lui Iehova şi câţi dintre noi putem simţi prezenţa Sa acolo, pentru a păstra tăcerea, cu respect, în faţa lui?

[2] Iehova Dumnezeu are un singur templu în univers. Cândva, a avut templul pe pământ, şi timp de sute de ani acesta a fost în oraşul sfânt, Ierusalim, în ţara lui Iuda. Acolo, toţi israeliţii aduceau jertfe personale, care urmau să fie oferite pe singurul altar întrebuinţat de preoţia ordinată a lui Dumnezeu, constând dintr-un mare preot şi mai mulţi preoţi subordonaţi lui, toţi aceştia fiind din familia lui Aaron, fiul lui Levi. Preoţii îi aveau pe leviţi ca ajutoare în templu, care erau din seminţia lui Levi. Preoţii şi Leviţii aveau obligaţia de a păstra închinarea lui Iehova Dumnezeu pură şi neîntinată. Aceştia trebuiau nu numai să slujească la templu, atunci când aveau loc jertfe şi se ţineau sărbători, ci şi să înveţe poporul Legea lui Dumnezeu şi să informeze seminţiile din Israel despre voinţa Sa.

[3] Dumnezeu a făcut un legământ sau o expresie a voinţei sale faţă de seminţia lui Levi, ca slujirea în templu să fie privilegiul lor exclusiv şi că El să fie moştenirea lor, de vreme ce au rămas fără pământ în Israel. Acest legământ cu Levi se regăseşte exprimat în cuvintele aprobatoarea ale lui Iehova, faţă de Fineas, nepotul marelui preot Aaron, în urma măsurilor îndrăzneţe luate împotriva

Cuprins

pătrunderii idolatriei şi a desfrânării în Israel: „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a făcut să se întoarcă mânia mea de la fiii lui Israel, netolerând în mijlocul lor niciun fel de rivalitate faţă de mine, aşa că nu i-am nimicit pe fiii lui Israel în zelul meu pentru devoţiunea exclusivă. De aceea, zic: 'Iată că îi dau legământul meu de pace. Acesta să servească drept legământ al unei preoţii pe timp nedefinit pentru el şi pentru urmaşii lui, care vor veni după el, fiindcă n-a tolerat niciun fel de rivalitate faţă de Dumnezeul lui şi a făcut ispăşire pentru fiii lui Israel'." – Num. 25:10-13, *NW*.

[4] Prezentând, în continuare, legământul levit, Iehova le-a spus preoţilor care îşi neglijau îndatoririle: „Şi acum, porunca aceasta este pentru voi, preoţilor! Şi veţi ştii că eu v-am trimis porunca aceasta, pentru ca legământul meu cu Levi să dăinuie, zice Iehova al armatelor. Legământul meu cu el a fost un legământ de viaţă şi de pace; şi i-am dat aceste lucruri (viaţa si pacea) ca să se teamă. Iar el s-a temut de mine, da, s-a îngrozit din cauza numelui meu. Legea adevărului a fost în gura lui şi pe buzele lui nu s-a găsit nedreptate. A umblat cu mine în pace şi dreptate şi pe mulţi i-a întors de la nelegiuire. Căci buzele preotului trebuie să păstreze cunoştinţa şi din gura lui poporul aşteaptă legea, pentru că el este mesagerul (sau îngerul) lui Iehova al armatelor; dar voi v-aţi abătut de la cale şi i-aţi făcut pe mulţi să se poticnească în lege; aţi pângărit legământul lui Levi, zice Iehova al oştirilor." – Mal. 2:1, 4-8, *AS*; *Da*; margin.

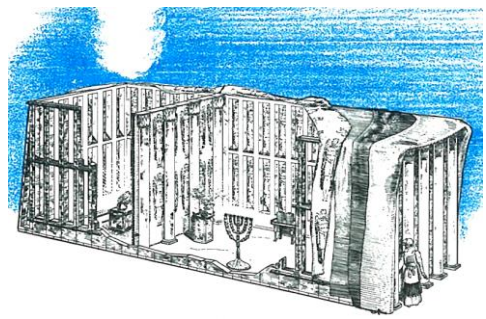

[5] Primul care a înălţat un templu pentru Iehova a fost profetul levit Moise, fratele lui Aaron. Când Moise a finalizat construcţia templului sau a tabernacolului şi l-a stabilit în pustiu, în 1512 î.Cr., a avut loc un eveniment semnificativ. Înregistrarea arată: „Astfel, Moise a terminat lucrarea. Şi norul a acoperit cortul întâlnirii, iar gloria lui Iehova a umplut tabernacolul. Moise n-a putut să intre în cortul întâlnirii, fiindcă norul stătea deasupra acestuia, iar gloria lui Iehova umplea tabernacolul." (Ex. 40:33-35, *NW;* 1 Sam. 1:9; 3:3; 2 Sam. 22:7). Acel miracol simboliza venirea şi prezenţa Domnului Iehova în templul său cel sfânt. Opt zile mai târziu, după completa consacrare a marelui preot Aaron şi a fiilor lui, sub-preoţi, aceştia au adus primele jertfe pentru ei şi pentru naţiunea Israel. Când jertfirea era în punctul culminant, a apărut un alt semn din cer: „Aaron şi-a ridicat mâinile spre popor, l-a binecuvântat şi a coborât, după ce adusese ofranda pentru păcat, ofranda arsă şi jertfele de comuniune. La urmă, Moise şi Aaron au intrat în cortul întâlnirii, iar după aceea au ieşit şi au binecuvântat poporul. Atunci, gloria lui Iehova s-a arătat întregului popor şi un foc a ieşit dinaintea Lui şi a mistuit ofranda arsă şi bucăţile de grăsime de pe altar. Când a văzut acest lucru, tot poporul a scos strigăte de bucurie şi a căzut cu faţa la pământ." Acea acceptare divină a jertfelor oferite de Aaron şi de fiii săi era dovada că Iehova a acceptat consacrarea lor la preoţie, conform legământului făcut cu

Cuprins

Levi. Norul de deasupra tabernacolului era semnul că Iehova se află în templul Său sfânt. – Lev. 9:22-24, 1, *NW*; Ex. 40:1, 12-17, 31, 32, 36, 38.

[6] Treizeci şi nouă de ani după aceea, când naţiunea Israel a trecut râul Iordan şi şi-a stabilit reşedinţa în Ţara Promisă, nu mai era nevoie ca tabernacolul să fie mutat împreună cu poporul călător, iar stâlpul de nor dispăruse de deasupra tabernacolului. Oricum, prezenţa lui Iehova în templul său sfânt era simbolizată prin chivotul legământului Său, care avea cei doi heruvimi de aur deasupra şi conţinea lucruri sfinte. Acest chivot se afla în cea mai sfântă încăpere a tabernacolului, numită „Sfânta Sfintelor", iar deasupra lui apăruse o lumină miraculoasă. „Eu mă voi arăta într-un nor deasupra capacului", a spus Iehova. (Lev. 16:2, *NW*) Prin urmare, „ori de câte ori Moise intra în cortul întâlnirii pentru a vorbi cu El, auzea glasul care îi vorbea de deasupra capacului de pe chivotul mărturiei, dintre cei doi heruvimi [de deasupra]." (Num. 7:89, *NW*). În fiecare an, de Ziua Ispăşirii, marele preot intra în încăpere şi stropea cu sângele ispăşirii înaintea Chivotului, astfel apărând în prezenţa lui Iehova, în Sfânta Sfintelor. – Evrei 9:7

[7] După 446 ani de serviciu în Ţara Făgăduinţei, tabernacolul sau cortul întâlnirii a fost înlocuit cu un templu din lemn, piatră, metale şi pietre preţioase, pe muntele Moria, în Ierusalim. Regele Solomon, fiul lui David, a avut nevoie de şapte ani pentru a-l construi. În ziua inaugurării gloriosului templu venise timpul ca simbolul prezenţei lui Iehova să fie adus în cea mai sfântă încăpere a acestei superbe clădiri. Despre aceasta, citim: „Apoi preoţii au adus chivotul legământului lui Iehova înăuntru, la locul lui, în încăperea preasfântă a casei, în Sfânta Sfintelor." Ce s-a întâmplat apoi? „Când preoţii au ieşit din locul sfânt norul a umplut casa lui Iehova. Şi, din cauza norului, preoţii n-au mai putut rămâne acolo să slujească, fiindcă gloria lui Iehova umplea casa lui Iehova." Pe lângă chivotul legământului aşezat în încăperea cea mai sfântă, norul miraculos venea să întărească şi mai mult faptul că Iehova era prezent în Templul Lui cel sfânt. Astfel, prezenţa lui Iehova a fost simbolizată vizibil, cu ajutorul celor două semne - Chivotul din încăperea cea mai sfântă şi norul care umplea cu slava sa palatul sacru. – 1 Regi 8:6, 7, 9-11, *NW*

[8] Atunci, regele Solomon a recunoscut loialitatea lui Iehova şi a binecuvântat toţi oamenii prezenţi la templu. Aflat în faţa marelui altar pe care se găseau jertfe de animale aduse lui Dumnezeu, Solomon a oferit o rugăciune lungă, prin care făcea cereri în interesul poporului ales al lui Iehova şi, de asemenea, în interesul viitorilor închinători de pe tărâmuri străine. Iehova a oferit atunci dovadă că a auzit rugăciunea lui Solomon. „De îndată ce Solomon a terminat rugăciunea, a coborât foc din ceruri şi a mistuit ofranda arsă şi jertfele, iar gloria lui Iehova a umplut casa. Şi preoţii n-au mai putut să intre în casa lui Iehova, fiindcă gloria lui Iehova umpluse casa Lui. Toţi fiii lui Israel erau de faţă când a coborât focul şi când gloria lui Iehova a venit peste casă. Ei s-au plecat imediat cu faţa la pământ pe pavaj, s-au prosternat şi i-au mulţumit lui Iehova, 'căci este bun, căci bunătatea sa iubitoare este veşnică'." (2 Cron. 7:1-3, *NW*). Focul din cer, care a aprins lemnul din altarul cel nou şi care a mistuit jertfele de pe el, arăta că Iehova a acceptat templul şi al lui

Cuprins

altar şi că a aprobat transferul închinării sale din vechiul tabernacol în acest palat sacru, de pe muntele Moria. El era acum prezent în acest templu, la fel cum a fost şi în tabernacol.

[9] Asta nu însemna că Iehova era prezent literal în acel templu material, aşa cum nu fusese prezent fizic în tabernacolul mai puţin pretenţios, construit de Moise. Nici templul, nici tabernacolul nu îl puteau cuprinde pe Marele Dumnezeu al universului. Solomon însuşi a mărturisit aceasta la inaugurarea templului, spunând în rugăciunea lui: „Dar va locui, oare, Dumnezeu cu oamenii pe pământ? Iată! Nici cerul, nici cerurile cerurilor nu pot să te cuprindă, atunci cu cât mai puţin această casă pe care am construit-o eu!” (2 Cron. 6:18, *NW*). Iehova a fost prezent în acel templu sfânt, de pe muntele Moria, din Ierusalim, doar prin exercitarea puterii sale de pe tronul său ceresc, făcând-o să acţioneze vizibil la templu prin norul gloriei şi prin focul din cer. El mai era prezent în templu şi prin prisma atenţiei îndreptată spre acesta şi prin rugăciunile care au primit răspuns oferite acolo de credincioşi, care se rugau cu faţa îndreptată spre el. Aşa cum Solomon însuşi a spus în rugăciunea sa, la inaugurare: „Îndreaptă-ţi atenţia spre rugăciunea slujitorului tău şi spre rugămintea lui pentru favoare, o, Iehova, Dumnezeul meu, ascultând strigătul de implorare şi rugăciunea pe care o face slujitorul tău înaintea ta, pentru ca ochii tăi să fie deschişi şi îndreptaţi zi şi noapte spre casa aceasta, spre locul în care ai spus că îţi vei pune numele, ascultând rugăciunea pe care o face slujitorul tău spre locul acesta”. (2 Cron. 6:19 , 20, *NW*). Iar Iehova i-a răspuns lui Solomon, mai târziu, la Gabaon: „Am sfinţit casa aceasta pe care ai construit-o, punându-mi acolo numele pe timp indefinit, iar ochii mei şi inima mea vor fi acolo întotdeauna.” – 1 Regi 9:3, *NW.*

DOMNUL (HAADON) VINE LA TEMPLUL SĂU

[10] Venise momentul ca Iehova să renunţe să îşi mai facă simţită prezenţa în acel templu al lui Solomon, din cauza preoţilor şi a leviţilor care, voit, continuau să pângărească „legământul lui Levi”, iar naţiunea Israel încălca toate legile din legământul făcut cu Iehova. Odată ce prezenţa sa nu s-a mai simţit, acel templu a devenit, în anul 607 î.Cr., ţintă a distrugerii prin armatele Babilonului, iar unii supravieţuitori ai acelei naţiuni ce a pângărit templul au fost duşi în captivitate în Babilon. 70 de ani mai târziu, datorită unei rămăşiţe credincioase care s-a rugat cu faţa spre amplasamentul fostului templu din Ierusalim, arătând o dorinţă sinceră de a reînnoi închinarea pură acolo, Iehova i-a eliberat pe cei captivi din Babilon. I-a adus înapoi în Iuda şi Ierusalim, pentru a reconstrui templul şi a restaura acolo închinarea divină în puritatea ei. Sub conducerea guvernatorului Zorobabel şi a marelui preot Iosua, templul şi altarul său au fost reconstruite, iar închinarea la Iehova a renăscut pe vechiul amplasament. Templul reconstruit de către acea rămăşiţă plină de căinţă şi restabilită, s-a dovedit a nu fi nici pe departe la fel de somptuos pe din afară ca templul lui Solomon. Cu toate acestea, datorită acestui templu reconstruit de către rămăşiţa restatornicită, Iehova Dumnezeu a oferit ultima sa profeţie înainte de era Creştină, rostită de Maleahi, în care se regăsea şi următoarea afirmaţie memorabilă: „Iată că îl trimit pe mesagerul meu, (sau,

îngerul) iar el va pregăti calea înaintea mea. Şi, pe neaşteptate, va veni la templul Său Domnul pe care-l căutaţi şi Îngerul legământului, în care vă găsiţi plăcerea. Iată! El va veni, zice Iehova al oştirilor." – Mal. 3:1, *Da.*

[11] Acest templu reconstruit de rămăşiţă sub conducerea guvernatorului Zorobabel nu avea în locul cel mai sfânt, sau în Sfânta Sfintelor, chivotul legământului lui Iehova. La inaugurarea sa, în 516 î.Cr., niciun nor nu a umplut templul cu slava sa; niciun foc nu a coborât din cer să mistuie jertfele de pe altar. Cu toate acestea, prezenţa lui Dumnezeu s-a simţit şi în acel templu, iar închinarea sa pură a fost restabilită, ca în zilele lui Moise.

[12] Atunci, de ce a spus Maleahi, aproximativ şaptezeci de ani mai târziu, că „pe neaşteptate, va veni la templul Său Domnul (*Ha-A.don'*) pe care-l căutaţi, şi Îngerul legământului, în care vă găsiţi plăcerea"? Deoarece, între timp, preoţimea din templu şi-a pierdut consideraţia pentru altarul şi serviciul lui Iehova şi pângărise legământul cu Levi. Mai mult decât atât, pentru că preoţii au eşuat în sarcinile primite de la Dumnezeu, oamenii au devenit materialişti. Ei s-au întrebat ce sens avea să I se închine şi să-I slujească lui Iehova şi dacă el era într-adevăr prezent în acel templu, atent la ceea ce se întâmpla, sub mantia ipocriziei religioase. Ajunseseră să-l obosească pe Dumnezeu, tot zicând: „Oricine face rău este bun în ochii lui Iehova şi el îşi găseşte plăcerea în oameni ca aceştia", sau „Unde este Dumnezeul judecăţii?" (Mal. 2:17, *Da*). Dar dacă se săturase să tot audă vorbe atât de lipsite de respect, atât de sfidătoare, nu trebuia, măcar, să facă ceva în această privinţă, acţionând neaşteptat? Ba da. Nu întrebau ei: „Unde este Dumnezeul judecăţii?" Ei bine, atunci să ştie unde este, când va veni la templul său, pe neaşteptate, pentru lucrarea de judecată.

[13] Domnul, pe care aceştia pretindeau că-l caută şi care, pe neaşteptate, vine la templul lui, este Iehova Dumnezeu însuşi. El este un *A.don* (ebraică) sau Stăpânul căruia îi aparţine templul şi al cărui nume este peste el şi care vine în locul unde se presupune că este venerat. Dar când va veni de data aceasta, el nu va fi singur, ci însoţit de „Îngerul legământului". Din cauza judecăţii aspre ce va avea loc după venirea Sa împreună cu Îngerul legământului, Iehova a promis că îşi va trimite, cu îndurare, mesagerul, pentru a pregăti calea înaintea sa. Dacă printre închinătorii lui de la templu nu erau pregătite condiţiile înainte de venirea Lui la templu, atunci întreaga naţiune risca să fie nimicită ca Sodoma şi Gomora, botezată prin foc din cer.

[14] Această profeţie despre venirea Domnului Iehova la templul lui, cu Îngerul legământului, nu a fost împlinită la templul lui Zorobabel. Oricum, templul lui Zorobabel a fost înlocuit cu un templu măreţ construit de Irod cel Mare, Edomitul, când a devenit rege peste Iuda şi Ierusalim, prin decretul de la Roma. Cu acest templu s-a împlinit profeţia lui Maleahi, profeţie ce preumbrea în special evenimentele din zilele noastre, din acest secol al XX-lea.

[15] Isus Cristos însuşi a arătat cine este mesagerul ce avea să pregătească venirea lui; acesta era Ioan Botezătorul, care-şi încheiase lucrarea şi era închis, urmând să fie decapitat: „El este cel despre care s-a scris: 'Iată că eu îl trimit înaintea feţei tale pe mesagerul meu, care va pregăti calea înaintea ta!'" (Mat. 11:10, *NW*). Ioan

Cuprins

a început să predice şi să boteze cu aproximativ şase luni înaintea lui Isus şi a pregătit o mică rămăşiţă dintre israeliţi pentru a-l primi. Aceasta nu înseamnă că Isus era Domnul care vine, pe neaşteptate, la templul lui. Isus nu este Iehova, Domnul din templu. El este „Îngerul legământului" lui Iehova, care îl însoţeşte la templu; iar legământul în cauză este legământul pe care Iehova l-a făcut cu credinciosul Avraam, spunând: „În sămânţa ta [urmaşii tăi] vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului." (Gen. 22.18, *NW*). Din moment ce mesagerul său de pregătire venise deja, tot în zilele lui Isus trebuia să vină la templu şi Domnul Iehova, pentru a arăta unde este Dumnezeul judecăţii. A nu se înţelege că Domnul Iehova trebuia să vină la templu personal şi în formă vizibilă, la fel cum n-a venit în mod vizibil la tabernacolul din pustiul Muntelui Sinai sau în templul lui Solomon, din Ierusalim. Însă Cristos Isus, Îngerul legământului de binecuvântare, chiar a venit în mod vizibil în acel templu al lui Iehova. El a venit în calitate de reprezentant vizibil al Domnului Iehova, iar Iehova a fost cu el în acel templu de la Ierusalim, în anul la 33 A.D. pentru că şi-a pus spiritul peste Isus.

[16] După ce a fost botezat de Ioan în râul Iordan, Isus a primit o naştere spirituală atunci când s-a auzit din cer glasul lui Iehova: „Acesta este Fiul meu cel iubit, pe care l-am aprobat", şi a fost uns rege prin coborârea spiritului lui Iehova peste el, simbolizat printr-un porumbel. (Mat. 3:13-17, *NW*). Trei ani şi jumătate mai târziu, Isus a mers la fel ca un rege, în ziua încoronării sale, în oraşul regal Ierusalim. El s-a dus la templu, dar marele preot nu l-a primit, el nu a fost uns rege al evreilor şi nici aclamat de către preoţii şi leviţii de acolo. Nu, căci ei au pângărit Legământul lui Levi; nu au acceptat marele Miel de jertfă al lui Iehova pentru păcatele omenirii, iar legea adevărului nu era în gura lor. Ei au protestat, plini de indignare, când i-au văzut pe băieţii care strigau în templu, salutându-l pe Isus: „Salvează, te rugăm, Fiu al lui David!" (Mat. 21:15, 16, *NW*) Astfel, nu acei preoţi şi leviţi i-au gonit pe schimbătorii de bani şi vânzătorii de animale şi păsări din templu, ci Isus, care a spus: „Nu este scris [în Isaia 56:7]: 'Casa mea se va numi casă de rugăciune pentru toate naţiunile? Dar voi aţi făcut din ea o peşteră de tâlhari." (Marcu 11:15-17, *NW*). Cuvintele acestea pe care le-a citat Isus erau cuvintele lui Iehova; aşadar, Iehova şi Îngerul legământului se aflau la baza acestei judecăţi din templu, curăţându-l de cei care practicau comerţ religios.

[17] În următoarea zi, Isus a anunţat că Iehova abandonează sau îşi retrage prezenţa din acel templu, spunându-le scribilor, fariseilor şi oamenilor din Ierusalim: „Iată! Casa vă este părăsită." Lăsând să se înţeleagă că aceasta însemna distrugerea templului lui Irod, la fel cum fusese distrus şi templul lui Solomon, de către Babilonieni, în anul 607 î.Cr., Isus le-a spus discipolilor săi, în timp ce vizitau templul: „Nu vedeţi voi toate acestea? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată". (Matt. 23:38; 24:1, 2, *NW*). După două zile, preoţii ce au pângărit legământul lui Levi, au întrebat, de fapt: „Unde este Dumnezeul judecăţii?" şi l-au predat pe Îngerul legământului lui Dumnezeu romanilor necircumcişi, spre a-l executa pe un copac, asemenea unui sclav infractor, în faţa publicului batjocoritor.

Cuprins

[18] Dumnezeul judecăţii i-a văzut pe preoţii si leviţii întorşi la îndatoririle lor din templu, cu mâinile înroşite de sângele Îngerului legământului. Aşa că, atunci când Îngerul legământului a rostit, înainte să moară, aceste ultime cuvinte: „S-a sfârşit!" „Tată, în mâinile tale îmi încredinţez spiritul", Iehova Însuşi a venit la templu şi, prin puterea sa, a ţintit direct Sfânta Sfintelor. Nu, nu printr-un nor ce umplea casa cu slava sa, nici printr-un foc din cer, ce mistuia miraculos jertfele de animale de pe altarul templului, nu, ci prin cutremurarea pământului de sub templu, prin despicarea stâncilor, prin ascunderea soarelui, ca să nu mai strălucească deasupra templului şi prin ruperea în două a perdelei sanctuarului, care, deşi era groasă şi lungă de nouă metri, a sfâşiat-o ca pe o foaie subţire de hârtie, de sus până jos, lăsând încăperea cea mai sfântă fără chivotul legământului. – Mat. 27:50,51; Ioan 19:30; Luca 23:45,46, *NW*.

TEMPLUL REAL AL PREZENŢEI SALE

[19] Treizeci şi şapte de ani mai târziu, nu numai cea mai sfântă încăpere, ci întreg templul din Ierusalim au fost invadate, prin focul aprins de cuceritorii romani, iar clădirea a fost distrusă din temelii şi nicio piatră n-a mai rămas din ea, împlinindu-se astfel cuvintele lui Isus. Cei 97 000 de evrei supravieţuitori ai asediului de patru luni de la Ierusalim au fost „duşi captivi în toate naţiunile", oraşul a fost demolat, arhivele de familie ale preoţilor, leviţilor şi familiei regale au fost distruse sau pierdute, iar evreii naturali de pe întregul pământ au rămas fără un templu şi o preoţie activă ce putea fi identificată. Cu adevărat, Iehova e cel care le-a abandonat casa sfântă.

[20] Dar a rămas şi Iehova fără templu? Nu mai putea fi niciodată prezent în templul Său sfânt? Nu s-a întâmplat asta, pentru că El a înlocuit templul material efemer de pe muntele Moria, din Ierusalim, cu un templu trainic, spiritual. În a treia zi după ce a rupt perdeaua sanctuarului de sus până jos, Iehova Dumnezeu a ridicat „piatra unghiulară de temelie" din templul său spiritual. Cum? Atotputernicul Dumnezeu a făcut acest lucru prin învierea Fiului Său, Îngerul legământului, ridicându-l la viaţă în ceruri. Respectându-şi jurământul, Iehova l-a înviat ca preot regal, cum era Melhisedec, dar înzestrându-l cu natură divină. Datorită jertfei umane pe care a dat-o ca un astfel de preot, Isus Cristos era acum Marele Preot regal al lui Iehova, posedând meritul unei jertfe pin intermediul căreia putea face ispăşire pentru păcatele omenirii şi putea acţiona ca Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni. Prin spiritul sfânt, Iehova Dumnezeu l-a făcut pe Isus cel înviat "piatra unghiulară de temelie " a templului spiritual şi astfel, Dumnezeu nu mai avea nevoie de templul material din piatră moartă, de la Ierusalim.

[21] După patruzeci de zile, Cristos Isus s-a înălţat la tronul ceresc al Tatălui său, luând cu sine valoarea jertfei sale umane. Iehova Dumnezeu a acceptat acea jertfă şi l-a pus pe Marele Preot pe muntele ceresc Moria sau Muntele Sion, ca „preţioasa" „piatră unghiulară de temelie". Deoarece Isus cel glorificat era doar piatra de temelie, este evident că Iehova Dumnezeu nu intenţiona să-l folosească doar pe el pentru templul Său spiritual viu. Astfel, după doar zece zile, în ziua de Cincizecime, Iehova a început să-şi ridice templul spiritual pe Isus, piatra vie de

Cuprins

temelie. El l-a folosit pe Isus, Marele Preot, ca pe un Solomon antitipic, pentru a construi această casă spirituală. Prin urmare, la Cincizecime, Iehova Dumnezeu i-a născut pe apostolii credincioşi ai lui Isus şi alţi discipoli de pe pământ, prin spirit sfânt, pentru a-i face fiii săi sprituali. Atunci, prin Isus, El şi-a revărsat spiritul sfânt peste ei, pentru a-i unge ca membri ai unei „preoţii regale", supusă lui Isus Cristos, Marele Preot. El i-a făcut „pietre vii", care urmau să fie puse peste Isus, Piatra Unghiulară de Temelie.

[22] Prin urmare, apostolul Petru spune tuturor creştinilor unşi: „Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă şi preţioasă înaintea lui Dumnezeu, şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală pentru o preoţie sfântă, ca să oferiţi jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu, prin Cristos Isus. Căci în Scriptură se spune: 'Iată că pun în Sion o piatră, aleasă, o piatră unghiulară de temelie, preţioasă', … dar voi sunteţi 'un neam ales, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunţaţi pretutindeni virtuţile celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată'." – 1 Pet. 2:4-6, 9, *NW*; Faptele 2:1-36

[23] Astfel, din ziua Cincizecimii încolo, Iehova a locuit în templul său spiritual sfânt, făcut din „pietre vii". Prin apostolul Pavel, El spune acestor creştini preoţeşti: „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că spiritul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" „Cristos Isus însuşi este piatra unghiulară de temelie. În unitate cu el, întreaga clădire, armonios îmbinată, creşte ca să fie un templu sfânt pentru Iehova. În unitate cu el, şi voi sunteţi zidiţi împreună ca să fiţi un loc în care să locuiască Dumnezeu, prin spirit." – 1 Cor. 3:16 şi Efes. 2:20-22, *NW*.

[24] Până la sfârşitul primului secol, cei doisprezece apostoli ai lui Cristos au murit. Curând, construirea şi înălţarea acelui templu spiritual nu s-au mai văzut, din cauza lepădării de credinţa pură din templu. A ajuns să fie ca atunci când evreii au fost captivi în Babilon, în timp ce Ierusalimul era în ruine, iar Iehova nu mai avea niciun templu pe pământ, în care să locuiască prin spiritul său. Desigur, Iehova a locuit dintotdeauna prin Piatra Unghiulară de Temelie a templului, Cristos Isus, în cer, prin spiritul Său; dar „pietrele vii" de pe pământ nu au mai fost văzute mult timp, ajungând imposibil de identificat. La scurt timp după anul 1870, sau acum circa optzeci de ani, au început să se vadă din nou, căci aceste adevăruri despre templul spiritual începeau să fie recuperate şi puse în practică, iar spiritul lui Dumnezeu a fost văzut în acţiune, adunându-i pe membrii rămăşiţei, 144 000 de „pietre vii" ai „casei spirituale". „Istoria modernă a Martorilor lui Iehova", publicată în articolele din *Turnul de veghere* încă de la începutul anului 1955, oferă detalii cu privire la acest lucru.

[25] Pe lângă această rămăşiţă a acestor „pietre vii" spirituale, sistemele lumeşti religioase ale creştinătăţii pretind că ele sunt casa lui Dumnezeu, adevăratul Său templu, deşi acestea s-au îndepărtat încontinuu de credinţa templului şi nu au nicio dovadă că Iehova locuieşte în ele, prin spiritul Său. Ele l-au obosit pe Iehova Dumnezeu prin discursurile lor religioase, în care susţin că răufăcătorii sunt buni şi minunaţi în ochii lui Dumnezeu. Astfel, s-a pus întrebarea: „Unde este Dumnezeul judecăţii?" Situaţia cerea tot mai apăsător un eveniment de o importanţă religioasă

Cuprins

globală, care să ducă la împlinirea profeţiei. Care a fost acesta? A fost următorul: venirea pe neaşteptate a Domnului Iehova în templul său adevărat, spiritual, însoţit de Îngerul legământului, ca o împlinire finală a profeţiei lui Maleahi.

[26] Venise acum Domnul Iehova, împreună cu Îngerul legământului, în templul lui spiritual? Creştinătatea spune că Nu! Dar asta este pentru că el a venit pe neaşteptate şi a prins creştinătatea în flagrant, comiţând acte necreştine. Ea nu apreciază venirea lui Iehova, însoţit de Îngerul legământului, mai mult decât au „apreciat" preoţii şi leviţii, ce pângăreau templul, însemnătatea venirii lui Isus în templu şi curăţarea instanţelor religioase de hoţii exploatatori ai religiei. Isus a venit şi a făcut toate acestea după trei ani şi jumătate de la botezul lui, naşterea lui de spirit şi ungerea la Iordan. Aici, Isus a început curăţarea, în primăvara anului 1918, la trei ani şi jumătate de la naşterea Împărăţiei lui Dumnezeu, în 1914, şi întronarea cerească a lui Cristos Isus ca Rege domnitor.

[27] Să lăsăm creştinătatea să nege faptul că 1918 este data venirii pe neaşteptate a Domnului Iehova la templul său spiritual, ca Dumnezeul dreptăţii, însoţit de Îngerul legământului, Cristos Isus. Oricum, ziua judecăţii este aici, pentru toţi cei care pretind a fi casa lui Dumnezeu, indiferent dacă e pe bună dreptate sau nu, iar judecata este în curs de desfăşurare din primăvara anului 1918. Deci, se cuvine să pună întrebări despre profeţia lui Maleahi: „Dar cine va suporta ziua venirii sale şi cine va sta în picioare când se va arăta el?" Astăzi, după ce au trecut treizeci şi şapte ani de la 1918, creştinătatea demonstrează că nu va putea dăinui ca şi casă declarată a lui Dumnezeu, căci Îngerul legământului lui Iehova este ca „focul topitorului" şi ca „leşia nălbitorului." (Mal. 3:2, *Da*). Creştinătatea nu îl poate accepta pe adevăratul Cristos ca rege şi preot, încă de la naşterea Împărăţiei, în 1914. El arde prea rău ca ea să-l poată suporta, este prea purificator. Nu există metal preţios în ea, este toată doar material inflamabil. Nu conţine nimic bun; este atât de murdară, încât nici alcaliul nu o poate curăţa. La Armaghedon, executarea judecăţii Domnului Iehova, de la templul Său spiritual adevărat, va aduce la lumină acest lucru.

[28] Dar cine a putut să facă faţă acestei zile a venirii lui Iehova în templu, însoţit de Îngerul legământului? Sunt aceia care l-au căutat cu sinceritate pe Iehova: aceia care se bucură cu adevărat de venirea Îngerului legământului şi îndrăgesc apariţia lui. Sunt singurii care au atras atenţia asupra venirii şi a prezenţei Lui în templu, însoţit de Îngerul legământului. Sunt Martorii lui Iehova. Aceştia sunt cei ce şi-au exprimat dorinţa de a se supune judecăţii lui Iehova prin Cristos, oricât de aprigă ar fi, şi de a îndura o purificare în doctrină, organizare şi activitate.

[29] Iehova spune prin Maleahi (3:3, *AS*): „El va sta ca un topitor şi ca un purificator al argintului şi-i va purifica pe fiii lui Levi. Îi va purifica aşa cum se

Cuprins

purifică aurul şi argintul şi îi vor oferi lui Iehova jertfe în dreptate." Fiii lui Levi din vechime erau slujitori la templu, paznici şi cei care ofereau jertfele. Deci, antitipicii „fii ai lui Levi" de astăzi sunt rămăşiţa „pietrelor vii" din templul spiritual. Ei reprezintă rămăşiţa din „preoţia împărătească" supusă Marelui Preot Cristos Isus, care trebuie să ofere „jertfe spirituale" de laudă şi de fapte bune faţă de Dumnezeu, şi care trebuie să-i anunţe şi pe alţii despre jertfa lui Cristos pentru păcate. Până în 1918, când Domnul a venit în templu, însoţit de Îngerul legământului, au existat greşeli considerabile legate de „jertfele lor spirituale", care nu erau demne de altarul lui Dumnezeu, iar organizaţia lor nu mai era pură. Dar, după Primul Război Mondial încheiat în 1918, ei au trecut printr-o purificare de foc, cu scopul de a „oferi jertfe lui Iehova, în dreptate". Toată lumea ştia acum de oferirea de către ei a „jertfelor spirituale", în dreptate, din 1918, căci cel mai mare dar din partea acestei rămăşiţe a antitipicilor „fii ai lui Levi"a fost predicarea, în ascultare de porunca profetică din Matei 24:14 (*NW*), propovăduirea „acestei veşti bune" a Împărăţiei lui Dumnezeu, întemeiată în 1914. Ei s-au străduit să extindă această predicare de-a lungul întregului pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, înainte ca împărăţia lui Satan să dispară complet, la Armaghedon. Timp de treizeci de ani, începând cu 1918, Îngerul Purificator de la templu a purificat cu foc organizaţia ce predica, pentru a face ca structura şi modul ei de funcţionare să fie teocratice. Ca urmare, membrii rămăşiţei au revenit la calea apostolică „ca în zilele de demult", „ca în anii de odinioară", toate acestea fiind „plăcute lui Iehova." – Mal. 3:4, *AS.*

[30] Cu tristeţe povestim că, în timpul Primului Război Mondial, rămăşiţa preoţească, antitipicii „fii ai lui Levi", au fost vinovaţi de încălcarea „legământului lui Levi", printr-un compromis profanator făcut cu această lume, aşa că Iehova a fost „mânios" pe ei. (Isa. 12:1). Dar, din 1919, Îngerul Purificator de la templu i-a purificat asemenea metalelor preţioase. El i-a scăpat din Babilonul lumesc şi le-a poruncit să fie „purtători ai vaselor lui Iehova", interzicându-le să mai atingă lucrurile necurate ale Babilonului. (Isa. 52:11). Atunci, ei au înţeles că „legământul lui Levi" le cere să fie „mesagerii lui Iehova al oştirilor", să păstreze cunoştinţa pe buzele lor, să deţină legea adevărului în gura lor, să umble cu Dumnezeu în pace şi verticalitate şi să-i întoarcă pe mulţi de la nelegiuire. Pentru a face acest lucru, ei şi-au dat seama că trebuie să fie martori ai lui Iehova şi să proclame adevărurile Împărăţiei. Ca o recunoaştere a acestui fapt, ei au îmbrăţişat, cu mult curaj, în 1931, numele de „martori ai lui Iehova". Ei ştiu acum că „legământul lui Levi" necesită o preoţie pură, una care nu acceptă curvia sau adulterul, fie spiritual sau fizic, o preoţie care e devotată exclusiv lui Dumnezeu şi care dovedeşte acest lucru prin păstrarea închinării din templu pură, curată şi nefăţarnică. Ca şi Leviţii din vechime fără pământ, ei ştiu că Iehova este moştenirea lor şi că speranţa lor este împărăţia cerească şi, astfel, ei trebuie să se gândească la lucrurile de sus. (Col. 3:1, 2, *NW*). Prin urmare, cu conştiinciozitate, ei încearcă acum să respecte „legământul lui Levi". Ei insistă asupra menţinerii unei închinări drepte în societatea Noii Lumi.

Cuprins

UN „MARTOR GRABNIC”

[31] Pentru a-şi purifica poporul, Iehova Dumnezeu ne spune lucrurile cărora li se va împotrivi atunci când va veni şi va fi prezent pentru judecată în templul său sfânt şi pentru purificarea religiei. „Atunci mă voi apropia de voi pentru judecată şi mă voi grăbi să depun mărturie împotriva vrăjitorilor, împotriva adulterilor, împotriva celor ce jură strâmb, a celor ce asupresc simbriaşul, pe văduvă şi orfan precum şi împotriva celor ce încalcă drepturile străinului [locuitorul rezident] şi nu se tem de mine, zice Iehova al oştirilor. Căci eu, Iehova, nu mă schimb. De aceea, voi, fii ai lui Iacob, n-aţi pierit.” (Mal. 3:5, 6, *AS*; *AT*)

[32] De la venirea în templul său şi până la Armaghedon este permisă doar „o scurtă perioadă de timp”, deci, pentru a-şi salva Israelul spiritual sau spiritualii „fii ai lui Iacob” de la distrugere, în cadrul acelui război universal, Iehova a trebuit să să fie un martor grabnic, pentru a da în vileag toate greşelile şi pentru a-i purifica pe acei răufăcători care se căiau. Fiind un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, Iehova ne-a dat, în 1920, 1934 şi 1955 trei broşuri puternice prin care demasca spiritismul. Iehova i-a demascat, de asemenea, şi pe aşa-numiţii „înţelepţi de la răsărit”, care au venit să îl viziteze pe copilul Isus, ca fiind nimic mai mult decât nişte astrologi, unelte neştiutoare folosite de către conducătorul demonilor pentru a-l provoca pe Regele Irod să îl omoare pe Isus. Iehova a demascat, de asemenea, şi marea Piramidă din Gizeh, care nu este „mărturia de piatră a lui Dumnezeu” sau „Biblia din stâncă”, ci doar un monument demonic care glorifică credinţa în nemurirea sufletului sau în „viaţa după moarte”.

[33] Cu rapiditate, Iehova a depus mărturie, de asemenea, din templul său, şi împotriva celor vinovaţi de adulter sau necurăţie morală trupească sau spirituală şi a divorţurilor nescripturale. El şi-a învăţat poporul să adopte o poziţie neutră fără adulter, referitor la conflictele politice şi militare din această lume. El a depus mărturie împotriva celor vinovaţi de sperjur şi a acelora care au jurat strâmb, în special împotriva celor din clasa „servului rău”, aceia care au jurat pe Dumnezeu afirmând că „vor respecta hotărârile lui drepte”, iar apoi şi-au încălcat jurământul, prin faptul că nu şi-au împlinit dedicarea dată de Dumnezeu să-i facă voinţa. De vreme ce aceia care jură strâmb sunt la fel ca cei ipocriţi, Iehova, prin Îngerul legământului, a alungat clasa „servului rău” din organizaţia sa şi a refuzat să le mai dea lumină spirituală. – Ps. 119:106, *AS;* Mat. 24:48-51, *NW.*

[34] Prin dezvăluirea cuvântului său şi prin restructurarea organizaţiei sale în aşa fel încât aceasta să ţină seama cu îndurare de toţi cei umili, Iehova a depus mărturie împotriva acelora care asupreau clasele subordonate, adică pe angajatul care, în mod corect, îşi aşteaptă plata, pe văduva, în special cea fără copii, şi pe orfanii care sunt responsabili cu ducerea mai departe a numelui familiei. Iehova are grijă acum ca aceştia să fie ajutaţi potrivit nevoilor lor trupeşti dar, în mod special, spirituale, în aşa fel încât să se poată bucura de viaţă spirituală plină şi să aibă parte de toate îngrijirile spirituale ale poporului său. El i-a învăţat pe cei puternici să poarte sarcinile celor subordonaţi şi slabi.

[35] În afară de aceasta, Iehova s-a gândit la mai multe persoane decât cele din Israelul Său spiritual, spiritualii „fii ai lui Iacov”. El s-a gândit, de asemenea, la o

Cuprins

mulţime mult mai mare de oameni asemenea oilor, care nu sunt israeliţi spirituali. Odată cu executarea judecăţii de foc de la îngrozitoarea bătălie de la Armaghedon, ce se apropie cu paşi repezi, Marele Păstor, Iehova, se gândeşte la aceşti oameni asemenea oilor. Faptul că aceştia nu erau izraeliţi spirituali nu era un motiv pentru a-i lăsa să piară. Şi Israelul Său spiritual a fost odată ca ei şi a avut nevoie de îndurare. Deci, Iehova permite sau oferă acestor oameni asemenea oilor şansa de a câştiga viaţă în noua Sa lume. Ei au fost ilustraţi ca fiind străini, locuitori temporari sau locuitori străini în Israel, pe care Iehova îi iubea. „Căci Iehova, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic şi de temut, care nu tratează pe nimeni cu părtinire, nici nu ia mită, care îi face judecată dreaptă orfanului de tată şi văduvei şi îl iubeşte pe locuitorul străin, îi dă pâine şi mantie. Să-l iubiţi şi voi pe locuitorul străin.” – Deut.10:17-19, *NW*.

[36] Revoltat de toate fărădelegile comise faţă de aceştia, Iehova, din templul său, s-a grăbit să depună mărturie împotriva celor „ce încalcă drepturile locuitorului străin [sau rezident temporar].” (Mal. 3:5, *AS*). Aceşti locuitori străini I-au stârnit interesul, astfel încât Iehova a făcut, ca din 1918 încolo, să fie predicat uimitorul mesaj public „Milioane ce trăiesc acum nu vor muri niciodată”, iar în 1923 El a oferit interpretarea „pildei despre oi şi capre.” (Mat. 25:31-46). El i-a identificat pe cei drepţi de pe pământ ca „alte oi”, pe care Păstorul Său cel Drept trebuia să le adune într-un staul, pentru a-i face „o singură turmă”, împreună cu oile spirituale israelite, sub „un singur Păstor.” (*Turnul de veghere*, 15 octombrie 1923, pagina 310). Apoi, la momentul potrivit, Iehova a arătat rămăşiţei adunate că aceştia trebuie să acorde o atenţie deosebită celeilalte clase asemenea oilor, căci în anul 1931 a descoperit că rămăşiţa trebuie să acţioneze ca omul profetic „îmbrăcat în pânză de in, care avea o călimară la brâu.” Aşadar, ei trebuie să facă un semn pe fruntea oamenilor deprimaţi asemenea oilor, pentru ca aceştia să fie cruţaţi de executorii lui Iehova, la bătălia de la Armaghedon. Din moment ce Iehova a dispus ca aceştia să fie însemnaţi pe frunte, dacă vom refuza să facem aceasta, atunci îi vom încălca drepturile acelui locuitor străin sau rezident temporar antitipic. Dacă vom proceda astfel, va fi vai de noi! Iehova este încă în templul Său cel sfânt, acţionând ca un martor grabnic, ce demască lipsa de iubire a celui care refuză să se preocupe de aceste oi şi evită să ia parte la lucrarea de mărturie de însemnare a frunţilor. – Ezec. 9:1-4.

„O CASĂ DE RUGĂCIUNE PENTRU TOATE POPOARELE”

[37] De vreme ce Iehova este acum în templul său spiritual sfânt pentru lucrarea de judecată, profeţia lui Isaia este în curs de împlinire: „În zilele din urmă, muntele casei lui Iehova va fi întărit deasupra vârfului munţilor, se va înălţa deasupra dealurilor şi spre el se vor revărsa toate naţiunile. Multe popoare se vor duce şi vor spune: ‘Veniţi, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, şi el ne va învăţa căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale’. Căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va face judecată [din templul său] între naţiuni şi va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare. Din săbiile lor îşi

Cuprins

vor făuri brăzdare şi din suliţele lor, cosoare. Nicio naţiune nu va mai ridica sabia contra altei naţiuni şi nu vor mai învăţa războiul". (Isa. 2:2-4, *AS*). În vechime era un obicei ca închinarea să se facă în locurile înalte. Iehova era venerat într-un loc cu o înălţime considerabilă, pe „muntele său sfânt", Muntele Moria, la mai mult de 2,400 picioare deasupra Mării Mediterane şi la mai mult de 3,800 picioare deasupra Mării Moarte. În acel loc se înălţa solemn „casa" sau templul său.

[38] Punând numele său asupra rămăşiţei templului său spiritual şi trimiţându-i pe aceştia să-i fie martori, Iehova a făcut ca numele său să fie preamărit, în aceste „zile din urmă", pe întreg pământul. Prin respectarea „legământului lui Levi" şi prin devotamentul exclusiv faţă de Iehova, rămăşiţa de la templu a pus închinarea sa purificată supremă deasupra oricărui alt lucru, dedicându-se ei, întrucât era de o maximă importanţă, potrivit obligaţiilor lor preoţeşti. Nicio naţiune şi niciun guvern nu au dreptul să se amestece, iar în conflictul dintre închinarea lui Iehova şi ascultarea de conducătorii umani care i se opun acestuia, rămăşiţa de la templu pune închinarea lui Iehova pe primul plan şi îşi menţine ferm locurile de serviciu din templul său, oferindu-i, cu întâietate, lui Dumnezeu, ceea ce este al lui Dumnezeu. (Matt. 22:21). Ei au refuzat să renunţe la a oferi „jertfe spirituale" pentru lauda lui Dumnezeu şi au continuat să propovăduiască vestea bună despre triumfătoarea împărăţie stabilită.

[39] Loialitatea pentru închinarea lui Iehova, în faţa întregii lumi, a înălţat „Casa lui Iehova", casa Lui de închinare, înaintea tuturor naţiunilor. Patrioţii lumeşti erau nemulţumiţi de faptul că închinarea lui Iehova, casa Sa, era mai presus de toate guvernele şi supunerile lumeşti şi toate celelalte religii. Dar oamenii asemenea oilor din toate naţiunile au apreciat această ilustraţie a supremaţiei închinării lui Iehova. Rămăşiţa din templu îi învaţă să pună închinarea pe primul loc în viaţa lor şi s-o lase să domine chiar toate sistemele, asemenea munţilor, ale lumii lui Satan. Aşa cum templul lui Solomon, de pe muntele Moria, care se afla la peste 730 m deasupra Mediteranei, era mai mare decât templele păgâne ale capitalelor din Egipt, Asiria, Babilon, Persia, Grecia şi Roma, tot aşa şi închinarea lui Iehova este mai mare decât toată organizaţia vizibilă a Diavolului. Aceasta este cea mai înaltă culme pe care cei asemenea oilor din toate naţiunile o au de atins. Prin urmare, aceştia acceptă judecăţile şi deciziile lui Iehova de la templul lui suprem. Ei lasă în urmă lumea lui Satan şi munţii ei politico-religioşi, războaiele şi armele lor de război, şi urcă pe „muntele casei lui Iehova" să I se închine acolo, pe acea „minunată înălţime", deasupra acestei lumi decăzute şi a închinării ei la demoni. (Ps. 48:1, 2). Ei încearcă să fie la înălţimea cerinţelor închinării Sale şi se dedică Lui prin intermediul Marelui Preot, Cristos Isus. Ei sunt conştienţi că obligaţia lor să I se închine în casa lui este mai mare decât toate supunerile faţă de puterile asemenea munţilor din această lume veche condamnată.

[40] Văzând că Iehova este în templul Său cel sfânt, aceşti oameni asemănători oilor păstrează, respectuos, tăcerea, căci speranţa lor este ca atunci când vor urca la „Casa Dumnezeului lui Iacov", El „îi va învăţa căile lui şi vor umbla pe cărările Lui". Aşa că ei ascultă, pentru a auzi legea lui, care iese din Sionul său ceresc, şi cuvântul lui, care iese din Ierusalimul ceresc, organizaţia capitală. Apoi, ei umblă

Cuprins

pe cărările lui, devenind membri ai societăţii Noii Lumi. Astfel, ei devin „locuitori temporari” printre israeliţii spirituali.

[41] În prezent, aceşti oameni asemenea oilor speră să supravieţuiască Armaghedonului, pentru a fi în noua lume a lui Dumnezeu. În acest scurt timp rămas până la Armaghedon, este dreptul acestor oi non-israelite, din toate naţiunile, să vină până la semeaţa „Casă a Dumnezeului lui Iacov”, să se închine lui Iehova acolo şi să obţină mântuire. În loc să facem ceva „să le încălcăm acest drept”, mai bine să facem totul, în ascultare de Dumnezeu, pentru a-i călăuzi şi a-i ajuta să valorifice acest drept. În anul 33, (A.D.) când Isus, ca Înger al legământului, a venit la templul care se transformase într-o „peşteră de tâlhari” şi l-a curăţat, le-a spus acelor tâlhari: „Nu este scris: ‘Casa mea se va numi casă de rugăciune pentru toate naţiunile’?” (Marcu 11:17, *NW*). Astăzi, acelaşi Înger al legământului la templul spiritual pune aceeaşi întrebare: „Nu este scris?” Ba da; şi pentru că aşa este scris pentru timpul nostru, acum este porunca lui Iehova Dumnezeu ca Templul Lui cel sfânt să fie o casă de rugăciune pentru toate popoarele, pentru toate naţiunile. La inaugurarea templului pe Muntele Moria, şi după ce Iehova a venit la templu şi l-a umplut cu slava prezenţei sale, regele Solomon s-a rugat ca aceasta să fie o casa de rugăciune internaţională, căci în cele şapte cereri ale sale, Solomon a inclus una pentru străinul ce vine dintr-o ţară îndepărtată, pentru numele lui Iehova. – 1 Regi 8:41-43

[42] Eşti unul din membrii rămăşiţei? Atunci, să nu ai impresia că, din moment ce aceste alte oi nu sunt izraeliţi spirituali cu o moştenire cerească, ei nu au dreptul să intre în curtea templului spiritual pentru a se închina lui Iehova, prin intermediul Marelui Preot Isus. Sau eşti un străin antitipic dintr-o ţară îndepărtată? Atunci, să nu crezi că, din cauză că nu te numeri printre cei din rămăşiţă, trebuie să fii separat de martorii lui Iehova şi că nu poţi primi recunoaştere în rândul societăţii Noii Lumi, dacă te alături lui Iehova prin dedicare. Iehova nu gândeşte nicidecum aşa, acum, când mântuirea lui prin Împărăţia sa stabilită este atât de aproape. Iată ce a zis Iehova despre ceilalţi asemenea oilor, de astăzi, care vin din toate naţiunile, străini faţă de Israelul spiritual: „Străinul care s-a alăturat lui Iehova să nu spună: ‘Iehova mă va separa în mod sigur de poporul său’; ... Pe străinii care s-au alăturat lui Iehova ca să-i slujească şi să iubească numele Lui, ca să fie slujitorii lui, toţi cei ce respectă sabatul ca să nu-l profaneze şi ţin cu tărie legământul meu, îi voi aduce la muntele meu sfânt (pe culmea căruia se află templul) şi îi voi face să se bucure în casa mea de rugăciune. Arderile lor de tot şi jertfele lor vor fi primite pe altarul meu. Deoarece casa mea se va numi casă de rugăciune pentru toate popoarele. Iată ce zice Domnul Iehova, care îi adună pe cei risipiţi ai lui Israel: ‘Îi voi aduna la el şi pe alţii, în afară de cei deja adunaţi’.” – Isa. 56:3, 6-8, *AS.*

[43] Din 1919 până în 1931, mai ales, Iehova a adunat rămăşiţa israeliţilor spirituali care au rămas exilaţi în robia lumii babiloniene. De atunci, el a mai adunat şi pe alţii la templul lui, pe lângă rămăşiţa israelită deja adunată. Acum îi adună pe ceilalţi. A fost cineva, până acum, în stare să-L împiedice? Clasa „servului rău”? Clerul creştinătăţii şi turmele acestora? Dictatorii politici, conducerile radicale, conducerile totalitare sau alte puteri politice ale acestei lumi?

Cuprins

Satan Diavolul şi demonii lui? Nu! Astăzi, nucleului format din cei 17 000 din rămăşiţa templului s-au alăturat alţi membri activi ai societăţii Noii Lumi, la templul lui Iehova, numărul lor ajungând la 608 000. Acum este plăcerea lui Iehova să facă astfel încât aceşti antitipici „străini", aceste alte oi, „să se bucure în casa mea de rugăciune". Le-a oferit Iehova fericire în închinarea sa? Bineînţeles! Sfântul „munte al casei lui Iehova" răsună de strigătele lor de fericire, când aceştia Îi oferă, prin intermediul Marelui Său Preot, „arderi de tot" şi „jertfe", pe altarul său, şi El lasă de înţeles că le primeşte, binecuvântându-i în serviciul lui, lucrarea lui de mărturie.

[44] În urmă cu nouăsprezece secole, Marele Preot Cristos Isus i-a oferit o viziune apostolului Ioan, în care Ioan a văzut o „mare mulţime" de „străini", din toate naţiunile, îmbrăcaţi în robe albe şi având ramuri de palmier în mâini, adunaţi la templu, unde îl serveau zi şi noapte pe Iehova, salutându-l pe El şi Fiul său jertfit, atribuindu-le salvare. Ce experienţă minunată a fost pentru Ioan să aibă această viziune! Da, dar ce experienţă tulburătoare este pentru noi, cei de acum, să fim martori la transformarea acestei viziuni într-o realitate glorioasă! – Apoc. 7:9-15.

[45] Exercitând în continuare răbdare divină în salvarea oamenilor asemenea oilor, Iehova nu-i adună încă pe toţi aceştia la casa lui de rugăciune pentru toate naţiunile. Vom fi noi, atunci, una cu El şi cu Păstorul cel Drept, în această lucrare? Da, „lucrând împreună cu el", prin menţinerea propovăduirii veştii bune a Împărăţiei triumfătoare şi ducând mai departe toată lucrarea educaţională prin care sunt adunaţi cei asemenea oilor. Să-i ajutăm pe străinii asemenea oilor să vadă nevoia fundamentală şi momentul prielnic din prezent pentru a „se alătura lui Iehova, ca să-i slujească şi să iubească numele Lui, ca să fie slujitorii Lui", să respecte Sabatul Său antitipic, să nu-L profaneze cu acţiuni egoiste pline de făţărnicie, în încercarea de a se salva de unii singuri, ci, în schimb, să ţină noul legământ al lui Iehova prin acceptarea templului acestuia, a preoţiei, a mijlocitorului, a jertfelor oferite pentru iertarea păcatelor şi a educaţiei sale referitoare la cunoaşterea lui Iehova, de la cel mai mic, până la cel mai mare dintre ei. (Ier. 31:31-34). Dacă vom face toate acestea, atunci vom fi găsiţi drept cei care 'nu încalcă drepturile locuitorului străin', ci îl iubesc ca pe ei înşişi. Astfel, la Armaghedon, Iehova, în templul Lui sfânt, nu va fi un martor grabnic împotriva noastră, supunându-ne unei judecăţi aprige, ci ne va aproba şi ne va cruţa, pentru a putea continua închinarea Lui minunată prin Armaghedon şi până în noua Sa lume.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este afectată religia, prin prezenţa lui Iehova de la templul Său, de la sfârşitul Primului Război Mondial încoace?
2. Ce responsabilitate, referitor la ilustrativul Său serviciu de la templu, a încredinţat Iehova membrilor din seminţia lui Levi din vechime?
3,4. Ce era legământul lui Iehova cu Levi? Prin cine şi cum a fost el stricat?
5,6. (a) Când şi cum a fost simbolizată pentru prima dată prezenţa lui Iehova la templul Său? (b) Cum a fost ea simbolizată după intrarea Israelului în Ţara Promisă?

Cuprins

7,8. Cum a fost arătată acolo, clar, prezenţa lui Iehova, după încheierea construirii templului de către Solomon?
9. În ce alte moduri s-a manifestat prezenţa lui Iehova la templul lui Solomon?
10. Când şi de ce a fost retrasă prezenţa lui Iehova din templul construit de Solomon şi cu ce rezultat?
11. În ce privinţe a diferit templul reconstruit la Ierusalim de Zorobabel de templul lui Solomon?
12-14. De ce a fost prezisă venirea neaşteptată a lui Iehova la templul Său şi când a avut ea loc?
15,16. (a) Cum a venit pe neaşteptate la el Domnul templului, Iehova, după lucrarea de pregătire făcută de Ioan Botezătorul? (b) Prin cine şi când a fost exprimată judecata lui Iehova de la templu?
17,18. Cum au fost oferite la templul Ierusalimului mai multe expresii ale judecăţii lui Iehova, în zilele care au urmat?
19. Când şi cum s-a manifestat abandonarea totală şi finală a templului tipic din partea lui Iehova?
20. Cu ce a fost înlocuit templul literal ruinat al Ierusalimului?
21,22. Cine sunt Piatra Unghiulară de Temelie şi „pietrele vii" ale templului spiritual?
23. Pentru care scop este construit templul spiritual?
24. (a) De ce progresul construirii templului spiritual nu s-a mai văzut printre oameni după moartea apostolilor? (b) Ce schimbare a avut loc, în decursul secolului trecut, referitor la „pietrele vii" ale templului?
25,26. Cum a venit Iehova, pe neaşteptate, la templul Său spiritual, pentru a împlini, în cele din urmă, profeţia lui Maleahi?
27. Care a devenit atitudinea creştinătăţii, de la 1914 încoace, în mod perceptibil, faţă de Cristosul întronat al lui Iehova, în ciuda afirmaţiilor ei?
28,29. (a) Cine sunt cei care se supun acum, de bună voie, judecăţilor arzătoare ale lui Iehova şi pentru ce scop? (b) Ce cuprind jertfele spirituale prin intermediul acestor persoane curăţite?
30. (a) Ce comportament condamnabil al spiritualilor „fii ai lui Levi" a provocat mânia lui Iehova în timpurile noastre? (b) Ce efecte bune au urmat după îndepărtarea mâniei Lui de la ei?
31,32. Pentru ce scop generos a devenit Iehova până acum „un martor grabnic" împotriva practicilor greşite din mijlocul spiritualilor „fii ai lui Iacov"?
33. Cum i-a afectat pe cei necuraţi şi pe cei care s-au dedicat şi apoi au eşuat să fie la înălţimea acestei dedicări faptul că Iehova a devenit „un martor grabnic"?
34,35. Prin ce alte mijloace diferite a satisfăcut Iehova atât necesităţile literale, cât şi cele spirituale, ale numeroasele feluri de persoane ce depindeau de El?
36. Prin ce alte îngrijiri diferite a continuat Iehova să aducă împrospătare şi pricepere, de la 1918 încoace, la milioane de persoane ce „suspină şi gem" din pricina urâciunilor din creştinătate?
37,38. (a) Cum şi-a răspândit Iehova, pe întreg pământul, învăţătura despre închinarea adevărată, printre cei care vor să înceteze să „mai înveţe războiul", de la 1918 încoace, acţionând în mod drept? (b) În ce şir şi-au continuat 'purificaţii fii ai lui Levi' oferirea de „jertfe spirituale"?
39. (a) De cine nu au fost suferite aceste acţiuni mărinimoase ale adevăraţilor închinători ai lui Iehova şi de ce? (b) Cum au fost simbolizate în timpul din vechime, în mod comparabil, cerinţele înalte ale închinării lui Iehova?

40. De ce mulţi care locuiesc temporar în mijlocul membrilor rămaşi ai spiritualului „Israel al lui Dumnezeu” îşi formează acum, în mod corect, obiceiuri bune de a asculta?
41. (a) Ce unic ‘drept al străinului’ trebuie să recunoască acum şi să păstreze toţi închinătorii adevăraţi ai lui Iehova? (b) Care este astăzi importanţa profundă a citatului lui Isus din Isaia (56:7) despre venirea sa la ultimul templu ilustrativ al Ierusalimului şi curăţirea acestuia?
42. De ce este acum de primă importanţă unitatea printre adevăraţii închinători ai lui Iehova?
43,44. (a) Ale cui obstacolele puse la cale cu îndârjire, de la 1919 încoace, au eşuat complet să împiedice ce lucrare de strângere din lumea întreagă, făcută de Iehova? (b) Ce trâmbiţări şi ce ţipete, prezise în mod divin, continuă astăzi să se sincronizeze cu ce lucrare de strângere aflată în progres?
45. Cine se mai alătură adevăratei închinări unificate a lui Iehova la spirituala Sa casă de rugăciune, cum şi cu ce perspective fericite, în împlinirea prezicerilor făcute de Dumnezeu?

ÎNVAŢĂ BIBLIA SALVAREA UNIVERSALĂ?

***TIMP** de circa nouăsprezece secole au existat creştini declaraţi care învăţau mântuirea universală. Şi din moment ce anumite religii orientale susţin că toate sufletele vor atinge până la urmă starea de "nirvana", poate fi spus că mântuirea universală este crezută de sute de milioane astăzi şi că ea datează de secole înaintea timpului lui Cristos. Însă învaţă, oare, Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, mântuirea universală?*

În timp ce ceea ce este cunoscută astăzi ca "Biserica mântuirii universale" datează de mai puţin de două secole, învăţătura despre mântuirea universală a apărut la scurt timp după ce ultimul dintre apostoli a murit, anumite secte învăţând-o începând cu anul 130 A.D. În anul 195 un anume Clement de Alexandria a predat-o, iar unul dintre elevii săi, nimeni altul decât Origen, a susţinut-o puternic. I se părea incredibil că Dumnezeu şi-ar chinui creaturile într-un iad arzător pentru totdeauna, şi aceasta fără niciun rezultat, şi astfel a susţinut că orice chin al iadului era de corectare şi se va sfârşi de îndată ce şi-a atins scopul. "Toate sufletele, toate fiinţele inteligente care s-au rătăcit, aşadar, vor restabili mai devreme sau mai târziu prietenia cu Dumnezeu. Evoluţia va fi lungă, incalculabil de lungă în unele cazuri, dar va veni o vreme când Dumnezeu va fi în totul în toţi."

În timp ce teologii catolici, în special Augustin, tunau împotriva Origenismului, cum era numit, mântuirea universală a continuat să aibă susţinătorii ei în biserica lor, la fel ca şi în alte organizaţii religioase ce afirmau că sunt creştine. A fost predată de către Albigenzii din secolul al unsprezecelea, Lollarzii secolului al paisprezecelea, iar în secolul al cincisprezecelea de mulţi dintre "reformatorii dinainte de Reformă." Mulţi au fost clericii excomunicaţi, exilaţi sau concediaţi din poziţiile lor de către organizaţiile religioase, din cauza predării mântuirii universale, atât în organizaţiile catolice cât şi în cele protestante.

Cuprins

În Anglia, pentru o perioadă, în timpul secolului al şaptesprezecelea, mântuirea universală se găsea printre ereziile ce se pedepseau cu închisoarea, alte "erezii" fiind pedepsite cu moartea. Aproximativ în acelaşi timp, în Statele Unite, chiar în colonia religioasă din Massachusetts, un anume John Gatchell a fost condamnat la "stâlpul infamiei şi să aibă limba scoasă şi găurită cu un fier încins" pentru predarea mântuirii universale.

Se pare că în mare parte, cei ce susţineau mântuirea universală gândeau logic. Unul dintre ei a spus: "Pedeapsa [chinul] veşnică pentru cei răi ar argumenta, nu dreptatea, ci nedreptatea lui Dumnezeu." Crezând Biblia că învaţă chinurile iadului pentru cei răi şi că sufletul uman este nemuritor, ei s-au îndoit că chinurile iadului vor continua pentru totdeauna. Cineva a speculat că toate aceste chinuri vor înceta odată cu marele jubileu, la sfârşitul a 50 000 de ani.

Printre textele din Biblie folosite de Origen pentru a sprijini mântuirea universală a fost 1 Corinteni 15:25, 28, (*NW*): "Căci trebuie ca El să împărăţească până va pune pe toţi vrăjmaşii sub picioarele Sale. … atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi." Pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi, a raţionat Origen, toate creaturile inteligente trebuie să fie împăcate cu Dumnezeu într-un final.

Un alt text folosit pentru a sprijini mântuirea universală este Filipeni 2:10, 11(*NW*): "Pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul." Se afirmă că dacă orice genunchi trebuie să se plece şi orice limbă să mărturisească, urmarea trebuie să fie că tot ceea ce trăieşte va fi împăcat cu Dumnezeu într-un final.

Apoi mai este Romani 5:18. "Astfel, dar, după cum printr-o singură greşeală a venit o osândă care a lovit pe toţi oamenii, tot aşa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toţi oamenii o hotărâre de dreptate care dă viaţa." Cu privire la acest text o publicaţie universală din 1930 afirmă: "Paralela aici e perfectă. Singura greşeală a lui Adam este contracarată de singurul premiu just al lui Cristos. Fapta lui Adam până la urmă a afectat toată omenirea. Tot la fel, lucrarea lui Cristos trebuie să îndreptăţească, în cele din urmă, întreaga omenire. … Dacă greşeala lui Adam doar a dat fiecăruia oportunitatea de a păcătui, astfel încât unii au devenit păcătoşi iar alţii nu, atunci am putea spune că lucrarea lui Cristos aduce îndreptăţire tuturor, în funcţie de acceptarea lor. Dar trebuie să recunoaştem că omul nu are de ales în a deveni păcătos, şi prin urmare la fel va fi şi prin lucrarea lui Cristos. Amândouă sunt reale şi universale."

POZIŢIA BIBLIEI

Faptul că unii nu vor câştiga mântuirea este spus clar în Biblie de la Geneza până la Apocalipsa. În condamnarea lui Adam, Dumnezeu a spus: "Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce." Aceasta înseamnă anihilare, nu mântuire. În legătură cu Sodoma şi Gomora ne este spus că: „ne stau înainte ca un exemplu de avertizare, suferind" pedeapsa veşnică imparţială. La Apocalipsa 21:8 (*NW*) citim că toţi cei răi vor avea partea lor "în lacul ce arde cu foc şi sulf. Aceasta înseamnă a doua moarte." Nu este spus nimic despre răscumpărare sau înviere din această a doua moarte. – Gen. 3:19; Iuda 7, *NW*.

Da, Cristos va "nimici pe cel ce are puterea morţii, adică pe Diavol." Cei răi sunt ca "nişte vase ale mâniei, făcute pentru pieire." Numele lor "va putrezi."

Cuprins

"Caprelor" le este spus să plece "în pedeapsa veşnică." Conform dicţionarului, a distruge înseamnă a reduce la zero, a scoate din existenţă, iar distrugere înseamnă extincţie, extirpare, anihilare. – Evrei 2:14; Rom. 9:22, *NW*; Prov. 10:7; Mat. 25:46, *NW*.

Cei ce cred în mântuirea universală accentuează mila lui Dumnezeu. Dar arătând milă, Dumnezeu nu ignoră dreptatea, ci este selectiv. "Am milă de cine vreau să am milă!" El "Se mânie pe cei răi în orice vreme." Celor răi intenţionat care nesocotesc mustrările Lui, El le spune că "voi râde când veţi fi în vreo nenorocire." – Ex. 33:19, *NW*; Ps. 7:11; Prov. 1:24-32.

Se pare că dificultatea principală printre cei ce susţin mântuirea universală este că ei au făcut o greşeală în construirea unei false doctrine, în eforturile lor de a-şi armoniza convingerile cu Dumnezeul dragostei. Nefiind în stare să împace un Dumnezeu al dragostei cu pedeapsa veşnică în forma chinului, ei au făcut pedeapsa de o durată limitată. Ei ar fi trebuit să elimine chinul, dar să permită ca durata pedepsei să fie eternă. Anihilarea, distrugerea, extirparea, extincţia sunt pedepse eterne, însă nu implică suferinţă eternă conştientă şi prin urmare sunt compatibile cu un Dumnezeu al dragostei.

Şi motivul pentru care au făcut această greşeală este susţinerea învăţăturii eronate despre nemurirea tuturor sufletelor. Crezând că toate creaturile inteligente, odată ce iau fiinţă, trebuie să continue să trăiască pentru totdeauna, ei au concluzionat că, din moment ce este de neconceput că Dumnezeu i-ar chinui pentru totdeauna zadarnic, într-un final toţi vor fi împăcaţi cu Dumnezeu.

Dar Biblia nu spune nicăieri că nemurirea este o calitate moştenită a tuturor sufletelor inteligente. Din contră, ea ne spune că "sufletul care păcătuieşte va muri", că niciun om "nu-şi poate scăpa sufletul de puterea Şeolului" sau mormântului, şi că Cristos "şi-a vărsat sufletul în moarte." De asemenea că, acum, creştinii caută neputrezirea şi la înviere vor fi îmbrăcaţi cu nemurire. – Ezec. 18:4; Ps. 89:48; Isa. 53:12, *RS*; Rom. 2:7; 1 Cor. 15:53, 54, *NW*.

"Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru." (Rom. 6:23, *NW*). Dacă toţi ar primi viaţă, atunci nu ar mai fi un dar. Un dar implică o alegere. Cuvântul lui Dumnezeu arată alternativele creaturilor sale ca fiind, nu viaţă în fericire sau viaţă în chin, ci viaţă sau moarte. "Ţi-am pus înainte viaţa şi moartea." (Deut. 30:19, *NW*). Dacă omul nu apreciază viaţa suficient de mult pentru a o trăi în armonie cu legile drepte ale lui Dumnezeu, atunci el o pierde. Acest lucru este înţelept, drept şi iubitor din partea lui Dumnezeu. Exact aşa cum Adam şi Eva nu au apreciat viaţa şi astfel au fost întorşi în ţărână, tot la fel toate creaturile inteligente care nu apreciază viaţa vor avea ca şi destin nimicirea.

Cu toţi cei răi distruşi la timpul stabilit de Dumnezeu, trebuie să rezulte că toţi cei ce trăiesc trebuie să se supună lui Dumnezeu şi lui Isus Cristos, astfel încât Dumnezeu va fi toate lucrurile pentru tot ceea ce trăieşte. Şi apoi, de asemenea,

Cuprins

fiecare genunchi va fi plecat şi fiecare limbă va mărturisi că Cristos este Domnul, pentru că genunchii şi limbile celor răi vor fi fost distruse.

Dar ce spuneţi despre argumentul că asemenea texte ca Romani 5:18 arată că la fel cum omul nu a avut de ales în moştenirea păcatului nu va avea de ales nici în moştenirea vieţii, fiecare fiind automate, ca să spunem aşa? O asemenea concluzie este în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu de la Geneza la Apocalipsa, deoarece Cuvântul Lui arată în repetate rânduri că viaţa depinde de cursul corect de acţiune. Viaţa veşnică nu i-a fost impusă lui Adam; a fost condiţionată. A fost oferită ca şi dar. Viaţa veşnică nu va fi impusă nici urmaşilor lui. De altfel, nu citim nicăieri că moartea e un dar. Este o pedeapsă, de neevitat odată ce este meritată. – Ezec. 18:31, 32.

Cât despre Romani 5:18, înţelesul său este clarificat de *Traducerea Lumii Noi:* "Astfel, aşa cum o singură greşeală a făcut să vină condamnarea pentru oameni de orice fel, tot aşa un singur act de justificare a făcut să fie declaraţi drepţi pentru viaţă oameni de orice fel." În mod repetat, când este folosit termenul "tot" în Scripturile Greceşti este vorba despre "toate felurile", nu literalul "toate". Un exemplu grăitor este Faptele 2:17. În conformitate cu cele mai multe traduceri Dumnezeu afirmă acolo: "Voi turna din Spiritul Meu peste toată carnea." Acum ştim că la Cincizecime spiritul lui Dumnezeu nu a fost turnat ad-litteram peste toată carnea, ci doar peste relativ puţini. Dar Dumnezeu chiar l-a turnat peste "fii şi fiice, tineri şi bătrâni, robi şi roabe." Şi astfel *Traducerea Lumii Noi* redă: "Voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne." Acelaşi lucru este adevărat în ceea ce priveşte 1 Timotei 2:3, 4 (*NW*); este voinţa lui Dumnezeu "ca tot felul de oameni să fie salvaţi."

EFECTELE NEGATIVE ALE ÎNVĂŢĂTURII

Poate exista un efect negativ pentru învăţătura că în cele din urmă toate creaturile inteligente ce au trăit vreodată să fie împăcate cu Dumnezeu? Da, pentru că în primul rând, ea îl jefuieşte pe Dumnezeu de slava Sa ca unul vrednic de a fi venerat de către agenţi morali liberi. Mai departe, ea face nulă chiar chestiunea pentru care Dumnezeu a permis omenirii să rămână şi din care El îşi primeşte cea mai mare încântare, şi anume: Pot creaturile inteligente să-şi păstreze integritatea, în ciuda tuturor lucrurilor pe care Satan le poate face pentru a-i întoarce, prin ispite sau persecuţii? De ce ar fi trebuit Iehova să-i direcţioneze atenţia lui Satan către calea de acţiune de păstrare a integrităţii a lui Iov, dacă toată omenirea, şi chiar şi Satan, în cele din urmă, vor fi împăcaţi cu Dumnezeu şi vor câştiga viaţa veşnică?

Mântuirea universală este o capcană a Diavolului pentru a lua prin surprindere creştinii, promiţându-le mântuirea indiferent de ceea ce fac sau nu fac. Ea este frecvent adoptată de către cei care odată au apreciat lumina adevărului pe care Dumnezeu o lasă să strălucească peste cuvântul Său, astăzi, dar care, pentru un motiv sau altul, au devenit ofensaţi şi s-au separat, pentru a forma mica lor mişcare proprie. Subscriind la mântuirea universală, aceştia, aparent inconştient, îşi fac loc pentru ei înşişi, în ciuda pierderii integrităţii. Însă pentru asemenea oameni nu este speranţă de salvare mai mult decât a fost pentru Iuda, pe care Isus l-a numit "fiul pierzării." După cum arată şi Petru şi Pavel, în ceea ce-i priveşte pe cei care au fost luminaţi şi apoi au căzut, 'este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă.' – Ioan 17:12; Evrei 6:4-6; 2 Pet. 2:4-22, *NW*.

Cuprins

Deşi mulţi creştini declaraţi bine-intenţionaţi, din al doilea până în cel de-al douăzecilea secol al erei noastre, au predat mântuirea universală, Biblia nu o învaţă. Dumnezeu este dragoste, El este şi drept. Din dragoste El oferă viaţă veşnică celor care îndeplinesc condiţiile Lui, şi din dreptate El a decretat că cei ce nesocotesc darul Său merită moarte veşnică.

COMPROMISUL BISERICILOR CU LUMEA

Primii creştini nu s-au compromis niciodată cu lumea păgână antică. Dar din vremea lui Constantin, în special, creştinii declaraţi erau prompţi în a aproba sau adopta practicile păgâne, pentru orice avantaj care putea fi obţinut din compromis. Astfel că Henry Dwight Sedgwick, scriind în *In Praise of Gentlemen*, face comentariul: "Creştinismul, aşa cum îl ştim, nu a învins lumea, ci a făcut un compromis prin faptul că a permis lumii să continue aşa cum a fost, cu condiţia ca lumea să se numească creştină, să schimbe templele în biserici, să aşeze sfinţi în nişe în locul semizeilor şi să îmbrace o sutană peste tunica păgână."

PREDICÂND MARONIŢILOR ÎN LIBAN

De către misionarul Turnului de Veghere din Liban

LIBANUL aminteşte imediat de cedrii din Liban folosiţi de Regele Solomon în construcţia templului lui Iehova. Printre munţi, unde încă se mai găsesc aceşti cedri, există multe sate. Majoritatea locuitorilor sunt maroniţi, o sectă din cadrul bisericii de la Roma şi înfiinţată, după cum se afirmă, de către John Maron în secolul al şaptelea (A. D.). Ca urmare a cruciadelor din secolul al doisprezecelea maroniţii au recunoscut pretenţia Romei la supremaţie. Cu toate acestea, ei încă mai au propriul lor patriarhat, care este ales de către episcopii lor. Printre caracteristicile distincte ale maroniţilor au fost permisiunea preoţilor de a se căsători, servirea oamenilor atât cu pâine cât şi cu vin la liturghie, pâinea fiind înmuiată în vin şi oferită pe o lingură, şi anumite sărbători religioase ale lor.

Martorii lui Iehova din Tripoli au predicat vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu acestor oameni, în fiecare duminică, din aprilie până în decembrie, în 1954. Era închiriat un autobuz şi un număr de treizeci de slujitori se întâlneau la şase dimineaţa şi petreceau toată ziua predicând din casă în casă, întorcându-se seara. Deşi oamenii sunt foarte religioşi, martorii lui Iehova au întâlnit puţină opoziţie. Ei au avut destul de multe oportunităţi să ofere cuvântări publice grupurilor persoanelor interesate, în cafenelele din aer liber şi în pieţele publice.

A fost foarte evident faptul că multe inimi ale celor asemănători oilor au fost bucurate de vestea bună a Împărăţiei şi mulţi s-au bucurat la vederea unei Biblii

Cuprins

pentru prima dată. Elocvent pentru spiritul blând al acestor oameni este acela manifestat de către o bătrână, care le-a oferit slujitorilor lui Iehova singurul lucru pe care îl avea de oferit, puţin iaurt făcut din lapte de oaie. I s-a povestit că Isus a spus că cine oferă o cană de apă rece nu-şi va pierde răsplata şi ea a dat mai mult decât atât. Ea a răspuns: "Meritaţi mai mult. Noi vă datorăm vieţile noastre pentru veştile bune despre Împărăţiei pe care le-am primit de la voi".

Într-un alt sat s-a întâmplat ca un preot să intre într-o casă unde doi slujitori depuneau mărturie la cincisprezece ascultători dornici. Preotul a încercat să oprească adunarea, declarând: "Cum îndrăzniţi să veniţi aici? Nu ştiţi că acest loc îmi aparţine mie? Eu sunt singurul care ar trebui să învăţ religia aici! Ieşiţi afară!" Dar proprietarul avea altă părere şi a refuzat să-i dea afară pe martorii lui Iehova. Preotul a spus că merge la biserică să sune clopotul ca să se adune toţi sătenii, astfel încât ei să-i poată alunga din sat pe martori şi i-a chemat pe cei prezenţi să vină cu el. Unii l-au urmat, iar pe aceia care au refuzat el i-a ameninţat că îi raportează episcopului.

În sunetele clopotului sătenii au început să sosească şi pe când martorii se adunau lângă autobuz, ei imediat i-au angajat pe săteni în conversaţie, explicându-le lucrarea lor. Curând mulţimea era într-o stare de spirit destul de receptivă, astfel că unul dintre martori le-a oferit o lectură Biblică improvizată. Printre alte lucruri el le-a spus modul în care clericii s-au opus celor care intrau în Împărăţie în vremea lui Isus, iar clericii romano-catolici făceau acelaşi lucru astăzi, dar că cei asemănători oilor s-au manifestat oricum. După ceea s-au auzit mulţi spunând: "Martorii lui Iehova sunt creştini adevăraţi şi noi, în special preotul nostru, nu suntem". Astfel că preotul, în loc să-i alunge pe martorii lui Iehova, i-a ajutat să predice unui număr mai mare de oameni.

Cu totul, un număr de 4500 de ore au fost petrecute în această lucrare şi s-a pus mărturie în şaizeci şi cinci de sate, rezultând în plasarea mai multor exemplare de literatură Biblică şi începerea unui număr de studii biblice în casele oamenilor.

DE CE OAMENII MERG PE CĂI GREŞITE

V-aţi întrebat vreodată de ce oamenii merg pe căi greşite, când au Biblia pentru a-i ghida? Este mai mult decât păcatul moştenit. Este pentru că Satan Diavolul a fost aruncat jos pe pământ şi "induce în eroare întreg pământul locuit". Sub influenţa sa rea, masele sunt conduse pe căi greşite: "Întreaga lume zace în puterea celui rău". – Apoc. 12:9; 1 Ioan 5:19, *NW*.

Cuprins

RAPORTUL PRIVIND "SOCIETATEA LUMII NOI ÎN ACŢIUNE" ÎN ASIA ŞI AFRICA

CARE este valoarea unui film de cinema de 1 997 de picioare? Are doar valoarea preţului său de cumpărare? sau costul capturării imaginilor care sunt în el? sau suma de bani care o va obţine din casele industriei filmului comercial?

Valoarea filmului de o oră şi douăzeci de minute "Societatea Lumii Noi în acţiune", pe care martorii lui Iehova îl prezintă gratuit în jurul lumii, este determinată de un factor mult mai important. Valoarea lui trebuie să fie determinată de efectul extraordinar pe care acesta îl are asupra vieţilor numărului mare de spectatori ai săi. Anterior am raportat experienţele excelente pe care le-am avut cu acest film atât în oraşele mari, cât şi în oraşele mici din Europa şi America. Dar ce se spune despre folosirea lui în aceste părţi ale lumii precum Asia şi Africa, unde există încă mulţi oameni care nu au văzut niciodată un film şi care nu au o cunoştinţă reală despre activitatea, de pe întreg pământul, pe care martorii lui Iehova o desfăşoară, în proclamarea veştii bune a Împărăţiei?

Privitor la valoarea acestui film în ţara lui, servul filialei nigeriene a Turnului de Veghere raportează: "Filmul a avut un impact extraordinar aici, în Nigeria, nu numai printre fraţii şi oamenii cu bunăvoinţă, ci şi asupra străinilor". Din cauza lipsei de clădiri adecvate în care să arătăm filmul, mai ales afară în "tufişuri", cele mai multe vizionări din acest ţinut vest-african au fost în aer liber. Niciodată nu există vreo dificultate în obţinerea unei participări bune şi efectul pe care l-a avut filmul este excelent. Astfel a fost raportat din Nigeria, că deşi pentru mult timp ne-au crezut a fi o religie mică, locală, oamenii sunt "uimiţi să vadă dovada că noi suntem o organizaţie mare la nivel mondial". Fraţii locali găsesc acum multe uşi deschise şi multe urechi de ascultat. La sfârşitul unei adunări de circuit unde filmul a fost prezentat, a fost raportat: "Atât de mulţi oameni interesaţi vin, încât numărul lor îl depăşeşte pe cel al fraţilor de la întruniri".

Pe parcursul primelor patru luni, cât a fost disponibil în Nigeria, filmul „Societatea Lumii Noi în acţiune” a fost arătat de douăzeci şi opt de ori, unui public total de 45 979 de persoane, iar valoarea este, cu siguranţă, văzută pe acele meleaguri.

Cuprins

Pliante noi pentru promovarea filmului au fost folosite în Monrovia, Liberia, unde cinci sute de oameni au venit pentru a vedea această prezentare a acţiunii Noii Lumi, ce a fost prezentată în cea mai mare sală din oraş. Această prezentare a stimulat atât fraţii, cât şi persoanele cu bunăvoinţă. Aşa cum s-a exprimat un frate după ce a văzut filmul: „Este timpul să ne apucăm de treabă”. Atunci când pelicula a fost expusă fraţilor şi persoanelor cu bunvoinţă, la Firestone Rubber Plantation, a participat o mulţime zgomotoasă de peste 2000 de tăbăcari. Mulţi şi-au exprimat surprinderea faţă de amploarea lucrării minunate pe care o face organizaţia. Cu siguranţă această întâlnire a avut rolul său în creşterea cu 25% pe care a cunoscut-adunarea locală.

O perioadă, oamenii din Greenville, Liberia, au ştiut că pelicula ar putea fi văzută acolo, dar mulţi gândeau că ar fi ca majoritatea filmelor religioase. Cu toate acestea, cei 400 de oameni care au venit, într-o seară de joi, să-l vadă, au fost atât de impresionaţi încât unii dintre ei i-au implorat pe fraţi să-l expună din nou. Neavând proiector, misionarii nu au putut să continue redarea peliculei. Vinerea şi sâmbăta, în timp ce ei intrau în contact cu oamenii, mereu era pusă întrebarea: „Nu aveţi de gând să rulaţi filmul în seara asta?” Sâmbătă seara, după ce misionarii şi-au încheiat activitatea şi şi-au planificat studiul particular, s-a auzit o bătaie în uşă. „Trebuie să veniţi să arătaţi filmul, oamenii sunt cu toţii acolo şi vă aşteaptă. Noi am pus totul la punct. Vă rugăm să veniţi!”. Sosind, misionarii au găsit locul ticsit cu 517 persoane, cu o sută de persoane mai mult faţă de cei prezenţi la prima lui vizionare. Aprecierea publicului a sporit. „Aceşti oameni nu se joacă, ei muncesc!”, a fost repetat de multe ori. În cele din urmă, o familie l-a luat foarte în serios. Ei participă acum la întâlnirile grupei, bărbatul a început să vestească şi doreşte să fie botezat.

În nordul Rhodesiei, şefii sălilor unde filmul a fost vizionat au fost impresionaţi în mod favorabil de diferenţele semnificative de conduită între cei care frecventează „Societatea Lumii Noi în acţiune” şi mulţimea lor obişnuită. Pelicula a fost evidenţiată iar şi iar cu aplauze zgomotoase şi fiecare vizionare a fost urmată de un interes profund. A fost nevoie de şapte rulări pentru a fi văzut de toţi doritorii, numai în Kitwe. Chiar dacă a fost dificilă obţinerea sălilor în unele locuri, în nordul Rhodesiei, a existat o cooperare excelentă din partea autorităţilor din Kitwe, care îşi amintesc bine de adunarea impresionantă ce a avut loc acolo, ceva timp în urmă, care este văzută în film.

Imaginile casei Bethel din Brooklyn şi a fabricii Turnului de Veghere şi modul în care fraţii lucrează în unitate şi bunăvoinţă au impresionat foarte mult mulţimile Rhodesiei de Nord. O scrisoare spunea: „Oamenii cu bunăvoinţă aşteptau să vadă un *capitao* (maistru), cineva care doar să arate şi să spună altora ce să facă, dar filmul a arătat cum *toţi* lucrează împreună, din toată inima, în onoarea lui Iehova Dumnezeu”.

PAKISTAN ŞI INDONEZIA

În ţări necreştine ca Pakistan, misionarii Turnului de Veghere erau adeseori văzuţi doar ca o altă sectă a creştinătăţii. Bineînţeles, din ce în ce mai multe

Cuprins

persoane cu discernământ au realizat foarte curând că există o diferenţă, că aceşti misionari ai Turnului de Veghere nu acţionează în felul în care acţionează ceilalţi, nici nu spun aceleaşi lucruri şi, prin urmare, există o mai mare stimă pentru ei. Dar, chiar şi pentru cei care au devenit mai familiarizaţi cu mesajul lor, ei au fost ceva vreme consideraţi ca fiind doar o altă sectă şi, probabil, una nesemnificativă, de asemenea.

Oricum, prezentarea filmului "Societatea Noii Lumi în Acţiune" a schimbat toate acestea. Toţi cei care l-au văzut în Pakistan erau surprinşi, mulţi erau uimiţi. Ei au fost impresionaţi de numărul vast de persoane ce participă în lucrare, creşterea fenomenală a Societăţii, tipografia mare şi eficientă, caracterul universal şi atractivitatea mesajului, rapida expansiune ce este minunată, absenţa barierelor de naţionalitate şi a celor legate de culoarea pielii, numărul persoanelor ce erau cufundate si, mai presus de toate acestea, spiritul total diferit de peste tot, în cadrul Societăţii Lumii Noi. Cu greu o persoană ce a văzut filmul în Pakistan nu a reuşit să se exprime favorabil în aceste rânduri.

Mulţi dintre cei mai puţin educaţi, care nu au văzut vreodată un film, sau, în cel mai bun caz o realizare rudimentară locală, au fost transferaţi într-o lume minunată cu locuri, oameni şi obiceiuri noi şi o perspectivă cu totul nouă. Ascultând comentariile în limba lor nativă Urdu şi văzând realmente activitatea Lumii Noi transpusă în imagini, şi-au făcut o impresie despre ei, care ar necesita luni de zile să fie realizată prin orice altă metodă.

O persoană cu bunăvoinţă şi-a exprimat astfel uimirea: „Vrei să spui că acelaşi spirit care domnea aici, la adunarea noastră din Lahore, poate, de asemenea, să fie manifestat de miile de oameni pe care i-am văzut acolo?” Asigurat că acelaşi spirit ce domnea în adunările locale mai mici poate şi chiar este manifestat de mulţimile imense la marile adunări internaţionale şi că spiritul poporului lui Iehova este acelaşi pe întregul pământ, această persoană şi-a abandonat starea anterioară de nehotărâre şi s-a apucat serios de studiu.

Prezentarea activităţii societăţii Lumii Noi a adus înţelegere familiilor dezbinate. Într-un caz, doar soţia arăta un oarecare interes în mesaj, dar de la adunarea de la Quetta şi prezentarea filmului, ea a devenit un susţinător regulat al tuturor întâlnirilor adunării şi este un vestitor potenţial, în timp ce soţul şi copiii i s-au alăturat acum în studiu atât acasă, cât şi la Sala Împărăţiei. Într-un alt caz un soţ musulman şi soţia sa creştină nominal aveau studii. Din respect faţă de opiniile sale religioase, nu s-a spus nicio rugăciune. De când a văzut filmul, totuşi, ea a devenit activă în serviciul lui Iehova acum şi el îşi apleacă capul în rugăciuni oferite în numele lui Isus Cristos.

În Indonezia operatorul de la premiera filmului a fost aşa de impresionat, încât a solicitat literatură şi a cerut să fie condus un studiu biblic cu el. În doar câteva luni şi-a dedicat viaţa lui Iehova si a fost botezat.

Imaginaţi-vă această situaţie complexă: În Sumatra, aranjamentele au fost făcute de către un preot protestant al armatei, folosind un proiector şi un operator furnizate de un jurnalist chinez, care este preşedinte al Mişcării Tineretului Catolic, pentru a arăta filmul într-o biserică protestantă, amplasată într-o puternică

Cuprins

comunitate islamică. Prin mesageri speciali preotul a reuşit să aducă o audienţă de până la 160 de persoane. Secretarul bisericii a trimis o scrisoare de apreciere Societăţii pentru prezentarea filmului şi a solicitat literatură şi informaţii suplimentare. De asemenea, folosirea unei săli a şcolii engleze private Khalsa, din Medan, Sumatra, a fost acordată cu amabilitate de către directorul indian. Probabil că o duzină de diferite grupuri religioase au fost aici reprezentate, teozofic, creştin şi islamic. Directorul a spus că se simte onorat să aibă arătat acolo un aşa de bun film educaţional.

Imaginile distorsionate care au fost formate de către cei care nu cunosc adevărul, ori care au prejudecată împotriva lui, nu vor şterge din „ochii care văd" şi "urechile care aud" informaţiile transmise de acest film. Oamenii au văzut, au auzit şi au experimentat o schimbare a sentimentelor, ca urmare a faptului că au văzut şi auzit că există oameni care într-adevăr trăiesc pentru lumea nouă a lui Iehova. Cu ajutor suplimentar, mulţi vor acţiona, cu siguranţă, în conformitate cu mesajul.

JAPONIA, TAIWAN ŞI OKINAWA

Japonia apreciază culoarea, şi cu siguranţă a răspuns la acest film plin de culoare care a fost rulat, cel puţin de două ori, în cele mai multe grupe japoneze. Fireşte că oamenii de aici sunt emoţionaţi să vadă Japonia reprezentată în scenele stadionului Yankee şi atunci când *Turnul de veghere* în limba japoneză apare acolo este întotdeauna întâmpinat cu aplauze entuziaste. În 1954, fraţii japonezi ar fi fost foarte fericiţi să-şi menţină recordul din aprilie de 407 de vestitori, o creştere de 42% faţă de anul precedent. Totuşi, pe măsură ce difuzările filmului au continuat, ei au atins noi recorduri, ajungând până la 410 vestitori în iulie, 452 în octombrie şi 457 în noiembrie.

Pe insula Taiwan, sau Formosa, filmul a fost prezentat de şapte ori, unui total de 2 864 de persoane. Timp de optsprezece ani o serie de interdicţii în timpul primului guvern japonez, apoi în timpul guvernului naţionalist chinez, au împiedicat martorii lui Iehova să ţină vreodată vreo adunare. Cât de emoţionant a fost pentru ei să obţină aprobarea oficială pentru prezentarea filmului, şi chiar să aibă ajutorul poliţiei în obţinerea sălilor! Deşi le era interzis să se adune în grupuri de trei persoane, chiar şi pentru studiu biblic, le-a fost permis să se adune pentru a vedea filmul. Într-adevăr, oficialii guvernamentali care au vizonat filmul au declarat că era unul dintre cele mai bune filme educative pe care le-au văzut.

Pentru martorii lui Iehova din Taiwan, vizualizarea acestui film a fost cea mai mare experienţă de până atunci din activitatea lor despre Împărăţie. În cea mai mare parte a timpului se putea auzi şi musca ori de câte ori comentatorul făcea o pauză. Acest comentariu era într-o limbă nescrisă până acum, cea a tribului Ami din sud-estul Taiwanului. Dar organizarea acestor spectacole de film a depăşit orice avea de oferit acea civilizaţie. Cooperarea dintre servi şi public a fost minunată. Timp de o oră şi jumătate aceste persoane smerite din acele regiuni izolate au intrat direct în acţiunea societăţii Noii Lumi din întreaga lume. Memoria

Cuprins

lor sănătoasă va preţui mult timp ceea ce au văzut, în timp ce vor continua să-şi modeleze viaţa în conformitate cu standardele Noii Lumi.

În Okinawa filmul a fost utilizat în legătură cu prima adunare de circuit a insulei, între 14-16 ianuarie. Înainte ca adunarea să înceapă, erau zece vestitori acolo. Pe durata adunării alţi opt şi-au început serviciul şi alţi doi pionieri s-au înscris. Acest mic grup a adunat 290 de persoane în seara de sâmbătă a vizualizării în limba japoneză şi 80 în seara de duminică a vizualizării în limba engleză, adunând astfel participanţi în număr de 370 de persoane!— o cifră uimitoare, având în vedere numărul de vestitori prezenţi acolo. Printre cei care au participat s-a aflat şi fostul adjunct al guvernatorului care a venit în prima seară a prezentării şi s-a întors şi în cea de-a doua seară să revadă filmul.

Primele treizeci şi nouă de difuzări ale filmului în Japonia, Taiwan şi Okinawa au servit unui total de aproape 5 000 de persoane, ţinând organizarea şi activitatea martorilor lui Iehova, în mod vizibil, în atenţia vestitorilor şi a persoanelor cu bunăvoinţă. Servul de filială japonez a exprimat punctul de vedere al tuturor martorilor lui Iehova care au văzut „Societatea Lumii Noi în acţiune” când a scris: „Îi mulţumim lui Iehova din adâncul inimilor noastre pentru această minunată cale de a depune mărturie pentru numele Lui”.

Această peliculă nu înlocuieşte în niciun fel activitatea vestitorului Împărăţiei, ci reprezintă un ajutor, un instrument, ce poate fi folosit pentru consolidarea lui, şi ca un ajutor suplimentar pentru cei care dezbat mesajul Noii Lumi. Un studiu al Bibliei arată, din punct de vedere doctrinal, că societatea Lumii Noi deţine adevărul, în timp ce acest film arată activitatea la nivel mondial a acestei adunări creştine şi efectul benefic pe care mesajul îl are asupra vieţilor celor care îl aud şi-l acceptă. Este o reuşită remarcabilă ceea ce s-a realizat cu doar mai puţin de 610 m de imagini pe peliculă de film bine editate.

[Note de subsol]

Această interdicţie a fost ridicată acum. A se vedea pagina 510 din *Turnul de veghere* din 15 august 1955.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 22 – Gilead şi şcolile de serviciu din grupe

Primii o sută de studenţi care au îndeplinit condiţiile au fost chemaţi să vină la Şcoala Biblică Gilead a Watchtower de la în 31 ianuarie 1943. Condiţiile pentru a intra în noua şcoală erau cel puţin doi ani de serviciu cu timp integral ca pionier, precum şi o educaţie fundamentală aproape egală cu instruirea din liceu. Întrucât cel de-al Doilea Război Mondial încă se purta atunci, numai pionierii americani au

Cuprins

fost chemaţi să se alăture primei clase de la Gilead. În ziua următoare, la 1 februarie 1943, şcoala s-a deschis cu un program simplu dar impresionant. Ea a fost consacrată ca o şcoală de studii superioare a Lumii Noi, având ca manual de bază al şcolii Cuvântul sacru al lui Dumnezeu, Biblia. Preşedintele şcolii, Nathan H. Knorr şi mai mulţi membrii ai comitetului de conducere ai Societăţii Watch Tower au ţinut cuvântări cu această ocazie istorică. Mai târziu, în acea zi, a început programul claselor şcolii. Erau programate cinci ore şi jumătate de instruire în fiecare dintre cele cinci zile ale săptămânii, de la ora 8:00 a.m. până la 2:30 p.m., cu o oră pauză pentru masa de prânz. În fiecare zi se ţineau patru cursuri la clasă şi o lectură. După amiaza, de la 2:40 până la 5:40 erau alocate trei ore pentru îndatoriri casnice pe lângă şcoală şi fermă, pentru diversiune de la rutina şcolii. Sfârşitul de săptămână era petrecut făcând muncă de cercetare şi participare în serviciul de teren.

Planul de studii al şcolii este un program complet ce oferă 26 de săptămâni de instruire superioară, la nivel de facultate, echivalentă cu un an de studii în facultăţile sau universităţile lumeşti. În cele din urmă, după zece ani, în ianuarie 1953, Şcoala Biblică Gilead a Watchtower a fost recunoscută oficial de Ministerul educaţiei din Washington D.C, din Statele Unite, ca oferind educaţie la nivel superior, comparabilă cu cea din facultăţile specializate şi a instituţiilor de educaţie. Aceasta a permis Departamentului de justiţie a Statelor Unite şi a Serviciului său de imigrare şi adaptare, împreună cu Departamentul de stat al Statelor Unite (ce funcţionează prin consulii săi în ţările străine), ca din 15 ianuarie 1953 să acorde studenţilor străini martori ai lui Iehova vize de intrare în Statele Unite, pentru a se înscrie la Şcoala Watchtower sub viza de student ne-imigrant.

Majoritatea subiectelor oferite la această şcoală de Biblie a Lumii Noi sunt biblice, cuprinzând singurul curs complet avansat în serviciul teocratic şi cel de misionariat. În cele cinci luni şi jumătate de instruire intensivă sunt oferite studii de înregistrări teocratice, serviciu de misionar, serviciu teocratic, adevăr biblic, vorbire publică, cercetare din Biblie, întâmplări scripturale, istoria închinării, profeţii despre Împărăţie, Legea supremă, teme din Biblie şi o limbă străină. A fost predată limba spaniolă, franceză, italiană, urdu, malayam, arabică, portugheză şi japoneză, în funcţie de repartizările din străinătate pentru care urmau să fie pregătiţi misionarii în acea perioadă specială. Pe lângă versiunile Bibliei publicate de Societate ca manuale principale, aproape toate celelalte publicaţii biblice recente ale Societăţii servesc foarte bine ca manuale, inclusiv revista *Turnul de veghere*. Este întreţinută cât se poate de bine o bibliotecă modernă, de aproape nouă mii de volume, specializate în domeniul religiei şi fapte din Biblie. În 1947 a fost încheiată şi dată în folosinţă o combinaţie modernă de bibliotecă şi sală de curs. A fost făcută o altă construcţie şi a fost echipată pentru a face complexul şcolii să funcţioneze după cerinţele moderne, cu scopul educării eficiente la nivel înalt. A fost instalat recent un observator echipat cu un telescop de 16 inch, pentru a privi minunile stelare din universul lui Iehova. De-a lungul timpului s-a dezvoltat un minunat campus al şcolii, care a fost vizitat de mii de martori din toată lumea.

Cuprins

În continuare sunt câteva statistici interesante despre primii doisprezece ani şi jumătate de funcţionare a Şcolii Biblice Gilead a Watchtower (din 1943 până în vara anului 1955), timp în care douăzeci şi cinci de grupuri de studenţi semianuali şi-au mutat domiciliul pentru studiu. În aceşti doisprezece ani şi jumătate s-au înscris pentru studiu 2.721 studenţi din 59 ţări. Dintre aceştia 2.631 şi-au încheiat cursul de studiu prescris, după ce 90 s-au retras din cauza sănătăţii precare, a notelor proaste sau din alte motive. Au fost acordate diplome pentru merite de studiu la 2.487 absolvenţi, în timp ce ceilalţi 144 n-au primit diplome, deoarece notele lor de la şcoală erau sub standardul minim pentru o astfel de răsplată. Dintre absolvenţi 1.136 au fost slujitori din 58 ţări din afara Statelor Unite şi 1.495 au fost cetăţeni americani. Dintre cei 2.31 absolvenţi, 833 erau bărbaţi necăsătoriţi, 796 femei necăsătorite şi 1.002 persoane căsătorite. Dat fiind faptul că Societatea Watch Tower plăteşte transportul studenţilor dus şi întors spre locul unde au fost repartizaţi ca pionieri, în această ţară sau în străinătate, şi finanţează şi educarea lor la şcoală, pe lângă aceasta, le dă o mică alocaţie pentru cheltuieli, în fiecare lună, pe timpul şcolarizării lor, cheltuieli totale care s-au ridicat la sute de mii de dolari, acoperite de donaţiile voluntare „Posibilităţile voastre de contribuţie”, făcute la sediul din Brooklyn. Peste o mie cinci sute de aceşti servi absolvenţi sunt astăzi misionari activi la datorie în mai mult de o sută de ţări în toate cele cinci continente şi insulele mari ale mărilor. Cu adevărat, aceasta este o formidabilă armată instruită de predicare, pe care Iehova a binecuvântat-o ca avangarda expansiunii societăţii Lumii Noi, până în cele patru colţuri ale acestui glob terestru.

Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere fiind lansată cu succes în februarie 1943, Societatea era pregătită să înceapă cel de-al treilea şi cel mai cuprinzător pas în noul ei program educaţional. Acum venise timpul să se organizeze în continuare grupe ale martorilor lui Iehova, care să efectueze un program educaţional local, pentru a instrui pe fiecare dintre martori să devină un slujitor mai eficient. Acest lucru a însemnat înfiinţarea unei şcoli teocratice de serviciu în fiecare grupă. La început s-a decis să se înfiinţeze aceste şcoli de serviciu în ţările vorbitoare de limbă engleză şi după aceea să încurajeze grupele din alte ţări să aibă acces la acest nou program, de îndată ce acestea ar putea obţine manuale traduse. Pentru a inaugura acest intensiv program educaţional, în 1943 Societatea a pregătit primul său manual intitulat „Curs de serviciu teocratic”, cuprinzând cincizeci şi două de lecţii, una pe săptămână. Cartea de 96 de pagini conţinea instrucţiuni complete despre cum să opereze şcoala teocratică recomandată recent în fiecare grupă.

Pentru a pune în funcţiune acest nou program, Societatea a aranjat ca congresul din 17 şi 18 aprilie 1943, intitulat „Chemare la acţiune”, să se ţină în mod unitar în 300 de oraşe. La acest mare congres surpriza a constituit-o apariţia noului manual *Curs în serviciul teocratic*. Această nouă propunere de a funcţiona şcoli locale de serviciu a fost adoptată cu entuziasm de martori. S-au făcut propuneri ca toate

Cuprins

grupele care doreau să organizeze o astfel de şcoală, să-şi prezinte imediat recomandările pentru un intructor sau un serv local de şcoală. De îndată ce Societatea trimitea o numire oficială, şcolile începeau să funcţioneze în Sălile Împărăţiei timp de o oră în fiecare săptămână, după una din adunările săptămânale ale grupei, ca de pildă adunarea de serviciu. În câteva săptămâni, în aproape toate adunările mari din ţările vorbitoare de limbă engleză funcţionau şcoli teocratice de serviciu. Fraţii tineri şi bătrâni se înscriau pentru cuvântarea de instruire. Surorile paricipau cu credincioşie la lecturi, luau parte la recapitulările orale şi mai târziu, în recapitulările făcute în scris, aveau avantajul unei educaţii practice şi utile care să fie folosită în serviciul lor de predicare din casă în casă. Pentru a dezvolta acest curs, Societatea a scos mai târziu alte manuale excelente, cum ar fi: *Ajutor teocratic pentru vestitorii Împărăţiei,* în 1945, şi „*Echipat pentru orice lucrare bună*", în 1946. În timpul congreselor din vara anului 1955 a apărut un al patrulea manual de şcoală pentru servi, intitulată „*Calificaţi pentru a fi servi*". În 1944 şcolile de serviciu ale grupei au fost încurajate să-şi înfiinţeze în Sălile Împărăţiei o bibliotecă de serviciu teocratic. Aceasta permitea studenţilor să aibă acces la colecţia completă a publicaţiilor Societăţii şi la alte ajutoare biblice care să-i ajute să-şi elaboreze cuvântările de instruire şi de student.

În timpul celor doisprezece ani de funcţionare a acestor şcoli de serviciu ale grupei mii de vorbitori de parte bărbătească cu o instruire excelentă s-au pregătit pentru serviciul public de creştin. În această instruire progresivă de servi a fost acoperit domeniul general al vorbirii publice corecte, s-a făcut o citire şi un studiu pe subiecte din întreaga *Versiune* a Bibliei *Regele Iacob* (Biblia nr. 10 a Societăţii), din *Versiunea Americană Standard* (Biblia nr. 11 a Societăţii) şi apoi din *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* şi din volumul I al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, şi au fost prezentate lecturi biblice pe teme din Biblie.

Vorbind la modul general, acesta a fost un curs abundent de instruire practică a servilor. Slujitorii religioşi din creştinătate îşi petrec trei sau patru ani studiind într-un seminar teologic, apoi intră în posesia unei diplome de absolvire, părând că ştiu tot şi nu mai au nevoie să urmeze alte studii suplimenare. Nu tot aşa este cu martorii lui Iehova, care îşi continuă instruirea de servi pe timp nelimitat, pentru a-şi păstra în detaliu şi clară educaţia lor pentru adevăratul serviciu creştin. Acest remarcabil program educaţional a fost un succes extraordinar. Ce altă organizaţie religioasă din aceste timpuri moderne şi-a dedicat astfel de eforturi uriaşe în educarea asociaţilor ei de 608.000 servi? Nici una. Predicarea actuală a martorilor în grupe şi în serviciul lor de teren din casă în casă este la un nivel mai înalt decât oricând înainte. Acest lucru este acum recunoscut în mod obişnuit de public, care acordă martorilor superioritate în vorbirea plină de tact şi în modul cum se adresează efectiv şi convingător oamenilor obişnuiţi. Martorii lui Iehova sunt instruiţi în stilul conversaţional al vorbirii publice, care este mai degrabă stilul de dezbatere al comunicării, decât stilul oratoric demodat folosit de cler. După 1944, campania de predicare de zece ani prin intermediul înregistrărilor cu

Cuprins

fonograful a început să fie înlocuită cu predicile la uşă, prezentate personal, pe care servii erau acum bine instruiţi să le prezinte.

După doi ani de educaţie pentru serviciu a devenit disponibil un număr destul de mare de vorbitori de parte bărbătească foarte bine instruiţi din Biblie. Din acest motiv, Societatea Watch Tower a hotărât să inaugureze o campanie mondială de vorbire publică, începând cu ianuarie 1945. De asemenea, a fost planificat să se menţină un armonios apel public, în lumea întreagă, prin intermediul unei serii de opt subiecte extraodinare şi oportune pentru vorbiri. În plus, pentru fiecare din aceste lecturi de o oră a fost asigurată o uniformitate a prezentării la platformă prin schiţele de o pagină făcute de Societate. Aceasta a făcut posibil ca toţi vorbitorii să prezinte şi să accentueze în mod armonios anumite puncte biblice majore de argument şi informaţie, pentru a le transmite publicului din lumea întreagă. „Va avea omul succes ca un făuritor al Lumii?", a fost subiectul captivant al primei lecturi publice din această serie de deschidere. A luat timp ca grupele să se antreneze pentru această nouă lucrare publică ce necesita adunări speciale în diferite locuri publice, de asemenea să co-opereze, făcând reclamă la aceste adunări prin pliante oferite în lucrarea din casă în casă şi la colţul străzilor. În Statele Unite, în acest prim an, s-au ţinut 18.646 adunări publice, cu o participare totală de 917.352. Cu toate acestea, aceste adunări au fost conduse numai de 1.558 de grupe din cele 2.871 care existau în Statele Unite în timpul acela. În 1946 numărul adunărilor publice a crescut la 28.703 pe terenul american, indicând astfel o creştere în acest nou domeniu de predicare. Din 1945, în fiecare an, Societatea a trimis cu regularitate schiţe pentru o nouă serie de opt vorbiri publice, care au împodobit puternica platformă publică din lumea întreagă, realizate acum de poporul lui Iehova.

Mii de persoane de curând interesate au fost hrănite spiritual prin acest important serviciu de predicare. Vorbitorii instruiţi teocratic au depus eforturi însemnate pentru a face aceste lecturi un succes continuu.

(Va urma)

Turnul de veghere, 1943, pp. 60-64; *Mângâiere*, 17 martie, 1943, pp. 3-16 (relatarea completă a deschiderii împreună cu imagini).
Cartea anuală din 1954, p. 62.
Cartea anuală din 1944, pp. 39-43.
Cartea anuală din 1944, pp. 63-66.
Informator, aprilie şi mai, 1943.
Informator, ianuarie, 1944.
Cartea anuală din 1946, p. 43.
Cartea anuală din 1947, p. 46.

Absurdităţi scrise

Niciodată până atunci nu s-a scris că ar fi fără sens. În vremea romanilor, Pavel le-a spus Creştinilor să nu acţioneze ca oamenii naţiunilor, care „umblă în deşertăciunea minţii lor." (Efes. 4:17, *NW*). Cât de neprofitabile au fost câteva dintre scrierile acelor minţi ne putem imagina dintr-o descoperire de la Pompei. Pe

Cuprins

vremea aceea era un obicei să se scrie pe pereţii clădirilor. Un cititor perspicace şi un comentator al celor scrise de alţii pe un perete din Pompei, a scris următoarele, în latină: "Este o minune, perete, că nu te-ai dărâmat sub greutatea atâtor absurdităţi scrise".

Cum se poate răspunde susţinerii că legea lui Moise a fost copiată după codul lui Hammurabi? - F. M., Statele Unite.

Chiar dacă două coduri de lege acoperă situaţii similare nu este o dovadă că una a fost copiată din cealaltă. Oamenii se confruntă cu aceeaşi nedreptate generală şi crime, şi două grupuri diferite vor judeca aceste aceleaşi crime, logic, după legile lor. Datorită conştiinţei cu care Iehova l-a înzestrat pe om, persoanele au reacţii similare la ceea ce este drept şi ceea ce este greşit în comportamentul uman, numai dacă nu le-a fost împietrită conştiinţa. Romani 2:14, 15 (*NW*) spune: "Fiindcă ori de câte ori oamenii naţiunilor, care nu au lege, fac din fire lucrurile legii, aceştia, deşi nu au lege, îşi sunt ei înşişi lege. Ei arată că au conţinutul legii scris în inima lor, în timp ce conştiinţa lor depune mărturie împreună cu ei, iar gândurile lor, când reflectează la aceasta, îi acuză sau chiar îi scuză". Deci, aici este dovada clară sau recunoaşterea faptului că uneori naţiunile fără legea Mozaică au urmat o cale de acţiune asemănătoare cu acea lege, făcând, în mod firesc, ce este drept, datorită conştiinţei şi fiind acuzaţi de conştiinţa lor când au făcut ceva rău.

Acest lucru nu trebuie trecut cu vederea. Chiar şi înainte de regele babilonian, Hammurabi, care se pare că a fost contemporan cu Avraam, erau grupuri organizate şi societăţi de oameni cu legi şi precedente judiciare care să le guverneze viaţa şi practica. De la potopul lui Noe încoace, de exemplu, Iehova a avut de-a face cu o societate patriarhală, o societate sub conducerea unor capete de familie drepte, ca Noe şi Avraam. Acţiunile acestor societăţi erau guvernate în chestiuni cum ar fi: contracte şi cumpărări, drepturi de proprietate, reguli de muncă, responsabilităţi de familie şi comunitate pentru membrii individuali ai acesteia, transferuri de proprietate, furt, încălcarea jurămintelor maritale, sclavie şi aşa mai departe, prin coduri scrise sau nescrise de legi.

Deci, în loc ca legea şi ordinea evlavioase să fie desprinse din codul lui Hammurabi sau alte coduri păgâne, se pare că a fost invers. Sir Charles Marston, la pagina 51 din cartea sa *The Bible Comes Alive,* spune: "Pare sigur că legile lui Hammurabi se aflau sub o codificare a legilor vechi şi deja existente şi a obiceiurilor Rasei Semite - rasa care se trăgea din fiul lui Noe, Sem, rasa căreia aparţineau evreii." Dovada este, aşadar, că naţiunile păgâne au transmis multe legi şi obiceiuri antice din sistemul de lege şi ordine al lui Noe, al cărui model l-au urmat patriarhii evrei credincioşi.

Mai mult decât atât, examinând cele două sisteme de legi, cel al lui Hammurabi şi cel dat prin Moise, ultimul este văzut ca fiind mai drept şi mai echitabil şi prin

Cuprins

urmare mai fidel sistemului legal original care a luat fiinţă printre poporul credincios al lui Dumnezeu. De exemplu, dacă un deţinător de sclavi israelit devenea brutal şi lovea un sclav sau o sclavă, astfel încât acesta îşi pierdea un ochi, atunci el era forţat să elibereze sclavul, în timp ce sub codul lui Hammurabi, el scăpa doar plătind jumătate din valoarea sclavului. (Ex. 21:26; Hammurabi Nr. 199). Codul lui Hammurabi spunea: "Dacă [o casă construită prost] cauzează moartea unuia dintre fiii proprietarului casei, atunci vor omorî un fiu al acelui constructor." (Hammurabi Nr. 230). Însă codul legii mozaice interzicea în mod specific uciderea unui fiu pentru păcatul tatălui său: "Părinţii nu trebuie să fie omorâţi din cauza copiilor şi copiii nu trebuie să fie omorâţi din cauza părinţilor. Fiecare trebuie condamnat la moarte pentru propriul păcat." – Deut. 24:16, *NW*.

Aşadar, nu se poate spune că hotărârile legii Mozaice au fost împrumutate sau au oglindit acelaşi spirit al codului hamurabic. Mai degrabă, dacă a fost ceva, codul Hamurabic a fost o corupere păgână a hotărârilor drepte timpurii înfiinţate de societatea patriarhală semită sub îndrumarea lui Iehova. - *Turnul de veghere,* 15 iulie 1952, pagina 434, paragraful 8.

Poate omul să păcătuiască după testul final de la sfârşitul domniei de o mie de ani, şi dacă ar face-o, ar putea Iehova să-l trimită la moarte, din moment ce Apocalipsa 20:14 şi 21:4 (*NW)* spune "moartea şi Hades au fost azvârliţi în lacul de foc" şi "moartea nu va mai fi"?- J. M., Mexic.

Moartea despre care se vorbeşte aici este cea datorată păcatului lui Adam, iar atunci nu va mai avea nicio putere peste omenire. Chiar şi efectele sale trecute vor fi anulate prin învierea victimelor ei. Toţi cei care vor rămâne morţi pentru totdeauna sau în cea de-a doua moarte vor fi în acea condiţie din cauza indiferenţei sau a răutăţii voite. Aşadar, în noua lume nu va mai exista moarte din cauza păcatului Adamic.

Trecerea testului final de la sfârşitul celor o mie de ani nu va transforma oamenii în roboţi. Ei încă vor fi agenţi morali liberi, ce-şi vor alege propriul curs de conduită. Prin urmare, ei ar putea păcătui dacă ar alege să facă aceasta. Şi dacă ar face-o, Iehova, pentru care nimic nu este imposibil, i-ar putea trimite la moarte şi acest lucru nu ar fi în contradicţie cu scripturile de mai sus, din moment ce această moarte nu ar fi una Adamică. Nu putem concepe faptul că Creatorul ar fi incapabil să distrugă o creatură rebelă. El este Atotputernicul Dumnezeu. Iar lacul de foc, un simbol al celei de-a doua morţi, există pentru totdeauna, ceea ce ar sugera că orice creatură ce ar deveni rebelă ar putea fi azvârlită în el pentru a fi distrusă.

Pe de altă parte, noi nu trebuie să ne aşteptăm la asemenea întâmplări. Iehova a creat omul, îl cunoaşte şi ştie cum să-l testeze pentru a vedea cum îşi va folosi libertatea de alegere. Aşadar, putem avea deplină încredere în minuţiozitatea testului la sfârşitul celor o mie de ani, că el va duce la descoperirea celor nedemni şi îi va elimina, lăsându-i doar pe cei ce s-au demonstrat a fi temeinici, în care poate fi pusă încrederea, la fel cum Iehova l-a judecat corect pe Iov şi a ştiut că nu se va abate chiar şi sub cea mai extremă presiune satanică. Păcătuirea oricui după

Cuprins

ce a trecut testul final ar însemna că testul a fost defectuos, că Iehova nu a fost capabil să testeze cu suficientă cercetare. Însă acest test va fi un succes şi va îndeplini scopul de a înlătura pe oricine care şi-ar folosi vreodată greşit liberul arbitru pentru a alege păcatul.

Raţionând în acelaşi mod, nu va fi niciun pericol pentru cei din clasa cerească care au câştigat nemurirea să aleagă mai târziu să păcătuiască şi astfel să aibă, în mod ciudat, rebeli nemuritori în univers. Însă şi în cazul acesta, dacă aşa ceva s-ar întâmpla, nu trebuie să credem că Iehova ar fi fără putere. Iehova ar putea distruge chiar şi o creatură nemuritoare. Nemurirea înseamnă a avea puterea vieţii în sine însuşi. Cu alte cuvinte, o asemenea creatură nu depinde de nicio sursă sau mediu exterior pentru a-şi reumple energia sau pentru continuarea procesului vieţii. Creaturile umane trebuie să mănânce, iar creaturile spirituale se pare că se inspiră dintr-o sursă exterioară pentru o existenţă continuă, însă cei nemuritori nu trebuie să facă aceasta. Ei nu pot muri dintr-o lipsă din mediul lor, ci au viaţă completă în ei înşişi. Cu toate acestea, Atotputernicul Iehova le-ar putea înceta existenţa dacă ar decide acest lucru.

OPOZIȚIA TREZEŞTE INTERES

VASUL misionar "Hope" al societăţii Turnul de Veghere a sosit la Spencer`s Cove şi au fost făcute cercetări pentru folosirea şcolii United Church, însă responsabilul nu a considerat că are autoritatea de a ne acorda permisiunea. Apoi am cercetat dacă puteam folosi Sala Bisericii femeilor din Anglia. După ce comitetul sălii a discutat chestiunea, a decis să ne lase să o folosim pentru o cuvântare biblică. Însă unul dintre oamenii de afaceri responsabili ai satului a refuzat să ne dea cheia.

Acest lucru a stârnit o reacţie neaşteptată, iar subiectul a devenit tema principală de conversaţie în întreg Spencer`s Cove. A fost trimisă o telegramă preotului, iar el a venit în sat pentru a organiza o întâlnire în ziua următoare. Multe dintre femei au fost atât de indignate încât au ameninţat că vor demisiona. O altă doamnă a fost auzită spunând că dacă am fi întrebat-o, am fi putut folosi camera ei din faţă.

Şi desigur, ea a aranjat cu vecina ei să ţinem cuvântarea în casa ei. Aşa că a doua zi am trimis vorbă celor de pe vas să ne ducă la casa ei,pentru a expune lectura biblică. Deşi era o întâlnire specială despre chestiunea zilei anterioare, casa era plină ochi. În seara următoare, ei au vrut o altă cuvântare într-o altă casă şi au fost făcute aranjamente imediate pentru a îndeplini această cerere. Din nou, acea casă a fost plină. Aceasta, gândiţi-vă, fără niciun fel de publicitate din partea noastră. Totul a fost aranjat de către oamenii din acele case. Au fost aduse scaune din casele învecinate pentru a găzdui pe cei prezenţi.

Creştinii sunt conştienţi de adevărul afirmaţiei rostite de apostolul Pavel, sub inspiraţie, şi relatată la 2 Corinteni 13:8, *Traducerea Lumii Noi:* "Căci nu putem face nimic împotriva adevărului, ci doar pentru a*dev*ăr."

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Decembrie 1955 Nr. 23

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ EVITĂM TEASCUL MÂNIEI LUI DUMNEZEU - Pag.821

ÎNCREZÂNDU-NE ACTIV ÎN IEHOVA, FĂRĂ FRICĂ - Pag.826

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA a 23-a - Pag.827

LIDERUL "APOSTOLIC" DEVINE CU ADEVĂRAT APOSTOLIC - Pag.831

EVITARE ÎN INTERIORUL CETĂŢILOR DE SCĂPARE - Pag.832

SĂ RĂMÂNEM ÎN INTERIORUL GRANIŢELOR DE SCĂPARE - Pag.839

PARTEA 1 - ADUNĂRILE " TRIUMFĂTOAREI ÎMPĂRĂŢII" DIN 1955 - Pag.848

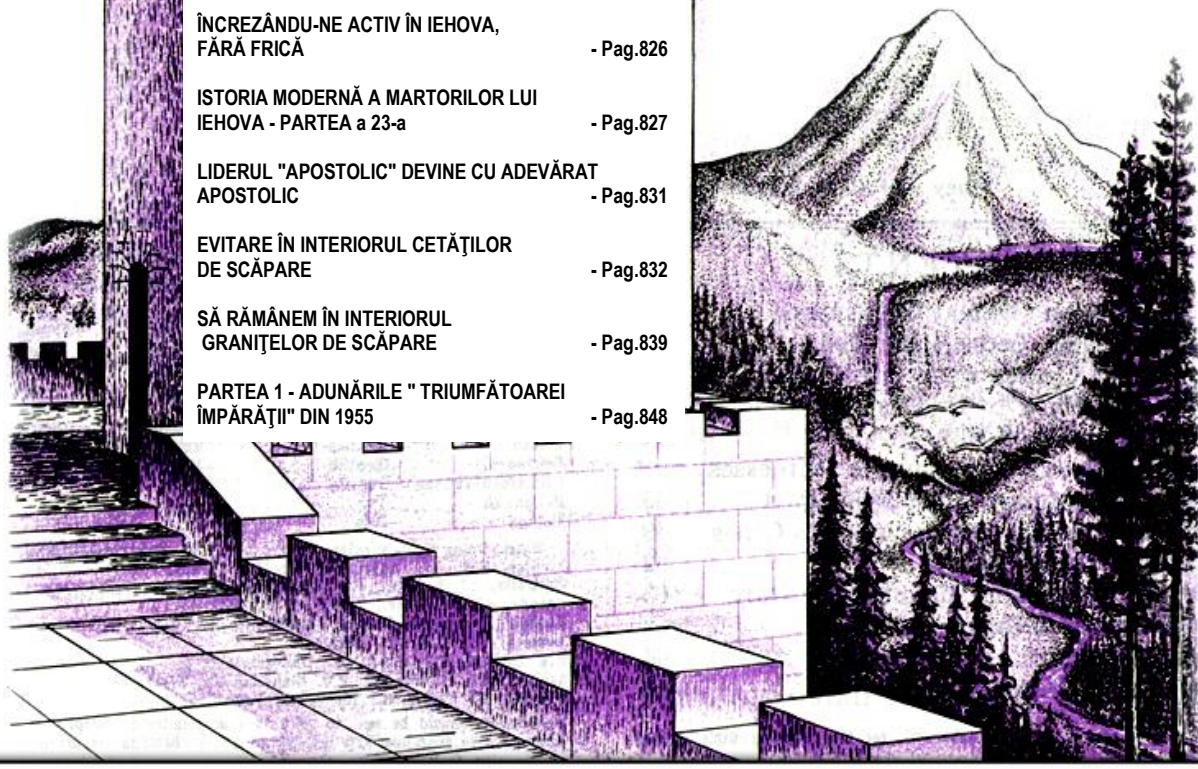

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

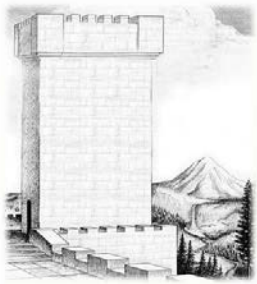

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Decembrie 1955 **Nr 23**

SĂ EVITĂM TEASCUL MÂNIEI LUI DUMNEZEU

„Am călcat singur în teasc; şi dintre oameni niciunul nu a fost alături de mine: i-am călcat în mânia mea şi i-am călcat în picioare în furia mea; iar sângele lor stă împrăştiat pe veşmintele mele.” - Isa. 63:3, AS.

DACĂ aţi putea evita ca însăşi viaţa voastră să fie zdrobită, nu aţi fi fericiţi să aflaţi cum puteţi face aceasta? Locul numit Armaghedon, unde se va purta „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” va fi precum o imensă presă de vin pentru întreaga omenire. Relativ puţini din această generaţie a omenirii vor scăpa de a fi zdrobiţi de moartea veşnică. Poţi evita această experienţă a zdrobirii şi poţi împărtăşi întreaga bucurie, cântare şi strigare ce vor veni cu aceasta şi care vor urma după călcarea în picioare a acestei prese globale. Cum poţi face asta? Merită să cunoşti acest lucru.

[2] Sângele care curge liber şi pe de-a-ntregul prin venele trupului tău semnifică viaţa ta ca suflet uman. Marele „Izvor al vieţii”, Iehova Dumnezeu ne spune cât de importantă este rezerva noastră de sânge, zicând: „Căci sufletul cărnii este în sânge”. Putem vedea, aşadar, cât de raţională este porunca sa pentru noi de a nu lua sângele altora în sistemul nostru, atunci când acesta spune: „În consecinţă, am spus fiilor lui Israel: ‘Să nu mâncaţi sângele vreunei cărni, pentru că sufletul fiecărei cărni este sângele său. Oricine îl va mânca va fi nimicit’”. Deoarece sângele are valoare de viaţă, Dumnezeu a acceptat în mod corect sângele unei victime adecvate, drept o jertfă de ispăşire sau drept preţ de răscumpărare, pentru viaţa pe care omenirea a pierdut-o, ca pedeapsă pentru greşeală sau păcat. Aşa că Dumnezeu a spus: „Sufletul cărnii este în sânge, şi Eu l-am pus pe altar pentru voi ca să facă ispăşire pentru sufletele voastre, deoarece sângele este cel ce face ispăşire, prin sufletul din el.” (Lev. 17:11, 14, *NW;* Ps. 36:9). Aşa cum Dumnezeu a fost mulţumit să accepte sângele unei victime adecvate, drept plată pentru viaţa

Cuprins

altuia care a fost pierdută, aşa Dumnezeu este extrem de corect în ceea ce priveşte cererea ca viaţa unei persoane care a fost ucisă pe nedrept, să fie compensată prin luarea vieţii criminalului.

[3] Acum patru mii de ani, Iehova a declarat aceasta, ca regulă a Sa, celor opt supravieţuitori ai potopului global, lui Noe şi familiei sale, din care ne tragem toţi astăzi. Când le-a dat permisiunea de a mânca carne de animal, Iehova Dumnezeu le-a spus: „Numai carnea cu sufletul ei — sângele ei — să n-o mâncaţi. Mai mult, voi cere înapoi sângele sufletelor voastre. Îl voi cere înapoi din mâna oricărei creaturi vii şi voi cere înapoi sufletul omului din mâna omului, din mâna celui ce îi este frate. Dacă cineva varsă sângele omului, şi sângele lui va fi vărsat de om, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său.” (Gen. 9:4-6, *NW*). Viaţa unei victime animal nu poate plăti preţul vieţii omului ucis; doar viaţa fratelui celui ucis, ucigaşul însuşi, va satisface cerinţele justiţiei divine. Deşi, la acel timp, Iehova Dumnezeu a făcut curcubeul să apară pe cer, drept semn veşnic că nu va mai nimici vreodată toată carnea prin apele unui potop, curcubeul său nu reprezintă un semn că acesta nu va mai zdrobi toată carnea umană prin alte mijloace, precum teascul global. Cei opt supravieţuitori omeneşti ai potopului global reprezintă un semn profetic şi o garanţie că vor exista supravieţuitori fericiţi, atunci când omenirea va fi nimicită în teascul mâniei lui Dumnezeu, la Armaghedon. – Gen. 9:4-6, 11-16, *NW;* Matt. 24:37-39.

[4] Noe a făcut vin după potop, fără dubiu utilizând o presă de vin. În timpul facerii vinului pentru a înveseli inima omului, sângele, sucul strugurilor, curgea sub picioarele celor care îi zdrobeau şi călcau prin vin. În „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, la Armaghedon, sângele uman va curge, viaţa umană va fi vărsată pe o scală de nemaiauzit şi vai de cei care vor fi atunci în război împotriva Dumnezeului cel Atotputernic! Deoarece vărsarea de sânge se va face în dreptate, în mânia lui Dumnezeu, cel Atotputernic, aceasta va fi din cauza unui mare păcat de sânge al omenirii. Toată vărsarea de sânge nedreaptă din trecut va fi compensată prin zdrobirea vieţilor celor vinovaţi de sângele vărsat. Nu va fi nicio nedreptate pentru omenire, ci va reprezenta plata pentru o cauză dreaptă.

[5] La execuţia teribilă a celor vinovaţi de vărsare de sânge nu va exista nici un loc de refugiu în nicio parte a creştinătăţii, deşi aceasta îl menţionează cu religiozitate pe Dumnezeu şi pretinde a fi poporul Său. Israeliţii de acum 25 de secole au făcut acelaşi lucru, dar aceasta nu a funcţionat drept talisman pentru a-i proteja, atunci când Iehova şi-a manifestat mânia cu privire la greşelile acestora voite şi la încălcarea legământului cu El, şi a pedepsit Ierusalimul şi ţara lui Iuda. La Armaghedon, creştinătatea se va confrunta cu o experienţă asemănătoare cu cea a vechiului Iuda

şi Ierusalim, tipul profetic al creştinătăţii necredincioase. Descriind dinainte ce s-a întâmplat, Dumnezeu a spus:

[6] „Iată, Iehova goleşte ţara şi o pustieşte, o întoarce cu susul în jos şi îi împrăştie locuitorii. Pentru popor va fi ca pentru preot;… ţara va fi complet pustiită şi jefuită, căci Iehova însuşi a rostit cuvântul acesta. Ţara jeleşte, s-a veştejit. Lumea se stinge, se veştejeşte. Oamenii aroganţi din ţară se sting. Ţinutul a fost pângărit de locuitorii lui, căci au încălcat legile, au schimbat regulile, au călcat legământul veşnic. De aceea, blestemul devorează ţara, iar locuitorii ei sunt consideraţi vinovaţi. De aceea, locuitorii pământului sunt nimiciţi şi puţini oameni sunt lăsaţi.” —Isa. 24:1-6, *Da.*

[7] Cum a întors Dumnezeu cu susul în jos ţara lui Iuda şi Ierusalimul? Ea era plină de locuitori evrei, precum o oală plină de anumite lucruri. Astfel, Iehova s-a comportat cu ţara, precum cu o oală plină, răsturnând-o şi eliminându-i locuitorii umani, golind astfel pământul, împrăştiind departe pe foştii săi locuitori. Iehova a aplicat un tratament asemănător Samariei, capitala regelui ucigaş şi idolatru, Ahab, şi astfel Iehova a spus: „Iată că voi aduce o nenorocire asupra Ierusalimului şi a lui Iuda, astfel că tuturor celor ce vor auzi despre aceasta le vor ţiui urechile. Voi întinde peste Ierusalim sfoara de măsurat folosită pentru Samaria şi nivela folosită pentru casa lui Ahab. Voi şterge Ierusalimul până va fi curat, aşa cum se şterge un castron, când se şterge şi este întors cu gura în jos. Voi părăsi rămăşiţa moştenirii mele şi îi voi da în mâna duşmanilor lor. Vor fi de jaf şi de pradă pentru toţi duşmanii lor.” Motivul pentru această răsturnare a ţării cu susul în jos este dat, în parte, în aceste cuvinte despre regele său Manase: „Manase a vărsat şi sânge nevinovat, atât de mult, încât a umplut Ierusalimul de la un capăt la altul, şi asta în afară de păcatul cu care l-a făcut pe Iuda să păcătuiască, făcând ce este rău în ochii lui Iehova.” (2 Regi. 21:10-16, *NW*). Cu aproximativ o sută de ani mai târziu această profeţie înfricoşătoare avea să se împlinească.

[8] Au fost ţara lui Iuda şi Ierusalimul întoarse de partea dreaptă, fiind răsturnate cu susul în jos? Nu! Deoarece Ierusalimul şi templul său au fost distruse de babilonieni, ţara lui Iuda a fost nimicită şi complet depopulată, nici măcar animalele domestice n-au fost lăsate, iar foştii locuitori care au rămas au fost luaţi captivi în Babilon sau înspăimântaţi să fugă în Egipt. Ţinutul era cu susul în jos, precum o oală fără mânere, golită de conţinut; astfel pământul devastat a devenit o sălbăticie, o junglă, cu ruine triste, infestat cu fiare sălbatice şi păsări jalnice. Aceasta nu era condiţia corectă pentru ţinutul lui Iuda. Dumnezeu îl oferise poporului său ales conform promisiunii sale şi l-a oferit acestora pentru a fi locuit. De aceea, după ce l-a lăsat să zacă pustiit şi să se bucure de Sabatul pământului vreme de şaptezeci de ani, a răsturnat Babilonul şi a adus înapoi o rămăşiţă credincioasă din poporul său, pentru ca Ierusalimul să fie reconstruit şi templul său restaurat, iar ţinutul să fie repopulat. Un ţinut s-a născut în acea zi, şi se afla în condiţie corectă, precum o oală aflată cu faţa în sus, plin cu locuitori care-l lăudau şi-l venerau pe Iehova. Prin aceasta vedem o imagine profetică a felului în care Iehova Dumnezeu va păstra şi va elibera o rămăşiţă credincioasă de oameni ca sa supravieţuiască Armaghedonului. —Isa. 45:17-22; 66:8, 9; 2 Cron. 36:17-23.

Cuprins

[9] A fost înspăimântător felul în care ţinutul lui Iuda şi-a avut ruinate oraşul sfânt şi templul, iar cea mai mare parte a populaţiei ucisă de sabie, foamete şi epidemii, iar supravieţuitorii împrăştiaţi în captivitate şi exil pe tărâmuri inamice. Această experienţă a venit din mâinile lui Iehova, al cărui legământ a fost încălcat de aceştia şi al cărui ţinut aceştia îl pângăriseră cu sânge nevinovat. Este asemănător cu o călcare în picioare a ţării lui Iuda într-o imensă presă de vin, cu o pierdere teribilă de vieţi şi cu o vărsare de sânge a celor vinovaţi. (Ier. 2:21; Isa. 5:1-8). Scriitorul profeticelor Plângeri jeleşte aceasta spunând: „Priviţi şi vedeţi dacă mai există durere ca durerea mea, care a venit peste mine, şi pe care Iehova a adus-o în ziua mâniei sale aprinse … Domnul m-a dat pe mâini din care nu pot scăpa. Domnul i-a zvârlit pe toţi vitejii mei din mijlocul meu; a convocat o adunare împotriva mea, pentru a-i zdrobi pe tinerii mei; Domnul a călcat în picioare, precum într-un teasc, pe fiica fecioară a lui Iuda. Iehova este drept; căci m-am răzvrătit împotriva poruncii sale.” (Plân. 1:12, 14, 15, 18, *Da*). Aceasta ilustrează ceea ce va fi atunci când Iehova va da creştinătăţii tratamentul teascului său la Armaghedon. Doar că va fi mult mai îngrozitor, deoarece creştinătatea se întinde pe tot pământul. Să nu se gândească nimeni să caute refugiu, atunci, în creştinătatea pătată de sânge.

[10] Nu există nici un alt loc în această lume veche în care cineva ar putea să caute refugiu şi să scape de la a fi zdrobit la Armaghedon. Toate naţiunile, cele păgâne la fel ca şi cele din creştinătate, vor fi prinse precum într-un teasc global. Sistemul lumesc de lucruri este precum o „mare vie a pământului” care s-a răspândit pe întregul pământ, umplându-l cu fructele sale rele, iar acum este timpul ca întreaga vie să fie dezrădăcinată şi zdrobită şi tot sângele său vital să fie strivit cu cea mai mare violenţă. Toate naţiunile, inclusiv cele din creştinătate care revendică creştinismul, s-au războit între ele umplând pământul de sânge; iar acum, de la naşterea împărăţiei lui Dumnezeu, în ceruri, din 1914 şi de la anunţul în întreaga lume al naşterii sale regeşti de către martorii lui Iehova, naţiunile s-au ridicat la apogeul răutăţii lor, pregătindu-se de război împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a regelui său întronat, Isus Cristos.

[11] În această epocă a bombei cu hidrogen, roadele acestei internaţionale „vii a pământului” se află în coacere şi timpul pentru culegerea teribilă a acestora se apropie, pentru a arunca totul, rădăcini, ramuri şi fructe, în teascul mâniei lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu chiar îndeamnă la nimicirea roadelor sale neevlavioase, prin provocarea anunţată acum de martorii săi: „Proclamaţi aceasta printre toate naţiunile: pregătiţi-vă de război, ridicaţi pe cei viteji, toţi războinicii să se apropie. Schimbaţi-vă plugurile în săbii, şi cuţitele în lănci; cel slab să spună, sunt puternic. Grăbiţi-vă şi veniţi, voi toate naţiunile de peste tot, şi adunaţi-vă împreună. Coboară-i pe cei puternici ai tăi, o Iehova! Să se ridice naţiunile şi să vină la valea lui Iosafat; pentru că acolo voi sta pentru a judeca toate naţiunile adunate. Ia-ţi secera, deoarece recolta este coaptă; vino, coboară repede, deoarece teascul este plin, dă pe dinafară; deoarece răutatea lor este mare. Mulţimi, mulţimi sunt adunate în valea hotărârii! Pentru că ziua lui Iehova se apropie în valea hotărârii” (Ioel 3:9-14, *Da*). Ca cineva să se refugieze acum între ramurile acestei

Cuprins

„vii a pământului”, fie continuând drept ramură a sa, fie stând sub aceasta şi bucurându-se de fructele sale, înseamnă să fie nimicit în teascul mâniei lui Dumnezeu. Această experienţă a nimicirii este, cu siguranţă, ceva ce trebuie evitat.

[12] Un motiv extraordinar pentru care Dumnezeu nimiceşte viaţa acestui sistem lumesc îl reprezintă vinovăţia de sânge enormă de care este vinovat şi care trebuie pedepsită. Aceasta este adevărat nu doar pentru organizaţiile politice, comerciale şi sociale ale lumii, ci şi pentru cele religioase. Toate religiile acestei lumi se asociază acum cu alianţa internaţională a Naţiunilor Unite şi o susţin. Aceste religii sunt simbolizate printr-o singură figură, aceea a marii curve, Babilonul cel mare, care călăreşte fiara cu şapte capete în lupta împotriva „Domnului domnilor şi Regelui regilor” lui Iehova. Tot sângele vărsat pe nedrept pe pământ se datorează religiei false şi este, aşadar, pus în seama acestui misterios Babilon cel mare. Aducându-i la cunoştinţă păcatul său de sânge chiar înainte de a fi executată, Ioan, cel care a avut Revelaţia, spune: „Am văzut că femeia era beată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Isus …da, înlăuntrul ei se regăsea sângele profeţilor şi al celor sfinţi şi al tuturor celor care au fost măcelăriţi pe pământ.” (Apoc. 17:6; 18:24, *NW*). În executarea judecăţii la Armaghedon, Dumnezeul dreptăţii va da întregii religii lumeşti cele cuvenite pentru ferocitatea lor dezgustătoare şi pentru vinovăţia lor de sânge.

[13] Datorită acestui act al judecăţii oştirile cereşti îl vor lăuda pe Iehova, spunând: „Lăudaţi-l pe Iah! Salvarea, gloria şi puterea sunt ale Dumnezeului nostru, pentru că judecăţile sale sunt adevărate şi drepte. Căci el a executat judecata asupra marii prostituate, care a corupt pământul cu curvia ei, şi a răzbunat sângele sclavilor săi din mâna ei”. Lunga înregistrare a religiei lumeşti, mirosind puternic a sânge, trebuie să fie arătată şi trebuie să fie declarată judecata viitoare a celor care au vărsat sânge nevinovat, sub instigarea religiei babiloniene, pentru a arăta că Dumnezeu este drept: „Tu … eşti drept, … deoarece ei au vărsat sângele sfinţilor şi al profeţilor, iar tu le-ai dat să bea sânge. O merită … Da, Iehova Dumnezeu, Autotputernic, adevărate şi drepte sunt hotărârile tale judecătoreşti.” (Apoc. 19:1, 2; 16:5-7, *NW*). Cei vinovaţi vor fi făcuţi să-şi bea propriul sânge prin meritata lor moarte la Armaghedon. —Isa. 49:26.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce trebuie să fiţi bucuroşi să ştiţi cum să evitaţi, şi de ce?
2. (a) Cum explică Dumnezeu importanţa sângelui uman? (b) De ce are Dumnezeu perfectă dreptate când pretinde viaţa unei persoane ucisă pe nedrept?
3. (a) Cum a declarat Dumnezeu ca aceasta să fie regula Sa de acţiune pentru Noe şi familia sa? (b) Pentru ce nu stă ca semn curcubeul, şi astfel ai cui supravieţuitori stau ca semne Noe şi familia sa?
4. De ce va fi executată, cu dreptate, la Armaghedon, călcarea sângelui?

5,6. Ce experienţă a lui Iuda şi a Ierusalimului arată că nu va fi nici o scăpare, în nici o parte a creştinătăţii, şi cum a descris Dumnezeu această experienţă prin Isaia?

Cuprins

7. Cum a răsturnat Iehova ţara lui Iuda şi Ierusalimul cu susus în jos şi care este motivul pentru care a făcut aşa?
8. De ce n-a fost ţara întoarsă de partea dreaptă prin răsturnarea cu susul în jos, şi astfel când a fost adusă ţara în condiţia ei dreaptă?
9. Cu ce experienţă copleşitoare este asemănată purtarea lui Iehova faţă de ţara Iuda şi ce ilustrează aceasta cu privire la creştinătate?
10,11. (a) De ce nu există nici un alt loc în această lume veche în care să scapi să fi zdrobit la Armaghedon? (b) De ce este ceva ce trebuie evitat refugierea în „viţa de vie a pământului”?
12. Care este motivul principal pentru care Dumnezeu distruge viaţa acestei lumi, şi mai ales ce i se cuvine acesteia în această privinţă?
13. Ce spun oştirile cereşti referitor la această acţiune de judecată, şi cum îşi vor bea cei vinovaţi propriul sânge?

ÎNCREZÂNDU-NE ACTIV ÎN IEHOVA, FĂRĂ FRICĂ

SERVII lui Iehova nu au frică. Cu mult timp în urmă, profetul Isaia a exprimat sentimentele lor atunci când a scris: "Iată, Dumnezeu este salvarea mea; mă voi încrede şi nu mă voi teme: căci Iehova, chiar Iehova este puterea şi cântarea mea; şi El a devenit salvarea mea." Da, deşi lumea din jurul lor este plină de teamă din cauza "aşteptării lucrurilor ce vor veni peste pământul locuit", servii lui Iehova nu se tem. – Isa. 12:2, *AS;* Luca 21:26, *NW.*

Ce îi face să nu se teamă? În principal, frica lor de Iehova. Teama de El alungă orice frică a omului sau de ceea ce ar putea omul să le facă. Studiind Cuvântul lui Dumnezeu şi punând în practică învăţăturile lui, ei şi-au întărit încrederea în Iehova şi astfel inimile lor nu fluctuează între lumea lui Iehova şi cea a lui Satan. Ei nu vor renunţa la poziţia lor lipsită de compromis, indiferent de numărul duşmanilor pe care vor trebui să-l înfrunte. – Ps. 112:7.

Ei sunt, de asemenea, ajutaţi să fie fără frică datorită dragostei pentru Iehova. Inimile păstrate puternice în dragostea şi devoţiunea lor pentru Iehova şi împărăţia Lui îi ţin departe de griji şi de tirania fricii, după cum spune şi apostolul Ioan: "Nu există frică în dragoste, ci dragostea perfectă aruncă frica afară, deoarece frica exercită o constrângere. Într-adevăr, cel căruia îi este frică nu a fost făcut perfect în dragoste." – 1 Ioan 4:18, *NW.*

Adevărat, datorită acestei poziţii pentru Iehova, adversarii Lui îi vor urî şi pe ei, însă cei ce-L iubesc pe Iehova vor suferi cu drag pentru El. Ei ştiu cine este Iehova, ce a făcut şi ce poate face, şi astfel ei îi pot vedea pe adversarii Lui şi ai lor. Ei bine, în ochii Lui, toate naţiunile lumii sunt doar o picătură într-o găleată sau ca praful de pe cumpănă.

Şi cum arată ei că "se încred activ în Iehova"? "Dăruind săracilor." Deşi servii lui Iehova continuă să le dea celor săraci dintre ei lucrurile materiale necesare, accentul dăruirii lor cade pe darurile spirituale. Da, grija lor principală nu este

Cuprins

pentru cei săraci din punct de vedere material, ci pentru cei care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale, cei înfometaţi şi însetaţi după dreptate. Acestora ei le-au dăruit şi continuă să le dăruiască, în mod generos, fără să facă colecte, fără să ceară taxe sau să fixeze taxe. – Ps. 112:9.

Dându-le săracilor, servii lui Iehova îi dau de fapt Lui, deoarece aceşti săraci sunt ai Lui, iar Iehova se consideră dator faţă de aceşti generoşi dăruitori. Şi cum îşi plăteşte El datoria faţă de cei ce dăruiesc generos săracilor? Împlinindu-şi promisiunea faţă de ei, printre care şi cea că dreptatea lor va dura pentru totdeauna. – Prov. 19:17.

[Note de subsol]
Pentru detalii vezi *Turnul de veghere,* 15 decembrie 1954.

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 23 – Expansiune cu un slujior instruit

În studiul general, cu caracter istoric, al educării martorilor lui Iehova pentru serviciu, nu putem trece cu vederea trăsătura caracteristică a învăţării din lucrarea lor în serviciul de teren. Acest domeniu educaţional a ajuns la proporţii gigantice influenţând, din punct de vedere spiritual, schimbarea modului de gândire al multor oameni cu bunăvoinţă faţă de Iehova Dumnezeu. În 1936 a început să fie propusă ideea de a face vizite ulterioare sau de a vizita din nou persoanele interesate, pentru a acorda ajutor educaţional. Apoi, în 1937, la congresul din Columbus (Ohio), a apărut broşura nr. 1 *Studiul model*, care încuraja vestitorii să facă vizite ulterioare persoanele interesate, pentru a începe studii din broşura *Descoperit*, folosită în legătură cu seria de înregistrări cu fonograful intitulată „Descoperit”, ce cuprindea învăţături fundamentale din Biblie. Nu mai devreme de anul 1938, Societatea a cerut vestitorilor să păstreze o înregistrare a vizitelor lor ulterioare, în timp ce îşi îndeplineau acest serviciu de educaţie gratuită din Biblie la casele oamenilor. În cele din urmă, pe lângă aceasta, în 1942 vestitorilor li s-a cerut, pentru prima dată, să raporteze media de studii lunare din Biblie, exceptând serviciul de vizite ulterioare. De-a lungul anilor au fost disponibile alte publicaţii cu întrebări de studiu. Cu toate acestea, cel mai considerabil manual de studiu produs de Societate a fost „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, apărut în 1946. Mai mult de 12.000.000 exemplare sunt tipărite acum în 30 de limbi. Multe mii de persoane au devenit martori prin studiile din Biblie la domiciliu cu această carte.

În graficul de mai jos, ce cuprinde eforturile lor din lumea întreagă, observaţi progresul făcut de martorii lui Iehova în serviciul lor de educare a oamenilor sinceri, la casele lor, pe chestiuni biblice.

Anul	Vizite ulterioare în lumea întreagă	Studii Biblice făcute în lumea întreagă
1938	298.489	deocamdată neraportate
1942	6707.204	5.593
1945	8.443.050	104.142
1949	15.897.544	167.571
1953	22.990.305	281.210
1954	25.337.026	293.341

Acest imens val de educaţie şi cunoştinţă din Biblie străbate pământul la fel cum apele acoperă marea (Isa. 11:9). Educarea martorilor în „şcoala teocratică de serviciu", începută în 1943, îi califică pentru a-şi păstra poziţia principală de educatori din Biblie a oamenilor cu bunăvoinţă, în acest timp al sfârşitului lumii.

Dumnezeul cel viu, Iehova, este marele unificator. El este marele magnet care, împreună cu asociatul Său intim Isus Cristos, este forţa unificatoare care atrage pe toate persoanele cu o gândire corectă într-o relaţie organizată cu El Însuşi (Ioan 6:44). Acum aproape patru mii de ani, în zilele lui Avraam, Iehova şi-a dezvăluit strategia şi ordinea Sa de unificare: „Cu siguranţă te voi binecuvânta [Avraam] şi îţi voi înmulţi sămânţa [Israelul spiritual al celor 144.001 unşi – Gal. 3:29; 6:16, *NW*] ca stelele cerului şi ca bobiţele de nisip de pe ţărmul mării [lăsat fără număr până în anul 96 A.D., când numărul lor a fost descoperit la Apocalipsa 7:4, (*NW*)], şi sămânţa ta [în primul rând Isus Cristos, capul organizaţiei sămânţă de 144.000] va stăpâni poarta vrăjmaşilor ei [la Armaghedon]. Prin sămânţa ta [organizaţia Împărăţiei a celor 144.001] vor fi binecuvântate sigur toate naţiunile pământului [mulţimea mare din multe neamuri descrisă la Apocalipsa 7:9 (*NW*)] pentru că ai ascultat de glasul Meu" (Gen. 22:17,18, *NW*). În ordine, la timpul potrivit, a apărut mai întâi Sămânţa-Rege Isus Cristos, din anul 29 A.D. până în anul 33, ca martorul principal al lui Iehova. Pe urmă, după o perioadă de 1900 de ani de la Cincizecimea anului 33 A.D. până în 1931, a fost chemată „turma mică" a celor 144.000 de unşi şi unificată într-o relaţie organizată cu Iehova, ca martorii Săi (Luca 12:32; Ioan 17:21). Ultima în ordine, după anul 1931 până la Armaghedon, vine chemarea „altor oi" în organizaţia protectoare a lui Dumnezeu, ca şi ei să poată deveni martorii lui Iehova, cu o destinaţie de viaţă pe pământ, ca toţi să poată fi uniţi ca 'o turmă sub un păstor.' – Ioan 10:16 şi Efes. 1:10,11.

După anul 1931, martorii unşi de pe pământ au început să vadă că un grup pământesc începea deja să se asocieze cu ei, pe care au început să-i numească „Ionadabi". Cu toate acestea, până la congresul din Washington (D.C.) de pe 31 mai 1935, nu exista o înţelegere deplină cu privire la „mulţimea mare" menţionată la Apocalipsa 7:9 (*NW*), că aceasta era o clasă pământească identică cu „familiile pământului" ce vor fi binecuvântate cu viaţă veşnică pe pământ, sub legământul Avraamic. Toate acestea însemnau o schimbare uriaşă în modul de gândire, în organizare şi activitatea de predicare. Timp de nouăsprezece sute de ani, adunarea celor unşi se îngrijise în primul rând de propria lor mântuire, pentru a câştiga premiul „chemării înalte". Organizarea lor era considerată doar temporară pentru a-i ţine împreună, până când va veni timpul schimbării lor, pentru a merge în cer,

Cuprins

să domnească împreună cu Isus Cristos în împărăţie. În ceea ce priveşte predicarea, eforturile lor se limitau la proclamrea chemării înalte pentru „turma mică”, exceptând faptul că în februarie 1918 a început să fie proclamat mesajul că „Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată”.

A necesitat timp ca adunarea matură unsă, în vârstă de 1900 de ani, să devină gata pentru strângerea mulţimii de „alte oi”, posibilele ‘milioane care trăiesc acum ce nu vor muri niciodată’. Faptele arată că a durat proape zece ani, din 1935 până în 1945, pentru a face aranjamentele potrivite. În această perioadă mesajul prin intermediul revistei *Turnul de veghere* şi-a extins chemarea spirituală, vorbind frecvent despre profeţiile referitoare la strângerea „mulţimii mari”. Aceste studii din Biblie au extins cu fermitate cugetarea unşilor, care se bucurau să fie folosiţi ca instrumente pentru a da o mână de ajutor noii clase pământeşti de martori. Organizaţia trebuia să devină curată pentru a primi pe aceşti locuitori „refugiaţi” în ţara „Beula”. Mai mult decât atât, era necesară o schimbare în organizarea sistemului teocratic de guvernare care a fost efectuată în 1938. A devenit evident un element de permanenţă în ce priveşte organizarea. Da, la timpul potrivit, a fost schimbată însăşi lucrarea de mărturie pe teren. Acum urmau să aibă loc vizite ulterioare la oameni, conducerea de studii Biblice la domiciliu, ţinerea de adunări publice, înfiinţarea de şcoli teocratice de serviciu şi efectuarea lucrării stradale, pentru a stârni interesul publicului foarte numeros. Toate aceste transformări uimitoare s-au încheiat în 1945.

Lucrarea martorilor lui Iehova s-a răspândit în Europa la începutul anilor 1880’, în Africa, Australia şi teritorii din America de Sud la începutul anilor 1900’ şi în cele din urmă, în Asia, după 1910. După restatornicirea închinării adevărate în 1919, s-au făcut eforturi ca aceasta să fie răspândită în teritorii străine cât mai repede posibil. Literatura Societăţii a început să fie publicată în mai mult de 78 de limbi. S-au deschis noi birouri de filială în ţările unde lucrarea de mărturie lua o poziţie fermă. În 1934 Societatea întreţinea relaţii cu 49 de filiale răspândite pe cinci continente. În timpul anului 1942 cincizeci şi patru de naţiuni raportau martori activi. Mai mult de cincizeci de mii din cei 115.240 servi ce dădeau un raport, lucrau în teritorii din afara Statelor Unite. Membrii rămăşiţei unse, în număr mic, dar împrăştiaţi peste tot, se găseau în majoritatea părţilor pământului. Aceasta dovedeşte faptul că din 1919 înainte Iehova îi adună pe „aleşii Lui din cele patru vânturi.” – Mat. 24:31, *NW*.

Dar toată această dezvoltare din teritoriile străine era chiar baza pentru marele seceriş de strângere din toate naţiunile, prin rămăşiţa Sa reînviată, de la anul 1919. Pentru încredinţare, n-a prezis profetul Isaia toată această expansiune mondială? „Voi trimite pe cei ce vor scăpa dintre ei [rămăşiţa după 1919] la naţiuni, la Tarsis [în Europa], la Pul şi la Lud [în Africa], care trag cu arcul, la Tubal [în Asia] şi la Iavan [în Europa], în insule îndepărtate, care n-au auzit de faima Mea, nici n-au văzut gloria Mea; ei vor declara gloria Mea printre naţiuni. Ei vor aduce pe toţi fraţii voştri din toate naţiunile … la muntele Meu sfânt Ierusalim [organizaţia lui Dumnezeu], zice Iehova.” – Isa. 66:19,20, *AS*.

Cuprins

Isus a încredinţat martorilor Săi teritoriul, atunci când a spus: „Ţarina este lumea.” (Mat. 13:38, *NW*). Acest lucru este înfăptuit literal, din 1945 mai mult decât oricând înainte. În această ‘ţarină a lumii’ martorii creştini trebuie să ducă o luptă nu împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva minţilor oamenilor. (2Cor. 10:4,5). De mii de ani Satan se ocupă cu dezvoltarea diferitelor stări în mintea oamenilor, cugetări ce sunt împotriva lui Iehova şi a lumii Sale noi. Cugetarea oamenilor lumeşti de astăzi este rodul păgânismului, a tradiţiilor mincinoase, a dorinţelor cărnii, a doctrinelor demonilor şi a oricărui suflu de teorie a materialismului modern. Împotriva acestor puternice forţe care au îngropat cugetarea s-au angajat martorii lui Iehova, într-o bătălie zilnică, apelând la raţiunea milioanelor de oameni cu care ei vin în atingere şi cărora le predică. Ei susţin cugetarea Lumii Noi, cugetarea creştină, cugetarea lui Isus Cristos, care acum nouăsprezece sute de ani a venit să lupte pentru cugetarea, voinţa şi scopul Marelui Suveran al Universului, Iehova Dumnezeu. (1Cor. 2:16). Trebuie să existe o împăcare cu Dumnezeu, care cere o schimbare a cugetării din partea oamenilor, care să fie acordată după cugetarea dreaptă şi glorioasă a Făcătorului lor, Iehova Dumnezeu. O astfel de schimbare a cugetării are ca rezultat unirea lor cu Atotputernicul Dumnezeu şi cu organizaţia Lui, asemenea unei familii. – Rom. 12:2.

De asemenea, aceasta a avut ca rezultat o luptă totală în inimile şi minţile oamenilor cu bunăvoinţă. Variatele moduri de cugetare diferită de pe cele cinci continente s-au supus toate puterii Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, aducând astfel roade, prin faptul că mii de oameni au fost eliberaţi de cugetarea babiloniană religioasă, pentru a ajunge la lumina adevărului şi a libertăţii creştine. Un alt fapt izbitor este acela că întreaga lume împreună cu diferitele ei religii a fost azvârlită în aceeaşi criză mondială a zilelor din urmă. De aceea, cu adevărat, întreaga lume împreună cu multele ei naţiuni şi popoare a devenit coaptă pentru secerişul spiritual mondial. Această strângere din lumea întreagă a „altor oi” se grăbeşte în aceste ultime zile dinaintea Armaghedonului universal.

(Va urma)

Informator, decembrie, 1936.
Informator, octombrie, 1937.
Cartea anuală din 1939, p. 59.
Cartea anuală din 1943, p. 222; *Cartea anuală* din 1944, p. 57.
Cartea anuală din 1946, p. 217.
Cartea anuală din 1950, p. 25.
Cartea anuală din 1954, p. 37.
Cartea anuală din 1955, p. 39.
Cartea anuală din 1935, p. 53.
Cartea anuală din 1954, p. 273.

Cuprins

LIDERUL "APOSTOLIC" DEVINE CU ADEVĂRAT APOSTOLIC

PRINTRE africanii din Rhodesia de Sud, secta apostolică are mulţi adepţi. Membrii ei poartă robe lungi, albe şi largi şi conducătorii ei au un toiag îndoit, lung de păstor şi pretind că vorbesc în limbi, profeţesc şi vindecă. Deoarece un reprezentat călător al Societăţii Turnul de Veghere urma să ţină discursul de sâmbătă seara într-o anumită grupă africană, în luna mai, mai mult de o sută de persoane din secta apostolică, însoţiţi de liderii lor, au venit şi au stat să asculte cuvântarea despre "Vindecarea spirituală."

La încheierea cuvântării, vorbitorul a întrebat dacă cineva avea întrebări, iar unul dintre apostolici s-a ridicat şi a întrebat: "Are vorbitorul spirit sfânt şi poate el să vorbească în limbi, aşa cum facem noi?" Totuşi, înainte ca vorbitorul să-i poată răspunde, liderul grupului s-a ridicat şi, întorcându-se către adepţii lui, a spus: "Prieteni, nu este nevoie să punem întrebări despre ce am auzit, deoarece de când am adoptat credinţa apostolică nu am mai auzit aşa ceva. Trebuie să mergem în tăcere şi să verificăm Scripturile, să vedem dacă vorbitorul a avut dreptate."

În dimineaţa următoare, zece oameni din grup au venit la activitatea de predicare, cerând să meargă să vadă cum predică martorii din casă în casă. Ei au fost impresionaţi de modul în care martorii îşi foloseau Bibliile pentru predicile din faţa uşii.

Treizeci dintre apostolici l-au urmat pe reprezentatul societăţii, pe când mergea la următoarea grupă, la zece mile depărtare. După mai multe discuţii, liderul, care era "profet" şi "vindecător", s-a abonat la *Turnul de veghere* împreună cu soţia lui, cei doi fraţi şi mama sa.

În decurs de o lună de când au auzit pentru prima dată mesajul vindecător al lui Iehova, aceştia cinci iau parte la facerea de cunoscut a acestui nesaj şi altora şi de a fi instruiţi în calea apostolică adevărată de predicare din casă în casă. Turma apostolică, privată de liderul ei şi de familia acestuia, a fost auzită plângându-se: "Când vorbeşti cu martorii lui Iehova, ei vrăjesc chiar şi Biblia, căci atunci când mergem acasă să verificăm Scripturile, toate capitolele pe care le citim le sprijină învăţătura."

"MAIESTUOZITATEA SCRIPTURILOR"

Scriind unui prieten, celebrul filosof şi autor francez, Jean Jacques Rousseau, a spus odată: "Trebuie să-ţi mărturisesc că maiestuozitatea Scripturilor mă uimeşte. Sfinţenia evangheliştilor vorbeşte inimii mele şi are caractere izbitoare de adevăr şi, mai mult decât atât, este aşa de perfect inimitabilă, încât dacă ar fi fost o invenţie a omului, inventatorul ar fi fost mai mare decât cei mai mari eroi." – *Supremaţia Bibliei,* pagina 27.

Cuprins

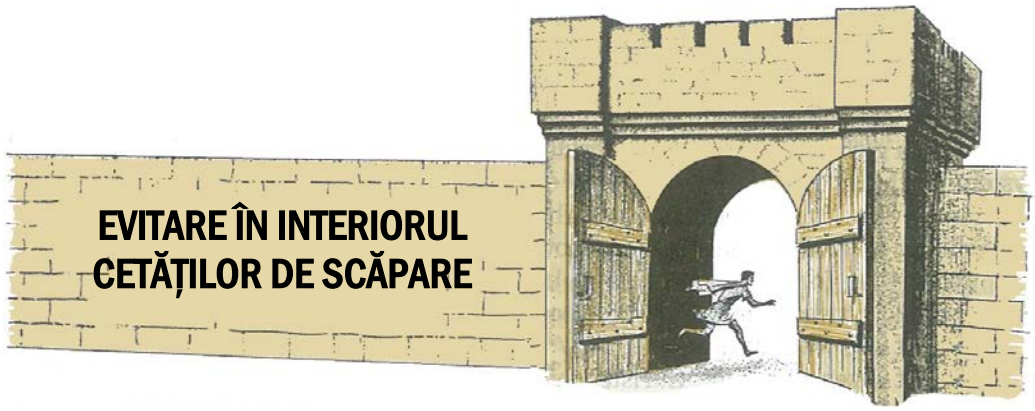

Păcatul vărsării de sânge stă supra întregii lumi. Deşi pe din afară se străduieşte pentru pace internaţională în felul ei, creştinătatea preia, în acelaşi timp, conducerea în pregătirea celui mai sângeros război al tuturor timpurilor. Unde este un loc pentru ca noi să scăpăm în a lua parte la vărsarea de sânge a lumii de la Armaghedon, pentru ca propriile noastre vieţi să nu ne fie revendicate, potrivit legământului lui Iehova în legătură cu caracterul sacru al sângelui? Iehova a oferit singurul loc de scăpare şi refugiu, şi ni l-a ilustrat profetic în cetăţile de scăpare pe care El le-a aranjat în ţara lui Israel.

[2] Acestea nu erau ca locurile de scăpare ce erau la modă printre naţiunile antice păgâne. Acele locuri erau locuri sacre din punct de vedere religios, cum ar fi: păduricile, templele şi altarele, iar lor le era conferit dreptul de azil, adică dreptul de a furniza adăpost cu protecţie împotriva pedepsei pentru orice fărădelege. Puterea de protecţie acordată acestor locuri se extindea peste o suprafaţă considerabilă în jurul locului sfânt şi era foarte păzită şi ocrotită de pedepse severe pentru cei care încălcau protecţia oferită locului. Cu toate acestea, aceste locuri de refugiu sau sanctuare erau locuri unde, sub acoperişul religiei, atât vinovaţii, cât şi persoanele ghinioniste puteau găsi adăpost şi protecţie împotriva funcţionarilor legii sau a acelora care luau legea în propriile mâini şi aplicau pedeapsa. Faimosul templu al Artemisei (sau al Dianei) de la Efes era un loc păgân de azil sau sanctuar şi privilegiile sale în această privinţă s-au extins, pe măsură ce timpul a trecut. Cu timpul, numărul acestor sanctuare s-a înmulţit mult printre greci şi romani, însă privilegiul sanctuarului a fost abuzat şi aceasta a dus la o creştere mare a criminalilor. Astfel, împăratul roman Tiberius, din zilele lui Isus, a făcut o anchetă solemnă în ceea ce priveşte efectele acestor sanctuare, iar aceasta a rezultat în reducerea numărului lor şi în limitarea privilegiilor lor.

[3] Cetăţile de scăpare din ţara Israel erau limitate ca număr şi nu ofereau azil pentru uciderea intenţionată, ci azil doar pentru uciderea neintenţionată. Conform unora, se înţelege că în timp ce israeliţii au rătăcit prin pustiu timp de patruzeci de ani, înainte de intrarea în Ţara Promisă a Palestinei, sanctuarul era furnizat în mijlocul taberei slujitorilor de la templu, cunoscuţi ca leviţi, cărora le aparţinea marele preot şi corpul de sub-preoţi. Mai întâi, când i-a dat legea profetului Moise, pe muntele Sinai, Iehova Dumnezeu a făcut o menţiune despre un viitor loc al sanctuarului, spunând: "Dacă cineva loveşte un om şi acesta moare, să fie omorât negreşit. Dar, dacă nu l-a pândit şi adevăratul Dumnezeu permite ca lucrul acesta să se întâmple prin mâna lui, atunci îţi voi stabili un loc în care va putea să fugă.

Cuprins

Dacă un om se aprinde de mânie împotriva semenului său atât de mult, încât îl omoară cu viclenie, să-l iei chiar şi de lângă altarul meu, ca să moară." – Ex. 21:12-14, *NW*.

[4] Această ultimă afirmaţie poate însemna că, şi dacă un om este un preot care serveşte la altarul lui Dumnezeu, el nu va fi tratat ca nevinovat, ci va fi condus către execuţie pentru o crimă vicleană, plănuită. Ori dacă un criminal cu intenţie ar fugi la altar ca la un sanctuar şi ar apuca unul din coarnele sale, în speranţa că va fi apărat de către sfinţenia altarului, el va fi luat şi executat după cum merită. Dumnezeu nu protejează criminalii cu intenţie nici prin legea Lui, nici prin lucrurile sfinte ale organizaţiei Lui. Un exemplu al acestui lucru este cazul generalului Ioab. În timpul domniei lui David el s-a făcut vinovat de vărsarea de sânge a oamenilor nevinovaţi, deoarece era condus de răzbunare şi gelozie. La aceasta el a adăugat crima de a sprijini un uzurpator al tronului lui David, în locul alegerii lui Dumnezeu pentru tron, şi anume, fiul lui David, Solomon. Când uzurpatorul încă arăta ambiţii pentru tron şi regele Solomon a poruncit să fie ucis, generalul Ioab a fugit şi a apucat coarnele altarului şi a refuzat să iasă, spunând: "Nu! Căci aici voi muri." În consecinţă, regele Solomon l-a executat acolo, spunând: "Iehova va face ca sângele lui să cadă asupra capului lui, fiindcă s-a aruncat asupra a doi oameni mai drepţi şi mai buni decât el şi i-a omorât cu sabia, fără ca tatăl meu, David, să ştie." (1 Regi 2:28-34, *NW*). Niciun criminal sau părtaş intenţionat la vărsarea de sânge nu se poate aştepta ca jertfa marelui altar al lui Iehova, şi anume, Isus Cristos, să ispăşească crima lui sau partea lui la crimă.

[5] În al patruzecilea an de rătăcire, israeliţii au ajuns la câmpiile deşertului din Moab, la est de râul Iordan, vizavi de oraşul Ierihon. Atunci, Iehova Dumnezeu a găsit de cuviinţă să le poruncească să pună deoparte şase cetăţi de scăpare, trei pe partea estică a râului şi trei pe partea vestică. Acestea nu erau cetăţi obişnuite, ci cetăţi ce aparţineau slujitorilor speciali ai lui Iehova, ataşaţi de templul Lui, o cetate, Hebronul, fiind o cetate de preoţi şi celelalte cinci aparţinând leviţilor. În armonie cu faptul că ele erau locuri de refugiu unde refugiatul era de neatins de către executor, le-a fost dat un statut sacru. Astfel citim despre numirea cetăţilor: "Ei au declarat sacre Chedeşul … şi Sihemul. … şi Chiriat-Arba, sau Hebronul, … Beţerul … Ramotul din Galaad … şi Golanul." (Iosua 20:7, 8, *NW*). Prin urmare, cetăţile de scăpare aveau recunoaşterea specială a lui Dumnezeu, şi puterea lor de a furniza adăpost merita să fie respectată.

[6] Scopul cetăţilor de scăpare era de a preveni ţara de a fi murdărită cu sânge nevinovat, nu sângele persoanei ucise neintenţionat, ci sângele ucigaşului neintenţionat care nu era vinovat de vreo intenţie greşită: "pentru ca să nu fie vărsat sângele celui nevinovat în mijlocul ţării pe care ţi-o dă de moştenire Iehova Dumnezeul tău, şi astfel să fii vinovat de omor." (Deut. 19:10, *NW*). În afară de asta, dacă israeliţii eşuau în îndeplinirea legilor cetăţilor de scăpare şi încercau să evite sau să ocolească legea, rezultatul ar fi constat în pătarea pământului cu sângele persoanelor nevinovate, ucise intenţionat sau neintenţionat. "Să nu pângăriţi ţara în care sunteţi, căci sângele pângăreşte ţara şi nu se poate face ispăşire pentru ţară, pentru sângele care a fost vărsat în ea, decât cu sângele celui

Cuprins

care l-a vărsat. Să nu pângăriţi ţara în care locuiţi, în mijlocul căreia locuiesc eu, căci eu, Iehova, locuiesc în mijlocul fiilor lui Israel." – Num. 35:33, 34, *NW*.

[7] Iehova a recunoscut dreptul celei mai apropiate rude a persoanei nevinovate ucise de a omorî ucigaşul când îl întâlnea. Iehova a recunoscut această rudă foarte apropiată ca fiind răzbunătorul sângelui şi, prin urmare, i-a desemnat lui dreptul şi puterea de executor. Aşadar, Dumnezeu a făcut răzbunătorul sângelui "după chipul lui Dumnezeu," pentru că Dumnezeu însuşi are dreptul şi puterea de a executa criminalii. (Gen. 9:6, *NW*) Legea lui Dumnezeu a spus: "Răzbunătorul sângelui să omoare pe ucigaş; când îl va întâlni, să-l omoare." (Num. 35:19, *NW*). Cu toate acestea, un om putea ucide o altă persoană, sau să fie cauza morţii accidentale a altei persoane fără intenţie, fără premeditare. Pentru a proteja un asemenea om Dumnezeu a furnizat cetăţile de scăpare, pentru ca ucigaşului neintenţionat să-i poată fi cruţată viaţa până se va înfăţişa la proces şi va dovedi că nu a avut nicio intenţie de a ucide şi nicio ură ucigaşă. (Iosua 20:9) Deci, ucigaşul inocent putea fugi în cetatea de scăpare a districtului său. "Să vă alegeţi nişte oraşe situate în locuri convenabile. Ele să vă servească drept oraşe de refugiu, iar ucigaşul care omoară neintenţionat un suflet să fugă acolo. Oraşele să vă servească drept refugiu împotriva răzbunătorului sângelui, pentru ca ucigaşul să nu fie omorât înainte de a sta în faţa adunării pentru judecată. Oraşele pe care le veţi da, cele şase oraşe de refugiu, vor fi pentru voi." – Num. 35:11-13, *NW*.

[8] Legământul legii lui Iehova cu Israelul natural a avut cetăţi de scăpare literale. Noul legământ al lui Iehova cu Israelul spiritual furnizează un refugiu similar. Prin urmare, cetăţile de scăpare israelite au reprezentat sau au preumbrit un lucru bun ce avea să vină, ce avea de-a face cu Cristos. (Col. 2:16, 17; Evrei 10:1) Ce reprezentau sau ce preumbreau ele? Nu clădirile bisericilor romano-catolice sau incinte unde sanctuarul era oferit pentru criminalii împotriva legii. Când cei care pretindeau că sunt creştini au început să adopte lucrurile păgânismului şi să le dea o înfăţişare creştină, obiceiul păgân de a acorda dreptul de sanctuar locurilor sfinte a trecut în creştinătate. Începând cu împăratul Constantin al Romei, bisericile romano-catolice au fost făcute azile unde persoanele nenorocoase se puteau refugia când erau urmărite de funcţionarii legii sau de inamicii puternici şi răzbunători. În 681 sinodul de la Toledo a extins dreptul de azil la acoperirea a treizeci de paşi de la fiecare biserică. Începând cu acele vremuri, privilegiul ecleziastic a fost stăpân peste toată creştinătatea catolică şi a continuat, cel puţin în Italia, atâta timp cât papa a rămas independent şi a avut domeniile sale. Dar această preluare ecleziastică a tins să transfere puterea de la magistratul civil la preoţime şi a lucrat împotriva legii şi a administrării corecte a justiţiei. I-a ajutat pe cei vinovaţi sau pe simpatizanţii celor vinovaţi să abuzeze de privilegiul acesta. *The Encyclopedia Americana* spune: "Abuzurile cărora acest sistem le-a dat naştere, fiind înclinat să înfrângă scopurile justiţiei, au dus la abolirea sa în toate ţările creştine." – Volumul 24 sub titlul "Sanctuar."

[9] Tipicele cetăţi de scăpare îşi găsesc împlinirea antitipică de când împărăţia lui Dumnezeu a fost născută în ceruri, în 1914 (A.D.), deoarece ea urmează să aducă cu sine răzbunarea sângelui tuturor celor care au fost ucişi pe nedrept.

Cuprins

Timpul pentru răzbunarea sângelui nevinovat se apropie şi există o nevoie nemaipomenită pentru o cetate de scăpare antitipică, deoarece din 1918, când Domnul Iehova a venit cu îngerul Său al legământului la templul spiritual, timpul judecăţii este în desfăşurare, pentru a determina vina omenirii pentru vărsarea de sânge.

[10] Care este astăzi antitipica cetate de scăpare? Aşa cum tipicele cetăţi de scăpare erau oraşe ale slujitorilor de la templu, incluzând marele preot al lui Iehova, oraşul antitipic trebuie să fie îngrijirea lui Iehova de a ne proteja de moarte pentru încălcarea legământului divin, în ceea ce priveşte caracterul sacru al sângelui, prin venirea şi rămânerea noastră sub beneficiile serviciului activ al Marelui Preot al lui Iehova, Isus Cristos. Acea asigurare a protecţiei poate fi găsită în organizaţia teocratică a poporului lui Iehova. Este doar pentru cei ilustraţi de uciderea accidentală sau neintenţionată: "Dacă-şi loveşte semenul fără intenţie şi fără ca mai înainte să-l fi urât, . . . să fugă în unul dintre aceste oraşe şi să rămână în viaţă. Altminteri, răzbunătorul sângelui, cu inima aprinsă de mânie, ar putea să-l urmărească pe ucigaş şi să-l ajungă din urmă, căci drumul este lung, şi ar putea să-i lovească de moarte sufletul, deşi nu i-a fost dată sentinţa cu moartea, fiindcă mai înainte nu-l urâse." – Deut. 19:4-6, *NW*.

VINA COLECTIVĂ A VĂRSĂRII DE SÂNGE

[11] De la naşterea Împărăţiei lui Dumnezeu prin Cristos, în 1914, a fost vărsat mai mult sânge decât oricând înainte în istoria omenirii, nu numai în crime individuale şi ucideri accidentale, dar, cu atât mai mult, în asasinate colective, în cele mai mari două măceluri din toată existenţa umană: Primul şi al Doilea Război Mondial. Ambele părţi participante la masacrul uman încearcă să se justifice şi să-şi cureţe mâinile de vina vărsării de sânge în apa diferitelor argumente, pentru a-şi găsi scuze. Dar ştim că ambele părţi s-au implicat în uciderea în masă pe chestiunea dominaţiei mondiale, deşi ei au fost informaţi de poporul lui Iehova, atât înainte de 1914 şi cu atât mai mult după 1914, în ceea ce priveşte sfârşitul „timpurilor fixate naţiunilor” în acel an şi stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceste războaie au fost purtate ca războaie totale, deoarece pentru ducerea lor, pentru a obţine victoria, întreaga naţiune a fost mobilizată şi toţi cetăţenii au trebuit să contribuie cu partea lor la efortul naţional; iar centrele populaţiei civile din spatele liniilor au devenit puncte de bombardament strategic.

[12] Deci, naţiunile şi organizaţiile lumeşti care nu simt nici un sentiment de vinovăţie în faţa lui Dumnezeu, să-şi amintească cuvintele lui Pavel: „Căci conştiinţa mea este curată în toate privinţele. Totuşi, nu prin aceasta sunt dovedit drept, fiindcă cel ce mă judecă este Iehova." (1 Cor. 4:4, *NW*). De asemenea, proverbul: „Fiecare cale a omului este dreaptă în ochii lui, dar Iehova cântăreşte inimile.” (Prov. 21:2, *AS*). Precum şi cuvintele apostolice: „Pentru că nu cine se laudă singur va fi aprobat, ci acela pe care Iehova îl laudă.” (2 Cor. 10:18, *NW*). Înaintea lui Dumnezeu, Dătătorul şi Susţinătorul vieţii, o atotcuprinzătoare vină a sângelui se află pe umerii întregii omeniri, atât pe cei care au făcut direct vărsare de sânge, cât şi pe cei care le-au oferit sprijinul lor moral sau material. În acest

Cuprins

sens, hainele religiei nu sunt curate, deoarece în aceste masacre, liderii religioşi din toate naţiunile participante la război, chiar şi membrii clerului creştinătăţii, s-au rugat la zeii lor religioşi pentru a le binecuvânta propriile forţe militare. Prin urmare, creştinătăţii i se aplică cuvintele profetice adresate necredinciosului Ierusalim: „Până şi pe haina ta se află sângele sărmanilor nevinovaţi.” – Ier. 2:34, *AS*.

[13] Trebuie să ne amintim că Dumnezeul dreptăţii impune oamenilor o responsabilitate comună cu privire la vărsarea de sânge. El a punctat foarte precis şi clar acest lucru în legea dată lui Israel, referindu-se la o crimă al cărei criminal nu a fost niciodată descoperit: „Dacă cineva este găsit ucis pe pământul pe care Iehova, Dumnezeul tău, ţi-l dă ca să-l iei în stăpânire — şi zace pe câmp şi nu se ştie cine l-a omorât —, atunci bătrânii şi judecătorii tăi să iasă şi să măsoare distanţa până la oraşele care sunt în jurul celui ucis. Să se afle care este oraşul cel mai apropiat de cel ucis.” Pentru a se curăţa de vinovăţie bătrânii din cetatea aceea, care era posibil să fie vinovată, trebuia să rupă gâtul unei viţele care să nu fi fost pusă la muncă şi care să nu fi tras la jug şi să facă aşa în faţa preoţilor Leviţi, „fiindcă pe ei i-a ales Iehova, Dumnezeul tău, ca să-i slujească şi ca să binecuvânteze în numele lui Iehova, şi pe baza declaraţiei lor va fi rezolvat orice litigiu cu privire la orice act de violenţă.” Apoi bătrânii din acea cetate îşi spălau mâinile peste viţeaua căreia i-au frânt gâtul şi trebuiau să spună: „Mâinile noastre n-au vărsat sângele acesta şi ochii noştri n-au văzut vărsarea de sânge. O, Iehova, nu-l pune la socoteală poporului tău, Israel, pe care l-ai eliberat, şi nu lăsa ca vina vărsării de sânge nevinovat să fie în mijlocul poporului tău, Israel.” Doar atunci, spunea legea lui Dumnezeu, „nu li se va pune la socoteală vina de sânge. Iar tu vei îndepărta din mijlocul tău vina vărsării de sânge nevinovat, fiindcă vei face ce este drept în ochii lui Iehova.” — Deut. 21:1-9, *NW*.

[14] Deci, toate popoarele, mai ales în aceste zile de război total, mobilizare naţională, comerţ, tratate şi prietenii internaţionale, au o responsabilitate comună pentru sângele care a udat pământul, vărsat pentru că toate naţiunile au refuzat să recunoască suveranitatea universală a lui Iehova şi să se închine paşnic înaintea Regelui întronat al lui Iehova, Isus Cristos, căutându-I favoarea.

[15] Cine este astăzi fără vină de sânge, fie direct, fie prin asociere, fie în timp de război sau în timp de pace? Unii s-ar putea să fi comis omucidere prin neglijenţă în conducerea unui vehicul sau prin alt fel de accident, iar alţii să o fi comis voit. După aceea s-au căit, iar cu toate că s-ar putea ca legea să-i considere vinovaţi, trebuind să fie pedepsiţi, „să dea, prin urmare, Cezarului ce este al Cezarului”, totuşi, ei au implorat şi mila lui Dumnezeu, Dătătorul vieţii. Alţii poate că au luat parte la ucideri colective, crezând, din conştiinţă, că era datoria lor să facă aceasta sau poate că au fost convinşi de liderii şi învăţătorii religioşi că era voinţa lui Dumnezeu şi că făceau un serviciu sacru pentru Dumnezeu. De atunci, ei au mărturisit că au greşit şi au văzut că au nevoie de milă divină. Alţii, incitaţi de şoaptele veninoase ale clerului creştinătăţii sau ale altor lideri religioşi, s-au alăturat persecutării martorilor lui Iehova, acest lucru ducând la moartea a mii dintre ei, doar pentru integritatea lor faţă de Dumnezeu. Acum îşi dau seama cât de

Cuprins

greşit au fost învăţaţi, cât de mult au fost induşi în eroare şi cât de mult au nevoie de mila lui Dumnezeu, la fel cum a făcut şi Saul din Tars. Noi toţi putem fi conştienţi de o responsabilitate a comunităţii, pentru pierderea violentă a vieţii umane. Suntem de părere că, dacă am fi ştiut mai bine şi am fi fost mai bine instruiţi, noi nu am fi făcut-o sau nu am fi luat în nici un fel parte la ea. Totul a fost accidental sau neintenţionat, din cauza lipsei noastre de cunoştinţă şi pricepere a legii lui Dumnezeu şi a voinţei Sale. Toate acestea sunt asemănătoare cu faptele ucigaşului din Israel, din vechime, „care-şi ucidea tovarăşul fără să ştie, fără să-l fi urât înainte."

[16] Fuga într-o cetate de scăpare ilustrează cum să alergăm cât de repede este posibil, indiferent dacă suntem dedicaţi sau nu lui Dumnezeu, să Îi mărturisim păcatul vărsării de sânge şi să facem apel la El să aibă milă de noi, prin Marele Său Preot, Isus Cristos, care a oferit o jertfă de răscumpărare pentru toată omenirea. După aceea, vom căuta să-I dovedim lui Dumnezeu cum căinţa noastră este adevărată, prin faptul că rămânem în cetatea de scăpare, în îngrijirea lui şi în organizaţia lui teocratică. Noi trebuie să avem în vedere cui au fost destinate vechile cetăţi de scăpare, pentru a aprecia cine poate beneficia de antitipul lor de azi. Legea lui Iehova a spus: „Ele vor servi drept oraşe de refugiu. Aceste şase oraşe vor servi drept refugiu pentru fiii lui Israel, pentru locuitorul străin şi pentru locuitorul temporar din mijlocul lor, ca să fugă acolo orice om care, neintenţionat, loveşte de moarte un suflet." „Acestea au fost oraşele alese pentru toţi fiii lui Israel şi pentru locuitorul străin care locuieşte în mijlocul lor, pentru ca orice om care omoară neintenţionat un suflet să fugă acolo şi să nu moară de mâna răzbunătorului sângelui, până va sta înaintea adunării." – Num. 35:14, 15 şi Iosua 20:9, *NW*.

[17] Prin urmare, membrii spiritualului „trup al lui Cristos", adunarea creştinilor unşi, au nevoie şi de această îngrijire, pentru că ei sunt antitipicii „fii ai lui Israel"; ei sunt membri ai Israelului spiritual. Partea originală a acestei rămăşiţe a trecut prin anii Primului Război Mondial, în care a devenit captivă în lumea babiloniană, deoarece s-a temut de oamenii din poziţii înalte, iar calea lor de acţiune nu a fost cu totul nepătată de această lume, şi nu a fost în întregime neutră faţă de bătăliile teribile ale acestei lumi. Iehova a judecat la templu Lui în ce măsură le aparţine vina sângelui, însă noi nu ştim cu siguranţă. Dar, după ce El i-a eliberat din robia Babilonului, în 1919, ei au regretat orice urmă de păcat, în toate privinţele, şi-au mărturisit vinovăţia şi s-au străduit să se purifice în închinarea Lui, sub îndrumarea lui Isus Cristos. În plus, de atunci, şi în special până în 1931, mii de oameni întinaţi de vina sângelui au auzit mesajul împărăţiei şi despre venirea Armaghedonului şi au început să fugă spre cetăţile de scăpare antitipice. Ei s-au căit şi au făcut apel la mila lui Dumnezeu. Cu credinţă în Marele Preot Isus Cristos, ei s-au dedicat în întregime lui Dumnezeu pentru a face, pentru totdeauna de acum încolo, voinţa Sa, rămânând strict lângă îngrijirile Sale iubitoare, pentru a fi protejaţi la Armaghedon de executarea tuturor celor vinovaţi de sânge. În acest timp al „scurtării zilelor de necaz din pricina celor aleşi", izraeliţii spirituali au fost

Cuprins

primii care au profitat de această protecţie divină pentru cei care au fost ucigaşi fără intenţie.

[18] Dar cetăţile antice de scăpare erau, de asemenea, „pentru cei ce locuiau temporar în acel loc şi pentru străinii stabiliţi” în Israel. Deoarece aceştia nu erau izraeliţi, ei ilustrează pe cei ce nu sunt din reprezentanţii Israelului spiritual, cei ce nu sunt azi rămăşiţa lor spirituală, dar care se întorc spre Dumnezeul Israelului spiritual şi doresc să profite de aranjamentele Sale milostive, prin intermediul Marelui Preot. Ochii lor au fost deschişi pentru a vedea vina de sânge din toată lumea, iar ei nu doresc nici să ia parte în continuare la ea, nici să fie pedepsiţi pentru ea, împreună cu această lume, în Armaghedon. Aşa că ei fug, de asemenea, de ameninţarea execuţiei şi intră în cetatea antitipică de scăpare, supunându-se Marelui Preot Isus Cristos. Prin fugirea lor acolo, ei arată sinceritatea căinţei lor, având încrederea că Dumnezeu, în mila Lui, le va cruţa vieţile prin Isus Cristos. Cum? Dedicându-se lui Dumnezeu, fiind supuşi voinţei divine de acum înainte pentru eternitate. Astfel, astăzi, pentru protecţia acestora faţă de moartea celor cu vină de sânge, sute de mii de refugiaţi din clasa „locuitorului temporar” şi a „străinului” se regăsesc în îngrijirea lui Iehova, în compania membrilor rămăşiţei, în interiorul societăţii Lumii Noi. Din 1931, acum este momentul, pentru ca aceste „alte oi” ale Domnului Isus să fie adunate în staulul Lui, pentru a forma „o singură turmă” cu rămăşiţa spirituală a lui Israel. Acest fapt se adaugă la dovada că din 1914, acum este timpul aplicării acestei ilustraţii profetice a cetăţilor de scăpare.

Deşi înainte eram un blasfemator, un persecutor şi un batjocoritor. Totuşi, mi s-a arătat îndurare, fiindcă eram în neştiinţă şi acţionam în necredinţă. – 1 Tim. 1:13, NW.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce avem nevoie de un loc de refugiu la Armaghedon şi cum l-a ilustrat Dumnezeu pentru noi, în mod profetic?
2. Care erau locurile sanctuarului în mijlocul naţiunilor păgâne, şi de ce au fost acestea reduse la număr, în cele din urmă?
3. S-a permis ca cetăţile de scăpare să se înmulţească în Israel, şi când a menţionat Iehova, pentru prima dată, un viitor loc al sanctuarului pentru Israel?
4. Ce se înţelegea prin faptul că cineva era vinovat de crimă, chiar dacă se afla la altarul lui Iehova?
5. Câte cetăţi de scăpare trebuiau să fie puse deoparte şi de ce nu erau ele cetăţi obişnuite?
6. Ce era scopul cetăţilor de scăpare să împiedice şi ce rezulta dacă izraeliţii încercau să evite această lege sau s-o ocolească?
7. Cine a fost cel făcut după chipul lui Dumnezeu pentru a răzbuna sângele vărsat şi unde putea să fugă un ucigaş pentru a scăpa de acesta?

Cuprins

8. Ce aranjament din creştinătatea catolică n-au ilustrat aceste cetăţi de scăpare, şi de ce a fost desfiinţat acest aranjament, în cele din urmă?
9. Începând de când îşi găsesc împlinirea antitipică cetăţile de scăpare, şi de ce acum nu există o nevoie cumplită de un astfel de antitip?
10. Care este astăzi antitipica cetate de scăpare? De cine este ea găsită şi pentru folosul cui este aceasta?
11. Începând de când este vărsat mai mult sânge de când oricând înainte, şi în special pe ce chestiune importantă?
12. Ce scripturi să încerce să-şi amintească organizaţiile lumeşti, şi de ce nu este curată religia în această privinţă?
13. Ce ilustraţie tipică a oferit Iehova despre cum va pune o responsabilitate comună pe oameni, cu privire la vărsarea de sânge?
14. Aşadar, cum se împărtăşesc, astăzi, toţi oamenii, de posesiunea în comun a responsabilităţii pentru sângele care a udat pământul?
15. Cine sunt astăzi asemenea ucigaşului din Israel care a ucis fără să ştie sau fără o ură prealabilă, şi cum aşa?
16. (a) Ce ilustrează fuga la o cetate de scăpare? (b) Ce naţionalităţi aveau în vedere cetăţile de scăpare din Israel?
17. Cine au fost, atunci, primii care au profitat de pe urma protecţiei divine pentru ucigaşii fără voie, şi de ce aşa?
18. Pentru cine mai este antitipica cetate de scăpare, aşa cum este preumbrit de tip, şi ce demonstrează aceasta în ce priveşte timpul împlinirii tipului?

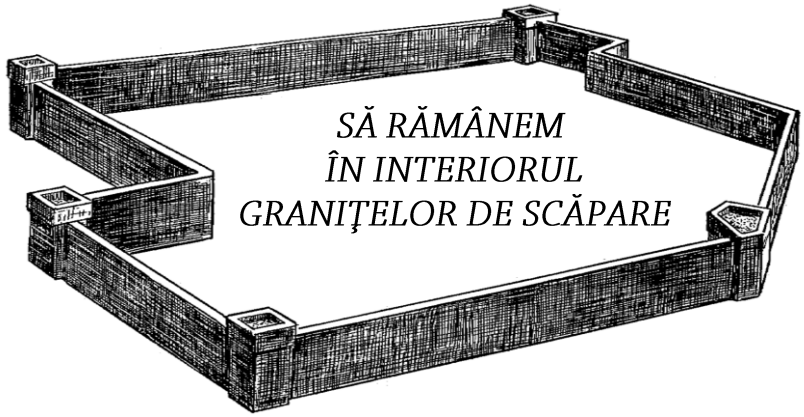

CEL care fugea de răzbunătorul sângelui era obligat să-şi dovedească nevinovăţia în ceea ce priveşte lipsa intenţiei de a omorî persoana pe care a ucis-o accidental. Cetatea de scăpare la care el fugea, trebuia să-l facă să se întoarcă în cetatea în care a avut loc uciderea sau în vecinătatea ei. Acolo, adunarea trebuia să ia o hotărâre în cazul său, pentru a stabili dacă merita să se bucure de protecţia unei cetăţi de scăpare: „Adunarea să judece între cel care l-a lovit şi răzbunătorul sângelui, potrivit acestor judecăţi. Adunarea să-l scape pe ucigaş din mâna răzbunătorului sângelui, apoi adunarea să-l ducă înapoi în oraşul de refugiu în care fugise, şi el să locuiască acolo până la moartea marelui preot care a fost uns cu uleiul sfânt.” (Num. 35:24, 25, *NW*). Faptul că Hebron, una din cetăţile de scăpare,

Cuprins

era oraşul marelui preot şi a subpreoţilor lui, fiii lui Aaron, ne aminteşte că Marele Preot al lui Iehova, Isus Cristos, este cel uns să judece lipsa existenţei unei intenţii rele în cazul unui ucigaş care a provocat pierderea vieţii altora. El este Cel care decide dacă să-i îngăduie intrarea în locul de refugiu al lui Iehova, în Societatea Lumii Noi şi dacă îi permite să stea acolo.

[2] Având în vedere că era vorba de îndurare faptul că fugarul era cruţat de la moarte, era cât se poate de potrivit ca lui să i se pună graniţe, să fie limitat din punctul de vedere al libertăţii sale. El trebuia să rămână în perimetrul cetăţii lui de scăpare şi între miile sale de coţi de teren deschis în jurul cetăţii. Dincolo de această limită îşi punea în pericol viaţa cruţată. „Dar dacă ucigaşul iese în afara hotarului oraşului de refugiu în care fugise, iar răzbunătorul sângelui îl găseşte în afara hotarelor oraşului de refugiu şi răzbunătorul sângelui îl omoară pe ucigaş, asupra lui nu va fi vină de sânge. Căci el [ucigaşul] trebuie să locuiască în oraşul de refugiu până la moartea marelui preot. După moartea marelui preot, ucigaşul se poate întoarce la pământul pe care-l are ca proprietate. Să nu acceptaţi răscumpărare pentru cineva care a fugit în oraşul de refugiu, ca să se întoarcă să locuiască în ţară, înainte de moartea marelui preot.” (Num. 35:26-28, 32, *NW*). Astfel, marele preot, în timpul activităţii căruia a avut loc uciderea, trebuia să moară înainte ca ucigaşul care a ucis fără intenţie să se poată întoarce la cetatea lui sau la moştenirea lui, fără a se teme de răzbunătorul sângelui. Deci, dacă marele preot israelit ucidea el însuşi pe cineva în mod accidental, el nu putea părăsi cetatea sa de scăpare pe toată durata vieţii sale. Dacă un levit ucidea accidental, el nu putea părăsi cetatea sa de scăpare să meargă până la templul lui Iehova şi să-şi îndeplinească acolo atribuţiile unui levit, până când marele preot nu murea. Aceasta arată cum guverna marele preot viaţa şi libertatea fugarilor.

[3]Aceasta arată, de asemenea, că protecţia lui Iehova faţă de fugarii pătaţi de sânge din prezent, ca să nu fie executaţi în timpul răzbunării sângelui nevinovat în Armaghedon, este acordată prin intermediul Marelui Preot Isus Cristos, care şi-a dat propria viaţa umană pentru a-i salva chiar şi pe ucigaşii care s-au căit, pe lângă alţi păcătoşi de toate felurile. Ieşind în afara cetăţii de scăpare, înainte ca marele preot al Israelului să moară, ilustrează, prin urmare, că cel ce se bucură de mila şi de protecţia lui Dumnezeu, se răzvrăteşte faţă de limitările puse lui de către Dumnezeu. El pierde aprecierea a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el, prin Isus Cristos, şi de ce Dumnezeu i-a impus limite. El devine ca Şimei, care l-a blestemat pe David când fugea de fiul său Absalom şi căruia, succesorul lui David, regele Solomon, i-a impus să nu părăsească oraşul Ierusalim. Şimei l-a pus pe regele Solomon la încercare, părăsind Ierusalimul pentru a-şi recupera doi dintre robii săi, iar la întoarcerea sa a fost condamnat la moarte, pentru că, din egoism, a ieşit din hotarele cetăţii, încălcând jurământul. (1 Regi 2:36-46.) Deci, cel care părăseşte cetatea de scăpare iese de sub acoperirea ispăşitoare a jertfei lui Cristos, nu mai este vrednic de aceasta sau, mai exact, nu mai există nevoia de a-l proteja împotriva pedepsei divine pentru păcate. El devine indiferent în ceea ce priveşte îndeplinirea cerinţelor lui Iehova, şi să se smerească sub mâna puternică a lui Dumnezeu, îşi dezvoltă propria dreptate şi se încrede în aceasta să-l elibereze. El Îl

Cuprins

pune prea mult la încercare pe Dumnezeu, răstignindu-L pe Isus Cristos din nou pentru el, astfel pierzându-şi orice sentiment de căinţă. În afară de scăparea milostivă oferită lui de Iehova, el va fi supus execuţiei, cu siguranţă, când toată vina de sânge care nu este acoperită va fi răzbunată în Armaghedon. El nu va supravieţui.

[4] Marele Preot Isus Cristos, de la învierea Sa din morţi, are „puterea unei vieţi indestructibile" şi „nu mai moare", deoarece „moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui", ci El este „preot pentru totdeauna" ca Melhisedec. (Evrei 7:15-17 şi Rom. 6:9, *NW*) Cum, atunci, poate El împlini ilustraţia despre moartea marelui preot al lui Israel? Şi aşa, cum ar putea cineva să iasă din cetatea de scăpare antitipică a societăţii Lumii Noi? Cât timp va trebui să rămână acolo refugiaţii din zilele noastre? Trebuie să ne amintim că marele preot al lui Israel, când a murit, a încetat să servească drept mare preot şi să ofere ispăşire pentru cei ce au ucis accidental. Prin urmare, membrii rămăşiţei din interiorul cetăţii de scăpare antitipică trebuie să rămână acolo atâta timp cât trăiesc pe pământ. Ei speră să supravieţuiască bătăliei de la Armaghedon în noua lume a lui Dumnezeu, dar chiar şi după această bătălie şi după nimicirea celor cu vină de sânge, vor avea nevoie de meritul de ispăşire al Marelui Preot ceresc. De ce? Deoarece ei sunt încă în carne imperfectă.

[5] Totuşi, atunci când ei îşi vor încheia sarcinile pământeşti, după Armaghedon, şi după moarte, sunt instantaneu aduşi la viaţă ca şi creaturi divine spirituale în ceruri şi nu vor mai avea nevoie de serviciile ispăşirii ale Marelui Preot al lui Iehova, pentru că atunci ei îşi vor fi părăsit pentru totdeauna trupul din carne, sacrificându-l pentru justificarea suveranităţii universale a lui Iehova. Tot ceea ce se ataşează unui trup imperfect, inclusiv vina accidentală de sânge, va fi trecut departe de ei. Astfel, Marele Preot va fi murit într-o calitate de ispăşire şi protecţie faţă de ei. Dar, evident că prin Armaghedon şi până când tabernacolul lor de carne, casa lor pământească sau cortul lor, se va descompune prin moarte şi vor obţine „o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mâini, ci care este veşnică", ei vor rămâne în cetatea de scăpare, sub conducerea nemuritorului Mare Preot. – 2 Cor. 5:1, *NW*.

[6] Dar ce ziceţi despre refugiaţii moderni, „rezidenţii temporari" şi „străinii"? Din moment ce aceştia vor rămâne în carne pentru totdeauna, atunci vor fi vreodată ei în stare să părăsească cetatea de scăpare şi să fie liberi de vina de sânge accidentală? Ei nu pot ieşi din cetatea de scăpare de sub Isus Cristos imediat după Armaghedon, pentru că ei, ca şi rămăşiţa supravieţuitoare, vor fi încă în carnea lor imperfectă, contaminată de păcat. Deci, ei vor fi obligaţi să rămână sub protecţia ispăşitoare a Marelui Preot; altfel răzbunătorul sângelui i-ar ucide. Folosindu-se de-a lungul a mii de ani de calitatea lui de rege şi preot, ei vor fi în cele din urmă înălţaţi, pentru a fi fără greşeală umană. La încheierea celor o mie de ani El îi va da lui Iehova Dumnezeu, împreună cu tot restul omenirii ridicate, pentru un test final, decisiv al integrităţii lor, acest lucru realizându-se prin punerea în libertate, pentru puţin timp, a lui Satan şi a demonilor săi. Pentru a trece acest test cu aprobare divină, Iehova Dumnezeu îi va îndreptăţi la viaţă veşnică în paradisul „unui

Cuprins

pământ nou", într-o lume nouă. Dar când Marele Preot i-a răsplătit prin perfecţiune umană, El, de fapt, a murit ca ispăşire pentru ei, Preotul ce îi proteja, pentru că ei au trecut de sub acoperirea lui protectoare din cetatea de scăpare şi au fost puşi în faţa lui Dumnezeu, pentru un test al propriului merit. În cazul în care cineva moare după aceasta, nu va fi nici din cauza răzbunătorului sângelui, nici din cauza vinei anterioare pentru vărsare de sânge, în mod accidental, ci va fi din cauza eşuării lor intenţionate în testul de integritate, datorită egoismului. – Apoc. 20:1-6, 11-15, *NW*.

'PREGĂTIREA CĂII'

[7] Vechea cetate de scăpare îşi deschidea porţile şi acţiona ca şi gazdă pentru cei ce ucideau pe cineva în mod accidental. „Ucigaşul să fugă într-unul din aceste oraşe, să stea la intrarea porţii oraşului şi să-şi prezinte cazul în auzul bătrânilor acelui oraş. Aceştia să-l primească la ei în oraş şi să-i dea un loc, iar el să locuiască împreună cu ei. Dacă răzbunătorul sângelui îl urmăreşte, ei să nu-l dea pe ucigaş în mâna lui, căci l-a omorât pe semenul său fără premeditare şi fără să-l fi urât mai înainte. El să locuiască în oraşul acela până va sta înaintea adunării pentru judecată, până la moartea marelui preot care va fi în zilele acelea. Numai atunci ucigaşul se va putea întoarce. El va intra în oraşul lui şi în casa lui, în oraşul din care a fugit." (Iosua 20:4-6, *NW*). În timp ce locuia în cetatea de scăpare, fugarul era privat de libertatea de a merge până la templul lui Dumnezeu, dar el era în strânsă legătură cu slujitorii templului, leviţii, iar la Hebron cu preoţii şi chiar cu marele preot, a cărui moarte timpurie, totuşi, nu trebuia să o aştepte mult timp, pentru că însemna că tindea să aibă un spirit de criminal şi se răzvrătea împotriva graniţelor puse de Dumnezeu. El nu trebuia să fie inactiv, crezând că cetatea îi este datoare cu viaţa, iar astfel, să devină o povară economică pentru leviţi şi preoţi. Ci el trebuia să înveţe o meserie şi să devină un factor care contribuia la bunăstarea şi prosperitatea oraşului.

[8] În mod similar, cei care fug în cetatea de scăpare a creştinului nu pot fi leneşi în cadrul societăţii Lumii Noi. Ei trebuie să arate apreciere faţă de mila divină şi să păstreze legătura cu rămăşiţa „preoţiei regale" şi mai ales cu Marele Preot sub a căror acoperire găsesc protecţie. Ei nu trebuie să fie poveri, frâne, pentru societatea Lumii Noi, întârziindu-i activitatea, epuizându-i prosperitatea spirituală. Ei trebuie să înveţe o meserie în cadrul organizaţiei, având în vedere că obligaţiile divine puse asupra ei, singura „ocupaţie" adecvată în cadrul acesteia, este să înveţe să predice mesajul Împărăţiei şi să declare „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru." (Mat. 24:14; Isa. 61:1, 2) Acest lucru face ca timpul petrecut în interiorul cetăţii de scăpare să zboare cu mai multă fericire înainte de Armaghedon, în lauda lui Iehova, şi duce la mântuire, atât pentru refugiaţi cât şi pentru ceilalţi.

[9] Deci, noi ne găsim aici, în cetatea noastră de scăpare, şi aici suntem hotărâţi să rămânem până la „moartea" Marelui Preot. Deoarece martorii lui Iehova sunt hotărâţi să rămână în limitele hotarelor îndurătoarei „cetăţi de scăpare" a lui Iehova, sub conducerea Marelui Său Preot, aceşti martori s-au declarat, pe 1 noiembrie 1939, în favoarea neutralităţii absolute faţă de luptele sângeroase din

Cuprins

această lume. De asemenea, ei au luat poziţie faţă de legământul făcut cu Dumnezeu cu privire la sanctitatea sângelui, să nu-l profaneze prin transfuzii de sânge, care au dus la atât de multe morţi nedeclarate, pentru a se feri de orice vină de sânge, făcută în mod intenţionat, în ochii lui Dumnezeu. Cel care a ucis intenţionat nu a găsit nici un refugiu în vechea cetate de scăpare, ci a fost predat răzbunătorului sângelui să moară pe bună dreptate, de mâinile lui. Noi nu vrem persoane de acest fel în societatea Lumii Noi. – Num. 35:16-21, 30, 31; Deut. 19:11-13. – Vedeţi *Turnul de veghere*, din 1 noiembrie, 1939; 1 iulie 1945.

[10] Preoţii şi leviţii din cetăţile de scăpare trebuiau să-i ajute cel mai mult pe cei care se refugiau printre ei şi să le ofere un adăpost sigur. Mai mult, ei şi tot Israelul trebuiau să fie foarte preocupaţi pentru a-i ajuta pe cei ce au devenit fugari nevoiaşi să evite pedeapsa răzbunătorului sângelui, să rămână în interiorul graniţelor cetăţii de scăpare, prevenind astfel vărsarea de sânge nevinovat a celui care ucisese în mod accidental. Legea milostivă a lui Iehova spune: „Să pui deoparte pentru tine trei oraşe în ţara [Israel] pe care Iehova, Dumnezeul tău, ţi-o dă ca s-o iei în stăpânire. Pregăteşte-ţi drumul şi împarte în trei părţi teritoriul ţării [la vest de râul Iordan] pe care Iehova, Dumnezeul tău, ţi-o dă în stăpânire, pentru ca, astfel, orice ucigaş să poată fugi acolo.” (Deut. 19:2, 3, *NW*) Această „pregătire a căii” însemna că drumurile principale de fugă spre cetăţile de scăpare trebuiau să fie drumuri pe care se putea călători repede; colinele trebuiau să fie făcute una cu pământul, pietrele care încurcau trebuiau să fie eliminate, peste râuri trebuiau să fie punţi, drumurile trebuiau să fie extinse peste tot la fel, chiar şi la treizeci şi doi de coţi sau patruzeci şi opt de picioare, astfel încât traficul greu să nu-l blocheze pe fugar, iar la intersecţii trebuiau să fie înălţate semne care să arate: „Scăpare! Scăpare!”, indicând direcţia spre cetăţile de scăpare. Fiecare diviziune a ţării, trei la est de Iordan şi trei la vest de râu, avea cetatea de scăpare proprie, astfel că drumul spre cetate nu era prea lung pentru nici un om din nici un ţinut. Fiecare îşi ştia cetatea de scăpare adecvată.

[11] Ce ilustraţie excelentă a modului în care trebuie pregătită astăzi calea pentru vina de sânge săvârşită în mod accidental, în special pentru „străini”, şi „locuitori temporari”, „celelalte oi”, care nu sunt izraeliţi spiritual, ci provin din toate naţiunile! Astfel, aceste naţiuni se pot bucura acum împreună cu poporul lui Iehova, rămăşiţa Israelului spiritual. Aşteptând cu nerăbdare să pedepsească vina de sânge în Armaghedon, Iehova strigă: „Îmi voi îmbăta săgeţile cu sânge, (în timp ce sabia mea va devora carne), cu sângele celor ucişi şi al captivilor, cu capetele conducătorilor duşmanului. Bucuraţi-vă, naţiuni, cu poporul său, căci el va răzbuna sângele slujitorilor săi, va aduce răzbunarea asupra vrăjmaşilor săi şi va face ispăşire pentru pământul poporului său.” – Deut. 32:42, 43, *NW*.

[12] Deoarece Iehova a permis doar o „perioadă scurtă de timp” până la răzbunarea sângelui nevinovat la Armaghedon, iar acel timp, din 1918, a fost redus atât de mult până acum, a devenit absolut necesar ca noi să menţinem într-o stare excelentă calea care a fost pregătită pentru cetatea de scăpare actuală. Astfel, vom uşura fuga rapidă a celor nenumăraţi care devin conştienţi de vina lor de sânge săvârşită accidental înaintea lui Dumnezeu şi a Marelui Preot şi care este în alertă

Cuprins

faţă de pericolul răzbunării la nivel mondial a sângelui, în „războiul zilei celei mare a Dumnezeului Celui Atotputernic.” Noi trebuie să le dăm un semnal de avertizare, printr-o declaraţie neînfricată, constantă, în ceea ce priveşte „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru.” Trebuie să îi ajutăm să fugă rapid spre singurul loc de scăpare, sub conducerea Marelui Preot al lui Iehova. Trebuie să devenim ca indicatoare existente de-a lungul căii, anunţând „Scăpare! Scăpare” şi arătând spre singurul loc care se poate găsi acum. Toată lumea trebuie să ajute în acest mod la salvarea vieţii în teritoriul repartizat. Noi nu îndrăznim să eşuăm în datoria noastră de străjeri, arătând spre sabia ameninţătoare de execuţie şi avertizând oamenii aflaţi în pericol să fugă. Dacă nu reuşim în datoria noastră, neglijând să avertizăm, atunci locul nostru actual de scăpare nu ne va folosi la momentul crucial, pentru că sângele celor care ar fi putut să fie scăpaţi printr-o avertizare adecvată, va fi cerut din mâinile noastre de Iehova Dumnezeu. (Ezec. 33:1-9). Deci să ne păzim împotriva atragerii în viitor a vinei de sânge, deoarece aceasta duce la distrugerea noastră.

CEL CE CALCĂ TEASCUL VINULUI

[13] Dar cine este „răzbunătorul sângelui” din faţa căruia fugim? Cine este această cea mai apropiată rudă a celor ucişi care a fost făcut „după chipul lui Dumnezeu”, ca să acţioneze în calitate de executor al Său al celui ce varsă sânge uman? (Gen. 9:6 şi 2 Sam. 14:6, 7, 11, *NW*). Pentru a fi calificat să-i răzbune pe cei ucişi de pe tot pământul şi mai ales pe martorii lui Iehova Dumnezeu, acest răzbunător trebuie să fie o rudă a întregii omeniri şi mai ales a martorilor lui Iehova. Cine trebuie să fie acesta? Cine ar putea fi acesta, dacă nu singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, care a devenit omul Isus Cristos? El este ruda cea mai apropiată a omenirii, deoarece a fost născut din femeie, născut ca om perfect, cu o viaţă atât de valoroasă, încât putea fi oferită ca jertfă pentru întreaga omenire, pentru răscumpărarea de la moartea veşnică. El a devenit frate pentru urmaşii Săi, astfel încât ceea ce i se face unuia dintre cei mai neînsemnaţi fraţi ai Săi, i se face şi fratelui lor mai mare, Isus Cristos; deci cel care îl ucide pe unul dintre urmaşii credincioşi ai lui Isus Cristos îl ucide pe unul dintre fraţii Săi, şi arată că aşa i-ar face şi lui Isus Cristos. (Evrei 2:11-17; Mat. 25:40, 45) Cu toate acestea, ca Mare Preot, el este gata să folosească meritul jertfei sale de ispăşire în interesul întregii omeniri ascultătoare, pentru a-i face copiii Săi şi pentru a le deveni Părinte Veşnic. Deci, oricine ucide unul dintre aceşti „străini” sau „locuitori temporari” antitipici, care s-au alăturat societăţii Lumii Noi, ucide, aşadar, pe unul dintre viitorii copii ai lui Isus Cristos, una dintre „celelalte oi”, cărora el le este singurul Păstor, Păstorul cel Drept, care a renunţat la propriul Său suflet pentru toate oile Sale. – Ioan 10:16, *NW*.

[14] De aceea El, „omul Isus Cristos”, este în măsură a se răzbuna, nu doar pentru sângele unui om, ci pentru sângele tuturor celor ucişi, luând măsuri, cu rapiditatea unui răzbunător al sângelui, împotriva mulţimii criminale. El îi va ajunge din urmă pe toţi în Armaghedon. El îi va găsi pe toţi în afara cetăţii de scăpare antitipice, căci nu le va oferi nici o scăpare.

Cuprins

[15] Atunci, pe bună dreptate, Isus este cel care calcă teascul vinului mâniei lui Dumnezeu în Armaghedon, pentru că nimicirea lumii vinovată de vărsare de sânge vine ca o răzbunare a sângelui nevinovat care s-a vărsat deja, până când Răzbunătorul cere lumii socoteală şi o forţează să plătească. Cu toate acestea, Iehova se înfăţişează profetic, călcând în marele teasc, pentru a-i zdrobi pe cei care nu au arătat dragoste frăţească poporului Său şi anume, pe cei din Edom, descendenţii fratelui geamăn al lui Iacov (Israel). Profeţia ne prezintă dialogul dintre profetul Isaia şi Iehova, în aceste cuvinte:

[16] „Cine este acesta care vine din Edom, Boţra [capitala Edomului], în haine roşii, în haine strălucitoare şi calcă mândru în plinătatea puterii Lui? - Eu care vorbesc în dreptate, puternic să salvez [pe poporul Meu]. - Dar pentru ce Îţi sunt hainele roşii şi veşmintele Tale ca veşmintele celui ce calcă în teasc? Eu singur am călcat în teasc şi niciun om dintre popoare nu era cu Mine [nici unul dintre martorii lui Iehova nu trebuie să se implice în acţiuni violente pentru a-L ajuta în Armaghedon, iar nici unul dintre cei răi nu o să fie capabil să-I facă faţă]; i-am călcat astfel în mânia Mea şi i-am zdrobit în urgia Mea; aşa că sângele lor a ţâşnit pe veşmintele Mele şi Mi-am mânjit toate hainele cu el. Căci în inima Mea era o zi de răzbunare [împotriva duşmanilor mei] şi venise anul celor răscumpăraţi ai Mei [poporul meu]. Mă uitam împrejur şi nu era nimeni să M-ajute; şi Mă minunam că nu era nimeni care să Mă sprijine; atunci braţul Meu Mi-a fost într-ajutor; şi urgia Mea M-a sprijinit. Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea; i-am îmbătat în urgia Mea şi le-am vărsat sângele pe pământ.” – Isa. 63:1-6, *Da*.

[17] Dar în călcarea teascului de vin la Armaghedon Iehova foloseşte cea mai apropiată rudă a întregii omeniri, Răzbunătorul Sângelui, care are dreptul de călcare în numele Tatălui Său Ceresc şi anume, „omul Isus Cristos.” Apostolul Ioan a avut o viziune cu el însuşi intrând în teascul de vin umplut, în Armaghedon, şi călcându-l cu o ceată de însoţitori cereşti: „Şi am văzut cerul deschis şi iată: un cal alb! Cel ce stătea pe el se numeşte Fidel şi Adevărat şi el judecă şi poartă război cu dreptate. …el era îmbrăcat cu o mantie stropită cu sânge, iar numele cu care este numit este Cuvântul lui Dumnezeu. Armatele din cer îl urmau pe cai albi şi erau îmbrăcate în in fin, alb şi curat. Din gura lui ieşea o sabie lungă şi ascuţită, ca să lovească naţiunile cu ea, şi el le va păstori cu un toiag de fier. El calcă în picioare teascul furiei mâniei Dumnezeului cel Atotputernic. Pe mantia lui, da, pe coapsa lui, are scris un nume: Regele regilor şi Domnul domnilor.” – Apoc. 19:11-16, *NW*.

[18] La acest teasc de vin al Armaghedonului, sângele naţiunilor lovite se va transforma într-un râu. Cu nouăsprezece secole în urmă, la templul din Ierusalim, Isus le-a spus liderilor, învăţătorilor şi conducătorilor religioşi evrei: „De aceea, iată că trimit la voi profeţi, înţelepţi şi învăţători publici. Pe unii îi veţi omorî şi îi veţi ţintui pe stâlp, pe alţii îi veţi biciui în sinagogile voastre şi îi veţi persecuta din oraş în oraş, ca să vină asupra voastră tot sângele celor drepţi vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel [primul martor al lui Iehova martirizat] până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi ucis între sanctuar şi altar. Adevărat vă spun: Toate lucrurile acestea vor veni peste această generaţie.” (Mat. 23:34-36,

Cuprins

NW). Au venit peste generaţia aceea? Da, peste treizeci şi şapte de ani, după ce mulţimea influenţată de preoţi a strigat către guvernatorul Pilat Din Pont: „Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri”, compatrioţii lui Pilat, romanii, au distrus Ierusalimul şi templul său, după un asediu de patru luni care a dus la moartea a 1 100 000 şi a împrăştiat pe cei 97 000 de supravieţuitori până la marginile pământului, să moară ca sclavi. (Mat. 27:24, 25, *NW*). Deci, putem să ne aşteptăm ca „tot sângele drept vărsat pe pământ” de atunci să vină asupra creştinătăţii necredincioase, corespondenta Ierusalimului anti-creştin? Da!

[19] De asemenea, la ce am putea să ne aşteptăm când prostituata de patru mii de ani, Babilonul cel mare, este îmbătată cu sângele celor sfinţi şi al martorilor lui Isus, în care s-a găsit, de asemenea, sângele profeţilor precum şi al tuturor celor care au fost ucişi pe pământ? Deoarece, aşa cum spune Biblia, ea domină toate popoarele pământului, deci ea şi toate popoarele de pe întregul pământ dominate de ea, inclusiv creştinătatea, vor fi aruncate în teascul de vin al lui Dumnezeu. Apoi, se aşteaptă ca sângele să ţâşnească precum un torent.

[20] La Armaghedon, acum aproape, este vremea secerişului, apoi vremea tescuitorilor de vin. Iehova, Răzbunătorul Suprem, dă semnalul şi cu strigăte de bucurie Isus Cristos şi ceata Lui de tescuitori sar în bazinul cu vin, nu cu picioarele goale, ci călare pe caii „războiului zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, pentru a zdrobi îngrozitoarea „viţă de vie de pe pământ” şi excesul său de roade rele. Ilustrând caracterul extraordinar al măcelului de la Armaghedon, Apocalipsa spune: „El a strigat cu glas tare către cel care avea secera ascuţită, zicând: ‘Înfigeţi secera ascuţită şi culege ciorchinii viţei-de-vie a pământului, pentru că strugurii ei s-au copt!’Şi îngerul şi-a trecut secera peste pământ, a cules viţa-de-vie a pământului şi a aruncat-o în marele teasc al mâniei lui Dumnezeu. Teascul a fost călcat în picioare în afara oraşului, iar din teasc a ieşit sânge până la frâiele cailor, pe o distanţă de o mie şase sute de stadii [da, două sute de mile].” – Apoc. 14:18-20, *NW*.

[21] Marele teasc de vin de la Armaghedon va fi călcat în picioare „afară din cetate”, iar caii pe care îi călăreşte Isus Cristos şi ceata lui cerească îşi vor face greu drum prin sânge, aproape vor înota, atât de mulţi vor fi cei care se vor opune lui Iehova Dumnezeu şi Regelui regilor. Nu credeţi cu scepticism că acest lucru este prea înspăimântător pentru a fi adevărat! Este o profeţie a Cuvântului lui Dumnezeu şi Cuvântul Lui se împlineşte întotdeauna, iar această descriere are toate motivele să se împlinească. „Călcat în afara cetăţii” înseamnă că va fi călcat în afara Noului Ierusalim, în afara organizaţiei teocratice, prin urmare, în afara cetăţii creştine de scăpare şi în afara societăţii Noii Lumi. Vrea cineva astăzi să evite să fie aruncat în teascul de vin al mâniei lui Dumnezeu ca să fie zdrobit? Atunci încercaţi să scăpaţi, fără întârziere, de divinul Răzbunător al sângelui. Mergeţi pe drumul marcat „Scăpare! Scăpare!” şi fugiţi spre cetatea de scăpare, sub Marele Preot Isus Cristos. Apoi, în mod hotărât, cu înţelepciune, rămâneţi cu recunoştinţă în interiorul acesteia până la Armaghedon!

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Sub ce restricţie era pus refugiatul în cetatea de scăpare, şi pentru cât timp?
3. Aşadar, prin cine este acordată acum protecţia lui Iehova refugiaţilor pătaţi de sânge, în ce mod părăseşte cineva antitipica cetate de scăpare, şi cu ce consecinţe?
4,5. (a) Ce întrebări se ridică referitor la împlinirea morţii marelui preot al Israelului? (b) Prin urmare, cât timp trebuie să rămână membrii rămăşiţei Israelului spiritual în cetatea lor de scăpare?
6. Cum vor rămâne în cetatea lor de scăpare supravieţuitorii Armaghedonului, care nu sunt din Israelul spiritual, până la moartea antitipică a Marelui Preot, şi pentru ce ar putea muri ei după aceea?
7. Cum acţiona faţă de ucigaşul întâmplător cetatea de scăpare din vechime, şi cum trebuia să se comporte el în aceasta?
8. Aşadar, cum trebuie să se comporte cei care fug în cetatea de scăpare a creştinului, şi care va fi rezultatul acestui lucru?
9. Pentru ce s-au declarat refugiaţii ca să nu fie vinovaţi de sânge şi pentru ce legământ au luat ei poziţie?
10. Ce ajutor a trebuit să fie pregătit ucigaşului neintenţionat pentru o fugă plină de succes şi cum s-a făcut acest lucru în tip?
11. Datorită cărei îngrijiri toate naţiunile se pot bucura astăzi împreună cu poporul spiritual al lui Iehova?
12. (a) De ce este important să păstrăm „calea” în stare excelentă şi cum facem aşa? (b) Altfel, cum putem atrage asupra noastră o viitoare vină de sânge, spre propria noastră nimicire?
13,14. (a) Cine este, atunci, antitipicul „răzbunător al sângelui” şi de ce este aşa? (b) Când şi unde îi va ajunge el din urmă pe ucigaşii vinovaţi de sânge?
15,16. (a) Cine este, atunci, pe bună dreptate, cel ce va călca în picioare teascul la Armaghedon? (b) Cu toate acestea, în profeţia lui Isaia, cine este cel care-l ilustrează călcând în picioare teascul şi în ce limbaj?
17. Cu toate acestea, pe cine foloseşte Iehova să calce în picioare teascul la Armaghedon şi cum descrie Ioan viziunea lui anticipată despre aceasta?
18. De ce ne putem aştepta să cadă asupra creştinătăţii „tot sângele celor drepţi vărsat pe pământ” de la nimicirea Ierusalimului încoace?
19. La ce ne putem aştepta despre Babilonul cel Mare, în legătură cu aceasta?
20. Prin cine şi cum va fi călcat în picioare teascul la Armaghedon, şi cât de tare va fi stors mustul „viţei-de-vie de pe pământ”?
21. (a) Ce ilustrează profunzimea mustului, şi ce arată faptul că teascul este călcat în picioare „în afara cetăţii”? (b) Atunci, cum poate evita cineva teascul mâniei lui Dumnezeu?

Cuprins

ADUNĂRILE „TRIUMFĂTOAREI ÎMPĂRĂŢII” DIN 1955

PARTEA 1

Împărăţia lui Iehova Dumnezeu a câştigat un mare triumf în 1955, prin încununarea cu un succes splendid a seriei de treisprezece adunări internaţionale ale martorilor lui Iehova în timpul verii. Tema comună fiecăreia dintre aceste adunări s-a dovedit a fi adevărată, şi anume, "Împărăţia triumfătoare." Ţinerea întregii serii de adunări, aşa cum a fost planificat, a adus o dovadă în plus că împărăţia lui Iehova, prin Cristos, a fost întemeiată în ceruri în 1914 şi acum domneşte triumfător printre toţi duşmanii ei din această lume, sprijinind predicatorii Împărăţiei de pe pământ, ca ei să se poată întâlni pentru a oferi o mărturie puternică şi unită tuturor naţiunilor, în legătură cu împărăţia întemeiată. Această demonstraţie a puterii invizibile a Împărăţiei era în armonie cu titlul prelegerii publice care a fost punctul culminant al fiecărei adunări, "În curând cucerirea mondială - de către Împărăţia lui Dumnezeu." Din şaizeci şi două sau mai multe ţări şi naţiuni un total general de mai mult de patru sute de mii de martori şi alte persoane interesate s-au adunat pentru a auzi acest mesaj public fascinant. La alte milioane, acelaşi mesaj va merge sub forma unei broşuri în multe limbi, împreună cu alte publicaţii biblice care au fost lansate pentru prima dată la aceste adunări. Da, sutele de mii de participanţi binecuvântaţi le vor spune milioanelor de oameni cu bunăvoinţă de pe întreg pământul despre experienţele lor provocatoare de la aceste adunări, astfel răspândind şi mai departe efectele bune ale acestei serii de adunări.

Lanţul de treisprezece adunări, timp de zece săptămâni la rând, a fost o chestiune de interes şi rugăciune mondiale. A început cu adunarea din Chicago, Illinois, S.U.A., 22-26 iunie 1955, şi s-a încheiat cu adunarea din Helsinki, Finlanda, 25-28 august. Toată lumea a fost informată despre acest eveniment internaţional încă din 26 iulie 1953, la încheierea adunării internaţionale de pe stadionul Yankee din New York. Atunci preşedintele a anunţat unui public de mai bine de o sută de mii de persoane, din nouăzeci şi şapte de ţări diferite, planurile Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere de a ţine o asemenea serie de adunări în 1955, extinzându-se de pe coasta Pacificului Americii de Nord şi prin Marea Britanie până pe continentul european. Încă de atunci s-au desfăşurat atât pregătiri personale cât şi organizaţionale, cu mii de martori ai lui Iehova economisind bani şi aranjându-şi afacerile pentru a călători în străinătate şi pentru a participa la una sau mai multe adunări din ţări străine, în special la cele din Europa. În revistele sale - *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* - şi alte comunicaţii

Cuprins

Societatea a păstrat vie chestiunea adunărilor, în special a celor ce urmau să fie ţinute în Europa. Ca răspuns la aceasta şi în ascultare de porunca lui Dumnezeu pentru creştini, de a nu părăsi adunarea lor laolaltă, jumătate din cei care au raportat activitate ca şi martori ai lui Iehova pe întreg pământul au participat la adunări. Ar fi fost imposibil ca atât de mulţi oameni să aibă o adunare într-un singur loc, cum ar fi stadionul Yankee. Înfiinţarea unei serii de adunări în treisprezece oraşe ale creştinătăţii, în emisfera nordică, a fost convenabilă pentru ca sute de mii de persoane să se adune şi să participe la aceleaşi sărbători spirituale şi pentru ca o mărturie mult mai impresionantă şi mai cuprinzătoare să fie oferită în ceea ce priveşte împărăţia lui Dumnezeu şi societatea Noii Lumi.

Programul de aspecte şi activităţi a fost identic pentru toate adunările de cinci zile din ţările vorbitoare de limbă engleză. Cele din Europa au necesitat câteva schimbări în rândul discursurilor, conform locaţiei sau mişcării preşedintelui şi a celorlalţi funcţionari ai Societăţii însărcinaţi cu rostirea discursurilor principale ale adunării şi, de asemenea, adunările de la Roma, Berlin şi Helsinki fiind ceva mai scurte de cinci zile. Nevoia ca unele discursuri să fie traduse direct de la platformă, din engleza vorbită într-o limbă străină, a redus cantitatea de materiale ce putea fi prezentată în timpul alocat discursului. Pentru a se asigura că toate adunările au primit aceeaşi cantitate de hrană spirituală, toate cuvântările, mai puţin cele de rămas-bun, rostite de preşedinte şi vice-preşedinte, au fost citite de pe manuscrise pregătite special, aceleaşi manuscrise fiind furnizate tuturor adunărilor. Reprezentanţi aleşi special ai Societăţii, persoane capabile, au fost desemnate să citească discursurile, cu instrucţiunea de a se familiariza detaliat cu ele, pentru a putea fi capabili să le prezinte cu sentiment, sincer şi cu cel mai grăitor efect. Pentru a arăta bogăţia informaţiei spirituale, sfaturile şi instrucţiunile care au fost difuzate în program, în afară de cântări şi experienţele relatate, oferim mai jos subiectele cuvântărilor din fiecare zi:

Miercuri

Urmărindu-mi scopul în viaţă
Discurs de bun venit de la preşedinte: Responsabilitate şi administrare
Urmând cursul ospitalităţii
Mesajul triumfător al "Împărăţiei", de către preşedinte
Fiţi mulţumiţi de lucrare
"Să fim bogaţi în fapte bune"
Studiul vostru personal
Întrebările voastre din Biblie primesc răspuns

Joi

Urmărindu-mi scopul în viaţă
Arătaţi respect pentru organizaţia lui Iehova
Să apreciem publicaţiile Societăţii

Cuprins

Calificaţi pentru a fi slujitori, de către preşedinte
Mărturisire productivă
Activitate şi viaţă versus inactivitate şi moarte
Ce înseamnă pentru mine dedicarea

Vineri

De ce trebuie o persoană să fie botezată
Urmărindu-mi scopul în viaţă
Bârfa te poate distruge!
Tu Poţi învinge bârfa!
Ţineţi pasul cu Societatea Lumii Noi (de către trei vorbitori)
Fiţi plini de cunoştinţă exactă
Viziunea corectă a vestitorului din grupă despre serviciul lui
Serviciul cu timp integral - o comoară glorioasă
Triumfând asupra forţelor spirituale rele, de către preşedinte

Sâmbătă

Urmărindu-mi scopul în viaţă
Dragostea zideşte (de către trei vorbitori)
Să ducem războiul corect
"Iehova este în templul său cel sfânt", de către preşedinte
Locul tinerilor în Societatea Lumii Noi
Închinarea creştină şi păstrarea virtuţii
Să evităm teascul mâniei lui Dumnezeu

Duminică

Staţi treji, rămâneţi neclintiţi, creşteţi puternici
Păziţi-vă încrederea creştină
Precauţi ca şerpii printre lupi
Cucerirea lumii în curând - de către împărăţia lui Dumnezeu, de către preşedinte
Să ţinem pasul cu adevărul
Remarci de încheiere de către preşedinte

Pentru că hrana noastră spirituală nu constă doar din auzirea şi primirea mesajului Bibliei cu minţile noastre, ci şi împărţirea lui la alţii, făcând astfel voinţa Tatălui nostru de a termina lucrarea Lui pentru noi, dimineţile, cu excepţia celei de duminică, erau desemnate predicării publice şi din casă în casă de către participanţi în general. Reclamele pentru lecturile publice plătite şi publicate în ziarele locale, în fiecare marţi şi vineri, nu erau de ajuns. Trebuia să fie oferită o mărturie personală din partea vestitorilor în carne şi sânge. Milioane de pliante anunţând întâlnirea publică de duminică urmau să fie distribuite, mai era de lucrat la afişe,

Cuprins

mărşăluirea cu afişele despre lectura publică sau plasarea lor în vitrinele magazinelor ori în alte locaţii vizibile, valoroasele ajutoare de studiu biblic în forma cărţilor legate şi a broşurilor care trebuiau oferite oamenilor în casele lor; mai erau, de asemenea, şi ultimele reviste ale Societăţii care trebuiau oferite pe trotuarele străzilor sau din uşă în uşă şi din magazin în magazin. Participanţii la congres trebuie să vină la aceste adunări măreţe nu doar pentru a primi lucruri bune spirituale, ci şi pentru a oferi; ei trebuie să "răscumpere timpul oportun" pentru predicarea veştii bune, profitând de oportunităţile lor pentru serviciul de teren de la adunări, oferind unanim o mărturie copleşitoare în şi în jurul punctului de adunare. Aşadar, alocarea acestei trăsături vitale a unei adunări a fost introdusă în programul evenimentelor şi a fost ţinută o scurtă adunare de serviciu dimineaţa, la locaţiile adunărilor, pentru cei cărora le-a fost convenabil să se adune acolo la 9:30, pentru a se alătura cântării şi rugăciunii, pentru a auzi textul zilnic din Biblie şi discuţia despre acesta şi pentru a primi instrucţiunile pentru serviciul de teren.

Una din dimineţi, în general vinerea, a fost alocată botezului în masă care urma să fie efectuat pentru toţi cei care doreau să-l imite pe Isus Cristos şi să se supună poruncii lui de a fi total cufundaţi în faţa martorilor, ca un simbol deschis al dedicării lor complete şi veşnice lui Iehova Dumnezeu, prin Cristos. Timp de trei dimineţi, preşedintele Societăţii urma să susţină conferinţe de o oră şi jumătate cu toţi servii de circuit şi cei de district prezenţi, mulţi dintre aceştia fiind însoţiţi de soţiile lor care călătoresc cu ei din adunare în adunare şi au de îndeplinit responsabilităţi speciale. În ultimele trei dimineţi ale conferinţei servii de grupă care aveau rolul de supraveghetori ai grupelor locale au fost invitaţi să se alăture conferinţei. În ţările unde Societatea are filiale o casă numită Bethel este întreţinută pentru familia lucrătorilor, şi din când în când, este nevoie de lucrători noi. Aşadar orarul a avut programată într-o dimineaţă o întâlnire a preşedintelui cu cei care doreau să facă cerere pentru serviciul cu timp integral la una din casele Bethel sau pentru şcolarizare şi instruire gratuită la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, pentru a deveni misionari în ţări străine. Prin urmare, gândul serviciului viitor, lucrarea extraordinară ce trebuia făcută în continuare nu a fost lăsată deoparte în plănuirea şi înfăptuirea acestor adunări. Au fost făcute aranjamente şi eforturi consistente pentru a asigura cele necesare mai multor lucrători, da, pentru a furniza lucrători, slujitori mai bine instruiţi, mai bine echipaţi şi mai eficienţi, ca rezultat al acestor adunări.

CHICAGO, ILLINOIS, S.U.A., 22-26 IUNIE 1955

Prima adunare internaţională a martorilor moderni ai lui Iehova a fost ţinută într-un pavilion aproape de lacul din faţa oraşului Chicago în 1893, cu aproximativ 360 de reprezentanţi din Canada şi Statele Unite, primul preşedinte al Societăţii Turnul de Veghere, Charles T. Russell însuşi fiind prezent şi servind la congres. Şaptezeci dintre aceştia şi-au simbolizat dedicarea faţă de Dumnezeu prin cufundare totală în apă. De-a lungul celor şaizeci şi doi de ani de atunci, nu a mai fost ţinut nici un congres naţional sau internaţional la Chicago până în vara trecută, 22-26 iunie 1955. Pentru acesta a fost închiriat "Baseball Palace of the World,"

Cuprins

Comiskey Park, cu o capacitate de 46 500 de locuri pe scaune, deoarece erau aşteptaţi să participe la această adunare iniţială a seriei de o sută de ori mai mulţi oameni decât au participat la cea de acum şaizeci şi doi de ani. Pentru recepţia şi cazarea unui număr atât de mare de participanţi la această adunare de cinci zile a fost aranjată şi înfiinţată o uriaşă organizare pre-congres. Cu săptămâni înainte, cele douăzeci şi trei de grupe din Chicago, cu un total de 2 500 de vestitori activi ai împărăţiei triumfătoare a lui Dumnezeu, au pornit la acţiune pentru a procura camere de cazare nu doar în multele hoteluri ale oraşului, ci, în mod special, în casele oamenilor ospitalieri din Chicago. Au fost primite peste 15 500 de cereri de cazare.

Pentru hrănirea miilor de oameni chiar acolo, pe terenul congresului, de trei ori pe zi, a fost înfiinţată o bucătărie sub standurile parcului. Mesele de la bufetul cu autoservire au fost instalate în şapte corturi mari adiacente parcului şi au fost puse în funcţiune multe standuri cu răcoritoare. Pentru folosul congresului a fost donat un rezervor mare de propan plin cu combustibil, pentru a încălzi tonele de mâncare care urmau să fie mâncate în timpul meselor. Multe departamente pentru administraţia adunării şi a multelor ei servicii şi activităţi au fost aranjate în camerele şi coridoarele structurii în formă de diamant a Comiskey Park, cu tribuna sa centrală pentru platformele locurilor de sus şi de jos.

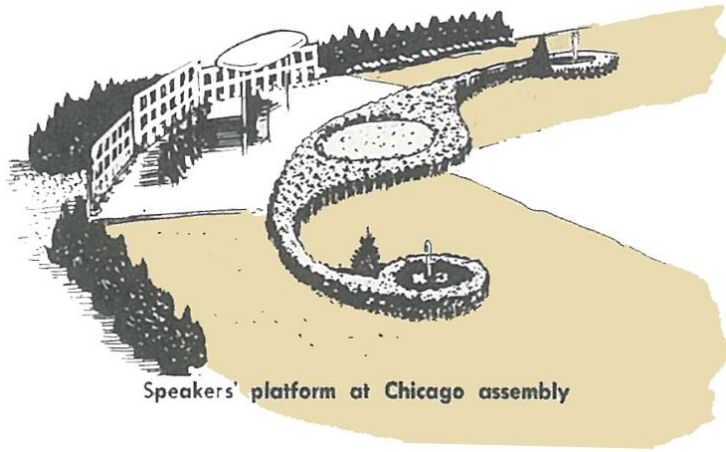
Speakers' platform at Chicago assembly

Terenul de baseball însuşi a suferit transformări: la baza a doua a fost ridicată o tribună atractivă pentru vorbitori, împrejmuită de ghivece de flori de culori minunate şi arbuşti mereu verzi, cu un pat circular de flori vii, ce se revărsau peste "cutia" aruncătorului mingii. Pe o întindere largă în jurul acesteia stăteau literele mari albe ce alcătuiau cuvintele ADUNAREA TRIUMFĂTOAREA ÎMPĂRĂŢIE A MARTORILOR LUI IEHOVA. Prin urmare, un mare cotidian din Chicago a spus: "Comiskey Park a fost transformat într-un mare templu în aer liber." Un alt cotidian a spus: "Comiskey Park a fost transformat astăzi într-o gigantică Sală a Împărăţiei pentru adunarea martorilor lui Iehova." Aici, după cum a spus un om de ştiri, au fost vândute Biblii în locul cartonaşelor de baseball. Tot aici, zeci de mii de oameni care îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât iubesc plăcerile urmau să umple tribunele şi să aplaude uimitoarele puncte ale discursurilor din Biblie şi să cânte laude celor mai mari doi susţinători ai adevărului şi dreptăţii, Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos.

Cuprins

Când preşedintele societăţii, N. H. Knorr şi secretarul său personal, M. G. Henschel şi vice-preşedintele, F. W. Franz, au ajuns cu avionul de la New York, cu o seară înainte de deschiderea congresului, terenul congresului era un stup de activitate prin lucrătorii dinainte de congres, iar bufetul cu autoservire era deja operaţional şi servise circa 850 de mese.

Chicago s-a dovedit a fi ceea ce un ziar numise o adunare "gigant." Toate agenţiile de publicitate, ziarele, radioul şi televiziunea s-au interesat de acest eveniment religios remarcabil. În ziarele locale, 4 445 de coloane de spaţiu au fost ocupate cu rapoarte despre congres. Un program naţional de televiziune de pe coasta de est până pe coasta de vest a prezentat un interviu cu preşedintele, fratele Knorr. Dar participanţii la congres au fost cea mai puternică agenţie de publicitate, nu doar prin vorbe, ci şi prin distribuirea materialului de reclamă şi prin purtarea de pancarte în miniatură, pline de culoare, acoperite cu celuloză, pe haină sau la brâu, care numea adunarea, locul şi tema viitoarei cuvântări publice. Sutele de maşini cu care mulţi au venit la congres purtau, de asemenea, semne strălucitoare colorate.

Textul biblic al zilei s-a dovedit a fi foarte potrivit pentru ziua de deschidere a adunării de la Chicago. Participanţii s-au adunat nu doar din patruzeci şi două de state ale uniunii americane, ci şi din şapte naţiuni străine. Un număr din aceşti delegaţi străini au relatat experienţe de la tribună, în afară de mesajele telegrafice venite de la platformă din alte ţări străine şi au fost citite de la tribună - din locuri îndepărtate cum ar fi: Australia, insulele Filipine, Coreea de Sud, Ceylon, Indochina - prin urmare, mulţi fiind acolo în spirit şi prin rugăciune. Până la închiderea sesiunii zilei erau adunaţi personal 17 735 de oameni, aproape umplând uriaşul V al tribunei principale.

Un dar aducător de bucurie a marcat după amiaza acestei prime zile a primei serii de treisprezece adunări. După o prezentare viguroasă a discursului de o oră, "Mesajul triumfător al Împărăţiei", fratele Knorr, ca preşedinte al Societăţii, şi-a surprins complet audienţa de 16 565 prin anunţarea şi lansarea volumului II din *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice,* expunând cele nouă cărţi ale Bibliei de la 1 Samuel la Estera. Stocul de 28 000 de exemplare disponibil din acest volum nou, aproape s-a epuizat până la sfârşitul adunării. Toţi ceilalţi vorbitori ai programului zilei s-au descurcat bine cu discursurile pregătite şi articolul de cincisprezece minute "Urmărindu-mi scopul în viaţă", primul dintr-o serie de patru povestiri de viaţă adevărate ale unor misionari de succes încă activi, a câştigat un loc cald în inimile participanţilor la congres.

Joi dimineaţă, pentru mai mult de o oră şi jumătate, preşedintele a ţinut prima din seria de trei întâlniri cu reprezentanţii Societăţii care deservesc circuitele şi districtele. Au fost prezenţi treizeci şi şase de servi, un număr destul de mare împreună cu soţiile lor. Discuţia, condusă de preşedinte, a accentuat cum asemenea servi trebuie să fie reprezentanţi adecvaţi ai Societăţii care îi trimite, în morală, conduită, aplicare exclusivă a îndatoririlor lor, discurs şi conducere. Ei trebuie să se poarte ca membri de teren ai biroului central al Societăţii şi astfel să se ocupe de chestiunile grupei şi să facă recomandări şi, de asemenea, să supună cercetării

Cuprins

descrieri ale problemelor ce preocupă Societatea: pe scurt, să fie cei care detectează şi rezolvă problemele.

Li s-a amintit că îndeplinirea instrucţiunilor scrise de la sediul central are ca rezultat succesul în serviciu. Programaţi-vă activităţile, apoi ţineţi-vă conştiincios de acel program, li s-a spus. Nu vă împovăraţi cu angajamente sociale, epuizându-vă energia pe care ar trebui să o conservaţi pentru serviciul lui Iehova. Arătaţi-i fiecărei grupe pe care o vizitaţi calitatea teritoriului ei; arătaţi că teritoriul poate fi lucrat cu rezultate bune, chiar dacă trebuie să mergeţi şi să-l lucraţi singuri cât sunteţi acolo. Nu încuviinţaţi păstrarea servilor incompetenţi în oficiul unei adunări, în detrimentul adunării sau al unui circuit. Servii ar trebui înlăturaţi, dacă este recomandabil; servii demni sunt cei ce stabilesc ritmul pentru vestitorii grupei în ceea ce priveşte activitatea de teren în proclamarea veştii Împărăţiei. Atunci când o grupă îşi atinge norma de a-şi înmulţi cu zece procente numărul vestitorilor, nu este nicio nevoie de a mări cota, existând posibilitatea de a nu mai atinge acel număr de vestitori şi, prin urmare, de a priva adunarea de succes de mândria de a-şi atinge norma şi chiar de a o depăşi. Nevoia reală este de a instrui creşterea de zece procente în numărul vestitorilor, pentru a deveni distribuitori capabili ai Cuvântului lui Dumnezeu. Chemarea servilor de district sau de circuit de a frecventa Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere le-a arătat că au nevoie de ceva instruire sau instructaj sau că sunt capabili să profite de pe urma instruirii viitoare.

Întâlnirea preşedintelui cu servii de circuit şi de district a fost foarte stimulantă şi a câştigat o mare apreciere. "Încurajator!", a comentat la sfârşit unul dintre servii de circuit.

Televiziunea "şi-a făcut treaba" astăzi cu transmisia naţională prin reţeaua National Broadcasting Company, arătând participanţii la congres ocupaţi pe o stradă, o imagine de la serviciul congresului şi pe preşedinte în timp ce dădeau un raport. Mai târziu, în aceeaşi seară, a fost difuzat un interviu de şapte minute cu preşedintele de către o televiziune populară, în emisiunea "Chicago Story", de la WBBM-TV al Columbia Broadcasting System.

Felul în care adunarea a dominat ştirile a afectat vânzările noii cărţi lansate de Vantage Press, intitulată "Martorii lui Iehova - Societatea Lumii Noi", de Marley Cole. Librăriile din Chicago care au avut-o la vânzare epuizau stocurile cu ea, pentru a pune cartea pe un loc pe lista celor mai bine vândute cărţi.

Dar publicaţia care a dominat acea zi la adunare a fost cartea de nouăzeci de capitole intitulată "Calificaţi pentru a fi slujitori." Publicul de 19 987 de persoane din acea după amiază nu a anticipat faptul că preşedintele va lansa această nouă publicaţie la încheierea discursului său despre acelaşi subiect. Aşadar au salutat-o cu încântare şi s-au bucurat că acest nou manual a fost furnizat spre folosire în şcoala teocratică de serviciu săptămânal a grupelor de martori ai lui Dumnezeu. Este "cea mai bună carte de până acum" pentru acest scop. Până la încheierea adunării, aproape întregul stoc de 38 000 de exemplare ale cărţii *Calificaţi pentru a fi slujitori* se epuizase.

Cuprins

Sesiunile de joi s-au încheiat cu o cuvântare de jumătate de oră rostită de servul congresului J. O. Groh, despre subiectul "Ce înseamnă pentru mine dedicarea." Această cuvântare a fost rostită în special pentru a-i pregăti pe cei mulţi care tocmai se dedicaseră lui Dumnezeu sau care contemplau acest pas urgent, recomandabil pentru botezul în apă, pe care programul îl anunţase pentru dimineaţa următoare.

Activitatea de teren a avut, de asemenea, rolul ei în programul de evenimente al zilei. Oraşul fusese împărţit în 3 000 de teritorii pentru mărturiile din uşă în uşă, cinci vestitori pentru fiecare teritoriu. Ziarele au anunţat că 15 000 de persoane au intrat în acţiune pe teren în acea dimineaţă. Furnizarea de teritorii voluntarilor pentru diferitele tipuri de activitate de teren a ţinut Departamentul de Serviciu al adunării foarte ocupat.

Chicago nu a fost niciodată martorul unei "ceremonii de botez în masă", aşa cum s-a întâmplat vineri dimineaţă. La ora 8:30 a.m., luând în considerare subiectul "De ce trebuie cineva botezat", 620 de persoane au răspuns Da la două întrebări determinante, pentru a-şi arăta vrednicia de a fi cufundaţi complet în apă, aşa cum fusese şi Liderul lor Isus Cristos, acum nouăsprezece secole. Acele 393 de femei şi 227 de bărbaţi au fost transportaţi din parc într-o coloană auto până la piscina din Washington Park, unde trei rânduri de botezători erau pregătiţi să-i cufunde, la fel cum Ioan Botezătorul l-a cufundat pe Isus. În afară de mulţii spectatori prezenţi la piscină ca martori, trei fotografi de televiziune erau acolo făcând poze. ABC a difuzat mai târziu, prin toate cele 36 de staţii ale ei, un minut din scenele de la locul botezului. Fotografii de mari dimensiuni ale botezului au fost răspândite prin paginile numerelor ulterioare ale ziarelor.

Astăzi, după depăşirea anumitor dificultăţi cu oficialii sindicatului electric, sistemul de la nivelul solului al boxelor a fost instalat de către experţii adunării, iar transmisia discursurilor către participanţi a fost mai satisfăcătoare. Vorbind despre sunet, mulţi dintre cei cărora urechile le erau moarte faţă de sunet au beneficiat de discursuri printr-un martor canadian, care a tradus în limbajul semnelor pentru ocupanţii secţiunii de surdo-muţi. Astfel, într-adevăr, "în acea zi surzii au auzit cuvintele cărţii." – Isa. 29:18.

Vinerea s-a încheiat cu 24 793 de oameni ascultând foarte atent un discurs al preşedintelui împotriva spiritismului. Dezvăluirea subiectului "Triumfând asupra forţelor spirituale rele" i-a surprins, însă nu au fost atât de absorbiţi încât să nu izbucnească în aplauze, iar lansarea broşurii de nouăzeci şi şase de pagini *Ce spun Scripturile despre „Supraviețuirea după moarte”?* a adus punctul culminant al aplauzelor. Aprecierea profundă a noii broşuri atractive a fost dezvăluită prin epuizarea completă de către participanţi a stocului de 43 000 de exemplare, în următoarele douăzeci şi patru de ore.

În ziua următoare, adunarea de la Chicago nu a făcut excepţie de la regula mondială. Şi pentru ea sâmbăta era Ziua Revistei. În timp ce alţii, în acea dimineaţă, erau pe teren în lucrarea cu reviste, preşedintele a condus o întâlnire cu candidaţii pentru serviciul cu timp integral de la Bethelul din Brooklyn şi pentru instruirea misionară de la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Aceasta a

Cuprins

fost urmată de o întâlnire a servilor de grupă împreună cu servii de circuit şi cei de district. Păstorii spirituali ai turmei lui Dumnezeu sunt oameni cu o mare responsabilitate ce implică viaţa veşnică a oilor lui Dumnezeu şi, prin urmare, le-a fost acordată o atenţie şi instrucţiuni speciale privind datoriile şi obligaţiile oficiului lor. În această dimineaţă aceşti servi speciali s-au adunat în sectoarele tribunei centrale, imediat în faţa standului vorbitorilor înconjurat de flori; şi oricăror participanţi care şi-au dorit le-a fost permis să asculte şi să audă sfaturile care le-au fost date servilor de către preşedinte.

O dezvăluire specială a adevărului Bibliei aştepta adunarea în această după amiază. Tema anunţată a preşedintelui a fost "Iehova în Templul Său cel sfânt" şi 28 617 persoane au fost atenţi să o audă discutată. Pentru prima dată a fost făcut clar înţelegerii lor faptul că Iehova Dumnezeu însuşi era cel care venise în templul Lui spiritual în 1918, însoţit de Mesagerul legământului, în împlinirea profeţiei de la Maleahi 3:1. Importanţa solemnă a prezenţei lui Iehova în templul Lui, începând de atunci, s-a deschis înţelegerii lor, deoarece Iehova îşi împlinea avertismentul de a fi un "martor grabnic" împotriva tuturor păcătoşilor printre cei ce pretind a fi poporul Lui. Profeţia divină a afirmat că închinarea la Dumnezeul cel viu şi adevărat trebuie să fie înălţată deasupra la orice altceva de pe pământ, iar această cerinţă o împlinesc sute de mii de martori ai Lui din toate naţiunile. Pe măsură ce ascultătorii erau ridicaţi în acest plan superior al gândirii, preşedintele şi-a încununat discursul prin ridicarea şi anunţarea noii cărţi, galben strălucitoare, intitulată "Poţi supravieţui Armaghedonului în noua lume a lui Dumnezeu." Ei au primit-o cu aplauze şi cu bucurie, iar întregul stoc de 43 000 de exemplare a fost repede luat cu asalt de către participanţi.

Participanţii au continuat să vină la locul adunării şi până la închiderea programului zilei publicul s-a ridicat la 30 394 de oameni care au auzit prelegerea finală "Să evităm teascul mâniei lui Dumnezeu", de către vice-preşedintele F. W. Franz.

Vremea ideală din timpul congresului a continuat şi de-a lungul celei de-a cincea zi, cea de încheiere. Meniul spiritual al sărbătorii de duminică dimineaţă a oferit relatări ale experienţelor şi trei cuvântări cu conţinut până la amiază, iar acestea au plăcut celor 27 118 persoane. Lectura publică impresionant anunţată "Cucerirea lumii în curând - de către Împărăţia lui Dumnezeu", era următoarea în program, la ora 3:00 p.m. Ziarele anunţaseră că erau aşteptaţi 40 000 de oameni pentru rostirea acestui prim subiect. Însă aşteptările au fost întrecute. Sub un cer fără nori, scăldat în razele soarelui, s-au adunat 42 116 persoane, o creştere cu 11 722 persoane faţă de seara precedentă. Aceasta însemna o prezenţă gratificatoare a oamenilor înfometaţi şi însetaţi spiritual. Partea pe care a rostit-o vorbitorul preşedinte în legătură cu împărăţia lui Dumnezeu care cucereşte lumea a fost mulţumitoare şi ei au aplaudat în mod repetat, în semn de apreciere. După ce le-a arătat ce lucruri măreţe ar putea însemna pentru ei cucerirea lumii, în curând, de către împărăţia lui Dumnezeu, conform deciziei lor îndrumate de Dumnezeu, vorbitorul a prezentat, printre aplauze, broşura de treizeci şi două de pagini cu întreg discursul tipărit, pentru a fi distribuită gratuit tuturor celor din public. El i-a

Cuprins

îndemnat să facă un studiu serios al ei, împreună cu Bibliile lor, cu oricare traducere, iar apoi să împartă vestea bună la alţii. Un stoc de 55 000 de exemplare se afla la dispoziţie, însă s-a topit rapid în mâinile nerăbdătoare.

După o scurtă pauză secretarul Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere a rostit cuvântarea oportună despre "Să ţinem pasul cu adevărul." Apoi au urmat "remarcile de încheiere" ale preşedintelui Societăţii, fratele Knorr. Evident, mulţi din public au rămas să asculte această cuvântare de rămas bun, pentru că 30 893 au auzit aceste remarci improvizate, iar apoi au simţit că nu o puteau rata pentru nimic în lume. Grijuliu, fratele Knorr a profitat de ocazie pentru a avertiza despre două linii de atac ale lui Satan, adversarul de astăzi, (1) persecuţia prin guvern opresiv şi (2) materialismul, care predomină în părţile prospere ale pământului. Cel din urmă este mai subtil decât primul; mulţi cedează în faţa ultimului, în timp ce alţii învinge persecuţia grea prin păstrarea integrităţii faţă de Dumnezeu, ca martori dedicaţi ai Lui.

Niciunul nu trebuie să cedeze în faţa caracterului lumesc; societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova nu trebuie să se lase copleşită de niciun caracter lumesc pe care "celelalte oi" care vin ar putea fi înclinate să îl aducă în imaturitatea lor. În loc să le lăsăm să ne schimbe în lumeşti, mai degrabă noi trebuie să le ajutăm să fie schimbate ele, pentru a îndeplini standardele lui Dumnezeu. Nu există loc pentru un "slujitor de distracţie" care socializează în societatea Noii Lumi şi în grupele ei. Interesele spirituale sunt pe primul loc şi exclusiv în Sălile Împărăţiei.

Materialismul poate a scăzut numărul în rândurile pionierilor noştri cu timp integral, dar credinţa în promisiunile lui Dumnezeu şi o persistenţă neclintită ca aceea care a fost arătată în poveştile reale de viaţă din "Urmărindu-mi scopul în viaţă," ne vor ajuta să ne refacem rândurile de pionieri. Răspândind dulcea mireasmă a cunoştinţei lui Dumnezeu către alţii noi putem fi o aromă acceptabilă pentru El şi un parfum dătător de viaţă pentru adevăraţii căutători ai lui Dumnezeu. Prin cele cinci lansări făcute la adunare Dumnezeu ne-a echipat pe mai departe, pentru a răspândi acest parfum vital către ei.

Creşterea în număr al celor care raportează activitate în răspândirea cunoştinţei lui Dumnezeu, în luna aprilie a anului de serviciu trecut, a fost nemaipomenită, o creştere mondială de 19 procente, pentru a creşte cifra la 625 256 de vestitori în ţări din ambele părţi ale cortinei de fier; şi trebuie să fie o creştere corespunzătoare în numărul pionierilor cu timp integral. După cum a fost prezis în profeţia lui Isaia, mulţimi vaste din toate naţiunile merg acum spre casa lui Iehova de pe vârful muntelui, pentru a I se închina. Pentru a avea grijă de nevoile spirituale ale acestora şi ale numărului necunoscut al celor ce sunt încă aşteptaţi să vină, Societatea Turnul de Veghere îşi extinde programul de construire în El Salvador, în Costa Rica, în Canada şi în Statele Unite, cu un cost de milioane de dolari. Nu există nicio scuză pentru inactivitate din partea nimănui care se află în serviciul lui Iehova, iar oportunităţile rămase înaintea Armaghedonului sunt mari.

Au fost menţionate viitoarele adunări ale seriei şi prin aplauzele ei, adunarea de la Chicago a votat să-şi trimită dragostea şi salutările tuturor celorlalte adunări şi tuturor celorlalţi fraţi de acasă prin cei participanţi la această adunare. Au fost, de

Cuprins

asemenea, cuvinte de apreciere, susţinute inimos de aplauze, pentru administraţia parcului de baseball, pentru oamenii ospitalieri din Chicago care au oferit cazare participanţilor la congres şi, să nu trecem cu vederea, pentru dragii noştri fraţi, care, la congres, s-au oferit voluntari pentru atât de multe departamente de serviciu câte erau necesare pentru operarea cu succes a adunării. Puţin după ora şase seara, o cântare de recunoştinţă a miilor de voci amestecate s-a înălţat către cer, iar preşedintele a oferit o rugăciune fierbinte şi adunarea de la Chicago s-a încheiat sub domul fără nori al cerului.

Adunarea de la Chicago a dat dovadă de binecuvântarea lui Iehova peste toate planificările şi aranjamentele pentru întreaga serie a celor treisprezece adunări începute de acum. Ea a fixat modelul pentru întreaga serie, nu doar în ceea ce priveşte programul obişnuit de îngrijiri spirituale bogate, ci şi în ceea ce priveşte succesul uriaş cu care avea să fie încununată fiecare adunare.

(Va urma)

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Decembrie 1955 Nr. 24

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ÎNCERCAREA CE DUCE LA BINECUVÂNTARE - Pag.861

ÎMI PARE RĂU, NU AM TIMP! - Pag.871

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA a 24-a - Pag.873

REZULTATE BINECUVÂNTATE PENTRU TRECEREA TESTULUI - Pag.878

PARTEA a 2-a ADUNĂRILOR "ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE" DIN 1955 - Pag.885

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.890

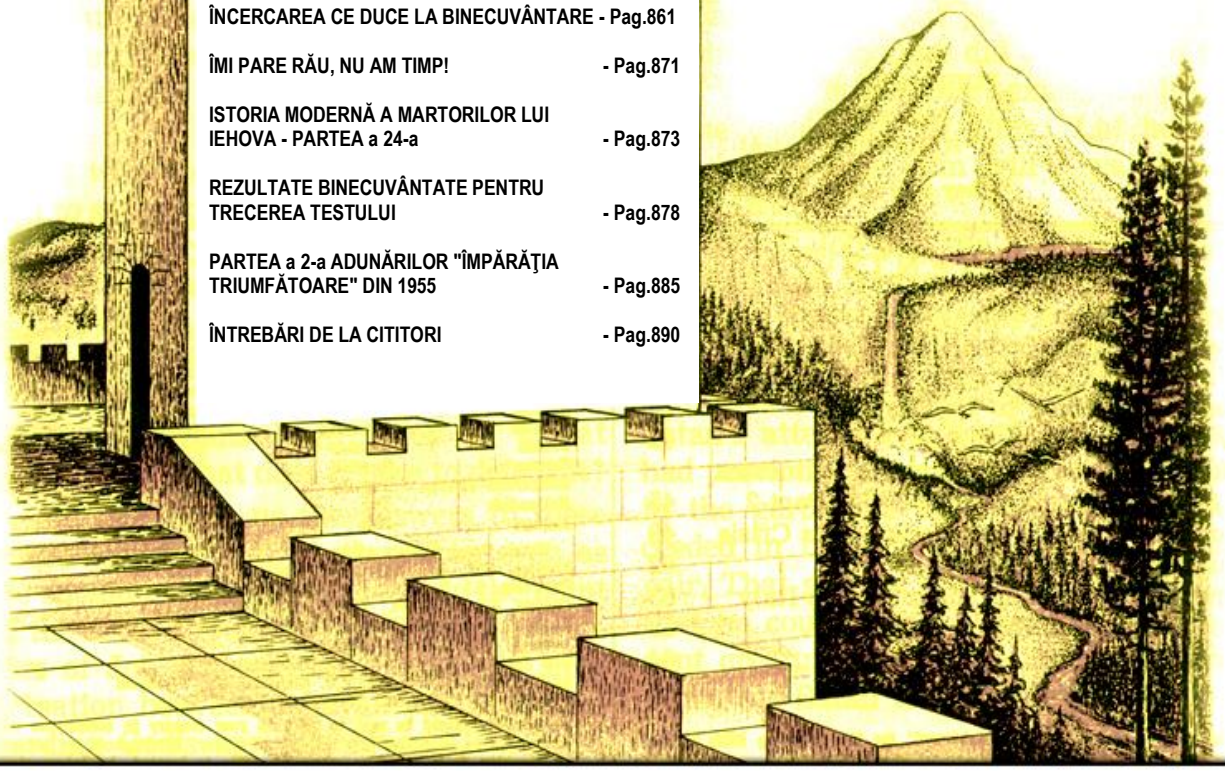

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

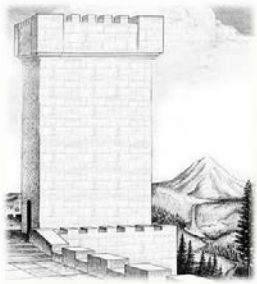

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Decembrie 1955 **Nr 24**

ÎNCERCAREA CE DUCE LA BINECUVÂNTARE

„Aduceţi toată zeciuiala în camera comorilor, pentru ca să fie hrană în casa mea, şi veţi vedea, zice Iehova al oştirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerurilor, şi dacă nu vă voi turna o binecuvântare, până nu va mai exista niciun loc pentru ea”
—Maleahi 3:10, Da.

PROSPERITATEA nu există fără un motiv. Dacă este o prosperitate reală atunci trebuie să existe o bază solidă pentru aceasta. Aceasta este adevărat în ceea ce priveşte prosperitatea materială; este adevărat şi referitor la prosperitatea spirituală. Oamenii a căror inimi sunt fixate pe câştigul lucrurilor materiale ale acestei lumi au încercat multă vreme să pună bazele unei prosperităţi permanente a lucrurilor materiale şi au utilizat cele mai bune minţi ale acestei lumi pentru acest obiectiv, dar prosperitatea lor a fost extrem de nesigură şi şubredă, iar ei sunt veşnic temători, nervoşi, încordaţi şi în aşteptarea ciclurilor de depresie. Există o explicaţie simplă pentru aceasta. Prosperitatea lor, atâta vreme cât este savurată, este de un tip egoist, unilateral, menţinută de înţelepciunea acestei lumi. Ea ignoră chiar sursa şi baza prosperităţii adevărate, de durată.

[2] Ceea ce spunem acum ar putea părea straniu, dar cu toate prăbuşirile lor economice şi dată fiind nesiguranţa condiţiilor lor prezente înfloritoare, materialiştii nu au temeiuri pentru a nega acest lucru şi sunt incapabili să îl combată. Baza adevăratei prosperităţi materiale o constituie prosperitatea spirituală. Acest adevăr, ce poate fi probat, se bazează pe faptul că singura sursă negreşită a prosperităţii este cea mai bogată Persoană, Cel mai fericit din univers, Acela care spune: „Aşa zice Dumnezeu, Iehova, Cel care a creat cerurile şi le-a întins, cel care a întins pământul şi producţiile sale, cel care a dat suflare oamenilor de pe acesta, şi le-a dat spirit care sălăşluieşte în ei: Eu sunt Iehova, acesta este numele meu; şi slava mea nu o voi da altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite.” (Isa. 42:5, 8, *Da*; *AS*). El, deşi spirit, este Creatorul tuturor lucrurilor materiale. El deţine monopolul permanent asupra tuturor

Cuprins

lucrurilor materiale. El controlează producţia tuturor lucrurilor materiale. Sursa tuturor lucrurilor materiale adevărate şi perpetue trebuie să fie, aşadar, una spirituală. Prosperitatea spirituală semnifică prosperitate în relaţiile noastre cu Iehova Dumnezeu.

[3] Marea Sursă spirituală plasează prosperitatea spirituală înaintea celei materiale, aceasta fiind mai importantă, deoarece prima constituie baza celei de-a doua. Faimoasa „predică de pe munte" prezintă frumos acest fapt, în aceste cuvinte ale lui Isus Cristos, Fiul Marelui Dumnezeu prosper: „Nu vă îngrijoraţi şi nu spuneţi: 'Ce vom mânca?' sau 'Ce vom bea?' sau 'Cu ce ne vom îmbrăca?' pentru că toate acestea sunt lucrurile pe care naţiunile le urmăresc cu nerăbdare. Căci Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi, aşadar, să căutaţi mai întâi împărăţia şi dreptatea lui, şi toate aceste alte lucruri vă vor fi adăugate". (Mat. 6:31-33, *NW*). Căutarea prosperităţii materiale poate conduce la savurarea multor lucruri de pe acest pământ, în mod egoist, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, dar căutarea prosperităţii spirituale va duce la viaţa fără de sfârşit, într-o lume a prosperităţii eterne, în uniune cu Sursa nemuritoare a tuturor acestora, Iehova Dumnezeu.

[4] Nu avem doar cuvintele lui Isus pentru a fi siguri de asta. Avem un exemplu naţional, pentru asta în trecut, şi un exemplu naţional, în prezent. Exemplul de acum multă vreme a fost naţiunea Israel din ţinuturile Palestinei. Exemplul de astăzi este „naţiunea sfântă" a martorilor unşi ai lui Iehova. (Isa. 66:8; 1 Pet. 2:9). Martorii lui Iehova, un exemplu de prosperitate? Da, din punct de vedere spiritual! Dar de ce toată ura internaţională asupra acestora şi toată persecuţia lor larg răspândită? Acestea vin odată cu prosperitatea spirituală, deoarece Isus a spus: „Nu este nimeni care a lăsat casă sau fraţi sau surori sau mamă sau tată sau copii sau ogoare pentru mine şi pentru vestea bună şi care să nu primească însutit acum, în acest timp, case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare ÎMPREUNĂ CU PERSECUŢII, iar în sistemul viitor, viaţă veşnică." —Marcu 10:29, 30, *NW*.

[5] Ilustraţia pe care martorii lui Iehova o furnizează astăzi a fost prezisă într-o profeţie din vechiul Israel. Exprima regula pentru câştigarea prosperităţii reale. Dat fiind faptul că această regulă este contrară regulilor acestei lumi, aplicarea acesteia necesită curaj, credinţă şi perseverenţă şi aduce cu sine un test. Dar este un test care dovedeşte regula şi duce la o binecuvântare satisfăcătoare. Profeţia care stabilea regula a fost dată acum douăzeci şi patru de secole, prin profetul evreu Maleahi, în aceste cuvinte: „Aduceţi toată zeciuiala în camera comorilor, ca să fie hrană în casa mea, şi puneţi-mă la încercare pe această cale, zice DOMNUL [Iehova] oştirilor, şi vedeţi dacă nu voi deschide pentru voi ferestrele cerurilor, şi nu voi revărsa binecuvântare, până nu va mai fi nevoie de aceasta."—Mal. 3:10, *AT*.

DE CE TESTUL

[6] Care a fost motivul pentru care Iehova al oştirilor a apelat la acest test? Profeţia lui Maleahi exprimă destul de clar acest lucru. Din cauză că naţiunea Israel, în al cincilea secol înainte de era creştină, nu era sănătoasă din punct de

Cuprins

vedere spiritual. Putea fi, oare, o naţiune de jefuitori, sănătoasă spiritual, mai ales jefuitori de Dumnezeu? Pot fi sănătoşi, oare, cei care încalcă jurământul sau un contract solemn cu el? Nu, deoarece ei acţionau tocmai împotriva Sursei întregii prosperităţi. Astfel, din cauză că nu erau bine spiritual, ei nu prosperau din punct de vedere material. Marea Sursă divină a prosperităţii vroia să-i vadă prosperând material, conform promisiunii făcute prin legământ cu aceştia. Dar mai întâi aceştia trebuiau să-şi respecte partea lor de legământ. Priviţi, de ce singurul Dumnezeu viu şi adevărat îi numeşte o naţiune de jefuitori şi îi atenţionează să se schimbe:

[7] „Eu, Iehova, nu mă schimb; de aceea voi, fii ai lui Iacov [al cărui nume era Israel], nu aţi pierit. Din zilele strămoşilor voştri v-aţi abătut de la poruncile mele, şi nu le-aţi respectat. Întoarceţi-vă la mine, şi eu mă voi întoarce la voi, zice Iehova al oştirilor. Dar voi spuneţi: În ce să ne întoarcem? Îl poate jefui un om pe Dumnezeu? Cu toate astea, voi mă jefuiţi. Dar voi spuneţi: Cum te-am jefuit noi? Cu zeciuieli şi ofrande. Sunteţi blestemaţi cu blestemul [mai degrabă Cu un blestem aţi fost voi blestemaţi, *Ro*]; pentru că mă jefuiţi, chiar întreaga naţiune.” – Mal. 3:6-9, *AS.*

[8] Când o naţiune încheie un legământ cu Iehova Dumnezeu şi vine sub porunca de a oferi anumite sacrificii, iar apoi refuză în mod egoist şi eşuează în a oferi tipul de sacrificiu cerut, atunci acea naţiune trişează; îl jefuieşte pe Dumnezeu de cele cuvenite şi astfel încalcă legământul. Termenii legământului cereau ca doar animale sănătoase, fără pată, să fie oferite şi acceptate pe altarul lui Iehova. (Lev. 22:21, *NW*). Profeţia lui Maleahi arăta faptul că ei ofereau animale oarbe, şchioape, foarte lovite, bolnave şi slabe, iar preoţii lor le acceptau aşa, pentru altarul lui Iehova. Altarul său este o masă şi sacrificiile oferite sunt precum hrana pentru el. (Ezec. 41:22; Num. 28:2, *NW*). Ţinând cont de acestea, atât oamenii, cât şi preoţii, arătau dispreţ pentru masa templului său; ei ofereau mâncare stricată pe aceasta. Nu se gândeau deloc la numele său; ei îl dispreţuiau. Nu-i ofereau niciun fel de slavă. Jertfele lor nu erau, cu siguranţă, „jertfe în dreptate” şi astfel nu erau „pe placul lui Iehova, precum în zilele de odinioară, şi precum în anii de demult”, atunci când primul templu a fost ridicat şi inaugurat pe muntele Moria, în Ierusalim, de către regele Solomon. (Mal. 1:6-8, 12-14; 3:3, 4, *AS*; 2 Cron. 3:1-3; 5:1-14; 7:1-3). Când ei îl înşelau astfel pe Dumnezeu, iar preoţii neglijenţi dădeau impresia că acestuia nu-i pasă, cum puteau aştepta să primească binecuvântările promise în legământ doar pentru închinătorii credincioşi şi recunoscători ai lui Iehova Dumnezeu?

[9] În locul binecuvântărilor, ei au primit blestemul împotriva căruia Dumnezeu îi avertizase în legământ. Culturile lor de pe câmpuri nu au dat rod; lăcuste şi alte boli le-au devorat. Viile lor au avut struguri stafidiţi sau le-au căzut boabele înainte de cules. Popoarele din jur n-au avut niciun motiv să-i numească un popor fericit, iar pământul lor unul plăcut. Ei nu s-au bucurat de prosperitate materială, deoarece nu au căutat prima dată prosperitatea spirituală.

[10] Israeliţii au ajuns să uite sau să omită motivul principal pentru care au fost eliberaţi din Babilon şi restauraţi în ţinuturile lor natale din Palestina, în anul 537 î.

Cuprins

Cr. Reocuparea pământului lui Iuda şi al Ierusalimului, care a zăcut nelocuit timp de şaptezeci de ani, şi transformarea acestuia dintr-o junglă şi un loc pustiit, într-un paradis pământesc, nu a reprezentat motivul principal pentru care Dumnezeu l-a determinat pe cuceritorul Babilonului să-i elibereze şi să-i trimită înapoi acasă. Motivul principal a fost acela de a le reinstaura privilegiile şi obligaţiile lor spirituale, pentru a reconstrui templul lui Iehova pe locul unde el şi-a pus numele şi să-l venereze pe acesta acolo. Regele Cir din Persia, cuceritorul Babilonului, în primul său an de domnie, a publicat un decret în care spunea evreilor de ce-i elibera: „Iată ce a spus Cirus, regele Persiei: Iehova, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate regatele pământului şi m-a însărcinat să-i construiesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Oricine dintre voi este din poporul său, Dumnezeul lui să fie cu el. Să urce la Ierusalim, în Iuda, pentru a reconstrui casa lui Iehova, Dumnezeul lui Israel — el este adevăratul Dumnezeu —, care era în Ierusalim.'" (Ezra 1:1-8, *NW*). Evreii care nu s-au întors au făcut contribuţii materiale, atât pentru casa care urma să fie reconstruită la Ierusalim, cât şi pentru rămăşiţa evreilor care se întorcea să o reconstruiască. Iar regele Cir a încredinţat acestei rămăşiţe vasele sacre pe care regele Nebucadneţar al Babilonului le luase din primul templu al Ierusalimului, pe care îl distrusese. Astfel, reabilitarea spirituală a izraeliţilor a condus la reabilitarea lor materială, pe propriul lor pământ natal. Niciun dubiu legat de aceasta!

[11] Imediat ce s-au întors au început să îndeplinească scopul lor primar. Altarul lui Iehova – masa lui din templu – a fost reconstruit şi a fost pusă temelia celui de-al doilea templu al său pe locul celui dintâi. Când duşmanii din afară au intervenit, constructorii templului au fost îndepărtaţi de la muncă. Ce s-a întâmplat după această neglijare lipsită de credincioşie a casei lui Iehova? Pe parcursul celor şaisprezece ani în care templul a zăcut neterminat, abia început, ei nu au prosperat din punct de vedere material, ca să nu mai vorbim de prosperitate spirituală. Profeţii Hagai şi Zaharia au supus atenţiei lor acest fapt. Astfel, ei şi-au sfidat duşmanii şi au reluat construcţia templului. Atunci Dumnezeu a început să-i binecuvânteze din nou material, în armonie cu legământul lui. În 516 î. Cr. Templul a fost finalizat şi inaugurat. Acum, aceştia aveau templul lui Iehova din nou cu preoţia şi cu leviţii lui activi, ajutoarele preoţilor, şi Netinimii, slujitorii neizraeliţi de la Templu. Vor continua ei să pună pe primul loc treburile spirituale, având o corectă înţelegere a faptului că spiritualul vine înaintea materialului şi că materialul depinde de spiritual? Pe timpul guvernatorului evreu Zorobabel şi a marelui preot Iosua, da.

[12] Dar după zilele acestor oameni credincioşi cu cugetare spirituală, Israeliţii au început să-şi piardă aprecierea pentru binecuvântările pure ale închinării la Iehova Dumnezeu. Ei şi-au îndreptat inimile mai mult spre lucrurile materiale. Au devenit materialişti. Materialismul lor le-a ucis spiritualitatea. Ei au crezut că urmărind materialismul în detrimentul spiritualităţii îşi vor spori lucrurile materiale. Exact invers! Materialismul lor a ucis, de asemenea, prosperitatea materială, deoarece acesta ignora Sursa prosperităţii. Iehova Dumnezeu nu binecuvântează materialismul. El îl blestemă.

Cuprins

[13] „Lucrurile acestea au devenit exemple pentru noi, ca să nu dorim lucruri rele, cum au dorit ei. Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor.” Aşa a spus apostolul Pavel, care a citat şi din profeţia lui Maleahi. (1 Cor. 10:6, 11 şi Rom. 15:4, *NW*). Aşadar trebuie să cercetăm felul în care aceste exemple străvechi ni se aplică astăzi, deoarece trăim în „timpul sfârşitului” acestui sistem de lucruri, începând cu 1914 A.D. Succesiunea de evenimente de atunci, începând cu Primul Război Mondial şi toate cele prezise de Isus Cristos, dovedesc acest lucru.

[14] Încă un lucru: din cauza materialismului egoist şi neevlavios al izraeliţilor, profetul Maleahi i-a avertizat că Domnul Dumnezeu Iehova va veni pe neaşteptate în templul său, însoţit de Îngerul său, sau Mesagerul legământului binecuvântărilor, şi atunci El va fi un judecător şi un martor grabnic, şi un executor împotriva materialiştilor lipsiţi de credinţă, din rândul poporului care susţinea că îi aparţine. (Mal. 3:1, *Da*). Isus, după ce premergătorul său Ioan Botezătorul murise, a arătat că Maleahi 3:1 s-a împlinit în zilele sale, drept exemplu de avertisment pentru noi, astăzi, când vine împlinirea mai mare şi finală. (Mat. 11:10-15; 17:10-13). Cartea *Poţi supravieţui Armaghedonului în Noua Lume a lui Dumnezeu*, apărută în Iunie trecut, şi articolul „Iehova se află în templul său cel sfânt”, publicat în 15 noiembrie, în numărul în engleză al *Turnului de veghere*, dovedesc faptul că Iehova a venit însoţit de Îngerul său al legământului, Isus Cristos, la templul spiritual, în primăvara anului 1918. Aceasta explică procesul detaliat de judecată care are loc în templul lui Iehova, şi care dezvăluie filosofiile goale, falsele tradiţii elaborate de oameni şi învăţăturile demonice ale tuturor religiilor care sunt parte a acestui sistem vechi de lucruri.

[15] Amintiţi-vă, totuşi, că oamenii pe care Maleahi i-a avertizat au fost aceia cărora Dumnezeu le-a zis: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova.” (Isa. 43:10, 12, *AS*). Aşadar judecata a început prima dată cu martorii lui Iehova, după ce acesta a venit în templul său spiritual în 1918. La acea vreme ei au ajuns în mari încercări din cauza persecuţiilor care se făceau asupra lor, în special de către acele naţiuni implicate în Primul Război Mondial. Atunci, în mod special, ei au intrat într-o stare de captivitate, de exil, precum cea a izraeliţilor din vechime în păgânul Babilon. A existat atunci o prindere în cursă, o „frică de om” ce a cauzat o aducere în robie. Aceasta a rezultat într-o neglijare a templului spiritual al lui Iehova, care este format din martorii săi unşi. Aflaţi sub constrângerile temerii de oameni, aceştia îşi răneau propriile interese spirituale, şi, prin urmare interesele clasei templului lui Dumnezeu; iar serviciul la templu, sau lucrarea atribuită lor de Dumnezeu, nu era îndeplinită. Lor, Biblia le spune: „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că spiritul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, şi Dumnezeu îl va distruge pe el, căci templul lui Dumnezeu este sfânt, iar acest templu sunteţi voi.” (1 Cor. 3:16, 17, *NW*). Dar rămăşiţa clasei templului pe pământ nu oferea serviciului de la templu sprijinul datorat, din cauza fricii egoiste de oameni şi de conducerea oamenilor, care încercau să distrugă această rămăşiţă a clasei templului. Aşadar, judecata lui

Cuprins

Iehova la templul său spiritual trebuia să înceapă cu această rămăşiţă unsă a martorilor săi.

[16] În 1919 Iehova Dumnezeu, prin Mai Marele său Cir, regele domnitor Isus Cristos, i-a salvat pe martorii săi din această condiţie babiloniană modernă, de sclavie, faţă de oamenii lumeşti. Un număr destul de mare al acestora au ieşit din închisori reale unde fuseseră închişi pentru credinţa lor religioasă. Ce vor face ei acum? Lumea postbelică nu era deschisă pentru ei cu toate oportunităţile pentru a încerca să reconstruiască această lume veche, sfâşiată de război sub noua Ligă a Naţiunilor şi să-i ofere o prosperitate artificială. Se vor alătura ei acestei lumi în dorinţele şi scopurile ei materialiste? Era oare aceasta ceea ce speraseră ei în rugăciunile lor din timpul captivităţii babiloniene, când visau să fie liberi? Pentru aceasta îi eliberase Mai Marele Cir al lui Iehova? Dintr-o perspectivă materialistă oportunităţile lumeşti erau extrem de atractive. Dar invitaţia şi porunca lui Dumnezeu pentru ei a fost: „Aduceţi toată zeciuiala în camera comorilor, ca să fie hrană în casa mea, şi veţi vedea, zice Iehova al oştirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerurilor, şi dacă nu vă voi turna o binecuvântare, până nu va mai exista niciun loc pentru ea.” (Mal. 3:10, *Da*). Rămăşiţa templului a acţionat la invitaţia lui Dumnezeu de a-l încerca. Cum?

„ÎNTREAGA ZECIUIALĂ” SPIRITUALĂ

[17] Iehova Dumnezeu nu cerea mai mult decât a stabilit prin legământ sau prin contract. În legile legământului său cu Israel, Iehova a poruncit naţiunii să-i dea zeciuiala sau a zecea parte din toate veniturile lor: „Să dai negreşit zeciuiala din tot ce-au rodit seminţele tale, din tot ce iese pe ogor an de an.” (Deut. 14:22, *NW*). Iehova Dumnezeu şi-a pus numele pe templul reconstruit la Ierusalim. Aşadar, zeciuielile sau a zecea parte trebuiau aduse acolo şi depozitate în casa comorilor sau magaziile de-acolo. „Să căutaţi locul pe care Iehova, Dumnezeul vostru, îl va alege dintre toate triburile voastre ca să-şi pună numele acolo şi să-l facă să locuiască acolo, şi acolo să vă duceţi. Acolo să vă aduceţi ofrandele arse, jertfele, zeciuielile, contribuţia mâinii voastre, ofrandele voastre pentru făgăduinţă şi ofrandele voastre benevole, întâii născuţi din cireada şi din turma voastră. Şi acolo să mâncaţi înaintea lui Iehova, Dumnezeul vostru, şi să vă bucuraţi de tot ce întreprindeţi, voi şi casele voastre, fiindcă Iehova, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat.” (Deut. 12:5-7, 11, 12, 17-19; 14:23, *NW*). Dumnezeu merită tot ce-i mai bun: „Să aduci la casa lui Iehova, Dumnezeul tău, cele mai bune dintre primele roade coapte ale pământului tău.” (Ex. 23:19, *NW*; Deut. 26:2-4, 10, 12). Ezechia (rege 745-716 î.Cr.) a fost un exemplu demn de conducător al Ierusalimului, care a făcut ca Israelul să respecte aceste caracteristici ale legii lui Iehova. —2 Cron. 31:2-16.

[18] Zeciuiala sau a zecea parte a fost cerută celor douăsprezece seminţii ale lui Israel pentru a putea susţine seminţia leviţilor, a căror bărbaţi slujeau direct pe Dumnezeu în templul Lui, ca preoţi şi leviţi. „Iată că le-am dat fiilor lui Levi ca moştenire toate zeciuielile din Israel, pentru serviciul pe care-l îndeplinesc, serviciul de la cortul întâlnirii … în mijlocul fiilor lui Israel: aceasta este o lege pe

Cuprins

timp indefinit în toate generaţiile voastre. Căci zeciuiala fiilor lui Israel, pe care aceştia i-o vor oferi lui Iehova drept contribuţie, le-am dat-o ca moştenire leviţilor. De aceea, le-am spus: Ei să nu primească moştenire în mijlocul fiilor lui Israel." (Num. 18:21-24, *NW*). Astfel nouă părţi din orice venit rămânea fiecăruia din cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, iar seminţia leviţilor primea împreună doisprezece zecimi. Pe măsură ce naţiunea Israel prospera, leviţii prosperau şi aceştia, dacă toate zecimile le erau plătite.

[19] Chiar şi leviţii care nu erau preoţi trebuiau să plătească a zecea parte preoţilor familiei lui Aaron, levitul: „Să le vorbeşti leviţilor şi să le spui: Voi veţi primi de la fiii lui Israel zeciuiala pe care v-am dat-o din partea lor ca moştenire şi să-i oferiţi lui Iehova drept contribuţie a zecea parte din această zeciuială ... Astfel, îi veţi oferi şi voi lui Iehova o contribuţie din toate zeciuielile pe care le veţi primi de la fiii lui Israel; din acestea să-i daţi preotului Aaron contribuţia pentru Iehova. Din toate darurile care vă vor fi date, să-i oferiţi lui Iehova, din ce este cel mai bun, orice fel de contribuţie ca lucru sfânt". Zeciuielile erau precum nişte salarii pentru aceştia: „Puteţi să-l mâncaţi în orice loc, voi şi casa voastră, căci este plata pentru serviciul vostru la cortul întâlnirii." (Num. 18:25-32, *NW*). „Şi preotul, fiul lui Aaron, să fie cu leviţii atunci când leviţii primesc zeciuiala. Leviţii înşişi să ofere a zecea parte din această zeciuială la casa Dumnezeului nostru, în sălile de mese, la depozit. Căci în sălile de mese trebuie să aducă fiii lui Israel şi fiii leviţilor contribuţia." (Neem. 10:38, 39, *NW*). Astfel, plata întregii zeciuieli a permis preoţilor şi leviţilor să-şi dedice timpul şi puterea împlinirii îndatoririlor lor la templul lui Iehova; a determinat funcţionarea serviciului la templu în mod complet.

[20] Refuzul sau eşecul de a plăti întreaga zeciuială reprezenta o jefuire a lui Iehova Dumnezeu, deoarece era o reţinere de la ceea ce el făcuse legământ şi merita (Lev. 27:30). Era un eşec în a-i sprijini preoţii şi leviţii în slujba lor la templu; aceasta rezulta în o diminuare a personalului său de slujire şi a activităţilor lor la templu. Reprezenta o neglijare a casei sale sacre şi a intereselor sale spirituale. Afecta slujitorii templului lui Iehova, precum Neemia, guvernatorul lui Iuda, descria aceasta: „Şi am aflat că leviţilor nu le fuseseră date porţiile, astfel că leviţii şi cântăreţii care lucrau acolo fugiseră fiecare la ogorul lui. I-am mustrat pe demnitari şi am zis: 'De ce a fost neglijată casa adevăratului Dumnezeu?' Atunci i-am adunat şi i-am pus la posturile lor. Şi tot Iuda a adus în depozite zeciuiala din cereale, din vinul nou şi din ulei. Apoi i-am pus pe preotul Şelemia, pe copistul Ţadoc şi pe Pedaia, dintre leviţi, să supravegheze… şi ei aveau sarcina să le împartă fraţilor lor ce li se cuvenea." (Neem. 13:10-13, *NW*). Jefuirea lui Dumnezeu de zeciuielile sale s-a încheiat cu beneficii spirituale şi servicii reduse pentru Israel.

[21] Având în vedere că Maleahi 3:10 se aplică izraeliţilor spirituali, rămăşiţa clasei templului, şi din moment ce Iehova a venit în templul său pentru lucrarea de judecată în 1918, trebuie aceşti martori unşi ai lui Iehova să aducă efectiv a zecea parte, pentru acesta? Nu, deoarece nu mai există nici o casă literală în Ierusalim cu leviţi şi preoţi literali din familia lui Aaron, cărora să le aducă aceste zeciuieli.

Cuprins

Maleahi 3:10 a avut prima aplicare pentru martorii unşi creştini ai lui Iehova în primul secol, de la sărbătoarea Cincizecimii din 33 A.D. încolo. Astfel, ei sunt un exemplu pentru noi. După ce au fost unşi cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu în ziua Cincizecimii, aceşti evrei creştini nu mai puteau aduce aceste zeciuieli literale la templul lui Irod din Ierusalim. A face aceasta ar fi însemnat să sprijine un templu material, pe care Dumnezeu îl abandonase. Ar fi însemnat susţinerea unei preoţii care l-a trimis, cu ură, pe Isus Cristos la moarte şi care se lupta cu creştinismul, opunându-se apostolilor lui Cristos, închizându-i şi încercând să-i omoare.—Mat. 23:37, 38; 27:20; Faptele 4:1-10; 5:17-27, 40; 12:1-5.

[22] Nici rămăşiţa de creştini evrei nu a oferit acea zeciuială pentru a sprijini pe cei doisprezece apostoli şi restul corpului de guvernare al adunării din Ierusalim. Dacă ar fi dat zeciuiala sau a zecea parte efectiv, în semn de ascultare de Maleahi 3:10, cum se face că înregistrările spun că credincioşii „erau împreună şi aveau lucrurile în comun, şi au început să-şi vândă posesiunile şi proprietăţile şi să le distribuie tuturor, după cum avea fiecare nevoie”? „Şi nici măcar unul dintre aceştia nu a spus că vreunul dintre lucrurile pe care le poseda erau ale sale, ci aveau toate lucrurile în comun.” (Faptele 2:44, 45; 4:32-37; 6:1-6, *NW*). Din punct de vedere material, aceasta era mai mult decât o întreagă zeciuială şi nu s-a dus doar spre apostoli, supraveghetori şi slujitori ai adunării.

[23] Ce este, atunci, zeciuiala care trebuie adusă în vistieria templului spiritual al lui Iehova de către poporul acestuia, de astăzi? Ce a ilustrat sau prefigurat zeciuiala sau a zecea parte a vechiului Israel?

[24] Este adevărat că, în Scriptură, cifra zece este utilizată ca un simbol pentru desăvârşire pământească, pentru deplinătate, dar a zecea parte nu este. Zeciuiala israelită nu ilustra tot ceea ce creştinii îi dăruiau lui Dumnezeu prin intermediul lui Cristos. Aşadar, dăruirea zeciuielii de către izraeliţi nu semnifică dedicarea noastră în întregime lui Iehova şi simbolizarea acesteia prin botezul în apă. Zeciuiala izraeliţilor nu reprezenta întregul lor venit; era doar o parte, o simplă zecime. Aşadar, ea reprezintă doar o parte din tot ceea ce noi am dedicat. Aducerea de către noi a zeciuielii antitipice la magazia templului lui Iehova este doar un *semn*, o dovadă a faptului că am dedicat tot ceea ce aveam lui Iehova, Dumnezeul nostru; reprezintă un memorial al dedicării noastre. Este precum memorialul pe care preoţii îl ofereau direct pe altarul lui Dumnezeu: „Dacă vreun suflet vrea să-i prezinte ca ofrandă lui Iehova o ofrandă de cereale, ofranda lui să fie din floarea făinii, să toarne ulei peste ea şi să pună deasupra tămâie albă. Apoi să le-o aducă fiilor lui Aaron, preoţii, iar preotul să ia din aceasta o mână de floarea făinii şi ulei, împreună cu toată tămâia albă, şi să le pună să fumege pe altar ca aducere-aminte, ca ofrandă prin foc, ca mireasmă odihnitoare pentru Iehova. Ce rămâne din ofranda de cereale le revine lui Aaron şi fiilor lui. Este un lucru preasfânt din ofrandele prin foc ale lui Iehova.” (Lev. 2:1-3, 7-10, 14-16; 6:14-18, *NW*; Num. 5:25, 26). Pumnul pe care preotul îl ardea direct pe altar reprezenta doar o aducere aminte a întregii ofrande aduse lui Dumnezeu. Preotul putea folosi restul.

[25] Aşadar, şi noi, creştinii care am devenit poporul lui Dumnezeu, trebuie să facem dovada dedicării noastre întregi lui Iehova, prin Cristos, iar această dovadă

Cuprins

trebuie să o facem în fiecare an. Această contribuţie regulată pe care o facem, ca simbol al faptului că am dăruit tot ceea ce suntem şi avem lui Dumnezeu Cel Preaînalt – aceasta este zeciuiala noastră antitipică. Amintiţi-vă că scopul zeciuielii lui Israel era de a sprijini templul lui Iehova şi slujirea acestuia prin preoţii şi leviţii săi aleşi. Aşadar, zeciuiala noastră antitipică reprezintă sprijinul pe care-l oferim direct slujirii templului lui Iehova. Putem aduce această zeciuială antitipică direct în magaziile templului spiritual al lui Iehova în două feluri.

[26] Putem, pe de-o parte, să aducem zeciuiala antitipică sau spirituală aducând bani sau daruri materiale pentru promovarea închinării lui Iehova la templul său spiritual, templu a cărui Piatră de temelie este Isus Cristos. (Efes. 2:20-22, *NW;* 1 Pet. 2:4-6). Aceste contribuţii materiale nu sunt limitate la o zecime, nici nu trebuie să fie cel puţin o zecime; pot fi mai mult sau mai puţin de o zecime. Dar trebuie să fie dăruite cu bucurie, deoarece „Dumnezeu îi iubeşte pe cei care dăruiesc cu bucurie.” (2 Cor. 9:7, *NW*). Putem face astfel de contribuţii pentru păstrarea şi continuarea închinării lui Iehova, prin donarea de bani agenţiei de serviciu a martorilor Săi, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, sau prin contribuţii la cheltuielile grupelor locale sau adunărilor mai mari, sau direct persoanelor implicate în anumite departamente ale serviciului de la templu sau săracilor care aparţin lui Iehova şi prin darurile noastre prin care noi îl împrumutăm pe Iehova. (Prov. 19:17). Contribuţia materială reprezintă doar o parte din aducerea zeciuielii.

[27] Putem contribui, de asemenea, cu zeciuiala antitipică sau spirituală, participând personal, direct, la închinarea din templu şi promovarea ei. Închinarea străveche din templu însemna să mergi cu zeciuiala la templu şi să fii în contact cu preoţii, leviţii şi alţi izraeliţi care erau în casa lui Dumnezeu; era mai mult decât închinarea privată de acasă. Aşadar, putem oferi zeciuiala spirituală, prin participarea la întrunirile din locurile de adunare a închinătorilor lui Iehova, nu doar fiind prezenţi personal, ci şi participând la aceste adunări şi astfel întărindu-i pe ceilalţi prezenţi prin unele cuvinte spirituale sau prin ajutor; prin încurajarea ulterioară a nou-veniţilor sau a celor noi interesaţi, la fel şi prin ajutorarea altora să ajungă la întruniri. Toate acestea ar putea necesita realizarea unor pregătiri personale pentru oportunităţile închinării la templu. Neglijarea întrunirilor reprezintă neglijarea închinării la templu, acum când ziua lui Iehova se apropie.— Evrei 10:24, 25.

[28] De asemenea, aducem zeciuieli spirituale prin pregătirea noastră şi deplasarea pe teren, fie singuri, fie în grup, pentru a propovădui mesajul poruncit al împărăţiei, arătând astfel altora că îl venerăm pe Iehova şi încurajându-i astfel şi pe alţii să o facă. Pregătirea noastră pentru aceasta va fi ajutată prin participarea noastră la „adunarea de serviciu” şi la „şcoala teocratică de serviciu” a grupei. Zeciuielile din vechime mergeau în sprijinirea preoţilor şi leviţilor. Trebuie, astfel, ca noi să sprijinim antitipicii „fii ai leviţilor”, rămăşiţa prezentă a „preoţimii regale” a lui Iehova, în propovăduirea lor referitoare la împărăţia sa stabilită şi în plasarea închinării acestuia pe primul plan, deasupra tuturor „munţilor” politici şi religioşi ai acestui sistem de lucruri. (1 Pet. 2:5, 9). Activitatea de teren va include,

Cuprins

de asemenea, anunţarea adunărilor publice prin viu grai şi prin pliante, participarea proprie la acestea şi ajutorarea altora, fie ei fraţi dedicaţi sau persoane recent interesate, să participe. Zeciuiala sau zecimea spirituală include ajutorul nostru pentru mişcarea globală a „tuturor naţiunilor" şi a „tuturor popoarelor" de a urca pe muntele înălţat al casei lui Iehova, până în curţile templului său, şi acolo să ne închinăm Lui cu toţii. – Isa. 2:2-4, *AS*.

[29] Această contribuţie spirituală, însoţită de rugăciune, este mai importantă decât contribuţia materială. Toate persoanele devotate lui Iehova Dumnezeu, fie bogate material, fie sărace, pot aduce această zeciuială spirituală în magaziile sale. În vreme ce unii se văd capabili să ofere doar „bănuţul văduvei" (Luca 21:1-4), ei pot, totuşi, oferi zeciuiala spirituală mult mai vitală închinării de la templu prin realizarea lucrării de mărturie direct, în funcţie de ocazie, prin oferirea casei pentru ţinerea adunărilor de închinare la templu, sau prin alt fel de asistenţă importantă pentru lucrarea lui Iehova. Cei care au o poziţie bună materială şi care pot oferi bani sau bunuri nu trebuie să creadă că acest lucru este suficient. Darurile băneşti nu trebuie să-i scutească de contribuţiile spirituale sub forma propovăduirii şi de a face o declaraţie publică, fie la locul de întrunire, fie pe teren, în lucrarea din casă în casă. „Această veste bună a împărăţiei" trebuie predicată de către toţi închinătorii de la templu, pe întregul pământ locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi trebuie să oferim zeciuiala spirituală prin susţinerea predicării şi prin participarea personală la aceasta. —Mat. 24:14, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este motivul pentru care prosperitatea lumească este nesigură şi instabilă?
2. Care este baza pentru adevărata prosperitate materială, şi pe ce adevăr se bazează această realitate ce se poate dovedi?
3. Ce prosperitate pune marea Sursă spirituală pe primul loc, şi de ce?
4. Ce exemple din trecut şi prezent avem pentru a ne asigura de acest lucru?
5. Ce profeţie a prezis ilustraţia pe care o oferă astăzi martorii lui Iehova, şi ce necesită împlinirea acestui lucru?
6. De ce nu prosperau material izraeliţii din zilele lui Maleahi?
7. De la ce cale rea de acţiune le-a cerut Iehova să se întoarcă la El?
8. Cum se poate spune că ei Îl jefuiau pe Dumnezeu, şi care s-a arătat că era atitudinea lor faţă de altarul şi numele lui Dumnezeu?
9. Sub ce au venit ei, aşadar, şi cum a fost făcut evident acest lucru?
10. Care a fost principalul motiv pentru restaurarea rămăşiţei iudeilor în patria lor, şi cum a arătat acest lucru acţiunea lui Cir?
11. Ce s-au apucat să facă iudeii restatorniciţi, ce a urmat faptului că au neglijat să încheie lucrarea, şi ce întrebare s-a ridicat când au încheiat-o?
12. Ce au devenit ei după zilele lui Zorobabel şi Iosua, şi ce a spulberat această stare a lor?
13. Din ce motiv trebuie să examinăm astăzi acele exemple din vechime?
14. Despre a cui venire i-a avertizat Maleahi pe izraeliţi, şi cum explică aceasta procesul amănunţit de judecată care are loc cu toate religiile?
15. Cu cine a început judecata de la templu, şi de ce?

Cuprins

16. Cu ce întrebări s-a confruntat rămăşiţa unsă la eliberarea lor din Babilonul antitipic, în 1919, şi la care invitaţie au răspuns ei?
17. În ce mod nu mai cerea Dumnezeu, ca aşa cum făcuse legământ, şi cine a fost un exemplu demn de ascultare a acestui aspect al legii lui Dumnezeu?
18. De ce trebuia să se plătească zeciuială leviţilor, şi cum era influenţată prin plată situaţia materială a leviţilor?
19. Cum s-a aplicat cerinţa referitoare la zeciuială leviţilor ne-preoţeşti, şi ce le-a dat zeciuielile posibilitate să facă celor care le primeau?
20. Ce a însemnat, în realitate, eşecul sau refuzul de a plăti toată zeciuiala? Cum a arătat Neemia că i-a afectat aceasta pe slujitorii de la templul lui Iehova?
21. De ce, de la 1918 încoace, martorii unşi ai lui Iehova nu pot plăti zeciuieli în conformitate cu legea din vechime, şi de ce nu le-au putut plăti creştinii din primul secol?
22. Cum arată înregistrarea că acei creştini din primul secol n-au dat zeciuială în mod literal?
23,24. Care este zeciuiala antitipică şi cum a ilustrat-o pumnul jertfei de grâne pe care preotul le ardea pe altar?
25. Care este, pe scurt, zeciuiala noastră antitipică, având în vedere scopul zeciuielii izraelite?
26. Cum putem aduce, în parte, zeciuiala antitipică?
27. Cum putem aduce zeciuiala antitipică în ce priveşte adunările?
28. Cum putem aduce zeciuiala antitipică şi în ce priveşte activitatea de pe teren?
29. De ce spirituala aducere de zeciuială se aplică atât săracilor cât şi bogaţilor, din punct de vedere material?

ÎMI PARE RĂU, NU AM TIMP!

„ÎMI PARE RĂU”, a spus doamna, „dar sunt prea ocupată”. Un om care locuieşte puţin mai încolo a spus acelaşi lucru. Deşi mulţi oameni, într-adevăr, sunt ocupaţi atunci când martorii lui Iehova sună la uşa caselor lor, ceea ce această doamnă a vrut, de fapt, să spună era: „Nu cred că merită timpul meu”. Rareori există o persoană prea ocupată pentru ceea ce vrea cu adevărat să facă sau pentru ceva ce consideră cu adevărat important.

Ar fi proprietarul casei „prea ocupat”, dacă persoana de la uşă ar veni să-i plătească o datorie de mult amânată? Atunci de ce ar refuza ceva mult mai important decât banii? De ce este misiunea spirituală mai puţin importantă decât una financiară? Este din cauză că persoana crede că banii sunt mai importanţi decât pacea şi viaţa? sau din cauză că a fost dezinformată în legătură cu natura, scopul şi importanţa mesajului pe care-l aduc martorii lui Iehova? Ar putea fi oricare din aceste motive sau o combinaţie a lor.

În timpurile Biblice, Isus a fost primit în casa Mariei şi a Martei. Maria era interesată să beneficieze de lucrurile pe care Isus i le spunea, dar Marta era preocupată de alte probleme, „se ocupa de multe lucruri”. Ea chiar a protestat că Maria nu era la fel de ocupată ca ea. Dar Isus a spus: „Maria şi-a ales partea cea

Cuprins

bună care nu i se va lua". Tu, ca şi Marta, ai fost „prea ocupată" sau, ca şi Maria, ţi-ai făcut timp pentru lucrurile mai importante? – Luca 10:38-42, *NW*.

Saul, precum mulţi oameni din ziua de astăzi, a fost dezinformat cu privire la activitatea creştinilor din primul secol. El a participat la persecutarea lor şi chiar a luat parte la uciderea lui Ştefan. A fost nevoie de un miracol orbitor să-i deschidă ochii spirituali în faţa adevărului. Aţi avea nevoie de un astfel de şoc pentru a vedea importanţa mesajului pe care adevăraţii creştinii, ca cei de acum o mie nouă sute ani, îl aduc în casele oamenilor din zilele noastre? – Faptele 9:1-19.

Această activitate este în armonie cu instrucţiunile specifice ale lui Isus: „Această veste bună a Împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul." El a poruncit în mod specific ca acest mesaj creştin să fie dus direct la casele oamenilor: „La intrarea voastră în casă, uraţi-i de bine; şi, dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar, dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi." „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă. Si cine vă nesocoteşte pe voi, pe Mine Mă nesocoteşte. Mai mult, cine Mă nesocoteşte pe Mine nesocoteşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine." – Mat. 24:14; 10:12, 13; Luca 10:16, *NW*.

Isus însuşi a umblat „din oraş în oraş şi din sat în sat, predicând şi învăţând vestea cea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu". Da, creştinii primului secol au predicat din casă în casă. Pavel a explicat: „În tot acest timp nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă". Şi chiar după ce a fost biciuit pentru această activitate, „Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Cristos, Isus". – Luca 8:1; Faptele 20:20, 5:42, *NW*.

Uneori, oamenii care sunt astfel contactaţi la uşile lor spun: „Am fost la biserică în această dimineaţă, vă mulţumesc!" Atunci, nu ar fi acesta, cu atât mai mult, un motiv pentru care ei ar trebui să fie interesaţi să discute problemele spirituale cu oricine este interesat de ele? Dacă ei ar merge la biserică să înveţe despre Dumnezeu şi dacă ei ar învăţa ceea ce au vrut să înveţe, atunci, cu siguranţă, ei ar fi interesaţi să vorbească despre lucrurile pe care le-au învăţat acolo. Iar dacă n-ar învăţa nimic din ceea ce ar considera destul de important ca subiect de conversaţie, atunci, cu siguranţă, ei nu ar avea nevoie de adevăratul mesaj care este adus la uşile lor!

Mesajul care este adus de slujitorii lui Iehova este de maximă importanţă. Este la fel de important precum a fost mesajul pe care discipolii l-au predicat în acelaşi mod în timpul primului secol. Atunci mesajul a fost că Isus era Mesia, în timp ce mesajul de astăzi este că cea de-a doua prezenţă a lui Isus Cristos a avut loc! Acesta este mesajul pe care l-au aşteptat toţi oamenii credincioşi ai lui Dumnezeu şi mai ales de când Isus le-a spus discipolilor săi să vegheze la stabilirea împărăţiei Sale drepte, care va aduce o pace durabilă pe pământ.

Acesta este mesajul pe care martorii lui Iehova îl aduc la uşa ta. Publicaţiile lor, precum aceasta din mâna ta, conţin dovezi ale acestor fapte din Scriptură. Acestea se preocupă de o asigurare fermă de pace, sănătate, fericire şi viaţă veşnică. Scot în evidenţă motivul dificultăţilor prezente de pe pământ şi arată rezultatul lor

Cuprins

specific. Un astfel de mesaj este vital şi reconfortant! Ar putea exista ceva mai important, care să merite mai mult timpul tău?

Martorii lui Iehova sunt şi ei oameni ocupaţi. Ei sunt ocupaţi cu serviciul, cu susţinerea familiilor lor şi fac toate lucrurile pe care trebuie să le faci tu. Dar convingerea lor în ceea ce priveşte adevărul acestor promisiuni din Scriptură este atât de măreaţă încât ei, cu dragă inimă, îşi iau din timpul lor, fără a fi plătiţi, să vină la tine acasă şi să-ţi arate aceste lucruri din propria ta Biblie. Ei sunt cei care se interesează de tine. Te interesează suficient persoana ta încât să-i asculţi şi să le examinezi mesajul pentru a-ţi dovedi dacă este adevărat sau nu? Nu ai nimic de pierdut dacă faci acest lucru, ci de fapt doar de câştigat!

Majoritatea oamenilor îşi fac timp pentru lucrurile pe care doresc cu adevărat să le facă, indiferent dacă este vorba să se ţină la curent cu scorurile echipei lor preferate de fotbal, să citească reviste sau, ocazional, un roman, să studieze documente comerciale, care îi ajută să-şi îmbunătăţească afacerile, să se uite la televizor, să meargă la filme sau pur şi simplu să vorbească cu prietenii lor. Toate acestea pot fi lucruri plăcute şi poate chiar profitabile, dar ideea este că oamenii ocupaţi au timp pentru ele atunci când îşi doresc cu adevărat să le facă.

Vrei viaţă? Vrei mai multă satisfacţie şi o minte mai liberă? Vrei să ştii de ce există în prezent dificultăţi pe pământ şi care va fi rezultatul? Sunt aceste lucruri la fel de importante pentru tine, ca şi scorurile la baseball, cel mai recent best-seller sau programele de seară de la televizor? Dacă sunt, atunci *o să ai* timp să studiezi Biblia. Şi mai ales vei avea timp liber atunci când cineva îţi oferă gratuit ajutor în privinţa ei.

Din acest punct de vedere, niciodată nu vei spune „Sunt prea ocupat”, oamenilor care îţi oferă singurul lucru mai presus de toate lucrurile şi care, cu siguranţă, va merita timpul tău!

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 24 – Expansiune în Emisfera Vestică

America de Nord împreună cu mai bine de cei 201 milioane locuitori ai ei arată, în mod remarcabil, o înregistrare impresionantă a lucrării de seceriş. Engleza, franceza şi spaniola sunt principalele limbi vorbite. Din punct de vedere religios mare parte din ei sunt protestanţi. De asemenea, ateismul deţine un loc important. Dar cugetarea catolică predomină în multe teritorii. Datorită dezvoltărilor tehnologice din ultimii ani, cugetarea din America de Nord, care se trage din păgânism, a câştigat o concepţie extrem de materialistă, oamenii gândind că sunt aproape dumnezei, capabili să realizeze orice scop prin „ştiinţă”, numită aşa în mod fals. De asemenea, ei sunt înclinaţi spre plăcere şi aventuri, influenţaţi de

Cuprins

fantasticele filme de la Hollywood. După ce a stat în fruntea inventării maşinilor complicate din industria internă şi a dispozitivelor de război, omul nord american a devenit mai degrabă un sclav care se teme de aceste invenţii, şi nu stăpânul lor. Nu există nici o pace a minţii. Predomină o frică îngrozitoare de un război atomic care întunecă cugetarea tuturor, din punct de vedere religios, politic şi social.

Deoarece sediul Societăţii Watch Tower se află în America de Nord, martorii lui Iehova care trăiesc aici au fost primii care au cuprins vastul teritoriu pentru a găsi pe „alte oi". Imediat ce Şcoala Biblică Gilead a Watchtower a început să-şi scoată misionarii bine instruiţi, în 1943, aceştia au fost trimişi în diferite ţări îndepărtate de America de Nord, ca de pildă: Mexic, Newfoundland, Alaska, ţările din America Centrală (republicile Costa Rica, Guatemala, Honduras, Nicaragua şi El Salvador şi coloniile coroanei britanice din Belize şi Hondurasul Britanic), precum şi republica Panama şi provincia franco-canadiană a Qebecului. În 1947 existau 163 misionari ai Watch Tower care lucrau în aceste teritorii şi în 1955 numărul s-a ridicat la 663 absolvenţi Gilead ce lucrau în doisprezece ţări nord americane.

În primăvara anului 1945, înainte să se sfârşească cel de-al Doilea Război Mondial, preşedintele Societăţii, N. H. Knorr, însoţit de directorul F. W. Franz, a făcut prima vizită oficială în Mexic şi America Centrală, unde s-au încheiat aranjamentele pentru a extinde acţiunile de misionar. Aproape la fiecare patru ani au avut loc revizite oficiale ale conducerii Societăţii. Pretutindeni în acest vast continent s-au dezvoltat sute de noi grupe în regiuni izolate şi în subdiviziuni ce au depăşit 200 de membri în marile oraşe americane. În special în Canada şi Statele Unite multe grupe au fost obligate să-şi construiască Săli ale Împărăţiei echipate corespunzător şi proiectate minunat, pentru a se potrivi necesităţilor crescute ale martorilor pentru locurile de întâlnire. În Mexic, unde atât de mulţi dintre cei interesaţi de mesajul împărăţiei lui Iehova sunt analfabeţi, au fost înfiinţate şcoli în fiecare grupă, pentru a-i învăţa pe tineri şi bătrâni să citească şi să înveţe spaniola. Acest program de educare din Mexic a fost încununat cu un mare succes.

Din 1945 câmpul de luptă important a fost în Canada, centrându-se în jurul provinciei catolice din Qebec. Din 1943 până în 1955 acolo au avut loc 1682 acuzări împotriva martorilor, pe lângă multe acţiuni ale gloatelor. Din acuzări, 780 s-au încheiat în favoarea poporului lui Iehova; recent s-au încheiat alte 899 de cazuri prin epocala hotărâre a Curţii Supreme canadiene în favoarea martorilor lui Iehova în cazul *Saumur* contra *Qebecului*, decisă pe 6 octombrie 1953. În ianuarie 1954 guvernul provincial al Qebecului a recurs la represalii adoptând o lege pentru a face rău martorilor. Şi acest necaz a trebuit să fie adus în tribunalele ţării. În 1951 martorii au câştigat una dintre cele mai importante hotărâri din istoria legală canadiană, în cazul *Boucher* contra *Regelui*, prin care Curtea Supremă canadiană susţinea că activitatea de predicare a martorilor nu era aţâţătoare. Deoarece Canada nu avea garanţii ale libertăţii civile şi martorii fuseseră atât de mult timp victime ale unei persecuţii şocante, Societatea din Canada a pus în circulaţie o petiţie ce cerea un proiect de lege al drepturilor. În cele din urmă, 500.967 canadieni au semnat această petiţie, care a fost prezentată Parlamentului pe 9 iunie 1947. În

Cuprins

februarie 1949 a fost supusă spre examinare o a doua petiţie mult mai mare, cu 625.510 semnături, dar şi aceasta a trecut nebăgată în seamă. În ciuda focului bătăliei din Qebecul catolic, numărul martorilor creşte foarte rapid, deoarece această închisoare este deschisă pentru oamenii sinceri, spre a-şi schimba cugetarea în libertate de închinare şi a evada în Societatea Lumii Noi a lui Dumnezeu.

Următorul tabel arată efortul extraordinar care a fost depus în America de Nord în ultimii ani şi rezultatele foarte mulţumitoare indicate de numărul crescut de slujitori.

Anul	Ţări unde s-a pus Mărturie	Totalul de slujitori	Numărul orelor de predicare
1942	7	75.589	19.668.961
1947	12	91.740	20.787.495
1952	12	168.752	25.810.384
1953	12	193.542	26.734.105
1955	12	236.124	29.999.901

Peste 29 milioane de ore de predicare petrecute în 1955, prin cei 236.124 servi ordinaţi, au avut un puternic efect asupra cugetării a milioane de oameni. În 1955 în America de Nord exista un serv martor al lui Iehova la fiecare 922 locuitori ai continentului. Lucrarea de strângere din această parte a lumii a câştigat un avânt pe care împotrivirea clerului, indiferent cât ar fi de mare, nu-l poate reduce. Mii de grupe se extind continuu, pe măsură ce absorb zecile de mii de persoane noi care fug în organizaţia lui Dumnezeu, pentru siguranţă.

INSULELE ATLANTICULUI, CARAIBE ŞI MEDITERANEENE

În mare număr, locuitorii insulelor aud chemarea Păstorului cel Bun, Isus Cristos, pe măsură ce se grăbesc să fugă în organizaţia lui Iehova care este asemenea unui munte. Insulele Atlanticului, Caraibe şi Mediteraneene sunt multe la număr, cu o populaţie foarte densă de peste şaisprezece milioane de albi, mulatri şi negri de origine engleză, germană, latino şi africană. Pentru ei viaţa nu este aşa de complicată cum este pentru rudele lor din America de Nord. Din punct de vedere religios cugetarea lor este presărată cu catolicism, disciplină anglicană şi superstiţii demonice, ca de pildă voodoo-ismul. Standardele morale nu sunt foarte înalte, datorită practicii preoţeşti de luare de mită divină, prin plata în bani pentru iertarea păcatelor; bărbaţii pot avea o soţie oficială şi alte câteva femei cu care trăiesc într-o relaţie de drept comun. Un număr mare de copii sunt născuţi în afara căsătoriilor. Femeile muncesc mult, practic îşi întreţin bărbaţii şi copiii. Nici o grijă nu este alocată educării tinerilor. Oamenii trăiesc zi după zi fără griji mari, se bucură de plăceri sărace şi nu-şi exercită capacitatea de a gândi la un nivel ridicat. Totuşi, din mulţimea de oameni cu astfel de dispoziţie, mii dintre ei devin slujitori creştini serioşi asociaţi cu martorii lui Iehova.

De curând, în 1943, misionarii absolvenţi ai Gileadului au început să fie trimişi în Cuba, unde s-a obţinut imediat succes, în învăţarea adevărului Bibliei pe

Cuprins

ascultătorii doritori. După aceea, Puerto Rico, Republica Dominicană, Haiti, Trinidad, Bermude, Bahamas, Jamaica şi alte insule au început să fie „invadate" de misionarii Watch Tower, unde populaţia i-a primit cu amabilitate. Societatea a cheltuit aproximativ 125.000 $ cu expansiunea serviciului pe teritoriul Caraibian, precum şi în America Centrală şi de Sud, numai în anul 1946. Timp de trei ani consecutiv, din 1944 înainte, preşedintele Societăţii a făcut vizite în Cuba şi în alte insule pentru a stimula minunatele începuturi făcute în aceste teritorii. În 1955 acolo erau 144 misionari ce acţionau în 38 de „ţinuturi" diferite ale insulelor. Timp de mai mulţi ani, căruţa cu coviltir Sibia a fost o casă plutitoare pentru misionari, care aducea un grup de absolvenţi Gilead din insulă în insulă, pentru a oferi lecturi, a pune mărturie tuturor băştinaşilor şi a ţine studii din Biblie împreună cu ei. Acea ambarcaţiune este înlocuită acum cu un vas mai mare, numit Lumină. Astfel a fost stârnit mult interes izolat pentru activitatea permanentă de misionar prin servii pe care Societatea îi va trimite în teritoriu recent.

La instigarea clerului au avut loc interdicţii ale guvernului, deportări ale misionarilor şi împotrivire generală în Republica Dominicană, Haiti, Bermude, Jamaica şi alte insule, dar aceasta nu i-a împiedicat pe martori, aşa cum este evident în următoarea schemă de expansiune.

Anul	Ţări în care s-a pus mărturie	Număr total de slujitori	Numărul orelor de predicare
1942	6	1.297	237.057
1947	12	6.429	1.448.810
1952	15	15.659	2.200.647
1953	29	17.421	2.248.941
1955	38	19.615	2.673.483

Un măreţ serviciu de predicare de mai bine de două milioane de ore pe an sună laudele lui Iehova în aceste insule. Prin aceste mijloace, mai multe mii vor fi educate pentru viaţă în glorioasa lume nouă a dreptăţii a lui Iehova. Deja în 1955 exista un slujitor martor al lui Iehova la 971 locuitori ai insulelor. Un procent extraordinar!

AMERICA DE SUD

Până la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial toate ţările continentului America de Sud, împreună cu cele 120 milioane de locuitori, păreau să fie singurele păstrate de biserica romano-catolică. În 1945, odată cu înfrângerea încercării de a controla lumea a alianţei nazi-fascist-catolice de către democraţiile vestice, uşa în America de Sud părea să fie larg deschisă pentru pătrunderea creştinismului adevărat, prin intermediul curajoşilor misionari dintre martorii lui Iehova. Principalele limbi vorbite aici sunt spaniola şi portugheza. Datorită influenţei Ierarhiei de la Vatican, lungă de secole, gândirea oamenilor din această parte a lumii este limitată, lumească şi superstiţioasă. Oamenii sunt înnebuniţi după sport şi practică jocuri foarte mult. Datorită interzicerii divorţului din pricina

Cuprins

punctelor de vedere catolice, bineînţeles că moralitatea nu este foarte înaltă, iar căsătoria de drept comun este o practică normală. Copiii nelegitimi sunt mulţi şi nu s-a găsit nici o soluţie practică pentru starea lor demnă de compătimit. Este foarte mare nevoie de educaţie, care niciodată n-a fost prea încurajată de „Biserică". Mulţi au o fire mândră şi sunt iuţi la mânie. Toţi par a fi patrioţi fanatici unitari cu un sentiment de superioritate. Ei sunt sensibilizaţi cu uşurinţă de o idee sau de noutatea unui lucru, dar gândirea lor superficială îi împiedică să fie interesaţi mai mult. Ce succes va avea educaţia din Biblie asupra unor astfel de oameni şi asupra modului lor de gândire? Vom vedea.

În februarie şi martie 1945 preşedintele Societăţii N. H. Knorr şi tovarăşul său F. W. Franz au făcut prima vizită în America de Sud. Au fost vizitate toate ţările mari şi s-au făcut planuri pentru expansiunea lucrării de misionariat în toate aceste ţări. Lucrarea în Argentina şi Brazilia începuse în prima parte a secolului al douăzecilea, dar avea nevoie să fie modernizată considerabil. La scurt timp după aceea au fost trimişi în America de Sud misionari instruiţi la Gilead şi în 1947 erau 117 misionari în doisprezece ţări diferite sud-americane. În 1955 numărul de misionari repartizaţi acolo de Societate s-a ridicat la 340. Aceasta însemna deschiderea şi finanţarea multor case de misionari pe tot cuprinsul Americii de Sud, precum şi înfiinţarea de sedii şi birouri de filială corespunzătoare. În această expansiune din America de Sud s-au cheltuit mii de dolari, dar roadele n-au întârziat să apară. Mii de oameni au început să părăsească organizaţia catolică pentru a deveni studenţi ai serviciului, ca martori ai lui Iehova. Mulţi au trebuit să fie învăţaţi să scrie şi să citească în timpul studiilor lor din Biblie. Mai mult decât atât, era necesară o curăţire morală, deoarece numai aceia care erau căsătoriţi în armonie cu principiile biblice puteau fi socotiţi ca asociaţi. Aceasta cerea multe reglementări matrimoniale; în aşa măsură încât publicul a ajuns să observe că martorii sunt singurii care se îngrijesc de ridicarea morală a asociaţilor lor. Dar, în ciuda tuturor acestor dificultăţi, creşterea a fost fenomenală, de la 807 slujitori în 194, la 18.800 în 1955. S-a manifestat împotrivire în Columbia, Brazilia şi alte locuri. În Argentina, Societatea a continuat să fie sub interdicţie, din 1949, prin guvernul dictatorial din ultima vreme a lui Peron. Dar aceasta nu opreşte creşterea din Columbia, Brazilia şi chiar din Argentina.

Dezvoltarea din America de Sud încurajează şi pare să fie chiar la începutul ei, deoarece o mare mulţime pare gata să iasă din acea parte a terenului lui Iehova. Observaţi raportul următor despre această expansiune.

Anul	**Ţări în care s-a Pus mărturie**	**Număr total de slujitori**	**Numărul orelor de mărturie**
1942	8	807	219.905
1947	12	2.431	956.928
1952	13	11.795	1.990.228
1953	12	13.174	2.137.541
1955	12	18.800	2.874.637

Pe acest continent sudic lucrarea de mărturie este relativ nouă. Deja există un slujitor martor al lui Iehova la 6.435 locuitori. Dar viitorul promite că această proporţie se va reduce foarte mult, deoarece expansiunea adevăratului creştinism continuă.

(Va urma)

Cartea anuală din 1945, p. 42
Turnul de veghere 1945, pp. 125, 126; *W* 1946, pp. 220-224.
W 1948, pp. 300-302.
Treziţi-vă!, 22 noiembrie, 1953, pp. 3-11.
Boucher v. The King (1951), Rapoarte ale Curţii Supreme, 265, Canada.
Cartea anuală din 1956.
Cartea anuală din 1947, p. 254.
W 1946, pp. 172-176, 187-192.
Cartea anuală din 1954, p. 84.
Cartea anuală din 1956.
Cartea anuală din 1956.
W 1945, pp. 125-128, 172, 173.
Cartea anuală 1947, p. 254.
Cartea anuală din 1956.

Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul final – Mat. 24:14, *NW*.

REZULTATE BINECUVÂNTATE
PENTRU TRECEREA TESTULUI

CE a urmat când izraeliţii au ascultat ce se spune la Maleahi şi au adus toată zeciuiala la visteria templului? Toţi preoţii şi leviţii s-au întors regulat să servească la templu şi să aibă grijă de nevoile spirituale ale oamenilor, păstrându-i într-o relaţie favorizată cu Dumnezeul lor. O ilustrare a acestui fapt o avem în zilele lui Neemia, guvernator al provinciei lui Iuda, după ce a reconstruit şi inaugurat zidurile Ierusalimului, în anul 455 î.C. „Mai mult, în ziua aceea au fost numiţi bărbaţi peste sălile pentru provizii, pentru contribuţii, pentru primele roade şi pentru zeciuieli, ca în ele să strângă din ogoarele oraşelor porţiile prevăzute de lege pentru preoţi şi leviţi, căci bucuria lui Iuda se datora preoţilor şi leviţilor care slujeau. Şi ei, precum şi cântăreţii şi portarii, au început să-şi îndeplinească îndatoririle faţă de Dumnezeul lor şi îndatorirea cu privire la purificare, după porunca lui David şi a lui Solomon … În zilele lui Zorobabel şi în zilele lui Neemia, tot Israelul le dădea porţii cântăreţilor şi portarilor, după necesităţile zilnice, sfinţindu-le pentru leviţi, iar leviţii le sfinţeau pentru fiii lui Aaron.” (Neem. 12:44-47, *NW*). Izraeliţii s-au bucurat să vadă serviciul de la templu

Cuprins

realizat complet; toate poziţiile de serviciu erau ocupate. Ei s-au bucurat deoarece contribuţiile lor au ajutat la înfăptuirea acestui lucru, prin aprovizionarea acestor slujitori la templu cu toate cele necesare. Doisprezece ani mai târziu, Neemia a considerat necesar să reînsufleţească acest sprijin pentru templu şi să restabilească slujitorii levitici ai templului la locurile lor, punându-i pe toţi din Iuda să-i susţină din punct de vedere material. (Neem. 13:10-14) Atunci, Iuda s-a bucurat din nou.

[2] La fel e şi cu Martorii lui Iehova în zilele noastre. Noi, de asemenea, ne bucurăm atunci când ascultăm invitaţia lui Dumnezeu şi oferim zeciuiala spirituală, pentru că atunci vedem o creştere a închinării de la templu, datorită unei creşteri a numărului de slujitori activi, care sprijină bine templul. Deoarece rămăşiţa Israeliţilor spirituali a adus zeciuiala spirituală începând cu 1919, numărul complet al membrilor „preoţiei împărăteşti” a fost finalizat în 1931, prin completarea locurilor celor 144 000 de membri ai trupului Marelui Preot Isus Cristos. Prin aducerea zeciuielii spirituale în casa lui Iehova ea va prospera, având multă hrană în cămara sau în visteria sa, iar slujitorii templului au, ca să spunem aşa, hrana şi îmbrăcămintea necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor de acolo. În vechiul Israel, chiar şi atunci când a fost introdusă zeciuiala, dacă recolta era săracă şi zeciuiala era săracă, iar slujitorii templului aveau un suport material corespunzător sărăciei. Şi ce dacă?

[3] Aici intră în scenă legământul lui Iehova. Conform acestuia, El nu permitea ca o astfel de zeciuială săracă să fie necesară, din cauza unei recolte slabe de pe câmp, când poporul Lui era credincios. Dacă ei îşi respectau partea lor, atunci şi El şi-o respecta pe a Lui. Prin aducerea cu ascultare a întregii zeciuieli, El mărturisea că-L puneau la încercare sau să demonstreze că era Dumnezeul lor. Era o încercare a Lui dacă îşi va duce la bun sfârşit partea Sa din legământ. Aceasta a fost o încercare îndreptăţită a Lui. Nu era o încercare a Lui de a face rău; nu era nici un test de a face pe cineva să facă o nebunie sau ceva rău. (Mal. 3:15; Mat. 4:5-7). Făcea doar partea cuvenită a legământului, călăuzit de dragoste şi credinţă, fără să treacă, în mod arogant, dincolo de ceea ce îi permitea legământul. Prevestea o încredere iubitoare într-un Dumnezeu care-şi respectă cu credincioşie partea Sa de legământ, după cum a promis în Leviticul 26:3-10 şi Deuteronomul 28:1-14.

[4] „‘Puneţi-Mă astfel la încercare’, zice DOMNUL Oştirilor [Iehova] ‘şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide ferestrelor cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi binecuvântare, până nu va mai fi nevoie’.” (Mal. 3:10, *AT*) Cerurile sunt sursa de prosperitate, pentru că ele sunt adevărate depozite ale lui Iehova. (Deut. 28:12, *AS;* Lev. 26:4; Ier. 10:13). Sursa binecuvântării noastre este din cer în jos, nu de la pământul material în sus. Ferestrele cerurilor sunt „stăvilarele cerurilor.” (Gen. 7:11; 8:02, *NW*) Prin aceste stăvilare, Iehova îşi revarsă excesul de binecuvântare asupra păstrătorilor legământului. El a promis să toarne această binecuvântare înainte de ziua cea mare şi înfricoşătoare a lui Iehova.

[5] Prin aducerea cu dragoste, credincioşie şi zel a zeciuielii spirituale, din 1919 încoace, rămăşiţa izraeliţilor spirituali a continuat să-L încerce pe Iehova, conform noului Său legământ făcut prin intermediul lui Isus Cristos. A trecut Iehova testul? Binecuvântarea abundentă care a fost revărsată peste martorii Săi în timpul celor

Cuprins

treizeci şi şase ani de atunci oferă un răspuns emfatic. Da! Observaţi ce include toată această binecuvântare:

[6] În 1 octombrie 1919, revista *Epoca de Aur,* acum *Treziţi-vă*!, a început să fie publicată ca un supliment al revistei *Turnul de veghere.* În 1920, începând cu broşura *De vorbă cu morţii?,* iar mai târziu *Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată*, o nouă serie de broşuri a început să fie publicată în mod regulat. Vechile texte ale Bibliei, cele şapte volume ale *Studiilor în Scripturi* (1886-1917), au fost înlocuite, pentru început cu *Harpa lui Dumnezeu,* în 1921, iar o nouă serie de manuale pentru studiu biblic a început să fie publicată, culminând cu cartea *Tu poţi supravieţui Armaghedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu*, publicată în 1955. Toate aceste publicaţii, începând cu 1919, au continuat să prezinte doctrinele Bibliei şi expuneri ale profeţiilor Bibliei, dintr-un punct de vedere progresiv şi nu în funcţie de tradiţia sau înţelegerea vreunui om mort. Adiţional publicării acestor ajutoare de studiu al Bibliei, Societatea Turnul de Veghere a început să publice versiunile biblice, *The Emphatic Diaglott*, Versiunea King James, Versiunea Americană Standard şi Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi. S-au făcut noi tratate gratuite, iar „Provocarea" din 1922 a început seria celor care au apărut în sute de milioane de exemplare, până în prezent.

[7] În plus, începând din 1920, în cadrul micii tipografii din strada Myrtle Avenue, Brooklyn, nr. 35, New York, s-a înfiinţat o nouă fabrică pentru tipărirea literaturii martorilor lui Iehova prin intermediul propriei prese, iar acum este în construcţie o clădire cu treisprezece etaje, vizavi de fabrica cu nouă etaje de pe strada Adams, nr. 117. A existat o creştere a numărului de filiale ale Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, de la mai puţin de douăzeci în 1919, la peste şaptezeci acum, cele mai recente fiind în Luxemburg şi Berlin. Pe lângă adunările de circuit, district şi naţionale, au început marile adunări internaţionale cu Congresul de la Cedar Point, în 1919, culminând, în 1955, cu seria de treisprezece adunări „Împărăţia Triumfătoare", la care mai mult de patru sute de mii au auzit discursul public „Cucerirea Lumii, în curând – de către Împărăţia lui Dumnezeu", în nouă limbi şi peste treisprezece mii au fost botezaţi. Filmul „Societatea Lumii Noi în Acţiune" a fost expus gratuit sutelor de mii de oameni de pe tot cuprinsul pământului, începând din 1954, continuând să prezinte funcţionarea organizaţiei, precum şi o creştere a numărului de adunări internaţionale, în special cea de pe Stadionul Yankee, din oraşul New York, în 1953, atunci când un public de 165 829 a auzit lectura publică de acolo.

[8] Au fost înfiinţate staţii de radio, staţia radio a Societăţii, WBBR, încă funcţionează de la inaugurarea sa în 1924, aceasta fiind completată de către difuzări gratuite la posturile de radio comerciale. Timp de mulţi ani echipamentul de sonorizare de teren, cum ar fi maşinile de sunet şi fonografele portabile, a fost oferit şi folosit pentru difuzarea predicilor înregistrate. Au fost construite noi case Bethel pentru găzduirea lucrătorilor de la filiale, începând cu noua casă Bethel din Brooklyn din 1927. Şcoala misionară, Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, a fost deschisă în 1943, având ca rezultat trimiterea misionarilor de acolo în multe ţări, fiind înfiinţate nenumărate case misionare. Au fost înfiinţate şcoli

teocratice de serviciu în toate grupele martorilor lui Iehova şi pentru acestea a fost furnizată o serie de manuale, începând cu 1943, ultimul fiind intitulat „Calificaţi pentru a fi slujitori.”

[9] S-a pus în circulaţie, lunar, o publicaţie pentru serviciu de teren, cunoscută ca *Buletin* în 1922, iar acum este cunoscută sub numele de *Informator;* iar acesta a fost suplimentat cu broşuri, ultima dintre ele fiind *Să predicăm împreună în unitate*. Foştii predicatori care călătoreau, cunoscuţi sub numele de „pelerini”, au fost înlocuiţi, din 1927, de către promotorii pentru serviciul de teren, cunoscuţi astăzi sub numele de servi de district şi de circuit. Pentru combaterea întregului rău pe care duşmanii l-au pus la cale sub adăpostul legii, împotriva proclamării împărăţiei, Societatea şi-a deschis un departament juridic, care a avut mult curaj în apărarea şi stabilirea legală a dreptului de a predica vestea bună a Împărăţiei, după cum a poruncit Dumnezeu, prin Cristos. Rugăciunea, lauda şi reuniunile de mărturie din mijlocul săptămânii au fost înlocuite cu întâlniri practice de serviciu, săptămânale. Ca şi consecinţă a tuturor binecuvântărilor anterioare, vestitorii Împărăţiei au crescut de la mii de activi pe teren în 1919, la sute de mii în prezent, 642 929 implicându-se în mărturia de pe teren până la sfârşitul lunii august a anului 1955. Ce închinare la templu!

[10] Privind peste aceste îngrijiri spirituale pentru cei ce oferă zeciuiala spirituală, ca să fie hrană în casa lui Iehova, putem aprecia profund modul în care el a deschis stăvilarele cerului şi ne-a dat o ploaie torenţială de binecuvântări, astfel încât astăzi nu mai este nevoie de ele. Martorii lui Iehova sunt acum cei mai bine aprovizionaţi din punct de vedere spiritual de pe toată suprafaţa pământului. El şi-a împlinit profeţia: „Şi voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă [devoratorul de lăcuste *RS*] şi nu vă va nimici roadele pământului şi viţa nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Iehova al oştirilor.” (Mal. 3:11, *AS*). Sămânţa pe care am semănat-o a fost protejată să crească şi să facă fructe, iar duşmanilor devoratori precum lăcustele nu li s-a permis să devoreze rodul prin tacticile lor de invadare, lăsându-le câmpurile sterpe. Duşmanii noştri pestilenţiali au fost mustraţi, dar câmpurile creştinătăţii au fost copleşite de invazia lăcustelor simbolice prezise în Ioel, capitolul doi. Avem un timp binecuvântat al secerişului. Viţa noastră de vie, bucuria Împărăţiei, nu a fost stricată sau nimicită de dăunători, să cauzeze căderea sau stafidirea roadelor ce se dezvoltă, înainte să ne bucure inima. Aşteptările noastre s-au împlinit, nu, sunt peste aşteptări. Deci, avem pâine spirituală care să ne întărească inimile şi vin spiritual ca să ne înveselească, pentru a continua în serviciul lui Iehova şi să aducem, cu regularitate, în hambarul Lui, întreaga amintire a dedicării noastre complete faţă de el.

[11] În timp ce naţiunea Israel din vechime, care oferea zeciuială, trebuia să fie bogată din punct de vedere material, naţiunea Israelului spiritual, martorii unşi ai lui Iehova de astăzi, sunt bogaţi spiritual. Ei au dovezile favorii, binecuvântării şi protecţiei divine, în ciuda tuturor atacurilor inamice. Întotdeauna ei au ieşit

Cuprins

triumfători, indiferent de cât de teribile şi de încercate au fost experienţele lor pământeşti. Ei produc rodul spiritului lui Iehova, care este iubire, bucurie, pace, bunătate, credinţă, etc., şi, astfel, nu sunt corupţi de „faptele cărnii.” Ei sunt o organizaţie curată cu o închinare curată. (Gal. 5:19-23). Ei au un mesaj satisfăcător al Bibliei, unul care-l glorifică pe Dumnezeu şi satură foamea şi setea de hrană spirituală. Ei sunt bogaţi prin posesia unicului nume sfânt al lui Dumnezeu şi se află într-o stare pământească teocratică, pe un „pământ” simbolic demn de acest nume „Beula”, pentru că nu este un pământ părăsit, lipsit de locuitori, ci un pământ însoţit de o rămăşiţă a celor care nu emigrează. Deci, profeţia lui Iehova s-a adeverit: „Şi toate naţiunile te vor numi fericită, căci vei fi o ţară plăcută, zice Iehova al oştirilor.” – Mal. 3:12, *AS*.

[12] Aceasta s-a întâmplat în cel mai nefericit moment din întreaga istorie umană, atunci când toate naţiunile au suferit de „începutul durerilor” şi toate celelalte efecte ulterioare ale acestora, începând din 1914. Indivizi din toate aceste naţiuni nefericite au ajuns să vadă că rămăşiţa Israeliţilor spirituali aparţine unei organizaţii care-L încântă pe Iehova, numită Hephzibah, însemnând „Desfătarea mea este în ea”, şi că sunt fericiţi pentru că Dumnezeul lor este Iehova şi sunt o „ţară plăcută”, deoarece lui îi place ţara la fel de mult precum mirele îşi place mireasa. (Ps. 33:12, *AS*; Isa. 62:4, 5). Astfel de indivizi ai naţiunilor o numesc rămăşiţa spirituală fericită. Tânjind după prosperitate spirituală şi fericire, ei vin spre „ţara plăcută”. Ei se alătură rămăşiţei prospere din punct de vedere spiritual. Ei se îndreaptă spre muntele înălţat al casei lui Iehova, urcă în curtea templului său şi se alătură închinării lui, în spirit şi adevăr, la fel cum a fost profeţit în Isaia 2:2-4. Aflând că prosperitatea spirituală continuă se bazează pe ascultarea lor, ei îşi aduc zeciuiala spirituală în depozitul templului lui Iehova, ca să poată exista susţinere pentru casa Sa cea sacră, pentru slujitorii de la templu. „Căci de la răsăritul soarelui până la asfinţit, Numele Meu va fi mare între naţiuni şi pretutindeni se va oferi tămâie în cinstea Numelui Meu şi o jertfă curată, căci Numele Meu va fi mare între naţiuni, zice Iehova oştirilor. … Eu sunt un Rege Mare, zice Iehova oştirilor, Numele Meu este teribil printre naţiuni.” – Mal. 1:11, 14, *Da*.

CEI CRUŢAŢI

[13] Martorii lui Iehova, care, cu credincioşie, L-au pus la încercare, sunt cei mai fericiţi oameni de pe pământ şi ei ştiu că nu este inutil să-l servească pe Iehova Dumnezeu. Cei mândrii lumeşti din creştinătate, din care face parte clasa respinsă a „servului rău”, nu sunt fericiţi; ei nu au încredere în Iehova Dumnezeu să-L pună la încercare pentru binecuvântări. Lor le spune: „‘Cuvintele voastre sunt aspre împotriva mea’, zice DOMNUL. ‘Dar voi ziceţi: Ce-am spus noi împotriva Ta?’ Aţi zis: ‘Degeaba slujim lui Dumnezeu; şi ce am câştigat dacă am respectat poruncile Lui şi am umblat

Cuprins

trişti înaintea DOMNULUI oştirilor? Acum fericim pe cei norocoşi aroganţi [pe cei fericiţi]; celor răi le merge bine; de fapt ei îl pun pe Dumnezeu la încercare şi scapă'!" (Mal. 3:13-15, *AT*). Ei nu s-au bucurat de împărăţia lui Iehova stabilită, ci s-au opus celor care o proclamau. Ei au umblat plângând înaintea lui Iehova oştirilor, pentru că nu au văzut problema şi astfel nu au apreciat privilegiul de a suferi de partea lui Dumnezeu în marea controversă asupra suveranităţii universului. Ei s-au mâniat din cauza celor răi, momentan prosperi din punct de vedere material şi politic. (Ps. 37:1, 7). Spre deosebire de Iov, ei au avut un punct de vedere materialist şi l-au acuzat pe Dumnezeu de nebunie. (Iov 1:22). Ei au o formă de evlavie, dar îi neagă puterea. Ei cred că au avut necazuri în ciuda faptului că L-au slujit pe Dumnezeu, în timp ce acestea, de fapt, au avut loc tocmai pentru că ei nu au reuşit să-L slujească pe Dumnezeu fără egoism, din toată inima, nu doar formal, pentru un câştig egoist, ci cu respectul potrivit, cu teamă şi dragoste. Revărsarea de binecuvântări asupra martorilor lui Iehova, care şi-au oferit zeciuiala, infirmă toate raţionamentele false ale religioniştilor necredincioşi, lipsiţi de credinţă şi nemulţumiţi din creştinătate.

[14] Da, diferenţa între jefuitorii fără credinţă faţă de Dumnezeu şi rămăşiţa celor ce oferă zeciuială este arătată deja înainte de războiul în Armaghedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic." (Apoc, 16:14-16, *NW*). Ei au vorbit cu respect şi nu L-au blestemat pe Iehova. „Atunci şi cei ce se tem de Iehova au vorbit unul cu altul; iar Iehova a luat aminte la lucrul acesta şi a ascultat şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Iehova şi cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Iehova oştirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu [sau o fac]; îi voi cruţa, cum îşi cruţă un om fiul care-i slujeşte. Şi veţi vedea din nou, atunci, deosebirea dintre cel drept şi cel rău, dintre cel ce slujeşte lui Dumnezeu şi cel ce nu-I slujeşte." – Mal. 3:16-18, *AS,* notă marginală.

[15] Pentru a vorbi unul cu celălalt, cei din rămăşiţa celor care se tem de Iehova s-au întâlnit regulat pentru a-şi exprima gândurile despre numele lui. Începând din 1931, cei pentru care numele lui Iehova a devenit mare şi de temut printre naţiuni, au venit şi s-au alăturat întâlnirilor rămăşiţei, pentru a vorbi de slava numelui lui Iehova. Iehova al oştirilor revendică rămăşiţa ca propria sa posesie, scoasă din toate naţunile. (1 Pet. 2:9, *NW*). Oamenii cu bunăvoinţă vor recunoaşte, de asemenea, rămăşiţa care a oferit zeciuiala ca fiind în posesia lui Iehova şi astfel, ei li se alătură ca poporul Său ales, putând să se bucure de venirea mântuirii împreună. Ei ştiu că Iehova a promis să cruţe rămăşiţa în ziua când ia măsuri şi îşi justifică suveranitatea universală, ducând războiul de la Armaghedon spre victorie. În acel război El îşi va aminti să-i cruţe de la distrugere, pentru că ei sunt înregistraţi în cartea Sa de aducere aminte, datorită fricii faţă de El şi a aducerii întregii zeciuieli în depozitul Lui. Cruţarea lor în timpul războiului se va face cu tandreţea unui tată care îşi cruţă fiul supus şi plin de respect, care îl slujeşte cu dragoste. Apoi, prin mântuirea celor cu frică de Iehova şi prin distrugerea celor care îl dispreţuiesc pe Iehova, vom mai vedea încă o dată diferenţa dintre cei cu

Cuprins

adevărat drepţi şi cei răi, dintre cei ce-L slujesc cu adevărat pe Dumnezeu, conform poruncilor Lui, şi cei care nu-l slujesc.

[16] În faţa unei astfel de diferenţiere între cele două clase, toţi oamenii cu bunăvoinţă, din toate naţiunile, să meargă împreună cu rămăşiţa la casa lui Iehova, ducând zeciuiala spirituală cu ei. În felul acesta se încurajează să acţioneze la invitaţia lui, punându-l la încercare. Prin acest test vei fi condus la binecuvântări abundente acum, la prosperitate spirituală. Vei fi condus spre cruţare împreună cu rămăşiţa, prin războiul de la Armaghedon, pentru a te bucura de viaţă veşnică în noua lume a lui Iehova, având prosperitate atât materială, cât şi spirituală, pe pământ.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce s-a întâmplat când izraeliţii l-au ascultat pe Maleahi şi au adus toată zeciuiala, şi cum a fost ilustrat lucrul acesta prin guvernarea Iudeei de către Neemia?
2. (a) Cum sunt făcuţi să se bucure martorii lui Iehova, aşa cum s-a bucurat Iuda atunci? (b) Cum i-a afectat pe slujitorii de la templu situaţia agricolă a naţiunii?
3. Cum a intrat în joc, aici, legământul lui Iehova, şi cum a fost El pus la încercare prin aducerea întregii zeciuieli?
4. Ce a promis Iehova că va face, ca răspuns la încercare, şi ce demonstrează aceasta referitor la izvorul prosperităţii?
5. De când se face această încercare, şi i-a făcut Iehova faţă?
6. Ce a cuprins această binecuvântare în ce priveşte literatura?
7. Dar în ce priveşte mijloacele de producţie şi adunări?
8. Dar în ce priveşte reproducerea de sunet şi instruirea predicatorilor?
9. Dar în ce priveşte promovarea activităţii pe teren, a apărării şi a stabilirii ei legale, toate acestea cu ce participare recentă în activitatea de teren?
10. Cum a mustrat Iehova, astfel, pe simbolicul „devorator”, şi cum a făcut roditoare simbolica viţă-de-vie?
11. În ce fel este bogată şi fericită naţiunea Israelului spiritual, şi în ce fel locuieşte într-o ţară care este căsătorită?
12. (a) Cum au numit toate naţiunile Israelul spiritual o „ţară fermecătoare” şi fericită? (b) Cum au acţionat ele pentru a avea parte de această prosperitate şi fericire spirituale?
13. Cum au vorbit şi au acţionat cei mândri lumeşti, însă cum li s-a demonstrat netemeinicia la toate raţionamentele lor false?
14. Aşadar, ce diferenţă se vede deja clar înainte de Armaghedon, aşa cum a fost prezis?
15. Cine se alătură rămăşiţei, de la 1931 încoace, să vorbească împreună? Cum va fi cruţată această rămăşiţă şi cum vor fi făcuţi de ocară acei nelegiuiţi?
16. Cum Îl pun la încercare pe Iehova şi oamenii cu bunăvoinţă, şi cu ce rezultate binecuvântate?

Cuprins

Vancouver, British Columbia, Canada, 29 iunie-3 iulie 1955

DE LA Chicago, preşedintele societăţii şi secretarul său împreună cu vice-preşedintele au zburat spre vest, pentru a servi la adunarea de cinci zile din Vancouver, British Columbia, Canada, cea de-a doua din "seria mondială năvalnică de adunări creştine," aşa cum a numit-o un ziar canadian. Realitatea este că această adunare s-a dovedit a fi cea mai mare întrunire ce a fost pusă vreodată în scenă din istoria provinciei.

Servul relaţiilor cu publicul al Societăţii Turnul de Veghere s-a prezentat devreme la serviciu, şi de la mijlocul lunii mai ziarele publicau informaţii în avans legate de viitoarea adunare. Ziarele germane şi suedeze s-au alăturat în publicitatea făcută adunării, iar din 13 mai chiar şi ziarele chinezeşti. Deci publicul general a fost alertat cu mult înainte. Ei au fost încurajaţi să primească miile de participanţi în casele lor prin ştirea că au fost primite cereri pentru cazare din treizeci şi patru de state americane, şapte provincii canadiene, Anglia, Hawaii şi Australia. Nouă mii de cereri de cazare au fost completate şi proprietarii au fost mulţumiţi de musafirii lor. Publicul a fost informat că avea loc o acţiune uriaşă de curăţenie, atunci când 400 de martori ai lui Iehova au curăţat stadionul Empire, cu cele 25 557 de locuri, de sus până jos.

Marelui stadion oval i-a fost dată o "atmosferă religioasă" prin ridicarea tribunei vorbitorilor, cu fundalul ei de un design neobişnuit şi cu titlul congresului, deasupra ei. Iehova, de asemenea, a adăugat propriul Lui fundal, poalele Stâncoşilor canadieni care ieşeau în evidenţă, semeţi, în depărtare. La curbura opusă a stadionului oval era agăţată o pancartă imensă, pe care era scris textul anual, Psalmul 112:7.

Atitudinea generală a publicului a fost prietenoasă şi cele mai multe magazine mari, hoteluri şi moteluri au fost bucuroase să afişeze semne de "Bun venit martorilor lui Iehova." Anunţuri de bun venit ale firmelor de afaceri au fost de asemenea publicate în ziare, dar, fără îndoială, nu a fost acordată nicio atenţie anunţului unei organizaţii religioase de "Serviciu special pentru martorii lui Iehova" de duminică seara. În timpul adunării, publicitatea din ziare a crescut la proporţii foarte mari, 2.112 inch coloană, toate rezultând în publicitate bună pentru societatea Noii Lumi. Adăugaţi la aceasta interviurile care au fost luate oficialilor Societăţii, înregistrate şi radiodifuzate sau transmise în direct.

Adunarea de la Vancouver din stadionul lustruit s-a deschis sub un cer înnorat şi cu vreme rece, prietenii stând cu hainele pe ei sau înfăşuraţi în pături. Ei au venit din treizeci de state ale Americii, opt provincii din Canada şi din Yukon, Nicaragua, Paraguay, Hawaii, Japonia şi Australia. Mulţi dintre cei care veniseră de la vremea caldă din sud au trebuit să meargă la firmele din oraş şi să-şi procure haine mai groase pentru vremea aspră. Preşedintele congresului P. Chapman a trebuit să-şi rostească discursul de bun venit cu ploaia în faţă şi multe umbrele

Cuprins

colorate strălucitor au "înflorit" pe toate părţile neacoperite ale stadionului. Doar două secţiuni din estul şi din vestul stadionului erau acoperite, sau circa o treime din întinderea sa. În timp ce mulţi au stat în ploaie, alţii au stat şi au ascultat discursurile în pasaje sau în adăposturi sub tribune. Temperatura înregistrată era de 56 de grade Fahrenheit, însă participanţii au dovedit că nu erau "creştini de vreme bună." Ei au sprijinit adunarea şi vorbitorii, cu costul unei bune rezistenţe. Ei au fost răsplătiţi din plin, şi mare a fost bucuria şi recunoştinţa la primirea noilor publicaţii ce au fost lansate în acea zi.

Pentru cuvântarea de deschidere a preşedintelui s-a înregistrat o prezenţă de 11 614 de persoane. Vremea aspră a continuat, iar joi după-amiază preşedintele a fost obligat să vorbească în timp ce nu bătea doar vântul şi ploua, ci şi în timp ce ningea şi cădea grindina. Însă programul a continuat, iar prezenţa s-a ridicat la 13 110 persoane. Prietenii erau hotărâţi să învingă vremea şi aşa au făcut. În afara stadionului ei au continuat zeloşi cu activităţile lor unite de teren.

Vineri dimineaţă soarele s-a luptat cu norii de furtună şi a picurat puţin, dar pe măsură ce candidaţii la botez s-au ridicat să răspundă Da la întrebările referitoare la dedicarea lor completă lui Dumnezeu, soarele a răzbătut peste ei. În ciuda temperaturii de circa 60 de grade F., 500 de persoane au fost botezate, doar două în privat, restul în piscina deschisă Empire din Vancouver, B.C. Imaginile filmate la această cufundare au fost televizate în acea seară pe canalul 2, care acoperă mare parte din British Columbia şi au fost urmărite de mulţi dintre cei care erau pe stadion.

Sâmbătă după amiază, un public de 17 414 persoane, într-un soare întunecat de nori, au primit lansarea cărţii *Tu poţi supravieţui Armagedonului în lumea nouă a lui Dumnezeu* cu exclamări de Oh! şi aplauze inimoase.

Cuvântările de duminică dimineaţă au fost rostite în ploaie pentru 13 689 de oameni care au înfruntat vremea. Ştiind că Tatăl nostru ceresc face ca ploaia să cadă atât peste cei drepţi cât şi peste cei nedrepţi, ei nu au avut nicio plângere referitoare la vreme; ei nu şi-l puteau imagina pe Iehova Dumnezeu spunând: "Ce păcat că a plouat la Vancouver!" Uzi, da, pe trup, dar nu în spirit, ei au mers să aducă gazdele şi oamenii cu bunăvoinţă la lectura publică, şi mare parte a publicului a răspuns de la sine la publicitatea nemaipomenită. Deşi a continuat să plouă până la cuvântarea publică, cel mai mare auditoriu înregistrat vreodată în British Columbia – 21 877 – a umplut cea mai mare parte a stadionului, unde erau multe umbrele. Mulţi au stat în maşinile parcate. Mulţi erau pe coridoare. Pe măsură ce discursul preşedintelui despre "Cucerirea mondială, în curând - de către împărăţia lui Dumnezeu" progresa, ploaia s-a oprit definitiv. Mulţi dintre cei nouveniţi au fost invitaţi de către vorbitor să participe la întâlnirile de la cele douăzeci de Săli ale Împărăţiei din Vancouver. Multe sute dintre ei au rămas pentru remarcile de final ale preşedintelui, deoarece o mulţime de 18 161 de persoane erau prezenţi la încheierea adunării, sub soarele strălucitor.

Adunarea de la Vancouver a fost o bună demonstraţie de forţă şi loialitate creştină pentru toţi observatorii. A înregistrat un mare triumf pentru Împărăţia lui Dumnezeu. La vremea când râul Frasier, ce trecea prin Vancouver, atingea cele mai înalte cote din anul inundaţiilor 1948, British Columbia a fost măturată de un potop de adevăr şi purtători ai adevărului. Dintre toate provinciile canadiene, British Columbia este cea mai densă în ceea ce priveşte martorii lui Iehova; de fapt, unul pentru fiecare 124 de locuitori. În toată Canada sunt 29 178 de martori activi în 723 de adunări, ceea ce înseamnă un martor pentru fiecare 480 de

Cuprins

locuitori. Efectul adunării de la Vancouver ar trebui să fie creşterea şi mai mare a proporţiei martorilor. Adunarea a furnizat o masă de material de ştiri pentru o mare publicitate post-congres în ziare, în comunităţile locale ale tuturor participanţilor la congres.

LOS ANGELES, CALIFORNIA, S.U.A. 6-10 IULIE 1955

A treia adunare din seria verii se întrevedea acum în Los Angeles. În ziua precedentă deschiderii ei, preşedintele Societăţii, însoţit de secretarul său şi de vice-preşedinte, au zburat de la Vancouver, B.C., în regiunea înalţilor pini Douglas, la sud de această metropolă California a palmierilor falnici şi a vegetaţiei subtropicale. Din nou, a fost închiriat acelaşi loc de adunare, Wrigley Field, ca şi pentru adunarea naţională din 1947. Atunci 45 729 de oameni s-au adunat în acest parc de baseball pentru a auzi cuvântarea publică, mii fiind aşezaţi pe scaune pe iarba terenului depărtat în formă de diamant; şi 705 au fost botezaţi. Acum, estimarea, după cum a fost publicată în ziare, era că 30 000 de oameni vor participa la evenimentul public al adunării regionale de aici în 1955.

Dintr-o dată, cu două săptămâni înainte de adunare, un blocaj părea să fie ridicat pentru a împiedica multe persoane cu spirit binevoitor să ajungă la locul adunării. Un blocaj al tuturor liniilor de tranzit din oraş a început printr-o grevă care a lăsat Los Angeles-ul aproape paralizat în ceea ce priveşte transportul local, doar taxiurile continuând să opereze. Comitetul adunării s-a văzut confruntat cu problema de a-i aduce pe participanţii care nu aveau maşină proprie atât la casele lor, cât şi la toate sesiunile adunării. Hotărâţi să o depăşească, ei au pornit la acţiune. Ei le-au spus fraţilor care aveau maşini proprii să servească ca şi *taxiuri JW* şi să ofere transport gratuit. La toate staţiile de tren şi autobuz, participanţii care soseau au fost întâmpinaţi, conduşi la taxiurile care aşteptau şi duşi la locurile lor de cazare sau la locul adunării. Era nevoie de mai multe vehicule pentru a duce fraţii zilnic la sesiunile adunării şi înapoi în camerele lor. Aşadar au închiriat patru autobuze de şcoală. Toate cele opt grupe din afara Los Angeles-ului au adus autobuze şi au fost folosite şi acestea după ce cei din grupe au sosit cu ele. Nu au fost percepute taxe şi nu s-a cerut niciun ban din partea pasagerilor pentru acest transport cu autobuzul, însă contribuţiile voluntare au depăşit costurile de închiriere ale autobuzelor şi benzina necesară.

Au fost planificate două rute pentru autobuzele care s-au îngrijit de delegaţii care erau în vizită, ce stăteau în mai mult de treizeci de hoteluri din centru, iar orarul şi staţiile au fost oferite fiecărui hotel, în interesul participanţilor la congres de acolo. Însă încă mai era nevoie de transport pentru cei ce stăteau în casele private din colţurile îndepărtate ale acestui oraş întins şi care erau izolaţi, unii dintre ei chiar la douăzeci-treizeci de mile distanţă de Wrigley Field. La apelul pentru sute de maşini voluntare nu au răspuns doar fraţii din Los Angeles, ci şi fraţii din Alaska şi Canada şi-au oferit gratuit timpul, maşinile şi benzina pentru a-i duce pe participanţi încoace şi încolo. A fost aranjat şi pus în practică un sistem de operare pentru întreg oraşul şi pentru suburbii şi a funcţionat convenabil. Zilnic, marea grabă venea noaptea, după ultima sesiune, deoarece toţi voiau să plece deodată. Departamentul de transport al adunării s-a ocupat de această situaţie în mod capabil, punând pasagerii cu şoferi care mergeau în aceeaşi direcţie generală. Până pe la ora 10 p.m., în fiecare seară, toţi pasagerii şi şoferii erau în drum spre casă. Transportul a fost asigurat până la Reseda şi San Pedro Harbor, la o distanţă de cel puţin treizeci şi cinci de mile de Wrigley Field. Cu înţelepciunea lui

Cuprins

Dumnezeu şi ajutorul spiritului său sfânt, al cărui rod este dragostea, Societatea Noii Lumi s-a ridicat la înălţimea cerinţelor.

Într-o zi, o lucrătoare de la departamentul Transporturi stătea la linia bufetului cu autoservire de lângă Wrigley Field. Un om îmbrăcat îngrijit din spatele ei a spus: "Nu este minunat? N-am mai văzut niciodată aşa ceva!" Când ea a aprobat, el a întrebat-o: "Eşti membră?" Ea a spus: "Da, sunt unul dintre martorii lui Iehova", apoi a întrebat: "Tu cum ai venit aici?" El a spus: "Locuiesc în centrul Los Angeles-ului şi am văzut aceste autobuze mergând şi ştiam că este o grevă a autobuzelor. Aşadar am decis să mă urc într-unul să văd unde duce. Am încercat să-i dau şoferului nişte bani, însă nu a vrut să accepte. Aşa că m-am aşezat şi m-am trezit la Wrigley Field. Am petrecut întreaga zi aici şi cred că este minunat!" Sora nu prea a mâncat în acea seară, încercând să-i ofere cât mai multă informaţie de bază posibilă, într-un timp scurt, străinului deja impresionat.

Aşadar, în această primă după amiază, 18 985 se înghesuiau în tribuna principală şi câţiva în tribune pentru a-l aplauda şi a râde în timp ce preşedintele, fratele Knorr, a vorbit despre "Mesajul triumfător al Împărăţiei" şi apoi să accepte cu entuziasm cel de-al doilea volum al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* care a fost lansat. Sub o umbrelă galbenă, el le-a vorbit de pe o scenă acoperită cu un covor de iarbă verde. Aranjamentul scenic cu adaosul de flori era, ca să-l citãm pe preşedinte, "colosal." Urma conturul de diamant baseball, scena aflându-se la baza a doua, una din intrările de acolo fiind aproape de prima bază şi cealaltă aproape de a treia bază. O grădină terasă simetrică de flori colorate, întreruptă doar de frunzişul verde deschis şi închis, aşezat pe un câmp de iarbă, era accentuată de numeroşi copaci verzi. Adăugate la acestea erau două iazuri circulare de apă albastră cu fântâni care curgeau încontinuu. Marcând fiecare parte a celor două intrări, erau copaci Eugenia sub formă de coloane, înalţi de şapte picioare, în afară de alţi copaci înalţi, ornamentali, mereu verzi şi de garduri vii şi tufe verzi. Pe baza principală a diamantului baseball era o baterie pentru difuzoare camuflată de tufe verzi şi copaci. La sfârşitul acestei prime zile adunarea crescuse la 20 094 de oameni care ascultau discursurile de la această platformă. Surzii au auzit prin intermediul traducerii în limbajul semnelor.

Au fost delegaţi din multe ţări străine, inclusiv unul din Seul, Coreea de Sud. Datorită multor participanţi vorbitori de limba spaniolă din Mexic, Honduras şi alte comunităţi latine, au fost ţinute întâlniri neprogramate în dimineţile de joi, vineri şi sâmbătă, timp de două ore fiecare. Doi dintre reprezentanţii Societăţii din Mexic, secretarul preşedintelui şi vice-preşedintele, s-au adresat la aceste întruniri în spaniolă despre subiectele adunării şi au arătat lansările succesive în engleză. Prezenţele zilnice au fost de 494, 563 şi 602 şi mulţi care nu ştiau engleză deloc au simţit şi mai adânc că a meritat să participe la adunare.

Participarea la botez a întrecut toate aşteptările; 1 014 persoane au fost cufundate la piscina din Pasadena. Toţi s-au bucurat că atât de mulţi s-au dedicat recent lui Dumnezeu, prin Cristos, şi acum îşi simbolizau, ascultători, dedicarea prin botezul în apă.

Sâmbătă seara preşedintele a vorbit improvizat pe tema "Locul tinerilor în societatea Noii Lumi", în faţa unui auditoriu de 25 772 de persoane, oferind tinerilor martori sfaturi înţelepte în armonie cu Scripturile. Acest lucru a fost plăcut pentru toţi, tineri şi bătrâni deopotrivă, iar un grup de tinere adolescente i-a trimis fratelui Knorr un bilet de apreciere, spunând despre cuvântare: "Singurul defect a fost că nu a fost destul de lungă. Data viitoare faceţi-o de o oră."

Cuprins

Cartea *Martorii lui Iehova - Societatea Lumii Noi,* ale cărei câteva sute de mii de exemplare au fost disponibile la adunare, a devenit a cincia pe lista de "cele mai bine vândute" din Los Angeles.

A venit duminică, iar publicitatea din ziare adunase un total de 1 833 de inchi coloane de spaţiu. Această zi era în special ziua radioului şi televiziunii pentru adunare, cu cele trei transmisiuni TV ale principalelor evenimente de la congres şi două emisiuni radio directe fiind transmise unui public entuziasmat. Vremea bună favorizase întreaga adunare, această duminică nefiind o excepţie. Problema specială a zilei era cum să ducem tot publicul interesat la Wrigley Field pentru prelegerea publică şi ce să facem cu el odată ajunşi acolo. Aşadar, a fost adoptat acelaşi sistem de împărţire a oraşului în sectoare şi şoferii au fost trimişi pe rutele regulate de preluare. După ce şoferii au dus toate grupurile celor cu bunăvoinţă pe teren, ei au stat cu acestea. Astfel, în ciuda grevei celor de la transport, toate aceste persoane cu bunăvoinţă au fost îngrijite şi au fost asigurate că vor fi îngrijite de acum înainte de către adunările locale ale martorilor lui Iehova. În acest fel, prezenţa publică a reuşit să întreacă toate estimările şi aplauze furtunoase au izbucnit atunci când vorbitorul public a anunţat că 36 290 de oameni au auzit mesajul despre împărăţia lui Dumnezeu care cucereşte lumea. Tribunele, ca şi tribuna principală, erau pline ochi cu ascultători şi porţile erau deschise pentru a permite fluxului de oameni să intre şi să stea pe iarbă, pentru a auzi discursul. Multe pălării de paie, siameze, conice, de culori strălucitoare şi multe umbreluţe de soare în nuanţe strălucitoare ieşeau în evidenţă printre cei ce stăteau în soarele fierbinte.

Ţinuţi legaţi de mesajul atractiv şi de contactul personal plăcut cu societatea Noii Lumi a lui Iehova, mulţi au rămas să-l audă pe preşedinte rostindu-şi remarcile de încheiere. L-au auzit îndemnând la expansiunea lucrării de predicare până când nimeni nu va mai putea spune: "Nu am ştiut despre Împărăţie." La acel moment exista un vestitor al Împărăţiei pentru fiecare 400 de locuitori ai Californiei, însă ar fi fost şi mai bine dacă ar fi fost unul la fiecare 200 de locuitori. Când îi vizităm cu regularitate pe locuitori cu mesajul "noi nu sâcâim oamenii; noi îi iubim."

Cândva după ora 6 p.m. adunarea entuziastă, plină de apreciere, din Los Angeles s-a terminat, iar prietenii au trebuit să se pregătească de despărţire, puternic îndemnaţi la dragoste şi fapte bune, fără să fi părăsit adunarea lor împreună.

(Va urma)

Clerul nu provoacă nicio tulburare

Când primii creştini predicau vestea cea bună, se iscau destul de des tulburări. Despre predicarea lui Pavel în districtul din Asia, Biblia spune: "Au avut loc mari tulburări în ceea ce priveşte Calea." (Faptele 19:23, *NW).* Însă pastorii bisericilor din creştinătate sunt atenţi să nu tulbure pe nimeni. Ei recunosc aceasta. La cea de-a şaisprezecea Conferinţă Pastorală din Michigan, recent Dr. Benjamin E. Mays, preşedintele Colegiului Morehouse, Atlanta, Georgia, a spus: "Tentaţia de a merge

Cuprins

pe calea de mijloc este mare, de a nu spune nimic care să deranjeze ascultătorul sau să jignească puterile care sunt. Şi este uşor să raţionalizezi calea de mijloc. În fond, un preot trebuie să trăiască." Apoi celor 500 de pastori prezenţi, Dr. Mays le-a declarat: "Sunt lucruri pe care ştim că ar trebui să le facem, dar ne temem că ne vom pierde slujbele dacă le facem." – The Detroit *News*, 19 ianuarie 1955.

Dar ce spuneţi despre un martor al cărui partener moare credincios înainte de Armaghedon şi este apoi readus prin înviere, curând după sfârşitul bătăliei? Poate acel cuplu să fie reunit şi să ia parte la mandatul de procreare? - A. M., Africa de Sud.

Romani 7:2, 3 (*NW*) afirmă: "O femeie căsătorită este legată prin lege de soţul ei cât timp el este în viaţă, dar, dacă îi moare soţul, ea este eliberată de sub legea soţului ei. Astfel deci, dacă ea ar ajunge să fie a altui bărbat cât timp îi trăieşte soţul, ar fi numită adulteră. Dar, dacă îi moare soţul, ea este liberă de legea lui şi nu este adulteră dacă ajunge să fie a altui bărbat." Moartea pune capăt legăturii de căsătorie. Nu putem spune cu siguranţă cum va aranja Iehova treburile după Armaghedon, însă nu pare iraţional ca două asemenea persoane să fie reunite după Armaghedon, dacă asta este dorinţa amândurora. Ei ar putea nutri acea speranţă. Totuşi, supravieţuitorul este liber să se recăsătorească, înainte de Armaghedon, şi nu are nicio obligaţie de a aştepta învierea celui decedat. Legătura căsătoriei este complet destrămată de moarte. Dacă supravieţuitorul rămâne singur, iar cel mort este înviat curând după Armaghedon, ei ar putea fi făcuţi tovarăşi, dacă Cristos, Părintele lor Veşnic doreşte, însă în ceea ce priveşte procrearea, nu avem nicio scriptură clară care să susţină acest lucru.

Cuprins